

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Don de J. Meylan fau
1909.

BLA 3320

269481

W. Carr 1870.

**PHILOSTRATORVM
IMAGINES
ET
CALLISTRATI
STATVAE**

**TEXTVM AD FIDEM VETERVM LIBRORVM
RECENSUIT**

**ET
COMMENTARIVM ADIECIT
FRIDERICVS IACOBS**

**OBSERVATIONES, ARCHAEOLOGICI PRAESERTIM
ARGVMENTI,**

**ADDIDIT
FRIDERICVS THEOPHILVS WELCKER
PROFESSOR VNIVERS. RHEMANAE.**

**LIPSIÆ
IN LIBRARIA DYCKIANA.
MDCCCXXV.**

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

SMITHSONIAN INSTITUTION

WASHINGTON, D. C.

1900

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

SMITHSONIAN INSTITUTION

WASHINGTON, D. C.

1900

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

SMITHSONIAN INSTITUTION

1900

THE NATIONAL ANTHROPOLOGICAL ARCHIVES

SMITHSONIAN INSTITUTION

IO. FRANCISCO BOISSONADE

ET

CAROLO BENEDICTO HASE

ACADEMIAE REGIAE INSCRIPTIONVM

SODALIBVS,

V I R I S

DE GRAECIS LITTERIS EXIMIE

MERITIS,

H V N C L I B R V M

LEVE

V O L V N T A T I S E T R E V E R E N T I A E

D O C V M E N T V M

E D I T O R E S

D. D. D.

THE JOURNAL OF THE

THE

OF THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

THE JOURNAL OF THE

Novam hanc exiguae operum Philostrateorum
particulae editionem lectoribus, ut par est, prae-
loquio commendaturi, non opus esse existima-
mus, omnem illam de Imaginum auctoribus
disputationem, a viris doctissimis, Meursio,
Valesio, Ionsio, Fabricio, Oleario ¹⁾ denique
susceptam denuo ingredi, et de reliquis quoque
operibus, cuinam ex tribus Philostratis, quos
Suidas commemorat, unumquodque eorum tri-
buendum sit, statuere. Nobis tenere suffecerit,
tertio post Christum saeculo ineunte, Philostrat-
um rhetorem, aut, ut tum appellabantur, so-
phistam, tabulas pictas, in pinacotheca quadam
Neapoli expositas, declamationum sibi argumen-
tum fecisse ²⁾; hasque *ἐπίδειξεις*, numero sexa-
ginta quinque, in duos, aut, ut alii volunt,
quatuor libros descriptas ³⁾, iuniorem quendam
eiusdem nominis rhetorem, prioris illius ex filia
nepotem, ad aemulationem in eodem scriptionis
genere excitasse. Et huius quidem Imagines
an omnes ad nos pervenerint, non satis constat.
Ultimum certe caput de septemdecim illis, quae
in paucis codicibus supersunt, in fine est ma-
tulum. In priore, senioris Philostrati opere,
sermonis genus non multum recedit ab eo, quod

in vitis Apollonii et Sophistarum usurpatum videmus; nisi quod historia, quantumvis sophisticis instructa illecebris, minus tamen ornamentorum admittit, quam ἐπιδείξεις, ob id ipsum compositae, ut omnes orationis elegantiae, lenocinia etiam et pigmenta, expromantur in iis et ostententur. Quare quod ad orationis genus scribendique rationem attinet, pro meo quidem sensu, nihil impedit, quominus Suidas verum tradiderit, qui Vitam Apollonii, Vitas Sophistarum, Imagines et Heroica ab eo Philostrato, quem secundum vocat, Philostrati Lemnii filio, Veri nepote *), Iuliae Domnae aequali, eique ob ingenium commendato, composita esse narrat. Et sunt aliae quoque caussae, ab Oleario bene expositae, unde fit probabile, Vitas Sophistarum, de quibus maxime ambigitur, eius esse Philostrati, qui Apollonii vitam, in Iuliae Augustae gratiam, octo libris enarravit. Sed haec utcunque se habeant, hoc quidem certum est, in omnibus illis operibus, ut ab hominibus eiusdem fere aetatis eiusdemque familiae scriptis, magnam esse sermonis similitudinem, eundem colorem, et ingenii quasi cognationem; ut, qui unum eorum noverit, reliquorum quoque indolem quodammodo perspectam habeat; et qui uni horum librorum illustrando operam navare velit, reliquos etiam sedulo excutere et inter se comparare debeat.

De orationis genere, quo usus est Philostratus (de seniore loquimur, certo Imaginum et Vitae Apollonii auctore), quoniam huius rei hic injecta est mentio, paucā addimus. De qua re, licet non omnibus idem prorsus videatur, non multum tamen eruditorum sententiae inter se discordant. Photius in Bibl. Cod. XLIV. de Vita

Apollonii agens, ἔστι δέ, αἶτ, τὴν φράσιν ὁσαφής, ἐπίχαρίς τε καὶ ἀφοριστικός ⁵⁾, καὶ βρύων γλυκίτητος, καὶ τῷ ἀρχαϊσμῷ, καὶ ταῖς καινοπρεπεστέραις τῶν συντάξεων ἐμφιλοτιμούμενος. In quibus verbis haerens doctissimus Batavus, qui priores Vitae Apollonii libros egregiis lectionibus illustravit, quum existimaret, τῇ καινοπρεπείᾳ τῶν συντάξεων tolli τὴν σαφήνειαν, corrigendum esse statuit: ἔστι δέ τὴν φράσιν ὁσαφής, ἐπίχαρίς τε Non assentior. Primum enim, quum Quintiliano iudice, oratio, cuius summa virtus est perspicuitas, vitiosa fiat, si interpretatione egeat, neque eleganter dictum videri possit, quod interpretandum sit (Institut. Or. I. 6, 41. Ib. VIII. 2. 22.); vehementer dubito, an quisquam veterum venustatem (τὸ ἐπίχαρι) tribuerit scriptori obscuro et ὁσαφῶς; neque studio, in novanda verborum compositione posito, perspicuitatem (τὸ σαφές) continuo tolli existimo. Photius quidem ipse, Arriani censuram agens (Cod. XCII. p. 71. ed. Bekk.) καινοπρεπής, αἶτ, συνθήκη λόγου μᾶλλον ἢ λέξει (prorsus ut Philostratus: καινοπρεπεστέραις τῶν συντάξεων ἐμφιλοτιμούμενος) καὶ οὕτως ὥστε μὴ ἂν ἄλλως μήτε σαφέστερον, μήτε ἐναργέστερον τὸ διήγημα δηλωθῇ. Et paulo post: καὶ ἡ καινότης τῶν λέξεων οὐχὶ εἰς τὸ πόρρω νεωτερίζεται — διὸ καὶ τὸ σαφές συνεφέλκεται. Et ipse Philostratus in Epist. I, p. 917. τὴν καινότητα cum σαφήνειᾳ iungi posse docet; dicens inter alia: σαφῶς δὲ ἐρμηνεύσομεν καὶ ἔξω εὐτελείας, ἣν τῶν νοηθέντων τὰ μὲν κοινὰ καινῶς, τὰ δὲ καινὰ κοινῶς φράζωμεν. Adde quod in καινοπρεπείᾳ non continetur reprehensio, sed laus potius; nam grata est in eloquendo novitas et commutatio, secundum

Quintilianum (Inst. Or. VIII. 6. 51.), *animumque* delectat et excitat, nec nisi *nimiam* sui *captatione* gratiam amittit ⁶⁾. Et sane, cum veteribus comparatus, in novitate aucupanda, nimius videri potest Philostratus, quippe qui anacoluthiis et structura *σολοικοφανεί* saepe ad fastidium abutitur, orationemque, non minus quam Aelianus, Alciphron, Aristaenetus, alique huius familiae rhetores, omnibus atticismi recentioris elegantius scilicet et idiotismis distinguere solet. Verum obscuritas, qua laborat — nam saepenumero est obscurior — non proficiscitur illa ex hoc *καινοπρεπείας* in eloquendo studio, sed ex acute dictorum captatione, quae res illa aetate multorum animos irretiverat, ita ut, quae sponte ex animo, disciplinae cultura subacto, efferuntur, fere spernerentur; contra quae operose quaesita et quodammodo vi expressa essent, plausibus exciperentur. Hoc enim iHud in scholis declamandi studium, quod, vera eloquentia de loco depulsa, umbraticas rhetorum officinas vehementer exercebat, effecerat, ut, qui in fictis caussis ingenium non alebant, sed delebant, spretis iis, quae simplici venustate et nativo robore placent, nova et inaudita sectarentur, argutisque sententiis, in aenigmatum saepe modum contortis, auditorum animos percellerent. Hic morbus, qui paulo post Augusti imperium scholas invasit, tamquam per contagium ad proximam aetatem manavit, et, ut fieri solet, latius in dies serpens augeri et ingravescere coepit. Et cur miremur, otiosos Graeculos non abstinuisse a vitio, a quo ne gravissimi quidem inter Romanos viri, saeculi quodammodo vi abrepti, sibi penitus cavere potuerunt? Ego quidem vituperare non audeo homines, qui, eversa per

dominationem republica, sana et virili eloquentia de foro deturbata, curia autem vanis et inanibus adulatorum vocibus resonante, inertes horas, quae a tempestivis conviviis, alea, Circusibus, somno denique superessent, eruditis rhetorum et sophistarum lusibus fallebant; neque sophistas ipsos, qui gravius aliquid, quod agerent, non habentes, otiosorum hominum aures verbis suaviter cadentibus titillabant, languentes animos autem argutarum sententiarum condimentis excitabant. Quid? quod nostra quoque aetas, ob similem causam, vilioribus etiam lusibus delectatur? ita ut non mulierculas tantum, sed viros quoque interdum solvendis griphis et aenigmatibus aliisque huius generis nugis, quas ephemerides otiosis certatim offerunt, perituras horas videamus insumere. Et quod magis ad rem praesentem facit, nonne graves etiam humanitatis magistri, qui sinceræ eloquentiae praestantiam non ignorant, discipulisque commendant, saepenumero eorum scriptorum, qui arguta dictione utuntur, tamquam illecebris ita capiuntur, ut iis etiam plus tribuant otii, quam his, qui limpidis rivis similes, nihil videntur habere, quod non omnium oculis pateat? Narramus quod fieri solet, non laudamus. Quis enim laudet iudicium, aut fastidium potius, quod corrupta integris, fucata nativis et simplicibus, arguta grandibus anteponat? quum nihil sit facile, quod studiis certius detrimentum afferat, sensum pulchri rectique magis corrumpat, animi nervos debilitet, ingenii lumen extinguat, quam si iuvenes argutis illis scriptoribus, tamquam Acheloidum littoribus, inhaerescunt, ut flores de scopulis colligant, dictiones rariores scilicet, locutiones duriusculas et ob soloecismi speciem

notabiles, atticismos, idiotismos, *λήρους καὶ φληνάφους*. Sed de hoc erroris genere a viris prudentissimis haud semel est monitum, Nos in viam revertimur.

Quod diximus, obscuritatem in Philostrati oratione, non tam *καινοπροπεία* tribuendam esse, quam aliis quibusdam caussis, id etiam inde apparet, quod, quum nulla sit pars orationis eius a novitatis studio remota, plurima tamen reperiuntur, in narrationibus praesertim et dialogis, non dulcia tantum et venusta, sed perspicua etiam, dilucida et aperta. Multae sunt partes Vitae Apollonii his laudibus conspicuae, totusque fere Heroicorum libellus cum ob alias virtutes, tum ob venustam quandam perspicuitatem admodum est commendabilis. Quare recte nobis in Philostrati oratione *τὴν σαφήνειαν* praedicare videtur Photius in loco supra commemorato; cui nunc alium addamus ex eadem doctissimi viri Bibliotheca expromptum, ubi Philostratae orationis virtutes, cum vitis tamen quibusdam coniunctae, disertius etiam quam in priore illo commemorantur. Sic enim ibi scribitur (Cod. CCXLI. T. II. p. 331. ed. Bekker.):

οὗτος δ' ὁ Φιλόστρατος ἀπαγγελία μὲν κέχρηται γλυκεία καὶ ποικιλωτάτῃ καὶ λέξεσιν ἐμπρεπούσαις γράσει τοιαύτῃ, συντάξει μέγτοιγε τοιαύταις οἷαις οὐκ ἂν τις ἄλλος ἐς τὸ συγγράφειν τεταγμένος. δοκοῦσι γάρ πως ἀσυνταξίαις μᾶλλον εἰκέναι ἢ συντάξεως ὅτιοῦν μετέχειν. Οὗτος δ' ἴσμεν ὁ ἀνὴρ ὡς πολυμαθέστατος ὢν οὐκ ἂν διαμαρτία τοῦ ὀρθοῦ εἰς ταύτην ἐξηνέχθη τὴν ἰδιότροπον τῶν συντάξεων καινοτομίαν, ἀλλ' ἃ τις τῶν ἀρχαιοτέρων σπαρτιάκις ἴσως εἴρηται, τούτοις οὗτος εἰς κόρον ἀπεχρήσατο, πεπαρήσιασμένην αὐτῶν τὴν χρῆ-

οὐκ ἐπιδεικνύμενος, καὶ οὐδ' εἰς μάτην, ἀλλὰ τοῦ ἡδέος χάριν· ἔχουσι γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν λόγων τὰ ἐπαγωγὸν καὶ ἐπαφρόδιτον.

Sed quod me ante hos triginta annos ad utriusque Philostrati Imagines excutiendas alliciebat, non erant neque veneres orationis sophisticæ, neque difficultates, quibus laborant, sed primum Anthologiae Graecæ studium, cuius illustrandæ causa, ob magnum illum epigrammatum numerum, quæ artium opera celebrant, omnes scriptores, qui in simili argumento versantur, mihi legendos sumebam; tum omnino pectori meo a prima iuventute inhaerens priscae artis amor et reverentia. Recte enim monuit Olearius in Praefatione ad Imagines, picturae quæ apud veteres præstantia fuerit, ex his descriptionibus clarius apparere, quam ex ullo alio antiquitatis scriptore. Magnus quidem fuit eorum numerus, qui praecepta artis pictoriae tradiderunt; maior etiam eorum, qui tabulas pictas in templis, in porticibus aliisque locis publicis expositas, recensuerunt; sed ex tot voluminibus, quæ commemorantur, ne unum quidem aetatem tulit; ita ut, si a Pausania discesseris, omnis nostra de pictura veterum scientia solo Plinio unoque Plinii libro contineatur. Hic vero, ut alia praeteream, quæ multi in eo desiderarunt, pictores quidem commemorat, tabulasque eorum illustriores recenset; nullius autem descriptionem dedit, unde artis in ea ratio intelligi et diiudicari possit. Verum iniquissimum fuerit, vitio ei dare, quod talia omiserit, potius, quam gratias agere, quod tam multa collegit, quæ, quum suscepti operis consilium non requireret, sine reprehensione praeterire potuisset. Sed est haec picturae veteris fortuna non in-

videnda, quod, quum statuariae quaedam saltem opera supersint, unde quid veterum manus et ingenium in hoc artis genere effecerit, intelligatur 7), picturae ne unum quidem opus ad nos pervenit, quod celebratissimam Polygnoti, Zeuxidis, Apellis artem referre existimari possit. Tanto autem haec res miserabilior, quod nec descriptiones supersunt, quae desiderium leniant. Quot enim sunt nobilium tabularum ἐκφράσεις, praeter eam, quae de Polygnoti ἀλώσει et νεκρίᾳ Pausanias reliquit? dñasque illas apud Lucianum de Aetionis et Zeuxidis tabulis? Nam quae praeterea extant Imaginum descriptiones apud Libanium, Achillem Tatium, Eumathium denique, et ob alias causas minus habent commendationis, neo illustrium artificum nomina prae se ferunt, et ita comparatae sunt, ut neo artis ratio inde cognoscatur, nec, an veras fictasque descripserint tabulas, diiudicari possit.

Quod dixi, nullum artis Apelleae opus superesse, quod ad antiquae picturae praestantiam accedat, ne temere statuuisse videar, rem paucis declarabo. Primum, quod nonnulli existimaverunt, picturam veterum longo intervallo a statuariae perfectione abfuisse; neque omnino quod in pictura summum est potuisse attingi, antequam ars colores oleo miscendi et temperandi fuisset inventa; id a pluribus est refutatum, qui picturam veterem ab istorum contemptu gravissimis argumentis vindicaverunt 8). Inter haec argumenta principem locum tenet id, quod ex superstitibus picturis ducitur. Nam post detectas saeculo decimo sexto, et mox iterum opertas Titi Thermas, et post nobilissimam, Nuptiarum nomine celebratam tabulam, saeculi decimi septimi initio in Esquilini montis ruinis inventam,

(quam Böttigefi doctrina egregie illustratam habemus) aliasque nonnullas e Nasonum sepulcro erutas, iudicium de pictura veterum non amplius paucorum quorundam scriptorum fide et auctoritate videbatur niti. Sed quot alia his opibus superioris saeculi fortuna adiecit! Nam cupiditate hominum semel in hoc thesaurorum genus conversa, quot praeclara opera ex terrae, fidissimae vetustatis conservatricis, visceribus prodierunt! quot picturae cum alibi, tum in Herculaneis domorum parietibus inventae! quanta vasorum fictilium pictorumque copia ex tumulis in lucem protracta est! Haecenus itaque non habemus; quod de temporum invidia conqueramur; sed fortunae magis favor praedicandus videtur, quae vasorum illorum fragilitatem colorumque in parietibus caducum splendorem per tot saecula inter ruinas et incendia ad hanc aetatem conservavit. Ex his autem operibus, sive reliquiis potius, ex magno naufragio servatis, si nihil aliud, coniectura fieri potest, quantum quamque eximium illud fuerit, quod periit, quantaque, florentibus per summa ingenia studiis, picturae excellentia fuisse putanda sit. His ipsis enim, quae supersunt, picturis magnorum artificum manus fuisse admotas, ne suspicari quidem possumus. De vasis quidem, quantumvis ob alias causas pretiosis, hoc nemo amplius existimat; et, licet non sit improbable, quod Henricus Meyerus, peritissimus harum elegantiarum arbiter, suspicatur 9), in nonnullis vasis fictilibus artifices illustriorum pictorum tabulas ante oculos habuisse; quis credat, his simplicibus figurarum delineationibus pictarum tabularum damnum ulla ratione resarciri posse? Non minus certa res de picturis in balneorum,

cryptarum, sepulcrorum parietibus. Quis enim existimaverit, eiusmodi locis ornandis illustriorum pictorum manus fuisse adhibitas? praesertim quum Plinius (XXXV. 37. p. 702.), verbis de parietum pictura factis, diserte doceat, *nullam gloriam esse artificum, nisi eorum, qui tabulas pinxere: eoque venerabiliorem apparere antiquitatem. Non enim parietes excolebant dominis tantum, nec domos uno in loco mansuras, quae ex incendiis rapi non possent* ¹⁰). Quamvis igitur inter haec opera, quantumvis copiosa, nullum sit, in quo illustris alicuius pictoris manum agnoscere possis, ex insigni tamen eorum elegantia certa, ut dixi, coniectura formari potest, quae veteres de antiquorum pictorum miraculis tradiderunt, minime pro dubiis habenda, splendidisque mendacis Graeciae commentis annumeranda esse. Et Hirtius quidem, veteris artis spectator diligentissimus, praestantissimas superstitionum imaginum nonnisi umbram esse censebat tabularum, quas antiquitas admirata sit ¹¹). Quae sententia si cui forte paulo videatur severior, hoc tamen pro certo habemus, picturas superstites, quamvis ad veteris artis rationem compositas ¹²), non exiguo intervallo a Polygnoti, Parrhasii, Apellis similiumque operibus esse remotas.

Sed ut iam ad Philostratorum Imagines, quae huic digressioni occasionem dederunt, revertamur, hae non picturas parietum, non magni, ut vidimus, apud antiquos factas, sed *tabulas nobis ante oculos ponunt parietibus insertas, πίνακας ἐνηρμοσμένους* ¹³), easque complurium artificum, non sine acri iudicio, sensuque pulchri collectas, οὐς αὖτ' ἀπ' αὐτῶς τις ἀνελήξατο:

σοφία γὰρ ἐν αὐταῖς ἐδηλοῦτο πλεόνων ζω-
γράφων. Cuius sint aetatis hae tabulae, quo-
rumque pictorum, non dixit, quod dolemus,
auctor; hoc tamen dubitari non potest, omnes
eas, quas sibi describendas sumsit (nam plures
in illa pinacotheca fuisse videntur, quas silentio
praeteriit), artis fuisse iam dudum adultae et
ad perfectionem adductae. Quaedam sunt in
iis tabulae, quae non nisi unam figuram exhi-
bent ¹⁴⁾; plurimae magnum hominum, nume-
rum ¹⁵⁾; animalium etiam diversarumque rerum
varietatem ostentant; multae etiam ob vividum
figurarum motum commendantur, inque iis nec
a flexibus corporum abstinetur; quos difficilli-
mos esse ad delineandum constat. Magna omnino
est argumentorum in his tabulis varietas. Plu-
rimae versantur in fabulis Deorum heroumque;
quaedam in historia; nonnullae etiam in vita
communi et domestica adumbranda. Aliae, ut
Zeuxidis quaedam tabulae, muliebris corporis
pulehritudinem ostentant; aliae, ut Euphranoris,
dignitates atque insignia heroum; aliae lactato-
res, sicut in Aristodemi operibus conspiciantur;
in aliis denique quadrigae sunt et equi, quales
Calamis felicissime, et, ut Plinius ait, sine
aemulo expressit; in nonnullis tandem, sed pau-
cis, pictores cum Ludio videntur certasse, quem
idem Plinius narrat instituisse amoenissimam pa-
rietum picturam, villas et porticus ac topiaria
opera, lucos, nemora, colles, piscinas, littora,
qualia quis optet, amoenissima; piscantes etiam
et aucupantes aut venantes (XXXV. 37.). Ta-
lium argumentorum specimina Pinacotheca Nea-
politana offerebat elegantissima, si Philostrato
fides, cuius Bosporum et Piscatores, Xenia,
Insulas, Aprum venatores, nemo harum, quae

Plinius appellat, *argutiârum* amans sine voluptate legerit.

In describendis his tabulis uterque Philostratus id est secutus, quod et saeculi ille, quem supra diximus, morbus artisque rhetoricae postulabat professio. Hodie procul dubio floridâ illi et argutae enarrationi plurimi longe praeferrent accuratam, quamvis ieiunam, *ἔκφρασιν*, quae argumentum cuiusque tabulae perspicue ob oculos poneret, compositionisque rationem et artificium ordine et dilucide enarraret. Sed hoc illi periegetis relinquebant, neque rhetoris esse arbitrabantur et sophistae; delectantis, non docentis; minusque aliena sobria oratione commendantis, quam verbis exquisitis in suam ipsius admirationem rapientis animos. Et huic quoque rei excusatio quaedam parata est. Rhetores enim, quum bene intelligerent, rem esse minime facilem, nudis verbis, sine coloribus et lineis imagines adumbrare¹⁶⁾, id quod verbis deesset, ingenii quodam artificio compensandum esse indicaverunt. Et habebant profecto in hoc genere splendida poetarum, quae sequerentur, exempla, Homeri inprimis in clypei Achillei descriptione, quam vitae speculum dicas¹⁷⁾; eiusque, qui Homerum quamvis aliquo intervallo sequutus est, Scuti Herculei concinnatoris, sive Hesiodus fuerit, sive alius, quorum exemplum ad similia audenda excitavit alios, Theocritum, Apollonium Rhodium, Moschum, Quintum Smyrnaeum inter Graecos; inter Latinos, Catullum, Virgilium, Ovidium, Statium. Hi omnes, poetas iure usi, non tam imagines aut caelatas, aut sculptas, aut telis intextas, quales manus artifices formarunt, describere, sed actionem, tamquam aut vere gestam, aut in scena representa-

tam, nec singulare actionis momentum, sed progressum quandam rerum verbis efferre et narrare videntur ¹⁸). Haud aliter rhetores. Declamant, non describunt; et dum animo commotus videri volunt, aut revera commoti sunt, *ἐκφραστικαῖς* illis *ἐπιδείξεσι* dramata potius animata, quam artis opera lectoribus repraesentant.

Verum haec res in causa fuit, ut, quod de clypeo Homericæ vulgo existimatur, nihil eius simile extitisse, quod poeta describeret ¹⁹), idem nonnulli de Philostratorum Imaginibus statuerent. Fuit inter hos curiosus veteris recentiorisque artis spectator, Caylus, qui totam illam pinacothecam cum omnibus tabulis suis pro Philostrati commento habuit, quod multa in eius descriptionibus essent, ab artis praeceptis abhorrentia, multa etiam, quæ nullo picturae artificio exhiberi potuissent. Hanc sententiam amplexus Klotzius in Praefatione ad Vol. II^{um} Commentationum Cayli, a Meuselio in germanicum sermonem conversarum, quo diligentius, ait, has descriptiones examino, eo magis confirmor in hac sententia, ut existimem, tabulas a Philostratis descriptas nunquam extitisse; sed utrumque scriptorem, ut dicendi facultatem, fortasse etiam ut aliquam artis scientiam ostentaret, eas omnes finxisse. Argumenta, quibus hanc sententiam firmare et exornare studuit, apud ipsum, quibus libet, videant; nobis dixisse sufficiat, maximam eorum partem versari in eo, quod in his imaginibus nulla sit *τῆς ἐποθέσεως ἔννοιας*, ita ut ad ea, quæ ibi tamquam in una tabula repraesentata dicantur, vix tres pluresque suffecerint ²⁰). Cum Klotzio facit Vir doctus in Diario litterario Erlangensi (an. 1800. 40. p. 314.) qui se nunquam Philostratorum Icones sine in-

dignatione legisse ait; veriorisque eas esse Grammatici opus contendit *) fictas omnes, confusas, absurdas et sibi ipsi contradicentes. In eundem sensum Italus, qui Vitas pictorum veterum compilavit, De la Valle, in Praefat., p. 3. scripsit: *Io sono di avviso che la Galleria Napolitana descritta da Filostrato, e molte cose dette dall'altro Filostrato siano, come la tavola di Cebete, opera della loro immaginazione, e basta essere mediocre pittore per avvedersene.* Nec aliud quid fortasse significare voluit *Henricus Valesius* (Emendatt. III. 20. p. 100.), quum scriberet; *sane hi duo libri de Imaginibus nihil aliud sunt, quam declamationes extemporales; quamquam haec verba etiam in alium sensum possunt accipi.* Alios Philostratorum detractores praeterimus, unum omnibus opposuisse contenti, virtutis artis peritissimum, Goethium, Germaniae decus, qui et veritatem tabularum pinacothecae Neapolitanae agnovit, et rhetorem ob susceptam earum enarrationem laude dignum iudicat 21). Licet enim in hac causa non auctoritate, sed argumentis, ex ipsa re petitis, agatur, allatis tamen aliorum suffragiis, scriptori nostro adversantibus, iniquum fuerit, praetermittere sententiam eidem faventem viri, cui praeter ceteros dii tribuerunt — οἷον περὺ ἑσθαι, τοὶ δὲ οὐκ αἰσχρονοῦν.

Ceterum suspicio illa, cui poetica, aut sophistica potius describendi ratio originem dedit, aucta est etiam et quodammodo firmata alia quadam re, quam, quod me ipsum aliquando ea deceptum fuisse memini, praetermittere nolo;

*) Machwerk eines spätern Grammatikers. Quo sensu, quaeso, haec dicta? Num Zoilus ille has Imagines ne Philostrati quidem opus, sed illaetri eius nomini suppositas esse putavit?

praesertim quum arctissime cum priore illa, de qua diximus, suspicionis causa cohaereat. Ut enim hoc descriptionum genus in rebus poeticam aliquam *ἐναγώνιον* sectatur, ita in verbis etiam multa a poetis mutuari solet. Iam quum apud Philostratos, Iuniorem praesertim, tam multa animadvertantur, ex poetis, qui idem argumentum tractarunt, derivata, facile in eam opinionem delabimur, ut argumenta etiam tabularum ex iisdem fontibus petita, id est, ab ipsis rhetoribus ad poetarum ductum ficta et exornata existimemus. Re tamen accuratius perpensa, haec quoque evanescit suspicio. Nam quae pigmenta apud Philostratos ex poetarum arculis deprompta videmus, ea omnia ad orationem ornandam faciunt, neque res ipsas afficiunt. Quare nec hoc rhetorum nostrorum fidem concutere et infirmare debet. De Iuniore praesertim Philostrato, quem praeter cetera Senioris etiam imitatio suspectum reddiderat, Welckerus in Iudicio de Philostratis, Praefationi nostrae subiecto, ita disputavit, ut apud me quidem nullum suspicionis vestigium remanserit ²²).

Ceterum, tabulis pinacothecae Neapolitanae, tempore absumtis, de enarratoris diligentia certum iudicium ferri non potest. Ad nostrum consilium suffecerit, fidem eius, a multis labefactatam, stabilivisse. Nec hoc satis constat, num accurata artis scientia instructus fuerit, an tacito illo *sensu*, quem Tullius vocat, recta a pravis diiudicaverit. Sed rudibus eum et imperitis oculis in contemplantis praestantium artificum operibus usum non esse, multa fidem faciunt. Artis praecepta in prooemio breviter attigit; ne in descriptionibus ipsis eadem inculcaret, rhetoricum scribendi genus prohibuit.

Non enim pingendi hic magistrum agere voluit, sed dicendi.

-His de utroque Philostrato, Imaginumque, quas reliquerunt, genere atque consilio praemissis, de editione nostra dicendum est, et quid nobis in ea proposuerimus, et quibus subsidiis ad eam rem usi sumus. Et primum quidem, quod spectare debebam, textus erat emendatio; alterum, interpretatio, eaque duplex, et verborum et rerum. In textu emendando quantum ultimi Philostrateorum operum editoris levitas nobis reliquerit, nemo ignorat. Non quidem is sum, qui Olearium in hoc opere nihil omnino laudis promeruisse contendam ²³⁾, quippe qui cum Heynio potius faciam, recte scribenti (in Opusc. V. p. 163.), condonari debuisse ei peccata nonnulla propter multa alia observata, haudquaquam contemnenda; quamquam doctrinae quoque laus, quae multis commentarii eius partibus tribui posse videbatur, ante paucos hos annos in suspicionem adducta est ²⁴⁾; sed in verbis Philostratorum ad criticam rationem constituendis non eam diligentiam praestitit, quam a veteris scriptoris editore, et Bentleii in hoc negotio rivali merito exspectaveris. Nam primum, quod multis exemplis constat, sinceram scriptoris orationem pravis coniecturis in ordinem receptis, saepenumero corruptit; corrupta autem pro sinceris habuit; subsidiis denique cum scriptorum tum editorum librorum insigni cum levitate usus est. Et de editoribus quidem, quamvis veteres subinde crepat, nullam tamen constanter et accurate adhibuit praeter Morellianam, Aldinis et Iuntinis haud raro vitiosiore; has autem ita neglexit, ut Morellianas lectiones saepe pro lectionibus veterarum edi-

tionum venditet, interdum vero harum ipsarum lectiones, in codice quodam suo forte reperiatis; tamquam novas nec antea cognitatas, commendet. Nec scriptis libris ea, qua par fuit, diligentia usus est, Vnum eorum, qui Vitam Apollonii continet, quemque Olearius manibus suis tractavit, Vratislaviensem, ipse, Mansonis, viri eruditissimi, benevolentia mecum communicatum, sedulo comparavi, largumque inde bonarum lectionum spicilegium excerpſi, quarum apud Olearium neque vola apparet neque vestigium. Vnde suspicari possumus, eum nec in reliquis satis diligentem fuisse.

Quum me itaque ad Imagines Philoſtratorum denuo edendas dedissem, primum veteres editiones consulere coepi. Duas Aldinas, quarum prior, quod Heynius observavit (Opusc. V. p. 163.), bis eodem anno emissa est, offerebat Bibliotheca publica Gothana; utramque integram²⁵). Utramque comparavi; nec laboris poenituit. Licet enim in gravioribus corruptelis nihil auxilii praebeant, in universum tamen textum Morelliano, per Olearium in plurimis propagato, integriorem offerunt. Duae pro una haberi debent. Textus in secunda idem; nisi quod vitia typographica paulo maiore cum cura sublata sunt.

Sed ante Aldinam altera, vice, anno 1522 Venetiis excusam, Opuscula Philoſtratorum edita sunt Florentiae, anno 1517 fol. quae editio, interdum cum Luciani Operibus, in eadem urbe anno 1496 excusis, coniuncta, errorem peperit, ut Philoſtratorum quoque opuscula anno 1496 Florentiae in lucem edita existimarentur. Et reperiuntur utique exemplaria editionis principis Luciani, in quorum titulo, praeter Lucianum integram, promittuntur Philoſtratorum Icones,

Heroica, Callistrati Descriptiones et Eiusdem (sic ibi) Vitae Sophistarum. Sed titulus ille, quod Antonius Amoretti docuit, recentior est, et Iuntinis typis excusus, diversis illis ab his, quibus princeps Luciani editio, ab alio typographo, non ab Iuntâ, exscripta est (vid. Audifredum in Specim. Edit. Italic. Saeculi XV. p. 350 s.); unde idem suspicatur, Iuntas, quum Luciani exemplaria emtione, ut videtur, in suam tabernam transiissent, anno 1517, quo Philostratum ediderunt, illo titulo adiecto, utrosque scriptores coniunxisse ²⁶). Reperiuntur etiam separatim, quod Renuardus observavit (Catal. de la B. d'un Am. III. p. 272.); et exemplum Bibliothecae Goettingensis, quod Reussius, thesauri illius prae-fectus eruditissimus, ea, quam saepe expertus sum, humanitate, mihi utendum permisit, peculiari volumine continetur; quamquam hoc quoque primum cum Luciano coniunctum fuisse, ex titulo, e maiore folio exsecto, suspicari licet ²⁷). Hanc Iuntinam, quam *primam* appellavimus, nihil ab Aldina discrepare, monuit Heynius; idque nos, magnam partem Imaginum in utraque comparantes, verum esse deprehendimus.

Florentinam, Philippi Iuntae editionem, primum secuta est Aldina altera, Venetiis excusa anno 1522. fol. quam tredecim annis interiectis, excepit Iuntina secunda, in eadem urbe per Lucam Antonium Iuntam, anno 1535. 8. excusa. Haec editio, cuius exemplum ex Trilleri Bibliotheca in Ducalem nostram venit, a Bandinio (Annal. Typogr. Iunt. P. II. p. 15. s. Cf. Harles. Introduct. II. 1. p. 220.) inter libros a Luca Antonio Venetiis excusos non commemoratur; sed eadem est, ni multum fallor, quam

Morellus operis suis exscribendam dedit. Multum illa typorum elegantia cedit priori Iuntinae, Florentinae; multoque saepius turpissimis typothetarum sordibus inquinata est²⁸). In universum autem binae Aldinae, et Iuntinae, prior et secunda, aut ex eodem, aut non multum diversis fontibus promanarant.

Circa idem tempus prodisse videtur novae horum opusculorum editio, item Venetiis, sed neque anni nota, neque bibliopolae nomine insignita. Huius editionis, omnium, ut videtur, rarissimae, notitiam debeo Eberto, viro clarissimo, qui eam commemoravit in Lexico Bibliogr. nr. 16742. eiusque exemplam in Bibliotheca Academica Lipsiensi asservari monuit. Hinc Schaeferus, vir clarissimus, mihi eam roganti humanissime commodavit. Quum paucis sit cognita, eam accuratius describamus. Titulus hic est:

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ,
Τοῦ αὐτοῦ ἡρώεα, τοῦ αὐτοῦ βίος σοφισ-
τῶν. Φιλοστράτου νεώτερου εἰκόνες. Καλ-
λιστράτου ἐκφράσεις. PHILOSTRATI IMAG-
INES. Eiusdem Heroica. Eiusdem Vitae
Sophistarum. Philostrati Junioris Imagines.
Callistrati Descriptiones. Omnia recenti casti-
gatione emendata. Additus est insuper nunc
primum index scitu dignarum rerum copio-
sissimus. VENETIIS. Est in titulo figura felis,
murem ore tentantis, quo signo Io. Baptista Sessa,
typographus Venetus, libros suos solebat or-
nare²⁹). — Post titulum sequitur duabus co-
lumnis: ΠΙΝΑΞ τῶν Φιλοστράτου εἰκόνων. et
Graecis in eadem pagina oppositus INDEX
Imaginum Philostrati. Primum caput est Ἑλλά-
δα, Graecanica. In tertio folio: Πίναξ τῶν
Φιλοστράτου τοῦ νεώτερου εἰκόνων. INDEX

Imaginum Iunioris Philostrati. Sequuntur Indices Heroicorum, Descriptionum Callistrati, Vitarum Sophistarum. In folio sexto habetur: Πίναξ τῶν ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ μνήμης μάλιστα ἀξίων. Recensentur hoc indice, graecis verbis concepto, nomina, quae in minoribus Philostrarum operibus reperiuntur, secundum ordinem litterarum alphabeticum. Nominibus passim immixta etiam alia, ut, ἀνεμῶδες καλὰ τὴν σκύρον νῆσον ὁ σοφοκλῆς. τὸ γινώσκων πολλὰ πολλοῦ ἄξιον. γραφαὶ τυφλωττοῦσιν ἄνευ προσώπων. et sic quaedam alia. Alphabeticus hic index sex folia implet. Post eum sequitur P. 1. ΦΙΛ. Α. ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. ΕΛΛΑΔΙΑ, usque ad p. 93. Tum: ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ ΠΡΩΤΟΝ. ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. usque ad p. 121. Heroica usque ad p. 207. quae excipiunt ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ usque ad p. 223. ultimum locum occupant Vitae Sophistarum a p. 223 ad p. 344. ubi finis libri: ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΒΙΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ ΤΕΛΟΣ. Forma libri est, quam in octavo vocant. Textus videtur expressus ex Aldinis, sed castigationis, quam titulus exspectare nos iubet, non multa apparent vestigia. Statim in Prooemio p. 1. αἰσθητός legitur pro ἐσθητός. cap. 2. p. 4. ὀρθῶς pro ὀρθός. ἀπομυμνισθῆναι pro ἀπομυμνισθῆναι. et permulta alia huius generis vitia huic editioni propria. Hic illic tamen sese offert lectio peculiaris, cuius fontem ignoramus. Sic in Imagg. I. 2. p. 7, 12. (edit. nostrae) Aldinae et Iuntina utraque omittunt verba κοινὸν ἔχουσι. quae Morellus, nescio num ex hac editione, an ex libro scripto recepit. In Iunioris Philostrato, in Prooemio p. 109, 8. ξυμβαίνει

habet, pro *ἐπιβαίη* editionum veterum, et hanc quoque lectionem Morelli textus repraesentat, ibid. c. 1. p. 111, 22. *ἀποχαίρουσαι*, ut in Iuntina altera, ubi tres priores editiones mediam syllabam, lacuna relicta, omittunt, Eadem lectio, prava quidem, sed a vera non multum abhorrens, legitur in marg. Morellianae, Cap. IV. p. 116, 28. *στυφονά* sola habet pro *στυφονά*, unde fortasse haec lectio Morelli textum invasit. In proximis autem verbis *πρὸ λόγου* habet, ut vetustiores, cum quibus, ut dixi, in plurimis conspirat.

Excepit tandem has opusculorum repetitiones nova omnium Philostratorum operum editio a Federico Morello procurata, quae, ut reliquae etiam Morellianae, externo magis cultu, quam internis virtutibus commendatur. Fundus eius est textus Aldinarum, sed hic, in Imaginibus certe, typographorum erroribus passim foedatus. In praefatione brevissima editor se regis codicibus usum esse narrat; sed parum inde fructus redundavit ad Imagines, ad quarum duos priores libros paucissimae lectiones ex codicibus commemorantur; paulo plures ad tertium, sive Iunioris Philostrati Icones, cum quibus hic illis Scholia permista brevissima. Quod dicit, Isaacum Casaubonum passim a se fuisse consultum, ubi dignus tali vindice nodus occurrisset, huius rei, cum in toto Opere perpauca, tum in Imaginibus nulla prorsus apparent vestigia. Satis autem probabile, levioris, ut tunc quidem existimabatur, momenti libellum viris gravissimis, Andrea Turnebo, Andrea Schotto, Petavio, quorum annotationibus manu scriptis Morellus se usum esse ait, vix dignum fuisse visum, quem respicerent. Nullae certe in margine Iconum expromuntur coniecturae, quae, illis nominibus

satis dignae, non ex ipsius Morelli ingenio profuxisse videri possint. Non multum itaque nobis in hac editione praesidium. Nonne autem miremur, quod Olearius, quem Morellianae editionis vitia minime latebant, quippe quam dicit textum habere inquinatissimum, in plurimis vocabulis depravatum, lacunis hiantem, prava distinctione perturbatum, huius tamen editioni sexcentis firlocis tantum tribuit, ut pravas eius lectiones iterare, quam veriores in purioribus, qui ipsi patebant, fontibus investigare maluerit?

Sed antequam Morellus Philostratis edendis animum adliceret, Blasius Vigenérius, vir industrius, neque indoctus, Imagines in Gallicum sermonem convertit, et amplo commentario instruxit. Prima huius operis editio inscripta: *Les Images ou Tableaux de platte peinture de Philostrate Lemnien, Sophiste Grec, décrits en trois livres, avec argumens et annotations sur chacun d'iceux par le traducteur.* Paris, 1579. 4. Obiit Vigenérius anno 1596, quo ipso anno liber ille denuo est editus, eadem forma, sed addita translatione Heroicorum et Statuarum Callistrati. Ut autem magis se lectoribus commendaret, paulo post splendidius est excusus, forma maxima, additis etiam inde ab anno 1614 tabulis sexaginta quatuor aeri incisis ad seniores Philostratum, et ad ipsius mentem, ut tum quidem existimabatur, delineatis³⁰; unicuique tabulae subiectum epigramma, gallicis versibus conceptum, auctore Arto Thoma de Embry; qui etiam praefationem praemisit, in qua et Vigenerium laudat, et bibliopolarum industriam praedicat, quod nullis ad hunc librum exornandum sumptibus pepercerint, virumque aliquem graece doctissimum (quem Federicum Morellum

esse, non dubitatur) ad tollendos, si qui inventi essent, errores excitaverint ⁵¹⁾. Nomen habuit Vigenarius inter Gallicos veterum interpretes, ita ut plerique ei proximum ab Amiotto locum assignarent, nonnulli eundem Amiotto etiam anteponerent. In quo iudicio sermonis praecipue habebatur ratio, ob nativam venustatem commendabilis, nec nervis destituti; unde Guilielmus Sossius in Vita Henrici Magni, primum, ait, Iacobum Amiotum docuisse terse fari, nervosque orationi gallicae dedisse; Blasium autem Vigenarium etiam toros adiecisse et ornatum ⁵²⁾. Quamquam alii non tam benevole de Vigenarii stilo iudicant. Verum hoc nihil ad nos. Gravius est, quod graeci sermonis mediocriter peritus, totusque fere a latinorum interpretum fide pendens, nobis neque ad criticam rationem ⁵³⁾, neque ad interpretationem multum prodesse potuit ⁵⁴⁾. At Morellus Vigenarii metaphrasin ad graecum textum emendavit. Audio. Sed si Morellus Vigenarii quosdam errores sustulit, suos fortasse eidem obtrusit. Nam eum in hoc negotio ultra interpretationem latinam suam, aut Nigri potius, a Morello passim immutatam, sapuisse, nemo facile crediderit. Neque profecto in textu gallico quidquam ausus est mutare; sed modo in margine, modo in annotatione brevi (*advertissement* appellat), descriptionibus hic illic subiecta, suam de nonnullis locis sententiam brevissime significavit.

In Commentario unicuique Imagini addito, magna graecorum latinorumque locorum copia constipata, ad fabulas praesertim ⁵⁵⁾, aliasque res explicandas, quibus multa aliena admista sunt ex philosophia et historia naturali; multa etiam ex itinerariis petita; unde ingens anno-

satis dignae, non ex ipsius Morelli ingenio profuxisse videri possint. Non multum itaque nobis in hac editione praesidium. Nonne autem miremur, quod Olearius, quem Morellianae editionis vitia minime latebant, quippe quam dicit textum habere inquinatissimum, in plurimis vocabulis depravatum, lacunis hiantem, prava distinctione perturbatum, huius tamen editioni sexcentis in locis tantum tribuit, ut pravas eius lectiones iterare, quam veriores in purioribus, qui ipsi patebant, fontibus investigare maluerit?

Sed antequam Morellus Philostratis edendis animum adiceret, Blasius Vigenérius, vir industrius, neque indoctus, Imagines in Gallicum sermonem convertit, et amplo commentario instruxit. Prima huius operis editio inscripta: *Les Images ou Tableaux de platte peinture de Philostrate Lemnien, Sophiste Grec, décrits en trois livres, avec argumens et annotations sur chacun d'iceux par le traducteur.* Paris, 1579. 4. Obiit Vigenérius anno 1596, quo ipso anno liber ille denuo est editus, eadem forma, sed addita translatione Heroicorum et Statuarum Callistrati. Ut autem magis se lectoribus commendaret, paulo post splendidius est excusus, forma maxima, additis etiam inde ab anno 1614 tabulis sexaginta quatuor aeri incisis ad seniores Philostratum, et ad ipsius mentem, ut tum quidem existimabatur, delineatis³⁰); unicuique tabulae subiectum epigramma, gallicis versibus conceptum, auctore Arto Thoma de Embry, qui etiam praefationem praemisit, in qua et Vigenerium laudat, et bibliopolarum industriam praedicat, quod nullis ad hunc librum exornandum sumptibus pepercerint, virumque aliquem graeco doctissimum (quem Federicum Morellum

esse, non dubitatur) ad tollendos, si qui inventi essent, errores excitaverint ⁵¹⁾. Nomen habuit Vigenarius inter Gallicos veterum interpretes, ita ut plerique ei proximum ab Amioto locum assignarent, nonnulli eundem Amioto etiam anteponerent. In quo iudicio sermonis praecipue habebatur ratio, ob nativam venustatem commendabilis, nec nervis destituti; unde Guilielmus Sossius in Vita Henrici Magni, primum, ait, Iacobum Amioto docuisse terse fari, nervosque orationi gallicae dedisse; Blasium autem Vigenarium etiam toros adiecisse et ornatum ⁵²⁾. Quamquam alii non tam benevole de Vigenarii stilo iudicant. Verum hoc nihil ad nos. Gravius est, quod graeci sermonis mediocriter peritus, totusque fere a latinorum interpretum fide pendens, nobis neque ad criticam rationem ⁵³⁾, neque ad interpretationem multum prodesse potuit ⁵⁴⁾. At Morellus Vigenarii metaphrasin ad graecum textum emendavit. Audio, Sed si Morellus Vigenarii quosdam errores sustulit, suos fortasse eidem obtrusit. Nam eum in hoc negotio ultra interpretationem latinam suam, aut Nigri potius, a Morello passim immutatam, sapuisse, nemo facile crediderit. Neque profecto in textu gallico quidquam ausus est mutare; sed modo in margine, modo in annotatione brevi (*advertissement* appellat), descriptionibus hic illic subiecta, suam de nonnullis locis sententiam brevissime significavit.

In Commentario unicuique Imagini addito, magna graecorum latinorumque locorum copia constipata, ad fabulas praesertim ⁵⁵⁾, aliasque res explicandas, quibus multa aliena admista sunt ex philosophia et historia naturali; multa etiam ex itinerariis petita; unde ingens anno-

tationum farrago enata est.' Grammaticam interpretationem non magis attigit, quam picturae artificium. Quare equidem hunc enarratorem neque totum neglexi, neque tam studiose consului, ut non iis, qui se forte in eundem laborem daturi sunt, largum ex illa messe spicilegium libenter relinquerem.

Post Morellum et Vigenarium centum anni praeterlapsi sunt, donec Philostratis novus editor contingeret. Cogitasse videtur de tali negotio Gothofredus Iungermannus, qui subsidia collegat, interque ea Iacobi Kimedoncii, Professoris in Academia Heidelbergensi, annotationes copiosissimas; cogitavit etiam Io. Georgius Graevius et alii ³⁶); Richardus denique Bentleius, criticorum princeps. Et hic quidem, praeter textum diligentissime castigatum, interpretationem latinam novam et commentarium erat daturus; iamque res eo processerat, ut libri typis describendi initium fieret, cuius primum folium Fabricius se anno 1691 Lipsiae vidisse testatur, unde Olearius in primis editionis suae paginis Bentleianas lectiones aliquoties commemorat (vid. Olear. Praef. p. X. s.). Quod consilium cur abiecerit vir praestantissimus, non satis constat; sed ad alia se convertit (vid. Wolf. in Analect. litterar. I. p. 7.), et, Philostrato valere iusso, lectiones, ex Cod. Coll. Novi et Laudiano excerptas, Oleario utendas permisit, qui provinciam a Bentleio relictam maiore cum alacritate quam prudentia suscepit ³⁷). Sed de huius viri editione supra, quantum satis erat, diximus. Hoc adiiciamus, eum ad Imágenes emaculandas minus etiam quam ad reliqua opera instructum fuisse. Criticorum certe praesidiorum, praeter unum Codicem Laudianum, et Gruteri Salmasii-

que lectiones, ex Codice Palatino, ut videtur, excerptas, nihil diserte commemorat.

Post Olearium Philostratorum Imagines tantum non neglectae iacuerunt, neque lux artium apud veteres historiae saeculo superiore per Winckelmannum, Lessingium et paucos alios accensa, illis scriptoribus illustrandis magnopere profuit, donec Heynius, exeunte saeculo, argumentum circumspectans, quod, quum studia literarum potentioribus potentiorumque amicis suspecta fieri coepissent, invidiae nullam malignae interpretationis opportunitatem praeberet (cf. Praefat. ad Opusc. academ. Vol. V. p. IV. et V.), Philostratorum Imagines sibi enarrandas sumeret, quaerens in primis, num quid in iis reperiret, unde de arte antiquarum imaginum certi aliquid statui posset. Quod consilium decem Prolusionibus, inde ab anno 1796 usque ad annum 1800 editis, ita exsecutus est, ut et argumenta uniuscuiusque imaginis exponeret; iis, quae in verbis obscura essent, lumen accenderet, depravata corrigeret, de artis quoque ratione iudicium interponeret; hoc simul spectans, ut copias pararet, quibus, si quis novam aliquando illarum *εξφράσεων* recensionem suscepturus esset, operam nonnihil levatam experiretur. Cuius nos consilii fructum percepisse, grato profitemur animo; neque solum ea, quibus verum vidit vir praestantissimus, quae plurima sunt, sed errores quoque, qui in tali labore, ne ab Heynio quidem, praesertim festinante, caveri potuerant, Philostratis illustrandis profuisse fatemur. Cum Philostratis autem perpetuum eorum comitem, Callistratum, coniunxit, et Imaginum enarratione finita, illius quoque sophistae Statuas, anno 1801, peculiari prolusione illustravit.

Eodem tempore, quo Heynius his scriptoribus explicandis de arte veterum bene mereri instituit, nos loca eorum nonnulla tractare coepimus in altero Exercitationum criticarum volumine, quod etiam peculiari titulo instructum prostat *). Erat hic libellus tamquam *πάρεργον* studiorum a me in Anthologia positorum, quae me primum ad Sophistas et Rhetores diligentius excutiendos adduxerunt. Cui scriptorum generi, inter quos Philostratus principem locum tenet, quum inde per plures annos aliquantum temporis et odii impendissem, haud exigua, ut fit, annotationum copia inter legendum enata, subsidiis etiam nonnullis ultro oblatis, novam Imaginum editionem parare institui, adsumto laboris socio et collega, Friderico Theophilo Welckero, viro eruditissimo, qui tum Goettingae bonas litteras artisque veteris, cuius amore et scientia Romae in Zoegae conubernio imbutus fuerat, historiam magna cum laude tradebat. Qui vir, quamvis muneris officio probe exercitus, aliisque laboribus implicatus, neque sophistis illis magnopere favens, tamen pro summo, quo flagrat, bonas litteras iuvandi studio, fortasse etiam aliquo erga me amore ductus, voluntati meae cedere non dubitavit, eamque laboris partem, qua me ab eo sublevari optaveram, alacri animo suscepit. Vnde quantum fructus ad hos scriptores redundaverit, non nostrum est praedicare, praesertim quum nemo tam hebeti sit acie, quem annotationum, Welckeri nomine signatarum, praestantia

*) Animadversiones criticae in Callistrati Statuas et Philostratorum Imagines. Accessit descriptio nondum edita Anaglyphorum in templo Apolloniadis. Lipsiae. 1797. 8.

latere possit. Hoc unum dicam, me mihi in dies magis de hoc laboris socio, viro non solum eximie docto, sed, quod non minoris facio, candidissimo, gratulatum esse; aliosque confido, et mihi tam egregium adiutorem, et scriptoribus, in quibus illustrandis laborem coniunximus, tam eruditum interpretem, gratulatu-
esse.

Iam quum inter nos editoris officium ita dispersitum esset, ut Welckerus, quae ad argumenta tabularum artemque in his positam spectarent, tamquam peculiarem sibi provinciam susciperet, ego autem et textum recognoscerem, et quae in verbis interpretatione egerent, explanarem; ea tamen lege, ut utrique, si vellet, in alterius provinciam evagari liceret; primum subsidia, quibus ad hoc negotium instructus eram, excutere, novaque studiose circumspicere coepi. De veteribus Imaginum editionibus supra commemoravi; iam de libris scriptis dicendum est. Et primum quidem de his, qui senioris Philostrati descriptiones complectuntur, dicturus, eo hos ordine, quo utendos accepi, recensbo.

Primi erant, ut in vicinae Bibliothecae thesauris servati, Guelpherbytani tres, ab Heynio comparati, qui eos in Opusc. Tom. V. p. 162. s. descriptos dedit. Hos quum denuo ad vulgarem textum exigendos existimarem, a Langero, τῷ μακρίῳ, viro humanissimo, facile impetravi, ut ad me mitterentur; unum eorum etiam postea, dubitatione de quibusdam locis exorta, Ebertus, vir eruditissimus, iterum precauti inspiciendum commodavit. Sunt autem hi, omnes chartacei, nec admodum vetusti:

1. Nr. 25. apud nos C. formae maioris, saeculi XV^u, nitide scriptus. Continet Vitas Sophistarum, Heroica, Imaginum librum primum et secundum, et hos quidem duabus manibus scriptos. Inter lineas glossae leguntur graecae et latinae; tum *ἐπιμερισμοὶ* sequuntur ē. e. observationes grammaticae ad voces quasdam Imaginum.

2. Nr. 77. apud nos G. formae minoris. Multa complectitur: Declamationes Libanii, Orationes nonnullas eiusdem scriptoris. *Ἐπιστολὴν τοῦ Κύνωνος*, cuius initium: *τὸν μὲν ἡσίοδον λόγος αἰρεῖ ἰδιώτην καταδαρθέντα ἐγεγρῆναι σοφόν*. Imaginum Philostrati librum I^{um}. Excerpta ex libro Marci Antonini Imper. ad se ipsum. Excerpta ex Anthologia graeca. *πρόβλημα ὅπερ Ἀρχιμήδης ἐν ἐπιγράμμασιν εὐρῶν τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ ταῦτα πραγματευομένοις ζητεῖν ἀπέστειλεν ἐν τῇ πρὸς Ἐρατοσθένην τὸν Κυρηναῖον ἐπιστολῇ· πληθὺν ἡελίοιο βῶν ὧ ξεῖνε μέτρησον*. versus ultimus: *κεκριμένος ταύτῃ ὁμπνιος ἐν σοφίῃ*. Sequitur solutio. Grammaticae quaedam analyses verborum irregularium et formarum difficiliorum.

3. Nr. 82. apud nos D. quaternis. Saeculi, ni fallor, XV^u. Complectitur duos Imaginum libros cum glossis graecis et latinis a diversis manibus. *Τοῦ μακαρίτου καὶ ἁγίου ἐφέσου· ἐφραῖμ. ὁσίας* (sic). libellus ab imitatore Philostrati conscriptus. Philostrati Heroica, alia manu quam superiora scripta. Huic quoque opusculo glossae interlineares additae, et in margine Scholia uberiora. — Ex hoc codice et codice C. (25) glossas edidi inde a p. 163 usque ad p. 190⁵⁸). Ceterum hic codex cum

eo, quem primo loco recensuimus, ita conspiciat, ut primum e tertio descriptum esse suspicemur, nec, ubi alter ab altero discrepat, huius varietatis magnopere ratio haberi possit. In duobus his codicibus ordo capitum primi libri a vulgari ordine nonnihil recedit. Sic enim se excipiunt. 1. Prooemium. 2. Amores (vulgo VI). 3. Paludes (IX). 4. Scamander (I). 5. Comas (II). 6. Fabulae (III). 7. Nilus (V.). 8. Memnon (VII). 12. Semele (XIV). 13. Ariadna (XV). Tum in ultimis: Andrii (XXV); Mercurii natales (XXVI). Amphiarus (XXVII). Perseus (XXIX). Pelops (XXX). Apri Venatores (XXVIII). Xenia (XXXI).

Codex Heidelbergensis sive Palatinus, apud nos P. chartaceus, forma maiore. In direptione Bibliothecae Palatinae anno 1632 Romam in Vaticanam, inde Parisios delatus, bello finito, in priores sedes rediit anno 1816. Hic liber, Serenissimo Magno-Duce Badensi annuente, Creuzero V. cl. rem amice iuvante, per Schlosserum, Bibliothecae praefectum, ad me missus est. Continet ille primum librum imaginum integram, secundi autem primum caput I^{mum} cum parte 2^{di} usque ad verba καὶ ἀντίον, p. 55, 34. Reliqua perierunt. Scriptura satis luculenta saeculi XV^{ti}. Inter lineas relictum spatium satis amplum, quod latinam translationem recipere, factam illam, quod scribendi ratio docet, aut ab Italo, aut, quod ob scholia quaedam graece scripta etiam probabilius, a Graeco, qui latinum sermonem in Italia didicerat. Saepè synonyma adscripta; interdum correctiones translationis in margine positae. Initium sic habet: *imaginee filostrati prooemio. elladia. Quicunque non diligit | amplectitur picturam in-*

iuria afficit veritate afficit aut iniuria, et
 sapientiā quātaeunque ad poetas pervēnit.
 motus n. par utrisque ad heroum species, et
 opera cōmensurationēque nō laudat p quā et
 rationis ars tangitur et volenti qdē subtiliter
 ingrere (supra: calumniari, ^{quadrat} sed inductum) deo-
 rum inventum est. et ob quē sunt in terrā
 species ^{as} quaecunque (marg. quibuscunque) prae-
 tempora pingunt et ob quē in celo ^P apparent.
 investiganti aut generationem. virtū. artis
 imitatio qd inventum antiquissimū et cogna-
 tissimum naturae. etc. Barbarismi non desunt;
 ut I. 6. p. 13, 19. quasi aureum illum sanda-
 lium. Marg. calciamentum muliebrum. Passim
 margini adscriptae notulae graecae; ut p. 43,
 25. μηλάνθην. marg. ἀγγοῶ τέ μηλάνθην. Ibid.
^{ignem inspicientem.} πυρ, ἐμβλέποντα marg. ἄμεινον οὕτω et ignis
 oculis inspicientem. p. 45, 2. ἐκ φοιτητῆς
 αἰουργίας. ex panicea tinotura. supra: et
^{multum} fenisa. ^{magnū numerum} ἄμεινον οὕτω. p. 50, 1. δεκάδας.
 marg. οὐ γὰρ δύνανται Λατίνοι δεκάδας λέγειν.

Post Philostrati Images in hoc codice
 quinque folia implentur undecim epigrammatis
 Theocriti et eiusdem Bacchis, eadem manu
 scriptis, sed sine interpretatione latina.

Codex Parisinus nr. 1696. praestantissimus;
 luculenter scriptus. Hunc codicem quum in

commentariis viri eximii, *Francisci Boissonade*, saepe cum laude commemoratum vidissem, magnamque eius praestantiam ex speciminibus nonnullis cognovissem, virum *Ἑλληνιστάστον*, cuius benevolentiam et humanitatem iam saepe expertus eram, per litteras rogavi, ut lectiones, ex illo codice in suum usum excerptas, mecum communicaret. Facile petenti quod volebam annuit, neque solum lectiones Philostrateas, sua manu descriptas, mecum communicavit, sed his etiam lectiones Statuarum Callistrati ex Cod. regio 1696 et 1038 perquam humaniter adiecit. Pro quo beneficio viro humanissimo, de bonis litteris egregie merito et quotidie merenti, et meo et Philostrati nomine, qui eius eruditioni et ingenio tam multa debet, gratias hic publice agimus.

Ex eodem, quo Parisinus fonte, fluxit Codex *Florentinus* Bibliothecae Mediceo-Laurentinae (Plutei LXIX. Cod. XXX.) descriptus a Bandinio in Catal. Mssc. Graecor. T. II. p. 646. — Hunc codicem, membranaeum saeculi XIII, ex pluribus minus bonis et antiquis, delectum, celeberrimus eximii illius thesauri custos, Franciscus de Furia, cuius promptam voluntatem et in me benevolentiam iam in Achille Tatio expertus eram, in meam gratiam ad Iuntinam alteram accurate exigendum curavit. Ex hoc libro et Parisino plus bonarum lectionum prolatum est, quam ex reliquis omnibus, et si senioris Philostrati Imagines in hac nostra editione paulo emendatius leguntur, id duobus his libris potissimum acceptum referimus. Sunt etiam alii in utraque bibliotheca eiusdem operis codices; sed hi omnes longe minoris, ut videtur, pretii, et aetate iuniores; quod de iis valet

praecipue, qui glossis interlinearibus instructi sunt. Sed de omnibus Philostrarotum codicibus, quos opulentissima regis Galliae bibliotheca habet, accuratius aliquando traditurum esse confidimus Fridericum Usanum, virum celeberrimum, qui novam totius Philostrati editionem moliens, omnes illos codices sedulo comparavit. Huius viri insigni erga me animo lectores debent commemorationem variarum lectionum ex pluribus libris Parisinis ad viginti circiter senioris Philostrati locos prolatarum, de quibus locis a me consultus, copiosissimos suos thesauros in meam gratiam recludere dignatus est.

Verum his copiis, et amicorum ope et mea ipsius industria comparatis, vehementer me hoc tenebat sollicitum, quod ad Iuniorum Philostrarum talibus subsidiis carebam. Et senioris quidem Imagines, quamvis vitiorum minime immunes, longe tamen integrioribus ad nos pervenerunt, quam alterius Icones, quae omnis generis erroribus, singulorum verborum depravationibus, omissionibus etiam et lacunis vehementer inquinatae sunt. Sed hac quoque sollicitudine animum meum egregie liberavit alius *Codex Florentinus* instructissimae Laurentianae (nr. 32. Plutei LVIII) item membraceus, commemoratus a Baldino in Catal. T. II. p. 479. et ab eo ad saeculum XIII^{mum} et XIV^{mum} relatus. Ex hoc libro tot lacunae opplatae, tot vitiosae lectiones sublatae sunt, ut in hac saltem parte operis nostri bene de scriptore, hactenus nimis neglecto, meruisse videri possimus.

Restat *Callistratus*, de quo pauca dicamus. Huius scriptoris statuas praeterire non poteram.

quum hic libellus Philostratorum Imaginibus, quasi praescriptionis iure, adhaerere soleat. De eo, quid mihi videatur, uberius exposui in Epistola ad Guilielmum Vhden, virum clarissimum, secundo Exercitationum nostrarum volumini praefixa; nec post triginta annos sententiae tum prolatae poenitet, cum qua Winckelmanni consentit iudicium ³⁹⁾, qui minus quam Heynius de hoc scriptore benigne statuit. Quem qui ad Demosthenis aetatem retulerunt, eiusque eloquentia Demosthenem puerum inflammatum, disciplina formatum existimarunt, τῇ ὁμορφύᾳ decepti, homines diversorum temporum confuderunt; nec fortasse Fabricius recte iudicavit, qui Callistratum nostrum Plutarchi aequalem existimavit ⁴⁰⁾, adstipulantibus Winckelmanni editoribus (Vol. III. p. XLIII. not. 5). Mihi certe ad seriora tempora detrudendus videtur.

In hoc libello recensendo Olearius criticis praesidiis destitutus, ingenio sibi utendum fuisse ait, nec eum opis, ab hoc honorum librorum vicario sibi utendum fuisse ait, nec eum opis, ab hoc honorum librorum vicario sibi in Callistrati ulceribus sanandis praestitae, poenitere videtur. (vid. Praef. p. XI.). Equidem, ingenio diffusus, libris uti malui. Ad manus mihi fuerunt hi:

Codex chartaceus, apud nos A, olim Augustinus, nunc Monacensis Bibliothecae regiae nr. 536. eleganter scriptus, continens, praeter Callistratum, Adamantionis capita philosophica, Phurnutum de natura deorum et Hephaestionem de metris. Vid. Catal. Codicum Manuscriptorum graecorum. Bibl. Monac. Tom. V. p. 338.

Chartaceus, item Monacensis, nr. 494. apud nos B. saeculi XV^{ti}, priore recentior. Complectitur initium Convivii Xenophontei, Euripidis Hecubam, Nicandri Theriaca cum Scholiis; initium Aiacis Sophoclei; Orphei Argonautica; initium Iudiciorum Vett. Dionysii Halicarnassensis. Tandem Cap. I. et II. Callistrati, et initium Prooemii Imaginum Philostrati senioris. Vid. Catal. Codd. Vol. V. p. 148. s.

Codex Parisinus 1696. desinit in capite VII^{mo}.

Parisinus 1038. reliqua quoque habet.

Denique in Parisino 3019. Fragmentum habetur Callistrati, quod incipit in Capite III^{tia} p. 148, 13. verbis: *ταῖς νύμφαις ἰδουδαῖς*. desinit cum Cap. VI^{to}.

Lectiones trium horum librorum Boissonadii benevolentiae acceptas refero.

His igitur praesidiis instructus Philostratorum et Callistrati Opuscula recensere sum aggressus; sed quamvis haud pauca vitia ex iis sustuli, multum tamen abest, ut me omnia, quae temporis librariorumque iniuria iis inflixit, vulnera sanasse existimem. Multa me reliquisse scio, quae medicos me peritiores postulant, qui fortasse lectiones nonnullas, quas ipse in commentario residere passus sum, in ordinem recipient; alia, ubi librorum oracula tacent, ingenii ope melius, quam a me fieri potuit, restituent. Ego, qui, ut annorum mihi crescit numerus, ita confidentiam imminui sentio, difficillimam esse arbitror *κρίσειν* in hoc genere scriptorum, qui a vetere et nativa simplicitate abhorrentes, orationem argutiis condire maluerunt. De horum acuminibus vere observavit

Ernestus in Praefatione ad Sæton. p. XV. s. tantam saepenumero esse eorum ambiguitatem, ut de eorum lectione difficillime statuatur, quum haud raro diversissimae lectiones pari probabilitate defendi possint. „Multa, ait, huius generis sunt in Plinii epistolis, inprimisque Panegyrico [at quam simplex Plinius, comparatus cum Philostratis!], in quibus, quidquid pro ea lectione, quae tibi arriserit, dicas, nunquam tamen efficias, ut non alterius patronus dicere possit ea, propter quae, si nihil aliud, tamen amplius iudices pronuntient“ ⁴¹⁾. Cuius observationis veritatem cum alias saepenumero, tum in his praesertim trium sophistarum opusculis castigandis expertus sum. Nullam facile scriptorum genus magis ad coniecturas tentandas sollicitat; sed in nullo maius est discrimen et labendi periculum. Non exiguum correctionum numerum in utroque Philostrato eorumque comite olim allevi marginibus; in quarum haud paucis libri scripti, serius cum a nobis, tum ab aliis comparati, nos veros coniectores fuisse probaverunt ⁴²⁾; multo plures tamen in schedis habui notatas, quam nunc in Commentario exhibui. Quamquam annotationibus coniecturas, etiam incertas, sine piaculo commiseris; malui tamen juvenilis quondam fervoris errores, nunc ἐν γήραος οὐδῶ, quantum poteram, et qua ratione poteram, parsimonia scilicet, redimere. In textum nihil intuli, nisi quod certum esset, aut librorum auctoritatibus communitum, aut scriptoris usu confirmatum; coniecturas praesertim nullas, nisi lenissimas ⁴³⁾. Sunt tamen nonnullae, quas fortasse debueram in ordinem recipere; ut apud Callistratum c. XI. p. 159, 13. δαυδάλματα pro δὲ ἄλματα; aut c. XIV. p. 161, 26. οὐκ ἀμού-

ως ἐξησημένη pro οὐ κάλλους ὡς ἐξησημένη;
 et sic fortasse quaedam aliae, non magis, quam
 hae, incertae aut convellendae; sed, si quid hic
 a me peccatum est, malui in eam partem pec-
 care, quae a temeritate est remotior. Ceterum
 eum veteribus libris coniunxi comparationem
 scriptorum, qui orationem suam ad Philostrati
 exemplum composuerunt; Aristæneti imprimis,
 qui tessellato suo Epistolarum operi plurima ex
 Philostratorum Imaginibus inseruit; tum Isidori
 Pelusiotæ, qui sophistarum artificium ad argu-
 menta religionis christianæ accommodare digna-
 tus, fictitias, ut Heumannus existimat (Dissert. de
 Isidoro Pelusiotæ. Goettingæ. 1737. 4. p. 15.),
 nec iis, quorum nomina præfixa sunt, destinatas
 epistolas composuit, quae specimina essent elo-
 quentiæ iis imitandæ, quos Isidorus haberet artis
 dicendi discipulos. Quem quum et alios scripto-
 res veteres, et Philostratos etiam studiose le-
 gisse, ex plurimis locis, manifesta imitatione
 expressis, appareat, omnem hanc epistolarum
 eius excussi farraginem, ut, quid scriptor sæ-
 culi quinti in his *ἐκφράσει* legisset, inde
 enotarem. Nec nullum huius laboris fructum
 tuli. Non mirabor autem, si, qui postea Phi-
 lostratis operam navabunt, quaedam me huius
 generis latuisse deprehendent; ipse non omnia
 cum pulvisculo potui excutere, satis habens, ut
 Heynius olim, copias parasse, quibus, qui post
 me venturi sunt, operam suam nonnihil leva-
 tam esse fateantur.

Scribebam Gothæ. m. Aprili. cldccccxv.

F. IACOBS.

NOTAE.

1) Sententias horum virorum breviter recensuit *Fabricius* in Bibl. Gr. Vol. V. p. 540. ss. ed. *Harl.* et *Harlesius* in Introd. ad Histor. Liter. Gr. T. II. 1. p. 216. ss. Accuratissime de hac re disputavit *Herr. Valesius* in Emendat. III. 13. p. 95. et iterum III. 20. p. 100. cuius sententiam amplectitur eruditissimus *Boissonada* ad *Eunap.* Vitae Soph. p. 134. *Heynius* in Opusc. Acad. V. p. 12. haec scripsit; *De Philostratis, etsi non ad liquidum perducta sunt omnia, teneri tamen possunt haec: quod praeter antiquiorem aliquem rhetorem, qui sub Nerone vixit, cuius nulum scriptum superstes est, duo fuere Philostrati, quorum alter in Iuliae, Severi Imperatoris uxoris gratiam, Apollonii Tyanensis vitam conscripsit, tum libros duos Imaginum et Heroica; alter istius ex fratre Nerviano nepos, cui Vitae Sophistarum, circa Alexandri tempora scriptae, probabili de causa tribuuntur, eiusdem superest liber singularis Imaginum ad patrum aemulationem exaratus.* In his verbis *Heynius* non attigit difficultatem, in qua tollenda *Olearius* insigne temeritatis dedit documentum. Scripsit *Suidas* de antiquiore *Philostrato*, Veri filio, eum patrem fuisse secundi *Philostrati*, eius, qui Iuliae Domusae gratia floruit: *Φιλόστρατος ὁ πρῶτος — πατὴρ τοῦ δευτέρου Φιλοστράτου — γρονῶς ἐπὶ Νέρωνος*. Iam quum minime sit verisimile, virum, qui sub Nerone i. e. saeculo primo medio, natus sit, filium habuisse, qui, quod *Suidas* diserte tradit, vitam usque ad Philippi regnum i. e. usque ad annum CCKLIV produxerit, *Olearius* hanc difficultatem ita sustulit, ut antiquiorem *Philostratum* non sub Nerone vixisse, sed contra eum scripasisse dicat, id quod diu post tyranni mortem fieri potuit. Hunc sensum ut efficeret, primum sustulit participium *γρονῶς*, deinde ἐπὶ Νέρωνος correxit pro Νέρωνος. Quo quid fieri potuit audacius? Paulo post, quum *Suidas* de tertio *Philostrato* sic scripasisset: *Φιλόστρατος, Νερβιανῶν, ἀδελφός, παῖς τοῦ δευτέρου* (ubi vitiose *Eudocia* p. 423. ἀδελφός τοῦ υἱοῦ *Philostrati*, quae corruptela nata ex compendio, τ. β^{ov}), *Olearius* primum adoptavit correctionem *Meursii* ἀδελφός, deinde, ut *Suidam* conciliaret cum *Philostrato Iunior*, qui in Prooemio p. 109, 11. priorem illum avum maternum appellat (τῷ μὲν μητροπατρὶ), non dubitavit, lectionem *μητροπατρὶ* glossatori tribuere, *μητρῶα*, aut *μητρῶα* ab illo scriptum fuisse existimans. Quanto his lenior coniectura *Valesii*, qui duos Iconum libros Lemnio tribuit *Philostrato*, tertiumque fuisse statuit eiusdem nominis scriptorem, qui, Lemnii ex filia nepos, paternum avum scribendis Imaginibus aemulatus sit. Et hunc esse eum, qui in libris appellatur ὁ νεώτερος.

2) Hoc a se factum esse dicit tempore certaminis cuiusdam, Neapoli celebrati: ἦν μὲν ὁ παρὰ τοῖς Νεαπολίταις ἀγών. Prooem. p. 4, 15. Non gymnicum, sed declamatorium fuisse hunc agonem, existimat *Mazochius* in Dissert. de Cathedr. Neap. p. 102. Gymnica enim certamina, sub primis Caesaribus ibi magno cum splendore celebrari solita, sub Antoninis desuisse videri. Huic sententiae adversatus *Ignarra* de Palaestra Neapol. Part. II. 5. p. 222. 23.

τὸν παρὰ τοῖς Νεαπολίταις ἀγῶνα nullum alium fuisse contentit, quam celeberrimum illum gymnicum, quem tot scriptores commemorarunt, quum declamatorii alicuius agonis, in eadem urbe habiti, nemo mentionem fecerit. Sed quum gymnicus ille sub primis Antoninis cessaverit, *Ignarra* censeat, Imaginum scriptorem ante illa tempora vixisse, et *Meursii* sententiam amplexus, tabularum illarum descriptionem ad antiquiorem *Philostratum* refert, quem *Suidas* sub Nerone fuisse tradidit. Speciosa argumentatio, sed non usquequaque certa. Refrixisse agonis illius stadium initio secundū post Chr. saeculi, ex eo colligitur, quod monumenta, quae eius mentionem faciant, ab illo inde tempore deficiunt; sed cum prorsus desiisse hoc argumento non efficitur. Et si per aliquod tempus cessavit agon, nonne fieri potuit, ut, quod in talibus interdum factum esse constat, aliquando iustauratus fuerit?

3) *Suidas*: εἰκὼνας ἢ ἐκγραφάσεις ἐν βιβλίοις δ'. nec aliter *Eudocia*. Vnde *Meursius* in Dissertatione de Philostratis, aut duos libros perussae censet, aut legendum esse: ἐν βιβλίοις β'. Sic certum statim peccatum, apud utrumque Lexicographum, ubi βίους σοφιστῶν ἐν βιβλίοις δ' perperam scribitur, quum ex ipso opere constet, duobus illud libris absolutum fuisse. Sed superest tertium, ut Imagines senioris Philostrati aut ab ipso auctore, aut a librariis nonnullis in quatuor libros distinctae fuerint. Atque hoc verum esse, apparet ex Cod. Paris. 1696. ubi ad Cap. XI. Libri II. adscriptum: Φιλοστράτου εἰκόνων γ. et ad Cap. XXVII. eiusdem Libri: Φιλοστράτου εἰκόνων δ'. Eiusmodi codices igitur *Suidas*, aut is, quem *Suidas* exscripsit, ante oculos habuit. Vide *Ruhnken* in Censura Commentationis Ignarrae de Palaestra Neapolit. in Bibl. crit. T. II. Part. V. p. 86. qui, quum Parisiis esset, eundem, quem, dicimus, codicem manibus tractavit, et hanc in eo Imaginum divisionem observavit.

4) *Suidas* verba levi fortasse vitio laborant: Φιλόστρατος, Φιλοστράτου, τοῦ καὶ Βήρου, Αἰμυλίου σοφιστοῦ, καὶ αὐτὸς δευτερός σοφιστής. Verba τοῦ καὶ Βήρου nihil aliud significare possunt, quam Philostrati patrem etiam Verum fuisse appellatum. Sed is Veri fuit filius. Quare rectius *Eudocia* p. 423. Φιλόστρατος, Φιλοστράτου, τοῦ υἱοῦ Βήρου. Tum vide, an vocabulum δευτερός sup loco sit positum. Malim profecto: Φιλόστρατος δ' δευτερός, Φιλοστράτου, τοῦ Βήρου, Αἰμυλίου σοφιστοῦ, καὶ αὐτὸς σοφιστής. Quamquam alteri huic correctioni non favet *Eudocia*.

5) Pro ἀφοριστικός *Hamackerus* in Praef. ad Lectt. Philostr. p. VI. exhibuit σοφιστικός, nescio unde. *Bekkerus* quidem, cuius diligentiae et eruditioni nunc *Photium* e codicibus emendatum debemus, talem lectionem non commemorat. Et bene habet ἀφοριστικός, de quo vocabulo diximus ad *Achillem Tatium* Prolegg. p. CIII.

6) Philisci sophistae ἰδέαν τοῦ λόγου describens *Philostratus* in Vlt. Soph. II. 30. p. 623. διεφαίνετο δὲ αὐτῆς καὶ καθαρὰ τὰ ὀνόματα καὶ καινοπρεπὴς ἥχος. Ap. *Photium* Cod. LXXXVIII. p. 54. *Malchus* laudatur, ut καθαρὸς, ἀπέρριτος, neque tamen a καινοπρεπὲς alienus, Ib. in Cod. CLVIII. p. 100. iunguntur τὰ χαρίεντως τε καὶ καινοπρεπὲς εἰρημένα.

7) Etiam de statu is interdum dubitatum est, an aliqua earum, quae ad nostram aetatem servatae sunt, unum ex illustribus antiquitatis statuariis auctorem iactare possit. Vir doctus quidem, qui Torenticen veterum erudito opere de Iove Olympico illustravit, quod nos de picturis censemus, idem de statu is iudicat, nos ex superstibus in hoc genere operibus antiquae artis excellentiam non tam intelligere quam suspicari posse; nullam statuam, antiquo aevo celebratam, ad nos perdurasse; vix pauca quarundam imitamenta. Celeberrimas vetustatis statu as fuisse aeneas; ex aere operum exiguum omnino numerum temporis hominumque iniuriam effugisse; neque in his ullam esse, quam veteris cuiusdam scriptoris testimonium commendaverit. Hanc ob causam Vir doctissimus turbam illam statuarum, quae musea compleat, similem sibi videri ait, heroum prosapiae, parentibus ipsis multo deteriori, sed eiusmodi tamen, ut quales parentes illi fuerint, ex eorum specie suspicari possis. Huic iudicio, argutori fortasse quam veriori, non licet obmovere anaglypha Parthenonis, Phidiae, aut discipulorum Phidiae opus. Nam quum ex huius operis, quod ob ipsius naturam et designationem inferioribus sculpturae generibus annumerari debet, praestantia, certa ratione colligi possit, quanta ars statu is grandioribusque operibus adhibita fuerit, haec anaglypha ob incomparabilem artem in iis conspicuam, tantum abest, ut doctissimi Galli sententiae adversentur, ut ei potius favere videantur. Facit hoc quodammodo locus Ciceronis de Orat. II. 17. De causarum contentione agens: *In his operibus (maioris momenti scil.) si quis illam artem comprehenderit, ut, tamquam Phidias, Minervae signum efficere possit; non sane quemadmodum, ut in clypeo idem ille artifex, minora illa opera facere discat, laborabit.*

8) Vid. Mengs Opere T. II. p. 103. Hirt, jusqu'à quel point les anciens ont-ils possédé l'art de la peinture? — Böttiger Idée zur Archaeologie der Malerey. p. 129. s. Göthes Farbenlehre. T. II. p. 119,

9) Vid. Annotationes ad Winckelmanni Opera Vol. III. p. 449. Adde Millingen Peintures de vases grecs de la Collection de Sir John Coghill. Böttiger Archaeol. der Malerey. p. 167.

10) Editor operis elegantis, cui titulus: *Récueil de Peintures antiques trouvées à Rome*. Paris, 1783. fol. Praef. p. 3. inter alia haec habet: *La qualité de ces peintures et la place qu'elles occupaient, ne fournissent pas un préjugé assez avantageux pour les proposer comme des modèles. — Le plus grand nombre a été découvert dans l'intérieur des tombeaux, où l'on entroit rarement, et où ces morceaux privés de lumière, étaient absolument perdus pour le public. Je sais que le luxe des Romains et la vénération pour leurs morts les engageoient à de grandes dépenses toutes les fois qu'ils construisaient quelque nouvelle sépulture: mais il eût été cruel d'y employer les plus habiles peintres; et ce qu'il y a de certain, ce qu'il n'est le firent jamais.* Similia de pretio picturis superstibus statuendo monuit Millin Dictionnaire des Beaux-arts. Art. Peinture, Vol. III. p. 183,

11) Hirt, jusqu'à quel point etc. p. 18. Simili de statu is superstibus imagine utitur Quatremère de Quincy dans le Jupiter Olympien. Avant propos: *Cette multitude d'ouvrages et de*

simulacres ne me parut plus qu'un peuple d'ombres comparés à l'idée que les descriptions nous présentent de leur originaux,

12) Recte, ut mihi videtur, *Dela Valle Vite dei antichi Pittori* Praef. p. VI, qui liber alioqui parum aut nihil habet, quod non alibi quoque, aeque bene, saepe melius reperias, agens de pictoribus sequioris aevi, quum ars, ut *Plinius* loquitur, iam moribunda esset, *montenapero*, ait, *per molti secoli l'antica buona maniera, di cui un qualche avanzo ammirasi anche oggidì dai nostri più valorosi artefici negli scavi di Ercolano e delle città vicine.* Cf. *Seroux d'Agincourt Histoire des Arts, Tome II, Peinture*, p. 10,

13) Vid. *Böttiger Archaeol. der Maler*. p. 282. Huc faciunt *στυλοπινάκια*, de quibus diximus in *Exercitiat. cr. T. II.* p. 142. et quos in Indiae templo visos commemorat *Philostratus* Vit. Apoll. II. 20. p. 71. *χαλκοῦς πίνακες οὗ ἑλκερόντηνται τοῖς ἑκάστω γεγραμμένοι.* verum hi quidem etiam ob alias causas memorabiles,

14) Rem difficillimam veteres non semel, eximio cum successu, tentarunt. Nemo ignorat Helonem Zeuxidia, quam pinsias dicitur, ut haec imago excellentem muliebris formae pulchritudinem contineret; nec Ialyum Protogenis, in cuius gratiam Demetrius Rhodiorum urbi pepercit; Apellis denique Venerem Amadyomenem, et alteram illam, quam, quum a pictore inchoata esset relicta, nemo inventus est qui absolveret. Atque in hoc genere vetus pictura recentiore longo post se intervallo reliquias existimatur. Vid. *Tuelken über das verschiedene Verhältniss der antiken und modernen Malerei zur Poesie*, p. 22,

15) Multitudine figurarum in eadem aera pictores non minus, quam anaglyphorum sculptores delectabantur. In antiquissima tabula, cuius ad nos memoria propegata est, proelium Magoetum erat exhibitum (*Plin. XXXV. 34. VII. 39.*) *Papaeus*, *Phidiam* frater, pugnam Marathoniam, aliudque cum Persis proelium *Ari- alides* Thebanus pinxerat, centum personas eadem tabula complexus. Quanta autem figurarum copia in duabus *Polygnoti* tabulis, quas *Pausanias* descriptas dedit! quanta in anaglyphis inde ab eo, quod *Homerus* divina arte interpretatus est, clypeo ad *Minnervae* clypeum, *Phidiae* manibus, deorum gigantumque simulacris Amazonumque pugnantium imaginibus in utraque parte opertum! (*Plin. XXXV. 4. 4.*) Haec nobis scribentibus sese offert locus *Pav- tronij* c. 29. ubi *Encolpius Trimachionis* atriensem interrogat, quasnam in media porticu picturas haberent. Ille respondet: *Iliada et Odyseam ac Laenatis gladiatorium munus.* Disputavit de hoc loco vir ingeniosissimus, *Boettigerus*, in libro iam saepius laudato de Pictura veterum p. 306. varias coniecturas expro- mens, quo modo eiusmodi argumentum, tam amplum tamque late diffusum, artis ope repraesentari poterit. Quod vide, au- tanti. Nam in Trimachionis domo, inanis ostentationis plenissima, sicut herus omnia sua vanissimo verborum strepitu exaggerat, ita universa familia, ad heri exemplum composita, ut audientes stu- pore percellat, non nisi monstra loquitur. Quare *Petronium* valde suspicor illis atriensis verbis nihil aliud spectasse, nisi ut in ipso aditu ridiculae, qua tota domus quodammodo resonat, insignis

fori area requireretur. His, quod nemo ignorat, *Boivinus* suam illius clypei delineationem obiecit. Haec tum plurimis satisfacerebat; pauci dubitabant; primus, quod sciam, *Lessingius* in *Laocoonte* p. 189. ss. *Boivini* errores quosdam diligenter examinavit. *Longinus* autem progressus est vir antiquae artis peritissimus, *Quatremère de Quincy*, qui in *Iove Olympio* p. 64. scute monuit, ut olim *Boivinus* *Homerum* contra imperitos obtreccatores defenderit, ita nunc *Homero* contra defensorem illum suum opem ferendam esse. Neque tamen ipse dubitat, clypeum potuisse fieri talem, qualem poeta sibi repraesentaverit, et nova delineatione, veteri illi sine dubio multis ex partibus praefenda, rem tentavit. Vide tamen *Welckerum Zeitschrift* I. p. 568. ss. Imagines in utroque clypeo cum picturis aegyptiacis comparat *Thiersch* in *Orat. de Epochis Art.* I. not. 7. ubi plura de antiquissimis operum huius generis descriptionibus docte et ingeniose monumentur.

20) In anaglyphis satis constat, sculptores, cum poetis quodammodo aemulantes, passim fabulas, temporum momentis distinctas, in uno opere atque in eadem arca coniunxisse. Vid. *Toelken über das Basrelief* p. 86. ss. Nec pictores ab hac licentia abstinerunt. Ex multis exemplis unum commemorasse suffecerit, quod ad manus est. In vase fictili, e sepulcro ad *Canosam* eruto, *Isosonis* spuma (*Merope* ibi appellata) conspicitur, magicae coronae flamma correpta in thalamum festinans; eademque in thalamo ipso exanimata concidens; tam, in eadem arca, ad inferorum sedes descendens. Facit huc inprimis prolepsios illud genus, de quo *Toelkenius* I. c. et *Welckerus* dixerunt in *Commentario* p. 247 et 309. Nec hodie dubitatur, veteres pictores, ubi res postulabat, non dubitasse recedere ab illo unitatis praecepto, quod a nostris primum habetur. Verè *Toelkenius* (*über das verschiedene Verhältniss der antiken und modernem Malerey zur Poesie* p. 22): *Sobald die Deutlichkeit oder auch nur der Reichthum eines Gegenstandes es zu fordern schien, bedachten die griechischen Künstler sich keinen Augenblick das nach einander allmählig Geschehens zugleich und auf einmal vor Augen zu bringen. Besonders geschah diess allenthalben, wo der ganze Hergang einer Begebenheit erst den wahrhaften Sinn derselben aufschloß. An die Stelle der Einheit des Augenblicks trat hier die poetische Einheit des geistig Zusammengehörigen.*

21) Zuerst also wird vorausgesetzt, daß die Gemälde-Gallerie wirklich existirt habe, und daß man den Redner loben müsse wegen des zeitgemässen Gedankens sie in Gegenwart von wohlgebildeten Jünglingen und hoffnungsvollen Knaben auszuzeigen, und zugleich einen angenehmen und nützlichen Unterricht zu ertheilen. An historisch-politischen Gegenständen seine Kunst zu üben, war schon längst den Sophisten untersagt; moralische Probleme waren bis zum Ueberdruß durchgearbeitet und erschöpft; nun blieb das Gebiet der Kunst noch übrig, wohin man sich mit seinen Schülern flüchtete, um an gegebenen harmlosen Darstellungen seine Fertigkeiten zu zeigen und zu entwickeln. *Göthe Kunst und Alterthum* II. 1. p. 30.

22) Nimium huic scriptori detraxisse videtur *Heynius* in *Opusculis* T. V. p. 12. ubi eum cum seniore *Philostrato* componens, scri-

bit: Qui duos hos scriptores inter se comparaverit, corruptelas istorum temporum intra haud multos annos progressum facile animadverteret. A nativa elegantia et facilitate, Atticae dicendi venustate se commendante, multum iam discessisse quum aegre feras Philostratum maiorem, non sine taedio exantlabis studium affectatum Philostrati Iunioris in verbis doctis et exquisitis captandis, saepe rhetorico; ornamentis et nimis cumulatius et longe petitis, cum subtilitate et acumine sophistica novandis.

23) Eximius laudibus illud commendat Fabricius, *Olearii* amicus, in Bibl. gr. V. p. 566. ed. Harl. Philostrati editionem quoties suo decori semper futuram esse, auguratus. Alii Germaniae philologi minus benigne de ea sentiebant, ut La Crocius in Thesaur. T. III. p. 246. cuius stricturis acceptis, Wolfius quoque, qui *Oleario* haud mediocriter favebat, eiusque operam, in Philostrato collocatam, praedicaverat, fatetur, se nunc in eo familiarem *Oleario* *αὐτοῦ* interdum desiderare, et deprehendisse hunc quoque Homerum passim dormientem (Thes. La Croz. Tom. II. p. 10. s.) Sed haec illi privata; publice autem est laceratus primum a *Weselingio*; tum asperioribus verbis ab *Hemsterhusio* et *Hemsterhusii* discipulis, *Ruhnkenio* et *Piersono*. Et *Ruhnkenius* quidem non dubitavit dicere, Lipsiensem editorem Philostrati plura infixisse vulnera, quam sanasse; *Piersonus* autem, neminem post renatas litteras minore cum eruditionis apparatu, maiore cum temeritate ad veteres auctores edendos accessisse iudicari. Sed in hunc graviter invecus est Vir doctus, qui censuram *Verisimilium* egit in Actis Erudit. an. 1753. p. 272. *Olearii* errores operis a se suscepi difficultate, aliisque quibusdam externis causis excusans, simulque monens, non esse mirum, vasta coacta messe gravem et fessum colonum spicilegium relinquere sublecturo. Qui quod *Oleario* civis civi; opitulari conatus est, id minime improhamus; sed quod se iniquiorem gessit erga *Piersonum*, virum et eruditione et acumine *Oleario* longe praestantiorum, laudari non potest. Nec, quod idem facile esse dicit, effecit, ut demonstraret, aut praecipitatus esse et iniquas reprehensiones, quibus *Piersonus* clarum *Olearii* nomen laceraverit, aut erronea cum veteris novis auctum ivisse.

24) Vide quae *Muellerus* in Praefatione ad *Thomas Reinesii* Observationes in *Suidam* p. XIX. narrat de exemplo editionis Morellianae, quod in Bibliotheca episcopali Cizensi aervabatur, notis Reinesii manu scriptis relecto. Hunc librum *Olearius*, quum novam Philostrarum editionem pararet, a bibliothecae illius custode commodatum acceperat. Nunquam Cizam rediit. *Olearius* autem neque libri huius, neque *Reinesii*, neque viri denique, a cuius humanitate illum thesaurum impetraverat, usquam mentionem fecit. Res vehementer suspecta, praesertim quum in *Olearii* annotationibus reperiantur nonnulla, quae iisdem verbis in *Reinesii* observationibus ad *Suidam* leguntur.

25) Multa harum editionum exempla reperiuntur mutilata, monachis in *Lucianum* praesertim sacra ira furentibus. De qua re nonnulla monuit digna lectu vir eruditus, *Anton. Augustus Renouard* Catalogue de la Bibliothèque d'un Amateur. Tome III. p. 272. s. ubi inter alia: Ce qui n'est pas moins bizarre que la mutilation, c'est qu'on l'exerca sur la plus grande partie des

esemplaires des deux éditions Aldines, tandis qu'on laisse intacts ceux de l'édition antérieure et première de Florence 1496. dont le contenu est le même. Ab eodem viro dicto prima Aldina accurate descripta est dans les Annales de l'Imprimerie des Aldes. Tome I. p. 61. s.

26) *Pertanto chi diceva, che gli esemplari di Luciano, impresso da altro stampatore, Passassero nel negozio di Giunti, e che que questi stampassero sul primo foglio bianco quel Titolo riferito di sopra per uniclo col loro Filostrato del 1517 affine di spacciare più facilmente l'uno e l'altro, forse la indovinerebbe. Amoretti ap. Audifredum l. c. p. 352. Hanc conjecturam amplectitur Renouard Catalogue de la B. d'A. A. III. p. 272. Idem hoc monet; ces pièces accessoirés (des deux Philostrates et de Callistratus) ayant à la fin l'année 1517, ne sont point d'une nécessité absolue pour compléter les exemplaires, d'autant mieux qu'on peut aussi les acquérir séparément, comme on l'a pu voir chez Mac. Carthy nr. 3694. Ceterum non satis accurate Harlesius in Introduct. II. 1. p. 189. s. descript, Florentinam Luciani editionem repetitam esse cum Philostrato anno 1517.*

27) *In titulo haec leguntur: ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝΤΩΙΔΕ ΤΩΙ ΒΙΒΑΙΩΙ. Φιλοστράτου εἰκόνες. Φιλοστράτου νεωτέρου εἰκόνες. Τοῦ αὐτοῦ ἥρωικά. Καλλιστράτου ἐκφράσεις. Τοῦ αὐτοῦ βίαι σοφιστῶν. Quae hoc volumine continentur: Icones Philostrati. Philostrati Iunioris Icones. Eiusdem Heroica. Descriptiones Callistrati. Eiusdem Vitae Sophistarum. In fine: Florentiae, Sumptu Philippi Iuntae Florentinae. Anno a nativitate Domini XVII. supra mille (sic. Adscripta aëla 10) mense Octob. Leone X Pontifice. Fol. Constat. foliis 53 (nec folia, nec paginae numeris instructae). Accessit folium, in quo Πίναξ τῶν Φιλοστράτου εἰκόνων. Πίναξ τῶν Φιλοστράτου τοῦ νεωτέρου εἰκόνων. Πίναξ τῶν Φιλοστράτου ἥρωικῶν. Πίναξ τῶν ἐκφράσεων καλλιστράτου. Πίναξ τῶν Φιλοστράτου βίαι σοφιστῶν. Folium versum ornatum imagine xylographica cum litteris F. G.*

28) *Lectiones quibus Iuntina minor a priore Iuntina et Aldinis discrepat, maximam partem operarum, correctorisque negligentiae tribui debent. Quod ut magis appareat, adscribamus lectiones iude ex decem primis Imaginum capitibus excerptas. Prooem. p. 4. τῶν τεσσάρων. pro ἑτῶν. ἐρμηνεύουσι. pro ἐρμηνεύουσιν. ποιησώμεθα. pro ποιησόμεθα. p. 5. ἀπόβλεπον pro ἀπόβλεπον. p. 6. συνεξαίρεσθαι. pro συνεξαίρεται. p. 7. χελονη pro χελώνη. p. 8. ὑποσχόντες pro ὑποσχόντες. p. 9. ἐκποδῆς, pro ἐκποδῆς. p. 10. ὡς ἀποχρώσις. pro ἀποχρώσης. p. 11. περιττῆς αὐτῷ. pro περιττῆς. πεῖσοι pro πεῖσοι. p. 13. καὶ ἐστίν. ἐπὶ τέμασι. Ποσειδῶν. pro Ποσειδῶν. p. 14. ὑπεστώμεν pro ὑπεστώμεν. τραχή pro τραχὺ. ὄρων pro ὄρων. p. 15. καταβάλλει τῶν πέλας. pro τὸν πέλας. p. 16. αὐταῖς pro αὐταῖς. ποταὶ pro ποταῖ. ἐνυαλίονα. pro ἐνυαλίονα.*

29) *In Eduardi Arwood Prospetto di varie edizioni degli autori classici. Rhagusae. 1787. 8. commemoratur editio Opusculorum Philostrati. graeca. 8. Ven. de Sabio. 1550. addito iudicio:*

curiosa editione. Vtinam accuratius descripsisset. Est haec procul dubio eadem, quam Olearius commemoravit Praef. p. VIII. his verbis: „Codicis graeci Heroicorum, vitarum Sophistarum, Philostrati Iunioris Imaginum et Callistrati *ἑρμῶσεων*, Venetiis concinnius et castigatius in octavo excusi, anno 1550, meminit Morellus, eumque usui in sua editione sibi fuisse praedicat*), eiusdemque editionis eum fuisse puto, quem penes se esse ait, a Grutero donatum; *Iungermannus* in litteris ineditis ad Patschium datis d. 16. Febr. 1659.“ Sex fuerunt *Sabii*, qui cum fratribus typographicam artem Venetiis inde ab anno 1516 exercuerunt. Vid. *Ponzeri Annal.* Vol. XI. p. 302. Quorum an aliquis signo xylographico felis cum musculo usus fuerit, nunc quidem investigare non vacat. Sessama eo usum esse, constat.

50) De his tabulis *Niceron* (*Mémoire Tome XVI. p. 34.*) indicat, maximam partem probabiles, quasdam speciosas esse (*les figures qu'on a ajouté dans les éditions in-folio sont passables pour la plupart, quelques unes même sont assez belles*); rectus *Heynius* (Opusc. V. p. 19.) eas Iconum veritatem raro reddere ait, et qui eas exaraverint, aut nulla aut exigua artis notione imbutos fuisse. Mihi pleraeque ridiculae videntur et absurdae. Neque solum ad res illustrandas aut parum aut nihil conferunt, sed, quod gravius, eas plerumque turbant et obscurant. Haecenus recte *Niceron* l. c. *Il y a un défaut considérable, qui consiste en ce qu'elles ne sont pas faites sur la seule description des Philostrates* (Senioris tantum Philostrati Imagines tabulas chalcographicas sibi adiunctas habent), *comme elles le devaient être, mais souvent suivant la fantaisie de celui qui les a dessinées, ce qui fait qu'elles ne servent pas beaucoup à entendre l'original.* Falluntur autem, qui *Vigenerio* hos errores imputant, qui illas tabulas nec vidit nec probavit. Prodierunt denum duodeviginti annis post *Vigenerii* mortem, anno 1596 defuncti.

51) Editionis, qua utor, titulus est: *Les Images ou Tableaux de platte peinture des deux Philostrates, Sophistes grecs, et les statues de Callistrate**), mis en François par Blaise de Vigener Bourbonnois, enrichis d'Arguments et Annotations. revus et corrigez sur l'original par un docte personnage de ce temps en la langue grecque, et representez en taille douce en cette nouvelle édition, avec des Epigrammes sur chacun d'iceux par Artus Thomas Sieur d'Embry. Iaspar Isac incidit ***).* à Paris. chez Sebastien Cramoisy. DCXXXVII. fol.

*) Dicit Morellus, in brevi praeloquo ad lectorem, sibi hanc editionem missam esse ab Andrea Schotto. De usu, quem ipsi attulerit, nihil ibi commemorat.

**) Insunt etiam *Heroica*, in titulo non commemorata.

***) Haec verba referri debent ad titulum, totum aeri insculptum. Nam tabulas, Imaginibus additas, a pluribus chalcographis, externis etiam, sculptas et delineatas esse, tum praefatio narrat, tum nomina nonnullis earum subscriptae docent. Ceterum fallitur *Heynius*, qui hoc opus *Henrico quarto* (Gal-

32) Alia de eo iudicia vide ap. *Colomesium* in *Opp.* p. 92. *Baillet Jugemens des Savans.* Tom. III. p. 118. nr. 938.

33) Eruditissimis sui aevi criticis *Vigenerium* annumerarunt *Bailletus*, *Colomesius* et *Nicero* (XVI. p. 36), ad *Dempsterum* de hoc iudicio provocantes. Perperam utique. *Dempsterus* enim, quod movit *Moneta* (*la Monnoye*) ad *Baillet*. l. c. p. 119. de *Blasio Vigenerio* ne cogitavit quidem, sed de *Nicolao Fignierio* (*Vigner*) loquitur, qui an illa laude dignus fuerit, nunc non curamus.

34) Vid. *Huetium* de clar. Interpret. II. p. 185.

35) In fabulis ad philosophicam rationem referendis, interiorumque earum sensum aperiendis multum laborans, mira plerumque sectatur et abnormia. Sic postquam dixisset de *Dodona* p. 547. de columbis ibi oracula edentibus, de quercu, de lebetibus, pergit in hunc modum: *Que si nous voulons tirer cela à quelque sens allegorique qui est tout apert; le pigeon, le chesne, et le chauderon d'airain, nous représentent les trois genres des composez, esquels consistent toutes créatures élémentaires: l'animal, végétal et minéral, qui tesmoignent les faits du haut Dieu: ainsi que nous en avons assez de tels passages en l'Ecriture. à le prendre cruellement à la lettre, la chose est un peu douteuse, et auroit besoin de caution.* Adiciamus aliud eiusdem generis exemplum de *Iunone* p. 607. *Iunon représente la vie active, la pluspart occupée à amasser des richesses dont elle est la reyne. — Elle a la te-te voilée pour montrer que les richesses sont cachées dans les entrailles de la terre, mesmement les métaux et les pierreries, qui se tirent avec un extrême labeur. Cela denote aussi que ceux qui aspirent trop ardamment à amasser des biens sont aveuglez. — Mais entant que *Iunon* est prise pour l'air, ainsi que le porte son nom en Grec Ἥρα, lequel transposé fait ἄρα, et pour ceste occasion le vautour luy estoit attribué qui s'empaigne de l'air ou du vent: le voilement de teste signifie les impressions de l'air qui en est obscurey et troublé, et cela estoit encore représenté par la paupière supérieure qui couvre l'oeil, laquelle luy estoit anciennement dédiée, ce qui bat aussi sur la fable qui se raconte d'*Ixion*, lequel pressant cette Déesse de l'accointer, elle luy présenta une nyte ayant sa semblance, où il engendra les Centaures qui designent les divers changemens de l'air. On la fait outre plus estre Déesse des enfentemens, pource que les richesses ont de coustume de charrier avecques elles un nouveau et desordonné appetit à guise de femmes grosses, d'en amonceler tousiours davantage. — Le *Paon* luy est approprié, pour ce que les richesses tirent à soy le desir et les yeux d'un chacun. — Et comme le *Paon* quand il fait la roue, orne de vray bien le devant, mais cependant aussi il descouvre indignement le derriere, cela se rapporte à nos actions perverses et à nos iniques comportemens. — Enfin on luy adjouste l'arc en ciel, dont elle est toute enveloppée, pour montrer la variété des richesses et leur beau lustre et*

liarum regi) inscriptum esse dicit. Dicatum est Principi Con-
daeo, qui et ipse Henrici nomen habebat.

brillant esclat, mais accompagné d'incertitude etc. Verum haec sufficiant in exemplum allegoricae fabularum interpretationis, qualis ab ingeniosis illius aetatis hominibus probabatur. Nec acumine ea carebat et splendore quodam, sed haud absimili eius, quem *Vigenerius* Iridi coelesti tribuit, oculos ad se trahentis, incerti tamen et celeriter diffluentis. Nec erit facile hodie, qui hac via interiorum fabularum sensum aperiri posse existimet. Alii saeculi more commendantur tramites.

36) *Fabric.* Bibl. Gr. Vol. V. p. 555. ed. *Harl.* Quod idem eodem loco scribit, *Maussaccum* ad Aristotel. Hist. Anim. p. 1247. s. testari, *Philostrati* Imagines a patre suo latinis versibus fuisse expressas, eumque loca quaedam ex hac metaphrasi proferre, id non satis accurate dictum. Nam *Maussuccus*, verbis nonnullis ex Imaginibus de leporis foecunditate prolatis, *hunc locum* dicit a patre suo latinis versibus esse expressum, quod adscripsit. Vnde minime sequitur, omnes Imagines, quod vix credibile, eundem in modum conversas fuisse.

37) Antequam *Philostratus* e prellis Lipsiensibus prodisset, *Bentleius* in familiari sermone cum *Io. Chr. Wolfio*, Professore Hamburgensi, non obscure professus erat, se *Olearium* (quem a *Graevio* ipsi per litteras commendatum Cantabrigiae viderat. Vid. *Rich. Bentleii* et *Viror.* doctorum Epistolae p. 91.) huic labori cum laude sustinendo vix idoneum iudicare. Sed librum editum a *Bentleio* probatum esse, eidem *Wolfio* professor quidam Cantabrigiensis scripsit. (vid. Thesaur. La Croz. T. II. p. 9. s.). Vt vero *Wolfius* suam ipsius sententiam postea immutavit, quum *La Crozii* stricturas accepisset, ita *Bentleium* quoque, quae fortasse, re nondum explorata dixerat, postea antiquasse, dubitari non potest. Publice eum, quid de hac editione censeret, pronuntiasse, non novimus. Ceterum quam serio de *Philostrato* edendo annis 1693 et 1694 cogitaverit, ex eius ad *Graevium* litteris apparet, a *Carolo Burneio* in Anglia editis, nunc per *Friedemannum* V. cl. cum Appendice repetitis. Ibi ad *Graevium* anno 1694. m. Maio scribit, *Philostrati* specimen, quod a Lipsiensibus nuper acceperit, sibi non placere; et nisi typos elegantiores paraverint, se omne illud edendi consilium repudiare. Nondum tamen hanc spem neque in Belgio, neque in Germania evanuisse anno 1696 et 1697. apparet ex verbis *Spanhemii* ad Or. I. Iuliani p. 19. ubi sententia quadam de loco Imaginum (l. 10. p. 19, 17.) prolata, scribit: *Sed de hoc Philostrati loco meliora forte nos docebit, qui nova versione et luculento commentario eundem auctorem explanandum et illustrandum suscepit, novum idemque iam lucidam litteratae Britanniae sidus, Richardus Bentleius.* Cf. Epist. *Graevii* d. IX. Febr. 1697 scripta p. 56. s. qui verba *Philostrati*, a *Spanhemio* male accepta, ὅτι οἱ μὲν πλαστικὴν ἀπαυθαδισθῆναι μόνον, ita explicat, tanta arte gestum habitumque *Amphionis* fidebus canentis descriptum esse, ut nec statuarius audacius eum sustinisset exprimere. Ad *Graevii* epistolam *Bentleius* respondens, plura capitula de *Amphione* loca, quae et nos exercuerunt, illustranda sibi sumit. Quae disputatio, quum *Commentarius* noster typis describeretur, nobis nondum cognita, hic locum inveniat. Sic igitur scribit *Aristarchus Britanniae*: „Prior locus, qui sententiae *Spanhemianae* fundus est, perperam opinor ab eo accipitur (p. 18, 29):

Ὁ δὲ Ἀμφίων, τί φησὶ; τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει; καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, τέλνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηχίδα, καὶ παραφαίνει τῶν ὀδόντων, ὅσον ἀπόρησιν τῷ ἔδοντι. Quae sic verto: *Amphion autem, quid ille? quidnam aliud quam chordas pulsat?* (quod semper sit manu dextra; male interpretes, canit) *quod ad laevum vero attinet, animum is ad citharam intendit; tantumque aperit dentium, quantum canenti satis est.* Nihil hic prorsus de elevatione digitorum. Neque enim τὸ τέλνει cum recto χεὶρ connectendum est, ut interpreti et Viro ill. visum, non magis quam τὸ παραφαίνει. Quomodo enim manus τέλνει τὸν νοῦν poterit, nisi ipsa mente praedita sit? Siquidem τέλνει τὸν νοῦν, si quicquam Graece intelligo, est animum suum attingere et applicare, non mentem alius cuiuspiam revocare. Quidnam itaque erit reliquum, quo referri poterit nominativus χεὶρ? Dicam. Ea erat quorundam Atticistarum affectatio, et Philostrati inprimis, ut orationis τὸ ἀναχόλουδον καὶ σολοικοφανὲς dedita opera seclarentur, tantumquam Atticam elegantiam. — Huiusmodi ὑπεραττιζισμοῦ exempla aliquot ponam ex Philostrato, praesenti loco plane gemina et germana. Vita Apoll. p. 185. (ed. Mor.) Οἱ δὲ Ὠρεῖται, χαλκαὶ μὲν αὐτοῖς αἱ πέτραι, χαλκῇ δὲ ἡ ψάμμος. Vbi vides poni quidem nominativum Ὠρεῖται, verbum nullum vero reddi. P. 159. Ορχηστῶν γὰρ ἡγετημένοι καὶ πυθόλγαις αὐτοὶ ὄντες, αὐτῶν μὲν πάντα μεστὰ ἦν. P. 185. ἡ δεξιὰ δέ, ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης οἱ δάκτυλοι. P. 227. τί δὲ ἄλλο γε ἢ τὸν λυτούμενον μὲν, κοιμῆσθαι αὐτῷ τὴν λύπην ὑπὸ τοῦ αὐλοῦ. P. 230. καὶ ἡ Αἴγυπτος δὲ ἡ ἄνω, μεστοὶ θεολογίας ὄντες καὶ φοιτήσαι αὐτὸν εἰς τὰ ἡθῆ τὰ αὐτῶν ἠύχοντο. P. 325. τοὺτους Διομετιανὸς ἐπιβουλευὲν αὐτῷ φήσας οἱ μὲν ἐς νήσους καθεύδουσιν. Iam, ut inde redeam, unde exorsus sum. Haec mihi videtur esse loci sententia: manu sinistra nihil περιέργως agere Amphionem; sed ea duntaxat sustinere citharam, animo ad opus attento. Is enim status τῶν χειρῶν. Ovid. XI. Meta. *Distinctamque lyram gemmis et dentibus I dis Sustinet a laeva, tenuit manus altera plectrum.* Pergo ad locum posteriorem p. 747. (p. 19, 14.) κάθηται δὲ ἐπὶ κολωνοῦ, τῷ μὲν ποδὶ κροῶν ξυμμελές, τῇ δεξιᾷ δὲ παραπλήτων τὰς χορδὰς ψάλλει (male iterum interpretes canit) καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, ἐν ὀρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς, ὅτι οἶμαι πλαστικῶς ἀπαυθαδιεῖσθαι μόνην. Hoc est: *Manus vero altera (sive, quod ad manum alteram spectat) rectam adhibet admotionem digitorum; quod opinor de sola Plastica gloriaturum esse.* Quorum verborum hic sensus est: Manus quidem sinistrae picturam in ea tabula nihil prae se ferre artificii singularis; quippe digitis sic ἀπεριέργως admotis sustineri tantum citharam; et propterea in ea parte de status habitusque artificio quod in omni pictura prima laus est et summa operis, non posse gloriari; sed de sola arte plastica sive formandi peritia; quod ad verae vivaque manus similitudinem sit expressissima. Firmant hanc interpretationem quae proxime sequuntur: Εἶεν. τί δὲ οἱ λίθοι; esto, ut manus laeva hanc solam habeat laudem, quod belle formata sit, non quod aliquid δεινότητος prae se ferat in situ et actione; quid vero lapides? πάντες ἐπὶ τὴν ψδὴν συνθέουσι etc. Eumvero isti adeo mira concinnitate positi sunt, ut quasi vita sensuque praediti audire, concurrere, et murum condere videantur. ἀπαυθαδιεῖσθαι τὴν πλαστικὴν est μέγα φρονήσειν ἐπὶ τῇ πλαστικῇ. Hesychius: ἀπαυθα-

ἀδίζονται, μέγα φρονοῦνται. Idem: περιπαθεῖσθαι, ἐν ὑπερ-
 ᾤᾳ ἀναστρέφεται, ἢ μεγαλοφρονεῖ. Pro προσβολαῖς, quod om-
 nino a sententia loci alienum, lego προσβολαῖς, applicatione et
 admotione; ut Cicero de Nat. Deor. *Ad nervorum eliciendos so-
 nos, ad tibiae, apta manus est, admotione digitorum.* Et ita
 plane habet Mtus Oxoniensis, προσβολαῖς. Hesych. προσβολή, τῶν
 ἀδελφῶν ἡ συναφῇ καὶ κατοχῇ καὶ ὀρμῇ. i. e. *manuum admo-
 tio in pugilibus.*

Haec vir summus, αὐτοσχεδιαστὴ procul dubio, ut solebat. Qui
 quod in priore loco τέλει ad Amphionem retulit, non ad *manum*,
 recte fecit; in reliquis autem fallitur. Vera quidem sunt in uni-
 versum, quae de ἀνακολουθίας studio apud *Philostratum* dicit;
 exempla autem, quae affert (et sexcenta alia afferri possint), mul-
 tum abest, ut nostro loco accurate respondeant, aut, ut *Bentleius*
 dicit, gemina germinosa sint. In his enim locis orationis tenor mu-
 tia constructione turbatur quidem, sed ita, ut sensus proxima enun-
 tiatione statim compleatur, neque magna opus sit mutatione ad ordi-
 nem grammaticum restituendum. Sic in primo, quem excitavit loco,
 nominativum pro dativo esse positum apparet: τοῖς δὲ Ῥοδείοις
 καὶ αὐτῶν μὲν αἱ πέτραι. In altero loco nominativi participiorum,
 ἡγεμένους et ὄντες, sunt pro genitivis absolutis. In tertio, ἡ δε-
 ξία, iterum est pro genitivo, sed diversa ratione, pro, τῆς δεξιᾶς
 δὲ ὁρδοὶ οἱ δακτύλοι. Et sic in reliquis. (Plura, si vis, vide ap.
Gregor. Cor. de Dial. Att. §. XXXV. ibique Koenium p. 87.) In
 autem locus, cuius *Bentleius* haec gemina germana dicit, iis similis
 est, si *Philostratus* scripsisset: καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, ὁρδοὶ αὐτῆς
 τῶν δακτύλων προσβολαί. Nunc autem priora verba nihil omnino
 sequitur, unde quid faciat laeva haec manus, intelligi queat, sed de
 Amphione diversa subiiciantur, et laevae manus negotium post dimi-
 diam demum paginam commemoratur. Quare me rationis eius, qua
 haec verba expedire conatus sum, non poenitet. — Neque alterius
 loci interpretationem in Commentariis propositam repudio. *Bent-
 leii* certe explicatio admitti non potest, in qua nec sensus expeditus,
 et vocabulum ὁρδοῖς supervacaneum est. Nihil certius, quam πλα-
 στικὴν hoc loco opponi τῇ γραφικῇ, ut in plurimis aliis, et picto-
 rem dici in laevae manus gestu exprimendo aliquid esse ausum, quod
 vulgo nonnisi plasticis artificio effici posse existimatur. Verba igitur
 sic accipienda: alterius manus digiti projecti sunt et tantum non
 prominentes (ita ut extra tabulam videantur exstare); id quod pla-
 sticam solum cum confidentia ausuram esse, existimo (aut, si *φιμν*
 legatur: *existimabam*.) De verbo ἀπαιδαῖομαι, quod in bonam
 partem, ut nostro loco, frequentius autem in malam accipitur, vide
T. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 84. Lobeck. ad Phrynich. p. 66. s.

38) Extat *Monuelis Moschopuli* libellus, cui titulus: τῶν
 ὀνομάτων ἀπαικῶν ἐκλογὴ ἐκλεγείσα ἀπὸ τῆς τεχνολογίας τῶν εἰ-
 ζόντων τοῦ Φιλοστράτου. de quo *Heynius* (Opusc. V. p. 162.
 not. a.) nihil eum esse ait, nisi vocabularium tritissimarum vocum,
 unde parum proficias. Vulgatum illud, sed in ordinem alphabeti-
 cum reductum, ab Aldo in Tomo II^{do} Dictionarii Graeci. 1524.
 fol. p. 155. Item Parisiis ap. Vascosau. 1532. 8. Cf. *Villoison*
Anecd. II. p. 79.

39) Praef. ad *Histor. Art. Oper. Vol. III. p. III. Was zu
 unserer Zeit in dieser Art geschrieben worden, ist nicht besser*

als die Statuen des Callistratus. Dieser magere Sophist hätte noch zehnmal soviel Statuen beschreiben können, ohne jemals eine einzige gesehen zu haben: unsere Begriffe schrumpfen bey den mehresten solcher Beschreibungen zusammen, und was gross gewesen wird wie in einen Zoll gebracht. Heynius qui in Opusculis V. p. 199. hunc scriptorem ornamentorum orationis et lenociniorum mirabilem artificem appellaverat, eumque nobis dilectu simulacrorum a summis statuariis elaboratorum gratissimum dixerat; minus tamen de eo benigne iudicat p. 216. not. O. sterilem orationis copiam in eadem notione reddenda agnoscens, fastidiumque inde subuasci fassus.

40) Commemoratur Callistratus ap. Plutarch. T. II. p. 667. C. et p. 704. C.

41) Verissime Artus Thomas Embry in Praef. ad Vigenarium, de oratione Philostrati scripsit: *lesquelles choses toutes fois il coupe fort court, ne les disant qu'à demy mot, et avec une telle brièveté, qu'il faut estre merueilleusement attentif à sa lecture pour la bien comprendre: car il s'estudie de propos délibéré à se rendre obscur, comme si par cette difficulté il en vouloit bannir le vulgaire.*

42) Sic, ut nonnulla huius generis exempla afferam p. 19, 2. αὐτόματα ἤδη liber Guelph. dedit pro ἤδε, coniecturam nostram confirmana. p. 114, 31. ἡδὲω τέχνης ὄροφον. p. 115, 2. σαρῶς. p. 117, 13. υπονοεῖσθω. 118, 5. ὑπώχρος. p. 134, 7. ὑφισταμένω. p. 145, 10. χορείαν. Ib. l. 16. εἶδες ἄν. p. 146, 28. μεστὰ pro μετὰ. p. 153, 9. λογισμὸν ἐπῆγε. p. 153, 1. ὄντως. p. 155, 1. εἰ δεῖ et τῷ περὶ Κρήτην θάυματι, et alia.

43) Huius quoque generis exempla hic adscribam. p. 92, 11. ἡρῆται χειρῶν, pro ἡρται. 101, 5. εὐήτριον. pro εὐητόριον. p. 111, 16. ὁ χρόνος pro χορός. p. 111, 23. ἡδὲ pro ἡδιον. ut p. 115, 32. ὅδὲ pro ἡδιον. p. 112, 21. et p. 119, 31. ἐσθῆς pro εὐθύς. 116, 15. δεδορκὸς pro δεδορκώς. p. 119, 13. ὅλοι εἰσὶ. pro ὅ εἰσι. 119, 27. et 124, 24. ξὺν pro ξυνόν. p. 126, 28. διχῇ pro διχῆ. p. 150, 28. ἐρωτες pro ἐρώντες. p. 150, 50. περονηθεῖς pro περονίδες. p. 154, 6. ἐπιβαίνουσα. pro ἐπιγαίνουσα. p. 156, 11. ἡνέχετο pro ἐνέχετο. p. 157, 26. μηδὲν pro μὴ εὖ. p. 158, 8. ἐπιβαίνοντες. pro ἐπιμένοντες. p. 158, 23. ἡ δεῖ — παραστήσαι pro εἰ δεῖ — παραστῆναι. p. 159, 23. ὑπήκουσε, pro ὑπακούσαι.

FRIDERICI THEOPHILI WELCKERI

I V D I C I V M

DE PHILOSTRATIS ET DE CALLISTRATO.

Veras Philostratos picturas describere, quamvis nondum triginta anni sunt cum is, qui nemo de harum imaginum expositione magis meritus est, in sua de iis opinione fluctuabat, et plura certe argumenta a rhetoribus ficta esse suspicabatur ¹⁾, nemo, credo, hodie admodum

1) Heyn, Opusc. T. V, p. 15. *Quaeri potest, verene istae porticus, publica an privata, et verene iste tabularum ordo in illa extiterit: qua de re nondum habemus, quod in alterutram partem iudicium inclinet. In fine autem p. 193. sic censet, has imagines, rhetoricis coloribus pictas, adumbrare saltem antiquae artis monumenta, interdum etiam veris artis genuinae lineis — ita ut nec nimium his praeae artis simulacris tribuendum sit, nec iis detrahendus omnis honor, cumque eo omnis auctoritas in illustrandis antiquis operibus.* Ad I, 1. *Videtur in his ad vera, non ficta tabula loqui.* Ad I, 2. *Omnino si Ph. veram tabulam ante oculos habuit cet.* Ad II, 4. *Euripidem seu pictorem seu scriptorem ante oculos fuisse sit.* Ad II, 8. *Sophistam autem produxisse, quae pictoriae sunt; in argumento II, 17. adornandae sophistam ne cogitasse quidem putat de pictura, sed de arte rhetorica.* Ad II, 35. *Difficile est dicere, quid illud sit, quod sibi pictor aut sophista argumentum tabulae constituerit.* De iunioribus Philostrato p. 164. *Vult autem et ipse videri veras tabulas ante oculos habuisse; et ad tab. 8.: Suspiciari possumus, sophistam hoc consilium habuisse, ut in poetis ea loca dispicere, quae a pictore pro argumento arti idonea haberi et arte reddi possint; quod quidem consilium nonnulli ex nostratibus arripere, ut artificum ingenii materiam artis e poetarum carminibus haustam proponerent. Sed ad tab. 6.: Hic vero luxuriatur et pictor et scriptor in multitudine fararum.*

dubitat. Neque novi, qui unquam, praeter Cay-
lum et Klotzium, hominem vanissimum ²⁾, pi-
naeothecam maioris Philostrati omnino fabulam
esse pronuntiaverit, quod absurdum iudicium
vocat iudex ipse idoneus, doctissimus Boettige-
rus in libello, cui titulus *Archaeologisches
Museum* 1801. p. 19. Nihil usquam, si bene
memini, dubii proditum neque a Winckelmanno,
qui aliquoties picturis nostris ad illustranda
artis opera tanquam veris utitur, ut *Monum.
ined.* p. 194, neque a Viscontio, neque a Geo-
gio Zoega, viro ad dubitandum prono; atque is
contra tam habuit persuasum, porticum Neapo-
litanam (non Puteolanam, ut ipse vocat) cum
picturis, quas enarratas legimus, extitisse, ut
scriptorem picturae libri primi secundae Corni
nomen, quod Heynio etiam in mentem venit,
falso imposuisse coniiceret. Haud minus hae
de re constitit viris artis Graecorum peritissi-
mis Torkillo Baden (p. 8.), Henrico Meyer in
libello in *Animadversionibus* a nobis plus semel
laudato (p. 30.), et Iacobsio, qui sententiam
suam et antea aperuit et in *Oratione Monachii*
habita an. 1810 *Ueber den Reichthum der
Griechen an plastischen Kunstwerken*, p. 8,
Ignarrae etiam *de palaestra Neapolitana* p. 192.

2) Obiter Philostratum tangit Caylus *Hist. de l'acad. des
inscript.* T. 29. p. 156, de unitate in artis operibus agens. Quae
cum in pluribus Philostrateis tabulis desideretur, Mécureii Natali-
hus et Hercule furentē, plura enim non inditat, et pinaeothecam
et singulas tabulas fictas esse, citius quam certius colligit. Vtrum-
que argumentum, quod arti omnino aptum esse negaverat Caylus,
contra illum, potuisse a pictore exprimi, ostendit iam T. Baden
de arte ac iudicio Fl. Philostrati in descr. imaginibus, Mafinae
1792. p. 31. 34. De priore Cayli iudicium arripuit Hagedornius
Betrachtungen über die Malerey T. I. p. 174, ulterius autem
in illius via progressus est Klotzius in praefatione Cayli *Disserta-
tionibus* ad historiam et ad artem spectantibus in vernaculam veris
praefixa T. 2. 1769.

aliisque. Non dissimulandum quidem est, hōs fere omnes de maiore Philostrato et pinacotheca Neapolitana loqui, iuniorem sicco transire pede; et Iacobsius, cuius permagna apud me est in rebus ad artem spectantibus auctoritas, nuper significavit mihi adeo, quantum ad illum, quippe avunculi imitatore perpetuum, etiam nunc dubitationis aliquid sibi interdum subnasci. Sed ingenue fateor, me quidem, quum de maioris Philostrati tabulis, num commentitiæ sint, æque mihi inanis videatur quaestio, ac si quis id ageret, urbes Graeciae ab Homero, vel a Strabone adeo memoratae fictæ sint an verae, dedita opera ut examinaret, nec in iuniore fictionis indicia investigare potuisse, sed in huius etiam enarrationibus diversorum artificum inventionem ubique agnoscere. Avunculi imitatio suspicionem moveret, si sectator eadem argumenta, aut parum variata, aut similia saltem proponeret; sed imitatio in nulla alia re quam in vitæ illi genere universo et in singulis locutionibus posita est: in imaginibus, quarum magna est varietas, nihil ex alterius libro invenies repetitum, ne in iis quidem, quæ eandem tractant fabulam, Pelope et Hyacintho. Nam quod Heynius ait, in Hyacintho iuniorem Philostratum cum maiore certare videri, id pari iure ad pictores transferri posset, si modo certatio aliqua appareret. Parum autem est credibile, eum, qui ne in prooemio quidem concinnando satius est, sed avunculum imitatur, artificem tam feliciter inducere valuisse, ut picturas novas, varias, egregias comminisceretur, tam alte abscondita imitationis aut confictionis specie et suspicione. Quidni fidem potius habeamus verbis eius disertis, avunculus suus quum elaboraverit gra-

phices operum ephrasin, huius sibi rationem imitatus, *ταύτης κατ' ἔχνη χωρῆσαι θελήσαντι*, igitur picturas veras enarraturo, ipsi etiam de pictura in universum et de iis, quibus bonus artifex instructus sit oporteat, quaedam esse praemittenda? Scrupulum fortasse iniicere possit, quod ne locum quidem edit, ubi tabulas viderit, neque minus hoc, quod ab uno aliquo artifice omnes pictas esse refert, *γράμμασι προστυχῶν χειρὸς ἀστείως*. Sed hoc negligentiae potius aut inscitiae tribuendum videtur; illud autem elegantiae cuiusdam studio, ne in elegantissimorum quidem artis operum illustrationibus laudando, quo omni saepe accuratior historicarum rerum notitia fraudamur, nulla tersarum phrasium munditia aut fastidiosae levitatis affectatione compensanda. Cui non bilem plus semel moverunt, qui nostra aetate splendide, ut vocant, cum monumentis ipsis eduntur libri, charta maxima et characteribus sesquipedalibus impressi, bellis hominibus scripti et doctrinae speciem anxie et multo saepe magis quam spissae ignorantiae suspicionem evitantes, si frustra annotatum quaereret de mensura alicuius monumenti, ubi conservetur, ubi et quando inventum sit, et quae sunt eiusmodi alia, quorum magnum in quaestionibus gravissimis potest esse momentum. Etiam maior Philostratus quam negligenter de porticu, quam toties intraverat: *στοά τις, ἐπὶ τετάρῳ, οἶμαι, ἢ καὶ πάντα ὁροφῶν!* Et dum imagines suas magno studio a cive quodam Neapolitano collectas, a pluribus pictoribus confectas esse verbo monet, nullius tamen nomen memoriae prodit, exemplaria, quae fortasse aderant tabularum celeberrimarum ab autographis discer-

nere, aetates, quas vel Petronii Encolpus (c. 88.) sciscitatur, indicare haud dignatur; nam huius generis multa ab hospite aliquo Neapolitano facillime poterant cognosci. Ipsa laus eius laxior plerumque est, nec rationibus ex arte petitis statuminata et distincta, ut in hac parte ecphrasis desideretur et vix declamatoris officio satisfactum sit.

Sed si nihil egerunt, qui Philostratorum imagines pingi non potuisse contendebant, certaminis facie mutata, non potuisse fingi horum scriptorum aetate affirmamus tot, talia, tanta artis opera, qualia isti utcumque deformant. Qui enim potuerint, quum Petronio teste (c. 88.) *pulcherrimae artes periissent, inter quas picturae ne minimum quidem sui vestigium reliquisset, sed prorsus defecisset?* Quod non mirandum, cum iam Plinii aetate (XXXV, 7.) *moriens fuisset, in den letzten Zügen liegend*, ut vertit Winckelmannus T. V. p. 186, et (c. 1.) *in totum marmoribus pulsa et auro; nec tantum, ut parietes toti operirentur, verum et interrasso marmore, vermiculatisque ad effigies rerum et animalium crustis* (quamvis idem c. 37. pictores quosdam sub Vespasiano in auctoritate fuisse docet.) An credendum, pictoribus quod negatum erat, fuisse penes sophistas? eosque, cum sermonis elegantiae et mythicae eruditionis ostentandae studium eorum principale fuisse debeat, quasi aliud agentes et facili negotio pulcherrimas imagines excogitare potuisse?

Petronii testimonio hac in re ut stare possimus, felici debetur Niebuhrii acumini, quod tum aliis argumentis, tum praesertim inscriptione denno forte in lucem protracta, in commentatione proximo Actorum Berolinensium volumini inse-

tenda (*Ueber zwey classische Schriftsteller des dritten Jahrhunderts*) ea huic scriptori vindicata est aetas, ad quam prope accederet Flavius Philostratus, medium fere seculum tertium ³⁾, Ac ipsum, quod de sui temporis arte iudicium fert Petronius, haud scio, an senioris aetatis iudiciis accenseri possit. Qua quomodo pictum sit, vir ingenio doctrinaque praecellens non sine quodam horrore (sed alio, quam quo Encolpus Zeuxidis, Protogenis, Apellis manus se agnovisse narrat) animadverti testatur (p. 28.) ex picturis sumtuosae cuiusdam villae prope Turrin Maran- ciam, ad viam Appiam sitae, quam ad istud tem- pus pertinere non sit dubium. Ut multo melius sentiendum sit de Aristodemo Care, Flavii no- stri hospite, scriptore simul et pictore, in arte attenti venustatem maxime aemulante ⁴⁾, et

3) In scripto, cuius quot verba sunt, tot fere pondera, res laticula, sicuti *Trimalchionis* nominis explicatio (p. 24.), quamvis ad rem perquam accommodata, dubia tamen videtur, cum sensum haud minus aptum praebet Graecum *Μαλαχίων*, quo Aristophanes *Bœcl.* 1058. quasi nominis proprii loco utitur. *Τριμαλχίων* autem dictum est ut *Τριγάνης* apud Aristophanem, aut *Τριγύλλος*, quod nomen fuit satyrae cuiusdam Varronianae. Contractio, quam etiam lexica annotant, sit praeterea in nomine *Μαλαχά* apud Paus. VI, 23, 4, persona allegorica, cuius statua in palaestra posita longe alio fortasse spectabat, quam illi aut visum aut indicatum est, et in *Μολχός* quod in vase Tischbeiniano I, 33, quod multos excer- cuit, adscriptum est *Μαρυαε*, ut exadverso stanti Apollini cognomen oppositum *Αιχός* (unde *Αιχίς*, *Αιχίων*, *Αιχίδης*). *Μολχός* autem Atolicam esse formam vocis *μαλαχός*, et in *μυλχός*, *μυρχός* trans- ire, unde est *Venus Mureta* dicta, a Salmasio et G. L. Vossio, observatum est. Vid. C. Orell. ad Arnob. T. II. p. 199. *Μαγα- χός*, poeta Syracusanus; *Aristot. Probl.* XXX, 1, *Μαχχών*. A Romanis vocabulum *μαλαχός* hospitium exceptum, apud Plautum prae ceteris obvium est, qui v. c. *Trucul.* 587. ed. Goeller. *moechum* vocat *malarchum* cincinnatum, substantivo etiam *malacia* usque *Bacch.* 20. Naevius in *Lycurgo*: *Pallis*, *patagis*, *crocotis*, *malaciis* (*μαλακίαι* *χρόναι*), Pind. Horat. *Serm.* I, 2, 25. *Mal- chinus* *tunicis demissis ambulat*. (*Μαλχίνος* ut *Αυχίρος*, *Χαρίρος*) In usu erant pomus Malchus, Malchio, Malcus etiam *Grut.* p. 27, 7, *Schneideri Lat. Grammat.* II, 209.

4) T. Baden p. 7. *Nostra interest scire, Aristodemo in*

omnino de tabularum quam de parietum pictura; in universum tamen Petronii enuntiatum maximè est momenti. Quod si cupide nimis Ignarra, Neapolitanus, contendit, Philostrati pinacothecam eandem, quam Petronius c. 83. commemorat, fuisse porticum, et liberalius quam par erat Ruhnkenius in *Bibl. crit.* II, 1. p. 85, erudite id ab illo demonstratum esse, concedit, per se quidem illud veri haud est absimile. Non obstat enim, quod imaginum, de quibus Petronius loquitur, nulla a Philostrato enarratur, quia multas is potest praeteriisse ac reliquisse, Petronius autem, cuius in opere condendo toto coelo diversum esset consilium, quaedam in suos usus finxisse argumenta. Quid enim Encolpus? Pinacothecam *vario genere tabularum mirabilem* tribus verbis universim laudat obiter. Singula, quae se dicit observasse, ita sunt ad ipsius personam exquisita, ut nisi aderant, poetae calido Encolpum in ea incidisse fingendum esset. Advertunt enim hunc homuncionem amores deorum, Ganymedes ab aquila raptus, candidus Hylas Naïda repellens, Apollo hyacintho modo nato lyram resolutam coronans; Apellis autem, quam *Graeci Monocnemon vocant, etiam adorant*. Cognomine hoc in lexica non recepto, neque usquam, quod scio, explicato designari opinor Venerem Anadyomenen, cuius *inferiorem partem corruptam* fuisse, sed eam ipsam iniuriam, quia nemo, qui resciceret, reperiri potuerit, artificis gloriam auxisse, Plinius narrat

pingendo Eumeli rationem propositam fuisse, qui formulam sequeretur *Apelleam, venustati plurimum tribuens* (et Hrlenam pinxerat v. ad p. 4, 8). Nam et Philostratus hoc sensu impudens in primis laudibus picturae venustatem ponit, hoc est *gratiam vel pulchritudinem cum decenti motu coniunctam*.

XXXV, 36, 15. Quae tabula, in delubro Caesaris ab Augusto dedicata, quum *consenuisset carie*, aliam pro ea Nero principatu *substituerat suo, Dorothei manu*; nimirum inferiore parte non restituta, ut ex antecedentibus patet, atque ita etiam in apographis, quae non Neapoli tantum (ubi nec Zeuxidis et Protogenis autographa, sed exemplaria ex eis descripta fuisse credam), sed aliis etiam multis locis extitisse coniiicere licet. Fuit enim ea inter celeberrimas antiquitatis tabulas, in qua *summam sibi Apelles ipse posuisset*, ut ait Propertius. Unius autem cruris sive dea sive mulier summae formositatis famam, nisi si alteri solo tempore aut incuria labes facta esset, nancisci profecto non poterat. Sic in hac etiam tabula laudanda Petronium, quid fabulae suae conduceret, spectasse, apparet, et dubium fit, extiterit in illa porticu nec ne. Eandem artem etiam in ultima, quam Encolpum observasse fingit, facile animadvertas. Nam quum hoc uteretur poeta, ut Encolpus, qui in theatro, balneo, porticibus hominum aures carminibus *ingenti bile effundendis* obtunderet, eoque lapidibus proturbari soleret, tabulam aliquam versibus extemporaliis enarraret, *mugiens poeta*, ut sunt hodieque extemporales Italorum poetae plerique, conveniebat, ut de re quam maxime trita, qualis erat Ilii excidium, recitaret, atque hoc eo fit modo, ut de pictura non possit cogitari. Eodem iure a Petronio hoc ita institutum est, quo *Achilles Tati*us (V, 3), cum tabula picta pro malo omine usus esset, amantes pictoris officinam praeterire et in imaginem factorum factorumque Terei, Procnes et Philomeles incidere facit, quae quasi picta essent, sed uti arte

adumbrari nullo modo possunt, ipse componit. Contra ubi imaginum descriptio non ad rem praesentem facit, sed tanquam ornatus extrinsecus infertur, in Europa, quam Sidone extitisset fingit (I, 1), et Euanthis Andromeda cum Prometheo, tabulis ἀδελφαῖς, quae Pelusii in templo Iovis Casii suspensae fuisse dicuntur (III, 6), enarrandis verae imagines ante oculos ei obversabantur. At vero his, quae obiter disputavimus, non magis quam suis ipsius argumentis Ignarrae sententia sustentatur; quia Eumolpus lapidibus petitus *extra templum* profugit, cuius igitur in porticibus suspensae erant tabulae, ut Rhodi in porticibus templi Bacchici (Lucian. Amor. 8.): Philostratus autem porticum, στοάν τινα describit quatuor vel quinque contignationibus excelsam, qualis non cum templo cohaesisse potest, sed separatum aedificium, ut quae Athenis, Sicyone et Olympiae fuerunt στοαί, a picturis parietum, aequae ac Lesche Spartanorum, ποικίλαι eae dictae. Non publicam eam fuisse, ut T. Baden p. 6. censet, sed privati hominis, ex verbis: ἤνθει γραφαῖς, ἐνηρμοσμένων αὐτῇ πινάκων, οὓς, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐκ ἀπαθῶς τις συνελέξατο, liquere mihi videtur. Sed vel sic ex Petronii pinacotheca de nostrarum imaginum vetustate et praestantia est, quod colligi possit. Philostratum enim non credemus, repudiatis Zeuxidis, Protogenis et Apellis tabulis aut earum apographis et imitationibus in tanta vicinia publice expositis, adolescentes alio ducturum fuisse, nisi et ibi fuissent primorum artificum opera, quibus celebrandis plausum ferre posset.

De epideixeos hoc, sive declamationum genere, quod est in artis operibus illustrandis;

dixit Heynius (p. 11): *Subortum est serius litterarum genus, quod exempla produxit doctrinae in artium non minus quam litterarum monumentis curiosae. Scilicet sophistae et rhetores umbratici, qui artem dicendi ita tradebant, ut pro praeceptis exempla bene dicendi sua declamatione proponerent, postquam argumenta solennia e forensibus causis petita vel adumbrata ad taedium omnium iterata decantaverant, ut orationem variarent, argumenta adoptarunt cum alia, tum descriptiones et enarrationes tabularum pictarum.* — Extant praeter Luciani nonnulla Philostratorum libri cet. Quibus quomodo praeluserint poetae, ab Homero inde clypeo, toreumata, anaglypha, signa enarrantes, exposuit Iacobsius Exerc. crit. T. 2. p. XI. Memorat hanc quasi sectam interpretum, τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν καὶ εἰδότην οὖν αἰσθάνει τεχνικωτέρα τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα, Callistratus c. 6, quem Heynius p. 198. utroque Philostrato seriorem esse censet, postquam Iacobsius l. l. p. VII. Ecphrasium auctorem eundem esse cum sophista Callistrato a Plutarcho memorato ⁵⁾ merito dubitaverat. Brevius ecphraseos genus est illud, quo poeta incertus στυλοπινάκια templi Apolloniadis Cyziceni epigrammatis, ante Philostratorum aetatem, diuque post eam Christodorus statuas Zeuxippi, balnei Constantinopolitani, hexametris, ex ipso statuarum ordine, ut Iacobsius inde colligit, quod ordo narrandi nihil habet certae rationis, descripsit.

5) Fuit haec Fabricij coniectura, quam amplectitur Lessingius Op. T. XV, p. 146. contra Olearium disputans.

Luciani huc pertinent Apellis Calumnia, Aetionis nuptiae Alexandri et Roxanes, Zeuxidis Centauri, donaria in templo deae Syriae data opera descripta, praesertim autem declamatio *de domo*, in qua octo breviter describuntur tabulae, uni parieti insertae, aedicula cum statua Minervae pacificae in medio e regione ianuae posita separatae, atque ita, ut videtur, ordinatae, ut binae deinceps argumento et figurarum numero sibi responderent et quasi iungerentur 6). Quo magis arridet ingeniosa Wielandii coniectura *Luciani vernaculi* T. VI. p. 327, proslalian hanc esse, qua rhetor aedium domino, dum in anagnosium suarum usum benigne ei commodarentur, magnifica descriptione commendare se voluerit. Similis dispositionis tabularum ratio ad argumenta accommodatae

6) *Prima* setiei tabula ad dextram intranti Andromedam habet rupi affixam ac Perseum belluam opprimentem ac conficientem, cui falce caput metit, et altera manu Gorgonem inspiciendam obliquit; *octava* in extremo latere sinistro Medeam cum gladio pueros subridentes torquem intuentem. Latiores his atque caeteris omnibus plurimum figurarum sunt *secunda* ac *septima*. In illa representata est, hic Clytaemnestra interempta iam in lecto prostrata, adstante famulatio consternato, illic Orestes cum Pylade in eo est ut Aegisthum occidat; in altera, hic Vlysses insaniam simulans, cum plastro (non quidem nunc aratro) discrepantibus iumentis (equo ac bove) iuncto, praesentibus legatis, tum altera syzygia, Palamedes stricto in Telemachum gladio. Suavius est argumentum tabulae tertiae itemque sextae. In *tertia* Branchus, sedens in rupe, leporem sursum retinens, subultante ad eum cane (quem lusum in Satyrum translatum vides in anaglypho elegantissimo, *Musée des Antiques* T. I. tab. 79), Apollo autem (Philesius) puero lusuque delectatus. Cui tabulae quamvis non ex omni parte, aliquatenus tamen similis est *sexta*, pictura vetus, quam in duas male diremit Reitzius, fabulam allegoricam, minime eam vulgarem, destruens. Caecus Orion Cedalionem dorso fert, viam ipsi ad lucem monstrantem, quae, dum iam oritur sol, oculis eius redditur; spectator (ut illic Apollo) adstat Vulcanus. Denique in ultimis tabulis aedificam Palladis utrinque contingentibus picta est eadem dea, a *dextra* ianuae parte Persei tutela, Medusae caput praecedentis a *sinistra* Vulcanum amatorem fugiens (Erichthonii genitrix), quam imaginem in vasis pictis obviam caeco neminem fugit.

in Philostratorum etiam pinacothecis aliquot locis observanda est, quamvis hi fortasse seriem, qua imagines suspensae erant, non semper secuti sunt, ad hoc symmetriae artificii haud magis quam Lucianus intenti. Sed de hac re multus nunc esse nolo. Certe quicquid sit tabularum, in quod haec norma cadat, cum scriptores digitum illuc nunquam intendant, id quod facere debuissent si picturis confingendis operam dedissent, fidem earum confirmat.

Ad hanc augendam fidem multum eo etiam conferri posset, si quis artis operum descriptiones mere epideicticas in unum congereret et cum veris componeret, levi opera ab illis distinguendis.

Alia ac paulo impeditior est quaestio, num Philostrati quaedam certe hinc inde, argumenti exornandi studio, ex ingenio affinxisse putandi sint, quae communis hucusque doctorum fuisse videtur opinio. Occupatus ea Heynius (p. 161. 222.) haud raro vacillat. Ita statim I, 2. p. 27. rhetori quaedam deberi contendit, tab. 14. p. 51. non omnia, quae sophista apponat, rhetorica ornamenta esse annotat. Ac me quoque in hanc sententiam diu fuisse propensiozem, haud diffiteor; nec nisi paulatim et singulis pensitatis atque inter se comparatis eam abiecti, eoque perveni, ut iam nunc persuasum sit, modo genus illud describendi a poetis petatum recte perceptum habeas, nullum per totum librum Rhetorum additamentum certum et apertum inveniri, non dico rem nullam magnam et sublimem, sed ne levissimum quidem parergon, nihil, quod non arte quiverit exprimi. Hinc simul factum est, ut etiam de horum auctorum dicendi genere multo mitius nunc quam antehac sentiam.

Fucum oratorium et affectationem minus aegre
 ferimus dum veritatem artis, veluti naturalis,
 cuiusdam formae, translucere videmus; dumque
 ex inventionis virtutibus manum artificis iudica-
 mus, scriptori etiã veram admirationem ex-
 torqueri, qua oratio ipsa deleniri et quasi abripi
 videatur, facilius credimus; denique verbis
 etiã haud raro, ubi magis patet, quo spectent
 singula, vis accedit. Videbor fortasse meum ex-
 tollere laborem; at dicam tamen, quod res est,
 Philostratos inter difficillimos esse ad accurate
 et penitus intelligendum scriptores, et non nisi
 saepius repetita lectione singulisque verbis ad
 res, non ad grammaticam tantum aut rhetoricam
 exactis, recte posse aestimari. Per hanc autem
 difficultatem, ambiguitates et argutias rhetoricas
 fortasse stetit, quod plurimi, Winckelmannus
 maxime et Viscontius, illorum mirum quantum
 incuriosi fuerunt, non tantum utique, quantum
 potuissent, fructum ad notitiam historiamque
 artis ex eis perceperunt. Quo magis laudan-
 dum est praeclarum Heynii studium in iis posi-
 tum 7), cuius equidem a neglectu illos vindicandi
 consilium, quamvis persequor ipse, praedicare
 sine gloriatione possum, qui in istius laudis par-
 tem vix veniam; contra, ut verum fatear, Imagi-
 nes, ob enarrationis quendam colorem mihi valde

7) Heynius tamen et ipse tam pictorum quam scriptorum censo-
 rem saepe agit paulo severiorem, laudisque nimis parvus est. Sunt
 fere eius elogia huiusmodi: *hactenus pictor non desipuit* (I, 14),
non male exhibita esse videtur fabula, aut *pictura instituta*
 (I, 17, 23), *argumentum simplex nec ineptum, non absonum,*
tolerabile (II, 19, 29. Iun. I, 14), *nihil habet tabula, quo se*
magnopere commendet (Iun. 10), *hoc quidem artem aliquam*
picturae arguere videtur (II, 8.). Iniquus adeo iudicat de lu-
 nioris tab. 4. et aliis quibusdam; et quasi castigatoris partes suscepis-
 set, in hunc modum laudat, ut *non facile esse quod reprehendes*, dicat (Iun. 3).

ingratum, tam obstinate spreverim, ut postquam, ex Italia redux, ex omni fere veterum litteratura quae ad artes spectent excerptissem, tum multos annos post artis historiam ex ipsius Heynii cathedra docere coepissem, Philostratos ne semel quidem ordine et quo par erat studio perlegissem. Excitatus tum ab Iacobsio et in societatem laboris illis dicandi honorifice vocatus, non tantum viro, quem semper maximi fecissem, officium meum quaecumque deesse, sed meae etiam desidiaae expiandae occasionem oblatam ex manibus emittere nolui. Postea quod, in veterem quasi recidens culpam, diu multumque cessavi et sero demum nomen solvi, quum vir amicissimus excusatum me habuerit, alii non me morabuntur. Illi igitur debere mihi videor et grato animo acceptum refero, quod magnis ingenii, elegantiae et doctrinae opibus, quas breves complectuntur Imaginum libri, iustum nunc pretium statuere didicerim. Tantum enim abest, ut ex Herculanensibus aliisque Romanorum parietum picturis et ex musivis operibus harum tabularum potiores aestimari possint, ut ipsa cum illis comparatione instituta intelligi possit, quantum fuerit discrimen inter *veteres tabulas Graecas*, quolibus *pinacothecae consuerentur* (Plin. XXXV, 2), et inter illas picturas, quibus a Romanorum libertis, *non honestis manibus* (Plin. ib. 7.), decorari et illini plerumque solerent parietes. Sunt inter nostras haud paucae, quae florentissimam graphices aetatem, nisi opere, de quo nostrum non est iudicare, at inventionem saltem attingere videantur, quibus, etiamsi penicilli facultate innumeris aliis minores fuerint, si ingenium ac artem spectemus, elegantiam, inventionis copiam, granditatem, simplicitatem, variae enim varia-

rum sunt virtutes, nihil, quod ex illa aetate nobis quidem innotuerit, praestet; non desunt, quae Apellis, Aristidis, Zeuxidis, Apollodori imagines aliunde notas in mentem revocent: aliae seriorem produnt aetatem; mālāe aut omnino spernendae insunt nullae.

In explicationibus, quum de singularum figurarum partibus, habitu, actione, venustate, stilo sive caractere ex Graecis in proclivi sit indicare, id ante omnia propositum fuit, ut illarum dispositio, quantum fieri posset, quasi oculis subiiceretur. Nam hoc maxime erat, quod ecphrasis Graeca faciendum nobis reliquisset: in qua raro admodum, quo loco singulae personae positae fuerint, annotatum est, ut II, 10. p. 70.: *τὸ κυριώτατον τῆς σκηπῆς Ἀγαμέμνων ἔχει*, nedum ut figurarum inter se ex artis usu compositarum symmetria et consensus indicetur, aut mensurae adeo, hoc est, Plinio interprete, *quanto quid a quo distet*. Tam falsum est, quod Olearius ait, utrumque Philostratum id egisse ex instituto, ut explicaret, non tantum quid in singulis partibus pictorum ingenium praestiterit, et ut decori et affectus, sed etiam ut *συμμετρίας*, ut colorum temperandorum, ut partium fabulae apte componendarum, observantes extiterint. Paulo diversa ratione et consilio Heynius instituit opus, plus semel professus (p. 104. 146. 161.), voluisse se argumenta ab artificibus expressa, abstersis ornamentis et lenociniis sophisticis, aperta et nuda, proponere. Adiecit quidem et hoc p. 222, ita se argumenta exhibere studuisse, ut quali specie et habitu illa se obtutui accedentium obtulerint intelligi et facilius ea cum aliis artis operibus similis argumenti comparari possent. At multo saepius

tamen soli argumento extricando operam dedit, et personarum numero quam dispositioni constituendae, in qua multo etiam magis quam in argumento exponendo rhetorum desideramus diligentiam. Queritur Heynius p. 16: *Vtinam argumentum saltem picturae cuiusque, sine rhetorico fucō, quale fuerit, praemisisset! Nunc magna plerumque sagacitate opus est, interdum sola ariolatione assequi licet, quod verum tabulae argumentum fuerit: rara licet exputare ac perspicere, quae pictoris tractatio, qui eorum, quae bene pingi possunt, dilectus fuerit factus, qui modus fuerit, quo quodque redditum esset.* Sed hoc modo si de arte et compositione disputasset Philostratus, aut disputare potuisset, quo vellemus nos, in disciplina artis multo magis quam seculum tertium callentes, vereor, ne oratio eius iuvenum coronam ocyus dissipasset, qui argumenti et personarum notatione contenti, fabulis istis Graecis vivide narratis, venustate etiam et veritate quarundam figurarum delectabantur, severioris doctrinae parum, puto, appetentes. Tum figuris ad artis normam et in operum superstitum exemplum collocatis, plura, quae dubia antea aut obscura fuissent, maiorem nanciscuntur lucem. Ceterum Heynius ubi argumentum dilucide exposuerat, actum agere nolui: ubi autem meam ab eo seiungendam duxi sententiam, libere quidem eam et sine verborum ambagibus declaravi, sed ea mente et immortalis viri admiratione, quibus dignius quam assensu meo in rebus tantillis meritorum eius memoriae litabitur; neque oblitus, si qua allucinantem deprehenderem, et festinante eum plerumque calamo pro-
lusiones in Philostratos exarasse (p. 201.), et

multa tunc, cum scribebat, nondum inventa vel edita fuisse artis monumenta, unde meliora certioraque edoceri liceat hodie.

Superest, ut de *Callistrato* breviter dicamus. Statuas ab eo descriptas omnes fama nobilitatas et inter praeclarissima artis opera, a summis statuariis elaborata, quae quidem Romanorum rapinae antiquis Graeciae sedibus nondum emoverant, referendas esse, post Heynium p. 199, observavit Boettigerus de *Eurip. Medea* Prol. I. p. XHL. Uterque dubitat, Callistratus, qui tempore praeterito ubique utitur, tamquam antea aliquando viderit signa ista tredecim, num verum dicat; ita sensit etiam Winckelmannus in Praef. ad H. A. contra non dubitat Quatremère de Quincy *Jupiter Olympien* p. 61. Hoc extra dubium positum videtur, hunc sophistam locis suis non cognovisse omnia, Satyrum in Aegypto, Memnonem in Aethiopia, Caeron Sicyone, Orpheum in Helicone, Praxitelis Amorem Athenis, Medeam in Macedoniae littonibus, et quamvis unum alterumve signum revera ubi simulat vidisse potest (ut Homerus *Eccl.* XIV, 1. Lysippi Occasionem, quam videre se meminisse ait), in hoc tamen scriptore quam vim habere possint verba, vidisse se, admiratum esse, stupefactum (c. 4. p. 150, 8. c. 12. p. 159, 29. c. 5. p. 152, 1. c. 6. p. 152, 27. ἀφασία πληγέντες εἰσότηκαμεν, et sic plane c. 11. p. 159, 13.), non intelligo. Ad epideicticum genus manifesto pertinent Orpheus c. 7, ubi prae reliquis v. p. 154, 26 - 31, opus alioquin celeberrimum, Memnon c. 9. de cuius forma nihil omnino dictum est, Aesculapius c. 10, ubi cf. Heynius. At haec sufficiunt ad reliqua etiam omnia in suspicionem vocanda. Quae quum ita sint, multum fastidii parit crambe illa in

singulis fere descriptionibus repetita de materia dura ipsam verae carnis mollitiem et teneritatem imitante, cf. Iacobs. *Exercitatt.* II. p. 27, 46, et de solido marmore animi tamen affectiones exprimente, p. 36. Plurimas imaginum suarum ex statuis marmoreis, quas ad celeberrimorum signorum exemplar expressas locis innumeris expositas fuisse constat, quasdam etiam ex sola fama et epigrammatis cognitae habuisse potest. Exemplaria quatenus ex aere flata, quae ex marmore sculpta fuerint, probe noscit, et in reliquis etiam errores graviores commisisse non videtur. Ceterum Iacobsii mei subscribo iudicio, qui *nihil reiunius et sterilius Callistrati ingenio, nihil oratione eius puerilius*, esse ait l. l. p. VII. Sterilem (*einen mageren Sophisten*) vocaverat etiam Winckelmannus; nimis clementer Heynius *haud ineptum*. Beckerus autem in *Augusteo* p. 98. ut maiorem ei artis notitiam (*Kunstsin*) quam reliquis huius classis scriptoribus tribueret, eo fortasse inductus est, quod Callistratus enthusiasum non in poetis tantum pollentem, sed artificum etiam manus perfundentem (p. 146, 24. 149, 9.) agnoscit.

PHILOSTRATI SENIORIS

IMAGINVM

LIBRI DVO.

ΤΩΝ ΦΛΑΥΙΟΥ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΕΙΚΟΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

PHILOSTRATI SENIORIS IMAGINES.

PROOEMIUM.

1. SCAMANDER.
2. COMVS.
3. FABVLÆ.
4. MENOECEVS.
5. NILVS.
6. AMORES.
7. MEMNON.
8. NEPTVNVS AVT
AMYMONE.
9. PALVDES.
10. AMPHION.
11. PHAETHON.
12. BOSPORVS.
13. PISCATORES.
14. SEMELE.
15. ARIADNE.
16. PASIPHAE.
17. PELOPS AVT HIPPO-
DAMIA.
18. PENTHEVS.
19. TYRRHENI.
20. SATYRI.

21. OLYMPVS.
22. MIDAS.
23. NARCISSVS.
24. HYACINTHVS.
25. ANDRII.
26. MERCVRII NATALES.
27. AMPHIARAVS.
28. APRI VENATORES.
29. PERSEVS.
30. PELOPS.
31. XENIA.

LIBER SECVNDVS.

1. CANTANTES MVLTIE-
RES.
2. ACHILLIS EDVCATIO.
3. CENTAVRIDES.
4. HIPPOLYTVS.
5. RHODOGVNE.
6. ARRHICTION.
7. ANTILOCHVS.
8. MELES.

A

9. PANTHIA.	22. HERCVLES INTER
10. CASSANDRA.	PYGMAEOS.
11. PAN.	23. HERCVLES FVRENS.
12. PINDARVS.	24. THIODAMAS.
13. AIAX AVT GYRAE.	25. ABDERI FVNVS.
14. THESSALIA.	26. XENIA.
15. GLAVCVS PONTIVS.	27. MINERVAE NATALES.
16. PALAEMON.	28. TELA.
17. INSVLAR.	29. ANTIGONE.
18. CYCLOPS.	30. EVADNE.
19. PHORBAS AVT PHLE-	31. THEMISTOCLES.
GYAE.	32. PALAESTRA.
20. ATLAS.	33. DODONA.
21. ANTAEVS.	34. HORAE.
-

ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΩΝ
ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. ΕΛΛΑΔΙΑ.

Ὅστις μὴ ἀσπάζεται τὴν ζωγραφίαν, ἀδικεῖ
τὴν ἀλήθειαν, ἀδικεῖ δὲ καὶ σοφίαν ὁπόση ἐξ
ποιητᾶς ἦκει — φορὰ γὰρ ἴση ἀμφοῖν ἐς τὰ τῶν
ἡρώων εἶδη καὶ ἔργα — ἑυμετρίαν δὲ οὐκ ἐπαι-
5νεῖ, δι' ἣν καὶ λόγου ἢ τέχνης ἄπτεται. Καὶ
βουλομένῳ μὲν σοφίζεσθαι, θεῶν τὸ εὖρημα,
διὰ τε τὰ ἐν γῇ εἶδη, ὁπόσα τοὺς λειμῶνας αἶ-
ῶραι γράφουσι, διὰ τε τὰ ἐν οὐρανῷ φαινό-
μενα. Βασανίζοντι δὲ τὴν γένεσιν τῆς τέχνης,
10 μίμησις μὲν εὖρημα πρεσβύτατον, καὶ ξυγγενέ-
σιαιον τῇ φύσει. Εὖρον δὲ αὐτὴν σοφοὶ ἄνδρες,
τὸ μὲν ζωγραφίαν, τὸ δὲ πλαστικὴν φήσαντες.
Καὶ πλαστικῆς μὲν πολλὰ εἶδη· καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ
πλάττειν καὶ ἡ ἐν τῷ χαλκῷ μίμησις, καὶ οἱ
15 ξέοντες τὴν λυγδίνην, ἢ τὴν Παρίαν λίθον, καὶ
ὁ ἐλέφας, καὶ νῆ Δία ἢ ἡ γλυφικὴ, πλαστικὴ.
Ζωγραφία δὲ ἑυμβέβληται μὲν ἐκ χρωμάτων,
πράττει δὲ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σο-
φίζεται ἀπὸ τούτου γε ἐνός ὄντος, ἢ ἀπὸ τῶν
20 πολλῶν ἑτέρα τέχνη. Σκιάν τε γὰρ ἀποφαίνει,
καὶ βλέμμα γινώσκει, ἄλλο μὲν τοῦ μεμνηό-
τος, ἄλλο δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ἢ τοῦ χαίροντος.
Καὶ αὐγὰς ὁμμάτων ὁποῖαί εἰσιν, ὁ πλαστικὸς
μὲν τις ἡκίστα ἐργάζεται, χαρὸπὸν δὲ ὄμμα, καὶ
25 γλαυκόν, καὶ μέλαν, γραφικὴ οἶδε. Καὶ ξαν-
θὴν κόμην οἶδε καὶ πυρόην, καὶ ἡλιῶσαν, καὶ

ἐσθῆτος χρώμα καὶ ὄπλων. Θαλάμους τε καὶ
 οἰκίας, καὶ ἄλση, καὶ ὄρη, καὶ πηγάς, καὶ
 τὸν αἰθέρα, ἐν ᾧ ταῦτα. Ὅσοι μὲν οὖν κρά-
 τος ἦραντο τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅσαι πόλεις, καὶ
 ὅσοι βασιλεῖς ἔρωτι ἐς αὐτὴν ἐχρήσαντο, ἄλλοις 5
 τε εἴρηται καὶ Ἀριστοδήμῳ τῷ ἐκ Καρίας, ὃν
 ἐγὼ ἐπὶ ζωγραφίᾳ ξένον ἐποίησάμην ἐτῶν τεττά-
 ρων. Ἐγραφε δὲ κατὰ τὴν Εὐμήλου σοφίαν,
 πολὺ τὸ ἐπίχαρι ἐς αὐτὴν φέρων. Ὁ λόγος δὲ
 οὐ περὶ ζωγράφων, οὐδ' ἱστορίας αὐτῶν νῦν, 10
 ἀλλ' εἶδη ζωγραφίας ἀπαγγέλλομεν, ὁμιλίας
 αὐτὰ τοῖς νέοις ξυντιθέντες, ἀφ' ὧν ἐρμηνεύ-
 σουσί τε καὶ τοῦ δοκίμου ἐπιμελήσονται. Ἀφορ-
 μαὶ δὲ ἐμοὶ τουτῶν τῶν λόγων αἶδε ἐγένοντο.
 Ἦν μὲν ὁ παρὰ τοῖς Νεαπολίταις ἀγών· ἡ δὲ πό- 15
 λς ἐν Ἰταλίᾳ ὤκισται, γένος Ἕλληνες καὶ ἀστυ-
 κοί, ὅθεν καὶ τὰς σπουδὰς τῶν λόγων Ἑλληνι-
 κοί εἰσιν. Βουλομένῳ δὲ μοι τὰς μελέτας μὴ
 ἐν τῷ φανερῷ ποιῆσθαι, παρείχεν ὄχλον τὰ μει-
 ράκια, φοιτῶντα ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ξένου. Κα- 20
 τέλυον δὲ ἔξω τοῦ τείχους, ἐκ προαρκείῳ τετραμ-
 μένῳ πρὸς θάλασσαν, ἐν ᾧ στοὰ τις ἐξωκοδόμη-
 το κατὰ ζέφυρον ἄνεμον, ἐπὶ τεττάρων, οἶμαι,
 ἢ καὶ πέντε ὀροφῶν, ἀφορώσα ἐς τὸ Τυρρῶνικόν
 πέλαγος. Ἦστραπτο μὲν οὖν καὶ λίθοις, ὁπό- 25
 σους ἐπαινεῖ τρυφή, μάλιστα δὲ ἦνθιει ἡ γρα-
 φαῖς, ἐνηρμοσμένων αὐτῇ πινάκων, αὖς, ἐμοὶ
 δοκεῖν, οὐκ ἀπαθῶς τις συνελέξατο· σοφία γὰρ
 ἐν αὐτοῖς ἐδηλοῦτο πλειόνων ζωγράφων. Ἐγὼ
 μὲν οὖν καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ὥμην ἐπαινεῖν τὰς 30
 γραφάς· ἦν δὲ ἄρα υἱὸς τῷ ξένῳ κομιδῇ νέος,
 ἐς ἔτος δέκατον ἤδη, φιλήκοος καὶ χαίρων τῷ
 μανθάνειν, ὃς ἐπεφύλαττέ με ἐπιόντα αὐτάς,
 καὶ ἐδεῖτό μου ἐρμηνεύειν. Ἴν' οὖν μὴ ἀκαιὸν
 με ἡγοῖτο, ἔσται ταῦτα, ἔφη, καὶ ἐπίδειξιν 35
 αὐτὰ ποιησόμεθα, ἐπειδὴν ἤκη τὰ μειράκια.
 Ἀφικομένων οὖν, ὁ μὲν παῖς, ἔφη, προβε-

βλήσθω, καὶ ἀνακείσθω τούτῳ ἢ σπουδῇ τοῦ λόγου. Ὑμεῖς δὲ ἔπεσθε, μὴ ξυντιθέμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐρωτῶντες, εἴ τι μὴ σαφῶς φράζοιμεν.

I.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ.

5 Ἐγὼς οὖν, ὦ καὶ, ταῦτα Ὅμηρου ἄντα, ἣ οὐ πάποτε ἔγνωκας; δηλαδὴ θαῦμα ἡγούμενος, ὅπως δὴ ποτε ἔζη τὸ πῦρ ἐν τῷ ὕδατι. Συμβάλλωμεν οὖν ὅ τι νοεῖς. Σὺ δὲ ἀπόβλεπον αὐτῶν, ὅσον ἐκεῖνα ἰδεῖν ἀφ' ὧν ἡ γραφή. Οἶσθά που
10 τῆς Ἰλιάδος τὴν γνῶμην, ἐν οἷς Ὅμηρος ἀνίστησι μὲν τὸν Ἀχιλλεῖα ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ, κινούνται δὲ οἱ θεοὶ πολεμεῖν ἀλλήλοις. Τούτων οὖν, τῶν περὶ τοὺς θεοὺς, ἡ γραφή τὰ μὲν ἄλλα οὐκ οἶδε· τὸν δὲ Ἡφαιστον ἐμπεσεῖν φησὶ τῷ
15 Σκαμάνδρῳ πολὺν καὶ ἄκρατον. Ὅρα δὴ πάλιν πάντα ἐκείθεν. Ὑψηλὴ μὲν αὕτη ἡ πόλις, καὶ ταυτὶ τὰ κρήδεμνα τοῦ Ἰλίου. Πεδίον δὲ τοῦτ' ἐμεγα καὶ ἀποχρῶν τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἀντιτάξει. Πῦρ δὲ τοῦτο πολὺ μὲν πλημμυρεῖ
20 κατὰ τοῦ Ἰ πεδίου, πολὺ δὲ κατὰ τὰς ὄχθας ἔρπει τοῦ ποταμοῦ, ὥς μηκέτι αὐτῷ δένδρα εἶναι. Τὰ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἡφαιστον πῦρ ἐπὶ ῥεῖ τῷ ὕδατι· καὶ ὁ ποταμὸς ἀλγεῖ καὶ ἰκετεύει τὸν Ἡφαιστον αὐτός. Ἀλλ' οὔτε ὁ ποταμὸς γέ-
25 γραπται κομῶν ὑπὸ τοῦ περιγεκαῦσθαι, οὔτε χωλεύων ὁ Ἡφαιστος ὑπὸ τοῦ τρέχειν· καὶ τὸ ἄνθος τοῦ πυρὸς οὐ ξανθόν, οὔδ' ἐπὶ εἰθιμαμένη ὄψει, ἀλλὰ χρυσοειδὲς καὶ ἡλιῶδες. Ταῦτ' οὐκέτι Ὅμηρου.

II.

Κ Ω Μ Ο Σ.

Ὁ δαίμων ὁ Κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμά-
 ζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐρέστηκεν ἐν θαλάμῳ
 θύραις, χρυσαῖς, οἶμαι. Βραδεῖα δὲ ἡ κατά-
 ληψις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ὥς ἐν νυκτὶ εἶναι. Γέ-
 γραπται δὲ ἡ νύξ οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλ' 5
 ἀπὸ τοῦ καιροῦ. Δηλοῖ δὲ τὰ προπύλαια νυμ-
 φίους μάλα ὀλβίους ἐν εὐνῇ κείσθαι. Καὶ ὁ
 Κῶμος ἦκει, νέος παρὰ νέους, ἀπαλδὸς καὶ
 οὔπω ἔφηβος, ἐρυθρὸς ὑπὸ οἶνου, καὶ καθεύ-
 δων ὀρθὸς ὑπὸ τοῦ μεθύειν. Καθεύδει δὲ τὸ 10
 μὲν πρόσωπον ἐπὶ τὰ στέρνα ῥίψας, καὶ τῆς
 δεξιῆς ἐκφαίνων οὐδέν, τὴν δὲ ἀριστεράν
 προβολίῳ ἐπέχων. Εἰλήφθαι δὲ ἡ χεὶρ δο-
 κοῦσα λύεται, καὶ ἀμελεῖ, τὸ εἰωθὸς ἐν ἀρχῇ
 τοῦ καθεύδειν, ὅταν σαίνοντος ἡμᾶς τοῦ ὕπνου 15
 μετέρχεται ὁ λογισμὸς ἐς λήθην, ὧν συνέχει.
 Ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ δεξιᾷ λαμπάδιον ἔοικε δια-
 φεύγειν τὴν χεῖρα, καταρῥαθυμοῦντος αὐτὴν
 τοῦ ὕπνου. Δεδιώς δὲ ὁ Κῶμος προσβάλλ-
 ον τὸ πῦρ τῷ σκέλει, παραφέρει τὴν μὲν 20
 κνήμην τὴν ἀριστεράν ἐπὶ τὰ δεξιὰ, τὸ
 δὲ λαμπάδιον ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ἵν' ἐκκλίνη
 τὸν ἀτμὸν τοῦ πυρός, ἐκκειμένῳ τῷ γόνατι
 ἀφιστάς τὴν χεῖρα. Πρόσωπα δὲ ὀφείλεται μὲν
 παρὰ τῶν ζωγράφων τοῖς ἐν ὥρᾳ, καὶ τυφλώτ- 25
 τουσί γε ἄνευ τούτων αἱ γραφαί· τῷ δὲ Κῶμῳ
 ὁμικρὰ δεῖ τοῦ προσώπου, νενευκότι καὶ ἔλ-
 κοντι τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σκιάν· κελεύει δὲ,
 οἶμαι, μὴ ἀπερικαλύπτους κωμάζειν τοὺς ἐν
 ἡλικίᾳ τούτου. Τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ σώματος ¶ 30
 διηκρίβωται πάντα, περιλάμποντος αὐτὰ τοῦ
 λαμπαδίου, καὶ ἐς φῶς ἄγοντος. Ὁ στέφανος
 δὲ τῶν ῥόδων ἐπαινείσθω μὲν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ
 τοῦ εἶδους. Ξανθοῖς γὰρ καὶ κυανοῖς εἰ τύχοι

χρώμασιν ἀπομιμῆσθαι τὰς τῶν ἀνθέων εἰκό-
 νας, οὐ μέγας ὁ ἀθλος. Ἀλλ' ἐπαινεῖν χρὴ τὸ
 χαῦνον τοῦ στεφάνου καὶ ἀπαλόν. Ἐπαινῶ
 καὶ τὸ ἔνδρυσον τῶν ῥόδων, καὶ φημι γεγρά-
 5 φθαι αὐτὰ μετὰ τῆς ὁσμῆς. Τί λοιπὸν τοῦ
 κῶμου; τί δ' ἄλλο γε ἢ οἱ κωμάζοντες; Ἡ οὐ
 προςβάλλει σε κρόταλα καὶ θρούς ἐναυλος, καὶ
 βοή ἄτακτος; Λαμπάδες τε ὑπεκφαίνονται, παρ'
 ὧν ἐστὶ τοῖς κωμάζουσι καὶ τὰ ἐν πορὶν ὄραν,
 10 καὶ ἡμῖν μὴ ὄρασθαι. Ξυνεξαίρεται δὲ καὶ πολὺς
 λεώς, καὶ γυναῖα μετ' ἀνδρῶν ἵεται, καὶ ὑπό-
 δημα κοινὸν ἔχουσι, καὶ ζώννυνται παρὰ τὸ
 οἰκεῖον. Ξυγχωρεῖ δὲ ὁ κῶμος καὶ γυναικὶ
 ἀνδρίζεσθαι, καὶ ἀνδρὶ θῆλυν ἐνδύνασθαι στολήν,
 15 καὶ θῆλυν βαίνειν. Καὶ οἱ στέφανοι οὐκ ἀν-
 δηροὶ ἔτι, ἀλλ' ἀφήρηται αὐτοῖς τὸ ἱλαρὸν ὑπὸ
 τοῦ ταῖς κεφαλαῖς ἐφαρμόττεσθαι, διὰ τὸ ἀτα-
 κτεῖν ἐν τῷ δρόμῳ. Ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευ-
 θερία παραιτεῖται τὴν χεῖρα ὡς μαραινοῦσαν
 20 αὐτὰ πρὸ τοῦ χρόνου. Μιμῆται τινα ἡ γραφή
 καὶ κρότον, οὐ μάλιστα δεῖται ὁ κῶμος· καὶ
 ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεσταλμένοις ὑποκει-
 μένην τὴν ἀριστεράν πλήττει ἐς τὸ κοῖλον, ἵν'
 ὦσιν αἱ χεῖρες ξύμφωνοι, πληττόμεναι τρόπῳ
 25 κυμβάλων.

III.

M T Θ O I.

Φοιτῶσιν οἱ Μῦθοι παρὰ τὸν Αἰδῶπον,
 ἀγαπῶντες αὐτόν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμελεῖται. Ἐμέ-
 λησε μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μῦθον, καὶ Ἡσιόδῳ,
 εἰ δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην· ἀλλ'
 30 Αἰδῶπῳ ¶ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθη-
 ται· καὶ λόγου τοῖς θηρίοις μεταδédωκε, λόγου
 ἕνεκα, Πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπικόπτει, καὶ ὕβριν

ἐλαύνει καὶ ἀπάτην. Καὶ ταῦτα λέων τις αὐ-
τῷ ὑποκρίνεται, καὶ ἀλώπηξ, καὶ ἵππος, νῆ-
Δία, καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἄφρωνος· ὑφ' ὧν τὰ
παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶν τοῦ βίου πρα-
γμάτων. Εὐδοκιμοῦντες οὖν αἱ Μῦθοι διὰ τὸν 5
Αἰσώπον φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ,
ταινίαις αὐτὸν ἀναδῆσοντες, καὶ στεφανώσον-
τες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. Ὁ δέ, οἶμαι, τινὰ
ὑφαίνει μῦθον. Τὸ γὰρ μειδίαμα τοῦ προσώ-
που, καὶ οἱ ἀφθαλμοὶ κατὰ τῆς γῆς ἐστῶτες 10
τοῦτο δηλοῦσιν. Οἶδεν ὁ ζωγράφος, ὅτι αἱ τῶν
μῦθων φροντίδες ἀναιμένης τῆς ψυχῆς δέονται.
Φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφὴ καὶ τὰ τῶν Μῦθων σῆ-
ματα. Θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις
περιῦσθησι χορὸν τῷ Αἰσώπῳ, ἀπὸ τῆς ἐκείνου 15
σκηνῆς συμπλάσασα. Κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ
ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. Χρηται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσώ-
προς διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ
κωμῳδία τῷ Δάμῳ.

IV.

M E N O I K E T Σ.

Θηβῶν μὲν ἡ πολιορκία τὸ γὰρ τεῖχος 20
ἐπτάπυλον· ἡ στρατιὰ δέ, Πολυνείκης ὁ τοῦ
Οἰδίποδος· οἱ γὰρ λόχοι ἐπτά. Πελάζει δ' αὐ-
τοῖς Ἀμφιάραος ἀθύμῳ εἶδε καὶ ξυνίεντι ἅ
πείσονται. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι λοχαγοὶ δεδίασι·
ταῦτα καὶ τὰς χεῖρας ἐς τὸν Δία αἶφουσι. Κα- 25
πανεύς δὲ τὰ τεῖχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς
ἐπάλξεις, ὥς κλίμακι ἀλωτάς. Οὐ μὲν ἑ βάλ-
λεται ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, ὀκνοῦντές που οἱ Θη-
βαῖοι ἄρξαι μάχης. Ἦδὲ τὸ σόφισμα τοῦ ζω-
γράφου. Περιβάλλων γοῦν τοῖς τείχεσιν ἄνδρας 30
ὠπλισμένους, τοὺς μὲν ἀρτίους παρέχει ὁρᾶν,
τοὺς δὲ ἀσάφεις τὰ σκέλη, τοὺς δὲ ἡμίσεις, καὶ

στέρνα ἐνίαν, καὶ κεφαλὰς μόνας, καὶ πόρυ-
 θας μόνας, εἴτα αἰχμάς. Ἀναλογία ταῦτα, ὧ
 καὶ. Δεῖ γὰρ κλέπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῖς
 ἐπιτηδείοις κύκλοις συναπιόντας. Οὐδὲ αἱ Θῆ-
 5 βαι ἀμάντευτοι. Λόγιον γάρ τι ὁ Τειρεσίας
 λέγει τεινον ἐς Μενοικέα, τὸν τοῦ Κρέοντος,
 ὡς ἀποθανὼν ἐνθα ἡ χειρὰ τοῦ δράκοντος, ἐλευ-
 θέρα ἢ πόλις ἐκ τούτου εἶη. Ὁ δὲ ἀποθνήσκει
 λαθὼν τὸν πατέρα, ἐλεεινὸς μὲν τῆς ἡλικίας,
 10 εὐδαίμων δὲ τοῦ θάρσους. Ὅρα γὰρ τὰ τοῦ ζω-
 γράφου. Γράφει μειράκιον, οὐ λευκόν, οὐδ'
 ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὐψυχον καὶ παλαιόστρας πνέον,
 οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος, οὓς ἐπαινεῖ ὁ
 τοῦ Ἀρίστωνος. Διαφράττει δὲ αὐτὸ στέρνοις
 15 εὐαφέσι, καὶ πλευραῖς καὶ γλουτῷ συμμέτρῳ
 καὶ μηρῷ. Ἐρῶται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ καὶ
 αὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι. Μετέχει δὲ καὶ κόμης,
 ὅσον μὴ κομᾶν. Ἐφέστηκε δὲ τῇ χειρὶ τοῦ δρά-
 κοντος, ἔλκον τὸ ξίφος καὶ ἐνδευκὸς ἦδη τῇ
 20 πλευρᾷ. Δεξώμεθα, ὧ καὶ, τὸ αἶμα, κόλπον
 αὐτῷ ὑποσχόντες· ἐκχεῖται γὰρ, καὶ ἡ ψυχὴ
 ἦδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον ἢ καὶ τετριγυίας
 αὐτῆς ἀκούσῃ. Ἐρωτα γὰρ τῶν καλῶν σωμά-
 των καὶ αἱ ψυχὰς ἱσχουσιν, ὅθεν ἀκούσαι αὐ-
 25 τῶν ἀπαλλάττονται. Ὑπεξιώντος δὲ αὐτῷ τοῦ
 αἵματος ὀκλάζει, καὶ ἀσπάζεται τὸν θάνατον
 καλῷ καὶ ἡδεῖ τῷ ὄμματι, καὶ οἷον ὕπνον
 ἔλκοντι.

V.

NEILON.

Περὶ τὸν Νεῖλον οἱ Πήχεις ἀθύρουσι, παι-
 30 δία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι, καὶ ὁ Νεῖλος αὐτοῖς
 ὑπεργάνυται τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι κηρύττουσεν
 αὐτόν, ὅσος Αἰγυπτίοις προεχύθη. Πρὸς ἀγα-

ται χοῦν καὶ ὄρον ἔρχεται αὐτῷ ἐκ τοῦ ὕδατος
 βρέφη ἀπαλά καὶ μειδιῶντα. Μετέχειν δὲ
 οἶμαί τι αὐτὰ καὶ τοῦ λάλου. Καὶ οἱ μὲν τοῖς
 ὤμοις αὐτοῦ ἐφιζάνουσιν, οἱ δὲ τῶν πλοκάμων
 ἐκκρέμονται, οἱ δὲ τῇ ἀγκάλῃ καθεύδουσιν, 5
 οἱ δὲ κωμάζουσιν ἐπὶ τοῦ στέρνου. Ὁ δὲ ἀνα-
 δίδωσιν αὐτοῖς ἄνθη, τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ κόλπου,
 τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγκάλης, ὥς στεφάνους τε ἀπ'
 αὐτῶν διαπλέκκειν, καὶ καθεύδοιεν ἐπὶ τῶν
 ἀνθέων, ἱεροὶ καὶ εὐώδεις. Καὶ ἐπαναβαίνουσιν 10
 ἄλλος ἄλλῳ τὰ παιδία, σείστοις ἅμα· ταυτὲ
 γὰρ ἑναυλα ἐκείνῳ τῷ ὕδατι. Κροκόδειλοι μὲν
 οὖν, καὶ οἱ ποτάμιοι τῶν ἵππων, οὗς τῷ Νεῖλῳ
 κινῆς προσγράφουσιν, ἀπόκεινται νῦν ἐν βαθείᾳ
 τῇ δίνῃ, μὴ δέος τοῖς παιδίοις ἐμπέσῃ. Γεωρ- 15
 γίας δὲ καὶ ναυτιλίας σύμβολα δηλοῖ τὸν Νεῖ-
 λον ἐκ τοιοῦδε, ὃ καὶ, λόγου. Νεῖλος Αἰγυ-
 πτον πλωτὴν ἐργασάμενος εὐκάρπῳ τῇ γῇ χρη-
 σθαι δίδωσιν, ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθεῖς. Ἐν
 Αἰθιοπία δὲ ὅθεν ἄρχεται, ταμίας αὐτῷ δαι- 20
 μων ἐφέσθηκεν, ὑφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις
 σύμμετρος. Γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἡ ἐπι-
 νοῆσαι, καὶ τὴν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς,
 οἶον, ὃ Πύσειδον, προσνεύων. Ἐς τοῦτον ὁ
 ποταμὸς βλέπει, καὶ αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτῷ 25
 πολλὰ εἶναι.

VI.

E P Ω T E Σ.

Μῆλα Ἐρωτες ἰδοὺ τρυγῶσαν εἰ δὲ πληθὺς
 αὐτῶν, μὴ θαυμάσης. Νυμφῶν γὰρ δὴ παῖδες
 οὗτοι γίγνονται, τὸ θνητὸν ἅπαν διακυβερω-
 ντες, πολλοὶ διὰ πολλὰ, ὧν ἐρῶσιν ἄνθρωποι. Τὸν 30
 δὲ αὐράνιον φασὶν ἐν τῷ οὐρανῷ πράττειν τὰ
 θεῖα. Μῶν ἐπύσθαι τι τῆς ἀνὰ τὸν κῆπον

εὐωδίας; ἢ βραδύνει σοι τοῦτο; Ἀλλὰ προθύ-
 μως ἄκουε· προςβαλεῖ γάρ σε μετὰ τοῦ λόγου
 καὶ τὰ μῆλα. Ὅρχοι μὲν οὗτοι φυτῶν ὀρθοὶ
 πορεύονται, τοῦ μέσου δὲ αὐτῶν ἐλευθερία βα-
 ρύδιζεν. Πόα δὲ ἀπαλὴ κατέχει τοὺς δρόμους,
 οἷα καὶ κατακλιθέντι στρωμνὴ εἶναι. Ἀπὸ
 ἄκρων δὲ τῶν ὄζων μῆλα χρυσᾶ, καὶ πυρσᾶ,
 καὶ ἡλιώδη προσάγονται τὸν ἐσμὸν ὅλον τῶν
 Ἑρώτων γεωργεῖν αὐτά. Φαρέτραι μὲν οὖν
 10 χρυσόπαστοι καὶ χρυσαῖ, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βέ-
 λη, γυμνὴ τούτων ἢ ἀγέλη πᾶσα, καὶ κοῦφοι δια-
 πίτονται, περιαρτήσαντες αὐτὰ ταῖς μηλέαις.
 Αἱ δὲ ἐφεστρίδες αἰ ποικίλαι κεῖνται μὲν ἐν τῇ
 πόᾳ, μυρία δὲ αὐτῶν τὰ ἄνθη. Οὐδὲ ἐστεφά-
 15 νωνται τὰς κεφαλὰς, ὥς ἀποχρώσης αὐτοῖς τῆς
 κόμης· πτερὰ δὲ κυάνεα, καὶ φοινικᾶ, καὶ
 χρυσᾶ ἐνίοις, μονονουχὶ καὶ αὐτὸν πλήττει τὸν
 αἶρα ξὺν ἀρμονίᾳ μουσικῇ. Φεῦ τῶν ταλάρων,
 ἐς οὓς ἀποτίθενται τὰ μῆλα, ὥς πολλὴ μὲν
 20 περὶ αὐτοὺς ἡ Σαρδῶ, πολλὴ δὲ ἡ Σμάρραγδος,
 ἀληθῆς δὲ ἡ Μάργηλις. Ἡ συνθήκη δὲ αὐτῶν
 Ἠφαίστου νοεῖσθω. ¶ Οὐδὲ κλιμάκων δέονται
 πρὸς τὰ δένδρα παρ' αὐτοῦ· ὑψοῦ γὰρ καὶ ἐς
 αὐτὰ πέτονται τὰ μῆλα. Καὶ ἵνα μὴ τοὺς
 25 χορευτὰς λέγωμεν, ἢ τοὺς διαθέοντας, ἢ τοὺς
 καθιεύδοντας, ἢ ὥς γάνυνται τῶν μῆλων ἐμ-
 φαγόντες, ἰδῶμεν ὅ τι ποτὲ οὗτοι νοοῦσιν. Οἱ
 γὰρ κάλλιστοι τῶν Ἑρώτων ἰδοὺ δὴ τέτταρες,
 ὑπεξεληθόντες τῶν ἄλλων, οἱ δύο μὲν αὐτῶν
 30 ἀντιπέμπουσιν μῆλον ἀλλήλοις, ἡ δὲ ἑτέρα δυάς,
 ὁ μὲν τοξεύει τὸν ἕτερον, ὁ δὲ ἀντιτοξεύει.
 Καὶ οὐδὲ ἀπειλὴ τοῖς προσώποις ἔπεισιν, ἀλλὰ
 καὶ στέρνα παρέχουσιν ἀλλήλοις, ἐν' ἐκεῖ πον
 τὰ βέλη πελάσῃ. Καλὸν τὸ αἰνίγμα· σκόπει
 35 γὰρ εἴ τι ξυνήμι τοῦ ζωγράφου· φιλία ταῦτα,
 ὦ καί, καὶ ἀλλήλων ἑμερὸς. Οἱ μὲν γὰρ διὰ
 τοῦ μῆλου παίζοντες, πόθου ἄρχονται. Ὅθεν ὁ

μὲν ἀφίησι φιλήσας τὸ μῆλον, ὁ δὲ ὑπταίει
 αὐτὸ ὑποδέχεται ταῖς χερσὶ, δῆλον ὡς ἀντιφι-
 λήσων εἰ λάβοι, καὶ ἀντιπέμψων αὐτό. Τὸ
 δὲ τῶν τοξοτῶν ζεύγος, ἐμπεδοῦσιν ἔρωτα ἤδη
 φθάνοντα. Καὶ φημὶ τοὺς μὲν παίζειν ἐπὶ τῷ 5
 ἄρξασθαι τοῦ ἔραν, τοὺς δὲ τοξεύειν ἐπὶ τῷ μὴ
 λῆξαι τοῦ πόθου. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν, περὶ οὓς
 οἱ πολλοὶ θεαταί, θυμῷ ξυμπεπτώκασι, καὶ
 ἔχει τις αὐτοὺς πάλη. Λέξω καὶ τὴν πάλην·
 καὶ γὰρ τοῦτο ἐκλιπαρεῖς. Ὁ μὲν ἤρηκε τὸν 10
 ἀντίπαλον, περιπτάς αὐτῷ κατὰ τῶν νώτων, καὶ
 ἐς πνῖγμα ἀπολαμβάνει, καὶ καταδεῖ τοῖς σκέ-
 λειν. Ὁ δὲ οὔτε ἀπαγορεύει, καὶ ὀρθὸς ὑπα-
 νίσταται, καὶ διαλύει τὴν χεῖρα ὑφ' ἧς ἄγχεται,
 στρεβλώσας ἓνα τῶν δακτύλων, μετ' ὃν οὐκέτι 15
 οἱ λοιποὶ ἔχουσιν, οὐδὲ εἰσιν ἐν τῷ ἀπρίξ. Ἀλγεῖ
 δὲ στρεβλούμενος, καὶ κατεσθίει τοῦ παλαιστοῦ
 πὸ οὓς· ὅθεν δυσχεραίνουσιν ἧ οἱ θεώμενοι τῶν
 Ἑρώτων ὡς ἀδικοῦντι καὶ ἐκπαλαίοντι, καὶ μῆ-
 λους αὐτὸν καταλιθοῦσι. Μηδὲ ὁ λαγῶς ἡμᾶς 20
 ἐκείνοισι διαφενεγέτω· ξυνθηράσωμεν δὲ αὐτὸν
 τοῖς Ἑρώσι. Τοῦτο τὸ θηρίον ὑποκαθήμενον
 ταῖς μηλέαις, καὶ σιτούμενον τὰ πίπτοντα ἐς
 γῆν μῆλα, πολλὰ δὲ καὶ ἡμίβρωτα καταλεῖ-
 πον, διαθηρῶσιν οὗτοι, καὶ ταραττουσιν, ὁ 25
 μὲν κρότῳ χειρῶν, ὁ δὲ κεκραγῶς, ὁ δὲ κα-
 τασείων τὴν χλαμύδα. Καὶ οἱ μὲν ὑπερπέτον-
 ται τοῦ θηρίου καταβοῶντες, οἱ δὲ μεθέπου-
 σιν αὐτοῦ πεζοὶ κατ' ἵχνος. Ὁ δ' ὡς ἐπιρρήμων
 ἑαυτὸν ὥρμησε, καὶ τὸ θηρίον ἄλλην ἐτραπέτο· 30
 ὁ δὲ ἐπιβουλεύει τῷ σκέλει τοῦ λαγῶ, τὸν δὲ
 καὶ διωλίσθησεν ἤρηκτότα· γελῶσιν οὖν καὶ κα-
 ταπεπτώκασιν, ὁ μὲν ἐς πλευράν, ὁ δὲ πρηνής,
 οἱ δὲ ὑπτιοὶ, πάντες ἐν τοῖς τῆς διαμαρτίας
 σχήμασι. Τοξεύει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ πειρώνται 35
 αὐτὰν ἐλεῖν ζῶντα, ἐρεῖδιον τῇ Ἀφροδίτῃ ἡδιστον.
 Οἶοθα γάρ πως τὸ περὶ τοῦ λαγῶ λεγόμενον,

ὥς πολὺ τῆς Ἀφροδίτης μέτεσταν αὐτῷ. Λέγε-
ται οὖν περὶ μὲν τοῦ θήλεος, θηλάζειν τε αὐτὸ
ἃ ἔτεκε, καὶ ἀποτίκτειν πάλιν ἐπὶ ταυτῇ γά-
λακτι· καὶ ἐπικυῖσκει δέ, καὶ οὐδὲ εἰς χρόνος
5 αὐτῷ τοῦ τοκετοῦ κενός. Τὸ δὲ ἄρρην σπείρει τε
ὥς φύσις ἄρρένων, καὶ ἀποκυῖσκει παρ' ὃ πέν-
φυκεν. Οἱ δὲ ἄτοποι τῶν ἐραστῶν καὶ πεισθῶ-
τινα ἐρωτικὴν ἐν αὐτῷ κατέγνωσαν, βιαίῳ
τέχνῃ τὰ παιδικὰ θηρώμενοι. Ταῦτα μὲν οὐκ
10 καταλίπωμεν ἀνθρώποις ἀδίκους καὶ ἀναξίους
τοῦ ἀντερᾶσθαι. Σὺ δέ μοι τὴν Ἀφροδίτην
βλέπε, ποῦ δῆ, καὶ κατὰ τί τῶν μῆλων ἐκείνη;
Ὅρας τὴν ὑπαντρον πέτραν ἐκείνην, ἧς νῦμα
κυανώτατον ὑπεκτρέχει, γλωφόν τε καὶ πότιμον,
15 ὃ δὴ καὶ διοχετεύεται ποτὶν εἶναι ταῖς μηλέαις;
Ἐνταῦθά μοι τὴν Ἰ Ἀφροδίτην νόει, Νυμφῶν,
οἶμαι, αὐτὴν ἰδρυμένων, ὅτι αὐτὰς ἐποίησεν
Ἐρώτων μητέρας, καὶ διὰ τοῦτο εὐπαιδας. Καὶ
κατοπτρον δὲ τὸ ἀργυροῦν, καὶ τὸ ὑπόχρυσον
20 ἐκεῖνο σανδάλιον, καὶ αἱ περόναι αἱ χρυσαῖ,
ταῦτα πάντα οὐκ ἀργῶς ἀγῆπται. Λέγει δὲ
Ἀφροδίτης εἶναι, καὶ γέγραπται τοῦτο, καὶ
Νυμφῶν δῶρα εἶναι λέγεται. Καὶ οἱ Ἐρῶτες
δὲ ἀπάρχονται τῶν μῆλων, καὶ περιεστώτες εὐχον-
25 ται καλὸν αὐταῖς εἶναι τὸν κῆπον.

VII.

M E M N Ω N.

Ἡ μὲν στρατιὰ Μέμνωνος τὰ ἔπλα δὲ αὐ-
τοῖς ἀπόκειται, καὶ προτίθενται τὸν μέγιστον
αὐτῶν ἐπὶ θρήνῳ. Βέβληται δὲ κατὰ τὸ στερ-
νον, ἐμοὶ δοκεῖν, ὑπὸ τῆς μελίας. Εὐρὼν γὰρ πρὸ
30 δῖον εὐρὺ καὶ σκηρὰς καὶ ταῖχος ἐν στρατοπέ-
δῳ, καὶ πόλιν ἐμπεσφραγμένην τείχεσιν, οὐκ
οἶδ' ὅπως οὐκ Αἰθιοπὶς οὔτα, καὶ Τροία ταῦτα.

Θρηνείται δὲ Μέμνων ὁ τῆς Ἥους. Τοῦτον ἀφικόμενον ἀμύνει τῇ Τροίᾳ, κτείνει, φασίν, ὁ τοῦ Πηλέως, μέγαν ἤκοντα, καὶ οὐδὲν ἂν αὐτοῦ μείω. Σκόπει γὰρ ὅσος μὲν κεῖται κατὰ τῆς γῆς, ὅσος δὲ ὁ τῶν βοστρίχων ἄσταχυς, οὗς, οἶμαι, Νεῖλω ἔτρεφε. Νείλου γὰρ Αἰγύπτιοι μὲν ἔχουσι τὰς ἐκβολάς, Αἰθίοπες δὲ τὰς πηγάς. Ὅρα τὸ εἶδος, ὥς ἔρρωται καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολωλότων. Ὅρα τὸν ἵουλον ὡς κατ' ἡλικίαν τῷ κτείναντι. Οὐδ' ἂν μέλανα φαίης τὸν Μέμνονα· τὸ γὰρ ἀκράτως ἐν αὐτῷ μέλαν ὑποφαίνει τι ἄνθους. Αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἡὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα κατηφῇ ποιεῖ τὸν Ἥλιον, καὶ δεῖται τῆς Νυκτὸς ἀφικέσθαι πρὸ καιροῦ, καὶ τὸ στρατόπεδον ἐπισχεῖν, ἐν' ἐγγένηταί οἱ κλέψαι τὸν υἱόν, Διὸς που ταῦτα νεύσαντος. Καὶ ἰδοὺ ἐκκέκλεπται, καὶ ἔστιν ἐπὶ τέρμασι τῆς γραφῆς σπουδῇ, καὶ κατὰ τι τῆς γῆς τάφος οὐδαμοῦ Μέμνονος. Ὁ δὲ Μέμνων ἐν Αἰθιοπία μεταβεβληκῶς ἐς λίθον μέλανα. ¶ Καὶ τὸ σχῆμα μὲν καθημένον, τὸ δὲ εἶδος, ἐκεῖνο, οἶμαι. Καὶ προσβάλλει τῷ ἀγάλματι ἢ ἀκτὺς τοῦ Ἥλιου. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἥλιος οἶονεῖ πληκτρον κατὰ τὸ στόμα ἐμπίπτων τῷ Μέμνονι, ἐκκαλεῖσθαι φωνὴν ἐκείθεν, καὶ λαλοῦντι σοφίσματι παραμυθεῖσθαι τὴν ἡμέραν.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ Η ΔΑΙΤΜΩΝΗ.

Πεζεύοντι τὴν θάλασσαν τῷ Ποσειδῶνι ἐντετύχηκας, εἶμαι, παρ' Ὀμήρῳ, ὅτε κατὰ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπὸ τῶν Αἰγῶν στέλλεται, καὶ ἡ θάλασσα γαλήνην ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις, καὶ αὐτοῖς κῆτεσι. Καὶ γὰρ

ἐκείνα ἔπεται καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα ὡς ἐν-
ταῦθα. Ἐκεῖ μὲν οὖν ἡπειρωτῶν, οἶμαι, τῶν
ἱππῶν αἰσθάνη, χαλκὸποδάς τε γὰρ αὐτοὺς
ἀξιοὶ εἶναι, καὶ ὠκυπέτας, καὶ μάστιγι πλήτ-
5 τεσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἱππόκαμποι τὸ ἄρμα, ἔφου-
δροι τὰς ὀπλάς, καὶ νευστικοὶ καὶ γλαυκοί,
καί, νῆ Δία, ὅσα δελφῖνες. Κάκει μὲν δυσ-
χειραίνειν ὁ ἑ Ποσειδῶν ἔοικε, καὶ νεμεσᾶν τῷ
Διὶ, κλίνοντι τὸ Ἑλληνικόν, καὶ βραβεύοντι
10 αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ χειρόνος. Ἐνταῦθα δὲ φαι-
δρὸς γέγραπται, καὶ ἰλαρὸν βλέπει, καὶ σεσό-
βηται μάλα ἐρωτικῶς. Ἀμυμώνη γὰρ ἡ Δα-
ναοῦ θαμίζουσα ἐπὶ τὸ τοῦ Ἰνέχου ὕδωρ, κε-
κράτηκε τοῦ θεοῦ· καὶ στέλλεται θῆρεῖσιν
15 αὐτήν, οὐπω ξυνιῖσαν ὅτι ἐράται. Τὸ γοῦν
περίφοβον τῆς κόρης, καὶ τὰ πάλλεσθαι, καὶ
ἡ κάλπεις ἡ χρυσὴ διαφεύγουσα τὰς χεῖρας, δη-
λοῖ τὴν Ἀμυμώνην ἐκπεπληχθαι, καὶ ἀπορεῖν,
τί βουλόμενος ὁ Ποσειδῶν ἐκλείπει πανσυδὶ τὴν
20 θάλασσαν. Λευκὴν τε ὑπὸ φύσεως οὔσαν ὁ
χρυσὸς περιστίλβει, κεράδας τὴν αὐγὴν τῷ
ὕδατι. Τεκοτῶμεν, ὦ παῖ, τῇ νύμφῃ. Κύμα
γὰρ ἤδη κύρτουται ἐς τὸν γάμον, γλαυκὸν ἔτι
καὶ τοῦ χαροποῦ τρόπου· κορυφουῦν δὲ αὐτὸ
25 ὁ Ποσειδῶν γράφει.

IX.

E A H.

Ἐπομβροσ μὲν ἡ γῆ· φέρει δὲ κάλαμον
καὶ φλοιόν, ἅ δὲ ἄσπαρτα καὶ ἀνῆροτα δι-
δωσιν ἡ τῶν ἐλῶν εὐφυνία. Καὶ μυρική γε-
γραπται, καὶ κύπειρον· καὶ γὰρ ταῦτά ἐστι
30 τῶν ἐλῶν. Ὅρη δὲ οὐρανομήκη περιβέβληται,
φύσεως οὐ μιᾶς. Τὰ μὲν γὰρ τὴν πίτυν παρεχό-
μενα λεπτόγεων τιθεῖ, τὰ δὲ κυκαρίττῳ κο-

μῶντα τῆς ἀρχιλάδου λέγει. Ἐλάται δὲ ἐκεῖ-
 και, τι ἄλλο γε ἢ δυσχεόμερον καὶ τραχὺ τὸ ὄρος;
 Οὐ γὰρ ἀσπάζονται βῶλον, οὐδὲ ἀγαπῶσι θάλ-
 πεσθαι· ταῦτά τοι καὶ ἀποικοῦσι τῶν πεδίων,
 ὥς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾶον ἀνξανόμεναι τοῦ ἄνω. 5
 Πηγαὶ δὲ ἀποβλύζουσιν τῶν ὄρων, αἱ δὴ ῥέου-
 σαι κατῶ, καὶ κοινοῦμεναι τὸ ὕδωρ, ἔλος ὑπ'
 τῷ αὐτῶν τῷ πεδίῳ, οὐ μὴν ἀτακτὸν γε, οὐδὲ
 οἶον πεφύρθαι. Διηκται δὲ αὐτοῦ τὸ νῦμα
 ὑπὸ τῆς γραφῆς, ὥς ἂν καὶ ἡ φύσις αὐτὸ διή- 10
 γαγεν, ἡ σοφὴ πάντων. Μαιάνδρου δὲ πολ-
 λούς ἐλίττει, σελίκου βρύοντας, ἀγαθοὺς ναυ-
 τίλλεσθαι τοῖς ὄρεσι τοῖς ὑγροῖς. Ὅρᾳς γάρ που
 τὰς νήττας, ὥς ἐφυδροὶ διολισθαίνουσιν, ἀνα-
 φυσῶσαι τινὰς οἶον αὐλοὺς τοῦ ὕδατος. Τί δὴ 15
 τὸ τῶν χηρῶν εἶδος; Καὶ γὰρ δὴ κάκεινοι
 γεγραφαται κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν, ἐπιπό-
 λαιραι τε καὶ πλωτήρες. Τοὺς δὲ ἐπὶ μακροῖν
 τοῖν ἀκελοῖν, τοὺς περιπτοὺς τὸ ῥάμφος, ξέ-
 χους, οἶμαι, αἰσδάνη, καὶ ἀβρύς, ἄλλον ἀλ- 20
 λαιον περοῦ, καὶ τὰ σχήματα δὲ αὐτῶν ποι-
 κίλα. Ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τῷ
 πόδε κατὰ ἓνα, ὁ δὲ πνύχει τὸ πτερόν, ὁ δὲ ἐκ-
 κραιψαίρει, ὁ δὲ ἤρηκε τι ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ
 ἐς τὴν γῆν ἀπονένευκεν, ἐπισιτίζασθαι τι ἐκεῖ- 25
 θεν. Ἡνιοχεῖσθαι δὲ τοὺς κύκνους ὑπὸ τῶν
 Ἑρώτων θαῦμα οὐδέν· ἀγέρωχοι γὰρ οἱ θεοί,
 καὶ δεινοὶ παίξιν ἐς ταύτας ὄρνιθας. Ὅθεν μὴδὲ
 τὴν ἡνιόχῃσιν ἀργῶς παρέλθωμεν, μὴδὲ αὐτὸ
 τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ταῦτα. Τὸ μὲν γὰρ δὴ ὕδωρ τοῦτο 30
 κάλλιστον τοῦ ἔλους, πηγῆς αὐτὸ διδούσης αὐ-
 τόθεν. οὐνίσταται δὲ ἐς κολυμβήσαν παγκά-
 λην. Διὰ μέδου γὰρ τοῦ ὕδατος ἀμάραντα νεύει,
 τὰ μὲν ἐνθεν, τὰ δὲ ἐκεῖθεν, ἥρεις ἀδιάχυες,
 καὶ βάλλοντες ἀνδρὶ τὸ ὕδωρ. Περὶ τοὺτους 35
 ἡνιοχοῦσιν Ἑρωτες ἱεροὺς καὶ χουσόχαλινους
 ὄρνεις, ὁ μὲν πάσαν ἡνίαν ἐνδίδους, ὁ δὲ ἀνα-

κόπτων, ὁ δὲ ἐπιστρέφων, ὁ δὲ περὶ τὴν κύσσαν
 ἐλαύνων. Καὶ παρακελευομένων τοῖς κύκνοις
 ἀκούειν δόκει, καὶ ἀπειλοῦντων ἀλλήλοις, καὶ
 τωθαζόντων· ταῦτα γὰρ τοῖς προσώποις ἔπε-
 5 σιν. Ὁ δὲ καταβάλλει τὸν πέλας, ὁ δὲ κα-
 ταβέβληκεν, ὁ δὲ ἠγάπησεν ἐκπεσεῖν τοῦ ὄρνι-
 θος, ὡς λούσαιτο ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ. Κύκλω
 δὲ ταῖς ὄχθαις ἐφρεστώσῃ, οἱ μοχρικώτεροι τῶν
 κύκνων, ἐπάδοντες, οἶμαι, τὸν ὄρνιθιν, ὡς
 10 πρὸς τρόπον τοῖς ἀμιλλωμένοις. Σημεῖον τῆς
 ῥῆθς, ὁρᾷς τὸ πτηνὸν μυράμενον. Ἄνεμος τὸν
 το Ζέφυρος, τὴν ὠδὴν ἡ τοῖς κύκνοις ἐνδε-
 δούς. Γέγραπται δὲ ἀπαλὸν καὶ χάριον, ἐκ
 αἰνῆμα τοῦ πνεύματος. Καὶ οἱ πτέρυγες ἥκ-
 15 λανται τοῖς κύκνοις πρὸς τοῦ πλήττεσθαι ὑπὸ
 τοῦ ἀνέμου. Ἰδοὺ καὶ ποταμὸς ὑπεξέρχεται
 τοῦ ἔλους εὐρύς καὶ ὑποκυμαίνων. Διαβά-
 νουσι δ' αὐτὸν αἰπόλοι καὶ νομαῖς ἐπὶ ζεύγμα-
 20 τος. Εἰ δὲ τῶν αἰγῶν ἐπαινοῖς τὸν ζωγρά-
 φον, ὅτι αὐτὰς ὑποσκιστάσας καὶ ἀγερώχους
 γέγραπεν, ἢ τῶν προβάτων, ἅτι σχολαῖον αὐ-
 τοῖς τὸ βάδισμα, καὶ οἷον ἄχθος, ἢ μᾶλλον,
 τὰς τε σύριγγας εἰ διεξίριμεν, ἢ τοὺς χρωμέ-
 25 τους αὐταῖς, ὡς ἐπεσταλμένῳ τῷ στόματι αὐ-
 τοῖς, σμικρὸν ἐπαινεσόμεθα τῆς γραφῆς, καὶ
 ὅσον ἐς μίμησιν ἤκει, σοφίαν δὲ οὐκ ἐπαινε-
 σόμεθα, οὐδὲ καιρὸν, ἃ δὴ κράτιστα δοκεῖ τῆς
 τέχνης. Τίς οὖν ἡ σοφία; Ζεύγμα φοινίκων
 30 ἐμβέβληκε τῷ ποταμῷ, καὶ μάλα ἡδὺν ἐπ'
 αὐτῷ λόγον. Εἰδὼς γὰρ τὸ περὶ τῶν φοινίκων
 λεγόμενον, [καὶ] ὅτι αὐτῶν ὁ μὲν ἄρσεν τις, ἢ
 δὲ θήλεια, καὶ περὶ τοῦ γάμου σφῶν διακη-
 35 ρώς, [καὶ] ὅτι ἄγονται τὰς θηλείας, περιβάλ-
 λοντες αὐτὰς τοῖς κλάδοις, καὶ ἐπιτείνοντες
 αὐτοὺς ἐπ' αὐτὰς, ἀφ' ἑκατέρου γένους [δύο φοί-
 ηκας] ἔνα κατὰ μίαν ὄχθην, γέγραπεν. Εἴτα
 ὁ μὲν ἐρᾷ, καὶ ἐπικλίνεται, καὶ ὑπεράλλεται

μᾶντα τῆς ἀρχιλάδου λέγει. Ἐλάται δὲ ἐκεῖ-
 και, τί ἄλλο γε ἢ δυσχεόμερον καὶ τραχὺ τὸ ὄρος;
 Οὐ γὰρ ἀσπάζονται βῶλον, οὐδὲ ἀγαπῶσι θάλ-
 πεσθαι· ταῦτά τοι καὶ ἀποικοῦσι τῶν πεδίων,
 ὥς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾶν αὐξανόμεναι τοῦ ἄνω. 5
 Πηγαὶ δὲ ἀποβλύζουσιν τῶν ὄρων, αἱ δὲ ῥέου-
 σαι κατῶ, καὶ κοινοῦμεναι τὸ ὕδωρ, ἔλος ὑπ'
 ¶ αὐτῶν τὸ πεδίον, οὐ μὴν ἄτακτόν γε, οὐδὲ
 οἶον πεφύρθαι. Διηκται δὲ αὐτοῦ τὸ νᾶμα
 ὑπὸ τῆς γραφῆς, ὥς ἂν καὶ ἡ φύσις αὐτὸ διή- 10
 γαγεν, ἡ σοφὴ πάντων. Μαιάνδρου δὲ πολ-
 λούς ἐλίττει, σελίνου βρύοντας, ἀγαθούς ναυ-
 τέλλεσθαι τοῖς ὄρεσι τοῖς ὑγροῖς. Ὁρᾶς γάρ που
 τὰς νήττας, ὥς ἐφυδροὶ διολισθαίνουσιν, ἀνα-
 φυσῶσαι τινὰς οἶον αὐλοὺς τοῦ ὕδατος. Τί δὲ 15
 τὸ τῶν χηρῶν ἔθνος; Καὶ γὰρ δὴ κάκεινοι
 γεγράφεται κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν, ἐπιπό-
 λαιρι τε καὶ πλωτηρές. Τοὺς δὲ ἐπὶ μακροῖν
 τοῖν ἀκελοῖν, τοὺς περιττοὺς τὸ ῥάμφος, ξέ-
 χους οἶμαι, αἰσθάνη, καὶ ἄβροῦς, ἄλλον ἀλ- 20
 λαῖον περοῦ, καὶ τὰ σχήματα δὲ αὐτῶν ποι-
 κίλα. Ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τῶ
 πόδε κατὰ ἓνα, ὁ δὲ πνίχει τὸ πτερόν, ὁ δὲ ἐκ-
 κατὰίρει, ὁ δὲ ᾗρηκε τι ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ
 ἐς τὴν γῆν ἀπονεύκεν, ἐπισιτισσάσθαι τι ἐκεῖ- 25
 θεν. Ἡνιοχεῖσθαι δὲ τοὺς κύκνους ὑπὸ τῶν
 Ἑρώτων θαῦμα οὐδέν· ἀγέρωχοι γὰρ οἱ θεοί,
 καὶ δεινοὶ παίζειν ἐς τοὺς ὄρνιθας. Ὅθεν μὴδὲ
 τὴν ἡνιόχησιν ἀργῶς παρέλθωμεν, μὴδὲ αὐτὸ
 τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ταῦτά. Τὸ μὲν γὰρ δὴ ὕδωρ τοῦτο 30
 κάλλιστον τοῦ ἔλους, πηγῆς αὐτὸ δηλοῦσης αὐ-
 τόθεν. δυνίσταται δὲ ἐς κολυμβήσθαι παγκά-
 λην. Διὰ μέσου γὰρ τοῦ ὕδατος ἀμάραντα νεύει,
 τὰ μὲν ἐνθεν, τὰ δὲ ἐκεῖθεν, ἥρεις ἀδτάχυες,
 καὶ βάλλοντες ἀνδρὶ τὸ ὕδωρ. Περὶ τοὺτους 35
 ἡνιοχοῦσιν Ἑρώτες ἱεροὺς καὶ χουσόχαλινους
 ὄρνις, ὁ μὲν πᾶσαν ἡνίαν ἐνδίδους, ὁ δὲ ἀνα-

κόπων, ὁ δὲ ἐπαίρειται, ὁ δὲ περὶ τὴν πρόσθεν
 ἐλαύνων. Καὶ παρακαλεινομένων τοῖς κύκνοις
 ἐκούμενός τις, καὶ ἀπειλοῦντάς αὐτοὺς ἀλλήλους, καὶ
 τωθάζοντάς τ' αὐτὰ γὰρ τοῖς προσώποις ἐπα-
 5 σιν. Ὁ δὲ καταβάλλει τὸν πέλας, ὁ δὲ κα-
 ταβέβληκεν, ὁ δὲ ἠγάπησεν ἐκπεσεῖν τοῦ ὄρνι-
 θος, ὡς λούσαιο ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ. Κύκλω
 δὲ ταῖς ὄχθαις ἐφεστῶσαι οἱ μουσικώτεροι τῶν
 κύκνων, ἐπάδοντες, οἶμαι, τὸν ὄρνιθον, ὡς
 10 πρὸς τρόπον τοῖς ἀμιλλωμένοις. Σημεῖον τῆς
 ῥῆθης, ὅρας τὸ πτηνὸν μυράκιον. Ἄνεμος τὸν
 Ζέφυρος, τὴν ὁδὸν ἡ τοῖς κύκνοις ἐνδε-
 δοῖς. Γέγραπται δὲ ἀπαλὸν καὶ χάριεν, ἐν
 αἰνίγματι τοῦ πνεύματος. Καὶ οἱ πτέρυγες ἥπ-
 15 λανται τοῖς κύκνοις πρὸς τοῦ πλήττεσθαι ὑπὸ
 τοῦ ἀνέμου. Ἴδον καὶ ποταμὸς ὑπεξέρχεται
 τοῦ ἔλους εὐρύς καὶ ὑποκυμαίνων. Διαβα-
 τῶν δ' αὐτὸν αἰπόλοι καὶ νομαῖς ἐπὶ ζεύγμα-
 20 τος. Εἰ δὲ τῶν αἰγῶν ἐπαινοῖς τὸν ζωγρά-
 φον, ὅτι αὐτὰς ὑποσκιρτώσας καὶ ἀγερώχους
 γέγραπεν, ἢ τῶν προβάτων, ὅτι σχολαῖαν αὐ-
 τοῖς τὸ βάδιμα, καὶ οἶον ἄχθος, ἢ μάλλον,
 τὰς τε σύριγγας εἰ διεξίωμεν, ἢ τοὺς χρωμέ-
 25 τους αὐταῖς, ὡς ἐπεσταλμένα τῷ στόματι αὐ-
 τοῖς, σμικρὰν ἐπαινεσόμεθα τῆς γραφῆς, καὶ
 ὅσον ἐς μίμησιν ἤκει, σοφίαν δὲ οὐκ ἐπαινε-
 σόμεθα, οὐδὲ καιρὸν, ἃ δὴ κράτιστα δοκεῖ τῆς
 τέχνης. Τίς οὖν ἡ σοφία; Ζεύγμα φοινίκων
 ἐπιβέβληκε τῷ ποταμῷ, καὶ μάλα ἡδὺν ἐπ'
 30 αὐτῷ λόγον. Εἰδὼς γὰρ τὸ περὶ τῶν φοινίκων
 λεγόμενον, [καὶ] ὅτι αὐτῶν ὁ μὲν ἄρσεν τις, ἢ
 δὲ θήλεια, καὶ περὶ τοῦ γάμου σφῶν διακη-
 ρύσσας, [καὶ] ὅτι ἄγονται τὰς θηλείας, περιβά-
 λοντες αὐτὰς τοῖς κλάδοις, καὶ ἐπιτείνοντες
 35 αὐτοὺς ἐπ' αὐτὰς, ἀφ' ἑκατέρου γένους [δύο φοι-
 νίκας] ἕνα κατὰ μίαν ὄχθην, γέγραπεν. Εἴτα
 ὁ μὲν ἐρᾷ, καὶ ἐπικλίνεται, καὶ ὑπεράλλεται

τοῦ ποταμοῦ. Τῆς δὲ θηλείας ἔτι ἀφροσύνης
οὐκ ἔχων ἐπιλαβέσθαι, κείται, καὶ δουλεύει,
ζεύξας τὸ ὕδωρ. Καὶ ἔστι τοῖς διαβαίνουσιν
ἀσφαλὲς ὑπὸ τῆς τοῦ φλοιοῦ τραχύτητος.

X.
M O I N.

Τῆς λύρας τὸ σόφισμα πρῶτος Ἑρμῆς
πῆξασθαι λέγεται κεράτιον θυοῖν, κατὰ ζυ-
γῶν καὶ χέλυσ, καὶ δοῦναι μετὰ τὸν Ἀπόλ-
λω καὶ τὰς Μοῦσας, Ἀμφίονι τῷ Θηβαίῳ
διδόν. Ὁ δὲ οἰκῶν τὰς Θῆβας οὕτω τέτα-
ρτισμένους, ἀφῆκε κατὰ τῶν λήδων [τὰ] μέλη, 16
καὶ ἀκούοντες οἱ λῆδοι ξυνθέουσι. Ταῦτα γὰρ
τὰ ἐν τῇ γραφῇ. Πρώτην οὖν διαδεῶ τῇ
λύραν, εἰ καὶ αὐτὴν γέγραπται. Τὸ μὲν
γὰρ κέρας αἰσῶς ἰσάλου ποιητὰς φασί. Χρητὰ
δὲ αὐτῷ ὃ μὲν μουσικός ἐς τὴν λύραν, ὃ δὲ 15
τοξότης ἐς τὰ θύκτια. Μέλαντα καὶ πριόνια
ὄρας τὰ κέρατα, καὶ δεινὰ ἐναράξαι. Ξύλα
δὲ, ὅσων δεῖ τῇ λύρᾳ, πύξον πάντα στρυφνῶς
καὶ λείου τὸν ὅσον. Ἐλέγας οὐδαμοῦ τῆς
λύρας, οὐκ οἱ ἄνθρωποι εἰδότες οὔτε αὐτὸ 20
τὸ θηρίον, οὔθ' ὃ τι τοῖς κέρασιν αὐτοῦ χρή-
σονται. Καὶ ἡ χέλυς μέλαινα μὲν, διηκρέ-
βεται δὲ κατὰ τὴν φύσιν, καὶ λαγαρόως πε-
ριβεβλήται κύκλους, ἄλλον ξυνάπτοντάς ἄλλω,
ἑανθοῖς τοῖς ὀμφακοῖς. Νευραὶ δὲ, τὰ μὲν 25
ἐπὶ τῇ μαγίδι πρόκεινται, καὶ τοῖς ὀμφακοῖς
ἀπαντῶσι, τὰ δὲ ὑπὸ τῷ ζυγῶ κοῖλα δοκοῦσι
ὀχῆμά που τοῦτο ἀναλογώτατον, ἀνακεκλίσθαι
σφᾶς ὀρθὰς ἐν τῇ λύρᾳ. Ὁ δὲ Ἀμφίων τί
φησι; Τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει; Καὶ [ἢ ἑτέρα χεὶρ] 30
τείνει τὸν νοῦν ἐς τὴν πηκτίδα, καὶ παραφαί-
νει τῶν ὀδόντων ὅσον ἀπόχρη τῷ ἄδοντι. 1

Ἄδου δέ, οἰμαι, τὴν γῆν, ὅτι πάντων γενέ-
 ταρα καὶ μήτηρ οὖσα, καὶ αὐτόματα ἤδη
 τεῖχη δίδωσιν. Ἡ κόμη δὲ ἡδεῖα μὲν καὶ
 κατ' αὐτήν, ἐναλύνουσα μὲν τῷ μετώπῳ, συγκά-
 5 ταιῶσα δὲ τῷ ἰσχύλῳ παρὰ τὸ οὖν, καὶ χρυσοῦ
 τι ἐπιφαίνουσα· ἡδίων δὲ μετὰ τῆς μίτρας
 ἦν φασι οἱ τῶν ἀποθέτων ποιηταὶ Χάριτας
 κοσμεῖν, ἄγαλμα ἡδιστον καὶ προσεχέστατον τῇ
 λύρᾳ. Δοκῶ μοι τὸν Ἑρμῆν ἔρωσι κατελημ-
 10 μένον δοῦναι τῷ Ἀμφίωνι ἄμφω τὰ δῶρα.
 Καὶ ἡ χλαμὺς ἦν φορεῖ, καίκελινη παρὰ τοῦ
 Ἑρμοῦ τάχα. Οὗ γὰρ ἄφ' ἐνὸς φέρει χρώματος,
 ἀλλὰ τρέπεται καὶ κατὰ τὴν ἰσιν μετανθεῖ.
 Κάθηται δὲ ἐπὶ κολωνοῦ, τῷ μὲν ποδὶ κρούων
 15 ἔνυμμελές, τῇ δεξιᾷ δὲ παραπλήττων τὰς νευρὰς
 ψάλλει. Καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ ἐν ὀρθαῖς ταῖς τῶν
 δακτύλων προβολαῖς, ὅπερ οἶμαι πλαστικὴν
 ἀπανθαδιεῖσθαι μόνην. Εἰεν. Τὰ δὲ τῶν λίθων
 πῶς ἔχει; Πάντες ἐπὶ τὴν ᾠδὴν συνθέουσι,
 20 καὶ ἀκούουσι, καὶ γίνονται τεῖχος· καὶ τὰ
 μὲν ἐξωκοδύμηται, τὸ δὲ ἀναβαίνει, τὸ δὲ
 ἄρτι κατέλαβε. Φιλότιμοι καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι
 καὶ θητεῖοντες μουσικῇ· τὸ δὲ τεῖχος ἐπὶ πύ-
 λον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι.

¶ XL

Θ Α Ε Θ Ω Ν.

25 Χρυσᾷ τῶν Ἡλιάδων τὰ δάκρυα· Φαέθον
 τι λόγος αὐτὰ εἶν· τοῦτον γὰρ παῖδα Ἥλιον
 γενόμενον ἐπιτολμῆσαι τῷ πατρίῳ δίφρῳ κατὰ
 ἔρωτα ἡνιοχῆσεως, καὶ μὴ κατασχόντα τὴν
 ἡνίαν σφαλῆναι καὶ ἐν τῷ Ἡριδανῷ πεσεῖν.
 30 Ταῦτα τοῖς μὲν σοφοῖς πλεονεξία τις εἶναι δο-
 κεῖ τοῦ πυρώδους, ποιηταῖς δὲ καὶ ζωγράφοις
 ἵπποι καὶ ἄρμα. Καὶ συγχεῖται τὰ οὐράνια.

Ξυλάει γάρ. Νῦν μὲν ἐκ μεταβροίας ἐλαύνει
 τὴν ἡμέραν· ὁ δὲ ἡλίου κύκλος εἰς γῆν ῥέων
 ἔλκει τοὺς ἀστέρας· αἱ δὲ Ὠρεα τὰς πύλας
 ἐκλιποῦσαι φεύγουσιν εἰς τὴν ἀπακτώσαν αὐ-
 τὰς ἀχλύν· καὶ οἱ ἵπποι, τῆς ζεύγλης ἕκπε- 5
 σόντες, οἰστρον φέρονται. Ἀπαρθεύει δὲ ἡ Γῆ,
 καὶ τὰς χεῖρας αἶρει ἐνω, ραγδαίου τοῦ πυρός
 εἰς αὐτὴν ἰόντος. Ἐκπίπτει δὲ τὸ μαιράκιον,
 καὶ καταφθρεται. Τὴν τε γὰρ κόμην ἐμπέ-
 ηρησται, καὶ τὰ στέρνα ὑπεύρεται· ποταμῶ 10
 τε· Ἡριδανῶ ἐμπροσθίται, καὶ παρεῖχει μῦθόν
 πάντα τῷ ὕδατι. Κύκνοι γάρ ἀναφυσῶντες ἡδὺ
 τὸ ἐνθεν καὶ * ποιήσονται ὡδὴν τὸ μαιράκιον·
 ἀγέλαι δὲ αὐτῶν ἀρδεύσαι. Καῦστρον ταῦτα καὶ
 Ἰστρον ἄρουνται, καὶ οὐδὲν ἀνήκοον ἔσται τοῦ 15
 τοιοῦτου λόγου. Ζευγύρω τε χρήσονται πρὸς
 τὴν ὡδὴν, ἑλαφρῶ καὶ εὐδίῳ. Λέγεται γάρ
 Τ' ξυναυλῖαν τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁλο-
 γῆσαι. Ταῦτά τοι καὶ πάρεστι τοῖς ὄρνισιν,
 ὥστε ὥρεα καὶ ψάλλειν αὐτοὺς, οἷον ὄργανα. 20
 Τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὄχθῃ γύναια, αἱ οὕτω δένδρα,
 φασὶ τὰς Ἡλιάδας ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ μεταφῦναι,
 καὶ εἰς δένδρα λήξαι, δάκρυά τε ἀφιέναι.
 Καὶ ἡ γραφή ταῦτα οἶδε. Ρίξας γὰρ βαλλο-
 μένη ταῖς κορυφαῖς, τὰ μὲν εἰς ὀμφαλόν 25
 δένδρα αὐται· τὰς δὲ χεῖρας ὅσοι φθάνουσι.
 Φεῦ τῆς κόμης, ὡς αἰγείρου πάντα. Φεῦ τῶν
 δακρύων, ὡς χρυσῶ· καὶ τὸ μὲν πλημμῦρον
 ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν ἔδρᾳ, χαροπαῖς ἐπαυγά-
 ζει ταῖς κόραις, καὶ οἷον ἀκτῖνὰ ἔλκει· τὸ δὲ 30
 ταῖς παρειαῖς ἐντυγχάνον, μαρμαίρει περὶ τὸ
 ἐκείνη ἔρευθος· τὰ δὲ στάζοντα κατὰ τοῦ
 στέρνου, χρυσὸς ἦδη. Θρηγεῖ καὶ ὁ ποταμός,
 ἀνέχων τῆς δίνης. Καὶ τῷ μὲν Φαέδοντι κάλ-
 πον ὑπέχει· τὸ γὰρ σχήμα διξαμένου. Τὰς 35
 δὲ Ἡλιάδας γεωγήσει αὐτίκα· αὐραῖς γάρ
 καὶ κρυμοῖς, ὥς ἀναδίδωσι, λιθουργήσιν, καὶ

τὰ πειρόντα ὑποδέχεται, καὶ διὰ παιδρὸς τοῦ
ὑδατος ἀπάξει τοὺς ἐκ Ὠκεανῶ βαρβάρους τὰ
τῶν αἰγείρων ψήγματα.

XII.

Β Ο Σ Π Ο Ρ Ο Σ.

Τὰ δὲ ἐπὶ τῇ ὄχθῃ γύμνια παραβοῶσι·
5 παρακαλεῖν δὲ καὶ τοὺς ἵππους εἰκόμασι, μὴ
ῥίπαι τὰ παῖδιά, μηδὲ ἀποπτύσαι τὸν χαλι-
νόν, ἐλεῖν δὲ καὶ συμπατῆσαι τὰ θηρία. Οἱ
δὲ ἀκούουσιν, οἶμαι, καὶ ποιοῦσι ταῦτα. Θη-
ράσαντας δὲ αὐτοὺς καὶ δαῖτα ἡρηκότας, δια-
10 κορῶμεύει νῆες ἀπὸ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν
σταδίους μάλιστα πρὸς τέτταρας· τουτὶ γὰρ πρὸς
τοὺν μέσῳ τοῖν ἐθνοῖν. Καὶ αὐτερέται πλέ-
ουσιν· ἰδοὺ καὶ πείσμα βάλλονται. Λέχεται
δὲ αὐτοὺς οἰκία μάλα ἡδεῖα, θαλάμους ὑπο-
15 φαίνουσα, καὶ ἀνδρῶνας, καὶ θυρίδων ἱχνη.
Καὶ τεῖχος δὲ περιβέβληται, καὶ ἐπάλξεις ἔχει.
Τὸ δὲ κάλλιπτον αὐτῆς, ἡμίκυκλος περιέστηκε
στοὰ τῇ θαλάσῃ, κίρροειδὴς ὑπὸ τοῦ ἐν αὐ-
τῇ λίθου. Γένεσις ἐκ πηγῶν τῶ λίθου θερμὸν
πογὰρ νῆμα ὑπεκρέον τὰ τῆς κάτω Φρυγίας Ἰῶρη,
καὶ τὸ ῥεῦμα εἰς τὰς λιθοτομίας ἐσάγον, ὑπόμ-
βρους ἐργάζεται τῶν πετρῶν ἐνίας, καὶ ὑδα-
τὸν ποιεῖ τὴν ἔκφυσιν τῶν λίθων, ὅθεν αὐ-
τῶν καὶ πολλὰ τὰ χρώματα. Θολερὸν μὲν
25 γὰρ ἐνθα λιμνάζει, καὶ κίρροειδὲς δίδωσι·
καθαρὸν δὲ ὅπου, κρυσταλλοειδὲς ἐκείθεν·
καὶ ποικίλλει τὰς πέτρας, ἐν πολλαῖς διαπι-
νόμενον ταῖς ὁπαῖς. Ἡ ἀκτὴ δὲ ὑψηλή,
καὶ τοιοῦδε μύθου φέρει ξύμβολα. Κόρη καὶ
30 παῖς, ἄμφω καλῶ, καὶ φοιτῶντες ταὐτῷ διδα-
σκάλῳ, προσεκαύθησαν ἀλλήλοις, καὶ περι-
βάλλειν οὐκ οὔσης ἀδείας, ὥρμησαν ἀποδα-

γεν' ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας· κἀντεῦθεν ἤρ-
 θησαν εἰς τὴν θάλατταν, ἐν ὑστάταις καὶ πρῶ-
 ταις περιβολαῖς. Καὶ ὁ Ἔρως ἐπὶ τῇ πέτρῃ
 τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὴν θάλατταν, ὑπόσημαί-
 νων τὸν μῦθον ὁ ζωγράφος. Ἡ δὲ ἐφεξῆς⁵
 οἰκία, χηρεύει τι γύναιον, ἐξεληλυθὸς τοῦ
 ἄστεος δι' ὄχλον νέων. Ἀρπάσσεσθαι γὰρ αὐ-
 τὸ ἔφασαν, καὶ ἀφειδῶς ἐκώμαζον, καὶ δώ-
 ροις ἐπείρων. Ἡ δ', οἶμαι, κομιψόν τι εἰς αὐ-
 τοὺς ἔχουσα, κνίζει τὰ μεῖράκια, καὶ δεῦρο¹⁰
 ὑπεξεληθούσα, οἰκεῖ τὴν ἐχυρὰν ταύτην οἰκίαν.
 Σκέψαι γὰρ ὡς ὠχύρωται. Κρημνὸς τῇ θα-
 λάττῃ ἐφέστηκε, τὰ μὲν κλυζόμενα ὑπωλιαθη-
 κώς, τὰ δὲ ἄνω προεκκείμενος, ἔφαλόν τινα
 ταύτην ἀνέχων οἰκίαν, ὑφ' ἧς καὶ ἡ θάλαττα¹⁵
 κυανώτερα φαίνεται, καθιεμένων εἰς αὐτὴν
 τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ γῆ παρέχεται τὰ νεῶς
 πάντα, πλην τοῦ κινεῖσθαι. Ἐς τοῦτο ἤκου-
 σαν τὸ φρούριον, αὐτὰ ὡς ἀπολελοίπασιν αὐ-
 τὴν οἱ ἐρῶντες· ἀλλ' ὁ μὲν κυανόπρωρον, ὁ²⁰
 δὲ χρυσόπρωρον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν ποι-
 κίλων ἀκατίων ἐμβεβηκώς πλεῖ· καὶ κῶμος αὐ-
 τός, καλοὶ τε καὶ ἐστεφανωμένοι. Καὶ ὁ μὲν
 αὐλεῖ, ὁ δὲ κροτεῖν φησιν, ὁ δὲ ᾄδει, οἶμαι.
 Στιφάνους δὲ ἀναρρίπτουσι καὶ φιλήματα.²⁵
 Καὶ οὐδὲ ἐρέττουσιν, ἀλλὰ ἐπέχουσι τὴν εὐρε-
 σίαν, καὶ ἧ ὑφορμίζονται τῷ κρημνῷ. Τὰ δὲ
 γύναιον ἀπὸ τῆς οἰκίας, οἷον ἐκ περιωπῆς, ὀ-
 ρᾷ ταῦτα, καὶ γελᾷ κατὰ τοῦ κώμου, χλιδῶν-
 σα εἰς τοὺς ἐρῶντας, ὡς οὐ πλεῖν μόνον, ἀλλὰ³⁰
 καὶ νεῖν ἀναγκάζουσα. Καὶ ποίμναις ἐντεύξῃ
 προχωρῶν, καὶ μυκωμένων ἀκούσῃ βοῶν, καὶ
 συρίγγων βοῇ περιηχίσει σε. Καὶ κυνηγέταις
 ἐντεύξῃ, καὶ γεωργοῖς, καὶ ποταμοῖς, καὶ λί-
 μναις καὶ πηγαῖς — ἐκμέμακται γὰρ ἡ γρα-³⁵
 φή καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ γινόμενα, καὶ ὡς ἂν
 γένοιτο ἕναι· οὐ διὰ πλῆθος αὐτῶν ῥαδισορ-

γούσα τὴν ἀλήθειαν. ἀλλ' ἐπετρουσα τὸ ἐκὰς
στον οἶκίον, ὡσανεὶ καὶ ἐκ' ἐν. τι ἔγραφε. —
ἔστ' ἂν ἐφ' ἱερὸν ἀφικώμεθα. Καὶ τὸν ἐκεί-
νων, οἶμα, ὄρας, καὶ στήλας, αἱ παρίδρυν-
ται αὐτῷ, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ στόματι πυρόν, ὃς
ἡρτηται ἐς φρυκτωρίαν τῶν νεῶν, αἱ πλείουσιν
ἐκ τοῦ Πάντου.

XIII.

[A Λ Ι Ε Ι Σ.]

Τί οὖν οὐκ ἐπ' ἄλλο ἄγεις; ἱκανῶς γάρ
μοι τὰ τοῦ Βοσπόρου διανενοῦνται. Τί φήσεις;
10 Λέλοιπέ μοι τὰ τῶν ἀλιέων, ὃ καταρχὰς ἐπὶ
γυλάμην. Ἰν' οὖν μὴ περὶ σμικρῶν διεξίρμεν,
ἀλλὰ περὶ ὧν λέγειν ἄξιον, τοὺς μὲν καλὰ μὲν
θηρῶντας, ἢ κύρτω τεχνάζοντας, ἢ εἴ τις ἀνι-
μὰ δίκτυον, ἢ ἐναράττει πρῶταινα, ἀφελώμεν
15 τοῦ λόγου. Σμικρὰ γὰρ ἀκρόση περὶ αὐτῶν,
καὶ φανεύται σοι μᾶλλον ἡδύσματα τῆς γρα-
φῆς. Τοὺς δὲ ἐπιχειροῦντας τοῖς θύννοις ἰδοὺ
μὲν ἄξιοι γὰρ οὗτοι λόγου διὰ τὸ μέγεθος
τῆς θήρας. Φοιτῶσιν αἱ θύννοι τῇ ἔξω θα-
20 λάττῃ παρὰ τοῦ Πάντου, γένεσιν ἐν αὐτῷ
σχόντες καὶ νομάς, τὰς μὲν ἰχθύων, τὰς δὲ
ἰλύων, καὶ χυμῶν ἐτέρων, οὓς Ἰστρος ἐς
αὐτὸν φέρει, καὶ Μαιῶτας, ὑφ' ἃν γλυκερώ-
τερος καὶ ποτιμώτερος ἄλλης θαλάττης ὁ Πάν-
25 τος. Νέουσι δὲ οἷον στρατιωτῶν φάλαγξ, ἐπὶ
ἀπὸ καὶ ἐφ' ἑκκαίδεκα, καὶ δις τόσοι. καὶ ἡ
ὑποκυματίζουσιν ἀλλήλοισι, ἄλλος ἄλλῳ ἐπι-
νέοντες, τοσοῦτον βάθος, ὅσον αὐτῶν τὸ εὖ-
30 ρος. Ἰδέαι μὲν οὖν, καθ' ἃς ἀλίσκονται, μυ-
ρία. Καὶ γὰρ σίδηρόν ἐστιν ἐπ' αὐτοὺς θή-
ξασθαι, καὶ φάρμακα ἐπιπάσαι. καὶ σμικρὸν.

ἤρκεσε δίκτυον, ὄντω ἀπόχρη καὶ σμικρὸν τε τῆς ἀγέλης. Ἀρίστη δὲ ἦδε ἡ θήρα. Σκοπωρεῖται γάρ τις ἀφ' ὑψηλοῦ ξύλου, ταχύς μὲν ἀριθμῆσαι, τὴν δὲ ὄψιν ἱκανός. Δεῖ γὰρ αὐτῷ πεπηγέναι μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θάλατταν, ἐξικνεῖσθαι δὲ πορρώτατῳ. Κἂν ἐμβάλλοντας τοὺς ἰχθύς ἰδῇ, βοῆς τε ὡς μεγέσθης αὐτῷ δεῖ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς ἀκατίοις, καὶ τὸν ἀριθμὸν λέγει, καὶ τὰς μυριάδας αὐτῶν. Οἱ δὲ ἀποφράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ καὶ κλειστῷ δικτύῳ, δέχονται λαμπράν ἄγρην, ὑφ' ἧς καὶ πλουτεῖν ἔτοιμον τῷ τῆς θήρας ἡγεμόνι. Βλέπε πρὸς τὴν γραφὴν ἤδη· κατόψει γὰρ αὐτὰ καὶ δρώμενα. Ὁ μὲν σκοπιωρὸς εἰς τὴν θάλατταν βλέπει, διαπέμπων τρυφὰς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν τοῦ ἀριθμοῦ σύλληψιν. Ἐν γλαυκῷ δὲ πῶ τῆς θαλάττης ἄνθει τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα. Μέλανες μὲν οἱ ἄνω δοκοῦσιν, ἥττον δὲ οἱ ἐφεξῆς, οἱ δὲ μετ' ἐκείνους ἤδη παραψεύδονται τὴν ὄψιν· εἴτα σκιώδεις, εἴτα ὕδα-φοί, εἴτα ὑπονοῆσαι. Καταβαίνουσα γὰρ εἰς τὸ ὕδωρ ἡ ὄψις ἀμβλύνεται διακριβοῦν τὰ ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ τῶν ἀλίεων δῆμος, ἡδεῖς καὶ ξανθοὶ τὴν χροάν ὑπὸ τοῦ θέρεσθαι. Καὶ ὁ μὲν τὴν κώπην ζεύγνυσιν, ὁ δὲ ἐρέττει μάλα διεξωδηκότι τῷ βραχίονι· ὁ δὲ ἐπικελεύεται τῷ πέλας, ὁ δὲ παίει τὸν μὴ ἐρέττοντα. Βοή δὲ ἤρται τῶν ἀλίεων, ἐμπεπωκότων ἤδη τῶν ἰχθύων εἰς τὸ δίκτυον. Καὶ τοὺς μὲν ἤρήκυσας τοὺς δὲ αἰροῦσιν. Ἀμμηχανοῦντες δὲ ὅ τι χρῆσονται τῷ πλήθει, καὶ παρανοίγουσι τοῦ δικτύου, καὶ συγχωροῦσιν ἐνίσους διαφυγεῖν, καὶ διεκπεσεῖν· τοσοῦτον εἰς τὴν θήραν τρυφῶσιν.

XIV.

Σ Ε Μ Ε Λ Η.

Βροντῇ ἐν εἰδει σκληρῷ καὶ Ἀστραπῇ σέ-
 λας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἰεῖσα, πῦρ δὲ ῥαγδαῖον
 εἰς οὐρανὸν, τυραννικῆς οἰκίας ἐπιλημμένον,
 λόγου τοιοῦδε, εἰ μὴ ἀγνοεῖς, ἄπτεται. Πυ-
 5 ρὸς νεφέλῃ ἡ περισχοῦσα τὰς Θήβας εἰς τὴν
 τοῦ Κάδμου στέγην ῥήγνυται, καμάσαντος ἐπὶ
 τὴν Σεμέλῃν τοῦ Διός. Καὶ ἀπόλλυται μὲν,
 ὡς δοκοῦμεν, ἡ Σεμέλη, τίκτεται δὲ Διόνυσος,
 οἶμαι, νῆ' Δία πρὸς τὸ πῦρ. Καὶ τὸ μὲν τῆς
 10 Σεμέλης εἶδος ἀμυδρὸν διαφαίνεται, ἰούσης εἰς
 τὸν οὐρανόν, καὶ αἱ Μοῦσαι αὐτὴν ἐκεῖ ἄσπον-
 ται. Ὁ δὲ Διόνυσος τῆς μὲν μητρὸς ἐκθρό-
 σκει, ῥαγείσῃ τὴν γαστέρα, τὸ δὲ πῦρ ἀχλιδ-
 δες ἐργάζεται, φαιδρὸς αὐτὸς οἷον ἀστήρ τις
 15 ἀστράπτων. Διασχούσα δὲ ἡ φλόξ ἀντρόν τι τῷ
 Διόνῳ σκιαγραφεῖ, παντὸς ἥδιον Ἀσσυρίου
 τε καὶ Αὐδίου. Ἐλικές τε γὰρ περὶ αὐτῷ τε-
 θήλασι, καὶ κίττου κόρυμβοι, καὶ ἥδη ἄμπε-
 λοι καὶ θύρσου δένδρα, οὕτω τι ἐκούσης
 20 ἀνασχόντα τῆς γῆς, ὡς καὶ τῷ πυρὶ εἶναι ἔνια.
 Καὶ οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ στεφανοὶ τὸ πῦρ
 ἐπὶ τῷ Διόνῳ ἢ γῇ, ἥγε καὶ συμβακχέ-
 σαι αὐτῷ, καὶ σῆνον ἀφύσσειν ἐκ πηγῶν δά-
 σαι, γάλα τε οἷον ἀπὸ μαζῶν ἔλκειν, τὸ μὲν
 25 ἐπὶ βέλον, τὸ δὲ ἐκ πέτρας. Ἀκουε τοῦ Πα-
 τὸς, ὡς τὸν Διόνυσον ᾔδειν ἔοικεν ἐν ταῖς κο-
 ρυφαῖς τοῦ Κιθαιρώνος, ὑποσμιρτῶν Εὐιον. Ὁ
 Κιθαιρῶν δὲ ὀλοφύρεται ἐν εἰδει ἀνδράπου
 τὰ μικρὸν ὕστερον ἐν αὐτῷ ἄχῃ· καὶ κίττου
 30 φέρει στέφανον, ἀποκλίνοντα τῆς κεφαλῆς.
 Στεφανοῦται γὰρ δὴ αὐτῷ σφόδρα ἄκων. Ἐλά-
 ττην δὲ αὐτῷ παραφυτεύει Μέγαιρα, καὶ πη-
 γὴν ἀναφαίνει ὕδατος, ἐπὶ τῷ Ἀκταίονος, οἶμαι,
 καὶ Πενθῆος τῷματι.

XV.

ΑΡΙΑΔΝΗ.

Ὅτε τὴν Ἀριάδνην ὁ Θησεὺς ἄδικα δρῶν
 (οἱ δ' οὐκ ἄδικα φασίν, ἀλλ' ἐκ Διονύσου)
 κατέλειπεν ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ καθεύδουσαν, τάχα
 που καὶ τίτθης διακήκοας. Σοφαὶ γὰρ ἐκείναι
 τὰ τοιαῦτα, ἧ καὶ δακρύουσι ἐπ' αὐτοῖς, ὅταν
 ἐθέλωσιν. Οὐ μὴν δέομαι λέγειν, Θησέα μὲν
 εἶναι τὸν ἐν τῇ νήῳ, Διόνυσον δὲ τὸν ἐν τῇ
 γῇ· οὐδ' ὥς ἀγνοαῖντα ἐπιστρέφοιμ' ἂν ἐς τὴν
 ἐπὶ τῶν πετρῶν, ὥς ἐν μαλακῷ καίται τῷ ὕπνῳ.
 Οὐδ' ἀπόχρη τὸν ζωγράφον ἐπαινεῖν, ἀφ' ὧν¹⁰
 πᾶν ἄλλος ἐπαινοῖτο. Ράδιον γὰρ ἅπαντι κα-
 λὴν μὲν τὴν Ἀριάδνην γράφειν, καλὸν δὲ τὸν
 Θησέα· Διόνυσον τε μυρία φάσματα τοῖς
 γράφειν ἢ πλάττειν δυναμένοις, ὧν πᾶν με-
 προῦ τύχη τις, ἥσκηκε τὸν θεόν. Καὶ γὰρ οἱ¹⁵
 κόρυμβοι, στέφανος ἄντες, Διόνυσον γνώρισμα,
 πᾶν τὸ δημοῦργημα φαύλως ἔχη· καὶ κέρως
 ὑπεκφυόμενον τῶν προτάφων· Διόνυσον ἀηλοῖ
 καὶ πάρδαλις ὑπεκφαινομένη αὐτῷ τοῦ θεοῦ
 σύμβολον. Ἀλλ' οὐτός γε ὁ Διόνυσος ἐκ μό-²⁰
 ρου τοῦ ἐρᾶν γέγραπται. Σκευὴ μὲν γὰρ
 ἡνδισμένη, καὶ θύροισι, καὶ νεβρίδες, ἔρρι-
 πται ταῦτα, ὥς ἔξω τοῦ καιροῦ. Καὶ οὐδὲ
 κυμβάλοις αἱ Βάκχαι χρῶνται νῦν, οὐδὲ οἱ
 Σάτυροι αὐλοῦσιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Πᾶν κατέχει²⁵
 τὸ σκίρτημα, ὥς μὴ διαλύσειε τὸν ὕπνον τῆς
 κόρης. Ἀλουρκίδι δὲ στείλας ἑαυτὸν, καὶ τὴν
 κεφαλὴν ῥέδοις ἀνθίσας, ἔρχεται παρὰ τὴν
 Ἀριάδνην ὁ Διόνυσος, μεθύων ἔρωτι, φησὶ
 περὶ τῶν ἀκρατῶς ἐρώντων ὁ Τήϊος. Ὁ Θη-³⁰
 σεὺς δὲ, ἐρᾷ μὲν, ἀλλὰ τῷ τῶν Ἀθηναίων κα-
 πνοῦ, Ἀριάδνην δὲ οὔτε οἶδεν ἔτι, οὔτε ἔγνω
 ποτὲ φημι· αὐτὰν ἐκλελῆσθαι καὶ τοῦ Λα-
 βυρίνδου, καὶ μηδὲ εἰπεῖν ἔχων ἐφ' ᾧ ποτὲ

ἐς τὴν Κρήτην ἔπλευσαν· οὕτω μόνον τὰ ἐκ
 πλώρας βλέπει. "Ορα καὶ τὴν Ἀριάδην, μᾶλ-
 λον δὲ τὸν ὕπνον. Γυμνά μὲν ἐς ὀμφαλὸν
 στέρνα ταῦτα, δέρη δὲ ὑπτία, καὶ ἀπαλὴ φά-
 ρυγξ, μασχάλη δὲ ἡ δεξιὰ φανερά πᾶσα. Ἡ
 δὲ ἑτέρα χεὶρ ἐπικείται τῇ χλαίνῃ, μὴ αἰσχύνῃ
 τι ὁ ἄνεμος. Οἶον, ὡς Διόνυσος, καὶ ὡς ἡ δὴ
 τὸ δόγμα. Εἰ δὲ μήλων ἢ βοτρυῶν ἀπόδει-
 ξις φιλίας ἐρεῖς.

XVI.

Π Α Σ Ι Φ Α Η.

10 Ἡ Πασιφάη τοῦ ταύρου ἐρᾷ, καὶ ἱκε-
 τεύει τὸν Δαίδαλον σοφίσασθαι τίνα πειθῶ
 τοῦ θηρίου. Ὁ δὲ ἐργάζεται βαῦν κοίλῃν, πα-
 ραπλησίαν ἀγγελαίᾳ βοῦ, τοῦ ταύρου εὐάδι.
 Καὶ ἡ τις μὲν σφῶν ἡ εὐνὴ ἐγένετο, δηλοῖ τὸ
 15 τοῦ Μινωταύρου εἶδος, ἀτόπως συντελεσθὲν τῇ
 φύσει. Γέγραπται δὲ οὐχ ἡ εὐνὴ νῦν, ἀλλ'
 ἐργαστήριον μὲν τοῦτο πεποιῆται τῷ Δαιδάλῳ.
 Περιέστηκε δὲ αὐτὸ ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορ-
 φαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότες
 20 ἤδη, καὶ ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. Ταῦτα
 δὲ ἄρα ἡ πρὸ Δαιδάλου ἀγαλματοποιεῖα οὐκ
 ἐς τοῦν ἐβέβλητο. Αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος ἀτ-
 τικίζει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπέροσον τε καὶ
 ἔννον βλέπων· ἀττικίζει δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σχῆ-
 25 μα· φαῖον γὰρ τρίβωνα τοῦτον ἀμπέχεται,
 προσγεγραμμένης αὐτῷ καὶ ἀνυποδησίας, ἡ μά-
 λιστα δὴ οἱ Ἀττικοὶ κοσμοῦνται. Κάθεται
 δὲ ἐφ' ἀρμονίᾳ τῆς βοός, καὶ τοὺς Ἔρωτας
 ξυνεργούς ποιεῖται τοῦ μηχανήματος, ὡς Ἀφρο-
 30 δίτης τι αὐτῷ ἐπιδεῖν. Ἐναρμίζει μὲν τῶν Ἐρώ-
 των καὶ οἱ τὸ τρύπανον, ὡς παῖ, στρέφοντες,
 καὶ νῇ Δία οἱ τῷ σκεπάρνῳ λαλῶντες τὰ μὴ

πω ἡκριβωμένα τῆς βοός, καὶ οἱ σταθμώμε-
 νοι τὴν ξυμμετρίαν, ἐφ' ἧς ἡ δημιουργία βαλ-
 νει. Οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ πρίονος ἐννοιάν τε ὑπερ-
 βεβλήκασιν πᾶσαν, καὶ σοφίαν, ὁπόση χειρὸς
 τε καὶ χρωμάτων. Σκόπει γάρ· τῷ ξύλῳ πρίων⁵
 ἐμβέβληται, καὶ διῆκται αὐτοῦ ἡδῆ. Διάγουσι
 δὲ αὐτὸν οὗτοι οἱ Ἔρωτες, ὁ μὲν ἐκ τῆς γῆς,
 ὁ δ' ἀπὸ μηχανῆς, ὀρθουμένῳ ¶ τε καὶ προ-
 νέοντε. Τουτὶ δὲ ἐναλλάξ ἡγώμεθα. Ὁ μὲν
 γὰρ νένευκεν ὥς ἀναστησόμενος, ὁ δὲ ἀνέστη-¹⁰
 κεν ὥς νεύσων. Καὶ ὁ μὲν ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπὶ
 τὸ στέρνον ἀναπέμπει τὸ ἄσθμα· ὁ δ' ἀπὸ τοῦ
 μετεώρου, καὶ τὴν γαστέρα πίμπλαται, κάτω
 ξυνερείδων τῷ χεῖρι. Ἡ Πασιφάη δὲ ἔξω περὶ
 τὰ βουκόλια περιεσθρεῖ τὸν ταῦρον, οὐομένη¹⁵
 προσάξεισθαι τῷ εἶδει καὶ τῇ στολῇ, θεῶν τε
 ἀπολαμπούσῃ καὶ ὑπὲρ πᾶσαν Ἴριον. Βλέπει
 δὲ ἀρήχανον· καὶ γὰρ γινώσκει ὁποίων ἐρεῖ
 καὶ περιβάλλειν τὸ θηρίον ὥρμηκεν. Ὁ δὲ
 τῆς μὲν οὐδὲν ξυνήσῃ, βλέπει δὲ τὴν ἑαυτοῦ²⁰
 βοῦν. Γέγραπται δὲ ὁ μὲν ταῦρος ἀγέρωχός
 τε καὶ ἡγεμὼν τῆς ἀγέλης, εὐκέρως τε καὶ λευ-
 πός, καὶ βεβηκώς, καὶ βαυῦς τὴν φάρυγγα,
 καὶ πίων τὸν αὐχένα, καὶ ἰλαρόν βλέπων ἐς
 τὴν βοῦν. Ἡ δὲ ἀγελαιὰ τε καὶ ἄνετος, καὶ²⁵
 λευκὴ πᾶσα, ἐπὶ μελαίνῃ τῇ κεφαλῇ. Ἀπαξιοῖ
 δὲ τὸν ταῦρον· σκίρτημα γὰρ ὑποφαίνει κόρης
 δὴ τανός, ὑποφευγούσης ἐραστοῦ ὕβριν.

XVII.

ΠΕΛΟΥΨ ἢ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ

Ἡ μὲν ἐκπληξίς ἐπ' Οἰνομάῳ τῷ Ἀρκάδι,
 οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ βοῶντες, (ἀκούεις γὰρ που), ἢ τε³⁰
 Ἀρκαδία ἐστὶ, καὶ ὁπόσον ἐκ τῆς Πελοποννήσου.
 Πέπρωκε δὲ ξυντριβὲν τὸ ἄρμα, τέχνη Μυρτί-

λον. Τὸ δὲ ἵππων ξύγκειται τεττάρων· τουτὶ
 γὰρ ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ οὐπω ἐθαρσεῖτο, οἱ
 δὲ ἀγῶνες ἐγίγνωσκόν τε αὐτὰ καὶ ἐτίμων.
 Καὶ οἱ Ἀνδοὶ δέ, φιλιππότατοι ὄντες, ἐπὶ μὲν
 5 Πέλοπος τέθριπποιί τε ἦσαν, καὶ ἤδη ἄρματι-
 ται· μετὰ ταῦτα δὲ τετραρρύμου τε ἦσαντο,
 καὶ λέγονται ἅ πρωτοὶ τοὺς ὀκτῶ σχεῖν. Ὅρα,
 παῖ, τοὺς μὲν τοῦ Οἰνόμαος, ὥς δεινοὶ τέ
 εἴσι, καὶ σφοδροὶ ὀρμῆσαι, λῆττης τε καὶ
 10 ἀφροῦ μεστοί· τουτὶ δὲ περὶ τοὺς Ἀρχάδας
 εὖροις ἂν μάλιστα· καὶ ὥς μέλανεσ, ἐπειδὴ
 ἐκ ἀτόποις καὶ οὐκ εὐφήμοις ἐξεύγνυντο· τοὺς
 δὲ τοῦ Πέλοπος, ὥς λευκοὶ τέ εἴσι, καὶ τῇ ἡνία
 πρόσθεροι, πειθοῦς δὲ ἐταῖροι, καὶ χρεμετι-
 15 ζόντες ἡμερόν τι καὶ εὐξύνετον τῆς νίκης· τὸν
 δὲ Οἰνόμαον, ὥς ἴσα καὶ Διομήδης ὁ Θραξ
 βάρβαρός τε καίται, καὶ ὠμός τὸ εἶδος. Οἶμαι
 δὲ οὐδὲ τῷ Πέλοπι ἀπιστήσεις, ὥς Ποσειδῶν
 ποτε αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας, οἰνοχοοῦντα ἐν
 20 Σιπύλῳ τοῖς θείοις· καὶ ἀγασθεὶς ἀνέθηκεν ἐς
 τουτὶ τὸ ἄρμα, μενράχιόν γε ἤδη ὄντα. Τὸ
 δὲ ἄρμα ἴσα τῇ γῇ τὴν θάλατταν διαστείχει,
 καὶ οὐδὲ ῥάνις ἐξ αὐτῆς πηδᾷ ἐς τὸν ἄξονα·
 βεβαία δὲ καὶ τῇ γῇ εἰκυῖα ὑπόκειται τοῖς
 25 ἵπποις. Τὸν μὲν οὖν δρόμον ὁ Πέλοψ τε καὶ
 ἡ Ἴπποδάμεια νικῶσιν, ἐφεστηκότε ἄμφω τῷ
 ἄρματι, κακῇ συζυγέντε. Ἀλλήλων δὲ οὕτως
 ἤτησθον, ὥς ἐν ὀρμῇ τοῦ περιβάλλειν εἶναι.
 Ἔσταται δὲ ὁ μὲν τὸν Λυδίων τε καὶ ἄβρὸν
 δοτρόπον, ἡλικίαν τε καὶ ὥραν ἄγων, ἣν καὶ μικρῶ
 πρόσθεν εἶδες, ὅτε τοὺς ἵππους τὸν Ποσειδῶνα
 ἐξήτει. Ἡ δ' ἔσταται τὸν γαμικὸν τρόπον,
 ἔφρι τὴν παρειὰν ἀνακαλύπτουσα, ὅτε ἐς τὸν
 30 ἀνδρὸς ἦκειν νενίκηκε. Πηδᾷ καὶ Ἀλφειὸς ἐκ
 τῆς δίνης, κατίκον τινὰ ἐξαιρων στέφανον τῷ
 Πέλοπι, προσελαύνοντι τῇ ὁχθῇ. Τὰ δὲ ἐν
 τῷ ἵπποδρόμῳ σήματα, οἱ μνηστήρες ἐκεῖ ἐθάπ-

τόντῳ, οὓς ἀποκτείνων ὁ Οἰνόμαος ἀνεβάλλετο τὸν τῆς θυγατρὸς γάμον, ἐπὶ τριςκαίδεκα ἡδὴ νέοις. Ἀλλὰ ἡ γῆ νῦν ἀνθῇ φῦει παρὰ τοῖς σήμασιν, ὥς μετέχοιεν τι κακῆνοι τοῦ στεφανοῦσθαι δοκεῖν ἐπὶ τοῦ Οἰνομάου νίκῃ. 5

1 XVIII.

Π Ε Ν Θ Ε Τ Σ.

Γέγραπται μὲν, ὦ παῖ, κατὰ τὰ ἐν τῷ Κεθαίρῳ, Βακχῶν χοροί, καὶ ὑπκίνοι πέτρας, καὶ νέκταρ ἐκ βοτρυῶν, καὶ ὡς γάλακτι τὴν βῶλον ἡ γῆ λιπαίνει. Καὶ ἰδοὺ κίττος ἔρπει καὶ ὄφεις ὀρθοί, καὶ θύρσοι δένδρα, οἶμαι, 10 μέλι στάζοντα· καὶ ἦδε σοι ἐλάτῃ χαμαὶ γυναικῶν ἔργον ἐκ Διονύσου μέγα. Πέτωκε δὲ τὸν Πενθέα ἀποσεισαμένη ταῖς Βάκχαις, ἐν εἵδει λέοντος. Αἱ δὲ καὶ ξαίνουσιν τὸ θῆρμα, μήτηρ ἐκείνη, καὶ ἀδελφαὶ μητρός· αἱ 15 μὲν ἀπορρήγνυσθαι τὰς χεῖρας, ἡ δὲ ἐπισπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χαίτης. Εἶποις δ' ἂν ὡς καὶ ἀλαλάζουσιν· οὕτως εὖιον αὐταῖς τὸ δόσθμα. Διόνυσος δὲ αὐτὸς μὲν ἐν περιωπῇ τούτων ἔστηκεν, ἐμπλήσας τὴν παρεῖαν χόλου, τὸν δὲ 20 οἷστρον προσβακχεύσας ταῖς γυναῖξιν. Οὔτε ὀρώσι γοῦν τὰ δρώμενα, καὶ ὅποσα ἰκετεύει ὁ Πενθέης, λέοντος ἀκούειν φασὶ βρυχωμένου. Ταυτὶ μὲν τὰ ἐν τῷ ὄρει. Τὰ δὲ ἐγγὺς ταῦτα ἦδη, Θῆβαι καὶ Κῦδμου στέγη, καὶ Θρηῖνος 25 ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ. Καὶ ξυναρμόττουσιν οἱ προσήκοντες τὸν νεκρόν, εἴ πῃ σωθεῖη τῷ τάφῳ. Πρόκειται καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Πενθέως, οὐκ ἐστὶ ἀμφίβολος, 1 ἄλλ' οἷα καὶ τῷ Διονύσῳ ἐλεῖν, νεωτάτῃ καὶ ἀπαλῇ τὴν γένυν, καὶ πυρσὴ τὰς 30 κόμας, ἃς οὔτε κίττος ἤρπυσεν, οὔτε σμίλακος ἢ ἀμπέλου κλήμα, οὔτε αὐλὸς ἔδωκε τις, οὔτε

υἱόσδε. Ἐρῶννυντο μὲν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐρῶν
 νῆεν αὐτὰς· ἐμαίνετο δὲ αὐτὸ τὸ μὴ μετὰ
 Διονύσου μαίνεσθαι. Ἐλεῖνα καὶ τὰ τῶν γυ-
 ναικῶν ἠγάμαθα· οἷα μὲν γὰρ ἐν τῷ Κιθα-
 ρῶνι ἠγνόησαν, οἷα δὲ ἐνταῦθα γινώσκου-
 σιν. Ἀπολέλυσται δὲ αὐτὰς οὐχ ἡ μανία μὲ-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥώμη, καθ' ἣν ἐβάκχευσαν.
 Κατὰ μὲν γὰρ τὸν Κιθαριῶνα ὅρως ὥς μεστοὶ
 τοῦ ἄθλου φέρονται, συνεξαίρουσαι τὴν ἡχώ
 τοιοῦ ὄρου· ἐνταῦθα δὲ καθίστανται, καὶ ἐς
 τοῦν τῶν βακχευμένων ἤκουσιν Ἰζάνουσαι
 τε κατὰ τῆς γῆς, τῆς μὲν ἐς γόνατα ἢ κεφαλὴ
 βράναι, τῆς δὲ ἐς ὦμον. Ἡ δ' Ἀγαυὴ περιβάλ-
 λει μὲν τὸν υἱὸν ὠρμηκε, θίγειν δὲ ὀκνεῖ.
 26 Προσμέμικται δ' αὐτῇ τὸ τοῦ παιδὸς αἷμα, τὸ
 μὲν ἐς χεῖρας, τὸ δὲ ἐς παρειάν, τὸ δὲ ἐς τὰ
 γυμνά τοῦ μαζοῦ. Ἡ δὲ Ἀρμανία καὶ ὁ Κάδ-
 μος εἰσι μὲν, ἀλλ' οὐχ οἷοί περ ἦσαν· δράκον-
 τες γὰρ ἦδη ἐκ μοιρῶν γίγνονται. Καὶ φολίς
 27 ἦδη αὐτοὺς ἔχει· φροῦδοι πόδες, φροῦδοι γλου-
 τοί, καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ εἶδους ἔρπει ἄνω.
 Οἱ δὲ ἐκπλήττονται καὶ περιβάλλουσιν ἀλλή-
 λους, οἷον ξυνέχοντες τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος,
 ὥς ἐκεῖνα γοῦν αὐτοὺς μὴ φύγη.

XIX.

T T P P H N O I.

25 Ναῦς θεωρὶς καὶ ναῦς ληστρικὴ· τὴν μὲν
 Διόνυσος εὐθύνει, τὴν δ' ἐμβεβήκασι Τυρρῶ-
 νοί, λησται τῆς περὶ αὐτοὺς θαλάττης. Ἡ μὲν
 δὴ ἱερὰ ναῦς, βακχεύει ἐν αὐτῇ ὁ Διόνυσος,
 καὶ ἐπιφρόδουσιν αἱ Βάχχαι. Ἀρμονία δὲ,
 26 ὁπόση ὀργιάζει, κατηγεῖ τῆς θαλάττης. Ἡ δὲ
 ὑπέχει τῷ Διονύσῳ τὰ ἑαυτῆς νῶτα, καθά-
 περ ἡ Ἀνδῶν γῆ. Ἡ δὲ ἐτέρη ναῦς, μαίνον-

γαι, καὶ τῆς εἰσελπίας ἐκλανθάνονται· πολλοῖς
 δὲ αὐτῶν καὶ ἀπολείλασιν ἤδη αἱ χεῖρες. Τίς
 ἢ γραφῆς Τὸν Διόνυσον, ὃ καὶ, λοχῶσαν
 Τυρρῆνοί, λόγου ἐς αὐτοὺς ἤκοντος, ὡς θεῆλός
 τε εἴη, καὶ ἀγύρτης, καὶ χρυσοῦς τῇ νάυν, ἥ
 ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ πλοῦτου, γυναικί τε αὐτῇ
 ὁμαρτοίῃ Ἀνδρα, καὶ Σάτυροι, καὶ αὐληταί,
 καὶ ναρθηγοφόρος γέρον, καὶ οἶνος. Μαργα-
 ρίδος, καὶ αὐτὸς ὁ Μάραυ, καὶ Πῆνας αὐτῇ
 συμπλεῖν ἀκροθόντες· ἐν εἰδῶι τράγαν, αὐτοῖς
 μὲν ἄξεσθαι τὰς Βάκχας, αἰχμᾶς δὲ αἰήσειν
 ἐκείνοις, ὥς ἡ Τυρρητῶν γῇ βόσκει. Ἡ μὲν
 οὖν ληστρικὴ νάυς τοῦ μάχιμον πλεῖ τρόπον.
 Ἐπῳτίσι τε γὰρ κατεσκευάσται καὶ ἐμβόλω,
 καὶ οὐδὲν αὐτῇ χεῖρες, καὶ αἰχμᾶί, καὶ δορά-
 15 ται ἐπὶ δοράται. Ὡς ἐκπλήττει τοὺς ἐκ-
 τυγχάνοντας, καὶ θηρίον τι αὐταῖς ἐκφαίνοντο,
 γλαυκοῖς μὲν γέγραπται χρώμασι, βλοσυροῖς
 δὲ κατὰ πρόωρον ὄφθαλμοῖς οἷον βλέπει· λεπτή
 δὲ ἡ ἱ πρύμνα καὶ μνημοδῆς, καὶ ἀπὸ τῶν
 τελευτῶντα τῶν ἡχέων. Ἡ δὲ τοῦ Διονύσου
 νάυς τὰ μὲν ἄλλα πέτρα μοι δαμάσται, φο-
 20 λιδωτὸς δὲ ὁράται τὰ ἐς πρόωρον, κυμβαλὼν
 αὐτῇ παραλλὰξ ἐνηρμοσμέναν, ἐν εἰ καὶ Σά-
 τυροὶ ποτε ὑπὸ οἶνου καθεΐδοιεν, ὁ Διόνυσος
 25 μὴ ἀποφῆτι πλεοί· τὴν δὲ πρόωρον ἐς χρυσὴν
 πάρδαλιν εἰκασταί τε καὶ ἐξῆχται. Φιλία δὲ
 Διονύσω πρὸς τὸν Ζῆον, ἐπαυδὴ θερμότατον
 τῶν ζῶων ἐστί, καὶ πηδᾶ κοῦφα, καὶ ἴσα
 Εὐάδι. Ὅρας γοῦν καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον συμ-
 30 πλεόν τῷ Διονύσῳ, καὶ πηδᾶν ἐπὶ τοῦ Τυρρῆ-
 νούς, μήπω κτελόντος. Θύρεος δὲ αὐτοῖς ἐκ
 μέσης νεὼς ἐκπέφυκε, τὰ τοῦ ἱσταῦ πράσσαυ,
 καὶ ἰστία μεθῆπται ἀλουργῇ, μετανυχάζοντα
 ἐν τῷ κόλπῳ· χρυσαὶ δὲ ἐνύφανται Βάκχαι
 35 ἐν τῷ Τρωῶ, καὶ Διονύσαν τὰ ἐν Ἀνδρῇ.
 Κατῆραφῇ δὲ τῇ νάυν ἀμπέλω καὶ κίττῳ φαι-

κῆρυξ, καὶ βάτης ὑπὲρ αὐτῆς αἰωρεῖσθαι,
 θαῖμα μὲν· θαυμασιωτέρα δὲ ἢ πηγὴ τοῦ
 οἴνου, ὡς κοίλῃ αὐτὸν ἡ νῆψ ἐκδίδεται καὶ
 ἀνέλθαι. Ἀλλ' ἐπὶ τοῖς Τυρρῆνοῖς ἴωμεν,
 5 ἕως εἰσὶν. Ὁ γὰρ Διόνυσος αὐτοὺς ἐκμήνας,
 ἐντρέχουσι τοῖς Τυρρῆνοῖς ἰδεῖν Δελφίνων, οὐκ
 πω ἐτάδων, οὐδὲ ἐγχωρίων τῇ θαλάττῃ. Καὶ
 τῷ μὲν τὰ πλευρὰ κυάνεα, τῷ δ' ὀλισθηρὰ τὰ
 στέρνα, τῷ δ' ἐκφύεται λοφιδὸν παρὰ τῷ ἑμ-
 10 ταφρένῳ· ὁ δ' ἐκδίδωσι τὰ οὐραῖα. Καὶ τῷ
 μὲν ἡ κεφαλὴ φρεσὺς, τῷ δὲ λοιπῇ, τῷ δὲ ἡ
 χεὶρ ὑγρὰ· ὁ δ' ὑπὲρ τῶν ποδῶν ἀπιόντων βῆται.
 Ὁ δὲ Διόνυσος ἐκ πρώτης γελᾷ ταῦτα, καὶ
 κελύει τοῖς Τυρρῆνοῖς, τὰ μὲν εἶδη ἰχθύσιν
 15 ἐξ ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἥδη χρηστοῖς ἐκ φανύ-
 λων. Ὀχῆσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαί-
 μων ἐπὶ Δελφίνος, οὐδὲ ἐργηγορῶς οὗτος, ἀλλ'
 ὑπτιος ἐπ' αὐτοῦ καθεύδων. Καὶ Ἀρίων δέ,
 ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ, δηλοῖ τοὺς Δελφίνας ἐταί-
 20 ρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὠδῆς φί-
 λους, καὶ οἶους παρατάξασθαι πρὸς ληστὰς
 ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μούσικῆς.

XX.

Σ Α Τ Τ Ρ Ο Ι.

Καλαιναι μὲν τὸ χωρίον, ὅσον αἱ πηγαὶ
 καὶ τὸ ἄντρον· ἐκποδῶν δὲ ὁ Μαρσύας, ἡ παι-
 5 μαίνων, ἡ μετὰ τὴν ἔριν. Μὴ ἐπαίτει τὸ
 ὕδωρ. Καὶ γὰρ εἰ πότιμον καὶ γαληνὸν γέ-
 γραπται, ποτιματέρῳ ἐντεύξῃ τῷ Ὀλύμπῳ. Καὶ ὠ-
 δαὶ δὲ μετὰ τὴν αὐλῆσιν. Ἀβρός ἐν ἄβροῖς ἄν-
 10 θισι, συγχεραννύς τὸν ἰδρωτὰ τῇ τοῦ λει-
 μῶνος δρόσῳ. Καὶ ὁ Ζέφυρος ἐκκαλεῖ αὐτόν,
 προσπνέων τῇ κόμῃ· ὁ δὲ ἀναπνεῖ τοῦ ἀνέ-
 15 μων, ἔλκων τὰ ἀπὸ τοῦ στέρουσιν ἄσθμα. Κά-

λαίμοι τε αὐλοῦντες ἤδη παράκεινται τῷ Ὀλύμπῳ, καὶ σιδήρια ἔτι, οἷς ἐπιθρύπτονται οἱ αὐλοί· ἐρώντες δὲ αὐτοῦ Σατύρων· τις ἀγέλη, καταδιδῶνται τὸ μεϊράκιον ἐρυθροὶ καὶ σεσηρότερες, ὃ μὲν τοῦ στέρνου θίγειν· δεδόμενος, ὃ δὲ ἐμφῦναι τῇ δέρῃ, ὃ δὲ σπάσαι τι ἐπιθυμῶν φίλημα. Ἄνθη τε ἐπιπάττουσι, καὶ προσκονοῦσιν ὡς ἄγαλμα. Ὁ σοφώτατος δὲ αὐτῶν, ἔτι θερμοῦ θατέρου τοῦ αὐλοῦ τὴν γλῶτταν ἀνασπάσας ἐσθίει, καὶ τὸν Ὀλυμπον οὐκ ἔτι φιλεῖν οἶεται, φησὶ δὲ καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ πνεύματος.

¶ XXI.

Ο Λ Τ Μ Π Ο Σ.

Τίμι αὐλεῖς, Ὀλυμπε; τί δὲ ἔργον μουσικῆς ἐν ἐρημίᾳ; Οὐ ποιμὴν σοι πάρεστιν, οὐκ αἰκόλος, οὐδὲ Νύμφαις αὐλεῖς, αἱ καλῶς ἂν ἐπαρχήσαντο τῷ αὐλῷ. Παθὼν δὲ οὐκ οἶδ' ὃ τι, χαίρεις τῷ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ὕδατι, καὶ βλέπεις ἐπ' αὐτό· τί μετέχων αὐτοῦ; Καὶ γὰρ οὔτε κελαρύζει σοι, καὶ πρὸς τὸν αὐλὸν ὑποέσται, οὔτε διαμετροῦμέν σοι τὴν ἡμέραν, οἷ²⁰ γε βουλοίμεθ' ἂν καὶ ἐς νύκτας ἀποτεῖναι τὸ αὐλημα. Εἰ δὲ τὸ κάλλος ἀνακρίνεις, τοῦ ὕδατος ἀμέλει· ἡμεῖς γὰρ ἰκανώτεροι λέξαι τὰ ἐν σοὶ ἅπαντα. Τὸ μὲν ὄμμα σοι χαροπὸν, πόλλ' αὖ δὲ αὐτοῦ πρὸς τὸν αὐλὸν τὰ κέντρα. Ὑφρὸς δὲ αὐτῷ περιβέβληται, διασημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν αὐλημάτων. Ἡ παρεῖα δὲ κάλλεσθαι δοκεῖ, καὶ οἷον ὑπορχεῖσθαι τῷ μέλει. Τὸ πνεῦμα δὲ οὐδὲν ἐπαίρει τοῦ προσώπου ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ αὐλῷ εἶναι. Ἡ κόμη τε οὐκ ἀργή, οὔτε κείται καθάπερ ἐν ἀστυκῷ μεῖρα· κῶ²⁵ λεπῶσα· ἀλλ' ἐγήγερται μὲν ὑπὸ τοῦ

αὐχμῶν, παρέχεται δὲ αὐχμηρὸν οὐδέν, ἐν
 ὁδεῖα καὶ χλωρὰ τῇ πίτυϊ. Καλὸς γάρ ὁ στέ-
 φανος, καὶ δεινὸς ἐπιπρέψαι τοῖς ἐν ὥρᾳ, τὰ
 δὲ ἀνῆθη παρθένοις ἀναφυσέσθω, καὶ γυναῖοις
 5 ἑρευθὸς ἑαυτὰ ἐργαζέσθω. Φημί σοι καὶ τὰ
 σείονα οὐ πνεύματος ἔμπλεα εἶναι μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ἐννοίας μουσικῆς, καὶ διασκέψεως τῶν
 αὐλημάτων. Μέχρι τούτων σε τὸ ὕδωρ γρά-
 φει, κατακύπτοντα εἰς αὐτὸ ἀπὸ τῆς πέτρας·
 10 αἱ δὲ ἐστηκότα ἔγραφεν, οὐκ ἂν εὐσχήμονα
 τὰ ὑπὸ τῷ στέρεϊ ἔδειξεν· ἐπιπρόλαιοι γὰρ αἱ
 μμήσεις τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν ἐν
 αὐτοῖς τὰ μήκη. Τὸ δὲ κλύζεσθαι σοι τὴν
 15 σκιάν ἔστω μὲν καὶ παρὰ τοῦ αὐλοῦ, τὴν πη-
 γὴν καταπνέοντος, ἔστω δὲ καὶ παρὰ τοῦ Ζε-
 φύρου ταῦτα πάντα, δι' ὃν καὶ σὺ ἐν τῷ αὐ-
 λεῖν, καὶ ὁ αὐλὸς ἐν τῷ πνεῖν, καὶ ἡ πηγὴ ἐν
 τῷ καταυλεῖσθαι.

¶ XXII.

M I Δ Δ Σ.

Καθ' οὗτοι δὲ Σάτυρος, καὶ ὑφειμένη τῇ
 20 φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται καὶ
 διαλύσῃ τὰ ὁρώμενα. Μίδας αὐτὸν οἶνω τε-
 θήρακεν ἐν Φρυγίᾳ, περὶ αὐτὰ, ὡς ὕρας, τὰ
 ἄρη, τὴν κρήνην οἰναχοήσας, ἐν ἣ καῖται, πα-
 ραβλύζων τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ. Σατύρων
 25 δὲ ἡδὺ μὲν τὸ σφοδρόν, ὅτε ὀρχοῦνται, ἡδὺ δὲ
 τὸ βωμολόχον, ὅτε μειδιᾷσι καὶ ἐρᾷσιν οἱ γεν-
 ναῖοι, καὶ ὑποποιοῦνται τὰς Ἀνδράς, αἰκάλλον-
 τες αὐτὰς τέχνη. Κακῆϊνο αὐτῶν ἔτι. Σκληροὶ
 γράφονται καὶ ἄκρατοι τὸ αἶμα, καὶ περιττοὶ τὰ
 30 ὕδατα, καὶ κῆλοι τὸ ἰσχύον, ἀγέρωχοι πάντα,
 καὶ τὸ ἐπὶ τὰ αἰσθῆτα ἵπποι. Τὸ δὲ θήραμα
 τοῦ Μίδου ταῦτο κέκασται, μὲν, ὅσα ἐκείνοι,

καθεύδει δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου, τὸ ἄσθμα ἔλκων
ὥς ἐκ μέθης. Καὶ ἡ μὲν κρήνη πέποιται αὐ-
τῷ ῥᾶον ἢ ἐτέρῳ κύλιξ. Αἱ δὲ Νύμφαι χο-
ρεύουσι, τωθάζουσιν τὸν Σάτυρον ἐπὶ τῷ καθ-
εύδειν. Ὡς ἄβροῶς ὁ Μίδας, ὡς δὲ ῥάθυμος. 5
Μίτρας ἐπιμελεῖται καὶ βοστρύχου, καὶ θύρ-
σον φέρει, καὶ στολὴν ἔγχρυσον. Ἴδου καὶ
ὅσα μεγάλα, ὑφ' ὧν ἡδεῖς εἰ ὀφθαλμοὶ δο-
κοῦντες ὑπνηλοὶ φαίνονται, καὶ μετέλκουνσι
τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρόν, αἰνιττομένης σπου- 10
δῆ τῆς γραφῆς ἐκμεμηνύσθαι ταῦτ' ἡδῆ, καὶ
διαδεδόςθαι τοῖς ἀνθρώποις ἐν καλᾷ μῶ, μὴ
κατασχούσης τῆς γῆς ἃ ἤκσυσεν.

XXIII.

N A P K I Σ Σ Ο Σ.

Ἡ μὲν πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον, ἡ δὲ
γραφὴ καὶ τὴν πηγὴν, καὶ τὰ τοῦ Ναρκίς- 15
σου πάντα. Μειράκιον ἄρτι θήρας ἀπηλλα-
γμένον πηγῇ ἐφέστηκεν, ἔλκων τινὰ ἐξ αὐτοῦ
ἡμέρον, καὶ ἐρῶν τῆς ἑαυτοῦ ὥρας. Ἀστρά-
πτει δὲ, ὡς ὄρεας, ἐς τὸ ὕδωρ. Τὸ μὲν οὖν
ἄντρον Ἀχελῷου καὶ Νυμφῶν. ¶ Γέγραπται δὲ 20
τὰ εἰκότα. Φαύλου τε γὰρ τέχνης τὰ ἀγάλ-
ματα καὶ λίθου ἐντεῦθεν. Καὶ τὰ μὲν περι-
τέτριπται ὑπὸ τοῦ χρόνου, τὰ δὲ βουκόλων
ἢ ποιμένων παῖδες περιέκοψαν, ἔτι νήπιοι, καὶ
ἀναίσθητοι τοῦ θεοῦ. Καὶ οὐδὲ ἀβάκχευτος 25
ἡ πηγὴ, τοῦ Διονύσου οἶον ἀναφάναντος αὐ-
τὴν ταῖς Ἀθηναῖς. Ἀμπέλῳ γούν καὶ κιττῷ
ἤρεπται, καὶ ἔλιξι καλάϊς, καὶ βοτρυῶν με-
έσχηκεν, ὅθεν οἱ θύρασι. Κωμάζουσί τε ἐπ'
αὐτῇ σοφοὶ ὄρνιθες, ὡς ἐκάστου ἀρμονία. Καὶ 30
ἀνθη λευκὰ ἐτὶ πηγῇ παραπέφυκεν, οὐκ ἔχοντα,

ἀλλ' ἐπὶ τῷ μεिरάκιῳ φνόμενα. Τιμῶσα δὲ ἡ
γραφὴ τὴν ἀλήθειαν καὶ δρόσου τι λείβει
ἀπὸ τῶν ἀνθέων, οἷς καὶ μέλιττα ἐφιζάνει
τις, οὐκ οἶδ' εἴτ' ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς γρα-
φῆς, εἴτε ἡμᾶς ἐξηπατηθῆαι χρή, εἶναι αὐ-
τὴν. Ἀλλ' ἔστι. Σὲ μὲν, τὸ μεिरάκιον, οὐ
γραφὴ τις ἐξηπάτησεν, οὐδὲ χρώμασιν ἢ κηρῶ
προστέτηκας, ἀλλ' ἐκτυπῶσάν σε τὸ ὕδωρ, οἷον
ἔδωκε αὐτό, οὐκ οἶσθα, οὔτε τὸ τῆς πηγῆς ἐλέγ-
10 χεις σόφισμα, νεῦσαι τε καὶ παρατρέψαι τοῦ
εἶδους, καὶ τὴν χεῖρα ὑποκινήσαι, καὶ μὴ ἐπὶ
ταύτου ἑστάναι. Σὺ δ' ὥσπερ ἐταίρω ἐντυχῶν,
τάκιδ' ἐν περιμένει, εἰ τί σοι ἢ πηγὴ μύθῳ
χρήσεται. Οὗτος μὲν οὖν οὐτ' ἐπαῖει τι ἡμῶν,
15 ἀλλ' ἐμπέπτωκεν ἐπὶ τὸ ὕδωρ αὐτοῖς ὡς καὶ αὐ-
τοῖς ὄμμασιν. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ ὥσπερ γέγραπται
λέγωμεν. Ὁρῶν ἀναπαύεται ἐναλλάξ τὰ πόδε
τὸ μεिरάκιον, καὶ τὴν χεῖρα ἐπέχον πεπηγότε
τῷ ἀκοντίῳ ἐν ἀριστερᾷ. Ἡ δὲ δεξιὰ περιῆκται
20 εἰς τὸ ἰσχίον, ἀνασχεῖν τε αὐτόν, καὶ στήμα
πράττειν ἐκχειμένων τῶν γλουτῶν, διὰ τὴν
τῶν ἀριστερῶν ἐκκλισιν. Δειννύει δὲ ἡ χεῖρ
ἄερα μὲν, καθ' ὃ κυρτοῦται ὁ ἀγκών, ῥυτίδας
δὲ καθ' ὃ στρεβλοῦται ὁ καρπός, καὶ σκιάν
25 ἀπαρέχεται. Ἡ συνιζάνουσα ἄς τὸ θέναρ, λοξὰ
δ' αἰ ἀκτῖνες τῆς σκιᾶς διὰ τὴν εἰδῶ ἐπιστρο-
φὴν τῶν δακτύλων. Τὸ δὲ ἐν τῷ στέρνῳ ἄσ-
θμα, οὐκ οἶδα εἴτε κυνηγετικὸν ἔτι, εἴτε ἡδη
ἐρωτικόν. Ἦτό γε μὴν ὄμμα ἱκανῶς ἐρῶντος.
30 καὶ γὰρ χαρδπαὴν αὐτοῦ καὶ γοργὸν ἐκ φύσεως
πράττει τις ἐφριζάνων ἴμερος, Δοκεῖ δ' ἰσῶς
καὶ ἀντερᾶσθαι, βλεπούσης αὐτόν τῆς σκιᾶς,
ὡς παρ' αὐτοῦ ὁράται. Πυλλὰ καὶ περὶ τῆς
κόμης ἐλέχθη ἂν, εἰ θηρῶντι αὐτῷ ἐνετύχο-
35 μεν. Μυρίαται γὰρ αὐτῆς αἱ κινήσεις ἐν τῷ
δρόμῳ, καὶ μᾶλλον ἐπειδὴν ὑπὸ ἀνέμου τινός
ἐμπνεύει γέννηται. Τύχον δ' ἂν καὶ νῦν λόγον.

Ἀμφιλαφοῦς γὰρ οὕσης αὐτῆς, καὶ οἷον χρίσας, τὸ μὲν οἱ τένοντες ἐφέλκονται, τὸ δ' ὑπὲρ τῶν ὠτων κρίνεται, τὸ δὲ τῷ μετώπῳ ἐπισταλεύει, τὸ δὲ τῇ ὑπὲρ ἐπιρρεῖ. Ἐὶ δὲ ἄμφω οἱ Νάρκισσοι, τὰ εἶδος ἴσον ἐμφαίνοντες ἀλλήλων. Πλὴν ὅσον ὁ μὲν ἔκκεται τοῦ αἵματος, ὁ δὲ τὴν πηγὴν ὑποδέδυκεν. Ἐφίστηκε γὰρ τὸ μειράκιον ὕδατι ἐστῶτι, μᾶλλον δὲ ἀτενίζοντι ἐς αὐτό, καὶ αἶαν διψῶντι τοῦ κάλλους.

XXIV.

Τ Α Κ Ι Ν Θ Ο Σ.

Ἀνάγνωθε τὴν ὑακινθον· γέγραπται γάρ, 10 καὶ φησιν ἀναφύει τῆς γῆς ἐπὶ μειρακίᾳ καλῷ, καὶ θρηγεῖ αὐτὸ ἅμα τῷ ἥρι, γένουσιν, οἶμαι, παρ' αὐτοῦ λαβοῦσα, ὅτε ἀπέθανες. Καὶ μὴ σε λειμῶν ἀναβάλλῃ τοῦτο· καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐκπέφυκεν, ὅποια τῆς γῆς ἀνέσχε· 15 λέγει δὲ ἡ γραφὴ καὶ ὑακινθίνην εἶναι τῷ μειρακίῳ τὴν κόμην, καὶ τὸ αἷμα ἔμβιον, τῇ γῇ πινόμενον, ἐς οἰκτιρὸν τι χρῶσαι τὸ ἄνθος. Ρεῖ δὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἐμπεπτωκός αὐτῇ τοῦ δίσκου. Διηνὴ μὲν ἡ διαμαρτία, καὶ τοῦ οὐδὲ πιστῆ λέγεται κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ οὐ σοφιστὰς τῶν μύθων ἤκομεν, οὐδὲ ἀπὸ ἀρετῆν ἔτοιμοι, θεαταὶ δὲ μόνον τῶν γεγραμμένων, ἐξετάσωμεν τὴν γραφήν. Καὶ πρῶτον γε τὴν βαλβίδα τοῦ δίσκου. Ἡ Βαλβίς δια- 20 κέχωσται μικρά, καὶ ἀποχρῶσα ἐν ἐστῶτι, ἢ δὴ τὸ κατόπιν καὶ τὸ δεξιὸν ὠκύλος ἀνέχουσα, πρηνῇ τὰ ἔμπροσθεν ἐργάζεται, καὶ πουρῶν ζουσι θάτερον τοῖν ἀκелоῖν, ὃ χρὴ συναγαπᾶσθαι καὶ συμπορεύεσθαι τῇ δεξιᾷ. Τὰ δὲ 25 δὲ σῆμα τοῦ δίσκου ἀνέχοντος, ἐξελλάσσεται τὴν κεφαλὴν ἐπὶ δεξιᾷ χρῇ κυρτοῦσθαι τοσοῦτον,

ἑσόν ὑποβλέψαι τὰ πλευρά, καὶ ἔμπευν, οἷον
 ἀνιμῶντα, καὶ προσεμβάλλοντα τοῖς δεξιοῖς
 παῖσι. Καὶ ὁ Ἀπόλλων οὕτω πᾶς ἐδίονευσεν·
 οὐ γὰρ αὖ ἄλλως εἰρήκεν· ἐμπασὼν δὲ ὁ δι-
 5 σκος ἐς τὸ μειράκιον, τὸ μὲν καίται ἐπ' αὐτοῦ
 γε τοῦ δίσκου. Λακωνικὸν μειράκιον, καὶ
 τὴν κνήμην ὀρθόν, καὶ δρόμων οὐκ ἀκίμνα-
 στον, καὶ βρεχέονα ὑπεκίρα· ἦδη, καὶ τὴν
 ὦραν τῶν ὀστέων ὑπακφαῖνον. Ἀπέστραπται δὲ
 10 ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ ἐφροσῶς τῇ βαλβίδι, καὶ κρατὶ
 γῆς βλέπει. Πιεπηγένοι φήσεις αὐτόν, τοσοῦ-
 τον αὐτῷ τῆς ἐκπλήξεως ἐμτέπρωκεν. Ἀμαυρῆς
 γε ὁ Ζέφυρος νεμσήσας αὐτῷ, καὶ τὸν δίσκον
 ἐς τὸ μειράκιον ἐπαφείς. Καὶ γέλωι δοκῶ τῷ
 15 ἀνέμῳ ταῦτα, καὶ τωθάξει περὶ πηλὴν ἔχων.
 Ὅρα δέ, οἶμαι, αὐτόν ἐν πτηνῷ τῷ κρατάφῳ,
 καὶ ἄβρῳ τῷ εἶδει· καὶ στέφανον φέρει πάν-
 των ἀνδρῶν, μικρὸν δὲ ὑστερον καὶ τὴν ὑά-
 κινθον αὐτοῖς ἐμπλέξει.

XXV.

ΑΝΔΡΟΙ.

20 Τὸ τοῦ οἴνου ρεῦμα, τὸ ἐν Ἀνδρῶ τῇ κή-
 σω, καὶ οἱ μεθύοντες τοῦ ποταμοῦ Ἀνδριοῦ
 λόγος εἰσι τῆς γραφῆς. Ἀνδριοῖς γὰρ δὴ ἐκ
 Διωνύσου ἢ γῇ ὑποῖνος ῥήγνυται, καὶ ποτα-
 μὸν αὐτοῖς ἀναδίδωσιν, εἰ μὲν ἐτιθυμηταῖος
 25 ὕδωρ, οὐπω μέγαν, εἰ δὲ οἶνον, μέγας ὁ πο-
 ταμὸς καὶ θεῖος. Ἔστι γὰρ τούτου ἀρυσάμε-
 νῳ Νείλου τε ὑπεριδεῖν, καὶ Ἰστρου, καὶ που
 φάναι περὶ αὐτῶν, ὅτι κακτεῖνοι βελτίους ἂν
 εἰδόκουν, ὀλίγοι μὲν, ἀλλὰ τοιοῦτοι ῥέοντες.
 30 Καὶ ἄδουσιν, οἶμαι, ταῦτα γυναικῶς ἅμα καὶ
 παιδίοις, ἐστεφανωμένοι μετ' αὐτῷ τε καὶ σμίλακι,
 καὶ οἱ μὲν χορεύοντες ἐφ' ἐκατέρῃς τῆς ὀχθρῆς,

οἱ δὲ κατακείμενοι. Εἰκόξ δὲ που καὶ κεῖνα
εἶναι τῆς ᾠδῆς, ἡ ὡς δόνακα μὲν Ἀχιλλῶος,
Πηνειὸς δὲ Τέμπη φέρει, Παταλὸς δὲ ἀνθη-
λουπὸν, οὐτοαὶ δὲ ὁ ποταμὸς δύνατοὺς τε ἀπο-
φαίνει τὰ ἐν ἀγορᾷ, καὶ πλουσίους, καὶ ἐπι-
5 μελεῖς τῶν φίλων, καὶ καλοὺς, καὶ τετραπή-
χεις ἐκ μικρῶν. Ἔστι γὰρ κορεσθέντι αὐτοῦ
συλλέγεσθαι ταῦτα, καὶ ἐσάγεσθαι ἐς τὴν γὰρ-
μην. Αἰδοῦσι δὲ που, ὅτι μόνος ποταμῶν οὐ-
τος μήτε βουκολίοις βοτὴ βατός, μήθ' ἵπποις 10
ἀλλ' οἰνοχοεῖται μὲν ἐκ Διονύσου, πίνεται δὲ
ἀπῆρατος, μόνους ἀνθρώποις ῥέων. Ταῦτ' μὲν
ἀκούειν ἡγοῦ, καὶ ᾄδόντων αὐτὰ ἐνίων, κα-
ταψελλισμένων τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου. Τὰ
δὲ ὁρώμενα τῆς γραφῆς, ὁ μὲν ποταμὸς ἐν 15
βοτρυθῶν ἐννῇ κεῖται τὴν πηγὴν ἐκδιδούς, ἀκρα-
τός τε καὶ ὀργῶν τὸ εἶδος. Θύρσοι δ' αὐτῶ
παραπεφύκασι, καθάπερ οἱ κάλαμοι τοῖς ὕδασι.
Παραμείψαντι δὲ τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ
ταῦτα συμπόσια, Τρίτωνες ἤδη, περὶ τὰς ἐκ- 20
βολὰς ἀπαντῶντες, ἀρύτονται κόχλοις τοῦ οἴ-
νου. Καὶ τὸ μὲν πίνουσιν αὐτοῦ, τὸ δ' ἀνα-
φυσῶσιν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεθύουσι τῶν Τριτώ-
νων, καὶ ὀρχοῦνται. Πλεῖ καὶ ὁ Διόνυσος
ἐπὶ κῶμον τῆς Ἀνδρου, καὶ καθώρμισται μὲν 25
ἢ νῆας ἤδη, Σατύρους δ' ἀναμῖξ καὶ Ληνάς
ἄγχι, καὶ Σειληγόνες ὅσοι. Τὸν Γέλωτά τε ἄγει,
καὶ τὸν Κῶμον, ἰλαρώτατα καὶ ξυμποτικωτάτα
δαίμονε, ὡς ἡδιστὰ ὁ ποταμὸς αὐτῷ τρυγῶτα.

XXVI.

ΕΡΜΟΤΙΟΝ ΑΙ.

Ὁ κομιδῇ παῖς, ὁ ἔτι ἐν σπαργάνοις, ὁ δὲ
πῶς βοῦς ἐς τὸ ῥήγμα τῆς γῆς ἐλαύνων, ἔτα
κακείνος ὁ συλῶν τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἐρ-

μῆς οὗτος. Μάλα ἡδεῖαι αἱ κλοπαὶ τοῦ θεοῦ.
 Φασὶ γὰρ τὸν Ἑρμῆν, ὅτε τῇ Μαίᾳ ἐγένετο,
 ἱρᾶν τοῦ κλέπτειν, καὶ εἰδέναι τοῦτο· οὔτε
 πον ταῦτα πενία δρῶν ὁ θεός, ἀλλ' εὐφροσύ-
 5 νη διδούς καὶ παίζων. Εἰ δὲ βούλει καὶ ἵχνος
 αὐτοῦ κατιδεῖν, ὅρα τὰ ἐν τῇ γραφῇ. Τίττε-
 ται μὲν ἐν κορυφῇ τοῦ Ὀλύμπου, ἡ κατ' αὐτὸ
 ἄνω τὸ ἔδος τῶν θεῶν. Ἐκεῖ δὲ Ὀμηρος
 οὔτε ὄμβρων αἰοδ' ἀνεσθαι φησιν, οὔτε ἀνέμων
 10 ἀκούειν, ἀλλ' οὔτε χιόνι βληθῆναί ποτε αὐτὸ
 δι' ὑπερβολήν· εἶναι δὲ θεῖον αἰτεχνῶς καὶ
 ἐλεύθερον ἀπάντων παίδων, ὧν μετέχει τὰ τῶν
 ἀνθρώπων ὄρη. Ἐνταῦθα τὸν Ἑρμῆν ἀπο-
 τεχθέντα Ὡραι κομίζονται. Γέγραφε καὶ κεί-
 15 νας ὡς ὦρα ἐκάστης. Καὶ σπαργάνοις αὐτὸν
 ἀμπίσχουσιν, ἐπιπάττουσαι τὰ κάλλιστα τῶν
 ἀνθέων, ὡς μὴ ἀσήμεν τύχη τῶν σπαργάνων.
 Καὶ αἱ μὲν ἐπὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ τρέ-
 πονται, λεχῶ κειμένην· ὁ δ' ὑπεκδύς τῶν σπαρ-
 20 γάνων ἤδη βαδίζει, καὶ τοῦ Ὀλύμπου κᾶτεισι.
 Γένηθε δὲ αὐτῷ τὸ ὄρος· τὸ γὰρ μειδίημα αὐ-
 τοῦ οἷον ἀνθρώπου· νόει δὲ τὸν Ὀλυμπον
 χαίροντα, ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκεῖ ἐγένετο. Τίς οὐκ
 ἢ κλοπή; Βοῦς νεμομένης ἐν τῷ τοῦ Ὀλύμ-
 25 που πρόποδι, ταύτας δὴ πον τὰς χρυσόκεφας
 καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκάς, ἀνεῖνται γὰρ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι, ἄγει σοβᾶν ἐς χάσμα τῆς γῆς, οὐχ ὡς
 ἀπόλουντο, ἀλλ' ὡς ἀφανισθεῖεν ἐς μίαν ἡμέ-
 ραν, ἔστ' ἂν τὸν Ἀπόλλω δάκῃ ταῦτο· καὶ ὡς
 30 οὐδὲν μετὸν αὐτῷ τοῦ γεγονότος, ὑποδύεσθαι
 τὰ σπάργανα. Ἦκει καὶ ὁ Ἀπόλλων παρὰ τῇ
 Μαίᾳ, ἀπαιτῶν τὰς βοῦς. Ἡ δὲ ἀπιστεῖ καὶ
 ληρεῖν οἶεται τὸν θεόν. Βούλει μαθεῖν ὅ τε
 καὶ λέγει; δοκεῖ γὰρ μὴ φωνῆς μόνον, ἀλλὰ
 35 καὶ λόγου τι ἐπιδηλοῦν τῷ προσώπῳ. Ἔοικεν
 ὡς μέλλων πρὸς τὴν Μαίαν λέγειν ταῦτα· ἀδι-
 κῆ με ὁ σὸς υἱός, ὃν χθὲς ἔτεκες. Τὰς γὰρ

βοῦς, αἷς ἔχαιρον, ἀμβέβληκεν ἐς τὴν γῆν, οὐκ εἶδ' ὅπῃ τῆς γῆς. Ἀπολείται δὴ καὶ ἐμβέβλησεται κατωτέρω πρὸ τῶν βοῶν. Ἡ δὲ θαυμάζει καὶ οὐ προσδέχεται τὸν λόγον. Ἐκ' αὐτῶν ἀντιλεγόντων ἀλλήλοις, ὁ Ἑρμῆς ἴσταται κατόπιν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ κούφως ἐπιπηδήσας τοῖς μεταφρέκοις, ἀποσηρτὶ λύει τὰ τόξα, καὶ οὐλῶν μὲν διέλαθεν· οὐ μὲν ἠγνοήθη σεσυληκῶς. Ἐνταῦθα ἡ σοφία τοῦ ζωγράφου. Διαχεῖ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα, καλῶ ποιεῖ χαίροντα. Μεμέτρηται δὲ ὁ γέλως, οἷας ἐφεξάνων τῷ προσώπῳ, θυμὸν ἐκτυκίσης ἡδονῆς.

XXVII.

¶ ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Τὸ τοῖν δυοῖν ἄρμα ἵπποις (τὸ γὰρ ἐπὶ τετάρων οὕτω τοῖς ἥρωσι διὰ χειρὸς ἦν, εἰ μὴ 15 ἄρα Ἐκτορι τῷ Θρασεῖ) φέρει τὸν Ἀμφιάρεω, ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα, ὅπῃτε ἡ γῆ λέγεται αὐτῷ διασχεῖν, ὥς μαντεύοιτο ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ἀληθεῖνοι σοφὸς ἐν πανσόφοις. Ἐπτα οὖν τοι Πολυνεῖκει τῷ Θηβαίῳ τὴν ἀρχὴν κα- 20 τακτῶμενοι, οὐδεὶς ἐνόστησε, πλην Ἀδράστου καὶ Ἀμφιάρεω· τοὺς δὲ λοιποὺς ἡ Καδμεία κατέσχευεν. Ἀπώλοντο δὲ οἱ μὲν ἄλλοι δόρασι καὶ λίθοις καὶ πελέκεσι. Καπανεὺς δὲ λέγει· καὶ κεραυνῷ βεβλήσθαι, πρότερος, σίματι 25 κόμπῳ βαλὼν τὸν Δία. Οὗτοι μὲν οὖν ἐτέρου λόγου· κελεύει δὲ ἡ γραφή βλέπειν ἐς μότον τὸν Ἀμφιάρεω, φεύγοντα κατὰ τῆς γῆς, αὐτοῖς στέμμασι καὶ αὐτῇ δάφνῃ. Καὶ οἱ ἵπποι λευκοί, καὶ ἡ δίνη τῶν τροχῶν σπον- 30 δῆς ἔμπλεως, καὶ τὸ ἄσθμα τῶν ἵππων ἀπὸ

παντός τοῦ μυκηθροῦ· ἀφ' οὗ δὲ ἡ γῆ διεσφάν-
 ται, καὶ ἡ χεῖρ μετακλίνεται. Διαβρόχους
 δὲ ὑπὸ ἰδρωτός οὖσι, περικείται λεπτή κό-
 ρις, ἥτιον μὲν καλοῦς ἀποφαινοῦσα τοὺς ἵπ-
 5 πους, ἀληθεσιτέρους δέ. Ὁ δὲ Ἀμφιάρεως τὰ
 μὲν ἄλλα ἐπλίσσεται, μόνον δὲ ἀμειβεῖ κράτους,
 ἀνέως τὴν κεφαλὴν ὑπόλλων, βλέπων ἱερὸν
 καὶ χρησιμώδεα. Γράφει δὲ καὶ τὸν Ἰσθαπὸν
 νάτιαν, ἐν γλαυκοῖς γυγκίοις. Τὰ δὲ εἶπε
 10 θάλατταν. Γράφει καὶ τὸ φροντιστήριον τοῦ
 Ἀμφιάρεως, σῆγμα ἱερὸν καὶ θειώδες. Αὐτοῦ
 καὶ Ἀλήθεια λευχεμονοῦσα· αὐτοῦ καὶ Ὀνει-
 ρων πύλη. Αἰεὶ γὰρ τοῖς ἐπὶ μανταυομένοις
 ὕπνου. Καὶ Ὀνειρος αὐτὸς ἐν ἀνειμένῳ τῷ
 15 εἶδει γέγραπται, ἦ καὶ ἐσθῆτα ἔχει λευκὴν ἐπὶ
 μελαίνῃ, τὸ, οἶμαι, νύκτωρ αὐτοῦ καὶ μετ'
 ἡμέραν. Ἔχει καὶ κέρας ἐν ταῖν χερσίν, ὥς
 τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνάγκης.

XXVIII.

ΣΤΟΘΗΡΑΙ.

Μὴ παραθεῖτε ἡμᾶς, ὦ θηρευταί, μηδὲ
 20 ἐπιχειρεῖσθε τοῖς ἵπποις, πρὶν ὑμῶν ἐξιχνεύ-
 σομεν ὅ τι βούλεσθε, καὶ ὅ τι θηράτε. Τρυφε-
 ρὸν γὰρ ἐπὶ χλοῦνῃν σὺν φατε ἵσθαι. Καὶ
 ὄρω τὰ ἔργα τοῦ θηρίου, καὶ τὰς ἐλαίας ἐξο-
 ρώριχε, καὶ τὰς ἀμπέλους ἐκτέμμηκε, καὶ οὐδὲ
 25 σκυλὴν καταλέλειπεν, οὐδὲ μῆλον, ἢ μηλάν-
 θην· πάντα δὲ ἐξήρηκέν ἐκ τῆς γῆς, τὰ μὲν
 ἀπορύττων, τοῖς δὲ ἐμπίπτων, τοῖς δὲ παρα-
 κτώμενος. Ὅρω δὲ αὐτὰν καὶ τὴν χεῖρ
 φροῦντα, καὶ πῦρ ἐμβλέποντα, καὶ οἱ ὁδόν-
 30 τες αὐτῷ παταγοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς, ὦ γενναῖοι.
 Δεινὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα θηρία ὅτι ἐκ πλείστου
 κατακούειν τοῦ ὁμάδου. Ἐγὼ μὲν, οἶμαι,

τὴν ὥραν ἐκείνου τοῦ μερακίου διατηροῦντας
 ὑμᾶς, τεθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ προκινῶν
 νέμειν ἐθέλειν. Τί γὰρ οὕτω πληθεῖον; τί δὲ
 παραψάλλοντες; τί δὲ παρ' αὐτὸ ἐπέστραφθε;
 τί δὲ ὠατίζετε τοῖς ἵπποις; — Οἷον ἔπαιδαν; ἢ
 ἔξήχθη ὑπὸ τῆς γρυφῆς, μὴ γεγράφθαι δο-
 κῶν αὐτούς, εἶναι δὲ, καὶ κινῆσθαι, καὶ ἐρᾶν.
 Διακωιδάζω γοῦν ὡς ἀκούοντας, καὶ δοκῶ τι
 ἀντακουσέσθαι. Σὺ δ' οὐδ' ὅσα ἐπιστρέψαι
 παραπαίοντα ἐφιδέξω τι, παραπλησίως ἔμοι-
 κενικημένος, καὶ οὐκ ἔχων ἀνείργεσθαι τῆς
 ἀπάτης, καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ὕπνου. Σκοπῶμεν
 οὖν τὰ γεγραμμένα· γραφῇ γὰρ παρεστήκα-
 μεν. Περίκινται μὲν δὴ τῷ μερακίῳ νεα-
 ρίαί καλοί, καὶ καλά, ἢ ἐπιτηδεύοντες, καὶ
 οἷον εὐπατρίδαι. Καὶ ὁ μὲν παλαιάτρας τι
 ἐπιδηλοῖ τῷ προσώπῳ, ὁ δὲ χάριτος, ὁ δὲ
 ἀστεῖσμον· τὸν δὲ ἀνακεκνυμέναι φήσεις ἐκ
 βιβλίου. Φέρουσι δὲ αὐτοὺς ἵπποι, παραπλή-
 σιοι οὐδεὶς ἄλλος ἄλλῳ. Λευκός τις, καὶ ξαν-
 θός, καὶ μέλας, καὶ φοῖνιξ. Ἀργυροχάλινοι,
 καὶ στικτοί, καὶ χρυσοὶ τὰ φάλαρα. Ταῦτά
 φασὶ τὰ χρώματα τοὺς ἐν ὠκεανῷ Βαρβά-
 ρους ἐγχεῖν τῷ χαλκῷ διακνύειν· τὰ δὲ συνί-
 στασθαι, καὶ λυθούσθαι, καὶ σῶζειν ἃ ἐγρά-
 φη. Οὐδὲ τὴν ἐσθῆτα συμβαλίνουσιν, ἢ τὴν
 στολὴν. Ὁ μὲν γὰρ εὐζωνος ἱππάζεται, καὶ κοῦ-
 φος, ἀκοντιστής, οἶμαι, ἀγαθός ὢν· ὁ δὲ πρὶ
 φρακταὶ τὸ στέφνον, ἀπειλῶν πάλιν τινα τῷ
 θηρίῳ· καὶ τὰ σκέλη πέφρακται. Τὸ δὲ με-
 ράκιον ὀχεῖται μὲν ἐφ' ἵππου λευκοῦ. Με-
 λαινα δὲ, ὡς ὄρεα, ἢ κεφαλή τῷ ἵππῳ· καὶ
 λευκὸν ἀποτετέρεγεται κύκλον ἐπὶ τοῦ μετώ-
 που, κατ' αὐτὸ τῆς σελήνης τὸ πλήρες· καὶ φά-
 λαρα ἔχει χρυσαῖα, καὶ χαλκὸν κόκκινον. Μηδὲ
 κοῦ. Τουτέ γὰρ τὸ χρῶμα προσαστράπτει τῷ
 χαλκῷ, καθάπερ οἱ πυρώδεις λίθοι. Στολή

τῷ μερακίῳ χλαμύς, ἔχουσα τε ἀνέμου καὶ
 κόλπον. Τὸ μὲν χρῶμα ἐκ φοινικῆς ἀλουρ-
 γίας, ἣν ἐπαινοῦσι Φοίνικες. Ἀγαπάσθω δὲ
 τῶν ἀλουργῶν μάλιστα· δοκοῦν γὰρ σκινθρω-
 παῖζειν, ἔλκει τινα παρὰ τοῦ ἡλίου ὥραν, καὶ
 τῷ τῆς Ἰδης ἀνθεὶ φαίνεται. Αἰδοῖ δὲ τοῦ
 γυμνοῦσθαι πρὸς τοὺς παρόντας, ἔσταλται χει-
 ριδωτῷ φοινικῷ. Συμμετρεῖται δὲ ὁ χιτῶν ἐς
 ἡμῶν τοῦ μηροῦ, καὶ ἴσα τοῦ ἀγκῶνος.
 10 Καὶ μειδιᾷ, καὶ χαροπὸν βλέπει, καὶ κομᾷ,
 ὅσον μὴ ἐπισκοτεῖσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε
 ἀτακτῆσει ἡ κόμη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Τάχα τις
 καὶ τὴν παρειὰν ἐπαινέσεται, καὶ τὰ μέτρα
 τῆς ῥινόσ, καὶ καθ' ἐν οὕτως τὰ ἐν τῷ προσ-
 15 ὤπῳ. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τοῦ φρονήματος. Καὶ
 γὰρ ὡς θηρατῆς ἔρῳται, καὶ ὑπὸ τοῦ ἵππου
 ἐπῆρται, καὶ συνίησιν ὅτι ἐράται. Σκευοφα-
 ροῦσι δὲ αὐτοῖς ὄρεῖς, καὶ ὄρεωκόμοι, ποδο-
 στράβας, καὶ ἄρκυς, καὶ προβόλια, καὶ ἀκόν-
 20 τια, καὶ λόγχας, ἐφ' ὧν οἱ κνώδοντες. Καὶ
 κυναγωγοὶ συστρατεύουσι, καὶ σκοπιῶροί. Καὶ
 τὰ ἔθνη τῶν κυνῶν, οὐχ αἱ τὴν ῥίνα ἀγαθαὶ
 μόνον, ἢ αἱ ταχεῖαι αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ γεν-
 ναῖαι. Ἐδεῖ γὰρ καὶ ἀλκῆς ἐπὶ τῷ θηρίῳ.
 25 Γράφει δὲ Λοκρίδας, Λακαίνας, Ἰνδικάς, Κρη-
 τικάς, τὰς μὲν ἀγερώχους, καὶ ὑλακτοῖδας,
 τὰς δὲ ἐννοούσας· αἱ δὲ μεθέπουσι, καὶ σε-
 σήρασι κατὰ τοῦ ἵχνους. Καὶ τὴν Ἀγροτέραν
 προϊόντες ἄσονται. Νεῶς γὰρ τις αὐτῆς ἐκεῖ,
 30 καὶ ἄγαλμα, λεῖον ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ συῶν
 κεφαλαί, καὶ ἄρκτων. Νέμεται δὲ αὐτῇ καὶ
 θηρία ἄνετα, νεβροὶ καὶ λύκοι, καὶ λαγωοί,
 πάντα ἡμερα καὶ μὴ δεδιότα τοὺς ἀνθρώπους.
 Ἐχονται μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς θήρας. Καὶ τὰ
 35 θηρίον οὐκ ἀνέχεται λανθάνειν, ἀλλ' ἐκπηδᾷ
 τῆς λόχμης, εἴτα ἐμπίπτει τοῖς ἵππευσιν, καὶ
 ταράττει μὲν αὐτοὺς ἐν προσβολῇ, νικᾷται

δὲ ὑπὸ τῶν βαλλόντων, καιρία μὲν οὐκ ἐντυ-
χῶν, διὰ τε τὸ φράττεσθαι πρὸς τὰς πλη-
γὰς, διὰ τε τὸ μὴ ὑπὸ θαρρόντων βάλλε-
σθαι· μαλαχθεὶς δὲ πληγῇ ἐπιπολαίῳ κατὰ
τοῦ μηροῦ, φεύγει διὰ τῆς ὕλης, ἐκδέχεται δὲ
αὐτὸν ἕλος βαθύ, καὶ λίμνη πρὸς τῷ ἔλει.
Διώκουσιν ἡ οἷν βοῇ χρώμεναι, οἱ μὲν ἄλλοι
μέχρι τοῦ ἔλους, τὸ δὲ μειράκιον συνεμβάλλ-
λει τῷ θηρίῳ ἐς τὴν λίμνην, καὶ τέτταρες
οὔτοι κύνες. Καὶ τὸ μὲν θηρίον ἵεται τρώσαι
τοὺν ἵππον· ἀπονέσθαι δὲ τοῦ ἵππου τὸ μει-
ράκιον, καὶ ἐς τὰ δεξιὰ μετακλῖναν, ἀφίησι
τῇ χειρὶ πάση καὶ βάλλει τὸν οὖν, κατ' αὐτὸ
μάλιστα τὸ ξυνάπτον τὴν πλάτην τῇ δέσρῃ.
Τούντιϋθεν οἱ μὲν κύνες κατάγουσι τὸν οὖν
ἐς τὴν γῆν, οἱ δὲ ἐρασταὶ βοῶσιν ἀπὸ τῆς
ὀχθῆς, οἷον φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους,
ὅστις ὑπερκεκράξεται τὸν πέλας. Καὶ πέπτα-
κε τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, μὴ κατασχῶν, ἀλλ' ἐκ
θορυβήσας τὸν ἵππον· ὃ δὲ καὶ στέφανον αὐ-
τῷ πλέκει παρὰ τοῦ λειμῶνος, τοῦ ἐν τῷ ἔλει.
ἔτι ἐν τῇ λίμνῃ τὸ μειράκιον, ἔτι ἐπὶ τοῦ
σχήματος ὃ τὸ παλτὸν ἀφῆκεν. Οἱ δὲ ἐκπε-
πλήγασαι καὶ θεωροῦσι τὸ αὐτό, οἷον γραφέν.

XXIX.

Π Ε Ρ Σ Ε Τ Σ.

Ἄλλ' οὐκ ἐρυθρά γε αὕτη ἡ θάλασσα· οὐδ' ἂν
Ἰνδοὶ ταῦτα, Αἰθίοπες δέ. Καὶ ἀνὴρ Ἕλλην
ἐν Αἰθιοπία, καὶ ἀνδρὸς τοῦ ἀνδρός, ὃν ἐκὼν
ἔτλη κατὰ ἔρωτα. Οἶμαί σε, ὦ παῖ, μὴ ἀνή-
κοον εἶναι τοῦ Περάεως, ὃν φασιν Ἀτλαντικὸν
ἀποκτεῖναι κῆτος ἐν Αἰθιοπία πιξέον ἐπὶ τὰς
ἀγέλας, καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ ἀνθρώπους. Ταῦτ'

οὖν ἐπαινῶν ὁ ζωγράφος, καὶ οὐκ αἰείων τὴν
 Ἀνδρομέδαν, ὅτι κήτει ἐξεδόθη, τετέλεσται ἤδη
 ὁ ἀθλος. Καὶ τὸ μὲν κῆτος ἔρριπται πρὸ τῆς
 ἡόνος, ἐμπλημμυροῦν πηγαῖς αἵματος, ὑφ'
 5 ὧν ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα. Τὴν δὲ Ἀνδρομέδαν
 ἀπαλλάττει τῶν δεσμῶν ὁ Ἔρως. Γέγραπται
 δὲ πτηνὸς μὲν, τὸ εἰωθὸς, νεανίας δέ, παρ' ὃ
 εἰώθει. Καὶ ἀσθμαίνων γέγραπται, καὶ οὐκ
 ἔξω τοῦ μεμοχθηκέναι. Καὶ γὰρ εὐχὴν ἀνε-
 10 βάλετο τῷ Ἐρωτι ὁ Περσεύς πρὸ τοῦ ἔργου,
 παρῆναι αὐτὸν καὶ κατὰ τοῦ θηρίου συμ-
 τεσθαι. Ὁ δὲ αἰρίκετο, καὶ ἤκουσε τοῦ Ἑλλη-
 νος. Ἡ κόρη δὲ ἠδεῖα μὲν ὅτι λευκὴ ἐν Αἰ-
 θιοπία, ἠδίων δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος. Παρέλθοι
 15 αὖν καὶ Ἀυδὴν ἄβρᾶν, καὶ Ἀτθίδα ὑπόσεμνον,
 καὶ Σπαρτιάτην ἄρρωμένην. Κεκαλλώπισταί
 δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ. Καὶ γὰρ ἀπιστεῖν ἔοικε,
 καὶ χαίρειν μετ' ἐκπλήξεως. Καὶ τὸν Περσεὺς
 βλέπει μειδίαμα ἢ τι ἤδη ἐς αὐτὸν πέμπουσα.
 20 Ὁ δὲ οὐ πόρρω τῆς κόρης ἐν ἠδεῖα καὶ λιβα-
 νῶδει πόα καῖται, στάζων ἐς τὴν γῆν ἰδρώτα.
 καὶ τὸ δεῖμα τῆς Γοργοῦς ἔχων ἀπόθετον, μὴ
 ἐντυχόντες αὐτῷ λαοὶ λάθοι γένωνται. Πολλοὶ
 δὲ οἱ βουκόλοι γάλα ὀρέγοντες καὶ οἶνου ἐπι-
 25 σπάσαι, ἠδεῖς Αἰθίοπες ἐν τῷ τοῦ χρώματος
 ἀτόπῳ, καὶ βλοσυρὸν μειδιῶντες, καὶ οὐκ ἄδη-
 λοι χαίρειν, καὶ οἱ πλεῖστοι ὅμοιοι. Ὁ Περ-
 σεὺς δὲ ἀσπάζεται μὲν καὶ ταῦτα, στηρίζων
 δὲ ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος, ἀνέχει
 30 τὸν θώρακα, ἔμπνους ὑπὸ τοῦ ἀσθματος, ἐμ-
 βλέπων τῇ κόρῃ, καὶ τὴν χλαμύδα τῷ ἀνέμῳ
 ἐκδίδωσι, φοινικὴν οὖσαν, καὶ βεβλημένην
 αἵματος ῥανίσιν, ὥς προσέπνευσεν αὐτῷ τὸ θη-
 ριον ἐν τῷ ἀγῶνι. Ἐρρώσθων Πελοπίδαι παρὰ
 35 τὸν τοῦ Περσεὺς ὄμον· καλῶ γὰρ ἄντι αὐτῷ,
 καὶ ὑφαίμῳ, προσήνθηκέ τι τοῦ καμάτου, καὶ
 ὑπὸ δῆκασιν αἱ φλέβες, ἐπιλαμβάνον τοῦτο.

αὐτάς, ὅταν πλεοκεκτήσῃ τὸ αἶσθημα. Πολλὰ
καὶ παρὰ τῆς κόρης ἄρνυται.

XXX.

Π Ε Λ Ο Ψ.

Στολὴ δὲ ἀπαλή, σχήμα ἐκ Λυδίας, καὶ
μειράκιον ἐν ὑπῆνῃ πρώτῃ, Ποσειδῶν δὲ με-
διῶν ἐς τὸ μειράκιον, καὶ ἀγάλλων αὐτὸ ἱπ-5
ποισ, δηλοῖ Πέλοπα, τὸν Λυδόν, ἐπὶ θάλατ-
ταν ἦκοντα, ὥς εὐξαιτο τῷ Πόσειδῶνι κατα-
τοῦ Οἰνομάου, ὅτι μὴ χρήται γαμβρῷ ὁ Οἰ-
νόμαος, ἀλλὰ κτείνων τοὺς τῆς Ἱπποδαμείας
μνηστῆρας, φρονεῖ τοῖς αὐτῶν ἀκροθινίοις.¹⁰
Καὶ εὐχομένῳ τῷ Πέλοπι ἦκει χρυσοῦν ἄρμα
ἐκ θαλάττης. Ἠπειρῶται δὲ οἱ ἵπποι, καὶ
οἷοι διαδραμεῖν τὸν Αἰγαῖον ἀνχηρῶ τῷ ἄξο-
νι, καὶ ἐλαφρᾷ τῇ ὀπλῇ. Ὁ μὲν οὖν ἄθλος
εὐδρομήσει τῷ Πέλοπι. Τὸν δὲ τοῦ ζωγράφου¹⁵
ἄθλον ἡμεῖς ἐξετάζωμεν. Οὐ γὰρ σμικροῦ,
οἶμαι, ¶ ἀγῶνος ἵππους μὲν ξυνθεῖναι τέττα-
ρας, καὶ μὴ ξυγχέαι τῶν σκελῶν τὸ κατὰ ἕνα
αὐτῶν, ἐμβαλεῖν δὲ αὐτοῖς μετὰ τοῦ χαλινοῦ
φρόνημα· στήσάι τε τὸν μὲν ἐν αὐτῷ τῷ μῇ²⁰
θέλειν ἐστάναι, τὸν δὲ ἐν τῷ προαίνειν βού-
λεισθαι, τὸν δ' ἐν τῷ πείθεσθαι· ὁ δὲ γάνυται
τῇ ᾠρᾷ τοῦ Πέλοπος, καὶ εὐρεῖται αὐτῷ αἰ-
ρῖνες, ὅσα χρεμετίζοντι. Ἔτι κακέينو σοφίας.
Ὁ Ποσειδῶν τοῦ μειράκιου ἐρᾷ, καὶ ἀναφέρει²⁵
αὐτὸ ἐς τὸν λέβητα καὶ τὴν Κλωθῶ, ὅ τε Πέ-
λοψ ἀστράφαι δοκεῖ τῷ ᾠμῳ. Καὶ τοῦ μὲν
γαμεῖν οὐκ ἀπάγει αὐτόν, ἐπειδὴ ὥρμηκεν·
ἀγαπῶν δὲ ἄλλ' ἐφάπασθαι τῆς χειρός, ἐμ-
πέφυκε τῇ δεξιᾷ τοῦ Πέλοπος, ὑποτιθέμενος³⁰
αὐτῷ τὰ ἐς τὸν δρόμον. Ὁ δὲ ὑπέρφρων ἦδη
καὶ Ἀλφειὸν πνέῃ, καὶ ἡ ὄφρυς μετὰ τῶν ἵππων.

Βλέπει δὲ ἤδη καὶ μετέωρον, ὑπὸ τοῦ τιάρου
 ἐπισοβεῖν, ἧς οἶα χρυσαὶ λιβάδες ἡ κόμη τοῦ
 μαιρακίου ἀποστάζουσα, μετώπῳ ὁμολογεῖ, καὶ
 ἰούλῳ ξυνανθεῖ, καὶ μεταπίπτουσα τῆδε κα-
 5 κείδε, ἐν τῷ καιρίῳ μένει. Γλουτὸν καὶ
 στέρνα, καὶ ὅσα περὶ γυμνοῦ τοῦ Πέλοπος ἐλεχ-
 θῇ ἄν, καλύπτει ἡ γραφή. Αὐδοὶ γὰρ καὶ οἱ
 ἄνω βάρβαροι καθείρξαντες ἐς τοιάδε ἐσθῆ-
 10 τας τὸ κάλλος, λαμπρύνονται τοιοῖσδε ὑφάσμα-
 σιν, ἐνδὸν λαμπρύνεσθαι τῇ φύσει. Καὶ τὰ
 μὲν ἄλλα ἀφανῆ καὶ εἰδῶ, τὰ δὲ τῆς στολῆς,
 ἐνθα ὁ ὦμος ὁ ἀριστερός, τέχνη ἡμελῆται, ὥς
 μὴ κρύπτοιτο αὐτοῦ ἡ αὐγὴ. Νύξ τε γὰρ
 15 ἐπέχει, καὶ λαμπρύνεται τῷ ὦμῳ τὸ μαιρα-
 κιον, ὅσον ἡ νύξ τῷ ἐσπέρῳ.

XXXI

Ξ Ε Ν Ι Α.

Καλὸν δὲ καὶ συκάσαι, καὶ μηδὲ ταῦτα
 παρελθεῖν ἀφώνους. Σῦκα μέλανα ὁπῶ λει-
 βόμινα, 1 σισώρεται μὲν ἐπὶ φύλλων ἀμπέ-
 λου. Γέγραπται δὲ μετὰ τῶν τοῦ φλοιοῦ ῥη-
 20 γμάτων, καὶ τὰ μὲν ὑποκέχηνε παραπτύοντα
 τοῦ μέλιτος, τὰ δ' ὑπὸ τῆς ὥρας οἶον ἔσχισται.
 Πλησίον δὲ αὐτῶν ὅζος ἔρριπται, μὰ Δι' οὐκ
 ἀργός ἢ κενός τοῦ κάρπου· σκιάζει δὲ σῦκα
 τὰ μὲν ὦμα καὶ ὀλύνθους ἔτι, τὰ δὲ ῥυσοῖ
 25 καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὑποσέσηρε, παραφαίνοντα
 τοῦ χυμοῦ τὸ ἄνθος. Τὸ δὲ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ
 ὅζου στρουθοῦ διορώρυχεν, αἶ δὴ καὶ ἡδίστα
 σύκων δοκεῖ. Καρύοις δὲ ἅπαν ἐστρωται τοῦ
 30 δαφος, ὧν τὰ μὲν παρατέτριπται τοῦ ἐλύτρου,
 ποτὰ δὲ ἔγκειται μεμνκότα, τὰ δὲ παρεμφαίνει
 τὴν διαφυήν. Ἄλλα καὶ ὄχνας ἐπ' ὄχναις ὄρα,
 καὶ μῆλα ἐπὶ μήλοις, σωρούς τε αὐτῶν, καὶ

δεκάδας, εὐώδη πάντα καὶ ὑπόχρυσα. Τὸ δὲ ἐν αὐτοῖς ἔρευθος οὐδὲ ἐπιβεβλήσθαι φήσεις, ἀλλὰ ἔνδον ὑψηλὴν κέναι. Κεράσου δὲ ταῦτα δῶρα, ὁπώρα τις αὕτη βοτρυδὸν ἐν τάλάρῳ· ὁ τάλαρος δὲ οὐκ ἀλλοτριῶν πέπλεκται λύγων, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ. Πρὸς δὲ τὸν σύνδεσμόν τῶν κλημάτων εἰ βλέπεις, καὶ τὰς ἐκκρεμαμένας αὐτῶν σταφυλάς, καὶ ὡς κατὰ μίαν αἱ ῥάγες, ἄσῃ τὸν Διόνυσον, οἶδα, καί, ὦ πότνια βοτρυόδωρε, περὶ τῆς ἀμπέλου ἐρεῖς. 10 Φαίης δ' ἂν καὶ τοὺς βότρους τῇ γραφῇ ἐδωδῖμους εἶναι καὶ ὑποίνους. Κακεῖνο ἡδίστον ἐπὶ φύλλων κράδης μέλι χλωρόν, ἐνδεδυκὸς ἤδη τῷ κηρῷ, καὶ ἀναπλημμυρεῖν ὡραῖον, εἴ τις ἀποθλίβοι. Καὶ τροφαλὶς ἐφ' ἑτέρου φύλλου 15 νεοπαγῆς καὶ σαλεύουσα· καὶ ψυκτῆρες γάλακτος, οὐ λευκοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ στιλπνοῦ. Καὶ γὰρ στίλβειν ἔοικεν ὑπὸ τῆς ἐπιπολαζούσης αὐτῷ πιμελῆς.

ΤΩΝ ΦΛΑΥΙΟΥ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΙΚΟΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1207 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

I.

¶ ΤΜΝΗΤΡΙΑΙ.

Ἀφροδίτην ἑλεφαντίνην ἀπαλοῖς μυρρινῶσιν
 ᾄδουσιν ἀπαλαί πόραι. Διδάσκαλος αὐτὰς
 ἄγει σοφῇ καὶ οὐδὲ ἔξωρος. Ἐφρίζανει γὰρ τις
 ὦρα καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, γήρως μὲν τὸ ὑπόσεμνον
 5 ἔλκουσα, τοῦτ' αὖ κεραννῦσα τὸ σωζόμενον
 τῆς ἀκμῆς. Καὶ τὸ μὲν σχῆμα τῆς Ἀφροδί-
 της Ἀιδούς, γυμνὴ καὶ εὐσχήμων· ἡ δὲ ὕλη,
 συνθήκη μεμυκτός ἐλέφαντος. Ἄλλ' οὐ βού-
 λεται γεγράφθαι δοκεῖν ἢ θεός, ἔκκειται δὲ
 10 οἷα λαβέσθαι. Βούλει λόγου τι ἐπιλείβωμεν
 τῷ βωμῷ; Λιβανωτοῦ γὰρ ἱκανῶς ἔχει, καὶ
 κασίας, καὶ σμύρνης. Δοκεῖ δέ μοι καὶ Σαπ-
 φοῦς τι ἀναπνεῖν. Ἐπαινετέα τοίνυν ἡ σοφία
 τῆς γραφῆς. Πρῶτον μὲν τὰς ἀγαπωμένας
 15 λίθους περιβαλοῦσα, οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων
 αὐτὰς ἐμιμήσατο, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωτός, οἷον
 ὀφθαλμῷ κέντρον, τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐν-
 θεῖσα. Εἶτα καὶ ὅτι τοῦ ὕμνου παρέχει ἀκούειν.
 Ἀιδουσι γὰρ αἱ παῖδες, ᾄδουσιν· καὶ ἡ διδάσκα-
 20 λος ὑποβλέπει τὴν ἀπαδουσαν, κροτοῦσα τὰς
 χεῖρας, καὶ ἐς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐμβιβάζουσα.
 Τὸ μὲν γὰρ τῆς στολῆς ἀπέριττον, καὶ μὴ δὲ
 ὄχλου αὐταῖς, εἰ ἀνύροιεν, ἢ τὸ ἐν χρῷ τῆς
 ζώνης, ἢ τὸ ἐς βραχίονα τοῦ χιτῶνος, ἢ ὥς
 25 ἄνυποδησίᾳ χαίρουσιν, ἐφρεστώσαι ἀπαλῇ πόρᾳ
 καὶ ἀναψυχῇ ἔλκουσαι παρὰ τῆς δρόσου,

λειμών τε ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς
 χρώματα, καὶ ὡς ἄλλο ἄλλῳ ἐπιτρέπει, δαι-
 μονίως ἐκμεμίμηται. Τὰ γὰρ συμβαίνοντα οὐ
 μὴ γράφοντες, οὐκ ἀληθεύουσιν ἐν ταῖς γρα-
 φαῖς. Τὰ δὲ εἶδη τῶν παρθένων, εἰ τῷ Πά-5
 ριδι, ἢ ἄλλῳ τῷ κριτῇ ἐπιτρέπομεν, ἀπορῆσαι
 ἂν μοι δοκεῖ ψηφίσασθαι· τοσοῦτον ἀμιλλῶν-
 ται, ῥοδοπήχεις καὶ δλικώπιδες, καὶ καλλι-
 πάρῃοι, καὶ μελίφωνοι, Σαπφῶς τοῦτο δὴ
 τὸ ἡδὺ πρόσφθεγμα. Παραβάλλει δὲ αὐταῖς 10
 Ἔρως, ἀνακλίνας τοῦ τόξου τὸν πῆχυν, καὶ
 ἢ νευρὰ παναρμόνιον ἄδει, καὶ φησὶ πάντα
 ἔχειν, ὅσα ἢ λύρα. Ταχεῖς δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ
 τοῦ θεοῦ, ῥυθμόν τινα, οἶμαι, διανοοῦντες.
 Τί δῆτα ἄδουσι; Γέγραπται γάρ τι καὶ ᾠδῆς. 15
 Τὴν Ἀφροδίτην ἐκφῦναι τῆς θαλάττης λέγου-
 σιν, ἀπορροῇ τοῦ Οὐρανοῦ. Καὶ ὅπου μὲν
 τῶν νήσων προσέσχεν, οὕτω λέγουσιν, ἐρουῖαι
 δέ, οἶμαι, Πάφον. Τὴν γένεσιν δὲ ἱκανῶς
 ἄδουσιν. Ἀναβλέπουσαι μὲν γὰρ ἐμφαίνουσιν 20
 ὅτι ἀπ' οὐρανοῦ· τὰς δὲ χεῖρας ὑπτίας ὑποκι-
 νοῦσαι, δηλοῦσιν ὅτι ἐκ θαλάττης· τὸ μειδιά-
 μα δὲ αὐτῶν γαλήνης ἐστὶν αἶνιγμα.

Π.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΡΟΦΑΙ.

Νεβροὶ καὶ λαγῶς ταῦτα, θηράματα τοῦ
 γυν' Ἀχιλλέως. Οὐ δὲ γε ἐν Ἰλίῳ πόλεις αἰρή-25
 σει, καὶ ἵππους, καὶ ἀνδρῶν στίχας. Καὶ πο-
 ταμοὶ αὐτῷ μαχοῦνται, μὴ ἔωγτι αὐτοὺς ῥέειν.
 Κάκεινων μὲν τῶν ἔργων μισθὸν ἀποίομεται
 Βρισηίδα, καὶ τὰς ἐν Λέσβου ἐπτά, καὶ χρυ-
 σόν, καὶ τρίποδας, καὶ τὸ τοῦς Ἀχαιοὺς ἐπ' 30
 αὐτῷ εἶναι. Τὰ δὲ παρὰ τῷ Χείρωνι ταῦτα,
 μῆλων δοκεῖ καὶ 7 κηρίων ἄξια, καὶ ἀγαθὰ.

ὦ Ἀχιλλεῦ, μικρὰ δῶρα, πόλεις ἀπαξιώσων
 τότε, καὶ τὸ κῆδος τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁ μὲν
 οὖν ἐπὶ τῇ τάφρῳ, καὶ ὁ κλίνας τοὺς Τρῶας
 ἐκ μόνου τοῦ βοῆσαι, καὶ ὁ κτείνων ἐπιστρο-
 5 φάδην, καὶ ἐρυθαίνων τὸ τοῦ Σκαμάνδρου
 ὕδωρ, ἔπτοι τε ἀθάνατοι, καὶ ἔλξεις Ἐκτορος,
 καὶ ὁ βρυχώμενος ἐπὶ τοῖς Πατρόκλου στέγ-
 νοις, Ὀμήρῳ γέγραπται. Γράφει δὲ αὐτὸν καὶ
 ᾄδοντα, καὶ εὐχόμενον καὶ ὁμωρόφιον τῷ
 10 Πριάμῳ. Τουτονὶ δέ, οὐπω ξυνιέντα ἀρετῆς,
 ἀλλὰ παῖδα ἔτι, γάλακτι ὑποθρέψας, καὶ μυε-
 λῳ, καὶ μέλιτι, δέδωκεν ὁ Χείρων γράφειν,
 ἀπαλόν, καὶ ἀγέρωχον, καὶ ἦδη κοῦφον. Εὐ-
 15 δαῖα μὲν γὰρ ἡ κνήμη τῷ παιδί, ἐς γόνυ δὲ
 αἱ χεῖρες· ἀγαθαὶ γὰρ δὴ αὐταὶ πομποὶ τοῦ
 δρόμου· κόμη τε ἦδεῖα καὶ οὐδὲ ἀκίνητος.
 ἔοικε γὰρ προσανύρων ὁ Ζέφυρος μετατάτ-
 τειν αὐτήν, ὥς, μεταπιπτούσης τῆδε κάκειῳ,
 ἄλλοτε ἄλλος ὁ παῖς εἶη. Ἐπισκύνιδόν τε καὶ
 20 θυμοειδὲς φρύαγμα ἔστι μὲν ἦδη τῷ παιδί,
 πραῦνει τε αὐτὸ ἀκάκῳ βλέμματι, καὶ παρειᾷ
 μάλα ἴλεω, καὶ προσβαλλούσῃ τι ἀπαλοῦ γέ-
 λωτος. Ἡ χλαμὺς δὲ ἦν ἀμπέχεται, παρὰ τῆς
 μητρός, οἶμαι. Καλὴ γάρ, καὶ ἀλιπόρφυρος,
 25 καὶ πυραυγῆς, ἐξαλλάττουσα τοῦ κυανῆ εἶναι.
 Κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἶον λέοντα,
 πῶκας ἀρπάζειν, καὶ νεβροῖς ξυμπέτεσθαι.
 Νεβρόν γοῦν ἄρτι ἥρηκώς ἦκει παρὰ τὸν Χεί-
 ρωνα, καὶ ἀπαιτεῖ τὰ ἄθλα. Ὁ δὲ χαίρει
 30 ἀπαιτούμενος, καὶ τοὺς προσθίους ἐνοκλάσας,
 ἐς ἶσον καθίσταται τῷ παιδί, μῆλα ἀπὸ τοῦ
 κόλπου ὀρέγων αὐτῷ, καλὰ καὶ εὐώδη. Καὶ
 γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῶν ἔοικεν ἐγγεγράφθαι.
 Καὶ κηρίον ὀρέγει τῇ χειρί, σταγόνα λείβον,
 35 δι' εὐνομίαν τῶν μελιτῶν. Ὅταν γὰρ πόαις
 ἀγαθαῖς ἐντυχούσαι κυῖσκῳσι, περιπληθῇ τὰ
 κηρία γίγνεται, καὶ ἀποβλύζουσι τὸ μέλι οἱ

οἰκοὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ Χείρων γέγραπται μὲν ὅσα
 Κένταυρος. Ἀλλὰ ἵππον ἀνθρώπῳ συμβαλεῖν
 θάυμα οὐδέν· συναλεῖψαι μὴν, καὶ ἐνώσσαι,
 καὶ διαδοῦναι ἄμφω λήγειν καὶ ἄρχεσθαι, καὶ
 διαφεύγειν τοὺς ὀφθαλμούς, εἰ τὸ τέρμα τοῦ
 ἀνθρώπου ἐλέγχοιεν, ἀγαθοῦ, οἶμαι, ζωγρά-
 φου. Καὶ τὸ ἡμέρον δεφαινέσθαι καὶ τὸ τοῦ Χεί-
 ρωνος ἥθος, ἐργάζεται μὲν καὶ ἡ δικαιοσύνη,
 καὶ τὸ ὑπ' αὐτῆς πεπνύσθαι· πράττει δὲ καὶ
 ἡ πηκτίς, ὑφ' ἧς ἐκμεμούσονται. Νυνὶ δὲ καὶ¹⁰
 ὑπόκορισμὸς τι αὐτῷ ἔπεστιν, εἰδὼς που ὁ
 Χείρων, ὅτι τοὺς παῖδας τοῦτο μειλίσσεται, καὶ
 τρέφει μᾶλλον ἢ τὸ γάλα. Ταυτὶ μὲν περὶ
 τὰς θύρας τοῦ ἄντρου. Ὁ δ' ἐν τῷ πεδίῳ
 παῖς, ὁ ἱππηδὸν ἐπὶ τοῦ Κενταύρου ἀθύρων,¹⁵
 ὁ αὐτὸς ἐστὶ. Διδάσκει ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα
 ἱππάζεσθαι καὶ κεκρῆσθαι αὐτῷ, ὅσα ἵππῳ.
 Καὶ συμμετρεῖται μὲν τὸν δρόμον εἰς τὸ ἀνεκτὸν
 τῷ παιδί· καγχάζοντι δὲ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἡδε-
 σθαι προσμειδιᾷ μεταστρεφόμενος, καὶ μονον-²⁰
 ουχὶ λέγει· ἰδοὺ σοὶ κροαίνω ἄπληκτος· ἰδοὺ
 καὶ ἐπικελεύομαι σοὶ. Ὁ ἵππος ὁξὺς ἄρα, καὶ
 ἀφαιρεῖ γέλωτα. Λαγαρῶς γάρ μοι ἵππα-
 σθεῖς, θείε παῖ, καὶ τοιῷδ' ἵππῳ πρόπων, ὀχή-
 σῃ ποτὲ καὶ ἐπὶ Ξάνθου καὶ Βαλλίου· καὶ πολ-²⁵
 λὰς μὲν πόλεις αἰρήσεις, πολλοὺς δὲ ἄνδρας
 ἀποκτενεῖς, θέων, ὅσα καὶ συνεκφεύγοντας.
 Ταῦτα ὁ Χείρων μαντεύεται τῷ παιδί, καλὰ
 καὶ εὖφημα, καὶ οὐχ ὅλα ὁ Ξάνθος.

III.

ΚΕΝΤΑΥΡΙΔΕΣ.

Σὺ μὲν ὦν τὴν τῶν Κενταύρων ἀγέλην
 δρυῶν ἐκπεφυκέναι καὶ πετρῶν, ἢ νῆ Δία,
 ἵππων μόνον, αἷς τὸν τοῦ Τηϊονὸς ἐπιπόρυν.

οδαί φασιν 7, ὅφ' οὐ οἱ Κένταυροι οἰνωθέν-
 τες ἦλθον ἐς κρᾶσιν. Τοῖς δὲ ἄρα καὶ μητέ-
 ρες ὁμόφυλοι ἦσαν, καὶ γυναῖκες ἤδη, καὶ
 πῶλοι ἐν εἶδει βρεφῶν, καὶ οἶκος ἡδιστος. Οὐ
 5 γὰρ οἶμαί σε ἄχθεσθαι τῷ Πηλῖω, καὶ τῇ ἐν
 αὐτῷ διαίτῃ, καὶ τῷ τῆς μελίας φυτῷ, ἀνεμο-
 τρεφεῖ ὄντι, καὶ παρεχομένῳ τὸ ἰθὺ ὁμοῦ, καὶ
 τὸ μὴ κλαῖσθαι ἐν τῇ αἰχμῇ. Καὶ τὰ ἄντρα
 κάλλιστα, καὶ αἱ πηγαί, καὶ αἱ παρ' αὐτοῖς
 10 Κενταυρίδες, εἰ μὲν ἐπιλανθοίμεθα τῶν ἵππων,
 οἷον Ναϊδες· εἰ δὲ μετὰ τῶν ἵππων αὐτάς λο-
 γιζοίμεθα, οἷον Ἀμαζόνες. Ἡ γὰρ τοῦ γυναι-
 κείου εἶδους ἀβρότης ῥώννυται, συνορωμένου
 αὐτῷ τοῦ ἵππου. Κένταυροι δὲ ταυτὶ τὰ βρέ-
 15 σθη, τὰ μὲν σπαργάνοις ἔγχεται, τὰ δὲ τῶν
 σπαργάνων ὑπεκδύεται, τὰ δὲ κλάειν ἔοικε, τὰ
 δὲ εὖ πράττει, καὶ εὐροῦντος τοῦ μαζοῦ μει-
 διᾷ, τὰ δὲ ἀτάλλει ὑπὸ ταῖς μητράσι, τὰ δὲ
 περιβάλλει αὐτάς ὀκλαζούσας· ὁ δὲ ἐς τὴν
 20 μητέρα λίθον ἀφίησιν, ὑβρίζων ἤδη. Καὶ τὸ
 μὲν τῶν νηπίων εἶδος οὕτω σαφές, ἐκπλημυ-
 ροῦντος αὐτῷ τοῦ γάλακτος· τὰ δὲ ἤδη σκιρ-
 τῶντα ἐκφαίνει τι καὶ τραχύτητος. Ὑπάρχει
 δὲ αὐτοῖς χαίτη μέλλουσα, καὶ ὅπλα ἀπαλα
 25 ἔτι. Ὡς καλαὶ αἱ Κενταυρίδες, καὶ ἐν τοῖς
 ἵπποις. Αἱ μὲν γὰρ λευκαῖς ἵπποις ἐμπεφύ-
 κασιν, αἱ δὲ ξανθαῖς συνάπτονται· τὰς δὲ ποι-
 κίλλει μὲν, ἀποστίλβει δὲ αὐτῶν οἷόν τι τῶν
 ἐν κομιδῇ ἵππων. Ἐκπέφυκε καὶ μελαινῆς
 30 ἵππου λευκὴ Κενταυρίς· καὶ τὰ ἐναντιώτατα
 τῶν χρωμάτων ἐς τὴν τοῦ κάλλους συνθήκην
 ὁμολογεῖ.

IV.

ἸΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τὸ μὲν θηρίον ἄρα Θησεύς, ἐμπέπτωκα δὲ τοῖς Ἰπολύτου ἵπποις, ἐν εἶδει ταύρου, γλαυκοῦ κατὰ τοὺς δελφῖνας, Ἦκει δὲ ἐκ θαλάττης κατὰ τοῦ μεираκίου οὐδεμιᾶ δίκη. Μητρὺα γὰρ Φαίδρα συνθεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῷ οὐκ ὄντα, ὥς δὴ ἐρώτο ὑπὸ τοῦ Ἰπολύτου (αὐτὴ δὲ ἄρα τοῦ μεираκίου ἦρα), ἀπατᾶται ὁ Θησεύς τῷ λόγῳ, καὶ καταράται τοῦ παιδὸς τὰ ὀρώμενα. Οἱ μὲν δὴ ἵπποι, ὁρᾷς, ὥς ἀτιμάσαντες τὸν ζυγὸν ἐλευθέραν αἴρουνσι τὴν 10 χαίτην, οὐδὲ κροαίνοντες ὥσπερ οἱ λαμπροὶ καὶ ἔμφρονες, ἀλλ' ἐξηρμένοι φόβῳ καὶ πτοίᾳ, ῥαίνοντες δὲ ἀφρῶ τὸ πεδίον, ὁ μὲν ἐς τὸ θηρίον ἐπέστραπται φεύγων, ὁ δ' ἀνεσκίρτηκεν ἐς αὐτό, ὁ δὲ ὑποβλέπει· τῷ δὲ ἐς τὴν θά- 15 λατταν ἢ φορὰ, καθάπερ ἑαυτοῦ καὶ τῆς γῆς ἐκλαδομένῳ. Μυκτῆρσι δὲ ὀρθοῖς ὅςθ' ἔχρεμετίζουσιν, εἰ μὴ παρακούεις τῆς γραφῆς. Τροχοὶ δ' ἄρματος, ὁ μὲν ἐξήρμοσται τὰς κνήμας, ὑπὸ τοῦ συγκλιθῆναι τὸ ἄρμα ἐς αὐτόν· ὁ 20 δ' ἐκλελοιπῶς τὸν ἄξονα φέρεται καθ' ἑαυτόν, στροβούσης αὐτόν ἔτι τῆς δίνης. Διεπτόντηται καὶ οἱ τῶν ὀπαδῶν ἵπποι, καὶ τοὺς μὲν ἀποσειόνται, τοὺς δ' ἄγχοντάς ποι ἤδη φέρουσι. Σὶ δέ, μεираκίον, σωφροσύνης ἐρώων, ἀδίκαια 25 μὲν ὑπὸ τῆς μητρὺας ἐπαθεῖς, ἀδικώτερα δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς. Ὡστε ὠδύρατο καὶ ἡ γραφή, θρηγνόν τινα ποιητικὸν ἐπὶ σοὶ ξυνθεῖσα. Σκοπιαὶ μὲν γὰρ αὐταί, δι' ὧν ἐθήρας ξὺν Ἀρτέμιδι, δρύνπτονται τὰς παρειὰς ἐν εἶδει γυναικῶν. 30 Λεიმῶνες δ' ἐν ὥρᾳ μεираκίων, οὓς ἀκηράτους ὠνόμαζες, μαραινουσιν ἐπὶ σοὶ τὰ ἀνήτη· Νύμφαι τε, αἱ σοὶ τροφοί, τουτωνὶ τῶν πηγῶν ἀνασχοῦσαι, σπαράττουσι τὰς κόμας, ἀποβλύ-

ζουσαι τῶν μελῶν ὕδαρ. Ἡμῖν δὲ σοὶ οὐδ' ἡ
ἀνδρία οὐδέν, οὐδὲ ὁ βραχίων. Ἀλλὰ σοι τὰ
μὲν ἐσπάρασται τῶν μελῶν, τὰ δὲ συντέτριπται.
Πέρφρεται δ' ἡ κόμη, καὶ τὸ μὲν στέρνον ἔμ-
βνουν ἔτα, καθάπερ μὴ μεθιέμενον τῆς ψυχῆς,
τὸ δὲ ὄμμα περιανθρεῖ τὰ τετρωμένα. Φεῦ τῆς
ἡρας, ὥς ἀτρωτός τις ἐλελήθει οὐσα. Οὐδὲ
γὰρ νῦν ἀπολείπει τὸ μισράκιον, ἀλλ' ἐπιπρέ-
πει τι καὶ τοῖς τραύμασιν.

V.

ΡΟΔΟΓΟΥΝΗ.

- 10 Καὶ τὸ αἷμα πρὸς τῷ χαλκῷ καὶ ταῖς
φοινικίσιν προσβάλλει τι ἄνθος τῷ στρατοπέδῳ·
καὶ χάριν τῆς γραφῆς οἱ ἄλλος ἄλλως πεπτω-
κότις, ἔπποι τε ἀτακτοῦντες μετ' ἐκπλήξεως,
καὶ παρεφθορὸς ὕδαρ ποταμοῦ, ἐφ' ᾧ ταῦτα.
- 15 Οἱ δὲ αἰχμαλῶτοι, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς τρο-
παῖον 1, Ῥοδογούνη καὶ Πέρσαι νικῶσιν Ἀρ-
μενίους, ἐν σπονδαῖς ἀτακτήσαντας, ὅτε δὴ
λέγεται ἡ Ῥοδογούνη κρατῆσαι τῆς μάχης,
οὐδὲ ὅσον τὰ δεξιά τῆς χαίτης ἀναλαβεῖν ξυγ-
χωρήσασα ἑαυτῇ βραδύναι. Ἡ οὐκ ἐπῆρται
καὶ φρονεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ, καὶ ξυνίησιν ὥς
ἔσοιτο αἰοίδιμος ἐπὶ τῷ ἔργῳ, καὶ ἐν κιθάρᾳ,
καὶ ἐν αὐλοῖς, καὶ ἔνθα Ἕλληνες; Προςγέ-
γραπται δὲ αὐτῇ καὶ Νισαία ἵππος, μέλαινα
ὑπὲρ λευκοῖς τοῖς σκέλεσι, καὶ τὰ στέρνα λευκά,
καὶ τὸ πνεῦμα ἀπὸ λευκοῦ τοῦ μυκτῆρος, καὶ
τὸ μέτωπον ἐν ἀρτίῳ τῷ κύκλῳ. Αἰδῶν μὲν
οὖν καὶ ὄρμων καὶ πεντὸς ἀπαλοῦ κόσμου
παρακτεχάρηκεν ἡ Ῥοδογούνη τῷ ἵππῳ, ὥς ἀγάλ-
30 λοιο, καὶ ἀβρῶς τὸν χαλινὸν διαπτύοι. Κοκ-
κοβαρεῖ δὲ ἐσθῆτι κυταλάμπει πάντα, πλην
τοῦ ἑαυτῆς εἶδους· ἐν ἡδίᾳ μὲν τῇ ζώνῃ,

καὶ τὴν ἐσθλότητα μετρούσῃ εἰς γόνυ, ἥδαια δὲ
τῇ ἀκαχυρίδι, καὶ παρεχομένη γραφὰς ἀπὸ
κερκίδος. Τὸ δὲ ἀπὸ ὤμου εἰς ἀγκῶνα τὸν χι-
τῶνα διαλείπουσαι πόρπαι ξυνάπτουσιν, ὑπα-
νισχούσης ἐναλλάξ τῆς ὠλένης, ἔνθα ὁ δεσμός. 5
Ὁ δὲ ὤμος ἐγκνεται, καὶ τὸ σχῆμα οὕτω Ἀμα-
ζόνος. Καὶ τῆς ἀσπίδος ἀγασθαι χρὴ τὸ μέ-
τριον, καὶ ἀποχρᾶν τῷ στέρνῳ, καὶ τὴν ἰσχὺν
τῆς γραφῆς ἐνταῦθα ἐξετάσαι. Ὑπερβάλλουσα
γὰρ ἢ ἀριστερὰ τὸν πόρπακα, ἔχεται τῆς 10
αἰχμῆς, ἀφιστάσα τοῦ στέρνου τὴν ἀσπίδα.
Ὅρθῃς δὲ ἐκκειμένης τῆς ἵντος, ὁράται μὲν
καὶ τὰ ἔξω τῆς ἀσπίδος. Ἡ οὖν χρυσὰ ταῦτα
καὶ οἶον ζῶα; τὰ δὲ ἔσω, καὶ ἔνθα ἡ χεὶρ,
αἰλουργά, προσανθεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ πῆχυς. Αἰσθὰ 15
νεσθαι δέ μοι δοκεῖς, ὦ παῖ, τοῦ ἐν αὐτῇ
κάλλους, καὶ βούλεσθαι τι καὶ περὶ τούτου
ἀκούειν. Ἄκουε δὴ. Σπένδει μὲν ἐπὶ τῇ τῶν
Ἀρμενίων τροπῇ, καὶ ἡ ἔννοια εὐχομένης. Ἐν-
χεται δὲ αἰρεῖν τοὺς ἄνδρας, οὓς νῦν ἥρηκεν. 20
¶ Οὐ γάρ μοι δοκεῖ ἐρᾶν τοῦ ἐρᾶσθαι. Καὶ
τὸ μὲν ἀνειλημμένον τῶν τριχῶν αἰδοῖ κεκό-
σμηται, τὸ ἀγέρωχον κολαζούσῃ· τὸ δὲ ἄνετον
βακχεύει αὐτὴν καὶ ῥώννυσι. Καὶ ξανθὸν
μὲν καὶ χρυσοῦ πέρα, τὸ ἀτακτοῦν τῆς κό- 25
μης· τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα κείμενον ἔχει τι καὶ
εἰς αὐγὴν παραλλάττον ὑπὸ τοῦ τετάχθαι. Τῶν
δὲ ὀφρύων χάριεν μὲν τὸ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρ-
χεσθαι, καὶ ὁμόθεν ἐκπεφυκέναι τῆς ῥινός·
χαριέστερον δὲ τὸ περιῆχθαι. Δεῖ γὰρ αὐτάς 30
μὴ προβεβληθῆναι τῶν ὀφθαλμῶν μόνον, ἀλλὰ
καὶ περιβεβληθῆναι αὐτοῖς. Ἡ παρειὰ δὲ ὑπο-
δέχεται μὲν τὸν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἴμερον, εὐ-
φραίνει δὲ τῷ ἰλαρῷ· τὸ γὰρ φιλομειδῆς ἐν
παρειᾷ μάλιστα· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κέκρανται 35
μὲν ἀπὸ τοῦ χαροποῦ εἰς τὸ μέλαν, παρέχον-
ται δὲ τὸ μὲν ἰλαρὸν ἀπὸ τοῦ καιροῦ, τὸ δὲ

ἄραϊον ἀπὸ τῆς φύσεως, τὸ δὲ γαῦρον ἀπὸ τοῦ
 ἄρχευν. Στόμα δὲ ἀπαλὸν καὶ ἀνάμεστον ὁπώ-
 ρας ἐρωτικῆς· φιλεῖν μὲν ἡδιστον, ἀπαγγεῖ-
 λαι δὲ οὐ ράδιον. Ἄ δὲ ἀπόχρη σοι μαθεῖν,
 5 ὄρα παιδίον. Χεῖλη ἀνθηρὰ καὶ ἴσα, στόμα
 σύμμετρον, καὶ παραφθεγγόμενον τὴν εὐχὴν
 τῷ τροπάϊῳ. Καὶ παρακούσαι βουλευθῶμεν,
 τάχα ἑλληγεῖ.

VI.

APPRIXION:

Ἔς αὐτὰ ἤκεις Ὀλύμπια, καὶ τῶν ἐν
 10 Ὀλυμπίᾳ τὸ κάλλιστον· τουτὶ γὰρ δὴ ἄν-
 δρῶν τὸ παγκράτιον· στεφανοῦται δὲ αὐτῷ
 Ἀρχιχίῳ, ἐπαποθαπτόν τῇ νίκῃ. Καὶ στεφα-
 νοὶ αὐτόν οὕτως Ἑλλανοδίκης, ἀτρεκής δὲ
 προσειρήσθω, διὰ τε τὸ ἐπιμελεῖσθαι ἀληθείας,
 15 διὰ τε τὸ ὡς ἐκείνοι γεγράφθαι. Στάδιον δὲ
 ἡ γῆ διδασκᾷ ἐν ἀπλῇ αὐλῶν· ἡ καὶ εἰσεχούσῃ
 τοσοῦτον. Καὶ τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ νᾶμα ἐξέρχε-
 ται κοῦφον· ταῦτά τοι καὶ μόνος ποταμῶν
 ἐπὶ τῆς θαλάττης ὀχεῖται. Κότινοί τε αὐτῷ
 20 περιτεθήλασιν ἐν γλαυκῷ εἶδει καλοί, καὶ κα-
 τὰ τὴν τῶν σελίνων οὐλότητα. Ταυτὶ μὲν οὖν
 μετὰ τὸ στάδιον ἐπισκεψόμεθα, καὶ πολλὰ
 ἕτερα. Τὸ δὲ ἔργον τὸ τοῦ Ἀρχιχιῶνος, πρὶν
 ἢ παύσασθαι αὐτό, σκοπῶμεν. Ἔοικε γὰρ μὴ
 25 τοῦ ἀνταπάλου μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνε-
 κοῦ κεκρατηχέναι. Βοῶσι γοῦν, ἀναπηδήσαν-
 τες τῶν θάκων, καὶ οἱ μὲν τῷ χεῖρε ἀνταεί-
 ουσιν, οἱ δὲ τὴν ἐσθῆτα, οἱ δὲ αἶρονται ἀπὸ
 τῆς γῆς, οἱ δὲ τοῖς πλησίον ἱλαρὸν προσπα-
 30 λαίουσι. Τὰ γὰρ οὕτως ἐκπληκτικὰ οὐ συγχω-
 ρεῖ τοῖς θεαταῖς ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι. Ἡ τίς
 οὕτως ἀναίσθητος, ὥς μὴ ἀνακραγεῖν ἐπὶ τῷ

ἀλλήλῃ· Μεγάλου γὰρ δὴ αὐτῶν ὑπάρχοντος
 τοῦ διὰ ἡδὴ νεκῆσαι τὰ Ὀλύμπια, μίλλον τῶν
 το νυκί, ὅτε καὶ τῆς ψυχῆς αὐτὰ κτησάμενοι
 εἰς τὸν τῶν ὀλβίων πέμπεται χώρον αὐτῇ ἵκνται.
 Μὴ δὲ συντυχία τοιόδου τοῦτο σοφώτατα γάρ εἰς
 προνοήθη τῆς κίκης. Καὶ τὰ πάλαισμα οὐκ
 ἀγνοῦσθαι. Οἱ παγκρατιάζοντες ἃ καὶ περὶ
 δυνευμένη προσχωρῶνται τῇ πάλῃ. Δεῖ γὰρ αὐτῶν
 τοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἳ μὴ ἴδωσιν ἀσφαλεῖς τῷ
 παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι
 χρή, οἷον πίπτοντα. Δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης
 εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. Οἳ δὲ αὐτοὶ καὶ
 σφυρῶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦ-
 σαι, πρὸς ὄντος τοῦ παῖειν, καὶ ἐκάλῃσθαι.
 Ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλην τοῦ
 δάκναι καὶ ὀρύττειν. Λακιδαιμόνιοι μὲν οὖν
 καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπογυμνάζοντες, οἷμαι,
 ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἡλεῖοι, δὲ, ἀγῶνας
 ταυτὶ μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦ-
 σιν. Ὅθεν τὸν Ἀρρεχίωνα μέσον ἡδὴ ἡρηκῶσθαι
 ἢ ἀντίπαλος ἀποκτεῖναι ἔγνω. Καὶ τὸν μετὰ
 πῆχυν τῇ δευρῇ ἐνέβαλεν, ἀποφράττων αὐτῷ
 τὸ ἄσθμα· τὰ σκέλη δὲ τοῖς βουβῶσιν ἐναρ-
 μόσας, καὶ περιδιείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην.
 ἄκρω τῷ πόδε, τῷ μὲν πνίγματι ἔφθη αὐτόν, ὅτε
 ὑπνῆλθον τὸ ἐντεῦθεν θανάτου τοῖς αἰσθητη-
 ρίοις ἐντρέχοντος· τῇ δὲ ἐπιτάσει τῶν σκελῶν
 ἀναιμένη χρησάμενος, οὐκ ἔφθη τὸν λυγισμὸν
 τοῦ Ἀρρεχίωνος. Ἐκλακτίσας γὰρ τὸν ταρσύν,
 τοῦ ποδὸς Ἀρρεχίων, ὑφ' οὗ ἐκινδύνευσεν αὐτῷ
 τὰ δεξιὰ, κρεμαννυμένης ἡδὴ τῆς ἀγκύλης.
 ἐκείνου μὲν συνέχει τῷ βουβῶνι, ὥς οὐκέτι
 ἀντίπαλον· τοῖς δὲ γε ἀριστεροῖς ἐμψήσας,
 καὶ τὸ περὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ἐναποκλείσας
 τῇ ἀγκύλῃ, οὐκ ἔτι μένειν τῷ σφυρῷ τῶν ἀστρά-
 γαλον ὑπὸ τῆς εἰς τὸ ἔξω βιαιότης ἀποστροφῆς.
 Ἡ γὰρ ψυχὴ ἀπαιῶσα τοῦ σώματος, ἀδρανὲς

μὲν αὐτὸ ἐργάζεται, δίδωσι δὲ αὐτῷ ἰαχύναι
 ἐς ὃ ἀπερείδεται. Ἦ γέγραπται δὲ ὁ μὲν ἀπο-
 πνίσας νεκρῷ εἰκάσαι, καὶ τὸ ἀπαγορεύον
 ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ· ὁ δὲ Ἀρτίχλων ὅσα οἱ
 5 νικῶντες γέγραπται. Καὶ γὰρ τὸ αἷμα ἐν τῷ
 ἄνθρ, καὶ ὁ ἰδρῶς ἀκραιφνῆς ἐτι, καὶ μετὰ
 διὰ, καθάπερ οἱ ζῶντες, ἐπειδὴν νίκης αἰσθάν-
 νονται,

VII.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Τὸν Ἀχιλλέα ἐρᾶν τοῦ Ἀντίλοχου περὶ
 10 ρακας, οἶμαι, παρ' Ὀμήρῳ, νεώτατον τοῦ
 Ἑλληνικοῦ ὄρων τὸν Ἀντίλοχον, καὶ τὸ ἡμι-
 τάλαντον τοῦ χρυσοῦ ἐννοῶν, τὸ ἐπὶ τῷ ἀγῶνι.
 Καὶ ἀπαγγέλλει τῷ Ἀχιλλεῖ κείσθαι τὸν Πά-
 τροχλον, σοφισαμένου τοῦ Μενέλειω παραμυ-
 15 θῆσαν ὁμοῦ τῇ ἀγγελίᾳ, μεταβλέψαντος Ἀχιλ-
 λέως ἐς τὰ παιδικά. Καὶ θρηνηῖ ἐρωμένου
 ἐπὶ τῷ πένθει, καὶ συνέχει τῷ χεῖρε, μὴ ἀπο-
 κτινῇ ἑαυτὸν· ὁ δ', οἶμαι, καὶ ἀπομένῳ χαί-
 ρει καὶ δακρύοντι. Αὐτὰ μὲν οὖν Ὀμήρου
 20 γράφαί. Τὸ δὲ τοῦ ζωγράφου δράμα, ὁ
 Μέμνων, ἐξ Αἰθιοπίας ἀφικόμενος, κτείνει
 τὸν Ἀντίλοχον, προβεβλημένον τοῦ πατρός,
 καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς οἷον δεῖμα ἐκπλήττει. Πρὸ
 γὰρ τοῦ Μέμνονος μῦθος οἱ μέλανες. Κρα-
 25 τούντες δὲ οἱ Ἀχαιοὶ τοῦ σώματος, ὀδύρονται
 τὸν Ἀντίλοχον οἱ Ἀτρεΐδαι, καὶ ὁ ἐκ τῆς Ἰθά-
 κης, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Τυδέως, καὶ οἱ ὁμώνυμοι.
 Ἐπίδηλος δὲ ὁ μὲν Ἰθακήσιος ἀπὸ τοῦ στρυ-
 φνοῦ καὶ ἐρηγορότος· ὁ δὲ Μενέλαος ἀπὸ τοῦ
 30 ἡμέρου· ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἀπὸ τοῦ ἐνθίου·
 τὸν δὲ τοῦ Τυδέως ἡ ἐλευθερία γράφει· γνω-
 ρίζους δ' αὖ καὶ τὸν Τελαμώνιον ἀπὸ τοῦ βλο-
 ουροῦ, καὶ τὸν Λοκρὸν ἀπὸ τοῦ ἐτοίμου.

Καὶ ἡ στρατιὰ πενθεῖ τὸ μεράκιον, περιεστώ-
 τες αὐτὸ θρήνῳ ἅμα. Πήξαντες δὲ τὰς αἰχμὰς
 εἰς τοῦδαφος, ἑναλλάττουσι τὸ πόδε, καὶ
 στήριζονται ἐπὶ τῶν αἰχμῶν, ἀπερείδαντες οἱ
 πλείστοι δυσφορούσας τὰς κεφαλὰς τῷ ἄχει. 5
 Τὸν Ἀχιλλέα μὴ ἀπὸ τῆς κόμης (οἷχεται γὰρ
 τοῦτο αὐτῷ μετὰ τὸν Πάτροκλον)· ἀλλὰ τὸ εἶ-
 δος αὐτὸν ἐνδεικνύτω, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ
 αὐτὸ τὸ μὴ κομᾶν. Θάηνει δὲ προσκείμενος
 τοῖς στέρνοις τοῦ Ἀντιλόχου, καὶ πυρὰν, οἷο
 μαι, ἐπαγγέλλεται αὐτῷ, καὶ τὰ εἰς αὐτήν,
 καὶ τὰ ὅπλα ἰσως, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μέ-
 μνονος· ἀποτίδαι γὰρ καὶ τὸν Μέμνονα ὅσα
 τὸν Ἑκτορα, ὥς μὴδὲ ταῦτα ὁ Ἀντίλοχος ἔλατ-
 τον τοῦ Πατρόκλου ἔχοι. 15
 Αἰθιόπων στρατῷ δεινὸς ἔστηκεν, ἔχων αἰχμὴν,
 καὶ λεοντήν ἐννημέρος, καὶ σεσηρῶς εἰς τὸν
 Ἀχιλλέα. Σκεπώμεθα οὖν καὶ τὸν Ἀντίλοχον.
 Ἡβάσκει μὲν ὑπὲρ κνήμης πρόσω, κομὰ δὲ ἐν ἡλιώ-
 σῃ κόμῃ, καὶ κούφος ἡ κνήμη, καὶ τὸ σῶμα 20
 σύμμετρον εἰς ῥαστώνην τοῦ δρόμου, καὶ τὸ
 αἶμα δὲ οἷον ἐπ' ἐλέφαντι χρῶμα ἦνθηκεν,
 ἐμπεσοῦσής αὐτῷ κατὰ τοῦ στέρνου τῆς αἰχμῆς.
 Κεῖται δὲ οὐ κατηγρὲς τὸ μεράκιον, οὐδὲ νεκρῶν
 εἰκάσαι, φαιδρὸν τε καὶ μειδιῶν. Τὴν γὰρ, 25
 οἶμαι, χαράν, τὴν ἐπὶ τῷ τὸν πατέρα σῶσαι,
 φέρον ἐν τῷ εἶδει ὁ Ἀντίλοχος, ἀπώλετο ὑπὸ
 τῆς αἰχμῆς· καὶ τὸ πρόσωπον ἡ ψυχὴ κατέλε-
 πεν, οὐχ ὥς ἡλγησεν, ἀλλ' ὥς ἐπεκράτησε τὸ
 εὐφραῖνον. 30

VIII.

Μ Ε Λ Η Σ.

Τὸ μὲν τοῦ Ἐνιπείως, καὶ ὥς ἦρα ἡ Τυ-
 ρῶ τοῦ ὕδατος, Ὀμήρῳ λέλεχται. Λέγει δὲ

καὶ ἀπάτην τὴν ἐκ Ποσειδῶνος, καὶ τὸ ἄνθρωπος
τοῦ κύματος, ὑφ' ᾧ ἡ εὐνή. Οὐτοὶ δὲ ὁ
λόγος ἕτερος, οὐκ ἐκ Θεσσαλίας, ἀλλ' Ἰωνικός.
Ἐρᾷ ἡ Κριθῆς ἐν Ἰωνία τοῦ Μέλῃτος· ὁ
5δ' ἐφήβω ἔοικε, καὶ ὁρᾷται τῷ θειᾷ τῇ ὅλας,
ἐκεῖ ἐκβάλλων ὅθεν ἄρχεται ¶ πίνει δὲ οὐ
διψῶσα, καὶ λαμβάνεται τοῦ ὕδατος, καὶ κε-
λαρύνοντι πρόσδιαλέγεται, καθάπερ λαλοῦντι,
δάκρυα δὲ λείβει ἐρωτικὰ τῷ ὕδατι. Καὶ ὁ
10 ποταμός, ἀντερᾷ γάρ, χαίρει αὐτῶν τῇ κρείσει.
Χάριεν μὲν οὖν τῆς γραφῆς αὐτός ὁ Μέλῃς,
ἐν κρύκῳ καὶ λωτῷ κείμενος, καὶ ὑακίνθῳ
χαίρων, δι' ἡλικίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ παρεχό-
μενος εἶδος ἄβρὸν, καὶ μερακιώδες, καὶ οὐδὲ
15 ἄσποφον. Εἰποὶς ἄν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μέλ-
ῃτος ἀνασκοπεῖν τι τῶν ποιητικῶν. Χάριεν
δὲ αὐτοῦ καὶ ὅτι μὴ λάβροσις εἰς πηγὰς ἐκ-
δίδωσι, καθάπερ τοὺς ἀμαθεῖς τῶν ποταμῶν
γράφεσθαι νόμος, ἀλλὰ τὴν γῆν ἀκραῖς τοῖς
20 δακτύλοις διαμώμενος, ὑπέχει τὴν χεῖρα τῷ
ὕδατι, ἀψοφητὶ βλύζοντι. Καὶ ὁρᾷται ἡμῖν,
ὡς τῆγε Κριθῆδι, ὕδωρ αὐτός, καὶ παρακά-
θηται ὀναίρασι, ὡς φασιν. Ἀλλ' οὐκ ὅσαρ
ταῦτα, ᾧ Κριθῆς, οὐδὲ ἐς ὕδωρ τὸν ἔρωτι
25 τοῦτον γράφεις. Ἐρᾷ γάρ σου ὁ ποταμός, εὐ
οἶδα, καὶ σοφίζεται τινα ὑπὲρ θάλαμον, κύμα
αἶφον, ὑφ' ᾧ ἡ εὐνή ἔσται. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς,
λέξω σοὶ καὶ τὴν τοῦ θαλάμου τέχνην. Λιπαὴ
αὔρα, καὶ μά' ὑποδραμούσα, ἐργάζεται ἀπὸ
30 κυρτὸν καὶ περιεχὲς καὶ ἀνθηρὸν ἐτι. Ἡ γὰρ
ἀνταύγεια τοῦ ἡλίου χρῶμα προσβάλλει με-
τώρῳ τῷ ὕδατι. Τί οὖν, ᾧ καί, λαμβάνη
μου; τί δ' οὐκ εἰς καὶ τὰ λοιπὰ δεῖξάναι
τῆς γραφῆς; Εἰ βούλει, καὶ τὴν Κριθῆδα
35 διαγράψωμεν, ἐπειδὴ ¶ χαίρειν φῆς, ὅταν ἐνα-
λῇ αὐτῇ ὁ λόγος. Λεγέσθω τοῖνυν. Ἀβρὸν
μὲν αὐτῇ τὸ εἶδος, καὶ μάλα Ἰωνικόν· αἰδῶς

δὲ τῷ εἶδει ἐπιπρέπει, καὶ ἀπόχρη τοῦτο τῇ
 παρειᾷ τὸ ἄνθος. Ἡ χαίτη δὲ ἀνείληπται μὲν
 ὑπὸ τὸ οὖς, ἐπικοσμεῖται δὲ καὶ κρηδέμνω
 αἰλουργεῖ. Δῶρον Νηρηίδος ἢ Ναϊδος οἶμαι
 εἶναι τὸ κρηδέμνον. Εἰκὸς γὰρ συγχορεύειν
 τὰς θεὰς ἐπὶ τῷ Μέλῃτι, παρεχομένης τὰς πη-
 γὰς οὐ πόρῳ τῶν ἐκβολῶν. Βλέπει δὲ οὕτω
 τι ἡδὺ καὶ ἀφελές, ὥς μηδὲ ὑπὸ τῶν δακρύων
 ἐξαλλάττειν τὸ ἔλεον, καὶ ἡ δέξη ἔτε ἡδίων
 ὑπὸ τοῦ μὴ κεκοσμηθῆναι. Ὅρμοι γάρ, καὶ
 αὐτὰρ λίθων, καὶ περσέερα, ταῖς μὲν ἐν με-
 τρῷ τῷ κάλλει γυναιξὶν οὐκ ἀηδῶς προσαν-
 θοῦσι, καὶ νῆ Δι' ὥρας τι ἐς αὐτὰς φέρου-
 σιν· αἰσχροῖς δὲ καὶ ἄγαν ὥραϊαις ἀντιπράτ-
 τουσιν. Τὰ μὲν γὰρ ἐλέγχουσι, τῶν δὲ ἀπά-
 γουσι. Τῷ χεῖρε ἀνασκοπῶμεν. Ἀκαλοὶ οἱ
 δάκτυλοι καὶ εὐμήκαι καὶ λευκοὶ κατὰ τὴν
 ὠλένην. Ὅρας δὲ καὶ τὴν ὠλένην, ὥς διὰ
 λευκῆς τῆς ἐσθῆτος λευκοτέρα ὑποφαίνεται,
 καὶ αἱ μαζοὶ ὀρθοὶ ὑπανγάζουσι. Τὲ οὖν αἰ-
 Μοῦσαι δεῦρο; τί δὲ ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μέλ-
 λητος; Ἀθηναῖοι τὴν Ἰωνίαν ὅτε ἀπώκιζον,
 Μοῦσαι ἡγοῦντο τοῦ ναυτικοῦ ἐν εἶδει μελι-
 τῶν. Ἐχαιρον γὰρ τῇ Ἰωνίᾳ διὰ τὸν Μέλῃτα,
 ὥς Κηφισοῦ καὶ Ὀλμειοῦ ποτιμώτερον. Ἐν-
 τεύξη μὲν οὖν αὐταῖς καὶ χορευούσαις ποτὲ
 ἐνταῦθα. Νυνὶ δὲ γένεσιν τῷ Ὀμήρῳ αἱ Μοῦ-
 σαι κλάθουσι, Μοίραις δοκοῦν. Καὶ δάσει διὰ
 τοῦ παιδὸς ὁ Μέλῃς Πηνειῷ μὲν ἀργυροδίη
 εἶναι, Τιταρησίῳ δὲ κούρῳ καὶ εὐφύρῳ, Ἐν-
 κῇ δὲ θείῳ, καὶ Ἀξίῳ παγκάλῳ. Δάσει καὶ
 Ξάνθῳ τὸ ἐκ Διός, καὶ Ὠκεανῷ τὸ ἐξ αὐτοῦ
 πάντας.

IX.

ΠΑΝΘΙΑ.

Πανθία, ἡ καλὴ, Ξενοφῶντι μὲν ἀπὸ τοῦ
 ἥθους γέγραπται, ὅτι τε Ἀράσπαν ἀπηξίου,
 καὶ Κύρου οὐχ ἡττάτω, καὶ Ἀβραδάτη ἐβού-
 λητο κοινὴν γῆν σπάσασθαι. Ὅποια δὲ ἡ κό-
 5μη, καὶ ἡ ὄφρυς ὄση, καὶ οἶον ἔβλεπε, καὶ
 ὡς εἶχε τοῦ στέματος, οὐπω ὁ Ξενοφῶν εἴρηκε,
 καὶ τὰ δεικὸς ὥς περιλαλῆσαι ταῦτα. Ἀλλὰ
 φησὶ ἐνγγράφειν μὲν οὐχ ἱκανός, γράφειν δὲ
 ἱκανώτατος, αὐτῇ μὲν τῇ Πανθίᾳ οὐκ ἐντί-
 10χών, Ξενοφῶντι δὲ ὁμλήσας, γράφει τὴν Παν-
 θίαν, ὅποιαν τῇ ψυχῇ ἐταχμήρατο. Τὰ τεῖχη,
 ὦ παῖ, καὶ τὰς ἐμπικραμένας οἰκίας, καὶ αἱ
 Λυδαὶ αἱ καλαί, Πέρσαις ταῦτα ἀφῶμεν ἄγειν
 τε καὶ αἰρεῖν, ὅτι αὐτῶν ἀλωτῶν· καὶ ὁ Κροῖ-
 15σος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ οὐχὶ αὐτῷ Ξενοφῶντι,
 οὐκ οὐκ οἶδεν ἢ αὐτόν, ἢ ἐνγχωρεῖ τῷ Κύρῳ.
 Τὸν δὲ Ἀβραδάτην καὶ τὴν ἀποθανοῦσαν ἐπ'
 αὐτῇ Πανθίᾳ, ἐπειδὴ ταῦτα ἡ γραφή βού-
 ληται, διασκεπώμεθα οἶον τὸ δράμα. Ἦρων
 20αἱ τοὶ ἀλλήλων, καὶ τὸν κόσμον ἡ γυνὴ τὸν
 ἑαυτῆς ὅπλα αὐτῷ ἐποιεῖτο. Ἐμάχετο δὲ ἄρα
 ὑπὲρ Κύρου πρὸς Κροῖσον ἐπὶ τετραρρύμου
 ἔσματος, καὶ ἱππῶν ὀκτώ, νέος ἔτι ἐν ἀπαλῇ
 τῇ ὑπῆννη, ὅποτε καὶ οἱ ποιηταὶ τὰ δένδρα τὰ
 25νεῖα εἰλεῖν ἀγροῦνται τῆς γῆς ἐκπεσόντα. Τὰ
 μὲν δὴ τραύματα, ὦ παῖ, οἷα ἐκ μαχαιρο-
 φάρων· τὸ γὰρ κατακόπτειν πρὸς τρύπου τῇ
 τοιαύτῃ μάχῃ. Τοῦ δὲ αἵματος ἀκραιφνοῦς
 ὄντος τὸ μὲν τὰ ὅπλα χραίνει, τὸ δ' αὐτῶν
 30δοῖσι δ' ὁ καὶ διέρχονται κατὰ τοῦ λόφου. Ὁ
 δὲ ἄρα χρυσοῦ τοῦ κράνους ἀνέστηκεν ὑακίν-
 θιος, αὐτῷ τῷ χρυσῷ ἐπαστράπτων. Καλὰ
 μὲν οὖν ἐντάφια καὶ ταυτὶ τὰ ὅπλα, τῷ γε

μὴ καταισχύναντι αὐτά, μηδὲ ἀποβαλόντι ἐν τῇ
 μάχῃ. Πολλὰ δὲ Ἀσούριά τε καὶ Λύδια Κῦ-
 ρος ἀνδρὶ ἀγαθῷ δῶρα ἀπάγει, τὰ τε ἄλλα
 καὶ ψάμμον χρυσὴν ἐπὶ ἀρμαμάξης ἐκ θησαυ-
 ρῶν Κροίσου τῶν ἀργῶν. Πανθία δὲ οὐπω⁵
 τὰ πρόσφορα ἔχειν ἡγεῖται τὸν τάφον, εἰ μὴ
 ἐντάφιον τῷ Ἀβραδάτῃ αὐτῇ γε γένοιτο. Τὸν
 μὲν δὴ ἀκινάκην ἤδη διεληήλακα τοῦ στέρου,
 ἀλλ' οὕτω τι ἐρῶμένως, ὥς μηδὲ οἰμωγὴν
 ἐκ' αὐτῷ ῥῆξαι. Κεῖται γοῦν τὸ στόμα ξυμ-¹⁰
 μετρίαν τὴν ἐαυτοῦ φυλάττον, καὶ νῆ Δ⁸
 ὦραν, ἥς τὸ ἀνθος οὕτω τι ἐπὶ χεῖλεσιν, ὥς
 καὶ σιωπῶσης ἐκφαίνεσθαι. Ἀνῆρηται δὲ οὐ-
 πὼ τὸν ἀκινάκην, ἀλλ' ἐνερεῖδει ἔτι, ξυνέχουσα
 τῆς κόπης αὐτόν. Ἡ δὲ κόπη ῥοκάλῳ χρυσῷ¹⁵
 εἰκασταί, σμαραγδίνῳ τοὺς ὄζους. Ἀλλ' ἡδίους
 δὲ δάκτυλοι. Μεταβέβληκε δὲ σὺδὲν τοῦ εἶ-
 δους ὑπὸ τοῦ ἀλγεῖν, ἥγε μηδὲ ἀλγεῖν ἔσκεν,
 ἀλλ' ἀπιέναι χαίρουσα, ὅτι αὐτὴν πέμπει.
 Ἄπεισι δὲ ἧ, οὐχ, ὥςπερ ἡ τοῦ Πρωτέσιλλου, κα-²⁰
 ταστέφθεισα οἷς ἐβάκχευσεν, οὐδ' ὥςπερ ἡ τοῦ
 Καπανέως, οἷον θυσίας ἀρθεῖσα, ἀλλ' ἀσπε-
 αστον τὸ κάλλος, καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ Ἀβραδά-
 του ἦν, φυλάττει αὐτὸ καὶ ἀπάγει· χαίτην
 μὲν οὕτω μέλαινάν τε καὶ ἀμφιλαφῇ περι-²⁵
 χέασα τοῖς ὤμοις καὶ τῷ αὐχένι, δέσρην δὲ
 λευκὴν ὑπεκφαίνουσα, ἣν ἐδούρετο μὲν, οὐ
 μὴν ὥς αἰσχύναί· τὰ γὰρ σήμεα τῶν ἀνύχων
 ἡδίῳ γραφῆς. Τὸ δὲ ἐν τῇ παρειᾷ ἔρευθος·
 σὺδὲ ἀποδνήσκουσιν διαφεύγει, χερσὶ δὲ³⁰
 αὐτοῦ ἡ τε ὦρα καὶ ἡ αἰδώς. Ἰδοὺ καὶ μυκτῆ-
 ρες ἀνεσταλμένοι τὸ μέτριον, καὶ βάσειν τῇ
 ῥῆνι πράττοντες, ἥς ὥςπερ πορθητοί, μηνουδῆς
 οἱ ὀφρύες, ὑπὸ λευκῷ τῷ μετώπῳ μέλαιναί.
 Τοὺς δὲ ὀφθαλμούς, ὧ παῖ, μὴ ἀπὸ τοῦ με-³⁵
 γέθους, μηδ' εἰ μέλανες, ἀλλὰ τὸν τε νοῦν
 θεωρῶμεν, ὅσος ἐν αὐτοῖς ἔστι, καὶ νῆ Δία

ὅποσα τῶν τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἔσπασαν, ἐλεμνῶς
 μὲν διακείμενοι, τοῦ δὲ φαιδρῶς ἔχειν οὐκ
 ἀπηλλαγμένοι, καὶ θαρσαλέοι μὲν, λογισμοῦ
 δὲ ῥῶσιν μᾶλλον ἢ τόλμης, καὶ τοῦ μὲν θα-
 5 νάτου ξυνιέντες, οὐπω δὲ ἀπιδόντες. Ὀπαδὸς
 δὲ Ἔρατος Ἱμερος οὕτω τι ἐπικέχυται τοῖς
 ὀφθαλμοῖς, ὥς ἐπιδηλότατα δὴ ἀπ' αὐτῶν ἀπο-
 σταῖν. Γέγραπται καὶ ὁ Ἔρως ἐν ἱστορίᾳ
 τοῦ ἔργου· γέγραπται καὶ ἡ Λυδία τὸ αἷμα
 10 ὑποδεχομένη, καὶ χρυσῷ γε, ὥς ὄρεας, τῷ
 κόλπῳ.

X.

K A Σ A N A P A.

Οἱ κείμενοι κατ' ἄλλος ἄλλο τοῦ ἀνδρῶ-
 νος, καὶ τὸ ἀναμῖξ τῷ οἴνῳ αἷμα, καὶ οἱ
 ἐκπνέοντες ἐπὶ τραπεζῶν, κρατῆρ τε οὕτοσι λα-
 15 λακτισμένος ὑπὸ ἀνδρός, ὃς πρὸς αὐτῷ σπαί-
 ρει, κόρη τε χρησμῳδὸς τὴν στολήν, ἐς πέλε-
 κιν ἐμπεσούμενον ἑαυτῇ βλέπουσα, τὸν Ἀγα-
 μέμνονα ἤκοντα ἐκ Τροίας ἡ Κλυταιμνήστρα
 δέχεται τούτῳ τῷ τρόπῳ 1, οὕτω μεθύοντα,
 20 ὥς καὶ τὸν Αἰγισθον θαρσῆσαι τὸ ἔργον. Ἡ
 Κλυταιμνήστρα δὲ πέπλου τέχνη τινὸς ἀπει-
 ρου τὸν Ἀγαμέμνονα περισχούσα, πέλεκυν ἐς
 αὐτὸν ἤκειν, ἀμφοτέρω τούτων, ὃς καὶ τὰ δέν-
 δρα αἶρεῖ τὰ μεγάλα· τὴν τε τοῦ Πριάμου
 25 κόρην, καλλίστην νομισθεῖσαν τῷ Ἀγαμέμνονι,
 χρησμούς τε ἀπιστομένους ἄδουσαν, ἀποκτείν-
 νει θερμῷ τῷ πελέκει. Καὶ εἰ μὲν ὥς δράμα
 ἐξετάζομεν, ὧ παῖ, ταῦτα, ταυραγώδηται με-
 γάλα ἐν σμικρῷ· εἰ δ' ὥς γραφήν, πλείω ἐν
 30 αὐτοῖς ὕψει. Σκόπει γάρ. Λαμπτήρες οὗτοι
 χορηγοὶ φωτός· ἐν νυκτὶ γὰρ ταῦτά που· κρα-
 τήρες δ' ἐκεῖνοι χορηγοὶ ποτοῦ, φανόταροι τοῦ

πυρός, οἱ χρυσοί. Πλήρεις δὲ ὄψων τράπεζαι,
 βασιλεῖς ὧν ἐσιτοῦντο ἥρωες. Ἐν κόσμῳ ἰδὲ
 οὐδὲν τούτων. Ἀποθνήσκοντες γὰρ οἱ δαιτυ-
 μόνες, τὰ μὲν λελάκτισται, τὰ δὲ συντέτριπται,
 τὰ δὲ ἀπ' αὐτῶν κεῖται, καὶ κύλικες δὲ ἐκ
 χειρῶν πίπτουσι, πλήρεις αἱ πολλαὶ λύθρου.
 καὶ ἀλκή τῶν ἀποθνήσκόντων οὐδεμία· με-
 θύουσι γάρ. Τὰ δὲ τῶν κειμένων σχήματα,
 ὃ μὲν ἐκτέμνεται τὴν φάρυγγα, οἷτον τι ἢ
 ποτοῦ ἔλκουσιν· ὃ δ' ἀποκέκοπται τὴν κε- 10
 φαλήν, ἐς τὸν κρατῆρα κύπτων· ὃ δὲ ἀπήρακται
 τὴν χεῖρα φέρουσιν ἔκπωμα· ὃ δὲ ἐφέλκεται
 τὴν τράπεζαν, ἐκπεσὼν τῆς κλίνης· ὃ δ' ἐς
 ὦμους καὶ κεφαλὴν κεῖται, ποιητὴς ἂν φαιή
 κύμβαχος. Ὁ δ' ἀπιστεῖ τῷ θανάτῳ· ὃ δ' οὐκ 15
 ἔρρωται φυγεῖν, οἷον πέδης ἐμβεβλημένης αὐ-
 τῷ τῆς μέθης. Ὀχρὸς δὲ οὐδεὶς τῶν κειμέ-
 νων, ἐπειδὴ τοὺς ἐν οἴνῳ ἀποθνήσκοντας οὐκ
 εὐθὺς ἀπολείπει τὸ ἄνθος. Τὸ δὲ κυριώτα-
 τον τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων ἔχει, κείμενος οὐκ 20
 ἐν πεδίοις Τρωϊκοῖς, οὐδ' ἐπὶ Σκαμάνδρου
 τινὸς ἡϊόσιν, ἢ ἀλλ' ἐν μαιρακίοις καὶ γυ-
 ναίοις, βοῦς ἐπὶ φάτνη· τουτὶ γὰρ τὸ μετὰ
 τοὺς πόνοὺς τε καὶ τὸ ἐν δαίπνῳ. Κυριώτερα
 δὲ ἐν οἴκῳ τὰ τῆς Κασάνδρας. Ὡς ἐφύσθηκε 25
 μὲν αὐτῇ μετὰ τοῦ πελέκειος ἡ Κλυταιμνήστρα,
 μανικὸν βλέπουσα, καὶ σισοβημένη τὰς χαί-
 τας, καὶ τραχεῖα τὴν ὠλένην. Αὐτὴ δὲ ὥς
 ἀβρῶς τε καὶ ἐνθέςως ἔχουσα, περιπεσεῖν ὤρ-
 μηκε τῷ Ἀγαμέμνονι, ῥιπτοῦσα ἀφ' αὐτῆς τὰ 30
 στέμματα, καὶ οἷον περιβάλλουσα τῇ τέχνῃ
 αὐτόν. Διηρμένου δὲ ἤδη τοῦ πελέκειος, ἀνα-
 στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκεῖ, βοᾷ δὲ οὕτω τε
 οἰκτρὸν, ὥς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ λοιπῷ
 τῆς ψυχῆς ἐλεεῖν ταῦτα ἀκούοντα. Μεμνήσθαι 3
 γὰρ αὐτῶν καὶ ἐν ᾧδου πρὸς Ὀδυσσεὺς ἐν
 τῇ ἀγορᾷ τῶν ψυχῶν.

XI.

Π Α Ν.

Τὸν Πᾶνα αἱ Νύμφαι πονηρῶς φασὶν
 ὀρχεῖσθαι, καὶ ἐκπηδᾶν τοῦ προσήκοντος,
 ἐξαίροντα καὶ ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγε-
 ράχους τῶν τράγων. Αὐταὶ δ' ἂν μεταδιδά-
 5 ξαιεν αὐτὸν ἑτέραν ὀρχησεν ἡδῖω τῷ ἦθει.
 Προσέχοντι δ' αὐταῖς οὐδέν, ἀλλὰ περιῶντι αὐ-
 τὰς, καὶ ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον, ἐπιτίθεν-
 ται κατὰ μεσημβρίαν, ὅτε δὴ λέγεται καθεύ-
 δειν ὁ Πάν, ἐκλελοιπῶς τὴν θήραν. Ἐκεί-
 10 νευθε δ' ἄρα πρότερον μὲν ἀνειμένος τε καὶ
 πρῶτος τῆν ῥίνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λαί-
 των τῷ ὕπνῳ. Τήμερον δὲ ὑπερχολᾷ. Προς-
 πεσοῦσαι γάρ αὐτῷ αἱ Νύμφαι, περιῆκται μὲν
 ἦδη τὰ χεῖρε ὁ Πάν, δέδωκε δὲ ἐπὶ τοῖς σκέλε-
 15 σιν, ἐπειδὴ βούλονται αἰρεῖν αὐτά. Τὸ δὲ
 δὴ γένειον, οὗ πλείστος αὐτῷ λόγος, ἐξύρηται,
 μαχαιρίδων ἐμβεβληκνυῶν ἐς αὐτό. Φασὶ δὲ
 καὶ τὴν Ἥχῳ ἀναπτέσειν ὑπερορᾶν τε αὐτοῦ,
 καὶ μηδὲ φθέγγεσθαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. Ταῦτα
 20 αἱ Νύμφαι πανσυδί. Σὺν δὲ κατὰ δήμους αὐ-
 τὰς ὄρα. Τὰ μὲν γὰρ τῶν Ναϊδῶν εἶδη, ῥανί-
 δας ἀπορφαίνουσιν ἢ αὐταὶ τῆς κόρης· ὁ δὲ
 περὶ τοῖς βουκόλοις αὐχμὸς οὐδὲν φαιλότερος
 τῆς δρόσου. Αἱ δὲ ἀνθούσαι τὰς χαίτας ἐκ-
 πτεφύκασιν ὑακινθίνους ὁμοίως ἀνθεῖν.

XII.

Π Ι Ν Δ Α Ρ Ο Σ.

Οἶμαι θαυμά σοι εἶναι τὰς μελίττας
 οὕτω γλίσχρως γεγραμμένας, ὧν γε καὶ πρόνο-
 μαία δῆλη, καὶ πόδες, καὶ πτερὰ, καὶ τὰ χρῶ-
 μα τῆς στολῆς οὐκ ἄτακτοῦσιν, ἴσα τῇ φύσει.

διαποικιλλούσης αὐτὰ τῆς γραφῆς. Τί οὖν οὐκ ἐν σίμβλοις αἱ σοφαί; τί δὲ ἐν ἄσπετι κωμάζουσιν ἐπὶ τὰς τοῦ Δαΐφραντου θύρας; Γέγονεν ἤδη Πίνδαρος, ὥς ὁρᾷς. Πλάττει καὶ νηπίον αὐτόν, ἔν' ἐμμελῆς ἤδη καὶ ἔμμουσος ἦ. Καὶ ποιοῦσι ταῦτα. Τὸ μὲν γὰρ παιδίον ἐς δάφνην ἀπόκειται, καὶ κλῶνας μυρρίνης, συμβαλλομένου τοῦ πατρὸς ἱεροῦ τεύχεσθαι τοῦ παιδός, ἀφ' ὧν κύμβαλά τε κατήχει τῆς οἰκίας, ὅτε ἐτίκτετο, καὶ τύμπανα ἤκούετο ἐκ 10 Ῥέας. Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ Νύμφαι χορεύσαι οἱ, καὶ ἐκασκιρτῆσαι τὸν Πᾶνα. Φασὶ δὲ αὐτόν, ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀμελήσαντά τοῦ σκιρτᾶν, ᾄδειν τὰ τοῦ Πενδάρου. Ἡ Ῥέα δὲ ἄγαλμα ἐκπετόνηται, καὶ καθίδρου 15 καὶ μὲν αὐτοῦ [καὶ] περὶ θύρας. Οἶμαι δὲ καὶ λίθου τὸ ἄγαλμα φαίνεσθαι, κατεσκληκνίας ἐνταῦθα τῆς γραφῆς, καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐξοσμένης. Ἄγει καὶ τὰς Νύμφας ἐνδρόβους, καὶ οἷας ἐκ πηγῶν. Ὁ δὲ Πᾶν ἐξορχεῖ 20 ται μὲν ῥυθμόν δὴ τινα. Φαιδρόν δὲ αὐτῷ τὸ εἶδος, καὶ τῆς ῥινδς οὐδὲν χολῶδες. Αἱ δὲ εἶσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ τὸ μέλι, καὶ 7 τὰ κέντρα ἀνέλκουν, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. Ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα 25 ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων. Καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ.

XIII.

ΛΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ Η ΓΤΡΑΙ.

Αὐτοῦ πελάγους ἀνεστηκυῖαι πέτραι, καὶ ἡ ξέουσα περὶ αὐτὰς θάλαττα, ἥρως τε δευ- 30 νὼν βλεπόντων ἐπὶ τῶν πετρῶν, καὶ τι καὶ φρονήματος ἔχων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὁ Λοκρὸς

Αἴας. Βέβληται μὲν τὴν ἑαυτοῦ ναῦν, ἐμ-
 πύρου δὲ αὐτῆς ἀποπηδήσας, ὁμόσα κεχώρηκε
 τοῖς κύμασι, τῶν μὲν διεκπαίων, τὰ δὲ ἐπι-
 σπόμενος, τὰ δὲ ὑπαντλῶν τῷ στήρῳ. Γυραῖς
 5 δ' ἐντυχῶν, (αἱ δὲ Γυραὶ πέτραι εἰσὶν ὑπερφαι-
 γουσαι τοῦ Αἰγαίου κόλπου), λόγους ὑπέρρο-
 ρας λέγει κατὰ τῶν θεῶν αὐτῶν, ἐφ' οἷς ὁ
 Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς Γυράς στέλλεται, φο-
 βερός, ὡ παῖ, καὶ χειμῶνος πλέως, καὶ τὰς
 10 χαίτας ἐξηρμένους. Καὶ τοι ποτὶ καὶ συνε-
 μάχει τῷ Λοφῷ κατὰ τὸ Ἴλιον, σωφρονοῦντα
 δὲ καὶ φειδομένῳ τῶν θεῶν, καὶ ἐρῶνντο αὐ-
 τὸν τῷ σκήπτρῳ. Νῦν δὲ ἀπειδὴ ὑβρίζοντα
 ὄρε, τὴν τρίαιναν ἐπ' αὐτὸν φέροι, καὶ πε-
 15 πλῆξεται ὁ αὐχὴν τῆς πέτρας, ὃ ἀνέχων τὸν
 Αἴαντα, ὡς ἀποσείσαιτο αὐτὸν αὐτῇ ὕβρει.
 Ὁ μὲν δὴ λόγος τῆς γραφῆς αὐτός. Τὸ δὲ
 ἐναργές, λευκῇ μὲν ὑπὸ κυμάτων ἢ θάλαττα,
 σκιλάδες δ' αἱ πέτραι, διὰ τὸ αἰετὶ φαίνεσθαι.
 20 Πῦρ δὲ θεῶν μέσης ἄττει τῆς νεώς, ἐς ὃ ἐμ-
 πύων ὁ ἄνεμος, πλεῖ ἢ ναῦς ἔτι, καθ' ἅπερ
 ἰστίῳ χρωμένῃ τῷ πυρί. Ὁ δὲ Αἴας, οἷον ἐκ
 μάθης ἀναφύων, περιαιθεῖ τὸ πέλαγος, οὔτε
 ναῦν ὄρων, οὔτε γῆν. Καὶ οὔτε τὸν Ποσειδῶ
 25 προσιδόντα δέδοικεν, ἀλλ' ἔοικε διατεινομένῳ
 ἔτι. Οὕτως γὰρ τοὺς βραχίονας ἢ ῥώμην ἀπολέλοι-
 πεν, ὃ αὐχὴν τε ἀνέστηκεν, οἷος ἐπὶ Ἑκτορα
 καὶ Τρῶας. Ὁ μὲν δὴ Ποσειδῶν, ἐμβαλὼν
 τὴν τρίαιναν, ἀράξει τὸ τρύφος αὐτῷ Αἴαντα
 30 τῆς πέτρας. Αἱ δὲ Γυραὶ αἱ λοιπαὶ μενοῦσί
 τε ἐς ὅσον θάλαττα, καὶ ἄσυλοι ἐστήξουσιν τῷ
 Ποσειδῶνι.

XIV.

ΘΕΤΤΑΛΙΑ

Αἰγυπτιάζει μὲν ἡ προβολὴ τῆς γραφῆς· ὁ λόγος δὲ αὐτῆς οὐκ Αἰγύπτιος, ἀλλ', οἶμαι, Θετταλῶν. Αἰγυπτίοις μὲν γὰρ παρὰ τοῦ Νείλου ἡ γῆ, Θετταλοῖς δὲ Πηνειὸς οὐ συνεχώρει πάλαι γῆν ἔχειν, περιβεβλημένων τοῖς πεδίοις 5 ὄρων, καὶ τοῦ ρεύματος ἐπικλύζοντος αὐτά, ὑπὸ τοῦ μήπω ἐκβαλεῖν. Ῥῆξει γοῦν ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ τὰ ὄρη, καὶ πύλας τῷ ποταμῷ ἐργάσεται. Τοῦτω γὰρ νυνὶ τῷ ἔργῳ ἐφέστηκεν, ἀθλῶν αὐτό, καὶ ἀνακαλύπτων τὰ 10 πεδία. Καὶ διῆρται μὲν ἡ χεὶρ ἐς τὸ ἀναρρῆσαι· τὰ δὲ ὄρη, πρὶν πεπληχθαι, διῶταται τὸ ἀποχρῶν τῷ ποταμῷ μέτρον. Ἀγωνιζομένης δὲ πρὸς τὸ ἐναργὲς τῆς τέχνης, τὰ δεξιά τοῦ Ποσειδῶνος ὁμοῦ καὶ ὑπέσταλται καὶ προβέβηκε, 15 καὶ ἀπειλεῖ τῇ πληγῇ οὐκ ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σώματος. Γέγραπται δὲ οὐ κυάνεος, οὐδὲ θαλάττιος, ἀλλ' ἡπειρώτης. Τῷ τοι καὶ ἀσπάζεται τὰ πεδία, καὶ ὁμαλὰ ἰδὼν καὶ εὐρέα, καθάπερ θαλάττας, χαίρει. Καὶ ὁ 20 ποταμὸς οἷον αὐτίς, καὶ φυλάττων τὸ ἐς ἀγκῶνα, (ποταμῷ γὰρ ὀρθοῦσθαι οὐ σύνηδες, ἀνατίθεται τὸν Τιταρήσιον ὡς κοῦφον καὶ πετιμώτερον, καὶ ὁμολογεῖ τῷ Ποσειδῶνι ἐκρυήσεσθαι τῶν πεδίων, ὁδῷ χρώμενος. Ἀνίσχει 25 καὶ ἡ Θετταλία, συνιζάνοντος ἤδη τοῦ ὕδατος, ἐλαία κομῶσα, καὶ ἀστάχυι, καὶ πῶλον ἐφαπτομένη συνανίσχοντος. Ἔσται γὰρ καὶ ἵππος αὐτῇ παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅταν τὴν ἀπορρόην τοῦ θεοῦ καθεύδοντος ἡ Γῆ ὑποδῇ- 30 ξηται ἐς ἵππον.

XV.

Γ ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

Βοσπόρου καὶ Συμπληγάδων ἡ Ἀργὴ διεκ-
 πλεύσασα μέσον ἤδη τέμνει τὸ ῥόδιον τοῦ
 Πόντου· καὶ θέλγει τὴν θάλατταν Ὀρφεύς
 ᾄδων, ἡ δὲ ἀκούει, καὶ ὑπὸ τῇ ᾠδῇ κεῖται ὁ
 5 Πόντος. Τὰ μὲν δὴ ἀγώγιμα τῆς νεῶς, Διὸς-
 κουροι καὶ Ἡρακλῆς, Αἰακίδαί τε καὶ Βορεά-
 δαι, καὶ ὅσον τῆς ἡμιθέου φορᾶς ἦνθει. Τρό-
 πος δὲ ὑψήροσται τῇ νηϊ, δένδρον ἀρχαίον,
 ᾧ κατὰ Λωδώνην ὁ Ζεὺς ἑαυτοῦ ἐς τὰ μακ-
 10 τεία ἐχρῆτο. Γνώμη δὲ ἐς τὸν πλοῦν ἦδε.
 Χρυσοῦν ἀπόκειται τι ἐν Κόλχοις κώδιον κριοῦ
 ἀρχαίου, ὃς λέγεται τὴν Ἑλλην ὁμοῦ τῷ Φρί-
 ξῳ διὰ τοῦ οὐρανοῦ πορθμεῦσαι. Τοῦτο Ἰάσων
 ἐλίεν, ᾧ καὶ, ποιεῖται ἄθλον· φρουρὸς γάρ
 15 τις αὐτῷ δράκων ἐμπέπλεκται, δεινὸν βλέπων,
 καὶ ὑπερορῶν τοῦ καθεύδοντος· ὃθεν ἄρχη τῆς
 νεῶς, ἐπειδὴ βλέπει ἐς αὐτὸν ἡ τοῦ πλοῦ αἰ-
 τία. Καὶ Τίφυς μὲν, ᾧ παῖ, κυβερνᾷ· λέγε-
 ται δὲ οὗτοσι πρῶτος ἀνθρώπων ἀπιστουμένην
 20 θάρσυναι τὴν τέχνην. Λυγκεύς δὲ ὁ Ἀφα-
 ρέως ἐπιτέτακται τῇ πρῶρᾳ, δεινὸς ὢν ἐκ πολ-
 λῶν τε ἰδεῖν, καὶ ἐς πολὺ καταβλέψαι τοῦ
 βάθους, καὶ πρῶτος μὲν ὑποκαίμενων ἐρμά-
 των αἰσθῆσθαι, πρῶτος δὲ ὑποφαίνουσιν γῆν
 25 ἀσπᾶσασθαι. Ἀλλὰ νῦν ἐκπεπληχθαί μοι δο-
 κεῖ καὶ τὸ τοῦ Λυγκέως ὄμμα τὴν προσβολὴν
 τοῦ φάσματος, ὑφ' οὗ καὶ οἱ πεντήκοντα σχα-
 σάμενοι 1 τὴν εἰρεσίαν, Ἡρακλῆς μὲν ἄτρε-
 πτος μένει τοῦ θαύματος, ἅτε διὰ πολλοῖς
 30 ὁμοίοις ἐντυχών· οἱ δὲ λοιποὶ θαυμά τι, οἶμαι,
 τοῦτο λέγουσιν. Ὀρᾷται γὰρ αὐτοῖς Γλαῦκος
 ὁ Πόντιος. Οἰκῆσαι δὲ οὗτοσί ποτε λέγεται
 τὴν ἀρχαίαν Ἀνθηδόνα, καὶ πόας μὲν τινας
 ἐκ τῆς θαλάττης γαύσασθαι, κύματός δὲ ὑπο-

δραμόντος αὐτὸν ἐς τὰ τῶν ἰχθύων ἀπηνέχθη
 ἦδη. Ματτεύεται οὖν μέγα τι, ὥς εἰκός· πε-
 ρίεσσι γὰρ αὐτῷ τῆς τέχνης. Τὸ δὲ εἶδος,
 ἑγροὶ μὲν αὐτῷ γενεῖαν βόστυχοι, λευκοὶ δὲ
 ἰδεῖν καθάπερ προννοί· βαρεῖς δὲ πλόκαμοι 5
 κόμης, καὶ τοῖς ὤμοις ἐποχτερόντες ὅσον
 ἐσπάσαντο θαλάσσης· ὄφρυς λάσαι, ξυκάπτου-
 σαι πρὸς ἀλλήλας οἷον μία. Φεῦ τοῦ βρω-
 χίονος, ὥς γεγύμνασται πρὸς τὴν θάλασσαν,
 ἐμπίπτων ἀεὶ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων αὐτὰ 10
 ἐς τὴν νῆξιν. Φεῦ τῶν στέρνων, ὥς λάχνη μὲν
 αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύων κομῶσα καὶ φυ-
 κίων. Γαστήρ δὲ ὑπόκειται παραλλάττουσα
 καὶ ἀπιούσα ἦδη. Ἰχθὺν δὲ εἶναι τῷ λαιπῷ
 τὸν Γλαῦκον δηλοῖ τὰ οὐραῖα ἐξηρμένα, καὶ 15
 πρὸς τὴν ἰξὺν ἐπιστρέφοντα. Τὰ δὲ μνηοειδὲς
 αὐτῶν ἀλιπορφύρου τι ἄνθος ἔχει. Περιθέ-
 ονσι δ' αὐτὸν καὶ ἀλκυόνες, ὁμοῦ μὲν ἄδουσαι
 τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ὧν αὐταί τε καὶ ὁ
 Γλαῦκος μεθηρμόσθησαν, ὁμοῦ δ' ἐνδεικνύμε- 20
 ναι τῷ Ὀρφεῖ τὴν ἑαυτῶν ᾠδὴν, δι' ἣν οὐδὲ
 ἡ θάλαττα ἀμούσως ἔχει.

XVI.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ.

Ὁ θύων ἐν Ἰσθμῷ δῆμος, εἴη δ' ἂν ὁ ἐκ
 τῆς Κορίνθου· καὶ βασιλεὺς οὗτος τοῦ δήμου,
 Σίσυφον αὐτὸν ἠγώμεθα· τέμενος δὲ τουτὶ 25
 Προσειδῶνος, ἡρέμα τι προσηχοῦν τῇ θαλάττῃ,
 (αἱ γὰρ τῶν πετύων κόμαι τοῦτο ἄδουσι) τοια-
 δε, ὡ παῖ, σημαίνει. ¶ Ἡ Ἰνὰ τῆς γῆς ἐκ-
 πεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς Λευκοθέα τε καὶ τοῖ
 τῶν Νηρηϊδῶν κύκλου, τὸ δὲ τοῦ παιδός, ἡ γῆ 30
 Παλαίμων τῷ βρέφει χρήσεται. Καταίρει δὲ
 ἦδη ἐς αὐτὴν ἐπὶ δελφῖνας σθηνίον. Καὶ ὁ

δαίφλῃ τὰ νῶτα ὑποστρώνοντες φέρεσι καθεύδοντα,
 δουλοδικαίων ἀποφῆτι τῆς γαλήνης, ὥς μὴ
 ἐκπέσοι τοῦ ὕπνου. Προσιόντι δὲ αὐτῷ ῥήγνυσι
 αἱ τε κατὰ τὴν Ἰσθμὸν ἄδυτον, διασχομένης
 τῆς γῆς ἔκ Πουσειδῶνος, ὃν μαι δοκεῖ καὶ Σι-
 σύφῳ τούτῳ προειπεῖν τὸν τοῦ παιδὸς εἰσπλουν,
 καὶ ὅτι θύσειν αὐτῷ θεοί. Οὐνεὶ δὲ ταῦρον
 τευτονὶ μέλανα, ἀποσπάσας, οἶμαι, αὐτὸν ἐκ
 τῆς τοῦ Πουσειδῶνος ἀγέλης. Ὁ μὲν οὖν τῆς
 κοθυρίας λόγος, καὶ ἡ τῶν θυσιάντων ἐσθής,
 καὶ τὰ ἐναγίσματα, ὦ παῖ, καὶ τὸ σφάτ-
 των, ἐς τὰ τοῦ Παλαίμονος ἀποκείσθω ὄργια.
 Ἐμνός γάρ ὁ λόγος, καὶ κομιδῇ ἀπέθετος,
 ἀπὸ θεοδικαίων αὐτὸν Σισύφου τοῦ σοφοῦ.
 Ἰσάφῳ γάρ ἤδη που δηλοῖ αὐτὸν ἡ ἐπιστροφή
 τοῦ εἶδους. Τὸ δὲ τοῦ Πουσειδῶνος εἶδος, εἰ
 μὲν τὰς Γυρᾶς πέτρας, ἢ τὰ Θετταλικά ὄρη
 ῥήξειν ἔμελλε, θεῖνός ἄν που ἐγράφετο, καὶ
 οἷον πλητταῖν ἔξενον δὲ τὸν Μελικέρτην ποιού-
 μενος, ὥς ἐν τῇ γῇ ἔχοι, μειδιᾷ καθορμιζο-
 μένου, καὶ κτελέει τὸν Ἰσθμὸν ἀναπετάσαι
 τὰ στέρνα, καὶ γενέσθαι τῷ Μελικέρτῃ οἶκον.
 Ὁ δὲ Ἰσθμός, ὦ παῖ, γέγραπται μὲν ἐν εἰδει
 δαίμονος, ἐνυπνιάζων ἑαυτὸν τῇ γῇ· τέτακται
 25 δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως Αἰγαίου καὶ Ἀδρίου μέ-
 σον κείσθαι, καθάπερ ἐπεξευγμένος τοῖς πελά-
 γισιν. Ἔστι δὲ αὐτῷ μενίσκιον μὲν ἐν δεξιᾷ,
 Αἰγαῖόν τε οἶμαι· κόραι δ' ἐν ἀριστερᾷ, Κεγχρεαί
 που πέτρα. Θάλατται δὲ αὐταὶ καλαὶ καὶ ἰκα-
 30 τῶς εὐδίῳι τῇ τὸν Ἰσθμὸν ἀποφαινούσῃ γῇ πα-
 ρακείμενται.

XVII.

Γ Ν Η Σ Ο Ι.

Βούλει, ὦ παῖ, καθάπερ ἀπὸ νῆος διαλε-
 γόμεθα περὶ τούτων τῶν νήσων, οἷαν, περι-

πλέοντες αὐτὰς τοῦ ἥρος, ὅτε Ζέφυρος ἱλαρὰν
ἐργάζεται θάλατταν, προσκυῖαν τῆς ἑαυτοῦ
αὔρας· Ἄλλ' ὅπως ἐκὼν λελήσῃ τῆς γῆς, καὶ
θάλαττά σοι ταυτὶ δόξῃ, μὴτ' ἐξηραμένη καὶ
ἀναχατίζουσα, μὴθ' ὑπὲρ καὶ γαλήνῃ, πλῆ-
τη δὲ τις καὶ οἷον ἔμπνους. Ἰδοὺ, ἐμβαβλή-
καμεν. Συγχωρεῖς γὰρ πού καὶ ὑπὲρ τοῦ πα-
δός ἀποκρίνασθαι. Συγχωρῶ, καὶ πλέωμεν.
Ἡ μὲν θάλαττα, ὡς ὄρας, καλλή· νῆσοι δὲ ἐκ
αὐτῇ, μὲν Αἶ', οὐ Λέσβος, σὺδ' Ἰμβρος ἢ Αἴ-
γιος, ἀλλ' ἀγέλαται καὶ μακρὰ, καὶ ἄτερ κῶ-
μαί τινες, ἢ σταθμοί, ἢ νῆ· Λία ἐπαύλια, τῆς
θαλάττης. Ἡ μὲν δὲ πρώτη σφῶν ἐρυμνὴ ἐ-
στὶ, καὶ ἀπότομος, καὶ τειχέρας τὴν φύσιν,
ἀκρωνυχία· ἐξαιρούσα πανόπτη Ποσειδῶν, κα-
τὰ τὰ ῥόσος τε καὶ ὑγρά, καὶ τὰς μελίττας βό-
σκουσα ὀρείοις ἀνθεσιν, ὧν δρέπεσθαι καὶ τὰς
Νηρηίδας εὐχός, ὅταν τῇ θαλάττῃ ἐπιπαιῶσι.

Τὴν δὲ νῆσον τὴν ἐφεξῆς, ὑπὲρ τα καὶ γεῶ-
δη οὖσαν, οἰκοῦσι μὲν αἰλιεῖς τε καὶ γεωργοὶ
ἄμα. Συμβάλλονται δὲ ἀγορὰν ἀλλήλοις, οἱ
μὲν τῶν γεωργουμένων, οἱ δὲ ὧν ἡγρευσαν.
Ποσειδῶ δὲ τουτοὺν γεωργὸν ἐπ' ἀρότρου καὶ
ζεύγους ἰδρυνται, λογιούμενοι αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς
γῆς. Ὡς δὲ μὴ σφόδρα ἡπειρώτης ὁ Ποσειδῶν
φαίνοιτο, πρῶτα ἐμβέβληται αὐτῷ ἀρότρω, καὶ
τὴν γῆν ῥήγνυσιν, οἷον πλέων. — Αἶ δ' ἐχόμενα
τούτων νῆσοι δύο, μία μὲν ἄμφω ποτὲ ἦσαν,
ῥαγεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ πελάγους μέση, ποταμοῦ
εὖρος ἑαυτῆς ἀπηνέχθη. Ταυτὶ δὲ ἐστὶ σοι καὶ
παρὰ τῆς γραφῆς, ὧ παῖ, γινώσκεις. Τὰ γὰρ
ἐσχισμένα τῆς νήσου παραπλήσιά που ὄρας,
καὶ ἀλλήλοις ξύμμετρα, καὶ οἷον ἐναρμόσαι
κοῖλα ἐκκειμένοις. Τοῦτο καὶ ἡ Εὐρώπη ποτὲ
περὶ τὰ Τέμπερ τὰ Θετταλικά ἔπαυε. Σεισμοί
γὰρ δὴ ἡ κακείνην ἀναπτύξαντες, τὴν ἁρμο-
νίαν τῶν ὄρων ἀναπείσημήναντο τοῖς τμήμασι,

καὶ πετρῶν τε οἴκοι φανεροὶ ἔτι, παραπλήσια
ταῖς ἐξηρμοσμέναις σφῶν πέτραις, ὕλη δ',
ὁδόσιν σχισθέντων τῶν ὁρῶν ἐπισπένθαι εἰκόσ,
οὐκ ἄδηλος. Λέγονται γάρ θη' ἔτι αἱ εὐναὶ
5 τῶν δένδρων. Τὸ μὲν δὴ τῆς νήσου πάθος
τοιούτον ἠγώμεθα. Ζεῦγμα δὲ ἐπὶ τοῦ πορ-
θμοῦ βέβληται, ὡς μίαν ὑπ' αὐτοῦ φαίνεσθαι.
Καὶ τὸ μὲν ὑποπλεῖται τοῦ ζεύγματος, τὸ δὲ
ἀμαξεύεται. Ὅρῳ γάρ που τοὺς διαφοριτῶν-
10 τας αὐτό, ὡς ἔδοιπόροι τε εἶσι καὶ ναῦται.

Τὴν δὲ νήσον, ὧ παῖ, τῇ πλησίον, θαῦμα
ἠγώμεθα. Πῦρ γάρ θη' ὑποτύφει αὐτὴν πᾶ-
σαν, σήραγγάς τε καὶ μυχοὺς ὑποδεδυκός τῆς
νήσου, δι' ὧν, ὥσπερ ἀνλῶν, ἡ φλόξ διεκπαῖται,
15 ῥύακας τε ἐξεργάζεται δεινούς, παρ' ὧν ἐκ-
πίπτουσι ποταμοὶ πυρός, μεγάλοι τε καὶ τῇ
θαλάττῃ ἐπικυμάλνοντας. Καὶ φιλοσοφεῖν μὲν
βουλομένῳ τὰ τοιαῦτα, νήσος ἀσφαλτοῦ καὶ
θείου παρεχομένη φύσιν, ἐπειδὴν ὑφ' αἰὸς
20 ἀναβρωθῇ, πολλοῖς ἐκπυροῦνται πνεύμασι, τὰ
τὴν ὕλην ἐξερεθίζοντα παρὰ τῆς θαλάττης ἀνα-
σπῶσα. Ἡ γραφὴ δὲ τὰ τῶν ποιητῶν ἐπα-
νοῖσα, καὶ μῦθον τῇ νήσῳ ἐπιγράφει· γίγαν-
τα μὲν βεβλήσθαι ποτε ἐνταῦθα, δυσθανα-
25 τούντι δὲ αὐτῷ τὴν νήσον ἐπενεχθῆναι δεσμοῦ
ἔνεκεν, εἶκειν δὲ μήπω αὐτόν, ἀλλ' ἀναμάχε-
σθαι ὑπὸ τῇ γῇ ὄντα, καὶ τὸ πῦρ τοῦτο σὺν
ἀπειλῇ ἐκπνέειν. Τοῦτ' δὲ καὶ τὸν Τυφῶ φα-
σιν ἐν Σικελίᾳ βούλεσθαι, καὶ τὸν Ἐγκέλαδον ἐν
30 Ἰταλίᾳ ταύτῃ, οὓς ἡπειροὶ τε καὶ νῆσοι πιέζουσιν
οὐκ ἔτι τεθνεώτας, αἰεὶ δὲ ἀποθνήσκοντας.
Ἔστι δέ σοι, ὦ παῖ, μηδ' ἀπολελειφθαι δόξαι
τῆς μάχης, ἐς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἀπαβλέ-
ψαντι. Τὰ γὰρ ἐπ' αὐτῆς φαινόμενα, ὃ Ζεὺς
35 ἀφίησι κεραυνοὺς ἐπὶ τὸν γίγαντα. Ὁ δ' ἀπα-
γορεύει μὲν ἤδη, πιστεύει δὲ τῇ γῇ ἔτι. Καὶ
ἡ γῇ δὲ ἀπείρηκεν, οὐκ ἔῴκτος αὐτῇ ἐσθάναι

ταῦ Ποσειδῶντος· Περιβέβληκε δὲ αὐτοῖς ἄχλυν,
 ὡς ὅμοια γεγονόσι μᾶλλον ἢ γιγνομένοις φαί-
 νοιτο. — Τὸν δὲ περίπλουν καλαφὸν τοῦτον οἰ-
 κεῖ δράκων, πλούτου τινός, οἶμαι, φύλαξ, ὃς
 ἦ ὑπὸ τῇ γῇ κεῖται. Τοῦτο γὰρ λέγεται τῷ
 θηρίον εὖνουν τε εἶναι τῷ χρυσῷ, καὶ ὃ τι
 ἰδὼν χρυσοῦν ἀγαπᾶν καὶ θάλλειν. Τό τοι καί-
 διον τὸ ἐν Κόλχοις, καὶ τὰ τῶν Ἑσπερίδων
 μήλα, ἐπεὶ χρυσᾷ ἐφαίνετο, διττῷ αὐτῷ
 ξυνεῖχον δράκοντες, καὶ ἑαυτοῖν ἐποιοῦντο. Καί τοι
 ὁ δράκων τε ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἔτι καὶ νῦν ἐν
 ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ μοι τὸν Ἀθηναίων
 ἀσπάσασθαι δῆμον ἐπὶ τῷ χρυσῷ, ὃν ἐκεῖναι
 τέττιγας ταῖς κεφαλαῖς ἐποιοῦντο. Ἐνταῦθα
 δὲ καὶ χρυσοῦς αὐτός ὁ δράκων, τὴν γὰρ κε-
 φαλήν τῆς χειρὸς ὑπερβάλλει, δεδιώς, οἶμαι,
 ὑπὲρ τοῦ κάτω πλούτου. — Κατηρηγὴς δὲ κίττῳ
 τε καὶ σμίλακι καὶ ἀμπέλοις ἦδε ἡ νῆσος οὔσα,
 Διονύσω μὲν ἀνεῖσθαι φησι, τὸν Διόνυσον
 δ' ἀπεινᾶν νῦν, καὶ ἐν ἡπείρῳ που βακχεύειν,
 ἐπιτρέψαντι τῷ Σειληνῷ τὰ ἐνταῦθα ἀπόθ-
 ρηκτα. Κύμβαλά τε ταῦτα ὕπνια, καὶ κρατή-
 ρεις ἀνεστραμμένοι χρυσοῖ, καὶ αὐλοὶ θερμοὶ
 ἔτι, καὶ τὰ τύμπανα δὲ ἀποφητὶ κείμενα, καὶ
 τὰς νεβρίδας ὁ Ζέφυρος οἷον αἶρει ἀπὸ τῆς
 γῆς. Ὅφεις τε ἔξ, οἱ μὲν ἐμπλέκονται τοῖς
 θύρσοις, οἱ δ' ὑπὸ τοῦ οἴνου παρεῖνται, ζώ-
 κουσθαι αὐτοὺς ταῖς Βάκχαις καθεύδοντας.
 Βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκαΐζουσιν,
 οἱ δ' ὀμφακες, οἱ δ' οἰνάνθηαι δοκοῦσι, οὐραν-
 οφισμένου τοῦ Διονύσου τὰς ὥρας τῶν ἀμπέ-
 λων, ὡς αἰὲν τρυγῶν. Ἀμφιλαφεῖς δ' οὔπω τι
 οἱ βότρυς, ὡς καὶ τῶν πετρῶν ἀπηρτῆσθαι,
 καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικρέμασθαι· ὀπωρίζουσι δὲ
 προστετόμενοι θαλάττιοι τε καὶ ἡπειρώται. Ὀφ-
 νιδες. Τὴν γὰρ ἄμπελον ὁ Διόνυσος παρᾷ χει-
 ποιήν, παῖς, πλὴν τῆς γλαυκῆς. Ἐκείνην δὲ

μόνην ἄρα ἀπωθεῖται τῶν βοτρυῶν, ἐπειδὴ
τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον. Ὡὰ γὰρ
τῆς γλαυκὸς εἰ φάγοι παιδίον [νήπιόν τε καὶ
ἄοινον], ἀπεχθάνεται τῷ οἴνῳ πᾶσαν ἡλικίαν,
5 καὶ οὐτ' ἂν πίοι, καὶ φοβεῖται τοὺς μεθύον-
τας. Σὺ δ' οὕτω τι θρασύς, ὦ Παιῖ, ὥς μηδὲ
τὸν Σειληνὸν τοῦτον, τὸν φύλακα τῆς νήσου,
φοβεῖσθαι, μεθύοντά τε καὶ ἀπτόμενον τῆς
Βάκχης. Ἡ δ' οὐκ ἀξιοῖ ἐπ' αὐτὸν βλέπειν,
10 ἀλλὰ τοῦ Διονύσου ἐρώσα, ἀνατυπούται αὐ-
τὸν τε καὶ ἀναγράφει, καὶ ὄρᾳ μὴ παρόντα.
Τὸ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν ἦθος τῇ Βάκχῃ μετέω-
ρον μὲν, οὐ μὴν ἔξω γε ἐρωτικῶν φροντίδων.

Ταυτὶ δὲ ἡ φύσις τὰ ὄρη ξυνθεῖσα νῆ-
15 σον εἰργασται, δασεῖάν τε καὶ ὕλης πλέω,
ὁπόση κυπαρίττου τε ὑψηλῆς καὶ πεύκης καὶ
ἐλάτης, δρυῶν τε αὖ, καὶ κέδρου. Καὶ γὰρ
τὰ δένδρα τὸν ἑαυτῶν γέγραπται τρόπον. Τὰ
μὲν δὴ ἐνθῆρα τῆς νήσου συοθηραὶ τε ἀνι-
20 χνεύουσι, καὶ ἐλαφηβόλοι, λόγχας ἐπὶ τὰ θη-
ρία ἡρμένοι, καὶ τύξα ἔνιοι. Καὶ μαχαίρας
δὲ, ὦ Παιῖ, καὶ κορύνας φέρουσιν οἱ ἀγχέ-
μαχοι σφῶν, καὶ θρασεῖς. Δίκτυά τε ταῦτα
διηκται τῆς ὕλης, τὰ μὲν ἐγκολπίσασθαι θη-
25 ρίον, τὰ δὲ διῆσαι, τὰ δὲ σχεῖν τοῦ δρόμου.
Καὶ τὰ μὲν εἴληπται τῶν θηρίων, τὰ δὲ μά-
χεται, τὰ δὲ ἤρηκε τὸν βάλλοντα. Ἐνεργὸς
δὲ πᾶς βραχίον νεανίου, καὶ συνεξαίρουσι
βοὴν κύνες ἀνδράσιν, ὥς καὶ τὴν ἡχὴ φάναι
30 ξυμβακχεύειν τῇ θήρᾳ. Τὰ δὲ μεγάλα τῶν
φυτῶν δρυτόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες. Καὶ
ὁ μὲν διαίρει τὸν πέλεκυν, ὁ δὲ ἐμβέβληκεν,
ὁ δὲ θήγει, λαβὼν ἀπεστομισμένον ὑπὸ τοῦ
πλήττειν, ὁ δ' ἐπισκοπεῖται τὴν ἐλάτην, ἱστοῦ
35 ἕνεκα τεκμαιρόμενος τοῦ δένδρου πρὸς τὴν
ναῦν, ὁ δὲ τὰ νέα καὶ ὄρθα τῶν δένδρων
τίμνῃ ἐς τὰ ἐρετικά. Ἡ δ' ἀπορρώξ [καὶ ἡ

ἀπορῥαγεῖσα πέτρα], καὶ ὁ τῶν αἰθυϊῶν δῆμος,
καὶ ὁ ἐν μέσαις ὄρνις ἀπὸ τοιοῦδε γέγραπται
λόγου. Οἱ ἄνθρωποι ταῖς αἰθυϊαῖς ἐπιτίθεν-
ται, μὰ Δί', οὐ τῶν κρεῶν ἕνεκα· μέλαν γὰρ
καὶ νοσῶδες καὶ οὐδὲ πεινῶντι ἡδὺ τὸ ἐξ αὐ-
τῶν κρέας· γαστέρα δὲ παρέχονται παισὶν
λατρῶν, οἷαν τοὺς γευσασμένους αὐτῆς εὐσί-
τους ἀποφαίνειν καὶ κούφους. Ὑπνηλαὶ οὔσαι
καὶ πυριάλωτοι, νύκτωρ γὰρ αὐταῖς ἐναστρά-
πτουσι. Προσάγονται δὲ τὸν κήῦκα ὄρνιν ἐπὶ
μοῖρα τῶν ἀλίσκομένων μελεδωνόν εἶναι, καὶ
προεγρηγορέναι σφῶν. Ὁ δὲ κήῦξ θαλάττιος
μέν, χρηστός δὲ ὄρνις, καὶ ἀπράγμων, καὶ
θηρᾶσαι μὲν τι ἢ ἀδρανῆς, πρὸς δὲ γε ὕπνον
ἔρῳται, καὶ καθεύδει ὀμικρά. Ταῦτά τοι
καὶ ἀπομισθοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείναις. Ἐπει-
δαν οὖν ἐπὶ δαῖτα ἀποπτῶσιν, ὁ μὲν οἰκουρεῖ
περὶ τὴν πέτραν, αἱ δ' ἡκουσιν ἐς ἐσπέραν,
ἀπάγουσαι δεκάτην αὐτῶ τῶν τεθηραμένων.
Καὶ καθεύδουσιν ἤδη περὶ αὐτὸν, οὐ καθεύ-
δοντα, οὐδ' ἂν ἡττηθέντα ὕπνου ποτέ, εἰ μὴ
αὐταὶ βούλονται. Εἰ δὲ δόλου τοῦ προσιόντος
αἰσθοίτο, ὁ μὲν ἀναβοᾷ τορόν τε καὶ ὀξύ-
αἱ δ' ἀπὸ συνθήματος ἀρθεῖσαι φεύγουσιν, ἀνέ-
χουσιν τὸν μελεδωνόν, εἰ πετόμενος ἀπείποι
ποτέ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἔσθηκε, καὶ τὰς αἰθυϊας
περιορᾷ. Ἔστι δ' αὐτοῦ τὸ ἐν μέσαις ἐσθάναι
ταῖς ὄρνισιν ὁ Πρωτεύς, ὁ ἐν ταῖς φώκαις· τὸ
δὲ μὴ καθεύδειν ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἐνταῦθα δέ, ὦ παῖ, καὶ καθώρμισται ἡμῖν,
καὶ ὅ τι μὲν ὄνομα τῇ νήσῳ, οὐκ οἶδα· Χρυσῇ
δ' ἂν πρὸς γε ἐμοῦ ὀνομάζοιτο, εἰ μὴ μάτην
οἱ ποιηταὶ τὴν τοιάνδε ἐπωνυμίαν ἐξευρήκασι
τοῖς καλοῖς τε καὶ θαυμασίοις πᾶσιν. Ὡκισται
μὲν δὴ ὑπόση βασιλεία μικρὰ δέξασθαι· οὐ
γὰρ δὴ ἀρόσει γε ἐνταῦθά τις, οὐδὲ ἀμπελουρ-
γήσει· περίεστι δ' αὐτῇ πηγῶν, ὧν τὰς μέν

ἀκραιφνεῖς τε καὶ ψυχρὰς ἐκδίδωσι, τὰς δὲ
ἐκπυρῶσασα. "Ἔστι δ' οὕτω τι εὖρους, ὡς καὶ
τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν. Τό τοι ῥάδιον
τοῦτο, πηγὰς ὑποκυματίζουσι ζέουσαι, καὶ οἶον
5 ἐκ λέβητος ἀναπαλλόμεναί τε καὶ ἀναπηδῶσαι.
περὶ ἃς βέβληται ἦδε ἡ νῆσος. Τὸ μὲν οὖν
θαῦμα τῆς τῶν πηγῶν ἐκδόσεως, εἴτε τῆς γῆς
προσῆκε νομίζειν, εἴτε τῇ θαλάττῃ οἰκειοῦν,
δικάσει ὁδε ὁ Πρωτεύς· ἦκει γὰρ δὴ θεμιστεύ-
10 ῶν τούτῳ. Τὰ δὲ πεπολισμένα τῆς νήσου
σκοπῶμεν. Ὡκισται γὰρ δὴ ἐν αὐτῇ πόλεως
καλῆς τε καὶ λαμπρᾶς εἰδῶλον, ὅσον οἰκία,
καὶ βασιλικὸν εἶσω τρέφεται παιδίον, ἄδυρμα
δὲ αὐτῷ πόλις. Θέατρα γάρ ἐστιν, ὅποσα αὐ-
15 τόν τε δέξασθαι, καὶ τοὺς συμπαίστας του-
τουσὶ παῖδας· ἐππόδρομός τε ἐξωκοδόμηταί
τις, ἀποχρῶν τοῖς Μελιταίοις κυνιδίοις περι-
δραμεῖν αὐτόν. Ἰππους γὰρ δὴ ὁ παῖς ταῦτα
ποιεῖται, καὶ ἡ συνέχει σφᾶς ἐς ζυγόν τε καὶ
20 ἄρμα, ἡνιοχῆδων δὴ ὑπὸ τουτωνὶ τῶν πιθήκων,
οὓς τὸ παιδίον θεράποντας ἡγεῖται. Λαγῶδες
δὲ οὔτοσί, χθές, οἶμαι, ἐσχωρισμένος, ξυνέχε-
ται μὲν ἰμάντι φοινικῷ, καθάπερ κύων· δε-
δέσθαι δὲ οὐκ ἄξιοι, καὶ διολισθῆσαι τοὺς
25 δεσμούς· ἐθέλει, πιστεύων τοῖς προσθίοις τῶν
ποδῶν. Ψίττακός τε καὶ κίττα ἐν οἰκίσκῳ
πλεκτῷ, Σειρήνων δίκην ἐν τῇ νήσῳ ᾄδουσιν.
"Αἰδεῖ δὲ ἡ μὲν ὅποσα οἶδεν, ὁ δὲ ὅποσα μαν-
θάνει.

XVIII.

Κ Τ Κ Α Ω Ψ.

30 Οἱ θερίζοντες τὰ λήϊα καὶ τρυγῶντες τὰς
ἀμπέλους, οὔτε ἤρσαν, ὦ παῖ, ταῦτα, οὔτε
ἐφύτευσαν, ἀλλ' αὐτόματα ἡ γῆ σφίσιν ἀνα-

πέμπει ταῦτα. Εἰσὶ γὰρ δὴ Κύκλωπες, οἷς, οὐκ οἶδα ἐξ ὅτου, τὴν γῆν οἱ ποιηταὶ βούλονται αὐτοφνᾶ εἶναι ὧν φέρει. Πεποιήται δὲ αὐτοὺς καὶ ποιμένας, τὰ πρόβατα βόσκουσα, ὧν τὸ γάλα ποτόν τε ἡγοῦνται καὶ ὄψον. Οἱ δ' οὐκ ἀγορὰν γινώσκουσιν, οὔτε βουλευτήριον, αὔτε οἶκον, ἀλλὰ τὰ ῥήγματα ἐξοικισάμενοι τοῦ ὄρους. Τοὺς μὲν ἄλλους ἔα. Πολύφημος δὲ, ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀγριώτατος αὐτῶν, οἰκεῖ ἐνταῦθα, μίαν μὲν ὑπερτείνων ὄφρυν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐνδὸς ὄντος, πλατεῖα δὲ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χεῖλους, καὶ σιτούμενος τοὺς ἀνθρώπους, ὥσπερ τῶν λεόντων οἱ ὠμοί. Νυνὶ δὲ ἀπέχεται τοῦ τοιούτου σιτίου, ὥς μὴ βορός, μηδὲ ἀηδὴς φαίνοιτο. Ἐρᾷ γὰρ τῆς Γαλατείας, παιζούσης ἐς τουτὶ τὸ πέλαγος, ἀφιστορῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους. Καὶ ἡ μὲν σύριγξ ἔτι ὑπὸ μάλης, καὶ ἀτρεμεῖ. Ἔστι δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ἄσμα, ὥς λευκή τε εἴη, καὶ γαῦρος, καὶ ἡδίων ὄμφακος, καὶ ὥς νεβροὺς τῇ Γαλατεία σκυμνεύει καὶ ἄρκτους. Αἰδεῖ δὲ ὑπὸ πρίνῳ ταῦτα, οὐδ' ὅπου αὐτῷ τὰ πρόβατα νέμεται εἰδώς, οὐδ' ὅποσα ἔστιν, οὐδ' ὅπου ἡ γῆ. Ὅτι ὄρειός τε καὶ δεινὸς γέγραπται, χαίτην μὲν ἀνασεῖων ὀρθὴν καὶ ἀμφιλαφεῖ, πίτυος δίκην, καρχάρους δὲ ὑποφαίνων ὁδόντας, ἐκ βοροῦ τοῦ γενείου· στέρον τε καὶ γαστέρα, καὶ τὸ ἐς ὄνυχά ἱκον, λάσως πάντα. Καὶ βλέπειν μὲν ἡμέρον φησὶν, ἐπειδὴ ἐρᾷ ἄγριον δὲ ὄρᾳ, καὶ ὑποκαθήμενον ἔτι, καθάπερ τῶν θηρίων τὰ ἀνάγκης ἡττώμενα. Ἡ δὲ ἐν ἀπαλῇ τῇ θαλάσῃ παίζει, τέτρωρον δελφίνων ξυνάγουσα, ὁμοζυγούντων τε καὶ ταυτὸν πνεόντων. Παρθένοι δ' αὐτοὺς ἄγουσι Τρίτωνος, αἱ δμῳαὶ τῆς Γαλατείας, ἐπιστομίζουσαι σφαῖς, εἰ ἀγέρωχόν τι καὶ παρὰ τὴν ἡνίαν πράττοιεν. Ἡ δ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἀλιπόρ-

φυρον μὲν λήδιον ἐς τὸν Ζέφυρον αἶρει, σκιὰν
 ἑαυτῇ εἶναι, καὶ ἰστίον τῷ ἄρματι, ἀφ' οὗ
 καὶ αὐγὴ τις ἐπὶ τὸ μέτωπον καὶ τὴν κεφα-
 λὴν ἦκει, οὐπω ἥδιον τοῦ τῆς παρειᾶς ἄν-
 5 θους. Αἱ κόμαι δ' αὐτῆς οὐκ ἀνείνται τῷ Ζε-
 φύρῳ· διάβροχοι γὰρ δὴ εἰσί, καὶ κρείττους
 τοῦ ἀνέμου. Καὶ μὴν καὶ ἀγκῶν δεξιὸς ἐκ-
 κειται, λευκὸν διακλίνων πῆχυν, καὶ ἀνα-
 παύων τοὺς δακτύλους πρὸς ἀπαλῷ τῷ ὤμῳ·
 10 καὶ ὠλέναι ὑποκυμαίνουσι, καὶ μαζὸς ὑπ-
 ἀνίσταται, καὶ οὐδὲ τὴν ἐπιγοννίδα ἐκλείπει
 ἡ ὥρα. Ὁ ταρσὸς δὲ καὶ ἡ συναπολήγουσα
 αὐτῷ χάρις, ἐφ' ἑλὸς, ὡ παῖ, γέγραπται, καὶ
 ἐπιφαύει τῆς θαλάττης, αἶον κυβερνῶν τὸ ἄρ-
 15 μα. Θαῦμα οἱ ὀφθαλμοί· βλέπουσι γὰρ ὑπερ-
 ὀρίον τι, καὶ συναπιδὼν τῷ μήκει τοῦ πελάγους.

XIX.

ΦΟΡΒΑΣ Η ΦΛΕΓΓΤΑΙ.

Ὁ μὲν ποταμός, ὡ παῖ, Κηφισός, Βοιω-
 τικός 1 τε, καὶ οὐ τῶν ἀμούσων, σκηνοῦσαι
 δ' ἐπ' αὐτῷ Φλεγῦναι βάρβαροι, πόλεις οὐπω
 20 ὄντες. Οἱ δὲ πυκτεύοντες, τὸν τε, οἶμαι,
 Ἀπόλλωνα ὄρας, ὁ δ' αὖ Φόρβας ἐστίν, ὃν
 ἐστήσαντο οἱ Φλεγῦναι βασιλέα, ἐπειδὴ μέγας
 παρὰ πάντας οὗτος, καὶ ὠμότατος τοῦ ἔθνους.
 Πυκτεύει δὲ Ἀπόλλων πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν
 25 παρόδων. Τὴν γὰρ εὐθὺ Φωκίων τε καὶ Δελ-
 φῶν ὁδὸν κατασχών, οὔτε θύνει Πυθοῖ οὐδεὶς
 ἔτι, οὔτε παιᾶνας ἀπάγει τῷ θεῷ· χρησμοί τε
 καὶ λόγια καὶ ὄμμαι τρίποδος ἐκλέλειπται
 πάντα. Ἀρστεύει δὲ τῶν ἄλλων Φλεγῦναι ἀπο-
 30 τάζας ἑαυτῶν· τὴν γὰρ δρυῖν, ὡ παῖ, ταύτην
 οἶκον πεποιήται. Καὶ παρ' αὐτὸν φοιτῶσιν οἱ
 Φλεγῦναι, δικασόμενοι διή που ἐν τοῖς βασι-

λείοις τούτοις. Τοὺς δὲ βαδίζοντας ἐς τὸ ἱερὸν
λαμβάνων, γέγοντας μὲν καὶ παῖδας ἐς τὸ
κοινὸν τῶν Φλεγύων πέμπει, ληΐζεσθαι τε καὶ
ἀποιναῖν· τοῖς δὲ ἐρῶμενεστέροις ἀνταποδύεται,
καὶ τοὺς μὲν καταπαλαίει, τοὺς δὲ ὑπερτρέ- 5
χει, τοὺς δὲ παγκρατίῳ αἰρεῖ, καὶ ὑπερβολαῖς
δίσκων· κεφαλᾶς τε ἀποκόπτων ἀνάπτει τῆς
δρυός, καὶ ὑπὸ τούτῳ ζῇ τῷ λύθρῳ. Αἱ δ'
ἀπήρτηνται τῶν πτόρθων μυδῶσαι· καὶ τὰς
μὲν αὖους ὀράς, τὰς δὲ προσφάτους, αἱ δὲ ἐς 10
κρανία περιήκουσι. Σειήρασι δὲ καὶ ὀλολύ-
ζειν εἰκόασιν, ἐσπνέοντος αὐτὰς τοῦ ἀνέμου.
Φρονοῦντι δὲ αὐτῷ ταῖς Ὀλυμπιάσι ταύταις
ἦκει ὁ Ἀπόλλων, εἰκάσας ἑαυτὸν μεираκίῳ
πύκτη. Καὶ τὸ μὲν τοῦ θεοῦ εἶδος ἀχειρεκό- 15
μης, ὃ παῖ, γέγραπται, καὶ τὰς χαίτας ἀνε-
ληφώς, ἵνα εὐζώνῃ τῇ κεφαλῇ πυκτεύῃ. Ἀκτῖ-
νες δὲ ἀπανίστανται παρὰ τοῦ μετώπου, καὶ
μειδιάμα θυμῷ συγκεκραμένον ἢ παρειὰ πέμ-
πει· βολαί τε ὀφθαλμῶν εὐσκοποὶ καὶ συνεξ- 20
αίρουσαι ταῖς χερσίν. Αἱ δὲ ἐνήψαντο τοὺς
ἱμᾶντας, ἡδίους ἢ οἱ στέφανοι περὶ αὐταῖς
ἦσαν. Πεπύκτευται δὲ αὐτὸν ἡδῆ. Τὸ γὰρ
ἐμβεβληκὸς τῆς δεξιᾶς ἐνεργὸν ἔτι δηλοῖ τὴν
χεῖρα, καὶ οὐπω καταλύουσιν τὸ σχῆμα, ὃ 25
ἦρκεν. Ὁ Φλεγύας δὲ κεῖται ἡδῆ, καὶ ὀπό-
σον μὲν ἐπέχει τῆς γῆς, ποιητῆς ἐρεῖ. Κεχώ-
ρηκε δὲ ἐς κρόταφον αὐτῷ τὸ τραῦμα, καὶ τὸ
αἷμα ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἐκδίδοται. Γέγραπται
δὲ ὥμῳ καὶ συώδης τὸ εἶδος, οἷος σιτεισθαιζο
μᾶλλον τοὺς ξένους ἢ κτείνειν. Τὸ δὲ ἐξ οὐ-
ρανοῦ πῦρ, σκηπτὸς ἐπὶ τὴν δρυὴν φέρεται,
συμφλέξων τὸ δένδρον, οὐ μὴν ἐξαιρήσων γε
τὴν ἐπ' αὐτῷ μνήμην. Τὸ γὰρ χωρίον, ἐν ᾧ
ταῦτα, Δρυός, ὃ παῖ, κεφαλαὶ ἔτι. 35

XX.

Α Τ Α Α Σ.

Καὶ Ἀτλαντι ὁ Ἡρακλῆς, οὐδὲ προστά-
ξαντος Εὐρυσθέως, ἤρισεν, ὥς τὸν οὐρανὸν
οἷσων μᾶλλον ἢ ὁ Ἀτλας. Τὸν μὲν γὰρ συγ-
κεχυφότα ἑώρα, καὶ πεπιεσμένον, καὶ κείμενον
5 ἐς γόνυ ἕτερον, καὶ μικρὰ καταλειπόμενα αὐ-
τῷ τοῦ ἐστάναι· αὐτὸς δ' ἂν καὶ μετεωρίσαι
τὸν οὐρανόν, καὶ στήσαι ἀναθήμενος ἐς μα-
κρόν τοῦ χρόνου. Τὸ μὲν δι' φιλότιμον τοῦτο
οὐδαμοῦ ἐκφαίνει· φησὶ δὲ συναλγεῖν τε τῷ
10 Ἀτλαντι ἐφ' οἷς μοχθεῖ, καὶ μετασχεῖν ἂν τοῦ
ἄχθους αὐτῷ. Ὁ δ' οὕτω τι ἄσμενος εἰληπται
τοῦ Ἡρακλέους, ὥς ἰκτεύειν αὐτὸν τλήναι
ταῦτα. Γέγραπται δὲ ὁ μὲν ἀπειρηκώς, ὥς
τῷ ἰδρῶτι συμβαλέσθαι, ὅποσος ἂν ἐπ' αὐτοῦ
15 στάξει, βραχίονός τε ξυνεῖναι τρέμοντος. Ὁ
δὲ ἐρᾷ τοῦ ἀθλον. Ἀηλοῖ δὲ τοῦτο ἢ τε ὀρμη-
τοῦ προσώπου, καὶ τὸ ῥόπαλον καταβεβλημέ-
νον, καὶ αἱ χεῖρες ἀπαιτοῦσαι τὸν ἀθλον.
Σκιὰς δὲ τὰς μὲν τοῦ Ἡρακλέους οὐπω θαν-
20 μάζειν ἄξιον, εἰ ἔρῳνται τὸν ἀθλον. Τὰ
γὰρ τῶν κειμένων σχήματα, καὶ οἱ ὀρθοὶ μά-
λα εὖσκιοι, καὶ τὸ ἀκριβοῦν ταῦτα οὐπω σο-
φόν. Αἱ δὲ τοῦ Ἀτλαντος σκιαὶ σοφίας πρόσω.
Οὕτωσὶ γὰρ συνηκρότος συμπίπτουσὶ τε ἀλλή-
25 λαις, καὶ οὐδὲν τῶν ἡ ἐκκειμένων ἐπιθολοῦ-
σιν, ἀλλὰ φῶς ἐργάζονται περὶ τὰ κοιλὰ τε
καὶ ἐσέχοντα τὴν γαστέρα, καὶ προνευκότος
τοῦ Ἀτλαντος ὁρᾷν τε ὑπάρχει, καὶ ἀσθμαι-
νούσης ξυνιέναι. Τὰ τε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃν φέ-
30 ρει, γέγραπται μὲν ἐν αἰθέρι, ὁποῖος περὶ αὐ-
τὰς ἔστηκεν. Ἔστι δὲ ξυνεῖναι ταύρου τε, ὃς
δι' ἐν οὐρανῷ ταῦρος, ἄρκτων τε, ὁποῖαι ἐκεῖ
ὀρῶνται, καὶ πνευμάτων. Γέγραπται γὰρ τὰ
μὲν ξὺν ἀλλήλοις, τὰ δὲ ἐξ ἀλλήλων. Καὶ

τοῖς μὲν φιλία πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ σώζειν
 ἔοικε τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ νεῖκος. Νῦν μὲν οὖν
 ἀναθήσεις ταῦτα, Ἡρακλεῖς, μετ' οὐ πολὺ δὲ
 ξυμβιώσεις αὐτοῖς ἐν τῷ οὐρανῷ, πίνων καὶ
 περιβάλλων τὸ τῆς Ἡβης εἶδος. Ἀξὴ γὰρ τὴν 5
 νεωπάτην καὶ πρεσβυτάτην τῶν θεῶν. Δι' αὐ-
 τὴν γὰρ κάκεινοι νέοι.

XXI.

ΑΝΤΑΙΟΣ.

Κόνις οὔτε ἐν πάλαις ἐκείναις ἐπὶ πηγῇ
 θαλαίου, καὶ δυοῖν ἀθληταῖν ὁ μὲν ξυν-
 δέων τὸ οὖς, ὁ δὲ ἀπολύων λεοντῆς τὸν ὦμον, 10
 κολανοί τε ἐπιτήδαιοι, καὶ στήλαι καὶ κοῖλα
 γράμματα. ¶ Λιβύη ταῦτα καὶ Ἀνταῖος, ὃν
 Γῇ ἀνήκε σίνεσθαι τοὺς ξένους ληστρικῇ, οἶ-
 μαι, πάλη. Ἀθλοῦντι δὲ αὐτῷ ταῦτα, καὶ
 θάπτοντι οὖς ἀπώλλυε περὶ αὐτήν, ὡς δρᾶς, 15
 τὴν παλαιόστραν, ἄγει τὸν Ἡρακλέα ἢ γραφῇ,
 χρυσᾷ ταυτὶ τὰ μῆλα ἥδη ἥρηκότα, καὶ κατὰ
 τῶν Ἑσπερίδων ἀδόμενον. Οὐκ ἐκείνας ἐλεῖν
 θαῦμα τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλ' ὁ δράκων. Καὶ
 οὐδὲ γόνυ, φασί, κάμψας, ἀποδύεται πρὸς 20
 τὸν Ἀνταῖον, ἐν τῷ τῆς ὁδοιπορίας ἄσθματι,
 τείνων τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐς νοῦν τινα, καὶ οἷον
 διάσκεψιν τῆς πάλης. Ἐμβέβληκέ τε ἡνίαν
 τῷ θυμῷ, μὴ ἐκφέρειν αὐτὸν τοῦ λογισμοῦ.
 Ὑπερφρονῶν δὲ ὁ Ἀνταῖος ἐπῆρται, „δυστήνων 25
 δέ τε παῖδες,“ ἢ τοιοῦτόν τι πρὸς τὸν Ἡρακλέα
 ἔοικώς λέγειν, καὶ ῥωννὺς αὐτὸν τῇ ὕβρει.
 Εἰ δὲ καὶ πάλης τῷ Ἡρακλεῖ ἔμελεν, οὐκ ἄλ-
 λως ἐπεφύκει, ἢ ὡς γέγραπται. Γέγραπται δὲ
 ἰσχυρὸς οἶος, καὶ τέχνης ἔμπλεως, δι' εὐαρ- 30
 μοστίαν τοῦ σώματος. Εἴη δ' ἂν καὶ πελώριος,
 καὶ τὸ εἶδος ἐν ὑπερβολῇ ἀνθρώπου. Ἔστιν

αὐτῷ καὶ ἄνθος αἵματος, καὶ αἱ φλέβες οἷον
 ἐν ὠδίνι, θυμοῦ τινος ὑποδεδυκότος αὐτὰς
 ἔτι. Τὸν δὲ Ἀνταῖον, ὦ παῖ, δέδιας, οἶμαι·
 θηρίῳ γάρ [ἄν] τινι ἔοικεν, ὀλίγον ἀποδέων ἴσος εἶ-
 5 ναι τῷ μήκει καὶ τῷ εὐρος. Καὶ ὁ αὐχὴν ἐπέ-
 ξευκται τοῖς ὤμοις, ὧν τὸ πολὺ ἐπὶ τὸν αὐ-
 χένα ἦκει. Περιῆκται δὲ καὶ ὁ βραχίον, ὅσα
 καὶ οἱ ὦμοι. Στέρνα καὶ γαστήρ, ταυτὶ τὰ
 σφυρήλατα, καὶ τὸ μὴ ὀρθὸν τῆς κνήμης,
 10 ἀλλὰ ἀνελεύθερον, ἰσχυρόν· μὲν τὸν Ἀνταῖον
 οἶδε, ξυνθεδεμένον μὴν, καὶ οὐκ εἶσω τέχ-
 νης. Ἔτι καὶ μέλας Ἀνταῖος, κέχωρηκότος αὐ-
 τῷ τοῦ ἡλίου ἐς ¶ βαφὴν. Ταυτὶ μὲν ἀμφοῖν
 τὰ ἐς τὴν πάλην. Ὁρᾷς δὲ αὐτοὺς καὶ πα-
 15 λαίοντας, μᾶλλον δὲ πεπαλαικότας, καὶ τὸν
 Ἡρακλέα ἐν τῷ κρατεῖν. Καταπαλαίει δὲ αὐτὸν
 ἄνω τῆς γῆς, ὅτι ἡ Γῆ τῷ Ἀνταίῳ συνεπάλασε
 κυρτουμένη, καὶ μετοχλίζουσα αὐτόν, ὅτε
 κινοῖτο. Ἀπορῶν οὖν ὁ Ἡρακλῆς ὅ τι χρή-
 20 σαιτο τῇ Γῇ, συνείληφε τὸν Ἀνταῖον μέσον
 ἄνω κενεῶνος, ἔνθα αἱ πλευραί, καὶ κατὰ τοῦ
 μηροῦ ὀρθὸς ἀναθέμενος, ἔτι καὶ τῷ χεῖρι
 ξυμβαλὼν, λαγαρᾷ τε καὶ ἀσθμαινούσῃ τῇ
 γαστρὶ ἰποσχὼν τὸν πῆχυν, ἐκθλίβει τὸ πνεῦμα,
 25 καὶ ἀποσφάττει τὸν Ἀνταῖον ὀξείαις ταῖς πλεν-
 ραῖς ἐπιστραφείσαις ἐς τὸ ἥπαρ. Ὁρᾷς δὲ πού
 τὸν μὲν οἰμῶζοντα, καὶ βλέποντα ἐς τὴν γῆν,
 οὐδὲν αὐτῷ ἐπαρκοῦσαν, τὸν δὲ Ἡρακλέα
 ἰσχύοντα, καὶ μειδιῶντα τῷ ἔργῳ. Τὴν κο-
 30 ρυφὴν τοῦ ὄρους μὴ ἀργῶς ἰδῆς, ἀλλ' ἐκεῖ
 ἐπ' αὐτῆς θεοῦς ὑπονόει περιωπὴν ἔχειν τοῦ
 ἀγῶνος. Καὶ γάρ τοι χρυσοῦν γέγραπται νέ-
 φος, ὑφ' ᾧ, οἶμαι, σκηνοῦσι. Καὶ ὁ Ἑρμῆς
 οὔτοσὶ παρὰ τὸν Ἡρακλέα ἦκει, στεφανώσων
 35 αὐτόν, ὅτι αὐτῷ καλῶς ὑποκρίνεται πάλην.

XXII.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ.

Ἐν Λιβύῃ καθεύδοντι τῷ Ἡρακλεῖ μετὰ
 τὸν Ἀνταῖον ἐπιτίθενται οἱ Πυγμαῖοι, τιμω-
 ρεῖν τῷ Ἀνταίῳ φάσκοντες· ἀδελφοὶ γὰρ δὴ
 εἶναι τοῦ Ἀνταίου γενναῖοί τινες, οὐκ ἀθλη-
 ται μὲν, οὐδ' ἰσοπαλεῖς, γηγενεῖς δὲ καὶ ἄλλως 5
 ἰσχυροί. Καὶ ἀνιόντων ἐκ τῆς γῆς, ὑποκυ-
 μαίνει ἡ ψάμμος. Οἰκοῦσι γὰρ οἱ Πυγμαῖοι
 τὴν γῆν, ὅσα μύρμηκες, καὶ ἀγορὰν ἅ ἀποτί-
 θενται. Ἐπισιτίζονται δὲ οὐκ ἄλλότρια, ἀλλ'
 οἰκεία καὶ αὐτουργά. Καὶ γὰρ σπεύρουσι, καὶ 10
 θερίζουσι, καὶ πυγμαίῳ ζεύγει ἐφεστᾶσι. Λέ-
 γονται δὲ καὶ πελέκει χρῆσασθαι ἐπὶ τὸν ἄστα-
 χυν, ἡγούμενοι αὐτοὺς δένδρα εἶναι. Ἀλλὰ
 τοῦ θράσους. Ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα οὗτοι, καὶ
 ἀποκτεῖναι φασὶ καθεύδοντα, δαΐσαιεν δ' ἂν 15
 οὐδ' ἐργηγορότα. Ὁ δὲ ἐν ἀπαλῇ τῇ ψάμμῳ
 καθεύδει, καμάτου αὐτὸν ὑποδεδυκότος ἐν τῇ
 πάλῃ. Καὶ παντὶ τῷ στέρνῳ τὸ ἄσθμα ἐφέλ-
 κεται, χανδὸν ἐμπιπλάμενος τοῦ ὕπνου· αὐτὸς
 τε ὁ ὕπνος ἐφέσθηκεν αὐτῷ ἐν εἵδει, μέγα, οἷ- 20
 μαι, ποιούμενος τὸ ἑαυτοῦ ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡρα-
 κλέους πτώματι. Κεῖται καὶ ὁ Ἀνταῖος. Ἀλλ'
 ἡ τέχνη τὸν μὲν Ἡρακλῆν ἔμπνουν γράφει καὶ
 θερμόν, τὸν δὲ Ἀνταῖον τεθνηκότα καὶ αὔον,
 καὶ καταλείπει αὐτὸν τῇ γῇ. Ἡ στρατιὰ δέ, 25
 οἱ Πυγμαῖοι, τὸν Ἡρακλέα περισχόντες, μία
 μὲν αὕτη φάλαγξ τὴν ἀριστεράν χεῖρα βάλ-
 λουσι· δύο δὲ αὐτοὶ λόχοι στρατεύουσιν ἐπὶ
 τὴν δεξιάν, ὥς μᾶλλον ἐρῶμένην. Καὶ τῷ
 πόδε πολιορκοῦσι τοξόται, καὶ σφενδονητῶν 30
 ὄχλος, ἐκπληττόμενοι τὴν κνήμην ὄση. Οἱ δὲ
 τῇ κεφαλῇ προσμαχόμενοι, τέτακται μὲν ἐν-
 ταῦθα ὁ βασιλεύς, καρτερωτάτου αὐτοῖς τού-
 του δοκοῦντος· ἐπάγουσι δὲ καὶ οἶον ἀκρο-

πόλει μηχανάς, πῦρ ἐπὶ τὴν κόμην, ἐπὶ τοὺς
 ὀφθαλμοὺς δίκηλλαν· θύραι τινὲς ἐπὶ τὸ στόμα,
 καὶ τὰς τῆς ῥινόσ, οἶμαι, πύλας, ὥς μὴ ἀνα-
 πνεύσοι ὁ Ἡρακλῆς, ἐπειδὴν ἡ κεφαλὴ ἀλῶ.
 5 Ταυτὶ μὲν περὶ τὸν καυτεῦδοντα. Ἴδου δὲ καὶ
 ὡς ὀρθαῖται, καὶ ὡς ἐπὶ τῷ κινδύνῳ γελᾷ.
 Τοὺς δὲ πολεμίους πανουδὶ αὐλλεξάμενος ἐς
 τὴν λεοντὴν ἐντίθεται, καί, οἶμαι, τῷ Εὐρυ-
 σθεῖ φέρει.

XXII.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

- 10 Μάχεσθε, ὦ γενναῖοι, τὸν Ἡρακλέα καὶ
 πρόβατε. Ἄλλ' οὐ τοῦ λοιποῦ γε παιδᾶς ἀπό-
 σχοίτο, δυοῖν ἤδη κειμένοιν, καὶ στοχαζομέ-
 νης τῆς χειρός, ὥς καλὸν Ἡρακλεῖ. Μέγας
 μὲν ὑμῶν ὁ ἄθλος, καὶ μείων οὐδέν, ὦν πρὸ
 15 τῆς μανίας ἧ αὐτὸς ἠθλήσεν. Ἀλλὰ δείξοιτε
 μηδέν. Ἄπειστιν ὑμῶν ἄργος βλέπων, καὶ
 τοὺς Εὐρυσθεΐδας ἀποκτείνειν δοκῶν· ἐγὼ δὲ
 ἤκουσα αὐτοῦ παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἄρμα ἡγού-
 μένου, καὶ κέντρα ἐς τοὺς ἵππους φέροντας,
 20 καὶ τὴν Εὐρυσθεῶς οἰκίαν ἀπειλοῦντος ἐκπέρ-
 σειν. Ἀπατηλὸν γάρ τι ἡ μανία, καὶ δεινὸν
 ἐκ τῶν παρόντων ἀγαγεῖν ἐς τὰ μὴ παρόντα.
 Τούτοις μὲν οὖν ἀπόχρη ταῦτα. Σοὶ δὲ ὥρα
 γίγνεσθαι τῆς γραφῆς. Ὁ μὲν θάλαμος, ἐφ'
 25 ὃν ὥρμηκε, Μεγάραν ἔχει, καὶ τὸν παῖδα
 ἔτι. Κανᾶ δὲ καὶ χέρνιβα καὶ οὐλαὶ καὶ σχί-
 ζαι καὶ κρατήρ, τὰ τοῦ Ἑρκίου, λελάκτισται
 πάντα. Καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἔστηκεν, ἱερεῖα δὲ
 προσέρχεται τῷ βωμῷ, βρέφη ἀγεννῆ, καὶ
 30 τῇ λεοντῇ. Προςβέβληται δὲ ὁ μὲν κατὰ τοῦ
 λαιμοῦ, καὶ δι' ἀπαλῆς γε τῆς φάρυγγος ἐκ-
 δεδράμηκεν οἷστός· ὁ δὲ ἐς αὐτὸ διατέταται

τὸ στέρνον, καὶ ὄγκοι τοῦ βέλους μέσων δε-
 εκπεπαίκασι τῶν σπανδύλων, ὡς δῆλα ἐς πλευ-
 ρὰν ἐβρίμμένων. Αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῶν διά-
 βροχοὶ· καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ ἐδάκρυσάν τι
 περὶ τοῦ δακρύσαι. Παισὶ γὰρ χρυσοῦν τὸ 5
 δάκρυον, καὶ μικρὸν δ' ἴσως καὶ μέγα. Οἰ-
 στροῦντι δὲ τῷ Ἡρακλεῖ περίκειται πᾶς ὁ τῶν
 οἰκετῶν δῆμος, οἷον βουκόλοι ταύρω ὑβρι-
 ζοντι, δῆσαι τις ἐπιβουλεύων, καὶ κατασχεῖν
 τις ἀγῶνα ποιούμενος, καὶ κεκραγῶς ἕτερος. 10
 Ὁ δὲ ἥρτηται τῶν χειρῶν, ὁ δὲ ὑποσκελίζει,
 οἱ δὲ ἐνάλλονται. Τῷ δὲ αἰσθησις μὲν αὐτῶν
 οὐδεμία, ἀναρρῖπτει δὲ τοὺς προσιόντας, καὶ
 συμπατεῖ, πολὺ μὲν τοῦ ἀφροῦ διεκπτύων, μει-
 διῶν δὲ βλοσυρὸν καὶ ξένον, καὶ τοῖς ὀφθαλ- 15
 μοῖς ἀτενίζων ἐς αὐτά, ἃ δρᾷ, τὴν δὲ τοῦ
 βλέμματος ἐννοίαν ἀπάγων ἐς ἧ ἀεξηπάτηται.
 Βρυχᾷται δὲ ἡ φάρυγξ, καὶ ὁ ἀνὴρ ἐμπίπλα-
 ται, καὶ ἀνοιδούσιν αἱ περὶ αὐτὸν φλέβες,
 δι' ὧν ἐς τὰ καίρια τῆς κεφαλῆς ἀναρρῖει πᾶσα 20
 χορηγία τῆς νόσου. Τὴν Ἑριννὺν δὲ, ἣ ταῦ-
 τα ἰσχυσεν, ἐπὶ μὲν σκηνῆς εἶδες πολλάκις, ἐν-
 ταῦθα δὲ οὐκ ἂν ἴδοις. Ἐς αὐτὸν γὰρ ἐσωκίσατο
 τὸν Ἡρακλῆην, καὶ διὰ τοῦ στέρνου χορεύει
 μέσῳ αὐτῷ, εἶσω σκιρτῶσα, καὶ τὸν λογισμὸν 25
 θολοῦσα. Μέχρι τούτων ἡ γραφή. Ποιεῖται
 δὲ προσπαροινούσι, καὶ ξυνδούσι τὸν Ἡρα-
 κλέα, καὶ ταῦτα τὸν Προμηθεῖα φάσκοντες
 ὑπ' αὐτοῦ λελύσθαι.

XXIV.

Θ Ε Ι Ο Δ Α Μ Α Σ.

Τραχὺς οὗτος καὶ νῆ Δι' ἐν τραχείᾳ τῇ 30
 γῇ. Ρόδος γὰρ αὕτη ἡ νῆσος, ἥς τὸ τραχύ-
 τατον Αἰνιδιοι· γῆ σταφίδας μὲν καὶ σῦκα ἀγα-

θῆ δουῖναι, ἀρόσαι δὲ οὐκ εὐδαίμων, καὶ
 ἀμαξεῦσαι ἄπορος. Ὁ δὲ στρυγνὸς καὶ ἐν
 ὤμῳ τῷ γήρα, γεωργὸς νοεῖσθω, Θειοδάμαντα
 τὸν Λινδιον εἰς πον ἀκούσας ἔχεις. Ἀλλὰ τοῦ
 5 θράσους. Ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Θειοδάμας,
 ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστάς ἀποσφάττει τὸν
 ἕτερον τῶν βοῶν, καὶ σιτεῖται, σφόδρα ἐνθάς
 ὧν τοῦ τοιούτου σιτίου. Ἡρακλεῖ γάρ πον
 παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτιχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ
 10 Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὄλον,
 ὥς μὴδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Θειοδά-
 μαντι δὲ περὶ βουλευτὸν ἐπιφοιτήσας, καὶ πῦρ
 κομισάμενος (ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεύσασθαι καὶ
 οἱ λίθοι) ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν, ἀποπειρώ-
 15 μενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλάττονται ἤδη, καὶ
 μόνον οὐχὶ ἐγκαλῶν ὥς βραδεῖ πυρί. Τὰ τῆς
 γραφῆς οἷα μὴδὲ τὸ εἶδος παρεωρακέναι τῆς
 γῆς. Ὅπου γάρ τι καὶ μικρὸν ἐαυτῆς ἀρόσαι
 παραδεδωκεν ἢ γῆ, ἔοικεν, εἰ συνίημι, οὐδὲ
 20 ἀπόρη. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τὸ μὲν ἐρῶμένον τῆς
 διανοίας ἐπὶ τὸν βοῦν ἔχει, τὸ δὲ ῥάϊθυμον
 αὐτῆς ταῖς τοῦ Θειοδάμαντος ἀραις δέδωκεν,
 ὅσον τὴν παρειὰν ἠ ἀνεῖσθαι. Ὁ γεωργὸς δὲ
 λίθοις ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα. Καὶ ὁ τρόπος τῆς
 25 στολῆς Δώριος, αὐχμὸς τε τῇ κόμῃ, καὶ περὶ
 τῷ προσώπῳ πῖνος, καὶ ἐπιγουνῖς καὶ βραχίων,
 οἷους ἢ φιλτάτῃ γῇ τοὺς ἐαυτῆς ἀθλητάς ἀπο-
 τελεῖ. Τοῦτο τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἔργον, καὶ ὁ
 Θειοδάμας οὗτος σεμνὸς παρὰ Λινδίοις· ὅθεν
 30 βοῦς μὲν ἀρότης Ἡρακλεῖ θύεται, κατάρχον-
 ται δὲ ἐπαρώμενοι, ὅσα, οἶμαι, ὁ γεωργὸς
 τότε. Χαίρει δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ Λινδίοις δι-
 ὅσωι καταρφαμένοις τὰ ἀγαθὰ.

XXV.

ΑΒΔΗΡΟΥ ΤΑΦΑΙ.

Μὴ τὰς ἵππους, ὦ παῖ, τὰς τοῦ Διομήδους, ἄθλον ἡγώμεθα τοῦ Ἡρακλέους, ὅς γε καὶ ἥρηνεν ἤδη, καὶ συντέτριψε τῷ ῥοπάλῳ. Καὶ ἡ μὲν κεῖται αὐτῶν, ἡ δὲ ἀσπαίρει, τὴν δὲ ἀναπηδᾷ ἐρεῖς, ἡ δὲ πίπτει, βάρβαροι ταῖς 5 χαίταις, καὶ ἐς ὀπλὴν λάσιοι, καὶ ἄλλως θηρία. Φάτναι δὲ ὡς ἀνάπλεω μελῶν ἀνθρωπείων καὶ ὀστέων εἶσιν, οἷς ἐς τὴν ἵπποτροφίαν ταύτην ὁ Διομήδης ἐχρήσατο. Αὐτὸς τε ὁ ἵπποτρόφος ὡς ἀγριώτερος ἰδεῖν ἢ οἱ ἵπποι, πρὸς 10 αἷς πέπτωκεν. Ἀλλὰ τουτονὶ τὸν ἄθλον χαλεπώτερον χρὴ δοκεῖν, Ἐρωτός τε πρὸς πολλοῖς ἐπιτάττοντος αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, μόχθου τε ἐπ' αὐτὸν οὐ σμικροῦ ὄντος. Τὸν γὰρ δὴ Ἀβδήρον ὁ Ἡρακλῆς ἡμίβρωτον φέρει, ἀπο- 15 σπάσας τῶν ἵππων. Ἐδαΐσαντο δὲ αὐτὸν ἀπαλὸν ἔτι καὶ πρὸ Ἰφίτου νέον. Τουτὶ δὲ ἐστὶ καὶ τοῖς λειψάνοις συμβαλέσθαι· καλὰ γὰρ δὴ ἔτι ἐν τῇ λεοντῇ κεῖται. Τὰ μὲν δὴ δάκρυα τὰ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εἰ δὴ τι περιεπτύξατο 20 αὐτῶν, ἢ ὀλοφυρόμενος εἶπε, καὶ τὸ βαρὺ τοῦ προσώπου τῷ ἐπὶ πένθει δεδόσθω, καὶ ἄλλω ἐραστῇ ἄλλο. Ἐχέτω τι καὶ ἡ στήλη γέρας, ἐφεστηκῦῖα καλῶ ἢ σήματι. Ὁ δ', οὐχ ὅπερ οἱ πολλοί, πόλιν τε τῷ Ἀβδήρῳ ἀνίστησιν, ἣν ἀπ' 25 αὐτοῦ καλοῦμεν, καὶ ἀγὼν τῷ Ἀβδήρῳ κείσεται· ἀγωνιεύται δ' ἐν αὐτῷ πυγμὴν καὶ παγκράτιον, καὶ πάλην καὶ τὰ ἐναγώνια πάντα, πλὴν ἵππων.

XXVI.

Ξ Ξ Ν Ι Α.

Ὁ μὲν ἐν τῷ οἰκίσκῳ λαγῶδες δικτύου θή-
 ραμα. Κάθεται δὲ ἐπὶ τῶν σκελῶν, ὑποκι-
 νῶν τοὺς προσθίους, καὶ ὑπεγείρων τὸ οὖς.
 Ἀλλὰ καὶ βλέπει παντὶ τῷ βλέμματι. Βού-
 5 λεται καὶ κατόπιν ὄραν δι' ὑποψίαν καὶ τὸ
 αἰὲ πώσσειν. Ὁ δ' ἐκκρεμάμενος τῆς αὐτοῦ
 δρυός, ἀνερόρηγός τε τὴν γαστέρα, καὶ διὰ τοῖν
 ποδοῖν ἐκδεδυκώς, ὠκύτητα κατηγορεῖ τοῦ κυ-
 νός, ὅς ὑπὸ τῇ δρυὶ κάθεται, διαναπαύων
 10 ἑαυτόν, καὶ δηλῶν μόνος ἡρηκέναι. Τὰς πλη-
 σίον τοῦ λαγῶ νήττας, ἀρίθμει δὲ αὐτάς
 δέκα, καὶ τοὺς, ὅσαιπερ αἱ νῆτται, χῆνας,
 οὐδὲν δεῖ βλιμάζειν· ἀποτέτιλται γὰρ αὐτῶν
 τὸ περὶ τὰ στέγνα πᾶν, ἐκεῖ τοῖς πλωτοῖς ὄρ-
 15 νισι πλεονεκτούσης τῆς πιμελῆς. Εἰ δὲ καὶ
 ζυμίτας ἄρτους ἀγαπᾷ, ἢ ὀκταβλώμους, ἐκεῖ-
 νοι πλησίον ἐν βαθεῖ τῷ κανῶ. Καὶ εἰ μὲν
 ὄψου τι χρήξεις, αὐτοὺς ἔχεις· τοῦ τε γὰρ μα-
 ράθου μετέχουσι, καὶ τοῦ σελίνου, καὶ ἔτι
 20 τῆς μήκωνος, ἥπερ ἐστὶν ἡδυσμα τοῦ ὕπνου.
 Εἰ δὲ τραπέξης ἐρᾷς, τουτὶ μὲν ἐς ὀψοποιούς
 ἀναβάλλου, σὺ δὲ σιτοῦ τὰ ἄπυρα. Τί οὖν
 οὐ τοὺς δρυπέπεις ἀρπάξεις, ὧν ἐφ' ἑκατέρου
 κανοῦ σωρός οὗτος; Οὐκ οἶδθ', ὅτι μικρόν
 25 ὕστερον οὐκέθ' ὁμοίαις ἐντεύξῃ ταύταις, ἀλλὰ
 γυμναῖς ἤδη τῆς δρόσου; Καὶ μηδὲ τῶν τρα-
 γημάτων ὑπερίδης, εἴτι σοι μεσπίλου μέλει,
 καὶ Διδὸς βαλάνων, ἃς τρέφει λειότατον φυτὸν
 ἐν ὀξεῖ τῷ ἐλύτρῳ καὶ ἀτόπῳ εἰπεῖν. Ἐρῶν
 30 καὶ τὸ μέλι, [τῆς τῶν ἰσχάδων συνθήκης] πα-
 ρούσης παλάθης ταυτησὶ καλουμένης, καὶ εἴ-
 τι ἂν εἴποις· οὕτως ἡδὺ πέμμα. Περιαμπίσχει
 δὲ αὐτὴν φύλλα οἰκτεῖα, παρέχοντα τῇ παλά-
 θῃ τὴν ὥραν. ¶ Οἶμαι τὴν γραφὴν ἀποφέρειν

τὰ ξένια ταυτὶ τῷ τρυῖ ἀγροῦ δεσπότῃ. Ὁ δὲ
 λούεται τάχα, Πραμνείους ἢ Θασίους βλέπων,
 ἐνδὸν τῆς γλυκείας τρυγῆς ἐπὶ τῇ τραπέζῃ πιεῖν,
 ὥς ἐς ἄστνυ κατιῶν ὅσοι στεμφύλου καὶ ἀπρα-
 γμοσύνης, καὶ κατὰ τῶν ἀστνυτρίβων ἐρεῦγοιτο. 5

XXVII.

ΑΘΗΝΑΣΓΟΝΑΙ.

Οἱ μὲν ἐκπληττόμενοι θεοὶ καὶ θεαί,
 προειρημένον αὐταῖς μηδὲ Νύμφας ἀπειναι
 τοῦ οὐρανοῦ, παρεῖναι δὲ αὐτοῖς Ποταμοῖς, ὧν
 γίγνονται. Φρίττουσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄρτι
 τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἐν ὅπλοις ἐκραγεῖσαν 10
 Ἡφαιστοῦ μηχαναῖς, ὡς ὁ πέλεκυς. Τὴν δὲ
 ὕλην τῆς πανοπλίας οὐκ ἂν συμβάλοι τις.
 Ὅσα γὰρ τὰ Ἰριδος χρώματα, παραλλαττούσης
 ἐς ἄλλοτε ἄλλο φῶς, τοσαῦτα καὶ τῶν ὕλων.
 Καὶ ὁ Ἡφαιστος ἀπορεῖν ἔοικεν, ὅτῳ ποτὲ τὴν 15
 θεὸν προσαγάγῃται· προανάλωται γὰρ αὐτῷ
 τὸ δέλεαρ ὑπὸ τοῦ τὰ ὅπλα συνεκφυῖναι οἷ.
 Ὁ Ζεὺς δὲ ἀσθμαίνει σὺν ἡδονῇ, καθάπερ οἱ
 μέγαν ἐπὶ μεγάλῳ καρπῷ διαπονήσαντες ἄθλον,
 καὶ τὴν παιδα ἐξιστορεῖ, φρονῶν τῷ τόκῳ. 20
 Καὶ οὐδὲ τῆς Ἥρας τι δεινὸν ἐνταῦθα· γέγηθε
 δὲ, ὡς ἂν εἰ καὶ αὐτῆς ἐγένετο. Καὶ θύουσιν
 ἤδη τῇ Ἀθηνᾷ δῆμοι δύο ἐπὶ δυοῖν ἀκροπο-
 λείοις, Ἀθηναῖοι καὶ Ρόδιοι, γῇ καὶ θαλάττῃ,
 καὶ ἄνθρωποι γηγενεῖς, οἱ μὲν ἄπυρα ἱερὰ καὶ 25
 ἀτελῇ, ὁ δὲ Ἀθήνησσι δῆμος, πῦρ ἐκεῖ καὶ
 κνίσσαι ἱερῶν. Ὁ καπνὸς δὲ ¶ οἶον εὐώδης
 γέγραπται, καὶ μετὰ τῆς κνίσσης ἀναρρέων·
 ὅθεν ὡς παρὰ σοφωτέρους ἀφίκετο ἢ θεὸς καὶ
 θίσαντας εὖ. Ροδίοις δὲ λέγεται χρυσὸς ἐξ 30
 οὐρανοῦ ρεῦσαι, καὶ διαπλῆσαι σφῶν τὰς
 οἰκίας καὶ τοὺς στενωπούς, νεφέλῃν ἐς αὐτοὺς

ῥήξαντος τοῦ Διός, ὅτι κακῆνοι τῆς Ἀθηνᾶς
 ξυνῆκαν. Ἐρέστηκε τῇ ἀκροπόλει καὶ ὁ δαί-
 μων, ὁ Πλούτος. Γέγραπται δὲ πτηνὸς μὲν,
 ὡς ἐκ νεφῶν, χρυσοῦς δέ, ἀπὸ τῆς ὕλης ἐν ἣ
 5 ἐφάνη. Γέγραπται καὶ βλέπων. Ἐκ προνοίας
 γὰρ αὐτοῖς ἀφίκετο.

XXVIII.

‘ I Σ Τ Ο I :

Ἐπεὶ τὸν τῆς Πηνελόπης ἰσθὸν ἄδεις, ἐν-
 τετυχηκὼς ἀγαθῇ γραφῇ, καὶ δοκεῖ σοι πάντα
 ἰστοῦ ἔχειν, στήμοσί τε ἱκανῶς ἐντέταται, καὶ
 10 ἄνθεα κεῖται ὑπὸ τῶν μίτων, καὶ μόνον οὐχ
 ὑποφθέγγεται ἡ περκίς, αὐτὴ τε ἡ Πηνελόπη
 κλαίει δακρύοις, οἷς τὴν χιόνα τήκει Ὅμηρος,
 καὶ ἀναλύνει ἃ διῶφηνεν· ὄρα καὶ τὴν ἀράχνην
 ὑφαίνουσιν ἐκ γειτόνων, εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ
 15 τὴν Πηνελόπην, καὶ τοὺς Σῆρας ἔτι, ὧν τὰ
 ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὁρατά. Οἰκίας μὲν οὐκ
 εὖ πραττούσης προπύλαια ταῦτα· φήσεις αὐτὴν
 χρηθεῖν δεσποτῶν. Αὐλὴ δὲ ἔρημος εἰσω πα-
 ραφαινεται, καὶ οὐδὲ οἱ κίονες αὐτὴν ἔτι ἐρεί-
 20 δουσιν ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν καὶ καταρῥέειν.
 Ἄλλ’ ἔστιν οἰκητὸς ἀράχλαις μόναις. Φιλεῖ
 γὰρ τὸ ζῶον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέκειν. Ὅρα καὶ
 τὰ μηρύματα. Τοῦτο ἀναπτύουσιν τὸ νῆμα
 καρδίαν ἐς τοῦδαφος. Δεικνύει δὲ αὐτὰς ὁ
 25 ζωγράφος κατιούσας δι’ αὐτοῦ, καὶ ἀναρρίχων-
 μένας, ἀεροσιποτήτους κατὰ τὸν Ἡσίοδον, καὶ
 μελετώσας πέτεσθαι. Καὶ οἰκίας δὲ προσυφαί-
 νουσι ταῖς γωνίαις, τὰς μὲν εὐρείας, τὰς δὲ
 κοίλας. Τούτων αἱ μὲν εὐρεῖαι χρησταὶ θερί-
 30 ζειν, τὰς δὲ κοίλας ὑφαίνουσιν· ἀγαθὸν τοῦτο
 χερμῶκος. Καλὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα τοῦ ζω-
 γράφου. Τὸ γὰρ αὐτῷ γλίσχρως ἀράχνην τε

αὐτὴν διαπονήσαι, καὶ στίξαι κατὰ τὴν φύ-
 σιν, καὶ τὸ ἔριον αὐτῆς ὑπομόχθηρον γράψαι,
 καὶ ἧ ἄγριον, ἀγαθοῦ δημιουργοῦ, καὶ δει-
 νοῦ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δ' ἡμῖν καὶ τὰ λεπτὰ
 διῆφηνεν. Ἴδου τετράγωνος μὲν αὕτη μήριν-5
 θος περιβέβληται ταῖς γωνίαις, οἷον πείσμα
 τοῦ ἰστοῦ. Περιῆπται δὲ τῇ μηρίνθῳ λεπτός
 ἰστός, πολλοὺς ἀποτετορνευμένος τοὺς κύκλους·
 βρόχοι δὲ ἐκτενεῖς ἀπὸ τοῦ πρώτου κύκλου
 μέχρι τοῦ σμικροτάτου διαπλέκονται, διαλεί-10
 ποντες ἀλλήλων ὅσον οἱ κύκλοι. Αἱ δὲ ἔριθοι
 δι' αὐτῶν βαδίζουσι, τείνουσαι τοὺς κεχालασμέ-
 νους τῶν μίτων. Ἀλλὰ καὶ μισθὸν ἀρνυνται
 τοῦ ὑφαίνειν, καὶ σιτοῦνται τὰς μυίας, ἐπει-
 δὴν τοῖς ἰστοῖς ἐμπλακῶσιν, ὅθεν οὐδὲ τὴν15
 θήραν αὐτῶν παρῆλθεν ὁ ζωγράφος. Ἡ μὲν
 γὰρ ἔχεται τοῦ ποδός, ἡ δὲ ἄκρου τοῦ πε-
 ροῦ, ἡ δὲ ἐσθίεται τῆς κεφαλῆς. Ἀσπαίρουσι
 δὲ πειρώμεναι διαφυγεῖν, ὅμως οὐ ταραττου-
 σιν, οὐδὲ διαλύουσι τὸν ἰστόν.

20

XXIX.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Τοὺς μὲν ἀμφὶ Τυδέα καὶ Καπάνεα, καὶ
 εἰ δὴ τις Ἴππομέδων καὶ Παρθενοπαῖος, ἐνταῦ-
 θα Ἀθηναῖοι θάψουσιν, ἀγῶνα ἀράμενοι τὸν
 ὑπὲρ τῶν σωμάτων, Πολυνείκην δέ, τὸν Οἰ-
 δίποδος, Ἀντιγόνη, ἡ ἀδελφή, θάπτει, νύκτωρ25
 ἐκφροιστήσασα τοῦ τείχους, καίτοι κεκηρυγμένον
 ἐπ' αὐτῷ, μὴ θάπτειν αὐτόν, μηδὲ ἐνοῦν τῇ
 γῇ, ἣν ἐδουλοῦτο. Τὰ μὲν δὴ ἐν τῷ πεδίῳ,
 νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς, καὶ ἵπποι ὥς ἔπεσον, καὶ
 τὰ ὅπλα ὥς ἀπερρύη τῶν ἀνδρῶν, λύθρου τε30
 οὐτοσὶ πηλός, ᾧ φασὶ τὴν Ἐννῶ χαίρειν. Ἰπὸ
 θεῷ τῷ τείχει τὰ μὲν τῶν ἄλλων λοχαγῶν σώ-

ματα, μεγάλοι τε εἰσὶ, καὶ ὑπερβεβηκότας
 ἀνθρώπων. Καπανεύς δὲ γίγαντι εἵκασται.
 Πρὸς γὰρ τῷ μεγέθει βέβληται ὑπὸ τοῦ Διὸς,
 καὶ ἐπιτύφεται. Τὸν Πολυνεΐκην δὲ ἡ Ἀντι-
 5 γόνη, μέγαν καὶ κατ' ἐκείνους ὄντα, καὶ ἀνῆ-
 ρηται τὸν νεκρόν, καὶ θάψει πρὸς τῷ τοῦ
 Ἑττοκλέους σήματι, διαλλάττειν ἡγουμένη τοὺς
 ἀδελφούς, ὡς λοιπόν ἐστι. Τί φήσομεν, ὦ
 παῖ, ¶ τὴν σοφίαν τῆς γραφῆς; Σελήνη μὲν
 10 γὰρ προσβάλλει φῶς οὐπω πιστὸν ὀφθαλμοῖς.
 Μεστὴ δὲ ἐκπλήξεως ἡ κόρη θρηνεῖν ὥρμηκε,
 περιβάλλουσα τὸν ἀδελφὸν ἐρώμενοις τοῖς
 πήχεσι· κρατεῖ δὲ ὅμως τοῦ θρήνου, δεδοικυῖά
 που τὰ τῶν φυλάκων ὦτα. Περιαθρεῖν τε
 15 βουλομένη πάντα τὰ πέριξ, ὅμως ἐς τὸν ἀδελ-
 φὸν βλέπει, τὸ γόνυ ἐς τὴν γῆν κάμπτουσα.
 Τὸ δὲ τῆς ῥοιᾶς ἔρνος αὐτοφυσί, ὦ παῖ. Λέ-
 γεται γὰρ δι' ἡ κηπεῦσαι αὐτὸ Ἐριννύας ἐπὶ τῷ
 τάφῳ. Κἂν τοῦ καρποῦ στάσης, αἶμα ἐκδί-
 20 δοται νῦν ἔτι. Θαῦμα καὶ τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τοῖς
 ἐναγίσμασιν. Οὐ γὰρ ξυμβάλλει ἑαυτῷ, οὐδὲ
 ξυγκεραννύει τὴν φλόγα. Τὸ ἐντεῦθεν δὲ ἄλ-
 λην καὶ ἄλλην τρέπεται, καὶ τὸ ἄμικτον δηλοῖ
 τοῦ τάφου.

XXX.

E T A Δ N H.

25 Ἡ πυρὰ καὶ τὰ ἐς αὐτὴν ἐσφαγμένα, καὶ
 ὁ ἀποκείμενος ἐπὶ τῇ πυρᾷ μείζων ἢ ἀνθρώ-
 που δόξαι νεκρός, ἡ γυνή τε, ἡ σφοδρὸν οὕτω
 πῆδημα ἐς τὸ πῦρ αἴρουσα, ἐπὶ τοιοῖςδε, ὦ
 παῖ, γέγραπται. Τὸν Καπανέα οἱ προσήκον-
 30 τες θάπτουσιν ἐν τῷ Ἄργει. Ἀπέθανε δὲ ἄρα
 ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐπιβεβηκώς ἤδη τοῦ
 τεύχους. Ποιητῶν γὰρ που ἤκουσας, ὡς κομ-

πάσας τι ἐς τὸν Δία κεραυνῷ ἐβλήθη, καὶ
 πρὶν ἐς τὴν γῆν πεσεῖν ἀπέθανεν. Ὅτε δὴ
 καὶ οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπὶ τῇ Καδμείᾳ
 ἔπεσον, νικησάντων Ἀθηναίων ταφῆναι σφᾶς,
 πρόκειται ὁ Καπανεύς, τὰ μὲν ἄλλα ἔχων ὡς-5
 περ Τυδεὺς καὶ Ἴππομέδων καὶ οἱ λοιποί, του-
 τι δὲ ὑπὲρ πάντας λοχαγούς τε καὶ βασιλέας.
 Εὐάδην γὰρ δὴ ἡ γυνὴ ἀποθανεῖν ἐπ' αὐτῷ
 ὤρμηκεν, οὔτε ξίφος τι ἐπὶ τὴν δέρην ἔλκουσα,
 οὔτε βρόχου τινὸς ἑαυτὴν ἀπαρτῶσα, οἷα ἡσπά-10
 σαντο γυναῖκες ἐπ' ἀνδράσιν· ἀλλ' ἐς αὐτὸ τὸ
 πῦρ ἵεται, οὐπω τὸν ἄνδρα ἔχειν ἡγουμένη, εἰ
 μὴ καὶ αὐτὴν ἔχοι. Τὸ μὲν δὴ ἐντάφιον τῷ
 Καпанεῖ τοιοῦτον. Ἡ δὲ γυνή, ἦ κατὰπερ οἱ
 ἐς τὰ ἱερὰ στεφάνους τε καὶ χρυσὸν ἐξασκοῦν-15
 τες, ὡς παιδρὰ θύοιτο, καὶ ἐς χάριν τοῖς θεοῖς,
 οὕτως ἑαυτὴν στείλασα, καὶ οὐδὲ ἐλεεινὸν βλέ-
 πουσα, πηδᾷ ἐς τὸ πῦρ, καλοῦσα, οἶμαι, τὸν
 ἄνδρα· καὶ γὰρ βοώσῃ ἔοικε. Δοκεῖ δ' ἂν μοι
 καὶ τὴν κεφαλὴν ὑποσχεῖν τῷ σκηπτῷ ὑπὲρ-20
 τοῦ Καπανέως. Οἱ δὲ Ἑρῶτες, ἑαυτῶν ποιού-
 μενοι τὸ ἔργον, τὴν πυρὰν ἀπὸ τῶν λαμπα-
 δίων ἄπτουσι. Καὶ τὸ πῦρ οὐ φασὶ χραίνειν,
 ἀλλ' ἡδίωνί τε καὶ καθαρωτέρῳ χρήσεσθαι,
 θάψαντες αὐτῷ τοὺς καλῶς χρησαμένους τῷ-25
 ἔρῳ.

XXXI.

Θ Ε Μ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Η Σ.

Ἕλληνας ἐν βαρβάροις, ἀνὴρ οὐκ ἐν ἀν-
 δράσιν ἀπολωλόσι καὶ τρυφῶσιν, Ἀττικῶς μάλισ-
 ἔχων τοῦ τρίβανος, ἀγορεύει σοφὸν οἶμαί τι,
 μεταποιῶν αὐτοὺς καὶ μεγαίστας τοῦ θρύπ-30
 τεσθαι. Μῆδοι ταῦτα καὶ Βαβυλῶν μέση· καὶ
 τὸ σημεῖον τὸ βασιλείον ὁ χρυσοῦς ἐπὶ τῆς
 πέλτης αἰτός. Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ χρυ-

σοῦ θρόνον, στικτός οἶόν ταῶς. Οὐκ ἀξιοῖ
ἐπαινέσθαι ὁ ζωγράφος, εἰ τιάραν καλῶς μεμί-
μηται, καὶ καλὰσειρικ, ἢ κάνδυν, ἢ θηρίων
τετρατάδεις μορφάς, οἷα ποικίλλουσι βάρβαροι.
5 Ἄλλ' ἐπαινέσθω μὲν ἐπὶ τῷ χρυσῷ, γράφων
αὐτὸν εὐήτριον, καὶ σώζοντα ὃ ἠνάγκασται,
καὶ νῆ Δία ἐπὶ τῷ τῶν εὐνοίχων εἶδει. Καὶ
ἡ αὐλὴ χρυσῇ ἔστω. Δοκεῖ γὰρ μὴ γεγρά-
φθαι· γέγραπται γὰρ οἷα ὠκοδομῆσθαι. Λιβα-
10 νωτοῦ τε καὶ σμύρνης αἰσθανόμεθα· τὰς γὰρ
τῶν ἀέρων ἐλευθερίας οὕτω παραφθείρουσιν
οἱ βάρβαροι. Καὶ δορυφόρος ἄλλος ἄλλῳ
διαλέγεσθω περὶ τοῦ Ἑλληνος, ἐκπληττάμενοι
αὐτὸν κατὰ δὴ τινα σύνεσιν μεγάλων αὐτοῦ
15 ἔργων. ¶ Θεμιστοκλέα γάρ, οἶμαι, ἀκούεις,
τὸν τοῦ Νεκλέους, Ἀθήνηθεν εἰς Βαβυλῶνα
ἦκειν, μετὰ τὴν Σαλαμῖνα τὴν θείαν, ἀπα-
ροῦντα ὅπῃ σωθήσεται ποτε τῆς Ἑλλάδος, καὶ
διαλέγεσθαι βασιλεῖ περὶ ὧν στρατηγούκτας
20 αὐτοῦ ὁ Ξέρξης ὤνητο. Ἐκπλήττει δὲ αὐτὸν
οὐδὲν τῶν Μηδικῶν, ἀλλὰ τετάρσθηκεν, οἷον
καθεστῶς ἐπὶ τοῦ λίθου. Καὶ ἡ φωνὴ οὐκ
ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ τρόπου· μηδίζων ὁ Θεμι-
στοκλῆς· ἐξεπόνθησε γὰρ ἐκεῖ τοῦτο. ¶ Κι
25 δ' ἀπιστεῖς, ὄρα τοὺς ἀκούοντας, ὡς εὐξύνετον
ἐπισημαίνουσι τοῖς ὅμμασιν· ὄρα καὶ τὸν Θεμι-
στοκλέα, τὴν μὲν τοῦ προσώπου στάσιν παρα-
πλήσιον τοῖς λέγουσι, πεπλανημένον δὲ τὴν
τῶν ὀφθαλμῶν ἐννοίαν ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς
30 μετέμαθεν.

XXXII.

ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Ὁ μὲν χῶρος Ἀρκαδία, καὶ τὸ κάλλιστον
Ἀρκαδίας, καὶ ὃ μάλιστα ὁ Ζεὺς χαίρει·
Ὀλυμπίαν αὐτὸ ὀνομάζομεν. Ἀθλον δὲ οὕτω

πάλης, οὐδὲ τοῦ παλαίειν ἔρωσ, ἀλλ' ἔσται.
 Παλαιίστρα γάρ, ἡ Ἑρμοῦ, ἡβήσασα νῦν ἐν
 Ἀρκαδίᾳ, πάλην εὖρηκε, καὶ ἡ γῆ χαίρει πως
 ἐπὶ τῷ εὐρήματι, ἐπειδὴ σίδηρος μὲν πολεμι-
 στήριος ἐνσπονδος ἀποκείσεται τοῖς ἀνθρώποις, 5
 στάδια δὲ ἡδίῳ στρατοπέδων δόξει. Καὶ ἀγων-
 νιοῦνται γυμνοί. Τὰ μὲν δὴ παλαιίσματα,
 παιδία. Ταυτὶ γὰρ ἀγέρωχα σκιρτᾷ περὶ τὴν
 Παλαιίστραν, ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἐς αὐτὴν λυγί-
 ζοντα. Εἴη δ' ἂν γηγενῇ· φησὶ γὰρ ὑπ' ἀνδρίας 10
 ἡ κόρη μῆτ' ἂν γήμασθαι τῷ ἐκούσῃ, μῆτ' ἂν
 τεκεῖν. Διαπέφυκε δὲ ἀπ' ἀλλήλων τὰ Παλαί-
 σματα. Κράτιστον μὲν γὰρ δὴ τὸ ξυνημμένον τῇ
 πάλῃ. Τὸ δὲ εἶδος τῆς Παλαιίστρας, εἰ μὲν
 ἐφήβῳ εἰκάζοιτο, κόρη ἔσται· εἰ δὲ ἑὲς κόρην 15
 λαμβάνοιτο, ἐφηβος δόξει. Κόμη τε γὰρ ὄση
 μὴδ' ἀναπλέκεσθαι, ὄμμα τε ἀμφοτέρῳ τῷ
 ἦθει, καὶ ὄφρυς οἷα καὶ ἐρώτων ὑπερορᾶν
 καὶ παλαιόντων. Φησὶ γὰρ πρὸς ἄμφω τὰ
 ἔθνη ἐρῶσθαι, μαζῶν τε οὐδ' ἂν παλαιόντα 20
 θίγειν τινά· τοσοῦτον αὐτῇ περιεῖναι τῆς
 τέχνης. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μαζοὶ μικρὰ τῆς
 ὁρμῆς παραφαίνουσιν, ὥσπερ ἐν μερακίῳ
 ἀπαλῷ. Θῆλύ τε ἐπαινεῖ οὐδέν. Ὅθεν οὐδὲ
 λευκώλενος θέλει εἶναι, οὐδὲ τὰς Ἀρτιάδας 25
 ἐπαινεῖν ἔοικεν, ὅτι λευκαίνουσιν ἑαυτὰς ἐν-
 ταῖς σκιαῖς· ἀλλὰ τὸν ἥλιον, ἅτε κοίλῃν
 Ἀρκαδίαν οἰκοῦσα, αἰτεῖ χρῶμα. Ὁ δ' οἷον
 ἄνθος τι ἐπάγει αὐτό, καὶ φρονίττει τὴν κόρην
 μετρίᾳ τῇ Ἰδῇ. Καθησθαι δὲ, ὧ παῖ, τὴν κό- 30
 ρην, πάνσοφόν τι τοῦ ζωγράφου· πλείσται γὰρ
 τοῖς καθημένοις αἱ σκιαί. Καὶ τὸ καθησθαι
 αὐτῆς εὐσχημον. Πράττει δὲ τοῦτο καὶ ὁ θαλλὸς
 τῆς ἐλαίας ἐν γυμνῷ τῷ κόλπῳ. Ἀσπάζεται
 δὲ παυ τὸ φυτὸν τοῦτο ἡ Παλαιίστρα, ἐπειδὴ 35
 πάλῃ τε ἀρήγει, καὶ χαίρουσιν ἐπ' αὐτῷ πάν-
 ῳ ἄνθρωποι.

XXXIII.

Δ Ω Δ Ω Ν Η.

Ἡ μὲν χρυσῇ πέλεια ἔτ' ἐπὶ τῆς δρυός, ἐν
 λογίοις ἢ σοφίᾳ, καὶ χρησμοί, οὓς ἐκ Διὸς
 ἀναφθέγγεται. Κεῖται δ' οὗτος ὁ πέλεκυς, ὃν
 μευῆκεν ¶ Ἑλλὰς ὁ δρυτόμος, ἅφ' οὗ κατὰ
 5 Δωδώνην οἱ Ἕλλοι. Στέμματα δ' ἀνήπται τῆς
 δρυός, ἐπειδὴ, καθάπερ ὁ Πυθοῖ τρίπους, χρη-
 σμούς ἐκφέρει. Φοιτᾷ δ' ὁ μὲν ἔρεσθαι τι αὐ-
 τήν, ὁ δὲ θύσαι. Καὶ χορὸς ἐκ Θηβῶν οὐτοσὶ
 περιεστᾷσι τὴν δρῦν, οἰκειούμενοι τὴν σοφίαν
 10 τοῦ δένδρου, οἶμαι, τῷ τὴν χρυσὴν ὄρνιν ἐπι-
 παλευθῆναι. Οἱ δ' ὑποφῆται τοῦ Διὸς, οὓς
 ἀνιπτόποδάς τε καὶ χαμαιεύνας ἔγνω Ὀμηρος,
 αὐτοσχέδιοί τινές εἰσι, καὶ οὐπω κατεσκευα-
 σμένοι τὸν βίον. Φασὶ δὲ μηδ' ἂν κατασκευά-
 15 σασθαι· τὸν γὰρ Δία χαίρειν σφίσι, ἐπειδὴ
 ἀσπάζονται τὸ αὐτόθεν. Ἱερεῖς γὰρ οὗτοι.
 Καὶ ὁ μὲν τοῦ ἐρέψαι κύριος, ὁ δὲ τοῦ κα-
 τεύξασθαι, τῷ δὲ πόπανα χρὴ τάττειν, τὸν δὲ
 ἐς οὐλὰς καὶ κανᾶ· ὁ δὲ θύει τι, ὁ δ' οὐ
 20 παρήσει ἐτέρῳ δεῖραι τὰ ἱερεῖον. Ἐνταῦθα δὲ
 ἱέρειαι Δωδωνίδες, ἐν στρυφνῷ τε καὶ ἱερῷ
 τῷ εἶδει. Ἐοίκασι γὰρ θυμιαμάτων τε ἀνα-
 πνεῖν καὶ σπονδῶν. Καὶ τὸ χωρίον δὲ αὐτῷ
 θυῶδες, ὃ παῖ, γέγραπται καὶ ὁμφῆς μεστόν.
 25 Χαλκῇ τε Ἠχῷ ἐν αὐτῷ τετίμηται, ἣν, οἶμαι,
 ὄρᾳς ἐπιβάλλουσαν τὴν χεῖρα τῷ στόματι,
 ἐπειδὴ χαλκεῖον ἀνέκειτο τῷ Διὶ κατὰ Δωδῶ-
 νην, ἡχοῦν ἐς πολὺ τῆς ἡμέρας, καὶ μέχρι
 λάβοιτό τις αὐτοῦ μὴ σιωπῶν.

7 XXXIV.

Ω Ρ Α Ι.

Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς Ὠραῖς εἶναι τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας, Ὀμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν. Εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς Ὠραῖς, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. Τουτὶ δὲ τὸ σπουδαζόμενον ὑπὸ τῆς γραφῆς, καὶ ἄλλῳ 5
 συμβαλεῖν ῥάδιον. Αἱ γὰρ δὴ Ὠραι αὐτοῖς εἶδουσιν ἐς τὴν γῆν ἀφικόμεναι, ξυνάπτουσαι τὰς χεῖρας, ἐνιαυτόν, οἶμαι, ἐλίττουσι. Καὶ ἡ γῆ, σοφῇ οὔσα, εὐφορεῖ αὐταῖς τὰ ἐνιαυτοῦ πάντα. Μὴ πατεῖτε τὴν ὑάκινθον, ἢ τὰ 10
 ῥόδα, οὐκ ἐρῶ πρὸς τὰς ἡρινάς· ὑπὸ γὰρ τοῦ πατεῖσθαι ἡδῖω φαίνεται, καὶ αὐτῶν τι τῶν Ὠρῶν ἡδῖον πνεῖ. Καὶ μὴ ἐμβαίνετε ἀπαλαῖς ταῖς ἀρούραις, οὐκ ἐρῶ πρὸς τὰς χειμερίους σφῶν. Τὸ γὰρ πατεῖσθαι αὐτάς ὑπὸ τῶν 15
 Ὠρῶν ποιήσει ἄσταχυν. Αἱ ξανθαὶ δὲ αὐταὶ βαίνουσιν ἐπὶ τῆς τῶν ἀσταχύων κόμης, οὐ μὴν ὡς κλάσαι ἢ κάμψαι, ἀλλ' εἰδὼν οὕτω τι ἐλαφραί, ὡς μὴδὲ ἐπημύειν τι τῶν ληΐων. Χάριεν ὑμῖν, ὦ ἄμπελοι, τὸ λαβέσθαι τῶν 20
 ἐπωρινῶν ἐθέλειν. Ἐρᾶτε γάρ που τῶν Ὠρῶν, ὅτι ὑμᾶς ἐργάζονται καλὰς καὶ ἡδυοίνους. Ταυτὶ μὲν οὖν οἷον γεωργίαι τῆς γραφῆς. Αὐταὶ δ' αἱ Ὠραι μάλα ἡδεῖαι καὶ δαιμονίου τέχνης. Οἷον μὲν γὰρ αὐτῶν τὸ ἄδειν, οἷα 25
 δὲ ἡ δίνη τοῦ κύκλου, καὶ τὸ κατόπιν ἡμῖν μηδεμιᾶς φαίνεσθαι, ὑπὸ τοῦ πάσας οἷον ἐρχεσθαι. Βραχίων δὲ ἄνω, καὶ ἐλευθερία ἀφέτου κόμης, καὶ παρεῖδ' θερμῇ ὑπὸ τοῦ δρόμου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ συγχορεύοντες. Τάχα 30
 τι καὶ μυθολογῆσαι συγχορεύουσιν 7 ὑπὲρ τοῦ ζωγράφου. Δοκεῖ γάρ μοι χορευούσαις ταῖς Ὠραῖς ἐντυχῶν, σειοθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν τέχνην, ἴσως αἰνιττομένων τῶν θεῶν, ὅτι χρη 35
 σὺν ὥρᾳ γράφειν.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ
ΕΙΚΟΝΕΣ.

PHILOSTRATI IUNIORIS IMAGINES.

PROOEMIUM.

8. LUDIBUNDI.

1. ACHILLES IN SCYRO,

9. PELOPS.

2. MARSYAS.

10. PYRRHI AVT MYSI.

3. VENATORES.

11. ARGO AVT AEETES.

4. HERCVLES AVT

12. HESIONE.

ACHELOVS.

13. SOPHOCLES.

5. HERCVLES IN CVNIS,

14. HYACINTHVS.

6. ORPHEVS,

15. MELEAGER.

7. MEDEA IN COLCHIS,

16. NESSVS.

17. PHILOCTETES.

1917年11月11日

1917年11月11日

7 ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

7 Μὴ ἀφαιρώμεθα τὰς τέχνας τὸ αἰεὶ σῶζε-
σθαι, δυσαντίβλεπτον ἡγούμενοι τὸ πρεσβύ-
τερον· μηδ' εἰ τῶ τῶν παλαιοτέρων προεῖληπται
[τε], τοῦτο ζηλοῦν κατὰ δύναμιν φειδόμεθα,
5 σχήματι εὐπρεπεῖ τὸ ῥάθυμον ὑποκοριζόμενοι,
ἀλλ' ἐπιβάλωμεν τῷ φθιάσαντι. Τυχόντες γὰρ
σκοποῦ, ἀξίως λόγου πράξομεν· εἰ δέ πη καὶ
σφαλῆναι ξυμβαίη, τὸ γοῦν ἐπαινοῦντα φαίνε-
σθαι ζηλοῦν τὰ εὖ ἔχοντα ἑαυτοῖς δώσομεν.
10 Τί δὴ μοι ταυτὶ προανακέκρουσται; Ἐσπού-
δασταί τις γραφικῆς ἔργων ἔκφρασις τῷ ἄλλῳ
ὁμωνύμῳ τε καὶ μητροπάτορι, λίαν ἀτιμῶς τῆς
γλώττης ἔχουσα, ξὺν ὧρα τε προηγμένη καὶ
τόνῳ. Ταύτης κατ' ἔχνη χωρῆσαι θελήσαντες,
15 ἀνάγκην ἔσχομεν πρὸ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς καὶ
περὶ ζωγραφίας τινὰ διελεῖν, ὥς ἂν καὶ ὁ
λόγος ἔχη τὴν οἰκείαν ὕλην, ἐφαρμόττουσαν
τοῖς ὑποκειμένοις ζωγραφίας. Ἀριστον καὶ
οὐκ ἐπὶ σμικροῖς τὸ ἐπιτήδευμα. Χρὴ γὰρ
20 τὸν ὀρθῶς προστατεύοντα τῆς τέχνης φύσιν
τε ἀνθρωπείαν εὖ διεσκέφθαι, καὶ ἱκανὸν
εἶναι γνωματεῦσαι ἡθῶν ζύμβολα, καὶ σιωπών-
των· καὶ τί μὲν ἐν παρειῶν καταστάσει, τί
δὲ ἐν ὀφθαλμῶν κράσει, τί δὲ ἐν ὀφρύων
25 ἡθρῇ κεῖται, καὶ ξυνελόντι εἰπεῖν, ὅποσα ἐξ
γνώμης τείνει. 7 Τούτων δὲ ἱκανῶς ἔχων
ξυναιρήσει πάντα, καὶ ἄριστα ὑποκρινεῖται ἢ
χεῖρ τὸ οἰκῆιον ἐκάστου δράμα, μεμνηνότες εἰ τύχοι,

ἢ ὀργιζόμενον, ἢ ἔννου, ἢ χαίροντα, ἢ ὀρμητήν, ἢ ἐρῶντα· καὶ καθάπαξ τὸ ἀρμόδιον ἐφ' ἐκάστῳ γράψει. Ἦδεῖα δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἀπάτη, καὶ οὐδὲν ὄνειδος φέρουσα. Τὸ γὰρ τοῖς οὐκ οὔσιν ὥς οὔσι προσεσθάναι, καὶ 5 ἀγεσθαι ὑπ' αὐτῶν, ὥς εἶναι νομίζειν, ἀφ' οὗ βλάβος οὐδέν, πῶς οὐ ψυχαγωγῆσαι ἱκανὸν καὶ αἰτίας ἐκτός; Δοκοῦσι δὲ μοι παλαιοὶ τε καὶ σοφοὶ ἄνδρες πολλὰ ὑπὲρ ζυμμετρίας τῆς ἐν γραφικῇ γράψαι, οἷον νόμους τιθέντες τῆς 10 ἐκάστου τῶν μελῶν ἀναλογίας· ὥς οὐκ ἐνόν τῆς κατ' ἐννοίαν κινήσεως ἐπιτυχεῖν ἄριστα, μὴ εἶδω τοῦ ἐκ φύσεως μέτρου τῆς ἀρμονίας ἡκούσης· τὸ γὰρ ἐκφυλὸν καὶ ἔξω μέτρου οὐκ ἀποδέχεσθαι φύσει ὀρθῶς ἐχούσης κίνησιν. 15 Σκοποῦντι δὲ καὶ ζυγγένειάν τινα πρὸς ποιητικὴν ἔχειν ἢ τέχνη εὐρίσκειται, καὶ κοινὴ τις ἀμφοῖν εἶναι φαντασία. Θεῶν γὰρ παρουσίαν οἱ ποιηταὶ ἐς τὴν ἑαυτῶν σκηπὴν ἐσάγονται, καὶ πάντα ὅσα ὄγκου καὶ σεμνότητος καὶ 20 ψυχαγωγίας ἔχεται· γραφικὴ τε ὁμοίως, ἃ λέγειν οἱ ποιηταὶ ἔχουσι, ταῦτ' ἐν τῷ γράμματι σημαίνουσα. Καὶ τί χρη λέγειν περὶ τῶν ἀριζήλων εἰρημένων πολλοῖς, ἢ πλείονα λέγοντα δοκεῖν ἐς ἐγκώμια καθίστασθαι τοῦ πράγματος; Ἀρ- 25 κεῖ γὰρ καὶ ταῦτα δεικνύναι, τὸ σπουδαζόμενον ἡμῖν ὥς οὐκ ἀποβεβλήσεται ποι, ἢ κομιδῇ σμικρά. Γράμμασι γὰρ προστυχὼν χειρὸς ἀστείας, ἐν αἷς ἀρχαῖαι πράξεις οὐκ ἀμούσως ἔχουσαι ἦσαν, οὐκ ἡξίωσα σιωπῇ παρελθεῖν 30 ταῦτα. Ἄλλ' ἐν ἡμῖν μὴ ἐφ' ἐνός τὸ γράμμα προῖδι, ἔστω τις ὑποκείμενος, πρὸς ὃν χρη τὰ κατ' ἕκαστα ἡ διαρθεροῦν, ἐν οὗτω καὶ ὁ λόγος τὸ ἀρμότιον ἔχη.

I.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΕΝ ΣΚΥΡΩ.

Ἡ κομῶσα τῷ σχοίνῳ ἡρώϊνη, ὄρας γάρ
 που τὴν ὑπὸ τῷ ὄρει, στιφρὰν τὸ εἶδος, καὶ
 ἐδταλμένην κυανῶ, Σκύρος, ὦ παῖ, νῆσος, ἦν
 ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμῶδεα καλεῖ. "Ἔστι δ' αὖ-
 5 τῇ καὶ πόρθος ἐλαίας ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ
 ἀμπέλου κλῆμα. Ὁ δ' ὑπὸ τοῖς πρόποσι τοῦ ὄρους
 πύργος, παρθενεύονται ἐνταῦθα αἱ τοῦ Λυκο-
 μῆδους κόραι ξὺν τῇ δοκούσῃ παρὰ Θέτιδος
 ἦκειν. Τὸ γάρ τοι Μοιρῶν ἐπὶ τῷ παιδί δόγμα
 10 τοῦ πατρὸς Νηρέως ἢ Θέτις μαθούσα, καὶ ὥς
 ἐπ' ἄμφω πεπρωμένον αὐτῷ εἶη, ἢ ζῆν ἀκλεῶς,
 ἢ εὐκλεᾶ γενόμενον τάχιστα τελευτᾶν, ἀπό-
 θετος αὐτῇ ὁ παῖς ξὺν ταῖς Λυκομήδους θυγα-
 τράσιν ἐν Σκύρῳ κρύπτεται, κόρη μὲν εἶναι
 15 δοκῶν ταῖς ἄλλαις, μίαν δὲ αὐτῶν, τὴν προ-
 σβυτάτην, ξὺν ἀπορρήτῳ γινὺς ἔρωτι· καὶ
 προῖών γε ἐς τόκου ὥραν ὁ χρόνος, τὸν Πύρρον
 ἐκδώσει. Ἄλλ' οὐκ ἐνταῦθα ταῦτα. Λειμῶν
 δὲ πρὸ τοῦ πύργου· ἐπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος
 20 τῆς νήσου κόραις ἀνθέων ἀφθονίαν δοῦναι.
 Καὶ ὄρας γε ὥς ἄλλη ἀλλαχόσε ἀποσκίδναιται,
 τὰ ἄνθη ἀποκείρουσαι. Κάλλος μὲν οὖν
 ἀμήχανον ἀπασῶν· ἀλλ' αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς
 θήλειαν ὥραν ἀποκλίνουσι, βολαῖς τε ὀφθαλ-
 25 μῶν ἀπαλὰ ἐκβλεπούσαις, καὶ παρειᾶς ἄνθη,
 καὶ τῇ πρὸς ἕκαστα ὀρμῇ εὐ μάλα τὸ θῆλυ
 ἐλέγχουσαι· ἡδὲ δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα τὴν κό-
 μην, καὶ βλοσυρὰ ξὺν ἀβρότῃ, αὐτίκα μάλα
 διελεγχθήσεται τὴν φύσιν, καὶ τὸ ξὺν ἀνάγκῃ
 30 ἐπίπλαστον ἐκδύσα, τὸν Ἀχιλλέα ἐκδείξει. Λό-
 γου γάρ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐμπεσόντος τοῦ τῆς
 Θέτιδος ἀπορρήτου, στέλλεται Διομήδης ξὺν
 Ὀδυσσεὶ ἐπὶ τὴν Σκύρον, διελέγοντες ὅπη
 ταῦτα ἔχει. Ὅρας δὲ ἄμφω, τὸν μὲν καὶ

βεβυθισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα δια-
 πανουργίαν, οἶμαι, καὶ τὸ διαθρεῖν τι αἰεῖ·
 ὁ δὲ τοῦ Τυδέως ἔμφρων μὲν, ἔτοιμος δὲ 7
 τὴν γνώμην, καὶ τὸ δραστήριον προτείνων.
 Κατόπιν δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τῇ σάλπιγγι σημαί-5
 νων τί δὴ βούλεται; καὶ τί τὸ ἦθος τῆς
 γραφῆς; Σοφὸς ὢν Ὀδυσσεύς, καὶ ἱκανὸς
 τῶν ἀδήλων θηρατῆς, πρὸς τὸν τῶν θηρω-
 μένων ἔλεγχον μηχανᾶται τὰ νῦν. Ῥίψας
 γὰρ ἐς τὸν λειμῶνα ταλάρους τε καὶ ὅσα παισὶ 10
 κόραις ἐς παιδιὰν εὐπρεπῇ, καὶ πανοπλίαν,
 αἱ μὲν οὖν Λυκομήδους ἐς τὸ οἰκεῖον χωροῦ-
 σιν, ὁ δὲ τοῦ Πηλέως ταλάροις μὲν καὶ κερκίδι
 χαίρειν λέγει, παραλιπὼν αὐτὰ ταῖς κόραις,
 ἤδη, ἐς δὲ τὴν πανοπλίαν ὀρμήσας, γυμνοῦται 15
 τε τὸ ἐντεῦθεν. * *

* * *

*** σθαι. Ὁ δὲ Πύρρος, οὐκ ἄγροικος ἔτι,
 οὐδ' ἐν αὐχμῷ σφριγῶν, οἷα βουκόλων νεανιεύ-
 ματα, ἀλλ' ἤδη στρατιώτης. Ἔσθῃ μὲν γὰρ ἀκον-
 τίῳ ἐπερείσας ἑαυτόν, καὶ ἀποβλέπων ἐς τὴν 20
 ναῦν. Ἐσθῆς δὲ αὐτῷ φοινικὶς ἐξ ὤμου ἄκρου
 ἐς τὴν ἀριστερὰν ἀνειλημμένη χεῖρα, καὶ λευ-
 κὸς ὑπὲρ γόνυ χιτῶν. Τὸ δὲ ὄμμα αὐτῷ
 γοργὸν μὲν, οὐκ ἐν ὀρμῇ δέ, ἀλλ' ἐν ἀναβο-
 λαῖς ἔτι, καὶ τῷ ἀσχάλλειν τῇ τριβῇ, καὶ ἀνατυ- 25
 ποῖ τι ἢ γνώμῃ τῶν ἐν Ἰλίου μικρὸν ὕστερον. Ἡ
 κόμη νῦν μὲν ἡσυχάζοντος ἐπικρέμαται τῷ μετώ-
 πῳ, ὀρμήσαντος δὲ ἀτακτῆσαι, συναπονεύουσα
 ταῖς τοῦ θυμοῦ κινήσεισιν. Αἱ δὲ ἀνασκιρ-
 τῶσαι ἄνετον αἶγες, καὶ τὰ ἀτακτοῦντα βου- 30
 κόλεια, καὶ ἡ ἐν μέσοις ἐρῶιμμένη κορύνῃ ξὺν
 καλαύροπι, τοιοῦδε, ὦ παῖ, λόγου ἔχεται.
 Ἀχθόμενος τῇ μητρὶ καὶ τῷ πάπῳ τῆς ἐν τῇ
 νησὶ ἑδρας, ἐπειδὴ ἐπ' Ἀχιλλεῖ τεθνεώτε διέ-

σαντες περὶ τῷ παιδὶ ἀπώμοτον ἐποιήσαντο
 τὴν τοῦ Πύρρῳ ἐξοδον, αἰπολίοις τε καὶ
 βουσὶν ἑαυτὸν ἐφίστησιν, ἀπαυχενίζων τοῖς
 ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην ταύρους, οἳ δὴ πρὸς
 5 τῷ ἐν δεξιᾷ ἐνδείκνυνται ὄρει. Λογίου δὲ
 ἐς τοὺς ἑλληνας ἐμπεσόντος, ὥς οὐκ ἄλλω
 τῷ ἄλωτὸς ἔσοιτο ἢ Τροία πλὴν τοῖς Αἰακίδαις,
 στέλλεται ὁ Φοῖνιξ ἐς τὴν Σκύρον, ἀνάξων τὸν
 παῖδα· καὶ καθορμισάμενος ἐντυγχάνει οἱ, οὐκ
 10 εἰδότε οὐκ εἰδώς, πλὴν ὅσα τὸ ἄβρὸν τε καὶ
 ἄδρὸν τοῦ εἶδους ἀπεδείκνυ αὐτὸν Ἀχιλλέως
 εἶναι παῖδα. Κάντεῦθεν γνωρίσας ὅς εἴη
 ἔκπυστος γίγνεται τῷ τε Λυκομήδει καὶ τῇ
 Δηιδამείᾳ. Ταῦθ' ἢ τέχνη βραχεῖ τούτῳ
 15 γράμματι ἀναδιδάσκειν ἡμᾶς ἐθέλει. Γέγρα-
 πται δὲ ὡς καὶ ποιηταῖς ῥῶδην παρασχεῖν.

II.

M A P Σ Τ Α Σ.

Καθήρηται ὁ Φρύξ. Βλέπει γοῦν ἀπολω-
 λὸς ἤδη διὰ ξύνεσιν ὧν πείσεται, καὶ ὕστατα
 δὴ αὐλῆσαι πεπίστευκεν, οὐκ ἐς καιρὸν ἐς τὸν
 20 τῆς Λητοῦς θρασυνάμενος. Ἐρρίπται τε αὐτῷ
 ὁ αὐλὸς ἄτιμος, μὴ αὐλεῖν ἔτι, ὥς καὶ νῦν
 ἀπάρδων ἐλήλεγκται. Καὶ παρέστηκε μὲν τῇ
 πίτυϊ, ἀφ' ἧς κρεμασθήσεσθαι οἶδε, ταύτην
 ἑαυτοῦ καταδικασάμενος δίκην, ἀσκόδ' δεδάρ-
 25 θαι. Ὑποβλέπει δὲ ἐς τὸν βάρβαρον τοῦτον,
 τὴν ἀκμὴν τῆς μαχαίρας παρακονώμενον ἐς
 αὐτόν. Ὅρῃς γάρ που ὡς αἱ μὲν χεῖρες ἐς
 τὴν ἀκόνην αὐτῷ καὶ τὸν σίδηρον· ἀναβλέπει
 δὲ ἐς τὸν Μαρσύαν, γλαυκιῶν τῷ ὀφθαλμῷ,
 30 καὶ κόμπην τινα διανιστάς ἀγρίαν τε καὶ
 αὐχμῶσαν. Τὸ δὲ ἐπὶ τῆς παρεῖας ἔρευθος
 φονῶντος, οἶμαι· καὶ ἡ ὀφρὺς δὲ ὑπέρκειται

H

τοῦ ὄμματός, ἐς αὐγὴν ξυνηγμένη, καὶ δι-
 δοῦσά τι τῷ θυμῷ ἡθός. Ἀλλὰ καὶ σέσηρεν
 ἄγριόν τι ὑπὲρ τῶν μελλόντων αὐτῷ δρᾶσθαι,
 καὶ οὐκ οἶδ' εἴτε χαίρων, εἴτε καὶ ἀνοιδούσης
 ἐς τὴν σφαγὴν τῆς γνώμης. Ὁ δὲ Ἀπόλλων
 γέγραπται διαναπαύων ἑαυτὸν ἐπὶ πέτρας τινός·
 ἡ λύρα δὲ ἐν ἀριστερᾷ κειμένη ἔτι πλήττεται
 ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς λαιᾶς, ἐμπιπτούσης ἡρε-
 μαίως, καὶ οἶον διαψαλλούσης. Ὅρα δὲ καὶ
 ῥᾶθυμον τὸ τοῦ θεοῦ εἶδος, καὶ μειδιάματι¹⁰
 ἐπανθοῦν τῷ προσώπῳ· ἡ τε χεὶρ ἡ δεξιὰ ἐπι-
 κείται τῷ κόλπῳ, πρῶτως ¶ ξυνέχουσα τὸ πλήκ-
 τρον, καταρᾶθυμουμένη ὑπὸ τοῦ ἐς τὴν
 νίκην χαίροντος αὐτοῦ. Καὶ ὁ ποταμὸς τοῦ
 Μαρσύα τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψων Ὅρα μοι¹⁵
 καὶ τὴν τῶν Σατύρων ἀγέλην, οἷα θρηνοῦντες
 τὸν Μαρσύαν γεγράφεται, ὥς ἐπιφαινόντες
 τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀνεσκιρτηκὸς ξὺν τῷ ἀνιάσθαι.

III.

Κ Τ Ν Η Γ Ε Τ Α Ι.

Τί δ' οὐκ ἂν εἴποις περὶ τούτων, οὓς ἄγει
 μὲν ἀπὸ θήρας ἡ γραφή, πηγὴν δ' αὐτοῖς²⁰
 ἀναδίδωσιν ἀκραιφνή ποτίμου τε καὶ διανγοῦς
 νάματος; Ὅρας δέ που καὶ τὸ περὶ τὴν πηγὴν
 ἄλλος, φύσεως ἔργον, οἶμαι, τῆς σοφῆς. Ἰκανὴ
 γὰρ πάντα ὅσα βούλεται, καὶ δεῖται τέχνης
 οὐδέν, ἢ γε καὶ τέχναις αὐταῖς ἀρχὴ κατ' ἐ-²⁵
 στηκε. Τί γὰρ ἐνδεὲς πρὸς τὴν τῆς σκιάς παρα-
 σκευήν; αἰδὶ μὲν αἱ ἡμερίδες ἄγριαι, ἀνερ-
 πύσασαι τῶν δένδρων, ξυμβεβλήκασι τοὺς τῶν
 κλημάτων κορύμβους, ἄλλον ἄλλῳ ξυνδέουσαι.
 Σμίλαξ δὲ αὕτη καὶ κιττός, ὁμοῦ τε καὶ³⁰
 καθ' ἐν διασχόντες, πυκνὸν τινα τοῦτον καὶ
 ἡδίω τέχνης ὄροφον ἡμῖν παρέχουσιν. Ὁ δὲ τῶν

ἀηδόνων χορός, καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων
 μουσεῖα, σαφῶς ἡμῖν τὰ τοῦ μελιχροτάτου
 Σοφοκλέους ἐπὶ γλῶτταν ἄγει, „πυκνότερον
 δ' εἶσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦς ἀηδόνες,“ εἰπόν-
 5τος. Ἄλλ' ὄγε τῶν θηρευτῶν ὄμιλος, ἠδεῖς μὲν
 καὶ στιφροί, καὶ πνέοντες ἔτι τὰν ἐν τῇ θήρᾳ
 θυμόν. Ἄλλος δὲ ἄλλο τι πράττοντες, διανα-
 παύουσι σφᾶς αὐτούς. Οἶον, ὦ θεοί, καὶ ὡς
 ἦδὺν τὸ σαφές τῆς τέχνης, καὶ ὡς ἔστιν ὁρᾶν
 10 τὴν ἐκάστου τύχην. Στιβάς μὲν αὐτοσχέδιος
 αὕτη, δικτύων, οἶμαι, ξυγκειμένη, δέχεται
 τοὺς ἄρχοντας, καλὸν εἰπεῖν, τῆς θήρας. Καὶ
 πάντε μὲν οὗτοι. Ὅρᾳς δὲ τὸν μεσαίτατον
 αὐτῶν, ὡς διεγείρας ἑαυτὸν, ἔστραπται πρὸς
 15 τοὺς ὑπερκατακειμένους, τὸν ἑαυτοῦ, μοι
 δοκεῖν, ἄθλον ἀφηγούμενος, καὶ τὸ ἧ κατα-
 βαλεῖν θάτερον τῶν θηρίων πρῶτος, ἃ δὴ
 τῶν δρυῶν ἐξήρτηται, δικτύοις, ἔλαφος, οἶμαι,
 καὶ οὐς, ἐγκείμενα. Ἡ γὰρ οὐκ ἐπῆρθαι σοι
 20 δοκεῖ, καὶ χαίρειν τῷ ἔργῳ; Οἱ δ' ἀτενὲς μὲν
 ὀρῶσιν ἐς αὐτὸν ἀφηγούμενον. Ἄτερος δὲ
 σφῶν, ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι, διανα-
 παύει πού, καὶ αὐτὸς τάχα ἀναγράφων τι
 τῆς θήρας οἰκεῖον ἔργον. Θάτερον δὲ τοῦ
 25 ξυσσιτίου κέρας, ὃ πρὸς τῷ μεσαιτάτῳ, κύλικος
 ἡμιδεοῦς ἐν θατέρᾳ ταῖν χερσὶν οὔσης, τὴν
 δεξιὰν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς περιαγαγών, τὴν
 Ἀγροτέραν ᾄδειν μοι δοκεῖ. ὃ δὲ ἐς τὸν διά-
 κονον ὀρῶν, σοβεῖν κελεύει τὴν κύλικα. Σο-
 30 φός τε ὁ ζωγράφος καὶ ἀκριβὴς τὴν χεῖρα.
 Ανασκοποῦντι γὰρ πάντα, παραλέλειπται οὐδὲ
 τῶν ὁπαδῶν οὐδέν. Ὅδὲ μὲν γὰρ τρύφος
 δένδρου κατειληφὼς κάθηται, ἐνεσκευασμένος
 ὡς εἶχεν ἐν τῷ περὶ τὴν θήραν δρόμῳ, καὶ
 35 πῆρας ἐνημμένης αὐτῷ δειπνῶν. Δυεῖν δὲ
 κυνῶν ὃ μὲν ἐκτείνας ἑαυτὸν πρὸ αὐτοῦ ἐσθίει,
 ὃ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, ἀνέχει τὴν

δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀπορρίπτου-
μενα. Ὁ δὲ πῦρ ἀνάψας καὶ ἐνθεις τῶν σκευῶν
ῥοα πρὸς τοῦτο χρηστά, τὰ πρὸς τὴν δαῖτα
ἄφθονα παρέχει σφίσι, μάλα ἐπισπέρχων αὐτοὺς
ἑαυτόν. Ἀσκός τε οὗτος εἰκὴ ἔρριπται, ποτὶν δ'
ἀπαντλεῖν τῷ βουλομένῳ. Δυσὲν τε θεραπεύον-
τοιν, ὃ μὲν δαιτρός, οἶμαι, μοίρας τέμνειν
φησί, τῆς ἰσάιας ἐπιμελούμενας ἐν τῷ ἀπο-
τέμνειν· ὃ δ' ὑπέχει τὸ ὑπαδεξόμενον, τὰς μοίρας
ἰσας που ἀπαιτῶν εἶναι. Τὸ γὰρ ἐν θήρᾳ, 10
κατὰ γε τούτο, διαλλάττον ἐς τύχην οὐδέν.

IV.

ΗΡΑΚΛΗΣ Η ΑΧΕΛΩΙΟΣ.

Ζητεῖς ἴσως τίς ἢ κοινωνία δράκοντός τε,
ὃς ἐνταῦθα πολλὸς ἀνέστηκεν, ἐγείρας τὸν
πῆχυν, κατὰ νῶτα δαφνοῖνός, καὶ γένεια κα-
θιεῖς ὑπ' ὀρθῇ καὶ προιονώτῃ τῇ λοφίᾳ, βλέπων 15
τὴ δεινῶς δεδορκός, ¶ καὶ ἱκανὸν ἐς ἐκπλήξιν
ἀγαγεῖν· γαῦρον τε ἵππου, ὃς ὑπὸ τοσαύτῃ
κεραίᾳ γυρώσας τὸν αὐχένα, καὶ διασκάπτων
τὴν ἐν ποσὶ γῆν, ὥς ἐς ἐμβολὴν ἵται· καὶ ἀν-
δρὸς τούτου ἡμίθηρος. Βούπρωρα μὲν γὰρ 20
αὐτῷ πρόσωπα, καὶ γενειὰς ἀμφιλαφής, πηγαί
τε ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου. Τὸ
τε ξυνεῖρῃνός ὥς ἐς θέαν πληθός, καὶ ἡ ἐν
μέσοις κόρη, νύμφη τις, οἶμαι· τοῦτ' ἂν χρη-
νοεῖν τῷ ἀμφ' αὐτὴν κόσμῳ· καὶ γέρον οὗτος 25
ἐν ἀδύμῳ τῷ εἶδει, νεανίας τε ἐκδυόμενος
λεοντῆς, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων,
Ἡρώϊν τε τις αὐτῇ στιφρὰ, καὶ πρὸς λόγου
τῷ μύθῳ τῆς Ἀρκαδίας τροφῆς φηγῶ ἐστεμ-
μένη· Καλυδὼν, οἶμαι, ταῦτα. Τίς δὲ ὁ τῆς 30
γραφῆς λόγος; Ἀχελῷος ὁ ποταμός, ὃ καὶ
Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως ἐρῶν, τὸν γάμον σπεύ-

δει, καὶ πειθῶ μὲν ἄπεισι τῶν θρωμένων.
 Ἄλλος τε ἄλλοτε δοκῶν, ὑπὸ τοῖς ὀρωμένοις
 εἶδесιν ἐκπλήξειν ἡγεῖται τὸν Οἰνέα. Τοῦτον
 γὰρ εἶναι γίγνωσκε τὸν ἐν τῇ γραφῇ, κατηφῇ
 5 δὲ ἐπὶ τῇ παιδί Δηϊανείρᾳ, ἀθύμως τὸν μνη-
 στήρα ὀρώσῃ. Γέγραπται γὰρ οὐκ αἰδοῖ τῇ
 παρεῖαν ἐξανθούσα, ἀλλὰ περιδεῖς οἷα πείσ-
 ται, τῷ παρὰ φύσιν τῆς συζυγίας. Ἄλλ' ὁ
 μὲν γενναῖος Ἡρακλῆς ὁδοῦ πάρεργον, φασίν,
 10 ἐκουσίως ὑφίσταται τὸν ἄθλον. Καὶ τὰ μὲν
 ἐν ἀναβολαῖς ταῦτα. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὥς ξυνε-
 στήκασιν ἤδη. Καὶ ὅσα μὲν ἐν ἀρχαῖς τῆς
 διαμάχης, θεοῦ τε καὶ ἀτρέπτου ἥρωος ὑπο-
 νοεῖσθω. Τὸ δ' αὖ τέλος, ὁ μὲν ἐς βούκερων
 15 ἀναμορφώσας ἑαυτὸν ὁ ποταμός, ἐπὶ τὸν
 Ἡρακλέα ὤρμησεν· ὁ δὲ τῇ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ
 λαβόμενος κέρως, θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν
 κροτάφων ἐκπρεμνίζει. Κάντεῦθεν ὁ μὲν αἵμα-
 τος ἤδη μᾶλλον ἢ νάματος ἀφίησι κρουνοὺς
 20 ἀπαγορεύων· ὁ δὲ Ἡρακλῆς γανύμενος τῷ
 ἔργῳ ἐς τὴν Δηϊανείραν ὀρᾷ. Καὶ τὸ μὲν
 ῥοπαλον αὐτῷ ἐς γῆν ἑρρίπται, προτείνει δὲ
 αὐτῇ τὸ τοῦ Ἀχελώου κέρας οἷον ἔδνον τοῦ
 γάμου.

V.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΣΠΑΡΤΑΝΟΙΣ.

25 Ἀθύρεις, Ἡράκλεις, ἀθύρεις, καὶ γελᾷς
 ἤδη τὸν ἄθλον, ἐν σπαργάνοις ὧν καὶ ταῦτα·
 καὶ τοὺς ἐξ Ἡρας δράκοντας, ἐκάτερον ἐκα-
 τέρα χειρὶ ἀπολαβών, οὐδὲν ἐπιστρέφη τῆς
 μητρός, ἔκφρονος παρεστώσης καὶ περιδεοῦς.
 30 Ἄλλ' οἱ μὲν ἤδη παρεῖνται, μηκύνοντες ἐς γῆν
 τοὺς ὀλκούς, καὶ τὰς κεφαλὰς ὑποκλίναντες
 ταῖς τοῦ νηπίου χερσίν, ὑποφαινούσας τι καὶ
 τῶν ὀδόντων· κάρχαροι δὲ οὔτοι καὶ ἰώδεις.

Δοφιαί τε αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ θανάτου ἐς θάλασσαν
 ἐπικρεμείς· καὶ τὰ ὄμματα οὐ διδορκότα· ἢ
 σε πολλὰ οὐκ ἐξάνθοῦσα χρυσῶ καὶ φοίνικι
 ἔτι, οὐδὲ πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς ὑπαυ-
 γάζουσα, ἀλλ' ὑπαχρος, καὶ ἐν τῷ δαφοινῷ⁵
 πελιδνός. Τὸ δὲ τῆς Ἀλκμήνης εἶδος ἀνα-
 σκοποῦντι, ἀναφέρειν μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης
 ἐκπλήξεως δοκεῖ· ἀπιστεῖ δὲ νῦν οἷς ἤδη ὄρα.
 Ἡ δ' ἐκπληξίς αὐτὴν οὐδὲ λεχῶν κείσθαι ξυνε-
 χείρησεν. Ὅρας γάρ πον ὡς ἄβλαντος καὶ¹⁰
 μονοχίτων, ἀναπηδήσασα τῆς εὐνῆς, σὺν ἀτάκτῳ
 τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ· θερά-
 παιναί τε, ὅσαι παρῆσαν τικτούσῃ, ἐκπλαγεῖσαι
 ἄλλῃ ἄλλο τι προσδιαλέγονται τῇ πλησίον. Οἱ
 δὲ ἐν ὅπλοις οὔτοι, καὶ ὁ γυμνῷ τῷ ξίφει¹⁵
 ἔτοιμος, οἱ μὲν Θηβαίων ἔκκριτοι, βοηθοῦντες
 Ἀμφιτρύωνι. Ὁ δ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἀγγελίαν
 σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐς ἄμυναν ὁμοῦ ἐπέστη
 τοῖς δρωμένοις. Καὶ οὐκ οἶδ' εἰ ἐκπέπληγεν,
 εἴτε χαίρει λοιπόν. Ἡ μὲν γὰρ χεὶρ ἔτ' ἐν τῷ²⁰
 ἑτοίμῳ· ἢ δὲ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἐννοία χαλινὰ
 τῇ χειρὶ ἐφίστησιν, οὐδὲ ἔχοντος ὃ τι καὶ
 ἀμύναιτο, καὶ χρησμοῦ προμηθείας δεόμενα
 τὰ παρόντα ὀρῶντος. Ταῦτά τοι καὶ ὦδ' ἰ
 πλησίον ὁ Τειρεσίας θεσπίζων, οἶμαι, ὁπόσος²⁵
 ὁ νῦν ἐν σπαργάνοις ὢν ἔσται. Γέγραπται δὲ
 ἐνθεος καὶ μαγτικὸν ἐπασθμαίνων. Γέγραπται
 καὶ ἡ Νύξ ἐν εἰδῇ, ἐν ἣ ταῦτα, λαμπαδίῳ
 καταλάμπουσα ἑαυτήν, ὡς μὴ ἀμάρτυρος τοῦ
 παιδὸς ὃ ἄνδρος γένηται.³⁰

VI.

O P Φ E T Σ.

Ὅραται τὰν τῆς Μούσης θέλξαι τῇ μουσι-
 κῇ καὶ τὰ μὴ μετέχοντα λόγου λογοποιοί φασι

πάντες. Λέγει δὲ καὶ ὁ ζωγράφος. Λέων τε
 οὖν καὶ εὖς αὐτῷ πλησίον, ἀκροαται τοῦ
 Ὀρφέως, καὶ ἔλαφος καὶ λαγῶς, οὐκ ἀποπη-
 δῶντες τῆς ὁρμῆς τοῦ λέοντος· καὶ ὅσοις ἐν θή-
 5 ρα δεινὸς ὁ θῆρ, ξυναγελάζονται αὐτῷ, ῥαθύμῳ
 νῦν ῥάθυμοι. Σὺ δὲ μὴδὲ τοὺς ὄρνιθας ἀργῶς
 ἰδῆς, μὴ τοὺς μουσικαὺς μόνον, οἷς ἐνευστο-
 μεῖν τοῖς ἁλίσαιν ἔθος, ἀλλ' ὅρα μοι καὶ τὸν
 κραγέτην καλοῖόν, καὶ τὴν λακέρυζαν αὐτήν,
 10 καὶ τὸν τοῦ Διδῶς αἰτόν. Ὁ μὲν, ὁποῖος ἄμφω
 τῷ πτέρυγε ταλαντεύσας, ἐξ ἑαυτοῦ ἀτενὲς
 ἐς τὸν Ὀρφεῖ βλέπει, οὐδ' ἐπιστρεφόμενος τοῦ
 πτωκὸς, πλησίον ὄντος· οἱ δὲ συγκλείσαντες
 τὰς γένυς, ὅλοι εἰσὶ τοῦ θέλγαντος. Λύκοι τε
 15 οὗτοι καὶ ἄρνες ἀναμίξ, ἢ τεθηπότες. Νεα-
 νιεύεται δέ τι καὶ μείζον ὁ ζωγράφος. Δένδρα
 γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥιζῶν, ἀκροατὰς ἄγει
 καὶ τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιῶσθαι αὐτῷ. Πεύκη
 τε οὖν, καὶ κυπάριττος, καὶ κληῖθος, καὶ
 20 αἰγίριος αὐτῇ, καὶ ὅσα ἄλλα δένδρα συμβα-
 λόντα τοὺς πτόρθους οἷον χεῖρας, περὶ τὸν
 Ὀρφεῖ ἔστηκε. Καὶ τὸ θέατρον οὖν αὐτῷ
 συγκλείουσιν, οὐ δεηθέντα τέχνης, 1 ἢ οἱ τε
 ὄρνιθες ἐπ' αὐτῶν καθέζονται, καὶ ἐκείνος ὑπὸ
 25 σκιᾷ μουσουργαίῃ. Ὁ δὲ κάθηται ἀρτίχουν
 μὲν ἐκβάλλων ἰούλον, ἐπιρρέοντα τῇ παρείᾳ,
 τιάραν δὲ χρυσαυγῇ ἐπὶ κεφαλῇς αἰωρῶν. Τῷ
 τε ὅμμα αὐτῷ ξὺν ἀβρότῃ ἐνεργὸν καὶ ἐν-
 θεον, αἰετὶ τῆς γνώμης ἐς θεολογίαν τεινούσης.
 30 Τάχα δέ τι καὶ νῦν ᾄδει, καὶ ἡ ὄφρυς οἷον
 ἀποσημαίνουσα τὸν νοῦν τὸν ἁσμάτων, ἐδοτῆς
 τε αὐτῷ μετανθοῦσα πρὸς τὰς τῆς κινήσεως
 τροπὰς. Καὶ τοῖν ποδοῖν ὁ μὲν λαιὸς ἀπερεί-
 δων ἐς τὴν γῆν, ἀνέχει τὴν κιθάραν, ὑπὲρ
 35 μηροῦ κειμένην· ὁ δεξιὸς δὲ ἀναβάλλεται τὸν
 ῥαθύμόν, ἐπικροτῶν τοῦδαφος τῷ πεδίλῳ. Αἱ
 χεῖρας δέ, ἡ μὲν δεξιὰ συνέχουσα ἀπὸ τοῦ τοῦ

πληκτρον, ἐπιτέταται τοῖς φθόγγοις, ἐγκει-
μένῳ τῷ ἀγκῶνι, καὶ καρπῷ εἰςω τεύοντι· ἡ
λαιὰ δὲ ὀρθοῖς πλήττει τοῖς δακτύλοις τοῦς
μίτους. Ἄλλ' ἔσται τις ἀλογία κατὰ σοῦ, ὦ
Ὀρφεῦ. Καὶ νῦν μὲν θηρία θέλγεις καὶ δέν- 5
δρα, θράτταις δὲ γυναῖξιν ἐκμελῆς δόξεις.
Καὶ διασπάζονται σῶμα, ὃ καὶ τὰ θηρία
φθειρομένην εὐμενεῖς ἀκοὰς παρέσχεν,

VII.

ΜΗΔΕΙΑ ΕΝ ΚΟΛΧΟΙΣ

Τίς ἡ βλοσυρὸν μὲν ἐπισκύνιον ὑπὲρ
ἀφθαλμῶν αἶρουσα, τὴν δὲ ὄφρυν ἐννοίας ἰο-
μεστή, καὶ ἱεροπρεπὴς τὴν κόμην, τό τε ὄμ-
μα οὐκ οἶδ' εἴτε ἐρωτικὸν ἤδη, εἴτε τι ἐνθεον
ὑποφαίνουσα, αὐτὴν τε ἄρρηκτον ἐκδεικνύσα
τοῦ προσώπου τὴν θέαν; Τουτὶ δὴ τὸ τῶν
Ἡλιάδων γνῶρισμα Μήδειαν, οἶμαι, χρὴ νοεῖν, 15
τὴν Αἰήτου. Ἐνορμισάμενος γάρ τῷ Φάειδῳ
ὁ τοῦ Ἰάσονος στόλος, ὅτε τὸ χρυσοῦν μετῆι
δέρας, καὶ εἰς τὴν τοῦ Αἰήτου παρελθὼν πόλιν,
ἔρᾳ ἢ κόρη τοῦ ξένου, λογισμός τε ὑπείειν
αὐτὴν ἀήθης. Καὶ ὃ τι μὲν πέπονθεν οὐκ οἶ-
δα. Ἀτακτεῖ δὲ τὰς ἐννοίας, καὶ τῇ ψυχῇ
ἀλύει. Ἔσταλται δὲ οὐκ ἐνεργὸς νῦν, οὐδὲ
ἐν ξυνουσίᾳ τῶν κραιπτόνων, ἀλλ' ὥς καὶ πολ-
λοῖς ὁρᾶν. Τὸ δὲ τοῦ Ἰάσονος εἶδος ἀβρόν
μὲν, οὐ μὴν ἔξω τοῦ ἐρῶσθαι. Ὅμμα τε 25
αὐτῷ χαροπὸν μὲν ὑπόκειται τῷ τῆς ὄφρως
ἡθρῇ, φρονούσης τε καὶ παντὸς ὑπαιρισθείσης
τοῦ ἀντιξοῦ. Ἰούλῳ τε ἤδη βρῦει ἡ καθέρ-
ποντι; καὶ ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ με-
τώπῳ. Τὰ δὲ γε τῆς στολῆς, λευκὸν χιτῶνα 30
ἔξωσται, λεοντῆν ἐξηρτημένος, καὶ κορηπῖδα
ἐνῆπται. Ἀκουτίῳ τε ἐπερείσας ἑαυτὸν ἔστηκε.

Τὸ δὲ ἦθος τοῦ προσώπου οἶον μήτε υπερ-
φρονεῖν· αἰδεῖται γάρ· μήτε υποκείσθαι· θαρ-
ρῆι γάρ τὸν ἄθλον. Ἐρως δὲ ἑαυτοῦ ποιεῖται
ταῦτα, καὶ τῷ τόξῳ ἐπηρείσας ἑαυτὸν, ἐναλλάξ
5 τῷ πάδε ἴστησι, τὸ λαμπάδιον εἰς τὴν γῆν
τρέψας, ἐπειδὴ ἐν ἀναβολαῖς ἔτι τὰ τοῦ
Ἐρώτος,

VIII.

ΛΟΤΡΟΝΤΕΣ

Οἱ ἐν τῇ Λιδῇ ἀντλή ἀνύροντες, Ἐρως,
οἶμαι, καὶ Γανυμήδης, αἵ τι χρητὸν μὲν τῇ
10 τιάρᾳ νοεῖν, τὸν δ' ἀπὸ τοῦ τόξου καὶ τῶν
περῶν εἰς ἐπίγνωνσιν ἄγειν. Ἀνύρουσι μὲν
οὖν ἀστραγάλους οὗτοι. Γεγράφεται δὲ ὁ μὲν
ὑβριστικῶς ἐπιτωθάζων ὁ Ἐρως, καὶ πλήρη
τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασιέων· ὁ δὲ Διὸς
15 ἀστραγάλοι ἐτι τὸν μὲν καὶ αὐτὸν ἀπολωλε-
κώς, τὸν δ' ἐφ' ὁμοίᾳ προπέμπων ἐλπίδι. Κα-
τηφῆς δὲ αὐτῷ ἡ παρειά, καὶ ἡ τοῦ ὄμματος
ἀκτίς, καὶ τοι ἄβροῦ ὄντος, βεβυθισμένον
τὸ τῆς ἀνίας ἐπισημαίνει. Θεαί τε τρεῖς αὐταί
20 ἐφρεστώσε σφίσιν, αἵ μὲν οὐδ' ἐφερμηνεύοντος
δέονται. Ἀθηναί τε γὰρ αὐτόθεν ἰδόντι δήλην
τὴν ὁμόγνιον, ποιηταὶ φασί, πανοπλίαν ἀμπε-
χομένην, καὶ γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὀρώσα,
ξύν ἀρρενωπῷ τε τῷ ἦθει τὴν παρειὰν ἐπι-
25 φοινίττουσα. Ἡδὲ δὲ αὐτὸ φιλομειδὲς ὑπὸ τῇ
τοῦ κεστοῦ ἰυγγί καὶ τῷ γράμματι σημαίνει.
Ἥραν δὲ γε τὴν τρίτην ἴσιναι, τὸ ὅσμιον καὶ
βασιλικὸν τοῦ εἶδους φησί. Τί δὴ βούλονται,
καὶ τίς ἢ τῆς ξυνουσίας αὐταῖς ἀνάγκη;
30 Ἄρουν τε πέντηκοιτα ἢ Ἄρῳ ἐνώρμισται
τῷ Φάσιδι, Βόσπορον τε καὶ Ξυμπληγάδας
διεξιλοῦσα. Ὀρεῖς δὲ καὶ τὰν ποταμὸν αὐτὸν

ἐν βαθεῖ δόνακι κείμενον, ἐν βλοσυρῷ τῷ
 εἶδει. Κόμη τε γὰρ ἀμυριλαφής αὐτῷ καὶ ἀνε-
 στήκυστα, γενειάς τε ὑπαφρίττουσα, καὶ γλαυ-
 κῶντες ὀφθαλμοί· τό τε αὐτόον τοῦ ῥεύμα-
 τος οὐκ ἀπὸ κάλπιδος ἐκχεόμενον, ἥπερ οὖν
 εἰώθειν, ἀλλ' ἀπὸ παντός ἐκπλημμύρον, ἐργοῖν
 δίδωσιν ἡμῖν ὁπόσος ἐπιχεῖται τῷ πόντῳ. Τὸν
 δὲ τῆς ναυτιλίας ἄθλον ἀκούεις, οἶμαι, καὶ
 ποιητῶν, τὸ χρυσαῦν δέρας λεγόντων. Παι-
 μέλουσάν τε τὴν Ἀργῶ καὶ Ὀμήρου ᾠδαίῳ
 φράζουσιν. Ἄλλ' οἱ μὲν τῆς Ἀρχοῦς ναύαται
 ἐν ἐπισκέψει τῶν κατελιηφότων, αἱ θεαὶ δὲ
 εἰς ἐκείαν τοῦ Ἑρώτος ἤκουσιν, αἰτοῦσαι
 ξυλλῶβεῖν σφίσι· ἐπεὶ σωτηρίᾳ τῶν πλωτῆρων,
 τῇν Αἰήτου Μήδειαν μετελθόντα. Μισθὸν δὲ οἱ τῆς
 τῆς ὑπουργίας ἢ μήτηρ σφαιρὰν προδείκνυσαι,
 Διὸς αὐτὴν ἄθρυμα γεγονέναι λέγουσα. Ὅρας
 καὶ τὴν τέχνην ἐν τῇ γραφῇ; χρυσοῦ μὲν
 αὐτῇ, ῥαφίῃ δὲ αὐτῇ οἷα νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ
 ὁρᾶσθαι, ἑλικίας τε κυανοῦ ἐφ' ἑαυτῆς ἐλίτ-
 τουσα· καὶ ἀναρρίπτεισα τάχα που, τὸ ἀποχω-
 ροῖν· σέλας μαρμαρυγαῖς ἀστέραν εἰκάσειν
 αὐτῇ δώσει. Ὁ δὲ τοὺς μὲν ἀστραγάλους οὐδὲ
 ὁρᾷ· ἔτι. Ρίψας δὲ αὐτοὺς χαμάζε, ἐξήρηται
 τοῦ τῆς μητρὸς πέπλου, ἐπαληθεύσαι τὴν ὑπό-
 σχεσιν αὐτῷ· οὐ γὰρ ἐλλείψειν τὸν ἄθλον.

IX.

Π Ε Λ Ο Ψ.

Ὁ μὲν ὑπὲρ τετρώρων δι' ἡπείρου μέσης
 ἱππεύσειν μέλλων ὑπ' ὀρθῇ τιάρᾳ καὶ Λυδία
 στολῇ, Πέλαψ, οἶμαι, θρασὺς ἥρσιος, καλὰ
 εἰπεῖν. Ἴδυνε γὰρ ποτε καὶ διὰ θαλάσσης
 τοῦτ' ἐπὶ τὸ ἄρμα, Πρωσιδῶνος, οἶμαι, δόντος,
 ἄκρα τῇ τοῦ τροχοῦ ἀψίδι, ὑπ' ἀδιάντῳ ἄξονι

τὰ τῆς γαλήνης διαθέων νῶτα. Ὅμμα δ' αὐτῷ
 γοργόν, καὶ αὐχὴν ἀνέστηκώς τὸ τῆς γνώμης
 ἔτοιμον ἐλέγχει· ἥ τε ὄφρ' ὑπεραίρουσα δηλοῖ
 καταφρονεῖσθαι τὸν Οἰνόμαον ὑπὸ τοῦ μαιρα-
 5 κίου, Φρονεῖ γὰρ τοῖς ἵπποις· ἐπειδὴ ὑψαύ-
 χενές τε καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα, καὶ κοῖλοι
 τὴν ὀπλήν, καὶ τὸ ὄμμα κυάνεοί τε καὶ ἔτοι-
 μοι, χαίτην τε ἀμφιλαφεῖ κυανῶν ἀπαλωρύν-
 τες αὐχένων, ὅς δὴ θαλασσίων τρόπος. Πλη-
 10 αῖον δὲ αὐτῶν Ἰπποδάμεια, τὴν μὲν παρειὰν
 αἰδοῖ γράφουσα, νύμφης δὲ στολὴν ἀμπεχο-
 μένη, βλέπουσά τε ὀρθαλμοῖς οἷσις αἰρεῖσθαι
 τὸ τοῦ ξένου μᾶλλον. Ἐρᾶται γὰρ, καὶ τὸν
 γεννήτορα μυσάττεται, τοιούτοις ἀκροθινίοις
 15 φρονοῦντα, ἃ δὴ καὶ ὄρε'ς, κεφαλὰς ταύτας,
 τῶν προφυλαγίων ἀνημμένῃ ἐκάστη, καὶ σχῆμα
 δέδωκεν ὁ χρόνος ἴδιον, ὃν ἕκαστος ἀπώλετο
 σφῶν. Τοὺς γὰρ δὴ μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς
 ἤκοντας κτείνων, ἀγάλλεται τοῖς γνωρίσμασι
 20 τοῦ φόνου. Εἰδῶλα δὲ ὑπεριπτάμενα σφῶν
 ὀλοφύρεται τὸν ἑαυτῶν ἀγῶνα, τῇ τοῦ γάμου
 ξυμβάσει ἐφυστοῦντα. Ξυμβῆναι γὰρ δι' ὃ
 Πέλοψ, ὡς ἐλευθέρα λοιπὸν ἢ παῖς εἴη τοῦ
 ἀλάστορος· καὶ ὁ Μυρτίλος δὲ ξυνίστωρ τῆς
 25 ξυμβάσεως αὐτοῖν ἐστίν. Ὁ δ' οὐκ ἄποθεν ὃ
 Οἰνόμαος, ἀλλ' ἔτοιμον αὐτῷ τὸ ἄρμα, καὶ
 τὸ δόρυ ὑπερέτεταται τοῦ δίφρου, καταλαβόντι
 τὸ μαιράκιον κτεῖναι. Ὁ δὲ τῷ πατρὶ θύων
 "Ἄρει σπεύδει, ἄγριος ἰδεῖν καὶ φονῶν τὸ ὄμμα,
 30 καὶ τὸν Μυρτίλον ἐπισπέρχει. Ἐρως δὲ κατη-
 φθῆς τὸν ἄξονα τοῦ ἄρματος ἐντέμνει, ἐκάτερον
 διδοὺς ἐννεῖν, ὅτι τε ἐρῶσα ἡ κόρη τοῦ ἐρῶν-
 τος ἐπὶ τὸν πατέρα ξυμβαίνει, καὶ τὰ μέλ-
 λοντα περὶ τὴν Πέλοπος οἰκίαν ἐκ Μοιρῶν
 35 γίγνεσθαι.

X.

¶ ΠΤΡΡΟΣ Η ΜΥΣΟΙ.

Τὰ Εὐρυπύλου καὶ Νεοπολέμου ποιη-
 τῶν ὕμνεϊ χορός, πατρῷζειν τε αὐτοὺς ἄμφω,
 καὶ τὴν χεῖρα εὐδοκίμους κατ' ἰσχὺν εἶναι.
 Φησὶ δὲ καὶ ἡ γραφή ταῦτα. Ἡ τύχη γὰρ
 τὴν ἐξ ἀπάσης γῆς ἀρετὴν ἐς μίαν πόλιν συνε- 5
 νεγκούσα, οἱ μὲν οὐκ ἀκλειεῖς οἰχονται, ἀλλ'
 οἷοι πρὸς πολλούς, „Δυστήνων δὲ τε παῖδες,
 εἰπεῖν, οἳ ἐμῷ μένει ἀντιώσιν“. οἱ δὲ γεν-
 ναῖοι γενναίων κρατοῦσι. Τὰ μὲν δὴ περὶ
 τῶν ἱκανῶν ἕτερα, νυνὶ δὲ περὶ τοὺς ξυνε- 10
 στώτας ἡ θέα. Πόλις μὲν αὕτη Ἴλιος ὄφρυό-
 τσσα, κατ' Ὅμηρον, περιθιῖ δὲ αὐτὴν τεῖχος,
 οἷον καὶ θεοὺς μὴ ἀπαξιῶσαι τῆς ἑαυτῶν
 χειρός· ναύσταθμόν τε ἐπὶ θάτερα, καὶ στενὸς
 Ἑλληςπόντου διάρρους, Ἀσίαν Εὐρώπης διείρ- 15
 γων. Τὸν μέσῳ δὲ πεδίον ποταμῷ διαιρεῖται
 Ξάνθῳ. Γέγραπται δὲ οὐ μορμύρων ἀφρῶ,
 οὐδ' οἷος ἐπὶ τὸν τοῦ Πηλέως ἐπλήμμυρεν·
 ἀλλ' εὐνὴ μὲν αὐτῷ λωτὸς καὶ θρύον καὶ ἀπα-
 λοῦ δόνακος κόμαι. Κατάκειται δὲ μᾶλλον ἢ 20
 ἀνέστηκε, καὶ τὸν πόδα ἐπέχει ταῖς πηγαῖς,
 ὑπὲρ ξυμμετρίας νῦν, διυγραίνων αὐτὸν νάμα-
 τος. Τὸ ρεῦμα μέτριον, στρατιά τε ἐκατέρω-
 θεν, Μυσῶν τε ξὺν Τρωσὶ, καὶ Ἑλλήνων ἐκα-
 τέρου· οἱ μὲν κεκμηκότες ἤδη, οἱ Τρῶες, οἱ 25
 δὲ ἀκμηῆτες, οἱ ξὺν Εὐρυπύλῳ. Ὅρᾳς δὲ αὐ-
 τῶν ὥς οἱ μὲν ἐν τοῖς ὅπλοις κάθηνται, τάχα
 ποῦ τοῦτο Εὐρυπύλου αἰτήσαντος, καὶ χαίρουσι
 τῇ ἀνακωχῇ· οἱ δὲ ἑκδυμοί τε καὶ ἐξορμῶντες,
 οἱ Μυσοί, ἱένται, τότε τῶν Ἑλλήνων ἐν ὁμοίᾳ 30
 καταστάσει τοῖς Τρωσὶν ὄντων, πλὴν Μυρμι-
 δόνων. Ἐνεργοὶ γὰρ καὶ περὶ τὸν Πύρρον
 ἔτοιμοι. Τῷ νεανία δὲ, κάλλους μὲν ἔνεκεν

ἐφερμηνεύοιτ' ἂν οὐδέν, ἐπειδὴ ἐν ὅπλοις τανῦν.
 Μεγάλοι γε μὴν καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους· ἡλικίας
 τε ἄμφοϊν ἴση· τὰς τε τῶν ἴ οφθαλμῶν βολὰς
 ἐνεργοὶ καὶ οὐ μέλλοντες. Γοργὸν γάρ τὸ
 5 ὄμμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἐκάστω, καὶ ξυναπο-
 νεύοντες ταῖς τῶν λόφων κινήσει, καὶ ὁ θυ-
 μὸς ἐπιπρέπει σφίσι, οἰγῇ τε μένεα πνεύουσιν
 εἰοίκασι. Καὶ τὰ ὅπλα δὲ ἄμφοϊν πατρῷα.
 Ἄλλ' ὁ μὲν Εὐρύπυλος ἀσήμεοις ἔσταλται, καὶ
 10 παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν ὅπη τε καὶ ὅπως
 κινεῖτο ἡ Ἴρις. Τῷ Πύρρῳ δὲ τὰ ἐξ Ἑφαιστοῦ
 πάρεστιν· ἐκστάς ποτ' αὐτῶν Ὀδυσσεύς, καὶ
 ἀπενεξάμενος τὴν ἑαυτοῦ νίκη. Θεωρῶν δὲ
 τις τὰ ὅπλα, λείπον εὐρήσει τῶν Ὀμήρου ἐκτυ-
 15 πωμάτων οὐδέν, ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ τέχνη δείκνυσι
 τὰ κεῖθεν πάντα. Τὸ μὲν γὰρ γῆς τε καὶ θα-
 λάσσης καὶ οὐρανοῦ σχῆμα, οὐδὲ φράζοντος,
 οἶμαι, δεήσει τινός. Ἡ μὲν γὰρ αὐτόθεν
 ἰδόντι δῆλη, τὴν ἑαυτῆς χρόαν ὑπὸ τοῦ δη-
 20 μουργοῦ λαβοῦσα· τὴν δ' αἰ πόλεις καὶ τὰ
 ἐν αὐτῇ γῇν γράφουσι. Καὶ μικρόν γε ὕστερον
 πεύση περὶ ἐκάστων. Οὐρανὸς δὲ ὅδε. Ὅρας
 που τόν τε τοῦ ἡλίου κύκλον, ὥς ἀκάμας ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὸ τῆς πανσελήνου φαιδρόν. Ἀλλὰ μοι
 25 δοκεῖς περὶ τῶν καθ' ἕκαστον ἀστρων ποιεῖν
 ἀκοῦσαι. Τὸ γὰρ διαλλάττον αὐτῶν τὴν αἰ-
 τίαν σοι παρέχει τῆς πεύσεως. Αἰδὼ μὲν σοι
 Πληιάδες σποροῦ τε καὶ ἀμητοῦ ξύμβολα
 δυόμεναι, ἢ αὖ πάλιν ἐκφανῶς ἔχουσαι, ὥς
 30 ἂν καὶ τὰ τῆς ὥρας αὐτοῖς ἄγει. Ὑάδες δ' ἐπὶ
 θάτερα. Ὅρας καὶ τὸν Ὠρίωνα. Τὸν δὲ ἐπ'
 αὐτῷ μῦθον, καὶ τὴν ἐν ἀστροῖς αἰτίαν ἐς
 ἕτερον ἀναβαλλώμεθα, ὃ παῖ, καιρόν, ὥς ἂν
 μὴ ἀπάγοιμέν σε τῶν νῦν ἐν πόθῳ. Οἱ δ' ἐπ'
 35 αὐτῷ ἀστέρες, ἄρκτος, ἥϊεῖ ἄμαξαν καλεῖν βού-
 λω, φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ μόνην οὐ λούεσθαι
 ἐν Ὠκεανῷ, ἀλλ' αὐτὴν περὶ αὐτὴν στρέφε-

σθαι, οἷον φίλακα τοῦ Ὡρίωνος. Ἰωμεν δὴ
λοιπὸν διὰ γῆς, ἀφόμενοι τῶν ἄνω· καὶ τῶν
γε ἐν γῇ κάλλιστον θεώμεθα τὰς πόλεις·
Ὅρᾳς μὲν δὴ ὡς διτταὶ τινες αὐται. Ποτέραν
οὖν προτέραν ἀφερμηνευθῆναί σοι βούλει; Ἡ5
τὸ τῶν λαμπάδων φῶς, καὶ τὸ τοῦ ὑμεναίου
¶ μέλος, καὶ ὁ τῶν αὐλῶν ἦχος, καὶ ἡ τῆς
καθάρας κροῦσις, καὶ ὁ τῶν ὀρχουμένων ἑυ-
θυμὸς ἐς αὐτὰ σε ἄγει; Ὅρᾳς δὲ καὶ τὰ
γύναια, τῶν προθύρων ὡς διαφαινόνται, θαν-1α
ράζοντα, καὶ μόνον οὐκ ἐκβοῶντα ὑπὸ χαρμο-
νίης. Γάμοι ταῦτα, ὦ παῖ, καὶ πρώτη ξύνοδος
νυμφίων, καὶ ἄγονται τὰς νύμφας οἱ γαμβροί.
Τὸ δὲ τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ ἡμέρου ὡς ἐπιπρέπει
ἐκάστω, παρίημι λέγειν, σοφώτερον αὐτὰ τοῦ 15
δημιουργοῦ αἰνιξαμένου. Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ δικα-
στηρίον τι, καὶ ξυνέδρα κοινὴ, καὶ γέροντες
σεμνοί, σεμνῶς προκαθήμενοι τοῦ ὁμίλου.
Τὸ δὲ ἐν μέσῳ χρυσίον, τάλαντα μὲν δύο
ταῦτ', οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἢ νῇ Δί' εἰκάσαι χρή, 20
ὡς μισθὸς τῷ ὀρθῶς ἐκδικάσονται, ὡς ἂν μὴ
πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθείαν φέροι. Τίς δ' ἢ
δίκη; Διττοὶ μὲν ἐν μέσῳ τινὲς οὗτοι, δοκεῖν
ἐμοί, φονικὸν ἔγκλημα ὃ μὲν ἐπάγων θατέρῳ,
τὸν δ' ὀρᾳς ὡς ἔξαρνός ἐστιν. Οὐ γὰρ *κατὰ ἔχει 25
νῶν ὅπῃ αὐτῷ προσφέρει ὁ κατήγορος, κατα-
θεῖς δὲ τὰ ὑποφόνια καθαρὸς ἦκειν. Ὅρᾳς καὶ
τοὺς ἐπιβοηθούντας ἐκατέρῳ διχῇ, καὶ νέμοντας
τὴν βοήν ὅτῳ φίλον. Ἄλλ' ἢ τε τῶν κηρύκων πα-
ρουσία καθίστησιν αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ ἡσυχάζον 30
ἄγει. Ταυτὶ μὲν οὖν σοι μέση τις πολέμου
καὶ εἰρήνης ἐν οὐ πολεμουμένη πόλει κατὰ-
στασις. Ἐτέραν δὲ ὀρᾳς, ὡς τειχίρης, καὶ τό-
γε τείχος ὡς οἱ δι' ἡλικίαν ἀπόμαχοι φρουροῦσι
διαλαβόντες. Γύναιά τε γὰρ ἐστὶν οὐ τῶν 35
ἐπάλξων, καὶ γέροντες οὗτοι, καὶ κομιδῇ
παιδιά. Ποῖ δὴ τὸ μάχιμον αὐτοῖς; Ἐνταῦθα

εὔροις ἂν ταύτους, οἳ δὴ Ἀρεῖ τε καὶ Ἀθηναῖ
 ἔπονται. Τοῦτ' ἐγὼ μοι δοκεῖν, ἡ τέχνη φησί,
 τοὺς μὲν χρυσῶ τε καὶ μεγέθει δηλώσασα
 θεοὺς εἶναι, τοῖς δὲ τὸ ὑποδεέστερον δι' αὐτῆς
 5 δοῦσα. Ἐξίασι δὲ τὴν τῶν ἐναντίων οὐ δε-
 ξάμενοι πρόκλησιν· νέμεσθαι γὰρ τὸν ἐν τῇ
 πόλει πλοῦτον, ἢ μὴ νεμομένων ἐν τοῖς ὅπλοις
 εἶναι. Δόχον δὲ διαλλάττουσιν ἐντεῦθεν. Τοῦτ'
 γὰρ, μοι ἡ δοκεῖν, ἡ πρὸς ταῖς ὄχθαις αἰνίττεται
 10 λόχη, οὗ δὴ καθωπλισμένους αὐτοὺς ὀράς.
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγγένοιτ' αὐτοῖς χρήσασθαι τῷ λό-
 χῳ. Ὁ γὰρ τοι ἑπῆλυς στρατὸς σκοποὺς τινὰς κα-
 θίσας, λείαν ἐλάσασθαι περινοεῖ. Καὶ δὴ οἱ
 μὲν ἄγουσι νομίς τὰ θρέμματα ὑπὸ συρίγγων.
 15 Ἡ οὐ προσβάλλει σε τὸ λιτὸν καὶ αὐτοφυὲς
 τῆς μούσης, καὶ ἀτεχνῶς ὄρειον; Ἰστατα δὲ
 χρησάμενοι τῇ μουσικῇ, δι' ἄγνοιαν τοῦ ἐπ'
 αὐτοῖς δόλου τεθνᾶσιν, ὡς ὀράς, τῶν πολε-
 μίων ἐπελθόντων. Καὶ ἀπελαύνεται τις λεία
 20 πρὸς αὐτῶν. Φήμη δὴ τῶν πραχθέντων ἐς
 τοὺς λοχῶντας ἐλθοῦσα, ἀνίστανται οὗτοι, καὶ
 ἐφ' ἵππων ἐς τὸν πόλεμον χωροῦσι. Καὶ τάς τε
 ὄχθας ἔστιν ἰδεῖν πλήρεις τῶν μαχομένων καὶ
 βαλλόντων ἐς αὐτούς. Τοὺς δὲ ἐν αὐτοῖς ἀνα-
 25 στρεφομένους, καὶ τὴν πεφοινιγμένην λυθρῶ
 δαίμονα, αὐτὴν τε καὶ τὴν ἐσθῆτα, τί ἐροῦμεν;
 Ἔρις καὶ Κυδοιμὸς ταῦτα, καὶ Κῆρ, ὑφ' ἧς τὰ
 πολέμου πάντα. Ὅρας γὰρ τοι, ὡς οὐ μίαν ὁδὸν
 χωρεῖ· ἀλλ' ὅν μὲν ἄτρωτον ἐς τὰ ξίφη προβάλ-
 30 λει· ὅς δ' ὑφέλκεται ὑπ' αὐτῆς νεκρός· ὁ δὲ καὶ
 νεότρωτον ἐπισπέρχει. Οἱ δ' ἄνδρες φοβεροὶ
 τῆς ὁρμῆς καὶ τοῦ βλέμματος, ὡς οὐδὲν διαλ-
 λάττειν ἐμοὶ ζώντων ἐν ταῖς ὁρμαῖς δοκοῦσιν.
 Ἄλλ' ἰδοὺ πάλιν εἰρήνης ἔργα. Νειὸς γὰρ αὕτη
 35 διαφάνεται, τρίπολος οἰμαί τις, εἴ τε χρὴ τῷ
 τῶν ἀροτήρων ξυμβάλλεσθαι πλήθει. Καὶ
 τάγε ζεύγη τῶν βοῶν θάμα ἀναστρέφει ἐν

ταύτη, κύλικός τινος ἐκδεχομένης αὐτὴν ἐπὶ
 τῷ τῆς αὐλακῆς τέλει. * Μεγαίνεσθαι τε τὸν
 χρυσὸν περισχοῦσα. Ἐξῆς ὄρεται τέμνος, 1
 βασιλέως τινὸς οἶμαι τεκμήρασθαι, ὃς τὸ γε-
 γηθὸς ἐλέγχεται τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ὕψει φαι- 5
 δρότητι. Καὶ τὴν γε αἰτίαν τῆς χαρᾶς οὐδὲν
 ζητεῖν χρή. Τὸ γὰρ τοι λήϊον πολλῷ τῷ μέ-
 τρω τὴν σποράν ὑπερβαλεῖσθαι, διελέγχουσιν
 οἱ τε διὰ σπουδῆς ἀμῶντες, καὶ οἱ ταῖς ἀμά-
 λαις τὰ κειρόμενα τῶν δραγμάτων δέοντες, οἷς 10
 ἕτεροι προσάγουσι καὶ μάλα συντόνως. Ἡ δὲ
 δρυς οὐκ ἀκαίρως ἐνταῦθα, οὐδ' ἔξω λόγῳ
 Σκιά τε γὰρ ἀμφιλαφῆς, ὑπ' αὐτῇ ψυχάσαι
 τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ καμουοῖ. Καὶ βοῦς οὐτοσὶ
 πιδὼν καθιερωθεὶς ὑπὸ τῶν κηρύκων, οὗς ὄρεται, 15
 ὑπὸ τῇ δρυὶ δαλὲς προτίθεται τοῖς περὶ τὴν ξυλ-
 λογὴν τοῦ πυροῦ κάμνουσιν. Τὰ δὲ γύναια τί
 φῆς; ἄρ' οὐκ ἐπτοῆσθαι σοι δοκεῖ, καὶ διακτι-
 λεύεσθαι ἀλλήλοις συχνὰ μάττειν τῶν ἀλφίτων,
 δεῖπνον εἶναι τοῖς ἐρίοις; Εἰ δὲ καὶ ὁπώρας 20
 δεῖσῃ, πάρεστί σοι αὕτη, χρυσῇ μὲν τῶν ἀμ-
 πέλων, μέλαινα δὲ τοῦ καρποῦ. Τὸ δὲ τῆς
 καπέτου κυανὸν ἐτεχνήθη, οἶμαι, τῷ δη-
 μιουργῷ πρὸς δῆλασιν τοῦ ἐν αὐτῇ βάθους.
 Ἀρκεῖ γὰρ σοι τὸ περὶ ταῖς ἡμερίσιν ἔρκος ἐν 25
 τῷ καττιτέρῳ νοεῖν. Ὁ δ' ἄργυρος ὁ ἐν τῷ
 ἀμπελῶνι, κάμακες ταῦτα, τοῦ μὴ χαμαὶ κλι-
 θῆναι τὰ φυτὰ βρίσαντα τῷ καρπῷ. Τί δ' ἂν
 εἴποις περὶ τῶν τρυγάντων; οἱ δὲ τῆς στενῆς
 ταύτης εἰσόδου εἰσφρήσαντες ἑαυτούς, ταλάροις 30
 ἐναποτίθενται τὸν καρπὸν, μάλα ἥδεῖς καὶ
 πρόσφοροι τὴν ἡλικίαν τῷ ἔργῳ. Παρθένοι
 τε γὰρ καὶ ἡῆτες εὖιον καὶ βακχικὸν ἐν
 ῥυθμῷ βαίνουσιν, ἐνδιδόντες αὐτοῖς τὸν ῥυ-
 θμὸν ἑτέρου, ὃν οἶμαι ξυνίης ἀπὸ τε τῆς 35
 κιθάρης καὶ τοῦ λεπτὸν προσάδειν δοκεῖν τοῖς
 φθόγγοις. Εἰ δὲ καὶ τὴν ἀγέλην ἐννοήσεις

τῶν βοῶν, αἱ δὲ πρὸς τὴν νομὴν ἱένται, ἐπο-
 μένων αὐταῖς τῶν νομέων, τῆς μὲν χρόας οὐκ
 ἂν θαυμάσειας, εἰ καὶ χρυσοῦ καὶ καττιτέρου
 πᾶσα. Τὸ δὲ καὶ μυκωμένων ὥςπερ ἀκούειν
 5 ἐν τῇ γραφῇ, καὶ τὸν ποταμὸν ἧ κελεύδοντα
 εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν οἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναρ-
 γείας πρόσω; Τούς δὲ λέοντας οὐδ' ἂν ἀφερ-
 μηνεῦσαι μοί τις ἐπαξίως δοκεῖ, καὶ τὸν ὑπ'
 αὐτοῖς ταῦρον. Ὁ μὲν γὰρ μεμυκέναι δοκῶν
 10 καὶ σπαίρειν, σπαράττεται ἤδη πῶς ἐμπεφυκό-
 των τοῖς ἐντοσθιδίοις τῶν λεόντων. Οἱ δὲ κύ-
 νες, ἐννέα δ' οἶμαι οὗτοι, ἔπονται τῇ ἀγέλῃ, καὶ
 παρὰ τῶν ἰθύνοντων αὐτοὺς νομέων ἐγγυς
 μὲν ἱένται τῶν λεόντων, ὑλακῇ πτοεῖν ἐθέλον-
 15 τες αὐτούς, προσμειγνῦναι δ' οὐ τολμῶσιν, ἐπι-
 σπερχόντων αὐτοὺς καὶ ταῦτα τῶν νομέων.
 Ὅρας δὲ καὶ διασκοριτῶντα τοῦ ὄρους θρέμ-
 ματα, καὶ τοὺς σταθμούς, καὶ τὰς σκηνάς,
 καὶ τοὺς σηκοὺς. Οἶκον ποιμνίων νόει ταῦτα.
 20 Λοιπὸς οἶμαι χορὸς τις οὐτοσί προσόμοιος τῷ
 Δαιδάλου. Φασὶ δ' αὐτὸν Ἀριάδνῃ τῇ Μίνω
 πρὸς αὐτοῦ δοθῆναι. Τίς δ' ἡ τέχνη; Παρ-
 θένοισι ἡὔθειαι τὰς χεῖρας ἐπιπλέξαντες χορεύ-
 ονσι. Σὺ δ', ὥς ἔοικεν, οὐκ ἀρκεισθήσῃ τούτῳ,
 25 εἰ μὴ σοι καὶ τὰ τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι
 τῷ λόγῳ. Οὐκοῦν αἰδὼ μὲν ὀθόναις ἡσθην-
 ται, στεφάνας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς χρυσᾶς φέρου-
 σαι· τοῖς δ' εὐήτριοι μὲν καὶ λεπτοὶ περίκεινται
 χιτῶνες· μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηνται
 30 χρυσᾶς, ἀργύρων τελαμώνων ξυνεχόντων αὐ-
 τὰς. Ἄλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, τοῦτ' ἐκείνο
 τροχοῦ περιδίνῃσιν ὄρας νοήσῃ κεραμέως ἔργον
 τινὸς εἴπῃ δυσκολεῖους μὴ τοῦ περιθεῖν ἔχοι
 πειρῶντος. Στοιχηδὸν δὲ ἰόντων αὐθις, πολὺ
 35 τι χρῆμα ἐπιβρεῖ, ὅπως ἔχουσι τέρψεως ἐπιδη-
 λούντων. Καὶ γὰρ τινες ἐν μέσοις οὗτοι κυβι-
 στῶντες, καὶ ἄλλοτε ἄλλην ὀρχησιν ἐπιδεικ-

νύμενοι, ἄγειν μοι σαφῶς αὐτοὺς ἐς τὸ θαῦμα
δοκοῦσιν. ¶ Ἡ δὲ δὴ κύκλῳ τῆς ἀντιγος, θα-
λάσσης εἰκῶν, οὐ θάλαττα, ὦ παῖ. Ωκεανὸν δὲ
νοεῖν χρή, ὅρον εἶναι τεχνηθέντα τῆς ἐν τῷ
σάκει γῆς. Ἰκανῶς ἔχεις τῶν ἐκτυπωμάτων. 5
Ἄθρει δὴ καὶ τὰ περὶ τοὺς νεανίας, ξὺν ὅπο-
τέρῳ αὐτῶν ἢ νίκη. Ἴδου γάρ καὶ καθήρηται
ὁ Εὐρύπυλος, κατὰ τῆς μασχάλης ὥσαντος
αὐτῷ καιρίαν τοῦ Πύρρου· καὶ κρουνηδὸν
ἐκχεῖται τὸ αἷμα. Κεῖται τε ἀνοιμωκτὶ πολὺς 10
κατὰ τῆς γῆς ἐκχυθεὶς, μόνον οὐ φθάσας τὴν
πληγὴν τῷ πτώματι διὰ τὸ ἐς καιρὸν τοῦ
τραύματος. Ἐτ' ἐν τῷ τῆς πληγῆς ὁ Πύρρος
σχήματι, ρέδμενος τὴν χεῖρα τῷ λύθρῳ πολλῷ,
κατὰ τοῦ ξίφους ἐνεχθέντι. Οἱ Μυσοὶ τε οὐκ 15
ἀνασχετὰ ἡγούμενοι ταῦτα, ἐπὶ τὸν νεανίαν
χωροῦσιν. Ὁ δ' ἐς αὐτοὺς βλοσυρὸν ὄρων,
μειδιᾷ καὶ ὑφίσταται τὸ στίφος, καὶ τάχα που
κρύψει τὸν Εὐρυπύλου νεκρὸν σωρηδὸν ἐπ' αὐ-
τῷ τοὺς νεκροὺς νήσας. 20

XI.

ΑΡΓΩ Η ΑΙΗΤΗΣ.

Ἡ διεκπαίουσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς ὑπὸ
πολλῷ τῷ ῥοθίῳ τῆς εἰρεσίας, κόρη τέ τις
αὕτη ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὀπλίτου πλησίον, καὶ
ὁ ἐμμελὲς προσάδων τοῖς τῆς κιθάρας κρού-
μασι ξὺν ὀρθῇ τιάρᾳ, ὃ τε ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς 25
ἐκείνης φηγοῦ δράκων, πολλῷ σπειράματι κε-
χυμένος, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν γῆν νεύων,
ὑπὸ βρίθουσιν, τὸν ποταμὸν μὲν Φάσιν
γίγνωσκε, Μήδειαν δὲ ταύτην. Ὁ δ' ἐπὶ τῆς
πρύμνης ὀπλίτης Ἰάδων ἄν εἴη. Κιθάραν δὲ 30
καὶ τιάραν ὄρωντας, καὶ τὸν δι' ἄμφοιν κο-
σμούμενον, Ὁρφεὺς ὑπείσιν ἡμᾶς, ὃ τῆς Καλ-
λίοπης. Μετὰ γάρ τὸν ἐπὶ τοῖς ταύροις ἀθλον

θάλξασα ἐς ὕπνον τὸν δρῶντα τοῦτον ἡ
 Μήδεια, σισύληται μὲν τὸ χρυσόμαλλον τοῦ
 κριοῦ νάκος. Φυγὴ δὲ ἔνται λοιπὸν οἱ τῆς
 Ἀργούης πλωτῆρες, ἐπειδὴ ἀνάπυστα τοῖς Κόλ-
 5 χοῖς καὶ τῷ Αἰήτῃ τὰ τῆς κόρης. Καὶ τὰ μὲν
 τῶν τῆς Ἀργούης ναυβατῶν, τί ἂν σοι λέγοιμι;
 Ὅρᾳς γὰρ ἡ βραχίονας μὲν ἐξωδηκότας αὐτοῖς
 ὑπὸ τοῦ ἐς τὴν εἰρεσίαν ξυντόνου, τὰ δὲ πρόσ-
 10 ωπα, οἷα γένοιτ' ἂν ἑαυτοῦς σπερχόντων. Τὸ
 τῆς νεῶς ἐμβόλου, καταφερομένης ξὺν πολλῇ
 τῇ ῥύμῃ, τάχους δείγμα. Ἡ κόρη δέ, ἀμήχα-
 νόν τινα νοῦν δείκνυσιν ἐκ τοῦ προσώπου.
 Ὅμμα μὲν γὰρ αὐτῇ δεδακρυμένον ἐς γῆν
 15 ὄρᾳ. Περίφοβος δὲ ἐστὶν ὑπ' ἐννοίας ὧν δέ-
 δρακε, καὶ λογισμοῦ τῶν μελλόντων πλήρους.
 Αὐτὴ τε πρὸς ἑαυτὴν ἀνακυκλεῖν δοκεῖ μοι
 τὰς ἐννοίας, διορῶσα τῇ ψυχῇ ἕκαστα, καὶ
 πεπηγυῖα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὰ
 20 τῆς ψυχῆς ἀπόρρητα. Ἰάσων δὲ αὐτῇ πλη-
 σίον ξὺν ὅπλοις ἔτοιμος ἐς ἄμυναν. Ὅδὲ δὲ
 τὸ ἐνδόσιμον τοῖς ἐρέταις ᾄδει, ὕμνους, μοι
 δοκεῖν, ἀνακρουόμενος θεοῖς, τοὺς μὲν χαρι-
 στηρίους ἐφ' οἷς κατωρθώκασι, τοὺς δὲ ἐς ἱκε-
 25 σίαν τείνοντας ἐφ' οἷς δεδοίκασιν. Ὅρᾳς δὲ
 καὶ τὸν Αἰήτην ἐπὶ τετρώρου, μέγαν τε καὶ
 ὑπεραίροντα ἀνθρώπους, ὅπλα μὲν ἐνδεδυκότα
 ἀρήϊα, γίγαντος οἶμαί τινος (τὸ γὰρ ὑπὲρ ἄν-
 θρωπον τοῦθ' ἡγεῖσθαι δίδωσι) θυμοῦ δὲ τὸ
 30 πρόσωπον πλήρη, καὶ μόνον οὐ πῦρ ἐξιέντα
 τῶν ὀφθαλμῶν, λαμπάδιόν τε τῇ δεξιᾷ αἰω-
 ροῦντα· ἐμπρήσειν γὰρ αὐτοῖς πλωτῆραι τὴν
 Ἀργώ. Τὸ δόρυ δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τὴν ἄντυγα
 τοῦ δίφρου πρόχειρον ἴσταται. Τί δὲ ποθεῖς
 35 τῶν γεγραμμένων; ἢ τὸ τῶν ἱππῶν; Μυκτῆρες
 μὲν ἀναπεπταμένοι τούτοις, καὶ ἀνεστηκώς
 αὐχὴν, βολαί τε ὀφθαλμῶν ἔτοιμοι, ἄλλως

τε καὶ ἐνεργοὶ νῆπιόουσαι. Δίδωσι γὰρ τουτὶ θεωρεῖν ἢ γραφῇ· καὶ δὲ αἶσμα ἐξαιματτωμένων ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀμύρτου (παραβατεῖν γὰρ τοῦτόν φασι τῷ Αἰήτῃ) ὑπὸ παντὸς ἐλκόμενον τοῦ στέρνου, καὶ 5 ἢ τῶν τροχῶν δίνῃ μόνον οὐ προσβαλοῦσα τῷ ἀρματείῳ σύρματι τὰς ἀκοὰς, τὸ τάχος δίδωσι γιγνώσκειν. Ἡ γὰρ διανισταμένη κόνις καὶ ἰδρωσίς ἐπανθοῦσα τοῖς ἵπποις, ἀμυδρὰν τῆς χροῆς ποιεῖ τὴν διάσκεψιν. 10

XII.

H Σ Ι Ο Ν Η.

Ταυτὶ μὲν οὐδ' ἐπιτάττοντος, οἶμαι, τινὸς ὁ γενναῖος Ἡρακλῆς μοχθεῖ· οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ἢ Εὐρυσθεὺς δι' ὄχλον νῦν αὐτῷ. Δεσπόζειν δὲ τὴν ἀρετὴν ἑαυτοῦ τάξας, ἐντελουσίους ἀθλοὺς ὑπομένει. Ἡ τί μαθὼν φοβερόν οὕτω 15 κῆτος ὑφίσταται; Ὅρᾳ γὰρ ὅπόσοι μὲν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί, κυκλοτερεῖς, ταύτην ὄψιν ἀποτορνεύοντες, καὶ δεινῶς ἐς πολὺ διδορκότες, ἐπισπύνιον τε ὀφρύων ἀκανθῶδες καὶ ἄγριον ἐφ' ἑαυτοὺς ἔλκοντες· ὅπως δὲ ὀξεῖα ἢ τοῦ 20 στόματος ἐκβολή, καρχάρους καὶ τριστοίχους ὀδόντας ἐκφαίνουσα· ὧν οἱ μὲν ἀγκιστρῶδεις καὶ ἀνεστραμμένοι, κατέχειν τὰ ληφθέντα· οἱ δὲ ὀξεῖς τὴν αἰχμήν, καὶ ἐς πολὺ ἀνεστῶτες. Ὅση δὲ ἡ κεφαλὴ σκολιοῦ καὶ ὑγροῦ τοῦ 25 αὐχένος ἐξιούσα. Μέγεθος δὲ ἄπιστον μὲν, εἰπεῖν ἐν μικρῷ, ἢ δὲ ὄψις νικᾷ τοὺς ἀπιστοῦντας. Ἐκκηρτουμένου γὰρ νύχ' ἅπαξ, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ κήτους, τὰ μὲν ὑφαλα διαφαίνεται, τὸ ἀκριβὲς τῆς ὀψεως κλέπταντα 30 τῷ βάθει· τὰ δὲ ἀνίσχει, νησιδες ἂν τοῖς ἀπειροθαλάττοις δόξαντα. Ἀτρεμοῦντι προσε-

τύχομεν τῷ κήτει. Κινούμενον δὲ νυνὶ σφο-
 δροτάτῃ ῥύμῃ πολλὴν ἐγείρει ῥοθίου κτύπον,
 ἐν γαλήνῃ καὶ ταῦτα. Καὶ ἁλύδων οὗτος
 ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς αὐτοῦ διανιστάμενος, ὁ μὲν
 5 περὶ τοῖς ἐμφαινομένοις μέρεσι λυμαίνει, περι-
 κλύζων αὐτὰ καὶ διαλευκαίνων κάτωθεν· ὁ δὲ
 τὰς ῥόνας προσβέβληκεν. Ἦτε τῶν οὐραίων
 ἀνάκλασις, ἐπὶ πόλιν τὴν θάλασσαν ἐς ὕψος
 ἀναρρίπτουσιν, ἰστίᾳ νειῶς ἂν ἀπεικασθεῖν,
 10 ποικίλως προσκυγάζοντα. Ἀλλ' οὐκ ἐκπλήττε-
 ται ταῦτα ὁ θεοπέσιος οὗτος. Ἀλλ' ἡ μὲν
 λειοντὴ καὶ τὸ ῥόπαλον ἐν πολλῇ αὐτῷ, ἔτοιμα
 πρὸς τὴν χρεῖαν, εἰ τούτων δεήσειεν. Ἔστηκε
 δὲ γυμνὸς ἐν προβολῇ, τὸν μὲν ἀριστερόν
 15 προτείνας πόδα, ὄχημα εἶναι τῷ περὶ σῶματι,
 μεθισταμένῳ πρὸς τὸ τῆς κινήσεως ὀξύρροπον.
 Καὶ τῆς πλευρᾶς δὲ τῆς ἀριστερᾶς αἶμα τῇ
 χειρὶ περικειμένης, πρὸς τὴν ἐπίτασιν τοῦ τόξου
 τὰ δεξιὰ ὑπέσταλται, τῆς δεξιᾶς χειρὸς πρὸς
 20 τὸν μαστὸν τὴν νευρὰν ἄλκοθης. Τὴν δ' αἰ-
 τίαν, ὦ παῖ, μὴ ζητῶμεν τούτων. Ἡ γὰρ
 τῶν πετρῶν ἀνημμένη κόρη πρόκειται τῷ κήτει
 βορά. Ἡσιόνην δ' αὐτὴν Ἰ Λασμέδοντος παῖδα
 νομίζωμεν. Ποῦ δὲ οὗτος; Εἶω, μοι δοκεῖν,
 25 τοῦ τῆς πόλεως τείχους, ἐν περιωπῇ τῶν πρατ-
 τομένων. Ὁρᾷς γὰρ πόλεως κύκλον, καὶ τὰς
 ἐπάλξεις ἀνθρώπων μεστιάς, καὶ ὡς ἀνατετά-
 κασιν ἐς οὐρανὸν εὐχόμενοι τὰς χεῖρας, τάχα
 πον δεδοικότες ὑπ' ἐκπλήξεως περιτετῆς, μὴ καὶ
 30 προσβάλοι τῷ τείχει τὸ κῆτος, ἐπειδὴ ὡς
 χερσεῦσον ὥρμηκε. Τὸ δὲ τῆς κόρης ἄλλος
 ὁ καιρὸς ἐφερμηνεύειν ἐπ' ἀκριβὲς οὐκ ἔσθ'. Τὸ
 γὰρ περὶ τῇ μηχανῇ δεός, καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ὀρωμέ-
 νοις ἀγῶν ἀπομαραίνει μὲν τὸ τῆς ὥρας
 35 ἄνθρωπος, δίδωσι δ' ὅμως τοῖς ὀρώσειν ἐκ τῶν
 παρόντων τὸ ἐντελὲς στοχάσασθαι.

XIII.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Η Σ.

Τί διαμέλλεις, ὦ θείε Σοφοκλείς; τὰ τῆς
 Μελομένης δέχουσαι δῶρα; τί δ' ἐς γῆν ὄρας;
 οἷς ἔγωγ' οὐκ οἶδα, εἴτε ἀθροίζων ἐννοίας
 ἤδη, εἴθ' ὑπὸ τῆς πρὸς τὴν θεὸν ἐκπλήξεως;
 ἀλλὰ θάρασι, ὦ γὰρ δέ, καὶ δέχου τὰ διδόμενα. 5
 Ἀπόβλητα γὰρ οὐκ εἶναι τὰ θεῶν δῶρα, οἷσθ' ἂν
 παρ' ἐξ ἑνὸς τῶν Καλλιόπης θιασμάτων ἀκού-
 σας. Ὅρας γὰρ καὶ τὰς μελίτας, οἷς ὑπερπέ-
 τονται σου, καὶ βαμβανῶσιν ἡδὺ τε καὶ θεῖον,
 ἐπ' αἰθέρουσιν σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκείας 10
 δρόσου. Τουτὶ γὰρ καὶ τῆς σῆς ποιήσεως δια-
 φράσσεται παντὸς μᾶλλον. Ἢ ποῦ τις καὶ
 ἀναφιδέγξεται μικρὸν ὕστερον ἐπὶ σοί, Μουσῶν
 εὐκόλῳ ἀνθρήνισιν λέγων· καὶ δεδοικέναι τῷ
 παρεγγυήσει, μὴ πη λάθῃ τις ἐκπᾶσα τοῦ 15
 σου στόματος μέλιτα, καὶ τὸ κέντρον ἀφυ-
 λάκταις ἐγχρίσασα. Ὅρας δέ που καὶ τὴν
 θεὸν αὐτὴν, τὸ μὲν ὑψηρόρον καὶ ἐπηρμένον
 τῆς γνώμης ἀπόθετον ἔχουσαν ἐς σὲ νῦν, καὶ
 μευδιάματι εὐμενεῖ τὸ δῶρον μετροῦσαν. Ἀδελφ- 20
 πιδός δέ, οἶμαι, οὗτος ἐγγύς, Παιᾶνά που
 παρεγγυῶν γράφειν, καὶ κλυτομήτης οὐκ ἔ
 ἀπαξιῶν παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι. Βλέμμα τε αὐτοῦ
 πρὸς σὲ φαιδρότητι μεμιγμένον, παρὰ μικρὸν
 ὕστερον ἐπιξενώσεις αἰνίτταται. 25

XIV.

Τ Α Κ Ι Ν Θ Ο Σ,

Πυθώμεθα τοῦ μερακίου, ὦ παιδίον, τίς τε
 αὐτὸς εἶη, καὶ τίς αἰχία τῆς Ἀπόλλωνος αὐτῷ
 παρουσίας; Θαρσῆσει γὰρ ἡμᾶς γοῦν προς-

βλέψαι. Οὐκοῦν δὲ μὲν Ὑάκινθος εἶναί φησιν, δὲ
 Οἰβάλλου. Μαθόντας δὲ τοῦτο, χρηὴ λοιπὸν καὶ
 τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ Θεοῦ παρουσίας γινώσκειν.
 Ἐρῶν ὁ τῆς Αἰητοῦς τοῦ μεираκίου πάντα δώ-
 5 σειν αὐτῷ φησιν, ὅσα ἔχει, τὸ ξυνεῖναί οἱ προσε-
 μένω. Τοξείαν τε γὰρ καὶ μουσικὴν διδάξειν,
 καὶ μαντικῆς ἐπαΐειν, καὶ λύρας μὴ ἀπωδὸν
 εἶναι, καὶ τοῖς ἄμφω παλαιστοῖραν ἐπιστήσσειν·
 δώσειν τε ὑπὲρ κύκνων αὐτὸν ὀχοῦμενον περι-
 10 πολεῖν χωρία, ὅσα Ἀπόλλωνος φίλα. Ταῦτ' ἔ-
 μὲν ὁ Θεός. Γέγραπται δὲ ἀκείρεκόμης μὲν,
 τὸ εἰωθός, φαιδρὰν τε ὄφρον ὑπὲρ ὄφθαλμῶν
 ἐγείρων, ὧν ἀκτῖνες οἷον ἐκλάμπουσι· καὶ μει-
 15 διάματι ἦδε τὸν Ὑάκινθον θαρσύνων, προ-
 τείνων μὲν τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ· τὸ
 μεираκίον δὲ ἐς γῆν μὲν ἀτενὲς ὄρα, πολλὴ
 δὲ ἡ τῶν ὄφθαλμῶν ἐννοια· γάννυται τε γὰρ
 ἐφ' οἷς ἀκούει, καὶ τὸ θάρσος ἔτε μέλλον
 αἰδοῖ μίγνυσιν. Ἔστηκε δὲ τὰ μὲν ἀριστερὰ
 20 τῷ σώματι ἀλιπορφύρῳ χλανίδι καλύπτων, ἃ
 δὴ καὶ ὑπέσταλται· ἀκοντίῳ δὲ τὴν δεξιὰν ἐπε-
 ρεῖδει, ἐκκειμένῳ τῷ γλουτῷ, καὶ τῇ πλευρᾷ
 διορωμένη· βραχίων τε οὕτοσι γυμνὸς δίδωσιν
 ἡμῖν ἐς τὰ ὀρώμενα λέγειν. Σφυρὸν μὲν αὐτῷ
 25 κοῦφρον· ἐπ' εὐθείᾳ τῇ κνήμῃ, καὶ ἐπιγουνίᾳ
 αὐτῇ ἐλαφρὰ ὑπὲρ κνήμης, μηροὶ τε ἀπέρι-
 τοι, καὶ ἰσχίον ἀνέχον τὸ λοιπὸν σῶμα.
 Πλευρά τε εὐπνεῦν ἀποτορνεύουσα τὸ στέρνον
 καὶ βραχίων ξὺν ἀπαλότητι σφριγῶν, καὶ αὐ-
 30 χὴν ἀνεστηκώς τὸ μέτριον. Ἡ δὲ κόμη τε οὐκ
 ἄγροικος, οὐδὲ ἐν αὐχμῷ ἀνεστηκυῖα, ἀλλ'
 ἐπικρεμαμένη τῷ μετώπῳ, ξυναπονεύουσα δὲ
 ταῖς τοῦ ἰούλου ἀρχαῖς. Ὁ δ' ἐν ποσὶ δίσκος
 ἔχων καὶ σκόπει τι περὶ ἑαυτόν. Ἐρως τε καὶ
 35 [παρῶν] φαιδρὸς ἅμα καὶ κατηγής, καὶ Ζέφυ-
 ρος ἐκ περιωπῆς, ἄγριον ὑποφαίνων τὸ ὄμμα,
 αἰνίττεται ὁ ζωγράφος τὴν ἀπώλειαν τοῦ

μειρακίου. Δισκεύοντι δὲ τῷ Ἀπόλλωνι πλάγιος ἐμπνεύσας, ἐμβάλλει τῷ Τακίνῳ τὸν δίσκον.

XV.

Μ Ε Λ Ε Α Γ Ρ Ο Σ.

Θαυμάζεις ὄρων ἐς τοσοῦτον ἀγῶνα κόρην ὀρμῶσαν, ἀγρίου τε οὕτω σὺς καὶ τοσοῦτον⁵ ὄρμην ὑφισταμένην; Ὅρᾳς γὰρ ὡς ὑφαιμον μὲν αὐτῷ τὸ ὄμμα, λοφία τε φρίττουσα, καὶ πολλὸς ὁ κατὰ τῶν ὁδόντων ἀφρός, ἐς πολλὰ ἀνεστηκότων, καὶ τὴν αἰχμὴν αἰρίπτων. Τό τε εὖρος, ὡς πρὸς λόγου τῇ βάσει, ἦν δὴ καὶ¹⁰ τὰ ἵχνη ταυτὶ δείκνυσι, ταύρων ἀποδέοντα οὐδέν· οὐδὲ γὰρ τούτων παρέλιπέ τι ὁ ζωγράφος, ἐντυπώσας αὐτὰ τῇ γραφῇ. Τὰ δὲ ὀρώμενα καὶ δεινὰ ἤδη. Ἐμπεπτωκὼς γὰρ ὁ σὺς Ἀγκαίῳ τούτῳ κατὰ τὸν μηρόν, κεῖται ὁ νεα-¹⁵ νίας, ἀθρόον ἐκρέων τὸ αἷμα, καὶ ἐς πολλὰ ἀνερρόγως τοῦ μηροῦ. Ὅθεν ἤ ἐν χερσὶν ἤδη τοῦ ἀθλοῦ ὄντος, ἡ μὲν Ἀταλάντη, ταύτην γὰρ εἶναι τὴν κόρην νοεῖν χρὴ, πρόχειρον ἐπιθεῖσα τῇ νευρᾷ τὸ βέλος ἀφήσειν μέλλει.²⁰ Ἔσταλται δὲ ἐσθῆτι μὲν ὑπὲρ γόνυ, κρηπίδα δὲ τοῖν ποδοῖν ἀνῆπται. Καὶ αἱ χεῖρες ἐς ὤμον γυμναὶ διὰ τὸ ἐνεργὰς εἶναι, τῆς ἐσθῆτος ἐκεῖ ἐς περόνας ξυνεχομένης. Τὸ δὲ κάλλος ἀρρήενωπὸν ἐκ φύσεως ὄν, ἀνίστησιν ὁ καιρὸς²⁵ ἐπὶ μᾶλλον, οὐκ ἐφίμερον βλεπούσης, ἀλλὰ τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βοκάς ἐς τὴν τῶν δρωμένων ἐννοίαν τεινούσης. Οἱ νεανῖαι δὲ οὗτοι, Μελέαγρος καὶ Πηλεὺς (τούτους γὰρ δὴ τοὺς καθελόντας τὸν σὺν φησὶν ἡ γραφή)· ὁ μὲν³⁰ ἐπερείσας ἐν προβολῇ τῷ λαιῷ ποδὶ ἑαυτόν, ὁ Μελέαγρος, καὶ τὴν βάσιν τηρήσας ἀσφαλῶς ἐκδέχεται τὴν ὄρμην τοῦ σὺς, λόγχην ὑπο-

στήσας. Φέρε δὴ καὶ τὰ περὶ αὐτὸν εἶδαιμεν.
 Στιφρὸς μὲν ὁ νεανίας καὶ πάντῃ σφριγῶν
 Κνήμαι. δ' αὐτῷ εὐπαγεῖς καὶ ὀρθαί, φέρεται
 5 τε ἐν τε τοῖς δρόμοις ἱκαναί, καὶ ὑφίσταμένῳ
 τὸν ἐκ χειρὸς ἀγῶνα φύλακας ἀγαθαί. Μη-
 ρὸς τε ξὺν ἐπιγουνίδι ὁμολογῶν τοῖς κῆται
 καὶ ἰσχίον οἷον διδόναι θαρσαῖν, ὥς οὐκ ἀγλα-
 τραπησομένου ὑπὸ τῆς τοῦ σὸς ἐμβολῆς τοῦ
 νεανίου· πλευρά τε βαθεῖα, καὶ γαστήρ ἀπθ-
 10 ριττος, καὶ στέφνα τὸ μέτριον προεκκείμενα,
 καὶ βραχίων διηρθρωμένος, καὶ ῥῖμοι πρὸς
 αὐχένα ἐρῶμενον ξυνάπτοντες, καὶ βάσει
 αὐτῷ διδόντες· κόμη τε ἡλιώσα καὶ ἀντιστηκνῖα
 νῦν ὑπὸ τοῦ τῆς ὀρμῆς ἐνέρχου, καὶ χαροπὴ
 15 ἱκανῶς δεδορκὸς τὸ ὄμμα· ἢ τε σφρὸς οὐκ
 ἀναιμένη, ἀλλ' ἐν τῷ θυμῷ παῖσα· καὶ ἡ τοῦ
 προσώπου κατάστασις, οὐδὲ συγχωροῦσα περὶ
 κάλλους τι λέγειν, διὰ τὸ ἐπιτετάσθαι. Ἐσθῆς
 1 δὲ λευκὴ ὑπὲρ γόνυ, καὶ κρητὶς ὑπὲρ σφυρόν
 20 ἔρεισμα ἀσφαλὲς τῇ βάσει. Χλαμύδα τε κοκ-
 κοβαφῇ ὑπὲρ αὐχένος κολπώσας, τὸ θηρίον
 ὑφίσταται. Ταῦτ' ἐμὲν σοι τὰ τοῦ Αἰνέως.
 Πηλεὺς δὲ οὕτως προβέβληται φοινικοῦν φᾶρος.
 Μάχαιρα δὲ αὐτῷ ἢ παρ' Ἡφαίστου ἐν χειρὶν,
 25 ἐκδεξιμένῳ τῇ τοῦ σὸς ὀρμῇ. Τὸ δὲ ὄμμα
 ἄτρεπτος καὶ ὅξυ ὄρων, καὶ οἶος μηδὲ ὑπερ-
 ὀριον ἄθλον τὸν ἐς Κόλχους σὺν Ἰάσονι
 δεῖσαι.

XVI.

N E Σ Σ Ο Σ.

Μη δέδιθι, ὦ παῖ, τὸν Εὐήνον ποταμὸν
 30 πολλῷ κυμαίνοντα καὶ ὑπὲρ τὰς ὄχθας αἰρό-
 μενον· γέγραπται γάρ. Ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἐν
 αὐτῷ διασκεπώμεθα, ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχει
 τὰ τῆς τέχνης. Ἡ γὰρ οὐκ ἐπιστρέφει σε πρὸς

ἑαυτὸν ὁ θεὸς Ἡρακλῆς, αὐτὸς ἐμβεβηκώς
 μέσῳ τῷ ποταμῷ; καὶ γὰρ ἐκλάμπων ἀπὸ τῶν
 ὀφθαλμῶν τὸν σκοπὸν μετρούντων, τόξον τε
 ἔχων ἐν τῇ λαίᾳ προβεβλημένη, ἔτι καὶ τὴν δε-
 ξιάν ἐν τῷ τῆς ἀφάσεως τοῦ βέλους ἔχων στή- 5
 ρατι. Ἐς μαζὸν γὰρ αὕτη. Τί δ' ἂν εἴποις περὶ
 τῆς νευρᾶς; Ἀρ' οὖν οὐκ αἰσθάνεσθαι δοκεῖς
 ἐπηχούσης τῇ τοῦ οἴστοῦ ἀφέσει; Ποῦ δὲ οὗτος;
 Ὅρας τὸν ὕστατον ἀνασκιρτῶντα Κένταυρον;
 Νέσσορ δέ, οἶμαι, αὐτός, διαφυγὼν ἐκ τῆς 10
 Φολόης τὴν Ἡράκλειαν μόνος χεῖρα, ὅτ' ἐπι-
 χειροῦντες ἀδίκως αὐτῷ διέφυγεν οὐδεὶς πλην
 οὗτος. Οἴχεται δὲ καὶ οὗτος, ἄδικος ἐς αὐτὸν
 φανείς. Πορθμεύοντος γὰρ τοὺς δεομένους
 τούτου, ἐπιστὰς ὁ Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ 15
 Δηϊανείρᾳ καὶ τῷ παιδί Ὑλλῳ, ἐπειδὴ ἄπορος
 ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο, τὴν γυναῖκα πορθμεῦσαι
 παρεγγυᾷ, αὐτὸς δὲ ἐπιβὰς τοῦ δίφρου, ξὺν
 τῷ παιδί ἐχώρει διὰ τοῦ ποταμοῦ. Κάνταῦθα
 ὁ μὲν κακῶς ἰδὼν τὴν γυναῖκα, ἀτόποις ἐπε- 20
 τόλμα, τῆς ὀχθῆς ἐπιβάς. Ὁ δὲ βοῆς ἀκούσας
 ὁ Ἡρακλῆς τοξενεῖ κατὰ τοῦ Νέσσου. Γεγράφ-
 ραται δὲ ἡ μὲν Δηϊανείρα ἐν τῷ τοῦ κινδύνου
 στήματι, καὶ περιδεῆς ἐς τὸν Ἡρακλέα τὰς
 χεῖρας τείνουσα. Ὁ δὲ Νέσσορ ἄρτι τὸν οἶστον 25
 δεξιόμενος, καὶ περὶ ἑαυτῷ ἑσφαδάζων, οὐπω,
 δοκεῖν, τὸν ἑαυτοῦ *δίφραν ἀπόθιτον ἐς Ἡρα-
 κλέα τῇ Δηϊανείρᾳ δεδωκώς. Τὸ δὲ παιδίον
 ὁ Ὑλλος ἐφέστηκε μὲν τῷ πρώτῳ δίφρῳ, κατὰ τῆς
 ἄντυγος δευτέρων, ὥστε ἀτρεμεῖν, τῶν ἵππων. 30
 Κροτεῖ δὲ ὑφ' ἡδονῆς τὰς χεῖρας, γέλωτι δούς
 ἃ μήπω ἔρρωται.

XVII.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ὁ μὲν ἐπὶ τῷ στρατηγεῖν ἔτι, καὶ τοὺς
 ἐκ Μελιβοίας ἐπὶ Τροίαν ἀνάγων τιμωροὺς
 Μενελάῳ κατὰ τοῦ Φρυγός, Φιλοκτήτης ὁ τοῦ
 Ποϊάντος, γενναῖός που, κἀναφέρων ἐς τὴν
 5 ὑφ' Ἡρακλεῖ τροφήν. Θεράπων δὴ γενέσθαι
 τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Φιλοκτήτης ἐκ νηπίου, ὅτε καὶ
 φορεὺς εἶναι οἱ τῶν τόξων, ἃ δὴ καὶ ὕστερον
 μισθὸν λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τῆς ἐς τὴν πυρὰν
 ὑπουργίας. Ὁ δὲ νῦν ἐνταῦθα ξυμπεπτωκότι
 10 διὰ τὴν νόσον τῷ προσώπῳ, ξυννεφεῇ ὄφρυν
 ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐφέλκων, κάτω που καὶ ἐν
 βάθει ὄντας, καὶ ἀμενηνὸν ὀρῶντας, κόμην
 τε καὶ αὐχμοῦ πλήρη δεικνύς, καὶ τὴν γε-
 νιάδα ὑπανεστηκώς καὶ φρίττων, καὶ ῥάκια
 15 αὐτός τε ἀμπισχόμενος, καὶ τὸν ταρσὸν καλύπ-
 των, τοιόνδε, ὧ παῖ, δίδωσι λόγον. Ἀνα-
 πλέοντες ἐς Τροίαν οἱ Ἀχαιοί, καὶ προσχόντες
 ταῖς νήσοις, ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βω-
 μόν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἰδρύσατο, ὅτε ἐς Κόλχους
 20 ἔπλει. Φιλοκτήτης τε ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ
 μνήμης τὸν βωμὸν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς, ἐγ-
 χρίψαντος αὐτῷ τοῦ Ὑδροῦ τὸν ἰὸν ἐς θάτερον
 τοῖν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ
 στέλλονται, ὁ δὲ ἐν Λήμνῳ ταύτῃ κεῖται, δια-
 25 βόρῳ, φησὶ Σοφοκλῆς, καταστάζων ἰὼ τὸν
 πόδα. * * *

The following information was obtained from the records of the [redacted] Department of the Interior, Bureau of Land Management, regarding the [redacted] land grant.

[The remainder of the page contains extremely faint, illegible text.]

**ΚΑΛΔΙΣΤΡΑΤΟΥ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ
ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ.**

CALLISTRATI STATVAE.

1. SATYRVS.	8. BACCHVS.
2. BACCHA.	9. MEMNON.
3. INDVS.	10. AESCVLAPIVS.
4. AMOR.	11. AMOR.
5. NARCISSVS.	12. CENTAVRVS.
6. OCCASIO.	13. MEDEA.
7. ORPHEVS.	14. ATHAMAS.
-

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΑΓΓΛΜΑΤΩΝ.

I.

¶ ΕΙΣ ΣΑΤΤΡΟΝ.

Ἄντρον ἦν τι περὶ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας,
 προσεικασμένον σύριγγι, εἰς ἑλικας αὐτοφυῶς
 ἐν κύκλῳ περὶ τοὺς τῆς γῆς ἐλιττόμενον
 πυθμένας. Οὐ γὰρ ἐκ' εὐθείας ἀνοιγόμενον,
 5 εἰς εὐθυπόρους αὐλῶνας ἐσχίζετο, ἀλλὰ τὴν
 ὑπώρειον περιτρέχον καμπήν, ὑπογείους ἑλικας
 ἐξέτεινεν, εἰς δυσεύρετον πλάνην ἐκπίπτον.
 Ἰδρυτο δὲ ἐν αὐτῷ Σατύρου τι σχῆμα τεχ-
 νηθὲν ἐκ λίθου. Εἰστήκει μὲν ἐπὶ τινος κρη-
 10 πίδος, εἰς χορείαν εὐτρεπίζων τὸ σχῆμα, καὶ
 τῆς δεξιᾶς βάδεως τὸν ταρσὸν ὀπισθεν ἐξαίρων.
 Μετεχειρίζετο καὶ αὐλόν, καὶ πρὸς τὴν ἡχὴν
 πρῶτος ἐξανίστατο. Τῇ μὲν γὰρ ἀκοῇ μέλος
 οὐ προσῆπτεν αὐλοῦντος, οὐδὲ ἦν ὁ αὐλὸς
 15 ἑμφωνος· τὸ δὲ τῶν αὐλούντων πάθος διὰ
 τῆς τέχνης εἰς τὴν πέτραν εἰσῆκτο. Εἶδες ἂν
 ὑπανισταμένας καὶ φλέβας, ὡς ἂν ἐκ τινος
 γεμιζομένας πνεύματος, καὶ εἰς τὴν ἐπήχησιν
 τοῦ αὐλοῦ τὴν πνοὴν ἐκ στέρνων τὸν Σάττυρον
 20 ἀνασπῶντα, καὶ ἐνεργεῖν ἐθέλον τὸ εἶδωλον,
 καὶ εἰς ἀγωνίαν τὸν λίθον πίπτοντα. Εἶναι
 γὰρ ἔπειθε καὶ πνοῆς ἐξουσίαν ἐν ἑαυτῷ ἔμφυ-
 τον, καὶ ἄσθματος ἔνδειξιν, ἐγειρομένην
 οἰκῶδιν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων. Οὐκ ἦν δὲ
 25 ἄβρόβητος μετέχον τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ τῶν μελῶν

Κ

στερρότης τὴν ὥραν ἔκλεπτεν, εἰς ἄρθρων συμ-
 μετρίαν ἀνδρικῶν τὴν ἰδέαν τραχύνουσα. Καλὴ
 μὲν γὰρ κόρη· χρώτες μαλθακοὶ καὶ πρόσ-
 φοροι, καὶ μέλη θρυπτόμενα· Σατύρῳ δὲ
 αὐχμηρὸν τὸ εἶδος, ὥς ἂν ὀρείου δαίμονος 15
 καὶ Διονύσῳ σκιρτῶντος. Κισσὸς δὲ αὐτὸν
 ἐστεφάνου, οὐκ ἐκ λειμώνων δρεψαμένης τὸν
 καρπὸν τῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ λίθος ἀποστερρότητος
 εἰς κλῶνας χυθεῖς, περιέθει τὴν κόμην εἰς συμ-
 βολήν, ἐπὶ τοὺς αὐχενίους τένοντας ἐκ μετώπων 10
 προσέρπων. Παρειστέκει δὲ καὶ ὁ Πάν, γανύμε-
 νος τῇ αὐλητικῇ, καὶ ἐναγκαλισάμενος τὴν Ἠχώ,
 ὥς περ, οἶμαι, δεδιὼς μὴ τινα φθόγγον ἔμμου-
 σον ὁ αὐλὸς κινήσας, ἀντηχεῖν ἀναπέισθαι τῷ
 Σατύρῳ τὴν νύμφην. Τοῦτο θεασάμενοι τὸ 15
 εἶδωλον, καὶ τὸν Αἰθιόπων λίθον ἔμφωνον
 Μέμνονος ἐπιστεύομεν γενέσθαι, ὃς προσιούσης
 μὲν τῆς Ἡμέρας ἐπὶ ταῖς παρουσίαις ἐφται-
 δρύνετο, ἀπιούσης δὲ ἀνία βαλλόμενος πέμ-
 θιμον ἐπέστενε· καὶ μόνος ἐκ λίθων ἡδονῆς 20
 καὶ λύπης παρουσία διοικούμενος, τῆς οἰκείας
 ἀπέστη κωφότητος, εἰς ἐξουσίαν φωνῆς τὴν
 ἀναισθησίαν ἐκνικήσας.

II.

Εἰς τὸ ΒΑΚΧΗΣ ἈΓΑΛΜΑ.

Οὐ ποιητῶν δὲ καὶ λογοποιῶν μόνον
 πνέονται τέχναι, ἐπὶ τὰς γλώττας ἐκ θεῶν 25
 θειασμοῦ πεσόντος, ἀλλὰ καὶ τῶν δημιουργῶν
 αἱ χεῖρες θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖ-
 σαι, κάτοχα καὶ μεστὰ μανίας προφητεύουσι
 τὰ ποιήματα. Ὁ γὰρ δὴ Σκόπας ὥς περ ἐκ
 τινος ἐπιπνοίας κινηθεῖς, εἰς τὴν τοῦ ἀγάλμα- 30
 τος δημιουργίαν τὴν θσοφορίαν ἐφῆκε. Τί
 δὲ ὑμῖν οὐκ ἄνωθεν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς
 τέχνης διηγούμαι; Ἦν Βάκχης 1 ἄγαλμα, ἐκ

λίθου Παρίου πεποιημένον, ἀλλαττόμενον πρὸς
 τὴν ὄντως Βάκχην. Ἐν γὰρ τῇ οἰκείᾳ τάξει
 μένων ὁ λίθος, τὸν ἐν τοῖς λίθοις νόμον ἐκ-
 βαίνειν ἐδόκει. Τὸ μὲν γὰρ φαινόμενον ὄντως
 5 ἦν εἰδωλον· ἡ τέχνη δ' εἰς τὸ ὄντως ὄν ἀπήγαγα
 τὴν μίμησιν. Εἶδες ἄν, ὅτι καὶ στερεὸς ὢν εἰς
 τὴν τοῦ θήλεος εἰκασίαν ἐμαλάττετο, γοργό-
 τητος διορθουμένης τὸ θῆλυ, καὶ εἰς ἐξουσίαν *
 ἀμοιρῶν κινήσεως, ἥδε βακχεύεσθαι, καὶ τῶ
 10 θεῷ εἰσιόντι τὰ ἔνδον ὑπήχει. Πρόσωπόν γε
 μὴν ἰδόντες ὑπὸ ἀφασίας ἔστημεν· οὕτω δὴ
 καὶ αἰσθήσεως συνείπετο δῆλωμα, μὴ παρούσης
 αἰσθήσεως, καὶ Βάκχης ἐκβακχεύων θειασμὸς
 ἐμηνύετο, θειασμοῦ μὴ πλήττοντος. Καὶ ὅσα
 15 φέρει μανίας οἰστρῶσα ψυχὴ, τοσαῦτα πάθους
 διέλαμπε τὰ τεκμήρια ὑπὸ τῆς τέχνης, ἀρρήτῳ
 λόγῳ κραθέντα. Ἀνείτο δὲ ἡ κόμη ξεφύρα
 σοβεῖν, καὶ εἰς τριχὺς ἀνθήσιν λίθος ὑπεσπί-
 ζετο. Ὁ δὴ καὶ μάλιστα τὸν λογισμὸν ὑπέξ-
 20 ἴστη, ὅτι καὶ τριχὺς λεπτότητι λίθος ὢν ἐπέ-
 θετο, καὶ πλοκάμων ὑπήκουσε τοῖς μεμήμασι,
 καὶ τῆς ζωτικῆς ἔξεως γεγυμνωμένος, τὸ ζωτι-
 κὸν εἶχεν. Ἐφης ἄν, ὅτι καὶ αὐξήσεως ἀφορ-
 μὰς ἡ τέχνη συνεισέγαγεν· οὕτω καὶ τὸ ὁρώ-
 25 μενον ἄπιστον, καὶ τὸ μὴ πιστὸν ὁρώμενον.
 Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χεῖρας ἐνεργοὺς ἐπεδείκ-
 νυτο. Οὐ γὰρ τὸν βακχικὸν ἐτίνασσε θύρσον,
 ἀλλὰ τι σφάγιον ἔφερεν, ὥσπερ εὐάζουσα, πικρο-
 τέρας μανίας σύμβολον. Τὸ δὲ ἦν χιμαίρας
 30 τι πλάσμα, πελιδνὸν τὴν χροάν. Καὶ γὰρ τὸ
 τεθνηκὸς ὁ λίθος ὑπεδύετο· καὶ μίαν οὖσαν
 τὴν ὕλην εἰς θανάτου καὶ ζωῆς διήρει τὴν
 μίμησιν, τὴν μὲν ἔμπνουν στήσασαν καὶ οἶον
 ὀρεγομένην Κιθαιρῶνος, τὴν δὲ ἐκ τοῦ βακ-
 35 χίου θανατωθεῖσαν οἰστρου, καὶ τῶν αἰσθή-
 σεων ἀπομαραίνουσαν τὴν ἀκμὴν. Ὁ μὲν
 οὖν Σκόπας καὶ τὰς ἀψύχους εἰδωλοποιῶν

γενέσεις, δημιουργός ἀληθείας ἦν, 7 καὶ τοῖς σώμασι τῆς ὕλης ἀπετυποῦτο τὰ θαύματα. Ὅ δὲ τὰ ἐν λόγοις διαπλάττων Δημοσθένης ἀγάλματα, μικροῦ καὶ λόγων ἔδειξεν εἶδος αἰσθητόν, τοῖς νοῦ καὶ φρονήσεως γεννήμασι συγ- 5 κεραννύς τὰ τῆς τέχνης φάρμακα. Καὶ γνώσεσθε δὲ αὐτίκα, ὥς οὐδὰ τῆς οἰκοῦεν κινήσεως ἐστέρηται τὸ εἰς θεωρίαν προκείμενον ἄγαλμα, ἀλλὰ καὶ ὁμοῦ δεσπόζει, καὶ ἐν τῷ χαρακτῆρι σώζει τὸν οἰκεῖον γεννήτορα. [ἀπὸ 10 δὲ τῆς Βάκχης τὸν Ἑρωτα.]

III.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΤ' ΙΝΔΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Παρὰ κρήνην Ἰνδὸς εἰστίκει, ἀνάθημα ταῖς Νύμφαις ἰδρυθείς. Ἦν δὲ ὁ Ἰνδὸς λίθος μελαινόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐκ φύσεως τοῦ γένους αὐτομολῶν χροιάν. Εἶχε δὲ εὐθαλῆ, 15 μὲν καὶ οὐλήν τὴν χαίτην, οὐκ ἀκράτῳ τῷ μέλανι λάμπουσαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. Οἶον γὰρ εὐπαθοῦσα καὶ νοτιζομένη τοῖς προσοίκοις νύμφαις ἢ θρίξ, ἐκ ῥιζῶν ἀνιούσα μελάντερος 20 πρὸς τοῖς ἄκροις ἐπόρφυρεν. Ὀφθαλμοὶ γε μὴν οὐ συνῆδον τῷ λίθῳ. Κατὰ 7 γὰρ τὰς τῶν ὀμμάτων κόρας περιέθει λευκότης, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πέτρας μεταπιπτούσης εἰς τὸ λευκότερον, κατ' ὃ καὶ τῆς τοῦ Ἰνδοῦ φύσεως 25 ἡ χροὰ λευκαίνεται. Μέθη δὲ αὐτὸν ἐξίστη· καὶ τὸ μεμεθυσμένον οὐ κατεμήνυσεν ἢ τοῦ λίθου χροὰ — οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ μηχανημα τὰς παρειὰς φοινίξαι, σκέποντος τοῦ μέλανος τὴν μέθην — ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγόρει τοῦ πά- 30 θους. Παράφορός τε γὰρ καὶ κωμάζων εἰστίκει, οὐ δυνάμενος ἐρεΐδειν τῷ πόδε, ἀλλ' ὑπότρομός τε καὶ εἰς τὴν γῆν ὀκλάζων. Ὅ δὲ

λίθος ὑπὸ τοῦ πάθους ἐώκει πληγέντι, καὶ
οἶονεὶ σπαίρει, τὸν ἀπὸ τῆς μέθης ἐμψρανίζων
σεισμόν. ἔχε δὲ οὐδὲν ἄβροδν τοῦ Ἰνδοῦ τὸ
εἶδωλον, οὐδ' εἰς τὴν κατὰ χρόαν ἐξήσκητο χά-
5 ριν, ἀλλ' εἰς μόνην τῶν μελῶν συμβολὴν διήσ-
θρωτο. Ἀσκεπὴς δὲ ἦν καὶ γυμνός, ὡς ἂν
τῶν Ἰνδικῶν σωμαίων πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς
φλογῶδες εἰωθότων ἀπανδρίζεσθαι.

IV.

Εἰς τὸ τοῦ Ἐρωτος ἀγαλμα.

Καὶ ἑτέρας ἱερᾶς τέχνης οἱ λόγοι προφη-
10 τεῦσαι βούλονται. Οὐ γάρ μοι θεμιτὸν μὴ
καλεῖν ἱερὰ τέχνης γεννήματα. Ἐρως ἦν
Πραξιτέλους τέχνημα· ὁ Ἐρως αὐτός, παῖς
ἀνθηρός καὶ νέος, πτέρυγας ἔχων καὶ τόξα.
Χαλκός δὲ αὐτὸν ἐτύπον, καὶ ὡς ἂν Ἐρωτα
15 τυπῶν, τύραννον θεὸν καὶ μέγαν, καὶ αὐτὸς
ἐδυναστεύετο. Οὐ γάρ ἠνείχετο χαλκός εἶναι
τὰ πάντα, ἀλλ', ὅσος ἦν, Ἐρως ἐγένετο. Εἶδες
ἂν τὸν χαλκὸν θρυπτόμενον, καὶ εἰς εὐσαρ-
κίαν ἀμηχάνως χλιδῶντα· καὶ, ὡς βραχέως
20 εἰπεῖν, τὰ ἀναγκαῖα πληροῦν ἑαυτὴν τὴν ὕλην
ἀρκοῦσαν. Ὑγρὸς μὲν ἦν ἀμοιρῶν μεγαλειό-
τητος· χαλκῷ δὲ ἔχων συνωδὸν τὴν χρόαν,
εὐανθὴς ἐωρᾶτο· τῶν δὲ κινήσεως ἔργων ἦ
ἐστερημένος, ἔτοιμος ἦν δεῖξαι κίνησιν. Εἰς
25 μὲν γὰρ ἔδραν ἀτάσιμον ἴδρυτο· ἡπάτα δὲ ὡς
καὶ τῆς μετεώρου κυριεύων φορᾶς. Ἐγναυροῦτα
δὲ εἰς γέλωτα, ἔμπυρόν τι καὶ μείλιχον ἐξ ὁμ-
μάτων διαυγάζων. Καὶ ἦν ἰδεῖν ὑπακούοντα
τῷ πάθει τὸν χαλκόν, καὶ δεχόμενον εὐκόλως
30 τὴν γέλωτος μίμησιν. Ἰδρυτο δὲ εἰς μὲν τὴν
κορυφὴν τὸν δεξιὸν ἐπικάμπτων καρπὸν, τῇ
δὲ ἑτέρᾳ μετεωρίζων τὸ τόξον, καὶ τὴν τῆς
βάσεις ἰσοῦρότητα ἐπικλίων ἐπὶ τὰ λαία. Τὴν

γὰρ τῆς ἀριστερᾶς λαγόνος ἔκστασιν ἀνίστη, πρὸς τὴν εὐμαρότητα τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας. Πλόκαμοι δὲ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐσκίαζον ἀνθηροὶ καὶ ἔνουλοι, νεοτήσιον ὑπολάμπροντες ἄνθος. Καὶ ἦν θαυμαστός οἷος ὁ χαλκός. Ἰδόντι μὲν γὰρ ἔρευθος ἀπέστιλβεν ἐξ ἄκρων βοστρύχων αἰρόμενον· ἀψαμένῳ δὲ ἡ θριξὶς ὑπεξανίστατο, μαλθακιζομένη πρὸς τὴν αἰσθησιν. Ἐμοὶ δὲ θεασαμένῳ τὴν τέχνην ἐπήει πιστεῦειν, ὅτι καὶ χορὸν ἥσκησε κινού- 10 μενον. Φαῖδαλος, καὶ χρόα παρείχεν αἰσθήσεις, ὅπου Πραξιτέλης εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑρώτος ἐνάθηκε μικροῦ καὶ νοήματα, καὶ πτέρυγας τὸν ἄερα τέμνειν ἐμχανήσατο.

V.

Εἰς τὸ τοῦ Ναρκίσσου ἀγαλμα.

Ἄλσος ἦν, καὶ ἐν αὐτῷ κρήνη πάγκαλος ἐκ μάλα καθαρῶ καὶ διαυγοῖς ὕδατος· εἰσθί- 15 πει δὲ ἐπ' αὐτῇ Νάρκισσος ἐκ λίθου λευκοῦ πεποιημένος. Παῖς ἦν, μᾶλλον δὲ ἡΐθεος, ἡλικιώτης Ἑρώτων, ἀστραπὴν οἷον ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολάμπων κάλλους. Ἦν δὲ τοιοῦνδε τὸ σχῆμα. Κόμαις ἐμπχύσις ἡστραπτε, κατὰ μὲν τὸ μέτωπον τῆς τριχὸς ἐλίσσομένης εἰς κύκλον, κατὰ δὲ τὸν αὐχένα κεχυμένης εἰς γῶτα. Ἐβλεπε δὲ οὐκ ἀκράτως γαῦρον, οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς. Ἐπιπεφύκει γὰρ ἐν 25 τοῖς ὄμμασι ἐκ τῆς τέχνης καὶ λύπη, ἵνα μετὰ τοῦ Ναρκίσσου καὶ τὴν τύχην ἢ εἰκὼν μιμήται. Ἔσταλτο δὲ ὥσπερ οἱ Ἑρωτες, οἷς καὶ τῆς ὥρας τὴν ἀκμὴν προσείκαστο. Σχῆμα δὲ ἦν τὸ κοσμοῦν τοιοῦνδε. Πέπλος λευκανθεὶς, ὁμόχρως τῷ σώματι τοῦ λίθου, περιθέων εἰς κύκλον, κατὰ δὲ τὸν δεξιὸν ὦμον περονη- 30 θεὶς, ὑπὲρ γόνα καταβαίνων, ἐπαύετο, μόνην

ἀπὸ τοῦ πορπήματος ἐλευθερῶν τὴν χεῖρα.
 Οὕτω δὲ ἦν ἀπαλὸς καὶ πρὸς πέπλου γεροντῶς
 μίμησιν, ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος διαλάμπειν
 χροάν, τῆς ἐν τῇ περιβολῇ λευκότητος τὴν ἐν
 5 τοῖς μέλεσιν ἡ αὐγὴν ἐξιέναι συγχωρούσης.
 Ἔσθῃ δὲ καθάπερ κατόπτρῳ τῇ πηγῇ χρώμενος,
 καὶ εἰς αὐτὴν περιχέων τοῦ προσώπου τὸ εἶδος.
 Ἡ δὲ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δεχομένη χαρακτῆρας,
 τὴν αὐτὴν εἰδωλοποιῖαν ἤνυσεν, ὡς δοκεῖν ἀλλή-
 10 λους ἀντιφιλοτιμεῖσθαι τὰς φύσεις. Ἡ μὲν
 γὰρ λίθος ὅλη πρὸς ἐκεῖνον μετελλάττετο τὸν
 ὄντως παῖδα· ἡ δὲ πηγὴ πρὸς τὰ ἐν τῇ λίθῳ
 μηχανήματα τῆς τέχνης ἀντηγωνίζετο, ἐν σώ-
 μάτῳ σχήματι τὴν ἐκ σώματος ἀπεργαζομένην
 15 τοῦ παραδείγματος ὁμοιότητα, καὶ τῷ ἐκ τῆς εὐ-
 κόνος κατεχομένῳ σκιάσματι οἷόν τινα σάρκα
 τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν περιυφίστατο. Οὕτω δὲ ἦν
 ζωτικὸν καὶ ἔμπνουν τὸ καθ' ὕδατων σχῆμα,
 ὡς αὐτὸν εἶναι δοξάσαι τὸν Νάρκισσον, ὃν
 20 ἐπὶ πηγὴν ἐλθόντα, τῆς μορφῆς αὐτῷ καθ'
 ὕδατων ὁφθείσης, παρὰ Νύμφαις τελευτῆσαι
 λέγουσιν, ἐρασθέντα τῷ εἰδῶλι συμμίζειν,
 καὶ νῦν ἐν λειμῶνι φαντάζεσθαι, ἐν ἡρίναῖς
 ὥραις ἀνθοῦντα. Εἶδες δ' ἄν, ὡς εἰς ὧν ὁ λίθος
 25 τὴν χροάν, καὶ ὀμμάτων κατασκευὴν ἤρμοξε,
 καὶ ἡθῶν ἱστορίαν ἔσωξε, καὶ αἰσθήσεις ἐνε-
 δείκνυτο, καὶ πάθη ἐμήνυε, καὶ πρὸς τριχώ-
 ματος ἔξουσίαν ἠκολούθει, εἰς τὴν τριχὸς
 καμπὴν λυόμενος. Τὸ δὲ οὐδὲ λόγῳ ῥητόν,
 30 λίθος εἰς ὑγρότητα κεχαλασμένος, καὶ ἐναν-
 τίον σῶμα τῇ οὐσίᾳ παρεχόμενος. Στερεωτέρας
 γὰρ τετυχηκῶς φύσεως, τρυφερότητος ἀπέστελ-
 λεν αἰσθήσιν, εἰς ἀραιὸν τινα σώματος ὄγκον
 διαχιόμενος. Μετεχειρίζετο δὲ καὶ οὐρίγγα,
 35 ἥς νομίους θεοῖς ἐκεῖνος ἀπῆρχετο, καὶ τὴν
 ἐρημίαν κατήχεε τοῖς μέλεσιν, εἴποτε μουσικοῖς
 ψαλτηρίοις προσομιλῆσαι κοθήσαιο. Ταῦτον

θαυμάσας, ὧ νέοι, τὸν Νάρκισσον, καὶ εἰς
 ὑμᾶς παρήγαγον, εἰς Μουσῶν αὐλὴν ὑποτυπα-
 σάμενος. Ἐχει δὲ ὁ λόγος, ὡς καὶ ἡ εἰκὼν εἶχεν.

VI.

Εἰς τὸ ἐν Σικτυνί ἄγαλμα τοῦ καιροῦ.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ τὸ Λυσίππου δημιουργ-
 ῆμα ἡ τῷ λόγῳ παραστήσαι, ὅπερ ἀγαλμάτων 5
 κάλλιστον ὁ δημιουργὸς τεχνησάμενος, Σικτυ-
 νίοις εἰς θεᾶν προὔθηκε. Καιρὸς ἦν εἰς ἄγαλμα
 τετυπωμένος ἐκ χαλκοῦ, πρὸς τὴν φύσιν ἀμιλ-
 λωμένης τῆς τέχνης. Παις δὲ ἦν ὁ Καιρὸς
 ἡβῶν, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐπανθῶν τὸ τῆς 10
 ἡβῆς ἄνθος. Ἦν δὲ τὴν μὲν ὄψιν ὠραῖος,
 σείων ἰουλον, καὶ ζεφύρῳ τινάσσειν πρὸς ὃ
 βούλοιο καταλιπὼν τὴν κόμην ἄνετον. Τὴν
 δὲ χροῖαν εἶχεν ἀνθηράν, τῇ λαμπηδόνι τοῦ
 σώματος τὰ ἄνθη δηλῶν. Ἦν δὲ Διονύσω 15
 κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμφερῆς. Τὰ μὲν γὰρ μέ-
 τωπα χάρισιν ἔστιλβεν· αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῷ
 εἰς ἄνθος ἐρευνδόμεναι νεοτήσιον ἀραιζόντο,
 ἐπιβάλλουσαι τοῖς ὄμμασιν ἀπαλὸν ἐρύθημα.
 Εἰστήκει δὲ ἐπὶ τινος σφαίρας, ἐπ' ἄκρων τῶν 20
 ταρσῶν βεβηκώς, ἐπτερωμένος τῷ πόδε. Ἐπε-
 φύκει δὲ οὐ νενομισμένως ἢ θρίξ· ἀλλ' ἡ μὲν
 κόμη κατὰ τῶν ὀφρύων ἐφέρπουσα, ταῖς πα-
 ρεῖαις ἐπέσειε τὸν βόστρυχον· τὰ δὲ ὀπισθεν
 ἦν τοῦ Καιροῦ πλοκάμων ἐλεύθερα, μόνην 25
 τὴν ἐκ γενέσεως βλάβστην ἐπιφαίνοντα τῆς
 τριχὸς. Ἡμεῖς μὲν οὖν ἀφασία πληγέντες πρὸς
 τὴν θεᾶν εἰστήκειμεν τὸν χαλκὸν ὀρῶντες, ἔργα
 φύσεως μηχανάμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἐκβαί-
 νοντα τάξεως. Χαλκὸς μὲν γὰρ ὢν ἐρυθραί- 30
 νοιτο· σκληρὸς δὲ ὢν τὴν φύσιν διεχέιτο μαλ-
 θαπῶς, εἰκὼν τῇ τέχνῃ πρὸς ὃ βούλοιο. Σπα-
 νίζων δὲ αἰσθησεως ζωτικῆς, ἔνοικον ἔχειν

ἐπιστοῦτο τὴν αἰσθησιν. Καὶ ὄντως ἐστίριχτο
 πάγιον τὸν ταρσὸν ἐρείσας· ἐστὼς δὲ ὁρμῆς
 ἐξουσίαν ἔχειν ἐδείκνυτο, καὶ σαι τὸν ὀρθαλ-
 μὸν ἡπάτα, ὥς καὶ τῆς εἰς τὸ πρόσω κυριεύων
 5 φορᾶς, καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν καὶ
 τὴν ἀέριον πληξὶν τέμνειν, εἰ βούλοιτο, ταῖς
 πτέρυξι. Καὶ τὸ μὲν ἡμῖν θαῦμα τοιαῦτον
 ἦν. Εἰς δὲ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν,
 καὶ μιδότων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρᾳ τὰ τῶν
 10 δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα, καὶ λογισ-
 μὸν ἠ ἐπῆγε τῷ τεχνήματι, τὴν τοῦ καιροῦ
 δύναμιν ἐν τῇ τέχνῃ ὥζομένην ἐξηγούμενος.
 Τὸ μὲν γὰρ πτέρωμα τῶν ταρσῶν αἰνίττεσθαι
 τὴν ὀξύτητα, καὶ ὥς τὸν πολὺν ἀνελίττων
 15 αἰῶνα φέρεται ταῖς Ὠραῖς ἐποχούμενος. Τὴν
 δὲ ἐπανθούσαν ὥραν, ὅτι πᾶν εὐκαιρον τὸ
 ὥραϊον, καὶ μόνος κάλλους δημιουργὸς ὁ και-
 ρός. Τὸ δὲ ἀπηνθηκὸς ἅπαν ἔξω τῆς καιροῦ
 φύσεως. Τὴν δὲ κατὰ τοῦ μετώπου κόμην,
 20 ὅτι προσιόντος μὲν αὐτοῦ λαβέσθαι ῥάδιον,
 παρελθόντος δέ, ἢ τῶν πραγμάτων ἀκμὴ συν-
 ἐέρχεται, καὶ οὐκ ἔστιν ὀλιγορηθέντα λαβεῖν
 τὸν Καιρόν.

VII.

Εἰς τὸ τοτ Ὀρφεὺς ἀγαλμα.

Ἐν τῷ Ἑλικῶνι, τέμενος δὲ τῶν Μουσῶν
 25 σκιερὸν ὁ χώρος, παρὰ τοὺς Ὀλμειοῦ τοῦ πο-
 ταμοῦ ῥύακας, καὶ τὴν ἰοειδέα Πηγάσου κρή-
 νην, Ὀρφέως ἀγαλμα, τοῦ τῆς Καλλιόπης,
 παρὰ τὰς Μούσας εἰστήκει, ἰδεῖν μὲν κάλλε-
 στον. Ὁ γὰρ χαλκὸς τῇ τέχνῃ συναπέτικτε τὸ
 30 κάλλος, τῇ δὲ τοῦ σώματος ἀγλαΐᾳ τὸ μουσικὸν
 ἐπισημαίνων τῆς ψυχῆς. Ἐκόσμει δὲ αὐτὰν
 τιάρᾳ Περαικῇ, χρυσῷ κατάστικτος, ἀπὸ μο-
 ρφῆς εἰς ὕψος ἀνίσχουσα· χιτῶν δὲ ἐξ ἁμῶν

ἀπαγόμενος εἰς πόδας, τελαμῶνι χρυσῶ κατὰ
τῶν στέρνων ἐσφίγγετο. Κόμη δὲ οὕτως ἦν εὐ-
ανδής, καὶ ζωτικὸν ἐπισημαίνουσα καλέμπνουν,
ὥς ἀπατᾶν τὴν αἰσθήσιν, ὅτι καὶ πρὸς τὰς
ξυφύρου πνοάς σειομένη δονεῖται. Ἡ μὲν γὰρ 5
ἐπαυχένιος κατὰ νῶτον χειθεῖσα, ἡ δὲ ταῖς ὀφρύσιν
ἄνωθεν διαχιδῆς ἐπιβαίνουσα, καθαρὰς τῶν
ὀμμάτων ἔφαινε τὰς βολάς. Τὸ πέδιλον δὲ
αὐτῷ ξανθοτάτῳ χρυσῶ κατήνθιστο, καὶ πέπλος
κατὰ νῶτον ἄφρετος εἰς σφυρὰ κατήει. Μετε- 10
χειρίζετο δὲ τὴν λύραν· ἡ δὲ ἰσαρίθμους ταῖς
Μούσαις ἐξῆπτο τοὺς φθόγγους. Ὁ γὰρ χαλ-
κὸς καὶ νευρὰς ὑπεκρίνετο, καὶ πρὸς τὴν ἐκά-
στου μίμησιν ἀλλαττόμενος, πιθηνίως ὑπῆγετο,
μικροῦ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἡχὴν τῶν φθόγ- 15
γων φωνήεις γενόμενος. Ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν
τὴν βάσιν οὐκ οὐρανὸς ἦν τυπωθεῖς, οὐδὲ
Πλειάδες τὸν αἰθέρα τέμνουσαι, οὐδὲ ἄρκτου
περιστροφὰς τῶν ὠκεανοῦ λουτρῶν ἄμοιροι,
ἀλλ' ἦν πᾶν μὲν τὸ ὀρνίθων γένος πρὸς τὴν ὠδὴν 20
ἐξιστάμενον, πάντες δὲ οἱ ὄρειοι θῆρες, καὶ ὅσον
ἐν θαλάττης μυχοῖς νέμεται. Καὶ ἵππος ἐθέλ-
γετο, ἀντὶ χαλινοῦ τῷ μέλει κρατούμενος· καὶ
βοῦς ἀφείς τὰς νομάς τῆς λυρῳδίας ἤκουε·
καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμο- 25
νίαν κατηννάζετο. Εἶδες ἂν καὶ ποταμούς
τυποῦντα τὸν χαλκὸν ἐκ πηγῶν ἐπὶ τὰ μέλη
ρέοντας, καὶ κύμα θαλάσσης ἔρωτι τῆς ὠδῆς
ὑψούμενον, καὶ πέτρας αἰσθήσει πληττομένης
μουσικῆς, καὶ πᾶσαν βλάστην ὥριον ἐξ ἡδῶν ἐπὶ 30
τὴν μουσαν τὴν Ὀρφικὴν σπεύδουσαν. Καὶ οὐδὲν
μὲν ἦν τὸ ἡχοῦν, οὐδὲ τὴν ἁρμονίαν τὴν
λυρῳδὸν ἐγείρον· ἡ τέχνη δὲ ἐν τοῖς ζώοις τοῦ
περὶ τὴν μουσικὴν ἔρωτος τὰ πάθη κατεμήνυε,
καὶ ἐν τῷ χαλκῷ τὰς ἡδονὰς ἐποίει φαίνεσθαι, 35
καὶ τὰ ἐπανθοῦντα τῇ αἰσθήσει τῶν ζώων
θελακτήρια ἀρρήτως ἐξέφαινε.

VIII.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΑΓΑΛΜΑ.

Δαιδάλω μὲν ἐξῆν, εἰ δεῖ τῷ περὶ Κρήτην
 πιστεύειν θαύματι, κινούμενα μηχανᾶσθαι
 ποιήματα, καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἰσθῆσιν ἐκ-
 βιάζεσθαι τὸν χρυσόν· αἱ δὲ διὴ Πραξιτέλειοι
 5 χεῖρες ζωτικὰ διόλου κατεσκεύαζον τὰ τεχνή-
 ματα. Ἄλσος ἦν, καὶ Διόνυσος εἰσότηκει,
 ἡϊθέου ἑ σχῆμα μιμούμενος· οὕτω μὲν ἀπα-
 λὸς ὡς πρὸς σάρκα μεταρρύνμιζεσθαι τὸν
 χαλκόν· οὕτω δὲ ὑγρὸν καὶ κεχαλασμένον ἔχων
 10 τὸ σῶμα, ὡς ἐξ ἑτέρας ὕλης, ἀλλὰ μὴ χαλκοῦ
 πεφυκός· ὃς χαλκός μὲν ὦν ἡρυθραίνετο, ζωῆς
 δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων, ἐβούλετο τὴν ἰδέαν
 δεικνύναι, ἀψαμένῳ δὲ σοι πρὸς τὴν ἀκμὴν
 ὑπεξίστατο. Καὶ ὄντως μὲν ὁ χαλκός ἦν στε-
 15 γανός, ὑπὸ δὲ τῆς τέχνης μαλαττόμενος εἰς
 σάρκα, ἀπεδίδρασκε τῆς χειρὸς τὴν αἰσθῆσιν.
 Ἦν δὲ ἀντήρως, ἀβρότης γέμων, ἡμέρῳ ῥέο-
 μένος, οἷον αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις εἶδο-
 ποιήσας ἐξέφηνε. Κισσὸς δὲ αὐτὸν ἔστεφε
 20 περιθίων ἐν κύκλῳ. Ὡς κισσὸς ἦν ὁ χαλκός
 εἰς κλώνας καμπτόμενος, καὶ τῶν βοστρυχῶν
 τοὺς ἐλικτῆρας ἐκ μέτωπου κεχυμένους ἀνα-
 στέλλων. Γέλωτος δὲ ἔμπλεως, ὃ δὴ καὶ παν-
 τὸς ἦν ἐπέκεινα θαύματος, ἡδονῆς ἀφιέναι
 25 τὴν ὕλην τεκμήρια, καὶ τὴν παυτῶν δῆλωσιν
 ὑποκρίνεσθαι τὸν χαλκόν. Νεβροῖς δὲ αὐτὸν
 ἔσκεπεν, οὐχ οἷαν εἶπεν ὁ Διόνυσος ἐξάπτε-
 σθαι, ἀλλ' εἰς τὴν τῆς δορᾶς μίμησιν ὁ χαλ-
 κός μετεβάλλετο. Εἰσότηκει δὲ τὴν λύραν ἐπε-
 30 ρεῖδων τῷ θύρσῳ. Ὁ δὲ θύρσος ἡπάτα τὴν
 αἰσθῆσιν. Ἐκ χαλκοῦ πεποιημένος, χλοερὸν
 τι καὶ τεθηλὸς ἀποστίλβειν ἐδοξάζετο, πρὸς
 αὐτὴν ἀμειβόμενος τὴν ὕλην. Ὀμμα δὲ ἦν
 πυρὶ δειανγές, μανικὸν ἰδεῖν. Καὶ γὰρ τὸ

βακχεύσιμον ὁ χαλκὸς ἐνεδείκνυτο, καὶ ἐπι-
 θειάζειν ἐδόκει, ὥσπερ, οἶμαι, τοῦ Πραξιτέλους
 καὶ τὸν βακχεῖον οἶστρον ἐγκαταμίξαι δυνη-
 θέντος.

IX.

Εἰς τὸ ΜΕΜΝΟΝΟΣ ΛΓΑΛΜΑ.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ τὸ Μέμνονος ἀφηγή-5
 σασθαι θαῦμα. Καὶ γὰρ ὄντως παράδοξος ἡ
 τέχνη καὶ κρείττων ἀνθρωπίνης χειρός. Τοῦ
 Τιθωνοῦ Μέμνονος εἰκὼν ἦν ἐν Αἰθιοπία ἐκ
 λίθου πεποιημένη. Οὐ μὴν ἐν τοῖς οἰκείοις
 ὄροις ἔμενε λίθος ὢν, οὐδὲ τὸ τῆς φύσεως 10
 σιγηλὸν ἠνείχετο, ἢ ἀλλὰ καὶ λίθος ὢν, εἶχεν
 ἐξουσίαν φωνῆς. Νῦν μὲν γὰρ ἀνίσχουσιν τὴν
 ἡμέραν προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ
 τὴν χαράν, καὶ ἐπὶ ταῖς τῆς μητρὸς παρου-
 σίαις φαιδρυνόμενος· νῦν δὲ ἀποκλινομένης 15
 εἰς νύκτα, ἐλεινὸν τι καὶ ἀλγεινὸν ἔστενε,
 πρὸς τὴν ἀπουσίαν ἀνιῶμενος. Ἡπόρει δὲ
 οὐδὲ δακρύων ὁ λίθος, ἀλλ' εἶχεν ὑπηρετού-
 μενα τῇ βουλήσει καὶ ταῦτα. Καὶ ἦν Μέμ-
 νονος ἡ εἰκὼν μόνῳ μὲν τῷ ἀνθρωπείῳ διαλ- 20
 λάττειν μοι δοκοῦσα σώματι, ὑπὸ δὲ τύχης
 τινὸς ὁμοίας καὶ προαιρέσεως ἀγομένη κατην-
 θύνετο. Εἶχεν οὖν ἐγκεκραμένα καὶ τὰ λυ-
 ποῦντα. Καὶ πάλιν ἡδονῆς αἰσθητοὶς αὐτὸν
 κατελάμβανεν, ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν παθῶν πλητ- 25
 τόμενον. Καὶ ἡ μὲν φύσις τὴν λίθων γένεσιν
 ἀφθογγον παρήγαγε καὶ κωφὴν, καὶ μήτε
 ὑπὸ λύπης ἐθέλουσαν διοικῆσαι, μήτε εἰδυῖαν
 ἡσθῆναι, ἀλλὰ καὶ πάσαις τύχαις ἄτρωτον·
 ἐκείνῳ δὲ τῷ Μέμνονος λίθῳ καὶ ἡδονὴν 30
 παρέδωκεν ἡ φύσις, καὶ πέτραν ἀνέμιξεν ἀλ-
 γεινῶ, καὶ μόνην ταύτην ἐπιστάμεθα τὴν τέχ-
 νην, νοήματα λίθῳ καὶ φωνὴν ἐνθεῖσαν. Ὁ

μὲν γὰρ Δαίδαλος μέχρι μὲν κινήσεως ἐνεα-
 νιεύετο, καὶ δύναμιν εἶχεν ἢ ἐκείνου τέχνη
 ἐξιστάναι τὰς ὕλας, καὶ εἰς χορείαν κινεῖν
 ἀμήχανον δὲ ἦν καὶ παντελῶς ἄπορον, καὶ
 5 φωνῆς μέτοχα πραγματεύεσθαι τὰ ποιήματα.
 Αἱ δὲ Αἰθιοπῶν χεῖρες πόρους τῶν ἀμηχάνων
 ἐξεύρον, καὶ τὴν ἀφωνίαν ἐξενίκησαν τῆς
 λίθου. Ἐκείνῳ τῷ Μέμνονι καὶ τὴν Ἥχῳ
 λόγος ἀντηχεῖν, ὅποτε φθέγγοιτο, καὶ γοερὸν
 10 μὲν στενάζοντι γοερὸν ἀντιπέμπειν μέλος, εὐ-
 παθοῦντι δὲ ἀνταποδιδόναι τὴν ἡχὴν ἀντίμε-
 μον. Ἐκεῖνο τὸ δημιούργημα καὶ τῇ Ἡμέρᾳ
 τὰς ἀνίας ἐκοίμιζε, καὶ οὐκ εἶα μαστεύειν
 τὸν παῖδα, ὥς ἂν ἀντιτιθείσης αὐτῷ τῶν Αἰ-
 15 θιοπῶν τέχνης τὸν ἐκ τῆς εἰμαρμένης ἀφαν-
 οθέντα Μέμνονα.

X.

Εἰς τὸ Ἀσκληπιοτ Ἀγάλμα.

Εἶτα τὸ μὲν Ἀργῶον σκάφος ἔμφωνον
 γενέσθαι πειθόμεθα, τὸ ὑπὸ τῶν Ἀθηναῶν
 τεκνηθὲν ¶ χειρῶν, ὃ καὶ τὴν ἐν ἄστροις
 20 ἐκκληρούχησε τύχην· ἄγαλμα δὲ οὐ πιστεύσο-
 μεν, εἰς ὃ τὰς δυνάμεις Ἀσκληπιδὸς ἀνίσχιν,
 τὸν προνοητικὸν ἐπεισάγων νοῦν, ἐπὶ τὴν κοινω-
 νίαν τοῦ ἐνοικοῦντος τὴν δύναμιν τρέπειν;
 ἀλλ' εἰς ἀνθρώπινα σώματα κατὰγεσθαι τὸ
 25 θεῖον δώσομεν, ἔνθα καὶ μιανθῆναι παιδή-
 μασιν, οὐ πιστεύσομεν δὲ εἰ, [ὧ] μηδὲν ἔγγονον
 κακίας, παραπέφυκεν; Ἐμοὶ μὲν οὖν οὐ τύπος
 εἶναι δοκεῖ τὸ ὁρώμενον, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας
 πλάσμα. Ἴδον γὰρ ὥς οὐκ ἂν ἡθοποίητος ἢ
 30 τέχνη, ἀλλ' ἐνεικονισαμένη τὸν θεόν, εἰς αὐ-
 τὸν ἐξίσταται. Ὑλῃ μὲν οὕσα θεοειδὲς ἀνα-
 πέμπει νόημα· δημιούργημα δὲ χειρὸς τυγχά-
 νουσα, αἶ μὴ δημιουργίαις ἔξῃσι πράττει, τεκ-

μήρια ψυχῆς ἀρρήτων ἀποτίκτουςα. Πρόσω-
πον δέ σοι θεασαμένω δουλοῦται τὴν αἰσθη-
σιν. Οὐ γὰρ εἰς κάλλος ἐπίθετον ἐσχημάτι-
σται, ἀλλὰ παιὰν καὶ ἱλέων ἀνακινοῦν ὄμμα,
βάθος ἄφραστον ὑπαστράπτει σεμνότητος αἰδοῖς
μιγείσης. Πλοκάμων δὲ ἔλικες ρέοντες χάρι-
σιν, οἱ μὲν εἰς νῶτα τετυηλύτες ἀφειτοί κεχυν-
ται· οἱ δὲ ὑπὲρ μετώπου πρὸς τὰς ὀφρὺς ἐπι-
βαίνοντες τοῖς ὄμμασιν, εἰλοῦνται. Οἷον δὲ
ἐκ τῆς ζωτικῆς αἰτίας καὶ αὐτοὶ καταρδόμενοι¹⁰
εἰς τὴν τῶν βοστρύχων καμπὴν συνελίττονται,
τῷ νόμῳ τῆς τέχνης μὴ πειθαμένης τῆς ὕλης,
ἀλλὰ νοοῦσης, ¶ ὅτι σχηματίζει θεὸν καὶ δεῖ
δυναστεύειν. Τῶν δὲ γινομένων εἰωθότων
φθειρεσθαι, ἢ τοῦ ἀγάλματος ἰδέα ἄτε δὴ¹⁵
τῆς ὑγείας τὴν οὐσίαν ἐν ἑαυτῇ φέρουσα, ἀκ-
μὴν ἀνώλεθρον ἐπικτωμένη θάλλει. Ἡμεῖς
μὲν δὴ σοὶ καὶ λόγων, ὦ παῖ, νεαρῶν καὶ
μνήμης ἐγγόνων ἀπηρξάμεθα. Κελεύεις γάρ,
οἶμαι. Πρόθυμος δὲ σοὶ καὶ τὸν νόμον ἄδειν,²⁰
εἰ νέμοις ὑγείαν.

ΧΠ.

Εἰς τὸν Πραξιτέλοισ ἐρωτά.

Τεθέασαι τὸν θεὸν ἐπ' ἀκροπόλει, ὃν
Πραξιτέλης ἰδρυσεν; ἢ δεῖ σοὶ τῆς τέχνης πα-
ραστῆσαι τὸ πρᾶγμα; Παις ἦν ἀπαλός τε καὶ
νέος, πρὸς τὸ μαλθακὸν τε καὶ νεοτήσιον τῆς²⁵
τέχνης τὸν χαλκὸν μαλαττούσης. Χλιδῆς δὲ
ἦν καὶ ἡμέρου μεστός, καὶ τὸ τῆς ἥβης ἐφαινεν
ἄνθος. Πάντα δὲ ἦν ἰδεῖν πρὸς τὴν τῆς τέχ-
νης βούλησιν ἀμειβόμενα. Καὶ γὰρ ἀπαλός
ἦν, μαχομένην τῇ ἀπαλότητι τὴν οὐσίαν³⁰
ἔχων· καὶ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἤγετο, ἐστερημένος
ὕγρότητος. Καὶ ὅλος ἐξέβαινε τῆς αὐτοῦ φύ-
σεως ὁ χαλκὸς τοὺς ὅρους, εἰς τὸν ἀληθῆ τυ-

πον μεθίστάμενος. Ἀμοιβος δὲ ὢν πνεύματος,
 καὶ τὸ ἔμπνουν ὑπεδύετο. Ἀ γὰρ μὴ παρέ-
 λαβεν ὕλη, μηδὲ εἶχε τὸν φῦντα, τούτων ἡ
 τέχνη τὴν ἐξουσίαν ἐπορίζετο. Ἐκοινοῦτο δὲ
 5 τὰς παρειὰς ἐρυθίματι, ὃ δὴ καὶ παράδοξον
 ἦν, χαλκὸν τικτόμενον ἔρευθος. Καὶ παιδικῆς
 ἦν ἡλικίας ἄνθος ἐκλάμπων. Κόμης δὲ εἶχεν
 ἑλικας ταῖς ὀφρύσιν ἐπιβαίνοντας. Ὁ δὲ τῷ
 10 τελαμῶνι καταστέφων τὴν κεφαλῆς κόμην, καὶ
 τῶν ὀφρύων ἀπωθούμενος τῷ διαδήματι.
 τὰς τρίχας, γυμνὸν πλοκάμων ἐτήρει τὸ μέτω-
 πον. Ὡς δὲ καὶ κατὰ μέρος ἐξητάζομεν τὴν
 τέχνην καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δὲ ἄλλατα, ἀφασίᾳ
 πληγέντες εἰστήκειμεν. Ὁ τε γὰρ χαλκὸς εὐ-
 15 τραφῇ καὶ λιπῶσαν ἐπεδείκνυτο τὴν σάρκα,
 καὶ πρὸς τὴν τῆς τριχὸς μίμησιν μεθρημόζετο,
 ὅτε μὲν βοστρύχων οὐλῶν πλοκαῖς συνεξελιτ-
 τόμενος, ὅτε δὲ θελούσῃ τῇ τριχὶ ἐκταδὸν κατὰ
 20 τὰ μέλη πρὸς τὸ σύντονον μεθίστάμενος. Ὅμμα
 δὲ ἰμερῶδες, αἰδοῖ συμμιγές, ἀφροδισίου ἐρωτι-
 κοῦ γέμον χάριτος. Καὶ γὰρ ἦδει ζηλοῦν ὁ
 χαλκὸς τὸ ἐράσμιον, καὶ ὑπήκουσε ἐθέλοντι
 τῷ εἰδῶλῳ γαυρῶσαι. Ἀκίνητος δὲ οὗτος ὁ
 25 εὐφημος, ἔδοξεν ἂν σοι κινήσεως μετέχειν, καὶ
 εἰς χορείαν εὐτρεπίζεσθαι.

XII.

Εἰς ἀγαλμα Κένταυρου.

Εἰς ἱερὸν εἰσιῶν σεμνόν τι καὶ μέγα, ὃ
 τὴν καλλίστην εἰκασίαν εἰς ἑαυτὸ μεθίστησι,
 ἐν τοῖς προπυλαίοις τοῦ νεῷ ἰδρυμένον θεῶμα.
 30 Κένταυρον, οὐκ ἀνδρὶ κατὰ τὴν Ὀμήρειον
 εἰκόνα, ἀλλὰ θηρίῳ παραπλήσιον ὑλήεντι.
 Ἀνθρώπος ἦν ἄχρι λαγόνος κατιῶν ὁ Κέν-
 ταυρος, εἰς ἵππου βάσειν τετρασκελῇ λήγων.

Τῶν γὰρ ἵππων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις
 ἐξ ἡμισείας τεμοῦσα* εἰς ἓν σῶμα συνήρμοσε,
 τὸ μὲν ἀποκρίνασα τῶν μερῶν, τὰ δὲ ἀλλήλοις
 τεχνησαμένη σύμφωνα. Τῆς μὲν γὰρ ἀνθρω-
 πίνης, ὅσον ἀπ' ἰξύος εἰς ἄκραν ὑποφέρεται τὴν 5
 βάσιν, ἀφείλε, τοῦ δὲ ἵππου σώματος, ὅσον
 ἐπ' ὀμφαλὸν καταβαίνει, τεμοῦσα, τῷ ἀνθρω-
 πείῳ συνῆγε τύπῳ· ὥς τὸν μὲν ἵππον τὴν κε-
 φαλήν ποθεῖν καὶ τοὺς αὐχενίους τένοντας,
 καὶ ὅσον εἰς τὸ νῶτον καταβαῖνον εὐρύνεται, 10
 τὸν δὲ ἄνθρωπον τὸν ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι τῆς
 βάσεως στηριγμὸν ζητεῖν. Τριούτου δὲ ὄντος τοῦ
 σώματος, εἶδες ἂν θυμὸν ἐπιπλέοντα τῷ τεχνή-
 ματι, καὶ ἢ ἡγριωμένον τὸ σῶμα, καὶ τῷ προσ-
 ῶπῳ τὸ θηριῶδες ἐπανθοῦν, καὶ τὸ τῆς τριχὸς 15
 κάλλιστα ὑποκρινομένην τὴν πέτραν, καὶ πάντα
 πρὸς τὸν ἀληθῆ τύπον σπεύδοντα.

XIII.

Εἰς τὸ Μῆδειας Ἀγάλμα.

Εἶδον καὶ τὴν πολυθρύλλητον ἐν ὄροις
 Μακεδόνων Μῆδειαν. Λίθος ἦν μηνύων τὸ
 τῆς ψυχῆς εἶδος, ἀπομαξαμένης εἰς αὐτὴν τῆς 20
 τέχνης τὰ συμπληροῦντα τὴν ψυχὴν. Καὶ
 γὰρ λογισμοῦ κατηγόρει τὸ δῆλωμα, καὶ θυμὸς
 ὑπανίστατο, καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέ-
 βαινεν ἢ εἰκῶν, καὶ ὥς βραχέως εἰπεῖν, τοῦ
 περὶ αὐτὴν δράματος ἐξήγησις ἦν τὸ ὁρώμενον. 25
 Ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς ὑπὲρ τὴν πρᾶξιν ἐδήλου
 τῆς γυναικὸς τὰ βουλευόμενα· ὁ δὲ θυμὸς, τῇ
 φύμῃ τῆς ὀργῆς παραγραφόμενος τὴν φύσιν,
 πρὸς τὸ ἔργον ἤγειρε, τὴν ἐπὶ τὸν πόγον ὀρμὴν
 εἰσηγούμενος. Ἡ λύπη δὲ τὸν ἐπὶ τοῖς παισὶν 30
 ἐπαισθήμαινεν οἶκτον, εἰς τὴν μηρώαν σύνεσιν
 ἀρρώστως ἐκ τοῦ θυμοῦ τὴν λίθον ἔλκουσα.
 Οὐ γὰρ ἄτεγκτος, οὐδὲ θηριώδης ἢ εἰκῶν,

ἀλλ' εἰς θυμοῦ καὶ μανίας ἐνδειξιν διηρεῖτο,
 ὑπηρετουμένη τοῖς τῆς γυναικὸς φύσεως βου-
 λεύμασιν. Εἰκὸς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον κα-
 θαρεῖν τὸ θυμοῦ, ἐπιστρέφεσθαι πρὸς
 5 αἰκτον, καὶ εἰς ἔννοιαν ἐρχομένην τοῦ πακοῦ
 τὴν ψυχὴν οἰκτιζεσθαι. Ταῦτα μὲν τοῦ σώ-
 ματος τὰ πάθη ἢ εἰκὼν ἐμιμεῖτο· καὶ ἦν ἰδεῖν
 τὴν λίδον ὅτε μὲν φέρουσιν τὸν θυμόν ἐν
 ὅμμασιν, ὅτε δὲ σκυθρωπὸν ὄρωσαν καὶ μα-
 10 λαττομένην εἰς στενότητα, ὥσπερ ἄντικρυς τοῦ
 τεχνησαμένου τὴν ὁρμὴν εἰς τῆς Εὐριπίδου
 δραματοποιίας πλήσαντος τὴν μίμησιν. Καὶ
 βουλευέται συνανακινούσα καὶ σύνεσιν ἔμ-
 φρονα, καὶ εἰς θυμόν ἀγριαίνει τὸ ἦθος, τοὺς
 15 πεπηγότας τῇ φύσει πρὸς 1 τὰ ἔγγονα τῆς
 φιλογονίας ὄρους ἐκβάλλουσα, καὶ παιδικῶν
 λόγων μετὰ τὴν ἄνομον σφαγὴν ἄπτεται. Ἦν
 δὲ αὐτῇ καὶ ξιφηφόρος ἢ χεῖρ, διακονεῖν ἐτοίμη
 τῷ θυμῷ, ἐπὶ τὸ μῖασμα σπευδούσῃ, καὶ ἡμε-
 20 λημένη θρῖξ, τὸ αὐχμηρὸν ἐπισημαίνουσα, καὶ
 στολὴ τις πέκτερος ἀκόλουθος τῇ ψυχῇ.

XIV.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΑΘΑΜΑΝΤΟΣ.

Εἰκὼν ἦν ἐπὶ ταῖς Σκυθικαῖς ἡῖδον, οὐκ
 εἰς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίαν τῶν γυναικῶν
 καλῶν, οὐ κάλλους ὡς ἐξυπακηνή. Ἐκτεν-
 25 πωται δὲ κατ' αὐτὴν Ἀθάμας, μανίας οἰστρού-
 μενος. Ἦν δ' ἰδεῖν γυμνός, αἵματι φοινίσσων
 τὴν κόμην, ἡνεμώμενος τῇ τρῖχα, παράφορος
 τὸ ὄμμα, ἐκπληξίας γέμων. Καὶ ὥπλιστο δὲ
 οὐ μανίαις μόνον εἰς τόλμαν, οὐδὲ τοῖς ἐξ
 30 Ἑριννύων δειμαῖσι δημοφθόροις ἡγρώτο, ἀλλὰ
 καὶ σίδηρος τῆς χειρὸς προεκβέβλητο, ἐκθρόνι

παραπλήσιος. Ἡ μὲν γὰρ χεὶρ ὄντως ἦν ἀκί-
 νητος, ἐδόκει δὲ οὐ τί ἦν τὸ στάσιμον, ἀλλὰ
 δόξῃ κινήσεως * * * ὑπὸ τοῦ φόβου χλωρόν
 τι καὶ τεθνηκὸς ὁρῶσα. Ἐνηγκάλιστο δὲ καὶ
 παῖδα νήπιον, καὶ τὴν θηλὴν τοῖς χεῖλεσιν 5
 αὐτοῦ προῆγε, τὰς τροφίμους ἐπιστάζουσα
 πηγὰς τοῖς τροφίμοις. Ἐπείγετο δὲ ἡ εἰκὼν
 καὶ τὴν ἄκραν τῆς Σκιρῶνος καὶ τὴν θάλατ-
 ταν τὴν ὑπώρειον. Τὸ δὲ ῥόδιον πρὸς ὑπο-
 δοχὴν ἐκολλοῦτο, κυμαίνειν εἰωθός. Καὶ ξε- 10
 φύρου τι κατέχει τὸ σῶμα, λιγυρῶ πνεύματι
 τὴν θάλατταν κατέσνάζοντος. Ὁ γὰρ δὴ
 κηρὸς ἐφάνταζε τὴν αἰσθησιν, ὥς καὶ πνοὴν
 δημιουργεῖν ἐπιστάμενος, καὶ ἀνακοντίζειν θα-
 λασσίους αὔρας, καὶ εἰς ἔργα φύσεως ἐπάγειν 15
 τὴν μίμησιν. Παρεσκίρτων δὲ καὶ ἡ εἰνάλιοι
 δελφῖνες, τὸ ῥόδιον ἐν τῇ γραφῇ τέμνοντες·
 καὶ ὁ κηρὸς ἐδόκει διαπνέεσθαι, καὶ πρὸς τὸ
 τῆς θαλάσσης νομίζεσθαι μίμημα, πρὸς αὐτῆς
 τὴν ἐξουσίαν ἐξαλλαττόμενος. Εἰ γέμων τοῖς 20
 τοῦ πίνακος τέρμασιν Ἀμφιτρίτῃ ἐκβυθίζο-
 μένη, ἄγριόν τι καὶ φρικῶδες ὁρῶσα, καὶ
 ἡλιακόν τι σέλας ἐκ τῶν ὀμμάτων μαρμαί-
 ρουσα. Νηρηίδες δὲ περὶ αὐτὴν εἰστήκεσαν.
 Ἀπαλαὶ δὲ ἦσαν αὐταὶ καὶ ἀνθηραὶ προσιδεῖν, 25
 καὶ ἀφροδίσειδιν ἴμερον ἐξ ὀμμάτων στάζουσαι.
 Τπερ δὲ ἄκρων τῶν θαλαττίων κυμάτων ἐλίσ-
 σουσαι τὴν πορείαν ἐπληττον. Περὶ δὲ αὐτὰς
 ὠκεανὸς φεῦ ὥχιστό γε, μικροῦ τῆς τοῦ ποταμοῦ
 κινήσεως καὶ κυμαίνειν διδαχθείσης. 30

Τ Ε Λ Ο Σ.

G L O S S A E

DUOBUS CODICIBUS GUELPHERBYTANIS ADSCRIPTAE.

CLASS

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

P R O O E M I U M.

P. 3. 1. "Ὅστις ἄνθρωπος θηλ. D. C. — ἀσπάζεται. φιλέι. ἀπαδέχεται. D. C. — 2. ἀδίδει. ledit. — κατ' σφίλαν. τήν. — ἐς. ad. — 3. ἡκέτι. ἐγγίζει. pertinet. D. C. — φθρά. ὁρμή. D. C. — ἴση. ὁμοία. — ἅμα οὖν. τῆς φθγραφίας καὶ τῆς ποιητικῆς. D. C. — 4. ἔργα. κατορθώματα. — εἶδη. μορφάς. C. — ἐμμετροίαν. commensurationemque. — ἐπαινέι. στέργει. — 5. ἡ τέχνη. ἡ ζωγραφία. D. C. — ἀπτεταί. tangit. In marg. ἀπτομαι cum gestibus. — 6. φιλομένῳ, ἐντ' αὐτῷ. — σοφίζεσθαι. philosophice dicere. εὑρεμα. (sic) γὰρ τὸ εὑρεμα. inventio s. est pictura. — 7. εἶδη. θεωρίας. — 8. λευάννας. campos. — γράφουσι. κοσμοῦσι. D. C. — 9. βάσανίζοντι. ἐκήμελως ἐξετάζοντα. D. C. perscrutanti. — τὴν γένεσιν. τὴν αἰτίαν. B. C. — τῆς τέχνης. τῆς ζωγραφίας. D. C. — 10. μιμήσις. imitatio. — εὑρεμα. inventio. — πρόσβυτατον. ἐρχαίοτατον. C. D. — συγγενέστατον. ἐγγύτατον. D. C. cognatissima. D. — 11. εἶδρον. ἐκένωσαν. — 12. τὸ μὲν μέρος τῆς μιμήσεως. D. C. — 14. πλάττειν. ἡ πλαστοτεχνική. — χαλκῷ. δι' ἀνδριαντοποιητῶν. — 15. βέοντες. ἦγον ἐν μεταχειρίζομενοι. τὴν λυγδὴν. τὴν γλυφικὴν. D. C. — 16. ἄτα. donem. ὃ ἐλέφας. οἱ εἰς ἐλεφάντινα ὀστά γλύφοντες. D. C. — πλαστική. ὡς εἰς γένος εἶδη. — 17. συμβέβηται. συντίθεται. D. C. — 18. πράττει. ἀποτελεῖ. D. C. — 18. πλείω. τὰ πλείονα. πλείω. ἄτιμῶς. ἢ. σοφίζεται. ἐπινεῖ. D. C. — 20. ἑτέρα. ἄλλη. — ἀποφαίνει. ἀποδεικνύει. D. C. — 21. μεμνητός. μαινομένου. D. C. — 22. ἀλογόντος. λυπουμένου. D. C. — 23. ἀγάφ. λαμπρόφανα. D. C. χρώματα. D. — 24. ἡμιστά. οὐδαμῇ. D. C. — χαροπὸν. χάριεν. τερπνόν. D. C. agurium. iocundū. D. — 25. ξανθήν. χρυσοειδῆ. — 26. πυρ-

*) Glossas latinas ab hoc inde loco describere supervacaneum existimaui.

σὴν. ἐρυθράν. D. C. — ἡλιώσαν. ὑπόλευκον. D. C. P. 4,
 1. ἐσθῆτος. ἱματίου. D. C. — 2. ἄλση. συνδένδρους τόπους.
 D. C. — 3. αἰθήρα. τὸν οὐρανόν. D. C. — 5. ἔρωτι. πόδι.
 ἀγάπη. — αὐτήν. τὴν ζωγραφίαν. D. C. — 6. ἐκ Καρίας.
 ὄνομα ἐπαρχίας ἢ πόλεως. — 7. ξένον. φίλον. — ἐτῶν. πρὸ
 χρόνων. — 8. ἔγραφε. ἤγουν ἐ ζωγράφει. — εὐμήλου. πα-
 λαιοῦ ζωγράφου. D. C. — 9. ἐπίχαρι. τὸ τερπνόν καὶ χα-
 ριέν. D. C. — αὐτήν. τὴν ζωγραφίαν. — ὁ λόγος. ὁ παρών.
 D. C. — 10. ἰσορίας. συγγραφῆς τοῦ βίου φητῶν. D. C. —
 11. εἶδη. μέρη, ἰδέας. — ἀπαγγέλλομεν. ἐξηγούμεθα. D. C. —
 12. ἀφ' ὧν. ὁμιλιῶν. D. C. — ἐρμηνεύσουσι. συγγράψουσι.
 D. C. — 13. τοῦ δοκίμου. τοῦ ἄκρου. D. C. ἀφορμαί. αἰ-
 τία. D. C. — 15. πόλις. ἢ νεάπολις. D. C. — 16. ἀστυκοί. πολί-
 ται. D. C. — 17. τὰς σπονδὰς. κατὰ. — ἑλληνικαί. κατὰ τὰ ἥδη
 τῶν ἑλλήνων. — 19. παρεῖχε. ἐδίδου. D. C. — τοῦ ξένου.
 φίλου. D. — 20. κατέλυον. κατεσκήνουν. D. C. — 21. τοῦ
 τεύχους. τῆς νεαπόλεως. — τετραμμένῳ. ἀφορῶντι. D. C. —
 22. ἐν φ. πρᾶσσει. D. C. — 24. ὀροφῶν. στεγῶν. σκε-
 πασμάτων. D. C. — 25. ἥστραπτα. ἐλάμπετο. D. C. —
 26. τρυφή. χάρις. D. C. — 27. ἐνηρμοσμένον. ἐντεθε-
 μένον. D. — αὐτῇ. τῇ στοῇ. D. C. — οὗς. πίνακας. —
 28. ἀπαδῶς. ἀπόνως. D. C. — συνελέξαι. συνηῖεν. D. C. —
 29. αὐτοῖς. τοῖς πίναξιν. D. C. — 30. ἀπ' ἑμαντοῦ. ἀπὸ
 τῆς ἐμῆς γνώμης. D. C. — τὰς γραφάς. τὰς ἐν τοῖς πίναξι
 ζωγραφίας. D. C. — 31. κομιδῇ. λίαν. D. C. — 33. ὅς.
 νέος. — ἐπεφύλαττε. παρετήρει. D. C. — ἐπιόντα. ἐπερχόμε-
 νον. D. θεωροῦντα. D. C. — αὐτὰς. ζωγραφίας. D. C. —
 34. ἐρμηνεύειν. ἐξηγεῖσθαι. D. C. — σκαῖόν. τραχύν. ἀπαί-
 δευτον. D. C. — 35. ἡγοῖτο. νομίζει. D. C. — 37. προβε-
 βλήσθαι. προκεκρίσθαι. D. C. — P. 5, 2. ὑμεῖς. οἱ λοιποὶ
 νέοι. D. C. — συντιθέμενοι. ἀποδεχόμενοι. D. C. στέργοντες.
 D. — 3. σαφῶς. φανερώς. D. C.

CAPUT I.

P. 5, 5. ἔγνω. ἐνόησας. D. C. — ταῦτα. τὰ ἐν τῇ ὑποθέσει
 ταύτῃ γεγραμμένα. D. C. — 6. θαῦμα. παράδοξον. D. C. —
 ἡγούμενος. νομίζων. D. C. — 8. νοεῖς. λογίζῃ. — σὺ δέ,
 ὦ παῖ. D. C. — 9. ἡ γραφή. ἡ ζωγραφία. D. C. — οἶσθα.

γινώσκεις. — 10. τὴν γνώμην. τὸν σκοπόν. D. C. — ἀνίσταται. ἀναστῆναι λέγει. D. C. — 11. ἐπὶ τῷ Π. δια τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλη. D. C. — 12. πολεμεῖν. μάχεσθαι. — 13. ἡ γραφή. ἡ ζωγραφία. — 14. εἶδε. γινώσκει. — 15. σκαμάνδρον. ποταμῷ. D. C. — ὄρα. βλέπε. D. C. — 17. τὰ κρήδεμνα. τὰ ἄκρα. D. τὰ προμαχίονα. D. — πεδίον. λιβάδιον. D. C. — τουτί. τοῦτο. D. C. — 18. ἀποχρῶν. ἀρκοῦν. ἱκάνον. D. C. — 19. ἀντιτάξαι. ἀντιτεταγμένην δέξασθαι. D. C. — πλυμμουρεῖ. ἐπιπολιεῖ. D. C. — 20. πεδίου. λιβάδιου. D. C. — 21. ἔρπει. βαδίζει. D. C. — δένδρα. ὡς περιφλαχθέντα. D. C. — 25. ἀλγεῖ. λυπείται. D. C. — ἱκετεύει. αἰσιῖ. D. C. — 25. κομῶν. κόμην ἔχων. D. C. — 27. τὸ ἄνθος. τὸ χρῶμα τὸ ἐρυθρόν. D. C. — τῇ εἰδισμένῃ. τῇ συνήθει. D. C. — 28. ὄψει. θεωρεῖα. D. C. — ἡλιῶδες. ὑπόλευκον. D. C. — 29. Ὀμήρον. ὡς μὴ ἀκριβολογούμενον (ἀκριβολογούμενον. D.) περὶ ταῦτα. D. C.

CAPUT II.

P. 6, 1. ὁ κῶμος. ὁ παραδιαβαστῆς λεγόμενος. D. C. — 3. βραδεία. ἀργή. D. C. ὡς δύσληπτος. D. — 4. αὐτῶν. τῶν θυρῶν. D. C. — 5. τοῦ σώματος. ἦγον οὐ σκοτεινῇ. D. C. — 6. ἀπὸ τοῦ καιροῦ. ἦτοι ὑπέρυθρος. D. C. — 7. ὀλβίους. πλουσίους. εὐδαίμονας. D. C. — 8. ἀπαλός. τρυφερός. D. C. — 9. καθεύδει. κοιμᾶται. D. C. — 11. τὰ στέρνα. τὰ στήθη. D. C. — τῆς δειρῆς. τοῦ λαιμοῦ. D. C. — 13. προβολῆ. μικρῷ δορατίῳ. D. C. — 15. σάινοντος. κολακεύοντος. D. C. γλυκαίνοντος. D. — 16. μετέρχεται. μεταβαλὼν. D. C. — εἰς λήθην. εἰς ἀναισθησίαν. D. C. — συνέχει. συγκρατεῖ. D. C. — 17. δοξιά. χειρὶ. D. C. — 18. καταδράθυμοντος. δάθυμον καὶ ἐκλελυμένην ἀποτελοῦντος. — 19. δεδιώς. φοβούμενος. D. C. — προσβάλλον. αὐτῷ προσεγγίζοντος πυρός. D. C. — 20. παραφέρει. παρακλίνει. D. C. — 21. τὰ δεξιὰ, μέρη. D. C. — 22. ἐκκλίνῃ. ἀποφύγῃ. D. C. — 23. τὸν ἀτμόν. τὸν καπνόν. D. C. — 24. ἀφιστάς. ἀποχωρῶν. D. C. — 25. τοῖς ἐν ὄρα. τοῖς οὐσιν ἐν κάλλει. D. C. — τυφλώττουσι. ἀμανραὶ καὶ ἀκαλλώπιστοι φαίνονται. D. C. — 27. σμικρά. ὀλίγα. — ἔλκοντι. ἐπισπώμεν. D. C. — 30. λωπά. μέρη. — 31. διηκρίβωται. ἀκριβῶς ἐκτέθειται. D. C. — περιλάμποντος. κύκλῳ φωτίζοντος. D. C. — 32. ἐς φῶς. εἰς ἐπιφάνειαν. D. C. — 34. τοῦ εἶδους. τῆς θεωρίας. D. C. — P. 7, 2 ὁ ἄθλος. ὁ ἀγών. D. C. — τὸ χαῦνον. τὸ ἐκλελυμένον. D. C. —

3. καὶ ῥιπαλόν. καὶ τρυφερόν D. C. — 4. ἐνδρῶσον τὸ εἶδον
ἐκιδρον. D. C. — 5. τῆς ὁσμῆς. τῆς εὐωδίας. D. C. —
7. προσβάλλει, προσεγγίζει. D. C. — κρόταλα. ὄργανα κρου-
στά. κύμβαλα. — 8. παρ' ὧν, λαμπάδων. — 10. ὁρᾶσθαι.
φαίνεσθαι. — 10. ξυγελαίρεται. συνυψοῦται. — 11. λεώς.
λαὸς ἀπτικῶς. D. C. ἵεται. ὀρμᾷ. C. — 12. παρὰ τὸ οἰκεῖον.
ἔξω τοῦ συνήθους. — 14. ἀνδρῖζεσθαι. ἀνδρῶ^{σι} στολήν φο-
ρεῖν. — καί, τὸ ἀντίπαλιν. D. C. — 15. θῆλυ βαίνειν.
γυναικὸς περὶ πῶς περιπατεῖν. — 16. τὸ ἱλαρόν. τὸ χά-
ριεκ. — 19. παραιτεῖται. ἀπανάγεται. — 20. αὐτὰ. τὰ ἄν-
θρ. — 21. δεῖται. χρήζει. — 23. πλήττει. κρούει. — τρόπῳ.
τῷ εἶδει. D. C.

CAPUT III.

P. 7, 27. αὐτῶν. τῶν μύθων. D. C. — ἐμέλησε. διὰ φροντί-
δος ἐγένετο. — 30. ἐκμεμύδωται. μυθικῶς ἐκτέθειται. —
32. πλεονεξίαν. διὰ τῶν ἐπιμυθίαν. — P. 8, 1. ἀπάτην.
δολιότητα. — αὐτῷ. τῷ Αἰσώπῳ. — 3. ἄφρωνος. ἄλαλος παρ'
αὐτῷ τῷ Αἰσώπῳ. — ὑφ' ὧν. μύθων. — 4. παιδία. οἱ νέοι. —
6. τὸν Αἰσώπον. τὸν μυθοποιόν. — φοιτῶσιν. ἔρχονται. —
7. ταινίαις. στεφάνοις. — ἀναδήσοντες. στεφανώσαντες. —
8. ὁ δέ, ὁ Αἰσώπος. — 9. ὑφαίνει. πλέκει. συντίθεισι. —
10. ἐστῶτες. ἡδρασμένοι. — 11. τοῦτο. τὸ πλέκειν μῦθον. —
12. ἀνιμένης. ἀπολελυμένης. D. C. ἀφέτου. εὐφραينوμένης. D. —
14. θῆρία. ἄγρια ζῶα. — συμβάλλουσα. συντιθεῖσα. — πε-
ριτίθεισι. περιτίθεισι. — 16. συμπλάσασα. συναρμόσασα. —
χορυφαία, πρώτη. ἐξαιρετος. — 17. αὐτῇ. τῇ ἀλώπεκι. —
18. διακόνῳ. ὑπηρετῇ. — 19. κωμῳδία. χρῆται δηλ. D. C.

CAPUT IV.

P. 8, 21. ὁ τοῦ, υἱὸς δηλ. D. C. — 22. λόχοι. τὰ τῶν λοχά-
γων συστήματα. — πελύζει. πλησιάζει. — 23. ἀθύμφ. βαρεῖ.
λυπηρῶς. — ξυιέντι. νοσῶντι. — 24. πείωνται. μέλλουσι πα-
θεῖν. C. — δεδίασι. φοβοῦνται. — 25. αἰρουσι. ὑψοῦσι. —
26. περιφρονῶν. περισκοπῶν. περιμεγαζόμενος. — τὰς ἐπάλ-
ξεις. τὰ λεγόμενα προμαχιόνια. — 27. ἀλωτάς. πορθηθῆναι
δυναμένους. — βάλλεται. πλήττεται. — 28. ὀκροῦντες. ἀντὶ
τοῦ, ὀκνοῦντων τῶν θηρίων. — 29. ἄρξαι, ἀρχὴν ποιήσα-
σθαι. — ἡδύ, τερπνόν. — 31. ἀργίους. σώους. ὀλοκλήρους. —
P. 9, 1. στέφνα. στήθη. — κόρυδας. κασσίδια. — 2. αἰχμᾶς.

πεντάριον. — 3. δεῖ. χρεῖα, ἀνάγκη ἐστὶ. — 5. λόγιον. χρησ-
μῶδημα. — 6. τεῖνον. ἀποβλέπον. — 7. ἡ χειὰ. ἡ φωλεὰ. —
9. τὸν πατέρα. τὸν Κρέοντα. — τῆς ἡλικίας, ἔνεκα. —
11. γράφει. ζωγραφεῖ. — 12. εὐφυγον. ἀνδρεῖον. στεβρόν. —
13. ἄνθος. χρώμα. C. — 14. ἀρίστωνος. ὁ πλάτων. — δια-
φράττει. διάλου ὀπλίζει. — 16. ἐδρωται. ἐστερέωται. — 17. οὐκ
ἀτρέπετο. ἀλλ' εὐκνήτη. — 18. τῇ χειρὶ. τῇ φωλεᾷ. D. C. τῇ
καταδύσει. D. — 21. ὑποσχόντες. ὑποβαλόντες. — 22. τετρι-
γυίας. ἡχούσης. βοώσης. — 23. ἔρωτα. πόθον. D. C. ἀγά-
πην. D. — τῶν καλῶν. τῶν ὠραίων. — 24. ἰσχοῦσιν. ἔχου-
σιν. — 25. ἀπαιλλάνονται. ἐλευθεροῦνται. D. C. ἐξίπτανται.
D. — 26. ὁλλάζει. κλίνει. — οἶον. ὥσπερ. D. C.

CAPUT V.

P. 9, 29. ἀθύρουσι. παίζουσι. D. C. — 30. ἑμμέτρα. πηχυαία
δηλ. — αὐταῖς. τοῖς πῆχεσιν. — 31. ὑπεργάννυται. ὑπερ-
χαίρει. — 32. αὐτόν. τὸν Νεῖλον. — προσάγεται. προσέλκε-
ται. — P. 10, 2. ἀταλά. τρυφερά. — 4. ἐφιζάνουσιν. ἐπ-
κρίθηνται. — 6. κωμίζουσιν. παίζουσιν. — στέρονου. σιγή-
θους. — 8. ὡς. ἴνα. — 11. ταυτὶ. ἀντὶ τοῦ ταῦτα, τὰ
αἰστέρα. — 15. τῇ δίνῃ. τῇ συστροφῇ τοῦ ὕδατος. — μή,
ἴνα. — ἐμπέση. ἐγγένηται. — 16. σύμβολον. σημεῖον. C. —
18. πλατὴν. κατάδρυτον. ἐργασάμενος. ποιήσας. — 19. πα-
δίαν. λεβαδίαν. — 20. ταμίας. χορηγός. — 22. οὐρανομή-
της. μακρόκατος. — 24. οἶον. ὁποῖον. θαυμάσιον. — 25. ὁ
ποταμός. ὁ Νεῖλος. — αἰτεῖ. ζητεῖ. τὰ βρέφη. τοὺς πῆχας.

CAPUT VI.

P. 10, 28. αὐτῶν. τῶν ἐρώτων. D. C. — 29. κυβερνῶντες.
διοικῶντες. — 32. μῶν. ἄρα. — ἐπήσθου. αἰσθησιν. ἔλαβες. —
τι, κατὰ τι. — τὸν κῆπον. τὸν παράδεισον. — P. 11, 2.
προσβαλεῖ. προσεγγίσει. — 3. ὄρχοι. γρ. ὄρηκες. D. C. —
ὄρθοι. ἴσοι. — 4. τοῦ μέσου. διά. — 4. ἐλευθερία, ἄδεια. —
βαδίζειν. ὥστε. — 6. κατακλιθέντι, τινί. — 7. ὄζων. κλά-
δων. — χρυσᾷ. ξανθᾷ. — πυρσᾷ. πυροειδῇ. ἐρυθρᾷ. —
8. ἡλιώδη. ὑπόλευκα. — προσάγονται. ἔλκουσι. — ἐσμόν. τὸ
πλῆθος. — 9. γεωργεῖν. τρυγᾶν. — φαρέτραι. βελοθήκαι.
ἀπὸ τοῦ φέρειν τι τιτρώσκον. — 10. χρυσόπαστοι. κεχρυσω-
μένοι. ad φαρέτραι μὲν οὖν signum refert ad marginem, ubi
scholion: ὅρα σχῆμα σόλουκον. πολλὰ δὲ παρὰ Φιλοστράτῳ

τὸ τοιοῦτον, εἴτε χάριν κάλλους, εἴτε τῆς πρὸς τοὺς νόμους
 πείρας. D. C. — 11. καύφοι. ἐλαφροί. — 12. περιαρτήσαν-
 τες. κρεμάσαντες. D. κρεμμάσαντες. C. — 13. ἐφεστρίδες.
 εἶδος ἱματίου ἢ ἐφεστρίς. — κείνται. ἀποτεθεύονται. — 14. μυ-
 ρία. πολλά. ἄπειρα. — τὰ ἄνθη. τὰ χρώματα. — 15. αὐτοῖς.
 τοῖς ἔρωσιν. — 16. κνάνεα. γερανναῖα. D. C. — φοινικᾶ.
 κόκκιναι. — 17. ἐνίοις. τισί. — μονονουχί. σχεδόν. — πλήξ-
 τει. κρούει. — 18. φεῦ. θαυμαστικόν. — τῶν ταλάρων ἐγε-
 κεν, C. D. τῶν καλαθίσκων. D. — 19. ὡς, λίαν. — 20. αὐ-
 τοὺς. τοὺς καλαθίσκους. — ἡ σαρδῶ. τὸ χρώμα τῆς σαρδοῦς
 λίθου. — σμάραγδος. λίθος. — 22. δέονται. χρήζουσι. —
 23. παρ' αὐτοῦ. τοῦ ἡφαιστοῦ. — 24. πέτονται. ὡς. περρωτοί
 οἱ ἔρωτες. — 25. διαθέοντας. τρέχοντας. — 26. γάννυνται.
 εὐφραίνονται. — 27. νοοῦσιν. βούλονται. — 30. ἀντιπέμ-
 πουσιν. ἀντιδιδόασιν. — 31. ὁ μὲν. ὁ εἰς ἔρος. — ὁ δέ. ὁ
 ἄλλος ἔρος. — 32. ἀπειλή. θυμός. — 35. στέργα. στήθη. —
 54. πάλισθ. πλησίασθ. — σκόπει. ὄρα. λογίζου. — 35. ξυν-
 ἱημι. νοῶ. — 36. ἡμερος. ἐπιθυμία. — 37. ἔρχονται. ἄρ-
 χὴν ποιοῦνται. — P. 12, 2. αὐτό. τὸ μῆλον. — 4. ζεύγος.
 ἡ δύας. — ἐμπεδοῦσιν. στερεοῦσι. βεβαιοῦσιν. — 6. φθάνον-
 τα. ἤγουν ἐγγίζονται. — φημί. λέγω. — τοὺς μὲν. τοὺς πρῶ-
 τοὺς δύο. — 6. τοὺς δέ. τοὺς ὑστέρους. — 7. τοῦ πόθου
 τῆς ἀγάπης. — ἐκεῖνοι. ἄλλοι. — 9. πάλῃ. τὴν παλαιότεραν. —
 10. ἐκλιπαρεῖς. παρακαλεῖς. — ἤρηκε. ἐκράτησε. — 12. ἀπο-
 λαμβάνει. περικρατεῖ. D. κρατεῖ. C. — 13. ὁ δέ. ὁ λοιπός. —
 ἀπαγορεύει. ἀποκάμνει. ἀπελπίζει. — 14. ἄγχεται. πνίγεται. —
 16. ἔχουσι. κρατοῦσι. — ἀπρίξ. ἀμετακτάτου. D. ἀμεταβά-
 του. C. ἀλγεῖ. λυπείται. — 17. κατεσθίει. μασά. — 18. τὸ οὐδ.
 τὸ ὅτιον. — δυσχεραίνουσιν. λυποῦνται. — 19. ἐκπαλασonti.
 ἔξω τῶν νόμων τῆς παλαιστρας ἐπιτεχνωμένῳ (ἐπιτιχο-
 μένῳ. C.) D. C. — 20. αὐτόν. τὸν ἄδικούντα. — 21. ξυν-
 θηράσωμεν. συγκυνηγήσωμεν. — αὐτόν. τὸν λαγῶν. — 23. σι-
 τούμενον. ἐσθλόν. — 25. διαθηρῶσιν. κυνηγοῦσιν. — οὗτοι.
 οἱ ἔρωτες. — 26. κεκραγός. βοῶν. — 27. ὑπερπέτονται.
 ἐπάνω. — 28. μεθέπουσιν. μεταδιώκουσιν. — 29. κατήγος.
 κατὰ πόδας. — 30. τὸ θηρίον. ὁ λαγῶς. — ἄλλην. ὁδόν. —
 ἐτράπετο. ἐκλινεν. ἐβάδισεν. — 31. ἐπιβουλεύει. ἐνεδρεύει. —
 τῇ σκέλει. τῇ ποδί. — λαγῶ. ἀτικῶς. — 32. διωλίσθησεν.
 ἐξέφυγεν. — ἡρηκότα. κρατήσαντα. — 33. ἐς πλευράν. πλα-
 γίως. — πρηγής. ἐπὶ πρόσωπον. — 34. ὑπτιοί. ἡπλωμέ-
 νοι. — διαμαρτίας. ἀποτυχίας. — 35. οὐδείς, ἔρος. — πει-
 ρῶνται. δοκιμάζουσιν. — 36. αὐτόν. τὸν λαγῶν. — ἔλειν.
 λαβεῖν. — ἱερεῖον. θῦμα. ἀνάθημα. — 37. οἶσθα. γνώσκεις. —

P. 13, 1. ὥς, ὅτι. — πολύν, μέρος. — αὐτῷ. τῷ λαγῶν. —
 2. θήλεος. λαγωῦ. — 3. α, τέκνα. — ταύτῃ. τῇ ὁμοίᾳ.
 ἐνί. — 5. αὐτῷ. τῷ θήλει. — 6. ὥς. καθά. — ἀποκρίσκει.
 γεννᾷ. — παρ' ὃ. ἔξω τῆς φύσεως. τῶν ἀρρένων. — 26. πει-
 θώ. ἑλκτικὴν δύναμιν. — 9. παιδικά. τὰ ἐρώμενα. — θη-
 ρώμενοι. ἔλκοντες. — 11. ἀντερᾶσθαι. ἀντιφελείσθαι. —
 12. ποῦ δῆ. ἐν τίνι τόπῳ. — κατὰ τί, μέρος. — ἐκείνη,
 ἀφροδίτη. — 13. τὴν ὑπαντρον. τὴν ἔχουσαν ὑπ' αὐτῇ σπή-
 λαιον. — 14. χλωρόν. περίξ πόαν ἔχον. — 15. διοχετεύε-
 ται. ὀχετοῖς διαμερίζεται. — ταῖς μηλέαις. τοῖς δένδροις. —
 16. ἐνταῦθα. ἐκείσε. — 17. αὐτήν. τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἢ τὸν
 ναὸν οἰκοδομησάμενων. — 18. εὐπαιδᾶς. καλλίπαιδᾶς. —
 20. σανδάλια. ααλήγιον (sic) sotuliam. D. — 20. περόνα.
 βελώνιον. — 21. ἀνῆται. ἀνατίθεται. ἀνακρέματα. —
 22. τοῦτο, τὸ εἶναι ταῦτα τῆς ἀφροδίτης. — 24. ἀπάρχομαι.
 ἀπαρχαῖς τιμῶσι. — 25. καλόν. ὠραῖον. — τὸν κῆπον, τὸν
 παράδεισον.

CAPUT VII.

P. 13, 26. αὐτοῖς, τοῖς στρατιώταις. D. C. — 27. τὸν μέν-
 στον. τὸν Μέμνονα. — 28. βέβληται. τέτρωται. — τὸ στέρ-
 νον. τὸ στῆθος. — 29. τῆς μελίας. τοῦ θόρατος. — εὐσών.
 καταλαβὼν ἔχῳ. — 30. τεῖχος. ὃ οἱ Ἕλληνες προσβάλλοντο
 τῶν νεῶν ἐν Ἰλίου. — 31. πόλιν. τὴν τροίαν δηλ. —
 P. 14, 2. ἀμῦναι. βοηθῆσαι. — ὁ τοῦ Πηλέως, υἱός, Ἀχιλ-
 λεύς. — 3. οὐδέν. οὐδαμῶς. — αὐτοῦ, Ἀχιλλέως. — 4. μείω.
 ἐλάττονα. — 4. ὅσος. ὅτι μέγας. — κατὰ. ἐπάνω. — 5. ὅσος.
 ὅτι πολὺς. — 6. οὐς. βοστρύχους τῆς κόμης. — 8. ὄρα.
 σκόπει. — τὸ εἶδος. τὴν ἰδέαν. τὴν μορφήν. — ὥς. λίαν.
 πῶς. — 9. τῶν ὀφθαλμῶν. τῆς ἐνεργείας τῶν ὀφθαλμῶν. —
 τὸν Ἰουλον. τὴν ἀνθρὴν τοῦ πῶγωνος. — ὥς, ἀρροδίως. —
 10. καθ' ἡλικίαν. ἢ ἐν ἰσῇ ἡλικίᾳ τοῦ ἀχιλλέως δηλ. — μέ-
 λαν. ὥς ἐντεῦθεν δηλ. εὐχαριν. — 11. ἀκράτως. ἀμέλως. —
 αὐτῷ. τῷ μέμνονι. — 12. ὑποφαίνει. ὑποδεικνύει. — ἄν-
 θους. χαρτεντος χρώματος. — μετέωροι. ὑψηλοί. — 13. δαι-
 μονες. θεαί. — τῷ παιδί. υἱῷ αὐτῆς τῷ μέμνονι. — 15. καιροῦ.
 τοῦ τεταγμένου. — 16. οἱ. αὐτῇ. — τὸν υἱόν. τὸν Μέμνο-
 να. — 17. νεύσαντος. θελήσαντος. — 18. σπουδή. ὁ σκο-
 πός. — 20. μεταβεβληκός. μεταβληθεὶς ἑαυτόν. — 22. ἐκείνο.
 αὐτὸ ἐκείνο. τὸ τοῦ Μέμνονος. — προσβάλλει. ἐγγίζει. —
 26. σοφίσματι. ἀπάτῃ. — 27. Ἡμέραν. ὥς αὐτοῦ μητέρα.

CAPUT VIII.

P. 14, 28. πεζεύοντι. ὡς ἐν ξηρᾷ περιπατοῦντι. — 29. κατὰ εἰς. — 30. στέλλεται. πορεύεται. — P. 15, 1. ἔπεται. ἀκολουθεῖ. — σάλνει. κολακεύει. — 3. χαλκόποδας. στερεόποδας. — αὐτούς. τοὺς ἵππους. — 8. ὠκυπέτας. ταχυτάτους. καὶ οἷον ἐπετομένους. — 6. νέυστικοί. εὐκλιτοί. — 7. ὅσα. καθὼς εἰσὶ καὶ οἱ. — νεμεσᾶν. μέμψασθαι. — 9. κλίνοντι. τρέποντι. — 10. ἀπὸ τοῦ χείρονος, πίδου δηλ. — φαιδρός, χαρτεῖς. — 8. ἱλαρόν. πρᾶον. ἡμερον. — σεσόβηται. γαυριᾷ. — 13. θαυμάζουσα. συνεχῶς ἐρχομένη. — Ἰνάχου, τοῦ ποταμοῦ. — κικρύτηκε, τῷ αὐτῆς ἔρωτι. — 15. ξυνειῶσαν. νοοῦσαν. αἰσθανομένην. — 16. τὸ πάλ्लεσθαι. τὸ κινεῖσθαι. — 17. ἡ κάλπις. ποτήριον. — 18. ἐκπεπλήχθαι. τεταράχθαι. — 19. πανσυδί. πανστρατεῖ. — 21. περιστλβεῖ. περιλάμπει. — τὴν αὐγὴν τὴν λαμπρότητα. — 22. ὑπεκστῶμεν. ὅρα ἵνα ὑποχωρήσωμεν. — 24. πορφυροῦν. ὑποκοκκινίζον. πυραυγίζον. — αὐτὸ. τὸ κύμα.

CAPUT IX.

P. 15, 26. ὑπομβρος. ὑδατώδης. — φέρει φύει. — 27. φλοῖον. παπύριον. — 28. εὐφύια. ἀφθονία. καληχώρα. — μυρίκη. μυρίνη. — 30. τῶν ἐλῶν. ἰδία δηλ. — περιβέβληται. κύκλῳ συντέθειται. — 31. μιᾶς. μονοειδούς. — 32. τιθεῖ. ποιεῖ. — κομῶντα. θάλλοντα. — P. 16, 1. ἀργυρώδους, γῆς ἰδία. — 2. τί ἄλλο. δηλοῦσι δηλ. — 3. ἀσπάζονται. ἀποδέχονται. — βῶλον. γῆν ἐριβόλακα. — θάλλεσθαι. θερμαίνεσθαι. — 4. ταῦτά τοι. διὰ ταῦτα. — 4. πεδίων. τῶν λιβαδίων καὶ πεδινῶν τόπων. — 5. ῥᾶον. εὐκολώτερον. — 6. αἶ δῆ. πηγαί. — 7. κοινούμεναι. κοινὸν ποιοῦμεναι. — 8. ἄτακτον. ἀδιόριστον. — 9. πεφύρθαι. συγκεχύσθαι. — διῆκται. διαμεμερισται. — 10. αὐτὸ. τὸ ὕδωρ. — 11. ἡ σοφῆ. ἡ σοφωτέρα. — μαιάνδρους. ὁδούς. — 12. ἐλίττει. ἐλικοειδῶς ἄγει. — βρύοντας. θάλλοντας. — ἀγαθούς. ἐπιτηδείους. — 13. τοῖς ὕγροις. τοῖς φιλύδροις. — 14. τὰς νήτας. τὰ νησαῖα. — ὡς. ὅτι. — ἔφυδροι. ἐπάνω τοῦ ὕδατος. — διολισθαίνουσιν. ὀλισθηρῶς νέουσιν. — ἀναφυσῶσαι. ἀναπέμπουσαι. — 16. ἔθνος. γένος. — κακῆνοι. οἱ χῆνες. — 18. τοὺς δὲ ἐπὶ ἴσως τοὺς καλουμένους καπουκάνους. — 19. τοῖν σκελοῖν. ποδοῖν. — 20. ἄβρους. λαμπρούς. — 21. πτεροῦ. χρώματος. — 22. ἐπὶ. ἐπάνω. — 23. ψήχει. ψηκτρίζει. — 24. ῥήκε. ἐκράτησε. — 25. ἐπισιτίσασθαι. ἐπὶ τροφήν πρόσλαβέσθαι. —

ἐκείθεν· ἀπὸ τοῦ ὕδατος. — 26. ἡγοχεῖσθαι. ἄγεσθαι ἱππι-
κῶς. C. — 27. ἀγέρωχοι. ἀλαζόνες. — οἱ θεοί. οἱ ἱερεῖς. —
28. δεινοί. ἐπιτήδαιοι. — τοὺς ὄρνιθας. τοὺς κύκνους. —
29. ἀργῶς. ἀμελῶς. — 31. κάλλιστον. ὠραιότατον. — αὐτό.
τὸ ὕδωρ. — διδούσης. ἀναβλυζούσης. — 32. πᾶγκάλην. χα-
ρίεσαν. ὠραίαν. — 33. νεύει. κλίνει. — 34. ἀσπάχυνες. ὥς περ.
— 35. ἄνθει. χρωματι. — 37. ἀνακόπτων. ἀναστέλλων. —
P. 17, 1. ἐπιστρέφων. ἐπικλίνων. νύσσαν. τὴν καμπτήν. —
3. δόκει. νόμιζε. — 4. τωθαζόντων. σκωπτόντων. D. σκο-
πτόντων. C. — 5. καταβάλλει. καταρρίπτει. — 6. ἡγάπησεν.
ἡθάλησεν. ἐκουσίως. — 7. ὥς. ἴνα. — 9. τὸν ὄρνιθιν. τὸν
σύντονον καὶ ἐναγώνιον τρόπον. — 10. τρόπου. συνηθείας. —
τοῖς ἀμυλ. τοῖς ἀγωνιζομένοις. — 12. ἐνδιδοῦς. προξενῶν. —
13. ἀπαλόν. τρυφερόν. — 14. αἰνιγμα. τύπον. — 17. εὐρύς.
πλατύς. — ὑποκυμαίνων. μετρώς κύματα ἑγείρων. — δια-
βαίνουσι. περῶσι. — 18. αὐτόν. τὸν ποταμόν. — αἰπόλοι. αἰ-
γῶν βοσκοί. — ἐπὶ ζεύγματος. ἐπὶ γεφυρώσεως. — 19. τῶν
αἰγῶν, ἔνεκεν. — 20. αὐτάς. τὰς αἰγας. — ἀγερώχους. ἐκ

τοῦ ἄγειν ῥαδίως τὸν αὐχένα. — 21. ἡ. εἰ ἐπαινοῖεν. D.
ἐπαινοῖης. C. — τῶν προβάτων. ἔνεκεν. — σχολαῖον. ἀργόν.
βραδύ. — 22. ἄχθος. βάρος. — 24. αὐταῖς. ταῖς σύριγξι. —
ὑπεσταλμένῳ. συμμεμνῶτι. — 25. μικρόν. μέρος. — γρα-
φῆς. ζωγραφίας. — 27. πρᾶτιστα. ἐξαιρέτα. — τῆς τέχνης.
τῆς γραφικῆς. — 28. ζεύγμα. δυνάδα. D. δυνάδα. C. — φοινίκων.
δένδρων. — 29. μάλα. λίαν. — ἐπ' αὐτῇ. τῷ ζεύγματι τῶν
φοινίκων. — 31. αὐτῶν. τῶν φοινίκων. — ὁ μὲν. φοῖνιξ. —
33. ἔγονται. οἱ ἄρῃνες φοῖνικες. — περιβάλλοντες. περιπλέ-
κοντες. D. πλέκοντες. C. — 35. τοῦ γένους. τοῦ ἄρῃνος καὶ
(ἡ C.) τοῦ θήλεος. — 37. ὑπεράλλεται. ὑπερπηδᾷ. — P. 18,
1. τῆς δέ. φοῖνικος. — 2. ἔχων. δυνάμενος. — 3. ζεύξας.
γεφυρώσας. D. γεφυρώσας. C. — 4. ἀσφαλῆς. ἀκίνδυνος. —
τραχύτης. σκληρότης.

CAPUT X.

P. 18, 6. περάτοιον. ἀπὸ περάτων. — 7. δοῦναι. χαρίσασθαι. —
μετά. ὕστερον τοῦ. — ἀπόλλω. δωρικῶς καὶ ὑπερικῶς. — 9. δῶ-
ρον. χάριν. — 12. διαθεῶ. περισκόπει. — 13. καὶ αὐτήν.
ὡς πέρανκε δῆ. — 14. ἱξάλου. ὀρμητικῆς. ἐκ τοῦ ἰω τὸ κι-
νῶ. — 15. αὐτῇ τῷ κέρατι. — 16. τὰ οἰκτεῖα. τὰ προσήκοντα
τῇ τέχνῃ αὐτοῦ τῇ τοξικῇ. — 18. δεῖ. χρεῖα ἐστί. — λύρα.
τῇ συνθήκῃ τῆς λύρας. — 19. λείου. ὀμαλοῦ. — τὸν ὄξον.

κατὰ τὸν κλάδον. — ἑλέφας. ἡγουν ἐλεφάντινον ὄστουν. — 20. οὐπω. οὐκέτι πω τῶν ἀνῶν γιγνωσκόντων. — 21. τὸ θηρίον. τὸν ἐλέφαντα. — 22. διηκριβῶται. ἀκριβῶς ἐξηγοράζεται. — 24. ξυνάπτοντας. συνερχομένους. — 25. τὰ μὲν. τὰ μέρη τὰ. — 27. ἀπαντῶσι. συνέρχονται. — 29. σφᾶς. αὐτὰς τὰς νευράς. — 31. παραφαίνει. ὑποδεικνύει. — 32. ἀπόχρη. ἀρκεῖ. — P. 19, 1. ἄδει. ἔδων ὑμνεῖ. — 2. αὐτόματα. αὐτοκείμενα. D. C. αὐτόκτιστα. — 4. ἐναλύνουσα. ὑποταρατομένη καὶ κινουμένη. — 5. λούψ. τῷ γενεῖψ. — χρυσοῦ τι. χρῶμα. — 6. τῆς μήτρας. αἰτανίου. ἀναδέσμου. — 8. κοσμεῖν. πλέκειν. σὺν κόσμῳ. — 9. κατελημμένον. κεκρατημένον. — 12. φέρε. ἔχει. ἐστί. — 13. τρέπεται. μεταβάλλεται. — μετανθεῖ. ποικίλως χρωματίζεται. — 14. κολωνοῦ. ὑψηλοῦ τόπου. — 15. ξυμμελές. σύμφωνον ἐν μέλει. — 17. πλασεικὴν. τὴν γλυφικὴν. — 18. εἶεν. ἔστω ταῦτα. — 19. πάντες. οἱ λίθοι. — ἐπὶ τὴν ὁδὴν. ὡς τῆς ὁδῆς αἰσθαρόμενοι συντρέχουσι. — 20. τὸ μὲν. μέρος τοῦ τέλους. — 22. φιλότιμοι. ἐυμεγέθεις. — ἡδεῖς. καὶ ὠραῖοι. — 23. θητεύοντες. δουλεύοντες. — 24. οἱ τόνοι. ἐπτά γάρ. D. C.

CAPUT XI.

P. 19, 25. φαέθοντι. ἔνεκα τοῦ. D. C. — 26. λόγος. φήμη. — παῖδα. υἱόν. — 27. ἐπιτολμῆσαι. θαρρῆσαι. D. θαρρῆσαι δυνηθέντα. C. — κατὰ ἔρωτα. διὰ πόθον. — 28. κατασχόντα. κρατῆσαι δυνηθέντα. D. κρατῆσαι. C. — 29. σφαλῆναι. ἀσφαλῆσαι. — ἡριδανῷ. ποταμῷ. — 30. πλεονέξια. πλεονασμός. — 31. τοῦ πυρώδους. τῆς τοῦ πυρὸς οὐσίας. στοιχείου. — P. 20, 1. ἐλαύνει. ἀποδιώκει. — 2. κύκλος. ὁ δίσκος. — ῥέων. πίπτων. — 3. ὦραι. οἱ καθ' ὅμην. πυλωροὶ τοῦ οὐνοῦ. — 5. ἀχλύν. σκοτομήνην. D. σκότος. C. — 7. αἶραι. ὑψοῖ. — ῥαγδαίου. σφοδροῦ. καταφορικοῦ. — 9. ἐμπέπρηται. κατακέκασται. — 10. τὰ στέρνα. τὰ στήθη. — ὑπογύφεται. μετρίως καλεῖται. — 11. παρέξει. δώσει. — 12. ἀναφυσῶντες. ἀναπεμπόμενοι. — 14. αὐτῶν. τῶν κύκλων. — κυύστρω. τῷ ποταμῷ. — 17. ἐλαφρῷ. κούφῳ. — ἐνοδίῳ. καὶ ἐπιτεθείω εἰς τὴν ὁδόν. — 18. ὁμολογῆσαι. συμφωνῆσαι. — 20. ὦρα. καιρὸς. — αὐτούς. τοὺς κύκλους. — οἶον. ὥσπερ. — 22. τῷ ἀδελφῷ. τῷ φαέθοντι. — μεταφῦναι. μεταποιηθῆναι. — 25. τὰ μὲν εἰς ὀμφαλόν. τὰ μέρη τὰ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ. — 26. ὄζοι. κλάδοι. — 27. φεῦ. τὸ φεῦ ἐν ταῦθα ἐπὶ θαύματος μετὰ χαρᾶς. — ὥς. ὥτως ἢ πῶς. D. πῶς. C. — 28. πλημμύρον. τὸ ἐπιπολάζον. — 29. ἐπανγί-

ζει. ἐπιλάμπει. — 31. μαρμαίρει. λάμπει. — 33. χρυσός.
 ἀπολιθωμένον δάκρυον ἤγουν τὸ ἤλεκρον. D. C. — 34. ἀν-
 ἔχων. ἀναπεμπόμενος. — δίνης. τοῦ ρεύματος. — Φαέθοντι.
 τῷ υἱῷ τοῦ ἡλίου. — 35. χρῶμα. ἴδιον δη. D. C. — 36. γεωρ-
 γήσει. ὡς καρπὸν τὸ ἤλεκτρον καρποφορήσαι παρασκευάσει.
 — 37. κρυμοῖς. ψυχραῖς ἀναθυμιάσειν. — λιθουργήσει. τὸν
 τῶν αἰγείρων ὅπον, εἰς λίθον ἤλεκτρον μεταποιήσει. —
 P. 21, 1. φαιδροῦ. παθαροῦ. — 3. ψήγματα. καθὸ χρυσοειδῆ. D.
 πευθὸς χρυσοειδῆ. C.

CAPUT XII.

P. 21, 5. ἐόλκασι. φαίνονται. — 6. ἀποπτύσαι. ἀποβαλεῖν. —
 7. ἐλεῖν. καταβαλεῖν. — οἱ δὲ. οἱ ἱπποὶ. — 9. δαῖτα. εὐω-
 χίαν. — διαπορθεμέναι. διαπερῆ. — 12. αὐτερέται. αὐτοὶ
 ἐκείνοι αὐτοῖς κοπηλάται. — 13. πείσμα. σχοινίον πρωρ-
 σιον. — 14. ἡδεῖα. τερπνή. — 15. ἀνδράνα. τριπλίνους. —
 ἔχνη. τύπους. — 16. περιβέβληται. κύκλῳ ἔχει. — ἐπάλλξεις.
 προμαχίονα. — 17. αὐτῆς. τῆς οἰκίας. — 18. κίχθοειδῆς.
 κυτρινόχρους. — 19. γένεσις. σύστικσις. — 20. ὑπεκρέον.
 ὑπεκτρέχον. — 21. εἰσάγον. εἰσφέρειν. — 22. ἐργύζεται. ποιεῖ. —
 23. τὴν ἔκφυσιν. τὴν ἀναβλάστησιν. — αὐτῶν. τῶν λίθων. —
 25. ἐνθα. ὅπου. — 26. κρυσταλλοειδές. διαφανές ὡς κρύ-
 σταλλον. — 27. ποικίλλει. διαφόρως χρωματίζει. — 29. φέ-
 ρει. δεικνύει. — 30. καλοὶ. ὠραῖοι. — 31. προσεκαυθήσαν.
 ἐξεμάνησαν. — περιβάλλειν. περιπλακῆναι. — P. 22, 2. ἐν
 ὑστάταις. τελευταῖς. — 3. περιβολαῖς. περιπλοκαῖς. — 4. τέ-
 νει. ἀποτείνει. D. ἀποτίνει. C. — 6. χηρεῖν. χήραν ἔχει
 τινα. — 7. ὄχλον. πλῆθος. — 8. ἔφασαν. ὑπενόησαν. —
 ἀφειδῶς. ἀνηλεῶς. — 9. ἐπείρωγ. ἐδοκίμαζον. — ἡ δ'. ἡ
 χήρα γυνή. — κομψόν. χάριν. — αὐτοῦς. τοὺς νέους. —
 10. κνίζει. ἐρωτικῶς λυπεῖ. — δεῦρο. ἐνταῦθα. — 11. τὴν
 ἔχυράν. τὴν ἀπόρρητον. — 12. σκέψαι. λόγισαι. — ὠχύρωται.
 πατησάμενος. — 13. κλυζόμενα. κατὰ τὰ ὑπὸ θαλάττης
 περιρρεόμενα. — 14. ἔφαλον. ἐπιθαλάσσιον. — 15. ἀνέχων.
 ἀναβαστάζων. — 16. καθήμενων. καταβαλλομένων. — 17. τῶν
 ὀφθαλμῶν. τῶν ἐξ ὀμμάτων ἀκτίνων. — παρέχεται. δίδωσι. —
 τὰ νεῶς. ἰδιώματα δη. — 19. ὥς. οὕτως. — 22. κῶμος. ὁ
 θεός. — 23. καλοὶ. ὠραῖοι. — 26. ἐρέττουσιν. κοπηλατοῦσιν. —
 26. ἐτέχουσι. κρατοῦσι. — τὴν εἰρεσίαν. τὴν κοπηλασίαν. —
 28. περιωπτής. ὑψηλοῦ (ὑψηλοῦ D.) τόπου. — 29. χλιδῶσα.
 τρυφῶσα. — 31. νεῖν. κολυμβῆν. — 32. προχωρῶν. προ-
 βαίνων. — μυκωμένων. ποιῶ φωνή. — 35. ἐκμέμακται. ἀκρι-

βῶς μεμυμηται. — 37. αὐτῶν. τῶν ὄκτων. — βαδισουργοῦσα. ψευδομένη καὶ συσχιάζουσα. — 4. παρίδρυνται. παραπεπτή-
γασι. — 6. ἤρτηται. ἀνακρέμαται. — 7. τοῦ πόντου. τοῦ
εὐξείνου.

CAPUT XIII.

P. 23, 8. ὁ παῖς. ὡς ἐρωτῶν. — ἱκανῶς. ἀρχοῦντως. — 9. δια-
γερόηται. ἐξηγουμένου σου διέγνωσται. — τί φήσεις. λέξεις.
ὁ ἐκγράζων ὡς ἀπολογούμενος. — 10. ἐπηγγελάμην. ὑπε-
σχόμην. — 11. μικρῶν. εὐτελῶν. — διεξίλοιμεν. διηγώμεθα. —
13. ἀνιμῶ. ἀναφέρει. — 14. ἐναράττω. ἐμβάλλει. — ἀφελω-
μεν. ὅρα ἵνα. — 15. τοῦ λόγου. τῆς ὑποθέσεως. — σμικρὰ.
εὐτελῆ. — 16. τῆς γραφῆς. ζωγραφίας. — 17. ἴδωμεν. σκε-
ψώμεθα. 19. φοιτῶσιν. ἐρχονται. — 21. νομάς. διατριβάς. —
22. ἰλύων. ῥυπῶν. — χυμῶν. ποιωτάτων. — ἱστρος. ὁ ποτα-
μός. — 23. μαιῶτις. ἡ λίμνη. — ὑφ' ὧν. ἱστροῦ καὶ μαιώ-
τιδος. — 25. νέουσι. κολυμβῶσι. — γάλαγξ. σύστημα. —
26. δις τόσοι. διπλῶς τοσοῦτοι. — 28. βιάσας. ἐν τετραγώνου
σχήματι ἢ μᾶλλον κύβου. — τὸ εὖρος. τὸ πλάτος. — 29. ἰδέαι.
τρόποι. διαφοραί. — μυρίαί. πολλαί. — 30. σίδηρον. ἄγκι-
στον. ἐπ' αὐτοῦς. κατ' αὐτῶν τῶν ἰχθύων. — θήξασθαι.
ἀκονῆσαι. — 31. ἐπιπιάσαι. ἐπιχέαι. — P. 24, 1. ὄψ. ὄψιν.
ἀλκι. — μικρόν. ὀλίγον τι μέρος ἐκ. — 2. σκοπιωρεῖται.
ἀποβλέπει. — 3. ταχύς. ὀξύς. — 4. ἀριθμῆσαι. ὥστε με-
τρήσαι. — ὄψιν. τὴν ὀπτικήν δύναμιν. — δεῖ. χρεῖα ἐστὶ. —
αὐτῷ. τῷ σκοπῷ. — 6. ἐξικνεῖσθαι. φθάνειν. — 7. ὡς. ἵκαν.
8. δεῖ. χρεῖα ἐστὶ. — 9. τὸν ἀριθμὸν. τὸ πλῆθος. τὴν ποσό-
τητα. — οἱ δέ. οἱ ἀλκις. — 11. σικτύφ. γρύπφ. — λαμπράν.
μεγάλην. πολυτελεῖ. — ὑφ' ἧς. ἄγρας. — 12. ἔτοιμον. πρό-
χειρον. — 13. κατόφει. μέλλεις ἰδεῖν. — 14. σκοπιωρός. ὁ
θυνηροσκόπος. — 15. διαπέμπων. ἀφιεῖς. — 16. σύλληψιν.
κράτησιν. — 17. ἀνθεῖ. χρώματι. — 18. οἱ ἄνω. ὡς ἐγγύ-
τέρω τῶν οφθαλμῶν. — 19. παραφενδονται. ἀπατῶσι. —
22. ἀμβλύνεται. ἐξασθενεῖ. ἀραιροῦται. — διακρίβουν. λεπτο-
μερῶς ἐπιθεκνύειν. — 24. ξανθοί. ὑπέρυθροι. — θέρεσθαι.
θερμαίνεσθαι τῷ ἥλιῳ. — 25. ἐρέττει. κοπῆλαττει. — 26. διεξ-
ωδηκότι. ἐξωγαμμένῳ. — 27. πέλας. ὅντι πλησίον. — παλεῖ.
τύπτει. — 28. ἐμπεπτωκότων. ἐμβληθέντων. — 29. τοὺς
μὲν. ἰχθύς. — 30. τοὺς δέ. τινὰς δέ. — 30. ἀμυχανοῦντες.
εὐποροῦντες. — 31. τῷ πλήθει. τῶν ἰχθύων. — παρανοί-
γουσι. μέρος τι ὑπ. — 32. συγχωροῦσιν. συγκαταβαίνου-
σιν. ἐνίους. τινάς. — 33. τοσοῦτον. πάνυ πολλὴν ὥσπερ
ἐφημεν.

CAPVT XIV.

P. 26. 1. 1. εἶδεν θεοῦ. — 2. εἶδεν. ἀρμίστα. — χαλδαῖον. κατα-
φορισμόν. — 3. τυραννικῆς. βασιλικῆς. αὐθιγνικῆς. — 5. περὶ-
σχοῦσα. περιλαβοῦσα. — 6. στέγη. οὐρανόν. — καμάρωστος.
χωματώδης. — 7. ἀπὸλλυται. τῷ κεραυνῷ ἐρθεται. —
9. τὸ πῦρ. τὸ ἐκ κεραυνοῦ. — 11. αὐτὴν. σιμὴν. — 12. ἐκ-
θραύσκει. ἐκπηδᾷ. — 13. ἀγλυῶδες. νεφῶδες. σκιερὸν. ὑπόβο-
φον. — 14. αὐτός. ὁ διόνυσος. — 15. διασχοῦσα. διατρεδῶσα.
σχισθεῖσα. — ἄντραν. σπηλαιώδες. σκήνωμα. — 18. κόρυμβαι.
βοτρυαδαὶ καρπῶν. — 19. θύσου δένδρα. τὸ λεγόμενον δια-
σημί. — 20. ἀνασχόντα. ἀναδοθέντα. — 21. στεφανοί. κοσμή.
— 22. συμβαλχεύσει. συγχορεύσει. — 23. ἀφύσσειν. ἀντλήν.
ἀρύσσειν. — 25. βάλου. ἡροτρισμένης γῆς. — πανός. τοῦ
θεοῦ. — 27. κιδαιρῶνος. ὄρους. — εἶοκ. ἐκλήτητον. — 28. ὀλο-
φύρεται. θρηνηί. — εἶδει. ἰδέα. — 29. αὐτῷ. τῷ κιδαιρῶνι. —
ἄχη. πάθη. — 31. αὐτῷ. τῷ κιδῶ. — ἐλάτην. τὸ δένδρον. —
34. αἵματι. φόνος.

CAPVT XV.

P. 26, 2. οἱ δ. τινὲς τῶν συγγραφέων. — ἐκ διονύσου ἐξ ἐνερ-
γείας τοῦ διονύσου. — 4. τίθης. βυζασταλός. — σοφά. ἐπι-
τήδεια. — 5. αὐτοῖς. τοῖς λυπηροῖς διηγήμασι. — 7. ἐν τῇ
πῇ. ὄντα δηλ. — 8. ἐπιστρέφομαι. ἐπανάμι. D. ἐπάγομι. C. —
9. μαλακῶ. ἡδεῖα χαλόντι. — 10. ἀπόχρη. ἀρκεί. — 11. ἀπαγί.
ζωγράφω. — καλὴν. ὥρασαν. — 12. γράφειν. ζωγράφειν. —
13. μυρία. πλείστα. — 14. γράφειν. ζωγράφειν. — πλάττειν.
γλύφειν. — 15. ᾗρηκε. ἐλέγχε. — τὸν θεόν. τὸν διόνυσον. —
οἱ κάρυμβοι. τοῦ κιδῶ. — 16. γνώρισμα. σημεῖον. —
17. φαύλως. ἐῤτελῶς. ἀτεχνῶς. — 18. προτάφων. πρόταφοι.
οἱ μὲνιγχεσ. παρὰ τοῦ κρούα καὶ τοῦ τάφος. ὅτι αἶμα τῷ
κρούσει καὶ τάφος παρακαλουθεῖ. — 22. ἡνδισμένη. ποικίλως
πεχρωματισμένη. — 23. ὡς. ὄντα. — 25. κατέχει. ἐμποδίζει. —
27. στείλας. κοσμήσας. — 28. ἀνθίσας. στεφανώσας. — 33. λα-
βυρίνδου. τοῦ ἐν κρήτη. — 34. ἔχειν. δύνασθαι. — P. 27.
1. 3. εἰς θρυπαλόν. τῷ μέχρι τοῦ δ. — ἰστῆνα. στήθη. —
ἔξρη. λαιμός. — 6. ἑτέρα. ἡ ἀριστερά. — 6. μή. ἴνα. — ὡς.
λίαν. — 8. ἀπόζει. μυρίζει.

C A P V T, XVI

P. 27. l. 11. σοφίσασθαι. επινοῆσαι. — 13. ἐδάδε. συνήδει. — 14. ἡ. τῆ. ὁποῖα τις. — ἡ. εὐνή. ἡ συνουσία. — 15. ἀτόπως. ἔξω τῆς φύσεως συνελθόν. C. συνελθεῖν. D. — 18. αὐτῷ (sic Codd.) τῷ δαυδάφ. — 22. ἀττιζέειν ἀθηνάζειν. — 24. ἐν-
θουν. γνωστικόν. τουήχες. — 25. φαίην. κατὰ φιλοσόφους.
— ἀμπέχεται. ἐνδύεται. φασεῖ. — 26. ἀντιποδοῖας. τότε
ἀντιποδοῖας καὶ χαμικεύας πλάτων κρητὸν ὁ φιλόσοφος. —
28. ἁρμονίαν. σαρδην. — 29. μηχανήματος. τεχνουργήμα-
τος. — 30. ἐπιδεῖν. ἐπὶ αὐτῷ χρεῖαν ἔχειν. D. ἐπὶ αὐτῷ δεῖν
καὶ χρεῖαν ἔχειν. — 32. λατύνοντες. ὁμιλλώμενοι. P. 28. l. 4.
ἡρεθωμένα. ἀκριβῶς-τεχνουργήματα. — σταθμώμενοι. με-
τροῦντες. — 2. συμμέτρων. τὴν ἀναλογίαν. — βαίνει. τὸ ἀρι-
στον καὶ τέλειον ἔχει. — 3. εἰ δέ. ὅντες δηλ. — ὑπερβλή-
κασι. ὑπερνηκῶσι. — 5. σκόπει. ὁρα. — 6. ἐμβέβληται. —
ἐντάσσεται.

C A P V T, XXI

P. 34. l. 24. πάλ्लεσθαι. κινεῖσθαι. — ὑπορχεῖσθαι. ὑποσχιζ-
τῶν. — 29. τὸ πνεῦμα. ἡ ἀναπνοή. — 30. αὐλῶ. ἐν τῷ αὐ-
λεῖν. — 31. ἀργή. ἀκίνητος. — ἀστεικῶ. πολλῶν. — 32. λιπῶσα.
λιπαρὰ οὔσα. — ἀγόμεται. ἀνέστηκε. P. 35. l. 1. 1. ἀνχραῦ.
ἀλυσίμας. — ἀνχηρῶν. ἄχαρι καὶ ξηρὰ. — 2. χλαρῶ. δρα-
περῶ. — 3. δεινός. ἐπιτήδειος. — ἐπιπρέψαι. ἐφαρμόσαι. —
τοῖς ἐν ὥρᾳ. τοῖς ἐν καλλεί. — 5. ἐρευνῶς. πόντικον βάμμα ταῖς
παρμαῖς. — 7. στήθρα. στήθη. — 7. ἐνκοίς. σκοτοῦ.

C A P V T, XXVI

P. 41. l. 19. λελῶ κειμένην. ἀρτίως γεννήσασαν καὶ ἐπὶ καλὴν
κειμένην. — ὁ δ'. ὁ ἐρμῆς. — 21. αὐτῷ. τῷ ἐρμῇ. — αὐτοῦ.
τοῦ ὄρους. — 23. ἐγένετο. ἐγεννήθη. — 24. ἡ κλοπή. ἡ τοῦ
ἐρμου. — 25. πρόποδι. κατωτέρω μέρει τοῦ ὄρους. —
26. ἀνείνται. ἀνατεθεῖνται. — 27. σοβῶν. διώκων. ἐλαύνων. —
ὡς ἀπόλουντο. ἵνα διαφθαρέεν. — 28. ἐς μέλαν. μέχρι. —
29. δάκρυ. λυπήθη. τρώση.

C A P V T, XXVIII

P. 43. l. 22. χλοῦνην. ἀγριοχοῖρον. παρὰ τὸ ἐν τῇ χλόῃ εὐνα-
ζεσθαι ὡς περ αὖς παρὰ τὸ σεῦω, τὸ δρυῖ. — 24. ἐκτέμνηκε.
ἐξέκοψε. — 26. ἐξήρκεν. ἀνάσπασεν. ἐφάνισεν. — 27. παρα-
κνώμενος. παρατριβόμενος. — αὐτόν. τὸν αὖν. — 29. πῦρ.

πυροειδές. — P. 46, 11, ἀμειγρυσθαι. ἀνακόπτεσθαι. — 12. σκοπῶμεν. ὅρα ἰνὰ. — 16. εὐπατρίδα. εὐγένεις. — 18. ἐκ βιβλίου. ἦτοι σοφόν, σεμνόν. — 19. ἀρτούς. τοὺς θηροφάγους. — 20. ἄλλος ἄλλῃ. ἵππος ἵππῳ. — P. 45, 2. τὸ μὲν χροῖμα, τῆς χλαμύδος. — 3. ἀγαπάσθω. προσιμάσθω. — 4. σκυδραπάδων. ὑπομελανίζειν. — 5. ὦραν. χάριν. κάλλος. — 6. τῆς ἰδῆς. βοτάνῃ τις ἡ ἰδῆ. — αἰδοῖ. δι' αἰδῶ. — 7. ἵσταται. περιβληται. κεκόσμηται. — χειριδωτῷ. εἶδος ἱματίου. — 8. ὁ χιτῶν. ὁ χειριδωτός. — ἥμισυ. μέρος. — 22. ἔδῃ. τὰ γένῃ. — τὴν δῖνα. τὰ ζευγάρια λεγόμενα. — αἱ γενναῖαι. ὡς τὰ καλὸν μενα ὀγκάρια (obscuri ductus in Cod. In altero haec glossa non habetur.) — 24. ἔδει. χρεῖα ἦν. — ἀλκῆς. ἰσχύος. — 25. γράφει. ὁ ζωγράφος. — 26. ἀγερώχους. ἀλάφους. θρασυεῖς. — 27. μετέπουσι. ἀκολουθοῦσι. — σιδήρασι. χάσκουσι. — 28. ἀγροτέραν. τὴν ἄρτεμιν. — 29. αὐτῆς. τῆς θεᾶς. — 30. λείον. ἐν ὁμαλότητι παρατετριμμένον. — συνῶν. ἀγροχίρων. (L. ἀγριοχοίρων.) — 32. νεβροί. ἐλάφων γεννήματα. — 33. δεδιότα. δειλιῶντα. — 34. ἔχονται. ἀντιλαμβάνονται. — 35. ἀνέχεται. ὑπομένει. — 37. ταράσσει. θορυβεῖ. — P. 46, 12. καιρία. πληγῇ. — 4. μαλαχθεῖς. δαμασθεῖς. — 5. ὕλης. διὰ τοῦ συνδένδρου τόπου. — ἐκδέχεται. διαδέχεται. — αὐτόν. τὸν σὺν. — 9. τῷ θηρίῳ. τῷ σὺν. — 10. ἔται. ὁμῶς. — 13. τῇ χειρὶ πάσῃ. τῇ τῆς χειρὸς δυνάμει. — βάλλει. πλήττει. κατ' αὐτό. τὸ μέρος. — 18. ἐπερκεκράζεται. νικῆσει. ἐν τῇ φωνῇ. — 19. κατασχών. κρατήσας. — θορυβήσας. ἐκταράξας. — 20. αὐτῷ, τῷ νέῳ.

C A P V T XXX.

P. 48. 1. 13. ταύχμηρῷ. ἀνύδρῳ. ἀβρόχῳ. — τῇ ὀπλῇ. τῷ ποδί. — 14. ἄδλος. ὁ ἀγών. — 17. ἀγῶνος. ἰδίον δηλ. — ξυνθεῖνας. συναρμόσαι. — 18. τὸ κατὰ ἓνα. τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον ἐκάστῳ αὐτῶν τῶν ἵππων. — 19. τοῦ γαλήνου. ἡμέρου. — φρόνημα. ἵππεριν. — 20. τὸν μὲν. ἐκ τῶν ἵππων. — 21. προαίνειν. σκιρτᾶν. — πείδεσθαι. ὑποτάσσεσθαι. — 22. γάννυται. χαίρει. — τῇ ὥρῃ. τῷ κάλλει. — 23. εὐρεῖται. ἠνεωγμέναι. πλατεῖαι. — 24. σοφίας. ἰδίον δηλ. — 26. τὸν λέβητα. τὴν μαγείαν. — τὴν κλωθῶ. τὴν μοίραν. — 27. δοκεῖ. νομίζεται. — 31. ὑπερφρον. μετέφρον. ἐπηρμένον. — ἀφνειόν. ἀβρόν. πλούσιον. — P. 49. 1. 1. ἡδύ. χάριεν. — μετέφρον. ὑψηλόν. — τῶν. στεφάνῳ. — ἡς. τῶν. — 2. λιβάδες. ἀκτίνες. — 3. ἀποστάζοντα. νεύοντα.

CAPVT XXXI

P. 49. l. 16. συκίασι. σύκα συλλέξαι. — 18. ἐπλ. ἐπάνω. — 19. ῥηγμάτων. σχισμάτων. — 20. ὑποέχηνε. χάσκει. — 21. τῆς ὥρας. τοῦ ἑσπέρου. — 23. σκιάζει. ὑπὸ σκιδὴν ἄγει. — 24. ὀλύνδους. ἄωρα. — 25. ῥυσά. θερυτιδωμένα. τρόπῳ γερόντων. — 27. στρουθός. κυρίως ὁ σπουργίτης. — 29. παρατέ-
πριται. παρατριβέντα ἐκβέβληται. — 30. ἔγκειται. ἐπικείται. — 31. διαφύην. τὸ σχίσμα. — 32. ὄχνας. ἀλούς. — P. 50. l. 2. ἐπιβε-
βλησθαι. χρώματι ἐπιχρῆσθαι. (ductus obscuri). — 3. ὑψηλὴν κέναι.
ὡς ἡ φύσις. — 4. ταλάρῳ. καλαθίσκῳ. — 6. φυτοῦ. κεράσσον. —
9. Διώνυσον. ὡς ἑσπορον τοῦ οἴνου. — 10. πότνια. σιβα-
σμία. — 11. φάλης. εἰποις. — ἑδωδίμους. τροφίμους. —
ὑποίνους. οἴνου ἰδωμά καὶ χρῶμα ἐνδεικνύοντες. — 12. ἐπλ.
ἐπάνω φύλλων. — κράδη. συκῆς. — 13. ἐνδεδυκός. ἐνισχύ-
μενον. ἐνυπάρχον. — 14. ἀναπλημυρεῖν. ἀναβλύζειν. —
ῥαῖον. ἔγκαιρον. — 15. τρυφαλὶς. τὸ νῦν λεγόμενον γάλα
ἀλαινόν. — 16. ψυκτῆρες. κατὰ. πιλνάσαι. (?) — 18. ζοικεν.
οἶονα δοκεῖ. — ἐπιπολαζούσης. ἐπιφαινομένης. — 19. πιμέ-
λης. ἄλτους.

LIBER SECVNDVS.

CAPVT I.

P. 53. l. 1. 1. ἑλεφαντίνην. ἑλεφαντίνων τὸ δοκοῦν ὀστέων συντε-
θειμένην ὑπὸ τοῦ ἱεργράφου. — μυζήνῳσιν. παραδείσοις μυζή-
νῳν πληροῦσιν. — 2. ἀπαλαί. τρυφεραί. δροσεραί. — 3. ἄγει.
διενδύνει. — ἑξωρας. ἄμορφος. — 4. ῥυτίδι. ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥυτι-
δοῦσθαι. — 5. κεραννύσα. μαγνύουσα. ἐνοῦσα. — τὸ σωτόμακον
τὸ περιλειπόμενον τῆς ἀκμῆς. τὸ μήπω γηράσαι. — 7. αἰδοῦς
γυνή. τοῦ γυναικείου αἰδοῦναι χαρὶς. — καὶ εὐσχήμων. ἐντεῦ-
θεν. — 8. μεμυκός. ἀμυροῦ. ἀστειλούς. — 9. ἔκκεται.
γέγραπται ἐκχειμένη. — 10. οἷα λαβέσθαι. λαβὴ ὑποκείσθαι. —
12. κασίας. εἶδη ἀρωμάτων. — σαπρῳῆς. σαπρικοῦ ὕμνου. —
15. περιβαλοῦσα. ἥγουσιν περιπλέκεσθαι ποιοῦσα αὐτῇ. — 16. ἐκ
τοῦ φωτός. ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτοειδὲς καὶ ἡλιοειδὲς αὐτὰς ἐρ-
γασάμενος. — κέντρον. τὴν κόρην. — 17. ἐνθεῖσα. ἐμβα-
λοῦσα. — 20. ὑποβλέπει. ἥγουσιν ὀφθαλμοῖς βλέπει. βλασουργεῖ ὁ μ
ματι. — ἀπέδουσαν. τὴν παρηγοῦσαν. — 21. ἐμβιβάζουσα.

ἐμφαίνουσα. — 22. ἀπέρριπτον. ἀπορίστων. κοῦφον. —
 23. ἀδύρουεν. παύσαν. — 24. ἐς βραχίονα. μέχρι τοῦ βρα-
 χίονος. — 26. ἀκαφυχήν. ψυχασυχήν. — ἔλκουσα. ἀνα-
 λαμβάνουσα. — P. 54. l. 1. λευμῶν. ἤγαν. λευμῶνος ἀνδρ-
 ρότης. — 2. ἐπιπράττει. ἐφαρμόζει. — δαιμονίως. λαμπρῶς. θαυ-
 μασίως. — 3. ἐμβραίνοντα. τὰ ἐλκόμενα ἀμβραίνειν. — 4. γρά-
 φοντες. ζωγραφούντες. — 5. εἶδη. τὰς ὄψεις. — τῷ πύρρι. τῷ
 ἀλεξάνδρῳ. — 6. ἐπιτρέτοιμεν. συγχωροῖμεν. — 7. ψηφίσασθαι.
 τὴν νικῶσαν ἀποφῆναι ψήφον. — ἀμυλλῶνται. ἐρβουσι πρὸς
 ἀλλήλους. — 8. ἐλκώπιδες. εὐόφθαλμοι. — καλλιπάρχοι.
 εὐπρόσκαποι. — 10. πρόσφθεγμα. πρόσφθημα. — 11. ἀνακλίνας.
 παρασύρας. — 14. θυμόν. μέλος. ἦχον. — διαγοῦντες. δια-
 σκοποῦντες. ἄδουσι. ὑμνοῦσι. — 15. γέγραπται. ἐκγραφέ-
 ται. — ὧδης. μέλους. — 16. ἐκρῦναι. γεννηθῆναι. — λέρουσαι.
 φημιζούσαι. — 17. ἐπιφρόν. ἤγαν διὰ τῆς γοητείας τῶν
 ὄρχων. — ὅπου. ὅπου δὴ τινι τῶν νήσων. — 19. γένεαι.
 τὴν ἀπὸ τοῦ ὄντος ὑπαρξιν. — 20. ἐμφαίνουσιν. δεικνύ-
 ονσι. — 21. ὑποζινοῦσαι. σαλεύουσαι. — μειδίαμα. ὁ γέλως
 τοῦ προσώπου. — 23. αἰγίωμα. σημεῖον. σύμβολον.

CAPUT II.

P. 54. l. 25. αἰρήσει. κρατήσει. πορθήσει. — 27. μαχοῦνται.
 ἀντιστήσονται. — 28. ἀποίσεται. λήψεται. — 30. ἐπ' αὐτῷ.
 ἐπὶ τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ. — P. 55. l. 1. ἀταξίωσιν. ἀποπαι-
 νόμενος. — 2. τὸ κῆδος. τὴν συμπεπνευμένην. — 3. ὁ κλίνας.
 στρέψας. — 5. ἐρυθραίων. βαπτῶν αἵματι. — 6. ἔτρε-
 ξάνθος καὶ βαλλος. — ἔλξεις. ἐλκυσμοί. — 8. ὁμῶς. πρὸς
 τοῦ. — 10. οὐτω. τὸ οὐτω ἀγκυρεῖ τὸ παρεληλυθός. οἷον.
 οὐτω ἐστὶ καιρός. ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμὴν οὐκ
 ἐστὶ καιρός ἀλλὰ ἐστὶ δὴλ. τὸ δὲ οὐκ ἐστὶ τὸ μέλλον. οἷον
 οὐκ ἐστὶ καιρός. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἐστὶ και-
 ρός, ἀλλὰ παρεῖκε δὴ. — ἐντίετα. ἀποθανόντων. — ἀρετῇ.
 ἀνδρείᾳ. — 13. ἡγέτων. γαῦρον. — κοῦφον. μετῴρον. —
 εὐθεῖα. ἀστραβῆς. — 15. ἀγαθαί. ἐπιτήδαιοι. — πομπῶν.
 ὁδοί. — 16. ἡδεῖα. τερπνὴ. — 17. τοικε. τοικεν ἀντὶ τοῦ
 φαίνεται. καὶ συντάσσεται ἀπαρεμφατῶ. ὡς ἐν τῷ, ἀπιστῶν
 τοικεν, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμοιοῦται, καὶ συντάσσεται δοτικῇ. τοῖαν, ἡ
 τοικεν ὁ δεῖνος τῷ δεῖνι. καὶ τοικεν ἀντὶ τοῦ πρέπει πρᾶξι.
 πῶς. καὶ ἴστιν ἀπόλυτον. ὡς περ ὁμῶς. ἐπεὶ οὐκ τοικεν. —
 προσκαθῦρων. μετὰ ἀδύματος καὶ γαλήνως προσβάλλων. —
 μετατάττειν. μετατιθέναι. — 18. τῇδε κίχεται. ἐγκαῖται καὶ
 ἐκεῖ. — 19. ἄλλοτε. διαφορετῶς ἐκ τοῦ σχήματος. πῇ ἐκαστῇ

πιοι. ἔστι τὸ περὶ γὰρ ὀφρῦς προύχον, διότι τοῖς κυνίοις
ἐκτείνεται. κύνια δὲ ἔστι τὸ μέσον τῶν βλέφαρων καὶ τῶν
ὀφρῦων. βλέφαρον ἰδὲ ἔστι τὸ ἐπιτεκταννένον δέρμα, καὶ
συγκλείει τοὺς ὀφθαλμούς. α καὶ καλύμνιντα καλεῖται, ὡς
τὸ ὑπεράνω κύνια. ὅθεν καὶ τὰ περὶ τὰς ὀφρῦς γείσσα ἐπι-
σκήκια λέγεται. — 20. θυμοειδὲς φρύαγμα. θυμικὸν φρύση-
μα. — 21. πρᾶνναι. ἡμεροῦ. ἡλαρύνει. — 24. ἀλιπόρφυρος.
πορφύρεος. ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας πεχρωματισμέ-
νος. — 26. οἶον. ὥσπερ. — 28. ἡρηκός. νῦν κρατήσας. —
ἦρει. παρεγένετο. — 30. ἀχαιτούμενος. ἦγουν ἀποδοῦναι
ἀπιδόμενος. — τοὺς πρόσθλους. τοὺς ἐμπρόσθεν πόδας. —
31. καθίσταται. τοῦ τῆς ἡλικίας μήκους γίνεται. — 32. ὀρε-
γων. δίδους. — 33. τοῦτο. τὸ εὐώδες. — 35. εὐνορίαν. εὐπο-
ρίαν νομῆς. — ὅταν. τότε γὰρ καὶ καρποφορίας ἐρῶσι καὶ
ὀπουθαιότεραι περὶ τὸ μελιττουργεῖν αἱ μέλισσαι γίνονται,
ὅταν φύτων εὐπορήσῃσι καὶ ἐφίζανειν ἄνθεισιν ἀφ' ὧνως ἔχω-
σιν. — 36. κυττωσι. γόνιμοι γένωσται. — περιπληθῆ
πλήρη. — 37. ἀποβλύζουσι. ἀποσταῖναι. — P. 56. I. 1. οἱ
οἰκοί. τὰ σύμβλα δῆ. — 2. συμβαλεῖν. συμπλέαι. — 3. θαῦμα
οὐδέν. οὐ δοκεῖ θαυμάσασθαι. — θαῦμα, τῷ ἀνθρωπίνῳ τὸ
ἐπιπικρόν σῶμα. — 7. τὸ ἡμερον. τὸ πρᾶον. — 8. ἦθος. τὴν
διὰθεσιν τοῦ σχήματός. — 9. αὐτῆς. τῆς δικαιοσύνης. — πε-
πνύσθαι. συνετίεσθαι. πυκναῦσθαι. — 10. ἡ πηκτεῖς, τὸ τῆς
πιδάρας φύλον ὃ λέγεται ὠγός. ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ πηγνύσθαι
τοὺς κολάβους. — 10. ἐκμεμύσθαι. ἦγουν μυνύσθαι ἐμμε-
λίας πεπληρωται. — 11. ὑπρочиσμοῦ. κολακείας. — ἐπεστιν.
ἐπ' αὐτῇ. — εἰδώς, εἰδότε τῷ χέρῳ. — 12. μελλίσσεται.
πρᾶνναι. — 17. ἐπλάσθαι. ἐφ' ἑπλον ἐντέχνως φέρεσθαι. —
ῥσα. τοσαῦτα. — 18. τὸ ἀρεκτόν. τὸ φορητόν. — 21. κροαίνω.
μετὰ κύπου ποδῶν τρέχω. — 22. ἐπιχειρομαι. βοῶ. —
δέν. σύντομος. ταχύς. — 23. ἀφαιρεῖν. ὥστε παύειν. — λαγα-
ρῶς. διηκριβωμένως. ἐπιμελῶς. — 27. συνεκφεύγοντας. τοσοῦ-
τον ὅσον ἔχειν τοὺς φεύγοντας συνεκφεύγοντας, τρῶνται
αὐτοὺς κατέχει.

CAP V T IIL

P. 56. I. 50. φον. ἐνόμιζες. — ἀγέλην. τὸ πλῆθος. — 31. ἐκπε-
φνέσαι. γεννηθῆναι. — 32. ἐπιδορύνσθαι. ἐποχεῖσθαι. —
P. 57. I. 1. οἰνωθέντες. οἰνῷ βερυνθέντες. — κρασίον. μῆζιν. —
3. ὁμόφυλοι ὁμογενεῖς. — 4. εἶδει. θεωρεῖα. — 5. ἄχθεσθαι.
βαρύνεσθαι. — 7. τὸ ἰσθ. τὸ ἴσον. — 8. κλάσθαι. περιχερό-
φθαι. — τὰ ἄντρα. τὰ στήλαια. — 10. τῶν ἑπλων. τοῦ εἶδους

των. — 11. νάδες. κρηίδες. — 12. ὄλον. ὄστερ. — 13. ἀρσ-
της. τρυφερότης. μαλακότητος. — 14. 15. φάννυται. ἀνδρειοῦ-
ται. — 16. ὑπεκδύεται. διεξέρχεται. — 17. μειδιῶ. εὐθυμεί.
— 18. πάλαι. πάλαι. — 19. περιβάλλει. περιτλάεται. — 20. ἐλα-
ταύσας. κλονούσας. — 21. δέ. κένταυρος. — 22. ὕβριον. ἀτα-
πειν. — 23. σάρεις. ἐκδηλον. — 24. ἐκφαίνει. δηλοῖ. —
25. ὀπταί. ὄνυχες. — 26. ὡς. λίαν. — 27. ἐν τοῖς ἱπποῖς. καὶ ἐν
τῷ εἶδει τῶν ἱππῶν. — 28. κοῖτις. ἐν ἐπιμελείᾳ. — 29. τὰ
ἐναγνιῶματα. πρὸ μέλαν καὶ τὸ λευκόν. — 30. συνθήκην. —
31. ὁμόνοισιν καὶ μῆξιν. ὁμολογεῖ. συμφωνοῦ.

CAPUT IV.

R. 58. L. 2. ἐν εἶδει. ἐν θεωρίᾳ. — 3. ἦσαν. ἦλθεν. — 5. ἀν-
θεῖσα. σπαρτάσασα. — 6. λόγον. κήρυξ. — 7. πνέη. ἡ φωνή.
In marg. ὅρα. πρὸ ἀλόικον. — 8. ἀπατάται. ἀπατηθῆναι. ἐποήσας
τὸν θῆσει. — 9. ἀνέμασσαντες. ἀποβλέψαντες. — 11. κρη-
αίνοντες. τοὺς πόδας. ἀνυπεῖντες. — 12. λεμπροί. οἱ γυναιεῖ.
— 13. ἐμψρογες. ἡ γυναιεῖ. — 14. ἐξημέκοι. παρατετραμ-
μένοι. — 15. πτοίκα. πτοίκα. — 16. στροβούσης. κρη-
σῆς. — 17. ἐπαδῶν. ἀνολούθων. — 18. ἐρῶν. ἐπιδαμῶν. —
19. μητρειᾶς. τῆς φειδρα. — 20. τοῦ. πατρός. τῶν θημάτων. —
21. αἰδύρατο. ἐθρήνησε. — 22. ἐνθαῖσα. συμπαλάσασα. — 23. σὺν
ἀρεμίδι. αἰὶν. τῇ βοήθειᾳ τῆς θεᾶς. — 24. δρῦπτονται. ἐλ-
κονται. — 25. αἰκία. θεωρίᾳ. μορφή. — 26. ὄρα. κάλλι. — 27.
ἐρῶν. ἀδυνατόν. — 28. κρησῆς. βυλάσκει. — 29. ἀνα-
σχούσαι. ἀναπεμφθεῖσαι. — 30. σπαράττουσαι. ἐλκονται. — R. 59.
L. 1. ἦμνη. ἐβόηθησε. — 2. πέφυται. συγκέχεται. — 3. στέρον.
σιτήθος. — 4. μεδιέμνην. ὀφιοφόν. — 5. γυριαδρῆ. περισκο-
πεῖ. — 6. ἐπιπρῆται. ἐπιλάμπει.

CAPUT V.

R. 59. L. 11. φωνικία. τῆς φωνῆς. ἡμαί. — 12. ἀτακτοῦντες.
ἀτάκτως. φερόμενοι. — 13. ἀτακτοῦντες. παρασπονδῶν-
τας. — 14. λέγεται. φησὶν. — 15. ἀναλαβεῖν. ἀναλα-
βεῖν. καταστήσαι. καὶ κοσμεῖν. ὅτι γὰρ τῆς κόμης ἐπιμε-
λεῖσθαι ὅτε ἦκουσε τὴν παρασπονδῆσιν τῶν ἀμεινῶν, καὶ
εὐσεβῶς ἐχρηάσθη. τῇ σπουδῇ, ὥς μὴ ἐλεῖν. καὶ τὰ διεῖν
πρὸς τοῖς ἀρεστέροις εὐδελῶσαι τῆς κατὰ τῆς. — 21. φρονεῖ.
μεγαλοφρονεῖ. — 22. συντήσων. νοεῖ. καταλαμβάνει. — 23. αἰδῶ-
μος. πέρφρημος. — 24. ἐν μετὰ. ἐν τοῖς μετὰ τῆς. καὶ ἐν
τοῖς μετὰ τῆς. — 25. ἡμαί. ἡμαί. — 26. τὸ πνεῦμα. ἡ ἀνά-

πρόη. — 28. δομῶν. περιεπαχλῶν κόσμων. — 29. ὡς ἀγάλ-
 λεται. ἕνα κοσμοῖτο. — 30. διατεύει. ἀποπέμπειτο. ὡς καὶ
 δίχα τούτου εὐπειθὴς καὶ εὐήνιος ἐσόμενος. — P. 60. l. 2. ἄκα-
 θυρῶδι. ἐπανωβακίῳ. — ἀπὸ κερκίδος. αὐτὴν κέχηρ ἰαχρηφαῖ
 ἀλλὰ δεῖ ἡ ὑφαντικὴ γράφει. δι' ἐρχαλείου τινός. κερκίδος λεγο-
 μένου. — 4. πόρται. δεσμοί. — ὑπακισχοῦσης. ἀνατελλούσης.
 — 5. ἐνθα. ὅπου. — 6. ἑμῶντος. ἀνδρείας. — 8. ἀπαχῶν. ἀρχαῶν.
 — 10. τὸν πόρτακα. ἐνθα συμβάλλεται ἡ ψάμμη. ἀπὸ τοῦ πε-
 πορηῆσθαι καὶ ἐνημοσιῶσαι. — 12. τῆς ἑνός. τῆς περιφερείας. —
 14. οἷον ἴσα. ὥστερ φανόμενα. — 15. αἰσθάνεσθαι. νοεῖν. —
 δοκεῖς. φαίνῃ. — 19. τροπῇ. ἤτῃ. — 20. αἰρεῖν. νικῆσαι. —
 ἤρηκεν. κατέβαλεν. — 21. ἀνελιμμένη. ἀνατεταμένον. —
 23. τὸ ἀγέρωχον. τὸ ἀλαιοειδές. — ἄνετον. τὸ ἄφετον. —
 24. βῶννοι. ἀνδρείας ἀποτελεῖ. — 25. τὸ ἀτακτόν. τὸ
 ἀδύνατον. — 27. παρὰλλύττον. οὐ μόνον παρὰλλύτται. εἰς τὸ
 ἀνεμμένον τῆς κόμης. ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φθογοῦσιν
 ἀνοικέως ἔχει ἀπὲρ σεσοβημένην ἐντροχῇ καὶ διεγνησμένην. —
 30. τὸ περιήχθαι. κυκλοστῶς περιελθῶσαι. — 31. προβελή-
 θῃ. προσχεῖν. — 32. περισβεβλήσθαι. κυκλοστῶσαι. — 33. ἡμε-
 ρόν. ἐπιδυμίαν. — 34. φιλοφρεδές. φιλόλογον. — 35. κέρρα-
 ται. μέμικται. — 36. παρέχοντα. διδόντα. — 37. ἑλαφόν.
 τὸ πρῶτον καὶ γαλήνιον. — P. 61. l. 1. τὸ πρῶτον. τὸ εὐμορ-
 φόν. — γαῦρον. τὸ ἐληρμένον. — 2. ἀπελόν. τρυφερόν. —
 ἀνέμιστον. πλήρες. — 3. ἡδιστόν. γλυκύτατον. — 5. δρα-
 βλετε. — 5. ἴσα. ἀνάλογα. ὅμοιαν τὸ ἄνω τῷ κατώ. — 7. πα-
 ρακοῦσαι. πλησιάζουσαι ἀκούσαι. δειλῶσαι. — 8. ἑλληνας.
 ἑλληνικῶς φθέγγεται. — 9. ἀντιπαραστήσειν. — 10. ἀντιπαραστήσειν.

Ο Α Ρ V T VI

P. 61. l. 9. δλύμπια. τὴν ὑπόθεσιν τῶν δλύμπιων. — 11. τὸ
 παγκράτιον. ὁ ἀγών. — 12. ἀφαιρῶ. ὑμῶ. — 13. ἀτρεκής.
 ἀληθής. — 17. ἀλφειᾶ. ποταμοῦ. — 18. κούφον. ἑλαφρόν. —
 ταῦτά τοι. δὴ τούτο. — 19. ὄχεται. ἐκπικαλεῖται. — 20. περι-
 τῶσαι. περιφύοντες θάλλουσιν. — 21. οὐλόσση. σγαυρό-
 ητή (?). — 24. σκοτῶμεν. δρα ἕνα προεβήμεν. — 26. κα-
 κρησθέναι. νικῆσαι. — 27. δάκων. θρόνων. — 28. αἰφρότα.
 ὄψονται. — 29. ἑλαφί. πραιεῖς. — 30. συγχωρεῖ. ἐνδε-
 ῖται. — 31. ἐν τῷ κατεχθῆ. τῷ ὑπομνήτῳ. — 32. ἀνακραυγῶν.
 ἀναβοᾶν. — P. 62. l. 3. ψυχῆς. ἀντὶ τοῦ ἰωῆς. — 5. ἐντυχία.
 σύμβημα. — 9. ὑπτασμένων. ἀπλωμάτων. — ἀσφαλεῖς. ἀνώ-
 θυτοι. — 10. περιγίνεσθαι. νικᾶν. — 11. δεῖ. χρεῖα ἐστὶ. —
 12. ἄγχειν. πικρῶν. — 13. σφυρῶ. τῷ τοῦ ποδὸς ἀστραγάλῳ.

λα. — 14. ἐνέλλεσθαι. ἐπιπρῶτον. — 16. φρούτειν. κορυφί-
ζαν ἢ ἔλιν. — 18. τὰς μάχας. τοὺς πολέμους. — 20. ἡρηκώς.
πραΐσις. — 21. πνέματι. πνεύματι. — 22. πνέχει. πνεύματι.
— 23. ἀκμήν. ἀπολειμμένη. — 24. ἐνέχει. συγκατα-
— 27. ἀδρακός. ἀδανός. — P. 63. l. 3. ἀπαγορεύον. τὰ ἀπα-
— 6. ἔνδει. τῷ ἰδίῳ χροίματι.

CAP V T. VII.

P. 63. l. 9. πεφωρακας. κατέλαβες. — 12. τὸ ἐπὶ τῷ ἀγῶνι.
βραβεῖον. — 13. ἀπαγγέλλει. μνησεί. ἀηλός. — κῆσθαι. πε-
σεῖν. θανάτῳ. — 14. σοφισμένον. ἐφευρόντος. — 16. τὰ παι-
δικά. τὸν ἐρωμένον ἀντίλοχον. — 17. συνέχει. συσφίγγει. —
21. ἀφικόμενος. καὶ ἐλθὼν. — 22. προβεβλημένον. προαγωνι-
ζόμενον. — 23. δέημα. φόβητρον. — πρὸ γὰρ τοῦ ἀγαμέμνονος
(sic Cod.) ἦγον πρὸ τῶν τρωϊκῶν. — 24. μῦθος. ἐν μῦθῳ
ἐλογίζοντο οἱ αἰδίοιτες. — 25. τοῦ σώματος. τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀν-
τιλόχου. — 26. οἱ ἀτρεῖδαι. ὁ ἀγαμέμνων καὶ ὁ μενέλαος. —
ὁ ἐκ τῆς Ἰθάκης. — ὁ ὀδυσσεύς. — 27. ὁ ἐκ τοῦ Τυδείως. ὁ
διομήδης. — οἱ ὁμώνυμοι αἰαντες δὴ. — 28. στρυφνοῦ.
σχυρῶν. — ἐργηγορότος. διεγχερόμενος. — 30. ἡμέρου.
πράου. — ἐνθίου. τοῦ μεγαλοπρεποῦς. — 31. ἡ ἐλευθερία.
τὸ ἐλευθερὸν. τὸ ἀδδδλωτόν. τὸ πεπαιδευμένον λαόν. ὁ
ἐργάτης. ἔγραψε τὸν τοῦ τυδείως. τοσούτον γὰρ τοσούτον με-
τεῖχεν ὡς ὁρμῶν μὲν κατὰ τῶν θεῶν ἐν πολέμῳ, μετὰ τὸν
δὲ τὸν ἀγαμέμνονα τῷ ἀχιλλεῖ προδεδωμένον.

CAP V T. VIII.

P. 66. l. 4. ἀλουργῇ ἀλουργόν. χροίμα. μλουργῆς δὲ ἐνδυμα.
καὶ ἀλουργῆς ὡς φοινικῆς.

CAP V T. IX.

P. 67. l. 13. ἀγείν. τὸ μὲν ἀγείν ταῖς γυναῖξιν μόναις. τὸ δὲ
αἰρεῖν. καὶ ἀμφοτέροις ἀρμόζει. — P. 68. l. 13. ἀνήρηται.
οὐπω ἀπέλυσε μὲν ἐμβεβλημένον τῷ στήθει τὸ ξίφος τὴν δὲ
κώλην ἐκχειμένον. — 16. τοὺς ὄζους. τοὺς ἐν τῇ λαβῇ ἐκχει-
μένους, ἐν οἷς ἡ χεὶρ ἐρείδεται. — 22. ἀσχεύαστον. ἀνεπιτή-
δευτον. ἀνόθεντον. ἀπεριεργον. ἢ χωρὶς σκευῆς καὶ ἐπιβλη-
μάτων. σκευὴ γὰρ τὰ τῶν ὑποκριτῶν ἐνδύματα πολυειδῆ ὄντα
εἶναι. — P. 69. l. 8. ἐν ἱστορίᾳ. ἀγαγινώσκουσιν οἱ θεώμενοι
ὅτι ταῦτα διὰ τὸν πρὸς ἀβραάμην ἱστοία ἀγασσάται.

CAP V T XIII

P. 72. l. 29. δειράδες πέτραι περὶ τοῦ Ἑλλήσποντον, αἱ καὶ συμπληγάδες λέγονται, ὥς ἐκινδύνοντο συνέχεσθαι ἀλλήλαις καὶ εἶργειν τὰς καὶ εἰσέναι εἰς τὸν εὐφεινον πόντον. αἱ δὲ κινάναι πρὸς τῷ στόματι τοῦ πόντον εἰσὶ ὄθοι νησίδες, τὸ μὲν τῇ εὐρώπῃ προσεχές, τὸ δὲ τῇ ἀσίᾳ πορθμῷ διευγόμενα ὅσον Κ σταδίων. ἑλπίδι δὲ κινάντας χορδάδας καὶ συμπληγάδας τὰς αὐτὰς καλοῦσιν, αἱ δὲ χελιδοναὶ πέτραι εἰσὶν ἐν τῇ θαλάττῃ τῇ μετρεῦ λυκίας καὶ παμφύλλας καθ' ὃ καὶ τὸ ὄρος ὁ ταῦρος ἀποτελεντῶ, μᾶλλον δὲ ἄρχεται, τὴν ἀσίαν ἄπασαν ἀναλῶντος, καὶ πρὸς τὴν Ἰνδικὴν ἀναταύων. αἱ γυνεὶ δὲ πέτραι εἰσὶν ὑπερφαινουσai τοῦ ἀγάλων κόλπου. — P. 73. l. 18. λευκῇ. προσβαλόντος γὰρ τοῦ ἡλίου ἐξηγεσμένοις τοῖς κύμασι καὶ ἀντικλυμένοις, λευκαίνεται ἡ θάλασσα, φρίσσουσα δὲ καὶ ὀλλυγὸν τραχυνομένη μᾶλλον μελαίνεται. καὶ ὁμηρος μελατὴν φρικτὴν καλυφθεῖς. — 29. τὸ τρυφός. ἀπὸ τοῦ θρύπτειν τὸ εἰς λεπτὰ τέμνειν. καὶ τρυφῇ ἀπὸ τοῦ θρύπτεσθαι τὸ καλλωπίζεσθαι.

CAP V T XIV

P. 74. l. 25. ἀνίσχει, δοκεῖ ἀνίσχειν ἥγουν ἀναδύεσθαι ἐν ὑπέρθρῳ κεκλυμένη καὶ πρότερον. ἐπὶ ἐμφύχων γὰρ τὸ ἀνίσχειν καὶ ἐπὶ προαιφεικῆς κινήσεως. ἐν ταῦτα δὲ δάκτυλοις ἐστὶ τὸ γινόμενον. τοῦ ὕδατος συγκιζάνοντος. εἰ μὴ τις ὡς γυνῆα ἀνίσχειν ἐκδέξεται, θηλὴν ἐπὶ κόμης καὶ ἀσταχυν φέρουσαν, καὶ πάλιν ἐφαπτομένην καὶ οἷον ἐξηρτημένην συαναδύοντος.

CAP V T XVII

P. 80. l. 34. ὀπωρίζουσι. τὸ ὀπωρίζω γὰρ καὶ παθητικῶς καὶ ενεργητικῶς. οἷον ὀπωρίζω καὶ ὀπωρίζομαι, οὕτω καὶ ἀπανθίζω καὶ ἀπανθίζομαι, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. — P. 83. l. 15. βασιλικόν. εὐγενές. — ἄθρομα. τόπος παιγνίου. — 14. αὐτὸν. τὸν νέον. — συμπάσας. τοὺς συμπαιγνιώτας. — 16. ἐξωκοδόμηται. περιτετελίσται. — 17. ἀποχωρῶν. ἀρχῶν. — μελικαίσις. τοῖς ἀπὸ τῆς μέλιτος γήσου. — 18. ἱππους. ἱππῶν ταῖς. — ταῦτα. τὰ κυνῖδια. — 19. συνέχει. συγκλείει. — 22. ἐξωκισμένος. ἀγρευθεὶς καὶ εἰσω τῆς οἰκίας γεγωνός. — ἐνέχεται. συγκρατεῖται. — 23. ἱμάντι. λωρῶ. — 24. διολισθῆσαι. ἐκφυγεῖν. — 25. ἐθλεῖ. σπουδάσει. — πιστεύων. θαρρῶν πρὸς τὸ ἐκφυγεῖν. — 26. ψευτακός. πτενὰ μιμητὰς.

οὐκ ἔστιν. κλουβίον δὲ. — 27. δίκην. τρώϊον. — 28. ἡ μὲν. ἡ
κίσσα. — οἶδεν. γινώσκει οἰκόμεν. — ὁ δὲ. ὁ ψιττακός. —
μαρτυρᾷ. ἀπομυμνῆσθαι φωνάς.

CAPVT. XVIII.

P. 83. l. 30. τὰ λήια. τὰ χωράφια. — 31. ἤροσαν. ἠρότρα-
σαν. — ταῦτα. τὰ λήια. — 32. ἐφύτευσαν. ὡς πρὸς
τὰς ἀμπέλους. — σφίσιν. χάριν αὐτῶν. — P. 84. l. 1.
ταῦτα. καὶ ἄμφω. — 2. ἐξ ὄγου. ἀφ' οὗ τρόπου. —
3. φέρει. φῦει. — πεποιεῖται. ἦγον. ποιητικῶς ἀναγέγραπται
ἡ γῆ καθιστώσα αὐτοὺς κύκλωπας καὶ βοσκούς. — 5. ἦγον-
ται. νομίζουσι. — ὄψον. προσφάγιον. — 7. τὰ ῥήγματα.
τὰ σπηλαιώδη σχίσματα. εἰσοικισμένοι. οἰκοῦσιν. ἡ ἀπο-
δοσις ἀκολουθῶς περὶ τῶν ὄλων κυκλάπων ἀποδοθῆναι
ζητεῖ. ὁ δὲ ὡς παραμεληθεὶς, ἀφίει τοὺς ἄλλους περὶ τοῦ
πολυφήμου διαλέγεται. — 8. ἄλλους ἔα. κύκλωπας ἄφεις. —
12. σικαύμενος. τρώγων. — 13. οἱ ὦμοι. οἱ ἄγριοι καὶ ὠμο-
φάγοι. — 14. ἀπέχεται. ἀφίσταται. — βορός. λαίμαργος. —
15. ἀηδής. βδελυρὸς καὶ ἄχαρις. — 15. τῆς γαλατείας. τῆς
κηρηίδος. — 16. ἀφιστορῶν, ἀποσκοπῶν. — 17. σύριξ. ὁ
αὐλός. — 18. μάλης. ἀγκάλης. — ἀτρεμεῖ. ἡσυχάζει. — αὐτῷ.
τῷ πολυρήμῳ. — ποιμενικόν. ἀπλοῦν καὶ ἀγροικῶδες. —
19. γαῦρος. θρασυεὶα. — ὄμιρακος. αἰῶρος παρθένου. — νε-
βρους. νέους ἐλάφους. — 21. σκεμνύει. τρέφει. — 22. ὑπὸ
πρίνῳ, ὑποκάτω δένδρου πρίνου. — 24. δεινός. φοβερός. —
25. χάλτην. κόμην. — ἀμφιλαφῆ. δασεῖαν. — 26. παρχάρους.
ἀραιούς. — 27. βοροῦ. λαιμάργου. — 28. τὸ ἐς ὄνυχά. τὸ
μέχρι τῶν ὀνύχων ἐρχόμενον. — 29. λῆσις. δασύτριχος. —
29. ἡμερον. πρῶτον. προσήγες. — 30. ὑποκαθήμενον. βλοσυ-
ρόν. — 32. ἀπαλῇ. γαληνιώσῃ. — τέτρωρον. ὡς τέττριππον. —
33. ἁμοσυγούντων. ὁμονοούντων ᾧ ἐναντίον τὸ ἐτεροσυγεῖν,
ὅταν μὴ συγχέωνται τῷ ζυγῷ, ἀλλὰ συγομίζωσιν. —
34. αὐτοὺς. τοὺς δελφίνας. — 35. αἱ δμῶαί. αἱ δουλίδες. —
36. ἀγέρωχον. ἀγέρωχος, ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ αἰρεῖν
τὸν αὐχένα. — παρὰ τὴν ἡρίαν. ἔξω τοῦ θελήματος τοῦ
ἡρώχου. — P. 85. l. 1. λήδιον. λεπτόν ἱμῖτιον. — αἶρει.
ἔρπει. — 2. ἱστίον. ἄρμενον. — ἀφ' οὗ, ἱματίου. — 4. ἄνδρος.
χορμάτος ἐρυδρού. — 5. ἀνείνται. ἀπολέλυνται. — 7. τοῦ
ἀγέμου, ὡς βαρεῖς ἐκ τοῦ ὕδατος. — 10. ὑπανίσταται. με-
τέως ἐξογκνύται. — 11. τὴν ἐπιγουνίδα. τὴν πρὸς τὰ γόνατα
διάστα. ἀφ' ἧσιν. — 12. ὅρα. ἡ χάρις. τὸ κάλλος. — 14. οἶαν.
ὡς πτερεῖ. — 15. ὑπερόρδον. μακρότατον.

CAPVT XIX.

P. 85. 1. 19. φλεγύναι, ὄνομα ἔθρους. — πόλεις. ἐν πόλει ἀφαιρύν-
τες. — 24. ὑπερ. ἔνεκεν, — 25. εὐθύ. τὴν κατευθεΐαν. —
26. κατασχών. κρατήσας. — 27. παῖάντας, ὕμνους. — τῷ θεῷ.
τῷ ἀπόλλωνι. — 28. ἐκλείπεται, ἐξέλιπον. — 29. ἀπατάξας.
ἀπομερίσας. — 32. δικασόμενοι, κριθησόμενοι. — P. 86.
1. 3. ληΐσθαι. τῶν ληΐων ἐπιμελεῖσθαι. — ἀποιναῖν. καὶ τῶν
ἀμπέλων φροντίζειν. — 4. ἀνταποδύεται, ἐξ ἐναντίας ἀγωνί-
ζεται. — 5. καταπαλάλει. νικᾷ τῇ παλαιστρά. — ὑπερτρέχει.
νικᾷ τῷ δρόμῳ. — 6. αἰρεῖ, κρατεῖ. — 7. ἀνάρπει. ὑπερ-
κρεμᾷ. — 8. τῷ λύθρῳ. τῷ ἐκ φόνων αἵματι. — 9. ἀπῆρτηνται.
ἀκοκρέμνεται. — τῶν πτόρθων, τὰ κλάδων. — μυδῶσαι. ἐτα-
ρωμένοι. — 10. αὔους. ξηράς. — προσφάτους. νεωστὶ ἐσφα-
γμένους. — ἐς κρανία. γυμνὰ ὀστέα. — 11. σεσηρασι, χαίνουσι.
— ὀλολύειν. θορνεῖν. — 12. ἐσπνέοντος, εἰσδυομένου τῇ
πνοῇ. — 13. φρονούντι. ἐπαιρομένῳ. — αὐτῷ. τῷ φόρβαντι. —
13. Ολυμπιάσι. ταῖς νίκαις. — 14. εἰκάσας. ὁμοιώσας. — μι-
ρακίῳ. νέῳ. — 15. ἀχειρεχούης. ἀτμητος κατὰ τὴν κόμην. —
17. εὐζώνῳ. ἐλαφροῦ. κούφῳ. — 19. συγκεκραμένον, μεμιγμέ-
νον. — 20. βολαί. ἀκτίνες. — 23. πεπύκτεται. πυγμῇ κατα-
βέβληκε. — 25. καταλύουσαν. παύουσαν. — ὃ ἤρηκεν, δὲ οὐ
ἐκράτησεν. — 26. ὁπόσον. μέρος. — 28. πρόταρον. πρόταφος.
παρὰ τὸ κρούω καὶ τοῦ τάφος. Vid. supra ad l. 15. p. 26,
18. — 30. ὤμος. ἄγριος. — οἶος. καὶ τριούκος ὁποῖος. —
σιτῆσθαι. ἐσθίειν. — 32. σκηπτός. κεραυνός. — 35. εἶ,
ἔδονται.

CAPVT XX.

P. 87. 1. προστάξαντος. οὐδὲ γὰρ εἰς τῶν ἱβ' ἄδλων. — 2. ἤρι-
σεν. ἐφιλονέκησεν. — 4. πεπιεσμένον. συντεθλιμμένον.
— κείμενον. κεκλιμένον. — 6. μετεωρίσαι, ἀνυψῶσαι. — 7. ἀνα-
θέμενος. ἀναβυστάζων. — 9. συναλγεῖν. συλλυπεῖσθαι. —
10. μοχθεῖ. κοπιᾷ. — 11. ἄχθους. βάρους. — 12. ἱκετεύειν.
δέεσθαι. — ἐλῆναι. ὑπομῖναι. — 13. ἀπερηκώς. ἀπαγο-
ρεύων. — 14. συμβαλέσθαι, νοῆσαι. — 16. τοῦ ἄδλου. τοῦ
ἁγώνος. — 17. καταβέβλημένον. κάτω ἐδρῶμένον. — 20. τὰ
γὰρ σχήματα τῆς σκιᾶς τῶν κειμένων καὶ τὰ σχήματα τῆς
σκιᾶς τῶν ἄρθῳς ἱσταμένων εὐδετα καὶ ἀπλᾶ καὶ εὐμύητα
κατὰ τὸ σχῆμα τῆς σκιᾶς φαίνονται. καὶ τὸ ἀκριβάζεσθαι
παρὰ τὰ τοιαῦτα καὶ σπεύδων μμεῖσθαι οὐ σοφοῦ καὶ φρο-
νίμου ζωγράφου. — 22. ἀκροβαῖν. τὰ ἀκροῶς γράφειν. —

σοφόν. ἴδιον σοφοῦ ζωγράφου. — 24. συνῆκτος. συγκαθημέ-
νου. — 25. ἐπιδολοῦσιν. ταραττουσι, συγγέουσι. — 26. ἀσθμαί-
νοντος. κοιτανασαίνοντος. (?) — 29. ἔρει. βαστάζει. — 32. ἐν
οὐρανῷ. ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ. — 33. πνευμάτων. ἀνέμων. —
P. 88. l. 1. σώζειν. φυλάττειν. — 3. ἀναθήσεις. ἀναβαστά-
σεις. — ταῦτα. τὰ θεῖα σώματα. — 5. αἶψῃ. ὡς γυναῖκα καὶ
σύμβιον. — 6. αὐτήν. τὴν ἡβην.

CAPVT XXII.

P. 88. l. 8. κόνια ἢ ἀσβεστός. κόνις ἢ λεπτοτάτη γῆ. παρ' ὁμήρου
δὲ ταυτὸν ἄμφω. κονιορτός κόνις αἰρομένη. δν ὁμηρος κο-
νίσσαλον καλεῖ. ἐντοτε καὶ ἡ κόνις κονιορτός ὀνομάζεται. —
πάλλεις. παλαίστραις. — 11. κοίλα. γεγλυμμένα. — 12. ταῦτα.
ἢ τοιαῦτη ὑπόθεσις. — 13. ἀνῆκε. ἀνέδωκε. — σίνεσθαι. ὥστε
βλάπτειν. — 14. πάλη. παλαίστρα. — ἀθλοῦντι. ἀγωνιζο-
μένῳ. — 16. ἄγει. εἰσφέρει. — 17. ἡρηκότα. λαβόντα. κρατή-
σαντα. — 18. ἀδόμενον. γημιζόμενον. — 20. κάμψας. κλί-
νας. — ἀποδύεται. ἀγωνίζεται. — 22. τείνων. ἀποκλίνων. —
νοῦν. λογισμόν. — 23. ἡνίαν. ἐποχήν. — 24. τοῦ λογισμοῦ.
τοῦ καθήκοντος. — 25. δυστήνων. ἀθλῶν. — τὸ ἐλλείπον
τοῦ ὁμηρικοῦ στίχου, ἐμῷ μένει ἀντιώσει. — 27. λοιμός. ἐνδε-
χόμενον. — 28. οὐκ ἄλλως. ἀντιστρόφως ἔδει. οὐκ ἄλλως γέ-
γραπται ἢ ὡς ἐπεφύκει. — 31. πελώριος. μέγιστος. —
32. ὑπερβολῇ. ὑπερμεγέθει. — P. 89. l. 1. ἄνθος. χρῶμα. —
2. ἐν ὧδινι. ἐξογκώσει. — ὑποδεδυκός. ὑπείσeldόντος. —
αὐτάς, τὰς φλέβας. — 3. δέδιας. φοβῇ. — 4. ἀποδέων. ἐλλεί-
πων. — 5. τὸ εὖρος. πλάτος. — 6. τὸ πολὺ. τὸ πλεον μέ-
ρος. — 7. περιῆκται. περιηγμένος ἔρχεται. — 15. πεπαλαι-
κότας. ἤγουν παλαισάντας. — 18. κυρτουμένη. ἐξογκουμένη.
— μετοχλίσουσα. καὶ μεταφέρουσα. — 19. ἀπορῶν. ἀμυχα-
νῶν. — 20. συνελληφε. συνέσφιγξε. — 21. ἐνθα. ὅπου. —
23. ξυμβαλῶν. συμπλέξας. — λαγαρῶ. θερμῇ. διακεχυμένη. —
ἀσθμαινούση. πνευστιώση. — 24. ὑποσχών. ὑποβαλῶν. — τὸν
πῆχυν. τὴν χεῖρα. — 25. ἀποσφάττει. πνίγει.

CAPVT XXIII.

P. 91. l. 11. τοῦ λοιποῦ. ἀποκτείνας γὰρ τοὺς δύο νεῖς τριῶν
ὄντων, οὐδὲ τοῦ λοιποῦ φείσεται. — 26. κανῶ. ἀγγελία δεχό-
μενα τὰ πρὸς θυσίαν ἐπιτήδεια, ἐν οἷς τὰς χεῖρας νύττουσι
πρὸ τῆς θυσίας. P. 92. l. 17. βλέμματος. ἤγουν ἐκ τῶν ὀρω-
μένων νοῦν ἀπορῶν ὁδηγεῖται κατανοεῖν ὅπως βεληπάτηται.

CAP V T XXVIII.

P. 97. l. 25. ἀναρριχώμενας, τὸ ἀναρριχᾶσθαι λέγεται πρῶτως ἐπὶ τῆς τῶν ἀραχνῶν διὰ τῆς τοῦ νήματος αὐτῶν ἀναβάσεως, μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἀράχνης καὶ ἐπὶ τῶν διὰ μηρίνου τινα κάτωθεν ἄνω ἰόντων καὶ ἀντιλαμβανομένων καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ τρόπον ἀράχνης. οἶονεὶ γὰρ ἀραχνιάσθαι ἔστι. λέγεται δὲ ἀναρριχᾶσθαι τὸ ὕδωρ διὰ σωλῆνος φερόμενον ἢ ἀνιμώμενον. κλύνεται δὲ ὁ παρατετακὸς ἀνηριχώμην. εἴρηται δὲ παρ' ἄλλοις καὶ ἀναρριχώμην. ἄρριχος δὲ ἔστιν ὁ κόφινος ἐν ᾧ κομίζοντι βότρυας. — P. 98. l. 2. ὑπαμόχθηρον. . . . περὶ τοῦ ἔχοντος μόχθον. τὸ γὰρ καλλιεργούμενον ἐπιμελῶς καὶ εὐθετούμενον τοσοῦτον ὥς τὸ τραχὺ μὲν ἀποτίθεσθαι, καθίστασθαι δὲ πρὸς τὸ λεῖον καὶ ἡμερώτερον, πολλοῦ μόχθου δεῖται.

CAP V T XXX.

P. 100. l. 15. ἐξασκοῦντες. ἐξ ὕλης τινὸς ἀσχοῦντες, ἐνεργοῦντες, συντιθέντες ἢ ἐξαριώμενοι.

CAP V T XXXII.

P. 102. l. 15. ἐφήβῳ. μέσον ἔσθηκε γυναικεῖου καὶ ἀνδρείου σχήματος ἐντρέχεστέρα μὲν γυναικὸς ὡς ἀνδρώδης, θηλυτέρα δὲ ἀνδρὸς καὶ ὡς γυναικώδης.

ANIMADVERSIONES

IN

PHILOSTRATI SENIORIS

IMAGINES.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PROOEMIUM.

Εἰκόνες Φιλοστράτου. προομιον. Ελλάδια. Sic edit. Vett. haecque ad *Olearium*, qui *Ελλάδια* omisit. *Ελλάδια*. P. C. D. *Ελλάδια*. Cod. Matrit. ap. Iriarten p. 391. unde *Harlesius* ad *Fabric.* B. Gr. T. V. p. 544. hoc Imaginum opus *Helladiae* cuidam dicatum esse suspicatur. *Olearius* vocabulum ex *Ελλάδιᾳ* depravatim existimabat, huc trahens verba *Plinii* XXXV. 10. 36. p. 694. de Eupompo agentis: *Ipsius auctoritas tanta fuit, ut divideret picturam in genera tria, quae ante eum duo fuere, Helladicum et quod Asiaticum appellabant. Propter hunc, qui erat Sicyonius, diviso Helladico tria facta sunt, Ionicum, Sicyonicum, Atticum.* quem locum attingit *Poettigerus* in libro doctissimo de *Archaeologia Picturae* p. 106. *Philostrati* tum fortasse immemor, aut, quod probabilius, nihil eum ad *Plinium* facere arbitratus.

ΠΡΟΟΕΜΙΟΝ. P. 3, 1. ἀδικοῖ τὴν ἀλήθειαν. Vit. Apollon. II. 22. p. 73. ὦ Δάμι, ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος, ἔστι τι γραφικὴ; Εἶπε, εἶπε, καὶ ἀλήθεια. ubi scribendum cum Cod. Vrat. ἔστι γὰρ τι γραφικὴ; ut ap. *Liban.* T. IV. p. 165. 8. ex Cod. Mon. 113. ἔστι γὰρ ἐργερίον σοι;

P. 3, 2. ἀδικοῖ δὲ καὶ σοφίαν ὁπόση ἐς ποιητὰς ἦκει. Vit. om. Cod. Flor. Vita Sophist. II. 14. p. 594. Ἀθηνόδωρος δὲ ὁ σοφιστὴς τὸ μὲν ἐς πατέρας ἦκον ἐπιφανέστατος ἦν. nec aliter in Vit. Apollon. II. 30. p. 82. τὸ ἐς πατέρα καὶ μητέρα ἦκον. Ib. VIII. 7. 10. p. 343. ἄξιον — λόγου πάντος τοῦ ἐς εὐφημίας ἦκοντος. Obiter corrige Ib. I. 29. p. 37. ex Cod. Vrat. ἐδόκει γὰρ Ἀρταξέρξης εἶναι ὁ καὶ Ἑρξου, καὶ μεθεστῆκεναι ἐς ἐκείνον τὸ εἶδος. Περιδεῶς δὲ εἶχε μὴ ἐς μεταβολὴν ἦκει (ἦκη vulgo) καὶ πράγματα αὐτῷ ἦδη.

P. 3, 3. φορὰ γὰρ ἔση ἀμφοῖν. φορὰ, ut ὁρμή, de motu cum animi tum corporis. Vid. *Boissonad.* ad *Heroic.* p. 571. *Wytténb.* ad *Plutarch.* T. XII. p. 848.

P. 3, 4. εἶδη καὶ ἔργα. inverso ordine ἔργα καὶ εἶδη. Cod. Flor. — συμμετρῶν δὲ οὐκ ἐπαινεῖ. συμμετρῶν. C. D. De symmetriae legibus in pictura observandis monet etiam *Philostr.* *Iun.* p. 110. 8.

P. 3, 5. δι' ἣν καὶ λόγου ἡ τέχνη ἄπτεται. λόγος non de loquela cum *Oleario* et *Heynio* acceperim, sed de ratione, unde symmetriae leges emanent. Pictura igitur, quae historiam complectitur et poesin, veritatem rerum et inventionem poeticam, simul et philosophia quaedam participat. F. G. WELCKER. Etiam in eloquentia commendatur symmetria. De qua orationis virtute monens *Aristides* Or. in *Sarapid.* T. 1. p. 49. (88) non scripsit: οὔτε γὰρ ὑπερβαλεῖν, οὔτ' ὑποδουλέω τῆς ἀξίας εἰσθῆναι. nec τῆς τάξεως, quod Anglo editori in mentem venit, sed, τῆς ἀμαξιάς. nec ultra arbitrium exagari, nec intra eam subistere patitur.

P. 3, 5. καὶ βουλομένῳ μὲν σοφίσσθαι. si quia rem argute exponere velit. Vid. *Olear.* de hoc vocabulo p. 92. 3. Vita *Apoll.* II. 6. p. 54. οἶνον δὲ ἀπὸ τῶν φρονίμων σοφίζονται. quibus verbis paulo post respondet, ὕλη κεκοιμημένη τοῖς Ἰνδοῖς. Ib. II. 22. p. 76. de tabula ex aere varii coloris ita composita, ut picta esse videretur: ἡγώμεθα σοφίσσασθαι αὐτὰ γραφικὸν τε καὶ χαλκευτικὸν ἓνα ἄνδρα. In talibus verbum σοφίσσασθαι faciendi habet significationem, adiuncta exquisiti cuiusdam artificii notione. Sic Vit. *Apoll.* V. 12. p. 197. ἰδὼν δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς τοὺς τριπύδας καὶ τοὺς διπλοχόους — οὐδ' ὅπως σοφίζοιτο αὐτὰ ἤρετο, οὐκ ἐδεήθη μαθεῖν. Ib. V. 26. p. 209. καὶ Τροίην μὲν, ὡς τοῖσιν, ἵππος εἰς διπλόρησεν, ὃν ἐσοφίσαντο οἱ Ἀχαιοὶ τότε. Cf. VI. 10. p. 238. lin. ult. *Imagg.* II. 8. p. 65, 25. σοφίζεται τινα ἡμῖν θάλαμον. In Vit. *Apoll.* VI. 10. p. 259. σοφισάμενοι δὲ αἱ δακτυλομόνοι τὸ ἀπαράτητον τῆς θυσίας, callide interpretari significat. Ap. *Plutarch.* Vit. *Aemil. Paul.* c. 5. T. II. p. 125. ed. Cor. ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία λογιέσθαι καὶ παρεπισχοπεῖν δίδωσι ποῖς σφίσεσθαι βουλομένους. vir doctus in *Creuzeri* M. letem. II. p. 35 e. σοφίσσασθαι legendum existimat, invito scriptore, qui σφίσεσθαι pro ἀφελείσθαι usurpare solet. Vid. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* Tom. XI. p. 549.

P. 3, 6. θεῶν τὸ εὖρημα. hoc loco et paulo post εὖρημα C. D. nec aliter Auctor libelli de Constr. Verb. ap. *Herm.* de *Em. Rat. Gr.* p. 366. ubi haec verba excitantur usque ad φαινόμενα. Edit. vet. Cod. Flor. et Pal. εὖρημα, quod sine lect. var. habetur etiam in Vit. *Apoll.* I. 18. p. 22. Formam εὖρημα ut minus atticam repudiat *Thom. Mag.* p. 393. praeunte *Phrynicho* p. 445. ubi vide editorem eximium. Caeterum similia de deo, rerum architecto, narrat *Himer.* Or. XXI. 6. p. 738. ὁ δὲ δὴ μέγας ἐν τῷ αὐρανῷ σοφιστῆς (artifex) πῶς περὶ τῶν ἄλλων (ὄλων corr. editor) βεβούλευται; νῦν κρύπτει νεφέλαις ἥλιον — νῦν ἔαρ ἀνθρώποις δίδωσι [σχεδάσας] τὰς νεφέλας, καὶ χρυσοῦν ἐκπέμπας ἥλιον. καὶ γῆν μὲν στέρει τοῖς ἄνθεσιν, αὐρανὸν δὲ ἀστρων χοροῖς, γαλήνην δὲ νηνεμία τὴν θάλασσαν.

P. 3, 8. *ἴσας τε καὶ ἐν οὐρανῷ φαιδρόμενα*, licet referre ad astra, quibus coelum distinctum est. De Orionis scorpionis historia necato Schol. ad *Odysseam* V. 121. οὗ οὖν θεοὶ ἐλησάντες ἀνδρῶν, δι' αἰσχροῦν ἀποβιβράδηνσαν πύλον ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ σκόρπλου. De ambibus certumque signis nostrum verba interpretatur *Olearius*. In fragmento ab *Edo.* edito in *Pract. ad Epist.* p. 813, natura dicitur interdum simulacra sponse edere, οἷον τῆς αὐτῆς καὶ τῆς νεφέλης ἐν αὐτῇ φάσιν ἀγούσης. Βλέποντι γοῦν ἐς αὐτὰς κοίταις τε ὁμοιοῦνται, καὶ παρδύλαται καὶ κενταύροις καὶ ἀρμάδι. *Via. Apoll.* II. 22. p. 74. τὰ δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ βλέπομενα, εἴτε δὲν αἱ νεφέλαι διασπαρδύσιν ἀπ' ἀλλήλων, τοὺς κενταύρους καὶ τραγέλαφους, καὶ καὶ ἅα οἱ λύκοι τε καὶ ἵπποι (cf. *Aristoph.* *Nub.* 542 - 346), τε φήσεις, ὅρ' ὅς μηχανικῆς εἶναι ἔργα; τοικεν, ἔφη. Ζωγράφος οὖν ὁ θεός, ὡς λέγουσι, κατακίπτον τὸ πτηνὸν αἶμα — κάθηται τότε, ὡς εἶ (sic scribo pro ὡς δ, quas *oculus Olearius* delevit) ἀδύρων τε καὶ γράφων ταῦτα, ὥστερ' αἱ παῖδες ἐν τῇ ψάμμῳ;

P. 3, 10. *ξυγγενέστατον*. editt. vatt. et *Flor.* *συγγενέστατον*. G. D. G.

P. 3, 13. καὶ πλαστικῆς μὲν πολλὰ εἶδη. πλ. μὲν οὖν π. ἐν *Cod. Flor.* Saepissime veteres vocabulum *πλαστική* retulerunt cum ad figlinam tum ad statuariam et sculpturam, quod a recentioribus factum esse improbat vir veteris artis egregie peritus, *Quatremère de Quincy* in *Iove Olymp.* p. 87. Passim iungitur γραφικὴ cum πλαστικῇ, ita ut haec verba totum hoc artium genus, quod in limitandis corporibus versatur, complectantur; ut ap. *Aelian.* V. H. IV. 4. *Aristid.* de *Munica* T. II. p. 63. In eundem modum πλαστῶν καὶ γραφῶν παῖδες iunguntur ap. *Lucian.* T. VI. p. 11. ed. *Mp.* Cf. *Ien.* *Lect.* *Lucian.* III. 9. p. 360. Statim accurate distinguuntur diversae eiusdem artis partes, αὐτὸ τὸ πλαττεῖν i. e. ars *Promethea*, quae limo utitur; iam statuaria et sculptura, gemmarum denique sculptura et caelatura, ἡ γλυφικὴ. *Ecphrasis* *Msc.* in *Cod. Guelph.* 82. τὰ μὲν οὖν ἄλλα γραφικῆς τε καὶ πλαστικῆς, καὶ ὅσα χρωμάτων ἄνδει ἢ πρὸς διαφοροῦς ἕλαις γράφοντες (*Scr.* γλύφοντες) ἢ πλαττόντες ἢ ἑόντες οἱ δημιουργοῦντες ἐξεικονίζουσιν.

P. 3, 13. Ab ipso *Philostrato* πλαστικῇ in hunc modum usurpatur. L. 10. p. 19, 17. et L. 15. p. 26, 14. τοῖς γράφειν ἢ πλαττεῖν δυναμένοις. Nec aliter *Callistratus* c. X. ἀληθελος πλάσμα. et c. XIII. τοῦ τεχνησαμένου — πλάσαντος τὴν μίμησιν. Cf. *Vit.* *Apoll.* p. 75, 12. *Plat.* *Hipp. Mai.* p. 298. A. *Xenoph.* *Symp.* IV. 21. ὡς εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν. *Anthol. Pal.* VI. 317. p. 291. *Πραξιτέλης* ἐπλάσεν — λυγδινά. Idem sculptor ap. *Athen.* XIII. 59. A. ἐπλάσαντο *Venerem* *Cnidiam* (ex marmore). *Agas-*

ἴσας ἀεὶ ἔχοντες. *Plutarch.* T. II. p. 215. A. ἐντεταλατο τοῖς περὶ αὐτὸν ἵμῃ τε πλαστικῇ μῆτι μμηλὴν τοῦ σώματος εἰκόνα ποιήσασθαι. (*Galenus Comment.* 3. in VI. Epidēm. s. 14. Σατύρου οὗς χάφρνοι τε καὶ πλάττουσι προμήκεις ἐξάκας ἔχοντας παρὰ τοῖς ὤσιν. *Lucianus* Phidiam πλάστην vocat. in *Hermot.* c. 54. et de *Morte Peregr.* c. 6. et hoc quidem loco ut Iovis Olympici fabricatorem. Hac, vocat etiam *Pausan.* V. 20. 1. de sculptoribus universalem utitur, ut insertum sit, num Saccade status IX. 30. 2. ex hære fuerit confata, an ex marmore sculpta. Polycletus autem ubi πλάστης dicitur, vereor, ne semper et ubique diverso fiat sensu, sc. ut de aeris fundendi artificio cogitetur, quae post primariam verbi πλάττειν significationem in arte est proxima, ut Romani *figere* et *factor* primum de argilla et cera, tam de aëre usurpant. Sic *Lysippus* constanter vocatur πλάστης; sic *Myron*, quem statuarium fuisse omnes norunt, in aliquot epigrammatis; *Silanion* etiam a *Plutarcho* Vit. Thea. 4. atque *Pausania* VI. 4. 3. qui *Plinio* est *factor*. *Tatiano* χαλκοῦργος; et *Pythagoras Rhegius*, qui *Plinio* iudice *figendi paritatis* nemini *secundus erat*, a *Pausania* Ib. §. 2. Hi igitur omnes χαλκοπλάται, quam vocem apud *Xenophonem* et *Plutarchum* obviam, illustrat similis *παραπλάστης*. *Plutarchus* de *Pyth.* Orac. c. 21. καὶ κηρὸν μὲν ἔω καὶ χρυσὸν ἄργυρὸν τε καὶ χαλκὸν ὅσα τε ἄλλα πλαττομένης οὐσίας εἶδη δέχεται μὲν ἰδέαν μίαν ἐκτυπουμένης ὁμοιότητος. Mirus est error *Plinii* XXXV. 43. qui locum graeci scriptoris de *Rhoeci* et *Theodori* plastice obiter inspectum exscribens, figuris eos immiscet. *F. G. WELCKER.*

P. 3, 15. τὴν λυγδίνην. Vid. *Anim.* ad *Anthol.* Vol. II. f. p. 32. et 139. Notanda structurae in his verbis varietas, quae sic procedere debebant: καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ πλάττειν καὶ ἢ ἐν τῷ χαλκῷ μέμνησις, πλαστική· καὶ οἱ ἔχοντες τὴν λυγδίνην ἢ τὴν παρλίαν λίθον, καὶ τὸν ἐλέφαντα, καὶ νῆ Δία οἱ γλύφοντες λίθους, πλάσται.

P. 3, 17. συμβέβληται. sic *Flor. Aug.* C. D. συμβέβληται. *Ald.* 1. 2. *Iunt.* 1. 2. *Cod. Pal.*

P. 3, 19. ἀπὸ τούτου γε ἐνός. τούτου τοῦ ἐνός. *Cod. Flor.*

P. 3, 21. καὶ βλέμμα γινώσκει. obtutum repraesentat; quo ipso animi affectiones significantur. ἢ τοῦ χαίροντος. articulum om. *Cod. Flor.* et *Guelph.* 77.

P. 3, 23. ὁ πλαστικός μὲν τις ἥκιστα ἐργάζεται. sic *Aug. B. G.* 8. P. C. *Ald.* 1. 2. *Iunt.* — τίς post μὲν abesse velis.

P. 3, 23. Neque tamen in oculis exprimendis omnino nihil valuit sculptura antiqua. *Lucian.* *Imagg.* c. 6. καὶ τῶν ὀφθαλμῶν

δὲ τὸ ἔργον ἅμα τῷ τραδῶν καὶ μεγαλισμῶν, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ *Πραξίτελει δοκούν*. *Neo-herum facum* puto, quae *Callistratus* refert de oculis *Amoris Praxitelei* p. 159, 20. et alius *Amoris* p. 149, 26. itemque de oculis *Medæe* p. 161, 9. et *Athamantis* p. 161, 28. *Narcissi* p. 150, 24. 151, 25. *Bacchi* p. 155, 33. *Aesculapii* p. 158, 4. Sed quid hoc ad pictorum artificium et varietatem in oculis exprimentis, in quibus examinandis et collaudandis inprimis diligens est *Philostratus*. F. G. WILCKEN.

P. 3, 26. καὶ ἡλιώσαν. II. 7. p. 64, 9. κομῆ δὲ ἐν ἡλιώσῃ κόμῃ. *Philostr. Iun.* XV. p. 137, 13. κόμη τε ἡλιώσα καὶ ἀνεστηκυῖα γυν. *Vit. Apoll.* VII. 42. p. 321. ἔστι δὲ οἷμαι ἡλιώσά τε καὶ ὑποκαίνουσα. ubi novissimum vocabulum ambiguae significationis. *Eupar. Vit. Phil.* p. 27. (16) πλὴν ὅσον αἱ κόμαι μελάντερά τε καὶ ἡλιώσαι κατεκλύντο. ubi vid. *Boisson.* p. 188. apud *Heliodor.* III. 4. p. 113. τὴν δὲ ἀπὸ κορυφῆς καὶ τοῦ μετώπου (sic *Cod. Mon.* 96.) δάφνης ἀπαιλοὶ κλώνες ἔστερον, δοῦσαι δὲ καὶ ἡλιώσαν διαδόντες. *candidam* non bene vertunt. *Comam* πορφύρουσαν in radicibus, rutilam et splendens in apicibus imitatus esse videtur *Epeus*, equi *duræto* artifex, qui dicitur ap. *Tryphiodorum* v. 66. ξανθῷ πορφύρότερον ἐπιβήναι τρίχα χρυσῷ. ut est ap. *Anacr.* Od. XXIX. λιπαρὰς κόμας ποθήσαν, τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.

P. 4, 4. ἤσαντο. ἤσαντο. Ald. 1. 2. Pal. — κράτος ἐπιστήμης. id quod in artis scientia summum est. *Vit. Apollon.* I. 7. p. 7. μνήμης τε ἰσχύος καὶ μελέτης κράτος. *summum studium*.

P. 4, 5. ἔρωτι ἐς αὐτήν. eis. C. D. De *Aristodemio Care* nihil, quod sciam, aliunde constat. *ἐπὶ ζωγραφίᾳ. ζωγραφίαν. Pal.* *ἐκῶν τετάρων.* sic C. *τεσσάρων.* vulgo cum *Cod. Flor.* *τῶν* (pro *ἐκῶν*) vitiose *Iunt.* 2.

P. 4, 8. κατὰ τὴν Εὐμήλου σελάν. *Helenam* in foro Romano ab *Eumelo* pictam commemorat *Noster* in *Vit. Soph.* II. 5. p. 570. Nec aliunde hunc pictorem cognitum habuit *Iunius*, nec *Winckelm.* in *Opp.* T. VI. 1. p. 328.

P. 4, 11. ὁμιλίας αὐτὰ τοῖς νέοις ξυντιθέντες. argumentum sermonis cum iuvenibus. *ξυντιθέντες.* *Cod. Flor.* C. D. *συντιθέντες.* Vulgo. — ἀφ' ὧν ἐρμηνεύουσι. *Ed. Iunt.* 2. et C. *ἐρμηνεύουσι.* *Iunt.* 1. et aliae edit. cum *Cod. Flor.* et *Paris.* 1696. Frequens omisio litterae σ ante et post εὔ. Vid. *Not. ad Anth. Pal.* p. 624. ad *Achill. Tat.* p. 447. Verbi *ἐρμηνεύειν* et compositorum ap. *Philostratum* usum illustravit *Boissonade* ad *Heroic.* p. 302 s.

P. 4, 13. ἀφορμαὶ δὲ ἐμοί. nihil mutant libri nostri. Scribendum tamen ἀφορμαὶ δὲ μοί.

P. 4, 16. Ἑλλῆνες καὶ ἄστυνοι. ad mores refer. et sermonem. Vid. *Ruhnken.* ad *Longin.* p. 269. s. ad *Rutil. Lup.* p. 117. *Lo-beck.* ad *Phrysiach.* p. 210. At illi non solum Graeci et ἄστυνοι fuerunt, aut ἄστυνοι, sed Ἀστικαί, si fides Codici Flor. Comparaveris *Epigr. Meleagri* in *Anth. Pal. VII.* 417. πάντα δὲ μετεκνοῖ. Ἀστικὸς ἐν Ἀστυνόοις κατοικῶν Γαδάρσις.

P. 4, 17. τῶν λόγων, om. P. sed in marg. a man. rec. additum.

P. 4, 21. τοῦ τείχους, τοίχους. P. — πρὸς θάλασσαν. Cod. Flor.

P. 4, 22. ἐξφοδόμητο. ἐξφοδόμηται, sic G.

P. 4, 23. ἐπὶ τετάρων, οἶμαι, ἢ καὶ πέντε ὁροφῶν. splendidum profecto opus. De Babylone *Herodotus.* I. 180. τὸ δὲ ἔστυν αὐτὸ ἐὼν πλήρες οἰκῶν τριωρόφων καὶ τετρωρόφων. unde *Dion. Halic.* *Art. Rhet.* 4. T. V. p. 228. memoriae lapsa πεντῶροφα καὶ ἐξώροφα facit. Antiochiae τὰς τῶν ἐξωκισμένων οἰκίας τριωρόφους nobis repraesentat *Liban.* *Or. Antioch.* T. I. p. 347. α. τετρωρόφους autem et παντρωρόφους Thebis in Aegypto ap. *Diodor. Sicul.* I. 45. p. 154, 40. et πολυωρόφους in Arado insula ap. *Strabon.* XVI. p. 1093. D. Cf. *Dorville.* ad *Chorist.* p. 630. s.

P. 4, 27. ἐνηρμοσμένων αὐτῇ πικτάων. Non ergo picti facere parietes, sed tabulae parieti insertae, easque undique conquistae seu collectae. Erat autem is solennis mos, ut tabulas pictas conquistatas in parietibus porticum includerent, quas etiam habebant gymnasia et academiae bibliothecis contiguae, at inambulando et disceptando animum corpusque recrearent. Adiunctae quoque erant porticibus, etiam publicis, scholae, seu quae Graecis λέσχαι; ut in *Octaviae* porticibus schola memoratur *Plinio* L. XXXVI. p. 27. in qua Antiphili Hesione, et Alexander ac Philippus cum Minerva in tabulis picti conspiciebantur, et in *Philippi portici* Cadmus et Europa, omnia ab Antiphili manu. Ita plures in iisdem porticibus memorantur tabulae Zeuxidis, Cephisodori, Pausiae, Theodori. Verba sunt *Heynii* in *Opusc. Acad.* T. V. p. 15. not. 1. Ut hoc loco ἐνηρμοσμένοι πίνακες, sic in templo Indico. χαλκοὶ πίνακες ἐγκειρόμενται τοῖσιν ἐκάστῳ γεγραμμένοι. Vit. Apollon. II. 20, p. 71. Polygnoti quoque tabulas Athenis ἐν τῇ ποικίλῃ parietibus insertas, apparet ex loco *Synesii* *Epist.* GXXXV. p. 272. B. quo ad hanc rem usus est doctissimus *Böttigerus* in *Archaeol. Pict.* p. 280. s. Adde *Plin.* XXXV. 10. Augustus in curia quoque, quam in comitio consecrabat, duas tabulas impresit parieti.

P. 4, 27. ἑμοὶ δοκεῖν. ἰσως, ἑμοὶ ἔδοκεν. margo inferior Cod. P. Vid. *Borneman.* ad *Xenoph. Symp.* c. 3, 6. p. 92. —

οὐκ ἀπαθῶς, οὐκ ἀπόνως gl. Cod. C. non sine labore. Cod. P. Est: non sine acro studio artisq[ue] amore. Similia vid. c. VI. p. 13, 21,

P. 4, 29. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ἀπ' ἑμαυτοῦ ᾠμην ἐπαινεῖν τὰς γραφάς. οὖν om. P. οὖν καὶ om. Cod. Flor. Post ἐπαινεῖν *Olearius* ex Cod. Land. δαίν in ordinem recepit, nullo librorum nostrorum acingente, Nemo facile hoc additamentum desideraverit. Vid. *Heindorf.* ad *Platon.* Gorg. p. 155. et quos commemorat *Bagh.* in *Crenzeri* Meletem. III. p. 88. 45. Apud *Dinarchum* c. *Demosth.* p. 62. τέτταρα γὰρ τάλαντά ἐστι καὶ ἐξήκοντα ἤδη εὐρημένα, ὧν οἴεσθε τὴν αἰτίαν τοιαύτην ἀναδεῖναι. *Reiskius* frustra desiderabat δαίν post οἴεσθε. In *Platonis Menexeno* p. 247. C. πατέρας δὲ ἡμῶν, οἷς εἰσὶ, καὶ μητέρας ἀπὸ χρητῶν παραμυθεῖσθαι, ὥς χρητῶν φέρειν. alterum χρητῶν dele auctore Eod. Mon. 490. Etiam in *Vitis Soph.* I. 24. p. 528. ὁ τὴν Ἰριν ἰδὼν ὥς ἐν χρῶμα, οὐκ εἶδεν (Scr. οἶδεν) ὥς χρητῶν θαυμάσαι. χρητῶν omittitur in Cod. Guelph. Passim post verbalia sequitur infinitivus, ad quem δεῖ assumendum; de qua structura primum in *Epist.* ad *Goellera* p. 274. quare in loco *Democriti* ap. *Stobae.* Tit. XLIV. p. 310. 54. καὶ οἱ φωνῆς ἄξια ἐρδουσιν — καταψηφισματέον, καὶ μὴ ἀπολύειν. non erat cur haereret clarissimus editor *Opusc. Sent.* Tom. I. p. 513.

P. 4, 32. ἐς ἑτος δέκατον ἤδη, φιλήκοος. expectaveris: ἐς ἑτος δέκατον, ἤδη δὲ φιλήκοος. in libris tamen nihil varietatis.

P. 4, 34. ἐρμηνεύειν. τὰς γραφάς addit Cod. Flor. quod tamen repetitum ex l. 30.

P. 4, 35. ἡγοῖτο. ἡγεῖτο. P. — ἐπιδείξιν αὐτὰ ποιησόμεθα. *Olearius* ποιησόμεθα cum *Morello* et *Iunt.* 2. Libri nostri, etiam *Iunt.* 1. Flor. et Paris. ποιησόμεθα.

P. 4, 36. ἐπειδὴν ἦκη. ἐπειδὴ *Olear.* ut in sexcentis locis, ubi *Morelli* editio, quam eius operae exscribent, ἐπειδὴ habet.

P. 4, 37. ὁ μὲν παῖς προβεβλήσθω. προχεκρίσθω. gloss. C. Vsum verbi προβάλλειν et προβάλλεσθαι apud sophistas illustravit *Olearius* p. 482. Cf. *Ernesti Lex. Techn. Rhet.* p. 286. Visitationis activa forma; media utebatur *Marcus* in *Vit. Soph.* I. 24. 2. p. 529. καὶ προβαλοῦμαι καὶ μελετήσομαι.

P. 5, 2. ξυγγραφεύμενοι. συντιθέμενοι. C. D.

P. 5, 3. μὴ σαφῶς. σαφές. Cod. Angl. — γράφομεν, γράσοιμι. Cod. Flor.

I.

SCAMANDER.

Scamandrum ad eundem fere modum tibi finge expressum, quo in Danubio formando sculptorem columnae Traiani usum videmus, nr. 39. editionis *Caroli Rossii*. Aqua igitur apparebat per campum effusa, unde pectori aut umbilico tenus humana Fluvii figura emergebat, eaque retroversa et manus ad insequentem Vulcanum tendens deprecantes. Tab. XI. *Θηνέϊ καὶ ὁ ποταμός, ἀνέχων τῆς δέτης.* Tab. XVII. *Ἠρώ καὶ Ἀλφειὸς ἐκ τῆς δέτης.* Cf. Xanthi descriptio ap. *Philostr. iun.* tab. X. p. 124, 16. Fluminis sipes flammæ lambebant per latum campum (πολὺ μὲν κατὰ τοῦ πεδίου, πολὺ δὲ κατὰ τὰς ὄχθας, quasi per ἐν διὰ θναίων) et circa pedes maximè Vulcani in Fluvii figuram irruentis hudebant; quas ex illo, ut aqua ex Scamandro, ortum habuisse, non dubitamus. Aliter visum est expositori recentissimo, qui Vulcanum ex alto se facit prorumpentem, dum flammæ planitiem inuadunt et fluminis instar ad verum fluvium prorepunt. (*Ueber Kunst und Alterthum von Goethe* Vol. II. p. 53.) Male res tractata est in picturis *Codicis Iliadis Mediolanensis* ab *Angelo Maio* editis tab. 52., ubi Scamander Achillem obiurgans sub senis specie integrè representatus est, fluvio simul ad verum appicto, et tab. 53, ubi Vulcanus in exundantes fluminis aquas faces duas immittit; Scamandro daemone in rupe sedente, brachio super urnam, unde flumen oritur, nixo; Iuno autem, precibus eius mota, Vulcanum reprimere videtur. Heynii iudicium, quo huius tabulae argumentum pieturae rationibus repugnare censet, probare nequeo. Ignis, in cuius descriptione offendere video interpretem Danum, *Torkilum Baden*, in *Commentatione de arte ac iudicio Pl. Philostr. in descr. imaginibus, Hafniae* 1792. p. 17., non consueto colore rubro erat, sed coruscum fulmen et candentem in camino flammam vel ipsum solis iubar referebat, quo significaretur non vulgarem hunc esse ignem, sed coelestis et aeterni ignis imaginem. Eadem elementa invicem sibi adversantia sub Apollinis et Neptuni personis pugnam committunt *Iliad.* XX, 67. XXI, 461. F. G. WELCKER.

Argumentum huius tabulae ductum ex *Il. q.* 305 ss. unde etiam *Lucian.* Dial. Mar. XI. Hoc caput tertium est in C. D.

P. 5, 5. *ἔγνων οὖν. οὖν* om. G. C. D. et Cod. Flor. Refertur illa particula ad enuntiationem aliunde assumendam. Nostrum locum sic expleveris: ut igitur ab hac tabula disserendi capiamus initium, nostine, haec ex Homero esse derivata, an ignoras?

P. 5, 7. ὁπως δὴ ποτε. sic G. C. D. ὁπωςδὴποτε. Vulg. — συμβάλλωμεν, οὐν ὃ τι νοεῖς. συμβάλλω μὲν. G. C. P. Edit. Ald. Iunt. συμβάλλωμεν οὐν. Cod. Flor. Paris. nec aliter Morell. et Olear. Haeremus in νοεῖς. Non enim nunc quaeritur, puer quid intelligat, sed quid flamma vestit in undis vivens. Quare legendum puto: ὃ τι νοεῖ. i. e. τὸ πῦρ ἐν τῇ ὕδατι τι βολεῖται. Vid. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. XX. p. 725. Eadem vi infra c. VI. p. 11, 27. ἰδῶμεν ὃ τὴν ποτε οὐροὶ νοοῦσιν. Vit. Apoll. V. 24. p. 207. τί δὲ αὐτῷ ἐνόει τοῦτο (quo hoc spectaret) αὐτίκα ἰδεῖσθαι. *Aelian.* Hist. Ani. VIII. 2. νοεῖ δὲ αὐτῷ τηριχαῦτι ἡ βοή εἰς ἀνάστασιν τὸν σὺν ὑποθήξαι. Ib. VIII. 5. καὶ ἴσασιν ὃ τι καὶ νόει ἦτε ἀφίξις αὐτῶν κληθέντων. Hac correctione admissa, iam recte sequitur, oratione ad puerum conversa: σὺ δὲ ἀπόβλεπον αὐτῶν. τῶν γεγραμμένων. scil. Nam hoc quoque loco αὐτὸς pro οὐτος positum; de quo usu vidi *Schneider.* ad *Xenoph.* Mem. III. 10. 4. *Heindorf.* ad *Platon.* T. II p. 5. T. IV. p. 457. *Baehr.* in *Creuzeri* Melet. III. p. 58 s. Sed ap. *Aelian.* H. A. I. 10. p. 8. ἀλλὰ τρέφονται μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων καὶ αὐταὶ πετόμεναι. rectius scribes αὐται cum Cod. Mon. et Aug. Paulo post in verbis, αἶπερ οὐν αἶ (αἶ tollendum videtur) πρεσβύτεραι καὶ αὐ καὶ τῷ βασιλεῖ παραμένουσιν. iidem libri iterum αὐται.

P. 5, 8. ἀπόβλεπον. ἀπόβλεπον. Iunt. 2.

P. 5, 9. ἑκάτα ἀφ' ὧν ἡ γραφή. i. e. fabulam ipsam apud Homerum, quam pictor in hac tabula representavit. — Μοχ' ἡ Πριάδος γνῶμη, est rerum in Iliade descriptio, eo consilio facta, ut Achilles, ira in Agamemnonea deposita, in ultionem Patrocli arma caperet.

P. 5, 10. ἐν οἷς Ὅμηρος ἀνίστησι μὲν τὸν Ἀχ. laudantur haec verba in libello de Constr. ap. *Hermann.* p. 377. ubi μὲν inseritur post Ὅμηρος. Ibid. p. 387 s. quaedam ex proximis excitantur.

P. 5, 15. ὅρα δὴ πάλιν· πάντα ἐκείθεν. spectant haec verba ad ea, quae praecedunt: σὺ δὲ ἀπόβλεπον αὐτῶν. contemplare Homeri descriptionem (omissa tantisper tabulae inspectione). — Iam denuo tabulam pictam respice, omnia illinc sumta sunt. P. G. WILCKEN. Similiter c. XIV. p. 24, 12. βλέπε πρὸς τὴν γραφὴν ἥδη, κατόψει γὰρ αὐτὰ καὶ δρώμενα.

P. 5, 18. ἀποχρῶν τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἀντιτάξαι. hac hyperbole usus est *Isocrates* Enc. Hel. c. 30. p. 219; de belli Troiani exitu: τότε πρῶτον τὴν Εὐρώπην κατὰ τῆς Ἀσίας τρόπικον στήσασαν. unde auctor *Charidemi* inter *Lucianea* §. 18. T. IX. p. 284. γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς

Ἀσίας ἐλθούσης. *Clem. Alex. Paedag.* III. 2. p. 259. ἡπειροὶ περικυνηταὶ δύο ἀπαιδεύτοις ἡδοναῖς — Ἑλλὰς ὅλη γαυρῶνται. *Aristid. Panath.* p. 129. θορύβου τοσούτου διὰ γῆς ἀπάσης καταρδανέντος, καὶ τῶν ἡπειρῶν ἀμφοτέρων κινουμένων (i. κινημένων, aut, cum Anglo, κινουμένων) ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. *Liban.* T. IV. p. 114. 25. καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐκείνητο, καὶ πάντα τῆς Ἀσίας ἐχώρει. ubi *Cod. Mon.* 96. κατὰ τῆς Ἀσίας. Guelph. πάντα τὰ κατὰ τῆς Ἀ. unde vide an fuerit: καὶ πᾶσα κατὰ τῆς Ἀ. ἐχώρει. Optime in hunc modum *Tacitus* (Hieros. lib. Cap. XIX. 58.) in descriptione castrorum regis Aegypti: Qui l' *Africa tutta Traslata viene, e qui l' Asia è condotta.*

P. 5, 20. κατὰ τὰς ὄχθας, περὶ τὰς ὄχθας. *Cod. Flor.*

P. 5, 28. ἀλλὰ χρυσσεῖδές καὶ ἡλιώδεις, χρυσσεῖδές. *Cod. Illud est ap. Polluc.* II, 214. X. 43. et *Diod. Sic.* II. 5a. Splendorem aureum et solarem igni Vulcano tribui ob originem calestem et divinam, recte monuit *Qlearius*, — ταῦτ' εὐκτα. ταῦτα *Cod. Flor.*

II.

C O M V S.

Comus, tametsi a Philostrato *δαίμων* dicitur, longe tamen abest a propria huius nominis vi; persona enim est mere allegorica sive poetica, in quam, haud ineleganti sed vulgari significandi modo translata sunt, quibus apte depingi possint iuvenes *χωμάζοντες*. Variæ est vocis *κῶμος* potestas; ea, quæ hic obtinet, Latino vocabulo, quum res non sit Latina, vix bene declarari potest, neque respondendum est iis, qui iuvenum Romanorum ebriam petulantiam ap. *Iuvenalem* III, 277. confuderunt.

Comissatio, convivium post cenam continuatum, et ipsa quidem Graece *κῶμος* dicitur, ut a *Pind.* I. II, 45, *Eurip. Cycl.* 345, *Alc.* 344. 806. 818, *Xenoph. Symp.* II, 1, *Anacr.* Od. 6, *Lucian. Toxar.* 12, *Plutarch. Praec. reip. ger.* 4: Θεμιστοκλῆς ἄπαραδόντῃς τῆς πολιτείας διακοσούμενος, ἀπέστησε τῶν πότων καὶ τῶν κῶμων ἐαυτόν. Sed hæc *comus*, qualem Philostratus describit, subsequitur. Quare tum *H. Stephanus* in Thesouro, tum *Schwarzius de Comissationibus Veterum* p. 43. hoc acensu Latinam vocem non pari posse dubitarunt. Etiam apud Ciceronem *vegetioris nocturnæ*, quæ in *Lex. Ciceroniano* infertur, cum *comissione* coniunctæ vestigia nulla, etiamsi addas locos *Philipp.* V, 6. et *ad Attic.* I, 16, 6. Quamvis casu factum videtur, quod nemo Latinorum scriptorum, de Graecis loquens, vocem *comissatio* eo sensu adhibuerit, qui Graecia

est proprius, quoniam in hunc derivatis *comissabundus* et *comissator* uti faciat *Livius* IX, 17. XL, 1. hoc etiam *Gell.* IV, 14. et *Donatus* ad *Ter. Adolph.* V, 11, 8.

Antiquissimus erat mos, ut usum late per antiquitatem Græcæ patentem extremis lineis circumscribamus, ut iuvenes catervatim, ut simul a comissione surrexerant, vespere cum fatibus, ad tibiae vel citharæ sonos cantantes saltantesque per vicos vagarentur. Sic romæ Homero, quamvis ab eo non memoretur, facile antiquiorem tradunt *Scat. Herc.* 281. et *Hymn. in Merc.* in cuius V. 481. mea sententiâ, non inest, quod voluit Vir *κραιταίος*, *Mythologische Briefe* T. I. p. 107., ut *κῶμος* sit ein *Schmaus-reigen*. Hinc *Aeschylus Agam.* 1100 (1164) summa cum vi Furiæ ait in Pelopidarum domo, sanguine humano inebriatas, infelici concentu ædes personantes, quoniam iam tanquam comus foras egredi et discurrere deberent, pertinaciter intus hæcere; *κῶμος ἐν δόμοις, δὺςπεμπτος ἔξω, ξυγγένων Ἐπιννίων*, ubi *Κῶμος* deus a Stanleio Furiis comes datus monstri similis est. 'Ο *κῶμος*, a *κῶμη* (*Poll.* V, 37. IX, 2, *Fest. Comiss.*) ut *ἀστός* ab *ἄστυ*, quamvis hoc non collective, primitus idem sonasse videtur ac ὁ *δῆμος*, quod ipsum descendit a *δῆ*, *γῆ*, ut *κῶμη* (æque ac *κῶμα*) a *κῆμαι*, *Dorfschaft*, *Landschaft*, *Gemeinde*, οἱ *κωμηταί*; tum præcipue eiusdem *κῶμης* incolæ *κωμάειν* dicebantur quatenus vel in symposiis, antiquitus etiam in syssitiis fortasse, vel in choris nocturnis per vicos agitandis, vel in choris et pompis Bacchicis, vel victoribus gymniciis deducendis in unum congregati essent. De pompis Bacchicis intelligendus *Demosth.* p. 433. Reisk. *ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνεν τοῦ προσώπου κωμάει*. Indos Baccho *κῶμον ἄγειν* ait *Dionys. Per.* 578, cuius trieteria *τριετὴς κῶμος* dicuntur in *Orph. H.* LII, 5. Hinc translate *κῶμος* de quovis coetu et comitatu adhibetur, ut de Hyacinthi pompa nocturna, *Eurip. Hel.* 1491, de Hippolyti sociis venatricem deam celebrantibus, *Hippol.* 55. de virginibus, quas Polyxena ad tumultum matris ductura est, *Troad.* 1191; aliquando ironice et facete respectu habito ad ludicrum comum, ut *Phoen.* 797. *Suppl.* 390.; *κωμάειν* autem de quibuscunque festis celebrandis, *Xenoph. Orop.* VII, 6. 15. 25. 26. *Demosth. de cor.* p. 321. Reisk. *κῶμον ἐκκλύβειν ἔγειραι*, Nonn. XIX, 148, 179. Secundario sensu comus est *carmen*, quod canitur vel a como convivali, et amatorio (*He-sych. Suid.*), vel in festis Bacchicis, non in dei tantum honorem (*ἐγὼ δὲ κῶμοις σε φιλοχόροισι μέλω* *Εὐϊον*, *Aristoph. Thesm.* 988. *πρὸς μέλος κωμῶν Φρυγίου κατ' οὐρεα κῶμον βοῶσι* *Λυδοί*, *Lucian. Tragopod.* 33.), sed in hominum etiam ludibrium (et de hoc quidem genere solo *κωμῶδός* vulgo usurpatur; inscriptiones autem docuerunt, hoc verbum etiam ad epinicia relatum esse) —

et utrumque quale fuerit optime discimus ex *Aristoph. Ran.* 518 ss., ubi epulum hos etiam choros antecedit, 376. — vel denique victoribus celebrandis, *κῶμος ἐπικίσιος*, de quo v. *Pindarus* et *Boeckhii* ad eum Expl. p. 143. Denique *κῶμος* interdum pro hymno qualicumque adhibetur, ut ap. *Aristoph. Thesm.* 104. *τὸν δαίμόνων ὁ κῶμος*; *Eurip. Phaeth.* fr. I, 44. *κῶμον ὑμεναίων — ἱμνῶν*. *Nonn.* XIX, 104. Tibiae etiam modus como peculiaris et saltationis genus ei congruum *κῶμος* dicebantur, *Suid. Athen.* XIV. p. 618. C. *νόμος κωμάρχος* ap. *Plutarch. de Mus.* 4., unde nomen *Κώμαυλος*. Erant autem variae eiusmodi nomorum species, *κῶμος*, *τετράκωμος*, *ἡδύκωμος*, *θυροκοπιχόν* sive *χραυσίθυρον* (quod *Plutarchus Amator.* 8. p. 753. *παρὰκλαισίδυρον* vocat), cum saltatione omnes coniunctae. *Athen.* l. l. *Poll.* IV, 109.

Illud comorum genus, quod est in vagatione nocturna, accuratius examinemus. Atque hoc antiquis temporibus fortasse fuit solennius. Ex comis publicis festisque ortum est hoc genus magis notum, ut et praeter dies festos lascivi iuvenes ex computationibus intempesta nocte cum cantu tibiisque et citharis, saltatione varioque hilaritatis et licentiae apparatus per urbem grassati vel ad alios convivantes commissatum irent (ut Alcibiades in *Platonis Symposia*, et coniurati Thebani ad *Polemarchos*, ὡς *κωμασταὶ ἐξελθόντες*, *Xenoph. H. Gr.* V, 4, 6.), vel ante fores amicarum commissabundi convenirent, quas cantionibus atque musica oblectarent. *Theognis* 885.: *Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχει πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων Κωμάζοιμι*. *Id.* 1063.:

Ἐν δ' ἦβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι πάννηχον εὐδειν,

ἱμερῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον·

ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλήτῃρος ἀείδειν,

τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον

ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;

τερπώλῃ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

(Vbi puellas ne cogites commissabundas, sed amore gaudentes.) of. 939 — 941. In pace, ut *Bacchylides* canit, *γυμνασίων τε νέους αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει*. Pacem et *καλλιχόρους αἰοιδᾶς φιλοστεφάνους τε καὶ κώμους* *Euripides* etiam coniungit in *Cresphant.* fr. 4. Corollae ante cubiculi fores suspendebantur, saepe etiam fores effractae sunt, saepe in rixam itum inter ipsos commissabundas. et cum his, qui erant intus. *Pratinae* ap. *Athen.* XIV, p. 617. D. ὁ αὐλὸς dicitur *ὑπηρετίας κώμων μόνον*, *θυραμάχοις τε πυγμαχταῖσι νέων* (ita leg.) *θέα* (ita Godd.), *εἰς πάροινον*. *ἔιμεναι στρατηλάτας*. *Euripid. Cycl.* 53a.: *πληγὰς ὁ κῶμος λοιδόρον δ' ὕβριν φέρει*. *Isaens, Or.* 2. p. 39, 21.: — *οὐ μάλα καὶ κώμους καὶ ἀστέγειαν πολλὴν — μεμαρτυρήκασι γυνώσκει*

περὶ αὐτῆς. *Tertullianus Apolog.* 39. *catervas cessionum vocat, et classes discursantium eruptionesque lasciviarum*, in quas ab ethnicorum convivii discessum sit. Rixas has et verbera imitata est saltatio κῶμος dicta, ὀρχηδὶς κωμαστικὴ, *Poll.* IV, 4. 100. Insignis est colore postico Bacchi comus ad Althaeam actus apud *Eurip.* *Cycl.* 37.:

Τὲ ταῦτα, μῶν κρότος' σικιννίδων,
ὁμοίος ὑμῖν νῦν τε, ᾧτε Βαχχίῳ
κώμους συνασπίζοντες Ἀλθαίας ὄμους
προσῆτ', αἰοδαῖς βαρβίτρων σκυλούμενοι;
Adidos κώμων meminit Philostratus Epist. 42. Idem *Id.* II, 12. eleganter de apibus: κωμάζουσιν ἐπὶ τὰς τοῦ Διοφάντων θύρας. Dicebatur etiam ἐπὶ κώμον βαλγεῖν (*Theogn.* 940.), seu βαδίσαι, κώμον ἄγειν, ἐπικωμάζειν ἐπὶ θύρας, ἐπικώμον ἔναι. (*Strat.* n. 260. *Musae.*)

Tandem κωμάζειν improprie (sere ut nostrum *schwärmen* a tarba ad singulos translatum) de singulis usurpatur puellas ademptibus et earum ante prothyron, nisi extiperentur, excubantibus (κωμήσεις ἐπὶ θύραις, *Plat. Symp.* c. 10. *Callim.* ep. inter *Anthologiae Amatoria* n. 23. *Asclep.* ib. n. 167. ἔργα θυραυλικὰ καὶ κωμαιοῖται, *Philostr.* *Epist.* 53.) Comissabantur autem, si hoc uti licet verbo, et hi cum corona et face (*Aristoph. Plut.* 1041?), cum cithara (*Anacr.* fr. 16.) vel tibia, ut Mimnermus, Nannus amore flagrans, ap. *Hermesianactem* v. 38. *) (ubi perperam Schweigh. convertit: cum tibia comissiones cum illa instituit perfecitque, uti etiam Pratinæ verba supra laudata ad convivia falso trahit) et luditur a Comicis, qui incoenatus nec bene potus facem et coronas sumat. *Antiphanes* ap. *Athen.* VI. p. 243., cui opem affert *Meinek.* in *Quaest. Menandr.* p. 34. et *Apollodorus* ibid. Ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται καὶ θυροκοπήσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν, quae verba sunt *Aristophanis Vesp.* 1234. Hinc sextus demum crater comorum est, *Eubul.* ap. *Athen.* II. p. 36. cf. etiam *Anacr.* l. l. Huc pertinent haec *Alcaei*: Δέξαι με κωμάζοντά, δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι (ad modum popularis cantilenae, ut sunt quaedam in Sapphus fragmentis), et Bionis iucundissimum carmen 16. Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, *Theocr.* III, 1. Cf. praeterea *Eurip.* *Cycl.* 1495. *Plaut. Curcul.* I. 2, 60, epigrammata inter carmina *Theognidea* 1207. *Philostr.* I, 14.: κωμάσαντός ἐπὶ τὴν Σεμῆλην τοῦ Διός. Post Callimachum, Asclepiadem, Posidippum, Meleagrum, Philodemum harum elegantiarum monumenta

*) De vera h. l. lectione v. *Jacobs.* *Leben und Kunst der Alten* I, 2. p. 341.

certa non suppetunt. Vid. *Strat. Musa, Anthol. Pal.* p. 586. n. 115-119, p. 594. n. 167., p. 606. n. 250. Ep. *ἐρωτ.* p. 97. n. 64. p. 103. n. 112. p. 117. n. 197. p. 119. n. 211. Simile est quod plebs nostra hic illuc adhuc vocat *das Fenstergehn, den Fenstergang* (*Meinerts Volkslieder des Kuhländchens* T. I. p. 75.). Hoc canticorum genus, apud Romanos etiam frequenter obvium (v. *Kuinoel. ad Propert.* I, 16, 15.), primum omnium extitisse, lepidum commentum est *Ovidii Fast.* IV, 109. Postes coronis ornatos idem memorat *Metam.* XIV. 733. ut *Tibullus* etiam I, 2, 14.

Iam nos ad Philostrati Comum convertamus. Hic igitur ad splendidissimas aedes accedebat (*ἵκετ*), temulentus viribusque sera commotione exhaustis, ita ut ad vestibulum iam appropinquans inter ambulandum somnum tenere non posset, a quo quomodo pedetentim leniterque occuparetur, argutulus pictor lapide fixerat. Videlicet caput ille in pectus inclinabat, ut neque colli quidquam appareret, neque facies; sinistra manus solvebatur, dextra faculam remissius tenebat, nec multum abfuit, quin elabi sineret, cuius ille ardorem, quantumvis obrepente sopore, declinabat, sinistrum crura dextro superponens, manumque armatam face ab illo genu removens.

Plurimum offensae fuit viris doctis in *haste*, cui sinistra iuncti visa est: τὴν δὲ ἀριστερὰν προβολεῖσθαι ἄνεχον. *Zoega Anagl.* tab. 92. confitetur: *Il significato del dardo relativo al dio dè' conviti non arriva a penetrare. Ilgenius de Scol. poeti* p. cxcvii. cf. ccv. iuvenes *χωμάζοντας* armatos fuisse asserit ob hoc *Heliodori* IV, 12. (17). Sed ibi non consuetum comi genus, sed singularis violentia describitur; eadem est ratio narrationis ap. *Plutarch. Narr. amator.* 2. p. 772. Et vulgarem etiam comum in violentiam interdum versum esse, quis dubitat? Sic ap. *Philostr.* I, 12. puella (γύναιόν τι) urbem relinquit δι' ἄγλον πτόν. ἀρπάζεσθαι γὰρ αὐτὸ ἐφασαν, καὶ ἀπειδὴν ἐχώμαζον, καὶ δάκρυς ἐπείρων. Notabile est *Melaagri* epigramma 100. (*Anthol. Pal.* p. 592.) ita incipiens: *Ἀρπαζαί, τίς τόσον ἐναίχμασαι ἄγριος εἶναι;* (ubi *ἐναίχμασαι*, ne quem ludat, sensu improprio intelligendum), cuius vera vis et elegantia interpretes adhuc fugit, diversa tentantes. Poeta commissabundus *Heliodorae* suae fores frustra pulsavit; quare raptam eam ex domo suspicatur. Tandem sonitus auditur, prodit diu expectata, iamjam ac foras aedet, vel ianuam aperiet, ac animus amanti redit. Haec tibi magis etiam se commendabit explicatio, si comparaveris eiusdem poetae ep. 102. 103. 64. 56. (Ep. *ἐρωτ.* n. 165. 166. 191. *Strat. Musa.* n. 117.) At hostilia arma, quasi ad pugnam irent, gestasse commissabundos, non est credibile. Τίς γὰρ εἰς ἐστὲν ἡ νόμον ἀπλή-

σπένος ἔρχεται; *Herodian.* III, 12, 23. Οὐ πορεύονται μετὰ ξιφῶν ἐπὶ τὰς τῶν παιδικῶν θύρας οἱ ἀξιοὶ τοῦ ἀντιεῖναι. οὐ γὰρ πολεμικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ μουσικῶν οἱ ἔρῳντες δέονται. *Philostr.* *Vit. Soph.* I, 2. Ita etiam qui commissatum dant. Vnde Persius ap. *Liv.* XL, 9. in accusatione fratris non sine vi dicit: *Aperienda nimirum nocte ianua fuit et armati commissatores accipiendi, praebendumque ferro iugulum.* Neque arti hoc imponendum, quae, ne ornatus idoneus deceret, heroicis nobilibusque adolescentibus extra bellum quoque et venatum hastam tribuerit. Fax enim ad ornatum et actionem Comi sufficit; faci autem adeo incongrua et contraria esset hasta. Quare persuasum habeo, *προβολή* ignotum esse vestimenti vel genus vel nomen, fortasse ἀμπεχόνιον i. e. μικρὸν περισβλημα, utrique sexui commune (*Poll.* VII, 49.), eoque Como, ut statim videbimus, apprime conveniens. Probabiliter hoc nomen unus est *Visconti* in figura muliebri, *Mus. Piolem.* T. I. tab. 8. *Προβολή* universim et tegumentum, ut *προβολή* sive *περισβλημα* σπλάγχνων, quod ex *Aristotele* de partibus animal. *Schneider* affert, et in structura capitis *προβολαὶ* et *συμβολαί*, *Poll.* II, 36. Ab eodem verbo sunt *ἐκβλημα*, quod mulierum erat, *δύβολος*, *περιβόλαιον* (*ἐνεύναιον*), *Poll.* VII, 47. et ἀμφιβολή atque ἀμφιβλημα. Huc coniecturae, in quam ante nos incidit etiam *Heyssii* Censor in *Ephemerid. Jenens.* 1796. n. 372., et hoc favet, quod hastam cadentem *Rhetor* vix tacuisset. Per facem ardentem Comi figura illuminabatur (p. 6, 31.), uti per partes reliqua tabula per facies in turba dispersas (p. 7, 8.): maior pars quasi in tenebris erat, ὥς ἐν νυκτί (lin. 4.), quae pessime interpretatus est *Olearius*. Luminibus per alteram tabulae partem liberatiter sparsis, domus ex opposito, gratā oculis varietate, in obscurō posita, eaque ipsa obscuritate tempus nocturnum expressum erat. Simile luminis artificium observes tab. XXX, p. 49, 10. in *Pelope*, tum II, 10. p. 69, 30., ubi *Agamemnonis* et *Clytaemnestrae* caedes foculis collustratur, porro II, 29. in *Penelope* telam diurnam noctu solvente, denique ap. *Philostr. iun.* tab. V., ubi Nox ad *Herculis* cūnas adstat cum lampade.

Cum allegorica figura universum comum repraesentante coniuncta erat naturalis eiusdem imago, iuvenum turba, cum facibus confusisque clamoribus, mulierculis, tibicina et crotalistris, vel pluribus intermixtis, commissabunda incessens, illo veluti duce, ut in quem dictum illud veterum cuiusdam accommodari possit, nempe caeteros esse commissabundos, illum vero comum ipsum; vel quod *Plinius* XXXIV, 20. de *Silanionis* fictoris *Apollodoro* ait, in quo insania expressa erat, non hominem ex aere factum esse, sed iravundiam. Atque in hunc modum *Noster* etiam I, 15.: Ὁρα καὶ

τῇ Ἀριάδῃ, μᾶλλον δὲ τὸν Ἴππον, et *Zepoñime* in *Anthol. Pal. IX, 711. T. II. p. 247.* αὐτὴν Γραμματικὴν ὁ ζωγράφος ἤθελε γράφει. *Βλέπομε* γράφας, τὸν σκοπὸν, εἶπεν, ἔχω. Nemini enim illi, qui Philostrati descriptionem curiose contulerit, fidem faciet. *Heynius*, solius Comi figuram „ad picturam referri debere, caetera Rhetori deberi, qui omnia, quae in commissatione sint ac fiant, commissantium turbam et habitum, et ipsum plausum, κρότον, apposuerit, non quasi ea in tabula visa fuerint, sed quae ipse mente et animo videre sibi visus fuerit; esse ea adeo orationis ornamentum, non argumentum picturae.“ Vt dea, figurarum copiam oratione aliquanto exaggeratam videri, Heynianae tamen explicationi cum totius descriptionis tenor et habitus repugnat; μὴν ἰτεμ, facillime dirimunt singularia quaedam, ut quod observatur, ad lampadum lucem commissabundos et quae ante pedes sint videre posse, et vicissim eos a spectatoribus videri, puellas etiam adesse, viros muliebri habitu incedere, coronas denique marcescere. Talia mente videre, ubi nil nisi una figura ante oculos posita fuerit, non Rhetoris foret, sed nugatoris et delirantis. Disertis adeo verbis auctor *μιμῆσθαι τινὰ τῇ γράφῃ καὶ κρότον* ait, quo maxime comus egeat, unde non omitit eum in comi descriptione vivida tab. XII. p. 22, 23. Et peculiaris quidem comi is κρότος, qui statim pingitur p. 7, 22., neque confundendus cum eo, quo puellarum cantui subvenit *magistra II, 1. p. 53, 20.*

Aliud est, in quo haeremus. Quid enim est rei, quod ad *νογί* spongi aedes comus agitur? Num ad amici nuptias contentu concelebrandas? Non crediderim. Ad coenam potius somus irrumpit; qui nullam sperneret quidem, — quippe *ἄκλειτος κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι* (*Adag. p. 346. ed. Schottii*); — sed prae aliis frequentare amaret nuptialem. Apud *Euripidem* in *Alc. 918.* Admetus post mortem coniugis nuptiarum recordatur, quomodo in thalamum cum tædis et cum cantu introierit, sponsae tenens manum, sodaliumque turba hymenaeum canentium ipsum secuta sit: *πολυάχνητος δ' εἶπετο κῶμος*, ut Danaïdum sponsi ap. *Ovid. Her. XIV, 29. mero dubii, comitum clamore frequentes* intrant thalamos. Hic quidem κῶμος improprie intelligendum; *Philippus* autem ep. 79. (*Anthol. Pal. p. 231. n. 186.*) ad hunc morem, quod ad nuptiales coenas commissabundi venire solerent amici, multo cum lepore alludere videtur:

Ἄρτι μὲν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπῆγει
λατὸς, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις.

Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν κ. τ. λ.

Tangit eundem *Nonn. V, 557.*: μετὰ προτέρους ὑμεναίους ἔς
θαλάμους Ἀδάμαντος ἐκώμασε παρθένος Ἰνώ. (*Κρότοι* iidem

sunt, quos Philostratus in fine capitis describit.) Noster quidem sponsus coenam iam reliquerat; quod *G. Zoega* ad *Anagl.* tab. 92. illius circa thalamum comissionem continuari putat, verbis non inest. Sed produci eam a iuvenibus ultro ingressis post sponsi discessum apud Romanos quoque esse solitam, observat *Cilano* in *Antiquitat. Rom.* T. IV. p. 1024. 1026. Pertinet huc, quod *Euripides Ion.* 1200. columbarum alatum comum in templum ait intruere vinumque ex sacris crateribus libare ac bibere. Cyclops ap. eundem (444. 506. 535.) ἐπὶ κῶμον iturus est ad fratres. Sic etiam in plerisque locis a doctissimo enarratore ad Philippi ep. laudatis verbum εἰσχωμάζειν significantius usurpatum, et nunc potioris nunc amatorius comus respici videtur. In eodem ludunt *Aeschylus* fr. 419. φοβίης Ἐκάτης κῶμον ἐδέξω, de somniis homicidae; *Hermogenes*, χωμάσας ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον, *Antigonus*, *Anthol. Pal.* p. 427, 406, ubi rana in poculum argenteum immissa: ὁπὲρ τοῦ εἰς Διόνυσσον ἐχώμασαι, *Plutarch.* καὶ τις λόγος ὡς ἡ Ἀφροδίτη χωμάσῃ παρὰ τὸν Διόνυσσον, ut ap. *Hor.* IV, 1. 11. Romanorum quidem *comissatum ire* de amore nunquam adhibetur. *Quin comissatum* (e convivio) *ad fratrem imus?* *Liv.* XL, 7. *in domum — comissabere.* *Hor.* IV, 1, 11. *Quisquis praetereat, comissatum volq̄ vocari* *Plaut. Stich.* V, 4, 4.

Meretrices ut symposiis Graecorum interessent, eo erat unitatius, quo minus matronis et virginiibus maritos ac patres ad convivium comitari licebat. *Isaeus* p. 39, 23. *Cornel. Nep. praef.* Aderant tibicinae, psaltriae (*Plat. Com.* ap. *Athen.* XV. p. 665. *Xenoph. Symp.* II, 1. *Ael. V. H.* VII, 2.), tympanistriae, crotalistriae (ut in tabula nostra) (*Meleag.* ep. 60. ἐρωτ. n. 175.), arundine canentes (*Leonid.* ep. 1. ἐρωτ. n. 206), saltatrices. Praeterea delicatus quisque et libidinosus amicam suam vel pulchellum puerum comissatum (ἐπὶ κῶμον) secum ducebat. *Demosth.* in *Neaer.* p. 1356. Reisk. cf. *Soph.* ap. *Athen.* XL p. 783. *F. Posidipp.* ep. 12. ἐρωτ. n. 183. Hinc si iuvenes comissabundi evolebant, tibicinae aliaeque Μουσέων εὐχολοὶ ἐργατίδες laetam catervam sequebantur. *Dio Chrys. Or.* 4. p. 77. voluptatem pingit sub specie iuvenis comissabundi, ebrii, saltantis atque canentis, ab impudicis cymbalistriis et tibicinis abrepti. Optime hunc usum illustrat septem Thebanorum coniuratio ap. *Xenophontem H. Gr.* V, 4, 6. et *Plutarchum*, quorum hic ita describit coniuratorum dolum, de *Genio Socr.* 29.: Ἐνιοὶ καὶ χιτώνια τῶν γυναικῶν ἀμπεχόμενοι, μεθύοντας ἀπομιμούμενοι κῶμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν, et in *Vit. Pelop.* 11.: Χάρων δὲ καὶ Μέλλων ἐπὶ τὸν Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον, ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς δῶρον καὶ δασεῖς στεφάνους ἐλάτης τε καὶ πύκνης περιχέμενοι,

κατασκήζοντας τὰ πρόσωπα (quibus Centauri etiam κωμάζοντες titantur ap. *Aelian. V. H. XIII, 1.*) Διδ καὶ ταῖς θύραις τοῦ συμποσίου τὸ πρῶτον ἐπιστάτων, αἷς πάλαι προσεδόκων γυναικῶν ἦκειν. Aelianus illic de duobus Centauris Atalantes amatoribus narrans, ἦν δὲ ἄρα, inquit, ὁ κῶμος αὐτῶν οὔτε αὐλητρίδες, οὔτε αὐτὰ δῆπου τὰ τῶν μεραλίων τῶν κατὰ πόλιν, sed totae piceae incensae pro facibus erant, quarum flammae universum populum, nedum virginem unam exterrere possent. Centaurorum comos superavit Alexander, quum Persepoli festo ob Victoriam instituto, Thaïde suadente, cum ebriis familiaribus foeminisque musicis, quae epulo intererant, cum facibus, cantu tibiisque et syringibus immanem comum agens regiam incesset, cui primam Thais facem iniecit. Atque hunc simul Baccho epiniciū comum ac celebrare profitebantur. *Diodor. XVII, 72.* Regiam solam, non urbem incensam esse demonstrat *Sainte Croix Examen crit. sur les anciens historiens d'Alex.* p. 311 s. ubi de como ne γρῦ quidem. Talem vero ducem quis miretur iter per Caramaniam in computationem per septem dies atque noctes non intermissam, exercitum in comum mutasse, *Plutarch. Alex.* p. 702. B., ut de hoc itinere vere dici possit, quod *Livius IX, 17.* figurate ait: *Femulento agmine comissabundus per Indiam incescit?*

Comos amatorios in vasculis pictis, in quibus nihil magis obvium quam comissiones sive computationes cum tibicinis et psaltriis, tres mihi videor agnoscere ex eodem archetypo, paucis mutatis, expressos, in collectione *Milliniana* T. I. tab. 27. et T. II. tab. 42., et in ea, quae nuper edī coepit est a cl. *Laborde*, tab. 52.; quibus tibi indicatis, si forte irascaris, quod plura, quae nunc non exspectares nec appeteres, tibi sint devoranda, in gratiam mecum redibis; adeo hae picturae sunt venustae si verus lineamentis accesserit sensus. Comum agunt iuvenes quidam, quos initiatos vocat editor, daduchos, bacchanalia, res sublimes somnians, cum tibicina, facibus et tympano instructi, partim saltantes; agunt autem Dionysiorum tempore, quod capitis ornamentum hederaceum prodere videtur: ceteroquin species haud diversa ab ea, qua vulgaris comus aptissime repraesentari possit.

Vt iam ad nostram tabulam revertar, praeter puellas viri etiam aderant muliebriter ciucti et stolati, miro ad primum aspectum usu, sed cuius luculentum exemplum habes ap. *Plutarch. X. Orat. Vit. in Demosth.* Φασὶ δὲ τινες καὶ ἄσώτως αὐτὸν βιώσαι γυναικεῖς τ' ἐσθῆσι χρώμενον καὶ κωμάζοντα (comma inter utrumque verbum consulto omitto) ἐξάσσοτε, ὅθεν Βάταλος ἐπικληθῆναι (ab Aeschine; de *Coron.* p. 288. Reisk.). Probabiliorem convicii originem solam idem indicat *Vit. Demosth. 4.*

Sed ex altero loco discimus, nullam aliam ob causam quam ob corruptelam masculinamque Venerem viros muliebri in comis se induisse veste; nam Batalum, i. e. hominem mollem et cinaedum vocatum esse, qui hoc fecerit, credebatur. Ceterum Batali nomine celebris erat persona comica (quod fugit *Hemsterhusium* ad *Aristoph. Plut.* p. 365. locos veterum de Batalo ut persona historica tractantem), ex eo genere, quo pertinent antiquiores illi Margites, Maricas et alii quidam, Apellis etiam *Ἀπῶν* aliique similes pictorum personae, ipso nomine mores, quibus adumbrandis fictae sunt, declarantes. Ad rem nostram facit, quod *Libanius* Batalum comoedinae muliebriter calceatum fuisse tradit. Fictum etiam est Batali tanquam poetae nomen, ad cantilenas molles et lascivas, quales batali comissabundi desiderarent, indicandas, de quo *Plutarchus Demosth.* 4.: *Ἐνιοὶ δὲ τινες ὡς ποιητοῦ τρυφερά καὶ παροίγια γράφοντος τοῦ Βατάλου μέμνηται.*

In ipsius Comi persona iudicanda miro quodam casu factum est, Heynius ut in falsa erroris a Philostrato commissi suspicione cum alio praestantissimo viro conspiraret, *Georgio Zoega* ad *Anagl.* tab. 93. p. 216. not. 45. Vterque enim Sophistam pictoris mentem non assecutum esse aspicabatur, uterque Somni potius, i. e. quietis nocturnae (non Nocturni somno sopiti) imaginem exhibitam fuisse opinatus est, et Zoega quidem novorum coniugum „tempus nocturnum et quietem.“ Enimvero Como nostro nihil prorsus cum Somno commune est praeter corollam, somni perinde ac mortis genium apprime decentem, de qua re alias dixi, *Zeitschrift für alte Kunst*, T. I. p. 464. Discrepat caput non leniter inclinatum, sed lassitudine somnoque altius depressum, abhorret fax non consulto inversa, sed per somnolentiam oblique sinistrorsum directa, id quod nunquam in istis Geniis videmus; neque profecto pictor id agens, ut ostenderet, quomodo in somnolento mentis tamen veluti recordatio quaedam atque consuetudo esse soleat, ut a periculo imminente sibi cavere, et, sensibus quacunque re affectis, tanquam mentis conscius, agere etiam quaedam possit, pedem pedi simpliciter imponere satis habuit, quomodo somni Genius et alia quaedam statuarum genera formari solent; sed totus in eo esse debuit, ut incertum non prorsus vigilis, neque tamen somno plane oppressi statum proprie, i. e. non ad solennem aliarum figurarum normam exprimeret.

Iam quum ab hoc solo Philostrati loco, cuius verum sensum eroscere conatus sum, deus Comus repetitus sit, festorum ac conviviorum praeses (saltem si comissabundorum sive vagationis nocturnae deum dixissent, species aliqua veritatis foret), convulsa hoc modo inveterata opinione, exsulet in posterum meo quidem voto

hoc numen, quod antiquitas non ignoscit, ex libris mythologicis. Comus praeterea casu forteque dictus est ab Aenea Vico Genius in gemma quadam levis aut nullius momenti, cum face inversa, sine corona, stans ante fores, apposito supra basi altiore vasculo: quod deinceps repetierunt *Maffrius Gemm.* T. III. tab. 83., *Montefalco Antiqu.* T. I. P. 2. tab. 263., *Meyerus de diis ac deabus* Ἰαδοῦκ. p. 30. alique. Monuit Heynius, nec de vetustate artis constare, et perinde esse posse Hymenaeum. Cupidius etiam Comi nomen in *Millini Gallerie mythologique* T. II. p. 69. taedifero cuidam in *Zoegae Anaglyph.* tab. 62. sculpto impositum est. A *Zoega* tab. 92. illud nominis inditum est iuvenili figurae, alis instructae capillis muliebriter compositis, in templi vestibulo stanti; et hoc praeter veritatem, quum alae, ne plura proferam, in Como, etiam vino somnoque non gravatus esset, nullo modo ferri possint. Praeterea fictum numen ab eodem viro in anaglyphorum doctrina regnante intruditur in marmor Vaticanum, v. librum meum modo cit. p. 389., et in duo alia, quae in schedis eius descripta inveniuntur, Mattæianum unum, alterum in suburbana ecclesia S. Agnetis exstans. Eodem nomine aliae figurae satis inter se diversae, inter quas adeo Amor est cum Sileno ipsum amplectente, inventum si quod aliud haud ambigua significatione, copulatae sunt in *Hirthe Bilderbuch* p. 224., ubi Zoegae Pseudocomus, fere ut librorum texta de coniectura emendantur, mutationes quasdam expertus est. Librum obscurum *Dissertations sur le culte, que les Grecs et les Romains ont rendu à Antinous et à Comus par M. de Riancourt* 1723. non vidi.

Philostrati Comus ex deorum concilio relegatus in classem non multo minus numerosam allegoricarum figurarum intrat. Eiusdem ille naturae est ac *Palaestra* infra II, 33. descripta, et Ἀγών, quem nos illic ad partes vocabimus, cuius Lysippi Καρπός, cuius porro ὁ Ἀῖμος est Atheniensium aliarumque civitatum arte expressus, tum *Musica*, qualis in Pherecratis comoedia prodibat a recentioribus musicis male habita, *Plutarch. de Mus.* p. 1141, et *Comoedia* ipsa et *Tragedia* ex marmore sculptae in Museo Vaticano et pictae olim ab Echione. Prae aliis autem cum Como componenda est *Methe*, Bacchi filia, mater et uxor, *Nonn.* XIX, 17 ss. quae ap. eundem XVIII, 124. Staphylo Satyro nupta est (en tibi *Praxitelis Ebrietatem nobilemque una Satyrum, quem Graeci periboe-ton cognominant*, *Plin.* XXXIV, 19, 10.), quae in Pausii pictura avidis bibit haustibus, *Paus.* II, 27, 3, in Sileni sacello poculum huic daemoni praebet, *Id.* VI, 24, 6, et Baccho poculum infundit in anaglypho eleganti in theatro Atheniensi effosso ap. *Stuartum* T. II. cap. 3. p. 23.; quaeque in hoc aliisque anaglyphis caput

eredemmo coopertum habet (v. illud, quod editum est a Zoega, tab. 71., ubi Metha cum Staphylo aut Ampelo iuncta est, et quas illic not. 3, laudata sunt), uti Alcaci potiores gnaphallo, *Athen.* X. p. 430, Voce *δαμῶν*, unde omnino error natus, Philostratus ex auae aetatis more latiore sensu usus est. Sic *Dia Chrysost.* Or. 4 p. 73 ss, sub daemonum specie avaritiam, voluptatem, gloriae cupiditatem allegorice depingit.

Vnum addamus, ad argumentum nostrum proxime pertinentem, *Comum Bacchicum*, cum nostro como nocturno et, ut ita dicam, profano et privato non confundendum, qui Satyri barbati persona iadatus, in vasculis pictis plus aemet representatus est, Nempe hoc habitu et sub Silenorum forma plebs Bacchi festum celebrabat: mulieres Baccharum personam agebant. Quenam in rebus Bacchicis omnibus Graeciae populis communia fuerint, quibus Dorienses maxime et Iones differant, nondum satis accurate distinctum: Sed in vulgus notus est Lenaeprum comus per vicos vagans (*περὶ κομῶδίας* in Küsteri ed. Aristophanis p. 11.) nec minus is, qui ultimo Anthesteriorum die Athenis quidem a templo *ἔν' Ἀμναίς* procedebat (*χαριταλόκωμος λαῶν ὄχλος*, *Aristoph. Ran.* 218.), atque is, qui in magnis sive urbicis Dionysiis agebatur (v. lex ap. *Demosth. in Mid.* p. 517. Reisk.). In vasculis Comus variae personis allegoricis, Bacchico ornatu insignibus, deoque ipsi sociatur, *Ἀμφὶ Tischbeinium* T. II, tab. 44. (50.) praeter Comum, Dorice *ΚΑΜΟΣ* scriptum, adsunt *ΘΑΛΙΑ*, quam Comus, fasciolum sinistra tenens, altera manu attrectat, et *ΕΥΛΙΑ*, sub Baccharum specie, tum *ΠΙΘΟΣ* cum tibijs, et *ΟΙΥΟΣ* sub Satyri imagine, cuius personam alibi et *Ἀμπέλος* agit atque *Στάφυλος* itemque *Βότρυς*, Staphylus Bacchi et Ariadnes filius perhibetur in Naexiorum fabulis, Ampelon intonsum memorat *Ovidius Fast.* III, 409. *Ἀμπέλος, Οἶνος, Βότρυς* ap. *Himer.* Or. 9. p. 560. ex appellativis restituendi sunt. — In novissima collectione a *Dubois Maisonneuve* edita tab. 22. est vasculum quovis pretio dignum, cum quo convenit pictura sine nominibus et figurarum numero restrictior ap. *Tischb.* T. II. tab. 46. (35.), et quod attinet ad argumenti summam etiam *ib.* tab. 47. (38.) in *d^o Hansarvillii* Vasculis T. II. tab. 57. T. IV. tab. 18. 46, 72, ed. Paris. 1785. 4to, et prioris collectionis *Millingianae* tab. 24. *ΑΙΟΝΥΧΟΣ* iuvenis in medio sedet cum thyrso et phiala, cui a dextra sertum vel fascium porrigit *ΙΜΕΠΟΣ*, poma seu *μῆλα Κυθώνια* offert *ΟΙΩΠΑ*. Post hanc stat *ΚΑΜΟΣ*, thyrso instructus, deum attente intuens, una cum *Οenanthe* (ita enim legendum est pro *ΑΙΝΟΝΟΗ*), quae γένος ἀμπέλου, Oporae filia, sacram ferena uvam, a poetis dicitur. *Oenanthen* agnoscimus etiam ap. *Eurip. Phoen.* 237., ubi

ὀρνέας vulgo per minusculam scribitur. Ex poeti nomen ad homines transiit, quo e. g. tympanistria Samia utitur ap. *Plutarch.* in *Cleomene*. Ab altera parte *HAVOIN* (tu lege ἡδύοινος, ut ἡδύωρος) cum scypho, *EIPHNH* cum cornu pоторio et face, et *ISM*, cum melotte et aliis fructibus. Alius Satyrus lyram sonat. Pacem et comos poetae copulant supra laudati. In *Aristophanis Pace* Trygaeus, cui postquam illam liberavit Opora in matrimonium datur 605., Pacem invocat 975.: πότνι' Εἰρήνη, "δέσποινα χορῶν, δέσποινα γαμῶν. Hoc ego vasculum Viennae olim in aedibus Lambertianis examinans, nomina paulo aliter notaveram atque hic edita sunt; legi enim *KAMOS*, non *KSMOI*, quod hic scriptum est, tum *EOS* pro *IMEPOS*, et *IAM* vel *IAS* pro *ISM*, unde quid faciam neque nunc video. Etiam super Satyro post Oenanthem, quem nondum memoravi, scriptum notaveram nomen, sed incertum. In eadem collectione tab. 33. vasculum delineatum est cum quinque Satyris, quorum unus nomen habet adscriptum *NAVOINOS*, quod iterum ἡδύοινος i. e. *Ἀμπελος* esse, necum non dubitabis (ἡδύοινος vitium est epitheton, v. infra II, 34. p. 104, 22. ubi cf. *Iacobsius*, *Lucian. Cynic.* 5.) alius dicitur *KSMOS*, qui reliquos puellae instantes contuetur. Sed corrigendum est *KAMOS*; editori Doricam formam incognitam fuisse, quis miretur, quam *Viscontius* quoque *Mus. Piocl.* V. p. 86., et *Millinus*, *Vases peints* T. I. p. 20. not. 3. in *κῶμος* mutaturi fuerint; Viscontius postea pro *Κημός Labeo*; poai putaverit, in *Memoires de l'Institut de France*, T. III. Classe d'Hist. et de Litter. anc. p. 43. Eandem ut in *Καλός* converteret, frustra descendit *Inghiramius* ad vasorum Graecorum, quae ob nomen obsoletum utilissimae suae *Etruscorum Monumentorum* collectioni adungere ei placuit, tab. 26. — Quarto Comus Satyrus comparet in vasculo olim Rossiano, cuius prima notitia *Zoegae* in *Anagl.* tab. 15. not. 10, adumbratio autem debetur viro vasculis editis meritissimo, *Iacobo Millingen*, in vasculis nunc *Coghilliantis* tab. 19. *ΔΙΟΝΥΣΟΣ*, qualis ludicus vocari solet, *KAMOS* tibus inflans, sedens inter *EYOIA*(ν), quae Como corollam imposuisse videtur, et *ΓΑΙΑΗΝΗ*(ν) cum tympano. Galene et Euoca Irenes locum tenent. *EYOIA* legit tum Zoega, Derossii proximus, tum in vivis erat, vicinus; tum quo vas illud plus semel me inspicere memini, tum Viscontius l. l. p. 42. Ille autem emendabat *EYΔIA*, hic *Εὐόλαν* eandem esse vidit ac *Εὐιάδα* Horatii *Od.* III, 25, 9. (Sic *δυῖα* et *δυῖας*. Noster habet formam *Εὐῖας*, c. XIX. p. 32, 30.) Hinc fit probabile, in primo quoque horum vasorum scriptum esse *EYOIA*. Vltimae tres figurae sine nominibus repetitae sunt, mutata solummodo Galene actione, ap. *Tischb.* T. II. tab. 50. (52), ubi praeterea quarta tan-

tum figura, Satyrus, adest. Editor opinioni vulgari adhaeret Comum esse *Comissationem*, *le Banquet, ou le génie de la table*. Ad hoc hilaritatis et nequitiae genus vasculorum pictorum bona pertinet. Ex nominibus autem adscriptis iam nunc liquet, Bacchi comites in artis operibus saepe amplius quid significasse veteribus, quam quod statim in oculos incurrat. Componi cum his vasculis velim anaglyphum Bacchicum eximium, in quo Oporan et Mystida agnoui. *Zeitschrift für alle Kunst* T. L. p. 508 ss. Mystila ab artificibus esse representatam, discimus ab *Anacr.* XVIII, 10.

Non temere diutius in his versatus sum, sed ad illustrandam tabulam huius libri XXV. Dionysia ibi celebrant Andrii, quorum ipsi deo participi placet fieri, nave advecto cum Satyris, Lenaeis et Silenis (πλεῖ καὶ ὁ Διόνυσος ἐπὶ κῶμον τῆς Ἀνδρου). Amat enim comos, *Βάχχαις* — ἐμπρέτων, *κωμάσσης Διόνυσος*, *Aristoph.* *Nub.* 601. ἄγέτης κώμῳ, *Orph. H.* LI. 7. eiusque fabulosa turba, semper festiva, omnino κῶμος appellari potest, κῶμος *Εὐίου Θεοῦ*. *Eurip.* *Bacch.* 1167. Διονύσον κῶμοι, *Id.* *Palam.* fr. 5. Philostratus pergit: Τὸν Γέλῳ τὰ τε ἄγχι καὶ τὸν Κῶμον, ἡλωτάτω καὶ ξυμποτικωτάτω δαίμονε. Hos sub Satyrorum forma, ut Bacchi comites, tibi finge representatos, nominibus fortasse adscriptis, quia in Bacchico hoc comitatu personae non ad rerum et iustae imaginis veritatem adumbrari poterant. *Iocus* quod in artis operibus nondum occurrit, in tanta rerum varietate et quum nova quotidie in lucem protrahantur, quo minus illic revera ἐν εἶδει pictum fuisse credamus, non impedit. Cum como semper ille iunctus est: τοῦ γελᾶσθηναι χάριν cantiones phallicas i. e. comasticas inventas esse traditur (*Suid.* *Ἐξ ἀμάξης*). Iungit utrumque etiam *Euripides Alc.* 807.: οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια, ubi commissatio intelligenda. Spartae, ut pavori aliisque affectibus, ita Risui seu loco aedicula cum statua antiquissima sacra erat, quem tanquam laboris et severioris disciplinae condimentum in *comos* (εἰς τὰ συμπόσια) induci voluerant maiores. *Plutarch.* *Cleomen.* p. 808. *C. Sosib.* ap. eund. in *Lycurg.* p. 55. B. Hoc loco obtigit: Como etiam sacra quantulacunque instituta esse, quo magis constaret, quantum intersit, ut iuvenes ebrj ex intempestivis conviviis cum meretricibus comissabundi per vicos grassarentur, nemo veterum memoriae prodidit. At hoc etiam ille a Como Bacchico differt, cui si quis in hymnorum poesi cum Irene, cum Oenanthē, Opora, Methe et similibus pluribus locum fuisse putaverit, non obero. F. G. WELCKER.

Heynii suspicio, Philostratum in hac tabula explicanda a pictoris mente aberrasse, miram peperit conjecturam *Lenzii* in *Matthiae Miscell.* T. II. p. 64. Hymnaeum fuisse representatum, sed eum non κῶμον, sed κόμμον agentem, quippe qui in propylaeis

ῥαῖνδα vulgo per minusculam scribitur. Ex poesi nomen ad homines transit, quod e. g. tympanistria Samia utitur ap. *Plutarch.* in *Cleomene*. Ab altera parte *HAVOLV* (ita lege *ἡδύοιρος*, ut *ἡδύοιρος*) cum scypho, *EIPHNH* cum cornu potorio et face, et *ISM*, cum melone et aliis fructibus. Alius Satyrus lyram sonat. Pacem et comos poetae copulant supra laudati. In *Aristophanis Pace* Trygaeus, cui postquam illam liberavit Opora in matrimonium datur 605., Pacem invocat 975.: *πόττι Εἰρήνη, θέσποινα χορῶν, θέσποινα γαῖων*. Hoc ego vasculum Viennae olim in aedibus Lambegianis examinans, nomina paulo aliter notaveram atque hic edita sunt; legi enim *KAMOC*, non *KΛMOI*, quod hic scriptum est, tum *EPOS* pro *IMEPOS*, et *IAM* vel *IAS* pro *ISM*, unde quid faciam neque nunc video. Etiam super Satyro post *Oenauthen*, quem nondum memoravi, scriptum notaveram nomen, sed incertum. In eadem collectione tab. 33. vasculum delineatum est cum quinque Satyris, quorum unus nomen habet adscriptum *NAFOINOS*, quod iterum *ἡδύοιρος* i. e. *Ἀντίλος* esse, mecum non dubitabis (*ἡδύοιρος* vitium est epitheton, v. infra II, 34. p. 104, 22. ubi cf. *Iacobsius*, *Lucian. Cynic.* 5.) alius dicitur *KΛMOS*, qui reliquos puellae instantes contuetur. Sed corrigendum est *KAMOS*; editori Doricam formam incognitam fuisse, quis miretur, quam *Viscontius* quoque *Mus. Piocl.* V. p. 86., et *Millinus*, *Vases peints* T. I. p. 20. not. 3. in *κῶνος* mutaturi fuerint; *Viscontius* postea pro *Κηῶνος* *Labeo*, poai putaverit, in *Memoires de l'Institut de France*, T. III. Classe d'Hist. et de Litter. anc. p. 43. Eandem ut in *Καλός* converteret, frustra desideravit *Inghiramius* ad vasorum Graecorum, quae ob nomen obsoletum utilissimae suae *Etruscorum Monumentorum* collectioni adungere ei placuit, tab. 26. — Quarto *Comus* Satyrus comparet in vasculo olim Rossiano, cuius prima notitia *Zoegae* in *Anagl.* tab. 15. not. 10, adumbratio autem debetur viro vasculis editis meritissimo, *Iacobo Millingen*, in vasculis nunc *Coghillianis* tab. 19. *ΔΙΟΝΥΣΟΣ*, qualis ludicus vocari solet, *KAMOS* tibias inflans, sedens inter *ΕΥΟΙΑ*(ν), quae Como corollam imposuisse videtur, et *ΓΑΙΑΡΗΝΗ*(ν) cum tympano. *Galene* et *Euoca Irenes* locum tenent. *ΕΥΟΙΑ* legit tum *Zoega*, *Derossii* proximus, tum in vivis erat, vicinus; cum quo vas illud plus semel me inspicere memini, tum *Viscontius* l. l. p. 42. Ille autem emendabat *ΕΥΑΙΑ*, hic *Εὐόταν* eandem esse vidit ac *Εὐάδα* *Horatii Od. III*, 25, 9. (Sic *δυῖα* et *δυῖας*. *Noster* habet formam *Εὐῶς*, c. XIX. p. 32, 30.) Hinc fit probabile, in primo quoque horum vasorum scriptum esse *ΕΥΟΙΑ*. Vltimae tres figurae sine nominibus repetitae sunt, mutata solummodo *Galene* actione, ap. *Tischb.* T. II. tab. 50. (52), ubi praeterea quarta tan-

tum figura, Satyrus, adest. Editor opinioni vulgari adhæret Comum esse *Comissationem*, *le Banquet, ou le génie de la table*. Ad hoc hilaritatis et nequitiae genus vasculorum pictorum bona pars pertinet. Ex nominibus autem adscriptis iam nunc liquet, Bacchi comites in artis operibus saepe amplius quid significasse veteribus, quam quod statim in oculos incurrat. Componi cum his vasculis velle anaglyphum Bacchicum eximium, in quo Oporan et Mystida agnoscitur. *Zeitschrift für alte Kunst* T. I. p. 508 ss. Mystila ab artificibus esse representatam, discimus ab *Anacr.* XVIII, 10.

Non temere diutius in his versatus sum, sed ad illustrandam tabulam huius libri XXV. Dionysia ibi celebrant Andrii, quorum ipsi deo participi placet fieri, nave advecto cum Satyris, Lenaeis et Silenis (πλεῖ καὶ ὁ Διόνυσος ἐπὶ κῶμον τῆς Ἀνδρου). Amat enim comos, Βάχχαις — ἐμπρέτων, κωμίαςτης Διόνυσος, *Aristoph.* *Nub.* 601. ἄγέτης κώμου, *Orph. H.* LI. 7. eiusque fabulosa turba, semper festiva, omnino κῶμος appellari potest, κῶμος Εὐΐου θεοῦ. *Eurip.* *Bacch.* 1167. Διονύσου κῶμοι, *Id.* *Palam.* fr. 5. Philostratus pergit: Τὸν Γέλωτά τε ἄγει καὶ τὸν Κῶμον, ἱλαρωτάτω καὶ ξυμποτικωτάτῳ δαίμονι. Hos sub Satyrorum forma, ut Bacchi comites, tibi finge representatos, nominibus fortasse adscriptis, quia in Bacchico hoc comitatu personae non ad rerum et iustae imaginis veritatem adumbrari poterant. *Iocus* quod in artis operibus nondum occurrit, in tanta rerum varietate et quum nova quotidie in lucem protrahantur, quo minus illic revera ἐν εἶδει pictum fuisse credamus, non impedit. Cum como semper ille iunctus est: τοῦ γέλωτος χάριν cantiones phallicas i. e. comasticas inventas esse traditur (*Suid.* *Ἐξ ἀμάξης*). Iungit utrumque etiam *Euripides Alc.* 807.: οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια, ubi comissatio intelligenda. Spartae, ut pavori aliisque affectibus, ita Risui seu loco aedicula cum statua antiquissima sacrata erat, quem tanquam laboris et severioris disciplinae condimentum in *comos* (εἰς τὰ συμπόσια) induci voluerant maiores. *Plutarch.* *Cleomen.* p. 808. *C. Sosib.* ap. eund. in *Lycurg.* p. 55. B. Hoc loco obtigit: Como etiam sacra quantulacunque instituta esse, quo magis constaret, quantum intersit, ut iuvenes ebrii ex intempestivis conviviis cum meretricibus comissabundi per vicos grassarentur, nemo veterum memoriae prodidit. At hoc etiam ille a Como Bacchico differt, cui si quis in Lymnorum poesi cum Irene, cum Oenanthie, Opora, Methe et similibus pluribus locum fuisse putaverit, non obero. F. G. WELCKER.

Heynii suspicio, Philostratum in hac tabula explicanda a pictoris mente aberrasse, miram peperit coniecturam *Lenzii* in *Matthiae Miscell.* T. II. p. 64. Hymenaeum fuisse representatum, sed eum non κῶμον, sed κόμμον agentem, quippe qui in propylaeis

thalami mortem cuiusdam νυμφίου δαβλου, Adonidis fortasse, lugeat. Caeterum hoc caput, est *quartum* in C. D.

P. 6, 1. παρ' οὗ τὸ κομᾶζειν τοῖς ἀνθρώποις. παρ' οὗ τοῖς ἀνθρώποις τὸ κομᾶζειν. Parisin. 1696. κομᾶζειν. P. C.

P. 6, 3. βραδεία δὲ ἡ κατάληψις αὐτῶν. ἀσθενής. Similiter c. VI, p. 10, 32. μῶν ἐπήσθου τι τῆς ἀνὰ τὸν κῆπον εὐωδίας; ἡ βραδύνει σοι τοῦτο;

P. 6, 5. οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ. τοῦ ἀντε καιροῦ a correctore additum in Paris. — Contra ap. *Philostr. Iun.* c. V. p. 118, 27. γέγραπται καὶ ἡ Νύξ ἐν εἶδει, ἐν ἣ ταῦτα, λαμπρῶς καταλάμπουσα ἐρυτήν. Noctis et Diei imagines circumferebantur in pompa Antiochi ap. *Polyb.* XXXI. 3. p. 498.

P. 6, 6. τὰ προπύλαια. magnificentia vestibuli, ornati illius fortasse, magnam de nuptiorum nuptorum opulentia opinionem concitabat. In hac parte aedium comissantes coronas solebant deponere. Cf. *Athen.* XV. p. 670. D. Hinc Callirhoë ap. *Chariton.* p. 5, 22. οὐδείς ἐπὶ τὴν πατρώαν οἰκίαν ἐκώμασεν, εἶπε. τὰ δὲ σά (sic scribe pro τὰ δὲ τὰ) πρόθυρα συνήθη τυχόν ἔστι τοῖς κώμοις, καὶ τὸ γεγαμηκέναι σε λυπεῖ τοὺς ἐραστάς.

P. 6, 10. τὸ μὲν πρόσωπον ἐπὶ τὰ στέρνα ῥίψας. de χύψας aut τρέψας cogitabat *Wyttenbach* Ep. crit. p. 276. Mutatione nihil opus.

P. 6, 12. τὴν δὲ ἀριστερὰν προβολῶν ἐπέχων. *venabulum*, *προβόλιον*, est ap. Nostrum inter alia instrumenta venatoria, I. 28. p. 45, 19. Cf. *Xenoph.* de Venat. X. 3. *Polluc.* V. 23. ibique *Iungerm.* Sed *venabulum* a Como teneri, idque *manu sinistra*, *Heynio* videbatur suspiciosum. At sinistrae quidem manus commemoratio non habet quod offendant; non magis, quam verbi *ἐπέχειν* usus, in quo haerebat Vir D. in Diario litter. univers. an. 1796. nr. 372. Vtrumque egregie tuetur Noster c. XXIII. p. 37, 17. de Narcisso: ὀρθὸν ἀναπαύεται ἐναλλάξ τῷ πόδε, καὶ τὴν χεῖρα ἐπέχον πεπηγότι τῷ ἀκοντίῳ ἐν ἀριστερᾷ. Nec aliter *Lucian.* in D. D. XI. 2. qui locus etiam ad proxima illustranda facit, de Eudymione: ἐμοὶ μὲν καὶ πάννυ καλὸς δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. Verbo *ἐπέχειν* autem sic iam usus est *Homer.* Od. p. 409. θρήνην — ᾧ δ' ἔπεχεν ληταροὺς πόδας ἐλαπινάων. et in Il. α. 219. ἧ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κόπῃ σκέθε χεῖρα βαρεῖαν. *Philostr. Iun.* X. p. 124, 21. de Xantho: τὸν πόδα ἐπέχει ταῖς πηγαῖς. Quid sit autem, quod *Comus venabulo* sit armatus, non satis apparet. Nota quidem violentia ad quam iuvenes interdum comum agentes procedebant;

quare mulier ap. Nostrum c. XII. p. 22, 12. iuvenum *περιπατῶντων* petulantiam timens, in domum munitam concessisse dicitur. Cf. *Theocrit.* Id. II. 127 s. et *Horat.* III. Od. 26, 7. ubi vid. Interpp. Sed nemo in talibus venabulo utatur tamquam vecte aut securi. Videtur igitur Comus venabulo uti ad gressum firmandum, fere ut Bacchum videmus in antiquis operibus thyrsu, qui proprie telum est, nixtum. *Ebria Maeonius firmat vestigia thyrsus.* *Claudian.* de R. Pros. I. 19. *)

P. 6, 14. καὶ ἀμειλῇ, τὸ εἰωθός. καὶ ἀμειλῇ τὸ ἥθος. *Morell.* ἀμειλῇ. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Cod. Flor. G. C. D. Verbum *ποηαeret* cum *ὦν συνέχει*, — τὸ εἰωθός *Olearius* restituit ex Cod. Laudan. τὸ εἰωθός. C. cum glossa, κατὰ τὸ συνηθές. *Infra* c. XXIX. p. 47, 6. γέγραπται δὲ περὸς μὲν, τὸ εἰωθός. *Philostr.* Iun. c. XIV. p. 135, 11. γέγραπται δὲ ἀχειροκόμης μὲν, τὸ εἰωθός, παιδρὰν δὲ ὀφρὺν ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ἐγείρων. *Apud Liban.* T. IV. p. 165. scribe cum Mon. 113, ἐξελθὼν ξωθεὶς, πεκλεισμένας εἶδον τὰς τοῦ γέροντος χεῖρας, οὐκ εἰωθός ὄν.

P. 6, 15. τοῦ ὕπνου. articulum om. Cod. Flor.

P. 6, 16. ὦν συνέχει. συνέχεις. G.

P. 6, 17. εἶχε διαφεύγειν. τοῦτο inserit *Thom. Mag.* p. 171. qui haec verba laudat usque ad τοῦτο. — Locum *Luciani* de Endymione huc imprimis facientem, supra laudavimus. *Lycón* ap. *Rutil. Lupum* p. 112. novissime solus in tricliniis relictus, non prius poculum ex manibus emittit, quam somnus oppressit bibentem, ac dissolutis artibus ipsum poculum suapte natura dormienti excidit. quae verba *Merrickius* commodè adnotavit *Tryphiodoro* v. 601 s. Quod somnolentiae h. l., idem tristitiae tribuit *Liban.* T. I. p. 516, 8. de Iuliani militibus: τῶν ὀπλῶν δὲ αὐτοῖς τὰς χεῖρας ἐκφυγόντων.

P. 6, 22. ἐπὶ τὰ ἀριστέρα. ἐπὶ τῇ ἀριστερᾷ, Cod. Flor. Idem *ἑκκλῖνοι* pro *ἑκκλῖνῃ*.

P. 6, 23. ἐκχειμένῳ. ἐκχειμένον. Cod. Flor.

P. 6, 25. τοῖς ἐν ὥρᾳ. opponuntur οἱ ἐν ὥρᾳ, non qui forma praestant, sed qui animi vigore et alacritate et coloris flore splendent, et Comus, in cuius vultu cum dormiens umbram a capite traheret, cura omnis et elegantia artis perditae fuissent. Eadem vi *infra* II. 34. fin. dicitur σὺν ὥρᾳ γράφειν, quod ad orationem

*) Haec non plane satisfaciunt, quia quod in Baccho comitumque eius imaginibus frequentissimum est, et usum habet omnibus notum, non cum eo componi posse videtur, quod in Como insolens est, et, quantum intelligimus, personae eius et loco contrarium. F. G. WELCKER.

transfert *Philostr. Iun.* p. 109, 13. Ieiunium est, quod additur; Comi faciem, quum in iuvenum vultu exornando pictores inter se armpulari soleant, eo fortasse in umbra positum esse, ut iuvenes tenera aetate, ἀπαλούς καὶ οὐπὶ ἐφήβους, velata facie comum agendum esse monerentur. F. C. WELCKER.

P. 6, 25. καὶ τυφλώττουσι γε ἄνευ τούτων αἱ γραφαί, praecipuo suo lumine et ornamento destituuntur. Vi translata *Pindar. Isthm. V.* 72. οὔτοι τετύφλωται μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν. i. e. splendore privatur, ἀμαυροῦται. Vid. ibi *Dissenium*, virum doctissimum, T. II. 2. p. 520. Eadem vi *Plutarch.* T. II. p. 1101, C. μὴ συνεκχόλπειν, μηδὲ τυφλοῦν τὴν πίστιν. Cf. *Eund.* T. II. p. 169. A. *Welckerus* noster comparavit etiam locum *Ammiani Marc.* XXV. 4. de Iuliano Imperatore: recolebat saepe dictum *Lyrici Bacchylidis*, quem legebat iucunde, id asserentem, quod ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat. qui locus non fugit novissimum reliquiarum *Lyrici* editorem *Chr. Frider. Neue* p. 8.

P. 6, 26. σμικρὰ δὲ τοῦ προσώπου. in Paris. 1696. prius δὴ videtur fuisse.

P. 6, 28. κελεύει δέ. κελεύειν. C. — ἀπερικαλύπτους. ἀπαρκαλύπτους. Cod. Flor. — τούτου, τοῦ καμᾶζειν sci- licet.

P. 7, 2. οὐ μέγας. ὀμμεγας. G.

Ib. ἀλλ' ἐπαινεῖν. ἀλλὰ editt. vett. cum libris nonnullis. ἄλλ' ἐπαινεῖν. Flor. — τὸ χαῦνον. τὸ μαλακὸν καὶ τρυφερόν. *Nicander Ther.* 897. χαύνης οἰνάνθης βρύα λευκά. Ib. 940. ῥιζία χαῦνα νειωρυχέος γλυκυσίδης.

P. 7, 5. τί λοιπὸν τοῦ κώμου; τί λ^{οι}πόν. sic P. κόμῳ. G. Sic ap. *Aristid. Encom. Rom.* T. I. p. 224. εἰς δὲ κῶμον καὶ πάσας εὐφροσύνας τέτραπται. plures libri cum ed. Flor. εἰς δὲ κόσμον,

P. 7, 6. ἢ οὐ πρόσβάλλει σε χρόταλα. σε om: C. sed glossator restituit. πρόσβάλλει. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Marg. Mor. In πρόσβάλλει libri nostri conspirant. Vit. Soph. I. 7, p. 554. πρόσβάλλει γὰρ με χεῖρ γυναικός. manum mulieris odorori ubi πρόσβάλλει Cod. Guelph. Ex nostro loco *Philostr. Iun. X.* p. 878. 6. ἢ οὐ πρόσβάλλει σε τὸ λιτόν καὶ αὐτοφύες τῆς μούσης. S. *Basilii* Hexaem. Hom. IV. p. 38. D. ἡδὺ δὲ καὶ ὅταν πράξειαι αὔραις τραχυνομένη τὰ νῶτα (ἢ θάλασσα) πορφύρουσαν χρόαν ἢ κυανὴν τοῖς ὀρώσι πρόσβάλλῃ. Fons locutionis est ap. *Platon.* de Rep. III. p. 401. C. Cf. *Koen.* ad *Gregor.* p. 36 s.

P. 7. 7. καὶ θροῦς ἐναυλος. *strepitus acutus*, vertitur, quo sensu idem vocabulum est in Heroic. XIX. 15. p. 758. de Thetide: ἐβόη δὲ τοῦδ', μέγα τε καὶ ἐναυλον. nisi est strepitus, tiliarum sono motus. Ap. Dion. Hal. de Thucyd. c. 36. T. VII. p. 900. ἀρμονία ἐναυλος, harmonia esse videtur, quam tiliarum concentus efficit. Obscura sunt verba in Od. Anacr. XLIX. 3. φιλοπαίγμονός τε Βάκχου Ἑτεροπνόους ἐναύλους. ubi fortasse post Βάκχου verbum excidit. Perperam Μανιάσιν ἐναύλοις vulgo legitur in Eurip. Herc. Fur. 873. pro μανιάσιν ἀναύλοις, quam Tyrwhitt est correctio, probata ab Blaisio ad calcem Iphigen. p. 295. ed. Lips. Quum domus sine tibus esse non soleat, Martis in pugna furores κῶμον ἀναυλόταςον appellat Euripid. Phoen. 797.

P. 7. 8. βοή ἑτακτος. ὠδή. Cod. Flor. — λαμπάδες τε ὑπερφαινονται. λαμπάδια ὑπερφαινεταί. Cod. Flor. λαμπάδια etiam Paris. 1696.

P. 7. 10. καὶ ἡμῖν ὁρᾶσθαι. καὶ ἡμῖν μὴ ὁρᾶσθαι. Cod. Flor. et Paris. Vulgata vertitur: *et vicissim a nobis videantur*. Hoc si voluisset *Philostratus*, perspicuitatis causa scripsisset, καὶ ὑπ' ἡμῶν ὁρᾶσθαι — nunc autem fieri non potest, quin dativas ἡμῖν ad τοῖς κομίζουσιν referatur, unde sensus efficitur hic: lampadum ope commissantibus contingit, ut quae ante pedes sunt, videant; nobis autem, ut videamur. Quod quum vehementer frigeat, recepi μὴ ex bonis libris. Iam hoc dicit rhetor: commissantibus lampadum ope lumine collustratis, nobis contingit, ut umbra et tenebris tecti, illos quidem observare possimus, neque tamen ipsi videamur.

P. 7. 10. ξυνεξαιρεται δὲ καὶ πολλὸς λεῶς. συνεξαιρεσθαι. Iunt. 2. ξυναιρεται δέ. Cod. Flor. συνεκρεται τε δὲ καὶ. P. cum glossa tripadiat, et in marg. simul addit. Vid. ad II. 11. p. 77, 5. — καὶ γυναῖκα μετ' ἀνδρῶν ἔεται. ἔεται. vulgo. Vid. ad I. 28. p. 43, 22.

P. 7. 10. καὶ ἐπὶ ὅθιμα κοινὸν ἔχουσι. novissima duo vocabula desunt in Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. et omnibus libris nostris. Primus ea addidit Morell. — ζώννυνται. ζώννυνται. C. D. ζώννυνται. Cod. Flor.

P. 7. 11. In hoc loco interpretando *Winckelmannum* sequor Hist. Art. VI. 1. 21. ut ἔχουσι non ad γυναῖκα trahatur, sed aliunde assumatur οἱ κομίζοντες. Hi igitur calceos habent communes cum mulieribus i. e. genus calceorum utrique sexui commune et huic ludo reservatum quum non daretur, viri muliebris utuntur calceis (ut Batali) et cinctura non sua, sed quae muliebris stolae ad spectum redderet; idque in sequentibus repetitur, in quibus quod

de mulieribus dictum est, ἀνδρῆσθαι, ad habitum ompino non spectat, sed eo tantum, quod viris se aggregant. Itaque εὐγχαρεῖ κ. τ. λ. nil nisi ἐπεξήγησις sunt antecedentis enuntiati, καὶ γύναια μετ' ἀνδρῶν λέται κ. τ. λ. F. G. WILCKEN. De verbo ἀνδρῆσθαι vid. ad *Achill. Tat.* p. 516. et 689.

P. 7, 13. εὐγχαρεῖ. συνεχώρει. Cod. Flor.

P. 7, 14. καὶ ἀνδρὶ θῆλυ ἐνδύναυ στολήν. Θῆλυς φύσις est in *Epigr. Append. Anth. Pal. T. II.* p. 712. nr. 286. et θῆλυ χάρις *Ibid.* nr. 287. *Athen.* V. p. 189. D. βαδὺς διαφύεται ἀλῶν, ἀντὶ τοῦ βαθεῖα, καθάπερ λέγεται θῆλυς ἐέρση. Similia huius generis anallages exempla vide ap. *Schaefer.* ad *Nactii* Dissert. de Choerilo p. 267. unde tamen ap. *Antig. Caryat.* c. 144. nolim cum *Niclasio* defendere γλυκέας πηγάς, ubi obliuim est γλυκελάς. Θῆλυν στολήν *Noster* debet *Euripidi* Bacch. v. 834. ubi vid. *Elmsl.* *Wytttenbachius* in *Epist. crit.* p. 234. comparat *Lucian.* Or. II. p. 98. D. ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται χαλεπῶς μὲν εἶχον πρὸς τὴν ἀπιστίαν, θῆλυν δὲ οὐχ ὑπομένοντες ὄραν ἐνδεδυνότα στολήν. Muliebri vestitu in Bacchi festo utebantur viri; quare *Demetrium* Platonicum inimici calumniabantur ap. *Ptolemaeum*, ὅτι μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα ρὺκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς *Διονυσίοις*. auctore *Luciano* de Calumn. §. 16. T. VIII. p. 46. Et secundum *Id.* *Lydum* de Mens. April. c. 4. p. 93. in Herculis sacro *Romani* τοὺς ἀρρένας γυναικεῖαις στολαῖς κοσμοῦσιν, ἅτε δὴ ἐξ ἀγκιόγματος καὶ ἀγονίας τῆς κατὰ τὸν χειμῶνα ἀρχομένου τοῦ σπερματικοῦ τόκου θηλύνεσθαι. ut haec emendavimus in *Not.* ad *Anth. Pal.* p. 503. In insula *Cypro* masculae *Veneri* a viris in veste muliebri, a mulieribus in veste virili sacra fuisse facta narrat *Servius* ad *Aeneid.* II. 632. quae *Atyn* nobis in memoriam revocant, quem virilitate privatum, μορφὴν θηλέην ἀμείψασθαι καὶ ἐσθῆτα γυναικεῖαν ἐνδύσασθαι narrat *Lucian.* de *Dea Syr.* §. 15. T. IX. p. 97.

P. 7, 15. καὶ θῆλυ βαλνεῖν. καὶ ἀνδρὶ θῆλυ βαλνεῖν. Cod. Flor. vocabulo ex praecedentibus perperam repetito. De molli incensa σαυλὰ βαλνεῖν usurpavit *Anacreon* in *Fragm. LXXXVIII.* ἄβρὰ βαλνεῖν *Aeschyl.* Pers. 1077. Eleganter *Aelian.* H. A. II. 11. de elephantis, qui mulierum ad modum vestiti εἰσῆσαν ἄβρὰ μὲν βαλνοντες, θρυπτικῶς δὲ τὸ σῶμα πᾶν διαχέοντες.

P. 7, 17. διὰ τὸ ἀτακτεῖν ἐν τῷ δρόμῳ. praepositionem, ab *Oleario* unius Cod. auctoritate omissam, restitui cum editt. veti. et libris Flor. Paris. 1696. G. D. C.

P. 7, 18. ἣ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἐλευθερία παραιτεῖται τὴν χειρά. vocabulo χεῖρ adhaeret quaedam violentiae notio, quae in primis apparet in locutionibus ὑπὸ χειρῶν ποιεῖσθαι, ἐν χειρῶν

νόμῳ et similibus. Floribus, nativa sua venustate maxime conspicuis, *ἑλευθερία* tribuitur, ut pedibus nudis *πάλλος ἑλεύθερον* in Epist. XXII. p. 912. et *Dianae libertas comarum* ap. Claudian. de R. P. II. 149. Caeterum quaedam verba ex loco nostro affert *Thom. Mag.* in *ἀνθέων* p. 73.

P. 7, 21. *καὶ κρότον*. exscripsit hunc locum *Aristaenet.* l. 10. p. 27. *ἕτερος δὲ τοῖς ἄσμμασιν ἐπεκρότει, καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑπεστυλμένους ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν ἐπληγετὺ εἰς τὸ κοῖλον, ἵν' ὥσιν αἱ χεῖρες εὐφῶνοι συμπληττόμεναι τρόπον κυμβάλων*. unde suspiceris, epistolographum in suo *Philostрати* codice nonnulla aliter invenisse scripta, quam in nostris est libris. Sed tum mallet: *ἵν' ὥσι καὶ χεῖρες εὐφῶνοι συμπληττόμεναι*. Caeterum h. l. attigit de plausu agens *Boettigerus* in *Archae. Pict.* p. 356. quem vide etiam in commentatiuncula, cui titulus: *Der Händezoll.* 1812.

P. 7, 23. *εἰς τὸ κοῖλον*. nonnulli libri *εἰς*.

P. 7, 24. *τρόπῳ*. *τρόπον* fortasse verius. Locis a *Fr. Osanno* allatis in *Auctar. Lex. Gr.* p. 18. adde *Herodot.* VII. 69. *κέρκε δορκάδος ἐπὶν ὀξύ, πεποιημένον τρόπον λόγῃς*. *Phile* de *Anim. Propr.* 25, 7. *Θῆλυς δὲ σιγῶν εὐπρεπεῦς νέμεινός τρόπον*.

III.

F A B V L A E.

Aesopus, oculis in terram defixis, sed leniter ridens, quia universo huic fabularum generi ridiculi plurimum inest, — (*Ἀσώπου γελοῖα* vocat Aristophanes, *fictos iocos* Phaedrus) — sedens sine dubio, meditatur fabulam. Sic ingenii contentionem in fabulis inveniendis cum animi hilaritate et fronte remisso coniungendam esse indicatur. Tragoediarum scriptorem meditantem pinxerat *Protagoras*, teste *Plinio* XXXV, 36, 20.; marmora scenicos poetas meditantes, et sedentes quidem omnes, exhibentia supersunt plura, v. *Zoegae Anaglypha* tab. 24. cum annotatis meis in editione Theotisca, et doctissimi *A. G. Langii* in *Vindiciis tragoediae Rom.* 1812. p. 20. *Aesopus* picturae nostrae naturali erat forma, nec sine specie figurae et dignitate, toto igitur coelo diversus a gibbero isto et prodigioso marmoreo *Aesopo*, Romae in Albania Villa *maervato*. *Indicazione antiqu. per la Villa Albani* n. 375. Gibbam istam figuram *Viscontius* vel ad *Lysippi* vel ad *Aristodemi* statnam expressam esse male coniecit in *Museo Pio-Clementino* T. VII. p. 45. not. c. cf. quae mihi haec scribenti non est ad manus, eiusdem *Iconographia Graeca* T. I. cap. 2. *Lysippus* qui-

dem Aesopum tuum, ut Agathias refert *Brunck. Anal. T. III. p. 45. n. 35.*, ante septem sapientes collocaverat, pessimum sane coryphaeum, si pumilioni isti dorsi pectorisque tumoribus foedati similibus fuisset. Aristodemi autem Aesopum non εἰς τὸ χεῖρον factum fuisse, ipsa *Tutiani verba adv. Gr. c. 55.* probant manifesto, qui non fabulæ tantum, sed Aristodemi etiam plasticen Aesopum invidia dignum (περισπούδαρον) reddidisse ait. Plura alia huius artificis opera a *Plinio* memorantur XXXIV, 19, 26. Quare et *Lysippi* et *Aristodemi* Aesopum, quamvis neutrum unum et eundem fuisse contenderim atque eum, de quo loquitur *Phaedrus Epil. l. 2.*: *Aesopo ingentem statuam posuere Attici, ingentes* profecto et ipsos fuisse oportet. *Bentleius* fabellam ex *Planudæ Vita Aesopi* (modo is huius opusculi auctor fuerit, quod negat *de Furia* in praef. ed. Aesopi p. VI.) per vulgus olim sparsam explodens, ante *Planudem* ne minimam quidem deformitatis Aesopi significationem datam esse statuebat. Contra quod quum *Huschkius* in *Diss. de fabulis Archilochi* p. 8. *Himerium*, seculi quarti scriptorem, (XIII, 5. p. 59a.) evocaverit, iam nobis astatua *Albania* argumento esto, quarto etiam seculo commentum illud esse vetustissimum. Neque tamen ante *Plutarchum* extitisse putaverim, cuius *Septem Sapientes Convivantes*, ludo iocoque non prorsus alieni, Aesopi deformitati, si iam tum ficta fuisset, non pepercissent, quippe qui aliorum dicteria eo magis provocaret, quo ipse carpendi ridendique studiosior esset. Atque hoc usus est etiam vir non indoctus, sed cui *Bentleius*, quamvis non laudatus, facem praetulisse videtur, *Fr. G. Freytag* in *Diss. narrationem M. Planudæ de insigni Aesopi deformitate examinante. Lips. 1717. p. 19.* Aliud idem argumentum p. 21. *Bentleianis* addit, ex *Aristotelis Rhetor. II. 2.* petitum, ubi qui in foro Samiorum causas tractat Aesopus, non deformitate et balbutiendo insignis fuisse potest. Ingeniosa est *Jablonskii* coniectura, ad *Socratis* imitationem, qualis ille in *Theaeteto* describitur (cf. *Fabricii B. Gr. T. I. p. 629. not. i.*) Aesopi turpitudinem fuisse fictam: magis tamen arridet *Clarissimi de Furia* opinio, derivantis eam ex dicto apud *Stobaeum* in *Sermonibus*: Ὁ αὐτὸς ὀνειδίζομενος, οὐα χαλεπὴν ἔχει τὴν ὄψιν, ἔφη· μή μου τὸ εἶδος, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν πρόσχῃ. Nimirum in Aesopi personam fere translata sunt, quae in apologis Aesopiis posita essent. Sed e diverticulo in viam! — Aesopi igitur fabulam aliquam componētis limen intrant eumque circum sistunt *Fabulae*, taenibus et coronis eum ornaturae, sub fictarum ex hominibus atque animalibus personarum formis, quod manifesto inest scriptoris verbis p. 8, 13. Errat igitur *Cl. Tzelken* in doctissimo libello: *Ueber das verschiedene Verhältnisse der antiken und modernen Male-*

roy zur Poesie, 1822. p. 15., animalia a Fabulis seingens: *Mit Binden und grünen Zweigen nahen sich ihm die Fabeln, in Gestalt munterer Knaben, um ihren Meister zu kränzen; und umher bildeten die Thiere, welche in seinen Dichtungen vorkommen, einen Chor.* In eundem errorem delapsus est interpres Vimariensis l. l. ad tab. l. p. 46.: *Die Muse der Fabel kömmt zu ihm, bekränzt ihn, Thiere stehn menschenartig umher,* siquidem Musam non protinus de suo addidit, sed ex fabulis ab animalibus seiunctis finxit. Equidem existimaveram, artificem moras bestias piuisse, chorum ex ipsa Aesopi scena, ἀπὸ τῆς ἐκείνου σκηνῆς, petitum, non vero composita ex homine et animalibus et commixta monstra, quae a fabulae Aesopiae proprietate animum avocatura fuisse videbantur; verba igitur: φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφή καὶ τὰ τῶν Μύθων σώματα i. e. σοφὴ ἔστι κατὰ τὰ τ. Μ. σ. (τὸ σοφόν autem in arte ad cogitata et inventa quaecunque spectat) de habitu atque incessu, quibus homines exprimerent bestiae, quae etiam I. A. Fabricii fuit sententia Bibl. Gr. T. I. p. 624., acceperam, et quidem proxime de statu et ingressu, quo chorum aliquem sive pompam imitarentur; participium autem *θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις*, quum *συμβάλλειν* τινί ap. Herod. valeat *comparare cum aliquo*, Philostratus vero nove haud raro et violentius utatur verbis, interpretatus eram *bestias hominibus similes* reddens, i. e. hominum instar agentes, chorum formantes, poetam coronantes. Sed accedo nunc *Iacobsio* meo, qui verum unus vidit, et argumentum addo, quod est in verbo composito *συμπλάσασα*. Animalia vera si pictor exhibuisset ad fabulas repraesentandas, falsa facile nasci potuisset opinio, quasi ipsa Aesopo narranti, ut Orpheo cantanti, auscultassent, ideoque eum praemio donarent. Musa autem fabularis, quum, quod inter bestias versatur, unius alicuius bestiae specie exprimi non posset, tot fingitur esse formarum quot in scenam adducit actores; quarum praecipuas quasdam nunc imitatur pictura. Recte autem ea dicitur *θηρία συμβάλλειν ἀνθρώποις*, quaedam a bestiis mutuata humanae insinuare figurae, non *ἀνθρώπους θηρίοις*. Personae allegoricae cuiuscunque generis, nonnunquam adeo urbium, constanter nominis sequuntur genus; *Μῦθος* igitur in celeberrimo Archelai anaglypho, in Angliam haud ita pridem transportato, in quo *Οἰκουμένη* et *Χρόνος* Homero lauream imponunt, pueri formam induit, Ilias, Odyssea, Historia, Poesis seminarum. Hinc fit probabile, *Μύθους* Aesopeos pueros fuisse serinis vultibus et auribus, cornibus, pellium etiam fortasse amictu varie distinctos. Herculem et alios heroes in vetustissimis monumentis leonum et luporum exuviis ita videmus indutos, ut quae pars feræ capiti detracta et ipsorum fronti iniecta est, quasi inhaerere,

itemque cauda de tergore pendens cum ipsis coaluisse videntur.
F. G. WELCKER.

Hoc caput quintum est in C. D.

P. 7, 27. ἐμῆλθε μὲν γὰρ καὶ Ὀμήρῳ μύθου καὶ Ἡσιόδῳ.
nota fabula *Hesiodi* in O. et D. v. 202 ss. *Homerus* inter fabu-
larum auctores relatus ob verba Achillis equo tributa *Il.* XIX. 407.
ubi *Heynius* T. VII. p. 700. excitavit Schol. ex Cod. Townl. εἰ
θεῖος μετέχουσι φύσεως, τί ἄτοπον καὶ φωνεῖν; πρῶτος δὲ
Ὀμηρος τοῦτο ἐποίησεν. Ἡσιόδος δὲ ἐπὶ τοῦ ἱέρακος. Ἀρχιλο-
χος ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. καὶ Ἀσώπος ὕστερον κατεχρήσατο. Cf.
Gregor. Guil. Nitzsch V. cl. in *Quaest. Homer. Spec.* primo p. 2.
Eodem poetam iunxit *Theon* in *Progymn. de Fabula*. Vide de
his et imprimis de Archilocho docte disputantem *Huschkius* in
Matthiae Miscell. I. p. 6 ss. et inde *Liebel* in *Rel. Arch.* p. 166.

P. 7, 30. πάντα τὰ τῶν. τὰ om. C. D.

P. 7, 31. καὶ λόγου τοῖς θεοῖς μεταδέδωκε, λόγου ἕνεκα.
μετέδωκε. P. ἔνεκεν. Cod. Flor. et Paris. 1696. Similiter lusit
Noster in *Vit. Soph.* II. 28. p. 620. οἱ τὸν Λαοδικέα Οὐραρον
λόγου ἀξιούντες, αὐτοὶ μὴ ἀξιούσθων λόγων. *Liban.* T. I. p. 238,
4. λόγον τις οὐ πολλῷ ὕστερον φέρων ἔρχεται νέος — καὶ γὰρ
ἦν τις περὶ τοῦ λόγου λόγος. Nostri loci sententiam explicant
verba *Maximi Tyr.* *Diss.* III. 1. p. 28. Ἀσώπῳ τῷ Φρυγῇ πε-
ποίηται διάλογος τε θεῶν καὶ ξυνουσίαι — καταμύχεται δὲ
ἐν τοῖς λόγοις τούτοις νοῦς βραχὺς αἰνιττομένους τι τῶν ἀληθῶν.

P. 7, 32. πλεονέξαι ἐπικόπτει. cohibet, reprimit. *Vit. Soph.*
I. 15. 4. p. 535, ἀλλ' εὖ γινώσκων, ὅτι τὰς Ἀθηναίων φύσεις
ἐπικόπτειν χρή μᾶλλον ἢ ἐπαλεῖν. Cod. Guel. ἐπισκώπτειν, pro
ἐπισκώπτειν, quod verbum saepe in alterius locum successit. *Vid.*
Olear. ad *Prooem.* p. 48^a. not. 33. In *Vit. Soph.* II. 5. 3. p. 573.
pro ἐπισκώπτων αὐτὸν ὁ Ἡρώδης, lege ἐπικόπτων, quum id,
quod sequitur, lenem admonitionem habeat potius quam irrisio-
nem. Nobiscum facit *Hamackerus* *Lectt. Phil.* p. 7. Recte *Ibid.*
II. 27. p. 616. legitur: καὶ ἐπέκοπτε τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαί-
νων. Cod. Guel. ἐπέσχωπτε. et sic iterum II. 1. 8. p. 555. ὅθεν
ἐπικόπτων αὐτὸν ὁ Ἡρώδης. ubi lectio Cod. Guel. etiam ad-
mitti possit. *Vit. Apollon.* V. 25. p. 208. τούτοις ἐπέσχωπτε τὸν
Ἀλγύπτιον. ἐπέκοπτε mallet doctissimus *Meineke* in *Specim.* I.
Quaest. Menandr. p. 33. *Ibid.* VII. 14. p. 295. de conscientia mali:
οὐδὲ γὰρ χεῖρα αἶρειν ευχχωρεῖ ἐς τὰ ἀγάλματα, ἀλλ' ἐπισκώπτει
αἶφροντας, ὥς περ τοὺς ἐπανατεινόμενους οἱ νόμοι. verissime *Sal-*
masius ἐπικόπτει. ut leges cohibent eos, qui manibus sublati
verbera minitantur, sic mala conscientia manus ad Deorum simu-
lakra attollere vetat. Hic sensus loci.

P. 8, 3. ὅφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται. *Dio Chrys.* Or. LXXII. p. 387. 16. de Aesopi hominum emendandorum studio: ὡς ἂν μάλιστα ἡγέλχοντο (ἀνέχοντο. *Reisk.*) αὐτόν, ἡδόμενοι ἐπὶ τῷ γελῶσι καὶ τοῖς μύθοις, ὥσπερ τὰ παιδία ταῖς τέτθαις μυθολογούμενα προσέχουσιν τε καὶ ἡδονται.

P. 8, 6. φοιτῶσιν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ σοφοῦ. Huc advocaveris, quae de choro ἐπ' αὐλείαις θύραις hospitis stante monuit *Dissen.* ad *Pindar.* T. II. 2. p. 354. Inprimis autem frequens de discipulis, φοιτῶν ἐπὶ φιλοσόφων τε καὶ σοφιστῶν θύρας. Vid. *Olear.* ad *Vit. Soph.* II. 3. p. 567. not. 6. etiam de amantibus; unde *Philippus Macedo*, Byzantium obsidione premens, dicebat, ἐπὶ θύρας (τῶν adde ex *Cod. Guelph.*) ἑμαντοῦ παιδικῶν ἥκω. *Vit. Soph.* I. 3. p. 485. de aulicis denique. Vid. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* T. XII. p. 1028. Hinc elegans translatio in *Vit. Soph.* II. 3. p. 567. de *Aristocle*: ἡδονὰς πάσας εἰσηγέγετο, ἐπὶ τὴν θύραν, ὥσπερ ἐπὶ θύρας αὐτοῦ ἥκουσας. et *Apolonii Vespasiano* suadentia, μὴ ἀπαξιῶν ταυτὸν ἀρχῆς ἐπὶ θύρας αὐτοῦ φοιτώσης. *Vit. Apoll.* VIII. 7. 2. p. 320. Obiter monemus, *Ibid.* IV. 21. p. 160. in verbis: οἱ πάλαι μὲν ὤμνυσαν Ἀγραιῶν φοιτῶντες. *Olearium* lectionem ab ipso quaesitam, ἐς Ἀγραιῶν, invenire potuisse in *Cod. Vratisl.* si eum diligentius excussisset.

P. 8, 7. ταινίαις αὐτὸν ἀναδῆσοντες, καὶ στεφανώσοντες αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνῳ. ταινίας. C. a pr. m. στεφάνου. G. *Tacniis Fabulae* ornant Aesopum honoris causa, ut bene de ipsis meritum; sicut *Telementiam* domum abeuntem milites, ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν, οἱ δὲ ὑστερήσαντες, ὅμως καὶ ἀναγομένου ἐξήριπτον ἐς τὴν θάλατταν στεφάνους. -p. *Xenoph.* *Hist.* Gr. V. 1. 3. Vid. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* T. II. p. 230. 40. *Ruhnken* ad *Timae.* p. 246. Ap. *Parthenium* c. 9. p. 27. *Naxii* *Polyeritum* μίτραις ἀνέδουν καὶ ζῶναις i. e. ταινίαις. *Aristides*, in *Epit. Alex. Cotyaeici* T. I. p. 88. non dubitat, poetarum oratorumque choros Alexandrum circumdaturōs esse, πάντων ὡς αὐτὸν ἐκαστοῦ καλοῦντος, καὶ μετ' αὐτοῦ σκηνοῦσθαι κελεύοντος, ταινιούντων, ἀναδούντων. Huc refer, quae in *Vit. Apoll.* II. 12. p. 62. de sene elephantō narrantur; quem locum minus recte accepit *Olearius*; sicut etiam historiam de leone, quem Aegyptii in templum deduxerunt, στρεπῶ καὶ ταινίαις κοσμήσαντες. *Ib.* V. 42. p. 227.

P. 8, 8. ὁ δέ, οἶμαι, τινὰ ὑφαίνει μῦθον. *Philo* de Cal. p. 752. B. μυθογράφοι — πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὐ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες. Nostro obversabantur *Homerica* de *Meneleo* et *Vlyssae* *Il.* γ. 212. ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶν

ὕψαινον. ubi quae de Vlysse dicuntur v. 217. στάσκειν, ὑπαὶ δ' ἰδεσκα κατὰ χθόνα ὄμματα πῆξας. ea Noster ad Aesopum transtulit. Vit. Apoll. I. 10. p. 11. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος — τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς τὴν γῆν στήσας, τί δὲ δὴ ὄνομα αὐτῷ ἦρειτο. Vit. Soph. I. 25. 3. p. 533. de Polemone: ὁ δὲ ὥσπερ εἰώθει στήσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰς ἡδὴ παρισταμένας ἐννοίας, ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τῷ λόγῳ.

P. 8, 9. τοῦ προσώπου. τοῦ αἰσώπου. Cod. Flor. Paris. 1696. Vid. ad *Philostr. Iud.* II. p. 114. 11. — κατὰ τῆς γῆς. articulum om. Flor. C. D. ut in talibus saepe numero. Cf. *Abresch. Lecti. Aristaen.* p. 100 s. *Boissonad.* ad *Philostr. Her.* p. 484 s. Vit. Apoll. VI. 10. p. 240. ὁπόσα ἀπὸ τῆς γῆς αἰρουσιν. Vratial. ἀπὸ τῆς αἰρουσιν. quem ἀπὸ γῆς voluisse, noli dubitare. Ib. VII. 26. p. 305. εἰτ' ἐν πάσῃ τῇ γῇ φύεται. idem liber ἐν ἀπάσῃ γῇ.

P. 8, 13. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφή καὶ τὰ τῶν Μύθων σώματα. in corporibus quoque et formis Fabularum exhibendis pictor monstravit solertiam. *Gregor. Naz. Ep.* I. p. 768. A. αὐτὸ δὴ τοῦτο κάλλιστόν ἐστιν ἡμῶν, ὅτι μέτρῳ φιλοσοφοῦμεν τὸ μέλος. De cygno loca irrigua amanti *Aelian.* H. A. X. 36. ἐνταῦθα γούν καὶ τὰς ἑαυτοῦ μούσας αὐτὸν φιλοσοφεῖν οἱ σοφοὶ τούτων φασίν.

P. 8, 14. Θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις. num dictum pro μινύουσα? bestias cum hominibus in eodem coetu miscens? *Maxim. Tyr.* III. 1. p. 28. Αἰσώπῳ τῷ Φρυγῇ πεποίηται διάλογοι τε θηρίων καὶ ξυνουσίαι· διαλέγεται δὲ αὐτῷ καὶ τὰ δένδρα, καὶ οἱ ἰχθύες ἄλλο· ἄλλῳ καὶ ἀνθρώποις ἀγαμέξ. At hæc explicatio quidē haud una difficultate prematur, nullus equidem dubito, pictorem bestiis, Fabulas repraesentantibus, humanam quodammodo speciem tribuisse, prorsus ut Comoedia chorum Avium, Vespærum aliarumque bestiarum in orchestram induxit, Θηρία συμβάλλουσα ἀνθρώποις. De Centauris agens Noster II. 3. p. 813. ἀλλὰ ἵππον ἀνθρώπῳ συμβαλεῖν, θαῦμα οὐδέν. ubi vid. not. Si pictor ipsas ferarum species Aesopo circumdedit, non esset, unde intelligeretur, *Fabulas* significari; nec dicere potuisset rhetor, τοὺς Μύθους ad Aesopi portam accessisse, taeniis cum ornaturis. Nec magis intelligo, quam solertiam pictor in repraesentandis Fabularum corporibus demonstraverit, si ipsas bestias exhibuit. Evanescent hae difficultates, si chorum comicum a pictore exhibitum fuisse cogites, humanā specie cum bestiarum forma quodammodo commista. Quod qua ratione commode effecerit ille, artium peritis excogitandum relinquo.

P. 8, 15. *περίσσει χορόν. Philostr. Iun. VI. p. 119. ὁ ζωγράφος — ἀκροατὰς ἄγει ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιστήσιν αὐτῷ. Vit. Apoll. VII. 14. p. 295. de conscientia recti: ἐφ' ὧν ἴσται δὲ αὐτῷ καὶ καθέδοντι παριστάσα χορόν εὐφημον ἐκ τοῦ τῶν ὀνείρων δήμου. Vratisl. περιστάσα voluit, ni fallor, περι-ἴστασα.*

P. 8, 16. *κορυφαία δὲ τοῦ χοροῦ ἡ ἀλώπηξ γέγραπται. κορυφαία. P. πρωταγωνιστῆς τοῦ χοροῦ vulpes vocatur ap. Maxim. Tyr. VII. 1. p. 100. Cf. Themist. Or. XXII. p. 278. C. Vt primae partes vulpi, sic secundae, iudice Heynio, lupo, tertiae fortasse simio tributae, quae est sententia Huschkii l. c. p. 42.*

P. 8, 18. *ὥςπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάφ. τῷ δαναῷ. Flor. et Paris. 1696. De servili Davi nomine vide Interpp. Luciani de Salt. §. 29. T. V. p. 461. ubi Δάων exhibuit Roizius. Obiter corrige in Fabula Gabriae de Leone et Vulpe in Band. Catal. Mus. gr. T. I. p. 29. nr. XXVI. μόνῃ δ' ἀλώπηξ γέγρο μηχανῆς ὑπερ, ἴχθους σκοπήσας ἐξιώντων οὐδ' ὅλως. pro οὐ δόλος.*

IV.

MENOECESVS.

Tabulae huius argumentum multum differt ab urbium obsidionibus et expugnationibus, quales haud paucas a sculptoribus antiquis et pictoribus, inde a clypeo Achilleo usque ad ultima artis secula, repraesentatas esse novimus. Oechaliae expugnatione, *Plinio* teste, innotuit Ctesidemus pictor. Ad Thebas obsessas pertinent et Etrusca anaglypha (apud *Dempsterum. Etrur. Regal. I. 72. 2., et Micalium, Storia d' Italia* tab. 30. 31., et plura alia, quae in Etruriae urbibus se vidisse narrat doctissimus *Uhden, Ueber die Todtenkisten der alten Etrusker in Commentatt. Academiae Berolinensis* annorum 1816. 17. p. 33.), et a Romanis artificibus elaborata duo, Romae in Villa Pamphylia exstantia, necdum edita, quorum hoc Argivos oppressos, Capaneum, Amphiarum et reliquos quinque Argivorum duces, tum a dextra Polynicen mortuum cum sororibus, a sinistra Tiresiam et Creontem de Polynicis sepultura altercantes; illud autem urbem expugnatam et incolas exulantes exhibet. Philostratae tabulae argumentum est *Menoecus mortis pro patriae salute se devovens* cum *Tiresia* vaticinante, quippe cuius vaticinia ad hanc devotionem eum impulerunt, — nam severae unitatis temporis legi ars Graecorum se non subiicit — urbs eo tantum consilio, ut de Menoecei persona et facto constaret, minutula forma et tenuioribus ductibus descripta fuisse videtur, sicuti tab. I. et tab. VII, quod probe annotatum est ab Heynio, Troia e longin-

quo prospicitur. Verba δὲ γὰρ κλέπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῖς ἐπιτηδεύουσιν κύκλοις, συναπιόντας recte interpretatur Olearius: τοὺς ὀπλισμένους, τοῖς ἐπιτηδ. κύκλοις συναπιόντας, τοὺς ὀφθ. κλέπτ. δὲ, ut ἀφαιρεῖσθαι τινὰ τι p. 109, 1. F. G. WELCKER.

In Cod. C. D. hoc caput legitur post cap. quintum.

P. 8, 20. τὸ γὰρ τεῖχος. τὸ δὲ τεῖχος. Cod. Flor. — ἡ στρατιὰ δὲ, πολυνείκης. i. e. ἡ στρατιὰ Πολυνείχους, ὡς οἱ ἐπὶ λόχοι δηλοῦσιν.

P. 8, 22. πελάζει δ' αὐτοῖς. πλάζει. Morell. πελάζει αὐτοῖς. Cod. Flor. Paris. 1696.

P. 8, 23. Ἀμφιάρκος ἀθύμφει εἶδει. Fortasse: ἐν ἀθύμφει εἶδει. ut ap. Phil. Iun. IV. p. 116. 25. καὶ γέρον οὗτος ἐν ἀθύμφει εἶδει. Ib. VIII. p. 122. 1. ὄρεται δὲ καὶ τὸν ποταμὸν — ἐν βλοσυρῷ τῷ εἶδει. Comparanda eximia Amphiarai descriptio in Aeschyli VII. c. Th. 556 ss.

P. 8, 24. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι λοχαγοὶ δεδίασι ταῦτα, καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν Δία αἶρουσι. λοχαγωί. C. λοχᾶροι. Flor. — ἐς τὸν Δία. sic Paris. vulgo εἰς τὸν Δ. Pro Δία est οὐρανὸν in Laud. G. C. D. — ταῦτα. ταῦτ'α. mallet Heynius. Vide, an distinctio sit mutanda: δεδίασι· ταῦτα καὶ τὰς χ. qua de causa etiam manus ad Iovem tendunt. Frequens ταῦτα et ταῦτ'α τοι ap. Nostrum. Vid. ad II. 6. p. 61. 18. Bos de Ell. p. 676.

P. 8, 26. περιφρονῶν τὰς ἐπάλξεις. accurate contemptans et examinans. ut Vit. Apoll. II. 11. p. 60. φιλομαθῶν καὶ περιφρονῶν τὰ ἐν τῇ ξένη. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. XII. 52. fortasse etiam admixta notione contemptus, ut in Aristoph. Nub. 226. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Aristaeus. II. 9. p. 86. ἐπεὶ αὖτε ὡς ἀπλῶς αὐτῇ καὶ νέα περιφρονούσα τηλικῶς τὸν ὄρκον παμφερῆς. Obversabatur nostro Eurip. Phoen. 184 s.

P. 8, 28. ὀκνοῦντές που οἱ Θηβαῖοι. de his nominativis absolutis, quibus haud raro abutitur Philostratus, vid. Hamacker in Lectt. Phil. p. 2 s.

P. 8, 29. ἡδὺ τὸ σόφισμα τοῦ ζωγράφου. περιβάλλον γούν — laudat haec Grammaticus ap. Hermannum l. c. p. 363. ubi προβάλλει. In Cod. Flor. utraque enuntiatio iunctim exhibetur: ἡδὺ τὸ σόφισμα τοῦ ζωγράφου περιβάλλον τοῖς τεύχεσι. Schol. ad Eurip. Orest. 362. περιβάλλειν· περιβάλλω τινὰ, ἀντὶ τοῦ περιπτύσσουμαι· καὶ περιβάλλει ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἀντὶ τοῦ ἐνδύει· καὶ παρὰ Φιλοστράτου περιβάλλων τοῖς τεύχεσιν ἄνδρας ὀπλισμένους, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ τιθεῖς. Cf. Thom. Mag. p. 705. et Moschopolus Ecl. in περιβάλλω.

P. 8, 31. τοὺς μὲν ἀρτίους παρέχει ὄραν. exercitus Argivorum moenibus circumdatus in loco acclivi, ita, ut par erat, in tabula

erat representatus, ut novissimi ordinis milites cernerentur toti et integri; qui his proximi erant, dimidio corpore; eorum autem, qui remotissimi stabant in extremo loco, cuspides tantum hastarum prominere. Similiter *Libanius* in *Ecphr. δρόμου*. T. IV. p. 1056. φαίνεται δὲ τῷ μὲν τὰ ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἄχρι τοῦ στέρνου, τοῖς δὲ οὐδέν· ἀλλὰ καὶ χλαμύδες αὐτοῖς ἦσαν. Mira profecto res: homines in tabula ita picti, ut nihil eorum cerneretur; chlamydebis tamen vestiti! Mutata verba in hunc fortasse modum restitues: τοῖς δὲ οὐδέν· ἀλλ' ἢ τὰ κράνη, αὐτ' ἢ κάρα. De ἀλλ' ἢ pro et μη usurpato, vide *Heindorf.* ad *Platon*. T. IV. p. 622.

P. 9, 3. δὲ γὰρ κλέπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῖς ἐπιτηδεύουσιν κύκλοις συναπιόντας. Verbum συναπιόντας *Olearius* referebat non ad ὀφθαλμούς, sed ad ἄνδρας, viros, qui in moenibus et post moenia representati erant; „ut scilicet συναπιέναι illi „intelligantur κύκλοις ἐπιτηδεύουσιν h. e. pro varia altitudine moeniorum, valli, ἐπάλξεων, quae sunt κύκλοι, inferioribus partibus disparere, et pro ratione eorum quasi discedere.“ In qua explicatione grammaticam rationem constare negans *Heynius*, sic vertit: fallendi sunt oculi, progredientes per ea, quae in eadem linea posita sunt; sere ut Scholiastes, qui margini Cod. Pal. allevit haec: ὀφθαλμοὺς. οὐ γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴσως λέγει τῶν γεγραμμένων, ἀλλὰ τοὺς ἰδίους αὐτῶν. λέγει ἀπατάσθαι τῇ γραφῇ. Lucem lucrantur haec ex II. 19. p. 85, 15. ubi rhetor de Galateis: θαῦμα οἱ ὀφθαλμοί· βλέπουσι γὰρ ὑπερόριόν τι, καὶ ξυναπιόν τῷ μήκει τοῦ πελάγους. quae etiam sic efferrī poterant: οἱ ὀφθαλμοὶ βλέποντες ὑπερόριόν τι καὶ ξυναπιόντες τῷ μήκει τοῦ πελάγους. prorsus ut in nostro loco, τοὺς ὀφθαλμοὺς συναπιόντας τοῖς κύκλοις. oculi ordines ita, ut supra diximus, dispositos et artificiose exhibitos quodammodo sequentes cumque iis recedentes, decipiuntur et falluntur, ita ut verum exercitum se videre existiment in hunc modum moenibus circumdatum, non pictum. — Caeterum *Heynius* monuit, facere hunc locum ad disputationem de perspectiva lineari et optica veterum, de qua disputavit *Boettiger*. *Aldobrand.* *Hochzeit* p. 20. et *Archaeol. Piet.* p. 310.

P. 9, 4. οὐδὲ αἱ Θῆβαι ἀμάντευτοι. nempe quoniam antea vatem Amphiarum secum adduxisse Argivos obsidentes dixit, iam nec Thebas vate destitutas fuisse dicit. *OLEARIUS*.

P. 9, 6. τείνον ἐς Μενουκίαν τὸν τοῦ Κρόντος. τοῦ, quod vulgo abest, restitui ex Cod. Flor. C. D. G. Saepe sic duobus articulis deinceps positus alter a librariis negligitur. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 398. et 779 s. Ex praecedentibus nonnulla laudantur *sp. Grammaticum* ab *Herm.* editum l. c. p. 390.

P. 9, 10. εὐδαίμων δὲ τοῦ θάρσους. *Θάρσους* Cod. Flor. G.

P. 9, 11. οὐ λεύκον, οὐδ' ἐκ τρυφῆς. Non hic haesit *Heindorfius*, qui hunc locum excitavit ad *Horat.* II. Serm. II. 21. *Meinekius* autem in *Vit. Euphor.* p. 14. scribendum censet, οὐ λευκὸν ἐκ τρυφῆς, aut οὐ λευκόν, οὐδὲ τρυφῆς. Prius mihi quodque placeret; nec tamen necessaria videtur correctio, *Commode Olearius* comparavit *Diog. Chrys.* Or. IV. p. 177, de tyranno vitam agente inter mulieres, λευκὸς ἰδεῖν, ἐντρυφερός, αἰθρίας καὶ πόνων ἄπειρος. ubi *Reiskio* forma ἐντρυφερός suspecta. Tuetur eam simile compositum ἀτρυφερός, quod ex *Eupolidis Βύπταις* servavit *Suidas* T. I. p. 375. Idem Or. LXII. p. 323. τὸν μὲν τραχὴλον ἀνακλίνων, ὑπὸ δὲ ἀργίας καὶ σκιάς λευκός.

P. 9, 12. εὐψυχον καὶ παλαίστρας πνέον. *Lucian.* Navig. 7. T. VIII. p. 157. ὧς τοσοῦτον Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται — παλαίστρας ἀποπνέοντες. Similiter *Aristoph.* Eqq. 437, ὡς οὗτος ἦδη *Καιρίας* καὶ *συκοφαντίας* πνεῖ. *Heliodor.* I. p. 3. κόρη — τοῖς μὲν παροῦσι περικαλοῦσα, φρονήματος δὲ εὐγενοῦς ἔτι πνέουσα. Ad rem facit *Strato* in *Anthol. Pal.* XII. 192. ad quem cf. *Anim.* in *Anth.* T. II. 3, p. 81.

P. 9, 13. οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος, οὗς ἐπαινεῖ ὁ τοῦ Ἀρίστωνος. Ἀρίστονος. G. Respicitur locus *Platonis* de *Rep.* V. p. 474. D. E. de amantium erroribus, ubi vulgo: μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἷε τίνας ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. sed μελιχρόους legendum esse apparet ex *Plutarch.* T. II. p. 44. F. et p. 56. C. quod non fugit *Stephan.* Th. Gr. T. II. p. 378. D. Cf. *Boeckh.* de *Platon Minue* p. 139 s. *Wakefield* ad *Lucrat.* IV. 1153. et imprimis *Frider. Astium* ad *Plat. Remp.* p. 529 s. *Meinekius* tamen *Vit. Euphor.* p. 14. mallet ap. Nostrum, τὸ τῶν μελαγχρόων ἄνθος. Apud *Aristaenetum* I. 18. p. 46. qui *Platonem* exscripsit, dubia est lectio. Noster de *Achillis παιδικαῖς* in *Her.* XIX. 9. p. 736. καὶ μελίχρως ἦν ὁ Πάτροκλος καὶ Ἰκανῶς εὐοφρυνς. *Meleager.* in *Anth. Pal.* XII. 165. λευκανθῆς Κλεόβουλος· ὁ δ' ἀντὶα τοῦδε μελίχρους. *Strato* Ib. nr. 5. τοὺς λευκοὺς ἀγαπῶ· φιλέω δ' ἅμα τοὺς μελιχρώδεις. et 244. ἦν ἐσιδῶ τινὰ λευκόν, ἀπόλλυμαι· ἦν δὲ μελίχρουν, καίωμα. *Hecuba* μελίχροιος est ap. *Tzetz.* in *Posthom.* 366. *Ajax Oilei* μελίχρους Ib. 665. Hoc vocabulum de crinium colore usurpari perperam statuit *Winckelm.* in *Opp.* T. IV. p. 221 s.

P. 9, 14. διαφράττει δὲ αὐτὸ στέρνοις εὐαφῆσι. εὐβαφῆσι. G. superscripta gl. solidis. εὐβαφῆσι. etiam *Flor.* Dixi de εὐαφῆς in *Anim.* ad *Anth.* T. II. 3. p. 152. Cf. *Toup.* in *Suid.*

T. II. p. 505. ed. Oxon. καὶ γλουτῶ. ἥ καὶ γλ. Cod. Flor. Par. 1696.

P. 9, 16. ἔρῃσται καὶ πόρων ἐπαγγέλλε. revocavi lectionem editt. et librorum omnium, quam *Olearius* in εὐπαγία mutavit. Vsum Philostratum in voce ἐπαγγέλλε docte illustravit *Boisson.* ad Heroic. p. 546. Cf. *Coray* ad *Heliodor.* p. 372.

Ib. καὶ οὐκ ἀτρέπτω τένοντι. omissa negatione *Niger* vertit, *inflexibilique cervicis*; contra quæ *Olearius* monuit, cervicem rigidam et inflexibilem non esse in laude. In iuvene tamen magnanimo et servitutis impatiente αὐχὴν ἀτρέπτως bene laudari potuit. Sic *Achaemenes* ap. *Heliodor.* VII. 25. de *Theagene*: ο σοβαρὸς ἡμῖν ἀτρέπτως καὶ ὑπερήφανος, ὁ τὸν αὐχένα ἀκαμπτος καὶ μόνος ἐλεύθερος. Passim ἀτρέπτως de forti; ut II. 15. Ἡρακλῆς ἀτρέπτως μένει τοῦ θαύματος. *Philostr.* Iun. c. IV. ἀτρέπτου ἥρωος. Ib. c. XV. Πηλεὺς τὸ θυμὰ ἀτρέπτως. Facile igitur probaveris lectionem *Nigri*, si libri accederent. Nunc acquiescamus in οὐκ ἀτρέπτω τένοντι i. e. cervice, forti illa quidem, sed minime rigida et inflexibili, verum tall, qualem palaestra format, ut est de *Patroclo* in Heroic. XIX. 9. p. 736, ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, οἷον αἱ παλαῖστραι ἀσχοῦσιν.

P. 9, 17. μετέχει δὲ καὶ κόμης, ὅσον μὴ κομᾶν. I. e. μέτρα ἐπαινῶν κόμης, ut est de *Patroclo* in Heroic. I. c. nam κομᾶν est superbientium, *Etym. M.* p. 527. 7. κομᾶν σημαίνει ὑπερηφανεύειν. Vid. *Vasckenar.* ad *Ammon.* p. 128. *Aelian.* H. A. V. 21, p. 152. de pavone pulchritudinis suae sibi conscio, καὶ τοῦτο οἶδε καὶ ἐπ' αὐτῷ κομᾶ, καὶ σοβαρός ἐστι. In VII. Apoll. VIII. 7. 6. p. 335. *Leonidas* narratur coma promissa amicis venerabilem, hostibus terribilem fuisse visum: ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ κομᾶ μείον οὐδὲν ἢ ἐπὶ Λυκούργῳ τε καὶ Ἰφίτῳ. *Sparta* eo non minus glorifatur,] quæ *Lyourgo* et *Iphito*. Male *Olearius*, *Spartam* *Leonidae* ævo comam aluisse, interpretatur. Ap. *Himer.* Or. VII. 3. p. 514. ἵνα τοὺς πῶποτε τῇδε τῇ τύχῃ κοσμήσαντας ἀρετῇ πρὸ τῆς τύχης νικήσειεν. corrigunt, κοσμηθέντας. Tu scribe, κομήσαντας. ut §. 10. p. 539. τῇ τοῦ Λάκωνος ἀρετῇ κομῶσι πλέον. ubi Cod. Rom. κοσμῶσι.

P. 9, 18. ἐφέστηκε δὲ τῇ χειρὶ τοῦ δράκοντος. hoc lustrum Φαλδμας vocat *Buripid.* Phoen. 931. fuitque illud sub moenibus urbis, ut apparet ex v. 1091. ubi *Menoecens* dicitur πύργων ἐπ' ἄκρων σπᾶς μελάνδετον ἔκτος λαιμῶν διηκέναι. et *Stat.* Theb. X. 756. eleota murorum in parte — anīmam mucrone corusco — arripit, atque uno quæsitam vulnere rumpit.

P. 9, 19. ἔλκον τὸ ἔλκος. ἔλκων *Olear.* libris invitis. —

καὶ ἐνδευκός, καὶ om. Cod. Flor. — δεξιόμεθα. καὶ δεξιόμεθα. Cod. Flor.

P. 9, 22. τετριγυίας αὐτῆς. τετριγυίας. G. τετριγυίας. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. P. Flor. τετριγυίας dedi cum C. D. consentiente Hamackero in Lectt. Phil. p. 26. Vit. Apoll. II. 4. p. 52. libri, καὶ τὸ φάσμα φυγῇ ᾗχετο τετριγός, ὥσπερ τὰ εἰδωλα. πρὸ τετριγός. Animarum est τριλιν. Homer. Od. ω. 5 ss. Lucian. Necyom. c. 11. T. III. p. 14. περιπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιάι. Tibull. I. EL. V. 50. Hanc volitant animae circum, sua fata querentes Semper. De elephanto in Vit. Apoll. II. 11. p. 61. fluctuant libri inter τετριγός et τετριγός. Cod. Vaticanus. utrumque iunxit, τετριγός offerens. Cf. Boisson. ad Planud. Metamorph. p. 383. Apud Creuzer. in Melet. I. p. 11. malleum τετριγύναι ἀμαξῶν, quam τετριγύναι. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 714. Wernick. ad Tryphiodor. p. 285. In Nostri Epist. XXI. p. 922. ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα. facile praetulerim τρύζοι. Sed ibidem procul dubio reponendum: ταῦτα μὲν ἡμῖν ὁ μῦθος· σὺ δὲ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ζοικας βουλεύεσθαι ἄμεινον. quam optimam lectionem Olearius cum εὐ δὲ permutavit. Sic Epist. XXVI. p. 924. ἐφῆβου δὲ ἄρα ἐφείσατο καὶ τὸ δράμα· σὺ δὲ οὐκ οἶδα τί παθὼν σεαυτῷ πεπολέμηκας.

P. 9, 25. τοῦ αἵματος. τοῦ σώματος. G.

P. 9, 27. ἡδεῖ τῷ ὄμματι, καὶ οἷον ὕπνον ἔλκοντι. Infra c. XI. p. 20, 28. καὶ τὸ μὲν πλημῦθρον ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν ἔδρα — οἷον ἀκτίνα ἔλκει. Paulo aliter Heliod. II. 20. p. 125. πρὸς ὕπνον τραπέλς ὁ Θέρμουδις, χαλκεὸν τινα καὶ πύματον ἔπνον εἰλκυσε, ἀσπίδος δῆγματι.

V.

N I L V S.

Nili puerulis stipati imago quum celeberrima illa statua olim Vaticana, Mus. Piocl. T. I. tab. 38, affatim illustretur, verbum addam de Genio, quem Philostratus nobis propinare videtur; Nili Rem vero tam insauditam quis non miretur, iuxta Nilum, ut Fluvii solent, decumbentem, quem Deum dicas an Daemonem tantundem est, alium etiam eiusdem fluvii Daemonem adstare? Assumptus est hic Daemon ex Pindari loco sublimi, ab Heynio investigati quidem sagaciter, sed non intellecti, Pind. Fragm. p. 125. Heyn. p. 627. Boeckh. Loquitur poeta de Aquario coelesti, cui signo, Pindari aetate sine dubio antiquiori, alii veterum Cecropis, Aristaei alii (τοῦ Ἰχμαίου) vel Deucalionis etiam nomen imposuerunt, cum-

que ob multum, quem ex urna sua effundit, liquorem, Ganymedem, lusu poetico, appellat, i. e. cum Ganymede, Iovis pincerna, comparat. *Brasosthenes* in *Catast.* 26.: *Λέγουσι δὲ τινες αὐτὸν* (Aquarium) *εἶναι τὸν Γανυμήδην, ἱακὸν ὑπολαμβάνοντες σημεῖον εἶναι τὸ ἐσχηματίζσαι τὸ εἶδωλον οὕτως, ὥσπερ αὖ αἰνοχόον χεῖρ.* Iam hunc talem Ganymedem Pindarus *ἐκατοντόργυιον ἀνδριάντα* i. e. immensi corporis ῥώδιον, dixerat, ἀπ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Vltimorum, quae ex Pindaro ducta esse fragmentorum editores non videntur animadvertiase, hic, nisi fallor, sensus est: Nili inundationes ex Aethiopiae pluviis provenire, et ipsam, quibus cresceret, auctuam mensuram cubitorumque numerum ex Aquarii pedum rhythmo pendere, saltantis in *choreis astricis*, quae verba sunt *Varronis* ap. *Non.* c. 6. n. 16. Ad pluviae speciem ex coeli vertice ad terram pertinentis composita est immensae altitudinis figura. Philostratus Nilum ait ab hoc Daemone mitti *ταῖς ὥραις σύμμετρον*, vel (*V. A.* VI, 26.) Nili fontibus eum (a Pindaro) praefici *ὑπὲρ ξυμμετρίας τοῦ Νεῖλου*. In pictura signum coeleste, ad terram deductum, Nilo crescendi mensuram eo dabat modo, quo Fluvii decumbentes, qui pedem fontibus opponunt, τὸν πόδα ἐπέχουσι ταῖς γηγ. γαῖς ὑπὲρ ξυμμετρίας, *Philostr.* *lun.* X. Daemonem igitur, quem non Nili, sed Nili fontium Genium recte vocaveris, *εἰπὶς* tibi finge summam tabulae marginem attingentem; — *γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι*; Pindari *ἀνδρίας ἐκατοντόργυις* — aquas ex urna, tanquam ex nubibus, effundentem, fontique hinc orto pedem, Neptuni more, et quidem ad constituendum inundationis Niliacae modum Cubitorumque numerum, imponentem. Ab Aquario Nilus aquas magnas, sive multorum cubitorum incrementa petere potest apte; a suis fontibus, qui sui ipsius pars sunt, non potest.

Auctor doctrinae illius de Nili incremento, teste Diodoro, fuit Democritus, Pindaro circiter triginta annos natu minor. Notabile est, quantum haec quaestio a Thaletē inde Graecos exercuerit, y. scriptores a Iungermanno ad *Herod.* I, 20. excerptos, praeter reliquos *Diodorum* I, 37 ss. Quantam Democriti solutio inter aequales famam nacta sit, Pindari docet fragmentum. Democrito autem illam deberi, neque ante nostram illius interpretationem dubitabile erat, Nam quod Aristoteles et Eudoxus secundum Eustathium et *Schol. Odyss.* IV, 477. quibus minus recte utitur *Creuzerus*, *Mythol. et Symbol.* T. I. p. 271. ed. nov. Homerum illam ipsam causam a sacerdotibus Aegyptiis accepisse volebant, ob epitheton *διπλῆς*, haud una ratione falsum est. Huic voci, quod Grammatici probe intellexerunt, non inest, Nilum statim auctibus

creſcere, ſed Sperchio et omnibus omnino fluviiſ cum Nilo commu-
nis, nihil aliud ea ſonat, quam *ex Iovis pluvia ortus*; unde ſpontē
apparet, fontem, ex quo ſexcenta alia falſo derivarunt Graeci,
nunc etiam mentitum eſſe. *Herodotus* II, 19. ſe multum ait ſciſ-
citatum nihil a ſacerdotibus Aegyptiorum de Nili auctibus com-
periſſe; et quam *Diodorus* iisdem tribuit opinionem, Nilum ex
Oceano naſci, ea ab *Herodoto* ut Graecorum philoſophorum com-
mentum deridetur *).

Ceterum puerorum numerus in ſtatua marmorea ſupra laudatā
idem, non eſt modo nunc, ſed ſemper fuit, quem *Plinius* XXXVI,
fulſe memorat in ſtatua ex baſalte ferrei coloris in templo Pacis
exſtante (v. *Zoega* in libro meo *Zeitschrift* T. I. p. 524.), quam
illius ſculptor fortasſe imitando effinxit. Similis ſtatua cum ſede-
tim puerulis pariſque artificii, *Oſtiae* reperta, edita eſt in *Museo*
Worsleiano Class. 3. tab. 2. Alia eaque multo minor, *Tibure* olim
in *Villa* *Estenſi* a *Winckelmanno*, *Oper.* T. II. p. 550, obſervata
eſt cum tredecim puſionibus, niſi vetuſtate forte quidam erant de-
lecti. Octo videre eſt apud *Buonarottium*, *Medaglioni* p. 328.;
quatuor in numis *Hadriani* et *Alexandri Severi* ap. *Spanhem.* V.
et P. N. p. 174. et *Zoegam*, *Num. Aegypt.* tab. 16, 7. Ceterum
eorum ſententiam probare nequeo, qui Nili *Πήγεις* cum *Pygmaei*,
vetuſta fabula, confundunt. F. G. WELCKER.

In Cod. C. D, hoc caput legitur poſt caput tertium.

P. 9, 29. περὶ τὸν Νεῖλον οἱ Πήγεις ἀδύρουσι. *Lucian.* *Rhet.*
Præc. c. 6. T. VII. p. 225. εἰ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμε-
μημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ προχοδαίου τινὸς ἢ ἵππο-
κάμπου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ (vitiosa hæc)· μὴρὶς
δὲ τίνα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (Πήγεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύ-
πτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἑπαινοὶ. ut
vid. *Solan.* p. 511. Adde *Wernsd.* ad *Himer.* *Ecl.* XV. 1. p. 246.
Ad hos *πήγεις*, Nili meſuram ſignificantes; reſpiciens *Dionysius*
Sophista frigide dicebat de *Polemone*: τοῖς μὲν δωδεκάκρουνον
δοκεῖ τὸ πτόμα, οἱ δὲ καὶ πήγεσι διαμετροῦσι τὴν γλῶσσαν,
ὥς περ τὰς τοῦ Νεῖλου ἀναβάσεις. *Vitæ Soph.* I. 22. 4. p. 528.
Interdum unus horum puſionum prominet e' oornu copiae, quod
Nilus tenet; unde hæc figura paſſim in numis pro foecunditatis
ſymbolo conſpicitur. Vid. *Boettliger.* in *Amalth.* T. I. p. 70 s.

P. 9, 30. ξύμμετρα, ξύμμετροι. *Paris.* 1696.

*) *Aeschylus* Suppl. 559 ss. et ap. *Anonym.* περὶ τῆς τοῦ Νεῖ-
λου ἀναπληρώσεως (*Fragm.* 299.) cum *Anaxagora* Nilum ex nivibus
liquefactis increſcere credit, et ſic reliqui *Tragici*.

P. 9, 31. *ὑπεργάννυται*. genuinam hanc scripturam edulus habet G. Caeteri *ὑπεργάννυται*. — *κηρύττουσιν*. *κηρύττουσιν*. P.

F. 9, 32. *προσάγεται γοῦν*. sic Cod. Flor. Paris. 1696. οὐν. vulgo.

P. 10, 1. *καὶ οἶον ἔρχεται αὐτῷ*. αὐτοῖς. C. D. G. Flor. Paris. quod ad *Ἀθ' ὑπέρτοις* referri posse monet *Heynius*. Haeréo in οἶον ἔρχεται (quae verba in P. omitta margo supplet) ubi post οἶον translatum verbum exspectatur; quod *Hamackerus* etiam intelligens p. 49. *ἐκκέχυται* tentat. Ipse de *ἄρχεται* cogitabam (vid. ad *Achill. Tat.* p. 409.), quod verbum de fontium scaturigine usurpatur. Fortasse tamen verius, quod ante hos plures annos *margithi* allevi: *καὶ οἶον ἔλκεται*. *alliciuntur et quasi blanda quadam vi invitantur ab eo pusiones illi*. *Philipp. Anth. Pal. XI, 36. νῦν φέλλον ἔλκων, τὴν καλὰ μὲν δωρὴν*. Ib. nr. 44. *Philodemus: αὐριον ἐς λιτὴν σε καλιάδα, φέλλεται Ἰκίλων, Ἐξ ἐνάτης ἔλκει μουσοφιλῆς ἑταρος*. Ib. XII. 175. *Strato: κάκει Τειρεσίην ἢ Τάνταλον ἐς πότον ἔλκε*. Cf. *Anim. ad Anth. Gr. II. 2. p. 142.*

Ib. *καὶ οἶον ἔρχεται*. num negligentiam in verborum positione Sophista affectat, ut intelligendum sit: *προσάγεται καὶ οἶον ἐκ τοῦ ὕδατος ἔρχεται αὐτῷ*? F. G. WELCKER,

P. 10, 12. *μετέχειν δὲ οἶμαι αὐτά*. *μετέχει*. Cod. Angl. — *οἶμαι τι αὐτά*. Cod. Flor. Paris. quod recipere non dubitavi. *Herodot. IX. 18. εἰ τι ἀλκῆς μετέχουσι*. *Charito VII, 7. p. 124. 3. τοὺς δὲ ἀξιώματός τι μετέχοντας*. Vid. *Schaefer. ad L. Bas de Ellips. p. 278.*

P. 10, 5. *οἱ δὲ τῇ ἀγκάλῃ καθεύδουσιν*. Mallem, οἱ δ' ἐν τῇ α. αὐτ οἱ δὲ τῇ ἀγκάλῃ ἐγκαθεύδουσιν. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 762. *Euripid. Bacch. 1230. τίνας, πρόσωπον δ' ἔν' ἀγκάλαις ἔχεις*; *Aelian. V. H. X. 21. ὅτι τὸν Πλάτωνα ἢ Περικτιόνη ἐφ' ἑν ἐν ταῖς ἀγκάλαις*.

P. 10, 7. *ἀπὸ τοῦ κόλπου*. τοῦ om. C.

P. 10, 9. *ἱεροὶ καὶ εὐώδεις*. prius vocabulum suspectum *Heynio*, qui *διεροὶ* tentat p. 32. *ἱμεροὶ* suspicabatur G. *Wakefield* in *Add. ad Blon. VI. 1. ἱλαροὶ Boissonad. ad Heroic. p. 316*. Num *ἱεροὶ* dicuntur illi propterea, quod Nili numini sacri, et ob id ipsum tuti sunt et inviolabiles? In *εὐώδεις* frustra haerebat *Heynius*. Vt *Iamus* floribus tectus ap. *Pindar. Ol. VI. 91. colorem inde, ita Nili pusiones suaveolentiam a floribus, quibus incubant, traxisse videntur*.

P. 10, 10. *καὶ ἐπαναβαίνουσιν ἄλλος ἄλλω τὰ παῖδια*. hoc recepi ex Paris. 1696. pro ἄλλο ἄλλω. *Philostr. Iun. III. p. 115. 7. ἄλλος δὲ ἄλλο τι πράττοντες διαναπαύουσι σφᾶς αὐτοὺς*. Vid. infra c. XXVIII. p. 44, 19. *Iungi possit etiam ἐπαναβαίν-*

ἡγουσι τὰ παιδία. ut c. VI. p. 11, 7. μῆλα χρυσᾷ προσάγονται τὸν ἑσπέρην. Vid. Additam. ad Athen. p. 228. not. Sed in Vit. Apoll. I. 38. p. 47. τῶν θηρίων ἃ παρ' ἡμῶν ἀλισκόμενα φοιτᾷσιν. Vratisl. φοιτᾷ, Ibid. c. 39. τὰ ἐν Ἑσπέραις τείχη — θεῶν μὲν οὐκ εἰσὶν ὅλως ἀκηχεῖς. fortasse οὐκ ἔστιν scribendum; ut ap. Lucian. Vit. Auct. c. 4. T. III. p. 84. ταῦτα δέκα εἰσὶ. Cod. Par. ἔστι. Plura tamen sunt et apud hunc scriptorem et ap. Nostrum loca, ubi in huiusmodi pluralibus nulla lectionis varietas observatur.

P. 10, 11. ταυτὶ γὰρ ἔναυλα ἐκείνῳ τῷ ὕδατι. latinus interpres; ea enim domestica sunt illi fluvio. Sophocl. Philoctet. v. 158. τίς ἔχει στίβον; ἔναυλον ἢ θυραῖον; unde verbum ἔναυλίζειν Ibid. v. 33. Etym. M. p. 338. 1. ἔναυλος. ἐνηχος. ἔμπινους. καὶ ἔναυλιζόμενον, ἀντὶ τοῦ ἐνοικούντα. Hoc sensu ἔναυλος λέων est in Euripid. Phoen. 1556. In nostro tamen loco resonandi quoque vim admiseris, quia et ripae Nili et ipse fluvius saepe sistris resonat. Vid. inprimis Herodot. II. 60. p. 132. Homer. Or. XIV. 9. p. 620.

P. 10, 14. ἐν βαθείᾳ τῇ δίνῃ. Homer. Od. Z. 116. βαθεῖη δ' ἔμπιεσε δίνῃ. de Rheno Dionys. Perieg. 567. ὑστατήν ὑπερείγεται εἰς ἅλα δίνην.

P. 10, 15. ἐμπέση. ἐμπέσοι. Cod. Flor. Paris. 1696. ἐμπέσοι. C. — σύμβολον. sic vulgo. σύμβολα. Flor. Par. C. quod recepi. Plura sunt enim symbola γεωργίας καὶ ναυτίλλας, cum Nilo conjuncta, temo inprimis et aratrum.

P. 10, 17. ἐκ τοιοῦδε. ἐκ τοῦ τοιοῦδε. P. Haud raro articulus excidit ante τοιοῦδε et τοιοῦτος. Vid. Schaeferi Meletem. p. 32. Vita Apoll. IV. 4. p. 142. καὶ τοιαῦτα ἐπεφθέγγετο. τὰ τοιαῦτα. Cod. Vrat. Liban. T. IV. p. 179. 11. πολλοῖς ἔσομαι τοιοῦτου θανάτου διδάσκαλος. τοῦ τοιοῦτου. Mon. 113.

P. 10, 20. ὅθεν ἄρχεται. sic Cod. Flor. Par. C. D. G. ἔρχεται. Vulgo,

Ib. ταμίης αὐτῷ δαίμων ἐφύστηκεν — σύμμετρος. de eodem daemone Vit. Apoll. VI. 26, p. 267. οἷα καὶ Πινδάρῳ — ὑμνῶται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφύστηκεν ὑπὲρ συμμετρίας τοῦ Νεῖλον. Vid. Schneid. ad Fragm. Pindari p. 627. ed. Boeckh. Rex Indorum quotannis modium aureum immergebat flumini Indo, ἢ ὑπὲρ ὀφθονίας καρπῶν — ἢ ὑπὲρ συμμετρίας τοῦ ῥέματος, ὥς μὴ κατακλύσειε τὴν γῆν πολὺς ἀφικόμενος. Quid sit quod pedem fontibus Nili admotum habeat daemon, ignorare nos non patitur Philostr. Iun. c. X. de Xantho: καράχεται δὲ μᾶλλον ἢ ἀνέστηκε. καὶ τὸν πόδα ἐπὶ ταῖς

πηγαῖς, ὑπὲρ ξυμμετρίας νῦν. Praeclare huc facit Schoz. ad Arati Phaen. v. 282. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα, ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν.

P. 10, 23. καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς, οἶον, ὃ Πόσειδον, προσνεύων. πρὸς post ἔχει om. C. Flor. τὸν παῖδα ἔχει ταῖς π. Paris. 1696. fortasse pro ἐπέχει. τὸν παῖδα. C. sed in marg. πόδα. Vulgo distinguitur post πόσειδον, participio προσνεύων iuncto cum πρὸς τοῦτον. Nos adoptavimus distinctionem Codd. Flor. et Paris. cui etiam orationis tenor favet. Genius ille, qui, pedibus fonti admotis, coelum vertice tangebatur, aquarum Nili dispensator, vultus gravitate rei, cui praeerat, magnitudinem et gravitatem significabat.

P. 10, 24. οἶον, ὃ Πόσειδον. Sic I. 5. p. 27, 7. οἶον, ὃ Διόνυσσε, καὶ ὡς ἡδὺ τὸ ἄσθμα. de Ariadna dormiente. Philostr. Iun. III. p. 115, 8. οἶον, ὃ θεοί, καὶ ὡς ἡδὺ τὸ σάφες τῆς τέχνης. In talibus exclamationibus dii fere ad rem praesentem accommodata eliguntur; Neptunus igitur testis adhibetur, si quis aquae vim aut stupendam dei geniivae ad aquam pertinentis speciem intuetur, Vulcanus, si incendii adspectus terrorem incutit. F. G. WELCKER.

P. 10, 24. ἐς τοῦτον. sic G. εἰς. D. Flor. Par. πρὸς. Vulgo.

VI.

A M O R E S.

Amores, quos Plato in Convivio a vulgari Venere originem ducere finxit, cum Amor summum bonum consecrans pro Vraniae deae filio sit habendus, Philostratus cum aliis quibusdam seniorum, quorum Iacobus debemus notitiam, haud male Nympharum dicit filius. Ex aqua enim procreatrice et nutrice, secundum veterum theologiam, et Arvales Amores sive Pomonales, si ita dicere licet, oriuntur, et, cum ipsa Venere, varii amoris affectus, οἱ Πόδοι, ut ap. Philodemum in Anthol. Cod. Pal. p. 454 et 495, quales Veneri famulantes et passeribus insidentes tapeti Babylonio intexti torum genialem exornant ap. Xenophontem Ephesium I, 8.; cum his vero cognatione quadam coniunctum est reliquorum appetituum agmen multiplex, variae etiam facultates hominum quaecunque rem, artem, seria, ludum appetentium et tractantium. Venus tamen, quae illud adeo efficit, ut e Iove sive Coelo terra concipiat, quamvis interpositis Nymphis, tanquam causa primaria agnoscitur, p. 13, 16, coetus

vulgaris cultus cum Platonico mytho quodammodo conciliatur. Omnes autem Amores isti varii, quibus terra frugum ferax est, et mortalium vita gubernatur, per puellios aligeros significantur. Et ad ultimam quidem eorum classem pertinent in *Picturis Herculanensibus* Amores venantes, T. I. tab. 37. II, 43. VII, 159 cet. tibiam sonantes, VII, 94, variis instrumentis instructi VII, 8 ss. varias artes facitantes, I, 35. 36. cf. 32. ap. Nostrum luctantes II. 53. Sic alibi eos conspiciamus varia deorum attributa gestitantes, ut significant bellum, iter marinum, vitam agrestem, eloquentiam cet. Apud *Lucianum, Rhetor. praesc.* 6, ad Rhetoricoen in alto sedentem sub pusillorum Cupidinum specie adstant Gloria, Vis et Plausus (οἱ Ἐναινοί). Mira res sunt Amores multi cum duabus Victoriis dulcissimae patriae dedicati in inscriptione Trallibus reperta et in *Diario Classico Londinensi* Vol. 4. p. 88. edita (εὐχρηστοὺς ἐρωτὰς ἐν καὶ β' νεικὰς σὺν ταῖς θάλασσιν).

Sed nunc tabula nostra ad primum ex tribus, quos posuimus, *Amorum ordinibus nos avocatur, in qua Amores pomis colligendis, simulque variis ludis iocisque delectantur.* Venustissimae huius et lepidissimae tabulae qui quasi effigiem quandam animis suis informare veliunt, iis, ut ante omnia haud absimilis argumenti anaglypha quaedam oculis suis proponant, auctores sumus. Frequentissime quidem uvis colligendis puellios occupatos exhibuerunt artifices antiqui, vel alatos, ut in anaglypho eleganti Ephesino ap. *Montefalconium, Supplem.* T. III. tab. 54, et in alio Romae exstante, ibid. T. I. tab. 62, ubi simul calcantur uvae, tum in vase marmoreo grandiori in *Piranesi Vasi Candelabri* cet. T. I. tab. 14. 15, et in aliis anaglyphis minus spectabilibus necdum editis Musei Pio-Clementini et Barberiniani, vel aliis non praeditis, ut in *Montefalconii Supplem.* T. I. tab. 54 ubi sex pusiones vitibus insidentes uvae colligunt. Tum olivas legunt, quibus corbes cumulant, aliis et hi carentes, in anaglypho aere insculpto in *Antiquités d'Arles* tab. 20. et in *Millini Galerie mythologique* tab. 85. Poma carpentes Amores tres sistit gemma ap. *Masseium et Montefalco. Antiq. expl.* T. I. tab. 117, 7, quae tamen pro genuina vix haberi potest. Sarcophagus Luccae asservatus, in fronte defuncti effigie et quatuor anni tempestatibus ornatus, in altera parte transversa Amores alatos duo habet poma colligentes, totidem in altera vindemiantes. *Osservazioni sopra alcuni antichi monum. di belle arti nello stato Lucchese* 1815. p. 7 ss. Maxime autem cum pictura nostra dignum est, quod conferatur marmor Albanum apud *Zoegam* tab. 90, lusus Amorum varios representans, et calathos duo, alterum pomis atque uvis, alterum variis proventibus refertum, sed ita ut eminent poma, inter quae unus, ut editori videtur, nidum sibi struit, dum

alios, oculos sursum attollens, aliquot poma inde abstracta. matri suae coelesti offert. Poma in sportula feruntur a duobus Amoribus in *Antiq. Herculan.* T. VII. tab. 7.

Picturae nostrae proprii sunt lusus amatorii, quibus Pomona-les Amores cum Cupidinibus quodammodo confusi et in unum mixti sunt, pharetris etiam aureis appictis, quas illi deposuerant, p. 11, 9. Atque his quidem lusibus secundum egregiam Philostrati expositionem singulatim pensatis, ubi de nexu, quo inter se iuncti esse possint, quaesiveris, veri tibi haud videbitur absimile, amoris quendam climacem propositum esse tribus Cupidinum paribus; quorum hoc pomis, tanquam sphaeris, alterum sagittis sese petit invicem, tertium luctatur, quod cave de Anterote cum Erote certante intelligas. Quantum non posuit pictor; aed in eundem cyclum, nisi egregie fallor, leporem, Veneris famulum, admitti voluit, Veneris fructibus non ludere, sed frui gestientem, in cuius temeritate et appetentia punienda reliqui facillime conspirant. At hinc nescio an palam fiat, pictorem quidem non de Nymphis, a quibus alienus est amor, sed de Venere ut Amorum matre cogitasse, cuius vel sic in pomario hoc divino coli poterat statua. Certe nec Nymphae aderant, quas Philostratus praeterire non potuisset, nec aliud quidquam memoratur ad Nymphas quoquomodo spectans. Igitur quod ille poetice interpretando coniicit (οἶμαι p. 13, 17, ut p. 19, 1, quid cecinerit Amphion, p. 40, 1, quid Andrii, p. 41, 35, quid locutus fuerit Apollo) statuam a Nymphis positam, ab ipsis mundum, quo illa instructa erat, dedicatum et inscriptionem dedicatorem his insignibus impositam fuisse, quamvis per se non improbabile, quia res inter deos agitur, hortus non verus est et ab hominibus cultus, igitur nec statua a mortalibus posita, hoc cadere videtur, et ductus quidam inscriptionem dedicatorem significantes si forte appicti erant, quia titulus qualiscunque ad perfectam statuae imaginem requireretur, de argumento eius coniecturare ultra licebit. F. G. WELCKER.

Hoc caput proximum locum post Prooemium habet in C. D.

P. 10, 27. *μηλα.* marg. P. *μηλα καὶ πρόβατα. κατάχρησις τὸ ζυγῶ.* altera pars huius glossae pertinere videtur ad p. 12, 4.

P. 10, 28. *μη θαυμάσης. θαμάσης. G.*

P. 10, 29. *τὸ θνητὸν ἅπαν διακυβερωῦντες.* recepi lectionem oblatam a Cod. Flor. et Paris. *κυβερωῦντες.* Vulgo. *Ἰλλο* composito usus est *Plutarch.* T. II. p. 712. B. *διακυβερωῦναι τὸν πότον.* *Themist. Or. VII. p. 84. D. δύο εἶσιν ἀρχαί — διακυβερωῦναι τὸν βίον.*

P. 1α, 3ο. πολλοὶ διὰ πολλὰ ὧν ἐρῶσιν ἄνθρωποι. *multi Amores, quia multi homines amant.* Locum Platonium de Amore uno Vraniae, reliquisque multis Pandemi filijs in Conviv. p. 185. B. indicavit *Olearius*. Cf. Marian. Schol. Ep. Anal. T. II. p. 511. Anth. Pal. T. II. p. 686. nr. 201. cum Anim. ad Anth. T. II. 3. p. 399. *Xenoph.* Conv. VIII. 9 s. *Himerius* Ecl. X. 6. p. 180. veteris et cosmogonici Amoris mentione facta, eum narrat in terram descendisse, ubi τὰς μὲν πολλὰς καὶ ἀγελαίους ψυχὰς τοῖς πανδήμοις ἔρωσι, τοῖς τῶν Νυμφῶν παῖσι, ποιμαίνειν ἀπένειμεν, αὐτὸς δὲ τὰς θείας καὶ οὐρανίας ψυχὰς ἐνψύσαστο, καὶ ταύτας ἀναβαλόντων ἐπὶ μανίαν ἐρωτικήν. *Claudian.* X. 72. *Mille pharetrati ludunt in margine fratres — gens mollis Amorum. Hos Nymphae pariunt, illum Venus aurea solum Edidit. Ille Deos — Temperat — Hi plebem feriunt.*

P. 11, 2. προσβαλεῖ γάρ σε μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὰ μῆλα. *una cum oratione mala te quoque advertent, ipsa mala percipies.* Locum vulgo male acceptum illustravit *Koen.* ad *Greg. Cor.* p. 57. Vid. ad p. 7, 7.

P. 11, 3. Ὅρχαι μὲν οὗτοι φυτῶν ὀρθοὶ πορεύονται. *Sic Olearius* ex Cod. Laud. πτόρθοι. editt. vet. et P. in cuius tamen marg. ἴσως ὄρχοι. ὀρχοὶ. Cod. Flor. C. D. G. In C. superscriptum ὄρχηκες. *Marcelli* Inscr. Triop. 23. ἡμετέρων ὄρχους — ἣ ποίην χιλῶ εὐαλδέει χλωρὰ θέουσιν. de quo loco vid. *Eichst.* Quaest. Phil. p. 32. *Achill. Tat.* V. 17. τοὺς ὀρχάτους τῶν φυτῶν. Verbo πορεύεσθαι simili elegantia utitur *Noster* *Vit. Apoll.* II. 2. p. 50. τὸ περὶ τοῦ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ Ταύρου λεγόμενον, ὡς ὑπὲρ τὴν Ἀρμενίων πορεύοιτο. Noli huc referre verba *Aristid.* Encom. Rom. T. I. p. 205. ἀλλ' οὐ μὲν τότε ὥρξετο τοῦ Πέρσου ἡ ἀρχή, ἐντεῦθεν ἀρξαμένη βαδίζειν πρὸς ἐσπέραν πολὺ πλείων ἐστὶν ἢ λοιπὴ τῆς ἐκείνου πάσης. ibi enim cum optimo *Barocc.* legendum: ἐντεῦθεν ἀρξαμένη βαδίζειν. ut p. 219. ἀρξαμένη βαδίζειν ἀπὸ τῆς πόλεως.

P. 11, 4. τοῦ μέσου δὲ αὐτῶν ἐλευθερία βαδίζειν. *sic Flor. Par. C. D. G. δ' αὐτῶν.* *Vulg.* Vias liberās, ad ambulandum relictas, statim δρόμους vocat, ut in *Heroic.* p. 663. τοὺς δρόμους δὲ οὓς ἀνήκας χαρίεντας μὲν ἡγοῦμαι, τρυφᾶν δὲ μοι δοκεῖς — τοσαύτη γῇ ἀργῶ χρώμενος.

P. 11, 6. οἶα καὶ κατακλιθέντι στρωμνῇ εἶναι. *sic Laud. et Paris.* librorum nostrorum, etiam quinque *Parisini.* στρωμνῇ. *Ald.* 1. 2. Iunt. 1. 2. *Morell.* Cod. Flor. et Paris. 1698. Videtur scriptista Homericum λεχετοῖς exprimi voluisse.

P. 11, 7. μῆλα χρυσᾷ — προσάγονται. vide ad V. p. 10, 10.

τὸν ἑαμὸν ὄλον τῶν Ἑρώτων. sic editt. vet. et libri nostri tantum non omnes. ὄλων. Morell. Olear.

P. 11, 10. χρυσόπαστοι καὶ χρυσαῖ. χρυσᾶ. Olear. qui hoc vocabulum iunxit cum βέλη. nihil mutant libri, nec *Schol. Eurip. Or.* 976. qui h. l. excitat in exemplum τοῦ σολοικοφανοῦς. Vid. *Boisson.* ad *Heroic.* p. 324. Conspiciebantur igitur pharetræ auro distinctae aliaeque totae aureae. χρυσέην φαρέτρην *Amori* tribuit *Anacr. Od. XIV. 6. auratam.* *Claudian. X. 134.* sagittas etiam aureas. *Aristaen. II. 21. p. 106.* ἐγὼ δὲ μέχρι παντός τὸ χρυσοῦν τῶν Ἑρώτων εὐτυχῆσαιμι βέλος. De *Venere Himer. Ecl. XVIII. 3. p. 262.* τῇ δὲ χρυσοὶ μὲν οἱ παῖδες, χρυσᾶ δὲ τὰ τούτων καὶ βέλη. fortasse ex *Sapphus* epithalamiis, ut suspicari licet ex *El. Or. I. 4. p. 330.* ubi poetria dicitur *Amorum* πτερά καὶ βροστρυχούς χρυσοῖ κοσμηῆσαι. χρυσοχαίτας et χρυσοκόμης Ἑρώς passim commemoratur, aureus aureae matris filius. Eidem χρυσοκαεννῶν πτερόων τερσοὶ tribuuntur, si recte emendavimus in *Anacr. Fr. CVII.* Caeterum nostrum locum ante oculos videtur habuisse Auctor *Ephr. μαρτύρων στεφανιτῶν* *Msc.* in *Cod. Guelph. 82.* καὶ ἡ φαρέτρα προσήρηται χρυσόπαστος ἥδε, καὶ τῶν βελῶν προδεικνύσα καθ' ὃ τοῦ πώματος ἀφαιρεῖται.

P. 11, 13. αἱ δὲ ἐφεστρίδες αἱ ποικίλαι. *Vit. Soph. I. 20. 1. p. 513.* ἀπέδν δὲ καὶ τὰς τῶν ἐφεστρίδων βαφάς. *Lucian. Dial. Mer. IX. T. VIII. p. 233.* ἐφεστρίδα περιπόμφυρον. Vid. *Piers.* ad *Moer.* p. 139 s.

P. 11, 14. μυρία δὲ αὐτῶν τὰ ἄνθη. *Noster p. 24, 14.* ἐν γλαυκῇ τῇ τῆς θαλάττης ἄνθει. ubi vid. not. *Heroic. p. 674.* ἀλουργὶς δὲ ἡ γλαμύς, θείου ἄνθους. ubi vid. *Boisson.* De rubro colore accipe etiam in cap. proxime sequ. p. 14, 12. τὸ γὰρ κερὰ τὼς ἐν αὐτῷ μέλαν ὑποφαίνει τι ἄνθους, cf. ad p. 45, 5. *Ithyphallorum χειρὶδες* sunt ἄνθηναί *apud Athen. p. 622. B.* F. G. WELCKER.

P. 11, 14. οὐδὲ ἐστεφάνωνται τὰς κεφαλὰς. Hinc *Aristaen. II. 21. p. 105.* οὐδὲ στεφανοῦσθαι σοι τὴν κεφαλὴν, ἅτε τῆς κόμης ἀποχρώσης αὐτῇ — κατὰ τὰς κεφαλὰς. P. — ἀποχρώσης ἀποχρώσεις. ed. Iunt. 2. — πτερά φοινικᾶ. *Ap. Claudian. XXXI. 141.* vocante *Venere* duo *Amores rutilas resparsi murice plumas Prosiliunt.*

P. 11, 17. μονονούχι καὶ αὐτόν. sic C. D. μονονοῖ *Vulgo.* μονονοῦ κούτόν. *Cod. Flor. Paris. 1696. Vit. Apoll. II. 11. p. 60.* δν σὺ μονονουχὶ προσκυνεῖς. V. 10. p. 196. μονονουχὶ ὅπλα ὑπὲρ τῆς Πώμης τιθέμενος.

P. 11, 19. ἐς αὖς ἀποτίθενται τὰ μῆλα. restitui lect. editt. vett. et librorum nostrorum Flor. Paris. C. D. G. P. ἀποτίθενται, Olear.

P. 11, 20. πολλή δὲ ἡ σμάραγδος. δὲ om. G. ἀληθῆς δὲ ἡ μαργαρίτης. δὲ ἡ μ. Paris. 1696. μαργαρίτης ex hoc uno loco in Lexica relatum. ἀληθῆς refer ad veritatis speciem, pictoris artificio effectam.

P. 11, 22. οὐδὲ κλιμάκων. fortasse rectius, οὐ δὲ κλ. scalis autem Vulcani non habent opus. — ἐς αὐτά. sic C. D. G. Flor. Paris. usque ad mala ipsa. παρ' αὐτά. P. ἐν αὐτά. Vulgo.

P. 11, 25. λέγωμεν. λέγομεν. G. Similem imaginem habes Amorum ludentium ap. Claudian. Epith. Pallad. et Celerinae v. 10. 11. *Pennati passim pueri, quo quemque vocavit Umbra, iacent. Fluitant arcus ramisque propinquis Pendentes placido suspirant igne pharetrae. Pars vigilans ludunt, aut per virgulta vagantur. Scrutantur nidos avium, vel roscida laeti Mala legunt, donum Veneris, flexusque sequuntur Palmitis et eummas pennis librantur in ulmos.*

P. 11, 26. γάννυνται. sic G. γάννυνται. Vulgo. Cf. V. p. 9, 31. XXX. p. 48, 22.

P. 11, 27. ἰδῶμεν. εἰδῶμεν. Flor. εἰδῶμεν. Par. --- ὁ τὸ ποτέ. τότε. C.

P. 11, 28. ἰδοὺ δὴ. δὴ om. C. D. G. Cod. Flor. Par.

P. 11, 29. οἱ δύο μὲν. οἱ om. Flor. Paris. De malorum factu in amoris principio multi dixerunt ad Virgil. Ecl. III. 64. ad Longum p. 19, 20. ed. Vill.

P. 11, 34. τὰ βέλη πελάση. πετάση. Flor.

P. 11, 35. εἴ τι ξυνίημι. ὅπου ξυνίημι. Flor.

P. 12, 1. φιλήσας τὸ μῆλον — ὡς ἀντιφιλήσων. recte Olearius: osculatus et vicissim osculaturus, quod Heynium p. 53. improbasse miror. Similem lusum sibi fingebat Meleager Ep. XCVII. Anth. Pal. V. 214. ubi vid. Animadv. T. I. 1. p. 110.

P. 12, 4. τῶν τοξοτῶν ζεύγος. τόξων. C. in marg. alterum a m. rec. adscriptum.

P. 12, 6. ἐπὶ τῷ μὴ λῆξαι. sic C. D. G. Cod. Flor. Par. Laud. μὴ δὲ editt. vett. et P. μηδὲ. Morell.

P. 12, 8. συμπεπτῶκασι. C. D. συμπεπτῶκασι. Vulgo.

P. 12, 11. περιπτὰς αὐτῷ κατὰ τῶν νότων. περίπτας. Iunt. 2. Morell. κατὰ. om. G. νότων. C. D. Apud Lucian. Gymn. c. 31. T. VII. p. 191. Anacharsis Solonem interrogat, num existimet, hostes in pugna fugituros tergumque praebituros esse,

μὴ σφίσι κατηνόσαι πρᾶσσετε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περι-
πηδήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιτλέξετε αὐτοῖς τὰ ἀκάλῃ
περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχετε. Vid. ad II. 6. p. 62.

P. 12, 11. καὶ ἐς πνίγμα ἀπολαμβάνει. ἢ εἰς. Flor. in
marg. καὶ. πνίγμα vulgo, quod mutavi, non expectato librorum
assensu. Alienissima ad h. l. *Olearius* attulit de πνιγμῶ, Veneris
πανδήμου nomine. πνίγμα solemne in lucta, ut πνιγίειν et
ἄγχειν. *Strato* Ep. LXIV. ἀλλ' οὐκ ὦν ἀπάλαιστος ὁ δεσπόσα-
νος προσέειπεν· παῦσαι, πνιγίσεις, φησί, τὸ παιδάριον· ubi vid.
Anim. T. II. 3. p. 106 s. *Aelian.* H. A. I. 32. τοὺς γε μὴν κα-
ράβους αὐτοὶ συλλαβόντες ἐς πνίγμα. Ib. IX. 25. ἑαυτὸν δὲ περι-
χέας αὐτῷ ἐς πνίγμα ἄγχει. Ib. X. 48. αὐτοὺς ἐς πνίγμα ἄγχαῖ.

P. 12, 12. καὶ καταδίδει τοῖς σκέλεσι. *Lucian.* Gymn. c. I.
T. VII. p. 155. οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκε-
λίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι — τέλος δὲ ἤδη περιπλέ-
ξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
λαιμῷ, ἄγχει.

P. 12, 13. ὁ δὲ οὔτε ἀπαγορεύει. οὔτε scribendum videtur.
Vid. *Heindorf.* ad *Platon.* IV. p. 111. et *Werfer* in Act. Mon. T. I.
p. 261 s. Ap. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 274. 5. αὐτὸς δὲ χαλκῶν
ἔστι τιμιώτερος τριῶν. negationem addendam esse recte vidit
Lowitz; sed senarium esse non vidit, qui sic scribendus:

αὐτὸς δὲ χαλκῶν οὐ τι τιμιώτερος
τριῶν.

P. 12, 15. μεθ' ὃν οὐκέτι οἱ λοιποὶ ἔχουσι. quo soluto.
Vit. *Apoll.* VII. 22. p. 502. οὐκ ἀπιστῶ καὶ τὴν *Λευκοθέαν* ποτὲ
κρηδόμενον Ὀδυσσεῖ (τῷ Ὀδ. Vrat.) δαῦναι μετὰ τὴν ναῦν, ἧς
ἐκπαιδὼν ἀνεμέτρει ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ τοῦ πελάγους. Fortasse scr.
τὰ τοῦ πελάγους. *Longus* IV. p. 125, 16. μηδὲ ἀφελέσθαι τρα-
πέζης, μεθ' ἣν τεθνήσκειται λιμῷ. De hoc usu praepositionis vid.
inprimis *Boisson.* ad *Herpici.* p. 429. *Schaefer.* ad *Aesopi* Fab.
p. 145.

P. 12, 16. οὐδὲ εἰσιν ἐν τῷ ἀπρίξ. notanda locutio, pro
οὐδὲ ἀπρίξ δύνανται ἔχειν. — ἀλγεῖ δὲ στρεβλούμενος. Scriben-
dum videtur, ὁ στρεβλούμενος.

P. 12, 17. καὶ κατεσθίει τοῦ παλαιστοῦ τὸ οὖς. mordere
luctantibus vetitum, qua de causa spectantes irascuntur illi, ὡς
ἀφίχονται καὶ ἐκπαλασσοῦντι i. e. palaestrae leges migranti. Cf.
Lucian. Demon. c. 49. T. V. p. 249. Apud Spartanos tantum in
epheborum certaminibus μάχονται καὶ ἐν χερσὶ καὶ ἐμπηδῶντες
λάξ, δάκνουσι τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀντορύσσουσι — secundum
Pausan. III. 14. 9. Vt h. l. puer adversarii aurem dentibus in-
vadit, sic philosophus ap. *Lucian.* Hermot. c. 9. T. IV. p. 13. εἰ

μή τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γινόμενοι ἀφελλόντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἰσθί, προσφύς ἄν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὃ γέρων· οὕτως ἡγανάκτει. Cf. Convin. c. 44. T. IX. p. 82.

P. 12, 19. ἐκπαλασόντι. i. e. παρανομοῦντι τὴν πάλην. Alibi hoc compositum nondum reperi.

1b. μήλοισι αὐτὸν καταλιδοῦσι. Similes καταχρήσεις vid. ap. Valcken. ad Herodot. VI, 129. p. 498. 8. ad Achill. Tat. p. 558.

P. 12, 20. μηδὲ ὁ λαγῶς ἡμᾶς ἐκείνοισι διαφενγέτω. μηδὲ editit. vett. hoc loco et in sequentibus, λαγῶς ἢ. ἐκείνος διαφενγέτω. Flor. λαγῶς et διαφενγέτω. Paris. Formam ab Atticistis probatam restitui, licet II. 17. p. 83, 21. λαγῶς legatur. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 186 s. Paulo post bis τοῦ λαγῶ.

P. 12, 23. ἐς γῆν. G. εἰς. Vulgo.

P. 12, 24. καταλείπον. καταλοιπον. G.

P. 12, 25. καὶ ταράττουσιν. καὶ καταταράττουσιν. Flor. ubi nullus dubito praepositionem natam esse ex vicinis syllabis.

P. 12, 29. πεῖσοι κατ' ἴχνος. πεῖσοι. C. D. G. P. πεῖσοι. editit. omnes. κατὰ ἴχνος. G. — ὁ δ' ὥς. ὁ δ' ὥς. Vulgo.

P. 12, 33. ἐς πλευράν. G. C. Flor. Paris. εἰς. Vulgo. — πρήνης. πρήνης. P.

P. 12, 34. πάντες ἐν τοῖς. πάντες δὲ ἐν. Flor. Par. quod nec ipsum male habet.

P. 12, 37. τὸ περὶ τοῦ λαγῶ. λαγῶ. D. P.

P. 13, 1. ὥς πολὺ τῆς Ἀφροδίτης. πολλῆς τῆς. Flor.

P. 13, 2. περὶ μὲν τοῦ θῆλεος. τοῦ λαγῶ. Laud. — θηλάζειν τε αὐτό. sic C. D. G. τὸ θῆλυ scil. ut mox τὸ δὲ ἄρρεν. Vulgo αὐτόν.

P. 13, 4. καὶ ἀποκνύσκει δέ. hoc dedi et Cod. Angl. Flor. Par. C. D. G. pro ἐπικνύσκειν. Illud accommodatius orationi Philostrati, qui verborum structuram in hunc modum variare solet. Media voce de eadem re utitur Herodot. II. 108. 63. sed ap. Athen. IX. p. 400. E. habetur: ἐπικνύσκει τε μόνον πάντων θηρίων. ubi non assenserim editori doctissimo, qui spreta codicum et Eustathii auctoritate, ἐπικνύσκειται probat. Noster Vit. Apoll. I. 21. p. 28. ὁ δὲ τῆς λέαινης τόκος, αἱ λείναι μνηῶν μὲν κνύσκουσιν ἔξ, τρεῖς δ' ἀποτίκτουσιν. De utraque forma disputans G. I. Bekkerus in Spec. p. 20 s. commodè excitavit Geopon. XIV. 1. de columbis: φύσει δὲ καὶ πολύγονον τὸ ζῷον. Ἐν πάσαις γὰρ τεσσαράκοντα ἡμέραις κνύσκει, καὶ τίκει καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει. Cf. Hamacker. Lectt. Phil. p. 57.

P. 13, 5. ἀπὸ τοῦ τόκετος. lectionem a Flor. et Paris. oblatam recepi. τοῦ τόκου. Vulg.

P. 13, 7. οἱ δὲ ἄτοποι τῶν ἐραστῶν. qui pro bonis artibus, quibus amor conciliatur, vi et dolo utuntur. Nessus ap. *Philostri. Iun.* XVI. κακῶν ἰδῶν τὴν γυναῖκα ἀτόποις ἐπετόλμα. De amore nefando ἔρωτας ἀτόπους usurpat Noster *Vit. Apoll.* V. 14, p. 198. et *Aelian.* H. A. VI, 44. p. 204.

P. 13, 8. βιαίως τέχνη. τῇ τῆς μαγείας ἀνάγκῃ. θαυμασιουργία et βίαιος τέχνη iungitur in *Vit. Apoll.* VI. 10. p. 239. Hinc βιαίως σοφοὶ *Ib.* L. 2. p. 3. de iis, qui fato et Parcis vim dicuntur facere. Vid. ibi *Olear.* et *L. VIII.* 7. 2. p. 330. *). Hinc ap. *Menandr.* in *Stobaei Flor.* LXXII. p. 437. probabiliter *Bentleius*: ἀλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίας ταυτ' ὄργανα. pro βίου. Vid. *Meinek.* ad *Menandr.* p. 87. Passim vis, ἡ βία, in amore opponitur τῇ πειθοί. Vid. *Anim.* in *Anth.* T. II. 1. p. 16. Eleganter Noster de elephanto in *Vit. Apoll.* II, 11. p. 61. αὐτὸς δὲ ἑαυτοῦ ἄρχει, καὶ ἡ παιδὴ αὐτὸν ἡ (sic recte *Vrat.*) τῆς φύσεως ἄγει μᾶλλον, ἢ ὁ ἐπιχειμενὸς τε καὶ ἀπειθύνων.

P. 13, 11. σὺ δέ μοι τὴν Ἀφροδίτην βλέπε, ποῦ δὴ, καὶ κατὰ τί τῶν μῆλων ἐκείνη; restitui lectionem et distinctionem editt. vett. pro eo, quod *Olearius* dedit: ποῦ δὴ; καὶ κατὰ τί τῶν μῆλων ἐκείνη; μῆλων pro ipsis arboribus accipiebat *Heynius*. Sed hoc si volebat *Phil.* cur non scripsit *μηλεῶν*? Nec sub arboribus collocatum Veneris signum, sed in antro. Quare aliud quid latere suspicor. Tenendum autem, Venerem hortis praeesse et floribus gaudere, unde plurima eius *τεμένη* hortorum in modum consita fuisse suspicatur *Boeckhius* ad *Pindar.* T. II. 2. p. 283. *ἐκείνη* habent *Cod. Paris.* 1696. 1698. quatuor alii *ἐκείνη*. Prius mihi *Philostrati* orationi magis videtur consentaneum.

P. 13, 11. Scribam cum *Oleario*: ποῦ δὴ (ἔστι), καὶ κατὰ τί τῶν μῆλων ἐκείνη (non δεῖ, ut ille, sed μέλει); Respondeatur ad prius, conspici deam in antro, ad alterum, cum pomis ei hoc esse, quod per ipsam Nymphae Amorum huius pomarii matres foecundae, sive mali ipsae feraces sint, sicuti horti omnino arborum florumque, F. G. WELCKER. Haec si vera est sententia, ut certe est admodum probabilis, scriptum velim; καὶ κατὰ τί τῶν μῆλων ἔχει δὴ ὄραν; ὄρεῖς — ubi quam facile ὄραν excidere potuerit, apparet.

*) Ibi in verbis: σὺ μὲν γὰρ ἴσως τὸν πατέρα ἢ τὸν σεαυτοῦ, βασιλείας ἐρῶντα γόησι μᾶλλον ἢ ἑαυτῷ πιστεῦσαι, καὶ ἀνάγειν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἵνα τοῦτον τύχοι, παρ' ἐμοῦ εὐρέσθαι. scribendum puto: ἀνάγκην — παρ' ἐμοῦ εὐρέσθαι. a me accipisse rationem deos cogendi ad id, quod cuperet, tribuendum.

P. 13, 13. ὁρᾷς τὴν ὑπαντρον πέτραν ἐκείνην. novissimam vocem om. Flor. Paris. ὑπαντρος πέτρα est ap. *Aelian.* H. A. IV. 56. VII. 48. VIII. 3, Ap. Eund. IX. 56. scr. cum libris: καὶ οὐκίας ὑπάντρον τινός.

P. 13, 15. διοχεύεται. διοχέυεται, C.

P. 13, 18. καὶ κάτοπτρον δὲ τὸ ἀργυροῦν. copulam adiecti ex Flor. Paris. Speculum Veneri dedicat Laïs in *Platonis* Ep. VII. et ap. *Iul. Aeg.* Ep. III. IV. V. σανδάλιον et περόναι iunguntur, ut ap. *Aelian.* V. H. I. 18. χρυσοῖν σάνδαλον inter ornamenta meretricum commemorat *Lucian.* de Domo c. 7. T. VIII. p. 97. et σανδάλια ἐπέχρυσα ἐκ Πατάρων. Dial. Mer. XIV. p. 265. — περόναι. περῶναι. C.

P. 13, 21. ταῦτά πάντα οὐκ ἀργῶς ἀνῆπται. οὐκ ἀνῆπται ἀργῶς. C. D. Infra IX. p. 16, 28. ὅθεν μὴδὲ τὴν ἡνιόχῃσιν ἀργῶς παρέλθωμεν. Vid. ad *Philostr.* Iun. VI. p. 118. 6.

P. 13, 21. λέγει δὲ Ἀφροδίτης εἶναι. hae res ita sunt repraesentatae, ut eas deae dicatas esse sponte intelligatur. De usu *Philostrato* verborum λέγει, φάναι, vid. ad *Philostr.* Iun. III. p. 116. 8. — καὶ γέγραπται τοῦτο. inscriptionibus, puta, donariis additis; non tamen ita, ut superiorum temporum pictores solebant facere, sed vestigiis tantum litterarum obiter indicatis. Quamquam nec hoc necessarium. — καὶ Νυμφῶν δῶρα εἶναι λέγεται. Malletm sane: N. δῶρα, οἶμαι, λέγεται. ut in rebus dubiis solet Noster. De verborum εἶναι et οἶμαι permutatione dixi in Addit. ad Athen. p. 225.

P. 13, 24. περιεστῶτες. περιέσθοντες. Flor. quod lep- dum.

Ib. εὐχονται καλὸν αὐτοῖς εἶναι τὸν κῆπον. quid votis opus in re praesenti? amoenissimum esse hortum abunde docet eius descriptio. Hoc procul dubio sensit *Olearius*, qui vertit: *ut pulcro sibi horto frui liceat precantur.* Num scribendum: εὐχονται καλὸν αὐτοῖς ἀεὶ τὸν κῆπον? Bonis enim rebus et iucundis perpetuitatem solemus optare. Idem adverbium cum verbo substantivo videtur permutatum in *Epist. Pseudo-Platonis* II. p. 313. B. οὐ μὴν ἄλλω γέ ποτ' ἔφην ἐντετυχηκέαι τοῦθ' εὐρη- κόει· ἀλλὰ ἡ πολλή μοι πραγματεία περὶ τοῦτ' εἴη. σὺ δὲ ἴσως μὲν ἀκούσας του, τάχα δ' ἂν θέλας μοῖρα κατὰ τοῦθ' ὥρμησας. Oratio constabit, si scripseris: ἡ πολλή μοι πραγματεία περὶ τοῦτ' ἀεὶ· σὺ δὲ ἴσως μὲν ἤκουσάς του, τάχα δ' αὖ θ. μ. κατὰ τοῦθ' ὥρμησας. Nostro tamen loco fere malim: εὐχονται ἀεὶ καλὸν αὐτοῖς εἶναι τὸν κῆπον.

VII.

M E M N O N.

Memnonis et Achillis monomachium vascula picta exhibent eximiae pulchritudinis, primum in *Millini* collectione T. I. tab. 19—22, alterum in *Millingenii* prima tab. 49, tertium idque olim Vaticanum, a Dempstero antea, Montefalconio et d' Hancarvillio editum, in novissima Parisiensi cl. *Dubois Maisonneuve* tab. 9, aliud nuperrime editum ad II, 7. indicabo; anaglyphum etiam apud *Zöf-gam* tab. 55, ubi artis operibus, quae not. 7. ex auctoribus recensentur, addenda est arca Cypseli, *Paus.* V, 19, 2. Tabula nostra continet *Aethiopes ducem suum mortuum plangentes* in castris Troianis, urbe in conspectu longinquo posita. In parte superiore matrem Memnonis, Auroram, luctu perditam, quod Solem offuscare atque Noctem, ut ante tempus adveniat, precari ait Sophista, ex poeta aliquo derivatum est, cf. locos a *Iacobsio* nostro laudatos, quibus optime haec dilucidantur. His verbis fucata hominis oratio transitum parat ad id, quod sequitur, nocte ineunte a matre surreptum esse Memnonis cadaver (quod argumentum fuit Memnonis Aeschylei et in vasculo infra describendo adumbratum est), et in lapidem verum. Solem ab alio quoquam deo tenebris obductum ars Graecorum ignorat; Auroram simul Solem obscurantem, simul ad noctem conversam precesque fundentem nulla ars exprimere potest. Pictor Solis moerorem (*κατήφεια*) et propinquum noctis adventum luminis decremento et apto colorum in fundo tabulae temperamento expresserat. Commentator Vimariensis p. 35. alieni quid infert: *Memnon von Achill getödtet, von Aurora, der Mutter, liebevoll bestattet*. In extrema tabulae parte fabulosa Memnonis statua appicta erat, a solis radio percussa, more consueto ex nigro lapide, sedentis habitu, caeterum quod affectatius adiicitur, figurae cadaveris humi porrecti simillima; non quidem quantum video, tanquam nova scena, sed quasi parergon, quo pieturam contemplantis commonescerent eorum, quibus tristitia ex praematura nobilissimi juvenis morte percepta mitigari posset. Sic in vasculo supra laudato altero avis ad Memnonem Achilli succumbentem advolans ad Memnonidum fabulam spectat, quibus Polygnottus chlamydem Memnonis in Oreo sedentis ornaverat. *Paus.* X. 31. Haec ultima *Heynium* non reote intellexisse, non est quod pluribus exponam. Genus illud prolepsos in artis operibus haud est infrequens; quo pertinent cycni ad Eridani ripas tab. XI, Cithaeron lamentans cum abiete fatali tab. XIV, Hippodamia in ipso certamine cum Pelope iuncta v. ad c. XVII. Aliquando ad continuationem

aut consummationem historiae significandam nec iterata figura principalis, nec nova opus est persona, sed sufficit leve symbolum, ut quod Midas tab. XXII. p. 36, 10. magnis auribus iamiam instructus est; quod Narcisso in fontem etiamnum prospiciente lilla nascuntur tab. XXIII, p. 36, 31, sicuti malus Punica ex Polynice dum eum Antigone humo tegit II, 29. p. 99, 17, et ut hyacinthis pratum floret dum iuuenis perit I, 24.; et quod iuxta Apollinem cum Hyacintho adhuc colloquentem discus cum Zephyro appictus innuit, hunc amorem funestae mortis causam iuveni esse futuram, *Philostrot. Iun.* XIV. p. 135, 34. Nec prorsus huic pictorum rationi absimile est, quod in tragoediis aliquando, quae extra ipsam actionem sunt et post futura, respiciuntur. F. G. WELCKER. Loca veterum de Memnone, Troianis suppetias ferente inque illa expeditione oppresso, collegi ad *Tzetzes* Posthoni. 215. et in Operibus Academiae Monacensis Annor. 1809 et 1810. Adde doctissimum *Naske* ad Choerilum p. 185 sqq.

P. 13, 27. ἀπόκειται. ὑπόκειται. C.

P. 13, 29. ὑπὸ τῆς μέλλας. nobili illa hasta Achillis II. 3. p. 57. 5. *Liban.* T. IV. p. 192. 3. ὑπὲρ τὸ μεράκιον τὸ θεταλόν — ὃ τὸ Πύλιον (L. Πήλιον) καταλιπὼν καὶ τὴν μέλλαν ἐπὶ τὴν Σκύρον ἦεν καὶ τὸν παρθενῶνα. Apud *Themist.* Or. XXIV. p. 308. C. scribe cum Cod. Ambros. ὁ δὲ γενναῖος Ἀχιλλεύς ὁ τὴν μέλλαν ἐκείνην πάλλων — ὁμῶς οὐδὲν πάνυ προσεῖχε τῷ Φοίνικι.

P. 13, 30. καὶ σπηνάς. marg. Paris. 1696. γρ. πηγὰς.

P. 14, 3. οὐδὲν ἂν αὐτοῦ μέλω. ἂν om. Paris.

P. 14, 6. οὓς, οἷμαι, Νεῖλω ἔτρεφε, ut Achilles coenam Spermio nutritissae dicitur II. ψ. 142 ss, ubi vid. *Heyn.* T. VIII. p. 387. in Scholio ibi laudato scribe cum *Welckero* nostro: διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ εἰς τοὺς γάμους (ποταμοὺς vulgo) ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἔδωκεν ἐκόμενον, τέκνων τε γενέσεως καὶ παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι. Inde ductum, quod in Heroic. XI. 2. p. 720. Ajax dicitur κομᾶν τῷ ποταμῷ Ἰλισσῷ. ubi vid. *Boisson.* Etiam Orestes ap. *Aeschylum* in Choeph. 6. in tumulo patris dicitur — πλόκαμον Ἰνάχῃ θρεπτήριον, *Schol.* ad *Pindar.* ad Pyth. IV, 145, causam illius consuetudinis affert physicam. Ingenioque *Aristides* Or. de Smyrna T. I. p. 233. de Melete quivio: διὸ καὶ δικαίως ἂν μοι δοκοῦσιν ἅπαντες εἰς τὰς πηγὰς, ὥσπερ ἐκείνος ἔφη τοῦ Σπερχεῖος, τοῦ Μέλῃτος ἀπάρχεσθαι τῶν λόγων, ὥσπερ βοστρούχων, ἔδοντας Ὀμήρου χάριν τὸν ποταμόν.

P. 14, 19. ὄρα τὸν Ἰουλον ὡς κατ' ἡλικίαν τῷ κτείναντι, Ianugo in Memnonis genis indicat, eum Achilli aetate fuisse parem, Vterque annumeratur iuuenibus immatura morte oppressis ap. *Dion.*

Chrys. Or. XXIX. p. 544. ubi scribendum puto: *ἔσιδε (ἔτι δὲ vulg.) τῶν παλαιῶν τοὺς ἐξοχωτάτους· ἀκούομεν οὐδένα αὐτῶν ἐπὶ πολὺ ἔλθοντα τοῦ βίου, Πάτροκλόν τε καὶ Ἀντίλοχον, ἔτι δὲ Σαρπηδόνα καὶ Μέμνονα, καὶ Ἀχιλλέα καὶ Ἰππόλυτον.*

P. 14, 10. *μέλανα. μέλαινα.* G. De colore Memnonis vid. ad L. II. 7. p. 63, 22. — τὸ γὰρ ἀκράτως ἐν αὐτῷ μέλαν ἀποφαίνει τι ἄνθους. Vid. ad VI. p. 11, 14. Pro ἐν αὐτῷ, quod frigide additum, Cod. Flor. et Paris. ἐν αὐτῇ. Quam femininum genus non habeat quae referatur, non dubito in lectione ἐν αὐτῇ latere ἐν αὐγῇ. de quo erroris genere vid. ad L. II. 5. p. 60, 26. Puram autem illam nigritudinem, qualis in Aethiopicis conspicitur, splendore, αὐγῇ, non destitutam esse, nemo ignorat. Praeterea in Memnone ruboris aliquid apparebat. Similiter Vit. Apoll. VI. 12. p. 249. ὑπὸ γὰρ τῶν Ἀπολλωνίου λόγων οὕτως διατεθῆναι καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, ὡς τὸν Θεσπεσίωνα μὲν καὶ τοὶ μέλανα ὄντα, κατὰ δὲ λόγον εἶναι ὅτι ἐρυθρόφῃ. *Heliodor. X.* 24. p. 381. ὁ δὲ Μερόβιος πρὸς τὴν ἀκοὴν τῆς νύμφης, ὑφ' ἡδονῆς τε αἶμα καὶ αἰδοῦς οὐδὲ ἐν μελαίνῃ τῇ χρότῃ διέλαθε φοινιχθεῖς. Cf. *Callistr. Stat. IV.* p. 148, 16. ubi est ἀκράτῳ τῷ μελανί. ut ap. *Achill. Tat. III.* 7. p. 64, 26. ubi vid. not. p. 418 et 632. In his ἀκράτος idem quo καθαρός. Cf. *Ast ad Platon. de Rep.* p. 591. *Ap. Nostr. Vit. Soph. II.* 1. 7. p. 553. ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή, καὶ ἡ γλῶττα τὴν ἄκραν Ἀτθίδα ὑποψάλλει. ne quis de ἀκράτον cogitet, scribendum cum Cod. Guelph. τὴν ἄκραν, καθάραν Ἀτθίδα. fere ut ap. *Dionys. Hal. T. I.* p. 232. φωνὴν οὐτ' ἄκρα βύρβαρον. ut emendavit *Schaefer.* Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 871. et p. 206.

P. 14, 12. αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες. haec verba excitat *Greg. Cor.* p. 87. ed. Lips. — *Aeliah. H. A. V.* 1. p. 140. de Memnone: αὐτὸν μὲν τὸν νεκρὸν εἰς τὰ Σοῦσα — ὑπὸ τῆς μητρὸς κομισθέντα μετέωρον ἐκ τῶν φόνων, τυχεῖν κηδεύσεως τῆς προσήκουσας αὐτῷ.

P. 14, 13. Ἦως ἐπὶ τῷ παιδί πενθοῦσα κατηφῇ ποιεῖ τὸν Ἥλιον. illustrat haec *Tryphiod. v.* 30. ἡ δ' ἐπὶ πότμῳ Μέμνονος εὐφρανίην μεφῆην ἐνεδύσατο μήτηρ, Φέγγος ὑποκλέψασα κατηφῆος ἥματος Ἦως. *Crinagor.* in Anth. Pal. VII. 633. καὶ ὅ' αὐτὴ ἤχλυεν ἀκρόσπερος ἀντέλλοισα Μῆνην, πένθος ξὺν νυκτὶ καλυψαμένη, Οὐνεχα τὴν χαρτέσσαν ὁμώνυμον εἶδε. Σελήνην Ἄπρουν.

P. 14, 16. Ἐ' ἐγγένηται οἱ. ἵνα. Flor. Par.

P. 14, 17. ἐκκέλεπται. ἐκκλέπται. P.

P. 14, 17. καὶ ἔστιν ἐπὶ τέρμασι τῆς γραφῆς σπουδῇ, καὶ κατὰ τι τῆς γῆς τάφος οὐδαμοῦ Μέμνονος· ὁ δὲ Μέμνων ἐν

Αἰθιοπία, ἡ σπουδὴ. C. D. cum gl. in utroque, ὁ σκοπός. — κατὰ τῆς γῆς, omisso *τι*, Paris. In extrema tabulae parte nova scena exhibetur, fere ut ap. *Callistratum* XIV. p. 162, 20. *ἐν γε μὴν τοῖς τοῦ πίνακος τέρμασιν Ἀφροδίτῃ ἐκβυθίζομένη*. Sed quid sit illud, quod ibi repraesentetur, non tam facile dictu est. Dixeris voce σπουδὴ significari festinationem hominum in sinibus Aethiopiae circa Memnonem occupatorum. Sed quid prohibebat, quominus hoc uno alterove vocabulo addito disertius indicaretur? In proximis *Μέμνονος* *Heynius* mutat in *Μέμνων*; qua correctione res non conficitur. Suspicio itaque σπουδὴ depravatum esse ex ποῦ δῆ, ut ap. *Pausan.* IV. 2. p. 282. *πυθέσθαι δέ που δῆ πάνυ ἐτελήσας*, scriptum pro σπουδῇ. quod *Valcken.* monuit in Praef. ad *Phalar.* p. XVII. et post eum *Porson* Misc. Tracts. p. 279 s. ap. *Thucydidem* quoque VIII. 27. *προτέρᾳ ποι ἐπιχειρεῖν, ποῦ δῆ* editt. vet. et libri nonnulli σπουδῇ. In superiore capite p. 13, 11. *σὺ δέ μοι τὴν Ἀφροδίτῃν βλέπε, ποῦ δῆ, καὶ κατὰ τί τῶν μῆλων*. Totum autem locum sic velim scriptum: *καὶ ἰδοὺ ἐκκέλεπται, καὶ ἔστιν ἐπὶ τέρμασι τῆς γραφῆς. Ποῦ δῆ καὶ κατὰ τί τῆς γῆς τάφος; τάφος οὐδαμοῦ Μέμνονος. ὁ δὲ Μέμνων ἐν Αἰθιοπία μεταβεβληκὼς ἐς λίθον μέλανα. et ecce iam surreptus est, et est in extrema tabula (quasi dicas, in extremis terris). At ubi tandem et in quam terrae parte sepulcrum eius? Sepulcrum Memnonis nusquam reperitur; ipse autem Memnon in Aethiopia in saxum atrum mutatus est. Vox τάφος quomodo exciderit, apparet. Vide de hoc genere erroris in Addit. ad Athen. p. 127 s. Caeterum sic est ποῦ δῆ ap. *Homer.* Il. ε. 473. *Euripid.* *Iphig.* Taur. 1147.*

P. 14, 17. *Iacobsii* emendationem auctoris mentem restituere mihi persuasum est. Malim tamen, non iterata voce τάφος: *καὶ ἰδοὺ ἐκκέλεπται, καὶ ἔστιν ἐπὶ τέρμασι τῆς γραφῆς. ποῦ δῆ καὶ κατὰ τί τῆς γῆς; τάφος οὐδαμοῦ Μέμνονος*. Acumen est in oppositis γραφῆς et γῆς, et cadaver surreptum, an tumultum nusquam terrarum inveniri dicas, nihil differt. Verbum, non subiectum mutatur. F. G. WELCKER.

P. 14, 20. *ἐν Αἰθιοπία. ἐν om. G.* Ad rem conf: *Himer.* Ecl. XX. 3. p. 270.

P. 14, 21. *καὶ τὸ σχῆμα μὲν καθήμενον. μὲν om. Flor.* — τὸ δὲ εἶδος ἐκείνου. Sic ex coniectura restitui pro ἐκείνο, quod erat in vulgatis. Sensus est, faciem lapidis et formam Memnonem referre. OLEARIUS. ἐκείνο est in edd. vet. et libris nostris omnibus, etiam Flor. et septem Parisinis. Hoc restitui. Vultus saxei illius in Aethiopia Memnonis is, ni fallor, qui hic in tabula conspicitur.

P. 14, 23. ἡ ἀκτὶς τοῦ Ἥλίου, ἀκτῆς. G. Ad rem cf. *Himer.* Or. XVI. p. 680. ubi legendum *μουσικόν τι ἔχει*. Ap. *Lucian.* in *Philops.* c. 33. T. VII. p. 286. Eucrates pariat, se non solum vocem audivisse Memnonis, sed eum oraculum sibi septem versibus comprehensum edidisse, ἀνέλας τὸ στόμα ἔν ἑπείν ἑπτά. καὶ εἰ γε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ὅν ὑμῖν εἶπον τὰ ἑπη. Quomodo, quaeso, supervacaneum illud, quod ad firmandum rei miraculum accommodatissimum? At ille non videtur dixisse, εἰ γε μὴ περιττὸν ἦν, sed potius: εἰ γε μὴ ἀπόρρητον ἦν. Prom. c. 21. T. I. p. 156. ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν· φυλάττειν γὰρ αὐτὸν τὸ ἀπόρρητον. Huiusmodi excusatione passim utitur *Herodotus* in rebus sacris et *Pausanias*.

P. 14, 24. κατὰ τὸ στόμα. τὸ om. Flor. Paris.

VIII.

NEPTVNVS aut AMYMONNE.

Cum hac tabula digna est quae conferatur *Christodori Epher.* 61 ss. ubi *Neptunus* ad *Amymonen* accedit, delphinum quidem manu tenens, ut saepe alias, e. g. in anaglyphis *Mon. ined.* tab. 5. *Mus. Piocl.* T. 4. tab. 32, in numis Boeotorum, Teniorum, cet. in numo Antonini Pii cum portu Cenchræo et Neptuni in eo statua aerea, cuius mentio est ap. *Paus.* II, 2. cf. *Dodwell-Itiner. Graec.* T. 2. p. 194 s. *Bratosth.* 51. *Hyg.* P. A. 2, 17. ut aliquando etiam hippocampus, e. g. Helice, *Strabo* VIII. p. 384. Nunc verò hippocampis vestus, ut in *Naevii Aegistho*, *Statii Theb.* II, 45, *Achill.* I, 56. et anaglypho inedito praecclaro, Neptuni et Amphitrites nuptias repraesentante, Romae in aedibus Lancellotorum, et illic quidem quadrigis, tum in gemma cum nomine incisoris Quintilli, *Bracci* tab. C. ubi in eo est delus, ut Amymonem terrore attonitam rapiat. Anaglyphum *Admir. R. A.* tab. 29. (58.) *Montef.* T. I. tab. 33, 10. non est genuinum, v. *Zeitschr. für alte Kunst*, T. I. p. 194. In Platonis Atlantide equi alati sex Neptuni curru iuncti sunt; Amymones raptorem in gemma antiqua, *Pierres grav. de Stosch*, p. 105, 452, simpliciores vehunt quadrigae. Idem Neptūni amores æcus atque a nostro pictore tractati sunt in vasculorum picturis ap. *Passerium* T. II. tab. 171., cf. *Boettig.* in *Amalthea* T. II. p. 286, tum ap. *Millinum*, *Peintures de Vases* T. II. tab. 20. et *Galerie mythol.* tab. 62, quam primus recte interpretatus est *Boettigerus*, *Kunstmythol. des Zeus*, p. 158. In priore, quod Amymone placentam comedendam manu tenet, matri-

monium iungendum significare videtur, v. *Aristoph. Pac.* 870, ubi post lavacrum Theoriae nuptiale ὁ πλακοῦς πέτεται, σησαμοῦς συμπλάττεται, et in fine chorus sponsis accinit: πλακοῦντας ἔδεσθε. Cf. etiam *Schol. Pac.* 869. Ceterum v. de hoc argumento *Creuz. Mythol.* T. III. p. 479. ed. alt. Tertia aeri incisa est in *Amalthea* T. II. p. 278, quarta descripta ibidem p. 281, et quantum hae omnes a Philostratea tabula differant, docte explicatum. Ultimam nunc vide in *Labordii Vasc.* tab. 25, Iacobsii coniecturae ab Heynio olim probatae ἐπλόκαμποι τὰ οὐράια obstat, quod nomen ἐπλόκαμποι non ad posteriores partes spectat, sed ad totam figuram ex equo, aquae symbolo, et pisce, in quem ille desinit, κάμπτει, compositam. Notum nunc in vulgus cetus hoc monstrum in sexcentis artis antiquae monumentis obvium, Thetidem maxime, Nereidum chorum et Venerem Marinam dorso gestans, de quo praeter *Olearium* ad *Heroic.* p. 729. et *Scalig.* ad *Varr.* L. L. IV. p. 23, 20. ed. Bipont. quorum non meminerat *Winkelmannus*, Oper. T. II. p. 505. vid. *J. H. Voss Mythol. Briefe*, T. II. p. 184 ss. 221 ss. Verba λευκὴν ἐπὶ φύσεως cet. lin. 20. *Boettigerus* l. l. p. 285. recte trahit ad Amymonem, et aureum eius monile, quo resplendeat mare. Ultima κῆμα ἤδη κυρτοῦται κ. τ. λ. num pictoris sint an rhetoris, mente haec et cogitatione prospicientis, doctrinaeque elegantiam captantis imitando loco Homérico de Neptuni et Tyris amoribus, quem *Epist.* 58. iterum tangit, pro imperio non decerno; quum thalamus eiusmodi infra quidem II, 8. p. 65. 26. a pictore expressus, hic autem ad picturam non tam, quam in illa tabula necessarius sit. Illud tamen praefero cum Heynio. Eodem Homeri invento *Himerius* utitur *Or.* I, 6. de thalamo Hippodamiae. constructe loquens: κῆμα δ' ἦν, οἶμαι, ὁ θάλαμος, πορφυροῦν τε καὶ μετάρσιον ἵνα παστάδα μιμήσῃται. F. G. WELCKER.

In titulo *Ποσειδῶν* ἢ om. Cod. Laud. G, C. Sunt haec verba in editt. vett. et P. *Ἀμυμώνη*. D. et in marg. *Ποσειδῶν*, Historiam amorum Neptuni et Amymones tractavit *Lucian.* in *Dial.* Mar. VI.

P. 14, 28. πεζεύοντι τὴν θάλασσαν. frequens locutio de expeditione Xerxis. Vid. Addit. ad *Athem.* p. 354. *Gregor. Naz. Or.* XVIII. p. 279. C. Χριστὸν — ὃς πεζεῖε πέλαγος. Mire *Himerius Or.* XI, 1. p. 572. de Ionibus: ἐπέπλεον μὲν Αἰγαῖον, τὴν Περσῶν ὕβριν καθαιροῦντες, ἐπλεον δὲ Ἴόνιον. ubi editor conlucit: ἐπέπλεον. Vide an fuit, ὑπέπλεον. — Locus *Homari* est II. N. 17 ss. quem cum gravi reprehensione a *Philostrato* commemorari censet *Olearius*, negante *Heynio* in *Opusc.* p. 35. Ibi deus quum de Samo Threicia venisset Aegae, ibi equis curru iuu-

cīa, τοῦ ἐπεβήσατο δάφνου, Βῆ δ' ἑλάν ἐπὶ κύματ', ἀταλλε
δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν. Hinc Pindar. Nem.
V. 68. δς Ἀγαῖθεν ποτὶ κλειτὰν Θανά νύσσεται Ἰσθμόν δω-
ρίαν.

P. 14, 30. ἀπὸ τῶν Ἀλγῶν. articulum restitui ex P. — ἡ
θάλασσα γαλήνην ἄγει. Similis pompae descriptio est ap. Lucian.
Dial. Mar. XV. 3. ἡ μὲν γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγέ-
νετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη, λείαν παρέχεν ταυτὴν.
x. r. λ.

P. 14, 31. αὐτῶν αὐτοῖς ἵπποις. αὐτὸν τοῖς ἵπποις. Flor.

P. 14, 32. καὶ γὰρ ἐκείνα ἔπεται καὶ σαίνει τὸν Ποσει-
δῶνα ὡς ἐνταῦθα. desideratur aliquid ad iustam antithesin. For-
tasse fuit; καὶ γὰρ ἐκείνα ἔπεται — apud Homerum; ut, hic
in tabula picta. Sic paulo post: καὶ μὲν δυσχεραίνειν ὁ Πο-
σειδῶν ἔοικε — ἐνταῦθα δὲ φαιδρὸς γέγραπται.

P. 15, 2. ἡλειρωτῶν. Sic iterum c. XXX. p. 48, 12. ἡπει-
ρῶται δὲ οἱ ἵπποι καὶ οἰοὶ διαδραμεῖν τὸν Ἀλγαῖον ἀνχμηρῷ τῷ
ἄζονι.

P. 15, 5. ἐνταῦθα δὲ ἱππόκαμποι τὸ ἄρμα. ἱππόκαμποι.
C. D. Quod olim scribere sum conatus in Exercitatt. cr. T. II.
p. 75. ἱππόκαμποι τὰ οὐραῖα, probante Heynio p. 35. id facile
nunc repudio. Sincera vulgata. Quod de Thetide dixit Noster in
Heroic. XIX. p. 729. γαλήνης ἐπεχούσης τὴν θάλατταν, ἥ μὲν
ἔτυχεν ἐπὶ δελφίνων τε καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα — etiam sic
potuit efferri: ἥ μὲν ἔτυχε δελφίνοις τε καὶ ἱπποκάμποις χρησα-
μένη ἄρματι. Pro ζεύγει est ἄρμα ap. Dion. Chrys. Or. XXXVI.
p. 93. τῷ Διὶ τρέφουσιν ἄρμα Νησάων ἱππῶν. Ap. Himerium
Or. XIV. 10. p. 624. Iupiter Apollinem muneribus ornas, δοὺς ἐπὶ
τούτοις ἄρμα ἐλαύνειν· κύκνοι δὲ ἦσαν τὸ ἄρμα — ὁ δὲ ἐπιβάς
ἐπὶ τῶν ἀρμάτων ἔφη καὶ (Scr. ἔφηκε) τοὺς κύκνους ἐς Ὑπερ-
βορέους πέτεσθαι.

P. 15, 5. ἑφύδροι. ὑφύδροι. Flor. ὑφύδροι. Paris. — καὶ
νευστικοί. de πνευστικοί cogitabat Claud. Christianus ap. Morell.
p. 914. qui etiam, si νευστικοί magis probaretur, id ἀπὸ τοῦ νέειν
derivatum, nutantes volebat verti. Ap. Aristot. H. A. I. 1. p. 828.
C. D. νευστικός opponitur τῷ πορευτικῷ.

P. 15, 7. δελφίνες. δελφίνες. P. Paulo post idem liber
δυσχεραίνει et νημεσῇ.

P. 15, 9. κλίνοντι τὸ Ἑλληνικόν. II. ε. 37. Τρῶας δ' ἐκλι-
ναν Δαναοί. Apoll. Rh. I. 75. ἐπαίξαι μετόπισθεν Εὐ δεδαῶς
δηίοισιν, δὲ κλίνει γάλαγγας. — καὶ βραβεύοντι αὐτοῖς ἀπὸ
τοῦ χείρονος. iniquius in illos statuenti. οὕτω καὶ ἡμῶν βρα-
βεύει τὸ δαιμόνιον. Liban. T. IV. p. 1043. βραβεύειν τὸ δίκαιον

illustravit *Wesseling*, ad *Diodor.* T. I. p. 693. 76. cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 404. ἀπὸ τοῦ χειρῖστου dictum ut ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ κρατίστου et similia, de quibus *Schaefer.* ad *L. Bos.* p. 194. Similis est dictio ap. *Aelian.* V. H. IX. 29. ἄλλοις προσπαθεῖν διὰ τὴν σχολὴν τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρῳ.

P. 15, 11. ἱλαρὸν βλέπει. recepi oblatum a Flor. et Paris. Vulgo βλέπων.

P. 15, 15. τὸ γούν. sic Flor. τὸ οὖν. vulgo.

P. 15, 16. ἡ κάλπις ἡ χρυσῆ. urna, qua instructa exierat ad hauriendam aquam pro prisca, morum simplicitate, quam minus recte interpretatus *Lucian.* Dial. Mar. VI. T. II. p. 104. ὁ Δαναός, αἰτ. σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτοφυγεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσσόμενας. καλπίδα ἀργυρεάν *Evadne* tribuit *Pindarus* Ol. VI. 67. ubi vide doctissimum enarratorem. De *Amymone* nostra *Propert.* II. 20. 49. *Iam Deus amplexu votum persolvit, at illi Aurea divinas urna profudit aquas.*

P. 15, 19. ἐκλείπει πανσυδὶ τὴν θάλασσαν. ἐλλείπει πανσυδὶ. Flor. ἐκλ. πανσυδὶ. Paris. C. D. G. πασσυδὶ. vulgo. Eadem diversitas est II. 11. p. 71. πανσυδὶ tantum legitur II. 22. p. 91. Cf. *Xenoph.* Cyrop. I. 4. 18. *Thucyd.* VIII. 1. init. Apud *Homerum* πανσυδὴ probabat *Aristarchus* prae πασσυδὴ. Vid. *Gerhard.* Lectt. Apoll. p. 94 s. *Wernick.* ad *Tryphiod.* p. 167.

P. 15, 20. λευκὴν τε ὑπὸ φύσεως οὖσαν. ἀπὸ φύσεως videtur requiri.

P. 15, 22. κύμα γὰρ ἤδη κυρτοῦται. καὶ γὰρ κύμα. Flor. ducta haec ex *Homer.* Od. λ. 240. quem locum expressit etiam *Lucian.* Dial. Mar. XIII. 2. T. II. p. 119. ubi vid. *Hemsterh.* nec semel *Himerius.* Praeter eum locum, quem *Welckerus* comparavit, cf. Or. I. 11. p. 342. de Enipeo: ὁ δὲ κυμαίνει, καὶ τέρεται, πορφύρων τε καὶ ὡς παστάδα κυρτούμενος. Or. XIV. 11. p. 626. δεῖ καὶ ἀργυροῖς ἢ Κασταλλὰ κατὰ ποίησιν νύμασι, καὶ Κηφισσὸς μέγα αἵρεται πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὀμήρου μμούμενος. Or. XVI. 4. p. 686. Διὸ δὲ καὶ Ὀμήρῳ μύθομαι, δὲ γάμον Ποσειδῶνος ποιῆσαι βουλομενος, κύμα αὐτῷ ποταμοῦ ποιῆ τὸν θάλαμον δέον ἐπὶ ταῖς ὑμέτέραις ἡσὶ τοῦ θεοῦ τὴν παστάδα πῆξασθαι.

P. 15, 24. πορφυροῦν δὲ αὐτὸ ὁ Ποσειδῶν γράφει. dixit sophista, undam adhuc servare usitatum colorem caeruleum; quare quae hic dicuntur de colore purpureo non referenda ad id, quod revera pictum fuit, sed ad id, quod sophista factum iri suspicatur. Pro γράφει igitur γράφει videtur scribendum. Quae *Winckelm.* in Opp. T. IV. p. 103. de maris colore monuit, an ad nostrum locum illustrandum faciant, dubito.

P. 15, 24. γράφει non mutaverim equidem, praecedente praesenti, ἤδη κυρτοῦται. Caeterum cf. p. 123, 11. Ἰπποδάμεια τὴν παρειὰν αἰδοῖ γράφει. p. 125, 20. τὴν δ' αἱ πόλεις καὶ πρὶν αὐτῇ γῆν γράφουσιν. F. G. WELCKER.

IX.

PALVDES.

Regio amoenissima, duobus distincta inventis poeticis; σοφίσαν, σοφίσματα vocat Rhetor genus imitationi oppositum. Hic enim *Amores cynis inequitates*, in piscina, veluti in naumachia quadam, certant; illic *palmarum* par pictum erat, mas et femina, et mascula palma super rivum inclinata, ut pro ponte esse posset, alterius desiderio duci et amatae arboris amplexus appetere videbatur. De quo palmarum amore v. quos Olearius citavit, *Theophr. de plant.* I, 1. *Plin.* XIII, 7. Quod pusilla Ἐρωτάκια ficta erant cynis vecta, ad argumentum artis antiquae valde usitatum pertinet. Ita in *Pictur. Hercul.* T. II. tab. 44. eiusmodi puelli alati capros, quibus insidunt, *ibid.* T. I. tab. 37. delphinos bigulis per undas trahendis iunctos regunt frenis. Cynorum pars expansis alis repraesentata erat, ut sonum illum edere viderentur, qui cantus improprie vocari solet. *Zephyrus*, alias eorum perstrepsens, sub specie iuvenis venusti et, qualis in Italia ventus ille sentitur, mollis, praeterea nudi sine dubio et alati, adstabat.

Regionum picturae inter Philostrati tabulas qualem in universum praebuerint adspectum, facile discimus ex variis picturis Herculanensibus et quibusdam aliis fortuna favente servatis, inter quas eminet quae a *Winckelmanno* pridem edita est in *Monum. ined.* tab. 208. F. G. WELCKER.

Hoc caput est tertium huius libri in C. D. et post *Amores* collocatum. In titulo ἔλος. C. et Paris 1696.

P. 15, 27, φλοῖόν. dubitabat *Vigenerius*, annon φλοὸν potius legendum sit, vel φλογλον. Sed tamen tueri se posse φλοῖον concludit, quod *librum* vel *corticem* interpretatur. Nempe ex palustribus ista, ut ex *Plinio* notum. OLEARIUS. Idem φλοῖός, φλεῶς, φλόος. *Theophr.* Hist. Pl. IV. 8. p. 145. in recensu plantarum palustrium: κάλαμον, κύπερον, φλεῶ, σχοῖνον. cf. IV. 10. p. 152. *Schneider.* T. III. p. 356. s. *Scaliger* ad *Phrynich.* p. 111. ss. ed. Lob. *Strabo* XVI. p. 774. ὁ δ' ὀρίων ταύτην ποταμὸς φέρει καὶ φλοῦν πάμπολυν.

P. 15, 27. ἃ δὴ ἀσπάρτα καὶ ἀνήρωτα δίδωσιν. ἀσπατα. G. ἄπατα. Flor. ἀνήρωτα. Morell. et Olear. de quo errore monuerunt *Wessel.* ad *Diodor.* T. 1. p. 331. et *Boisson.* Her. p. 290. Fons dictionis est ap. *Hömer.* Od. IX. 108. unde *Aeschylus* in *Προμηθεὶ λυομένῳ*, de Abiis vel Gabiis: Ἦν οὐτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος Τέμνει δὲ κίλλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι Γύαι φέρουσι βλοτον ἄφθογον βροτοῖς. Noster Vit. Apoll. VI. 11. p. 148. σὺ δὲ Ὀμήρου μὲν ἐν *Κυκλωπείᾳ* ἀκούων, ὥς ἡ γῆ τοὺς ἀγριωτάτους ἀσπορος καὶ ἀνήρωτος (ἀνήρωτος. *Vratisl.*) ἐστι, χαίρεις τῷ λόγῳ. *Strabo* XI. p. 502. T. IV. p. 422. de *Albaniae* solo: τυχάνει δ' ἐπιμελείας οὐδὲ μικρᾶς, ἀλλὰ τὰ γὰρ ἄσπαρτα καὶ ἀνήρωτα ἅπαντ' ἀφύεται, καθάπερ οἱ στρατεύσαντες φασί, *Κυκλωπείῳ* τινα διηγοίμενοι βλον. Ap. *Lucian.* Saturn. c. 7. T. IX. p. 8. Saturnus regnum suum iactat, ὁπότε ἀσπορα καὶ ἀνήρωτα πάντα ἐφύετο. Cf. *Einsd.* Ep. Saturn. c. 20. p. 24. *Phalar.* II. c. 18. T. V. p. 59. *Parasit.* c. 24. T. VII. p. 121. ubi vet. edit. etiam ἀνήρωτα. *Liban.* T. IV. p. 812. 27. ἄρα ἀσπαρτα καὶ ἀνήρωτα κατὰ τοὺς *Κυκλωπας*; *Theodoretus* ad Graec. IV. p. 68, 37. πάλαι δὲ ἡ γῆ καὶ ἀνήρωτος καὶ ἀσπαρτος ἐβλάστησε πᾶσαν φυτῶν ἰδεάν. Sub more hac locutione usus est *Plutarch.* T. II. p. 987. C. de bestiarum natura dicens, ὅτι ἀνεπίτακτος καὶ ἀδίδακτος, ὥς περ ἀσπορος καὶ ἀνήρωτος, τὴν ἀρετὴν ἐκφέρει. Obversabatur eadem poetae ingeniosissimo, qui de insulis felicibus agens in *Hieros. liber.* Cant. XV. 35. veteres existimasse ait, *che volontarie e non arate Qui partoris le terre, e'n più graditi Frutti non culti e germogliar le viti.*

P. 15, 24. καὶ μυρική γέγραπται καὶ κύλειρον. has herbas in *Xanthi* ripis commemorat *Homer.* Il. φ. 350. καλοντο-μυρική, καίτερο δὲ λωτός τ' ἡδὲ θρύον, ἡδὲ κύλειρον. Cf. Od. δ. 603. *Hymn.* in *Merc.* 107.

P. 15, 31. λεπτόγεων τιθεῖ. ἡ γραφή scil. Vid. ad *Phil. Lat.* III. p. 116. 8. Mallem articulo addito, τῶν λεπτόγεων.

P. 16, 1. ἐλάται δὲ ἐκείναι. ἐκεῖνο. G.

P. 16, 2. τί ἄλλο ἢ. τί ἄλλο γε ἢ. Paris. et Flor. quod recepi. *Aristoph.* Eccl. 769. τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι τὰ χρήματ' εἰσίν. *Platonica* vide ap. *Heindorf.* ad *Platon.* T. IV. p. 32. Noster X. p. 118, 30. τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει;

P. 16, 3. ἀσπάζονται. ἀσπάζεται. G.

P. 16, 5. ὥς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥῶον αὐξανόμενοι τοῦ ἄνω. αὐξόμενοι. Flor. τοῦ ἄνω *Olearius* e textu circumscripsit, ἢ κατὰ legendum suspicatus. Propostul olim: ῥῶον αὐξανόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, aut τῷ ἀνέμῳ. Ventis arbores aluntur et roborantur; unde ἀνεμογραφῇ φυτὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασιν, ap. *Eu-*

stat. ad. II. p. 1126. quem et etiam ad II. l. 258. p. 779. 45. Noster II. 3. p. 57. 6. τῇ τῆς μελλίας φρενὶ ἀνεμοτρεφεῖ ὄκτι. Hanc ob causam venti dicuntur φρενουργοῦντες ap. *Lucian.* Bis Acc. c. 1. T. VII. p. 49. Cf. *Gymn.* c. 21. T. VII. p. 177. *Synes.* Encom. Calv. p. 76. B. τῶν θοράτων τὰ μὲν εἰς καὶ τὰ πεδινα χεῖρω, τὰ δὲ ὄρεα χρεῖττω· τὴν δὲ ἀκτὴν Ὀμήρου πυρδάνου καὶ ἀκούσῃ λέγοντος· ἀνεμοτρεφῇ γὰρ ἐστὶ καὶ γεγυμνασμένα. Adde *Bentl.* ad *Horat.* 1. Od. XXII. 18. Perpetam ἄνω legitur etiam in *Bandur.* Antiqq. Chr. L. VI. p. 125. B. ἀπὸ μεταφορᾶς ψαλίδος, τῆς ἄνω χειρὸς τὰς τρίχας. Scr. τῆς ἀποχειρῶσης. Vid. *Wernsd.* ad *Himer.* Or. XXIII. 6. p. 776. Contra ap. hunc sophistam Or. XXI. 6. p. 738. ὁ δὲ δὴ μέγας ἐν τῷ οὐρανῷ σοφιστὴς πᾶς περὶ τῶν ἀλλῶν βεβοδλευται; νοτὶ ὧν legendum cum editore, sed περὶ τῶν ἄνω. — His scriptis intelligo ex *Boissonadii* V. cl. notis ad *Eunapium* p. 194. *Toupium* ad *Schol. Theocr.* p. 216. legere κῦξανόμενα τὸ ἄνω. nec aliter haec verba laudari a *Falckenario* ad *Adoniatz.* p. 238. C. Hanc correctionem ipse probat *Boissonadius*, praesertim ob verba *Eunapii* Vit. (Iamblich. p. 17. κατὰ δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενον ἄνω. in quibus tamen haerebat *Wytenbachius* p. 65.

P. 16, 6. αἱ δὲ θέουσαι. hoc quoque loco Ph. nominativos absolutos genitivis praetulit. Vid. ad p. 8, 28.

P. 16, 9. οἶον πεφύρθαι. πεφύρθαι. G.

P. 16, 12. ναυτῖλλεσθαι. ναυτῖλεσθαι. C. D. P.

P. 16, 14. ὁρᾷς γὰρ πον τὰς νήτας. vulgo πον abest, quod recepi ex *Flor. Paris.* — ὡς ἐφυσθεῖ διολισθαίνουσι. *Lucian.* de Dom. c. 12. T. VIII. p. 101. τὴν ἡπὺν ἡρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων. *Greg. Naz.* Or. XXIV. p. 553. C. σκέψαι μὲς καὶ νηκτὴν φύσιν τῶν ὕδατων διολισθαίνουσιν.

P. 16, 14. ἀναφυσῶσαι τινὰς οἶον αὐλοὺς τοῦ ὕδατος. veritur, quasi ἀσπυδὸς legeretur: quosdam veluti aquae utres inflantes. In notis *Olearius* monet, anatibus aqua et pastibus sese ingurgitantibus intumescere guttur. Hoc nihil ad rem. Translatum nsum vocabuli αὐλὸς arguit appositum οἶον. *Homer.* Od. X. 18. αὐτῖκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ξίνας παχὺς ἦλθεν ἄλματος ἀνδρομέοιο. ad quem locum respiciens *Athen.* V. p. 189. C. πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα αὐλὸν καλοῦμεν, ὥςπερ τὸ στάδιον καὶ τὸν κρουθὸν τοῦ αἵματος. Quare anates tibi finge aquam hantam e rostris eructantes et spargentes. De *Tritonibus* Noster I. 25. ἀρύνονται κόχλοις τοῦ οἴνου· καὶ τὸ μὲν πίνουσιν αὐτοῦ, τὸ δ' ἀναφυσῶσιν. Idem verbum ad cantum refertur I. 11. p. 20, 12. κύκνοι γὰρ δὴ ἀναφυσῶντες ἡδύ.

P. 16, 16. τί δὴ πὸ τῶν χηρῶν. ἔθνος. τί τὸ δὴ τῶν. Mo-
rell. genuina lectione in margin. reiecta. ³ ἔθνος. C. ἔθνη de ani-
malibus passim Noster. ἔθνη κύνων. Vit. Soph. L 25. 2, p. 532.
τὰ ζωόγωνα ἔθνη. Vit. Apoll. II. 14. p. 66. τὰ ἔθνη τῶν ὀρνί-
θων. Liban. T. IV. p. 149, 16. Vid. Markland. ad Max. Tyr.
Diss. V. 9. p. 82.

P. 16, 16. γεγράφεται Forma passim ap. Nostrum obvia. Vid.
Piers. ad Moer. p. 154. Xoen. ad Greg. Cor. p. 484. de formis
Ionicis ap. Philostratum disputavit G. I. Bekker in Spec. p. 29. a.

P. 16, 20. ἄλλον ἄλλοτον πτερόν. restitui lectionem editt.
vett. et God. Flor. P. pro ἄλλον ἄλλου, quod Olear. ex Cod.
Laud. in ordinem recepit. Hesiod. O. et D. 769. ἄλλος δ' ἄλλοτον
αἰνεῖ. Pindar. Ol. VII. 175. ἄλλος ἄλλοται θαυδύσσουσιν αὐταί.
Pyth. III. 90. λύσαις ἄλλον ἄλλοτον ἀχέων. Ib. 186. ἄλλοτα
δ' ἄλλοται πνοαὶ ὑπυπτεῖαν ἀνέμων. cf. Athen. XII. p. 513. C.
et Schaefer. ad Dion. Hal. de Comp. Verb. p. 62. — Gaeterum
similem nobis imaginem repraesentat Auctor ἐκφρ. τῆς ὁσίας τοῦ
ἐγγραμ, in Cod. Guelph. 82. quem Nostrum ante oculos habuisse,
nullus dubito: καὶ ἔλος ὑποβέβληται τῷ τεχνίτῃ· καὶ ἐν αὐτῷ
πολλὴ μὲν ἡ σχοῖνος, πολλοὶ δὲ ὀρνίθες τῶν ὑγρῶν καίζοντες,
λούμενοι, κοινωνοῦντες ἐμμελῶς ἀλλήλοις. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ δαίτα
καθίησι τὴν θειρὴν ὀρμιάς δίκην, ὁ δὲ ἐκκαθαίρει τὸ πτερόν. Ἡ
δὲ νῆττα καὶ σκιὰν ἑαυτῆς παρέχεται πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς διπλῇ
ἐοικέναι. Τὸν κύκνον δὲ ὀρεῖς, ὡς ἐπινίχεται νοσάρων καὶ οἶον
ἐνδυναστεύει τοῖς ὕδασι.

P. 16, 22. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει. Haec usque ad
ἐκείθεν exscripsit Aristaeon. I. 3. p. 9. cum hac varietate: ἤρε· τι.
pro ἤρηκε. κατανένευκεν pro ἀπονένευκεν. ἀποσιτίσασθαι pro
ἐπισιτίσασθαι. Postremum hoc Aristaeoneto reddendum censet
Abresch. p. 12.

P. 16, 23. ὁ δὲ ψύχει τὸ πτερόν. in ψύχει consentiunt editt.
cum Flor. Paris. et aliis libris etiam Aristaeoneto. ψύχει. C. D.
cum gl. ψηκρίζει. minus hoc probat Boisson. ad Aristaeon. p.
284. ob sequens ἐκκαθαίρει. Sic tamen legit Auctor alius Ecphra-
sios Msc. in Cod. Guelph. 82. qui haec ad ζεύγος περισσευῶς
transtulit: καὶ ἡ μὲν αὐτῶν ψύχει τὸ πτερόν, καὶ ὡς εὐφρῶς
ῥαίττειται, ἡ δὲ ἐκκαθαίρει. Idem monuit de permutatione horum
vocabulorum ad Bynar. p. 332. Ap. Clem. Alex. p. 254. 11.
ψύχουσι τὴν παρειάν. Scr. ψήχουσι.

P. 16, 25. ἐπισιτίσασθαι τι. ἐπισιτήσασθαι. P.

P. 16, 26. ἠνωχεῖσθαι δὲ τοὺς κύκνους ὑπὸ τῶν ἐραίων.
ἠνωχεῖσθαι. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. P. ἀπὸ τῶν. C. Similis imago

est ap. *Claudian.* in *Epith. Pall. et Celer.* v. 109. *Bridani ripas et rucas stagna Reducas Diffugiens nudavit olor. Lascantur Amores, Frenatisque truces avibus per nubila vincti Ostendunt se quisque Deas, magnoque tumultu Confligant; pronique manus in verbera tendunt, Atque impune cadunt.*

P. 16, 28. ἐς τοῖς ὄρνιδας. εἰς. C. D.

P. 16, 30. τὸ μὲν γὰρ δὴ ὕδωρ. Vulgo γὰρ abest, quod addidi ex Flor. Vid. II. 4. p. 58, 28.

P. 16, 32. συνίσταται δέ — ἐκείθεν. laudat haec verba Grammaticus ap. *Herm.* I. c. p. 584. ubi διὰ μέσου γάρ. pro δέ. Priora verba habet etiam *Thom. Mag.* p. 824. διὰ μέσου γάρ. habet etiam Flor. Paris. G. recte. Refertur enim haec enuntiatio ad πλεῖστον. — ἀμάρταντα νεύει. ἀμαρτανεύει. G.

P. 16, 37. ἦντιαν ἐνδιδοὺς. ordine inverso C. D.

P. 17, 1. περὶ νόσσαν ἐκκλίνων. ἐλαύνων. Flor. Paris. in hoc tamen Cod. marg. γρ. ἐκκλίνων. Ad significandam artem aurigae, cui meta fervidis rotis evitanda est (vid. *Mitscherl* ad *Horat.* I. Od. I. 4.), verbum ἐκκλίνειν accommodatum. Sed cum praepositione περὶ alterum videtur verius.

P. 17, 7. ἐν τῇ ἐπιποδρόμῳ. ita vocat ipsam piscinam, quod in ea cynos equitando se exercebant Cupidines. ΟΛΕΑΡΗΣ. ἐφεστῶσα. ἐφεστῶσιν. Flor.

P. 17, 9. ἐπιδόντας, οἶμαι, τὸν ὄρθιον. sic C. D. G. Paris. τὰ ὄρθιον. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Mor. Olear. P. De *Arione Herodot.* I. 24. σπάντα ἐν τοῖς ἐδωλλοῖσι διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. *Dio Chr. Or.* I. p. 43. αὐτόν, οἶμαι, τὸν ὄρθιον, τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπικαλούμενον νόμον. *Themist. Or.* XXVI. p. 330. Α. καὶ οὐκ ἀντιτάσσεις αὐτοῖς τὸν ὄρθιον νόμον. ut est in Cod. Ambr. pro ὄρθιον. Cf. *Schol.* ad *Aristoph.* *Acharn.* 16. Similiter *Bacchus* dicitur ἐνδιδόναι ταῖς Βάχχαις τὸν Εὐϊόν. ap. *Himer.* *Or.* XIII. 7. p. 596. Μουσεικὴν ὄρθιαν ap. *Plutarch.* T. II. p. 397. B. scripsit *Reiskius*, pro ὄρθιαν, quam lectionem tuetur *Aristid.* *Or.* c. Plat. T. II. p. 296. (III. p. 491. B.) cf. *Fragm. Pindari* T. II. 2. p. 562. a.

P. 17, 9. ὡς πρὸς τρόπον τοῖς ἀμιλλωμένοις. *Heynius* p. 36. iungit ἀμιλλᾶσθαι πρὸς τρόπον, certare ad numeros musicos. Minus recte. Hoc dicit, olores orthium canentes inter se aemulari, eamque aemulationem illis convenire. Sic passim πρὸς τρόπον cum dativo iungitur. Infra II. 9. p. 67, 27. τὸ γὰρ κατακόπτειν πρὸς τρόπου τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. *Vit. Apoll.* VIII. 6. p. 327. φηγορικῶς μέν. γὰρ πρὸς τρόπον (τρόπου. *Vratisl.*) ταῦτα, καὶ οὐδὲ ἐκείνους δὴ. Ib. VI. 20. p. 259. οὐδὲν Ἑλλήνων πρὸς τρόπου βάρβαρα ἐξασκεῖν ἦθ. *Vit. Soph.* II. 1. 3. p. 548. ἐπὶ-

πρὸς τὸν ἀντοκράτορα τὰ ἐπεσπασμένα, ὡς νῆρος ἐρόπιδι ἐκείνῳ ὄντι. Cod. Guelph. 25. πρὸς τρόπον. Libani. T. IV. p. 810; το. τὸ πρὸς τρόπου τοῦτον μὲν εἶναι τῇ πέλει. et recte haec emendavimus ad Anth. Pal. p. 206.

P. 17, 10. σημεῖον τῆς φθῆς, ὅρᾳς τὸ πτηνὸν μεράκιον. de cygnis Zephyro iuvante cantantibus vid. I. 11. p. 20, 16. I. 20. p. 33, 30. Vit. Apoll. l. 5. p. 7. κύκνοι χορὸν ἐστήσαντο, καὶ ἀθρόον ἤχησαν· καὶ γὰρ τι καὶ Ζεφύρου ἦν ἐν τῷ λειμῶνι. — Mox dicuntur alas pandere, ut ventum excipiant. Himer. Eccl. XIV. p. 244. ἦγον οὖν παρὰ τὸν κύκνον· ὁ δ' ἔτευξεν ἐπὶ τινος λειμῶνος ἡρινοῦ, ἄρτι Ζεφύρου πρὸς φθῆν· ἐκδιδόναι μέλλων τὰς πτέρυγας. Cf. Idem Or. XIV. 7. p. 618. Greg. Naz. Or. XXXIV. p. 554. Α. τίς ὁ κύκνος συνυφαίνων τὴν φθῆν, ὅταν ἐκτετάθῃ τὸ πτερόν ταῖς αὔραις. Id. Ep. I. p. 768. Α. ubi cygni, ἐνεχεν ὦν — κἂν· εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίκοιτό τις, ὅταν ἀνῶμεν τῷ Ζεφύρῳ τὰς πτέρυγας, ἐμπνέειν ἡδύ τι καὶ ἑναρμόνιον. Hinc eiphonandus Dio Chrys. Or. XXXIII. p. 21. ἥ καὶ γένος τι πέρηνεν ἀνθρώπων ταῖς ῥιθλιν ἐθμονυσον, ὥσπερ τοὺς κύκνους φασὶ τοὺς πτεροῖς; Facit huc, quod ap. Philon de Animal. Propri. c. X. 6. Zephyrus πλῆκτρον cygni appellatur.

P. 17, 15. χῆριεν. S. P. χαρίεν. Vulgo. χῆριεν. τὴν τρέτη ἀπὸ τέλους ὀξύνει Ἡρώδιανός. Etym. M. p. 807. 15. Cf. Strab. T. III. p. 656. et Theodosii Gram. p. 114, 10. — ἐς αἰνίγμα. ἐνίγμα. G. Tenerum Zephyri corpus venti lenitatem significat, αἰνίσσεται. Sic Noster II. 1. p. 54, 22. τὸ μεδίσταμά τε αὐτῶν γαλήνης ἐστὶν αἰνίγμα. Arethas in Apocal. c. XVH, p. 707. D. ἡ λευκὴ στολὴ αἰνίγμα τοῦ κεκαθάσθαι αὐτοὺς τῷ οἰκείῳ ἁμαρτῇ. Heliod. VII. 2. p. 255. ὀφθαλμούς τε ἐπέβαλεν οὐ σώφρονος καὶ νείματα τῶν αἰσχροτέρων αἰνίγματα.

P. 17, 17. ἰδοὺ καὶ ποταμός — καὶ νομίς. excitat haec Grammat. ap. Herm. l. c. p. 365. qui καὶ post ἰδοὺ omittit. — In εὐρύς καὶ ὑποκυμαίνων haerebat Hamackerus Lectt. Phil. p. 43. qui latum fuisse amnem negans, εὐρύς corrigit. Necessitatem correctionis non video.

P. 17, 20. ἀγερώχους. ἀγερόχους. P.

P. 17, 21. ὅτι σχολαῖον αὐτοῖς τὸ βάδισμα, καὶ οἷον ἄχθος, ἢ μᾶλλον τὰς τε σύργγας εἰ διεξίσιμεν. σχολαῖον. P. Oratio non integra, et vocibus ἢ μᾶλλον, copula τε sequente, orationis cursus impeditur. Fortasse sortibendam: καὶ οἷον ἄχθος οἱ πολλοί, τὰς τε σ. εἰ διεξίσιμεν. Hesiod. O. et D. 333. μετὰ πτόχα δ' ὄως πολλοῖς καταβεβρίθασι. Dionys. Perieg. 1033. πτόχα — ἄσθην βεβριθότα πολλοῖς. Heliod. V. 14. p. 191. de ovibus in amethysto sculptis: εἶπεν ἄν τις αὐτὰ καὶ χρυσοῖς βεβριθέναι τοῖς πολλοῖς.

Philo de Mundi Opif. T. I. p. 58. ed. Pl. *πρὸς δὲ βρόδοντες βαθεῖαι μαλλοῖς ὑποπόκοι* ubi paulo post legendum cum Cod. Vat. *καὶ ἡσυχῇ κατακλινέσθαι* (pro *κατακλινόντες*) *ἐμπαρέχουσιν ἀποκείσθαι τὸ ἴδιον*. Similiter in *Fragm. Euphorionis* in *Schol. ad Lycophr.* 440. *ἐπέσαντο μᾶλλον* legitur, pro *Μαλλόν*, quod nunc exhibuit *Meinek.* in *Euphor.* p. 117. s. cf. *Pausan.* I. 34. B. 84.

P. 17, 24. *ὑπεσταλμένῳ τῷ στόματι*, supra II. p. 7, 22. *ὑπεσταλμένοις τοῖς δακτύλοις*. *Lucian.* *Amor.* c. 36. T. V. p. 298. *ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ*, cui opponitur *ἐπηγμένη φωνή*.

P. 17, 25. *σμικρόν*. Flor. *μικρόν*. vulgo.

P. 17, 26. *καὶ ὅσον οἶον*. Flor.

P. 17, 28. *τίς οὖν ἡ σοφία*; articulum om. *Morell.* Est in edit. vett. et libris nostris.

P. 17, 30. *εἰδὼς γὰρ τὸ περὶ φοινίκων λεγόμενον οἶδας γὰρ*. Flor. Paris. Etiam pro *διακηκώς*, Flor. *διακήκους*. Verumque participium refertur ad *ζωγράφος* et cohaeret cum *γέγραπεν*. Veterum loca de palmarum amoribus vid. ad *Achill. Tat.* I. 17. p. 481.

P. 17, 31. *καὶ ὅτι αὐτῶν καὶ* om. Flor. et abesse possit, ut statim I. 33. *καὶ ὅτι ἄγονται*, idem liber copulam ignorat. Quum eam delere non auderem, uncinis inclusi. — *ἄρσην εἰς ἄρσην*. G. D.

P. 17, 35. *αὐτοὺς ἐπ' αὐτάς αὐτούς*. G. ἀφ' *ἐκατέρου τοῦ γένους*. articulum addidi ex Flor. in quo libro δύο *φοίνικας* omititur. Haec quoque uncinis circumscripsi. Si genuina, verba sic videntur collocanda: *δύο φοίνικας, ἀφ' ἐκατέρου γένους, ἕνα κατὰ μ. ὄχθην, γέγραπεν*. In septem tamen Parisinis nihil hic varietatis.

P. 17, 37. *καὶ ἐπικλίνεται*. *Claudian.* de Nupt. Hon. et Mar. 65. *Vivunt in Venerem frondes, omnesque vicissim Felix arbor amat. Nutant ad mutua palmae Foedera*. — *καὶ ὑπεράλλεται*. *ὑπερβάλλεται*. G. gl. in C. *ὑπερηδᾷ*.

X.

AMPHION.

Tabulae huius argumentum adeo simplex est, ut vix egeat illustratore. Vna res, sed levioris momenti, haud nimis liquet. Nempe dextera manu *Amphion* chordas pulsat; altera quid faciat, obscurum est. *Τῇ δεξιᾷ δὲ παραλήπτων τὰς τευχὰς ψάλλει καὶ ἡ*

ἑτέρα χεὶρ ἐν ὁρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς, Et antea
 Καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. Sic de Or-
 phleo Polygnoti *Pausanias* X, 30, 2: ἐφάπτεται δὲ καὶ τῇ ἀριστε-
 ρῇ κινάρας, τῇ δὲ ἑτέρᾳ χειρὶ ἰτέας ψαθεῖ. *Iacobsius* olim Rhe-
 torem manui mentem tribuere existimabat, et manum ad lyram
 perrectam dici, non plectrum, posteriorem igitur locum de dextera
 accipiebat. *Olearius* contra de sinistra, cuius haec est nota: „Non
 eam intelligit, qua plectrum ducit, sed alteram, quae eo situ picta
 est, quali esse solet manus eorum, qui animum ad aliquid inten-
 dunt, ἐν ὁρθαῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς, h. e. *exertis digitis*,
 ut paulo post legitur — quā gestus est meditantium.“ Potuisset
 etiam auscultantis dicere gestum, quo auditores, ut idem faciant et
 advertant animum, admoneantur; fere ut *Philostratus* adolescentu-
 lum suum interdum, ubi personam aliquam vividiore imagine effi-
 ctam cernit, sonos eius audire *), ubi res fragrantior expressa est,
 olfacere iubet. Recentiores etiam artifices, medii maxime aevi, ca-
 nentes aut lyram pulsantes, ob eandem causam, haud raro hoc
 ipso auscultandi gestu exhibuerunt. Nimis tamen longe petita est
 haec ratio, neque dubium mihi videtur, etiam posteriore loco τὴν
 ἑτέραν χεῖρα, quae sola illic memoratur, esse dextram. Quaeritur,
 quid de *Amphionis* figura seu actione sentiendum sit. Indicia certa
 sunt tum quod dextra manus fides pulsans mentem eius in lyra
 defixam tenet, pro simplici, quod dextra manu fides pulsat, tum quod
 dentes cantum produnt. Manus fidibus admota, ubi fidicinis figura
 describitur praeteriri nequit. De altera *Rhetor* nihil hic ait quia
 protensa erat pro arbitrio, ἐν ὁρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβο-
 λαῖς, nec faciebat ad rem, arte tantum spectabilis. In vasculo in-
 ter *Coghilliana* a *Cl. Millingen* edita tab. 4. *Nympha*, lyra ad
 pectus acclinata, solam sinistram fidibus admovet, altera manus
 alioversum directa est, dum illa socios vel alloquitur vel adspicit
F. G. WELCKER.

Titulus *Ἐρμῆς* in C. D. ubi hoc caput legitur post cap. VII. mmm.

P. 18, 5. τὴν λύραν, τὸ σόφισμα.] τῆς λύρας τὸ σόφισμα;
Flor. Paris. 1696. quod praetuli ob Codicem praestantiam. Sex alii
Paris. nihil variant.

Ib. Accurate lyrae Mercurii structuram delineat *Homerus*
Hymn. in eum V, 47. et ex parte *Aratus* in *Phaen.* 268. eiusque
 interpretes *Germanicus*; it. *Theon.* ad *Arat.* p. 37. Adde de in-
 venta a Mercurio lyra *Pausan.* in *Arcad.* p. 251. et *Hygin.*

*) Vt c. II. p. 7, 6. c. XIV. p. 25, 25. c. XVII. p. 28, 30.
 c. XXV. p. 40, 13. c. XXVIII. p. 44, 9. II, 1. p. 54, 15. II, 4.
 p. 58, 18. II, 6. p. 61, 7. Imitatur *Iunior* c. X, p. 127, 15. 129.
 c. c. XI. p. 132, 7. c. XVI. p. 138, 7.

Poet. Astr. c. 7. ΟΛΕΑΡΙΝΑ, Adde Lucian. D. D. VII. 4. T. II.
p. 24. ibique Interpp. p. 268 ss.

P. 18, 7. καὶ δοῦναι. δοῦ. G.

P. 18, 8. Ἀμφίονι τῷ Θηβαίῳ δῶρον. Ἀμφίονι Oleari τὸ δῶρον, Flor. Amphionem Iyram dono accepisse a Mercurio, Myron tradidit Byzantius, si fides Pausanias IX. 5. p. 721. Μῦρον δὲ ὁ Βυζάντιος ποιήσας ἔπη καὶ ἡλεγεία, Ἑρμῇ βωμόν φησιν ἰδρύσασθαι πρῶτον Ἀμφίονα, καὶ ἐπὶ τούτῳ λύραν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν. ubi Clavierius edidit, Μυρῷ δὲ Βυζαντία, ποιήσασα ἔπη — secutus correctionem Olearii in Wolfii Poetria p. 37. Alia alii tradiderunt. Schol. Apoll. Rhod. I. 741. ὅτι δὲ αὐτόμαται ἠκολούθουν τῷ Ἀμφίονι οἱ ἄλδοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας ἐν α, 'Ο δ' αὐτὸς καὶ ἑρεκύνδης καὶ τὴν λύραν τῷ Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φασὶ δοθῆναι. Διοσχορίδης δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Vid. Sturz. ad Pherecyd. p. 135 ss. Ap. Plutarchum T. II. p. 1131, F. Amphion musicam a Iove accepisse narratur.

P. 18, 10. τὰ μέλη. ^μβέλη. P. articulum om. Flor.

P. 18, 12. διαδεῶ, διαδῶμεν. Flor. Par.

P. 18, 13. εἰ καθ' αὐτὴν γέγραπται. καθ' αὐτήν, Vulgo. Sensus: εἰ ὡς προσήκει γέγραπται, καὶ ἀληθεῖ λόγῳ ὁμοίως.

P. 18, 14. κέρως αἰγὸς ἰξάλου. ex Ψ. δ. 195. ubi vid. Heyn. T. IV. p. 572.

P. 18, 15. ἐς τὴν λύραν, Flor. εἰς. Vulgo.

P. 18, 16. πριόνωτα. Vit. Apollon. III. 7. p. 99. de draconibus: οἱ δὲ δὴ πυρσῖται καὶ πριόνωτοι γίνονται. Philostr. Iun. IV. p. 116, 15. καὶ γένεια καθιελς ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονώνῃ τῇ λοφιᾷ. In Schneideri Lex. Gr. perperam πριονωτός scribitur.

P. 18, 17. καὶ δεινὰ ἐναράξαι. ξύλα δὲ, ὧσων δεῖ ἐναρράξαι. Paria. ξύλα δὲ ὧσων. Vulgo. δὲ G. D. G. Flor. Par. ὧσα δεῖ. Flor. Par.

P. 18, 18. πύξου πάντα στρυφνοῦ. στρυφνοῦ. Flor. στρυφνοῦ praestare existimat Piers. ad Moer. p. 342. Vid. ad Philostr. Iun. IV. 116, 28. Dixeris buxi naturam amaram et adstringentem respici. Diodor. Sic. V. 14. p. 341. 85. Sed rectius lignum durum et solidum intelligetur. Vid. Ruhnken. ad Timae. p. 237. s.

P. 18, 20. οὔτε αὐτὸ τὸ θηρίον. Vigenarii coniecturam αὐτῷ τῷ θηρίῳ merito repudiavit Olearius. Elephantum Graecia ante expeditionem Alexandri Magni ignotum fuisse, narrat Pausan. I. 12. p. 29. dentibus autem eiusdem antiquissimo aeco usos esse homines; rectius quam Noster. — τοῖς κέρασιν. non dentes, sed cornua elephantum gestare contendit Philostr. Vit. Apoll. II. 12.

p. 62. Cf. *Pausan.* IV. 12, p. 404 s. *Borchart*, *Hieroz.* I. 2, 24. — οὐδ' ὁ τι. οὔτε οὐ. *Flor.* Paris.

P. 18, 22. καὶ ἡ χέλυς — περιβέβληται κύκλους. laudat haec verba. *Grammat.* *Hermannii* p. 364.

P. 18, 23. λαγαροὺς περιβέβληται κύκλους. in Cod. P. nota adscripta: δύσκολον ἐννοεῖσθαι (ἐννοεῖσθαι). Κύκλοι λαγαροὶ in testudine orbes illi easse videntur, quibus eius testa distinguitur, negligenter et rudi arte a natura expressi, ita ut τὸ λαγαρόν oppositum sit τῷ ἀκριβεῖ et ἐπιμελῶς γεγραμμένῳ. Hii orbes iuxta positi, ita ut alius alium tangat, ἄλλον ἐκτάπτοντας ἄλλῃ. συνάπτοντας. *Flor.* Paris.

P. 18, 25. ξανθοῖς τοῖς ὀμφαλοῖς. ὀφθαλμοῖς. P. a pr. m. ὀφθαλμοῖς. G. eadem vocabula permutata ap. *Achill. Tat.* I. 1. p. 5, 24. Vid. *Koppiere* Obs. Phil. c. XI, p. 113. *Falcken.* ad *Herodot.* IX. 22, p. 701, 51. Quid sint ὀμφαλοὶ in ea parte lyrae, quam Noster testudinem vocat, non satis apparet. In proximis quidam ὀμφαλοὶ sunt umbilici sive κόλλοι, quibus chordae aptantur. At illi sunt in iugo. Num igitur in circulis illis, quibus testa distincta, media pars tamquam in scutuliculis eminebat, eaque eminentia, ut umbo, ὀμφαλὸς vocatur? At scrupulū inicit hoc, quod statim idem vocabulum de alia re usurpatur.

P. 18, 25. νευραὶ δέ, τὰ μὲν ἐπὶ τῇ μαγάδι. ὑπὸ τῇ μ. *Flor.* Paris. πρόκεινται. iidem libri pro πρόκεινται. In marg. P. nota: ὅρα σύνταξιν, et ad μαγάδι. συντάξας περὶ μαγάδος φράση. Verba *Suidae* sunt: μαγάς αανὶς τετραγῶνος ὑπόκυπτος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τῆς κιθάρας νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα φθοόγγον. ἢ τῆς κιθάρας καβάλη, καὶ τῆς λύρας, ἢ τὰς νευράς βαστάζουσα. Cf. *Hesych.* in μαγάς, et *Phot.* Lex. p. 239. Noster Vit. Soph. I. 7. p. 487. βλέπων δὲ πρὸς τὴν Δημοφρόνους ἡχώ καὶ Ἰλάτωνος, καθάπερ αἱ μαγάδες τοῖς ὀργάνοις, προσηγεῖ ὁ Δίων τὸ ἑαυτοῦ ἴδιον. ubi vid. *Olear.* Chordae, si recte intelligo, a μαγάδι, quod est in inferiore lyrae parte, procurrentes ad τὰ ἐπιτόνια, quae h. l. sunt ὀμφαλοὶ, porriguntur; τὰ δὲ ὑπὸ τῇ συγῇ κοῖλα δοκοῦσι. Si haec quoque verba, ut praecedentia, τὰ μὲν πρόκεινται, ad νευράς referenda, κοῖλαι scribendum. In superiore parte lyrae, a iugo usque ad μαγάδιον, chordis nihil substratum, sed sunt κοῖλαι, patentes, ut in polychordo illo, quod *Harfe* vocamus. Bene sic procedit oratio: νευραὶ τὰ μὲν πρόκεινται, τὰ δὲ κοῖλαι δοκοῦσιν. Quae sequuntur me non magis intelligere fateor, quam *Olearii* notam, qui ad φράσιν haec notavit: "nempe in lyris, quarum forma erat nostris testudinibus non absimilis, qualem *Mercurii* fuisse aiunt, non ὀφθαλμοῖς

ides, sed qua ex testudine versus cornua continuabantur, inflexae.“

P. 18, 29. σφαῖς ορθαῖς. ὀρθαῖς. Flor. Par.

P. 18, 30. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν ἐς τὴν πηκτίδα. πηκτίδα. Flor. πηκτίδα. Paris. ἡ ἑτέρα χεὶρ est manus sinistra. Vid. *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 702. *Lennepe.* ad *Phalar.* p. 112. quamquam mirari subeat, *sinistras* tribui munus, quod dextrae est; praesertim quum paulo post p. 13, 17. ἡ ἑτέρα χεὶρ porrecta digitisque extensis repraesentetur. Fac autem hoc nostro loco τὴν ἑτέραν χεῖρα dextram significare, quae *mentem intendat* ad lyram (quod durissime dictum), in sequentibus autem, τὴν ἑτέραν ἐν ὀρθαῖς ταῖς τῶν δακτύλων προβολαῖς οὔσαν, *sinistram* porrectam et extensam, non apparet, quomodo, utraque manu in hunc modum occupata, lyra teneri potuerit. Si dixeris, verba τείνει τὸν νοῦν ἐς τὴν πηκτίδα, ad Amphionem spectare, verbis καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ absolute positis, hoc quoque ad grammaticam rationem durissimum, nec apparet, cur alterius huius manus mentio facta sit, quum non dicatur, quid fecerit. Non multum in his salebris iuvamur coniectura *Heynii*, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνεται οὖν ἐς τὴν πηκτίδα, in quibus nec *Philostrati* orationem agnoscimus. Idem suspicabatur etiam, spectantis animum (νοῦν) intelligi. Quod nec ipsum admitteri potest. Omnia praeclare procedent, verbis in hunc modum scriptis: ὁ δὲ Ἀμφίων τί φησί; τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει. καὶ τείνει τὸν νοῦν ἐς τὴν πηκτίδα, καὶ παραφαίνει τῶν ὀδόντων ὅσον ἀπόχη τῷ ἔδοντι. Verba, quae delevimus, ἡ ἑτέρα χεὶρ, irreperunt ex fine capitis p. 19, 16. ubi est: τῇ δεξιᾷ — ψάλλει. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ. Quum librarii oculus a verbo ψάλλει priore aberrasset ad alterum ψάλλει, errorem animadvertit scriptis iam verbis, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ, quae, ne rasura librum foedaret, subsistere passus est. Caeterum πηκτις est lyra, non, ut Latinus interpres, *plectrum*. Vid. *Animadv.* ad *Anth. Gr. T. III.* 1. p. 25.

P. 19, 1. τὴν γῆν, ὅει πάντων γενέσθαι καὶ μήτηρ οὔσα, καὶ αὐτόματα ἤδη τέχῃ δίδωσιν. ἤδε τὰ τέχῃ δίδωσιν. Flor. ἤδε τέχῃ. *editt. vet.* quod quum ferri non posse videretur cum οὔσα, *Olearius* hoc participium o textu circumscriptis. Leniore remedio ἤδε mutavi in ἤδη in *Exercitt.* p. 78. hancque correctionem firmavit G. *tellus reliquarum rerum omnium mater ac pater*, iam *moesia quoque sponte edit*, Obiter corrige in *Vit. Apoll. VIII. 5.* p. 325. ex *Cod. Vratisl.* ἀλλὰ πολὺν μὲν ἤδ' ἡ χρόνον διαλεπών. Etiam ap. *Liban. T. III.* p. 111. scribendum, ni sal-

lor: μὴ συνεσθλοντα μόνον καὶ συμπιόντα, ἀλλ' ἡδὴ καὶ τὰ (vulgo οὐδὲ κατὰ) βλεπόμενα πείθεσθαι βουλόμενον.

P. 19, 4. ἐναλύνουσα μὲν τῷ μετώπῳ. ἐναλλέουσα. Iunt. 2. „Nescio an cum ἐναλύνειν τῷ μετώπῳ comparari possit Latinorum *inerrare capiti*, de crinibus positum. Certe praestat mea sententia, ἐπισαλεύουσα τῷ μετώπῳ, ut p. 798. τὸ δὲ (τῆς κόμης) τῷ μετώπῳ ἐπισαλεύει καὶ τῇ ὑπὲρ ἐπιβῆει, et p. 872. ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ.“ *Pierson*. Verisim. p. 230. Obversabatur hic locus *Aristaeneto* I. 11. p. 29. ἡ κόμη, καλὴ μὲν καθ' ἑαυτὴν οὖσα, ἔτι δὲ καλλίων περιχειμένη μὲν τῷ μετώπῳ, συγκατιοῦσα δὲ τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς. Accepit itaque ἐναλύνειν pro *immorari*, ut II. 8. p. 65, 13. ὅταν ἐναλύνῃ αὐτῇ ὁ λόγος. *Heliodor.* VII. 9. p. 269. πολλάκις ἀναστρέφουσα, καὶ πλείονι θεραπείᾳ δῆθεν τῇ περὶ τὴν θεὸν ἐναλύνουσα. Vulgatam contra *Piersonum* tuetur V. D. in *Actis Emditor.* An. 1753. p. 283, eamque elegantem et *Philostrati* lepore dignam pronuntiat, nullis tamen huius dictionis exemplis allatis.

P. 19, 4. συγκατιοῦσα. *Philostr.* Ep. LXI, p. 943. μελέτω σοι τῶν βοστρύχων, ὥς τοὺς ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν ἡρέμα — τοὺς δὲ τοῖς ἄμοις ἐπικαθῆσθαι. *Himer.* Or. XXI. p. 736. κομῇ τὴν παρειὰν ὁ θεὸς, καὶ χρυσοῦς καθέρπει τῆς γενειᾶδος Ἰούλος. quae ducta ex *Xenoph.* Conv. α. IV. 23. οὐχ ὀρθῶς ὅτι τοῦτ' μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι Ἰούλος καθέρπει. quem *Aristaeneto* admovit *Boisson.* p. 394.

P. 19, 6. ἐπιρατίνουσα. ἀπορατίνουσα. P. — ἡδῶν δέ. refer ad ἡ κόμη ἡδεῖα μὲν καθ' ἑαυτὴν — coma pulchra et iucunda etiam per se spectata, iucundior etiam sub mitra. — τῆς μήτρας. τῆς μήτρας. Flor.

P. 19, 7. οἱ τῶν ἀποθέτων ποιηταί, ποιητῶν G. Carmina ἀπόθετα quid rei sint, *Heynius* conjectura non assecutus est, interpretans, carmina minus frequentata et lecta, vel (ad *Homer.* T. VIII. p. 793.) recondita, minus nota *). Sunt enim hymni sacri, quos familiae sacerdotales sepositos habent et reconditos, quales a *Lycomedis* communicati sunt cum *Pausania* IX. 27, 2. Ib. 30, 6. Cf. I. 22. 7.) a Musaeo in ipsorum, ut ferebant, usum conditi. Opponenda est δημοδῆς μουσική, *Platon.* Phaedon. p. 61. B. Idem in *Phaedro* p. 252. B. (quo spectat *Athen.* XV. p. 669. B.) *Homeridas* quosdam ex τῶν ἀποθέτων ἐπῶν mutuos sumsiisse narrat versus duos in Amorem, qui mystici argumenti sunt et Orphicam scholam sapiunt, uti et duo alii in eundem deum,

*) Cf. *Heinrich.* Prolusio de *Diasc.* p. 25. *Fr. Schlegel* in *Hist. poes. epicae* c. 1. interpretatos est *geheime Gesänge*.

Symp. p. 197. C. Priores Hesiodo daturus erat V. cl. Sturz. ad Empedocl. p. 536. sed nullam aliam ob causam, quam quod de Amore loquuntur. Modus Clonae a musicis ἀπόθετος dictus Plutarch. de Music. 4. T. II. p. 1152. D. Pollux IV. 65. is fuerit, qui ad hymnos sacros, nec in vulgus editos adhiberi soleret. Philostr. Icon. II. 16. ὁ μὲν οὖν τῆς θυσίας λόγος καὶ ἡ τῶν θυσάντων ἐσθῆς, καὶ τὰ ἐναγίσματα, ὧ παῖ, καὶ τὸ σφάττειν εἰς τὰ τοῦ Παλαίμονος ἀποκείσθω ὄργανα (mystica). σεμνὸς γάρ ὁ λόγος καὶ κομιδῇ ἀπόθετος. Plutarch. Symp. VIII. 8. 2. ὅς ὁ μὲν ἀληθὴς ἰσως λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀρρητος εἴη. Himer. Or. III. p. 430. vocem ἀπόθετος in Anacreontis carmina transfert rhetorice, neque sensu proprio, sed hoc potius: divini cuiusdam ea spiritus et altissimorum sensorum haud minus ac hymnos sacros plena esse, quod alii veterum auctoritate sua affirmant. Vid. Libellus meus: Sappho von einem herrschenden Vorurtheile befreit. p. 80ss. Wernsdorffus et Himerium et Platonem prave interpretatus, τὰ ἀπόθετα, pro brevibus, recisis, separatis habet; cuius explicationem improbavit Heynius p. 37. amplexi sunt Heindorffus et Schleiermacherus, Meam confirmatam nunc video Hermias iudicio, cum quo facit Astius p. 524, suae edit. eo tantum falsus, quod Platonem binos illos versus in Ἐρωτα πέρωτα per ironiam finxisse putat. Cf. Eiusd. Phædrus II. Symposium übersetzt und erläutert p. 225. Primario sensu vox occurrit ap. Herodian. III. 8. 12. Polluc. et Philostr. Vit. Soph. II. 1. 1. τοὺς δὲ θησαυροὺς εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσποτήγια. τοὺς δὲ καὶ θίειν ἀξιούντας ἀποθέτοις χρήμασιν, Ἀλκίβιας ἐπωνόμαζε, θίοντας Ἄρεα μετὰ τὸ δῆσαι αὐτόν. Non semper tamen ἀπόθετος valet in futurum usum sepositus, sed etiam reiectus, neglectus. Plutarch. VII. Sap. Conv. c. 16. οὐκ Ἀσκληπιδῶ θύσσομεν, οὐκ ἀποτροπαίοις. Ιατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποχεύεται τοσοῦτον ἀκλεῆς καὶ ἀπόθετος. Forma ἀπόθετος in Odyssæa extat, ubi quod habent Scholia, ἀπόθητος, corruptum est ex ἀπόθετος. Vitamque terminationem non adiectiva solum verbalia usurpant, de quibus breviter agit Matthias in Gr. gr. p. 287. sed substantiva etiam, ut πελάτης et πελάστης. F. G. WELCKER.

Vulgari significatione, quam illustravit Markland, ad Lysiam

*) In hoc Plutarchi loco T. II. p. 159. F. de lectionis sinceritate dubitat Wyttenb. T. XII. p. 977. ἀπόθετος corrigens ex Od. p. 296. Vid. T. Hemsterh. ad Hesych. T. I. p. 462. Fr. I.

p. 552. Noster L. 99. p. 47, 22. de Perseo: ὁ δὲ οὐ πόρρω τῆς κόρης κείται — τὸ δεῖμα τῆς Γοργοῦς ἔχων ἀποδέξον, *Phil. Iul.* XIII. p. 134, 18. de Sophocle: τὸ μὲν ὑψηλόφρον καὶ ἐπηράμιον τῆς γνώμης ἀπρόθετον ἔχουσιν εἰς σῆ. Ib. XVI. p. 138. Noster τὸ ἑαυτοῦ φίλον ἀποδέξον ἐς Ἡρακλέα τῇ Δηϊανείρᾳ δειδωκώς. De virgine pia et casta *Gregor. Naz.* Or. XVIII. p. 278, C. νύμφη Χριστοῦ γνησία, κάλλος ἀποδέξον — ἀνάστημα ἄσυχλον. De re arcana Noster Vit. Apoll. III. 7. p. 99, de draconibus: ἰσχυρὸν δ' αὐτῶν ἀμύχανον εἶναι φασιν εἰς πολλὰ τῶν ἀποδέξων. *Themist.* Or. IV. p. 60. C. σοφίας οὐ κοινῆς — ἀλλὰ ἀπαντοῦ καὶ ἀποδέξου. Ib. Or. XXV. p. 311. A. προχειριστέον τι σοι τῶν ἀποδέξων. Cod. Ambr. τῶν ἀποδέξων. quod bonum glossema. Huc facit *Plutarch.* Vit. Crass. c. 16. T. III. p. 315. de Atcii imprecationibus: ταῦτας φασὶ Ῥωμαῖοι τὰς ἀρὰς ἀποδέξους καὶ παλαιὰς τοιαύτην ἔχειν δύναμιν, ὥς περιφυγεῖν μηδὲνα τῶν ἐνασχιδέντων αὐταῖς.

P. 19, 7. Χάριτας καμῖν, sic vulgo. κορμεῖν. Paris. D. G. οσ καμῖν. Flor. κορμεῖν. C. cum gl. πλέκειν σὺν κόσμῳ. non male. Sic fere *Homer.* Od. H. 13. Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκασσε καὶ εἴσω δάρεπον ἐκόσμη.

P. 19, 8. προστέχεται τῇ λύρᾳ. veram lectionem servavit C. D. pro πρὸς ἰσχατον. quod P. habet cum glossa inepta: ἡ πρὸς πρὸς τῇ λύρᾳ συντέτακται. Veram lectionem coniectura assecutus est *Keel.* ad *Greg. Cor.* p. 195.

P. 19, 10. δοῦναι τῷ Ἀμφιόνι. articulum inserui cum Flor. D.

P. 19, 11. παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ αὐτῆς. κακίην παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ταῦτα. Flor. Emendatius Paris. 1696. κακίην παρὰ τ. Ἑ. τάχα. in marg. γρ. ταῦτα. Vid. *Boisson.* ad *Aristaen.* p. 394. Recepi lectionem Cod. regii, quia verisimile est, hoc quoque cum dubitatione quaedam a rhetore dictum esse.

P. 19, 12. οὐ γὰρ ἀφ' ἐνὸς φέρεי χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ κατὰ τὴν ἱρὴν μετανθεῖ, φέροι et κατὰ τὴν ῥῆνα. G. τρέπεται κατὰ τὴν ἱρὴν καὶ μετανθεῖ. Cod. Lugd. teste *Bernardo* in *Abreschii* Addend. ad *Aristaen.* p. 128. Eascripsit hunc locum Epistolographus I. 11. p. 29. τὸ δὲ χλανιδίσκιον, βαβαὶ τῶν χρωμάτων: οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς μένει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ. unde *Abresch.* p. 61. etiam ap. Nostrum corrigit, οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς μένει χρ. quod verum videtur. *Boisson.* autem ad *Aristaen.* p. 394. φαίνει mallet. Comparationem cum Iride illustravit Idem ad *Heroic.* p. 603. Cf. *Winckelm.* Opp. T. V. p. 8. ibique p. 318. Cf. imprimis *Lucian.* de Domo c. 11. Tom. VIII,

p. 100. *Ovid. Met. VI. 61. de certamine Arachnes cum Pallade: Illic et Tyrium quæ purpura sensit ædnum Textitur, et tenaces parvi discriminis umbræ: Qualis ad imbre solet percussis solibus arcus, Inficere ingenti longum curvamine cœlum: In quo diversi nitescant cum mille colores, Transitus ipse tamen spectantia lumina fallit. Noster locus obversabatur Philostrato Iun. VI. p. 119, 31. ἐσθῆς τε αὐτῷ μετανθοῦσα πρὸς τὰς τῶν κινήσεων τροπὰς.*

P. 19, 14. τῷ μὲν ποδὶ. vitiose Morell. et Olear. τὸ μὲν.

P. 19, 15. ζυμελλῆς. συμελές. Flor. Paris. — παραπλήσιων. πλήσιων. G.

P. 19, 16. ψάλλει. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ ἐν ὀρθαῖς. ψάλλει καὶ ἡ ἑτ. χ. ὀρθαῖς. Flor. distinctione post νευράς posita. ἐν omittit etiam Paris. — προβολαῖς. προσβολαῖς. P. De compunctante *Aristid. Serm. Sacr. II. T. I. p. 295. ἐν τούτῳ τῷ ἑκάματι σιᾶς ἐμπροσθεν τῆς εὐνῆς, προβαλὼν τοὺς δακτύλους, καὶ χρόνους τινὰς συλλογισάμενος. quæ meditantin gestam graphice representant. In nostra tabula digiti videbantur extra arcam tabulæ porrigi et extare: ὅπερ οἶμαι πλαστικὴν ἀπεικασθεῖσθαι μόνον. ὅμην videtur requiri: id quod, αὖτε ἡμεῖς tabulam visam, sculpturam solam audere existimaveram.*

P. 19, 19. πᾶσις ἐπὶ τὴν ψῆν συνδέουσι. ὁδὸν habet *Grammat. Hermanni p. 367. sed ψῆν Idem p. 375. Prusean. IX. 27. T. III. p. 53. τοὺς δὲ παρὰ Ἀμφίονος μνήμα λίθους — ἐπεικας εἶναι φασὶ τὸς πέτρας, αἱ τῇ ψῇ τοῦ Ἀμφίονος ἀπολούθησαν. Themist. Or. X. p. 137. G. de munimento quodam a Valente Imp. extracto: βασιλεὺς δὲ ἐνέκα τὴν Ἀμφίονος μουσικὴν, ἣν ἐκεῖνος εἰς τὸν τειχισμὸν τῶν Θηβῶν ἐνεθείκατο. εἶπες ἂν αὐτομάτους (αὐτομάτως. Cod. Mon.) μὲν φέρεσθαι τοὺς λίθους, αὐτομάτην δὲ τὴν πλίνθον. Eleganter hanc fabulam interpretatur *Himer. Or. XXI. 12. p. 748. Erant, qui Amphionis auditores ob insignem stuporem et ἀκιδιότητά saxa vocatos fuisse dicerent. Vid. Crenkori Meletem. I. p. 94. not. 80.**

P. 19, 20. καὶ γίνονται τεῖχος. καὶ γίνεται. Flor. quod vulgato nec melius, nec deterius. — τὸ δὲ ἄστι κατέλαβε. κατέλαβεν. P. κατέλαβοντο. Flor. Paris. Vulgata recte videtur verti: *pars modo assumpta est caeteros, aut simpliciter, advenit.*

P. 19, 22. ψῆς οἱ λίθοι. articulum om. Flor. Paris.

P. 19, 23. τὸ δὲ τεῖχος ἐπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ τόνοι καὶ τὸ τεῖχος. G. *Opuscula in Anth. Pal. IX. 250. de Thebarum moenibus: πέμφοι μουσοδόμοις τεύχεσιν αὐτόμολοι, Σῆς χερὸς, Ἀμφίων, ἄπονος χάρις. ἐπτάπυλον γὰρ Πάτρην ἐπταμήτην τέ-*

χώραν ἐν κισσῶν. ubi vid. Anim. T. II. 2. p. 537. In numeris chordarum veteres discrepant; septenarium tamen probant plurimi. Vid. *Creuzerum*, vitum doctissimum, Symbol. T. III. p. 275aa.

XL

PHAETHON.

Mira est huius picturae simplicitas, si cum anaglyphis quibusdam senioris aetatis comparetur, Borghesis tribus, quorum unum editum est a *Winckelmanno* in *Monum. ined.* tab. 43 et repetitum a *Millino*, *Galeris mythol.* tab. 27, duobusque aliis et ab his et inter se abhorrentibus, quorum hoc Florentiae adservatur, v. *Gorii Inscriptiones Etruscae* T. III. tab. 37, et librum novellum, *Reale Galleria di Firenze, Statue* T. II. tab. 97, Veronae illud, v. *Mus. Veron.* p. LXXX. Quorum quidem auctores, Borghesiorum maxime, totius fere naturae imaginibus allegoricis *Phaethontis* circumstipantes, perquam sunt alieni a Philostrati iudicio, poetis ac pictoribus hanc fabulam *equos esse et currum*; et paulo propius accedunt ad Ovidianae narrationis varietatem, quam singula plurima diversa sunt et imitationis vestigia nulla appareant. Gemmae apud *Montefalc.* T. I. p. 121 manifesto et impudenter spuriae sunt, nec suspitione caret, quae in *C. Ph. Mauritiis mythologia* p. 262, aeri incisa est. Tabulae igitur summa est *Phaethon*, comam pectusque ambustus, onnu excidens, ab equis efferatis, excusso iugo, transversum aeto, ac praecipuus ruens. *Eridanus*, quem anaglypha praeter Florentinum omnia inveniri figura et imberbem, ac Phaethontem dextra leniter complectentem exhibent, hic lugens quidem, sinum expandit, ut excipiat cadentem. *Terra* autem, ἡ Γῆ, deficientia, ob ignis ardorem, habitu et manibus sursum sublati picta erat, ab altera, uti coniicio, Phaethontis parte, et ita, ut apta cum fluvii figura proportionem quasi iungeretur. Terrae artifices symbolicas figuras varias apponere solent; quas, si aderant, Philostratus silet. Cum Fluvii iunctae erant *He-liades* transformatae et succinum lacrymis fundentes, non septem, opinor, quot constituit Hesiodus ap. Hyginum, sed tres, quot Euripides, *Hippol.* 738. et Ovidius, quot et anaglypha habent Borghesia duo, quum in tertio una tantum adit. In lacrymarum colore exornando operosior fuit, si non pictor, at saltem interpres. Praeterea *cycni* quidam conspiciebantur, qui nec in anaglyphis aliis quot desunt, ad indicandum velut in transcursu commentum illud de cycni cantu lugubri Phaethontis fabulae adiungi et quasi inserti.

solitum. Monemus, alitem lugubri cantu praeditum ex hoc casu fatali originem cepisse: quomodo factum sit, tacetur. Poterant, praeter Cycnum, Phaethontis amicum, in avem mutatum, *Aeneid.* X, 186, et Apollinis comites in cynos mutatos, *Lucian, de electr.* 4, et aliae ferri fabulae. Κύκνοι γὰρ δὴ ἀναφυσῶντες ἡδὺ τὸ ἐν-
θην (τὸ ἀπὸ τοῦδε, *Soph. Ai.* 1363) καὶ ποιήσονται ὥδην τὸ
μεγάκιον κ. τ. λ. *Cycni ab hoc inde tempore dulce intonan-*
tes, canent etiam hunc iuvenem per Eridanum, Caystrum atque
Istrum, quos aliquando olores aluisse fama fuerit oportet, Cay-
strum certe atque Istrum. Ἀναφυσῶν de tibiis inslandis ad cyno-
rum alas, quas Zephyrus tanquam instrumentum inflat, translatum
est, ut p. 16, 14 ad anates: ἀναφυσῶσαι τινὰς οἶον αὐλοῖς τοῦ
ὑδατος. Zephyrus enim cynis, ne ob Phaethontem eos adesse no-
sciremus, adiunctus erat, ut tab. IX. (tab. XX. Zephyrus in verbis
est, non in pictura.) Ταῦτά τοι (διὰ ταῦτα v. ad p. 61, 18.) καὶ
πάρεστι (ὁ Ζέφυρος) τοῖς ὄρνισιν, ὥστε ὦρα καὶ ψάλλειν αὐ-
τοὺς οἶον ὄργανα, quae ita emendo: ὥστε, ὄρα, quo alloquio sae-
piusculum utitur Philostratus *) καὶ ψάλλειν αὐτοὺς. Ita haec expe-
dienda mihi videntur. Heynius quod cynos omnino a pictura re-
scindit, ut Sophista affinxerit, graviter errat.

Maiores restat difficultates solvenda in his verbis: Καὶ συγγεῖται
τὰ οὐράνια. Σκόπει γάρ. Νῦν μὲν ἐν μεσημβρίας ἐλαύνει τὴν
ἡμέραν· ὁ δὲ ἡλίου κύκλος, εἰς γῆν ῥέων, ἔλκει τοὺς ἀστέρας·
αἱ δὲ Ὁραὶ, τὰς πύλας ἐκλιποῦσαι, φεύγουσιν εἰς τὴν ἀπαντα-
σαν αὐταῖς ἀχλύν. Heynius his se absolvit: „*Caelestia turbata;*
medio die suboritur nox; solis orbis in terram defluens stellas
trahit. Horae, quae caeli portas servant, in tenebras sibi oc-
currentes ruunt. Tenebras subortas versus orientem volvi, sic
necesse est. At prius illud portentosum esse debuit. Sol in ter-
ram pronus cum stellis cadentibus. Nec vero apparet, quomodo
artifex *Solis orbem*, ἡλίου κύκλον, apponere potuerit; cum ille
Phaethontem Solis curru invectum et ex eo solis lucem spargen-
tem exhibere debuerit.“ Haec Heynius. Coniectare quidem pote-
ramus, poetice sic obacuritatem denotari, qua superior tabulae pars
obducta fuerit, stellis hinc inde apparentibus, nec Horas igitur ad
Caliginem aufugientes ad litteram, sed figurate accipiendas esse.
Vidimus enim in his Sophistam poetica quadam licentia utentem
tab. VII. p. 14, 14; qui etiam tab. II. init. monendum duxerit:
γέγραπται δὲ ἡ νῦν οὐκ ἀπὸ σώματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ, ut

*) Iunior etiam c. X. p. 136, 17: ὁ δ' ἐς αὐτοὺς βλοσυρὸν,
ὄρα, μειδιᾷ. Non differt ὄρας, ut II. 4. p. 58, 9: οἱ μὲν δὲ ἱπ-
ποι, ὄρας, ὡς ἀτιμύσαντες κ. τ. λ.

contrarium *Philostr. iun. tab. V. fin. γέγραπται καὶ ἡ νύξ ἐν εἶδει, ἐν ἣ ταῦτα, λαμπρῶν καταλάμπουσα ἑαυτήν* — (*ἐν εἶδει, ut ὁ ὕπνος ἐν εἶδει II, 22, αἱ Ὁραι αὐτοῖς εἶδεν II, 35 init.*) Sed nunc tamen huic suspicioni locus non est: primum quia verbum συγχέσθαι non de coloribus, sed de personis confusis et perturbatis usurpatur, et quia equi oestro abrepti, tanquam eiusdem confusionis pars, cum Nocte ac Horis arctissime cohaerent; tum quia, si rem allegorice expressam fuisse verbis clare loquentibus credamus, non absolum habemus inventum; sed artis Graecae indoli ac consuetudini convenientissimum et ingeniosissimum, quod in mentem revocat illud *Theogonias 748—751. Nox enim ab altera tabulae parte ex latibulo prorumpit (πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτός; Apoll. Rh. IV, 630); ab altera, i. e. orientali, Horae, coeli portas linquentes, occurrant, εἰς τὴν ἀπαντῶσαν αὐταῖς Ἀχλὺν, id vero est Noctem, extensis fortasse brachiis obviam venientem; illas ut ipso meridie lucem pellat, quae quidem non expressa erat, habet quasi ut tenebris sese abscondant. Inter Noctem advolantem et Horas aufugientes, in medio erat solis orbis, i. e. ipse solis axis ruens stellasque tenebris obortis, quae quidem simul per colorem expressae erant, apparentes secum trahens. Ὁ δὲ ἥλιος κέκλετο, cum vi; nam etsi deus non aderat, lumen tamen eius iam in terram decidit; quod pictor haud dubie radiorum circulo vel citius cum Phaethontis caput vel supra singulorum equorum capite appicto significaverat. Sic Sol et Aurora in vasculo praeclearo a Millino edito, *Tombeaux de Canosa tab. 5*, representati sunt, ubi orbis utriusque dei caput cingens amplissimus est, simulque stellae super equis additae sunt, quales etiam Dioscuris appingunt solent. Simili ornatu insignis est Sol in vasculis maioris collectionis *Milliniana T. I. tab. 15. T. II. tab. 49. Cf. inter vascula a Dubois Maisonneuve edita tab. 29. Eadem qua Noster dictione usus est Euripides El. 465. φάειν κέκλος ἀέλειο ἵππος ἀν' ἀντρούσσαις.**

Iam quae totius picturae compositio fuerit, dubium esse nequit. Habes in medio ruentem quadrigam, qua tabula a summo propemodum ad imum occupatur; tum in inferiori eius parte hinc Eridanum ex undis emergentem, cum Heliadibus, cyncis et Zephyro, i. e. puero alato, illinc Terram, non sine arborum, puto, segetumque significatione; in superiore autem parte hinc tres Horas, illinc Noctem; omnia locis suis ut quae maxime accommodata. Eridanus exadversum Terrae collocatus erat ut saepissimo in artis antiquae operibus vel Oceanus vel Fluvius aliquis decumbens, ad orbis terrarum universitatem aut partem aliquam designandam. Terra igitur et Eridanus, tanquam universa natura subiecta

ris, oppositi sunt supernis et ita paucissimis figuris rerum unigenitas Phaethontis impotentia periclitans elegantissime comprehenditur. F. G. WELCKER.

P. 19, 25. χρυσᾷ τῶν Ἡλιάδων τὰ δάκρυα. nt p. 20, 27. φεῦ τῶν δακρύων ὡς χρυσᾷ. In Vit. Apoll. V. 5, p. 190. Apollonius se Gadibus arbores vidiisse narrat, λειβόμενα αἵματι, καθάπερ τῷ χρυσῷ τὴν Ἡλιάδα αἵγειρον. Lucian. de Electr. c. 6. T. VII. p. 323. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτοῖς ἀποστάζει τῶν λόγων. Sophocles electrum ex Meleagridum lacrymis concrevisse finxit, teste Plinio H. N. XXXVII, 11. Tom. II. p. 770. Attigit fabulam Mellman. de Caus. et Auct. Narr. de mut. formis. p. 60.

P. 19, 27. ἐπιτολῆσαι τῷ πατρίῳ δίῳ. Aelian. H. A. IV. 8. τελευτῶντα δὲ ἐπιτολῆσαι τῷ λέγει τῷ ξένῳ καὶ ὁμιλεῖν αὐτῷ. Ib. IV. 37. ἡ δὲ οὐκ ἐπιτολμᾷ τῇ πτήσει. In eundem modum verbo ἐπιθαφθεῖν utitur Idem V. 56. τηνικαῦτα ἐπιθαφθεῖσι τῷ πελάγει.

P. 19, 29. ἐν τῷ Ἡριδανῷ πεσεῖν. Phaethontes perperis damna ruinae Eridanus. Claudian. in Prob. et Olyb. Cons. 258. Vid. Valck. ad Euripid. Hipp. p. 243.

P. 20, 2. ὁ δὲ ἡλίου κύκλος εἰς γῆν ῥέων ἔλκει τοὺς ἀστέρους. Sole in terram labente, uox coelum occupat, stellaeque cum illa. Tryphiodor. 209. ἡέλιος δ' ὅτε νύκτα παλίνσχιον ἀνδράσιν ἔλκων, Ἐς δούσιν ἱερᾶπεν ἤϊ. Ap. Claudian. de R. Pr. II. 188. Plutons ex locis infernis erumpente, Apparet subitus coeli timor; astra viarum Mutavere fidem; vetito se proluit Arctos. Aequore, praecipitat pigrum formido Booten.

P. 20, 4. ἐκλιποῦσαι. ἐκλείπουσαι. C. D.

P. 20, 6. ἀπαγορεύει δὲ ἡ γῆ. δὲ om. G. Terram iMa coeli ruina aestu laborantem precesque ad Iovem mittentem, representavit etiam Ovid. Met. II. 272. ss.

P. 20, 7. ῥαγδαίου τοῦ πυρὸς ἐς αὐτὴν ἰόντος. I. 14. p. 25. 2. πῦρ δὲ ῥαγδαῖον ἐξ οὐρανοῦ. Theophyl. Simoc. Ep. XXIV, ῥαγδαῖος ἀκηπτός ἡμῶν ἐπεδήμησε. Cf. Lucian. Tim. c. 3. Tom. I. p. 75. Demosth. Enc. c. 31. T. IX. p. 159.

P. 20, 10. καὶ τὰ στέγνα ὑποτίφεται. Marg. Morell. 99. καὶν. fumo iam suffocatus, vertit Heynius p. 43. Fumum potius e pectore prodire puta, ignis in puerum missi indicem. De Capaneo Noster II. 30. Καταινεὺς δὲ βέβληται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἐπιτίφεται. Vsurpatur verbum ὑποτίφεσθαι de malis latentibus, et iamiam erupturis; ut de invidia Synes. de Provid. p. 91. J.

de bello *Platarch.* Vit. Pericl. c. 32. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. 41.

P. 20, 12. κύκνοι γὰρ δὴ ἀναφυσῶντες ἡδὺ τὸ ἔνθεν καὶ ποιήσονται ᾧδὴν τὸ μεράκιον. Cygni hic pinguntur, quoniam Cycnus Ligurum rex, prae Phæthontis luctu in cygnum mutatus est. Vid. *Virgil.* Aen. X. 186. et ad eum *Servius.* *Ovid.* Met. II. 567. s. Nisi *Lucianus* potius sequendus de Electro et Cycnis, qui cycnos Apollinis assessores, canorosque homines in aves illas mutatos esse ait. *OLEARVS.* καὶ post ἔνθεν, quod est in editt. vet. et libris nostris, tacite sustulit *Olear.*, quam omissionem non animadvertens *Hamackerus* Lectt. Phil. p. 49. τὸ ἐντεῦθεν, in posterum, corrigendum suspicatur. Quum post καὶ aliquod ex-ciderit, legendum puto: κύκνοι γὰρ δὴ ἀναφυσῶντες ἡδὺ τὸ ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Sic *Lucian.* de Electr. c. 4. T. VII. p. 321. in eadem fabula: ἀλλ' οἱ γε κύκνοι, πηλίκᾳ ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἔκτεινο ᾄδουσιν ἔφεστῶτες τῷ ποταμῷ ἔνθεν καὶ ἔνθεν. *The-misti.* Or. II. p. 38. D. ὁ τῶν ἀληθινῶν παθημάτων μυθοποιός, περιστήσας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῷ βασιλεῖ ἢ ἀδικίας ἀνάγκην, ἢ ἀνανδρίας, ὅμως ἐπήγαγε μηχανὴν (μηχανάς. Cod. Ambr.) ὥστε ἄμφω διαφυγεῖν. Id. Or. VI. p. 82. ἀγαλλόμενος ἐκάτερος τῶ συνέδρῳ (sic Ambr. pro ξυνεταίρῳ) μᾶλλον ἢ ἑαυτῷ, περιβρέοντων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν ὑπηκόων. *Ap. Liban.* T. IV. p. 1049. 13. de plauistro onusto, lege et distingue: ἄτε οὖν οὐκ ἀκριβῶς καταλίσσαντες (καταλύσαντες vulgo) τὸ φορτίον, ἀλλὰ ῥαθύμως, βοηθεῖν ἐπειρῶντο, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν. In *Eugenii* Descr. Plantae Panormitanae ap. *Bandin.* Mssc. gr. T. I. p. 24. v. 45. male legitur: χωρεῖν ἔνθεν οὐ σθένει περαιτέρω. Scr. ἐνεργεν.

P. 20, 13. ποιήσονται ᾧδὴν τὸ μεράκιον. Vit. Apoll. II. 53. p. 86. πεποίηται αὐτὴν ἀνάδημα οἱ σοφοί. Heroic. X. 8. p. 714. de Achille: ᾧδὴν τε γὰρ τῆς λύρας τὸν Παλαμήδην ἐπεποίητο. ubi *Boiss.* p. 544. Ib. XI. 3. p. 721. οἱ δὲ Ἕλληνες — πένθος τὴν τοῦ Αἴαντος μανίαν ἐποιοῦντο. *Theocrit.* Idyll. XII. 11, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ῥοιδή.

P. 20, 14. Καῦστρον ταῦτα καὶ Ἰστρον ᾄδονται. *Pierson.* Veris. p. 230. de frigido Istro a cygnis frequentato nihil se legisse recordatus, verba καὶ Ἰστρον ex depravata lectione nominis Καῦστρον orta, adeoque delenda esse existimat; quam suspicionem libri non fir-mant. Vid. *Boissonad.* ad Heroic. p. 569. At cycnos non tantum in illis plagis, quas Ister rigat, sed etiam in aliis magis etiam arctois reperiri, satis constat. Vid. *Blumenbach Handb. der Naturg.* p. 216. ed. 5ta et *Ernest.* ad *Callim.* H. in Apoll. 5. Huc traxeris *Himer.* Or. XIV. 56. p. 668. nisi allegorica esset oratio: ἐγὼ δὲ σέ

καὶ ἐπὶ τοῦτου δίναις ἐτι μετὰ τῶν κύκνων ἐκεῖ τῷ Μουσηγέ-
τῃ χορεύοντά, καὶ τίνα ἐξήτουν καὶ αὐτὸς τοιαύτην εὐρεῖν τέχνην,
δὲ ἥς ἀρθεὶς ἀφ' Ἑλλήνων ὑπόπτερος μεταρσίος ἐκαίσε πέτομαι,
Cum Hebro Caystrum iunxit Idem Or. III. 4. p. 434. κύκνοι δὲ
εἰ μὲν ἀμφὶ τὰς ὄχθας Γλισσοῦ μετὰ Ζεφύρου ποτὲ μέλος εἰρ-
γάζαντο, ὥσπερ ἐπὶ Καῦστρου τε καὶ Ἑβρου. ubi de Εὐρώτῃ et
Ἑρμῷ cogitarunt editores. Et Hermo quidem ipse favet Or. VI.
2. p. 498. κύκνος νῦν μὲν ἐπ' ὠκεανῷ μελωδεῖ — νῦν δὲ ἐπὶ
Καῦστρου δίναις καὶ Ἑρμοῦ καὶ Ὑλλου νάμασιν. Ad Hyperbo-
reos Apollinem portasse cyncnos, narrat Idem Or. XIV. 10. p. 626,
quem locum emendatum dedimus ad VIII. p. 15, 5.

P. 20, 15. καὶ οὐδέν. καὶ οὐ οὐδέν. C.

P. 20, 16. Ζεφύρω τε χρήσονται. Vid. ad c. IX. p. 17, 10.

P. 20, 17. ἐλαφρῷ καὶ εὐδίῳ. sic scripsi ex emendatione
Heynii p. 44. pro ἐνοδίῳ. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 768. In
Vit. Apoll. VIII. 7, 9. p. 340. τοῦτό μοι, ὦ βασιλεῦ, τὰς αἰσθη-
σεις ἐν αἰτρίᾳ τινὶ ἀποδρήτῳ φυλάττει, καὶ οὐκ ἐξ ὁλερὸν περὶ
αὐτὰς οὐδέν εἶναι. scribendum videtur, ἐν εὐδίᾳ τινὶ ἀποδρήτῳ,
cui lectioni iam recte opponitur, ὁλερὸν οὐδέν. Vid. *Creuzer*.
ad *Procl.* de Vn. et *Pulcr.* p. 95. nisi malis, ἐν αἰθέρι τινὶ ἀποδ-
ρήτῳ. ut I. 8. p. 10. τὸν οἶνον — διαδολοῦντα τὸν ἐν τῇ ψυχῇ
αἰθέρα. ubi vid. *Olearius*.

P. 20, 18. ξυναυλίαν τοῦ θρήνου. συναυλίαν. Flor. Paris.
Sic *Liban.* Monod. de Nicom. T. III. p. 344. 4. νῦν ἔδει καὶ πέ-
τραις δοθῆναι δάκρυ καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς συναυλίαν τοῦ πέν-
θους. *Synes.* Epist. IV. p. 161. D. τότε γὰρ ἐξὸν σώζεσθαι, νῦν
πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. *Aristid.* Monod.
de Smyrn. T. I. p. 261. ποῖται πηγὰς δακρύων ἱκανὰ ἐτσούτω
κακῷ; ποῖται συναυλίαι καὶ συνῳδαὶ χορῶν πάντων τὴν καλ-
λίχωρον (Scr. καλλιχορον cum Barocc.) ἀνοιμῶξαι πόλιν. Fon-
tem locutionis aperuit *Hemsterhus.* ad *Lucian.* T. II. p. 358. s.

P. 20, 19. ταῦτά τοι. ταῦτά τι. Flor. Vid. ad II. 6. p. 61, 18.

P. 20, 20. ὥστε ὦρα καὶ ψάλλειν αὐτούς. Frequens locu-
tio ὥστε ὦρα, subiecto infinitivo, de qua diximus ad *Achill. Tat.*
p. 409. s. Sed huius loci diversa est ratio, nec dubito, verum
vidisse *Welckerum* corrigentem: ὥστε, ὦ ρ α, καὶ ψάλλειν αὐτούς.
Zephyrus cyncnos tamquam instrumenta musica impellit, ψάλλει,
πρὸς αὐτοῖς. Similiter de tempore diei ad canendum invitante in Vit.
Apoll. VII. 11. p. 287. οἱ μὲν τέττιγες, ὑποπαλλούσης αὐτοὺς
τῆς ὥρας (τῆς μεσημβρίας, scil.) ἐν ψδαῖς ἦσαν. ubi αὐρας mal-
let *Boissonad.* ad Heroic. p. 643. et ad *Aristaen.* p. 282.

P. 20, 21. γύναια, αἶ. hoc σολοικοφανές cum similibus
excitat *Bast.* in Addend. ad Epist. crit. p. 282.

P. 20, 24. ὅλλας γὰρ βαλλομένη ταῖς κορυφαῖς, τὰ μὲν ἐς ὀμφαλὸν δένδρα αὐται. sic Flor. Paris. C. D. G. βαλομένη. vulgo. Haeremus autem in κορυφαῖς, quae quomodo *radices* potuerint agere, non apparet. Hoc portentum placare conatus est Latinus interpres, vertens, *radices proiectas extremis partibus.* et *Vigenerus: ce que la peinture a bien pris; car leur ayant jetté des racines aux extrémités, elles monstrent d'estre arbres jusqu'au nombril.* At κορυφαὶ est pars summa capitis, non pars extrema quaecunque. De παρυφαῖς cogitavi olim in Exercitatt. p. 80. de κόραις Heynius p. 45. quod probari possit. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 508. Magis tamen probabile, rhetorem partem corporis diserte nuncupasse, unde transformatio initium cepit; ut *Ovidius Met. I. 550. in frondem crines, in ramos brachia crescunt: Pes modo tam velox pigris radicibus haeret; Ora cacumem obit.* Cf. lb. IX. 350. ss. 490. ss. XI. 71. ss. Arinoëν Nicocreontis filiam Venus ἐποίησεν ἐξ ἀνδρώπου λίθου, καὶ τοὺς πόδας ἐρρύζωσεν ἐπὶ τὴν γῆν. *Anton. Liber. c. XXXIX.* p. 508. De Ampelo in vitem mutato *Nonn. Dion. XII. p. 336.* 27. ἄκρα δὲ χειρῶν Ἀχρεμόνες βλάστησαν· ἐνερρύζωντο δὲ τερσοί. Paulo accommodatius igitur foret τοῖς σφυροῖς, *pedibus,* ut ap. *Oppian. K. III. 143. ὄμμα θοόν, σφυρὸν ἀχύτατον.* sed lenius aliquod requiro remedium.

P. 20, 26. τὰς δὲ χεῖρας. δὲ om. G. — ὄζοι. ὄζη. Flor.

P. 20, 29. ἐπανγάξει. ἐπ' αὐγάξει. G. ἀπανγάξει. P. Lacryma in oculis adhuc haerens, novum illis splendorem conciliat, lucemque quodammodo attrahit.

P. 20, 31. μαρμαίρει περὶ τὸ ἐκείνη ἔρευνθος. recepi ἐκείνη a Flor. oblatum. Ex hac lectione nata corrupta lectio C. D. G. ἐκείναις. Vulgo ἐκείνων. De ἐκείνη pro ἐκεί, vid. *Schaeffer. ad L. Bos de Ellips. p. 520.* nos in Not. ad Anth. Pal. p. 666.

P. 20, 32. τὰ δὲ στάζοντα κατὰ τοῦ στέρνου. libri nostri G. D. G. P. Flor. Par. confirmarunt correctionem *Wytttenbachii Ep. cr. p. 277. vulgo, τὰ δὲ στεγάζοντα.* Error natus ex ductu calligraphico, a librariis pro γ habito. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 26. et 305. *Xenoph. Cyrop V. 1. 5. δῆλα δ' ἦν αὐτῇ καὶ τὰ δάκρυα καταστάζοντα, τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας.* ubi nonnulli Codd. στάζοντα. *Himer. Ecl. XIII. 21. p. 222. ἔτι λευκὸν ἐκ τῆς θαλάττης ἀφρὸν ἐξ ἄκρων πλοκάμων στάζουσα.* ubi editi. *Photii βαστάζουσαι.*

P. 20, 34. ἀνέχων τῆς δίνης. non est, ut Latinus habet, *portantem suum cohibens;* sed, *emergens, sese attollens ex undis,* quod

bene monuit *Heynius*. Sic Noster c. XIV. p. 25, 49, δένδρα — ἀνασχόντα τῆς γῆς. Ib. c. XXIV. p. 38, 15. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐκπύρκεν ὅποια τῆς γῆς ἀνέσχε. L. II. 4. p. 58, 34. Νύμφαι τε αἱ αὖ τροφοὶ τουτῶν τῶν πηγῶν ἀνασχοῦσαι, *Aristaen.* L. Ep. VII. εἰπες ἂν τὴν κόρην ἀνίσχουσιν τῶν κυμάτων ἰδῶν. In hunc modum *Suidas* T. I. p. 202. accepit etiam verba *Sophoclis* in *Oed. Tyr.* 174. οὐκ ἀνέχουσιν ἡτῶν καμάτων. Plene, praepositione addita, *Plutarch.* Vit. Rom. c. 2. T. I. p. 32. φαλλὸν ἐκ τῆς ἐστίας ἀνασχεῖν. et in eadem historia *Dion. Hal. Arch. Rom.* IV, 2. p. 636. ὑπὲρ τοῦ πυρὸς ἀνασχεῖν λέγουσιν αἰδοῖον ἀνδρός.

P. 20, 35. τὸ γὰρ σχῆμα δεξαμένου. χρῶμα. Ald. v. 2. Iunt. 1. 2. Morell. Codd. C. D. G. P. σχῆμα obtulit marg. Mor. et Cod. Flor. in marg. σχῆμα δεξαμένου. Paris. Glossa interlinearis Cod. P. nam color est accipientis. Sed in marg. nam corpus est accipientis, ὃ καὶ ἄμεινον διὰ τὸ κόλπον. Videtur igitur τὸ γὰρ σῶμα correxisse. *Olearius*, qui σχῆμα recepit, dedit etiam δεξομένου, quod minus necessarium.

P. 20, 35. τὰς δὲ Ἠλιάδας γεωργήσει αὐτίκα. Epist. LXII. p. 944. fluminis aqua dicitur γεωργεῖν τὴν γῆν. rigando colere. Vid. *Achill.* Tat. II. 3. et II. 14. ibique not. p. 533. *Liban.* T. IV. p. 618. 19. ὄχθον τραχὺν, θύμον γεωργοῦντα καὶ σφακόν. ubi *Reiskius* perperam dubitabat de lectionis sinceritate. *Heliodor.* VI. 5. p. 96. ὅτι μοι βλος ἐστὶν ἐμπορικὸς, καὶ ταύτην γεωργῶ τὴν τέχνην. *Plutarch.* T. II. p. 776. B. φιλιαν τιμᾶν καὶ μετιέναι καὶ προσδέχεσθαι καὶ γεωργεῖν. Eadem vi usurpatur κηπεύειν in fabula de Phaethontis sororibus. *Eubulus* ap. *Athen.* XIII. p. 568. F. ἐν λεπτοπήνοις ὑμέσιν ἐστρώσας, ὄσας (sic *Forson.* Misc. Tr. p. 243.) Ἡριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας. et Noster Vit. Apoll. I. 21. p. 27. λάχανα ὅποσα ὁ Ὑγρὸς κηπεύει. Ib. II. 26. p. 78. τὰ δὲ ἐμὰ σιλὰ λάχανα — καὶ ὅποσα μοι ὁ ποταμὸς κηπεύει. VII. 39, p. 380. ἀρώματα ὅποσα ἡ Ἰνδῶν γῆ κηπεύει.

P. 20, 36. κρυμοῖς, οἷς ἀναδίδωσι. οὗς ἀναδ. Flor. Par. λιβουρήσει, sic editt. vett. et libri nostri; nisi fortasse in Paris. 1696. λειτουργήσει habetur, quod exhibent Mor. et Olear, *Heliodor.* VII. 125. frigida aura, quae ex Eridano adspirat, duratae. *Aristid.* Monod. in Smyrn. T. I. p. 263. Ἠλιάδας μὲν δὴ λέγεται πενθούσας τὸν ἀδελφὸν τελευτώσας αἰγείρων ἀλλάξασθαι φύσιν, καὶ τὸ δάκρυον αὐτῶν εἰς ἤλεκτρον παγῆναι. *Basil.* Hexaëtm. Homil. V. T. I. p. 48. A. λόγος δὲ τις ἐστὶ καὶ τὸ ἤλεκτρον ὅτιον εἶναι φρεσὶν εἰς λίθου φύσιν ἀποληγνύμενον. *Succus*

quoque ostrei margaritifери ab urinatoribus forma quadam argillacea (πλινθιδι) exceptus λιθοῦται τὸ ἐντεῦθεν καὶ ῥυθμίζεται. ut est in Vit. Apoll. III. 57. p. 139. In nostro loco perspicuitas narrationis eximie iuaretur, si cod. offerret: λιθουργήσει τὰ αὐτῶν δάκρυα, καὶ πεσόντα ὑποδέξεται. Ovid. Met. II. 364. de Heliadibus: *Inde fluunt lacrymae; stillataque sole rigescent De ramis electra novis: quae lucidus amnis Excipit et puribus mittit gestanda Latinis.* Nunc verba λιθουργήσει, ὑποδέξεται et ἀπάξει coherent cum ψήγματα.

P. 21, 1. τὰ πεσόντα ὑποδέξεται. articulum om. Paris. fortasse recte. — τὰ τῶν αἰγείρων ψήγματα. sic dictae Heliadum lacrymae ob similitudinem cum auro. Vit. Apoll. VI. 37. p. 274. ὡς ὁ Πακτωλός — ψῆγμα χρυσοῦν ἄγει. χρυσοῦ. Vratisl. ψῆγμα χρυσοῦ Themist. Or. XVIII, p. 221. XXIV, p. 307. A. Eleganter de Herodis attici eloquentia Vit. Soph. II. 1. 14. p. 564. ἡ ἐπίπλαν ἰδέα τοῦ λόγου, χρυσοῦ ψῆγμα, ποταμῷ ἀργυροδίνῃ δπλαυγάζον.

XII. XIII.

BOSPORVS et PISCATOIRES.

Tabulam huius et decimi tertii capituli descriptione, quod et res docet et clavis verbis alterius initium, comprehensam, iniquius carpit Heynius, qui etiam in tab. VI. dispositionem totius operis iustam, ad certa praecepta factam desiderabat. Queritur enim, nec a Philostrato accurate ad artis leges descriptam, et ipsam nullo cum iudicio, nulla arte dispositam esse picturam, ita ut nullam rerum summam, consensum nullum et concentum animadvertere liceat. Sed primum non liquet, num chorographiarum veterum genus, si novo hoc uti licet nomine, legibus certis et nunquam migrandis fuerit adstrictum; tum, si vel aptissima et gratissima partium dispositio et in argumento distinctiore unitas tamen quaedam et in varietate consensus spectabatur, res haec in eiusmodi operibus tam ad iudicandum est difficilis, tam subtilis et ab oculorum arbitrio pendens, ut elegantī scriptori non videatur succensendum, quod res enumerare, convenienter eas ad locum, sed non anxie delectas, quam spatia metiri et computare hominum bestiarumque figuras, atque omnia in unius cuiusdam actionis schema cogere maluerit. Vituperandus contrario est, quod scenam, quae in ulteriore Bospori ripa conspiciebatur, pueros citatis equis venantes, puellis aliquot spectantibus, cum altera in citeriore ripa exhibita

iungit, ubi iuvenum turba navibus ad domum mulierculae in alta rupe exstructam advehitur, quasi, qui antea venati fuerint, iidem sint, qui nunc, ceu comissabundi, venustissimam puellam, ex alta domo prospicientem, tibiarum cantu et amatoris carminibus colunt. Post scenam alacriorem in utraque Bospori ripa, qua dexterum tabulae latus claudebatur, longior ripae tractus, ut mihi quidem sit probabile, rusticae vitae imagine, armentis, agricolis, venatoribus, occupabatur. Heynius haec in interioribus continentis inde a domo mulierculae prospici statuens, picturae conformationem non bene animo effinxit. Templum etiam p. 23, 3, quod cuinam deo assignandum sit, quum ne Philostratus quidem curaverit, ne multum laboremus, et pharus longius nos progredi monent, litus sequentes, donec in sinistro latere tabula finitur thynnorum piscatione, multis navigiis et altiore litore, unde unus piscatorum de pertica, in quam ascendit, thynnos speculatur. Hoc modo symmetriam, haud aegre mihi concedes, quam in hoc veteris picturae genere vix flagitare poteramus, hic tamen ultro se nobis offerre, latus lateri respondere, et hunc lateralium scenarum responsum eo facilius in oculos incurere, quo magis quae intermedia sunt, abhorrentem ab illis speciem et naturam habeant. Nam quum tribus tantum verbis designata sint, figurae et remotiores minutioresque et rariores fuisse videntur, minus quaesita actionis varietas vel nulla, ripa ipsa minus alta, ut in his omnibus minus haerent adspicientium oculi. Tum in thynnorum captura describenda laudibus denuo assurgit oratio et rem tanquam praesentem ante oculos sistit.

Iam ad dexterum latus revocandus est animus, ubi, praeclaro invento, pictor prope ipsam domum (ἐπεξῆς) puellae amorem fastidientis, quae importunos iuvenum comos ne in transmarino quidem refugio devitare potest, ardentissimi et occulti amoris miserandam sortem, ut ἡδυσμά τι τῆς γοῦνης, veluti in transcurso, operte atque figurate, neque tamen ambigue expresserat, cuius in hac ora memoria duobus fortasse cippis aut quocunque monumento retinebatur. Quod aliter visum est Heynio, haec annotanti: „Porro in litoris parte paulo editiore stat Amor digitum in mare intendens. Quis ex his assequatur, quod significatum voluit pictor, puellam cum amatore, omni spe potiundi votis suis abscissa, ex hoc scopulo mutuo amplexu se in mare praecipitasse?“ Sed reminiscendum est, quantum tristia amantium fata Graecorum animos tenuerint; Daphnis et Calyce, utrique iam a Stesichoro celebrati, et Harpalyce quam inclyta fuerint popularium cantilenarum argumenta, et in templis adeo interdum et sacrorum institutionibus similium narrationem memoriam cultam esse. *Pausan.* VII, 19, 2. 21, 1. Quare, si una Leucas amantium sapabat furores, insanabilis amoris haud pauca

Graeciae et insularum littora monumenta tulisse, translata etiam haud raro in plura loca una eademque fabula populari, couici potest. Quam facile igitur fieri potuit, ut Bosphorus, aeque ac Hellespontus, duorum amantium fato inclaruerit! Quod puer et puella eundem frequentasse praeceptorem dicuntur, fabulam isti loco propriam, non rem a Philostrato inventam, indicare videtur. Hoc extra dubium positum est, nisi hoc, quod narratur, simile certe aliquod factum Amorem ex alto littorē undas digitis monstraentem ingeniose et plano faciliq; ad intelligendum modo significarre. P. G. WELCKER.

Totam hanc descriptionem P. *Cyllius* inseruit operi de Bosp. Thrac. L. III. *Salmasius* hanc imaginem initio carere existimabat, sine causa idonea.

P. 21, 4. τὰ δὲ ἐπὶ. sic Flor. C. D. τὰ δ' ἐπὶ. Ald. 1. 2. Junt. 1. 2. τὰδε ἐπὶ. G. τὰδ' ἐπὶ. Olcar.

P. 21, 5. παρακαλεῖν δὲ καὶ τοὺς ἑπτοὺς φοίκασι. καὶ re-
stitui ex vett. editt. et libris nostris. Omissum a Mor. et Olcar. —
φοίκασιν. P.

P. 21, 6. τὰ παιδία. πεδία. C. Vid. Not. ad Anth. Pal.
p. 33.

Ib. μηδὲ ἀποπτύσαι τὸν χαλινόν. *Plutarch.* T. II, p. 328.
C. ἀλλὰ Κριταὶ καὶ Ἀλκιβιάδαι καὶ Κλεοφῶντες ὥσπερ χαλι-
νὸν τὸν λόγον ἀποπτύσαντες, ἄλλη που παρεστῆσαν. et ea-
dem imagine *Theod. Prodr.* Amor. p. 350. πάντας ἐκπτύσαντες
ἀεσμὸν αἰσχύνης. Equum ἀπειθέα *Nonn.* Dion. I. p. 26, 22.
ἀποπτυστήρα χαλινοῦ dicit; quod ductum ex *Orriam.* Hal. II. 11.
ἔτε πῶλον ἀποπτυστήρα χαλινῶν.

P. 21, 10. ἐς τὴν Ἀσίαν. εἰς. C. D.

P. 21, 11. σταδίους μάλιστα που τέτταρας. μάλιστα ποῦ.
Flor. τέσσαρας. editt. vett. cum Flor. C. D. G. P. De Bosphori
latitudine *Strabo* II. p. 187. τὸ γὰρ Βυζαντικὸν στόμα οὕτω
καλοῦσι Θράκιον Βόσπορον, ὃ τετρασταδίον ἐστι. praecunte
Herodoto IV. 86. p. 321. Vid. imprimis *Hamacker.* Lectt. Phi-
lostr. p. 69.

P. 21, 12. τοὺν μέσῳ τοῦν ἐθνοῦ. θροῦν. G. ἐθνεῖν. C.
In iis, quae praecedunt, τοῦτ' ἐπὶ που τοῦν μέσῳ. Flor. et Par.
τοῦτ' ἐπὶ τὸ ἐν μέσῳ. omissio που, quod ob similitudinem cum
vicinis syllabis excidere potuit.

P. 21, 15. καὶ ἀνδρῶνας. καὶ ἀνδρωνας. C.

P. 21, 16. καὶ τεῖχος δέ. δὲ om. G. P.

R. 21, 17. ἡμίκευλος περιέστηκε στοά. porticus ad littus exstructa, maris sinum ambiens, unde prospectus in mare; quales porticus in tabulis Herculanensibus conspici observavit *Haynius*. Vocem στοά om. *Grammaticus Hermannus* p. 377. et facile ea careas, Bene haberet ἡμικύκλιος στοά, ut ἡμικύκλιος κατάκλιος αἰ. *Diogen. Laert.* VIII. 87. Vid. *Schaefer*. ad *Apoll. Rhod.* II. p. 335.

P. 21, 18. κηροειδής ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λίθου, κηροειδής *Grammaticus* modo laudatus l. c. σκηροειδής. Paris. κηροειδής. C. D. G. κηροειδής. Vulgo, et Flor. P. Sic quoque in proxima. *Elym. M.* p. 515. κηρός. ὁ ἔχθρς. ἐπειδὴ κηρός ἐστι τὴν χοιρίαν. *Zonar. Lex.* κηρόν. τὸ κτερινόν. In verbis *Apollodori* ap. *Athen.* VII. p. 281. F. ἔχθρς τινες οἱ ἀλφισταί, τὸ μὲν ὅλον κηροειδής, πορφυρίζοντες δὲ κατὰ τινα μέρη. ex *Codd.* et *Etymol. M.* in ἀλφιστής p. 72. κηροειδής edidit *Schweigh.* quem vide T. IV. p. 78 s. In *Philostr. Epist.* XL, p. 931. τὸ δὲ φυκίον καὶ ὁ κηρός. *Cod. Paris.* 1696. καὶ ὁ κηρός, ὑπόκηρος est ap. *Manass.* in *Chron.* p. 3. A. Pro ὑπὸ τοῦ *Haynius* p. 48. ἀπὸ legendum existimat.

P. 21, 19. ἐκ πηγῶν. *Cod. Flor. Par. et C.* πηγῆς. Vulgo. — θερμόν. θερμῶ. P. cum gl. interlineari: calida n. hagua.

P. 21, 20. τὰ νῆς κάτω φρυγίας ὄρη. restituimus adverbium ex Flor. et Paris. Vid. *Boissonad.* ad *Planudis Metam.* p. 607. Nobilissimum marmor Synnadicum, quod ad pagum Docimiam effodiebatur. *Strabo* XII. p. 577. T. V. p. 231. *Statius Sylv.* L v. 36. de Balneo Claudii Etrusci: sola nitet — cavo Phrygiae quam Synnados antro Ipsa cruentavit maculis liventibus Atys. *Sidon.* *Apollin.* XXII. 137. cedat puniceo pretiosus livor in antro Synnados.

P. 21, 21. καὶ τὸ θεῦμα. καὶ om. Paris. Post verba θεῦμα εἰς in P. deest quaternio, unde lacuna usque ad p. 51, 18.

P. 21, 22. τῶν πετρῶν ἐνίας. ἐνίους. C. D.

P. 21, 24. θολερὸν μὲν γάρ. θολόν. C. in marg. a m. rec. θολερόν.

P. 21, 25. καὶ κηροειδής, χρώμα sc. Hoc quoque loco vulgo κηροειδής. καὶ om. Flor. recte, ut mihi videtur. Natum καὶ ex proxima syllaba.

P. 21, 26. κρυσταλλοειδής. κρυσταλλοειδής. Ald. 1, 2. Iunt. 1. 2. C. D. G. Flor. Sic ap. *Aelian.* H. A. XV. 8. *Codd.* Mon. duo κρυστάλου. Hanc scripturam probabat *Schneid.* in *Lex.* Gr. V.

P. 21, 28. ταῖς ὀπαῖς. ταῖς τροπαῖς. *Cod. Flor. Paris.* 1696.

P. 21, 29. καὶ τοιαῦτα, τοῦδε, G. — σύμβολον. σύμβολα. Flor. Paris.

P. 31, 30. καὶ φοιτῶντε ταῦτῳ διδασκαλῶ. αὐτῷ. Iunt. 1. 2. φοιτῶντες. C. φοιτᾶν τινι est iterum p. 25, 19. Vit. Apoll. III. 15. p. 106. Ib. 25. p. 115. Cf. Boisson, ad Heroic. p. 521. Sed in Vit. Apoll. IV. 12. p. 149. de Antiathene Pario: ἐβδόμην δὲ οὗτος ἡμέραν ἐτύγχανεν ἤδη προσπεφουτηκῶς αὐτῷ ἐν Πάτρῳ. facile praetulerim lectionem Vratil, προσπεφυκῶς.

P. 21, 31. προσεκαύθησαν ἀλλήλοις. totus hic locus ductus ex Xenophont. Conv. IV. 23. p. 182, de Clinia et Critobulo: οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη.

P. 22, 1. κἀντεῦθεν ἤρθησαν ἔ; τὴν θάλατταν, sic Paris. Flor. θάλασσαν. Vulgo. Wyttenbachius dubitans, an de eo, qui se in mare praecipiat, αἰρεσθαι dici possit, ἠνέχθησαν corrigi in Epist. crit. p. 277. Dubitationem tollit Anacreon. ep. Herphaest. p. 130. ed. Gaisf. ἀρθεὶς δ' ἤντ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης ἐς πολλὸν κῆμα, κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι. Noster II, 31. p. 99, 27. ἡ γυνή τε ἡ σφοδρὸν οὕτω πῆδημα ἐς τὸ πῦρ αἰρουσα. In Vit. Apoll. I. 18. p. 22. optime habent verba, προσήκειν φήσας νέφ' ἀνδρὶ ἀποδημεῖν καὶ ὑπερορῶ αἰρεσθαι. quae frustra sollicitavit Olear. In Fabul. Aesop. a Furia editis IV. p. 5. de vulpe: γενναίως ἐκινάξασα, ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος εὐρέθη. Scr. ἤρθη. dixerat eadem: ἀναδραμούσα τολύνην ἐγὼ διὰ τοῦ σοῦ νώτου καὶ ἀρθεῖσα ἄνωθεν καὶ σὲ ἀνελκύσω ἔξω. Sic Vit. Apoll. VI. 10. p. 240. ἔρηκεναι Vratil. male ἐρηκέναι.

P. 22, 2. ἐν ὑστάταις καὶ πρώταις περιβολαῖς. Eodem ordine Achill. Tat. I. 8. p. 14. ὁ μὲν οὖν ἀπῆει τὴν τελευταίαν ὁδόν, ὑστατα καὶ πρώτα μελλήσων ἱππάζεσθαι. Vid. Schaefer. ad Poet. Gnom. p. 3.

P. 22, 3. καὶ ὁ Ἔρως ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τείνει τὴν χεῖρα ἐς τὴν θάλασσαν, ὑποσημαίνων τὸν μῦθον ὁ ζωγράφος. Scribendum: καὶ ὁ Ἔρως — τείνων τὴν χεῖρα — ὑποσημαίνει τ. μ. ὁ ζ. Sic duplex nominativus bene habet, priore ex usu Philostrati absolute posito,

P. 22, 7. ἀρπάσσεσθαι, ἀρπάσασθαι, Flor.

P. 22, 9. ἡ δ' οἶμαι κομψὸν τι ἐς αὐτοὺς ἔχουσα. Vulgo ἡδ'. Non recte vertitur: paulo elatius adversus eos se gerens. Est potius τὸ κομψὸν scita calliditas, qua mulieres utuntur ad alliciendos incendendosque iuvenum animos. κομψὰ ῥημάτια καὶ δσιτικὰ iungit Lucian. Bis Accus. c. 11. T. VII. p. 62. τὰ κομψὰ et πανούργα Themist. p. 261. B. Id. p. 55. A. ἀλλ' οὕτως ἄρα

ἐγὼ κομψός τε εἰμι καὶ ἀλατῶν. ut est in Ambros. κομψεῖα, ἡ πανουργία, et κομψεύεσθαι, τὸ πανουργεύεσθαι, Erotian. Voc. Hippocr. p. 222.

P. 22, 11. οἰκεῖ τὴν ἐχυρὰν ταύτην οἰκίαν. sic Flor. Par. C. D. G. ἐχυρὰν vulgo. Vid. not. ad Anth. Pal. p. 596. In Vit. Soph. II. 1. 11. p. 560. πύργων δὲ τὴν ὀχυρώτατος. Cod. Guelph. ἐχυμώτατος, Voluit ἐχυρώτατος. Xenoph. K. π. III. 1. 19. ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκείσθαι ταῦτα εἰρκίως αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. quidam Codd. ἰσχυρά, Sed bene, Cod. Vict. Monac. ταῦτα σὺ εἰρκίως, Brodasi emendationem firmans. Ap. Pausan. IV. 12. p. 497. pro καὶ τε χορῶν στεφάνωμα. praeclare correxit Lobeck. ad Phryniach. p. 621. καὶ τ. ὀχυρόν. non minus bene haberet ἐχυρόν.

P. 22, 12. τῇ θαλάττῃ. Flor. Paris. τῇ θαλάσση. Vulgo.

P. 22, 13. τὰ μὲν κλυζόμενα ὑπωλισθηκώς. ipsa haec lectio editt. vett. et librorum nostrorum. Solus Morell. κλυζόμενος. quod cum κλυζόμενα permutans Olearius, Gruteri se et Salmasii emendationem dare arbitrabatur. — ὑπωλισθηκώς. G. κρημνός. ὑπωλισθηκώς esse videtur rupes sensim recedens in iis partibus, quas fluctus exederant.

P. 22, 14. τὰ δὲ ἄνω. τὰ δ' ἄνω. P. προεκκείμενος. ὑπερκείμενος, Flor.

P. 22, 15. ταύτην ἀνέχων οἰκίαν. medium vocabulum excidit in ed. Morell. — ὑφ' ἧς καὶ ἡ θάλαττα. ἀφ' ἧς. C. D. θάλαττα. Flor. Par. θάλασσα. Vulgo.

P. 22, 17. καὶ ἡ γῆ παρέχεται τὰ νεὸς πάντα. Perperam Olearius illam domum ad formam navis constructam fuisse existimat. Similitudo cum nave in eo est posita, quod rupes, in qua illa erat, ab omni parte undis circumdata erat. Sic Charito de Tyro in peninsula sita VII. 2. p. 117. 1. ἔοικε δὲ νηὶ καθωρημισμένη, καὶ ἐπὶ γῆς τεθεικυία τὴν ἐπίβαθραν.

P. 22, 19. οὐδὲ ὥς ἀπολελοῦσιν αὐτὴν οἱ ἐρῶντες. οὐδὲ om. Morell. οἱ ἐρωτες. Laud. In Flor. ἐρωτες. marg. ἐρῶντες. Niger vertit Cupidines. οἱ ἐρῶτες. G. ubi γ. a. man. rec. superscriptum. Idem liber paulo post l. 30. ἐς τοὺς ἐρωτας, pro ἐρῶντας. Cf. Philostr. Iun. IX. p. 123, 32. Callistrat. Stat. V. p. 150, 28. Ap. Lucian. in Iov. Trag. c. 2. Tom. VI. p. 225. οὐκ ἄλλου τοῦ ἢ ἐρωτος. rectius ἐρῶντος Cod. Paris. Plura dedi ad Achill. Tat. p. 406.

P. 22, 21. χρυσόπρωρον. χρυσόπρωπον. ed. Olear.

P. 22, 22. ἐμβεβηκώς. ἐμβεβηκός. C. D. — καὶ πῶμος αὐτός. καὶ om. Flor. Paris. qui haec verba iungunt cum πλεῖ, pro αὐτός autem αὐτῇ habent, πῶμος αὐτός dictum pro μὲν

P. 21, 29. καὶ τοιαῦτα, τοῦδε, G. — σύμβολον. σύμβολα. Flor. Paris.

P. 31, 30. καὶ φοιτῶντες ταῦτῳ διδασκάλῳ. αὐτῷ. Iunt. 1. 2. φοιτῶντες. C. φοιτᾶν τινι est iterum p. 23, 19. Vit. Apoll. III. 15. p. 106. Ib. 25. p. 115. Cf. Boisson, ad Heroic. p. 521. Sed in Vit. Apoll. IV. 12. p. 149. de Antisthene Pario: ἐβδόμην δὲ οὗτος ἡμέραν ἐτύγγανεν ἤδη προσπεφοιτηκῶς αὐτῷ ἐν Πλάτῳ. facile praetulerim lectionem Vratial, προσπεφυκῶς.

P. 21, 31. προσεκαύθησαν ἀλλήλοις. totus hic locus ductus ex Xenophont. Conv. IV. 23. p. 182, de Clinia et Critobulo: οὗτος οὖν συμφοιτῶν εἰς ταῦτα διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη.

P. 22, 1. κἀντεῦθεν ἤρθησαν ἔ; τὴν θάλατταν, sic Paris. Flor. θάλασσαν, Vulgo, Wyttendbachius dubitans, an de eo, qui se in mare praecipitat, αἰρεσθαι dici possit, ἠνέχθησαν corrigit in Epist. crit. p. 277. Dubitationem tollit Anacreon. ap. Herphaest. p. 130. ed. Gaisf. ἀρθεῖς δ' ἡντ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης ἐς πολλὸν κῆμα, κολυμβᾷ μεθύων ἔρωτι. Noster II, 31. p. 99, 27. ἡ γυνή τε ἡ σφαδρὸν οὕτω πῆδημα ἐς τὸ πῦρ αἰρουνσα. In Vit. Apoll. I. 18. p. 22. optime habent verba, προσήκειν φήσας νέφ' ἀνδρὶ ἀποδημεῖν καὶ ὑπερορῶ αἰρεσθαι. quae frustra sollicitavit Olear. In Fabul. Aesop. a Furia editis IV. p. 5. de vulpe: γενναίως ἐκτινάξασα, ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φρέατος εὐρέθη. Scr. ἤρθη. dixerat eadem: ἀναδραμούσα τολύβην ἐγὼ διὰ τοῦ σοῦ νότου καὶ ἀρθεῖσα ἄνωθεν καὶ σὲ ἀνελκύσω ἔξω. Sic Vit. Apoll. VI. 10. p. 240. προ ἤρκεναι Vratial. male εὐρηκέναι.

P. 22, 2. ἐν ὑστάταις καὶ πρώταις περιβολαῖς. Eodem ordine Achill. Tat. I. 8. p. 14. ὁ μὲν οὖν ἀπῆει τὴν τελευταίαν ὁδόν, ὑστατα καὶ πρώτα μελλήσων ἱππάζεσθαι, Vid. Schaefer. ad Poet. Gnom. p. 3.

P. 22, 3. καὶ ὁ Ἔρως ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τείνει τὴν χεῖρα ἐς τὴν θάλασσαν, ὑποσημαίνων τὸν μῦθον ὁ ζωγράφος. Scribendum: καὶ ὁ Ἔρως — τείνων τὴν χεῖρα — ὑποσημαίνει τ. μ. ὁ ζ. Sic duplex nominativus bene habet, priore ex usu Philostrati absolute posito,

P. 22, 7. ἀρπάσσεσθαι, ἀρπάσασθαι, Flor.

P. 22, 9. ἡ δ' οἶμαι κομψόν τι ἐς αὐτοὺς ἔχουσα. Vulgo ἡδ'. Non recte vertitur: paulo elatius adversus eos se gerens. Est potius τὸ κομψόν scita calliditas, qua mulieres utuntur ad alliciendos incendendosque iuvenum animos. κομψὰ δῆμῶν καὶ ἀστικῶν iungit Lucian. Bis Accus. c. 11. T. VII. p. 62. τὰ κομψὰ ἐκ πανούργων Themist. p. 261. B. Id. p. 55. A. ἀλλ' οὕτως ἄρα

ἐγὼ κομψός τε εἶμι καὶ ἀλαζών. ut est in Ambros. κομψεία, ἡ πανουργία, εἰ κομψεύεσθαι, τὸ πανουργεῦσθαι, *Erotian. Voc. Hippocr.* p. 222.

P. 22, 11. οἰκεῖ τὴν ἐχυρὰν ταύτην οἰκίαν. sic Flor. Par. C. D. G. ἐχυρὰν vulgo. Vid. not. ad Anth. Pal. p. 596. In Vit. Soph. II. 1. 11. p. 560. πύργων ὅς ἦν ὀχυρώτατος. Cod. Guelph. ἐχυμώτατος. Voluit ἐχυρώτατος. *Xenoph. K. π.* III. 1. 19. ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι ταῦτα εἰρκτός αὐτῷ ἔλαθες προκατασκευάσας. quidam Codd. ἰσχυρά. Sed bene, Cod. Vict. Monac. ταῦτα σὺ εἰρκτός, *Brodaei* emendationem firmans. Ap. *Pausan.* IV. 12. p. 497. pro καὶ τε χορῶν στεφάνωμα. praeclare correxit *Lobeck.* ad *Phryniich.* p. 621. καὶ τ. ὀχυρόν. non minus bene haberet ἐχυρόν.

P. 22, 12. τῇ θαλάττῃ. Flor. Paris. τῇ θαλάσση. Vulgo.

P. 22, 13. τὰ μὲν κλυζόμενα ὑπωλισθηκώς. ipsa haec lectio editt. vett. et librorum nostrorum. Solus *Morell.* κλυζόμενος. quod cum κλυζόμενα permutans *Olearius*, *Gruteri* se et *Salmassii* emendationem dare arbitrabatur. — ὑπωλισθηκώς. G. κρημνός. ὑπωλισθηκώς esse videtur rupes sensim recedens in iis partibus, quas fluctus exederant.

P. 22, 14. τὰ δὲ ἄνω. τὰ δ' ἄνω. P. προεκκείμενος. ὑπερκείμενος, Flor.

P. 22, 15. ταύτην ἀνέχων οἰκίαν. medium vocabulum excidit in ed. *Morell.* — ὑφ' ἧς καὶ ἡ θάλαττα. ἀφ' ἧς. C. D. θάλαττα. Flor. Par. θάλασσα. Vulgo.

P. 22, 17. καὶ ἡ γῆ παρέχεται τὰ νεὸς πάντα. Perperam. *Olearius* illam domum ad formam navis constructam fuisse existimat. Similitudo cum nave in eo est posita, quod rupes, in qua illa erat, ab omni parte undis circumdata erat. Sic *Charito* de Tyro in peninsula sita VII. 2. p. 117. 1. εἶχε δὲ νηὶ καθωρημισμένη, καὶ ἐπὶ γῆς τεθεικυία τὴν ἐπίβασθαι.

P. 22, 19. οὐδὲ ὥς ἀπολελοῦσιν αὐτὴν οἱ ἐρῶντες. οὐδὲ om. *Morell.* οἱ ἐρωτες. Laud. In Flor. ἐρωτες. marg. ἐρῶντες. *Niger* vertit *Cupidines*. οἱ ἐρῶτες. G. ubi γ. a. man. rec. superscriptum. Idem liber paulo post l. 30. ἐς τοὺς ἐρωτας, pro ἐρῶντας. Cf. *Philostr. Iun.* IX. p. 125, 32. *Callistrat. Stat.* V. p. 150, 28. Ap. *Lucian.* in *Iov. Trag.* c. 2. Tom. VI. p. 225. οὐκ ἄλλου τοῦ ἢ ἐρωτος. rectius ἐρῶντος Cod. Paris. Plura dedi ad *Achill. Tat.* p. 406.

P. 22, 21. χρυσόπρωρον, χρυσόπρωπον. ed. *Olear.*

P. 22, 22. ἐμβεβηκώς. ἐμβεβηκός. C. D. — καὶ κῶμος αὐτός. καὶ om. Flor. Paris. qui haec verba iungunt cum πλεῖ, pro αὐτός autem αὐτῇ habeat, κῶμος αὐτός dictum pro μὲτό

τοῦτο καὶ ὁμοίως, De frequentia navigantium in Nilo *Achill. Tat.* IV. 18. ἔφκει δὲ ὁ πλοῦς κομᾶζοντι ποταμῷ. Similitudo autem cum καὶ μω in eo est, quod iuvenes sunt, et pulchri, et coronis ornati, et tibis infant, et canentes manibus plaudunt. Vid. supra ad p. 7, 20.

P. 22, 23. ὁ δὲ κροτεῖν φησι. κροτεῖ, edit. vett. et G. A. In D. εἷ est in rasura. Verum est et Philostrateum κροτεῖν φησι. *plausum edens repraesentatur.* Vid. ad *Philostrat. Iun.* c. 3. p. 116, 7.

P. 22, 26. ἀλλὰ ἐπέχουσι. ἀλλ' ἐπ. Flor,

P. 22, 27. ὑφορμίζονται. ἐφορμίζονται, Flor. ^δ ἐφορμίζονται. Paris.

P. 22, 29. χλιδῶσα ἐς τοὺς ἐρῶντας. ἔρωτας. Codd. Laud. χλιδᾶν ἐς τινα dictum ut τρυφᾶν, de quo diximus ad *Achill. Tat.* p. 637. Iungitur χλιδᾶν et ἐντρυφᾶν ap. *Aristaen.* I. 11. p. 29. ut χλιδῇ et τρυφῇ ap. *Athen.* VI. p. 273. C. Vt ap. *Notastrum* mulier χλιδῇ ἐς τοὺς ἐρῶντας, sic de Lamia a Demetrio amata *Machon.* ap. *Athen.* XIII. p. 577. E. ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα, καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ.

P. 22, 30. ὡς οὐ πλεῖν μόνον. vulgo καὶ οὐ πλ. Veriorrem lectionem obtulerunt Codd. Flor. Paris. et Guelpherbytani tres. De permutatione harum particularum dixi ad *Achill. Tat.* p. 643. Vid. ad *Phil. Iun.* I. p. 111, 34.

P. 22, 31. καὶ ποίμναις ἐντεύξῃ προχωρῶν. καὶ γεωργοῖς addit Flor. librarii oculis aberrantibus ad l. 34. προχωρῶν hoc loco non est in contextu Paris. (sed in marg.) paulo post autem: καὶ κυνηγέταις ἐντεύξῃ προσχωρῶν (sic) καὶ γεωργοῖς.

P. 22, 32. μυκωμένων, μωκωμένων, Ald. 1. 2. et G. D. μηκωμένων. C.

P. 22, 34. καὶ λίμναις. λήμναις. G. Proxima verba ab ἐκμεμαχται usque ad ἔγραψεν pro parentheticis habenda esse monuit *Hamacker.* p. 65. Iungenda enim verba καὶ κυνηγέταις ἐντεύξῃ cum ἔστ' ἂν ἐφ' ἱερὸν ἀφικώμεθα.

P. 22, 37. οὐ διὰ πλῆθος αὐτῶν ῥαδιουργοῦσα τὴν ἀλήθειαν. non negligens uniuscuiusque rei veritatem ob earum multitudinem. Notandus usus verbi ῥαδιουργεῖν, pro ὀλιγωρεῖν, ut ῥαδιουργία pro ὀλιγωρία, Similiter ῥαθυμεῖν ap. *Diod. Sic.* XIV. 116. p. 730. οἱ μὲν φύλακες παρεῤῃθυμηκότες ἦσαν τῆς φύλακῆς. *Liban.* T. I. p. 322. 18. φωνῆς δὲ τόνος οὐ παρεμμένος (οὐκ ἀνεμμένος *Cod. Mon.* 113.) πρὸς ἀηδία· βάδισμα δὲ εὐσχημον· ἀμπεχόνη δὲ οὐκ ἐῤῃθαθυμημένη.

P. 23, 1. ὥσαντι καὶ ἐν τι γέγραπεν. sic *Iunt.* 2. *Morell.* et

Olear. cum quinque Parisiniis. ὡς αὖ καὶ. Paris. 2075. Temporum ratio favebat lectioni a nobis receptae, ἔγραψεν. quae est in Aldi 1. 1. Iunt. 1. Cod. Flor. C. G. In ὡσαυτεὶ καὶ εἰ haerens Heynius p. 48. corrigit; ὡσαυτεὶ καὶ ἐν τι. Hamackerus autem l. c. ὡσαυτεὶ ἐν τι. syllabas καὶ ἐξ ex repetitione syllabarum σανεὶ natus arbitratus. In his si quid mutandum; certe καὶ ἐξ loco haberi non debet. Plato Laches. p. 184. E. καὶ ἐξ τις περὶ ἀγωνίας τοῦ νίκης σοὶ βουλὴ εἴη. et sic in Lysid. p. 109. E. p. 210. A. Aristidi T. I. p. 238. καὶ ἐξ τις τὰ χῶματα ἀνέλοι. Io. Lydus de Mensib. p. 16. καὶ ἐξ ἑωροῦστρος αὐτὸν πρὸ τῶν ἀπλανῶν τάττει. Scri. τάντοι. Cf. Stallbaum ad Platon. Phileb. p. 198. In Nostri Epist. XIII. p. 919 perperam legitur ex correctione Morelli: οὐδὲ ὁ θεοπέσιος Πλάτων τοῖς σοφιστικαῖς ἐβλάσκηκε, καὶ ἀφ' οὗ ἐνίοις δοκεῖ τοῦτο: quod tunc ex exemplis a Schaefero congestis ad Aristoph. Plut. Epim. II. p. XXXVIII. Sed vet. editt. habent καὶ. Vnde ser. εἰ καὶ ἀφ' οὗ ἐνίοις δοκεῖ. Nostro autem loco fortasse scribendum: ὡς καὶ ἐξ ἐν τι ἔγραψεν.

P. 23, 3. ἔστ' ἂν ἐφ' ἱερὸν ἀφικώμεθα. Hamackerus p. 64. comparato loco in Vit. Soph. l. 24. p. 528. τὸ δὲ ἱερὸν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου — Magnae matris templum significari suspicatur, quod Herodotus commemorat IV. 87. pontem Darii fuisse arbitratus μέσον Βυζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ τῷ στόματι ἱεροῦ. Probabilis opinio. Vid. Gyll. de Bospor. Thrac. II. 19.

P. 23, 5. τὸν ἐπὶ τῷ στόματι πυρσόν. Pharus verticis montis imposita, πρὸς τὰς Βοσπόρου ἐκβολὰς. Cf. Gyll. l. c. II. 20.

Ib. δὲ ἤρτηται εἰς φρυκτωρίαν τῶν νεῶν. Potest quidem ferri ἤρτηται, sed malim tamen ἤρται. et sic certe Gyllius legisse videtur L. III. c. 5. p. m. 303. vertens: et in ore Ponti faces ex specula sublatae. αἶρειν huic rei propria vox est. Philostr. Vit. Apoll. V. 17. p. 201. φρυκτὸν ἤδη αἶρει. Heroic. p. 716. τὸ δὲ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου — ἀρθῆναι. Plutarch. in Camill. p. 146. B. τὴν δὲ Τουτούλαν — ἄραι πυρσὸν εἰς τὴν Ῥώμην. et paulo post Ib. D. διὰ τὸν ἐρινεὸν ἀφ' οὗ τὴν παιδίσκην τὸν πυρσὸν ἄραι. HAMACKER. Lectit. Phil. p. 65. Praeter haec loca haud pauca alia in promptu sunt, quibus faces, πυρσοί, φρυκτοί, πῦρ dicitur αἶρεσθαι, sed in his omnibus factum singulare, certum ob consilium susceptum narratur. Noster agit de igne, [non semel accenso et elato, sed de face navigantium causa semper in turre illa ardente. Quare ἤρτηται genuinum puto.

P. 23, 6. εἰς φρυκτωρίαν. Flor. εἰς. Vulgo.

[XIII.]

[PISCATORES.]

Hoc caput a superiore temere avulsum esse, eiusdemque tabulae descriptionem continuari, recte suspicatur *Olearius*; cui sententiae calculum adiecit *Heynius* p. 47. et 49. Nulla inscriptio in tribus libris Guelph. ut nec in Flor. et Paris.

P. 23, 8. τί οὖν. his verbis in C. D. praefixum ὁ παῖς, et paulo post Φιλόστρατος verbis τί φήσεις; Sic *Olearius* quoque hunc locum accepit et alii. Mihi omnia haec unius rhetoris esse videntur, pueri mentem interpretantis. Male autem interrogatione τί φήσεις; orationis cursus interruptitur. Quare in Exercitatt. cr. p. 83. emendavi: τί οὖν οὐκ ἐπ' ἄλλο ἄγεις; ἱκανῶς γάρ μοι τὰ τοῦ Βοσπόρου διανερόνται, φήσεις. Aut si malis: διανερόνται, σὺ φήσεις. De loci depravatione mecum conveniens *Hampackerus* l. c. corrigit: τί φής; aut τί φήσεις, εἰ λείοιπε — alii iudicent; me coniecturae meae non poenitet.

P. 23, 10. λείοιπέ μοι τὰ τῶν ἀλιέων. λείοιπέ με τὸ τῶν. Flor. Paris.

P. 23, 11. περὶ σμικρῶν. sic Paris. σμικρόν. Flor. μικρόν. Vulgo.

P. 23, 13. ἢ εἴ τις ἀνιμᾷ δίχτυον. Infra XXIV. p. 39, 1. de eo, qui discum est iacturus, ρίπτειν οἷον ἀνιμῶντα. Ap. *Longum* I. p. 14. Daphnis in fossam delapsus, τὸν ἀνιμησόμενον — δακρύων ἀνέμενεν. Vit. Apoll. IV. 9. p. 146. in recensu operum nauticorum, οἱ δ' ἀγκύρας ἀνιμῶσιν τε καὶ ἀναρτᾶσι. Ibi post pauca: εἰ δὲ τούτων εἰς ἐλλείπει τι τῶν ἑαυτοῦ ἔργων. repone ex Vratisl. εἰ δὲ ἐν τούτων εἰς ἐλλείπει τις τῶν ἐ. ξ. In *Eustath.* Amor. Hysm. III. p. 100. τοὺς ὀφθαλμοὺς κατεφίλησα, καὶ ὅλον εἰς τὴν ψυχὴν ἀνεμασάμην τὸν ἔρωτα. Codd. Monac. tres, ἀνιμασάμην, quod restituendum. Notandum compositum προσιμᾶν ap. *Aristid.* Panath. p. 155. l. pen. ubi tamen *Canterus* de lectionis sinceritate dubitat.

P. 23, 15. σμικρὰ γὰρ ἀκούση περὶ αὐτῶν, καὶ φανεῖται σοι μᾶλλον ἡδύσματα τῆς γραγῆς. σμικρὸν γὰρ ἀκούσει. Flor. Hoc dicit: minutas illas res varietate quadam iucunda ornare quidem tabulam, accurata autem descriptione digna non videri. Vsum vocis ἡδύσμα illustravit *Boisson.* ad Heroic. p. 305. nostrum locum vindicans a prava correctione nostra in Exercitatt. p. 83. e. Locis a Viro doctissimo laudatis adde Vit. Soph. I: 7. p. 487. de Dione, ubi cum Cod. Guelph. legendum: ἦν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας

ἦθος οὐ κοινόν, οὐδ' εἰρωνικόν, ἀλλ' ἐμβριθεὺς μὲν ἐγχεί-
μενον, περρωσμένον δὲ οἶον ἡδύσματι τῇ πρᾶοτητι. *Themist.*
Or. XV. p. 195. B. ἀλλὰ ταῦτα ἅπαντα γαλήνης παραμυθία καὶ
ἡδύσματα. *Iulian.* *Or.* VII. p. 203. B. Ἀρχιλόχος ὥσπερ ἡδύσμα
τι περικτιθεὶς τῇ ποιήσει, μύθοις ὀλιγάκις ἐχρήσατο. *Heliodor.*
V. 16. p. 194. τὸν Ἑρμῆν τῷ Διόνυσῳ συγκαθιδρῶων καὶ λόγων
ἡδύσμα τῷ πότῳ συναναχέων.

P. 23, 17. τοὺς δὲ ἐπιχειροῦντας τοῖς θύννοις. τοὺς
δ' ἐπιχ. *Flor.* τοῖς θύννοις. C. D. τοὺς θύννους. G. *Vid. Pe-
rizon.* ad *Aeli.* V. H. VII. 13. hoc loco dativus casus protul-
dubio praeferendus.

P. 23, 18. διὰ τὸ μέγεθος. articulum om. *Flor.*

P. 23, 19. οἱ θύννοι. θύννοι. C. D. — θαλάττῃ. *Flor.* *Par.*
θαλάσση. *Vulgo.*

P. 23, 22. οὗς Ἰστρος ἐς αὐτὸν φέρει. *vulgo* ὁ Ἰστρος.
Articulum om. C. D. G. *Flor.* *Paris.* Sic sine eo XI. p. 20, 14. Καὶ
στρω ταῦτα καὶ Ἰστρον ἔσσονται. *Infra* XXV. p. 39, 27. Νεῖλου τε
ὑπεριδεῖν καὶ Ἰστρον. *Cf.* II. 8. p. 66, 30. — ἐς αὐτόν. *Paris.*
eis. *Vulgo.*

P. 23, 23. γλυκερώτερος. de dulcioribus *Ponti aquis vid.*
Aristotel. H. An. VII. 13. [ed. *Schneideri* c. 12.] qui et ipse
propterea piscibus alendis eum magis idoneum esse docet. *OLEAREVS.*
γλυκύτερος. *Flor.* *Plin.* H. N. IX. 15. Piscium genus omne
praecipua celeritate adolescit, maxime in Ponto. Causa multi-
tudo omnium dulces inferentium aquas. Cum thynnus et pela-
mydes in Pontum ad dulciora pabula intrant gregatim cum suis
quaeque ducibus.

P. 23, 25. οἶον στρατιωτῶν φάλαγξ, ἐπὶ δεκά καὶ ἑφ' ἐκ-
καίδεκα καὶ δις τόσοι. Voce φάλαγξ in eadem re utitur *Oppian.*
Hal. III. 643. οἱ δὲ θοῶς σέονται ἐπὶ στίχας, ὥστε φάλαγγες
Ἀνδρῶν ἐρχομένων καταφυλαδόν. Phalanx, quae proprie dicitur,
ἑφ' ἐκκαίδεκα τὸ βάθος ἦν, secundum *Polyb.* XVIII. 13. sed δις
τόσοι ordines armatorum patebant, teste *Livio* XXXVII. 40.
Plutarchus thynnorum agmen narrat tantum in altitudinem patere,
quantum in latitudinem, ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι, καὶ
στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν, ἔξ ἰσοῖς ἐπιπέδοις περιεχόμενον.
T. II. p. 979. F. Plane ut *Noster*, τοσοῦτον βάθος, ὅσον αὐτῶν τὸ
εὖρος.

P. 23, 27. ὑποκυματίζουσιν ἀλλήλοις, i. e. νέουσιν ἄλλος
ἐπ' ἄλλῃ. *Infra* II. 12. de fontibus calidis e lacu scatnrientibus,
τότοι ῥόθιον τοῦτο πηγὰς ὑποκυματίζουσι ζέουσιν. *Vit. Apoll.*
III. 8. p. 100. ὑπόχαλκόν τε ἡχὴ φέρουσιν, ἐπειδὴν τῇ γῇ
ὑποκυμαίνουσιν.

P. 23, 31. φάρμακα επιπάσαι. επιπάσαι. C.

P. 24, 1. καὶ μικρὸν τι τῆς ἀγέλης. recepi oblatum a Flori Paris: pro καὶ μικρὸν τῆς ἀγέλης. — ἀγέλη de thynnina ap. *Aelian.* H. A. XV. 3. qui alios nautas μόνους εἶναι. — ἄλλοι δὲ καὶ ἀγέλης, ὡς περὸν τὰ αἰπόλια, πλατείας νομάς νενεμημένοι. Ib. XV. 5. ἀφροῖαι δὲ ἄρα αἱ τῶνδε τῶν ἰχθύων ἀγέλαι εἰσγέουσιν. *Oppian.* Hal. III. 638. θυννοσκοπός, ὅστε κιούσας παντοίας ἀγέλης τεκμαίρεται.

P. 24, 2. ἀρίστη δὲ ἦδε ἡ θήρσ. ἦδε om. G. ut statim μὲν post ταχύς. Proxima de thynnorum captura optime illustrat *Aelian.* H. A. XV. 5. Cf. *Hamacker.* Lectt. Phil. p. 68. et *Houel* Voyage pitt. en Sicile. T. I. pl. 27. s.

P. 24, 5. πεπηγέσθαι πεπηγμέναι, G. — ἐς τὴν θάλατταν. ἐς vulgo. ἐς Paris. θάλασσαν. C. D. G.

P. 24, 6. ἐξικνεῖσθαι δὲ πορρωτάτω. τε. Paris. Xenophon-
teá locutio, ὄμμα δυνάμενον ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι. *Me-
mor.* I. 4. 17. ὀφθαλμοὶ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλείστον ἐξικνεῖσθαι. Ib. II. 3. 19.

Ib. καὶ ἐμβάλλοντας τοὺς ἰχθύς ἰθι. ἰθοι. Flor. Par.

P. 24, 8. αὐτῷ δεῖ. δεῖ αὐτῷ. Flor.

P. 24, 10. βαθεῖ καὶ κλειστῷ δικτύῳ. de κλωστῷ cogitabat *Heynius* p. 50. quamquam nec vulgatam damnans. Et sane bene habet. στεγανὸν δίκτυον vocat *Aeschyl.* Agam. 356. Ap. *Liban.* T. III. p. 300, 26. καὶ πλήρωμα πόλεως οὐ φανυτοτάτης ἐν Πέρσαις αὐτοβοεῖ, καθάπερ ἐν δικτύῳ συγχλειςθέντες, πανοικεσία μετηνέχθη. ubi editores frustra haeserunt in participio, quod rectissime refertur ad πλήρωμα i. e. homines urbem complentes.

P. 24, 16. ἐν γλαυκῷ δὲ τῷ τῆς θαλάττης ἄνθει τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα. θαλάσσης. C. In his verbis aliquid ad integritatem requiritur. *Heynius* ἀνθεῖ corrigebat p. 50. probante *Hamackero* p. 35. Sed γλαυκῷ ἄνθει videtur *Himer.* Ecl. XIII. 2. p. 210. τὸ δὲ ὕδωρ ὅλον ἐπόρερε πρὸς αὐταῖς ἡτόσιν, ἐς γλαυκὸν ἄνθος ἡρέμα μεδισταμένου τοῦ κύματος. Nihil desideraretur, si esset: ἐν γλαυκῷ δὲ τῷ τῆς θαλάττης ἄνθει, ἄθρει (αὐτ ὄρα) τὰ τῶν ἰχθύων χρώματα. nisi fuit: πάντα aut πολλὰ τῶν ἰχθ. χρώματα. subaudito ἐστὶ.

P. 24, 18. ἦτον δὲ οἱ ἐφεξῆς. ἦτονες δὲ οἱ. Flor. ἦτον δ' οἱ. C. D. Bene haec adumbrata. Ad σκώφεις facit *Pausan.* X. 28. p. 866. in descriptione Νεκυίας, in qua Acheron, καὶ κάλαμοι τε ἐν αὐτῷ πεφυκότες, καὶ ἀμυδρὰ οὕτω δὴ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων, σκιάς μᾶλλον ἢ ἰχθύς εἰκάζεις. — εἶτα ὑπονοῆσαι.

piscinum infimi ordinis vix tenue apparet vestigium, ita ut eos adlesse suspiceris magis quam videas.

P. 24, 21. ἐς τὸ ὕδωρ. sic Par. εἰς. vulgo. — ἡ ὄψις ἀμβλύνεται διακριβοῦν. bene Latinus interpres: *oculorum enim acies, in aquam se altius immittens, ita hebetatur, ut, quae in ipsa sint, dignoscere nequeat.* quae in hunc quoque modum efferrī poterant: ἡ ὄψις ἀμβλεία γίνεται διακριβοῦν. ut in *Platon. Menex.* p. 239. B. *ὅτι χρόνος βραχὺς ἀξίως διηγήσασθαι.* ubi *Cod. Mon.* ὥστε addit ante infinitivum. Vid. *Schaefer. ad Soph.* T. I. p. 241. T. II. p. 325. *Infra* II. 17. p. 80, 27.

P. 24, 23. ἡδεῖς καὶ ξανθοὶ τὴν χροάν. vulgo male distinguitur post ἡδεῖς. ἡλιώδεις mallet *Hamacker* p. 49. quod me hac significatione legere non memini.

P. 24, 33. τρυφῶσιν. *Flor. Par. C. D. G.* vulgo τρυφῶσι. Post *διεξετέσθιν* maiorem distinctionem posul.

XIV.

S E M E L E.

Non Semeles, sed *Bacchi ignigenae* nomen huic imponendum est tabulae, cuius summa virtus posita fuerit oportet in igneis nubibus, fulminibus, flammis, flammisque vincente et perlucens Dei nascentis lumine. Urbs nube est oblecta, Cadmi aedes fulminibus lectae et raptim consumtae, ut, nisi coniectura fallit, in *Aeschyli* tragoedia, quae inscripta fuit, Semele sive Ὑδροφόροι; disrupto matris utero hilari vultu prosilit infans, ignis aspectu, tanquam elementō naturae suae maxime congruo, gaudens. Flammæ non minantur ei, sed distantes, ut fluctus in Neptuni thalamum inturvantur (*Odys.* XI. 242.), antrum formant, solitum Bacchi infantis domicilium, quod hedera, arundine, vitibus, statim sponte nascentibus, eleganter cingitur. Sponte et praeter naturam nasci, eo maxime se prodit, quod quaedam etiam per ipsum ignem progerminant. Semeles vix aliqua species tenuissimis lineis indicata, per nimium lucis candorem, in conspectum venit, et quidem in lecto decumbentis (p. 25, 9.) Iovem ob verba l. 6. *χωμάσσαντος ἐπὶ τὴν Σεμελὴν τοῦ Διὸς* praesentem fuisse, ne suspiceris. Sed duae aliae personae expressae erant, *Βροντή* et *Ἀστραπή*, illa quidem naturae convenienter dura et aspera specie, ἐν εἶδει σκληρῷ, haec terribilliore etiam adpectu, flammis ex oculis coruscans, σέλας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἰεῖσθαι, ut *Aeschyli* *Typhon*, *Prom.* 356. *ἐξ ὀμμάτων δ' ἡστραπτε γοργῶπόν σέλας*, de quo

Apollodorus I, 6, 3.: πῦρ δὲ ἰδέσκειτο τοῖς ὄμμασι. In quibus effigendis pictor Apellis secutus est exemplum qui, *Plinio* teste XXXV, 36, 17, pinxit; et quae pingi non possunt, tonitrua fulgetraque; *Bronten*, *Astrapen*, *Ceraunobolion* appellant. Pingi non posse etiam omnes Philostrati lectores credidisse videntur; unde nata est olim Iacobsii emendatio Heynio probata ex τῶν νεφελῶν. Sed primum βροντὴ ἐν εἶδει σκληρῶν alium genus, quam quo accepi, vix habere potest: tum ἀστραπὴ σέλας ἐκ τῶν νεφελῶν λείπει et πῦρ ῥαγδαῖον ἐξ οὐρανοῦ iuanis tautologia foret. Allegoricas figuras iunctim cum vera elementorum specio et effectu exhibitae vidimus tab. I. et XI, ut comi Genium cum como ipso coniunctum; et similia frequenter occurrunt. Quod Heynius miratur, Iovem curru invectum cum fulmine, cum Semelen adiret, non esse exhibitum, hoc tale est, ut si Iove fulminatore in tempestate exornanda Philostratus usus esset, id equidem pro ornamento rhetorico ducerem, quia huius Dei species oculos a Deo nascente abripiuisset, et, animum ad furtivos amores avocando, argumenti unitati, quod totum in illo est, obfuisset.

Montem Cithaerone, qui praeterea adumbratus erat, non iuxta, sed pone urbem nube obtectam in alto prospectum fuisse, *Bronten* ex uno, *Astrapen* ex altero eius latere apparuisse conicio. Ita superior quidam figurarum ordo constitutus erat, qualem in vasculorum picturis permultis videmus. In *Cithaeronis* cacumine, quamvis a *Thebis* longius distante, figurae tamen quaedam, more artificum Graecorum solito, libertate quadam poetica hac in re utentium, expressae erant, minutulae illae, ob distantiam. Sic saepe in anaglyphis Bacchicis aliisque in montium verticibus Genii eorum sculpti cernuntur. In anaglypho *Romae* in *Villa Pamphylia* exstante cum iudicio *Paridis* in *Idae* radicibus simul in eius cacumine aliquid agitur inter Deos tres, quorum medius est *Iupiter* sedens. In tabula *Philostrati* II, 27. spatii unitatem, quam nos dicimus, tam parum quaesivit pictor, ut *Athenienses* in *Minervae* natalibus *Rhodosque* domi suae utrosque sacrificantes eadem pictura complecteretur.

Hoc *Cithaeronis* parergon ad *Bacchi* laudes optime inventum. *Pan* enim sacro furore percitus trieterica in *Cithaerone* ab hoc inde tempore celebranda, et montis *Genius* ob regis cruentam caedem in sinu suo peractam lamentans *Bacchi* triumphum discerpto *Pentheo* quasi portendunt. *Cithaeronis* capiti corona hederacea defuit, quae luctui et moerori non convenit: nam ipsum etiam *Baccho* reluctan-tem et coactum eam imposuisse, non est probabile. Tertia figura aderat ad *Pentheo* scelus atque fatum manifestius significandum, *Megaera* cum abiete *Pentheo* fatali (v. tab. XVIII), cui divinos

honores haberi insit Pythia, *Pausania* teste II, 2, 6. Montis Idae Nymphæ cum una arbore sculpta est in anaglypho *Mus. Pioclam. E. V. tab. 16.* Megaeram hanc arborem iuxta Cithæronem nunc adserere demum ait Sophista, quod, ab Heynio miror ingeniosum dici inventum; ineptum enim potius est et ab artis simplicitate abhorrens. Certe Furia non simul abietem plantans, simul fontem adeus exhiberi poterat. Rectius Noster II, 29. p. 99, 17. ubi ex pictura memoratur malus Punica e Polyniciis tumulo germinans, fabula autem, ex qua Furiae eam plantaverint, separatim ponitur. Sed potuit fontis etiam Nympha appieta esse, ut adest in anaglypho Justiniano, quod ad tab. XVIII. describemus. Ex eodem Furiae hic suas esse partes apparebit. Actæon a canibus in Cithæronis discriptus, quamvis symbolica eius significatio ad ipsius Bacchi morientis similitudinem accedat, huc tamen pertinet eo, quod a poëta Cadmo datus erat nepos. *Eurip. Bucch. 1225.*

Argumentum huius tabulae arti longo usu excultae conveniens, ingeniosa grataque simplicitate tractatum est a pictore nostro, qui si arte et colorum commisiuris inventionem aequavit, admiratione fuit dignissimus. Semelen parturientem cum aliis argumentis Bacchicis in Bacchi templo in villa quadam Lesbi pictam fuisse narrat *Longus IV. p. 109.* F. G. WELCKER.

P. 25, γ. *Βροντή ἐν εἰδῇ σκληρῇ; ἐν εἰδῇ. D. ἐν εἰδει. C.* tonitru ipsum in tabula repraesentatum, fortasse ut in nobili illa gemma, Iovem cum Semele exhibente, quae est ap. *Winckelm. Mon. Ined. tab. I.* Videbantur itaque τὰ σκληρὰ τῆς βροντῆς βέλη, circumdata illa fulgore ex nubibus prorumpente. Nam in proximis, *σέλας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν λείσασθαι*, ubi *Olearius* contra Hebrorum fidem κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν, fortasse legendum ἐκ τῶν νεφελῶν. *Vita Apoll. IV. 54. p. 175. βροντὴ δὲ οὐκ ἐκ νεφελῶν (νεφῶν Vratisl.) ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς ἐπήχθησεν. Hellod. I. 7. p. 266. ὥσπερ ὑπ' ἀστίνος ἐκ νεφῶν διαττούσης καταγυασθεῖς.* Iungitur βροντὴ cum ἀστρατῇ et πυρὶ etiam ap. *Nonn. Dion. VIII. 371.* in hac ipsa historia. Erant, qui Iovem sibi fingerent descendentem εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ἄρματος ἀστραπαῖς καὶ βρονταῖς ὁμοῦ, καὶ κεραυνὸν ἰέντα. ut est in *Schol. ad Il. ξ. 325.* Differunt autem ἀστρατὴ, fulgor, et πῦρ. ἀστρατὴ nubes dividebat, caliginem illustrans; ignis ex alto delapsus Cadmi domum corripiebat incendio. — Sic hunc locum explicari et emendari posse existabam. Nunc autem verior videtur *Welckeri* nostri sententia, pictorem *Βροντὴν* et *Ἀστρατὴν* personatas induxisse, Apellis, ut videtur, exemplo. Qua explanatione admissa, *Ἀστρατὴ* maiore

P. 25, 10. εἰς τὸν φῶραν. articulum om. Flor. Paris.

P. 25, 11. καὶ αἱ Μεῦσαι αὐτῇ· ἐκεῖ ἔσσονται. εἰς αὐτὴν Morell. Olear. Praepositio abest ab editis vet. Cod. Laud. et libris nostris omnibus.

P. 25, 12. τῇ μὲν μητρὶς· ἐκθρόσκει. ἐκτρώσκει. Mori Olear. Notanda divini pueri ὁρμή, quam verbo ἐκθρόσκειν significavit Nonnus in locis supra laudatis. Hymn. Homer. in Apoll. 116. δὴ τότε τὴν τόκος εἴλε + ἐκ δ' ἔθορε προφρόωςδε, Callim. H. in Del. 155. ὄρθρον οὐκέτ' ἔβασαν, ὁ δ' ἔκθορεν. de Mercurio H. Homer. 20. δὲ καὶ ἐπειδὴ μητρὶς ἦν· ἀθανάτων θόρε γυνῶν, Οὐκέτι δὴρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐν λιγνῷ. De Bacocho *Meleager*. Anth. Pal. IX. 331. αἱ Νύμφαι τὸν Βάχχον, ἔτ' ἐκ πυρὸς ἤλατο κοῦρος, Νίσσαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι πυλόμενον.

P. 25, 13. τὸ δὲ πῦρ ἀχλυῶδες ἐργάζεται. φαιδρὸς αὐτὸς οἷον ἀστὴρ τις ἀστράπτων, ἀπεστράπτων. Flor. Frequens formatio puerorum comparatio cum astris post *Homer.* Il. ζ. 401. Vid. Anon. ad Anth. Gr. T. I. 1. p. 353. II. 1. p. 123. Purior dei formosi splendor efficit, ut ignis, quo Semele totaque regia circumfusa est, videatur obscurior.

P. 25, 16. διασχοῦσα δὲ ἡ φλόξ· ἀντρον τι τῷ Διονίσκῳ ἀπαγορεύει, παντὸς ἥδιον Ἀστυλίου τε καὶ Ἀνδίου. τι post ἀντρον addidi ex Flor. Paris. — Ἀστυλίου Ald. 1. 2. Iunt. — τε ante καὶ om. O. De Baccho in antro educato locus est memorabilis ap. *Apoll. Rh.* IV. 1131. ss. ubi vid. Schol. cuius fabulae causam ex Platonicis illustravit *Cramerus* Symbolik. T. III. p. 419. et 492. Einemodi antrum exhibet anaglyphum in Museo Justin. T. II. p. 61. (Amalthea Tom. I.) in quo Iovem vident, qui Bacchus est. Antrum Nysaeum poeticis exornavit coloribus *Diodor.* Sic. III. 67. 68. Hym. Homer. XXVI. ὁ δ' ἄεξετο πικρὸς ἔκητι Ἀντρον ἐν εὐώδει. Loca, in quibus educatus fuerit Bacchus, recenset *Euripid.* Bacch. 13 ss.

P. 25, 17. ἔλικες τε γὰρ. restitui lectionem Ald. 1. 2. cum libris nostris pro ἔλικες τε καὶ. quod prima dedit Iunt. 1. 2. l. 30. p. 49, 13. νύξ τε γὰρ ἐλέχει. I. 23. p. 36, 21. φαύλου τε γὰρ πένης. Babil. in Hex. VII. T. I. p. 82. A. ὁμοῦ τε γὰρ ἐκτίσθη ἑκάστον καὶ συνεληγάγετο ἐαυτῇ τῆς φύσεως τὸ ἰδίωμα. Color ut ap. *Aelianum* in descriptione τῶν Τεμπλῶν. V. H. III. 1. — περὶ αὐτῷ. αὐτό. Paris. D. G.

P. 25, 19. καὶ θύρσου δένδρα. *Heynius* p. 61. scribit et distinguit: καὶ ἥδη ἄμπελοι καὶ θύρσοι. δένδρα οὕτω τοι ἐκούσης — Vid. ad c. XVIII. p. 30, 10. — οὕτω τι ἐκούσης. sic Flor. οὕτω τοι. vulgo. Fluctuant saepe numero libri inter utram-

que lectionem. Vid. Boisson. ad Heroic. p. 428. qui magis probat οὕτω τι ad Nicetam p. 268. Nuper de iisdem particulis disputavit Bekker. in Spec. p. 64. 2. In plurimis locis *Philostrati* οὕτω τι scribitur, plerumque assentientibus libris. Cf. Vit. Apoll. I. 23. p. 36. ubi φιλόδημος videtur scribendum pro φιλότιμος cum V. D. in Ephemer. Lips. ab. 1817. nr. 269. Ib. I. 35. p. 43. οὕτω τι ἐς τοὺς Διονυσίου. Vratisl. rei. Sed II. 32. p. 85. idem liber οὕτω τι ἄσμενοι προσεβέβητο. pro ἰδεβέβητο. Adde III. 27. p. 108. IV. 28. p. 167. VI. 11. p. 243. VI. 22. p. 264. Ib. 26. p. 266. Ib. 34. p. 272. VII. 4. p. 282. Ib. 17. p. 297. Ib. 18. p. 298. Ib. 23. p. 304. Ib. 31. p. 310. VIII. 7. p. 328, 329, 333, 337. 343. 363. Non minor est exemplorum numerus in *Vitis Sophistarum*. Ap. *Heliodor.* II. 53. p. 101. ὡραιότητι δὲ σώματος οὕτω δὴ τοι τὰς πάσας ὑπερβέβληκεν. Cod. Mon. 96. οὕτω δὴ τοι. *Plato Menex.* p. 245. C. οὕτω δὴ τοι τόγε τῆς πόλεως γενναῖον. Mon. 490. οὕτω δὴ τι.

P. 25, 20. ὡς καὶ τῷ πυρὶ εἶναι ἐνια. *Heyn.* p. 52. corrigit: ὡς καὶ ἐν τῷ πυρὶ. Scri. una lineola addita: ὡς καὶ τῷ πυρὶ.

Ib. Mihi quodque legendum videtur, ὡς καὶ τῷ πυρὶ *Heyn.* non bene interpretatus est: ita igni cernerebatur locus, ut et arbores viderentur in medio igni efflorescere. Imo res ipsae efflorescebant; miraculum admirari nos iubet scriptor. *Phrygi arbores*, i. e. arundo, unde sunt thyrsi. F. G. WELCKER.

P. 25, 21. εἰ στεφανοὶ τὸ πῦρ ἐπὶ τῷ Διονύσει ἢ γῇ. nec haec verba accurate interpretatur *Heynius*. Terra enim non cernat se igni, sed Bacchi ortu lacta, ignem i. e. igneam illam nascentis deae speciem plantis suis cingit; quod non magis mirandum, quam quod mox eidem deo bacchanti pro aqua vinum et lac e fluviis suis hauriendum praebeat. F. G. WELCKER. Verbum στεφανοῦν ornandi vi accipiebam. Vit. Apoll. IV. 7. p. 145. καὶ γάρ, εἰ καὶ καλλίστη πόλει ὀπόσαι ὑπὸ ἡλίου εἰσὶ — ἀλλ' ἀνδράσιν ἐστεφανῶσθαι αὐτὴν ἥδιον ἢ σοαῖς τε καὶ γραφαῖς καὶ χρυσῷ πλείονι τοῦ ὄντος. Vid. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 684. 22.

P. 25, 22. ἦγε καὶ συμβαχχεύσει αὐτῇ. *Euripid.* *Bacch.* 723. de Bacchantium strepitu et clamoribus; πᾶν δὲ συνεβάχχευδ' ὄρος. Praeiverat *Aeschyl.* in *Lycurgo* ap. *Longin.* II. Y. c. XV. ἐνθουσιᾷ τε δῶμα, βακχεύει στέγη. *Nostr.* II. 17. καὶ ξυνεβάχχευσι βοὴν κύνες ἀνδράσιν, ὡς καὶ τὴν ἡγῶ φάναι συμβαχχεύειν τῇ θήρῃ.

P. 25, 23. καὶ οἶνον ἀφύσσειν ἐκ πηγῶν δώσει. sic *Flor.* *Par.* C. D. ἐκ τῶν πηγῶν. vulgo. Illud rectius. Non fontes

enim aquae in vinum mutati, sed vini fontes e terra nunc demum erumpentes, vini inde hauriendi opportunitatem faciunt. *Euripid.* Bacch. 706. ἄλλη δὲ νάρθηκ' εἰς πέδον καθήκε γῆς, Καὶ τῆδε κρήνην ἐξάνηκ' οἶνον θεός, Ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν, Ἄχροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα, Γάλακτος ἔσμούς εἶχον. quem locum ante oculos habuit *Philostr.* Vit. Soph. I. 19. p. 511. Cf. infra XVIII. p. 30, 7. *Himer.* Or. XIII. 7. p. 596. τὴν γῆν — λόγος θεῖν μὲν μέλι καὶ γάλα καὶ ποταμούς τινες αὐτοῦ τοῦ νέκταρος.

P. 25, 24. οἶον ἀπό. οἶνον. C.

P. 25, 26. ἐν ταῖς κορυφαῖς. articulum om. Flor. Paris. — ὑποσκιρτῶν εὖιον. vitiose Flor. ὑποσκιρτῶντα. *Thom. Mag.* in Vita Pindari p. 4. λόγος καὶ τὸν Πάνα ὀρχήσασθαι ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα, καὶ χαίρειν ἄδοντα τρυφόν ἀεὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν. in Cithaerone praesertim, ut est in altera vita p. 9. — ὑποσκιρτῶν Εὖιον dictum, ut ap. *Heliodor.* VI. p. 237. ἄσωμαν αὐτῷ θρήνους, καὶ γόους ὑπορχησώμεθα. Verbum ὑποσκιρτῶν Lexicis addendum, Vetus est eo etiam *Theod. Prodrom.* in Amor. Drus. p. 173. ὑποσκιρτῶσαν κόμην συνέσφιγχετο.

P. 25, 28. ἐν εἰδει ἀνθρώπου. mons Cithaeron humana specie praeditus, ut passim montes in numis, unde ducta imago montis Simpliconis in egregio numo Imperatoris Galliarum. Vid. *Histoire métallique de Napoleon.* tab. XLII. 228. Iam Aesopus in fabula quadam Heliconem induxerat loquentem, teste *Himerio* Or. XXI. 5. p. 726. cuius verba sic videntur scribenda; ἤδη δὲ καὶ ὁ Ἑλικῶν αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πάθους μεταβληθεὶς εἰς ἀνθρώπον, φωνὴν τε ἀφῆκε, καὶ κατὰ Νυμφῶν δῆτωρ γίνεται. Καὶ μὴ τολμηρὸν τὸ τοῦ μύθου νομίζωμεν. Εἰ γὰρ δὴ πού αὐτὸς μὲν ὁ Ἑλικῶν ἐκ ποιμένων οἶδε ποιητὰς ἐργάζεσθαι, καὶ τρυφόν, πάντως Ἡσιόδῳ πιστεύομεν ἡμεῖς, οὐδὲ τῷ Φρυγὶ νεμεσᾶν ἄξιον, ὅτι λαλοῦν ὄρος ἐμμελίζεται. Ea quoque, quae ap. Eundem sequuntur de Cithaerone, ad nostrum locum merentur comparari.

P. 25, 29. ἐν αὐτῷ ἄχῃ. ἄχθῃ. Flor.

P. 25, 30. στέφανον, ἀποκλίνοντα τῆς κεφαλῆς. quod fieri solet moerentibus. *Asclepiades* in Anth. Pal. XII. 135. καὶ γὰρ ἐσθίοντι καὶ ἐνύστασι, καὶ τι κατηφές ἔβλεπε, χῶ σφίγγ-χθεις οὐκ ἔμενε στέφανος. Vid. *Anim.* ad Anth. Gr. T. I. 2. p. 265.

P. 25, 31. ἔλατῃν δὲ αὐτῷ παραφυτεύει. *Megara* abiectam plantat, quae *Pentheus*, fontemque excitat, ad quem *Actaeon* pereat. *Cadmi* enim familia eximium argumentum τῶν τοῦ

Κιθαριῶνος τραγωδιῶν *). In fabula de Actaeone ap. *Palaephatus* c. 3. male legitur: κυων γὰρ τὸν δεσποτὴν καὶ μάλιστα φίλῃ, ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πάντας ἀνθρώπους σάβουσι. *Pessimum* utique genus canum, qui omnibus sine discrimine adulantur. Scribe: ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πάντως. Sic *Aeschyl.* *Prom.* 637, ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός, *Eumen.* 729, οὐκοῦν δίκτιον τὸν σέβοντ' εὐεργετῖν, Ἄλλως τε πάντως ᾧ τε θεόμενος τύχοι. Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 780. In eodem *Palaephati* capite §. 2. scribe cum Codd. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ἄντε μὲν δύνασθαι ὃ τι θέλοι ποιῆσαι, οὐ μέντοι ἐστὶν ἀληθὲς ἔλαφον ἐξ ἀνδρὸς γενέσθαι.

* P. 25, 34. καὶ Πενθέως αἷματι. caede. Vid. *Dorvill.* ad *Ocharit.* p. 374. et *Schwenck* ad *Aeschyl.* *Eumen.* v. 195. p. 118. In *Vita* *Apollon.* IV. 22. p. 162. *Apollonius* gladiatorum munera exhibita vituperans οὐ δέ μοι (sic *Vrat.*), Διόνυσε, inquit, μετὰ τοιοῦτον αἷμα ἐς τὸ θέατρον φέρεταις; — μετὰσθῆθι καὶ σὺ, Διόρυσε. Κιθαριῶν καθαρώτερος, ubi *Olearius* novissima verba perperam interpretatur.

XV.

A R I A D N E.

Ariadne dormiens, accedens *Baccho* cum comitatu *Illius* pulchritudine stupefacto. Quod argumentum num *Aristides* pictor praeferit ac praemonstraverit, cuius *Liborum* patrem et *Ariadnen* *Romae* in aede *Cereris* spectatos memorat *Plinius* XXXV, 36, 19, incertum est. Pictum illud, sed non sine quadam in singulis varietate occurrit inter *Picturas Herculan.* Tom. II. tab. 16, sculptum et multo venustius quidem sublimiusque adornatum, in *anaglypho Vaticano*, *Mus. Pioclom.* T. V. tab. 8. aliisque similibus. In his omnibus res minus decore tractata est, quam in nostra fabula. *Pan* enim, lascivus deus, qui in ea, *Ariadnes* né somnus turbetur, saltus, ut etiam *Satyri Bacchaeque* tibiarum et cymbalorum sonitum, intermittit, illic, ut venustum corpus Dei oculis pateat, lacnam tollit, in qua illa sompo se sternit. Dormiens *Ariadnes* imitatio et quasi parodia est *Hermaphroditus* dormiens a

*) Secundum *Hermesianactem* ap. *Pseudo-Plutarch.* de *Flumin.* p. 1151. B. Κιθαριῶν διὰ τὴν ἀσέβειαν. *Εὐρινύων* μῦθος (μυθὸς corr. *Wyttenbach*), *Ἐλικῶν* δὲ διὰ ἀλώσατοργίαν, *Μουσῶν* ἐνδιαίτημα.

Pane et Satyro deprehensus, qualis in pompe Bacchica sculptus est ap. *Zœgam, Anaglyph.* tab. 77, et singulatim in gemma eleganti in *Guattani* libro, qui inscribitur *Monumenti inediti* 1785. Sept. N. 1. Alia similis, olim Mantuana, delineata est in *Mus. Worsleiano* T. II. Cl. 4. No. 1, in qua pro Androgynio Ariadnam agnoscit *Tassii* Gemmarum Catalogus. Pan solus cum Hermaphroditis quater exstat in *Picturis Herculi*. T. VII. tab. 31—34, ubi Hermaphroditus pro Baccha habitus est ab editoribus et ab artis peritissimo *Böttigero, Archaeol. Museum.* p. 50. Ad novae picturae pudicum characterem proxime accedit inclita dormientis Ariadnes statua Vaticana, quam cum aliis statuis, quamvis diversas figurarum compositione, in eiusdem scenae imaginem coniunctam fuisse, ex Perinthiorum nummo in elegantissima Commentatione demonstravit *Iacobius* in *Operibus Academiæ Monacensis* Anni 1814. Prope Megaram haud ita pridem ab Anglo Iones effusa est Bacchi statua elegantissima, in Satyrum reclinati, altero brachio in caput reflexo, cuius in basi simpl. eruta sculpta est Ariadne dormiens, quam anaglypho significatur, coram tali fere Ariadnes statua Bacchi statuatam fingendam esse collocatam. Vid. *Travels in Sicily, Greece and Albania by the Rev. Th. Sm. Hughes*, T. I. p. 246. 1822. F. G. WELCKER.

P. 26, 2. οὐδ' οὐκ ἄδικα φασίν. οὐδ' οὐκ. vulgo. ἐλλ' ἐκ Διονύσου, δεδραχέναι. Scil. non, quod *Olearius* volebat, εἶναι Schol. Theocr. Id. II, 45. Θηαὺς ἀρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνως, καὶ ἀπάρας εἰς Ἄλαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διὸς ἐξουσίαν βούλησιν λήθη ἐνὶ χρησάμενος, ἀπώπειν αὐτὴν καθεύδουσαν. Aliam fabulam sequitur *Diodor. Sic.* IV. 61. V. 62. *Callim. Pherecydes* in Schol. ad Odyss. 1, 320.

P. 26, 3. ἐν Ἄλῃ. ἐν Ἄλῃ. Flor.

P. 26, 3. τὰς πέντε καὶ εἰκοθὶ διακήκοας. sic Flor. Paris. ἀκήκοας. Vulgo. Vid. *Boisson.* ad Heroic. p. 349. ubi vir doctissimus nostra admonit. verbis *Philaster* in Heroic. p. 668. πᾶς μὲν γὰρ ὢν ἐκ ἐμίσχου καὶς ποιήκοις, καὶ κατὰ μυθολογίαν μετὰ τρεῖς, χαριέντως αὐτὰ ἐλάδουσα, καὶ τοὶ καὶ κλάουσα ἐπ' ἐκείνους αὐτῶν. Similiter *Dio Chrys.* Or. LXXII. p. 387. 16. ὥσπερ τὰ παῖδα τῶν τρεῖς μυθολογούμενα, ubi cave *Retskium* vadias. De fabulis circa inferos *Plutarch.* T. II. p. 1105. B. καὶ τοὶ ταῦτα μὲν ὥσπερ ἔφην, οὐ πάνυ πολλοὶ διδάσκει, μητέρων ὄντα καὶ τεσσάρων δόγματα *), καὶ λόγους μυθώδεις. Me-

*) διηγήματα corrigant. Possit etiam δειμάτα, terrisulamenta. Cf. *Buhak.* Ep. crit. p. 257. *Postalum et pictorum portenta* vocat *Cicero* *Tusc. Qu.* I. 6.

hippus in Vit. Apoll. V, 14. p. 198. Aesopicarum fabularum argumenta recensens, βέροαχοι, καὶ ὄχοι καὶ λήροι, γροασὶν οἰομασῶσθαι καὶ παιδοῖς, ubi notanda imitatio loci *Demosthen.* Olynth. III, p. 36. τὰς ἐπάλξεις — καὶ τὰς ὁδοὺς — καὶ κοήνας καὶ λήρους. et iterum in Orat. supposititia π, συντ, p. 175. 4. Quae si comparaveris cum similibus locis, quae conguessimus in Addit. ad Athen. p. 49. et aliis haud paucis eiusdem generis, quae commodiore aliquando loco proferentur, de sinceritate lectionis *Demosthenicae* non dubitabis cum doctissimo *Rüdiger* p. 141. Ad nostrum faciunt verba *Tibulli* I, 3, 83. et fortasse *Philopatr.* inter *Lucianea* c. 6. T. IX. p. 244. ὁ Ἰππείος Ἰπποειδῶν ἔκλανε δακρυρρόων, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια — ἢ ὥσπερ αἱ γράεις (τὰς) κόρας ἐξαπατῶσαι. oblectamentis fabularum decipientes. Nisi forte de lenis agitur, quae falsis lacrymis castarum puellarum animos movere conantur. Obiter vocem τέρθην restitue *Himerio* Or. XXIII. 13. p. 799. de *Rufino* filio: διετέλεις τὴν φλὴν σοῦ Ἀθηνᾶν ἀναφθεγγόμενος, ubi *Photius*: τὴν φλὴν τέρθην ἀναφθ. Repone: τὴν φλὴν σοῦ τέρθην Ἀθηνᾶν. Ap. *Liban.* T. IV. p. 64. 23. καὶ πότερον τὴν τέρθην ἢ τὴν τιθίδα μεμίμηται. Scr. τὴν τέρθην ἢ τὴν τιθίδα, et iterum p. 140. 22. καὶ λέγει τέρθας καὶ τιθίδας, πάππους καὶ ἐπιπάππους. Scr. τέρθας καὶ τιθίδας. Vid. de horum vocabulorum discrimine *Lobeck*, ad *Phrynich.* p. 134 s. *Meinek.* ad *Menandr.* p. 190.

P. 26, 7. τὸν ἐν τῇ νηϊ, Διόνυσον δὲ τὸν ἐν τῇ. haec verba om. C. supplentur in marg. — οὐδ' ὥς ἀγνοοῦντα ἐπιστρέφοιμ' ἂν ἐς τὴν ἐπὶ τῶν πετρῶν. Ad ἐπιστρέφοιμ' ἂν subaudi. σέ, nam excidisse pronomen non crediderim. *Philostr.* *Iun.* XVI. ἢ γὰρ οὐκ ἐπιστρέφει σέ ὁ θεὸς Ἡρακλῆς. *Vita Apoll.* I. 17. p. 22, ὥδε ἐπέστρεφεν εἰς ἑαυτὸν ἀνθρώπους ἀμουσοτάτους. *Ib.* IV. 9. p. 146. V. 16. p. 200. VII. 9. p. 285. *Vit. Soph.* II. 10. 5. p. 589.

P. 26, 9. ἐπὶ τῶν πετρῶν. de ὑπὸ cogitabat *Heynius*.

P. 26, 12. Verba καλὸν τε τὸν Θεσέα usque ad γράφειν om. Flor.

P. 26, 13. Διόνυσου τε μυρία φάσματα. Facit huc *Phalarch.* T. II, p. 389. B. qui *Apollinem* cum *Baccho* componens, ἀγῶν τε τοῦτον αἶψ, αἶψ καὶ νέον, ἐκείνόν τε πολυειδῆ τε καὶ πολύμορφον ἐν γραφαῖς καὶ πλάσμασι δημιουργοῦσι. *Macrobi.* *Saturn.* I. 8. *Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt, praeterea barbata specie, senile quoque, ut Graeci eius, quæm Baecapea, item quæm Brisea appellant, et ut in Campania Neapolitani celebrant, Hebena cognominantes.* Vid. *Creuzer.* *Symbol.* T. III. p. 468. ss.

P. 26, 13. *ὑπόμνημα* cum *ἑσθία* de attributis symbolich accipio, quas *γνωρίσματα* in seqq. vocantur. Auctor quid voluerit explicat *ἡσες καὶ γὰρ οἱ κόρυμβοι — καὶ κίτρας — καὶ πάροδαλοις*. Haec sunt, quae, ut ait parva, et quis expresserit, *ὃν πᾶν μικροῦ τὸ γῆν κτλ.* Bacchum designavit. In hac autem pictura Bacchus ex solo amore agnoscitur, tam perfecta in eo est amoris imago (l. 21.), ut symbolis pictor supersedere posset. Quod rhetorice auctum est; nam ex corpore etiam et habitu cognoscitur Bacchus. Eadem vi vox *ἀρχή* usurpatur ab *Appiano* de B. C. II. 106. ubi inter alios honores divinos in Caesarem collatos: *ἀρχήματα τε ἐπεγράφετο τοῖς εἰκόσι πᾶσι*. F. G. WELCKER.

P. 26, 14. *πλάττειν δυναμένοις. βουλομένοις*. Flor. Paris.

P. 26, 15. *ἦσθη, εἶσθη*. Flor.

P. 26, 17. *γαύλως ἔχῃ. ἔχοι*. Flor. Par.

P. 26, 18. *Διόνυσον δηλοῖ. Διόνυσος*. Iunt. 1. 2. Morell.

P. 26, 19. *καὶ πάροδαλοις. πάροδαλος*. C. — αὐ τοῦ αὐτοῦ. Flor.

P. 26, 21. *σκεπή μὲν γὰρ ἡνδισμένη*. vestis florida varisque coloribus distincta, qua Bacchus aibi n̄itur, fortasse respectu habito ad agros et varietatem, quae *Welckeri* est sententia, *Zeitschrift* Vol. I. p. 535.

1b. Adde ex hoc ipso capite p. 26, 28. *κεφαλὴν ῥόδοις ἡνδισμένην*. Opponuntur autem *σκεπή ἡνδισμένη*, quae abiecta est, et *ἀλοφύς*, quam ausit. Non potest igitur Hlad de colore intelligi. Bacchum *Εὐάσθην* tangit *Otearius* ad Heroic. p. 661. *Canalla* Epith. 252. Bacchus Ariadnae amator dicitur *florens*. F. G. WELCKER.

P. 26, 22. *νεβρίδες. νευρίδες*. C. D.

P. 26, 27. *ἀλουργίδι δὲ στελλας ἑκόντων. ἀλλουργίδι τε*. Flor. Par. vestem purpuream Bacchi vini colorem spectare existimat *Winckelm.* in Opp. T. II. p. 502. *Creuzerus* autem Symbol. T. I. p. 126. colore purpureo significari censet victoriam de Ariadne reportandam. At cur non acquiescamus in eo, quod color purpureus deum iuvenem et formosum inprimis ornat? Tali veste conspicitur in Hym. Homérico VII. 5. *Φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις Πορφύρεον*. Eleganter *Proclus* in An. V. P. T. II. p. 446. *τὸν εὐάσθην Διόνυσον* repraesentat — *ξανθὴν μὲν σφίγγοντα καρῆατος αἰδοπι κισσῷ Χαλκίην, καὶ λατῇ θυρσοφόρον παλάμη, Βαπτὰ δὲ πέπλα φέροντα κατὰ χροὸς αἵματι κόχλου, καὶ στακτὴν νεβρίδων ἀμφικρεμῇ χλαμύδα*. Ap. Nonn. Dion. XLV. p. 1164. Bacchus χροὶ δύσαστο πέπλα — *Τυρὶν πεπαλαγμένα*

κόχλη. Ib. XX. 228. ἀπταλέμου δὲ Βάκχου· ξανθὰ πέδα, γυναικίλους τε χιτῶνας Πορφυρέους. *Lucian. Bacch. c. 1. T. VII. p. 304.* ἐν πορφύρεῳ καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. *Ovid. Met. III. 556.* Penethus investus in Bacchum puerum: *quam non bella iurant, nec tela, nec usus equorum; Sed madidus myrrha crinis, mollesque coronae, Purpuraque, et pictis intextum vestibus aurum.*

P. 26, 27. ῥόδοις ἀνθίσας. ἀερθίσας. G. ἀνθήσας. Flor. Paris. Hinc *Aristaen. II. 19.* ἦλθεν, ἐφάνη τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας. *quam verissimam Piersoni emendationem, in ordinem recepit doctissimus Boissacqad.* *quam vide p. 718.*

P. 26, 28. παρὰ τὴν Ἀριάδην. περι. Flor.

P. 26, 29. μεθύων ἔρωτι. recepi oblatum a Flor. Par. pro vulgato, μεθύων τῷ ἔρωτι. Articulum hic abundantem restitui in proximis: φησι περὶ τῶν ἀκρατῶς ἔρώντων· ὁ Τηΐος. sic C. D. G. Verba *Araerontis* sunt ap. *Hephæst. p. 70.* ἀρθεὶς δ' ἡνὶ ἀπὸ Λευκάδος πέτρης ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ, μεθύων ἔρωτι. *Achill. Tat. I. 6. p. 10, 18.* ἀπῆλθον μεθύων ἔρωτι. In *Vit. Apoll. V. 33. p. 215. scr. cum Vratial.* μιᾶρον γὰρ τὸν ἄνδρα· οἶδα, καὶ μεθύοντα ἀσελγείας πάσῃ· αὐτὸ δ' ἄνδρα ἰδὼν ἀγαθὸν κ. τ. λ. *Vit. Soph. II. 1. p. 547.* τοῦτ' δὲ μὴ τῶν εὐμεταχειρίστων ἡ γῶμεθα (hoc addit *Guelph. 225.*) ἀλλὰ τῶν πάνυ χαλεπῶν τε καὶ δυσκόλων. Οἱ γὰρ πλοῦτες μεθύοντες ὕβριν τοῖς ἀνθρώποις ἐπαντιοῦσιν.

P. 26, 30. ὁ Θησεύς δὲ ἐρᾷ μέν, ἀλλὰ τοῦ τῶν Ἀθηναίων καπνοῦ, recte adnotavit *Olearius* locum notissimum *Od. a. 58.* ubi vid. *Clark.* Nostr. *Vit. Apoll. VII. 10. p. 286.* de Campaniæ amoenitate agens, ibi ait, λέγεται καὶ Ὀδυσσεὺς Καλυψοῖ δινῶν, ἐκλαθέσθαι καπνοῦ Ἰθακησίου καὶ οἴκου. Ap. *Liban. T. I. p. 11, 23.* οἶμαι δὲ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα καὶ θεῖον ὑπερφύειν ἄν γῆμον πρὸς τὸν Ἀθηναίων καπνόν. recte emendavit *Reiskius* Ἀθηναίων. Cf. *Boissacqad. ad Eunap. p. 374.* Ap. *Eustath. de Apoll. Hyst. L. III. p. 119.* de *Vlymæ*; ὁ δὲ (ὅς καὶ tres Monach.) καπνὸν πατρίδος οὐ μόνον ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ θεοσέως αὐτῆς τιμωτέρον ἔκρινε.

P. 26, 32. Ἀριάδην δὲ οὔτε οἶδεν. *It.* namq. ad hæc verba meminit loci *Theocriti Id. II. 45.* ubi *Simaetha* *Delfidii* suo, si in alius mulieris amplexibus hæreat, imprecatur: τόσσον ἔχει λάθεις, ὅσπον ποτὰ Θασέα φαντὶ Ἐν Διῇ λασθῆμεν ἐὺπλοκάμῳ Ἀριάδνας. Vid. supra ad p. 26, 2.

P. 26, 34. καὶ μηδὲ εἰπεῖν ἔχειν. ex libris et edit. vet. revocavi copulam, solius *Cod. Laud.* auctoritate ab *Oleario* omissam.

P. 27, 1. τὰ ἐκ πρώτης πρώτης. Flor. ἐκ πρώτης. Paris.

P. 27, 6. μὴ αλαχύνῃ τι ὁ ἄνεμος. ne ventus retugāt,
quod pudor velari subet. Ariadne dormiens quoque pudoris cu-
ram habet, ut Polyxena mortens.

P. 27, 8. ἐλ δὲ μήλων. haec iterum exscripsit *Aristaenet.* I.
12. καὶ τὸ ἄσθμα ἡδύ. ἐλ (ἢ vulgo) δὲ μήλων ἢ ῥόδων πόμασι
συμμιγνύτων ἀπὸ δαί, φιλῆσας ἑρῆς. ut haec recte emendavit
Olearius, probante *Wyttenbachio* Epist. cr. p. 266.

P. 27, 9. φιλῆσας ἑρῆς. φιλῆσαι. Flor.

XVI

PASIPHAE.

Duo, quae haec fabula repraesentat, *Daedali vaccam fabri-
cantis officina et taurus* iuvenem; delicias suas, sequens cum
Pasiphae taurum appetente, in unitatem quandam coalescunt ipsa
Pasiphaes farore. Iuventa viva albi coloris erat cum capite ni-
gro; ita equus tab. XXVIII. Alibi (II. 5.) equus nigro pectore
et extremis pedibus albis pictus erat. Cf. etiam II, 3. p. 57; 29.
Diverso modo haec tractata sunt in anaglypho eleganti, quod cum
septem aliis eiusdem artificis una repertis Romae in Principis
Spadae aedibus adseruatut et, post Winckelmannum, a *Guattanio*
editum est, *Monum. ined.* 1885; itemque in alio nunc Parisiensi,
quod *Millinus*, *Galerii mythol.* tab. 152., simul cum praecedenti
tab. 150., iterum dedit aeri incisum. In Daedali officina statuae
circumstant, partim ut immobiles, partim ut iam iam ingredientem.
Daedalus sub nigro pallio (tribone alte cincto), fabrilis habitu, qui
simul esset Atticus vestustissimus, et nudis pedibus, sedet in opere
occupatus. *Duo Ambros*, laboris socii, setra lignum findunt,
quorum opera vera ac virida imitatione describitur. Quibus Ve-
neris famulis in anaglypho laudato qui Pasiphaen cum bubuleo
colloquentem excitat, et qui ad vaccam ligneam adducit compa-
randi sunt; comparanda sunt etiam in variis aliis artis monu-
mentis Amoris ministeria, proximeque apud *Philostrat.* *Iun.*
tab. IX, ubi ille axem curtus, quo Oenomaus cum Pelope certa-
turns est, incidit; tum tab. VII. et XIV, ubi quae conditio sit
amantis Medae et Hyacinthi amati idem puer indicat; apud
Nostrum autem I, 29, ubi Andromedam vinculis solvit, et II, 50,
ubi sublimi invento, Euandros fagus ab Amoribus incenditur. In

Actionis Bozanes et Alexandri nuptiis Cupidines flammeum a capite sponsae reducunt, sandalium demunt, regem laena prehensum adducunt, *Lucian. Herod.* 5.; in tabula ab *Achille Tat.* I, 1. descripta alter Iovem intuetur, alter bovem *Eupor.* admovet; in alia ap. *Xenoph. Ephes.* I, 8. Amor cum facie ardente Martem versus Venerem trahit.

Miratur Heynius, Amores addidisse pictorem, Sophistam hoc non vituperasse; tam parum sensum amoris incesti eos tetigisse. Quid autem si pictor Pasiphaea *divino splendore et omnem laudem vincente fulgentem* (p. 28, 16.), i. e. nisi fallimur, capite largiter radiato, eo consilio exhibuit, ut statim appareret, non de incestu hic, sed de physicis rationibus et symbolica vi vetustissimae fabulae esse cogitandum. F. G. WELCKER.

P. 27, 11. σοφίσασθαι τινὰ πειθὼ τοῦ θηρίου. τινὰ τοῦ θηρίου πειθῶ. G. Exemplis de usu peculiari verbi σοφίσασθαι, supra ad Prooem. p. 3, 5. allatis, addit *Meliddor.* IX. 15. p. 369. κράνος ὄψιν ἀνδρὸς εἰς ἀκρίβειαν ὥσπερ τὰ προσώπια σοφισόμενον. Ib. X. 5. p. 395. de Meroë: μέγας οὖσα μέγιστη, καὶ ἥμιρον ἐν νήσῳ σοφισμένη. *Longus* III. p. 67, 5. οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο.

P. 27, 13. τοῦ ταύρου ἐδάδι. cui turris ille adnectitur, ut στρατιώται πολλῶν ἐδάδες ἀγώνων ap. *Dionys. Halic.* Antiq. Rom. II. 41. p. 322. ἐδάς ὁμιλεῖν τοῖς πολλοῖς. *Maxim. Tyr.* Dia. XXI. 2. p. 398. Noster Imagg. II. 24. ἀρόδρα ἐδάς ὢν τοῦ τοιούτου σιτίου.

P. 27, 14. σφῶν ἡ εὐνή. ἡ εὐνή σφῶν. Flor. Paris.

P. 27, 15. τὸ τοῦ Μινωταύρου εἶδος. Μινωταύρου, vulgo. Μηνωταύρου. G. τὸν Μινωταύρον scribitur ap. *Eudociam* p. 101. *Diadori.* Sic. IV. 60. p. 304, 21. Vid. *Loheek.* ad *Phryn.* p. 698.

Ibi ἀτόπως συντελεσθέν τῇ φύσει. συντελεσθῶ. Flor. Sic etiam Paris. sed in marg. γρ. συντελεσθέν. Vtrumque verbum iunxit *Lucian.* Imagg. c. 15. T. VI. p. 19. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς, ἐπιθεῖται διεγγραφή, ἥτιον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα — ἀποτελεῖν.

P. 27, 17. ἐργαστήριον μὲν τοῦτο πεποίηται τῷ Δαυδάλῳ. τοῦ Δαυδάλου. Flor. Par.

P. 27, 18. περιέστηκε δὲ αὐτό. D. G. δ' αὐτό. Vulgo. δ' αὐτόν. Cod. Laud. δὲ αὐτῷ. Flor. et C. περιέστη δὲ αὐτῷ. Paris. Vterque casus in usu.

P. 27, 18. τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἦδη. in aliis illarum statuarum forma tantum apparebat leviter adumbrata, aliae iam magis elaboratae, ita ut ad perfectionem

ἡμῶν non multum doceret, et iam, crucibus diductis, progressus videretur. Postrema haec spectant ad inventum Daedalo tributum, de quo ponunt Noster Vit. Apoll. VI. 4. p. 233. Disertius Diod. Sic. IV. 176. p. 319. 87. πρῶτος δὲ ὁμιναύσας, καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτε. πρὸ τὰς χεῖρας διατεταμένως ποιῶν, εἰκότως ἐθευμάζετο. Ad eundem scriptorem I. 98. p. 111. 57. σκέλη διαβεβηκότα illustravit Wesselingus. Verbum διορθοῦν, quod corrigendi et emendandi vim habet, ad artificium sculptoris haud ineptum. Vid. Sallier ad Thom. Mag. p. 242. Lobbeck. ad Phryn. p. 250. quae vi Deus dicitur ἀπευθύνειν καὶ διορθοῦν τὴν ὄλην κοσμοποιῶν ap. Damasc. in Creuzeri Melet. T. I. p. 43. Sic etiam διακριβοῦν usurpari solet. In nostro, tamen loco disertius quid requirens post verba τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, cogitabam de διορθοῦσθαι, quod verbum in hac re peculiare, huic contextui imprimis convenit. Vid. ad Philostr. Iun. XV. p. 137. 11. Inprimis huic facit Plutarch. T. II. p. 636. C. καὶ γὰρ αἱ τέχνηαι πρῶτον ἀτὺπωτα καὶ ἰσμορφα πλατύνουσιν, εἰτα ὑστερον ἕκαστα τοῖς εἰδεσι διορθοῦσιν. Ap. hunc scriptorem T. II. p. 1039. C. pro διορθώσας ἑκάστην, Wytttenbachius διορθώσας mallet.

Ib. τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῇ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη. ut pars *formae* vita priva esse, reliqua spirare et incedere viderentur. Μορφή sepe ut postium *Figur*, quod animantibus opponi solet. Verbum διορθοῦσθαι cum διαβεβηκότα arctissime nectendum, statum rectum, ut progredientium significare videtur. Nimirum fabulam de animata Daedali statu intactam, noluit relinquere. F. G. WELCKHA, Pro διαβεβηκότα βεβηκότα. Flor. Par.

P. 27, 20. ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. ἀπαγγελίᾳ. Iunt. 1. 2. Mor. Olear. ἐπαγγελίᾳ ab Heynio p. 54. et Boissonadio ad Her. p. 547. probatum, habet Ald. 1. 2. Flor. Par. C. D. G. — τοῦτ' ἐστὶν ἄρα. τοῦτο. Flor. τοῦτο (sic) δὲ ἄρα. Paris.

P. 27, 22. ἐς νοῦν. Paris. εἰς. vulgo.

Ib. αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος ἀπικίλει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπέρσοφόν τι καὶ ἔννοον βλέπων. Comparat Olearius Ἀπικίλῳ βλέπος ap. Aristoph. Nub. 1178. ubi tamen urbanae frontis impudentia significatur. τὸ ὑπέρσοφον Chironi tribuit Noster Heroic. c. X. p. 708. et infra c. XXVII. p. 42. Amphiarus sub terram dicitur descendisse, ὡς μαντεύοιτο ἐν τῇ Ἀπικίᾳ, καὶ ἀληθεύει σοφὸς ἐν πανσόφοις.

P. 27, 24. καὶ αὐτὸ τὸ σχῆμα. τὸ om. Flor. Par.

P. 27, 25. φαιὸν γὰρ τρέβωντα τοῦτον ἀμπεχεται. Verres quum officinam instituisset Syracusis, in ea maiorem partem diei

cum tunica palla sedere solebat, et pallio, teste Ciceroni II. de Verr. IV. 24. Erat autem τριβων priscorum Iohannina. Apollonius de minoribus a rege Babylonio ipsi oblatis, nihil se ait accipere, τὰς δὲ δόνας λαμβάνειν, ἐπειδὴ εἰκασι τριβωνι τῶν ἀρχαίων τε καὶ πάνυ Ἀττικῶν. Vit. Apoll. II. 40. p. 93. Infra de Themistocle II. 32. p. 100. ἀνὴρ — ἀττικῶς μάλτ' ἔχων τοῦ τριβωνοῦ. Eodem vestitus genere diutissime utebantur Lacedaemonii; quare his praesertim tribuebatur τὸ τριβωνοφορεῖν. Vid. Wyttenb. ad Plutarch. T. II. p. 52. E. XI. p. 446. 6. quique cultiore aëro Athenis adhuc τριβων incedebant vestiti, non tam maiorum, quam Spartanorum consuetudinem aemulari dicebantur. Cf. Plutarch. Vit. Phoci. c. 10. T. V. p. 91. Maxime autem philosophorum erat τριβων. Porizon. ad Aelian. V. H. V. 5. et scidri aëro ὁ φαιδὸς τριβων a monachis, veterem austeritatem aemulantibus, utut pari coepit. Hinc Synes. Ep. CLIII. p. 292. B. τῶν ἐν λευκοῖς ἐντοῦ τριβωνι καὶ τῶν ἐν φαιδὶ ἐφυσάν με παράνομεν εἰς φιλοσοφίαν. Vid. Boisson. ad Eunap. p. 276.

P. 27, 26. ἀνυπόδησις, ἣ μάλιστα δὴ οἱ Ἀττικοὶ κόσμῶνται. De ἀνυπόδησις veterum omnia nota post Salmas. ad Terent. tull. de Pall. p. 416. ss. et Spanhem. ad Cull. H. in Cet. v. 125. Notandum autem acumen sophisticum, quo ornamentorum contemptus pro ornamento esse dicitur. Sic Vit. Apoll. I. 9. p. 10. μετὰ δὲ τὴν κάθαρσιν τῆς γαστρὸς τοιαύτην γενομένην, ἀνυπόδησις ποιεῖται κόσμημα. Ib. VI. 10. p. 240. de virtute: ἡ δ' αὖ τραχὺ ὀρῶσα, τὸν δὲ ἀδχμὸν πεποιημένη κόσμημα, καὶ ἀνυπόδητος ἡ ἀρετή. VI. 11. p. 249. ἀνυπόδησις δὲ καὶ τριβων καὶ πῆραν ἀνῆφθαι, κόσμου εὐρημα x. r. l. Heroic. p. 549. de Pythagora p. 725. τὴν κόμην ἦν σοφὸς γεγόμενος ἐκosomeito πύχμῳ. Vid. Boisson. p. 549. Derivata fortasse locutio ex dicto Socratis ad Antisthenem, οὐ παύσῃ ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν, ἐπὶ τῷ διαρρῳγῷ ἱματίῳ scil. ap. Aelian. V. H. IX. 35. Certe in hunc modum Xenophon K. II. II. 4. 6. ubi Cyrus ad Cyaxarem vocatus, cum parte exercitus festinato cursu, sed villiore vestitu, accurrens, Cyaxari, ob φαυλότητα τῆς στολῆς indignanti, καὶ ποτέρως ἄν, respondet, μᾶλλον σε ἐκόσμου, εἴτερ πορφυροῖδα ἐνδὺς — σχολῇ βαλεύων ὑπήκουόν σοι, ἢ νῦν, ὅτε σὺν τοιαύτῃ δυνάμει οὕτως δέξῃς σοι ὑπακούω, διὰ τὸ σὲ τιμᾶν, ἰδρῶτι καὶ σπυρῶ καὶ αὐτὸς κεκοσμημένος, καὶ σὲ κοσμῶν. Ap. Plutarchum Vit. Agid. c. 4. T. V. p. 104. rex narratur, πᾶσαν ἐκδὺς καὶ διαφυγὼν πολυτέλειαν, ἐγκαλλωπιζομεν τῷ τριβωνίῳ. et Ib. c. 14. p. 112. καὶ μέντοι καὶ αὐτὸς ὁ νεανίσκος, εὐτελεῖε καὶ φιλοπονίε καὶ τῷ μηδὲν ἰδιώτου λαμπρότερον ἡμφιεσθαι καὶ ὀπίσθαι, σεμνυνόμενος, ἀξιοθέατος ἦν. Magis etiam ad

Philostrateam locutionem accedit oxymoron in *Juliani Caesar.* p. 317. C. de Marco Antonino, κάλλος ἀμήχανον ἐν αὐτῷ τοῖς τε δεικνύων, ἐν ᾧ παρείχεν ἑαυτὸν ἄκομψον καὶ ἀκαλλώπιστον. Cf. Anthol. Pal. XII. 192. v. 5. 6. T. II. p. 510.

P. 27, 27. κάθηται δὲ ἐφ' ἁρμονίᾳ τῆς βοός. archaistice dictum secundum Homericam illam fabri lignarii appellationem, Ἀρμονίης, Ἀρμων. Π. N. 59. F. G. WELCKER. *Componendas bonae navat operam. ἁρμονία τοῦ σώματος, commoda est membrorum compositio*, in Vit. Apoll. V. 35. p. 218. et ap. Phocylid. II. N. 96. οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλύμεν ἀνδρώποιο. Philipp. in Anth. Pal. VII. 383. de cadavere putredine soluto, καὶ κώλων ἔκλυτος ἁρμονίᾳ. Epicrates ap. Athen. XIII. p. 570. D. de Laide: ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἦδη τρέχει, τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. Etiam de commissuris saxorum Paul. Sil. Eschr. S. Soph. v. 40. p. 512. πέτραις ὧν — ἁρμονίην ξύνωσεν ἀνὴρ δωμήτορι τέχνῃ. Ib. v. 60. ἁρμονίαν ἐνέηκε πλάκας mollibus.

P. 27, 29. τοῦ μηχανήματος. Articulum, quo vett. editts carent, ex Cod. Land. adiecit *Olearius*. Habent eum Codd. Guelph. Flor. Paris.

Ib. ὡς Ἀφροδίτης τι αὐτῷ ἐπιθεῖν. vitiose Florent. τί αὐτῷ δεῖ ἐπιθεῖν. De ἐπιθεῖν cogitabat *Heynius*, quo nihil opus. Recte Latinus interpres: ut qui *Venere* quodammodo hic sit opus. αὐτῷ ad μηχανήμα relato. Composito ἐπιθεῖν utitur etiam *Dion. Hal.* Antiqq. Rom. VI. 63. T. II. p. 1185. ἐὰν δὲ καὶ ἄλλης ἐπιθεῖν βοηθείας. Amores operi adsunt, ut venustatem ei concilient, et arcanas quasdam adipirent illecebras. Vt Amores Daedalo, sic *Prometheo Pallas* adest ap. *Lucian.* Prom. c. 3. T. I. p. 20. συνεργάζετο δὲ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἐμψυχα ποιούσα εἶναι τὰ πλάσματα.

P. 27, 32. καὶ καὶ Ἄλφ. οἱ γὰρ δὲ οἱ. Flor.

P. 28, 1, καὶ οἱ σταθμώμενοι τὴν ἑνυμετρίαν. i. e. στάθμην ἐπιστάντες ἢ τὸ μὴ σύμμετρον ἐκφανὲς ποιεῖ, ut loquitur *Themist.* Or. XXI. p. 247. C. Efficit enim *ammissis*, ut omnia sint ἰσοῤῥοπα, nihil ἑτερόβαρες, quod ubi negligitur, symmetria deest, qua omnis ars nititur, ἐφ' ἧς ἡ δημιουργία i. e. ἡ τέχνη, βαίνει ἐφ' οἷς. Flor. Hinc *Isidor. Pelus.* Ep. v. 188. p. 315. C. ὥστε οἱ ἀριστοὶ τῶν ἀγαματοποιῶν σταθμῶνται τὴν ἑνυμετρίαν, ἐφ' ἧς ἡ δημιουργία [τὴν ἑνυμετρίαν] διαβαίνει. ubi verba uncinis a nobis inclusa recte absunt a Codd. in *Isidor. Collect.* p. 344.

P. 28, 4. χεῖρός τε καὶ χρωμάτων. χρομάτων. G. χροματιῶν. Flor. haec forma est ap. *Helladium* in Anth. Pal. XI. 423. βάπτων πάντα, βαφεῦ, καὶ χρωματίοις μεταβάλλων. De χεῖρ vid. Anim. ad Anth. Gr. T. II. 2. p. 310.

P. 28, 5. τῷ ξύλῳ πρίων ἐμβέβληται, καὶ διήχται αὐτοῦ ἤδη. πρίων ἐμβέβληται τῷ ξύλῳ καὶ διήκει αὐτῷ ἤδη. Flor. nr.

ἐμβ. τοῦ ξύλου καὶ διήκει αὐτοῦ. Paris.

P. 28, 7. ὁ μὲν ἐκ τῆς γῆς, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μηχανῆς. ὁδ' ἀπὸ. vulgo. ἀπὸ μηχανῆς omisso articulo Paris. ἀπὸ τοῦ μετεώρου *Olearius* in textu posuit, libris invitis, sed, ut ait, sensu suadente. Quam audaciam merito improbavit *Heynius*. Alter *Amorum*, qui serram trahebant, in terra stabat, alter in machina. Ap. *Lucian*. Contempl. c. 5. T. III. p. 37. Charon in montes, alterum alteri impositos, enisurus, δρεξον, αἶτ, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Vit. Apoll. II. 5. p. 53. de homine in montium iugo collocato: ἐπὶ μηχανῆς τηλικαύτης καὶ θείας οὕτως (sic *Vrat.*) ἐστηκότα. In proximis *sophista* verba sua, non, quod *Olearius* existimasse videtur, iterat, sed interpretatur: καὶ ὁ μὲν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπὶ τὸ στέργον ἀναπέμπει τὸ ἄσθμα, ὁ δ' ἀπὸ τοῦ μετεώρου — ubi Iunt. 1. 2. οὐδ' ἀπὸ. Marg. Morell. οὐ δ'. In C. D. δ' δ' ἀπὸ. Verba ὁ μὲν ἀπὸ τῆς γῆς circumscribunt alterum *Amorum*, qui in terra stans ἐπὶ τὸ στέργον ἀναπέμπει τὸ ἄσθμα, i. e. spiritum omnem colligit in pectus, quo fit ut pectus infletur, inferiores autem partes contrahantur. Vsum praepositionis ἀπὸ illustrat *Peerdamp.* ad *Xen. Eph.* p. 156.

P. 28, 8. καὶ προνεύοντε. προσνεύοντε. Flor. Paris.

P. 28, 9. ἡγώμεθα. ἡγούμεθα. Flor. Paris.

P. 28, 14. συναρῶδων τῷ χεῖρε. συναρῶδων. Flor. Paris. τὸ χεῖρε. Morell. *Olear.*

P. 28, 15. οἰομένη προσάξασθαι αὐτὸν τῷ εἶδει. sic D. G. προσάξασθαι. C. προσάξει. vulgo. Aliis fortasse magis placuerit προσάξασθαι. Vid. *Wunderlich.* Praef. ad *Demosth.* Or. pro Cor. p. XV.

P. 28, 16. θεῖόν τε ἀπολαμπούσῃ καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἴριν. malletm θεῖόν τι, ut c. XVIII. χρεμετίζοντες ἡμερόν τι καὶ εὐδύνετον νίκης. *Callistr.* c. IX. ἐλεινόν τι καὶ ἀλγεινὸν ἔσται. — De armis *Minervae* recens natae *Noster* II. 27. p. 96. ὅσα γὰρ τὰ Ἰριδος χρώματα — ποσαῦτα καὶ τῶν ὀπλων. ubi vid. not.

P. 28, 17. βλέπει δὲ ἀμήχανον. ut ἡμερον et ἀχρεῖον βλέπειν infra II. 18. consilii inopiam in summo cupiditatis aestu oculis prodit. De *Daphnide* *Theocrit.* Id. 1. 85. δυσέρως τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος. *Philostr.* Iun. de *Medea* XI. p. 131. ἡ κόρη δὲ ἀμήχανόν τινα νοῦν δείκνυσιν ἐκ τοῦ προσώπου. Ap.

Baripid. Hipp. 643. ἀμήχανος γυνή, est mulier destituta solertia ad machinas inveniendas. Vid. *Falcken.* p. 234. E.

P. 28, 18. καὶ γὰρ γινώσκει. τε addit C.

P. 28, 19. καὶ περιβάλλειν τὸ θηρίον ὥρμηκεν. sic optime Flor. Par. C. D. G. pro ὥρμησεν. Infra c. XVIII. p. 31. ἡ δ' Ἀγαυή περιβάλλειν μὲν τὸν υἱὸν ὥρμηκε, θίγειν δὲ ὀκνεῖ. II. 10. p. 70. αὐτὴ δέ — περιπεσεῖν ὥρμηκε τῷ Ἀγαμέμνονι. II. 23. p. 91. ὁ μὲν θάλαμος, ἐφ' ὃν ὥρμηκε, Μέγαραν ἔχει. Adde II. 29. p. 99. II. 30. p. 100. Iterum hoc perfectum restituiimus pro importuno aoristo c. XXX. p. 48, 28.

P. 28, 22. καὶ ἡγεμῶν τῆς ἀγέλης. Taurus quod dicitur ἡγεμῶν τῆς ἀγέλης, hinc non sequitur, gregem fuisse additum; sed ferocem significat tamquam gregis ducem. F. G. WALCKEN. *Oppian.* Cyn. II. 46. εἰς βασιλεὺς ἀγέληφι τυραννεύων ὃχ' ἄριστος Βαιοτέροις ταύροις καὶ θηλυτέρῃσιν ἀνάσσει. Πέφρικεν δ' ἀγέλη κεραὸν μέγαν ἡγεμονῆα.

P. 28, 23. καὶ βεβηκώς. πεπηγώς correxit *Valesius* in not. mat. teste *Bastio* in Epist. cr. p. 43. Frustra. καὶ βεβηκώς ἤδη. Flor. Paris. ex superioribus, ut videtur p. 27, 19. Firmo gradu nitū plerumque dicitur εὖ βεβηκέναι, quod illustrarunt VV. DD. ad *Herodotum* p. 581. 10. Sed etiam sine εὖ verbum βεβηκέναι eadem vi usurpari monuit *Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 328. s. *Philostr.* V. Soph. II. 20. p. 601. σεμνοπρεπῆς τὴν ἀπαγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. quo loco commodè usus est doctissimus *Boissonad.* ad confirmandam lectionem in *Heroic.* IV. 4. p. 702. τὸν Διομήδην δὲ βεβηκότα τε ἀναγράφει. Eodem modo *Nicéphorus Gr.* p. 13. A. τρώπων εὐστάθειαν καὶ ἥθος βεβηκός. *Gregor. Naz.* Epist. XXI. p. 784. B. ἔμοι δοκεῖς σὺ δόξαν μὲν ἔχειν ἀνδρὸς βεβηκόςτος καὶ ἀσφαλοῦς καὶ στερεοῦ τὴν διάνοιαν. Etiam aliis verbis εὖ modo additur, modo detrahitur. Ap. *Nostr.* Vit. Soph. II. p. 622. ἐστάλη ἐς τὴν Πώμην ὡς τὰ ἑαυτοῦ θησόμενος. vir doctissimus *Hamacker* in *Lectt.* p. 4. εὖ ante θησόμενος censet inserendum. Quod non magis necessarium existimaverim, quam ap. *Plutarch.* Vit. Demosth. c. 23. τὰ περὶ τὴν χώραν θέμενος. ubi *Coray* eandem medicinam adhibitam voluit. Sic etiam in Vit. Apoll. L. 7. p. 9. de psittacorum vocibus bene ominatis, quas εὔχονται οὔτε εἰδότες ὃ τι λέγουσιν, οὔτε διακείμενοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. II. p. 423. εὖ διακείμενοι corrigit, et post eum *Hamackerus* p. 3. margini libri Vratisl. adscripta glossa, διάθελον ἔχοντες. Verum iterum Vit. Soph. II. 10. 1. p. 586. ἀπὸ τοῦ διακειμένου τε καὶ πλεῖον ἀκροασόμενος. ubi idem vir eruditissimus iterum εὖ inserit: ut etiam in Vit. Apoll. IV. 36. p. 176. τὴν μὲν γλῶτταν ξυγκείμενος. At hunc

quidem locum tumentur hæc in Vit. Soph. I. 7. p. 488. ubi Cod. Guelph. 25. ἐν αἷς εἰ καὶ πολὺς, ἀλλὰ καὶ ἐναργὴς καὶ τοῖς συγχειμένοις ὄμνιος, ubi vulgo, τοῖς ὑποκειμένοις. Suid. in Μεθόδιος. Ti. II. p. 619. οὗτος λαμπροῦ καὶ συγχειμένου λόγου κατὰ Πορφυρίου συνέταξε τεύχη.

P. 28, 22. βαδὺς τὴν φάρυγγα. in descriptione tantrorum aræ admotorum *Heliodor.* III. 1. p. 170. οἱ βῆδες μέλανες πάντες, τὸν πύχυντα σφριγῶντες — σιμοὶ τὴν κρήνην, καὶ βαθεῖαν τὴν φάρυγγα τοῖς γόνασιν ἐπαιωροῦντες. Cf. *Virgil.* *Georg.* III. 51.

P. 28, 26. λευκὴ πᾶσα, ἐπὶ μελαίνῃ τῇ κεφαλῇ. elegans usus præpositionis, cuius exemplum in Od. p. 308. εἰ δὲ καὶ ταχύς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε. *Hesiod.* *Theog.* 143. ἰσχύς δ' ἄπλματος κρατερῇ μεγάλῃ ἐπὶ εἰδει. *Opprian.* *Cyn.* II. 519. de elephanto, ἰσχυρὸν δὲ κάρηνον ἐπ' οὐασι βαιοτέροισι. *Apoll. Rh.* III. 1260. de equo: κυδιῶν ὀρδοῖσιν ἐπ' οὐασιν αὐχέν' αἰερεῖ.

P. 28, 27. σκληρὴμα γὰρ ὑποφαίνει κόρης δὴ τινος, ὑποφενγούσης ἑραστοῦ ὕβριν. Vt de iuvenca noster tamquam de puella, sic *Horatius* de puella tamquam de iuvenca loquitur. Od. II. v. 1. ss. præcunte *Anacreonte.* Od. LXI. νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι, Κούφα τέ σκληρῶσα παῖεις. Erat, qui tentaret κόρης ἀδμήτος, quod facile exornes; sed frustra. Vit. *Apoll.* III. 9. p. 101. νομῆως δὴ τινος ἀγέλην τάττοντος, ut recte ex *Photio* restituit *Olarinus.* Sæpe sic *Plato*, cuius loca vid. ap. *Heindorf.* T. IV. p. 220. et *Stallbaum* ad *Phileb.* p. 159. recentioresque, ex quibus exempla conguessit *Boiss.* ad *Heroic.* p. 299. Ap. *Iamblich.* de *Myster.* III. 16. p. 80. ἀλλ' ὑπερφυῆς δὴ τὸ ἔργον ἔστι τοῦτο. Scr. cum Cod. Goth. ὑπερφυῆς δὴ τι. In loco depravatissimo Vit. *Apoll.* VII. 14. p. 295. de vi conscientiae: ἐξίστησι δὲ αὐτοὺς καὶ ὁμίλου παντός, καὶ δειματοῖ καθεύδοντας. καὶ ἃ μὲν ὀρῶσι μεθήμεραν, καὶ ἥδη τινά (sic libri et edit. vet.) ἀκούειν καὶ λέγειν οἴονται, ὀνειρώδη καὶ ἀνεμιαῖα ποιεῖ τοῦτοις. quem violenta correctione tentavit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* T. XI. p. 596. scribendum puto: καὶ ἃ μὲν ὀρῶσι μεθ' ἡμέραν, νυκτὶ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται, καὶ ὀνειρώδη δὴ τινὰ καὶ ἀνεμιαῖα ποιεῖ τοιοῦτους. ubi voculae καὶ δὴ τινὰ. in textu forte omissae et in margine positae, tum alieno loco insertae, depravationi locum fecerunt. De permutatione verborum δρᾶν et ὀρᾶν vide ad *Phil. Iun.* c. XV.

XVII.

PELOPS aut HIPPODAMIA.

Pelops et Oenomaï certamen tam dilucide ab Heynio explicatum est, ut novo enarratori ferri liccat. Non debebat tamen scena in templi Iovis Olympici fastigio posteriori repraesentata cum nostra, sed cum tab. XXX. conferri. Alpheus et illic aderat. Nostrae tabulae argumentum exhibitum est in sarcophago Graeci operis et elegantis, quem Romae apud pictorem Nostratem *Rehberg* me videre memini. Hoc anaglyphum aeri male incisum est in *Guattanii* opere menstruo aliquoties laudato, *Monum. inediti* 1785, Ianuar. tab. 3. p. VIII. et in *Millini Galeris Mythol.* tab. 133. Pictor quod *Hippodamia* cum Pelope currum conscendit, in eo antiquorum artificum usum secutus erat. In Cypseli enim arca erat *Ολύμπιος δῶκον Πέλοπα ἔχοντα Ἱπποδάμειαν*. Hoc *Apollonius* etiam 1, 754. tenet, cuius Scholiastes artificem scienter hoc ita instituisse animadvertit, ut utrumque, et cursum et victoriam, monstraret. Cf. quae ad c. VII. annotavimus, quamvis quod ad Hippodamiam attinet praestat fortasse, *Jacobsii* nostri interpretatio. Sic etiam in anaglypho coctili in *Winckelmanni Monum. ined.* tab. 117. et in *Ancient Terracottas of the British Museum* tab. 34. Pelops expressus est currum conscendens, in quo stat Hippodamia, pro Paride is quidem cum Helena huc usque habitus. Illos agnoscimus etiam in similibus anaglyphis Etruscis ap. *Gorium, Mus. Etrusc.* T. III. tab. 29, 1, et tab. 7, ubi Mytilus adiunctus est. Aliter anaglyphum Rehbergianum. In hoc enim Hippodamia, non sine nutrice, iuxta patrem pone currum apum humi stratum adstat, oculis in illum directis et manibus aliquantisper sublati in perterritae et exclamantis habitum figurata. Oenomaï quadrigam, quamvis altera rotarum fracta et ipso iam decurso, Mytilus recto statu regit. Pelopis quadriga, alteram praegressa, ad metam advolat. Quadrigas Oenomaï dat *Eurip., Hel.* 593, bigas alii v. *Munck.* ad *Hyg.* 84. Hippodromus non metis tantum, sed muris etiam qualibuscunque indicatus, in rupe supra Oenomaum Olympiae Nympha sculpta est. — Idem argumentum expressum est in sarcophagi *Borghesiani* fronte. Oenomaï currus non comparet, utpote iam contractus; quadrigas retinet Mytilus, quibus subiectus est Oenomaus. Subter Pelopis quadrigis iacet *Peloponnesi* Nympha; ipsum coronat Victoria. Adiectus est a manu dextra Pelopis adventus, qui coram rege stat in throno sedente, a sinistra Pelops cum Hippodamia et Amore. Hippodamiam nutrix versus thronum protrudit. Oenomaus nomine etiam ex urbis Vola-

terraneis ineditis unam insignit *L. Lanzius, Giornale de' letterati* T. 47. p. 49. F. G. WELCKER.

Tres sunt in Philostratis tabulae ad Pelopis certamen spectantes: praeter hanc, est ultima L. primi, et una *Phil. Iun.* nr. IX. tria diversa eventus momenta complexae. In ea, quae medio loco memorata est, equi a Neptuno dati ad cursum iunguntur et adornantur, ipso Deo adstante; in tertia tabula cursus initium exhibetur: in nostra exitus. Nam fracto iam Oenomai curru ad metam properat Pelops. Circumstat Oenomaum turba, regis fortunam lamentis prosequuta. Currus sunt quatuor equis iuncti. Equi Oenomai sunt nigro colore, feroces, saevi, consternati, spuma madentes; Pelopis autem candidi, frenis et imperio adsueta, hinnientes, utpote iam victoria potiti. Oenomaus ferus et truculentus, in terra prostratus; Pelops, tamquam is, qui dei amore dignus habitus esset, pulcherrimus adolescens; currus levitate commendabilis; insistent ei Pelops et Hippodamia, mutuo sui adspectu amorem testantes; iste molli Lydio ac delicato vestitu, haec nuptiali habitu, ut tamen iam in eo esset, ut velamine sublato genam retingeret, certa iam victoriae, qua in amatoris amplexus ventura esset: hoc pictoris acumen esse videtur admodum suave. Parerga sunt; Alpheus fluvius, amne emergens, et coronam ex oleastro Pelopi protendens; in hippodromio sepulcra tredecim procorum, qui victi perierant; terra tamen circa eos herbis et floribus laeta. Fabula non male exhibita esse videtur a prisco artifice. ΗΞΥΝΕ.

Titulo caret hoc caput in C. Verba *Πελοψ* η̄ desiderantur in God. Angl. η̄ *Ἰπποδάμεια* in C. D.

P. 28, 29. *ἐν Οἰνομῶν τῷ Ἀρχαδί*, Pisae rex Oenomai in Elide, quare nec ipse satis accurately Arcas vocatur, nec, quod *Heynius* monuit, turba circumstantium hominum Arcadiae incolata. Verum et auctor Charidemi inter Lucianae T. IX. p. 286. *τὴν Ἀρχιδος Ἰπποδάμειαν Οἰνομῶν*, Antiquius aevum Elidem cum Arcadia videtur iunxisse. Cf. *Pausan.* V. 1. p. 374. Quod Arcadia terrae percussa dicitur, id iam mirari non debemus, quum vicina sit regio, et stadium, quo currebatur, per illam regionem usque ad Isthmum porrectum dicatur, *Diod. Sic.* IV. 73.

P. 28, 31. *ἡ τε Ἀρχαδία*, *ἐστὶ* addit Flor. et Paris.

P. 28, 32. *τέχνη Μυρτίλου*, rem narrat *Schol.* ad *Apoll. Rh.* l. 751. *Pausan.* VI. 20. p. 504. Myrtilli *ἡρώδης* exstructum *Pausan.* narrat, idque *καράκιλλον* appellatum, *ὅτι τῷ Οἰνομῶν διὰ τὸν Μυρτίλῳ τῆς τέχνης ἐκράχθησαν οἱ ἄλλοι*, Cf. *Euclid.* VIII. p. 629.

P. 29, 1. *τὸ δὲ Ἰππὼν εὐχεται τεταμένον, δύναται*, Flor. Paris. Sic loquitur *Philostr. Iun.* III. p. 115. *ὅτις μετ' ἀδελφῶν*.

διος αὐτῇ, διακτών, οἶμαι, ἐνγκειμένη. Vit. Apoll. VIII. 18. p. 361. καὶ μὴν καὶ τεχνῶν πλείστων εἰκὸς αὐτῇ ἐνγκεῖσθαι καὶ σοφισμάτων. Vid. Hamack. Lectt. p. 57. a.

P. 29, 1. τοῦτ' γὰρ ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ οὕτω ἐθαρεῖτο. Infra XXVII. p. 42. τὸ τοῖν δυοῖν ἄρμα ἵπποι (τὸ γὰρ ἐπὶ τετάρων οὕτω τοῖς ἤρωσι διὰ χειρὸς ἦν, ἐλ-μὴ ἄρα Ἐκτορε καὶ Θρασει) φέρει τὸν Ἀμφιάρεων. ubi vid. not. Nostrum locum Schneiderus admovit Xenophontis Cyrop. VI. 1. 27. p. 424.

P. 29, 3. ἀγῶνες. om. C. D.

P. 29, 4. καὶ οἱ Λυδοὶ δὲ φιλιππότατοι ὄντες. φιλιππότατοι τε ὄντες. G. Μήνοες ἵππαχορμητῆς sunt ap. Homer. Il. 2. 431. Herodotus I. 79. de Lydis: ἡ δὲ μάχη σφῶν ἦν ἀφ' ἵππων· δοῦρα δὲ ἐφόρεον μεγάλα, καὶ αὐτοὶ ἔσαν ἵππευεσθαι ἀγαθοί. ubi Wesselingius nostri loci non fuit immemor. A curtu ap. Lydos, usu natum existimatur proverbium παρὰ Λυδίων ἄρμα πειθὸν οἰχνεῦν. De quo vid. Boeckh. ad Pindar. T. II. 2. p. 667. Creuzer, Meletam, T. I. p. 81.

P. 29, 4. ἐπὶ μὲν Ἱέλοπος τέθριπποι τε ἦσαν. Frequens τέθριπποι, ἄρμα, et τέθριππος ἀγών, Euripid. Helen. 394. τέθριππους ἀμύλλας. De hominibus autem τέθριππλήταις, aut τέθριπποβάταις, non meminisse me legisse τέθριπποι, nisi in Euripidis Archel. Fr. II, τέθριππου ὄντος Ἰλλίου δὲ αἰθέρα, quae depravata esse apparet. Vid. Lobbeck ad Phrynicum. p. 624. Praeterea haec in verborum ordine. Nam si quadrigae Lydi utebantur, per se intelligitur, eos ἄρμακτας fuisse, nec dici potuisse, τέθριπποι τε ἦσαν, καὶ ἡδὴ ἄρμακται, sed potius ἄρμακται τε ἦσαν καὶ ἡδὴ — et sic Heynium p. 57. voluisse suspicor. Librorum expectandum auxilium, μὰρ ταῦτα δὲ recepi ex Flor. Paris. pro μετὰ δὲ ταῦτα. Solet enim particula δὲ a secundo loco ad tertium quartumve removeri, quum priora vocabula recte cohaerent. Vid. Poppo Obs. cr. ad Thucyd. p. 50.

P. 29, 6. τετραδύμου τε ἡψατο. τετραδύμου νιτσοε. Morrell, Olear, τετραδύμου. Flor. Paris. — καὶ λέγονται, λέγεται. Flor. Paris.

P. 29, 10. τοῦτ' δὲ περὶ τοὺς Ἀρκάδας, εὖροις ἂν μάλιστα. ἂν om. Flor. Paris. Lucian. in Charidem. c. 19. T. IX. p. 287. de Oenomaio: ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος, ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξευραγμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκადίᾳ ζεύγας ἐν τῇ, τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλάτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς πόλεως. Strabo VIII. 2. p. 388. ἔστι δὲ καὶ τὸ γένος τῶν ἱππῶν ἀριστον τὸ Ἀρκαδικόν, καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικόν καὶ τὸ Ἐπιδάφριον.

P. 29, 11. καὶ ὡς μέλανες, ἐπειδὴ ἐπ' ἀνθρώποις καὶ εὖν εὐφύμοις ἔξογγυντο. Vt Oenomaio equi nigro sunt colore, ob

nefaris, quæ aglabat consilia, infaustumque eorum exitum, sic contra Pelopis equi candidi. Vid. ad XXVII. p. 42, 29. et *Creuzeri Symbol. T. IV. p. 115. a.*

P. 29, 13. λευκοί τε. λευκός τε. D. καὶ τῇ ἡλικίᾳ πρόσφοροι. τὴν ἡλικίαν. G. frenis aduerti iisque parentes i. e. εὐήνιοι. *Theophrast. Or. XXVI. p. 326. C. ἐμοὶ δὲ εὐήκοος μὲν ὁ δῆμος καὶ εὐπειθής. Ambros. εὐήνιος. Dio Chrys. Or. XXVI. p. 95. ἔππος εὐήνιος καὶ μαλθακός. Pro accommodato est πρόσφορος in Vit. Apoll. VII. 12. p. 289. τοῦ μὲν πρόσφορου βασιλέως στήματος. VIII. 19. p. 563. φέρων βιβλίον πρόσφορώτατον τῇ ἐρωτήσει. Philostr. Iun. X. p. 128. iuvenes μάλα ἡδείς καὶ πρόσφοροι τὴν ἡλικίαν τῷ ἔργῳ.*

P. 29, 16. ὡς ἴσα, ἴσα. C. D. βάρβαρός τε καίται. copulam insertimus cum Flor.

P. 29, 19. αὐτὸν ἡγάσθη τῆς ὥρας. de Helena Auctor Charidæm inter Lucan. c. 16. T. IX. p. 282. ὁ Θητυδὺς οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη. ubi *Iensius* de ἡγάσθη cogitabat, recte improbane *Solano. Plauto Euthyd. p. 276. D. ἐδορύθησαν οἱ ἑρασταὶ τοῖν ἀνδρῶν ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτῶν. Xenoph. Memor. II. 6. 33. οὐκ ἔγασαλ τε αὐτοῦ, καὶ ἐπιδυνμείς ὅλλος αὐτοῦ εἶναι.*

P. 29, 19. οὐνοχοῦντα ἐν Σινύλῳ τοῖς θεοῖς. Deorum ap. *Tantalum* convivio interfuit Pelops secundum *Pindarum Ol. I. 60 ss.* neque tamen ibi quidquam de pinoctinae munere. Cum *Ganymede* coniungitur in *Charidemo c. 7. T. IX. p. 274. ἀλλὰ πρὸν ὄντες ἀνδρῶν ἡγάσθη τοῖς θεοῖς ἐμύλειν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν πλὴν οὗτοι μετέσχεον καλλούς. Ἰκλῶψ τε γὰρ τοῦτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμφοτέρας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδανίου. Vid. *Bæckh. ad Pindar. T. II. 2. p. 108. Ap. Nonnum Dionys. XI. 273. Neptunus Pelopem χρύσειον εἰς Διὸς οἶκον ἀνήγαγεν ἀστὸν Ὀλύμπου.**

P. 29, 20. ἀγαυοτάτης ἀγαυοτάτης. G.

P. 29, 21. μετράκιόν γε. τε Flor.

P. 29, 22. ἴσα τῇ γῇ. ἴσα. C. D. τὴν θάλατταν. Flor. θάλασσαν. Vulgo. Similiter Europa ad taurum ap. *Mosch. Id. II. 137. οὔτε τι ταῦροι ἐν πόντῳ στεῖχονσι. οὐδὲ γὰρ οὐ καὶ κατὰ πόντον Ἀφροχὸς αἰσσεῖται. i. e. ἴσα τῇ γῇ τὴν θάλασσαν. De Erichthonii equis Il. XX. 229. αἶνον ἐπὶ δημῶνος αἰδὲς πολιοῖο θέεσxon. Similiter de Euphemo Apoll. Rh. I. 182. Cf. *Virgil. Aen. I. 145. V. 819.**

P. 29, 23. ὅστις ἐξ αὐτῆς πηδᾷ, ἀπ' αὐτῆς πηδᾷ. Paris. ἐπ' αὐτῆς πηδᾷ. Flor.

P. 29, 24. καὶ τῇ γῇ. καὶ om. Flor. Par.

P. 29, 26. καὶ ἡ Ἰσποδάμεια. arisculum om. Flor.

P. 29, 27. καὶ ἐξ ουρυγόντε. *Apoll. Rh. l. 753*, καὶ τὸν μὲν (διφρον) προπαύροιντε Πέλου Ἰσωνε τινάσσων Ἦνία, οὐν δὲ οὐ ἔσχε παραιβάτις Ἰπποδάμεια, ubi Schol. φασὶ δὲ τινες μὴ εἶναι ἀληθῶς τὴν Ἰπποδάμειαν ἐν τῷ ἔρματι τοῦ Πέλοπος παραιβάτιν. Πλάττεται δὲ οὕτω, ἵνα δεξῇ, ὅτι καὶ τοῦτο περιεῖχεν ἡ γραφή, καὶ τὸν πόλεμον καὶ τὴν νίκην. Tabulae nostrae pector non hoc, sed amorem significare voluit, quo ambo erant inflammati. Et certe Hippodamiam Pelope conspecto statim fuisse incensam, ex *Pherocyde* tradidit *Schol. Apollon. l. c.* Idem de Pelope tradit *Diodor. Sic. IV. 73*. Ipsa Hippodamia amoris pectore concepti impotentiam descripsit ap. *Sophocl. in Oenomao*, ut apparet ex versibus ap. *Athen. XIII. p. 564*. servatis, quos *Erfurdthus* in *Horreo Region. an. 1812.* sic emendavit: τοιάνδ' ἐν ὄψει λεγγα θηρατήριαν Ἐρωτὸς, θύραττήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.

P. 29, 27. οὕτως ἤτησθον. οὐτοι. *Flor. Paris.*

P. 29, 29. ἔσταιται δὲ ὁ μὲν τὸν Λυδίων τε καὶ ἀβρὼν τρόπον. καὶ τὸν ἀβρὼν τρ. *Flor.* *Infra XXX. p. 48.* στολή δὲ ἀπαλή, σχῆμα ἐκ λυδίων. Nota *Lydorum mollities*, unde *λυδοπαθῆς* de homine deliculis diffuente *Anacreon. ap. Athen. XV. p. 690. B.* τὴν Λυδῶν τρυφήν *Atlicorum εὐτελεῖα* opponit *Dia Chrys. Or. LXIV. p. 333.*

P. 29, 30. ἦν μικρῷ πρόσθεν εἶδες. sic vulgo. καὶ μικρῷ. *Paris. omisso ἦν.* ἦν καὶ μικρῷ. *Flor.* Caeterum ex his verbis manifestum, has imagines alio ordine ab auctore fuisse dispositas, quam quo nunc exhibentur.

P. 29, 31. τὸν Ποσειδῶνα ἐξήτει. sic *Flor. et Paris.* Vulgo *Ποσειδῶ*. Hanc formam habet *II. 13. p. 73, 24. II. 17. p. 78, 23.* Altera est *I. 8. p. 15, 1.* Νεῦσθον in his verbis haesisse miror, quum manifestum sit, legendum esse: ὅτε τοὺς Ἰππους τὸν Ποσειδῶνα ἐξήτει. de quorum verborum permutatione dixit *Schaefer. Melet. p. 74.* Quaedam inde loca corrigenda suscepimus in *Aeas Phil. Mon. T. II. p. 479.* In *Platon. Menexeno p. 245. B.* ἐξήτει τοὺς Ἕλληνας. *Cod. Mon. 490.* perperam ἐξήτει. Dicitur autem ἔσταιται τινά τι, ut ap. *Euripid. 151.* τοὺτους θανάτῳς ἤλθον ἔσταιται πόλιν. et παρὰ τινος. *Vit. Apoll. I. 7. p. 9.* ἐξαιτήσας δαυτῷ προσέειπον παρὰ τοῦ πατρός.

P. 29, 53. ἄρτι τὴν παρῆσαν ἀνακαλύπτουσα. recens nupta, *Ammeo* volata, non sine quibusdam caeremoniis ἀνακαλύπτεται, unde ἀνακαλυπτήρεια, de quibus *Spanh. ad Callim. H. in Dion. 74. Hecabe* ad *Dion. Sic. V. 2. T. I. p. 330, 44.* Thales *Ulpiter Proserpinam* dicitur tribuisse. — ὅς τε πρῶτον ἀπεκλήσασθαι ἐμελλεν, *Nymphis* ὑπὸ τῷ ποσειδῶνι παρακλίσασθαι ἐκέλευτο. ap. *Euphorion*, ubi vide *epigram. editorum palat. lib.*

P. 29, 35. ὅτε ἐκ τῶν ἀνδρῶς ἦσαν νεώτεροι. vulgo εἰς et ἐκ ἀνδρῶς. Articulum adieciimus ex C. G. quem in talibus addi negat *Falcken.* ad *Adon.* p. 322. contra dicente *Schanfero* ad *L. Bos.* p. 345. Ceterum in his verbis non debet urgeri propria eorum significatio, sed simpliciter de puella viro desponsata accipienda sunt.

P. 29, 35. κορίνου ἐνὶ ἐλαίῳ στεγανόν. de oleastri corona Olympioniciis tributa, vid. *Pausan.* V. 7, p. 392. *Schol. Arist. Plat.* 585. ibique *Hemsterh.* p. 179 ss. comparato *Boeckhio* ad *Pindari Schol.* p. 102.

P. 50, 2. ἐνὶ τρισαίδεα ἦδη νέους. νέους editt. veteres et libri nostri omnes. νέους ex coniectura *Olearius.* Penperam, *Oenomaus.* post tredecim procos interemptos filiae nuptiae differebat adhuc. Idem foret, μετὰ τρισαίδεα νέους. — πρὸ τριῶν καὶ δέκα. Vulgo. τριῶν καὶ δέκα. C. τρισαίδεα. D. τρισαίδεα. G. τρισαίδεα. Flor. Choridemus Pseudo-Lycimni c. 19. T. IX. p. 287. καὶ προῆλθε γὰρ μέχρι τρισαίδεα νέων ὁ φόρος. *Schol. Pind.* Ol. L. 124. p. 41. πέφυκε δὲ τριῶν καὶ δέκα ἀνδρας. *Vratisl.* τρισαίδεα. *Schol. Apoll. Rh.* 4. 782. καὶ ἀνέλετ τρισαίδεα μνηστῆρας, ὡς *Ιλνδαρος* ἱστορεῖ. Vid. *Pindari Fragm.* T. II. 2. p. 624.

P. 50, 3. παρὰ τοῖς σήμασιν. περ. Cod. Flor.

P. 50, 5. Οἰνομάου νίκη. victoria de *Oenomaos* reportata δίκη. Flor. Par. De horum vocabulorum permutatione vid. *Boisson.* ad *Aristaen.* p. 633.

XVIII.

PENTHEVS.

Verissime Heynius *Bacchas insanientes* s. Bacchis iam neque-
piscendibus adiungit. „Quae sequuntur, ait, alius tabulae argumen-
tum esse debueret; narrantur tamen istae, eo si in eadem tabula
alium locum, tanquam in prospectu, occupaverint.“ Idem videmus
Torkillus Baden p. 36, cuius scriptumcula supra a me laudata
quinque annos ante Heynii programma edita illum latuisse videtur.
Et huius verba ob rei gravitatem apponam: „Duplex argumenti
picturas, si quae occurrant in Philostrato, totidem tabulas existimo
esse, brevi interposito spatio, contiguas. Talis pictura Michaelis
Angeli (nisi nomen pictoris summi mentiat, tabula sublevis) cor-
rat Pinacotheca Vindobonensis, orantem Iesum in quieto pudentem,
que ex adverso discipulos dormientes incompertam, refocillantem,

intercapedine area divisa. Ex hoc numero tabula est, inscripta *Ἀχιλλεύς τροπαί*, (Lib. 2, 2.) picto in ea Achille puero qualis ad Chironem venit huiusmodi modo capto gaudens praemiaque postulant, eodemque rursus, qualem equitare Chiron docet. Similiter Bacchae Pentheum discerpentes, (Lib. 1, 18.) eundemque agnito errore deficientes, argumenta contigua, altero alteri succedente; divisa tabula, suo quaque loco spectantur. Equidem tamen separatas tabulas fuisse coniicio, cum eiusdem tabulae momenta tam disparia, qualia in hac tabula representata sunt, copulari quidem soleant (socias, *compagni*, vocare solent Itali), sed non tam arcte, quam quae eiusdem et aequabilis argumenti tenore continentur.

Prioris picturae argumentum, ab Aeschilo olim in Xanthis tractatum, *Pentheus & Bacchis discerptus*, sculptura expressum existat. Primum in sarcophago Pisae in coemeterio, quod dicitur *Campo santo*, adservato, cuius adumbrationem amicissimus Ludovicus Lund, pictor egregius, mecum olim communicavit. In hoc igitur trium Baccharum una pede alte sublato Penthei humi sedentis aurem calcans brachium sinistrum distrahit; altera ab altera parte in dextrum genu se demittens et sinistro pede genu illius dextrum premens, pedem dextrum super suum genu dextrum attrahit, ita, ut in diversas partes diripi et portentosa mulierum vi divelli videatur; tertia eaque media magno ligone caput eius caedit. Agave cum sororibus amictu longo circumdata, Pentheus in hoc et in reliquis marmoribus iuvenis est imberbis, ut in pictura (p. 30. l. 30.), atque nudus. — Magis notum est anaglyphum Iustinianum a sarcophago sera praecisum, *Galleria Guistiniani* T. II. tab. 104., *Miliiu' Galleria mythol.* tab. 53, ubi quatuor sunt, quae Pentheum discerpunt, brachio ab una, pede ab altera arrepto, dum duo aliae capillos vellicant. *Furia* est, quae accurrit, alte cincta, endromidibus instructa, eaque manu dextra faculam olim contra Pentheum directam tenuisse videtur. Hac certe armata est Furia in argumento simillimo, Lycurgi supplicio, divinae vindictae ministra; v. anaglyphum a me denuo editum in Appendice ad *Zoegae* Commentationes (*Abhandlungen* 1817.) tab. I. et picturam vasculi in eadem tabula adhibitam. Atque hinc omnino pro Furia illam figuram habendam esse, probo. Praeterea efficta est Iovis Cithaeronii Nympha, caput manu subacta, moerens ut Cithaeronis Genius tab. XIV. Ex altera parte marmor mutilum est, sed restant Centauri, Bacchi, ut videtur, currum trahentes, quorum Pyram alter, alter iaque falso definitus, tibis sonans, Bacchi potentiam hymnis celebrant. In anaglypho *Lycurges* dea non currum vehitura, sed pedes it, vel subsistit potius, Furis, ut *Vindictae* supplicium sumant, imperant, plangent ut in pictura nostra adstat, eorum mulieribus incutient

P. 29, 35. *ὅτι ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἦσαν νεώτεροι.* vulgo *ἐκ* et *ἐκ ἀνδρῶν*. Articulum adieciimus ex C. G. quem in talibus addi negat *Valcken.* ad Adon. p. 322. contra dicente *Schaefero* ad *L. Bos.* p. 345. Ceterum in his verbis non debet urgeri propria eorum significatio, sed simpliciter de puella viri desponsata accipienda sunt.

P. 29, 35. *κορίνου κινὰ ἐξαιῶν στέρανον.* de oleastri corona Olympionicis tributa, vid. *Pausan.* V. 7, p. 392. *Schol. Arist. Plat.* 585. ibique *Hamsterh.* p. 179 ss. comparato *Boeckhio* ad *Pindari Schol.* p. 102.

P. 30, 2. *ἐπὶ τριχαλδεα ἦδη νέους.* νέους edit. veteres et libri nostri omnes. νέους ex coniectura *Olearius.* *Perperam.* Oenomachus post tredecim procos interemptos filiae nuptiae differebat adhuc. Idem foret, *μετὰ τριχαλδεα νέους.* — *τρεῖς καὶ δέκα.* Vulgo. *τρεῖς καὶ δέκα.* C. *τριχαλδεα.* D. *τρεῖς καὶ δέκα.* Flor. Choridemus Pseudo-Lycimmi c. 19. T. IX. p. 287. *καὶ προῆλθ' ἡ γὰρ μέχρι τριχαλδεα πῶς ὁ γόνος.* *Schol. Pind.* OL. I. 124. p. 41. *πέφυκε δὲ πρὸς καὶ δέκα ἀνδρας.* *Yratisl. τριχαλδεα.* *Schol. Apoll. Rh.* I. 782. *καὶ ἀνέτε τριχαλδεα μνηστῆρας, ὡς Ἰλίνδαρος ἱστορεῖ.* Vid. *Pindari Fragm.* T. II. 2. p. 624.

P. 30, 3. *παρὰ τοῖς σήμασιν.* *perl.* Cod. Flor.

P. 30, 5. *Οἰνομέου πικρῆ.* *victoria de Oenomaos reportata.* *δίκην.* Flor. Par. De horam vocabulorum permutatione vid. *Boisson.* ad *Aristaen.* p. 633.

XVIII

PENTHEVS.

Verissime Heynius *Bacchas insanientes* a Bacchis iam nescipiscentibus sciungit. „Quae sequuntur, ait, aliis tabulae argumentum esse debnere; narrantur tamen ita, ac si in eadem tabula alium locum, tanquam in prospectu, occupaverint.“ Idem videmus *Torkillus Baden* p. 36, cuius scriptumcula supra a me laudata quinque annos ante Heynii programma edita illum latuisse videtur. Et huius verba ob rei gravitatem apponam: „Duplex argumenti picturas, si quae occurrant in Philostrato, totidem tabulas existimabim, brevi interposito spatio, contiguas. Talis pictura Michaelis Angeli (nisi nomen pictoris summi mentiantur tabula sublesta) erat Pinacotheca Vindobonensis, orantem Iesum in cubito eandem, que ex adverso discipulos dormientes incompertam respuentem,

intercapedine area divisa. Ex hoc numero tabula est, inscripta *Aχιλλεύς τροφός*, (Lib. 2, 2.) picto in ea Achille puero qualis ad Chironem venit huiusmodi modo capto gaudens praemiaque postulans, eodemque rursus, qualem equitare Chiron docet. Similiter Bacchae Pentheum discerpentes, (Lib. 1, 18.) eundemque agnito errore deficientes, argumenta contigua, altero alteri succedente; divisa tabula, suo quaeque loco spectantur. Equidem tamen separatas tabulas fuisse conicio, cum eiusdem tabulae momenta tam disparia, qualia in hac tabula representata sunt, copulari quidem soleant (socias, *compagni*, vocare solent Itali), sed non tam arcte, quam quae eiusdem et aequabilis argumenti tenore continentur.

Prioris picturae argumentum, ab Aeschyle olim in Xantriis tractatum, *Pentheus a Bacchis discerptus*, sculptura expressum existat. Primum in sarcophago Pisae in coemeterio, quod dicitur *Campo santo*, adservato, cuius adumbrationem amicissimus Ludovicus Lund, pictor egregius, mecum olim communicavit. In hoc igitur trium Baccharum una pede alte sublato Penthei humi sedentis aurem calcans brachium sinistrum distrahit; altera ab altera parte in dextrum genu se demittens et sinistro pede genu illius dextrum premens, pedem dextrum super suum genu dextrum attrahit, ita, ut in diversas partes diripi et portentosa mulierum vi divelli videatur; tertia eaque media magno ligone caput eius caedit. Agave cum sororibus amictu longo circumdata, Pentheus in hoc et in reliquis marmoribus iuvenis est imberbis, ut in pictura (p. 30. l. 30.), atque nudus. — Magis notum est anaglyphum Iustinianum a sarcophago sera praecisum, *Galleria Guistiniani* T. II. tab. 104., *Millin Galeris mythol.* tab. 53, ubi quatuor sunt, quae Pentheum discerpunt, brachio ab una, pede ab altera arrepto, dum duo aliae capillos vellicant. *Furia* est, quae accurrit, alte cincta, endromidibus instructa, eaque manu dextra faculam olim contra Pentheum directam tenuisse videtur. Hac certe armata est Furia in argumento simillimo, Lycurgi supplicio, divinae vindictae ministra; v. anaglyphum a me denuo editum in Appendice ad *Zoegae* Commentationes (*Abhandlungen* 1817.) tab. I. et picturam vasculi in eadem tabula adhibitam. Atque hinc omnino pro Furia illam figuram habendam esse, probo. Praeterea efficta est Iohannis Cithaeronii Nympha, caput manu subacta, moerens ut Cithaeronis Genius tab. XIV. Ex altera parte marmor mutilum est, sed restant Centauri, Bacchi, ut videtur, currum trahentes, quorum Pyram alter, alter loque falso delinectus, tibias sonans, Bacchi potentiam hymnis celebrant. In anaglypho Lycergea dens non curru vehitur, sed pedes it, vel substat; potius, Furis, ut de contentatore supplicium sumant, imperans; plane ut in pictura nostra adstat, eorum mulieribus innotent.

Denique fragmentum exstat, a sarcophago et illud procul dubio desumptum, *Marm. Taurin.* T. I. tab. 9. p. 91, ubi quatuor iidem Maenades Pentheum discerpturae, alia laevo brachio, alia dextro pede, alia crinibus, ut in tabula nostra, apprehensum in partes contrarias pertrahunt, alia vero ramo, ex pinu fatali fortasse abscisso magno ictu caedit. Cum his conferri potest caecidia descripta in *Nonni Dionysiaca* XLVI, 209 ss.

Ad alterius picturae descriptionem nihil magnopere est, quod moneam, nisi quod *Cadmus et Harmonia* in serpentes mutati parrergon sunt ad locum fabulae vel obiter insipienti indicandum, minutiore quidem forma appictum. Res nota ex *Ovidio, Metam.* IV, 594, quam Philostratus praeter rem Penthei mortui annectit; neque aliter facit Euripides in fine Baccharum, et is quidem ex perversa Aeschyli imitatione, de qua re alius locus erit inquirendi, P. G. WELCKER.

Titulo Βάχχαι addit Cod. Laud. Βάχχαι sine altero Flor. et Paris.

P. 30, 7. καὶ ὑποιοὶ πέτραι — ἡ γῆ λιπαίνει. ducta haec ex Euripid. Bacch. v. 142. ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἶνον, ῥεῖ δὲ μελισσῶν γέκταρι. Ib. 704. θύραρον δὲ τις λαβοῦσ', ἐπαισεν εἰς πέτραιν, Ὅθεν φροσώδης ὕψατος ἐκπηδᾷ νοτίς. ubi *Elmsleius* quaedam in nostro loco ex Aeschyli Pentheo aut Xanthrijs derivata suspicatur. Ap. Nostrum Vit. Apoll. VI. 10. p. 258. Gymnosophistae se cum Indorum Brachmanibus comparantes, ἡμεῖς δέ, dicunt, γυμνοί· οὐχ ὑποστρόρνουσιν ἡ γῆ οὐδὲν ἐνταῦθα, οὐδὲ γάλα, ὥσπερ Βάχχαις ἡ οἶνον δίδωσιν, VI. 11. p. 248, καὶ Ἰδῶνοί τινες ἡ Ἀνδοὶ βακχεύουσιν, οἷα ἄπισταις, ὡς γάλακτος αὐτοῖς καὶ οἶνου πηγᾶς ἡ γῆ δώσει, καὶ ποτιεῖ τούτους. Cf. *Dion. Chrys.* Alexandriae cives cum Bacchi comitatu comparantem Or. XXXII. p. 682. Ap. *Aristidem* Or. Platon. I. T. II. p. 20. (III. p. 34.) καὶ γὰρ αἱ Βάχχαι ἐπειδὴ ἐνθεοὶ γένωνται, ὅθεν οἱ ἄλλοι [ἐκ τῶν γρεῶτων] οὐδὲ ὕδωρ δύνανται ὑδρεύεσθαι (ὑδρεύεσθαι optimus Barocc.), ἐκίνας μὲν καὶ γάλα ἀρύονται, si deleveris voces ἐκ τῶν γρεῶτων, a glossatore vocabulo ὅθεν adscriptas, orationem multum iuvare senties.

P. 30, 8. τὴν βῶλον, τὰ βῶλον, Flor. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 650.

P. 30, 10. ὄρεϊς ἐρεθολ. anseruntur impetu Baccharum, quae totam serpentibus coarctant ap. Euripid. Bacch. 101. nebris desque eorum nodis vinciunt. Ib. 695. Cf. *Horat.* II. Od. XLII 19. In descriptione orgiorum Catullus LXIV. 259. Pareat talis serpentibus incingebant.

P. 36, 10. καὶ θύρσοι δένδρα; οἶμαι, μὴ στάζοντα καὶ θύρσοι καὶ δένδρα corrigendum censebat Heyn. p. 62. Cf. XIV. p. 25, 19. *Pierson*. Verisim. p. 233. καὶ θύρσου, οἶμαι. ut in loco modo laudato: ἄμπειλοι καὶ θύρσου δένδρα. Hanc correctionem damnat V. D. in Nov. Act. Erudit. an. 1753. p. 283. Hoc certum videtur, thyrsos et arbores hoc loco non ut diversa distingui. Ipsi thyrsi mella manant ap. *Euripid.* Bacch. 710. ἐκ δὲ πωσίνων θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἱσταζόν ροαί. unde *Philostr.* Vit. Soph. I. 19. p. 511. τὰς δὲ ἐννοίας ἰδίας τε καὶ παραδόξους ἐκδίδωσιν, ὥσπερ οἱ Βαχχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι καὶ τοὺς ἱσμούς τοῦ γάλακτος. quae verba eximie Illustrant lectionem Euripidei versus, γάλακτος ἱσμούς εἶχον. ubi quod olim concieimus νασμούς γάλακτος — multis disputationibus locum dedit. Vid. Anal. Litt. a *F. A. Wolfio* edita Fasc. III. p. 63. et p. 67 ss. *Barkeri* Not. ad *Steph.* Th. Gr. L. T. I. p. 47. not. 3. *Elmsley* ad Bacch. 709. s. *Aelian.* H. A. V. 42. ἐν Μηδίᾳ δὲ ἀποστάζειν τῶν δένδρων ἀκούω μέλι, ὡς ὁ Εὐριπίδης ἐν ταῖς Βάχχαις ἐν τῇ Κιθαιρῶνι ῥησιν ἐκ τῶν κλάδων γλυκείας σταγόνας ἀπορρέειν. ubi κλάδοι sunt thyrsi; θύρσου χλοερὸν κανοφόρου κάμακα. *Phalaecus* commemorat in apparatu Bacchico. Anth. Pal. VI. 165. T. I. p. 237. Quum Bacchus, ut Minyae filias tereret miraculo, ferae speciem sumsisset, ap. *Parthen.* Erot. c. 10. καὶ ἐκ τῶν κελέοντων ἐρῶν νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα. quae ex poeta ducta esse, minime dubito; sed versus, quem ludens olim inde concinnavi, minus recte exhibitus in *Baetii* Epist. cr. p. 123. in hunc modum scribi debuit: αὐτῶν οἱ νέκταρ τε ῥέει γάλα τ' ἐκ κελέοντων.

P. 30, 11. καὶ ἥδε σοι ἐλάτῃ. ἡ ἐλάτῃ. Flor. abies illa, quam Megara dicitur plantasse c. XIV. p. 25, 30. *Euripid.* Bacch. 1062 s. quem expressit *Nonn.* Dion. XLVI. 152. Nostro loco imprimis spectantur Tragici versus 1107. ss. αἱ δὲ μυρτιὰν χεῖρα Προσέθεσαν ἐλάτῃ, καὶ ἀνέσπασαν χθονός. Ὑψοῦ δὲ θάσσων, ὑπόθεν χαμαιπετῆς Πήντης πρὸς οὐδας μυρτοῖς αἰμώγμασι Πενθεύς.

P. 30, 13. ἀποσευσαμένη ταῖς Βάχχαις. abies Pentheum excussum Baccharum furori tradit. ἐν εἶδει λέοντος. non in leonem mutatum, sed a mulieribus externatis pro leone habitum. Etiam hoc debetur *Euripidi* v. 1187 ss. 1175. 1194. 1212. *Nonnus* Dion. XLVI. p. 1190. ὧς φασμένη σκοπιάζε καθήμενον ὑπόθεν δένδρου Ἀχρίον οἷα λέοντα δεημάχον υἷα μήτηρ.

P. 30, 14. αἱ δὲ καὶ φαίονται τὸ θόρακα. his verbis *Philostratus* ad *Aeschyl.* Χαντρίας respicisse existimat *P. Elmsley* in Not. ad Argum. Baccharum *Euripidis* p. 5. In illa tragoedia

supplicium a Pentheo sumtum in Cithaerone; in Πενθεϊ eiusdem poetæ autem in Parnasso, si vera tradit *Schol.* ad Ennem. v. 24. In nostris verbis olim haerens, in καί, tentabam: αἱ δὲ καταξάνουσι τὸ θῆγμα, invito Boissonadio ad Heroic. p. 650. Certe et simplex verbum et compositum in eundem modum usurpatur. Locis a Viro doctissimo laudatis adde Vit. Apoll. I. 22. p. 28. οὐ γὰρ προσέτεα τοῖς λέγουσιν, ὡς ξήναντες οἱ σχύμνοι τὰς τῶν λαυνῶν μήτρας ἐκδίδονται τοῦ σπλάγγνου. in qua historia διαξάνειν est ap. *Aelian.* H. A. IV. 34. *Aristid.* Sacri Serm. II. p. 308. περιέθειν παρέχων τῷ Βορέῳ ξάλνειν εὐ καὶ καλῶς. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 799. Verbo σπαράττειν in hac re nititur *Lucian.* T. VIII. p. 19.

P. 30, 15. αἱ μὲν ἀποθήγγυνσαι τὰς χεῖρας. sic restitui ex Ald. 1. 2. Iunt. 1. C. D. G. ἀπορηγγύνσαι. Paris. ἀποθήγγυνσαι. ed. Iunt. 2. Cod. Flor. ἀποθήγγυνσαι. Morell. ἀποθήγγυνσαι. Olear. De ἀποθήγγυνσαι cogitabat *Heynius* p. 63. Ap. *Euripid.* Bacch. 1082. mater Penthei πλευραῖσιν ἀντιβάσσει τοῦ δυσδαίμονος ἀπεσπάραζεν ὄμον. — Ἰνὰ δὲ τὰν θάλατταν ἐξεργάζετο, Πηγγὺ σα σάρκα. Noster Heroic. p. 752. τὰ στέφρα θγγύνσαι, προσέκειντο τοῖς σπλάγγνοις.

P. 30, 18. εἰποὺς δ' ἂν ὡς καὶ ἀλαλίζουσιν. καὶ ὡς ἀλ. Flor. ἀλλάζουσιν. G. — τὸ ἄσθμα. G.

P. 30, 19. ἐν περιωπῇ. περιοπῇ. Paris. Vid. ad II. 21. p. 89, 31.

P. 30, 20. ἐμπλήσας τὴν παρεῖαν χόλου. nisto modo dictum hoc videbatur *Heynio*, qui tum similitum, quae legerat, non recordabatur. *Eustath.* Amor. Hysm. I. p. 22. καθ' ὅλης θυμοῦται, καθ' ὅλης ὀργίζεται, ἐρυθαίνεται (ἐρυθραίνεται tres Monacc.) τὴν παρεῖαν· δ καὶ παράδοξόν μοι δοκεῖ, θυμοῦ τιττόμενον ἐρευθος. Ὀχρεῖά πάλιν, ὡς τοῦ παντός (sic iudem libri pro παρόντος) καθ' ὅλου τοῦ τῆς Ὑσμίνης προσώπου καταρδύντος. Passim apud Nostrum genas sedes irae et nuntiae; nam in uniuersum πολλά ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κῆται γνωματεύειν τε καὶ θεωρεῖν, ut est in Vit. Apoll. II. 30. p. 83. quod obuersabatur *Philostrato Iuniori* in Prosem. p. 861. καὶ τί μὲν ἐν παρειῶν καταστάσει, τί δὲ ἐν ὀφθαλμῶν κράσει, τί δὲ ἐν ὀφρύων ἡθεί κῆται, Facit hoc iurpris Vit. Apoll. VII. 28. p. 308. de Domitiano: ἡ δὲ ὀφρὺς ἐπὶκειται τῷ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡθεί, μετὰ δ' ἡ παρεῖα χολῆς. Infra II. 2. p. 812. de Achille: πρῶντι δὲ αὐτὸ ἀκάκῃ βλέμματι, καὶ παρειᾷ μάλα λευκ. II. 19. p. 842. μεσθίαμα θυμῷ συγκεκραμένον ἡ παρεῖα πέμπει.

P. 30, 20. τὸν δὲ οἰστρον· προσβλαχέουσας ταῖς γυναιξίν. τὸ δὲ et προσβλαχέουσας. Gr. *Aelian.* V. H. III. 421. ἀκούει δὲ

ὅτι καὶ ταῖς Λακεδαιμοναῖς γυναῖξιν ἐνέπειτ' τις οἰστρος βακ-
χικός. *Heliodor.* VI. 8. p. 237. ἡ Χαρίκλεια δὲ — βάκχινόν τε
οἰστροθεῖσα. Insolentius autem Bacchus dicitur oestrum i. e.
furorem bacchiacum mulieribus illis προσβακχεῦσαι, pro eo quod
vulgo dicitur, ἐμβακχεύσαι τὰς γυναῖκας εἰς μανίαν. ut ap. *The-
mist.* Or. XKIV. p. 304. B. ὁ δ' ἀγαλλνωτός ὢν κοσμιόγητι,
πολλάκις καὶ εἰς ἀταξίαν ἄμουσιν ἐμβακχεύεται. *Plutarch.*
T. II. p. 1091. C. εἰς βρόμους καὶ ὀλοθυμούς ἐμβακχεύοντες
ὑπ' ἡδονῆς. Verbum προσβακχεύειν vi neutra, sed structura hand
abseimili habetur in *Heroic.* p. 666 a. ὅτε δὲ καὶ μαντικῆς σοφίας
ἀμφοροῦνται, καὶ τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακχεύει.

P. 30, 23. ἀκούειν φασί. φησί. Flor.

P. 30, 24. τὰ δὲ ἑγγύς ταῦτα ἤδη, Θῆβαι. ταῦτα, Θῆβαι
ἤδη. Flor. Paris.

P. 30, 25. καὶ θρήνος ἐπὶ τῇ ἄγρῳ. haec verba om. C. D.
ἀγορᾷ. Morell. cum *Nigro*, qui vertit: et in furo luctus. ἄγρῳ.
edit. vet. et margo Morell. Ap. *Euripid.* Bacch. 1136. Agave
cum Penthei capite redeunti gratulatur chorus: εὐτυχεῖς τᾷδ' ἄγρῳ.
Nepht. Dion. XLVI. p. 1192. 17. de eadem: ψευδομένου δὲ
λέοντος ἀγαλλομένη χάριν ἄγρης τοῖον ἀπερροῖσθαι ἐπος λυσ-
σιδέει λαμψ.

P. 30, 26. καὶ ξυναρμόττουσιν οἱ προσήκοντες τὸν νεκρόν,
εἰ πῃ σωθείη τῷ τάφῳ. *Euripid.* l. c. 1190. κεῖται δὲ χωρὶς
σῶμα, τὸ μὲν ὑπὸ στύφλοις Πέτραις, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυθύλῳ
φύβῃ, Οὐ δῆδιον ζήτημα. et v. 1170. ubi Cadmus: Πενθέως —
σῶμα μοχθίων μυρτοῖς ζητήμασι φέρω τόδ' εὐρὼν ἐν Κιθαιρῶ-
νος πευχαῖς, Διασπαράκτον, κοῦδ' ἐν ἐν ταυτῷ πύθῳ Λαβών,
ἐν ὕλῃ κείμενον δυσευρέτω. Cf. 1252 a. Haec imitatus est *So-
neca* in *Hippol.* 1256. *Disiecta genitor membra laceri corporis*
In ordinem dispone, et errantes loco Restitue partes.

P. 30, 28. πρόκειται. προσκείται. Flor. πρόκειται. Paris.
-- οὐκέτ' ἀμφίβολος. iam ab ipais agnitam mulieribus. Cf. *Eur-
ipid.* l. c. v. 1235 ss.

P. 30, 29. ἀλλ' οἶα καὶ τῷ Διονύσῳ ἐλεεῖν. ἐλεῖν.
Paris.

P. 30, 30. γεωτάτη καὶ ἀπαλή τὴν γένυν. in eadem tra-
goedia v. 1137. νέος ὁ μόσχος ἄρτι γένυν ὑπὸ κόρουδ' ἀπαλό-
τριχα κατάχομον βάλλει i. e. ἐκβάλλει.

P. 30, 31. ἃς οὔτε κιττός ἤρεψεν. *Infra* c. XXIII. p. 36,
27. de fonte Bacchico: ἀμπέλῳ γούν καὶ κιττῷ ἤρεπται. *Tiresias*
ap. *Euripid.* 303. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ Κάδμος, δὴ σὺ διαγελᾷς,
Κισσῷ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν. ubi vid. *Elmsl. Pindar.*
Ol. XIII. 45. δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων. *Nem.* VI.

71. βοτάνη τέ νιν πόθ' ἃ λέοντος Νικήσαντ' ἔφατε. *Oppian. Cyn. IV. 200.* ὡς δὲ βοτῶς πολλοῖσιν ἐρεψάμενος κατίνουσι Πυγμαχίης ἐν ἡγῶσιν.

P. 31, 1. Ἐρῶννυτο [μὲν ὑπ' αὐτῶν. sic Flor. et Paris. γὰρ ὑπ' αὐτῶν. editt. vett. ἐπ' αὐτῶν. Morell. et Olear. Obscurior locus ob pronomina αὐτῶν et αὐτάς. Et αὐτῶν quidem ad Bacchici furoris instrumenta referas, quae in praecedentibus commemorantur, capitis rotatio, tibia, hederæ etiam; ut est ap. *Ovid. Met. III. 705. Penthea — ictus longis ululatibus aether Morit, et audita clangore recanduit ira.* Sed quid facias cum αὐτάς? Hoc certe pronomēn ad Bacchas debet referri, quarum tamen in praecedentibus nulla facta mentio. Quare vide, an locus sit integer. Si post οἱστρος quaedam olim de Bacchis fuerunt dicta, quae nunc interciderunt, noster locus facilem habet interpretationem: Pentheum Baccharum (αὐτῶν) ululatus ita fuisse concitatum, ipsumque viciassim perviciacia sua, religionisque contemptu illas in se concitasse. Sic II. 21. de Antaeo in Herculem superbiente, τοιοῦτό τι πρὸς τὸν Ἡρακλέα τοικῶς λέγειν, καὶ φωνῆς αὐτὸν τῇ ὕψει. *Vit. Apoll. II. 14. p. 65. λέων ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σκύμνων δεινὸν βλέπει, καὶ φωνῆσιν ἑαυτὸν μάχης ἄπτεσθαι.* IV. 7. p. 145. σπουδῇ δὲ ὄρων τοὺς Σμυρναίους καὶ πάντων (Fort. Σμ. ἀπάντων) ἀπτομένους λόγων, ἐπερῶννε καὶ σπουδαιοτέρους ἐποίει. IV. 38. p. 179. ὑπὸ τῶν τοῦ Ἀπολλωνίου λόγων συγκροτηθέντες, ἀποθνήσκουσιν ὑπὲρ φιλοσοφίας ἐρῶντο. V. 34. p. 217. ὁ γὰρ τὴν ταραχὴν τῶν ἐκείνου πραγμάτων εὖ τιθέμενος, ἐρῶννέ ποι (Leg. που. ex *Vratil. μου*) τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ πάντα, οὐς κακῶς ἐρῶντο. VII. 8. p. 285. τοὺς ἄνδρας ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθερίας ἐρῶννυ. *Plutarch. Vit. Timol. c. 25.* τοὺς μὲν οὖν Τιμολέων κέρδος ἡγεῖτο πρὸ τῆς μάχης φανεροὺς γεγονότας, τοὺς δ' ἄλλους ἐπιρρώσας, κατὰ τάχος ἦγεν πρὸς τὸν Κρίμησον ποταμὸν. quae verba contra *Reiskii* correctionem taceatur G. H. Moser in *Creuzeri Melet. Fasc. II. p. 34. s.*

P. 31, 2. ἐμαίνετο δὲ αὐτὸ τὸ μὴ μετὰ Διονύσου μαλγεσθαι. Similiter *Lucian. in Anth. Pal. XI. 429.* Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυος ἤθελε νῆφειν, Τοῦνεκα καὶ μεθύειν αὐτὸς ἔδοξε μόνος.

P. 31, 3. καὶ τὰ τῶν γυναικῶν ἡγῶμεθα. ante postremam vocem καὶ inserit. C. D.

P. 31, 4. οἷα μὲν γὰρ ἐν τῷ Κιδαιῶνι ἡγνόησαν. *Xenoph. Cyrop. VII. 3. 13.* κατὰκτείνων τὴν τε γυναῖκα, οἷου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἷαν γυναῖκα κατακτείνων οὐκέτι ὄψοιτο.

Tryphiodor. v. 398. καὶ σὲ πάτερ καὶ μητέρα ὀδύρομαι, οἷά μοι ἦθ' Ἀμφότεροι πείσεσθε.

P. 31, 8. ὡς μεστὰ τοῦ ἄθλου φέρονται. *ut nihil agis inf animo nisi certamen.* μεστὰ. Paris. μεστὰ τοῦ ἄθλου. *ut apī Nostrum Vit. Apoll. V. 7. p. 193. in verbis passim emendandis: τί οὖν; εἰ τις αὐτῶν (τῶν τραγηδῶν) μετὰ τὸν Οἰνάμαον ἢ τὸν Κρεσφόντην, ἀπελθὼν τοῦ θεάτρον, μεστὸς οὕτω τοῦ προσωπείου γένοιτο, ὡς ἄρχειν μὲν ἑτέρων βούλεσθαι, τύραννον δὲ αὐτὸν ἡγεῖσθαι, τί φῆσαις τοῦτον; ἄρ' οὐκ ἔλλει βόρου δεῖσθαι (sic Vratul.) καὶ φαρμακαποσίας, ὁπόση τῆς ἀπορώπου (sic idem pro νεύς) ἐκκαθαίρει; Ib. c. 24. p. 206. καὶ ἡ Ἀλγυπτος δὲ ἡ ἄνω μεστοὶ θεολογίας ἄντες. Vid. Boissac ad Aristaeon. p. 491.*

P. 31, 9. συνεξάιρουνσαι τὴν ἡχὴν τοῦ ὄρους. ἡχῶ. D. *Mirā verūtur: clamore quam alte mons surgit subleato. Est potius: clamoribus sublatis Echo in monte suscitantes. ἐξεγείρουνσαι. Vtrumque verbum iungitur ap. Lucian. de Dom. c. 4. T. VIII. p. 93. ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξάιρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι.*

P. 31, 10. ἐνταῦθα δὲ καθίστανται παρίστανται. Flor.

P. 31, 11. ἰζάνουσαι δὲ κατὰ τῆς γῆς, τῆς μὲν ἐς γόνατα ἢ κεφαλὴν βρίθει, τῆς δὲ ἐς ὦμον. ἰζάνουσαι δέ. Flor. Paris. Bene habet participium absolutum. Exscripsit haec *Aristaenet. II. 5. p. 78. ἀλλὰ πικρὰς ὀδύνας μεταξὺ πως ἡσθόμην. Πικρὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾷ καὶ φλέγεται μοι δοκεῖ. τοτὲ μὲν οὖν εἰς τὰ γόνατα ἢ κεφαλὴν βρίθει, τοτὲ δ' εἰς ὦμον ἐγκλίνει. Caput inter genua depositum, ut Appuleius loquitur Metam. IV. p. 80. gravis luctus significationem habet. Hinc in Cebetis Tabula p. 82. ἢ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖς γόνασιν ἔχουσα, λύπη. quem locum cum aliis illustravit Boettiger. in Ilythia p. 44. s. et A. G. Langius in *Welckeri Zeitschrift* T. I. p. 497. 1. ubi videndus etiam Editor. Gemmam ex *Begeri Excid. Troiae* p. 31. *Langius* adiunxit in *Vindic. Trag. Rom.* p. 37.*

P. 31, 13. ἢ δ' Ἀγαυή. ἢ δ' Ἀγανή. Accentum retrahi, non expectato, librorum adsestau. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 899. *Elmsley* ad *Eurip. Bacch.* 229.

P. 31, 15. τὸ μὲν ἐς χεῖρας. χεῖρας. Flor. — τὸ δὲ ἐς παρειαί. *obversabantur* Nostro fortasse quae de Bacchia ex proelio cum viris redeuntibus narrat Nuntius ap. *Euripid.* 721. πάλιν δ' ἐχώρουν ὄθεν ἐκίνησαν πόδα Κρήγας ἐπ' αἰτάς, εἰς ἀνῆλ' αὐταῖς θεός. Νύσαντο δ' αἶμα, σταγόνα δ' ἐκ πικρῆδων Γλώσση δρᾶμοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.

P. 31, 16. ἐς τὰ γυμνά. γυμνάν. G.

P. 31, 19. δράκοντες γὰρ ἤδη ἐκ μοιρῶν γίγνονται. μειρῶν. G. ἐκ μηρῶν emendavi in Exercitatu. cr. I. p. 147. probante Heynido. De Typhone Anton. Liber. c. XXVIII. p. 224. ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγισται δράκόντων σπεῖραι (ἐκπεφύκεισαν). Lucian. Dea Syr. c. 14. T. IX. p. 96. de Derceto: ἡμισέη μὲν γυνή, τὸ δὲ ὀκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρῇ ἀποτέτνεται. De Cecrope Himer. Or. VII. 4. p. 318. οὐπω κα-
θαρός ὁ Κέκροψ ἄνθρωπος, ὅτε τὰς ἐκ λαγόνων σπείρας τῆς μητρὸς εἶχεν. De mutatione Cadmi et Harmoniae locus est mutilus in Eurip. Tragoedia 1328 s. Cf. Ovid. Metam. IV. 575. ss. Heyn. ad Apollodor. III. 5. 4.

P. 31, 20. φροῦδοι πόδες, φροῦδοι γλουτοί. Simili colore Strepsiadēs in Nubib. 720. φροῦδα τὰ χροήματα, φρούδη χροιά, φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς. Quae sequuntur egregie illustrantur verbis Ovidii l. c. 576. ss. *durataeque cuti squamas increscere sentit — Brachia iam restant: quae restant brachia tendit; Et lacrimis per adhuc humana fluentibus ora, Accede, o coniux, accede, miserrima, dixit: Dumque aliquid superest de me, me tango, manumque Accipe, dum manus est, tum non totum occupat anguis.*

XIX.

TYRRHENI.

In *Tyrrhenorum transformatione* effingenda picturae auctor et ab Homérico hymno, Ovidio ac Nonno, iuxta quos Bacchum de littore piratae in navem suam rapiunt, et a Naxiorum narratione propius abest, quam a spectabili illo Lysicratis monumento, in quo res non in mari agitur, sed Tyrrheni de littore in mare coniiciuntur. Naxii, ut ex Aglaosthenis Naxicis tradit *Hyginus P. A. II, 17*, piratas Bacchum puerum, quum Naxum ad nutrices transevehendum recepissent, spe praedae inductos (Baccharum ventustatem et vinum Maroneum ponit Noster), navem avertere conatos esse narrabant: quod suspicatus Bacchus comites suos symphoniam canere iubet, qua audita Tyrrheni saltandi furore correpti in mare se proiciunt et in Delphinos mutantur. Pictori proprium est, quod Bacchum nave sua vectum alia navis adoritur.

Et piratarum quidem navis, glauco colore inducta, puppi tenui, inflexa et in piscis caudam exeunte, speciem praebat ceti marini. Pictae puppes et carinae ex multis veterum, praesertim poetarum

Romanorum locis notae sunt, pietaque in puppibus numina tutelaria, et fuit peculiare aliquod navium extrinsecus pingendarum genus, de quo *Plinius XXXV, 41.*: *Tertium genus accessit, resolutis igne ceris, penicillo utendi: quae pittura in navibus nec sole nec sale nec ventis corrumpitur.* *Seneca Ep. 76: Navis bona dicitur, non quae prestipis coloribus picta est, — sed stabilis et firma.* Hieronis illam navem convenientibus picturis totam fuisse exornatam legimus *Athen. V. p. 208. B.* Protagenem paves pinxisse usque ad annum aetatis quinquagesimum, refert *Plinius XXXV, 36, 20.*; et multo antiquiorem navium pictorem, Mimnetum, ex *Hipponacte* fr. 7. cognoscimus. Quid, quod huius usus ac artis initia, quod mihi quidem dubium non videtur, in Homeris navibus *μυλτοπαῖς*, *Il. II. 637.* (*μυλτοπαῖς* vocat *Herodotus III, 58.*) inveniuntur. Praeterea oculus in prora (utrinque) appictus erat, quod ornamentum tantum abest, ne privam et huiusmodi prorae, cui nomen navis inscribi solebat, *oculus* appellaretur. *PoN. I, 86.* Obvius est hic oculus in Columna Traiani nr. 236. editionis Lostii, in nave Solis in vasculo ap. *Winckelmannum, Monum. ined. tab. 22,* nunc inter vascula a *Dubois Maisonneuve* edita tab. I, in zophoro Capitolino cum curticulo navali, *Mus. Capit. T. IV, tab. 34,* in Vlyssis nave Sirenes praetervehentis in sarcophago aedium Barberinianarum cum novem Musis in parte antica. *Zoega* in notis ad *Winckelmannum* mss. illo oculo prodi censet, vetustissimos homines navigia tanquam animantia fretum percursantia admiratos esse, eodemque trahit naves in *Pictur. Hercul. T. I. tab. 46.* cum proris in faciem humanam edolatis. Mihi, quamvis haud nego, quod monumenta testantur, et quod ipsius Homeri naves, quibus commune est cum delphinis epitheton *μεγαλήτης*, testari videntur, veteres, nisi animalium qualiumcunque, cetorum utique speciem in navigiis affectasse, unde ortum traxit navale illud insigne pinnas referens, quod aplustre dicitur, oculus tamen magis specialiter *circumspicientiae*, in nave igitur, quoties figurae ratione non habita adhiberetur, Lyncei cuiusdam oculati tessera fuisse videtur, qui apud *Nostrum II, 15. p. 75, 20.* prorae praepositus est, aut Melanthi, quem *prorae tutelam* vocat *Ovidius*, aut Palinuri, qui *stans in puppi explorat ventos.* (Fuerunt enim et naves *ἀμφοτρουμναι*, *Suid. v. Αἰσπος.* et in zophoro Capitolino gubernaculo prora etiam instructa est.) Cum eiusdem admonitionis vi oculus in scutis positus est, *Tischbein. Vasc. T. IV. tab. 27,* et in tela e scuto dependente, ignoto antea armaturas genere, in *Vasc. Tischb. T. IV. tab. 51.* et in *Vasc. Coghill. a Millingen* editis tab. 10. Lyrac tamen etiam idem ornamentum iniunctum est ap.

ap. *Tischb. T. II. tab. 59.* Prorae insigni alludere *Aeschylum Suppl. 730.*: Καὶ πρῶτα πρὸςθεν ὄμμασι βλέπουσ' ὄδον, Commentatores non animadverterunt. Aliis eiusdem poetae locis nostram huius symboli explicationem adstruere licet. *Sept. c. Th. 3.* χρῆ λέγειν τὰ καίρια, Ὅστις φυλάσσει πρῶτος ἐν πρῶτῃ πόλει. *Ota κα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὑπνῳ. Pers. 976.* ἡ καὶ Περσῶν αἰτοῦ Σὸν πιστὸν ὄντ' ὀφθαλμόν, ubi cf. Schütz. Domus oculus vocatur Orestes, *Choeph. 931.* et omnino dominus, *Pers. 167.* Apud Aegyptios oculus symbolum erat dei πανόπλου, et maxime Osiridis, v. *Creuz. Commentat. Herod. p. 408 a.* Ceterum in nostro navigio oculum simul ad ceti speciem angendam facere liquet. Sed falsum est, quod Philostratus ait, qui saepe nugas argutulas mavult comminisci, quum veras picturae rationes eruere, navigium ad terrorem incutiendum et colore ceti marini depictum et oculis trucidis scilicet aspectus praeditum esse, qua fictione Heynius in errorem se duci passus est. Non monstrosam piratarum navi formam destinavit pictor, sed eam, qua vitae eorum conditio declararetur; neque alio consilio delphinorum genus electum est, in quos converterentur Tyrrheni, eoque totus huius tabulae intimus sensus, nisi egregie fallimur, recludi poterit. Mutationis istius obiter indicabo monumentum minus obvium, gemmam Etruscam in *Lansii* libro, qui inscribitur *Saggio di lingua Etrusca T. II. tab. VIII, 3, p. 141.* Gorii enim explicatio praefenda est.

Contra Bacchi navis, quae sacra sive θεωρεῖς optime vocatur, proram habet in pardalis figuram elaboratam, quae bestia a Baccho et vino haud ferè minus inseparabilis est quam a Nereo cete. Ipsa navigia externa specie quasi symbula sunt diversorum vitae generum, vitium cultorum et mercatorum piratarumque, diversorumque sacrorum. Hoc igitur vel solo gratum illud efficitur, quod ex disparibus et contrariis certa ratione et loco commodo iunctis existit. Sed reliqua etiam omnia inter se quam maxime opposita sunt. Hic enim orgia celebrantur, dum illic socii navales supplicio miraculoso in delphinos mutantur. Piratica navis iis omnibus, quae bellicis opus sunt, instructa; in nave sacra pro malo thyrsus erat et ex eo, subtili invento, vela purpurea intextis Maenadibus et Satyris in Tmolio bacchantibus, vitibus et hederis *), ita suspensa, ut ipsae Tmoli rupes et cavernae huc translatae et veri comites

*) p. 32. l. ult. Ita enim verba κατηρεφῇ δὲ τῇ ναὺν ἀμπέλω κ. τ. λ. ob nexum cum Bacchiis intextis intelligi possunt, quamvis in hymno etiam in nave vites nascuntur sponte.

Bacchici auper navis constratum picti cum illis in unam seriem coalescere viderentur. Hinc est, quod rupi Bacchidam navem comparat auctor (p. 52, 20.). Satyricas scenas arboribus, speluncis, montibus reliquisque agrestibus rebus ornatas fuisse, *Vitruvius V*, 8. docet. Vini fons quasi ex interiore navi scaturiebat. Panthera, quae Lycurgum et in anaglypho Iustiniano Pentheum lacerat, hic etiam Bacchi adversarios inhiat. F. G. WELCKER.

Titulus: *Νῆες Διώνυσος ἢ Τυρρηνολ.* C. D. *Philostratus* in hac tabula enarranda sequitur inprimis Hymn. Homer. VII. εἰς Διώνυσον. Fabulam a *Nonno* quoque narratam in Dion. XLV. p. 766. s. illustravit *Groddeck*. in Diss. de H. Homer. Reliq. p. 63.

P. 31, 25. καὶ θεῶν. proprie ea, quae θεῶν sacram legationem obeuntes vehit. Heroic. p. 740. θεῶν δὲ ναὺς ἐκ Ἀήλου πύραυροι. Schol. ἡ τοὺς θεῶν ἔχουσα. Notissima ἡ Ἀήλια θεῶν, de qua *Heindorf*. ad *Phaedon*. p. 6. Solebant autem οἱ θεῶν, chorasque sacer iis additus, vestibus theoricis instructi esse, quas *Theophrasto* ap. *Athen*. X. p. 424. F. ubi vulgo, ἱμάτια τῶν Θεραϊκῶν, restitutas voluit *Spanh.* ad *Callim.* H. in Del. 314. p. 586. cuius coniecturae non recordatus est eruditissimus *Schweighäuser*. Theseus in *Euripid.* Suppl. 108. munitum lugubri habitu aris advolutarum coetum miratur, κουράς τε καὶ παλῶμακ' οὐ θεῶν. Vestitum χήρυκος θεῶν descriptam vide ap. *Bustath.* de Amor. Hymn. I. init. θεῶν pompam ap. *Heliodor.* III. 2. p. 108. s. *Achill. Tot.* II. 15. p. 38. Hoc loco Bacchi navis, quae omnem eius comitatum, tamquam ad sacra celebranda instructum et exornatum veherat, rectissime appellatur θεῶν. — In proximis his θαλάττης scripsimus cum *Floy*, Paris.

P. 31, 29. καὶ ἐπιβρόθουσιν αἱ Βάχχαι. *Bacchae adstre-punt.* *Euripid.* Hec. 553. λαοὶ δ' ἐπεβρόθησαν. *Orest.* 889. ἐπεβρόθησαν δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι, οἱ δ' οὐκ ἐπὶ γούν. unde fortasse *Pseuda-Orph.* Argon. 295. δὲ ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ γούν· ἐν δ' ἄρα φωνῇ λαὸς ἐπεβρόθευεν, Μινύαις ἐπὶ κοίρακόν εἶναι Ἀλαίεθην.

P. 31, 30. ἀρμονία δὲ ὁλόση δογιάζει. musica quae in orgiis utriusque solet. i. e. musica sacrae indolis, quae animos religioso quodam horrore implet. Alibi δογιάζειν est orgia celebrare. *Hermias* ad *Platon.* *Phaedr.* p. 159. τὸ τὰ ὄργια μετιέναι καὶ τὰ μυστήρια δογιάζειν λέγεται. *Apoll. Rh.* II. 905. ἐνδ' ἐνέπονσι Διὸς Νυσήιον νῆα — δογιάσαι.

P. 31, 31. καθάπερ ἡ Λυδῶν γῆ. fere ut supra p. 29. τὸ δὲ ἄρμα ἴσα τῇ γῇ. κῆν θαλάτταν διεστέχει. mare viam deo

praebet non minus tutam, quam terra continens, et quidem Lydia, quam primam ille ad cultum suum adduxerat. Hoc autem efficiebatur sacra illa musica, quae mare haud secus ac homines demulcebat. τὰ νῶτα θαλάσσης, ut *Philostr. Iun. IX. p. 122, 32.* de Pelope: ἐπ' ἀδιάντῳ ἄξονι τὰ τῆς γαλήνης διαδέων νῶτα. Vid. *Boisson. ad Heroic. p. 655.* Novi autem, qui ob musices commemorationem suspicaretur, Nostrium non scripsisse, ἡ δὲ ὑπέχει τὰ ξαντῆς νῶτα — sed τὰ ξαντῆς ὠτα; ut mare diceretur Baccho non minus fuisse dicto audiens, quam olim terra Lydia. Et certis sic loquuntur veteres. *Aelien. H. A. VIII. 17.* ὅτε σκολὴ μανθάνει, οὗτος ὑπέχων τὰ ὠτα ἀκούεται. *Themist. Or. VIII. p. 107. A.* ὅταν οὖν αὐτὸς μὲν ὑπέχῃς τὰ ὠτα. *Or. XV. p. 184. D.* de Hesiodo: καὶ ταῦτα ᾄδοντι αὐτῷ ἐκ τοῦ Ἑλικωνος τὰ ὠτα ὑπέχον οἱ Ἕλληνες καὶ ἐκηλοῦντο. *Synesius p. 90. A.* τῷ πατρὶ τὰ ὠτα ὑπέχε. *Proclus H. in Minerv. 33.* κέκλυθι, κέκλυθι, καὶ μοι μελίχως οὐας ὑπόσχε. Nec inapte, τῇ θαλάσῃ, quae dea est, coniunguntur Ponti et numerosae mater sobolis (cf. *XXVII. p. 43, 9.*), aures tribuuntur. Nemo ignorat auritas quercus ap. *Horat. l. Od. XII. 14.* cum quibus comparantur auriti muri, ope musices exstructi, ap. *Siden. Apoll. XVI. 4.* saxis se lyra demulceri passis, ut venti et mare Orphei cantu ap. *Antip. Sid. Ep. LXVII.* Cf. *Orphei Argon. v. 1061. 2.* Plurimum huc facit Noster *II. 15. p. 75, 3.* καὶ θέλγει τὴν θαλάτταν Ὀρφεὺς ᾄδων. ἡ δὲ ἀκούει, καὶ ὑπὸ τῇ ᾠδῇ πέσαι ὁ Ἄλκων. ὠτα et νῶτα passim confunduntur. Vid. *XXIII. p. 38, 2.* Equidem pro hisu haec habeo, non pro emendatione.

P. 32, 2. καὶ ἀπολώλασιν. καὶ om. Flor. Par. — Ante verba τῆς ἡ γράφη inseritur ὁ παῖς in C. D. C. et Cod. Angl. ut statim *Φιλόστρατος* in C, ὁ διδάσκαλος in D. ante τὸν *Διόρυσον*. Nihil interest, utrum puerum illa verba interrogandi causa interiecisse, an solum rhetorem ea omnia dixisse existimes.

P. 32, 4. λόγουν. λόγον. G. θηλύς τε. θηλυτέ, G. P.

P. 32, 5. καὶ χρυσοῦς τὴν ναῦν. de homine navem auro et divitiis onustam habente, non sine audacia dictum. De moribus frequens ὁ χρυσοῦς. *Antiphan. ap. Athen. XIII. p. 572. A.* ἡθὺς το χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης. Vid. *Bergler. ad Alciphr. III. 17. p. 314.* Sensu proprio, sed respectu ad illam translationem habito, *Epigr. in Stat. Aurig. X.* ἐνθεν ἀνέστη Χρύσεος ἀντ' ἀρετῆς, χάλκεος ἀντ' πόρων. Ap. *Antip. Thess. in Anth. Pal. V. 31.* de Venere, καὶ χρυσοῦν τέλει καὶ χάλκεον ἄνδρ' ἐφύλησεν, Καὶ τοὺς ἀργυρέους οὐλοῖ ἀποστρέφεται. ubi bene *nummatus* est, respectu habito ad homines aureae aetatis, qui

όλόχρυσοι. *Lucian. Saturn. c. 8. T. IX. p. 10.* Mercator dives
 επίχρυσος ap. *Heliódor. II. 8, p. 62.*

P. 32, 6. γυναῖά τε, γυνεά τε. G. cum hac descriptione
Olearius comparavit Luciani Bacch. c. 1. T. VII. p. 303. s. ubi Si-
 lenus πρεσβύτης, γάρθηκι ἐπερείδόμενος.

P. 32, 9. καὶ αὐτὸς ὁ Μάρων. hunc in Bacchi comitatu
 memoraverant antiquiores, ut ap. *Athen. I. p. 33. D.* et passim
Nonnus Dion. XVIII. 107. ss. ΗΓΥΗΕ. Cf. *Wesseling ad Diod.*
Sic. I. 18. T. I. p. 21, 81. Moser ad *Nonni* kibros sex p. 247. s.
 Notabilis de Marone locus *Heroic. II. 8. p. 680.*

P. 32, 9. καὶ Πᾶνας. Πᾶνα. Flor. Πᾶνας cum Satyris et
 Παιήποιο habes ap. *Mosch. Id. III. 27. s.*

P. 32, 10. αὐτοὶ μὲν ἄξασθαι τὰς Βάκχας. ἄξασθαι. C. ut
 p. 28, 16. Subaudiendum verbum, ut θέλοντες, προθυμούμενοι,
 aut simile, ex verbis λοχῶσι Τυρρῆνοὶ assumendum.

P. 32, 11. αἰγας δὲ ἀνήσειν ἐκείνοις. ἀνήσει. G. Vix recte
 Latinus interpres: capras illis pascendas permissuri. Hoc vult
 potius, Tyrrhenos Panibus τραγοσκελεσι μῆναι τράγων in capra-
 rum gregibus destinasse. Pan enim αἰγισβάτης. Vid. *Andr. Pal.*
XII. 41. ibique *Not. p. 739.* et *Baeckh. ad Pindar. T. II. 2.*
 p. 664.

P. 32, 14. ἐπωτῖσι τε γὰρ. τε om. Flor. — καὶ σιδηραὶ
 αὐτῇ χεῖρες. σιδηραὶ. Vulgo. Cf. de his instrumentis *Wesseling.*
 ad *Diod. Sic. XVII. 44, p. 194.* ἐπωτῖδας illustrat *Schol. Thucy-
 cid. VII. 34. δρεπάνα ἐπὶ δορῶν.* Simili circumscriptione *Plato*
 in *Lach. p. 183. D.* τὸ δὲ σόφισμα τὸ τοῦ δρεπάνου πρὸς τῇ
 λόγχῃ. δρεπανηφόρους κερατας in defensione murorum urbis
 oppugnatae commemorat *Diod. Sic. XVII. 44, p. 193. 9.*

P. 32, 16. ὡς ἐντυγχάνοντας. καὶ ante ὡς excidisse suspi-
 cor, quod quam facile fieri potuerit, docuimus ad *Achill. Tat.*
 p. 643. et 987.

P. 32, 18. βλοσυροῖς. βλοσυροῖς. C, D. Sic iterum *II. 25.*
 p. 92, 15.

P. 32, 21. ἡ δὲ τοῦ Διονύσου ναὺς τὰ μὲν ἄλλα πέτρῃ
 μοι διέλκασται, restitui lectionem editt. vett. cum qua libri nostri
 consentiunt, πέτρῃ μοι δοκεῖ διέλκασται, Codd. Angl. unde *Olear.*
 dedit, πέτρῃ μοι δοκεῖν διέλκασται. Quum etiam Codd. qui-
 dam Parisini δοκεῖ exhibeant, *Oscanus* in *Auctar. Lex. Gr. p. 59.*
 aut hoc servato διέλκασται legendum, aut, δοκεῖ cum altera parte
 Codd. Parisin. omisso, διέλκασται servandum censet. V. D. in
 marg. *Aldinae Bibl. Goettingensis* coniecit: πέτρῃ, μὴ δέ, ἐλκ-
 σται. Sed ἢ δέ requiritur. Vox πέτρα si genuina est, non aliter
 potest accipi, quam *Welckerus* fecit, nave ob vites et hederam, per

fundo serpentem, sacri montis Bacchici speciem referente. Sic Horat. II. Od. XIX. 1. se Bacchum in remotis rupibus, ἐν πέτραις πεχωρημέναις, carmina docentem vidiſſe narrat; quas ὄρη εὖναι appellat. Euripides Bacch. 747. *) At scrupulum inicit hoc, quod verba, comparisonem illam cum rupe, per se haud parum inaptam; illustrantia et emollientia. (κατηρεψῇ τὴν ναῦν ἀμπέλω καὶ κιστῶ φάσθαι, καὶ βότρυς ὑπὲρ αὐτῆς ἀλωρεῖσθαι) post longius demum intervallum adduntur; tum, quod vites, hedera, fons vini et quas praeterea huc trahas, ad interiora navis spectant; nostro autem loco externa eius species describitur, quae et rupi similis, et pantherae, ejus squamatae! Quamquam squamarum speciem cymbala navī appensa efficiunt, nec illae prohibent, quomhus totum navigii corpus feras fuerit simile. Nec tamen cum Heynia sentio, qui litterarum vestigia secutus, τὰ μὲν ἄλλα τετράποδι εἰχασται, suspicatur; θηρὶ enim tum scripisset sophista. Sic Argo navis ap. Catull. Epith. Pel. v. 14. feri vulgus monstrum, τέρας ἀγροικόν, si, quod equidem arbitror, recte haec verba iunxit Huschkius in Ep. crit. p. 98. et Casp. Orelli in Ed. Poet. Latin. p. 89. Navibus Calchorum visis — ἄσπετα πῦμα λείπον. Ποιμένες ἀγραυλοί, νηῶν φόβῳ, οἷά τε θῆρας ὀσσομένοι πόντου μεγαλήτεος ἐξανιόντας. Apoll. Rhod. IV. 316. s. Facit huc Hesych. in Σαμακὸς τρόπος. unde versum: Ναῦς δὲ τις ἀκύροτος Σαμία, σὺς εἶδος ἔχουσα. inter Choerili reliquias retulit doctissimus Naeske p. 154. ss. qui hinc explicuit Herodot. VIII. 59. τῶν νηῶν χαλκρεὺς ἔχουσιν καὶ πρόρας. Plutarch. Vit. Pericl. c. 26, T. I. p. 307. ἡ δὲ Σάμια ναὺς ἔστιν ἀκύροτος. ut recte emendavit Io. Enschedé de Tutej. et Ina Nav. c. IV. p. 44, et Coray, quem vide p. 462. s. Andromedam narrat Conon c. 40. a Phoeniciis raptam fuisse nave, κῆτος ἀπαλλῆτα: κῆτος δ' αὐτὴ ἐκαλεῖτο, ἣ μύθησιν ἔχουσα τοῦ ζωῦ, ἣ καὶ κατὰ τύχην. Hinc fabulam de Arione interpretatur Tzetza in Chil. I. 17, citharodum illum dicens ἐν νηὶ δελφινομόρφῳ in Peloponnesum fuisse servatum. Huc referas etiam Non. Marc. p. 635. Pristis naxigii genus, a forma pristum marinarum, quae longi corporis sunt, sed angusti. Quare si reperiri possit naxias feras quinsdam marinae aut terrestris, cum Bacchicis sacris coniunctae, quod syllabis πετραμοῖδι commode possit substitui, rupi illi Bacchicas facile renuntiaverim.

P. 32, 22. φοιλιωτὸς δὲ ὀράται. φοιλιωτῇ. Flor. Paria.

*) Num apud Nostrum scribendum; πέτραι οἰνάδι aut εὐάδι εἰχασται?

fortasse rectius. — τὰ ἐς πρῶραν. τὸ ἐς. Flor. Sed vide an recte habeat πρῶραν, quum sequatur: τὴν δὲ πρῶραν ἐς χροσσην πάρδαλιν εἰκασται. Hinc suspicor fuisse: φοριδωτὸς δὲ ἄρᾶται τὰ ἐς πρύμναν.

Ib. Vocem πέτρας in ferae nomen mutare non ausim, quia figura hoc modo ex pardalide et alia fera terrestri combinata prorsus nova foret, nec probabile est, eiusmodi compositionem in nave primum esse affectatam. Ad piscis quidem formam puppis facile accedere poterat aliquatenus, et admissa vocis πρῶραν in πρύμναν mutatione, quae Iacobsii emendatio certissima mihi videtur et prorsus necessaria, eo cum maxime alludit *Philostratus*, dum cymbala navi appensa cum squamis comparat. Sed ob levem hanc similitudinem nomen aliquod speciale ferae marinae huic navis parti impositum haud expectaverim; neque propriis nominibus appellari solent monstra marina ex pantheris, bovis, arietibus composita, quae in Tritonum pompis obvia sunt. Vnde nihil video melius, quam ut bene distinguantur τὰ μὲν ἄλλα, tamquam navis ipsa, quae in rupis similitudinem qualemcunque non efformata, sed exornata esset, et eatenus certe cum rupe comparari posset, quod thiasus in eius constrato haud aliter quam in rupibus baccharetur, a protra in pantheram exeunte et puppi squamata. F. G. WELCKER.

P. 32, 23. κυμβάλων αὐτῇ παραλλάξ ἐνηρμοσμένων. verbum compositum praetull ex Paris. 1696, 1761. 2562. C. G. et Flor. pro ἡρμοσμένων, κυμβάλλων. G. Quod *Olearius* dicit, se αὐτῇ, in editis desideratum, ex Angl. addidisse, ille Morellianam tantum inspexit editionem. In vet. edit. non magis deest pronomen, quam in libris nostris, et quinque Parisiis ap. *Qsanum* l. c.

P. 32, 26. μὴ ἀποφῆτε πλέοι. πλέη. C, D.

P. 32, 27. καὶ ἐξήκται. ἐξήσκηται, elaborata, mallet *Heyn*. p. 64.

P. 32, 30. καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον. τὸ om. Flor. ubi post θηρίον plene distinguitur. — συμπλέον, συμπλέων. P. συμπλεούσας et πηδώσας. Flor. Paris.

P. 32, 32. Θύρσος δὲ οὐτοσί. sic P. Flor. Paris. οὐτοσίην. Vulgo. Vit. Apoll. I. 11. p. 12. οὐτοσί ἄρα ἐφη. Vratisl. οὐτοσίην. οὐτωσίην reperitur ap. *Aristidem* T. I. p. 334. 10. p. 537. 13. et alibi. Dampat hanc scripturam *Coray* ad *Heliodor.* II. p. 246. et *F. A. Wolfius* in Anal. litter. T. I. p. 437. Ei tamen patrocinatur *Buttmannus* in Gr. gr. maiore T. I. p. 315. not. Ad rem cf. *Noun.* Dion. XLV. p. 1166. 8.

P. 32, 33. μέσης νεῶς ἐκπέφυκε. recepi verbum compositum ex Flor. Par. pro πέφυκε.

P. 32, 34. ἱστία μεθῆπται ἀλουργῇ. supra Bacchum ipsum vidimus purpurea veste indutum. c. XV. p. 26, 27. Vela illa μεταναγάζοντα ἐν τῷ κόλπῳ, ut Amphionis chlamys supra X. p. 19, 12. τρέπεται καὶ κατὰ τὴν ἱρὴν μεταναθεῖ. Cf. Philostr. Iun. VI. p. 119, 31.

P. 32, 36. ἐν τῷ Τμῳλῳ. articulum om, Flor.

P. 32, 37. κατηρεψῇ. haec et quae sequuntur ducta ex Hymn. Homer. VII. 35. οἶνος μὲν πρῶτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν Ἡδύποτος κελάρυς, εὐώδης, ὥρνυτο δ' ὁδμὴ Ἀμβροσίη. — Αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη Ἀμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ Βότρυες, ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας εἰλίσσεται κισσὸς Ἀνθεσι τηλεθάων, χαρτεῖς δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει. Πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον. His similia dedit Nonn. Dion. p. 1166.

P. 33, 3. αὐτὸν ἢ ναῦς. αὐτῶν. C. D. G.

P. 33, 4. ἀλλ' ἐπὶ τοὺς. edit. vett. et libri nostri. ἀλλὰ ἐπὶ. Mor, Olear. — Τυρσηνοὺς. Flor.

P. 33, 6. ἰδέαι δελφίνων. ἰδέα. Flor.

P. 33, 7. τῇ θαλάττῃ. P. θαλάσση. Vulg. Quae sequuntur de formarum mutatione prorsus conveniunt cum Ovidianis Met. III. 671. ss.

P. 33, 8. τὰ πλευρὰ κυάνεα. Ovid. l. c. *Medon nigrescere pinnae Corpore depresso incipit.* — ὀλισθηρὰ τὰ στέρνα. de Epeo Tryphiod. v. 80. νῶτα δ' ὁμοῦ λαγόνεσσιν συνήρμοσε καὶ ῥάχιν ὑγρὴν. Ἰσχία τε γλουτοῖσιν ὀλισθηροῖσιν σνήψε.

P. 33, 9. τῷ δ' ἐκφύεται. δὲ. D. μεταφέρων. G.

P. 33, 10. οὐραῖα. οὐρέα. P.

P. 33, 11. τῷ δὲ ἡ χεῖρ. δὲ χεῖρ. C. D.

P. 33, 12. ἡ δ' ὑπὲρ. ὅδ' ὑπὲρ, vulgo. ὁ δὲ ὑπὲρ. C. D.

P. 33, 13. ὁ δὲ Διόνυσος ἐκ πρώρας γελᾷ ταῦτα, καὶ κελεύει τοῖς Τυρρήνοις. Quid Tyrrhenos facere iubeat Deus, non apparet; nam quae Olearius in Latinis posuit, *Tyrrhenisque nutu suo formam quidem piscis pro humana induit, mores vero pro improbis probos.* — ea graecis non respondent. Hactenus rectius *Niger*: Sed Dionysius haec de profa ridet, iubetque Tyrrhenis species quidem piscibus, moribus vero probis pro malis. Ad verba, τὰ μὲν εἶδη ἰχθύσι, subaudiendum οὖσι, aut γεγεννημένοις; unde apparet, κελεύει non habere, quo referri possit. Quare suspicor, non ita scripsisse Nostrum, sed fortasse: ὁ δὲ Διόνυσος ἐκ πρώρας γελᾷ ταῦτα καὶ χλεῦν ἐπὶ τοῖς Τυρρήνοις —

ut non Bacchus solum, sed comites quoque eius Tyrrhenos dicantur ridere. Deos enim χλεύη non dedecet. *Heliador*. V. 4. p. 178. δαιμόνιον — ὁ χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποιήται. Recte iungitur γελῶν et χλεύην ποιῆσθαι, ut saepenumero γέλως et χλεύη. *Himer.* Or. XIII. 5. p. 592. γέλωτα καὶ χλεύην ἤγγντο. *Liban.* T. IV. p. 194. 25. τὴν χλεύην οὐ φέραν καὶ τὸν γέλωτα. *Ap. Eund.* p. 805. 18. πῶς οὐκ ἄν, ὦ πρὸς Διός, ΜΗ καὶ γέλως δοκοῖη τὸ ψήφισμα. fortasse scribendam: ΧΑΕΥΗ καὶ γέλως δοκοῖη. *Epigr.* in Anth. Pal. VII. 545. μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, — χλεύην τε ποιῶ, καὶ γέλωτα καὶ λάσθην. *Io. Chrysost.* Ep. I. in Opp. T. III. p. 506. C. πᾶν εἶδος χλευασίας κινουντες καὶ γέλωτος. et paulo post: πᾶσαν τὴν ἡμέραν εἰς τοῦτο ἀνηλίσκοντο, εἰς σκώμματα καὶ λοιδορίας καὶ χλευασίαν καὶ γέλωτα. Vt autem Bacchus de vindicta peracta gaudet, sic infra c. XXIV. Zephyrus: καὶ γέλως δοκεῖ τῷ ἀνέμφ ταῦτα καὶ τῷ θάξει.

P. 33, 15. τὰ δὲ ἦδη χρηστοῖς. de probis delphinorum moribus omnibus omnia plena. Vid. *Aelian.* H. A. II. 6. et imprimis *Lucian.* Dial. Mar. VIII. 1.

P. 33, 16. ἀχῆσεται γοῦν. οὖν. C. D. De Palaeomone vid. L. II. 16. p. 76, 31. καὶ ὁ δελφίς τὰ νῶτα ὑποστρωγνὺς φέρεσ καθεύδοντα, διολισθαίνων ἀποσφητὶ τῆς γαλήνης, ὡς μὴ ἐκπέσῃ τοῦ ὕπνου. — ἐπὶ δελφίνος. δελφίνος. P.

P. 33, 18. ὕπτιος ἐπ' αὐτοῦ. ὑπτιος ὑπ' αὐ. Flor. ὑπ' Paris. sed correctum ἐπ'. — καὶ Ἀρίων δέ. ὁ Ἀρίων. Paris.

P. 33, 19. τοὺς δελφίνας. δελφίνας. C. P. — ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ψόδης φίλους. τοῖς om. Flor. *Aelian.* H. A. XII. 45. τὸ τῶν δελφίνων φύλον, ὡς εἰσι φίλοι τε καὶ φίλοι, τεκμηριῶσαι πανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἔκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταυρίῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος. Secundum Pindarum οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γεγόμενοι φίλανορα οὐκ ἔλιπον βιοτάν. ut est ap. *Bustath.* Od. K. p. 1657. 13.

P. 33, 22. ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὑπὸ C.

XX. XXI.

SATYRI et OLYMPVS.

Picturae non dissociandae, quarum illa *Olympum aulodum*, haec eundem *auleten*, utraque fonti assidentem exhibet. Sed cau-

morem tres quatuorve Satyri; tot enim sunt, qui *grex* dicuntur, amoris pleni, circumstant, flores adspergentes vel corollas imponentes; tibicen solus in solitario loco se ipsum et tibiae maxime in fonte speculatur. Tibiae etiam prope cantillantem adiacent, quo utramque enim artem callere appareat; atque adeo modo desit tibiae inflare; nam unus e Satyris amore deperientibus Olympi tibiae ori admovet, quasi ut halitum illius adhuc calidum imbibat. Cum quo commento mirifice conspirat, quod in vaseulo collectionis *Milliniana* T. II. tab. 36. Marsyas cantantem cum Bacchis duabus unoque Satyro auscultantibus exhibente, Baccha citharam, quasi nunc ipsum illam deposuisset, arripuit et supra caput eius sustinet. Marsyas sine tibia et cithara canentem videmus T. I. tab. 28, ubi victoriae (non „mysticorum“) Genius taeniam supra caput eius suspensam tenet. Ibidemque alia tabula est, qua nostra illustrari possit, Bacchus (*Μελόμενος*) citharam sonans, Satyris duobus totidemque Bacchis auscultantibus, T. I. tab. 53. (54.) Olympus in altera tabula nostra coronam habet pineam, quae propria est Satyrorum, cf. *Pitture d' Ercol.* T. II. p. 74. not. 5, et Baccharum, cf. pompae Bacchicae descriptionem ap. *Athen.* V, p. 200. A., *Panum*, *Ovid. Metam.* XIV, 657, *Pitture d' Ercol.* T. VII. tab. 32, comissantium, v. ad tab. II, castarum etiam virginum, *Callim. in Dian.* 201, cf. Spanh. itemque Isthmicarum. E. G. WELCKER.

Titulus desideratur in G. *Κελαυαὶ Σάτυροι*. C. D. In Polygnoti *Νεκυία* ap. *Paus.* X. 30. p. 875. Marsyas conspiciebatur ἐπὶ πέτρας καθέζομενος — καὶ Ὀλύμπος παρ' αὐτόν, παιδὸς ὠραίου καὶ αὐλεῖν διδασκομένου σχῆμα ἔχων.

P. 33, 24. *Μαρσύας, μαρσίας*, C. P. ἡ ποιμαίνων, καὶ ποιμ. Flor.

P. 33, 26. ἡ μετὰ τὴν ἔριν, aut res agitur post Marsyae cum Apolline certamen, in quo ille periit. Nisi malis cum *Welckero*: ad certamen cum Apolline subeundum abiit.

P. 33, 27. *ποτιμωτέρῳ ἐντεύξῃ τῷ Ὀλύμπῳ*. de Hippodromo Noster Vit. Soph. II. 27. 6. p. 620. τὰ δὲ τῆς μελέτης κατὰ τοῦ Πολέμωνος ἐξήκωμενα, καὶ ποῦ καὶ ποτιμώτερον. i. e. γλυκίονα. hoc enim cum altero iungitur supra I. 13. de Ponti aqua: ὑπ' ὧν γλυκερώτερος καὶ ποτιμώτερος τῆς ἄλλης θαλάττης. Similiter *Theodor. Metochista* c. XV. p. 113. de scriptore: καὶ θεὸς γε μὴν ἔτι ποτίμου τινὸς καὶ διειδοῦς τοῦ ὕδατος. In Vit. Soph. I. 8. 4. p. 491. de Favorino: ἤρμωστο δὲ τὴν γλῶτταν ἀναιμῶς μὲν, σοφῶς δὲ καὶ προθύμως. ἔλέγετο δὲ καὶ σὺν εὐροίῃ σχεδιάσαι. Optime Guelph. 25. et Parisin. 1696. σοφῶς τε καὶ ποτίμως, et σὺν εὐροίῃ. *Heliodor.* III. 10, p. 193. εὐό-

μικτόν τε καὶ ποτιμώτερον τὸ συμπόσιον ἀπεργαζόμενος. Ap. Xenoph. Ephes. I. 9. p. 15, 7. καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα τὰ δάκρυα. novissimus editor ex conjectura scripsit προτιμώτερα, provocans ad *Lucian. D. Di. V. 3. T. II. p. 16. οὐκέτι μέμνη μοι προτιμώτερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φάρμακον εἶναι*. At hoc ipso loco *Wytttenbachius* in *Epist. cr. p. 271.* non dubitabat rescribendum esse ποτιμώτερον. Quam correctionem, a *God. Parisino* confirmatam, tenere tamen a *Schmiedero* in ordinem receptam esse censet *Io. Th. Lehmannus*, qui nuper *Luciani Opera* denuo exornare instituit. Mihi et ob usum sophistarum, quem *Wytttenbachius* docte illustravit, videtur probanda, et ob locum *Theocriti* in *Παιδικοῖς γ. 51. ταῦτα χρῆ νοέοντα πέλει ποτιμώτερον, Καὶ μοι τῷρα μὲν συνερᾶν ἀδόλως αἰθερ*. Eundem in modum ap. *Athen. II. p. 46. B. ἐν τῷ περὶ ὑδάτων Ἱπποκράτης καλεῖ τὸ χρηστὸν ὕδωρ πολύτιμον*, *Casaubonus* corrigit πότιμον. Vid. *Cray Discours préliminaire sur le Traité d'Hippocr. de l'eau etc.* Adde Nostr. in *Heroica. II. 8. p. 680. ὁράται τοῖς γεωργοῖς ὁ Μάριον καλὸς τε καὶ ἄβρός, καὶ ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνώδες*.

P. 33, 28. καὶ φθαλὸν δὲ μετὰ τὴν αὐλήσιν. copulām addidī cum *Flor. Paris.* Post haec verba nulla distinctio in *Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2.* Tota autem chuintatio nec cum praecedentibus cohaeret, nec cum proximis. Vide igitur, an aliquid exciderit. Bene enim haberent omnia, si scriptum esset: ποτιμώτερον ἐντεύξῃ τῷ Ὀλύμπῳ, καθήμενῳ παρὰ τὸ ὕδωρ καὶ αὐλοῦντι. Καὶ φθαλὸν δὲ μετὰ τὴν αὐλήσιν.

P. 33, 28. ἄβρός ἐν ἄβροῖς ἄνθεσι. vulgo καὶ insertum ante ἐν, natum illud ex praecedente ζ. καὶ abest a *C. D. G. Laud. Flor. Paris.*

P. 33, 29. τῇ τοῦ λειμῶνος δρόσῳ. χειμῶνος editt. vet. et libri nostri omnes. Veram lectionem reposuit *Olearius*. Ap. *Themist. Or. XX. p. 240. C. ἡμᾶς δὲ ἀτέλειες ἐν τῷ κλύδωνι καὶ τῷ χειμῶνι τῆς αἴτης*. recte λειμῶνι. *Monac. 461. λειμῶνι*. alter *Mon. 59.* Vera lectio non fugerat acutissimum *Pelavium*. Cf. *Or. XIII. p. 178. A.* et *Valcken.* ad *Hippol. p. 193. E.* De illorum vocabulorum permutatione monuit *Boisson.* ad *Nicet. p. 173.* ad *Eunap. p. 269. Rustath. Amor. Hysm. IV. p. 138. βλέπει τὸν λειμῶνα τερπνόν*. duo *Codd. Mon. χειμῶνα. Himer. Ecl. XXXVI. 13. p. 316. ὁρῶντες δὲ αὐτὸν κατὰ τοῦ λειμῶνος ὡς κατὰ γαλήνης τὸν στόλον πέμποντα*. Vere *Wernsdorfius*, κατὰ τοῦ χειμῶνος.

P. 33, 30. καὶ ὁ Ζέφυρος ἐκκαλεῖ αὐτόν. ut c. IX. p. 17,

10. Zephyrus cygnos, sic h. l. puerum ad cantum excitat. Ad αὐτὸν Schol. in P. τὸν Ὀλυμπόν δηλ.

P. 33, 31. ὁ δὲ ἀναπνεῖ τοῦ ἀνέμου. Olympus suavem Zephyri afflatum ipse per tibiam reddit. Frequens de odoribus ἀναπνεῖν τινος. ut Il. 34. p. 103. et saepe alibi. Sed nihil reperio, quod cum nostro loco conveniat, ubi Olympus dicitur ἀναπνεῖν τοῦ ἀνέμου, idque ἔλκων το ἀπὸ τοῦ στέρνου ἄσθμα. Si esset, ὁ δὲ ἀντιπκῇ τῷ ἀνέμῳ — hoc sensui bene responderet. ἀντιπνέοντας et ἀναπνέοντας confunditur ap. Diod. Sic. l. 38. p. 46, 87.

P. 34, 2. οἷς ἐπιδρύπτονται οἱ κύβοι. οἱ ἐπιδρ. C. ἐπιτρυνῶνται corrig. Gruter. et Salm. Vulgata vertitur: quibus tibiae poliuntur, improbante Heynio, qui intelligit instrumenta perforandis tibiis idonea. At ἐπιδρύπτειν perforandi vi non occurrit. Stephan. Th. Gr. L. Tom. V. p. 923. E. „ἐπιδρύπτομαι. orno. polio. v. L. sed huius significationis exemplum desidero.“ Qui hoc primus in Lexicon retulit, nostrum fortasse locum in mente habuit.

P. 34, 5. τοῦ στέρνου θίγειν. τοῖν στέρνοι. G. Fortasse rectius θίγειν, ut mox σπάσαι φέλημα. Sic enim scribendum, non, ut vulgo, σπᾶσαι. Ducta haec locutio a bibentibus. Vid. Bergler. ad Alciph. l. 34. p. 148. s.

P. 34, 7. ἄνθη δὲ ἐπιπάττουσι. Sic in pompa nuptiali Eutropæ ap. Lucian. Dial. mar. XV. 3. Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον — ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. cum quibus comparandus Claudian. de Nupt. Honor. v. 151 ss., ubi etiam certa per omnem Neptuni dispersa domum. Noster infra c. XXVI. p. 41, 16. Horae Mercurium σπαργάνοις ἀμπύσχοισιν, ἐπιπάττουσι τὰ κάλλιστα τῶν ἀνθέων.

P. 34, 7. καὶ προσκυνοῦσιν ἄς ἄγαλμα. προσκυνοῦσιν. P. Noster Epist. XXII. p. 923. non scripsit: καὶ ἀπῆι καλῶς, σεσυλημένος μηδὲν τῷ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός· μὴ φοβηθῆς. Λέξεται τὴν βῆσιν ἢ κόνιν, ὥς πόαν (sic Codd.), καὶ τὸ ἔχνος προσκυνήσομεν πάντες sed sic, ni fallor: καλῶς σεσυλημένος. εἰ δὲ μηδὲν ἔτι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός, μὴ φοβηθῆς. Postrema huius epistolae verba illustravit Boisson. ad Aristaeen. p. 360.

P. 34, 8. ὁ σοφώτατος δὲ αὐτῶν. σοφίαν ἐρωτικὴν monstrabat in eo, quod lingua calami, quo usus fuerat puer, arrepta, per eam Olympum sibi videbatur osculari. τὴν γλῶτταν Flor. Par. C. D. γλῶσσαν. Vulgo. — ἔτι θερμοῦ τοῦ αἵλου. sic Il. 17. κρατῆρες ἀνεστραμμένοι χρυσοί; καὶ αἶλοι θερμοὶ ἔτι.

[XXI]

[O L Y M P V S.]

In Cod. G. hoc caput cohaeret cum praecedenti. Olympus cum Marsya praestantissimis tibicinibus annumeratur ap. *Dion. Chrys.* Or. I. p. 44, 25. Marsyae non solum discipulus, sed etiam παιδὶς secundum *Platon.* in *Conviv.* p. 215. et in *Minoe* p. 318. B. et inde *Plutarch.* T. II. p. 1133. E. De μελεσι πρὸς τὰς ἐκστάσεις οἰκτοῦς agens *Iamblich.* de *Myster.* Sect. III. 9. p. 69. Olympum commemorat in verbis mutilis, quae Cod. Goth. in eundem modum supplet, quo liber *Thomas Gale.* p. 225. Marsyam supplicio affectum *Et Satyri fratres, et tunc quoque clarus Olympus, Et Nymphae flerunt.* ut est ap. *Ovid.* Met. VI. 393. Erant etiam, qui reliquum Marsyae corpus ob Apolline discipulo eius Olympo ad sepulturam traditum fuisse dicerent; narrante *Hygino* Fab. CLXV. p. 236.

P. 34, 14. οὐκ ἀπόλος. ὃν καὶ πόλος. G. Similes errores vid. ad *Callistrat.* p. 161, 24.

P. 34, 16. ὑπωρχήσαντο. ὑπωρχήσαντο. C. quem ὑπορχήσαντο voluisse, probabile.

Ib. παθὼν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ τι, μαθὼν δὲ οὐκ οἶδα. Flor. οὐκ οἶδα ὅτι. Paris.

P. 34, 17. χαίρεις τῷ ἐπὶ τῇ πέτρῃ ὕδατι. τῇ om. G. ὑπὸ τῇ πέτρῃ mallet *Heyn.* p. 67. Non opus correctione. Olympus sedet in saxo, ita ut aqua, saxum illud alluens, ad eius pedes sit. Est igitur illa ἐπὶ τῇ πέτρῃ, prope ad rupem.

P. 34, 19. οὔτε κελαρύει σοι. κελαρύει. editi. Nostrum est in C. D. G. Paris. σοὶ om. G.

Ib. καὶ πρὸς τὸν αὐλὸν ὑποέσται. corrupta ultima vox, sed sine codice vix expedienda. Sensus esse debet, aut, aquae murmur ad tibiae sonum obmutescit, ὑποστέλλεται, ὑφέται: vel est καὶ (οὔτε) ὑψηλῇ, ὑποκρέκει, ὑπάδει, aut simile quid, quod scripturae vulgatae respondeat. *HEYN.* ὑπο ἔσται. C. D. In Paris. 1696. est Scholion: ὑπήκοον ἔσται.

Ib. In ὑποέσται. latere vitetur technicum vocabulum, fortasse ὑφέμι, pro quo nescio num usurpatum etiam fuerit ἐπιχρούειν τὴν κλεψύδραν. *Pollux.* X. 61. (anlaesen). Quid tibi, Olympo, cum fonte? quid aquam intueris a rupe, clepsydrae instar, decurrentem? Non tibi ea murmurat; non tibi decursus eius observandus est, non ad cantum tuum, tamquam clepsydra, immissa est, neque diem ea tibi admetimur, sed auscultamus usque. Rhetores di-

10. Zephyrus cygnos, sic h. l. puerum ad cantum excitat. Ad αὐτὸν Schol. in P. τὸν Ὀλυμπον δηλ.

P. 33, 31. ὁ δὲ ἀντιπνεῖ τοῦ ἀνέμου. Olympus suavem Zephyri afflatum ipse per tibiā reddit. Frequens de odoribus ἀναπνεῖν τινος. ut Il. 34. p. 103. et saepe alibi. Sed nihil reperio, quod cum nostro loco conveniat, ubi Olympus dicitur ἀναπνεῖν τοῦ ἀνέμου, idque ἔλκων το ἀπὸ τοῦ στέρνον αἶσθμα. Si esset, ὁ δὲ ἀντιπνεῖ τῷ ἀνέμῳ — hoc sensui bene responderet. ἀντιπνεύοντας et ἀναπνεύοντας confunditur ap. Diod. Sic. l. 38. p. 46, 87.

P. 34, 2. οἷς ἐπιθρύπτονται οἱ αὐλοί. οἱ ἐπιθρ. C. ἐπιτρυνῶνται corrig. Gruter. et Salm. Vulgata vertitur: quibus tibiae poliuntur, improbante Heynio, qui intelligit instrumenta perforandis tibiis idonea. At ἐπιθρύπτειν perforandi vi non occurrit. Stephan. Th. Gr. L. Tom. V. p. 923. E. „ἐπιθρύπτομαι. orno. polio. v. L. sed huius significationis exemplum desidero.“ Qui hoc primus in Lexicon retulit, nostrum fortasse locum in mente habuit.

P. 34, 5. τοῦ στέρνον θίγειν. τοῖν στέρνοι. G. Fortasse rectius θιγεῖν, ut mox σπάσαι φιλῆμα. Sic enim scribendum, non, ut vulgo, σπᾶσαι. Ducta haec locutio a bibentibus. Vid. Bergler. ad Alciph. l. 34. p. 148. s.

P. 34, 7. ἄνθῃ δὲ ἐπιπάττουσι. Sic in pompa nuptiali Eutropae ap. Lucian. Dial. mar. XV. 3. Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον — ἄνθῃ παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ. cum quibus comparandus Claudian. de Nupt. Honor. v. 151 ss., ubi etiam certa per omnem Neptuni dispersa domum. Noster infra c. XXVI. p. 41, 16. Horae Mercurium σπαργάκοις ἀμπύχουσιν, ἐπιπάττουσι τὰ κάλλιστα τῶν ἀνδρών.

P. 34, 7. καὶ προσκυνοῦσιν ἄς ἄγαλμα. προσκυνοῦσιν. P. Noster Epist. XXII. p. 923. non scripsit: καὶ ἀπῆι καλῶς, σεσυλημένος μηδὲν τῷ μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός. μὴ φοβηθῆς. Αἰξεται τὴν βᾶσιν ἢ κόνις, ὡς πόαν (sic Codd.), καὶ τὸ ἔχνος προσκυνήσομεν πάντες sed sic, ni fallor: καλῶς σεσυλημένος. εἰ δὲ μὴδὲν ἔτι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ποδός, μὴ φοβηθῆς. Postrema huius epistolae verba illustravit Boisson. ad Aristaeon. p. 360.

P. 34, 8. ὁ σοφώτατος δὲ αὐτῶν. σοφίαν ἐρωτικὴν monstrabat in eo, quod linguula calami, quo usus fuerat puer, arrepta, per eam Olympum sibi videbatur osculari. τὴν γλῶτταν Flor. Par. C. D. γλῶσσαν. Vulgo. — ἔτι θερμοῦ τοῦ αὐλοῦ. sic Il. 17. κρατῆρες ἀνεστραμμένοι χροῦσσι, καὶ αὐλοὶ θερμοὶ ἔτι.

[XXI]

[O L Y M P V S.]

In Cod. G. hoc caput cohaeret cum praecedenti. Olympus cum Marsya praestantissimis tibicinibus annumeratur ap. *Dion. Chrys.* Or. I. p. 44, 25. Marsyae non solum discipulus, sed etiam παιδὶς secundum *Platon.* in *Conviv.* p. 215. et in *Minoe* p. 318. B. et inde *Plutarch.* T. II. p. 1133. E. De μελεσι πρὸς τὰς ἐκστάσεις οἰκείους agens *Iamblich.* de *Myster. Sect. III.* 9. p. 69. Olympum commemorat in verbis mutilis, quae Cod. Goth. in eundem modum supplet, quo liber *Thomas Gale.* p. 225. Marsyam supplicio affectum *Et Satyri fratres, et tunc quoque clarus Olympus, Et Nymphas flerunt.* ut est ap. *Ovid.* *Met.* VI. 393. Erant etiam, qui reliquum *Marsyae corpus* ob Apolline discipulo eius Olympo ad sepulturam traditum fuisse dicerent; narrante *Hygino Fab.* CLXV. p. 256.

P. 34, 14. οὐκ ἀλόλος. ὃ καὶ πόλος. G. Similes errores vid. ad *Callistrat.* p. 161, 24.

P. 34, 16. ὑπωρχήσαντο. ὑπωρχήσαντο. C. quem ὑπορχήσαντο voluisse, probabile.

Ib. παθὼν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ τι. μαθὼν δὲ οὐκ οἶδα. Flor. οὐκ οἶδα ὅτι. Paris.

P. 34, 17. χαίρεις τῷ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ὕδατι. τῇ om. G. ὑπὸ τῇ πέτρᾳ mallet *Heyn.* p. 67. Non opus correctione. Olympus sedet in saxo, ita ut aqua, saxum illud alluens, ad eius pedes sit. Est igitur illa ἐπὶ τῇ πέτρᾳ, prope ad rupem.

P. 34, 19. οὔτε κελαρύει σοι. κελαρύει. editt. Nostrum est in C. D. G. Paris. σοὶ om. G.

Ib. καὶ πρὸς τὸν αὐλὸν ὑποέσται. corrupta ultima vox, sed sine codice vix expedienda. Sensus esse debet, aut, aquae murmur ad tibiae sonum obmutescit, ὑποστέλλεται, ὑφέται: vel est καὶ (οὔτε) ὑπὸ χειρὶ, ὑποκρέκει, ὑπάδει, aut simile quid, quod scripturae vulgatae respondeat. *ΗΕΥΗΝΙΣ.* ὑπο ἔσται. C. D. In Paris. 1696. est Scholion: ὑπὸ ἥκοον ἔσται.

Ib. In ὑποέσται. latere vitetur technicum vocabulum, fortasse ὑφέημι, pro quo nescio num usurpatum etiam fuerit ἐπιχροῦειν τὴν κλειψύδραν. *Pollux.* X. 61. (*anlasten*). Quid tibi, Olympe, cum fonte? quid aquam intueris a rupe, clepsydrae instar, decurrentem? Non tibi ea murmurat; non tibi decursus eius observandus est, non ad cantum tuum, tamquam clepsydra, immissa est, neque diem ea tibi admetimur, sed auscultamus neque. Rhetores di-

cuntur παρὰ τὴν κρηψύδραν ποιῆσθαι ἀεὶ τὸν βλον. *Pollux* IV. 37. Sorte eligebatur, quā clepsydrae aequalitatem custodiret, ἐφύδωρ dictus. Id. VIII. 113. F. G. WELCKER.

P. 34, 20. οὔτε διαμετροῦμέν σοι τὴν ἡμέραν. οὐπω. C. De umbra cogitabat *Heynius*, qua diei tempus diiudicatur. Rectius *Olearius* de clepsydra. Vid. Nostr. Vit. Soph. II. 10. 1. p. 585. *Aristotel.* Poet. VII. 11. Eleganter *Synesius* in Dione p. 55. D: ἐγὼ δέ, ἐπ' ἐμαυτοῦ γὰρ ἔδω, καὶ ταῖςδε ταῖς κυναρίτοις προσέδω, ὕδωρ δὲ τοῦτ' εἰ θῶντον δρόμον οὐ μεμετρημένον; οὐδὲ πρὸς κληψύδραν ταμιευόμενον. *Petau.* p. 21 a.

P. 34, 21. βουλομένη' ἄν. βουλομένηα ἄν. C. D. G.

P. 34, 22. εἰ δὲ τὸ κάλλος ἀνακρίνεις κάλος. G. ἀναζη-
τεῖς. P. vulgata superscripta.

P. 34, 24. τὸ μὲν ὄμμα σοι χαροπόν. χαρωπὸν. Paris.

P. 34, 26. πολλὰ δὲ αὐτοῦ τὰ πρὸς τὸν αὐλὸν τὰ κέντρα. *Olearius* vertit: *multamque ille tibiis gratiae addit. Niger: multi ipsius ad tibiam aculei. Vigenetius* denique: *tu as donc que premièrement l'oeil bien affecté et joly; et y a tout plein d'esguillons en lay prbpres pour accompagner ton auboia.* Sensus est potius: puerum omnem oculorum suorum suorum aciem in tibiam intendere, tota mente nimirum in hac una re defixa. Sic fortasse accepit auctor glossae, αἱ ἀκτῖνες, in Paris. Nec aliter *Isidorus Pelusiota*, qui theologicas suas disputationes Philostrateis pigmentis inspicere non dubitavit. Lib. V. 33. p. 564. a. quae Noster de Olympo dicit, ad gravissimum quendam magistrum transtulit: ἐνέ-
τυχόν ποτε ἀνδρὶ ἀγίῳ, οὗ τὸ μὲν ὄμμα διδάσκοντος φοβερόν
ἐτίγχανε καὶ σοφόν. πολλὰ γὰρ ἦν αὐτῷ πρὸς (παρὰ Codd. nonnulli) τὸν λόγον τὰ κέντρα· ἡ δὲ ὀφρὺς ὑπερβεβλημένη τοῖς
ὀφθαλμοῖς διεσήμενε τὸν νοῦν τῶν διδαγμάτων. Id. V. 263. p. 638.
E. πρῶτον μὲν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμφαίνει τὴν εὐλάβειαν· πολλὰ
γὰρ αὐτῶν πρὸς τὸν λόγον τὰ κέντρα· ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τῶν
ὀφρῶν διασημαίνει τὸν νοῦν τῶν διδαγμάτων. Similiter *Philostatus* Iun. c. XIV. τὸ μειράκιον ἐς γῆν μὲν ἀνερὲς ὄρῃ· πολλῇ
δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐννοία. Elegans usus vocis κέντρον de oculis.
Onomarchus ap. Nostrum Vit. Soph. II. 10. p. 599. πρόσωπον
σιταῖς, χροῶς ἄνθος, βλέμματος κέντρον, μεῖδμα καχαρισμέ-
νον. Infra II. 1. p. 53, 16. de gemmis: οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων
αὐτὰς ἐμιμήσαντο, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωτός, οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον,
τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐνδείσιν. — πολλὰ δὲ κέντρα autem dictum,
ut πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς τινα περισκοπεῖν ap. *Heliodor.* VI.
5. p. 229. quod recte *Coraius.* T. II. p. 205. comparavit cum
Callimacheis H. in Dian. v. 27. ipse tamen praefer in ὅλοις τοῖς
ὀφθαλμοῖς, quam correctionem persuasit *Handie* ad *Statii* Sylv.

l. 3. 24. p. 392. non item *Bastio* in *Epist. cr.* p. 263. Nos de hac locutione diximus in *Animad. in Anth. Gr. T. I. I.* p. 406.

P. 34, 26. ὄφρυς δὲ αὐτῷ περιβέβληται. Vulgo ὄφρυς. Noster *IL* 5. p. 60, 30. de superciliorum pulchritudine: δεῖ γὰρ αὐτὰς μὴ προβεβλήσθαι τῶν ὀφθαλμῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ περιβεβλησθαι αὐτοῖς.

P. 34, 29. τὸ πνεῦμα δὲ οὐδὲν ἐπαίρει τοῦ προσώπου. Sic *Pronomus tibicen* λέγεται ὡς καὶ τοῦ προσώπου τῷ σχήματι καὶ ἐπὶ (Fort. τῇ) τοῦ παντὸς κινήσει σώματος περισσῶς δὴ τι ἔεργε τὰ θέατρα. ut est ap. *Pausan.* IX. 12. p. 735. Quid tibicinem deceat, docet *Apollonius in Vita V.* 20. p. 205. ἔστι δὲ εὐπνοια μὲν, ἣν τορὸν καὶ λευχὸν ἢ τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ ἐπικυτυεῖ (Scr. ἐπικυτυῇ.) ἢ φάρυγξ. — Εὐστομία δέ, ἣν τὰ χεῖλη ἐνθήμενα τὴν τοῦ αὐλοῦ γλῶτταν μὴ πιμπραμένου (ἐπιμπρ. *Vratisl.* voluit ἐμπιμπραμένου) τοῦ προσώπου αὐλῇ. cum quibus cf. *Heliodor.* II. 8. p. 62. de *Arsinoë tibicina*: ἐπειδὴ κυρτουμένην αὐτῇ τὴν παρειὰν ἐν τοῖς αὐλήμασιν εἶδε, καὶ πρὸς τὸ βλαῖον τῶν φυσημάτων ἀπρεπέστερον ἐπὶ τὰς φίνας ἀνισταμένην, τό τε ὄμμα πιμπράμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἔδρας ἐξωθούμενον.

P. 34, 31. ἐν ἄστρυφῳ. ἄστυφῳ. *Paris.*

P. 34, 32. ἀλλ' ἐγγεγερται μὲν ὑπὸ τοῦ αὐχμοῦ, παρέχεται δὲ αὐχμηρὸν οὐδέν. *squalor*, αὐχμός, in coma praecipue cernitur. *Stasparia* ap. *Lucian.* *Somn.* c. 6. ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. *Thracas a Carano ad epulas vocati in loco Anaxandridas* ap. *Athen.* IV. p. 151. B. δειπνεῖν δ' ἄνδρας — αὐχμηροκόμας. *Philostr.* *Iun.* XIV. p. 135. ἡ κόμη τε οὐκ ἄγροικος, οὐδὲ ἐν αὐχμῷ ἀνεστηκυῖα. In *Olympo puero squalor ille non admodum apparebat ob coronam pineam capillos cohibentem; accommodata de puero inter Satyros et silvestres deos vitam agente.* *Ovid. Met.* XIV. 638. *Finu praecincti cornua Panes.* Centauri *Atalantam petentes* ap. *Aelian.* V. H. XIII. 1. κλάδους πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τούτοις ἑαυτοὺς διαπλέξαντες, εἰργάζοντο στεφάνους. ubi ἑαυτοὺς fortasse mutandum in ἐλατίνους. Sic certe *Plutarch.* vit. *Pelop.* c. 11. δασεῖς στεφάνους ἐλάτης τε καὶ πεύκης περιχέμενοι. et in eadem historia T. II. p. 596. D. στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης.

P. 35, 3. δεινὸς ἐπιτρέψαι τοῖς ἐν ὥρᾳ. ἐπιτρέψαι editt. vet. δεινὸς ἐπιτρέψαι τοὺς ἐν ὥρᾳ. G. ἐπιτρέψαι. C. ἐπιτρέψαι. Flor. Par. Vera lectio non fugit *Olearium*. Etiam ap. *Aristaen.* I. 3. 11. ἡ δὲ λειμῶν τῶν ἀνθεσιν οἶον λειμῶνα τὴν κεφαλὴν ἐποιεῖτο· καλὸς δὲ ὁ στέφανος καὶ δεινὸς ἐπιτρέψαι ταῖς ὥραις. ταῖς ὥραις probabiliter corrigit *Boissonad.* p. 293.

Nullus fere error frequentior. Noster II. 4. p. 59, 8. ἀλλ' ἐπιτρέπει τι καὶ τοῖς τραύμασιν. vet. editt. ἐπιτρέπει. Sic etiam ap. *Philostr. Iun.* 10. p. 125, 6. *Lucian. Dial. mar.* I. 1. de Cyclope: ὁ δὲ ὀφθαλμὸς ἐπιτρέπει τῷ μετώπῳ. Ap. Eundem in *Amor.* c. 29. T. V. p. 291. καιρὸς οὖν — ἀπαυτεῖν σε τὰς Ἀθήνας, Περικλέους δὲ πειθῶ καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώττας ἐν τῷ σῷ λόγῳ διατρέψαι. Fortasse, διατρέψαι, de quo verbo vid. *Thom. M.* p. 220. quod ab *Heindorfio* ad *Platon. Gorg.* p. 131. nou recte impugnatur. Eo utitur etiam *Philostr. Vit. Apoll.* IV. 21. p. 160. γυναικομίμῳ κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχροῦ διατρέπων. cf. *Pierson.* Praef. ad *Moer.* p. XLII s. Facit huc etiam alius locus in *Vit. Apoll.* I. 15. p. 17. διέτριψε δὲ τοὺς τῆς σιωπῆς χρόνους, τὸ μὲν ἐν Παμφύλοις, τὸ δὲ ἐν Κιλικίᾳ. ubi Cod. *Vrat.* διέτριψε — τοὺς μὲν ἐν II. τοὺς δὲ ἐν K. Frequentior usus verbi ἐπιτρέπειν ap. *Nostrum.* *Vit. Soph.* I. 25. 10. p. 542. II. 5. 1. p. 570. δάκτυλοι — τῇ τοῦ λόγου ἡνίκα ἐπιτρέποντες. ubi ante *Olearium* ἐπιτρέποντες. *Philostr. Iun.* X. p. 126, 14. *Plutarch. Vit. Agid.* c. 4. T. V. p. 104. καὶ τὸν ἐπιτρέψαι μάλιστα τῇ χάριτι τῆς μορφῆς ὠραῖσμόν δοκοῦντα περισπάσας τοῦ σώματος. ut cum *Bryanto* emendavit *Cotey* pro ἐπιτρέψαι. Primus ita locutus esse videtur *Pindar. Pyth.* VIII. 62. τὸ γενναῖον ἐπιτρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα.

P. 35, 4. καὶ γυναῖοις ἔρευθος ἑαυτὰ ἐργαζέσθω. de rosis praecipue cogitandum, quae criminibus implicatae colorem suum cum fronte genisque communicant.

P. 35, 6. γημί σοι. haec quoque paululum immutata in usum suum convertit *Aristaen.* II. 5. p. 78. πλήρης δὲ μουσικῆς ἐννοίας τὸ βλέμμα καὶ διασχέψεως τῶν μελῶν. — πνεύματος ἔμπλεα. recepit quod offerebat *Flor. Paris. C. D. G.* pro ἔμπλεω. Vid. *Boisson.* ad *Aristaen.* p. 646. ἔμπλεως est ap. *Callistr.* VIII, 155. 23. Utraque forma utuntur Attici. Vid. *Blomfield.* Glossar. in *Aeschyli* Prom. 721. *Matthiae* Gr. gr. §. 117. not.

P. 35, 8. μέχρι τούτων, τῶν στέρνων scil. caput et pectus pueri in rupe sedentis, proutque corpore aquam ad rupis illius radices stagnantem, contemplantis, inde tanquam e speculo reflectebatur; quae autem infra pectus sunt, ventre pedibusque reductis, ibi non apparebant.

P. 35, 10. ἔγραψεν. ἔγραψε τὰ ἐπὶ τῷ στέρνῳ. P. omissis verbis, οὐκ αὖ εὐσχήμονα, quae margini adscripta.

P. 35, 11. ἐπιπόλαια ἐπιπόλαιοι. P. Sensus esse suspicor, formas aqua expressas, leviter tantum videri adumbratas, fluitantes nimirum et sese miscentes. Proprie autem verba sonant hoc: Imagines aqua effictae in superficie natae (*superficialitās* *zucht*, vertit

Olearius.) quia quae longa sunt, in illo cohaerent et contrahuntur. *Vigenerius*: ce qui les eaux contrefont et imitent, surmuge toujours en la face d'icelles, où les traicts qui s'y estendent en long viennent à se reposer et rasseoir. Ceterum ignoro equidem, cuinam rei obscura haec observatio nitatur, nec quomodo cum praecedentibus cohaereat.

P. 35, 12. ὑπὸ τοῦ συνίζαντων. ἀπὸ. Flor. — ἐν αὐτοῖς. αὐταῖς. Landan.

P. 35, 13. τὸ δὲ κλύεσθαι σοι. τε. G. τὸ δὲ καὶ κλύεσθαι. Flor. Paris.

P. 35, 15. ἔγω δὲ καὶ παρὰ τοῦ Ζεφύρου ταῦτα πάντα. praeclaram hanc lectionem restitui ex Flor. et Paris. In hoc marg. γρ. ζωγράφου. quae est vulgata lectio, sed, ut mihi quidem videtur, vehementer frigida. Zephyro recte tribui ταῦτα πάντα, ὁ αὐλὸς ἐν τῷ αὐλεῖν κ. τ. λ. apparet ex c. XX. p. 33, 30. καὶ ὁ Ζεφύρος ἐκκαλεῖ αὐτὸν (Ὀλύμπιον), προσπνέων τῇ κόμῃ. ὁ δὲ ἀναπνεῖ τοῦ ἀνέμου.

P. 35, 17. καὶ ἡ πηγὴ ἐν τῷ καταυλεῖσθαι. Quum Zephyrus aëthiae cantum provocet, necessariū efficitur, ut sens quoque hunc cantum illius venti ope percipiat. De καταυλεῖσθαι vid. *Perizon.* ad *Adian.* V. H. IX. 8.

XXII.

M I D A S.

Midas, aut, ut inscribenda erat tabula, Satyrus a Midā captus, apud alios nōmine Silenus; de quo disertā narratio est ap. *Helian.* V. H. III. 18. ex *Theopompi* Mirabilibus. Commentus erat is, qui tabulam invenerat; Silenum a Midā captum, qui ex eo quaesierat nulla de rebus philosophicis. Color quaesitus commento ex eo, quod Bacchicis religionibus imbutus erat Midas, quodque ex Orphēi disciplina ille prodiceret. — Captus Satyrus a Midā fonte vino mixto; ut inebriaret illum. Quo consilio id factum sit, hic non memoratur; at, ex auctoritatis aëde, factum id est, ut ille caneret, seu doceret recondita sapientiae praecepta. Vnde Virgilianum carmen Silenti ductum est. In *Philostrato* hoc unum memoratu dignum est, quod Satyri formā accuratius descripta est. Midas, utpote Phryx, tamquam molliis homo exhibetur, mitra citgens comam in cincinnos redactam, stola atrea indutus, thyrsū gestans. Ita inter Bacchi comites eum esse putēs; forte et ipsum e Satyrorum genere; qui quum aurifici sint, locus tūc fieri potuit fabulae, prominentes aures enim

habuisset, quae serius forte in Mida in asininas mutatae sunt, aliis de eo variisque fabulis adinactis; inque iis de auro et avaritia, quarum hic mentio non fit. Omaino Mida ad fabulas est referendus, quarum nonnisi fragmenta ad nos pervenerunt; amissis iis poetis et auctoribus, qui plura de eo copiosius exposuerant. Sedea autem fabulae fuit inter fabulas Bacchicas. *HERYKE*. Loca veterum, qui fabulam de Satyro capto commemorarunt, collegit *Davisius* ad *Max. Tyr. Diss.* XI. 1. p. 188. *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 263. *Frommelius.* in *Creuzeri Maletem.* T. 3. p. 140 s. Fabulam de Mida docte persecutus est *Boettiger* in *Mus. Attic.* T. I. 2. p. 333 ss. De *Sileni sapientia* vid. *Creuzer.* in *Studiis.* II. p. 224. ss.

P. 35, 19. ὑφειμένη τῇ φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ. περὶ αὐτοῦ λέγωμεν. *Flor. Paris.* In hoc marg. γὰρ χρώμεθα. Hinc *Aristaenet.* I. 5. ἡμεῖς δὲ ὑφειμένη τῇ φωνῇ διελεγόμεθα περὶ τούτων, ὅπως μὴ ἀποπτήσονται. Sic sere in *Epigr. Platonis Anth. Pal.* IX. 826. de puero ad fontem dormiente: εὐκῆλον δ' ἔθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κούρον *Κινήσης*, ἀπαλῶ κάματι θελγόμενον.

P. 35, 21. οἶνω τεθήρακεν ἐν Φρυγίᾳ τεθάρρηκεν. *Paris.* quae depravatio interpolationi locum dedit in *Flor.* ubi legitur: οἶνω τεθάρρηκεν ἐν Φρυγίᾳ ἐλεῖν. *Vita Apollon.* VI. 27. p. 267. μετέιχε μὲν γὰρ τοῦ τῶν Σατύρων γένους ὁ Μίδας οὗτος, ὡς ἐδήλου τὰ ὄντα. Σάτυρος δὲ ἐπ' αὐτὸν εἰς κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐκώμαζε, τὰ τοῦ Μίδου διαβάλλων (διαβαλὼν. *Vratisl.*) ὄντα, καὶ οὐ μόνον ἄδων, ἀλλὰ καὶ αὐλῶν τούτῳ (τῷ ὄντι scil. Sic *Vrat.* pro τούτῳ). 'Ο δ' οἶμαι τῆς μητρὸς ἀκηκώς, ὅτι Σάτυρος οἶνω θηρευθεὶς, ἐπειδὴν ἐς ὕπνον καταπέσῃ, σωφρονεῖ — κρήνην, τὴν οὖσαν αὐτῷ περὶ τὰ βασίλεια, κεράσας οἶνω, ἐλαφῆκεν αὐτῇ τὸν Σάτυρον. Memorabilis etiam locus, et a nemine, quod sciam, commemoratus, est ap. *Libanium* Or. de *Servit.* T. II. p. 69 a quem quum longior sit, quam ut describatur, indicare sufficiat.

P. 35, 22. περὶ αὐτά. αὐτήν. C. D. G. — οἶνοχοῖσας. οἶνοχούσας. G. — ἐν ᾗ pro ἐφ' ᾗ. ut est ap. *Xenoph.* *Anab.* I. 1. 13. ἣν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνη, ἣ Μίδου καλουμένη, -- ἐφ' ᾗ λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι, οἶνω κεράσας αὐτήν. De hoc usu praepositionis ἐν vid. *Periz.* ad *Aelian.* V. H. II. 25. *Wesseling.* ad *Diodor.* XIV. 68. p. 695. 92. *Baeckh.* Not. cr. ad *Pindar.* T. II. p. 397.

P. 35, 23. παραβλύζων τοῦ οἶνου. de *Achille* puero *Phoenix* in *Il.* t. 487. πολλάκι μοι κατέδενσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἶνου ἀποβλύζων. *Eunap.* *Vit. Aedesii* p. 22. παραβλύζοντων κραυγῆς ἀνθρώπων. ubi vid. *Boisson.* p. 208. μέθυ βλύζων *Anacreon* ap. *Antip. Sid.* LXXIII. 7. *Suidas:* παραβλύζας. παρα-

βαλόν· ἀποκτείνουσ· αἵ ποτε ἡττηθεὶς οἶναι καὶ παρὰ βλάσας τὸ περικτόν, εἴπε· ἔπικου· μέτοχος γένοιτο.

P. 55, 24. Σατύρων ἡδὺ μὲν τὸ σφοδρὸν· φαιδρὸν *mallet Wytttenbach*. Ep. cr. p. 277. et sane haec vocabula passim inter se permutantur. *Diog. Chrys.* Or. I. p. 64, 11. ἀλλὰ τοὺς αὐτοὺς σφοδρούς τε καὶ πεφούς· marg. Morell. φαιδρούς. Verum acris illa vehementia, τὸ σφοδρὸν, Satyris, Panibus totique illi generi peculiare, iucunditate non carebat. *Plutarch.* Vit. Pyrrhi c. 8. ἦν δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπηΐδας ἐπισκεπής καὶ πρὸς ὀργήν, σφοδρὸς δὲ καὶ πρόθυμος ἐν ταῖς χάρισιν. Id. Vit. Alex. c. 8. αἱ φιλοφροσύναι τὸ σφοδρὸν ἐκείνο καὶ στερεωτικὸν οὐκ ἔχουσαι. De Protesilaio Noster Heroic. II. 2. p. 673. βλέπει δὲ ἐν μὲν ταῖς σπουδαῖς σύντονον καὶ σφοδρὸν, εἰ δὲ ἀναιμμένου τύχοιμεν, φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἐπαφροδίτοι.

P. 55, 25. ἡδὺ δὲ τὸ βωμολόχον· cum his arcte cohaerent verba: ὅτε μειδιῶσι καὶ ἐρώσι καὶ ὑποποιῶνται τὰς λῦδας, quae Latinus interpres male divulsit. ὑποποιεῖσθαι est voluntatem suam pertrahere, quod fit adulando, persuadendo, orando. *Adrianus Sophista* ὑπεποιεῖτο αὐτοὺς (τοὺς Ἀθηναίους) καὶ παιδιαῖς καὶ πῶτοις καὶ θήραις, καὶ κοινωνίᾳ πανηγύρεων Ἑλληνικῶν. Vit. Soph. II. 10. p. 587. Vit. Apoll. II. 26. p. 78. τοὺς βαρβάρους τῇ χώρᾳ ταύτῃ προσοικοῦντας — ὑποποιεῖσθαι τουκοισὶ τοῖς γρήμασιν· quae ibi praecedunt, μακάριε τοῦ Θεσαυροῦ, εἶπεν, εἰ χρύσου καὶ ἀργυροῦ ἀντερύῃ τοὺς φίλους, si comparaveris cum Theognideis v. 77 sc. unde ducta sunt, verum sensum, qui *Olearium* fugit, facile etues. *Philoxenum* ἐφάσαν καὶ τοὺς ὀυποποιεῖσθαι ὑποποιεῖσθαι, καὶ θερμότητά τε παρὰ τῷ δῶσι, ut narrat *Chrysippus* ap. *Athen.* I. 9. p. 5. E.

P. 55, 27. ἀκάλλortes τέχνη. αὐτὰς interponit Flor. et Paris. probante *Boissonadio* ad Heroic. p. 437. Vit. Apollon. II. 11. p. 61. de elephanto, τὸν προσιόντα τῇ προνομίᾳ ἀκάλλει. Hoc verbum Ib. Ib. IV. 25. p. 165. latere suspicabar in ἀερκασίαις· καὶ πάλιν τοῖς Ἀφροδίταις. Exercitata cr. T. II. p. 86. nec poenitet conjecturae; quamquam παλένους quoque, quod *Lobeckius* proposuit ad *Sophocl.* A. p. 400. valde ardeat. Et de hoc quidem verbo disputavi in *Addit. Anim.* ad *Athen.* p. 223. et in *Not.* ad *Anth. Pal.* p. 603. ap. *Aristid.* T. I. p. 265. (464) καὶ τοὺς φιλοτιμησομένους ὑπ' ἐλπίδων ἐκάλουν, καὶ χείρων βοήθειαν ἐκάλουν. fortasse scribendum: ὑπ' ἐλπίδων ἡκαλλόν· nisi malis ἐκάλουν cum *Reiskio*.

P. 55, 28. σμήροί — καὶ αἶμα· haec verba omittit G. — καὶ περικτόν· copulam radisci ex Flor. et Paris.

Ib. Intelligimus dura, non molli, et tota corpore rubentes; nullo candore admixto, quod agrestium corporum proprium.

esse solet, ut ruheant; auribus prominentibus; καίνο τὸ λεπλόν, lumbis non satis carnosus, omnino ferocissimus, et cauda equina. ΗΝΥΚΤΗΣ, σκληροὶ opponuntur τοῖς ἀπαλοῖς, macilentus et retortendi teneris et succulentis, nec minus ob ætatem, quam ob vitæ rationem. ἄκρατος τὸ αἷμα, feruidi sanguinis, ut ἀκράτος ὄρη ap. *Aeschyl.* *Prom.* 696. De colore ἄκρατος illustravimus ad *Achill. Tat.* p. 418. et supra ad VII. p. 14, 10. ὑπερσυχὸς καὶ ἐτοιμὸς τὸ αἷμα Sthenelus in *Heroic.* IV. 4. p. 702.

P. 35, 31. καὶ τὸ ἐπὶ τὰ οὐραῖα. ἐπὶ τὸ. G. ἐπὶ τῇ οὐραῖᾳ. Paris. Flor. *Philostr. Iun.* XII. p. 153, 7. ἥτε τῶν οὐραίων ἀνάκλασις. Supra XIX. p. 33, 10. ὁ δ' ἐκδίδωσι τὰ οὐραῖα. II. 15. p. 76, 14. ἔχθρὸν δηλοῖ τὰ οὐραῖα ἐξηρημένα.

P. 36, 4. τωθάξουσai τὸν Σάτυρον. Sic pueri ap. *Virgil.* *Ecl.* VI. 14. Sileno somno oppresso vincula ipiiciunt: addit se sociam timidisque supervenit *Aegle*, *Aegle*, *Naiadum pulcherrima*; iamque videnti *Sanguineis* frontem moris et tempora pingit.

P. 36, 5. ὡς ἄβρὸς ὁ Μίδας, ὡς δὲ ῥέθυμος, non dubitavi revocare interpunctionem editæ vet. et librorum C. D. G. quam immutavit *Olearius*, hæc verba iungens cum præcedentibus.

P. 36, 7. καὶ ἀτολήν ἐρχομενον. ut *Bacchus* ipse ap. *Quint. Met.* III. 556. quem *πυρρὸς* iuvat, et *picis intextum* vestibus *aurum*. ἀλουργῶ καὶ χρυσολήπτῳ τῇ βαβυλὼνι φειδουνομένην *Assæ* esse ostendit *Theageni* ap. *Heliodor.* VII. 19, p. 287. De regis cuiusdam *Perisæi* (τῶν *Περσικῶν* τινὸς βασιλέων, *Ambros.*) imagine *Théophr.* Gr. XXIV. p. 306. χλαῖναν ἀλουργῶ καὶ χρυσολήπτον ἡμφιεσμένον. In vasis *Campanis*, quæ vocantur, reges barbari plerumque vestibus χρυσολήπτοις representantur.

P. 36, 7. ἰδοὺ καὶ ὅσα μεγάλα, ὅφ' ὧν ἡδεις οἱ ἀνθρώποι μοι δαρούντες ὑπὸν ὄφιν φαίνονται. Supra IV. p. 29, 27. de *Menæceō*: ἡδεῖ τῷ ὄφιν καὶ οἷον ὑπὸν ἔλκοντι. Magnas *Midæ* *αἰσῆς*, quas politice interpretatur *Schol. Luciani* de *Calum.* c. 5. T. VIII. p. 35. a poetis Atticis in asininas fuisse transformatas, aspiciuntur *Boettiger* in *Museo Att.* d. c. cui sententiæ patrocinatur *Isocris Spæthi* in *Lytiæ* de *Celænia*, patria *Midæ*, ὅστις ὡς ἔχων ὄνου *Ηρακλῆς*, καὶ τοὺν φερόντος εὐήθους ἔχων. de quo vid. *Fickstaedt.* de *Dram.* Gr. Comico-Sat. p. 137. In nostra tabula ob maiores illas aures etiam alia in *Midæ* vultu ad asinam speciem accommodata fuisse videntur. Hinc oculi somnolenti et νωθρότητα quamdam prodentes. Solet autem mansuetudo somnolentiae speciem consillare. Quare *Aristides* T. I. p. 72, si. de *Apollon.* ὁφθαλμοὶ γὰρ ἐπενερόμενοι (sic leg. pro ἀνωμαλόμενοι).

ἀτενέης, οὐτε ὑπὸν δὴ τινι καθήρημένοις. ἰοῦνται ὑπο τα-
πεινότητος.

P. 36, 11. Ἐμμεληνύσθαι ταῦτ' ἤδη. Cf. *Ovid. Met. XI.* 180ss.

P. 36, 12. κατασχούσης, negationem om. Flor.

XXIII.

NARCISSVS.

Narcissi fabulam enarrare et ex originibus suis repetere quum longum sit, picturæ autem simplex admodum et facilis ad imaginandum, nil nisi pauca, quæ restant artis opera Narcissum exhibentia, maximam partem etiam a doctissimo *Crouzero* ad *Plotini Librum de pulchrit.* p. LXV sq. adhibita, recensere in animo est: nam similes in quocunque argumento imagines semper fere cum magno vel voluptatis vel interioris cognitionis fructu conferri solent. Ante omnia cyclus quidam picturarum nos advertit, perverso ordine editus in *Antiqu. Hercul.* T. VII. tab. 28-31. In quarum *prima*, tab. 29. Narcissus venatu lassatus, venabula duo tenens, sedet in rupe, amore nondum captus. Unicum Narcissi documentum petendum est e loco, quem pictura tenuisq. videtur; de quo tamen non omnino constat. In *sequenti* autem tab. 30. fons sub rupe, in qua venator, plane ut illic, in recessu silvestri requiescit, scaturiens imaginem eius reddit, quam ille vel nondum aspexit vel iamiam aspectam tranquillus adhuc in apimo versat cogitabundus. Ita amoris stadium ingressus, celeri illud pede quammaxime potest currit in tab. *tertia*, quæ est 31. Venabula longe, ut videtur, abiecto, amore perditus et a summa cum voluptate suo ipsius aspectu cupide fruitur; palliolum rubrum, quod in reliquis negligenter pendet, hic speciose pone tergum, gestu e scena petito, sursum subducit, quasi umbræ amatae amorem captans, aut pulchritudinis suæ quandam velut pompam agens. Floribus caput nunc habet ornatum. Amor etiam adest, cum face ardente, sed deorsum directa cum vi, vel ad innuendum, subtus, in fonte esse, quo incendatur Narcissus, vel, quam interpretationem necum communicavit *Iacobius*, quia post breve tempus amor ille temere conceptus simul cum vita pueri extinguetur. Alia est causa facis inversæ in tab. *Philostr. Jun.* VII. p. 121, 3. In *quarta* denique pictura, tab. 28, violento amore iuvenis consumi et prope iam confectus esse videtur. Amor, qui ei adstat, assiduus amantium in artis monumentis comes, nunc quidem, ore diducto, eiulat et inversa prorsusque extincta facula huiusmodi tundit, tanquam desperati amoris testis, ut morte iam absoluti, ubi Adonidi mortuo

in multis anaglyphis ineditis adiunctus est. Huius et antecedentis picturae prototypa a perito et ingenioso pictore profecta esse, haud negabis.

Reliquae Narcissi imagines omnes ad medium rei momentum, quod est in Herculanensi pictura tertia, spectant. Ita et nostra, in qua Narcissus stat pedibus decussatim positis, dextra lumbo innixa, vola extrorsum versa, unde ex hac parte impressione facta clunes sinistrorsum prominent. Amor, in illa quidem omissus, adest in gemma a *Winckelmanno* edita, *Monum. ined.* tab. 24, non ultor ille et dissimulator, sed qualis semper et ubique, quasi genio indulgens, animos accendit. Ad Narcissum eum spectare, non ad Echus affectum, quae non adest, luce clarius est. Gemma Florentina a W. laudata solam habet Narcissi figuram. Echo autem, cuius amor in narratione anterior est, ab artifice in rei praesentis imaginem introducit in *puteali marmoreo* prope Ostiam 1797. ab Anglo Fagan effosso, iunctas Hylae et Narcissi fabulas exhibentes Hadriani vel Antonini Pii aetate non posteriore. Narcissus ibi pedum habet, ut in Callistrati statua syringem pastoritiam; boves in monte pascunt. Echo cum desiderio in illum, ipse, manu admirantis gestu sublata, in frontem prospectat. Narcissus in tribus haece monumentis et in statua Callistrati stat erectus vel leniter incurvatus. Comas in collum promissas observes in secunda pictura Herculanensi, in puteali et in statua Callistrati; post aurem revocatas, quales Philostratus describit, in secunda pictura Herculanensi, flavas in Herculanensibus omnibus et aurentas in statua.

Sculptas Narcissi imagines duas tantum sibi notas esse scripsit *Zeega* in epistola quadam Danice olim publici iuris facta (in qua de puteali illo agit) quas statuas fuisse suspicor, unam in *Guattarii Monum. ined.* 1805. tab. 7 et 8, et in Museo Florentino alteram, v. *Gorii Mus. Florent.* T. III. tab. 71. Sed in hac Niobes filium ex dorso vulnerato nuper agnovit Danorum decus, Albertus Thorwaldsen, v. *Zannonii Galeria di Firenze, Statue* T. 2. tab. 74. F. G. WELCKER.

P. 36, 14. ἡ γραφή δὲ καὶ τὴν πηγὴν. Sic Vulgo. ἡ δὲ γραφή τὴν πηγὴν. Flor. Paris. Nec aliter legisse videtur *Aristaenst.* II. 10. p. 87. ubi pictor puellae, quam pinxerat, amore incensus scribit: ἐκ τῶν πινάκων ἐπίσταμαι Φαίδραν, Νάρκισσον, Πασιφάνη — ἡ μὲν γὰρ πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον, ἡ δὲ γραφή καὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸν Νάρκισσον, οἷον διψῶντα τοῦ κάλλους. ubi vid. *Boissop.* p. 680.

P. 36, 16. ἄρετι θήρας. θύρας. G. πηγῇ ἐφέστηκεν. πηγῇ. Flor. ἐφέστηκε.

P. 36, 18. ἐρῶν τῆς ἑαυτοῦ ὥρας. hoc reposui ex Flor. Par. τῆς αὐτοῦ. Vulgo.

P. 36, 19. ἐς τὸ ὕδωρ. εἰς. Vulgo, ἐς. G. Paris. Omīssa praepositio in Flor, Narcissus formae suae splendorem cum fonte communicat.

P. 36, 19. τὸ μὲν οὖν ἄντρον Ἀχελϋῶν καὶ Νυμφῶν. Plato Phaedr. p. 230. B. de fonte ad platanum: Νυμφῶν δὲ τινῶν καὶ Ἀχελϋῶν ἱερὸν ἀπὸ τῶν πορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Vid. Heindorf. T. I. p. 199. De scena fabulae locus est ap. Pausan. IX. 31. p. 772. qui lucem exspectat a viro doctissimo, qui nunc cum maxime in illo scriptore emendando et illustrando versatur.

P. 36, 20. γέγραπται δὲ τὰ ἐκόντα. Iunt. 1. 2.

P. 36, 21. φαύλου τε γὰρ τέχνης τὰ ἀγάλματα. τε om. P. sed a m. rec. adscriptum. ἄγαλμα. G. In descriptione antri, in quo Philoctetes habitabat, ap. Sophocl. 35. αὐτοῦλόν γ' ἔκπωμα, φλαυροῦργου τινὸς Τεχνήματ' ἀνδρός. unde suspiceris apud Nostrium fuisse: φαύλου τε γὰρ τεχνίτου ἀγάλματα. Sed φαύλου τέχνης dictum esse potest, ut ἄμπελοι ἀργοὶ in Heroic. p. 661. ubi vid. Boisson. p. 295. ὄψεις ἀργοὶ lb. p. 666. Vid. Matthiae G. gr. §. 118. p. 143.

P. 36, 22. τὰ μὲν περιτέτρωται ὑπὸ τοῦ χρόνου. de Proteallai signo in Heroic. p. 673. περιτρέψας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος, καὶ νῆ Δ' οἱ ἀλείφοντές τε καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχάς, ἐξάλαιψαι τοῦ εἶδους. Infra I. 28. p. 45, 30. Dianae ἄγαλμα λείον ὑπὸ τοῦ χρόνου. — ποιμένων. ποιμαίνων. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. — παῖδες. παῖδας. G.

P. 36, 25. ἀναλίσθητοι τοῦ θεοῦ. i. e. τῆς θειότητος τῆς τοῖς ἀγάλμασιν ἐνοικουσύνης. Vid. ad Callistr. c. X. p. 157. 23.

P. 36, 26. ἀναφάναντος αὐτὴν ταῖς ληναῖς. ἀναφάναντος. C. ταῖς ληνοῖς. vett. editt. et libri nostri omnes. Solus Angl. ληναῖς. Eodem modo etiam alibi erratum. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 875. et infra XXV. p. 40, 26. Fontem illum Baccho originem debere, rhetor existimandus est colligere inde, quod vitibus et hedera circumdatus est.

P. 36, 27. κιντῷ ἤρεπται. Vid. ad XVIII. p. 30, 51.

P. 36, 29. ὅθεν οὐ θύρσοι. non apparet, quo pertineat ὅθεν. De re ipsa dubitari non potest, arundines ibi et serulas fuisse representatas, hedera illas et palmitibus vestitas, ita ut thyrsorum haberent speciem. Cf. XXV. p. 40, 17. Bene haberent haec sic scripta: καὶ βοτρυῶν μετέσχηκε, καὶ νάρθηκος, ὅθεν οἱ θύρσοι. Nonnus Dion. XXX. p. 764. οἶνοπα θύρσον ἄειρε — Δὸς καὶ ἐμοὶ κλονέειν χλοερὸν βέλος· ἡμετέρου γὰρ Ἀπτολέμου νάρθηκος ἐνικήθησαν οἷστοι.

P. 36, 31. ἄνθη λευκὰ τῇ πηγῇ παραπέφυκεν. περιπέφυκεν. Flor. Flos narcissi intelligitur, qui tum demum pueri illius causa (ἐπὶ τῷ μει-

γαλῶ) nascitur. Sic XXIV. hyacinthus dicitur ἀναφυῖναι τῆς γῆς ἐπὶ μεράκῳ καλῷ.

P. 37, 4. οὐχ οἶδ' εἰτ' ἐξαπατηθεῖσα. οἶδα εἰτ'. Flor. Paris. Sex vocabula hic om. G. ἐξηπατηθῆναι χαί. sic Flor. Paris. C. D. G. pro ἐξαπατηθῆναι.

P. 37, 6. ἀλλ' ἔστω. ἔστω. G. — τὸ μεράκιον, ὃ μεράκιον. C. τὸ μεράκιον, D. superscripto ὦ.

P. 37, 7. οὔτε χρώμασιν ἢ κηρῷ προστέτηκας. cerae, puta, adhibita ad picturam; ut ap. Callistr. XIV. p. 162, 13, 18. ne cum Olegario cogites de ape in cera defixa. — προστέτηκας. Margo P. ἴσως προστέτηκε.

P. 37, 8. ἐκφυλῶσάν σε τὸ ὕδωρ, τὸ εἶδος. C. D. Verba sic interpretatur *Welckanus* nosse: aqua te fessellit, ea te representans forma, qua te adspiciebas, i. e. tam pulchra; aqua in culpa est, quia tuam ipsius tibi prodidit pulchritudinem. — Verum hunc sensum loci esse, dubitari non potest; sed ἐκφυλῶσαν non pendet ab ἐξηπάτησεν, sed ab οὐχ οἶδα; quam maiorem distinctionem obtulit Flor. et Paris. ex quibus etiam ἐλέγχεις recepi pro ἐλέγχευ.

P. 37, 10. νεύσας τε. κῆσαι δέ. Flor. Par. particulae aduersativae locum hic non video. Ad insuaviores ὥστε subaudiendum hoc loco, ut in laud paucis aliis. Vid. *Wyttenbach.* ad *Sel. Hist.* p. 345. *Schaefer.* ad *Sophoc.* T. I. p. 241. T. II. p. 525. Supra durius etiam, ἢ ὅψις ἀμβλύνεται διακριβοῦν, pro ὥστε μὴ διακριβοῦν. XIII. p. 24, 21.

P. 37, 10. παρὰτρέψαι καὶ εἶδος. κα παρὰτρέψαι τῆς ὁδοῦ. ap. Aelian. H. A. I. 11. *Ovid.* l. c. 458. cumque ego porrexi tibi brachia, porrigis ultro; Cum risi, arrides, nutu quoque signa remittis, Et quantum motu formosi suspicor oris, Verba refers aures non pervenientia nostras.

P. 37, 12. ἐστάναι. ἐστάναι. C. D.

P. 37, 13. τάχειδεν περιμένεις. τὰ χεῖδεν. G. τάχει. Flor. exspectas, quae in tali cum amico congressu merito possunt exspectari, ut ille tecum sermonem insituat.

1b. εἰ τί σοι ἡ πηγὴ μύθῳ χρήσεται. sic audacter emendavi pro εἰτά σοι. quod tamen tuctur vir doctissimus in Praef. ad *Plotin.* de Pulcr. p. LXII. existimans, sophistam Narcissum increpare: εἰτά σοι ἡ πηγὴ μύθῳ χρήσεται; qualis increpatio pro meo quidem sensu lenem orationis tractum nimis turbaret. Elegans autem dictio, περιμένεις εἰτά σοι μύθῳ χρήσεται, cuius exempla congerere supervacaneum sit.

P. 37, 15. ἀλλ' ἐμπέτωκεν. ἐπιπέτωκεν. C. D.

P. 37, 16. ἡμῖς δὲ αὐτά. αὐτὰ δὲ ἡμῖς. Flor. Paris. ordine minus concinno.

P. 37, 17. ὁρῶν ἀναπαύεται ἐναλλάξ τῷ πόδε τὸ μυράκιον.
novissimam vocat adscipius ex Flor. et Paris. ἐναλλάξαν. C. D. G. Paris.
Infra II. 5. p. 60, 4. ὑπανάσχευσης ἐναλλάξ τῆς ὥλης. Philostr. Iun.
VII. τῷ τόξῳ ἐπερὶ σῶας λατὸν ἐναλλάξ τῷ πόδε ἴστηται. Aristoph.
Nub. 981, in enumeratione corporum, quas ingenuum puerum dedecent:
αὐτὸν ὀψοφραγεῖν, οὐδὲ κυχλίσειν, οὐδ' ἴσχεον τῷ πόδι ἐναλλάξ,

P. 37, 18. τὴν χεῖρα ἐπέχον. edita ante Morell. ὑπέχον. et
sic C. D. G. ἐπέχον. Flor. Par.

P. 37, 19. ἡ δὲ δεξιὰ. δὲ om. D. ἡ δεξιὰ δέ. Flor. Paris.

P. 37, 20. ἀνασχεῖν τε αὐτόν. ἀνασχεῖν. Flor. Manus impressa est
femori, ut ille promineat (hac parte) καὶ σχῆμα πρῶτεον ἐκχειμέ-
νων γλουτῶν, utque speciem ille praebeat lumbi dextri sublati,
διὰ τὴν τῶν ἀριστερῶν ἐκκλίσειν, quoniam sinister lumbus recedit.
H E Y N I V S. Dextram lumbo inniti ait Philostratus, simul quo illa
Narcissum sustentet, quod sine hoc fulcro qui pedem pede premit
facile vacillat (ὥστε ἀνασχεῖν αὐτόν) simul quo manu fortiter in
lumbum dextrum pressa, nates, quas pro praecipua venustatis
parte habet (p. 49, 5. Cf. p. 135, 22.) in alteram partem compa-
ctae appareant. Verbum ἀνασχεῖν active, ut ap. Philostr. Iun.
p. 135, 27. ἴσχεον ἀνέχον τὸ λοιπὸν σῶμα. Hanc verbi vim ut
ponamus flagitat locus, quem confusse interpretatur Heynius. 'Ἡ
δεξιὰ περιήχται, ut p. 71, 13. et 89, 7. F. G. WELCKER,

Ib. Revocanda, ni fallor, vet. edit. distinctio, καὶ σχῆμα,
πρῶτεον, ἐκχειμένων τῶν γλουτῶν. vocae σχῆμα peculiari illa vi
posita, quam illustravit Bergler ad Alciphr. I. 34. p. 140 & ut
sit status corporis venustior cum dignitate coniunctus. Sic pastor
ap. Theocr. Id. X. 35. τῶς αἰῶας μὲν ἔχουσα, καὶ ἡ ῥόδον ἢ τὴν
γε μᾶλλον. Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισι Ἀμύνκλας.

P. 37, 22. ἐκκλίσιν. Iunt. 2. et P. ἐκλίσιν. C.

P. 37, 23. ῥυτίδας δέ. ῥυτίδα δέ. Flor. Paris.

P. 37, 25. συνζήκουσα ἐς τὸ θέναν. hoc recepi ex Flor. par-
ticipio relata ad χεῖρ. συνζήκουσαν. Vulg. συνζήκουσαν. C.

Ib. λοξὰ δὲ αἱ ἀκτίνες τῆς σκιάς. αἱ om Flor. digitis incurvatis
et ad volam inclinatis, vola umbra obliqua distinguitur. Minus
recte de umbra inaequali ob inaequalitatem digitorum cogitabat
Olearius.

P. 37, 26. διὰ τὴν εἶσω ἐπιστροφὴν. εἶω. Paris. ut est II.
18. p. 83, 13.

P. 37, 29. ἐρωτικόν. ἑρωτικόν. Flor. — τό γε μὴν ὄμμα. τό
γε μὲν. Olear.

P. 37, 31. ἐφιζάνων. ἐφιζανών. G. Infra XXVI. p. 42. με-
μέρηται δὲ ὁ γέλως, αἰὼς ἐφιζάνει τῷ προσώπῳ. II. 1. p. 53. ἐφι-
ζάνει γὰρ εἰς ὅσον καὶ ῥυτίδι πρώτῃ. Vit. Apoll. II. 35. p. 87. 4-

πῶν ὑπνον, ὄνπερ ἄχροις αὐτῶν (αὐτὸν Ὑπν.) ἀφ' αἰμαίνεσσι ἐπι-
 ζάνειν φῶμεν. ubi fortasse scribendum: ὄνπερ ἄχροις ἂν ὄφθ.
 ἐφ. φῶμεν. Moschus Id. II. 3. ὕπνος — βλεφάροισιν ἐφίττει.
 Critias ap. Athen. X. p. 432. E. πρὸς δ' ὅμμ' ἀγλὸς ἀμβλωπὸς
 ἐφίττει. — Τὸ χαροπὸν καὶ γοργὸν oculorum, quod ἴμερος πραΰ-
 νει; Illustratur verbis Heliodori VII. p. 571. de Theagene, γλαυ-
 κῶν (i. e. χαροπὸν) τὸ βλέμμα, καὶ ἐπέραστον ἔμα καὶ γοργὸν
 προσβλέπων. Asclepiades in Anth. Pal. V. 153. αἱ χαροπαὶ γλαυ-
 κερδῶ βλέμματος ἀστεροπαταί. Similiter Noster Heroic. H. 10. p. 683.
 de Hectoris imagine: ἀγαλμα φρονηματώδες δοκεῖ καὶ γοργὸν καὶ
 φαιδρόν. Dio Chrys. Or. I. p. 68. de Iustitia: ἦδε μὲν ἡ προσο-
 ρῶσα γοργὸν τε καὶ πρῶν, ἐκ δεξιῶν καθήμενῃ.

P. 37, 52. καὶ ἀντερᾶσθαι, καὶ ab Oleario omissum resti-
 tuti ex editt. vett. et libris meis.

P. 37, 53. ὡς παρ' αὐτοῦ ὁράται. sic Olearius ex coniectura,
 ut ipse ait, minime fallaci, pro ἐράται. Confirmavit eam G. et
 Flor. ubi praeterea δι' αὐτοῦ, et Paris. De frequenti permutatione
 verborum ἐρᾶν et ὁρᾶν dixi ad Achill. Tat. p. 768. Liban. Or.
 Antioch. T. I. p. 346. ἡμᾶς δὲ ὁ Ζεφύρος οὐ προαδικήσας, εἴτα
 εὖ ποιεῖ, ἀλλ' ἐρᾷ μὲν, ἐρᾷ δὲ οὐ κόρης, ἀλλ' ὅλης τῆς πόλεως.
 Monac. 113. ἀλλ' ἐρορᾷ μὲν.

P. 37, 34. θηρῶντι. θυρῶντι. P. ἐνενύχομεν. ἐντύχομεν. G.
 ἀνεντύχομεν. Iunt. 2.

P. 37, 56. ἐπειδὴν. restitui ex editt. vett. pro ἐπειδὴ Olearii.

P. 37, 57. τύχοι δ' ἂν καὶ νῦν λόγου. τύχη δ' ἂν καὶ λόγου
 νῦν. Flor. Paris.

P. 38, 1. ἀμφιλαφεὺς γὰρ οὖσης αὐτῆς, καὶ οἶον χρυσῆς. Sic
 plane Heroic. XIX. 5. p. 733. τὴν μὲν δὴ κόμην, ἀμφικαίρῃ — καὶ
 χρυσοῦ ἡδίω καὶ εὐσχέμονα, ὅπῃ καὶ ὅπως κινεῖ αὐτὸν ἡ ἄνεμος
 ἢ αὐτός. ubi vid. Boisson. p. 604.

P. 38, 2. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὠτων κρένεται. τῶν νῶτων. G. ἐπὶ
 τῶν ὠτων κρέμαται corrigit Wyttenbach. Ep. cr. p. 277. ex Phil.
 Iun. XIV. ἡ κόμη — ἐπικρεμαμένη τῷ μετώπῳ. Corrigendi nulla
 necessitas. Pueri coma pars ad cervicem descendit, pars ad aures
 porrecta ibi dividitur. Similis locus Aristarcheti l. 11. p. 29. quem
 supra adscriptimus X. p. 19, 4. Petronius c. XVIII. Quartilla —
 ex lacrymis in risum mota, descendentes ab aure capillos meos
 dentata manu duxit. Lucian. Amor. c. 26. T. V. p. 287. οἱ μὲν
 (βόστρυχοι) ἐπινώτιοι πέχονται, μεταφρένων κόσμος, οἱ δὲ παρ'
 ὠτα καὶ προτάφους. Liban. T. IV. p. 1071. 16. βόστρυχον πρὸς τῷ
 ὠτῇ περιεχλασμένον. vulgo: περιεχλωσμένον. Ibidem post pauca
 lege: τὸ δὲ τῆς κόμης (κόρης vulg.) ξάνθουλον (καρθόουλον. vulg.)
 ταῖς παρειαῖς εὐναζόμενον, πρὸς μὲν τὸ συγγενὲς τοῦ φοινίκου

καὶ τι χρυσαυγέον ἐμύγνυε, πρὸς δὲ γὰρ τὸ λευκόχρουν χρυσοειδῆ πετάσματα (τε πάντα vulg.) παρέτεινεν. ubi ξάνθουλον, compositum formatum ut τριχουλον ap. *Archilochum Polluc.* II. 23. Lexicis addendum.

P. 38, 5. τῷ μετώπῳ. μετόπῳ. C.

P. 38, 4. τῇ ὑπῆργῃ. τῇ πῆργῃ. G. — εἰσὶ δέ. εἰσὶ τε. Flor. Paris.

P. 38, 5. ἴσον. ἴσον. C. D. ἴσα. Flor. ἴσα. Paris. Hoc rependum videtur, ita tamen, ut praeterea, sublato frigido et ieiuno εἰσὶ, legatur: ἴσοι δὲ ἄμφω οἱ Νάρκισσοι, τὸ εἶδος ἴσα ἐμφαίνοντες ἀλλήλων.

P. 38, 6. ἔκκεται. ἔκκεται. Iunt. 2. ἔκκεται. Flor.

P. 38, 9. καὶ οἷον διπῶντι τοῦ κάλλους. *Aristaenetus*, qui haec verba exscripsit II. 10. p. 87. (vid. supra p. 36, 14.) participium retulit ad *Narcissum*; quod melius procul dubio.

XXIV.

HYACINTHVS.

Hyacinthum Nicias Atheniensis pinxerat, quem *Caesar Augustus delectatus eo secum deportavit Alexandria capta.* *Plin.* XXXV, 40, 28. Nostrae picturae ratio haec est. Iuvenis in prato florido disco ictus concidit; discus, causa mortis ut oculis incurreret, capiti inhaeret, e quo sanguis profluit; ex sanguine natus iam effluit; veris nuntius, lugubris hyacinthus. Ceterum *Hyacinthus* non mollis erat, sed Laconicam originem prodens, cruribus ad cursum factis, brachiisque ad graviore palaestrae artes, luctum et pugilatum, iam aspirantibus. *Apollo*, in balbide, i. e. solo paulum elevato, in quo discoboli stare solebant, consistit, animo consternatus, quasi solo infixus, oculis in terram deiectis, nec accedendo igitur, nec prospiciendo quidem, num plaga fatalis fuerit, dignoscere audens. *Philostratus* palaestrae peritiam loco incommodissimo venditans, quo statu *Apollo* discum iaculatus fuerit, describit. Sed pictor eum statu recto exhibuerat, tum, ut discum non nunc emitti, sed emissum esse appareret, tum maxime, quia discoboli status, quicquid sit fabulae, in arte minus decorus est deo. Praeterea in loco altiore positus erat *Zephyrus*, cuius imaginem etiam tab. IX. vidimus, tempora alatus et corolla florum omnium redimitus, quippe quos mollis eius halitus nutrit et fovet. *Aura parit flores tepidi fecunda Favoni.* F. G. WELCKER.

Loca veterum de *Hyacinthi* fabula collegit *Fischer.* ad *Palaeoph.* c. XLVII. p. 183. Cf. *Philostr.* Iun. c. XIV.

P. 38, 10. ἀνάγνωθι τὴν ὑάκινθον. intelligimus de litteris ad flori inscriptis, ut fabula ferebat; convenit hoc acumini sophistae. Pergit: et declarat flos, se ex adolescentis sanguine natum esse. Nec de eo dubitare te sinit pratum hoc: καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἐκπέφυκεν, ὅποια τῆς γῆς ἀνέσχε. nam nascuntur hic et alii flores, quotquot quidem terra edi solent. HEYNIUS. τὸν ὑάκινθον. Flor. Flebilibus moerens figuris dicitur hyacinthus ap. Claudian. de R. P. II. 131. nam γράμματα ἔχει ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ, ut Apollo sit ap. Lucian. D. D. XIV. 2. ubi vid. Hemsterh. Euphorion ap. Schol. Theocr. Eid. X. 28. hyacinthi originem ad Aiace caedem referens: πορφυρὴ ὑάκινθε, πὲρ μὲν μία γῆμις αἰοιδῶν — Εἶλαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκυόουσα. quem locum docte illustravit Aug. Meineke de Euph. Vit. et Scr. p. 89. b.

P. 38, 12. γένεσιν. γενεήν. Flor.

P. 38, 14. καὶ μὴ σε λειμῶν ἀναβάλῃ τοῦτο. haec verba cum proximis adeo sibi impedita videri scribit Wyttenbach. Ep. crit. p. 277. ut non videat, quomodo probabili coniectura expediri queant. Et Heynii quidem interpretatio non satis facit. ἀναβαλεῖν hoc loco est morari, impedire, ut in cantilena ap. Plutarch. T. II. p. 654. B. ἀνάβαλε ἄνω τὸ γῆρας, ὃ καλὰ Ἀφροδίτα. unde ἀμβολογῆρας appellata Venus ap. Pausan. III. 18. p. 253. Nostra autem verba vide, an referenda sint ad initium capitis in hunc modum: nec te pratum, omni genere florum distinctum et referatum, moretur, quominus illud facias (μὴ σε ἀναβάλῃ τοῦτο), nempe, ut hyacinthi flori contemplando operam naves. Tum proxima: καὶ γὰρ ἐνταῦθα — ἀνέσχε, continent descriptionem obiter additam prati, quod pro παρέργῳ tabulae haberi debet. De ἀνέσχε γῆς vid. supra ad XI. p. 20, 34.

P. 38, 14. Locas falso acumine impeditus, quales in hoc scriptore sunt multi. Hoc mihi rhetor videtur dicere: ne te pratum moretur, i. e. de floris origine dubitare te sinat, quasi ubi tam laetum pratum sit, flos ille per se nasci potuerit. Natum quidem hic loci est scilicet, sed (ut recte Olearius) in quantum terreas particeps est naturae. Tum ludens in verbo ὑάκινθος, quod, uti violaceus etiam color, de coma usurpatur (Odyss. VI. 231. XXIII. 158. Dionys. Perieg. V. 1111. Cf. Theocr. Id. X. 28.) hoc etiam assertionis suae argumento utitur, quod quum, secundum picturam, coma Hyacinthi hyacinthina sit, idem color ex illius sanguine vitali in florem transierit. Vis argumenti sita est in οἰκείον. Heynius nondum rubentem expressum fuisse florem putabat. F. G. WELCKER.

P. 38, 16. καὶ ὑάκινθόνην εἶναι τῷ μετακτῆρ τὴν πόλιν.

capilli et colore et crispitudine (ut cum *Arnobio* loquar) flore hyacinthi similes, docent, quam facile ex sanguine pueri flos talis existere potuerit. Nam in hac comparatione non solum colorem, sed etiam τὸ οὖλον respici, docent loca *Odysseae* a *Welckero* nostro allata, cum aliis. *Aristaen.* l. 1. p. 3. ἡ δὲ κόμη φρυσιῶς ἐνούλισμένη, ὑακινθίνῃ ἄνθει καθ' Ὀμηρον ἐμπερής. ubi vid. *Bastium* p. 221. *Lucian.* pro Imagg. c. 5. Τί VI. 31. *Amor.* c. 26. T. V. p. 287. *Rhet. Praec.* c. 11. T. VII. p. 231. ὁλίγας μὲν ἔτι, οὖλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετεῖοντα. Flos hyacinthus purpureus. *Pancrat.* ap. *Athen.* XV. p. 677. F. λευκὸν κρῖνον ἢ δ' ὑάκινθον πορφυρέην. Vid. *Meinek.* ad *Euphorion.* p. 90.

P. 38, 18. *πινόμενον. γινόμενον.* Flor. Paris.

P. 38, 20. *δεινὴ μὲν ἢ διαμαρτία. δεινὴ δὲ ἢ.* Paris.

P. 38, 22. οὐ σοφιστὰ τῶν μύθων. fabularum interpretes, nam probabiliter fictae sint, nec ne, examinantes. *Διατὰ δὲ μόνον. δαιμόνων.* G. Similes librariorum errores congregamus in Not. ad Anth. Pal. p. 96.

P. 38, 25. *βαλβίδα.* Sic G. *βαλβίδα.* Vulgo. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 48. — *διαχέωσται. διαχεώριται.* P. a pr. man.

Ib. *βαλβίς* alibi de curriculi principio dicta, nunc de loco, in quo stat ille, qui discum emissurus est. Debuisset esse solum paululum elevatum, quod satis esset ei, qui insisteret. Spectat hūc in Hesychianis *βαλβίς* — *βουνός.* Adiiicitur causa elevati soli, ut dextro pede ei innixus aliquis promineat laevo pede, ut maiore cum nisu dextra discum emittere possit. Pergit idem: discobolum aut in iactu caput reclinare in dextrum latus, eo usque, ut latera sua prospiciat, et iacere discum debere, tamquam si e profundo hauriat, dextris corporis partibus innixus. Notissimum est signum Myronis, cuius descriptiones sunt ap. *Lucian.* in *Philops.* c. 18. et *Quinctil.* 5. Or. II. 13. 10. Convenit prior locus saltem in hoc, quod in dextrum latus reclinatum corpus superius in eo memoratur, *ἀπείστραμμένον εἰς τὴν διασχοφόρον (χείρα).* Sunt quoque nonnulla in *Statii* Theb. VI. 646. ss. quae comparari possunt. Aliud fuit signum Naucydis. *Plin.* XXXIV. s. 19, 19. Iam supersunt signa antiqua diversae classis: alterum genus, statu recto; quale est in Pio-Clem. Vol. III. tab. 26. quod Naucydis exemplum referre coniectat *Visconti.* Similis est pictura Herculanensis Vol. III. p. 129. Alterius generis sunt plura, ut in domo Marchionum de Maximis; aliud Londini in domo Townleil; aliud ante aliquot annos repertum, quod a Canova sculptore reficitur. Creduntur haec esse ad Myronis exemplum facta. Cum *Philostrati*

tabula non consentiunt. Potuit itaque in tabula ars tertio aliquo modo esse variata. HENRVS.

P. 38, 25. Descriptio Discoboli tam parum luculenta, ut a nemine adhuc perspectum fuerit, convenire eam omnino in *discobolum Myronianum*, a quo diversissimum eum esse vult etiam *X. Baden* p. 26. Et tamen, si cum illa statua contuleris singula, tum demum omnia inter se optime cohaerere videbis. Tricae in eo maxime sunt, quod τὴν βάλβιδα ait τὸ δεξιὸν σκέλος ἀνέχειν, πρᾶνῇ τὰ ἐμπροσθεν ἐργάζεσθαι, καὶ κουφίζειν θάτερον τοῦ σκελοῦ (sinistrum), et hinc demum transit ad personam discoboli, τὸ δὲ σχῆμα κ. τ. λ. quasi nihil adhuc de illius statu dixisset. Sed haec non debent ad litteram intelligi. Balhidi non unus pes impositus est, quo, utrumlibet ponas, status existit impeditus et fere ridiculus; sed in ea stat discobolus (βάλβις ἀποκρῶσα ἐν ἐστῶτι), cuius nisus eo, quod paulum super solum elevatus est, augetur. Iam quomodo, quaeso, omnia illa per locum, in quo quis stat, efficientur? Immo ab arte et voluntate discoboli unice pendent. Dextro ille pedi insistit firmiter, quem simul, quod solum *Ph.* non annotavit, manu genuque sinistro utrimque suffulcit atque firmat; mox quum discum est emissurus, tota corporis parte dextra incumbit (προσεμβάλλων τοῖς δεξιοῖς πᾶσι, non in *dextras partes*), dum pes sinister, qui ante iactum ad nisum saltumve paratus extremo tantum digito terram tangit (κουφιζόμενος) dextram vibrantem motu suo subsequetur (συναναπάλλεται, *mitausführt*). Ultima, quod discobolum capite ita reclinato, ut totum latus contueri possit, discum ita emittere ait, ut quasi ex profundo, in quod primo manus motu descendit, haurire videatur, quam vera sint, nemo iuste aestimare potest, nisi statua inspecta. Simul hac descriptione confirmatur, quod ex comparatione plurium istius statuæ exemplarium olim coniectavi *Zeitschrift für Geschichte und Auslegung der alten Kunst*. 1818. Tom. I. p. 268., in statua Vaticana caput prae fractum male accommodatum esse, et verum statum in exemplari aedium Maximiorum cerni, quod aeri incisum est in *Histor. Artis*. edit. Ital. T. II. tab. 2. in Operum *Winckelmahni* ed. Dresdensi T. VI. tab. 3. F. G. WELCKER.

P. 38, 26 ἢ δὴ τὸ κάτοπιν. Paris. et Flor. εἰ μὴ τὸ κ.

P. 38, 28. πρᾶνῇ τὰ ἐμπροσθεν ἐργάζεται. ἐμπροσθεν. C. ἐργάζεται om. Flor.

P. 38, 29. ὃ καὶ συναναπάλλεσθαι. sic tres Guelph. probante, *Heynio* p. 73. pro συνεβάλλεσθαι συναναβάλλεσθαι. Flor. συναναπάλλεσθαι. Paris.

P. 38, 30. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ δίσκου ἀνέχοντος. Scribendum: τοῦ τὸν δίσκον ἀνέχοντος. Saepenumero duobus articulis deinceps positis, alter a librariis omissus. Vid. App. ad Porson. Adv. p. 287. Boisson. ad Eunap. p. 230.

Ib. Quod Iacobsius emendat, τοῦ τὸν δίσκον sensum restituit, Sed verba tam plana quomodo corrumpi potuerint, minus perspicuum est. Quare conicere quis possit, scriptum fuisse: τὸ δὲ σχῆμα τοῦ διακινέοντος. ut διακινέειν vocabulum fuerit in arte palaestrica ei statui, qui describitur, proprium, διακοβόλος alteri, qui illum sequitur, et de quo etiam dicitur δίσκον ἀρῶμαι, ἐκπέμψαι, ἐκρῖναι. Ita etiam ἡ διακοφόρος (manus) in Lucianea discoboli descriptione vox est ex palaestra petita. F. G. WELCKER.

P. 38, 32. ἐπιδεξιά. ἐπὶ δεξιᾷ. C. a pr. man. — χρῆ κυρτοῦσθαι τοσοῦτον. hoc recepi ex Flor. κυρτοῦσθαι τόσον. Paris. κυρτοῦν vulgo. Plurimum huc facit Lucian. in Philop. c. 18. T. VII. p. 268. τὸν διακινέοντα — τὸν ἐκικινυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀγέσεως, ἀπεντραμμένον εἰς τὴν διακοφόρον, ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, ὁμοίᾳ ξυγκαστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς.

P. 39, 2. προσεμβάλλοντα. προσεμβαλλόντα. P.

P. 39, 3. οὕτω πῶς. sic libri nostri cum Ald. 1. Iunt. 1. οὕτω πῶς. Ald. 2. Iunt. 2. Mor. Olear.

P. 39, 5. ἐς τὸ μειράκιον. sic Flor. εἰς. Vulgo.

P. 39, 5. τὸ μὲν κεῖται ἐπ' αὐτοῦ γὰρ τοῦ δίσκου. sic editi. vet. et plurimi librorum nostrorum. ἐπ' αὐτοῦ τὲ τοῦ δ. Flor. κεῖται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τε. Paris. ὑπ' αὐτοῦ. Mor. Olear. Ex lectione Paris. suspicaris, Philostratum scripsisse: ἐμπειρῶν δὲ ὁ δίσκος ἐς τὸ μειράκιον, τὸ μὲν κεῖται, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ τοῦ δίσκου. puer humi iacet occisus, et in eo discus. De periphrasi substantivi per articulum nihil attinet monere. Vid. Schaefer. Melch. p. 51. s. Recte autem καὶ post μὲν infertur; de quo usu dixi ad Anth. Pal. p. 89. Cf. Boeckh. ad Pindar. T. I. 2. p. 384.

P. 39, 6. λαγωνικὸν μειράκιον. sic Flor. Paris. omissa τὸ, quod vulgo insertum. Suid. λαγωνικός, ὁ στέργος καὶ ἀνδράγος: τοιοῦτοι γὰρ οἱ λαῶνες. καὶ λαγωνικὸν πρῶτον, ἀντὶ τοῦ λαχνοῦ. Perperam Olearius cogitabat de vestitu. Ad Hyacinthum, puerum formosissimum, spectant verba Timonis ap. Liban. T. IV. p. 195, 28. ὑπὲρ Νικίαν, ὑπὲρ τὸν Ἀμυκλαῖον ἐκείνον, ἱερῆος Ἀχιλλεΐδος. Scr. ὑπὲρ Νιρέα. Nireus cum Hyacintho iungitur ap. Oppian. Cyn. I. 359, γράψαντες πινάχεσιν — ἄγλαα κάλλι — Νιρέα καὶ Ναρκισσον, ἐϋμελὴν δ' Ἰακινθον. et in Charidemio Pseudo-Luciani c. 24. T. IX. p. 291, ἀλλ' ἴδαν τε τὸν Ἀγλαῆς, τὸν εἰς Ἰλῖον ποτε ἀνναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἴδαν δ'.

‘Υάκινθον τὸν καλὸν ἢ τὸν Ἀκχεδαϊμόνιον Νάρκισσον κάλλει
νικῶμεν. ubi fortasse vocibus transpositis legendum: ‘Υάκινθον
τὸν Ἀκχεδαϊμόνιον, ἢ τὸν καλὸν Νάρκισσον. Ovid. A. A. II.
109. *Sis licet antiquo Nireus adamatus Homero; Naxadum-*
que tener crimine raptus Hylas.

P. 89, 7. τὴν κνήμην ὀρθόν. tibiae rectae laudantur II. 2.
p. 55; 13. εὐθεία μὲν γὰρ ἡ κνήμη τῷ παιδί. crassae contra et
incurvatae notantur. II. 21. p. 89, 9. de Antaeo, τὸ μὴ ὀρθόν
τῆς κνήμης, ἀλλὰ ἀνελεύθερον. Non obstat, quod Archilochō
probat̃ dux belli περὶ κνήμας ἰδεῖν Ποικὸς, ἀσφαλῆως βεβηκώς. ap.
Diōn. Chrys. Or. XXXIII. p. 8. Cf. Liebel. in Archil. Rel. p. 110^{ss}.
In milite enim firmus status, in puero agili pedum et crurum
pernicitas probatur. De Hyacintho Phil. Iun. XIV. σφυρὸν μὲν
πρὶν κοῦφον ἐπ’ εὐθείᾳ τῇ κνήμῃ. Idem de Meleagro XV. κνή-
μας δὲ αὐτῷ εὐπαγεῖς καὶ ὀρθαί, φέρειν ἐν τε τοῖς δρόμοις ἱκα-
ναί. Ap. Aristaeon. I. Ep. 27. p. 66. (121) puella nudat crura,
ἵνα δειξῇ κνήμην ἰθυτενῇ καὶ πόδα λεπτόν.

P. 39, 7. καὶ δρόμων οὐκ ἀγύμναστον. δρόμον. Mor. Ole.
ω

δρόμον. D. δρόμων. edit. vett. C. G. P. Flor. Parisini duo. Vid.
Boisson. ad Her. p. 451. Eurip. Bacchi 491. οὐκ ἀγύμναστος λό-
γων. Xenoph. Cyrop. I. 6. 29. εἰ δὲ ποτε πόλεμος γένοιτο, μηδὲ
τούτων ἀγύμναστοι εἴητε. Aristaeon. I. 14. p. 36. ὥς ἐρωτικῶν
ἀγύμναστον. Philostrata nonnulla excitat Thom. Mag. in γυμνα-
σμένος. p. 183.

P. 39; 8. καὶ βραχὺνα ὑπεγείρον ἤδη. ineptit *Olearius* me-
dia vertens: *brachiumque iam elevans*, cum tale signetur, in quo
musculi torique, pro roboris maturitate iam tumescentes, apparent.
HAMACKER Lectt. p. 44 s. Philostr. Iun. XIV. p. 135, 29. de
eodem puero: καὶ βραχίων ξὺν ἀπαλότῃ σφριγῶν. Composito
ὑπεγείρειν augenda Lexica. Iterum habetur infra II. 26. p. 95, 3.
Vit. Soph. I. 21. 4. p. 59.

P. 39, 9. καὶ τὴν ὥραν τῶν ὀστέων ὑπεκταίρον. *ossium pul-*
chritudinem laudari in formoso puero, etiam nunc miror. Diver-
sum certe, quod de ‘Lalde’ praedicat Aristaeon. I. 1. οὕτω μέντοι
σύμμετρα καὶ τρυφερά τῆς Αἰδὸς τὰ μέλη, ὥς ὑποφυνῶς αὐτῆς
λυγίσσασθαι τὰ ὀστᾶ ἔοικεν. quae comparanda cum Antipatro Anth.
Pal. IX. 567. de Antiodemide: ὑδαίνους φέρουσα βραχὺνας, ἢ
ρόνη ὀστούν Οὐ λέγειν. et cum exossato pectore Lucetii IV. 1264.
In Nostris nondum poenitet coniecturae, olim prolatae in Exercitt. et.
T. II. p. 88. τὴν ὥραν τῶν ὀστέων. probantibus Heynii et Ha-
mackero. In Cyro suo τὴν ὀσφύα τὴν περιβλεπὸν miratur Strabo
in Anth. Pal. III. 213 Meleager Ib. XII. 94. τελεπνὸς μὲν Αἰδ-

δαφνός — δαφνὶ δὲ Οὐδίαδης. *Lucian.* lib. 6. T. VI. p. 136. ὡς εὐρύδμους, ἢ καλῇ παλαιότητα τὴν πύργῳ τῆς χύτρας ὁμαδὴν περιφέρεις καὶ κλέεις· ἢ δὲ δαφνός ἢ μὴν. (ἡμία vulg.) ὑγρῶς ὑποκινεῖται. In Hyacintho μηροὶ ἀπέρητοι. *lendantur* ap. *Phil. Iun.* XIV. p. 135, 26.

P. 39, 9. Vocem *Αυκωνικὸν* *Olearius* de vestitu intelligit. Sed nudus sine dubio effectus erat Hyacinthus. Τὴν ὥραν τῶν ἁστών non de pulchritudine, sed de aetate ad palaestram iam maturam intelligo. Idem exprimit, quod *βραχίονα ὑπεμύρον*. F. G. W. *СКВН.*

P. 39, 10. ὁ Ἀπόλλων. articulum com. Flor. — τῇ βαλβίδι sic G. βαλβίδι. vulgo.

P. 39, 11. πεπληγμένοι φήσεις αὐτόν. de hoc non verbi *πεπληγμένοι* monui in Addit. ad Athen. p. 216. ap. *Lucian.* D. Mex. XIII. T. VIII. p. 258. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι καταπληγέμεσαν. Fortasse praefereendum *καταπληγέμεσαν* ex Cod. Paris. Cf. *Hase Notices et Extraits* T. IX. p. 192.

P. 39, 14. ἐς τὸ μειράκιον ἐπαφείς. ὡς τὸ μετ. παρὰ. Flor. Paris. *Mythographus* ad calcem *Palaeographi* XLVII. p. 184. ed. *Fisch.* *Μανός* ἢ ἡ πρὸς τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ διακονήσας, ὑπὸ τοῦτου (Ἀπόλλωνος) μὲν ἀφεθείς, ὑπὸ κυτρου δὲ (Ζεφύρου) ἐπαφείς. De Zephyro *Phil. Iun.* XIV, p. 136, 1. διακινεῖται δὲ τῷ Ἀπόλλωνι, πλάγιος ἐμπνεύσας, ἐμβάλλει τῷ Ὑακίνθῳ τὸν δάκρον.

P. 39, 17. ἐν ἄβρῳ τῷ εἶδει. ἄβρῳ. G. utrumque iunctum ap. *Phil. Iun.* I. p. 113, 10. τὸ ἄβρῳ τε καὶ ἄβρῳ τοῦ εἶδους. Zephyro propria ἄβρός. Vld. supra IX. p. 17, 13.

P. 39, 18. καὶ τὴν ὑάκινθον τὰν ὑάκ. Flor. Paris. ut supra, p. 38, 10.

XXV.

ANDRIL

Picturae si qua alia iocunda atque lepida, *Andrionum Dionysia* exhibent, quae proprio nomine vel Θεοδωσία vel Θεοδοσία vocabantur. Hoc legitur in *Plinii* editionibus H. N. II, 186: *Dies Theodosia vocatur*, unde per coniecturam ortum videtur *Διὸς Θεοδοσία*. Igitur ut *θεοδωσία*. An Θεοδωσία leges i. e. ὑπὸ θεῶν διδόμενα? (*Hesychus*). Sed utrumque solum videtur, certe laudatam esse Θεοδοσίαν. autem, verbo formato ut *τραυματοδωσία*, et *λυσιππίσκειον* vocabatur (*Hesychus* *Πρόξιος*), et *Βακχία*, et huic quidem *Ολοπία*, *Χιόπια* ad-

As. p. 134 s. et in aliis sine dubio Cretae insulis. Hinc deum etiam *Geodalmor* dixerunt, *Hesych.* v. *Geodalmos* (ε̄ pro ᾱ, ut sexcenties), et Cretenses mensam etiam ei sacrum, qui in epigraphe quadam *ΘΕΟΔΑΜΟΙ* . . . *div* scriptus est sive lectus. In quo festo vini sponte profluentis miraculum ex mythorum et hymnorum excelsitate (*Burip. Bacch.* 142. 705. cf. *Nöcker* p. 25, 24. 30, 7. 33, 2.) in terram unoquoque anno deducebatur, idque miraculum, sacerdotum artificum liberalitate effectum, plebeum superstitione et credulitate monstruose ductum et amplificatum, picturae argumentum est. Quamvis Consul etiam Romanus fontem — in *Andro insula* — *Liberi Patris templo fonte Ianuarii semper vini sapore fluere credidit*, *Plin.* l. 1. et XXXI, 13: *Mucianus Andri e fonte Liberi patris statis diebus septenis eius dei vinum fluere; si auferatur a conspectu templi, in aquam transeunte*. Et credere talia Graecis oportet, ut ait *Pausanias* VI, 26, 1, idem templi Andrii miraculum referens: *Vini sapore*; rivulus igitur vino infuso modice temperatus erat, ut alios conquestos esse crediderim, quod in *Achaei Aethone* legitur: *Totius Achelous mixtus vino est?* *Athen.* X. p. 427. Eadem caerimonia usi sunt *Teli*, qui inde, quod adhuc *fonti per se scaturiens in urbe sua fragrantissimum e terra vinum stato tempore* (i. e. festi Bacchici) *effundat*, *Bacchum* apud se natum arguebant. *Diod.* III, 66. (66.) Eiusmodi iactantiam et exaggerationem ridere videtur *Lucianus* a *Iacobi* cit. quum flumen mentitur *Chium* vinum fluens, adeo copiosum, ut quibusdam *Idolis* navigari posset. Etiam *Naxii* vini perdulis magasse fontem *Stephanus* refert *Byzantinus*. In *Ariadnes* enim nuptiis *Pamice* ex sicco fluxit *Nyctelii* latex; *Garruli* gramen securo risi. *Senec. Oedip.* 490. cf. *Eurip. Bacch.* 142. 696. *Horat. Od.* II, 19, 10. Apud *Eleos* *Bacchi* athena tria in templo eius vine utro repleti ferebantur. *Pausan.* VI, 26, 1. *Pseudo-Aristot. Mirab. Ausc.* 134. Aliud fuit miraculum in *Dionysiis Aegarum Euboeae* et *Achaiae*. *Schol. Eurip. Phoen.* 255. cf. *Valcken. Euphor. Fragm.* p. 170. Per ipsum enim festi diem vitis sacra florem edebat, uvas maturabat, vinum prodigium vespere bibebant choreutae. Iam in pictura *Fluvii daemon* super racemis recubat, quas premens fontem haud nimis mirabilem edic; sed hoc ita apud eos factum, quia ex illo profluvii colore res minus etiam patuisset. *Fluvialis* dei figuram in templo quoque fonti adiacuisse non dubitamus, cuius ex vna fortasse vium illic emanabat. Quod hoc modo de portico dehinc pictor, alia ex parte adiecit; vini enim rivulus latius in picture quam re factum esse in festo credo, et arundinibus, unde *thyrsi* excidi possint, cinctus per campum procurrit; in vobis utraque ripa *Andrii* *bacchantes* cum mulieribus et infantibus,

hedera ac smilace coronati, quidam saltantes, alii humi procumbentes bibentesque et hymnos canentes. Os fluvii intrat *Bacchi navis*, quam a piratis supra oppugnatam vidimus, cum *Satyris* et *Silenis*, interque eos *Como* et *Ioco*, de quibus dixi ad tab. II, ad Andrios comissatum veniens. Bacchum navigantem, ut alibi *Nep- tunum* et *Amphitriten*, comitantur *Tritones* (*Philostratus* per se et quasi odorato vino allectos adnatate putat), qui vinum obvium cochleis haustum bibunt et snavitate eius permulcti, ut delphini solent (*Hesiod. Scut.* 211), sursum efflant; quidam etiam quasi ebrii saltant. Hisce fluvii ostiis a dextra parte pictura terminatur, quibus in sinistra rei gravitate et specie respondet vini fons; quicquid inter utrumque spatii restat (p. 40, 19.) homunculis datum est laetabundis. *Μακάριος, ὃς ἐνιάξει βοτρυῶν φλλαῖσι πηγῶν ἐπὶ καῶμον ἐκπετασθεῖς.* *Eurip. Cycl.* 495, F. G. WELCKER.

P. 39, 20. τὸ τοῦ οἴνου ῥεῦμα. Semel quotannis ap. Andrios fiebat, quod Saturno regnante semper et ubique, ὅτι ὁ οἶνος ἰσχύει παραμυθεῖν. ut est ap. *Lucian. Sat.* c. 7. *Tom.* IX. p. 8. coll. *Epist. Sat.* c. 20. p. 24. In eundem modum amnes vini, lactis et mellis in India, teste *Dione Chrys. Or.* XXXV. p. 434.

P. 39, 23. ἡ γῆ ὑποῖνος. Supra XVIII. p. 30, 7. ὑποῖνος πέτραι. XXXI. p. 50, 11. βότρυς ἐδωδίσμους καὶ ὑποῖνους.

P. 39, 24. αὐτοῖς, αὐτῆς. Flor.

P. 39, 25. οὐπω μέγα. μέγα. Flor. Paris. marg. P. ὥς μέγας. De μέγα dubites, ane praeferendum sit vulgatae. — οὐπω pro simplici negatione plures post *Boisson.* ad *Heroic.* p. 502. illustrarunt. Ap. *Aristid. Panath. T. I.* p. 155. καὶ οὐπω ταῦτα μεγάλα. perperam editor Anglicus οὐ πως emendare conatus est.

P. 39, 26. ἀρυσσάμενψ. ἀρυσσάμενου. Flor.

P. 39, 28. φάναι. φᾶναι. C. D. G.

P. 39, 32. ἐψ' ἐκατέρως τῆς ὀχθῆς. ἐπ' vitium ed. Olear, τῆς om Flor. C. D.

P. 40, 2. ὡς δόνακα μὲν Ἀχελῷος, Πηνειὸς δὲ Τέμπη φέρε, Πακτωλὸς δὲ ἄνθη λοιπόν. Similiter aquam in puteo Aesculapii laudatissimis praeferens omnibus *Aristid. T. I.* p. 256. (448.) ἐγὼ μὲν οὖν οὔτε Κνίδιον (Scr. Κύνδρον *) οὔτε Εὐρυμέδοντα,

*) Hanc emendationem adstruxi in *Bibl. crit.* quae a *Seebodio* V. cl. Hildesiae editur, an. 1820. p. 489. Cydnum cum Peneo iungit *Dio Chrys. Or.* XXXIII. p. 401. Perperam legitur ap. *Aristidem* in *Rom. Encom.* p. 201. (350.) ἐκ Νάξου ἢ Κύνδρου. pro Κύνδρου. quod *Canterum* non fugit. *Vit. Apoll. VI.* 43. p. 278. ἐπεὶ διέβη τὸν Κύνδρον. *Vratisl. κύννον.* Eleganter de illo flumine locum *Parthenii* servavit *Eustath.* ad *Il.* p. 248, 6. qui fonte

οὔτε Χόασπιν — οὔτε ᾧ τοὺς καλλίστους στεφάνους ἀνήκεν ἡ γῆ περὶ τὴν ὄχθην ἐκατέραν Πηγεῖον, οὔτε πηγὴν ἄβυσσον, οὔθ' ὃ τι ἐρεῖς ἕτερον ὕδωρ παραβάλοιμ' ἂν τοῦτ' ἰπὶ πάντα ἱερῷ. qui locus facit ad Nostri verba, ὡς Πηγεῖος Τέμπη φέρει, i. e. herbas, flores, hederam, quibus Tempe exornata perhibentur. Proxima verba, Πακτωλὸς δὲ ἄνθη λοιπὸν, quin foedissime depravata essent, non dubitabat Hamackerus p. 33, et ob florem commemorationem a Pactolo alienam, et ob λοιπὸν. Corripit ille; Πακτωλὸς δὲ ἄνθη λίθων. Pactolus versicolores lapides producit, ex Pseudo-Plutarcho de Flumin. p. 1152. D. γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ (Pactolo) λίθος κισσήρει παρόμοιος, καὶ σπανίως εὐρίσκειται· τετρακίς γὰρ τῆς ἡμέρας ἀλλάσσει τὴν χροάν. At sic mirarer equidem, Philostratum in illius fluminis commendationem rem tam paucis notam commemorare maluisse, quam id, quod uno ore omnes praedicant, aurum, quod ille trahebat, et τὰ χρυσοῦ ψήγματα. Sed integra est res. De λοιπὸν quidem G. I. Bekkerus in Spec. Obs. p. 49. tot Philostrati loca conguessit, ut de hoc vocabulo mutando vix cogitari possit; in ἄνθη autem rhetor Tmolium spectavit, montem florentissimum, unde Pactolus oritur. Τὸν ἀνθεμόδην Τιῶλον Euripides laudat in Bacch. 462. et ap. Macedon. in Anth. Pal. IX. 645. Τιῶλ' ὑπ' ἀνθεμόεντι membranac obtulerunt, Vjd. An. ad Anth. Gr. T. III. 1. p. 232. et in Not. ad Anth. Pal. p. 611. Virgil. Georg. I. 56. nonne vides, croceos ut Tmolus odores, India mittit ebur. Hinc Pactolus ipse χρυσοίς ap. Nonn. Dion. XII. p. 334. 11.

P. 40, 4. οὔτοισι δὲ ὁ ποταμός. Imitatur Sophista Bacchylidem ap. Athen. II. p. 39. vel similes poetarum locos. Cf. Pindari dictum ap. Eund. XI. p. 782. Fragm. p. 674. ed. Boeckh. F. G. WELCKER. Transpositis vocabulis Flor. et Par. ὁ ποταμός πλουσίους τ' ἀποφαίνει καὶ δυνατοὺς τὰ ἐν ἀγορᾷ. Commode Olearius comparavit Aristoph. Eqq. 91. ss. Alia vid. ap. Hamacker. p. 32. Mitscherl. ad Horat. III. Od. XXI, 15.

P. 40, 6. καὶ τετραπῆγεις ἐκ μικρῶν. Diphil. ap. Athen. II. p. 35. D. de Baccho; ὡς ἡδύς τις εἶ. "Ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα

quodam ad Tarsum commemorato, περὶ ἧς, ait, Παρθένης γραμμῶν, ἅλλα τε λέγει, καὶ ὅτι παρθένης Κίλικων ἀνακτορὴν ἔχουσα, ἀγχύγαμος πέλει,

καθαρῶ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρρὸν ἀναψαμένη,
εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μίξε δ' ἔρωι
Κύδνου καὶ Νύμφης ὑδατόεντα γάμον,

ἄνθρωποι ποιεῖς μέγας. Homines autem τετραπῆχες i. e. sex pedum (vid. Spanh. ap. Aristoph. Ran, 1041.) pro μεγάλους cum gravitate dictum. Aristoph. Vesp, 572. ὃν πρῶτον μὲν ἔρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάχοις ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπῆχες. Eius stature homines trans Caucasum se vidisse narrabat Apollonius, trans Indum autem πενταπῆχες. Vit. Apoll. II. 4. p. 52. ubi vid. Olear. Heroes δεκαπῆχες secundum Heroic. p. 668.

P. 40, 8. καὶ ἐσάγεται ἐς τὴν γνώμην. sic Cod. Flor. εἰς-αῖγ. εἰς. Vulgo. In proximis observabatur rhetori locus Euripid. Hipp. 74. ss. quem expressit etiam in Heroic, p. 665.

P. 40, 12. ταυτὶ μὲν ἀκούειν ἡγοῦ, καὶ ἰδόντων αὐτὰ ἐνίων, καταπελλισμένων τὴν φωνήν. ἡγοῦμαι, P. sed μαι inductum. Quum καὶ non habeat quo referatur, corrigendum suspicor: καταδόντων αὐτὰ ἐνίων, καὶ ἐπελλισμένων. Frequens est usus verbi πελλίσσθαι; compositio καταπελλίσσθαι qui usus sit, novi neminem.

P. 40, 14. τὰ δὲ ὀρώμενα. τὰ μὲν ὄρ, Flor. δὲ erasum in Paris.

P. 40, 15. ἐν βοτρυῶν εὐνῇ, ἐν βοτρυῶνα. G.

P. 40, 16. ἄκρατός τε καὶ ὀργῶν τὸ εἶδος. cuius aspectus ad meri ex hoc fonte scaturientis haustus, ad haec ὀργία invitaret. F. G. WELCKER, ἄκρατός γε. Flor. et Paris. Color numinis, quod flumini illi praeerat, οἶνον, quem funderet, ἄκρατον esse significabat; ἄκρατος τὸ εἶδος. ut supra p. 35, 29. de Satyria, ἄκρατοι τὰ αἶμα. Ὀργῶν refero ad habitum eorum, qui de largiter invitabant vino (ut Silenus in Virgil. Ecl. VI. 15. inflatus venas Iaccho.) et ad ipsas uvas musto tumentes. Cf. II. 17. p. 80, 29. ἄμπλος ὀργῶσα, Pollux I. 61.

P. 40, 17. αὐτῷ παραπεφύκασι. αὐτὸν περιπεφύκασι. Flor. περιπεφύκασι enotatum etiam ex Paris. Supra XXIII. p. 36, 31. ἄνθη λευκὰ τῇ πηγῇ παραπέφυκεν. idem liber περιπέφυκεν.

P. 40, 18. καθάπερ οἱ κάλαμοι. καθάπαξ. Iunt. 1. 2. et marg. Morell, Sic iterum II. 33. p. 103, 6. Vit. Apoll. IV. 31. p. 170, περὶ σοφίας δὲ γὰρ καὶ ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης, καὶ καθάπαξ ὁπόσαι ἀρεταὶ εἰσιν. Vrat. καθάπερ. omisso καί.

P. 40, 21. ἀρύονται κόχλοις τοῦ οἴνου. sic editi. veti. et P. ἀρύονται. Flor. et ed. Olear. Vid. T. H. ad Aristoph. Plut. 607. Davis, ad Max. Tyr. V. 3. p. 70. — κόγχους. C.

P. 40, 22. καὶ τὸ μὲν πίνουσιν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἀναφυσῶσιν. Hoc ita accipiebat Heynius, ut Tritones vinum cochleis haustum, iisdem cochleis, ori tamquam ad canendum admotis, efflare crederet. Vide supra Welckeri interpretationem. De Verbo ἀναφυσῶν vid. ad IX. p. 16, 14.

P. 40, 24. ὁ Διόνυσος. articulum om. Flor.

P. 40, 25. καὶ καθώρμισται. καθόρμισται. Mor. Olear, καθώρμισται. Iunt. 2.

P. 40, 26. καὶ ληναίους ἄγει. sic edita. vet. et libri. ληναίους (sic) Paris. 1696. Ἀληθὲς dedit *Olearius* ex coniectura, confirmata uno libro Paris 1761. tres alii in vitioso ληναίους conspirant. Bacchum novimus ληναῖον; Bacchae autem ληναι vocantur. Vid. supra XXIII. p. 36, 25.

P. 40, 27. καὶ Σειληνούς. Τὸν Γέλωτα τε ἄγει καὶ τὸν Κῶμον. Flor. et Paris. 1696. καὶ σειληνούς ὅσοι τὸν γέλωτα — Hoc restitui, distinctione post ὅσοι posita; *Satyros illa navis portat, et Bacchas, at Silenos, quotquot sunt.* Elegans in his omissio verbi substantivi, quam attigit *Hoogveen* ad *Viger.* p. 126. not. 71. Infra II. 22. p. 90, 31. ἐκπληρόμενοι τὴν κνήμην δση. — Γέλωτα et Κῶμον maioribus scripsi initialibus, Vid. de his Bacchi comitibus, quae *Welckerus* monuit supra ad c. II.

P. 40, 28. Ἰλαρωτάω καὶ ξυμποικωτάω δαίμονε. Ἰλαρωτάω καὶ ξυμποικωτάω δαίμονι. Flor.

P. 40, 29. ὡς ἥδιστα ὁ ποταμὸς αὐτῷ τραγῆγο, i. e. ὑπ' αὐτοῦ, de amne vini sophista loquitur, ut de vincto. Mallem autem reperiri: ἴν' ὡς ἥδιστα — τραγῆγο. De usu translato verbi τραγῆγον monui in Anim. ad Anth. Gr. T. I. 1. p. 15. T. III, 1. p. 207.

XXVI.

MERCVRII NATALES.

Mercurii modo nati furta. Hic iustus est huius picturae titulus, cuius diversa est ratio a natalibus Herculis in anaglypho *Musei Ptolem.* T. IV. tab. 37. *Gal. mythol.* tab. 109, et Dioscurorum in alio a *Millino* edito, *Voyage au Midi de la France* T. II. tab. 37, *Gal. mythol.* tab. 144. In utroque mater modo peperit, quod natalium imagini unice convenit. In nostra autem pictura mater in lecto quidem exhibita est ut puerpera, sed eo tantum consilio, ut puellum, cuius furtum adspicimus, vix unum diem natum esse poetis credere posimus; eoque *Maiae* longe alius habitus ac vultus quam *Ledae* et *Alcmenae* animo concipiendus est. Eodem spectant *Horae*, *Mercurii* nutrices, fascias floribus intextis ornatas et varios anni temporum proventus tenentes, ad *Maiam* conversae. Coram eadem stat *Apollo* de bobus a filiolo abactis cum matre mirante et incredula expostulans, dum ille interim accusantis et miuantis dei dorso leviter ac furtim insiliens arcum et pharetram (βελη p. 40, 32.) solvit ac surripit, quo *Apollini* gra-

vis iracundia in risum lenem mutatur. Haec geruntur in Olympi vertice, cuius serenitas, quasi ob auctum deorum numerum, vel cum hominis gaudio comparatur p. 41, 21. (*omnia nunc ridens*), vel per montis Genium, i. e. humanam figuram, hominis instar ridentem expresse fuisse narratur.

Atque hoc solum picturae argumentum est, „Apollo cum Maia agens, arreptente interea a tergo Mercurio puero et arcum surripiente“, non ultima pars, quod Heynius dubitanter proponit, quamvis probe intelligens, illud per se idoneum et sufficiens esse. Duo, quae praeterea ei picta fuisse videbantur, rei momenta non ad picturam, sed ad expositionem facili pertinent. Philostratus rei narrationem a picturae descriptione nunc secernit, ut II, 13: *ὁ μὲν δὴ λόγος τῆς γραφῆς οὗτος· τὸ δὲ ἐναργὲς κ. τ. λ.* nunc ei immiscet. Illuc pertinent et haec p. 40, 15 et p. 58, 19, *τὰ ὁρώμενα τῆς γραφῆς*; p. 65, 20. *τὸ δὲ τοῦ ζωγράφου δρᾶμα*; p. 67, 18. *ἐπειδὴ ταῦτα ἡ γραφὴ βούλεται*; p. 37, 16. *ἡμεῖς δὲ αὐτὸ ὡς περ γέγραπται λέγωμεν*; p. 38, 24. *ἐξετάσωμεν τὴν γραφὴν*. II. 18. p. 84, 8. *τοὺς μὲν ἄλλους ἔα. Πολύφημος δὲ — οἰκεῖ ἐν ταῦθα*. Imitatur hoc etiam *Philostr. Iun.* IV, p. 116, 30. 117, 11. Vbi fabulae universae tenor et continuitas cum pictis aliquatenus confunditur, discernendi difficultas eo augetur, quod scriptor cum elegantia quadam, quasi omnia per Musae afflatum mente intueatur, tempore praesenti etiam in narratione eorum utitur, quae pictura non reddita sunt. Iudicium de singulis iustum ac firmum comparatione paritur. Sic e. g. II, 13. quae oculis subiecta et quae ante acta sunt eodem verbi tempore copulantur; II, 3. p. 55, 26. *κολαχέει* de adhortatione dictum, quae praecessit id, quod pictum est et statim sequitur, *ἦξει*. Memnon II, 7. p. 63, 21. in pictura Antiochum dicitur occidere, hic ab Achaeis plangi, quum alterum tantum ponere possit pictura. Tab. 19. eiusdem libri attendas ad verba, *πυκτεύει* p. 85, 24. *ληστεύει* l. 29, *γοιτῶσιν* l. 31. Iam in praesentis tabulae expolitione singula ponderemus. Si Horas Mercurium curare et fasciis involvere statueremus (p. 41, 14. *κομίζονται*), partum etiam repraesentari dicendum esset: narratio enim incipit *τίπτεται*. At hoc nemo suadebit. Et quis credet, Horas bis eodem loco dictas esse, iam Mercurium fasciis involventes, iam sine illo. Tum si cum Heynio ponere velis, Mercurium in pictura Phoebi vacas in Olympi radicibus pascentes abigere, absonum caset, Apollinem non videre, quae in propatulo sunt, cui, si furtum investigare potuisset, grex suus vindicandus ipsi erat, nec a Maia frustra repetendus. Denique Apollinem semel exhibitum esse nemo dubitat. At de hoc primum narratur p. 41, 31. *ἦξει καὶ ὁ Ἄ. πᾶρά τὴν Μάϊαν*; accedentem tamen pictura non noverat, sed de

novo furto ridentem. Igitur etiam reliqua de Mercurio ἡδὴ βα-
 ῖλει l. 20, αἶψα, σοβαῖν l. 27, ὑποδύειν τὰ πλάγαρα l. 30,
 (nempe quasi fasciae suspicionem facillime amoverant) narratoris
 sunt, Ceterum ars probe exercitata eam etiam actionis partem mo-
 tuisse personarum, qui proxime praecesserunt, aut statim sequuntur,
 manifestare saepe aut innuere valet, de qua re breviter movit *T.*
Baden p. 10, cuius verba transcribam. Oculis aliquid subiecisse,
 ait, pictorem, aliud ostendisse. Tum pergit: „Late patet haec
 observatio, neque solum ad venustatem valet, quae aliter verbis
 enuntari nequit, sed omnem omnino pictorium motum vel proce-
 dentis actionis artificium, quale in optimis nonnullis operibus non
 somnnavit sed animo vere collegit Philostratus, intelligentem aper-
 rit, Multum illi nocuere arti, qui unicum, quod vocant, momen-
 tum, unum locum nimis acriter urgendo, atque ea, quae sunt,
 sola pictori relinquendo, quidquid punctum illud temporis praecedat
 aut sequatur, picturam eliminaverunt, Nolumus his opinatori-
 bus antiquitatis de suis pictoribus oblicere testimonium cuius nulla
 vetus pictura fidem probat, sed Raffaelli potius auctoritate convin-
 camus, pictoris omnium, quotquot fuerunt, facile principia; de quo
 memorabile iudicium exstat *Mengsii*, T. I. p. 70, Inter alia do-
 cte observata de Raffaello, etiam hoc de ubertate imaginum habet;
 quorum felicem delectum vel in vestimentis personarum manifestasse
 Raffaellum scribit. Apparet in his interdum (sunt verba *Mengsii*)
 quales habuerint sinus rugasque vestes ante quam ita plicarentur
 uti pictura prae se fert. Monstrat plicatura, quis situs pedis, quis
 brachii fuerit prius quam hoc, quo cernuntur, ponerentur statu;
 apparet adeo utrum inflexum nuper membrum porrigatur an vero
 mutata ratione porrectum proxime inflectatur,“ Haec ille, qui
 etiam de hac ipsa pictura verissime iudicat p. 55, „Apollini Ma-
 iae quaerenti boves per dolum amotas, post terga stat Mercurius
 viduatque pharetra, Haec simpliciter in tabula adfuisse praetereaque
 nihil, ex ipsis auctoris verbis patet, quibus spectantem de furtis
 dei praemonitum ad picturam admittit: *Εὐ δὲ βούλει καὶ ἔχνης αὐτοῦ*
παρθεῖν, ὅρα τὰ ἐν γράφῃ.“ In contrariam sententiam obiter
 nuperrime *Cl. Toelken* in commentatione de veteris picturae ra-
 tione p. 24: *Ein Gemälde enthält sogar fast alle Begebenhei-*
ten des Homerischen Hymnus an den Mercur,

Maia raro in artis monumentis occurrit. Mercurio mammam
 praebet in ara quadrilatera, Iunoni Lucinae, ut videtur, dedicata,
 quam *Zoega* a 1791. Romae in sculptoris cuiusdam officina de-
 scripsit. Mercurii pueri pharetrati icon parva, descripta est et ad
 fabulam nostram tracta in *Mem. de l'acad. des inscript.* T. XII.
 p. 258. Eiusdem dei statuam, fasciis involuti cum clava Herculis,

nescio an simili furto surrepta, in Museo Imperatoris Austriae videre me memini. F. G. WELCKER.

P. 40, 30, ὁ κομιδῇ παῖς, articulum om. G. P, In C, a rec. m, adscriptus,

P. 40, 33, ὁ συλῶν. συλλῶν. C,

P. 41, 1. μάλα ἡδεῖται αἱ κλοπαὶ τοῦ θεοῦ. dei *callidi quicquid placuit iocosos Corde* furto, ut est ap. *Horat.* I. Od. X. 14. De furtis Mercurii nota omnia ex iucundissimo Hymno Homericis, Vid. Schol. Π, ω, 24,

P. 41, 3, οὐ τι που. πω. Flor.

P. 41, 4, εὐφροσύνη διδοῖς καὶ παλῶν. Plene *Aeschyl.* in *Pers.* 837, χαίρει' ἐν κακοῖς ὁμῶς, ψυχὴν διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν. omisso accusativo *Eurip.* *Phoen.* 21. ὁ δ' ἡδονὴν δούς ἔς τε *Βαχχεῖον* πεσῶν, ἑσπερα παῖδα, Quantopere Noster hanc locutionem amaverit, exempla docent ab *Olearia* congesta ad *Vit. Apoll.* I, 7. p. 8. not. 9. Attigit eandem *Valcken.* *Diatr.* p. 233. C. *Schaefer* ad *L. Bos.* p. 127. *Boissonad.* ad *Nicet.* p. 55. Adde *Synes.* *Dion.* p. 36. A. de *Aristocle*: καὶ κοτάρβις ἐδέδωκε, καὶ αὐλητριδὰς ἐκόμιζε. *Plat.* *Phaedr.* p. 250. E, ἡδονὴν παραδούς τετράποδος νόμῳ βαλνεν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν.

P. 41, 5. εἰ δὲ βούλει καὶ ἔχνος αὐτοῦ κατιδεῖν, αὐτοῦ referendum ad verba κλέπτειν παιδιὰς ἔνεκα; ἔχνος autem positum pro τεκμηρίῳ. *Wyttenbachius* Ep. cr. p. 278. cogitabat de τέχνην αὐτοῦ; mihi λίχνον in mentem venerat ex Hymn. Hom. in *Mercur.* 20. 150. 254. 289. λίχνον καὶ σπάργανα iunxit. *Themist.* Or. XVIII. p. 224. C. Neque per se absonum videri poterat, cum nas pueri in tabula fuisse repraesentatas, quibus eum recens natum esse significaretur,

P. 41, 5. In tabula nostra λίχνος non fuit exhibitus, Nec tropice acceptam hanc vocem ferri posse crediderim. In lectione vulgata, αὐτοῦ quidni referamus ad Mercurium? Iucunda sunt, quae de furtis huius dei narrantur, Si vero furacitatis eius indicia et vestigia videre, si eum cognoscere et veluti deprehendere vis in furtis, en adspice hanc tabulam. F. G. WELCKER.

P. 41, 6. τὰ ἐν γραφῇ. τὰ τῆς γραφῆς. G.

P. 41, 7. ἐν κορυφῇ. κορυφαῖς. Flor. Paris.

P. 41, 9. οὔτε ὁμβρων αἰσθάνεσθαι. sic Ald. 1. 2. Iunt. 1. cum libris nostris. ὁμβρῶν (sic) Paris. ὁμβρον. Iunt. 2. Mor. *Olear.* *Callim.* in *Anth. Pal.* XII. 51. οὐδ' Ἀχελῷος κέλνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται χνάδων. Locus *Homeri*, quem Noster spectat, est *Od.* ζ. 42. ubi vid. *Clark.* *Claudian.* de *Nupt. Honor.* 49 ss.

P. 41, 10. βληθῆναι ποτε αὐτό. commodiorem hanc positionem cum *Flor.* practuli vulgatae, βληθῆναι αὐτό ποτε.

P. 41, 12. ἀπάντων παθῶν. sic Flor. Paris. πάντων. vulgo.

P. 41, 13. τὸν Ἑρμῆν ἀποτεχθέντα ὦραι κομίζονται. non est excipiunt, sed curant. Vid. Muncker. ad Anton. Lib. c. I. p. 9. Idem munus Horis tribuitur in Vit. Apoll. V. 16. p. 200. ubi Mercurius ἐνθυμεῖται τὰς Ὀρας, ὑπ' ὧν αὐτὸς ἐν κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου ἐτεράφη. Nymphis ap. Pausan. VIII. 16. p. 632. Ab Horis nutrita etiam Iuno ap. Eund. II. 13. p. 140. Aristaeus ap. Pindar. Pyth. IX. 104 ss. ubi vid. Boeckh. T. II. 2. p. 324. Bacchus ap. Nonnum Dion. IX. p. 250, 1.

P. 41, 15. ὡς ὦρα ἐκάστης. ὦρα non forma, ut vertit Olearius, sed anni tempus. F. G. WELCKER, ἐπιπλάττουσαι. Vid. ad XX, p. 34, 7.

P. 41, 17. ^η τύχη. τυχοί. D.

P. 41, 19. λεχὼ κειμένην. sic C. D. G. λέχει. Vulgo. Phil. Iun. V. p. 118, 9, ἡ δ' ἐκπληξίς αὐτὴν οὐδὲ λεχὼ κείσθαι συν-εχώρησεν. Ap. Theophr. Char. XVI. οὐτ' ἐπὶ λεχῶ, editt. veti. λέχει. Aelian. H. A. I. 14. εἰτε ἐπ' ὠδίσιν εἴη, εἰτε ἥδη λεχῶ. Mon. 87. λεχῶς. Charit. III. p. 56, 8. νῦν μὲν οὖν λεχῶς ἐτι εἰμὶ. pro λεχῶ. Vid. Piers. ad Moer. p. 247.

P. 41, 19. ὁ δ' ὑπεκδύς τῶν σπαργάνων. ὁδ' vulgo. Duo novissima om. Flor.

P. 41, 21. τὸ γὰρ μειδίαιμα. Cf. supra XIV. p. 25, 27.

P. 41, 26. ὑπὲρ χιόνα λευκάς. ὑπὸ χιόνα. G. Eustath. Amor. Hym. I. p. 26. λίνον κατὰ χιόνα λευκόν. II. p. 38. μάργαροι κατὰ χιόνα λευκοί.

P. 41, 27. ἄγει σοβῶν ἐς χάσμα. στροβῶν εἰς. Flor. στροβῶν. Paris. in marg. γρ. σοβῶν. — οὐχ ὡς ἀπόλονται. ἀπόλονται. Vulgo. Vid. Thom. M. qui haec verba laudat p. 131. οὐχ ἀπόλονται. Flor. οὐχ ὡς ἀπόλονται. Paris. C. D. G.

P. 41, 29. δάκη τοῦτο, ἐς τοῦτο. G.

P. 41, 30. ὡς οὐδὲν μετὸν αὐτῷ τοῦ γεγονότος. μιστόν. G. Verborum structura ut ap. Galen. T. II. p. 5. ed. Char. καὶ λόγου μέτεστι τοῖς ἄλλοις ζώοις, Plato Phileb. p. 22, E. οὐτ' αὐτῶν πρωτείων, οὐδ' αὐτῶν δευτερείων ἡδονῇ μετόν, ubi vid. Stallbaum p. 56.

P. 41, 34. δοκεῖ γὰρ μοι μὴ φωνῆς. μοι, quod vulgo abest, adieci ex Flor. Paris.

P. 41, 35. καὶ λόγου τι. sic Ald. 1. 2. C. D. P. Flor. Παρ. λόγον. G. Iunt. 1, 2. Mor.

P. 42, 1. ἐμβέβληκεν. ἐμβέβλη. G.

P. 42, 2. οὐκ οἶδ' ὅποι τῆς γῆς. ὅπη. Flor. Paris. πῇ et ὅπη γῆς ex Atticorum scriptis proterius scienda esse censat Elms-

Iey ad *Euripid.* *Heracl.* v. 19. invito *Hermann*o ad *Hercul.* *Fur.* p. 78. Cf. *Reisig.* in *Comment. crit.* ad *Oedip.* Col. 23. p. 175. s.

P. 42, 2. ἀπολείται δὴ. δέ. *Paris.* — ἐμβεβλήσεται κατωτέρω πρὸ τῶν βοῶν. ἐμβλήσεται. G. haec et alia huius enarrationis derivata ex H. *Hom.* 256. ss. Praepositionem πρὸ post comparativum sic posuit *Herodot.* I. 62. οἷσιν ἢ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον. *Plato.* *Phaedo.* p. 99. A. εἰ μὴ δικαιοτέρον ᾧμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φύγειν.

P. 42, 4. οὐ προσδέχεται τὸν λόγον. dei verbis fidem non habet. Frequentius haec vi usurpatur ἀποδέχασθαι. Vid. *Coray* ad *Isocr.* *Panath.* c. 8. p. 179 et 323. Vitiose *Flor.* οὐ προέρχεται.

P. 42, 7. ἀποφθεῖ λύες τὰ τόξα. haec comparavit *Mittsch.* cum *Horat.* l. Od. X. 10. *Te, boves olim mihi reddidisses Perdolum amotas, puerum minaci Voce dum terret, viduus phaeatra Risit Apollo.* quae ex *Alcaeo* derivata esse docent *Schol.*

P. 42, 10. διαχεῖ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀπόλλω. *Flor.* et *Paris.* Vid. ad p. 29, 31. Vit. *Soph.* l. 23. 1. p. 526. Pancratius dicto quodam διέχεεν οὕτω τοὺς Ἀθηναίους, ὡς μεθεῖναι τοὺς λήθους διὰ χειρῶν αὐτοῖς ὄντας. Ib. II. 10. 1. p. 586. ταῦτα ἐπαγγελθέντι τῷ Ἡρώδῃ διέχεεν αὐτόν. ut bene emendavit *Salm.* assentiente *Guelph.* 25. pro διέκτανεν. Cf. *Alciph.* I. 10. p. 56. I. 12. p. 69. Frequens διακεχυμένος de fronte serena animoque hilari. Ἰλαρῶ καὶ διακεχυμένῳ τῷ βλέμματι. *Heliodor.* VIII. 13. p. 258. Cf. Vit. *Soph.* I. 25. 7. p. 537.

P. 42, 11. μεμετρηται δὲ ὁ γέλως. modicus est risus. Eadem vi *Aelian.* H. A. 1. 2. βαρεῖται δὲ οὕτως ἡσυχῇ λήθῳ μεμετρημένῳ. saxo modici ponderis. Ib. II. 17. κατὰ τὴν μεμετρημένην ἐγγελον. anguillam modicae magnitudinis. *Lucian.* de Salt. c. 67. T. V. p. 160. saltationem ait exhibere νῦν μὲν ἱρῶντα, νῦν δὲ ὀργισμένον — καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως.

P. 42, 11. οἷος ἐφιδάνει τῷ προσώπῳ. ἐφιδάνων. *Flor.* *Paris.* ἐφιδάνει. G. P. ἐφιδανέων. Vulgo. Vid. ad XXXI. p. 37, 31. Obversabantur haec *Isidoro Pelus.* Ep. V. 192. p. 617. A. μεδιάσας γὰρ ἡρέμα ἐφηνε τῷ προσώπῳ ἡδονὴν ἐκπινύσεως ὀργῆς. Modicus erat in Apollinis vultu risus, qualis esse solet, ubi hilaritas iram vincit.

XXVII.

AMPHIARAVS.

Amphiarus (nomine sacerdotali, ἀρητήρ; praepositio enim vim augeat, ut in Ἀμφήνωρ, Ἀμφίνομος, Ἀμφίδοχος, Ἀμφιτέλη, Ἀμφιδόη), in Odyssaea et Thebaide vates, cum reliquis Argivorum ducibus occumbens, ante Thebarum portas in terram Iovis fulminibus diffusam cum equis recipitur. *Odyss.* XV, 246. *Find. Nem.* IX, 57. X, 15. (ἐν Θήβαις), *Ol.* VI, 25. Hoc sequitur anaglyphum Pamphylianum ad tab. IV. productum; Amphiarus ad Thebas in voraginem absorbetur, ex qua Telus (εὐρύστερνος Τῆ), quasi eum exceptura, superiore corporis parte prominet. Mortis genus antiquitus somnia respexisse videtur, quorum ille interpretres esset celeberrimus. Namque insomnia ex inferis proficiuntur. Apud posteriores tanta fama valuit Amphiarus et auctoritate, ut etiam e terrae sinu somnia ipse consulentibus mittere crederetur, et oraculum eius per somnia magnetica, quae hodie appellantur, institueretur, quod primum Cnopiae conditum, postea Oropum, in confiniis Boeotiae et Atticae ad mare sitam, translatum, ibique iam a Cræso consultum est. *Strab.* IX. p. 404. *Herod.* I. 46. Eo aegroti maxime tam frequenter usi sunt, ut Amphiarus tandem, quasi alter Aesculapius, pro deo non ab Oropiis modo, sed ab omnibus Graecis haberetur, *Paus.* I, 34, 2, et Iupiter cognominaretur, *Dicaearch. B. E.* p. 184. ed. Marx. Ἀναξ Ἀμφιάρεως — νῦν ὑπὸ γυίας — πᾶμψυχος ἀνάσσει, *Sophocl. Et.* 839. Hinc inclyta erant Amphiarai balnea, utpote incubatoris, quod ex Aristide aliisque notum, inservientia. Κλῆτορις, Ὀρωπὸς τε καὶ Ἀμφιάρεϊν λωτρὰ, *Euphorionis* est hexameter, si vocem ἀδληγῆς post Κλῆτορις ut glossam elicias. Hoc oraculum cum urbe Oropo, Philippo donante, in Atheniensium ditionem pervenerat, *Paus.* I. I. §. 1.; unde Philostratus Amphiarum σοφὸν ἐν πανόφωις, i. e. vel inter Athenienses, quorum sagacitatem et ingenium (κλῆροντα καὶ σοφίαν) ut est ap. *Eurip. Med.* 824.) etiam p. 27, 28, 96, 29, et 100, 29, vel delicias facit, vel admiratur, sapientia conspicuum, et oraculum eius *scholam προσηγορίων*, ludibris vacat. Doctissimus *A. Meineke* de *Euphor. vita et scriptis* p. 138. Amphiarai equam cum fonte Clario comparat. Sed ex hoc, quem arcanum vocat. Tacitus, sacerdotes oracula edituri bibebant, *Tacit. Ann.* II, 54., *Anacr.* XIII, cf. oraculum ap. *Euseb. Praep. Ev.* V, 16.; Amphiarai fons balneis inserviebat; Ἀμφιάρεϊα λωτρὰ habet etiam

Arati epigramma. Casterum fontem, ad quem in Esphorionis fr. 19. veloces equi Amphiarum ferunt, hunc ipsam Oropium esse et *Φρυάδειον* ab illius fuga cognominari, nullus dubito.

Hoc tale oraculum, quia fabulae singula contexere amant et nihil dissiti aut abruptū patiuntur, non potuit fieri, quia cum descensu Amphiarai Thebano connecteretur, ita ut, quoddam illic transitus ex hac vita in regna Plutonis sive mortis effugium fuerat, in fugam et introitum in domicilium aliquod privatum converteretur. Unitas, qualem ars postulat, quemodo in his desiderari possit, non intelligo. Amphiarum autem pictor non ad verum, sub templi forma, reddidisse videtur, sed quale quadriga in terrae viscera incursuris concordaret; terrae igitur hiatus pinxerat, sive specum, *ὄρυμα*, cum porta *seniorum*, e qua Amphiarum in arietis sacrificati pelle incubantibus *insomnia* *haud fallacia* mittere *Morpheus* et veste candida *Veritas* significabant. Hanc quidem *Pipidarus* invocatur tanquam Iovis filiam, *Ol. X, 5.* et *fragm. 221.* Boeckh. Saturni filia dicebatur a Romanis, *Plutarch. Quaest. Rom. 11 sq.* Nudam praedicat Veritatem *Horatius Od. I, 24, 7,* ubi cf. *Mitscherl.* Alter deus, quem *Philostr. Orosior* vocat, *Somni* speciem refert, et *Υπνός* ei appellandum fuisse, *Zoega* sententia est in commentatione egregia de variis *Somni* imaginibus, *Anagk. T. II. p. 207. not. 19.* *Heynias* etiam veritatem *Somnus*, ut ante eum *Olearius*, eo reprehensus a *Lessingio*. Ad situm oraculi prope Oropum in ora marina indicandum *Oropus* pictus erat, non heros, quales ad plerarumque urbium nomina deducenda fingi solebant, sed nrbs ipsa sub specie iuvenis, ut *Ialysus*, ob terminationem masculinam. Nominis genus etiam *Thucydides VIII, 95.* sequitur, adnotante etiam *Steph. Byz.* alii urbis, ut *Paus. VII, 11, 2.* Oropum *Nereides* quaedam comitantur, quas *Thalattas*, sicuti etiam tab. XVI, i. e. *Νύμφας θαλασσίας*. (*Schol. Apoll. Rh. IV, 1412.*) interpretando vocare *Philostrato* placuit. *Homerus Iliad. XVIII, 86.* *Ἀλλὰς* vocat; et *Ἀλὴ* unius ex *Nereidibus* nomen est *ibid. vs. 40,* in *Theogonia Ἀλμύδη*. Sed *Amphiarum* solum spectare nos iubet enarrator, armatum eum, quasi Thebis reducem; p. 42, 21, sed capite insula et laurea ornato, ut vatem. Ingeniosa erat pictura in perniciatate et impetu bigarum exprimendis; bigae enim erant, quibus vates etiam in *anaglypho*, *Pamphyliano* et in *Antimachi Thebaide*, secundum *Schol. Rind. VI, 21* et *Statii* vehitur; alii dant quadrigas, *Sophocles ap. Strab. IX p. 499, Euripides Suppl. 950, Propertius II, 34, 39;* vaseculum etiam *Millingenianum* tab. 20. 21, in quo hic *Amphiarus* exhibitus est cum *Eriphyla*, et tab. 21, cum *Ratone* auriga, cuius per-

zona, cum stupet Amphiarao nomen scriptum sit, dubia esse non potest. F. G. WELCKH.

Titulus Ἀμφιάρεως δύων κατὰ γῆς. D.

P. 42, 15. τὸ γὰρ ἀπὸ τετάρων. τετάρων. C. de eadem re (vide supra XVII. p. 29, 1. Heroic. II. 10. p. 682. περὶ δὲ τοῦ Ἐκτορος, ὃς ἔπλους ξυνῆχε τέταρτος, ὃ μῆδεις τῶν ἡρώων ἕτερος. Ib. II. 16. p. 690. τὸν τοῦ Ἐκτορος τράπον ἀπὸ τετάρων μαχομένους ἔπλων. Boisson. p. 425. a. Quae verba abunde inveniuntur proxima, εἰ μὴ ἄρα Ἐκτορι τῷ θρασυῖ, quae ab interpolatore profecta subripiantur Valckenaeor. ad Eurip. Phoen. p. 19. Cf. Heyn. ad Homer. II. 9. 185. T. V. p. 445. a.

P. 42, 17. ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα. conatum significat effectum occurrentem; nam in fuga interceptus est. Sic iterum Vit. Apoll. II. 57. p. 89. λέγεις γὰρ πον τὸν τοῦ Ὀϊκλέους, ὃν ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα ἐπεσπίασας ἡ γῆ ζῶντα.

P. 42, 17. ὁπότε ἡ γῆ λέγεται αὐτῷ διασχεῖν. alio ordine Flor. et Paris. ὁπότε αὐτῷ ἡ γῆ λ. διασχεῖν. Ap. Liban. T. IV. p. 1100. ἀπειλοῦντα Καπανέα, καὶ ἄκοντος Ἀδὸς αἰρήσαντας Θήβας, ὃ Ζεὺς περαινῶ βάλλει, τὸν δὲ Ἀδραστὸν ἔπλους αὐτοῖς ἡ γῆ διασπῖσα δέχεται. Adrastis nomen cum Amphiarao permittendum. Nisi vulgatam tuetur Scholio. Venet. ad II. β. 499. p. 74. Ἄρμα, ὃτι ἐκεῖ κατεπάγη τὸ ἄρμα Ἀδράστον, οἱ δὲ τὸ Ἀμφιαράου. admissa correctione Meinekii ad Euphor. p. 139. κατεπόθη τὸ ἄρμα. Sed ibi certa emendatione scribendum: ὃτι ἐκεῖ κατεύγη τὸ ἄρμα. praestante Eustathio II. β. p. 202. 8. ἐκλήθη δὲ φασιν οὕτως, ἥ ὃτι ἐκεῖ κατεύγη τὸ τοῦ Ἀδραστοῦ ἄρμα. ἥ ἀπὸ τοῦ ἄρματος Ἀμφιαράου, καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς μὴ διώκουσιν. cum quibus cf. Steph. Byz. V. Ἄρμα. Ceterum ex hoc capite plurima iisdem verbis transseripsit Eudocia p. 23. — διασχεῖν. II. 16. p. 77, β. de Palaemone: προσιώντι δὲ αὐτῷ ῥήγγυται τε κατὰ τὴν Ἰσθμὸν ἄδυτον, διασχοῦσης τῆς γῆς ἐκ Ποσειδῶνος Heroic. 1. a. p. 669. σεισμῷ τῆς γῆς διασχοῦσης.

P. 42, 19. ἀλληθεύου ἀλλητεύοι. G. ἀλλητεύει. C.

P. 42, 20. Πολυνείκει. Πολυνείκη. D.

P. 42, 21. οὐδείς ἐνόστησε πλὴν Ἀδράστον καὶ Ἀμφιάρεω. Amphiarao, qui et ipse perierit, h. l. tollendum existimabat Heynius p. 82. Verum Adrastus cum Amphiarao, opponitur iis de septem ducibus, qui ad Thebas occisi et postea Atheniensium cura sepulti sunt. Vtrumque iungit etiam Pindar. Ol. VI. 20. τὴν δ' αἰνὸς ἐνοῖμος, ὃν ἐν δίκῃ Ἀπὸ γλώσσας Ἀδραστος μάντιν, Ὀϊκλέδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρεον φθέγγεαι, ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτὸν τὴν καὶ Φαίδραος ἔπλους ἐμαρμεν. ubi Schol.: Ἀδραστος ἐξεκχώρηκε πρὸς Ἄργος, Ἀμφιάρεως δὲ ζῶν ἐπὶ γῆς κατε-

πόδη. Cf. *Nem.* IX. 67. ss. *Faete-Bion* *Dorysphenitas* ap. *Diog. Laert.* IV. 48. ad prodigum: τὸν μὲν *Ἀμφιάραον* ἡ γῆ κατέπιε, σὺ δὲ τὴν γῆν. De *Adrasto*, equi *Arionis* ope servato vid. *Apollodor.* III. 6. 8. et *Schellambi* ab *Antimachi* Reliqq. p. 68.

P. 42, 21. τοὺς δὲ λοιποὺς ἡ *Καδμεία* κατέχευ. Sic de *Dioscuris* *Homer.* II. γ. 243. τοὺς δ' ἤδη κατέχευ φροσύνης αἶψα *Ἐν Λακεδαίμονι* αὐτοί. *Schol. Pindari* Ol. VI. 18. τὸν *Ἀμφιάρεον* — ἦντο κατέχευ ἡ γῆ αὐτόν.

P. 42, 24. *Καπιανεύς* δὲ λέγεται κεραυνῷ βεβλήσθαι. βλήθῃναι. *Eudocia.*

P. 42, 25. πρότερος μὲν, οἷμα, κόμπη βαλὼν τὰς *Ἀλφ.* πρότερον λέγεται. G. omisso μὲν. quod etiam abest a *Flor.* *Paris.* Et recte abest, — βάλων. *Flor.* πρὸς τὸν *Ἀλφ.* Cod. *Laud.* μὴδ' ap. *Wytttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 6. *Muhlenbergius* tentat, κομπολακῶν πρὸς τὸν *Ἀλφ.* *Iskra* II. 34. *Καπιανεύς* κομπάσας εἰς τὸν *Ἀλφ.* κεραυνῷ ἐβλήθη. Cuius, ne vulgatiā mutans tollas antithesin studioso quassiam. Dictum autem κόμπη βάλλειν, ut βάλλειν λοιδόλαις, ἀχώμασιν et similia, de quibus *Musgr.* ad *Sophocl.* *Aiac.* 1231. et *Brsford.* ibid. p. 642.

P. 42, 29. αὐτοῖς στέμμασι καὶ αὐτῇ δούρῃ. στέμματα gerit *Amphiar.* ut *Chryses* sacerdos ap. *Homerum*, sed hic. in sceptro, ille in fronte. Viroque ornamento *Chrysen* instruxerat. *statuariis* ap. *Christodor.* in *Ecpfr.* 86. δεξιτερῇ μὲν *Σκῆπτρον* ἀνακαύμενος *Φοιβήϊον*, ἐν δὲ καρῇν *Στέμμα* φέρων. De nostro *Idem* 289. ἔστιν δ' *Ἀμφιάρεος* ἔχων περιλαμπέα χαλκῶν *Στέμματα* διαφανῆ. Cf. cum his locum de *Amphitryone* Ib. 367. ss. et 394.

P. 42, 29. καὶ οἱ ἵπποι λευκοί. etiam ap. *Eurip.* *Phoen.* 172. *Amphiar.* ἄρμα λευκὸν ἡνιοστρόφεϊ βεβώς. *Pindar.* Ol. VI. 22. eiusdem equos appellat *φαιδίμας*. *Scholias* interprete λαμπρὰ καὶ περιφανεῖς. Rectius λευκάς. Vid. *Boeckh.* T. II. 2. p. 155. et p. 163. 273.

P. 42, 31. ἀπὸ παντὸς τοῦ μυκτῆρος. nares totas aperientes. de *Pelops* equis *Philostr.* *Iun.* IX. p. 123. ὑφ' αὐχενὸς τε καὶ πολλοὶ τὸν μυκτῆρα. Vid. *Boisson.* *Heroic.* p. 614.

P. 43, 3. ὑπὸ ἰδρώτος. articulum inserit C. D. ὑδρώτος. P. C. ut ap. *Anacr.* Od. Z. 6. in editt. *Fisch.* πείρεν ὕδρος, προτείρεν ἰδρώς. — λεπτή κόνις. Sic *Euphorion* in loco memorabili de *Amphiarai* equis ap. *Steph.* *Byz.* V. *Λοβώτιος*. νοτάτιον ὠρσαντο κοινιγαλῆσιν ἐδείκας. Vid. *Meineke* ad *Euphor.* p. 71. s.

P. 43, 4. ἔκτον μὲν καλὸς ἀποφαινοῦσα. καὶ ἐπὶ οὐρανῷ, a *Flor.* pro ὑπερφαινοῦσα.

P. 43, 7. βλέπων ἱερὸν καὶ χρησμῶδες. adiectivo χρησμῶδες earent Lexica. Est in Heroic. X. 4. p. 711. πᾶν τὸ ἐκ Παλαμήδους θεῖον τε ἡγουμένους καὶ χρησμῶδες. Dictum illud ut τιτανῶδες βλέπων ap. Lucian. Tim. c. 54. Heroic. II. 8. p. 680. Μάρων ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνώδες.

P. 43, 8. τὸν Ὠρόπον. ad Oropum Amphiarai adytum. Dicæarch. Vita Gr. in Creuzeri Melet. II. p. 184. ἐντεῦθεν εἰς Ὠρωπὸν διὰ θαρνίδιον (Δελφίνιου corr. Marx.) καὶ τοῦ Ἀμφιαράου Διὸς ἱεροῦ ὁδὸν ἐλευθέρῳ (Fort. ἐλευθέρως) βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας πρόσαντα. (Fort. πρόσαντη.). Erat ibi balneum Amphiarai, de quo dixi in Anim. ad Auth. Gr. T. I. 2. p. 169 s. Meinekē ad Euphor. p. 138.

P. 43, 9. γλαυκοῖς γυναικοῖς. τὰ δὲ ἐστὶ θάλατται. haerebat in his Heynius, qui legendum suspicabatur: γράφει δὲ καὶ τὸν Ὠρωπὸν νεανίαν ἐν γλαυκοῖς ἱματίοις· τὰ δὲ ἐστὶ θαλάττια. coeruleas vestes et colorem marinum eo referens, quod Oropus ad mare est situs. At Oropus iuvenis, mulieribus glaucis stipatus, non habet quod offendat, quum pictor hoc comitatu maris vicinitatem significaverit. Sic H. 16. Isthmus sub nummatis specie positus inter Hadriam et Aegaeum: θάλατται δὲ αὐτὰ καλὰ καὶ ἱκανῶς εὐδοιοὶ τῇ τὸν Ἰσθμὸν ἀποφαινούσῃ γῇ παρακάθηται.

P. 43, 10. γράφει καὶ τὸ φροντιστήριον. sic editt. vet. et libri nostri. γράφει δὲ τὸ φρ. Olear. Heroic. II. 8. p. 680. τὸν Ἀμφιαρέων, ὃν λέγεται ἐν σοφῷ ἀδύτῳ ἔχειν, unde apparet, quo sensu h. l. φροντιστήριον dictum sit. Aristid. Or. Rhod. T. I. p. 555. (II. p. 370.) ἀλλ' Ἀμφιαρέος δὺς κατὰ τῆς γῆς ὁμοῦ τῷ ἄσματι, σεμνὸς ἥρως ἔδεται, καὶ ὁ δεξιόμενος τόπος τέμενος εἶναι δύναται τὸ λοιπὸν αὐτῷ. De illo adyto, inter Harma et Oropum sito, vid. Meinek, l. c.

P. 43, 10. τοῦ Ἀμφιαρέω. articulum om. Flor. — ῥῆγμα ἱερὸν καὶ θειῶδες. Heroic. V. 3. p. 703. de Orpheo: ἡ κεφαλὴ γὰρ μετὰ τὸ τῶν γυναικῶν ἔργον εἰς Λέσβον κατασχούσα, ῥῆγμα τῆς Λέσβου ᾤκησε, καὶ ἐν κολλῇ τῇ γῇ ἐχρησμήδει. In Vit. Apoll. II. 10. p. 58. de monte Aorno: ἐν κορυφῇ τῆς πέτρας ῥῆγμα. Olearius hoc vocabulum accipiebat de fonte; est autem id quod χάσμα. ut XXVI. p. 40. ῥῆγμα dicitur, quod p. 41, 27. χάσμα est.

P. 43, 12. Ἀλήθεια λευχειμονόουσα. Veritas veste candida ad oraculi veracitatem significandam; ut fortasse etiam προμάντεις illae ἱέρειαι, quae exercitus Cimbrorum sequebantur, λευχείμονες, teste Strab. VII. p. 294 Ἀλήθεια representata in Cebetis Tab. c. 18. eiusdemque sunt partes in quaestione de philosophis ap. Lucian. Pisc. c. 16. T. III. p. 133. ubi tamen ob causas gravissimas

ἀνδρά καὶ ἀσπίδος τὸ χρῶμα. Ap. Eund. de Calum. c. 6. T. VIII. p. 36. ἡ Μετάνοια — μελανέμων — μετ' αἰδοῦς, πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προμοῦσαν ἐπέβλεπε. Verbo λευχεμονεῖν utitur Plutarch. Vit. Arat. c. 53. Himer. Or. VIII. 1. p. 542.

P. 43, 12. αὐτοῦ καὶ Ὀνειράν πύλη. Amphiarai vaticinandi facultatem per somnum erat adeptus, secundum Pausan. II. 18. p. 141. τὴν νύκτα ἐγκαταχοιμηθεὶς, μαντεύεσθαι τότε πρῶτον, ὥς οἱ Φηλίσιοι φασιν, ἤρξατο. Tum somniorum interpretatione inprimis inclaruit, narrante Eodem I. 34. p. 84. Consultantibus eum somnia misisse docent verba supra a nobis laudata ex Vlt. Apoll. II. 37. p. 89.

P. 43, 16. τό, οἶμαι, νύκτωρ αὐτοῦ καὶ μεθ' ἡμέραν. μεθ' ἡμέραν. C.

1b. Somnus veste indutus est candida super atrum iniecta; additur, τό, οἶμαι, νύκτωρ αὐτοῦ καὶ μεθ' ἡμέραν. Obscurum hoc, et excidisse videtur aliquid. Sensus est: spectare hoc eo, quod noctu et die exacto Somnus nos opprimit. HETYNIS. Festinatus haec scripsit vir doctissimus; μεθ' ἡμέραν est interdiu. Locationem νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν illustravit Boisson. ad Marin. Vit. Procl. p. 68. s. quare ster color in Somni vestitu referri debet ad noctem, candidus ad diem, quo et ipso interdum somno indulgemus. Ad verborum structuram implendam commode addideris ἀνιπτομένην. ἐσθῆτα, τό, οἶμαι, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀνιπτομένην. nocturnum diurnumque eius munus significantem. ut XXII. p. 36. ἀνιπτομένης σπουδῇ τῆς γραφῆς. cf. Philostr. Iun. XIII. p. 134, 25. XIV. p. 135, 37.

P. 43, 18. τὰ ἐνύπνια. τὰ ὑπνια. C. — ἀνάγων. ἐνάγων. Flor.

1b. Supplendum τῆς ἀληθοῦς πύλης. Mira modo posuit hoc Philostratus a portis Somniorum cornea et eburnea, de quibus vid. Exc. ad Aen. VI. Quidni reputabat cornu Somni, quo somnum in mortales effundit, ut toties ap. poetas, et statim in Thebaide II. 143. s. Illos post verbera fessos Exceptamque hismem, cornu perfuderat omni Somnus. HETYNIS.

XXVIII

APRORVM VENATORES.

Tabula haec elegantiarum et ornatus plena quasi parodia est Heroicarum venationum. Ut in illis Meleager heroum est validissimus, sic in pictura nostra iuvenis longe pulcherrimus et deli-

catus; vœtiti cultuque exquisito, quem quasi comitatur quatuor alii pulchri ac nobiles adolescentes, illum amantes omnes, ceterum tam diversae indolis, ut in illo amando omnes omnino adolescentes conspirare significari videatur, quo nihil magis valere potest ad eius venustatem extollendam. Huius igitur vultus palæstram spirat, dum ille aliis ipse in amore et deliciis esse videtur; urbanus hic et festivus, ille philosophiae deditus, (τὸν δὲ ἀνακεκυρμέναι φήσεις ἐκ βιβλίου, unde nomen βιβλιοκύφων formare possimus ad normam Demosthenēi γραμματοκύφων.) Varius etiam et diversus singulorum habitus et ornatus; diversus equorum color, diversae quatuor canum species (p. 45, 25.) Quo magis amorem primas in hoc argumento tenere appareat, amatores apri vulnerati in pauludem insectandi et conficiendi gloriam duci suo cedunt, plaudentes ipsi certatim et admirantes. Telum ille iam emisit, quatuor canes aprum iam arripiunt in terram deducturi, sed iaculantis status adhuc immutatus est. Momentum felicius sane eligi non potuisset. Parerga sunt Dianae Silvestris aedicula cum cicuratis feris sacris praesentibus, muli cum mulionibus, venabula, retia, tendiculas gestantes, canum ductores et speculatores, vel potius unus alterve, si demus, in his etiam pluralem numerum enarratoris ardori debere. Est enim omnino haec declamatio inter eas, in quibus maxime Noster Homericum illud artis operum describendorum genus imitatur ex clypeo Achillis satis manifestum, quod ad tab. XXVI. tetigit. Videt ille aprum setis horrentem, igne ex oculis emicante, in adolescentes dentes stridentem p. 43, 26. At revera aper, antequam telo confoderetur fugiens, in equum ducis conversus irruerat, dum illi in ripa spectabant securi. Videt ille adeo iuvenes pro amato duce periclitandi cupidos se urgere invicem et trudere, p. 44, 3; cum illi tamen victori acclamarent, unus etiam corollam necteret, p. 46, 16. Igitur hoc praecessisse quidem, non expressum esse cogitari potest. Neque quod adolescentes περικείμενοι τῷ μείρακι p. 44, 14. ad picturam spectat; neque quod aper ἐκπῆδεν τῆς λόχμης καὶ ἐμπέσσει τοῖς λιπεύσιν p. 45, 35 et quod fugit p. 46, 5, cum iam canes in eo sint, ut in terram deducant, lin. 15; neque quod iuvenis βάλλει τὸν σὺν p. 46, 13; telum enim iam est emissum, lin. 23. Quare non erraverimus, quum quatuor canum generibus, Loerensi, Laconico, Indico, Cretico, p. 45, 21, non nisi quatuor illos canes, qui aprum deducunt, p. 46, 9. subesse statueremus. Figuras cumulare et in iis etiam, quae nil nisi numerus esse possint, operis neque vim neque varietatem augentes, operam consumere, ars Graecorum repudiavit; praeterea otiosi canes huius rei momento non fuissent accommodati. F. G. WÄLCKER.

In C. D. hoc caput sequitur post c. XXX. In Flor. titulus est *θηρευταί*.

P. 43, 20. *ἐπιχαλεύεσθαι τοῖς ἵπποις*, verbum proprium de venatoribus. Vid. *Schneider* ad *Xenophont.* de Venat. c. 9. p. 396.

P. 43, 20. *πρὶν ὕμῶν ἐξιχνεύσωμεν. ἡμῶν. G. ἐξιχνεύσωμεν.* Flor. Paris. quod recepi. Attigi hanc structuram in Not. ad Anth. Pal. p. 816. Ibi IX. 169. *εἶθε δὲ σὺν Δαναοῖς με κατέκτανε μῆνις ἐκείνη, Πρὶν χαλεπὸς λιμὸς γραμματικῆς ὀλέσει.* Il. ω. 727. οὐδὲ μιν οἶω *Ἡθην ἔεσθαι*· *πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης πέρσεται.* Liban. T. IV. p. 176, 2. *πρὶν οὖν ταύτης γεύσομαι τῆς χειροποιήτου νυκτός, εἰς ἐκείνην ἄπειμι τὴν ἐπὶ γῆν.* Adde *Perizon.* ad *Asiarch.* V. H. L. 15. ubi *πρὶν ἢ φιλήσει*.

P. 43, 21. *καὶ ὃ τι θηρᾷτε.* sic Flor. Par. C. D. G. Laud. Vulgo *θηρᾷσθε*, quod nec ipsum male habet. Vid. *Wytttenbach.* ad *Plut.* T. XI. p. 409.

P. 43, 22, *ἐπὶ χλοῦνην σὺν φασεῖ ἰεσθαι. χλοῦνιν.* Flor. Par. *χλοῦνην σὺν* debetur *Homero* Il. ε. 535. ubi vid. *Heyn.* T. V. p. 651. ex eodem loco derivata devastationis a fera factae descriptio. — *ἰεσθαι* scripsi pro *ἰεσθαι*. Vid. supra II. p. 7, 10. Ap. *Themist.* Or. IV. p. 68. D. *ὥσπερ δὲ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀθλοθέτην ἵενται μὲν ἅπαντες οἱ σταδιεῖς. Scr. ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἅ. ἵενται.*

P. 43, 22, *καὶ ὁρῶ τὰ ἔργα τοῦ θηρίου, καὶ τὰς ἐλάτας ἐξορύττει, καὶ τὰς ἀμπέλους* — medium καὶ om. G. D. Flor. Paris. molesta copula, sed, si quid video, non delenda, sed cum ὡς permutanda: ὁρῶ τὰ ἔργα τοῦ θηρίου, ὡς τὰς ἐλ. ἐξ. Saepe ap. Nostrum ὡς infertur post ὁρᾶν. Vid. *Boisson.* ad *Heroic.* p. 371. — Deinde καὶ αὐτὰς τὰς ἀμπέλους restituiimus ex Flor. Cæterum, ut in toto hoc loco, sic in hac potissimum descriptione observabatur Nostro *Xenophont.* de Venat. qui c. X. 5. de investigandis apris agens, *ἔσται δέ, αἷ, ἐν μὲν μαλακοῖς τῶν χωρίων τὰ ἵχνη· ἐν δὲ τοῖς λατοῖς, τῆς ὕλης κλάσματα, ὅπου δ' ἐν δένδρα ἦ, πληγαὶ τῶν ὀδόντων*, ubi vid. *Schneid.* p. 100. *Homerus* l. c. de apris *Calydonio*, πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά, *Αὐτῇσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μῆλων.* quae verba quum veteres de ἀκροδρόοις in universum accepissent (*Eustath.* p. 682, 22.) Noster singula genera arborum recensens, scripsit, οὐδὲ συκῆν καταλέλοιπεν, οὐδὲ μῆλον, ἢ μηλάνθη. Vbi *μηλάνθη* quid sit, nemo interpretum docuit. Facile

suspiceris, rhetorem scripsisse, οὐδὲ μῆλον, ἢ μῆλου ἄνθην *). Edidit autem ἡ μηλάνθη. cum C. D. G. Flor. Paris. pro vulgato, οὐδὲ μῆλ. Solet sic inferri ἢ post negationem, ut II. 17, οὐ λέσβος, οὐδὲ Ἰμβρος, ἢ Ἀἴμνος. *Rufin. Anth. Pal. V, 62.* οὐδὲ τὸ καλὸν τῶν ἱλαρῶν μῆλων ἢ ῥόδον ἐξέφυγεν. *Ap. Themist. in Epist. Const. p. 22.* ὅτι μηδὲν ἀνεξέταστον ἢ ἀβασάνιστον παρὰ μιν πάντων. *Cod. Ambros. μηδὲ ἀβασάνιστον, — ἀνορούτων, ἐνορούτων. Flor. Paris.*

P. 43, 24. τοῖς δὲ παρακινώμενος. *Vsitationis προσκνήσθαι, Xenophon Mem. I. 2, 30. ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνήσθαι, ὥς περ τὰ ὑἷδια τοῖς λίθοις. unde Max. Tyr. XXVI, 8. T. II. p. 26. Plutarch. T. II, p. 917. D. de apris, τῶν πλείστων προσκινώμενων τοῖς στελέχεσι θρύπτεσθαι τοῖς ὄρχεσι. Dio Chrys. de piscibus Or. VI. p. 204, 21. ὅταν γὰρ δέωνται τὸ σπέρμα ἀποβαλεῖν, ἐλθόντας ἔξω προσκνήσθαι πρὸς τὸ τραχύ.*

P. 43, 28. τὴν χαίτην γρίττονται. haec quoque sunt Homericæ. *Il. N. 473. ss. Cf. Archiam de apro Calydonio in Anth. Pal. XV. 51. Noster Vit. Soph. I. 25, 5. p. 556. de Timocrate philosopho: ἐπιχολώτερος δὲ οὕτω τι ἦν τοῦ ξυμμέτρου, ὥς ὑπανίστασθαι αὐτῷ διαλεγομένῳ τὴν γενεάδα, καὶ τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ χαίτας (τρίχας. Guelph.) ὥς περ τῶν λεόντων ἐν ταῖς ὀρμαῖς.*

P. 43, 29 καὶ πῦρ ἐμβλέποντα. *Similia congeessit Abresch. ad Aeschyl. T. I. p. 75. Ecphras. μαρτύρων στεφανιτῶν Msc. in Cod. Guelph. 82. de θηρίῳ διγνέει superato: ὁ γε καὶ πῦρ βλέπει καὶ λάσιον ὅιον κομῷ. ἐμβλέπειν solemne de torvo obtutu. δεινὸν ἐμβλέπειν. Dio Chr. Or. I. p. 62, 4. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δεινὸν ἐμβλέψας, ὥς περ λέων.*

P. 43, 30. καὶ οἱ ὑδόντες αὐτῷ παταγοῦσιν, αὐτοῦ. Vulgo. *Recepi elegantiore ἰlectionem Flor. Paris. πατάγουσιν, G. Flor. Par.*

P. 43, 31. δεινὰ γὰρ τὰ τοιαυτὰ θηρία, articulum inserui ex Flor. Par. G. ταυτὶ τὰ θηρία, C. D. De articulo passim ante τοιοῦτος omissio vid. *Schaefer. Melet. p. 32. Obiter scr. in Vit. Apoll. VI. 11. p. 242. ξρωτές τε καὶ ἡμεροί, καὶ τὰ τοιαῦτα πάθη, ut est in Cod. Vrat. pro καὶ τὰ ταῦτα.*

P. 43, 31. ὅτι ἐκ πλείστου κατακούειν τοῦ ὁμάδου. *Marg. P. ἴσως ὅτε. quod non intelligo. Notanda verborum positio. Vit.*

*) *μηλάνθη, ut οἰάνθη, nihil aliud esse arbitror, quam μῆλου ἄνθη, nec plura quam duo genera recenseri a rhetore; in altero autem simul Homericæ phrasí alludit F. G. WELCKHA.*

Apoll. VIII. 4. p. 324. ἀγῶνα ποιούμενον τοῦ βρισιλέως ὅτι ἐκ πλείστου ἐλεῖν αὐτόν. Superlativo postpositum ὅτι ap. Leon-
Diac. Hist. X. 7. p. 105. πλείστων ὅτι τῶν ὑπασπιστῶν συνα-
ναιρεθέντων, Ib. 8. p. 107. πλείστον ὅτι πληθὸς ἀνδρῶν διέ-
φθειραν,

P. 41, 1. τὴν ὥραν ἐκείνου. ἐκείνην. Flor.

P. 44, 3. τί γὰρ οὕτω πλησίον; τί δὲ παραινούστες; prio-
rem enuntiationem om. G. Sic plane Aelian. H. A. I. 2. de scaris:
οὐχοῦν οἱ ἄρδρες, ὥσπερ οὐν κύμην ἐρωτικὴν (Fort. ἐρωτικοί)
νεανταί θεασάμενοι, οἰστροῦνται τε καὶ μεταδίδουσι, καὶ ἐπείγου-
ται φθάσαι ἄλλος ἄλλον, καὶ γενέσθαι πλησίον καὶ πα-
ραψαύσαι, ὥσπερ, οὐν δυσέρωτες ἄνθρωποι φέλημα ἢ κίσμα
θηρώμενοι, ἢ τι ἄλλο κλέμμα ἐρωτικόν. In tali re προσπα-
χεῖν de amantibus usus est Plutarch. T. II. p. 754. C.

P. 44, 4. τί δὲ παρ' αὐτὸ ἐπέστραψε. παρ' αὐτῷ. vulgo.
ἐπ' αὐτὸ malebat Heynius, Nostrum est in C. D. G. Paris.
Recte dicitur ἐπιστρέφασθαι, ut πορεύεσθαι, ἵδναι, φοιτᾶν παρῷ
τινα. Vid. Gronov. ad Herodot. p. 130. F.

P. 44, 5. ὥστίζεσθε. ἐνστίζεσθε. Flor.

P. 44, 6. ἐξήχθην ὑπὸ τῆς γραφῆς. de hoc usu verbi ἐξάγε-
σθαι dixi ad Ach. Tat. p. 590, s.

P. 44, 9. σὺ δὲ οὐδ' ὅσα ἐπιστρέψαι παραπαλόντα ἐφθέγγω
τι. vulgo ἐπιστρέψας, Infinitivum assumi ex Flor. Paris. C. D.
G. II. 5. p. 59, 19. οὐδὲ ὅσον τὰ δεξιὰ τῆς χαίτης ἀναλαβεῖν.
ἐνυχωρήσασα ἑαυτῇ βραδύναι, Liban. T. IV, p. 1095, 13. λέων τις
ἦν ὅσα πρῶτον ἰδεῖν. — ἐπιστρέψαι in talibus est monendo aver-
tere; cum μετακαλεῖν iunxit Lucian. Catapl. c. 15. T. III, p. 195.
Vid. Olear. Vit. Apoll. p. 246. Hunc locum expressit Auctor τῆς
ὁσίας Ἐφραίμ. in Msc. Guelph. nr. 82. ἀλλὰ τί με οὐκ ἐπέστρε-
ψας ἐπηρμένον ὑπὸ τῆς τέχνης, καὶ μονοῦ παρεστάναι τοῖς
γεγραμμένοις ὥς ἀληθεύειν,

P. 44, 10. παραπαλόντα, frequens huius verbi, ex veteri Co-
moedia ducti, apud sophistas usus. Vit. Soph. I. 21, 4. p. 517. πρὸς-
βύτην ἐρῶντα ἐθέλειν, ἰσως καὶ παραπαλόντα ὑπὸ ἡλικίας. Lu-
cian. Philop. c. 20. T. VII. p. 271. καμὲ ὥσπερ τὸν Μένωος
ἡλικιώτην παραπαλεῖν ἤδη δοκεῖ. Et sic saepe de senibus deliran-
tibus, addito interdum verbo synonymo; ut παραπαλόντων καὶ
μεμνηόντων ap. Eunap. Vit. Phil. p. 83. μαίνεσθαι καὶ παρα-
παλεῖν. Io. Chrys. Opp. T. II. p. 541. A. παραπαλὼν καὶ ἐξεστη-
κώς. Ib. p. 542. C. Idem fere valet παραληρεῖν, ut Aeli. ap. Suid.
T. III. p. 36. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο παραληρεῖν αὐτόν, ἀλλὰ τὴν
τῶν λόγων παραληγὰ λύτταν κατεσέλασε.

P. 44, 11. οὐκ ἔχων ἀνέλεγεσθαι τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ἐν

αὐτῇ ὕπνου. οὐκ ἔχω. Flor. — ἀπάτη est illusio, quam vocant; ut in nobili illo Gorgiae dicto. ap. *Plut.* T. II. p. 15. D. tragediam esse dicentis ἀπάτην — ἦν ὁ ἀπατήσας δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Vid. *Spanhem.* ad *Ran.* 941. Non autem intelligo, quoniam illa ἀπάτη somnum conciliet? aut cur is, qui arte decipitur, magis dormiat, quam quisvis alius. Verbum παραπαλεῖν, quo rhetor de illo errore suo utitur, eo ducit, ut scribamus; καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ὕθλον, λῆρον et ὕθλον iungit *Lucian.* Dial. Mort. X. 8. p. 161. ut ληρεῖν et παραπαλεῖν *Aristoph.* *Plut.* 508. *Liban.* T. IV. p. 143. 19. βαλλόμενος ὥσπερ χαλὰζῃ τοῖς ὕθλοις, πολλάκις ἐμπεψύχησα, μεσὸς γανόμενος τῶν λήρων ἐκείνων. lb. p. 575. 22. ἀλλ' ὅμως ἐκεῖνα τὰ ἀρχαῖα καὶ μακρῶ βεβαιωθέντα χρόνῳ, πάντα ὕθλον ἀπέφηνας. *Photius* in *Bibl. Cod.* CXXIX. p. 311. τῶν παλαιῶν μύθων ὕθλον καὶ γλῆναρον. Etiam Noster hac voce utitur in *Vit. Apoll.* IV. 38. p. 179. τὰ δὲ τῶν ὑβριζόντων ὕθλον ἡγεῖσθαι, καθάπερ τὰ τῶν μεμψυσμένων.

P. 44, 12. σκοπῶμεν. σκοπῶμεν. Ald. 1. 2. P. Iunt. 1. 2. Nostrum primus dedit Mor. assentientibus C. D. G. Flor. Paris.

P. 44, 15. παρυστήκαμεν. προσεστήκαμεν. Flor.

P. 44, 17. ὁ δὲ ἀστειόμοῦ. recte vertitur *urbanitas*, vera et genuina, quam habet hoc vocabulum, significatione, non ea, qua hodie de politis et ad urbanum usum castigatis moribus accipi solet. Vid. *Piers.* ad *Moer.* p. 74. s. *Heindorf.* ad *Platon.* T. I. p. 5.

P. 44, 18. τὰν δὲ ἀνακεχυμέναι. hunc dixeris paulo ante libros reliquisse et litterarum studium, sicut primus ille palaestram. Iunguntur enim diversa iuueniorum puerorum studia, similiter ut ap. *Isocr.* *Arsop.* c. 17. p. 146. *Cor.* de disciplina maiorum: τοὺς δὲ βίαν ἱκανὸν κεκτημένους, περὶ τε ἑλληνικῇ καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ κυνηγέσια καὶ τὴν φιλοσίαν ἡνάγκασαν διατρέβειν. quae verba *Lindembrogius* adinovit Terentianis in *Andria* l. 1. 28. quod ipse-risque omnes faciunt adolescentuli, *Ut* animum ad aliquod studium adiungant, aut equos *Alere*, aut canes ad venandum, aut ad philosophos, *Horum* ille nihil egregie praeter caetera studebat. — Qui ad litteras librosque incumbunt, ἐπικύπτειν dicuntur. *Achill. Tat.* l. 6. p. 11, 13. βιβλίον ἅμα κρατῶν, καὶ ἐγχεχυγώς ἀνεγνώσκον. *Lucian.* *Fugit.* c. 17. T. VIII. p. 319. πονοῦντας καὶ κάμνοντας, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπικεχυγῶτας τοῖς ἔργοις. Quod Noster habet ἀνακύπτειν, sic usus est *Synes.* *Epist.* CV. p. 247. C. οἶσθαι γὰρ ὅταν ἀνακύψω τῶν βιβλίων, ἐπιρροπῆς εἰμι πρὸς ἅπασαν παιδίαν, *Anon.* in ὁσίᾳ S. *Ephraim* *Cod. Guelph.* 82. ὁ ἐλὼ συννοίας οὐτοσὶ κατὰ μένος, ἄπει τοῦ γράφειν ἀνεγχευῶν.

P. 44, 19. ἵπποι παραπλήσιοι οὐδὲς ἄλλος ἄλλω. sic G. vulgo παραπλήσιος. sic supra c. 5. p. 10, 19. Π. 5. καὶ χάριεν τῆς γραφῆς εἰ ἄλλος ἄλλως πεπρωκότες. Π. 10. οἱ κείμενοι κατ' ἄλλο ἄλλος τοῦ ἀνδρῶνος. *Philastr. Iun. I.* καὶ ὁρᾷς γε ὡς ἄλλη ἀλλαχόσε ἀποσκέδναι. Ib. III. ἄλλος δὲ ἄλλο τι πράττοντες διακαταύουσι σφᾶς αὐτούς. *Liban. T. IV. p. 808. 9.* οἱ μὲν τῆς ἡμετέρας, οἱ δ' ἐξ ἀστυγετόνων ὄντες, οἱ δὲ ἄλλοι ἀλλαχόθεν. *Monac. 113.* ἄλλος ἀλλαχόθεν.

P. 44, 21. ἀργυροχάλινοι, καὶ στικτοὶ καὶ χροῦσοι τὰ φάλαρα, *Vit. Soph. II. 10. 2.* de Adriano Sophista: ἐσθῆτα πλεῖστου ἀξίαν ἀμπεχόμενος — καὶ κατιῶν ἐπὶ τὰς σπουδὰς ἐπ' ἀργυροχάλινου ὀχήματος. Ib. I. 25. 2. p. 552. de Polemone: αὐτὸς δὲ ἐπὶ ζεύγους ἀργυροχάλινου, Φρυγίου τινὸς ἢ Κελτικῷ πορεύετο. *Nostro loco* στικτοὶ de Phrygio opere cogitare nos iuhant, quod illustrat *Harduin. ad Plin. H. N. VIII. 48. s. 74.*

P. 44, 23. ταῦτά φασὶ τὰ χρώματα τοὺς ἐν ὠκεανῷ βαρβάρους ἐγχεῖν τῷ χαλκῷ διατύρῃ, Britannos designari existimabat *Heynius*; quod si Gallos ad oram borealem habitantes significare voluisset sophista, scripsisset, τοὺς ἐπ' ὠκεανῷ. Verum ἐν etiam de vicinitate loci usurpatur. Et Gallos designari apparet non solum ex loco *Philostrati* paulo ante adscripto, sed magis etiam ex *Plinio XXXIV. 17. s. 48. T. II. p. 669.* *Album* (plumbum) incoquitur aereia operibus Galliarum invento, ita ut vix discerni possit ab argenta, eaque incocilia vocant. Deinde et argentum incoquere simili modo caepere, equorum maxime ornamentis, iumentorum iugis, in *Alexia* oppido; reliqua gloria *Biturigum* fuit. Coepere deinde et esseda et vehicula et pectorita exornare; similique modo ad aurea quoque, non modo argentea staticula inanis luxuria pervenit; quaeque in scyphis cerni prodigium erat, haec in vehiculis atteri cultus vocatur. cum quibus conferenda, quae de incoctilibus docuit *Beckm. Beytr. zur Gesch. der Brfind. T. IV. p. 561. ss.* Facit huc quod de *Achillis* armis narratur in *Heroic. XIX. 4. p. 733.* τὰ δὲ ὄπλα κατεσκευάσθαι μὲν ἄσημα καὶ σώφρονα, συγκεκράσθαι δὲ αὐτοῖς ποικιλία ὕλης, μεθιστάμενον ἐς αὐγὰς ἄλλοτε ἄλλας, ὅσας ἡ ἴρις.

P. 44, 27. ὁ μὲν γὰρ εὖζωνος ἱππάζεται. restitui γὰρ ex *Flor. Paris.* In proximis autem revocavi lectionem et distinctionem editt. veti. et librorum meorum, quam *Olearius*, *Cod. Angl.* secutus, mutaverat sic: καὶ κοῦφος ἀκοντιστῆς, οἶμαι, καγαδὸς ὤν.

P. 44, 30. ὀχεῖται. sic primus *Morell.* ὀχλεῖται. editt. veti. et P.

P. 44, 31. μέλαινα δέ, μέλανα. Flor.

P. 44, 32. καὶ λευκὸν ἀποτετόρνενται κύκλον ἐπὶ τοῦ μετώπου. λευκοῦ. G. Ad μετώπου, Paris, marg. γρ. προσώπου. De Rhodoguncs equo II. 5. p. 59. μέλαινα ἐπὶ λευκοῖς τοῖς σκέλεσι — καὶ τὸ μέτωπον ἐν ἀριτέρῳ τῷ κύκλῳ. ubi vid. Verbo ἀποτορνέειν sic utitur Noster de retibus araneae II. 28. p. 98. ἰσθὺς πολλοὺς ἀποτεγορνυμένους τοὺς κύκλους. Philostr. Iun. XII. p. 131, 17. de monstro marino, ὁρᾷς γὰρ ὁπίσσοι μὲν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ κύκλωτερεῖς ταύτην τὴν ὄψιν ἀποτορνέοντες. Ad sermonem translatum Epist. I. p. 916. κύκλον δὲ ἀποτορνέειν ἐν ταῖς βραχυτέrais τῶν ἐπιστολῶν. Vid. Crenzer. in Bekkeri Specim. p. 66.

P. 44, 35. χαλινὸν κόκκου Μηδικοῦ, ἐκόκκου. P. De cocco Medico veteres tacent. Βαβυλώνιον κόκκον cum purpura Tyria iungit Noster Epist. XXVIII. p. 926. ap. Dioscorid. IV. 43. κόκκῳ Ἀσιανῇ secundus in hoc genere tincturae locus tribuitur, Galaticae et Armeniacae primus. Vid. Salm. Exerc. Plin. p. 194. s.

P. 44, 36. καθάπερ οἱ πυράδεις λίθοι. καθάπερ καὶ οἱ. C. fortasse recte. Fallitur Olearius, quum existimat, frenum illud coccinei coloris non auro solum, sed etiam pretiosis lapidibus fuisse distinctum.

P. 44, 37. στολή τῷ μειρακίῳ χλαμύς. καὶ χλαμύς. Flor. chlamys pueri, inflata vento sinum habet.

P. 45, 4. δοκοῦν γὰρ σκυθρωπάξεν, ἔλκει τινὰ παρὰ τοῦ ἡλίου ὄραν. ἔλκειν. P. Comparavit Olear. Plinium IX. 38. s. 62. de purpura Tyria: laus ei summa in colore sanguinis concreti, nigricans adspectu, idemque suspectu resurgens. Pollux. I. 49. de variis purpurae generibus: καὶ τὸ μὲν ξανθίζεται, τὸ δὲ πυρραυγὲς γίνεται, τὸ δὲ ἄλλο ἐς ἄλλην χροῖαν τρέπεται — χαίρει δὲ ἡλίου ὁμιλοῦσα τῆς πορφύρας ἢ βαφῆς καὶ ἡ ἀκτὶς αὐτὴν ἀναπυρσεύει, καὶ πλείω ποιεῖ καὶ φαιδροτέραν τὴν αἰγὴν. Vt h. l. color purpureus σκυθρωπάξεν dicitur, sic λίθος λέσβιος, qui niger est, dicitur κατηφής in Vit. Soph. II. 1. 9. p. 556. Himer. Or. XXIII. 20. p. 800. ἀλαμπής καὶ σκυθρωποτάτῃ κατήφεια. Ib. p. 804. de fluvio nescio quo, νῦν δὲ μοι σκυθρωπὸς οὕτως καὶ μέλας ἐγένετο, καὶ Κωκυτοῦ καὶ Ἀχέροντος παντὸς στυγρότερος.

P. 45, 5. καὶ τῷ τῆς Ἰδης ἄνθει φαίνεται. τῷ τῆς Ἰ. ἄνθει ῥέναι. P. Olearius sylvam aliquam in tabula nostra repraesentatam, Idae nomine a Philostrato appellari existimabat. Perperam. Ἰριδος corrigebat Wyttenb. Ep. cr. 278. Nondum me poenitet eorum, quae ante hos viginū quinque annos scripsi in Exercitt. cr. II. p. 90. colorum quamvis varietatem significari, respectu habito ad Iovis lunonisque cubile ap. Homer. II. XIV.

347. unde Noster Ep. XXXII. p. 927. καὶ τῷ Ἰδῇ δὲ ἐκοιμᾶτο· ἐν τῇ Ἰδῇ ἢ γῇ ἀνῆκεν. Petron. c. 127. *Idaeo quales fudit de vertice flores Terra parens, quum se confesso iunxit amore Iupiter*, Paulo aliter autem haec accepit doctissimus Boisson. ad Heroic. p. 605. collatis verbis Moschopuli in Ecl. ἄνθος. λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα, ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ· τῷ τῆς Ἰδῆς ἄνθος ῥαίνεται. ἤγουν τῷ χρῶματι τῆς Ἰδῆς. ἔστι δὲ Ἰδῇ βοτάνη τις. At de huiusmodi planta nihil, quod sciam, aliunde constat. Pro colore tamen est Ἰδα infra II. 52. p. 102, 30. pro silvis *Wai* in Fragm. quod ex Cod. Vat. edidit Olear, in Praef. ad Epist. p. 912, καὶ ποταμοὺς καὶ Ἰδας καὶ πεδία. In verbis τῷ ἄνθει ῥαίνεται rhetori obversabantur fortasse Pindarica Ol. VI. 89. de Iamo; ἀλλ' ἐγχεκρυπτο γὰρ σχολῶν βατίε τ' ἐν ἀπειράτῳ, ἰὼν ξανθαῖσι καὶ παμπροσφύροις ἀκτεῖσι βεβρεγμένος. quod verbum Scholiastes ad rorem retulit, quum de tinctura cogitandum sit, Purpurei enim flores, sub quibus cubabat puer, ipsi quoque splendidiorem colorem conciliabant.

P. 45, 7. χειριδωτῷ φοινικῇ. χειριδῷ τῷ. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. χειρίδω τῷ. G. Marg. P. χειριδωτὸς χειτῶν ὁ χειρίδας ἔχων. Tunica superior manicata, ἡ χειριδωτός, barbarorum est, Persarum imprimis. Strabo XV, p. 734. T. VI. p. 231. Vid. Boettiger in *Amalthea* T. I. p. 171. Inter Romanos imperatores primus, ut videtur, Commodus χειριδωτὸν χιτῶνα σηρικὸν sumpsit, ut est ap. Dion. Cass. LXXII. 17. p. 1217. Teste Herodiano V. 3. 13. Helioabalus προῆει σχήματι βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦ-φρεῖς καὶ ἀλουργεῖς χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνέλωσμένους, τὰ τε σκέλη σκέπων.

P. 45, 8. φοινικῇ. φοίνικι. G.

II. 2. συμμετρεῖται δὲ ὁ χιτῶν ἐς ἥμισυ τοῦ μηροῦ. II. 2. p. 56, 18. καὶ συμμετρεῖται μὲν τὸν δρόμον ἐς τὸ ἀνεκτὸν τῷ παιδί. II. 5. p. 60, 1. de zona, τὴν ἐσθῆτα μετρούσῃ ἐς γόνυ.

P. 45, 9. Ἰσα. Ἰσα. C. D.

P. 45, 10. καὶ χαροπὸν βλέπει. Vid. ad XXIII. p. 37, 31.

P. 45, 11. ἐπισκοπεῖσθαι. ἐπισκντεῖσθαι, G. — ὅτε ἀτακτῆσαι ἢ κόμῃ. hoc dedi ex Paris. Flor. C. D. G. pro ἀτακτῆσαι. Philostr. Iun. I. p. 112, 26. ἡ κόμῃ, κῦν μὲν ἡσυχάζοντος ἐπι-κράμαται τῷ μετώπῳ, ὀρμήσαντος δὲ ἀτακτῆσαι.

P. 45, 12. ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. ἀπὸ. C. sed ὑπὸ super-scriptum.

P. 45, 14. καὶ καθ' ἐν οὕτως τὰ ἐν τῷ προσώπῳ. et sic

singula omnia in cultu. Mallet fortasse aliquis: καὶ καθ' ἑν οὕτως ἕκαστα ἐν τῷ πρ. ut in exemplis a Schaefero allatis ad *Dion. Hal.* de Comp. Verb. p. 358, et ad *Schol. Apoll. Rh.* p. 158. Cf. *Asi.* ad *Platon.* de LL. p. 233. Abesse tamen posse videtur ἕκαστα, alio nomine in eius locum succedente. *Theophr.* Char. VII. καὶ ὅταν γε τοὺς καθ' ἓνα ἀποκναύω. i. e. πάντας καθ' ἓνα. Noster Herois, Prooem. p. 666 τὴν ἐν 'Αὔλει ξυλλαγήν τοῦ στρατοῦ, καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας. Ib. II. 20. p. 695. δίδιμι γὰρ καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας.

P. 45, 16. καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰππεύ ἐπῆραι. hoc restitui et *Flor. Paris.* et C. D. G. II. 5. p. 59. de Rhodogune: ἣ οὐκ ἐπῆρται καὶ φρονεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ. *Xenoph.* Mem. I. 2. 25. ὠγκώμενος μὲν ἐπὶ γένει, ἐπηρμένω δὲ ἐπὶ πλούτῳ, πεφουσημένω δ' ἐπὶ δυνάμει, διατεθρυμμένω δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶπων.

P. 45, 18. ὀρεωκόμοι. ὀρεωκόμορ. *Flor.*

Ib. ποδοστράβας. de his instrumentis venaticis consule *Xenoph.* de Ven. X. 3. ex quo ductae etiam αἱ λόγλαι, ἐφ' ὧν αἱ κνώδοντες. κνώδοντες sunt moras, in ea parte, qua cuspis cum hasta cohaeret, utrimque eminentes. Vid. *Lobeck* ad *Soph.* Aiac. 814, p. 350. Eadem fere instrumenta cernebantur in cippo venatoris in *Aph. Pal.* VII, 338. T. I, p. 403.

P. 45, 19. ἄρκυς, ἄρκους, Iunt.

P. 45, 22. τὰ ἔθνη τῶν κυνῶν. *Vit. Soph.* I. 25. 2. p. 532. de Polemone: ὥς ὀφοιποραῦντι αὐτῷ πολλὰ μὲν σκευοφόρα ἔποιτο, πολλοὶ δὲ Ἴπποι, πολλοὶ δὲ οἰκᾶται, πολλὰ δὲ ἔθνη κυνῶν, ἅλλα ἐς ἄλλην θήραν. Vid. *Markl.* ad *Max. Tyr.* V. 9. p. 81. *Ap. Philon.* de Somn. II. T. V. p. 164. φασμάτων καὶ ὀνειράτων ἔθνη μυρία. verissime marg. Hoesch. ἔθνη, Perperam *Mang.* εἶδη. De ἔθνη et ἔθνη inter se permutatis vid. *Hamack.* *Lectt.* p. 30.

P. 45, 22. οὐχ αἶ τὴν ῥίνα ἀγαθαὶ μόνον. τὴν ab *Oleario* sorte omissum restitui. μόνον C. D. G. μόναι. Vulgo.

P. 45, 25. γράφει δὲ Λοκρίδας. haec quoque *Xenophonti* debet de Ven. X. 1. Eadem fere canum gentes enumerat *The-mist.* Or. XXVII. p. 335. B. Λοκρίδας et Λοκρούς canes commemorat *Oppian.* *Kyn.* I. 374. et *Anys* ap. *Polluc.* V. 48. de Indicis vide *Aelian.* H. A. IV. 19. VIII. 1. de Creticis diximus in *Anim.* ad *Anth. Gr.* T. II. 1. 2. p. 320. De Lacedaemoniis insignis est locus *Pindari* ap. *Athen.* I. p. 28. A. Κύνα Μυωλάταια poeta laudat ap. *Plutarch.* T. II. p. 748. B. cuius verba probabiliter emendavit *A. Meineke* de *Vit. et Scr. Euphor.* p. 72.

P. 45, 27. αἱ δὲ μετέλουσιν. dedit oblatum a *Flor. Paris.*

Fortasse utramque laudendam: αὖ δὲ καὶ μεθέπουσαν. αὖ καὶ μεθ. Vulgo. καὶ om. C. — καὶ σεσηράσι κατὰ τοῦ ἰχνύος. τοὺς ἰχνύος. G. D. Similiter de canibus investigatoribus Xenoph. Ven. IV. 3. ἰχνητεύσαν — ἐμμειδιώσαι μὲν πρὸς τὰ ἰχνη. Respondent sibi verba μειδιᾶν et σεσηράναι. ut ap. Theocr. Id. VII. 19. Heliodor. X. 31. p. 434. ὁ δὲ Διδίου ἐνορῶν ἐμειδία σεσηρός. Themist. Or. XXII. p. 282. A. ἀντὶ δὲ γαληνοῦ μειδιάματος ὑπουλον ἐσεσήρε. Similiter canes dicuntur ἐπισκυθροπάειν διὰ τοῦ ἰχνύος ap. Xenoph. l. c. IV. 5. ubi vld. Schneid. p. 533.

P. 45, 28. καὶ τὴν Ἀγροτέραν προΐδοντες ἔσονται. dum procedunt, hymnum canunt Dianae; memores praecepti ap. Xenoph. Ven. VI. 13. Arrian. Ven. c. XXXIV. p. 466. Etiam ap. Pith. Jun. III. venator τὴν Ἀγροτέραν ἄδειν δοκεῖ. Ap. Plutarch. T. II. p. 865. D. de venatore, ὃς πολλῆς μὲν ἐνάλου, πολλῆς δὲ ὀρείου πολλάκις ἄγρας ἀκροδίντοις ἀγλαῖσας τὴν Ἀγροτέραν ἄμα θεὸν καὶ Δίκτυναν. colorem poeticum facile agnoscas. Antiquissimum Dianae Ἀγροτέρας fanum in Attica. Pausan. I. 19. p. 45. et ap. Athenienses luprims culta hoc nominis. Schol. Arist. Eqq. 666. Vid. Paris. ad Aelian. V. H. II. 25. Muncker ad Ant. Lib. IV. p. 32. Ad nostrum locum facit Liban. T. IV. p. 1065. in ephrazi venationis: οὐ μὴν ἀτίμους (sic Mon. 113.) τοὺς θεοὺς κατελμυπανον· ἀλλ' ἀπάρχονται (ἀπέρχονται vulgo) μὲν τῆς θήρας θεοῖς, οἱ θήραν ἀνθρώποις ἐξεύρον.

P. 45, 29. νεῶς γὰρ τις. νεῶς. P. D. νέως. Mer. Olear.

P. 45, 30. ἀγαλμα λεῖον ὑπὸ τοῦ χρόνου. In λεῖον haerebat Hegnius sed frustra. Idem est quod περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου supra XXIII. p. 36, 22.

P. 45, 30. καὶ πυῶν κεφαλαί. ex Xenoph. de Ven. VI. 13. Illustravit morem Spanhem. ad Callim. H. in Dim. 104. Liban. T. I. p. 225. ὁ μὲν κρατῆρας ἀντιτιθεῖς — ποιμὴν δὲ αὐλόν, καὶ θηρατὴς θηρίου κεφαλὴν.

P. 45, 31. νέμεται δὲ αὐτῇ καὶ θηρία ἄνετα. In insula Icaro Dianae templum, in quo πλήθη αἰγῶν ἀγρίων καὶ δορκάδων εὖ μάλα εὐτραφέων καὶ λαγῶν. ap. Aelian. H. A. XI. 9. Sed hoc non mirabile. Apud Venetos autem lucos fuisse, unum Dianae, Iunonis alterum narrat Strabo, in quibus feræ mansuescerent. V. p. 215. T. II. p. 111.

P. 45, 33. καὶ μὴ δεδιότα τοὺς ἀνθρώπους. sic dedī cum C. D. καὶ δεδιότα. editt. velt. μὴ δεδιότα, sine καὶ, Olear. ex Cod. Laud. καὶ μὴ δεδιότας. Flor. Paris. nobiscum facit Naake V. cl. ad Choeril. p. 124. qui haec verba tamen non a Philostrato

profecta, sed a docto librario inserta censet. Quod mihi socius videtur.

P. 45, 34. ἔχονται μετὰ τὴν εὐχὴν τῆς θήρας. ἔχοντα. Par. Flor. πρὸ τῆς θήρας. Flor. ἔχονται δὲ corrigit Heynius. Sed tum malle: οἱ δὲ ἔχονται —

P. 45, 35. ἀλλ' ἐκπηδᾷ τῆς λόχμης, εἶτα ἐμπύπτει τοῖς ἐκπύουσιν. Malles fortasse ex usu veterum: ἀλλ' ἐκπηδῶν τῆς λ. εἶτα — In descriptione venationis apri. *Zibani*. T. IV. p. 1065. 6. καὶ τῆς εὐνῆς τὸ θηρίον ἐξαναστὰν πρὸς τὴν ἐκπληξιν, ὁμοσε τοῖς θηρῶσιν ἐφύρετο, καὶ καταστὰν εἰς ἀλκὴν, φόβον προῦον ἢ πόθον τῆς τέχνης παρείχετο. In eodem capite corrupte legitur: ἐσπέρα μὲν ἦν καὶ φῶς σελήνης, οἷον μήτε ἅπαν ἰδεῖν, μήτε λαθεῖν παντελῶς ὥν τὰ φαινόμενα. ἄνδρες δὲ ἀγρι πόλεως ἦσαν (Fort. ἐξῆσαν) οἷς βλος πρὸς θήραν, ἐπαγόμενοι θήρας (θήρας Cod. Mon.) ἅμα καὶ στύλικας, οἷς ΕΞΤΙ ΘΗΡΑΝ (Fortasse: οἷον ΕΞ ΣΥΘΗΡΑΝ). καὶ διώκων μὲν ἵππους, ἰχνεύειν δὲ κύνας. — ὥς δὲ εἰς ὄρος προήεσαν (sic Mon. pro προσήεσαν), θηρᾶν ἐπετήθεον.

P. 45, 37. ταράττει μὲν. sic Flor. Par. ταράσσει. vulgo.

P. 46, 1. καιρίᾳ μὲν οὐκ ἐντυχῶν. recepi lectionem Flor. Paris. pro καιρία μὲν οὐκ ἐντυχόντων. ubi Heynius corripbat καιρία. lethali vulnere; *Wytttenbach*. autem Ep. cr. p. 278. εὐστοχούντων. De καιρία vid. *Schaefer*. ad *L. Bos* p. 385. *Herodot.* III. 64. de Cambyse: τραυματισθεὶς δὲ — ὥς οἱ καιρίᾳ ἔδοξε τεύχεσθαι, εἶρετο. *Helian.* V. H. XII. 3. ἐτρώθη καιρίαν.

P. 46, 2. διὰ τε τὸ φράττεσθαι πρὸς τὰς πληγὰς. φράττειν. Flor. Paris.

P. 46, 3. ὑπὸ θαρβούντων. ὑποθαρβούντων iunctim P.

P. 46, 6. λίμνη. λίμνη. G.

P. 46, 9. καὶ τέσσαρες. C. D. G. Flor. τέσσαρες. Vulgo.

P. 46, 10. τὸ μὲν θηρίον ἔεται. ἔεται. Vulgo.

P. 46, 11. ἀπονέυσαν — καὶ ἐς τὰ δεξιὰ μετακλίναν. Hoc recepi ex Flor. Par. C. D. G. et Laud. pro κλίναν. *puer ab aqua se inclinans; corpus ad dextram partem inflectens.* Vulgo haec minus recte vertuntur.

P. 46, 12. ἀφῆσι. βελος sc. Vid. ad *L. Bos* p. 56. *Thomist.* Or. I. p. 16. A. Ἀδραστον — θηρεύοντα ἀφέντα ἐπὶ τὸ θηρίον.

P. 46, 16. οἱ δὲ ἔρασταί. ἔσταί. G.

P. 46, 18. ὑπερκεκράζεται. ὑπερ κεκράζεται. G.

ἐπι

P. 46, 19. ἀλλ' ἐκδορυβήσας. ἐκδορυβήσας. Paris.

P. 46, 20. ὁ δὲ καὶ στέφανον. sic C. D. δς δέ. Vulgo.

P. 46, 22. ἐπὶ τοῦ σχήματος. ὀχήματος. Flor. — ᾧ τὸν παλτὸν ἀφῆκεν. πλάττον. G.

P. 46, 24. θεωροῦσι τὸ αἶτζ. articulus quid velit h. l. non video. Expectabas: θεωροῦσι πρὸς αὐτό, τὸ μειράκιον κ. — οἷον γραφέν. argute in descriptione tabulae pictae. ὡς ἐν γραφαῖς sic dixit Aeschyl. Agam. 237. ubi cf. Blomfield. *Chae-remont*, ap. *Athen.* XIII. p. 658. B. γυμνὴ δ' αἰθέρος ξέμασιν Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. Frequens in talibus, ὡς ἄγαλμα. Vid. *Boisson.* ad *Heroic.* p. 377.

XXIX.

P E R S E V S.

Perseus et Andromeda, pictura proprietate in quibusdam conspicua, sed nescio an parum felici. Perseus enim, quasi exhaustis viribus, sudore madens, anhelante pectore et turgentibus venis, cubitu sinistro innixus, humi totus cubat, humerum sanie compersus; Andromedae ex vinculis solvenda cura *Amori*, laboranti et ipsi atque anhelanti, iuvenili figura; non puerili, picto, relicta est, qui in hoc etiam officio melius fortasse Persei adiutor fuisset, ut, quod Rhetor vult, in oppugnanda bestia. Ita illud quidem consequitur artifex, ut immanis belluae et peracti laboris gravior in animo existat imago; quo simul confert, quod *Aethiopum bubulci*, damno liberati, lac et vinum Perseo hilares, quasi deum aliquem, opinor, suspicientes, offerunt: atque ii haud dubie a parte rupi cetaque opposita secedunt. Sed non omnes probabunt, quod ille Andromeda priusquam a rupe descenderit, quieti se dare sustinet, solo eius aspectu gaudens, et donis accipiendis sibi placens (ὑπαίξεναι μὲν καὶ ταῦτα). Alia est ratio operis musivi in *Winckelmanni Mon. ined.* tab. 66, ubi Telamon, ab Hercule monstro occiso, Hesione de rupe eximit; amor enim ab hac fabula alienus. In anaglypho praestantissimo Capitolino *Mus. Capit.* T. IV. tab. 52, *Admir.* tab. 62. (54.), *Thes. Ant. Gr.* T. I. p. LI, *Galerie mythol.* tab. 96, ad quod omnino aptatum est Antiphilli epigramma, *Anal.* T. II. p. 172, 13, eo etiam, quod lento gressu Andromeda descendit, heros virginem manu ducit, certamen quale fuerit, non ex illius anhelitu, sed ex occisa bellua apparet. Simile anaglyphum est in *Menum. Matthaeorum* T. III. tab. 2, 1. cf. 28, 1. 2. Alia classis est imaginum certamen ipsum exhibentium, *Pict. Hercul.* T. IV. tab. 61. (cf. tab. 62, Hesione), quales sunt, quas Lucianus et Achilles Tatius describunt. Tatii picturam non

factam, ab illo autem optime redditam fuisse, *Lessingius* etiam iudicavit in *Collectaneen zur Litteratur v. Ach. Tat.* In Musco Neapolitano anaglyphum est Farnesium Andromedae liberationem exhibens, quod ad utram classem pertineat, non bene memini. De vasculi pictura pulcherrima, quam ad nostram fabulam falso traxit *Millinus*, alio loco nuperrime dixi. In tabula nostra Andromeda vel coram popularibus nigris, albo colore, ut venustiore, depicta est, cultu etiam Graeco, quia delectare et pulchri sensui blandiri ante omnia volunt artifices. F. G. WELCKER.

In C. D. hoc caput positum post XXVII. In Flor. post XXXI.

P. 46, 25. ἀλλ' οὐκ ἐρυθρά — κατὰ ἔρωτα. interrogative haec omnia accepta in ed. *Olearii*, non in Ald. 1. 2. Iunt. Mor. Sensus interpretatur, probante *Heynio*, Schol. Cod. Guelph. quod ibi praecedenti adhaeret capiti: τὸ πᾶν τοιοῦτόν ἐστι· σὺ μὲν νομίζεις ἴσως τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν εἶναι ταύτην, διότι βεβαμμένην αὐτὴν ὄρεῖς ὑπὸ τοῦ αἵματος τοῦ κήτους. ἀλλ' οὐκ ἴσται καὶ τὸ ἐξῆς. In hunc sensum vertunt *Steph. Niger* et *Vigenorius*. Scena fabulae de Andromeda non certa; nec tamen ad Indiam pertinet, sed ad Africam et Aethiopiam. Perseus, Medusa interempta, κατὰ τὴν παράλιον Αἰθιοπίας ἐγένετο, ibique Andromedam videt, ut ait *Lucian*. Dial. Mar. XIV. 3. qui totam illam historiam διήγησιν Αἰθιοπικὴν vocat. Idem de Salt. c. 44. T. V. p. 150. et πύθος Αἰθιοπικόν. de Domo c. 22. T. VIII. p. 109. Mare sanguine ceti tinctum. (p. 49, 5.) suspicionem poterat inicere, rubrum hoc mare esse. Quam ut reiiciat, rhetor tabulae nostrae interpretationem satis vivide orditur his verbis: ἀλλ' οὐκ ἐρυθρά γὰρ αὕτη ἢ θάλασσα. Fortasse rectius Ἐρυθρά.

P. 46, 25. *Heynium*, quod interpunctionem mutavit, falli arbitror. Particula ἀλλά interrogationi convenit, sine qua exordium nimis foret abruptum. Nonne mare hoc rubrum est? Nonne India haec et Aethiopia? Indiae nomen, ut negligentiae ne reus sit sophista, si proprie sumamus, et Aethiopiae oppositum: tu putas Rubrum hoc esse mare; at hic non Indos vides, sed Anthiopes, in graviorem, cum immitimus errorem, ut mare illud in Indiam transposuerit. Quare δὲ mutandum videtur in ἔ. Indos Aethiopum vicinos vocat *Aeschylus*, Suppl. 300. — Fabula fuisse videtur, ex huius ceti sanguine maris colorem rubrum duxisse. F. G. WELCKER. Noster Vit. Apoll. VI. p. 228. Αἰθιοπία δὲ τῆς μὲν ὑπὸ ἡλίῳ πάσης ἐπέχει τὸ ἐσπέριον μέρος, ὥσπερ Ἴνδοι τὰ πρὸς ἑω.

P. 46, 26. Αἰθίοπες δέ. pro ἀλλὰ Αἰθίοπες. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 402.

P. 46, 27. *ὅτ' ἐκὼν ἔλη κατά ἔρωτα*. sic Flor. Par. C. D. P. *ὅς* vulgo. *κατά ἔρωτα*. *amoris causa*. Vid. *Abresch. ad Asch.* T. I. p. 161. *Steph. Th. Gr. L. T. II.* p. 90.

P. 46, 29. *Ἀτλαντεῖον κῆτος*. quasi sedes fabulae esset in occidentali Africae littore, quod *Heynius* monuit p. 87. *ἀντικτι-κόν*. Flor.

P. 46, 30. *πεξεύον ἐπὶ τὰς ἀγέλας. πεξεύων*. Ald. 1. 2.

Iunt. 1. 2. quod emendavit *Morell.* *πεξεύων*. C. *κῆτος γῆν λυ-μαινόμενον* est ap. *Liban.* in hac historia T. IV. p. 1110. et *Tzet.* ad *Lycophr.* 638.

P. 46, 31. *καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ. τῇ om.* Flor. Par. Vid. ad III. p. 8, 9.

1b. *ὁ ζωγράφος — τετέλεσται ἤδη ὁ ἄθλος*. editt. vet. et sermonis Philostrati usum secutus, coniunxi has enuntiationes, sub-
lata maiore distinctione post *ἐξεδόθη*, quam *Olear.* primus invenit.
ἐπαιρῶν. ut II. 17. *ἡ γραφή δὲ τὰ τῶν ποιητῶν ἐπαινοῦσα, καὶ μῦθον τῇ νήσῳ ἐπιγράφει*. Vit. Apoll. V. 14. p. 198. *ἴστε τις μυθολογία; νῆ Α'*, εἶπεν ὁ Μένιππος, *ἦν γε οἱ ποιηταὶ ἐπαινοῦσιν*. Heroic. X. 3. p. 710. *αἱ γέραναι τάξιν ἐπαινοῦσαι πύκναι*. Schol. *χρῶμεναι*. ubi vid. *Boisson.* et ad *Eupar.* p. 269. In fragmento Tragoediae *Ezechielis* de Mose ap. *Clem. Alex.* p. 414, 23. *θελεῖς, κροφὸν σοι παιδί τῷδ' εὖρω ταχύ, Ἐκ τῶν ἑβραίων; ἡ δ' ἐπένευσεν κόρη. Scr. ἡ δ' ἐπῆνευσεν*.

P. 47, 2. *τετέλεσται. τετέλεσθαι*. Ald. 1. 2. *Iunt.* 1. 2.

P. 47, 3. *πρὸ τῆς ἡόνος*. sic Flor. Paris. *ἡόνος*. Vulgo.

P. 47, 4. *πληγαῖς κίματος. πληγαῖν*. G. *Ovid. Met. IV*, 727. *Bellua puniceo mistos cum sanguine fluctus Ore vomit*.

P. 47, 6. *ἀπαλλάττει τῶν δεσμῶν. τοῦ δεσμοῦ*. Flor.

P. 47, 7. *δὲ πτηνός*. duo haec vocabula in contextu om. P. — *παρ' ὃ εἶωθε. παρὰ. Par.*

P. 47, 8. *καὶ ἀσθμαίνων γέγραπται*. Amor enim pugnandi opem tulerat. *οὐκ ἔξω τοῦ μεμοχθέναι*. et ipsum Amorem laboris non expertem fuisse apparet. Vit. Apollon. II. 28. p. 80. *ἐπερ-ἀχονται ἀγερωχίας ἐπικινδύνους, καὶ οὐκ ἔξω τοῦ σπουδαῖν*. ubi notanda significatio vocis *ἀγερωχία* de lusu audaciae et periculi pleno. De *ἔξω* vid. *Boisson.* ad Heroic. p. 552.

P. 47, 9. *καὶ γὰρ εὐχὴν ἀνεβάλετο τῷ ἔρωτι. ἀνεβάλλετο*. Flor. G. *ἀναβάλλεσθαι* de canentibus passim. Vit. Apoll. IV. 39. p. 180. *ἀναβαλλόμενος* (sc. *ἀναβαλόμενος* cum *Suida*) οὖν ὅπως εἶωθε, καὶ βραχὺν διεξελθὼν ὕμνον τοῦ Νέρωνος ἐπῆγε μέλη. Vit. Soph. I. 25. 9. p. 540. *μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἦσαν, ὅποτε πρὸς τὰ ἔχειν τραποῖτο*. quod inde signifi-

anctor Neronis inter Lucimeas c. 2. T. IX. p. 296. Ap. Thom. M. p. 65. οὐ μὲν τέτιγες μοιτικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. Peculiaris autem h. l. huius verbi significatio in εὐχὴν ἀναβάλλεσθαι, *preces fundere*, cuius aliud exemplum nunc non in promptu.

P. 47, 11. καὶ κατὰ καὶ αὐτ. G. quod frequens ante χιτῶν. Vid. Addit. ad Athen. p. 20.

P. 47, 12. ὁ δὲ ἀγέκετο, καὶ ἤκουσε τοῦ Ἑλλήνου. ἀγέκεται. Iunt. 1. 2. ἀγέκετο. P. Notandum hysteron proteron in his verbis, cuius similia sunt ap. Schaeferi in Meletem. p. 16. ad Sophoclem T. I. p. 257. II. p. 332.

P. 47, 13. ὅτι λευκὴ ἐν Αἰθιοπία. candida representabat Andromeda, unde Charicleae historia pendet ap. Heliodor. IV. 8. p. 149. s. ἥς χροὶά ξένη τῆς Αἰθιοπίδος ἐλαμπρυνεῖ. Ib. X. 14. p. 410.

P. 47, 14. ἡδὼν δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος. ἡδύ. Flor.

P. 47, 15. Ἀρθίδου ὑπόσεμνον. de gravitate quadam Autēis matronis imprimis peculiari hoc vocabulum interpretatur Winckelm. Tratt. prelima §. 38. in Opp. VII. p. 101. Frustra olim de hoc composito dubitavit Schneiderus in Lexico. V. Non infrequens est ap. Nostrum. Infra II. 1. γήρως τὸ ὑπόσεμνον. Vit. Apoll. VIII. 6. p. 327. 16. Vit. Soph. II. 5. 3. p. 572. Aristæen. II. 18. p. 100. Synes. Encom. Calv. p. 87. A. γαλακτὸς ὑπόσεμνος. Phot. Bibl. CXXI. p. 302. τὴν δὲ γράσιν σαφὴς ἐστὶ καὶ ὑπόσεμνος.

P. 47, 16. καὶ Σπαρτιάτιν ἐρρωμένην. sic C. G. Σπαρτιάτην. Vulgo. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 327. ἐρρωμένην primus dedit

Morell. ἐρρωμένην. D. ἐρρωμένην. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2.

P. 47, 16. πᾶσι κλώπιςται δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ. καιροῦ. G. Infra II. 5. p. 60, 36. de Rhodogunes oculis: παρέχοντι δὲ τὸ μὲν ἱκαρόν ἀπὸ τοῦ καιροῦ, τὸ δὲ ὠραῖον ἀπὸ τῆς φύσεως. quae observabantur Phil. Iun. XII. p. 133, 31. Ib. XV. p. 136, 24. de Atalanta: τὸ δὲ πᾶσι κλώπιςται ἀπὸ τῆς φύσεως ὄν, ἀντίστησιν ὁ καιρὸς ἐτι μᾶλλον.

P. 47, 14. καὶ γὰρ ἀπιστεῖν ἔοικε καὶ χάριεν μετ' ἐκλήξεως. καὶ χάριεν. Flor. Paris. quod nec ipsum male habet. Philostr. Iun. V. p. 118, 8. ἀπιστεῖ δὲ νῦν οἷς ἤδη ὀρέξ. ἢ δ' ἐκλήξεως αὐτὴν οὐδὲ λεχὼ κείσθαι ξυγχώρει.

P. 47, 19. μειδίαμά τι ἤδη ἐς ἀδρόν πεμποῦσα. non dubito rhetorem scripsisse, μειδίαμά τι ἡδύ, in quod etiam Hamackerus incidit p. 10. Philostr. Iun. XIV. p. 133. B. Apollo μειδίαματι ἡδεῖ τὸν Ὑάκινθον θαρσύνων. Himer. Or. I. 20. p. 364. Ἀφροδίτην — μειδίωσαν ἡδύ. Or. XIII. 7. p. 398. μειδίαν μὲν ὁμοῦ ἡδύ τι. Etiam ap. Plutarch. Vit. Benē c. 51. pro ἡδικῶς δὲ σφό-

δρα μετρίως. *Hesiodus* v. cl. in *Obras*. ad *Vlt. Timol.* p. 77. corrigi ἡδέως. Sed bene habet vulgata, quae placide et leniter subidere significat. Vid. *Wyttenb. Plut. T. XI.* p. 212.

P. 47, 21. ἐς τὴν γῆν. sic Flor. αἰς. Vulgo.

P. 47, 22. τὸ δῆμα κῆς Γοργεύς. δῆγμα. Flor. κάρη δεινοῦ πελώρου Γοργεύς ap. *Hesiod.* Scut. 223. δῆμα pro φροήτρειᾳ sic est ap. *Sophocl.* *Electr.* 403. de monstro *Oppian.* *Hal. I.* 47. θυερακῆα δέσματα λίμνης. Ib. V. 24. ἀνεδέα δέσματα πόντου.

P. 47, 22. μὴ ἐκνεχόντες αὐτῇ λαοὶ λίθοι γένωνται. dicta haec ex *Il. ω.* 602. de liberis Niobes: οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ πᾶσι ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν Κατάρψαι, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίει. ubi vid. *Euclath.* p. 1507. 12. Vulgo dicitur λίθος ἐξ ἀνθρώπου γίνεσθαι, ut ap. *Lucian.* *Imag.* c. 14. T. VI. p. 17. Respiciunt vulgaris etymologia vocabuli λαός, quae observabatur etiam *Pindaro* *Ol. IX.* 69. de Deucalione et Pyrrha, ἀμόδαμον κήσασθαι λίθον γόνον· λαοὶ δ' ὀνόμασθην.

P. 47, 23. γένωνται. γένωνται. C. — πολλοὶ δὲ οἱ βουκόλοι. δὲ om. Flor.

P. 47, 24. καὶ οἶνον ἐπισπᾶσαι. genninata prosodia restitimus ex C. D. G. pro ἐπισπᾶσαι ut supra XX. p. 34, 6. ἐπαρσα τοῦ ὕδατος. *Heroic. II.* 6. p. 678. Perperam vulgo maior ante ἡδέως distinctio.

P. 47, 26. βλοσυρὸν μετρίως. Vid. ad *Phil. Iunt. XI.* p. 130, 17.

P. 47, 28. ἀσπάζεται μὲν καὶ ταῦτα. sic edit. vet. et libri nostri. καὶ om. *Olear.* cum *Laud. Mallet*: ἀσπάζεται μὲν δὴ ταῦτα. *Vit. Apoll. II.* 18. p. 69. τὸν μὲν δὴ Ἴνδον, αὐτὸς ἐπερμαίθησαν. *III.* 43. p. 131. ἐπὶ τοῦτοις μὲν δὴ ἐγέλασαν οἱ σοφοί. Eadem particula restituenda Ib. *II.* 29. p. 81. οἱ μὲν δὴ (sic *Vrat.*) περὶ τὸν Ἰάκω. ἐξεπλήττετο. *VIII.* 5. p. 325. ἀλλὰ πολὺν μὲν ἤδη (sic *Vrat.*) χρόνον διαλείπων.

P. 47, 28. στήριζαν δὲ αὐτόν. sic Flor. C. D. G. αὐτόν. P. αὐτόν. Vulgo.

P. 47, 30. ἔμπρους ὑπὸ τοῦ ἄσθματος. ἔμπρουν ὑπὸ ἄσθμ. Flor. Par. τοῦ om. etiam C. D. G.

P. 47, 32. φοινικὴν οὖσαν. φοινικῆς. G. φοινικὴν. C. Theagenes φοινικοβαφῇ χλαμύδα καθεμένος ap. *Heliod.* *III.* 3. p. 111. Noster in *Har. II.* 2. p. 674. de *Protesilao*: ἀλεργὺς δὲ ἡ χλαμὺς θεοῦ ἄνδρος.

P. 47, 33. αἵματος θανίσιν ἄς. θανίσι καὶ. Flor.

P. 47, 34. ἐρρώσθων Πελοπίδαι παρὰ τὸν τοῦ Περσέως ἄμον. Πελοπίδα. *Iunt.* 1. 2. πελοπίσι. G. Dicta haec nota breviloquentia pro ἔρρώσθω ὁ τῶν Πελοπίδων ἄμος. Vid. ad *Anth.*

Pal. p. 63. Elephantinus humerus Pelopis κατά φένος τοῖς Πελοπιδῶν ἐτύγγανε γνώρισμα. in Schol. ad Lycophr. V. 152. *Himer.* Or. VIII. 4. οὐκ ἐξ ἐλέφαντος ὄμος τῶν Πελοπιδῶν τὸ γνώρισμα — ἀλλ' αἰδώς. ubi vid. *Wernsd.* p. 546. s. *Themist.* Or. VI. p. 77. B. ἣ τοῖς Πελοπιδῶν μὲν ἐξήρκει καὶ μόριόν τι περὶ τὸν ὦμον, ἐξικασμένον ἐλέγαντι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συγγενείας.

P. 47, 35. καλῶ γὰρ ὄντι αὐτῷ. ὅτι. G. προσήνθηκέ τι τοῦ καμάτου. naturali humerorum colori vividior etiam color accesserat ex pugna modo superata. Verbo προσανθεῖν sic iterum utitur Noster *Il.* 54. de manubrio clypei: τὰ δὲ ἔσω, καὶ ἔνθα ἡ χεὶρ ἄλουεγά, προσανθεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ πῆχυς.

P. 47, 36. καὶ ὑποδήκασιν αἱ φλέβες. ὑποδήκασιν αἱ φλέβαις. G.

P. 47, 37. ἐπιλαμβάνον τοῦτο αὐτὰς hanc lectionem restitui ex edit. veit. et libris nostris omnibus, pro eo, quod *Morellus* in textu posuit, ἐπιλαμβάνοντος τούτου αὐτὰς, ubi *Piersem*. Verisim. p. 255. καμάτου subaudit ad τούτου. Pronomen refertur ad τὰς φλέβας ὑποδήκναι. Participio absoluto sic utitur Noster *Il.* 27. εἰ μὲν ἐκπληττόμενοι θεοὶ καὶ θεαί, προειρημένον αὐτοῖς, μηδὲ Νῆμφας ἀπεινᾶν. *Il.* 30. Ἀντιγόνη — νύκτωρ ἐκφουτήσασα τοῦ τεύχους, καίτοι κεκηρυγμένον ἐκ' αὐτῷ. Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 769. Eiusmodi participio restituito sanari potest locus depravatus *Lésbonactis* in *Protrept.* Orati. Gr. T. VIII. p. 28. ὥς οὖν καὶ τῶν θεῶν συμμάχων ὄντων, καὶ ὑπαρχόντων ὑμῖν τούτων ἀμείψουσιν εἶναι — μακρὰν δόξαν καταστήσεσθε ἀρετῆς. Scilicet. ὑπάρχον·) iam quum dii nobiscum pugnent, ubi vobis contigerit, ut superiores evadat, ingentem in omne tempus gloriam reportabimini. Ap. *Liban.* T. IV. p. 203, 17. εἰ δὲ καταπατοῦσιν οἱ φίλοι, ἢ πωλεῖν ἔξόν. delendum αἱ.

P. 48, 1. ὅταν πλεονεκτήσῃ τὸ αἶσθμα. ὅτε. D. Ad proxima: πολλὰ καὶ παρὰ τῆς κόρης ἄρνυται. recte notavit *Olear.* Petreo, forma puellae accedens, anhelitus frequentiores venire, venasque magis intumescere. Sed verba nimis abrupta, ambigua etiam. *Mallex* scribi: ὅταν πλεονεκτήσῃ τὸ αἶσθμα· οὐ πολλὰ καὶ παρὰ τῆς κόρης ἄρνυται.

*) Hoc ipsum nunc legitur in *Imm. Bekkeri* Edit. Declamatorium Sophistarum p. 14. etiam, ut videtur, ex coniectura.

XXX.

PELOPS.

Pelops in litore maris cum *quadrigis*, precibus illius ab Equestri deo concessis, et *Neptuno* ipso, quem *Pamphos*, *Paussanias* VII, 21, 5. tradente, Ἰππων τε δοτῆρα νεῶν τ' ἰθυχονδέμνων dixit. Tanta erat fama ludorum currulium, quos a *Pelope* ferebant institutos, ut et currus *Lydius* adagio ferretur (*Pind. fragm.* 222. *Boeckh.*) et *Neptunus* *Pelopem* amasse diceretur. Haec unica fabulae de raptu *Pelopsis* causa est, quae ex *Phrygica* et *Cretica* de *Ganymede* expressa, postea a *Pindaro*, superstitioso homine, qui rem non fictam, sed veram credidit, ob genealogicas rationes, pro primitiva habita est. *Neptunus*, manu pulcherrimi iuvenis apprehensa, artis quaedam praecepta in discrimine instanti salutaria ei suggerit. Sic in *Iliade* XXIII, 507. *Antiochum* artem equestrem docet, eundemque amat, in pugna utique tuctur, XIII, 554. *Pelops* certaminis appetens, moraeque impatiens, humero dextro lucente insignis est; nam pictor ut humerum eburneum, in *Pelopsis* fabulis maxime celebratum, in rem suam verteret, *Pindarum* imitatus est, *Ol.* I, 114, ubi noctu *Pelops* *Neptunum* invocat: Ἄγχι δ' Ἰλιδῶν πολιᾶς ἁλὸς ὁῖος ἐν ὄρεσσιν ἄπυεν βαρύκτυλον Εὐτριάναν· ὁ δ' αὐτῇ παρ' ποδὶ σχεδὸν φάνη. Umbra igitur sublnstri, velut crepusculo, figuris suas obvolverat, unde humerus dexter, quasi casu quodam denudatus (nam habitus est *Phrygius*), „ut in vespertino coelo *hesperus*“ effulgebat. Quod equi non marini sunt, qualibus *Neptunus* I, 8. utitur, sed veris similes, quia aliter deridiculum fuisset, vix notatu erat dignum. Sed *Philostratus* aliam fabellam respiciebat, iuxta quam *Pelops* immortalibus equis *Neptuniis* per mare ad *Peloponnesum* vehitur. *Eurip.* *Or.* 994. *Cic.* *Tusc.* II, 27. *Himer.* *Ecl.* 32, 8. *Or.* I, 6. (*Philostratus* *Iun.* tab. IX. haec confundit; nihil tamen eorum, quae de *Pelopsis* quadrigis refert, non in veros equos quadrat. Pro argutiola igitur habendum, quod cum equis marinis comparisonem instituit. Marini equi sunt hippocampi; medium inter eos et equestres genus non datur.) Observari potius debuisset, neque alatos fuisse hosce *Pelopsis* equos, quod ex *Pindari* vs. 140. coniecerat *Schneiderus*, v. *Boeckhii Expl.* p. 111. Tantum non audebat adulta Graecorum ars, veritatis studiosissima. Currus auro fulgebat, *F. G. WELCKER*.

Hoc caput a scriptore collocatum fuisse ante c. XVII. probabiliter suspicatur *Olear.* Vid. ad p. 29, 13. In *Flor.* legitur post c. XXVIII. Titulus om. in D.

P. 48, 3. στολή δὲ ἀπαλή, σχῆμα ἐκ Λυδίας. σχῆμα et στολή haud raro iunguntur. Sic in Cynico inter Lucianea c. 16. T. IX. p. 210. θαυμάζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολήν καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ νῆ Δία σχῆμα, καὶ στολήν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολήν οὐκέτι νομίζεις. ubi concinnior foret oratio, verbis sic scriptis: καὶ αὐλητοῦ νῆ Δία σχῆμα καὶ στολήν, καὶ τραγωδοῦ. De Pelope supra XVII. ἔσταιται τὸν Λυδίων τε καὶ ἄβρὸν τρόπον. Ecphrasis Masc. in Cod. Guelph. 82. εἰ διεξίοιμεν ἐν ἐκάστῳ καὶ ἦθος καὶ σχῆμα καὶ στολῆς τρόπον.

P. 48, 4. μεράκιον ἐν ὑπῆνῃ πρώτῃ. Vit. Soph. II. 1. 7. p. 552. νεανίας οὗτος ἦν ἐν ὑπῆνῃ πρώτῃ. *Aristaen.* II. 19. p. 102. ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ. Similiter de Pelope *Pindaro* Ol. I. 109. πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῶαν Λάχνην νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, ἔτοιμον ἀνεφρόντισε γάμον. ubi μέλαν per anticipationem. De Achille *Himer.* Or. XIII. p. 600. παῖδα ἔτι νέον ὄντα καὶ ὑπηγήτην. Or. XV. 4. p. 678. νέον ὄντα καὶ ὑπηγήτην, καὶ μηδέπω τὴν ἡλικίαν ὠραῖον πρὸς τὰς μάχας. Vid. infra II. 7. p. 64, 19.

P. 48, 5. ἐς τὸ μεράκιον. sic Flor. eis. vulgo. — καὶ ἀγάλλων αὐτὸ Ἕπποις. ἀγάλλον. Ald. 1. 2. Iunt. Et hoc ex *Pindaro* l. c. 139. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς Ἔδωκε δῖφρον χρύσειον, ἐν περὶοῖσι τ' ἀκάμαντας Ἕππους. i. e. ὑποπτέρους. ut est ap. *Palearph.* c. 30. *Pausan.* V. 17. p. 420. De verbo ἀγάλλειν pro κοσμεῖν et τιμᾶν vid. *Barker ad Steph.* Thes. T. I. p. 170 s.

P. 48, 8. οἷ μὴ χρήται. Similis prorsus historia de Sithone rege ap. *Parthenium* c. VI. p. 14. s. τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν κτελεῦν τοὺς ἀφικνουμένους μνηστῆρας πρὸς μάχην λέναι τὴν πόρην ἔχοντα. εἰ δὲ ἤγων φανεῖν τεθνάναι. ubi quid alii tentaverint, vid. ap. *Bast.* Ep. cr. p. 221. Mihi satis videtur verisimile, colon excidisse, sic fere: πρὸς μάχην λέναι καὶ τὸν μὲν νικήσπεντα ἀπιέναι τὴν πόρην ἔχοντα.

P. 48, 9. τοὺς τῆς Ἱπποδαμείας μνηστῆρας. restitui τοὺς a Mor. et Olear. per incuriam omissum. τοὺς τῆς Ἱπποδαμείας μνηστῆρας, φρονεῖ τοῖς τούτων ἀκροθινίοις. Flor. et Paris. 1696. ubi τοὺς additum ex corr. μνηστῆρας autem a pr. manu. Hoc recepi pro vulgato, in quo quatuor alii Paris. conspirant: Ἱπποδαμείας ἐρῶντας, φρονεῖ τοῖς τῶν μνηστήρων ἀκροθινίοις. ubi molesta synonymorum coacervatio. Eadem varietas ap. *Pindar.* l. c. 127. ἐπεὶ τρεῖς γὰρ καὶ δέκ' ἀνδρας ὀλέσαις ἐρῶντας ἀναβάλλεται γάμον θυγατρός. ut multi libri μνηστῆρας. Post ἀκροθινίοις sequitur in Flor. colon aliunde illatum: ἀτάκτων λεόντων κεφαλαῖς οἷον θῆραν ἡρπύκτες. quod etiam in Parisino 1696. fuisse non dubito, ubi inter ἀκροθινίοις et

καὶ lineā fere integrā classē est. Hæc verba unde venerint, ignoro equidem.

P. 48, 10. τοῖς τούτων ἀκροθινίοις. τοῖς τῶν μνηστήρων. a. editt. vett. τοῖς om. Mor. et Olear. φρονεῖν dictum ut II. 19. p. 86, 13. de Phorhante, φρονοῦντε δὲ αὐτῇ ταῖς Ὀλυμπιάσι ταύταις. II. 27. p. 96, 20. φρονῶν τῷ τόκῳ. Epist. XLVII. p. 936. Interdum ἐπὶ additur, ut in Emagg. II. 5. ἣ δ' οὖν ἐπὶ ἤρ-
ται καὶ φρονεῖ ἐπὶ τῇ νύκτῃ. Vit. Apollon. V. 23. p. 206. νε-
νῶν φρονοῦντα ἐπὶ τῷ πλείεστα ἐσθλείν. VII. 42. p. 321. in de-
scriptione formosi pueri, δέξη δὲ ρούτας. (Scr. ἐπὶ τούτοις) ἐλευ-
θέρα καὶ φρονοῦσα. Ap. Themist. Or. IV. p. 60. D. scr. ex opti-
mo Ambrosiano: καὶ ὅτε φρονοῖντε (φανέρεται vulgo) ἂν ἐπ' αὐ-
τῷ μᾶλλον δικαίως, ἢ ἐπὶ τοῖς λιμέσι τοῖς ἐντός πυλῶν, δε-
ῶν εἰσρεῖ καὶ ἐμπλέσσεται ἡ θάλασσα τοῖς ἐν μέσσι ταῖς ἀγο-
ραῖς. Or. VI. p. 32. B. I. ἡ Πακταεὶς μὲν ἐφρόνονον δικαίως, οἷ
τὴν χώραν παρέσχον. (παρέχοντο. Ambt. Scr. παρέσχοντα) τοῖς
Ἑλλήσιν εἰς τὸν κατὰ τοὺς βαρβάρους ἀγῶνα· ἡμεῖς δὲ οὐ σε-
μκνυνοῦμεθα καὶ φρονήσομεν, ὅτι παρίσχόμεθα ὑμῖν τὸ θέατρον
τῆς φιλοσοφίας. ubi Petavius perperam mallet, καὶ μέγα φρο-
νήσομεν. Cf. Sylburg. App. Pausan. p. 927.

P. 48, 11. χρυσεὺν ἄρμα. ex Pindaro Ol. I. 139. Vid. Boeckh. T. II. 2. p. 108.

P. 48, 12. ἡπειρωταὶ δὲ οἱ ἵπποι. ἐπτέρωνται correxisse Schneiderum narrat Gedicke ad Carm. Sel. Pindari p. 171. nou
mamorem loci c. VII. p. 15, 12. de Neptuno Homérico: ἐκὲ μὲν
αὖν ἡμειρωτῶν, οἶμα, τῶν ἵππων αἰσθάνη, χαλκόποδός τε
γῆα αὐτοὺς ἀξιοῖ εἶναι, καὶ ὠκυπέτας. Vid. Boeckh. l. c. p. 111.

P. 48, 13. αὐχμηρῷ τῷ ἄζωνι. C. Homer. Il. N. 29. de
Neptuno per mare vecto: τοῖ δ' ἐπέτοντο Πρύμα μάλ', οὐδ' ὑπὲ-
νερθε διατνέτο χάλκεος ἄζων. Himer. Or. I. 6. p. 334. Ἥρα Πο-
σειδῶν τοῦ Πέλοπος· νέον μὲν οὖν ὄντα αὐτὸν ἵππους ἀναβαλ-
νεν ἐδίδασκε, καὶ κατὰ κυμάτων ἐλαύνειν ἄρματα, τῶν ἄκρων
φραύοντα τῆς διατάσεως.

P. 48, 14. ὁ μὲν οὖν ἄθλος εὐδρομήσει τῷ Πέλοπι. bene
succedet. Argute delectum verbum, de quo vid. Lobeck. ad Phry-
nich. p. 618.

P. 48, 19. ἐμβάλειν δὲ αὐτοῖς μετὰ τοῦ χαλινοῦ φρόνημα.
recepti lectionem Flor. et Paris pro μετὰ τοῦ γαλινοῦ. quod et
ipsum elegans et probabile. De Theagenis equo Heliodor. III. 3.
p. 111. ἔφερε τε καὶ ἐφέρετο γαυρούμενος—εἰς γαλινὸν κίλημα
τὸ βῆμα κατερρύθμιζεν. Sed recepta lectio est argutior, et im-
primis ob verbum ἐμβάλειν commendabilis, et firmatur praeterea

imitatione *Isidori Palusiotas* Ep. CXCVIII. p. 699. A. de pictore equi: ἐμβάλλει μὲν αὐτῷ μετὰ χαλινῷ φρόνημα, ἵστησι δὲ αὐτὸν ἐν αὐτῷ τῷ μὴ θάλλειν ἱστάναι. sic duo Codd: Vat. in Coll. ad *Isid.* p. 348. In schedis *Boissonadæ* invenio, notata esse nonnulla de h. l. a *Bernardo ad Demetr. Papagom.* de Podagr. p. 86. qui liber mihi non est ad manus.

P. 48, 21. ἱστάναι. ἱστάναι. D.

P. 48, 22. ἐν τῷ πείθεσθαι. πιθέσθαι. Paris. — ὁ δὲ γά-
νται. sic G. vulgo γάννται. Mirum hæc verba ab interpretibus ad Neptunum fuisse relata, quasi huic tribuerentur εὐρεῖαι αἱ
ῥίνες, ὅσα χρημετίζοντι. Est quidem de Patroclo in *Heroic.* XIX.
9. p. 736. ἡ δὲ εἰς ὀρθήν τε ἦν, καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνοτο,
καθάπερ αἱ πρόθυμοι τῶν ἱππων. ubi vid. *Boisson.* p. 614.
neque tamen facile de heroe scripsisset, καθάπερ χρημετίζων. Nec
de Deo Noster h. l. agit, sed de equo. De tribus quum dixisset,
non poterat non dicere de quarto. Iam primus representatus est
irrequietus; alter solum pulsans; tertius iam ad obsequium redactus;
iam quartus superest, qui reliquis mansuetior, heri pulchritudine
etiam oblectari se significat. Sic de equo *Theagenis Heliodor.*
III. 3. p. 111. εἶπες ἂν καὶ τὸν ἱπποκ αὐτὸν συνίεναι τῆς ὠρεῖ-
της τοῦ δεσπότου, καὶ ὡς καλὸν κάλλιστον φέρειν τὸν ἡνίοχον
αἰσθάνεσθαι. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 468.

P. 48, 24. κακῆϊνο, referendum ad sequentia. καὶ ἀναφέρει
αὐτὸ ἐς τὸν λέβητα καὶ τὴν Κλωθῶ. hæc quoque ex *Pindaro*
Ol. I. 37. τοῦ μεγασθενῆς ἐράσσατο γαῖαόχος Ποσειδῶν, ἐπι-
νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῶ, ἐκίφαντι παλιδιμον ὄμων
κεκαυμένον. Sensus: Neptunus Pelopem amat, isque amor tum
originem cepit, quum Clotho Pelopem, humore eburneo ornatum,
ex lebetes protraxit. Cuius originis ut memoriam revocaret pictor,
Pelopem humero splendente representavit. Vt autem aliquis dici-
tur ἀναφέρειν τὸ γένος εἰς τινα, aut simpliciter ἀναφέρειν (vid.
Schaefer. ad *L. Bos* p. 76 s. et *Ast.* ad *Platon.* de Rep. p. 534.)
sic Neptunus amorem de Pelope conceptum (αὐτὸ ad ἐρᾶν retule-
rim magis quam ad μεῖράκιον), refert ad lebetem, unde ille denuo
natus est. *Philostr.* Iun. de Philoctete XVII. γενναῖός που κἀνα-
φέρων ἐς τὴν ὕψ' Ἡρακλεῖ τροφήν. *Theagenes* ap. *Heliodor.* II.
35. p. 105. Ἀχαιλέον τι τῷ ὄντι πνέων, καὶ πρὸς ἐκείνο τὸ
βλέμμα καὶ τὸ φρόνημα ἀναφέρων. Quod si αὐτὸ retuleris ad
μεῖράκιον, sensus esse debet: recordabatur et in animo sibi finge-
bat puerum, qualis tum erat, quum ex lebetes prodiret. Sic fere
Heroic. II. 11. p. 685. ξυνήκεν ὁ γεωργός ὅτι ὁ Παλαμήδης
αἶψα, καὶ τὸ εἶδος ἐς ἥρω ἀνέφερε μέγαν τε καὶ καλὸν καὶ
ἰσχυρόν.

P. 48, 26. ὁ τε Πέλοψ. *ſic. cum. P. De Pelopidarum γυνώσκατι vid. ad p. 47, 34. Facit huc Aristid. Or. de Smyrna. T. I. p. 272. (476.) οἷσθ' ὅτι φασὶν οἱ ποιηταὶ τὸν Πέλοπα κατὰ μὲν τμηθέντα, ἐψηθέντα ἐν λέβητι, συντεθῆναι πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐκ τοῦ λέβητος, ἐλλείποντος δὲ ὤμου (sic Barocc.) σχεῖν ἐλεφάντινον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ, καὶ φασὶ τὸ ἔργον Διμήτρος γενέσθαι. ὡς δὲ καὶ τῇ πόλει (Forti, ὡσαύτως δὲ καὶ τ. π.) μετ' ἐκείνον τὸν λέβητα, ὅς αὐτῇ πάντα ἐπέφλεξεν, ἡ δευτέρα φύστας εἰς θαύμασθην τινα ἐλήλυθε κάλλους περιουσίαν.*

P. 48, 27. καὶ τοῦ μὲν γαμεῖν οὐκ ἀπάγει αὐτόν. *ſic Flor. et reliqui libri. οὐκ ἐπάγει. vett. edit. ἀπάγει ſine οὐκ. Morrell. οὐκ om. etiam Paris. ἀπάγω. τὸ ἀπελαύνω. marg. P. Quamvis amans Neptunus, non tamen delicias ſuas a matrimonio dehortatur *). Sic Vit. Apoll. IV. 2. p. 141. τῶν μὲν ἄλλων ἀπάγων τε καὶ ἀποσπονδάζων. Vit. Soph. I. 15. p. 590. καὶ μὴν καὶ τοῦ τραγωδίαν ποιεῖν ἀπάγων τὸν Διονύσιον, ἀπῆγε τοῦ δραθυμεῖν. ubi ſtatim ſcr. cum Guelph. καὶ οἱ τύραννοι δὲ αἰρετώτεροι τοῖς ἀρχομένοις ἀνιμένοι μᾶλλον ἢ ξυντείνοντες. Vt autem nostro loco, τοῦ μὲν γαμεῖν οὐκ ἀπάγει, ὑποτιθέμενος αὐτῷ τὰ ἐς τὸν δρόμον. ſic in Heroic. X. 5. p. 712. de Palamede et Achille: μὴ ἀπάγοντι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φορᾶς, ὑποτιθέμενος δὲ ὡς χρὴ μάχεσθαι.*

P. 48, 28. ἐπειδὴ ὤρμηκεν. *revocavi lectionem vett. edit. et librorum, pro ὤρμησεν. Mor. Olear. Vid. ad XVI. p. 28, 19.*

P. 48, 29. ἀγαπῶν δὲ ἄλλ' ἐφάψασθαι τῆς χειρός. *recepī lectionem oblatam a Flor. et Paris. 1696. pro δὲ ἄλλως. Iunguntur particulae δὲ ἄλλα praecipue in exhortationibus, ut ap. Xenoph. Hell. III. 4. 26. σὺ δ' ἄλλα μεταχώρησον. Vid. Heindorf. Plat. T. IV. p. 341. etiam in aliis. Sophocl. Electr. 331. τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν. Hinc restitue in Ep. Leonidas Anth. Pal. IX. 335. Ἑρμῆς δ' ἄλλ' ἴδε τὸν κρήνην ὕληφόρον. ubi olim particulam δὲ abundare existimaui. — In nostro loco ἀγαπῶν non est gestiens, sed contentus. Sic II. 2. p. 54, 32, ἀγαπᾷς μικρὰ δῶρα. parvis contentus es munusculis. Ap. Liban. T. IV. p. 32, 9. distingue: εἰθ' ὑμεῖς ὑπεκκύπτετε ῥαδίως, ἀγαπῶντες εἴ τις εἰδάσειε ζῆν.*

P. 48, 29. ἐμπερύκε. *gl. P. ἐπλησίασε, Homericum: ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ.*

*) Hoc discrimen inter Ganymeden, Iovis delicias, et Pelopem, Neptuni, quod ille non factus est conditor gentis, in Pelope utrumque coniunctum est. F. G. WELCKER.

P. 48, 31. ὁ δὲ ὑπέρφρων. ὑπέρφρον. C. D. Paris.

P. 48; 32. καὶ Ἀλφειὺν πνεῖ. recepi certissimam *Salmasii* correctionem pro ἀφνειόν. In Vit. Apoll. VIII. 18. p. 362. idem nomen Cod. Vrat. depravavit in ἀδελφειός. De translato usu verbi πνεῖν vid. *Abresch.* ad *Aesch.* T. II. p. 114. Ap. *Dion. Chrys.* VIII. p. 285. Hercules ὅξυ βλέπων, ὅξυ ἀκούων, λιμοῦ πνέων, perperam *Koehlerus* cogitabat de πλέως.

P. 49, 1. ὑπὸ τοῦ τιάρᾳ ἐπισοβεῖν. τι ἄρα. Flor. De τιάρᾳ vid. ad *Philostr.* Iun. VI. p. 119. 27. ἐν τιάρᾳ fortasse scribendum. In verbo ἐπισοβεῖν est iactantiae quaedam nota cum incedendi significatione coniuncta. Vit. Apoll. VIII. 7. 6. p. 335. Ἐμπεδοκλῆς μὲν γὰρ καὶ στροβρίον (sic scr. pro στροβίλων) τῶν αἰουρογοτάτων περὶ αὐτὴν (τὴν κόμην) ἰρμόσας, ἐσόβει περὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων ἀγυιάς. Ib. II. 29. p. 81. τοὺς δὲ πολλοὺς, ὥς περ σκυλεύσαντας ἂν τὸ ἑτέρων, περιβεβλησθαι τε αὐτὸ ἀναρμόσως, καὶ σοβεῖν ἄλλοτρίαν ἐσθῆτα ἐπισύροντας. Cod. Vrat. ἄλλοτρίους ἐσθῆτας. Ib. VI. 10. p. 240. de voluptate: ἔστι δὲ αὐτῇ καὶ χρυσοῦν πέδιλον· γέγραπται γὰρ καὶ τούτῳ ἐνσοβοῦσα. *Alciph.* I. 38. p. 174. οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον — μεθ' ὅσης θεραπειᾶς καὶ παρασκευῆς ἐσόβει. ibi vid. *Bergl.* ad l. 34. p. 140. Caeterum miratur *Wesseling.* ad *Herod.* I. 132. p. 66, 4. a Nostro scriptum esse, ὑπὸ τοῦ τιάρᾳ ἧς — et οὐ corrigit; non pro solita summi viri prudentia. Iunge: ὑπὸ τοῦ ἐπισοβεῖν τιάρᾳ, ἧς ἡ κόμη ἀποστᾶζουσα etc. Verbum ἀποστᾶζειν inprimis elegans de cincinnis sub tiara circum genas et tempora ludentibus. *Heugnius* scribendum censebat: βλέπει δὲ ἡδὺν, καὶ μετέωρον ὑπὸ τοῦ τιάρᾳ ἐπισοβεῖ, οἷά τε χρυσαῖς λιβάδας ἡ κόμη τοῦ μερικίου ἀποστᾶζουσα, μετώπῳ ὁμολογεῖ. obtutu est iucundo, et sub tiara in sublimi se efferente; et tamquam aureas guttus destillans coma adolescentis respondet fronti. Scilicet utraque madescit sudore. — Nullus hic sudori locus, sed cincinnati, aureis guttis similes (flavi enim, et omnino coma aurea), ὁμολογεῖ μετώπῳ, respondet fronti serenae et resplendenti, quippe quam et ipsam verisimile est habere aliquid superbiae illius, quae oculis Pelopis inest, quibus tiara τὸ μετέωρον conciliat. Ante oculos hunc locum habuit *Philostr.* Iun. X. p. 122. ubi Pelops representatur ὑπ' ὀρθῇ τιάρᾳ — ὄμμα γοργόν καὶ αὐχὴν ἀνέστηκώς.

P. 49, 4. μεταλίπτουσα τῇδε κᾶκῆσε. II. 2. ἔοικε γὰρ προσαθύρων ὁ Ζέφυρος μετατάττειν αὐτὴν, ὥς μεταλιπτούσης τῇδε κᾶκῆσε, ἄλλοτε ἄλλος ὁ παῖς εἶη.

P. 49, 5. ἐν τῷ καιρῷ. καιρῷ. Flor. Paris. ἐν καιρῷ id

quod ἐν χάρει, aut ἐν καλῷ. Aristoph. *Thesm.* 299. πῶς καθέ-
ζοιμ' ἐν καλῷ. Schol. ἐν ἀρεμοσιῶ καὶ καιρίῳ τόπῳ.

P. 49, 6. καὶ ἔσα περὶ γυμνοῦ τοῦ Πέλοπος ἐλέχθη ἄν,
καλύπτει ἢ γραφή. ἐλέγχῃ. vulgo. Id. quod in ordinem re-
cimus, in omnibus libris nostris habetur. Mira varietas in Flor.
τοῦ Πέλοπος ἐλέχθη ἀνακαλύπτει ἢ γραφή ἐσθῆς ἀντὶ καὶ
κνήμη. *Λυδοὶ γάρ* — et sic Paris. 1696. nisi quod ἐσθῆς αὐτῇ
scribitur. ἐλέχθη est etiam in quatuor alijs Paris. qui in reliquis
cum *Oleario* conveniunt. Ex his alij fortasse veram lectionem ex-
sculpent; nam ego quidem cecutio. Sensus tamen minime ob-
scurus, satisque apparet, Pelopem veste longiore et ampliore indu-
tum, neque pectus neque femora denudasse. *Θοῦνιο* in meatem
venit, καὶ ὅσα περ γ. τ. II. ἐλέγχῃ. Num fait: καὶ ὅσα περ
γυμνοῦ τοῦ Πέλοπος ἐλέγχῃ (sic Iunt. 1. 2.) ἄν, καλύπτει ἢ
γραφή. Ἐσθῆς ἀντὶ καὶ ἐς κνήμην. *Λυδοὶ γάρ* —

P. 49, 7. *Λυδοὶ γάρ καὶ οἱ ἄλλοι βάρβαροι.* καὶ om. Flor.
Herodot. I. 10. p. 6. παρὰ γὰρ τοῖσιν *Λυδοῖσι*, σχεδὸν δὲ καὶ
παρὰ τοῖσι ἄλλοισι βαρβάροισι, καὶ ἄνδρα ὀφθῆναι γυμνὸν ἐς
πισχύνην μεγάλην φέρει. ubi *Wesseling.* nostri loci non oblitus,
comparat *Platon.* de Rep. V. p. 452. C. Nostro utitur *Winckelm.*
ad velatum *Herouliis* caput explicandum in Opp. T. IV. p. 192.
T. VII. p. 134.

P. 49, 8. ἐς τοιάδε. duo haec vocabula om. C.

P. 49, 12. ἐνθα ὁ ἄμος ὁ ἀρεστέρως. prior articulus erasus
in Paris. Ea pars vestis, ubi laevus humerus, non sine arte ne-
glectus erat, ne eboris splendor quoque occultaretur. νύξ τε γὰρ
ἐπέχει. perperam *Olearius* chirodotam, quae Pelopis corpus tege-
bat, cum nocte comparari existimat. Res inter Pelopem et Ne-
ptunum agitur noctu, secundum *Pindar.* Ol. I. 114. Haud aliter
Iamus ad *ApoUlinem* et *Neptunum* noctu preces facit ap. *Eumch.*
Ol. VI. 96. Ἀλφειῶ μέσσω καταβάς — αἰτέων λαοτρόφον τε-
μάν — *Νυκτὸς ὑπαίθριος.* Sensem loci explicui in *Exercitati.*
cr. T. II. p. 92.

P. 49, 15. ὅσα ἢ νύξ. ὅσον. Flor. Paris. fortasse ob hiatus
vitatum rectius.

XXXI.

X E N I A.

Xania i. e. *fruges dapesque campastres* praeter hanc con-
similis pictura II, 26. exhibet. In praesenti continentur fici, pueri,

pira, mala, ceras, uvae, tam etiam mel, caseus, laquei in crateribus, ut igitur discriminis non nihil inter hoc tabularum genus sit et illud recentiorum pictorum, quod a frugibus nomen traxit (*Fruchstück*); in altera autem lepus vivus in casula inclusus, assidente subter cane (ut in anaglypho eleganti, in quo Satyrus venator sedens, leporem suspensum tenet, *Musée des Antiques* T. I. tab. 79.), alius exenteratus, decem anates totidemque anseres suspensi, corbis panarius, olera, poma, mespila, iuglandes, palathe, i. e. massa e scibus, *Xenia* Sophista illic ait (p. 96, 1.) quasi agri domino offerri in urbe degenti, et prae balneis, vinis exoticis, deliciis ruriis dotium immemori. Nomen igitur a liberalitate rusticantium, qui ex locupleti agrorum et venatus proventu amicis urbanis dona mittere solerent, ad copias campestris universim significandas, traductum est.

Nomen ex arte petittum huic picturarum generi si quaeras, ad *rhôpographias* trahendae erunt. Ita enim *Plinius* XXXV, 37.: *Namque subtexi par est minoris picturae celebres in penicilla, s. quibus fuit Pyreicus, arte paucis postferendus: proposita nescio an destruxerit se, quoniam humilia quidem secutus, humilitatis tamen summam adeptus est gloriam. Tonstrinas sutrinusque pinxit et asellos et obsonia ac similia; ob hoc cognominatus rhopographos, in iis consummatae voluptatis, quippe eas pluris veniere, quam maximas multorum. Parva et Callicles fecit.* — *Parva* τὸν ὥλον etiam *Propertius* interpretatur. III, 9, 12. *Pyreicus parva vindicat arte locum*, ubi pro nomine minus noto librariorum et aditorum quorundam inscitia *Parrhasius* substitutus est. Respicit hoc genus *Leonidas Tarentinus* in ep. ludico n. 15, in quo mater paupera filiolum suum Micythum, nisi appellative intelligere malis, *parvulum*, dum alii picturas nobilis argumenti dedicare solent, quum ob paupertatem alere et educare nequeat) vivum Baccho dedicat, i. e. servitio eius destinat, *ῥωπικὰ γραφμένα*, i. e. humile donum ferens, pusionem pauperculum ex infima plebe, quem optat, deus ut in templo omnibus rebus affluente benigne velit exaltare (*ὑψή*) et ad meliorem conditionem extrahere. In *Plinii* editionibus posterioribus, non librariorum magis erroribus quam criticorum peccatis scatentibus, legitur *rhyparographos*; sed ante *Hermolaum* legebatur *ῥυπογράφος*, et *ῥῶπος* in *ῥύπος* etiam in *Dioscoridis* I. I. corruptum invenitur, *ῥωποπώλης* in *ῥυποπώλης* ap. *Schol. Aristoph. Plut.* 16. ut *ῥύμη* et *ῥώμη* permutantur *Ach. Tat.* p. 18, 23. *Iacobs*. Illud emendatione falsa introductum est: nam de humilibus agit *Plinius*, non de obscenis. Verham, quod nuper viri quidam docti revocarunt, omnino non est Graecum.

ῥῶπος propria sunt minutae variaeque merces, eademque cauae, kurze Waare, ὁ λεπτός καὶ παχύς, παντοῖος εἶνε παντοδαπὸς φορτὸς. *Strab.* IV, p. 200.: ἐλεφάντινα ψάλλια καὶ περιανχένια καὶ ὑαλῆ σκεῖη, καὶ ἄλλος ῥῶπος τοιοῦτος. *Plutarchus Lysurg.* 9. Spartanos αἰὲν nihil fese τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν mercari potuisse, quia pecunia esset ferrea. Tum, quia minutae res sacrae nullius pretii sunt, ῥωπικόν hoc etiam sensu interdum usurpatur.

Picturarum ex genere rhopico specimina quaedam levia in *Antiq. Herculanensibus* occurrunt, T. I. tab. 9. 11. 45. 47. T. II. tab. 56 - 58. T. III. tab. 38. 54. T. VII. tab. 14, 84. 89. 91, 18. 92, 21. Magis notatu digna est, quam Noster describit II, 28. In opere adeo anaglypho illud imitati sunt, v. *Zoega Anagl.* tab. 27. Hadrianus imperator eucarbitas pinxit, v. *Iun. Catal.* p. 2. Nec tamen rhopographias vocabulum statim adhibendum erit, ubi summi quique pictores aliquando id egerunt, ut naturae veritatem etiam in frugibus et animalibus aemularentur, ut Zeuxis in uvis, Aristides in venatoribus cum captura, Nicias in quadrupedibus, canibus maxime pingendis.

Sed alia etiam erat rhopographiae species, quam chorographiceam dixeris, nomen habens a voce ῥῶπτες, *virgulta*, significatione tantum, non etymo, ut videtur, ab altera diversa. II. XIII, 199, ῥωπήνια πυκνά, *Odyss.* X, 166. ῥωπίας τε λύγους τε. *Hesych.* ῥῶπτες, τὰ δασέα τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη, ἣ εἶδος λύγου. De hac loquitur *Cicero ad Atticum* XV, 16.: *Et tamen haec ῥωπογράφια ripulae videtur habitura celerem satietatem. Salustius* quidam ad *Spartiani Hadrian.* p. 88, ubi lectionem ῥωπογράφος ap. Plinium pro vera agnoscit, hanc etiam rhopographiam non ἀπὸ τῶν ῥώπων, a virgultis, sed ἀπὸ τοῦ ῥώπου descendere, vocabulum aliud idemque esse vult, res humiles et argumenta varia atque exigua complectens. Sed obstat *Blgm. M.* ῥῶπτες, ὕλη καὶ ὑλάδῃ φυτά, καὶ ῥωπογράφος, τοὺς τὰ τοιαῦτα ὑπογράφοντας. Vtrumvis autem ponas picturae genus, opponi possit *μεγαλόγραφία*, priori etiam ad verbum, huic ex usu *Vitruvii* VII, 5. cf. 4. Postea ingressi sunt — ut — ambulationes propter spatia longitudinis varietatibus topiorum ornarent, ab certis locorum proprietatibus imagines exprimentes: pinguntur enim portus, promontoria, littora, flumina, fontes, euripi, fana, luci, montes, pecora, pastores: nonnullis locis item signarent *μεγαλόγραφίαν* habentem deorum simulacra, seu fabularum dispositas explicationes, non minus Troianas pugnas seu *Vlyssis* errationes. — Graviter errat *Schneiderus* in *Lex. ῥωπικόν* interpretans *von schlechter Bedeutung, von schlechter Farbe*. Spectant haec

non ad res pictas, quarum duo genera hac voce comprehendi ostendimus, sed ad artem, qua illa tractantur. De hac autem ubi adhibetur vocabulum, idem fere valet ac τὸ κακόζηλον, nimium ac perversum in parvo laborem et minimarum partium absolvendarum studium; in quod vitium multos incurrisse non mirandum, quum nonnulli in parvis excellentes magnam adepti essent gloriam; operosam igitur illam artem in res parvas impensam et ornatum frigidum. Ex arte demum ad orationem translatum est a Polybio ad historiam, ab Erasistrato ad naturam, οὐδὲν ῥωπικὸν ἔχουσαν, locis a Toupio ad Longin. III, 4. allatum. Longinus puerile genus definit; ut sit cogitatio scholastica, mala sedulitate in frigidum desinens, in quod prolabantur ὀρεγόμενοι τοῦ περιττοῦ καὶ περὶ σιῇ μένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Genus illud, sive vitium, quod ῥωπον pingentes sectabantur, τὸ ῥωπικόν, et ipsum ῥώπος dictum est, ut apparet ex Dion. Hal. Fragm. ab A. Maio editis XVI. 6. αἱ ἐντολχοὶ γραφαὶ ταῖς τε γραμμαῖς πάνν ἀκριβεῖς ἦσαν, καὶ τοῖς μέγασι τὴν ἡδέϊα, παντὸς ἀπὸ πηλῆος ἔχουσαι τοῦ καλουμένου ῥώπου τὸ ἄνθηρον, quod de Fabio Pictore dici recte monuit Viscontius *Journal des Savans*. 1817. p. 364. verba male interpretans: *Les peintures des murs, remarquables par la finesse des contours et par l'agrément des jointes, avoient une certaine fleur des coloris tout à fait singulier.* Nec melius editor Italus. Quod Demostheni Comicorum aliquis tribuit ῥωποδεωμικήθραν, *Diog. L. II, 108*, sive ῥωποπερήθραν, *Plutarch. Vit. Dem. 9*, lucernam Demosthenis, quae adagio fertur; in mentem revocat. Alio sensu accipit Reiskius; num vero, tu vide. F. G. WIESNER.

P. 49, 16. καλὸν δὲ καὶ δὲ om. Flor.

P. 49, 17. σῦκα μέλανα. μελαινα. Flor. de nigris sicibus vid. *Plin. H. N. XV. 18. 4. 19.* μελανόφαια et λευκόφαια σῦκα commemorantur ap. *Athen. III. p. 78. A.*

P. 49, 18. ἐπὶ φύλλων. φύλων. D.

P. 49, 19. μετὰ τῶν τοῦ φλοιοῦ ῥηγμάτων. hoc restitui ex Flor. Par. D. P. μετὰ τῶν φλοιοῦ. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Mor. μετὰ τοῦ φλοιοῦ. Olear.

P. 49, 20. παραπτερόντα τοῦ μέλιτος. παραβλύοντα corrigit Wyttenb. Ep. cr. p. 178. Supra XXII. ἐν ᾗ κίττω παραβλύοντα τοῦ οἴνου. II. 2. περιπλήθῃ τὰ κηρία γίνεσθαι, καὶ ἀποβλύζουσαι τὸ μέλι οἱ οἴκοι αὐτῶν. Vulgata non videtur sollicitanda. *Heliodor. II. 40. p. 70.* ὡς δὲ εἶδεν ὁ Θερμοῦς ἐν τοῦ αἵματος ἀποστάζον (τὸ ξίφος), καὶ τὰν πρὸ δίσχον φόνον θερρόν ἐν τῷ σίδηρον ἀποπύοντα. Vit. Soph. II. 9. 3. p. 585. de Abistide:

ἀπὸ τῶν μᾶλλον αὐτὸν θαυματοῦν ἢ εἰ πού καὶ παρέτυπσε τι ἐξ φιλοτιμίαν ἐκπεσών. Eunap. Vit. Phil. p. 3. Φιλόστρατος μὲν ὁ Ἀθήνιος τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέτυπσε βλοῦς. quam verissimam lectionem docte taceat Boisson. p. 135: *Philé de Anim. Propr. c. XVIII. 9. de lusciniā: τὸν φθόγγον ἀπλοῦν καὶ βραχὺν παραπτέει*. l. c. edit. Vbi paulo ante: *μελῶν ἀγαθῶν ἐξερεύγεται κτύπους*. Tenendum autem, sophistas interdum, ut orationi novitatis speciem conciliarent, vocabula minus honesta (ἄσμενα vocat Longin. π. Y. c. 5.) de rebus iutendis et venustis usurpasse. Cuius generis est, quod Herodī scripsit *Favorinus*: *ποῦ σε ἴδω, καὶ πότε σου περιλεῖξω τὸ στόμα*. et versus *Furii Bibaculi* servatus ad Horat. Serm. II. 5. 41. *Iupiter hibernas cana nive conspuis Alpes*. quem poetam quum vetustiores linguam latinam dedecorasse scripissent, *Gellius* N. A. XVIII. 11. ipse saeculo corruptus, locutiones ab eo fictas *dicta profatuque tutras et insuaves* esse negavit. Recte autem indicat *Longin.* l. c. hoc vitium ἐμμενέσθαι τοῖς λόγοις διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυφαντῶσιν οἱ νῦν.

P. 49, 23. *ακιάμα δὲ σῦκα. δὲ καὶ* Flor.

P. 49, 24. *καὶ ὀλύνθους ἔτι. ὀλύνθοις*. Ald. r. d. sunt. 1. 2. P. ὀλύνθους libri nostri cum Mor. et Olear. *Welekerus* monuit, quod cum ficibus maturis ὀλύνθοι in eodem ramo iuncti sint, frustra ab *Heynio* vituperari, quum natura ita instituerit.

P. 49, 24. *τὰ δὲ ῥυσσά*. Flor. Paris. *ῥυσά*. Vulgo; de qua orthographia dixi in Not. ad Anth. Pal. p. 60 et 137.

P. 49, 25. *τὰ δὲ ὑποσέσηρε. ὑποσέσυρε*. G. *ὑποσέσηρα*. editt. omnes, unde *Abresch.* ad *Cassier.* p. 24. *ὑποσέσηρότα* corrigendum suspicatur. Nostrum est in Flor. Paris. C. D. P. Cf. *Löbeck* ad *Phrynich.* p. 120. — *παρεμφαίνοντα. παρεμφαίνοντα*. P. ut post pauca, *τὰ δὲ παρεμφαίνει τὴν διαφύην*.

P. 49, 26. *τοῦ χυμοῦ τὸ ἄνθος*. *Archestrat.* ap. *Athen.* I. p. 29. B. *γεράδιον — οἶνον, ὑγρὰν χυτὴν λευκῇ πετυκασμένον ἄνθει*. Vid. *Schaefer.* Melet. p. 79.

P. 49, 26. *ἐπ' ἄκρω τοῦ ὄζου. ἄκρω*. G.

P. 49, 28. *καρύοις δὲ ἅπαν. Flor. Par. δ' ἅπαν*. Vulgo.

P. 49, 29. *ὃν τὰ μὲν παρατέτριπται τοῦ ἐλλύτρου. ἐλλύτρου*. Flor. Sensus horum verborum non potest esse alius, nisi is, quem *Olearii* interpretatio reddit, *aliae putamine extritae sunt*; sed haud apparet, quomodo verbum *παρατέτριπται* hanc vim habere possit, nec quidvis causam perspicimus. Quare scribendum videtur, *παρετέτριπται*. Eiusmodi composita quatuordecim antea

Philostrophus, docent exempla verborum ex istis et compositorum, quae *Hamackers* collegit in *Lecti.* p. 43. ss.

P. 49, 51. ἀλλὰ καὶ ὄχνας ἐπ' ὄχνας. καὶ cm. C. ὄχνας ἐπ' ὄχνας. Par. D. ἐπ' ὄχνας. C. Ducta haec ex *Odyss. H.* 120. de hortis Alcinoi: ὄχνη ἐπ' ὄχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ. Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.

P. 50, 2. ἐπιβεβλήσθαι. ἐπὶ βεβλ. G.

P. 50, 3. ἀλλὰ ἔνδον. ἀλλ' ἔνδον. Flor. P.

P. 50, 3. κεράσιον δὲ ταῦτα δῶρα, ὁπώρα τις αὕτη βοτρυόδον ἐν ταλάρῳ. haec non cohaerente monet *Meysius*, sed veretur, ut difficultas tollatur distinctionis ab eo commendata, ὁπώρα τις αὕτη β. ἐν ταλάρῳ. quamquam τις est in *Morell.*; sed nulla interrogandi nota apposita. Suspicebam equidem: ὁπώρα τε αὕτη — *cerasi munera haec sunt, et racemi illius in canistro conservati.* De uvis enim agi proxima docent.

P. 50, 7. τῶν κλημάτων κλημάτων. P. εἰ βλέποις — ἥσῃ τὸν Διόνυσον. optativum recepi ex Flor. C. D. Eadem structura *Epist. LXIII.* p. 944. εἰ δὲ καὶ σκάπτειν δέοι, λήψομαι τὴν δέκελλαν. *Apollon. Rhod.* III. 1005. χάρις ἔσσεαι, εἰ γε σκώσεις. *Vit. Not. ad Anth. Pal.* p. 102.

P. 50, 8. ἐκκρεμαμένας. ἐγκρεμαμένας. G. D.

P. 50, 9. αἱ ῥάγες. ῥάγες. vulgo. ῥαγες. C. D.

P. 50, 10. ὦ πότνια βοτρυόδωρε. hoc restitui ex vet. editis et libris nostris pro barbaro πότνιε. πώτνια. Paris. Ducta verba ex *Aristoph. Pac.* 520. ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί πρόσκειπω σ' ἔπος; ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία. — *Vit. h. ἀμπελος βοτρυόδωρος*, sic βοτρυομήτωρ ἀμπελος ap. *Manass. Chron.* p. 3. C.

P. 50, 11. καὶ τοὺς βότερς τῇ γραφῇ. βότερς τὴν γραφὴν. Paris.

P. 50, 12. ἀκείνο ἥδιον ἐπὶ φύλλων κράτης μελι χλωρόν. κράτης. G. Articulus quum requiratur, scribendum suspicor: ἀκείνο ἥδ' ὃ ἐπὶ φ. κρ. μελι χλωρόν. *Vit. Apoll. III.* 27. p. 118. τρωκτὰ ὠραῖα, διακείμενα ἥδιον, ἢ εἰ ὀψοποιοὶ αὐτὰ παρεσκεύαζον. — ἐνδεστικός: ἐνδεδικώς. G.

P. 50, 14. τῷ κρηῷ. τῷ καιρῷ. Flor.

P. 50, 15. καὶ τρυφάλλς. τρυφάλλς. D. τροφάλλς. Flor. Paris. *) τρυφὸν τρυφάλλδας habet *Lucian. Lexiphan.* c. 13. T. V.

*) Schol. Cod. Paris. 1696. τροφάλλς, τὸ τρυφῶν καὶ παγνὴν γάλα· τροφή γὰρ ἡ πιμελή· πιμελή corrigit *Joann. in Auctar.* Lex. Graec. p. 40. 206.

p. 191. ubi Schol. τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *Hesych.* τροφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ. *Aristoph.* *Vesp.* 833. ὁ κύων — Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδαξε. Schol. οἱ μὲν τὸν ἐπιμήκη τυρόν, οἱ δὲ τροχόν τυροῦ Σικελικοῦ. *Phot. Lex.* τροφαλὶς, τυρός. οὕτως *Εὐπολῖς*. *Phryg.* *Praep. Soph.* in *Bekkeri Anecd.* I. p. 65. τροφαλὶς τυροῦ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ θρόψου, ὃ ἐστὶ πῆξαι. Hanc formam vulgatae τροφαλὶς praetulí cum ob Codicum nostrorum, in quibus illa habetur, praestantiam, tum ob Grammaticos, qui ei magis favent. Adde *Athen.* XIV. p. 658. A. ἐπεὶ δὲ καὶ Σικελίας αὐχῆμα τροφαλὶς ἦδε ἐστὶ, λέξωμάν τι καὶ περὶ τυρῶν.

P. 50, 15. φύλλου. φύλου. C.

P. 50, 16. νεοπαγῆς καὶ σαλεύουσα. *Alciph.* I. 39. p. 188. *Μυθόλη* — τρέμουνσαν οἶόν τι νεόπηκτον γάλα τὴν ὀσφύν ἀνεσάλευσεν. Vid. *Anim.* in *Anth.* Gr. T. II. 1. p. 313. s.

P. 50, 18. καὶ γὰρ σίβειν ἔοικεν. σίβειν. *Μοτ.* *Olear.* καὶ σίβειν γὰρ. C. D. — ἐπιπολαζούσης. ἐπιπολλαζούσης. C.

LIBER SECVNDVS.

Φιλοστράτου εἰκόνων βιβλίον δεύτερον. ἢ Φιλοστράτου εἰκόνες
ὑμνήτριαι. P. τῶν εἰκόνων τοῦ φιλοστράτου βιβλίον τὸ β. D.

I.

VIRGINES HYMNVM CANENTES.

Puellas Veneri sacras, ἱεροδούλους, postquam Zoega in marmoribus agnovit saltantes, Anagl. tab. 20. (Winckelm. Mon. ined. tab. 47), ecce in hac tabula conspicimus hymnum canentes. De quo si comparatione instituta vix dubitari poterit, hanc tabulam et si quae sunt similes, quarum argumentum, quum ipse non recte percepisset, latet in Philostrati descriptione, perpendant ii, quibus, dum altius non inquisiverint, de eius fide nondum plane persuasum est. Habitus in marmore expressus tabulae descriptionem illustrat. Τὸ μὲν τῆς στολῆς ἀπέριπτον καὶ μὴ δι' ὄχλου αὐγαῖς, εἰ ἀνδύροιεν, pedibus a genu inde nudis, ἢ τὸ ἐν χροῖ τῆς ζώνης, tunica subducta, cingulo super femora succincta, ἢ τὸ ἐς βραχίονα τοῦ χιτῶνος, ad brachium pertingente et super humero fibula coercita, nudis igitur brachiis, ἢ ὡς ἀνυποδησίᾳ χαίρουσιν, ἐγχεσθῶσαι ἀπαλῇ πόει, soleis tenuissimis, tam eleganter revinctis, ut quasi nudi videantur pedes. In his στολὴν et χιτῶνα non diversos esse arbitror. Vnum est, quod Rhetor non memorat; in anaplypho enim comam iuncis cinctam habent sacrae meretriculae. Quod nudis pedibus illas per herbas roscidas incedere ait, ut frigore recreentur, non magis verum est, quam quod totum vestitum adeo levem esse censet, quo minus, si forte discursare velint atque ludere, impeditae essent. Ludit ille aliquando, vel potius, nisi per lusum aut ironiam verum dissimulat, delirat in rerum rationibus indicandis. Cultus hicce liberior et lasciviter elegans Peithus famulis omnino competit. Praeterea advertendae sunt manus precantium supinae, χεῖρες ὕπτιαι, quae nec sunt subtilis in

terram flexae, ut Heynius, nec *supinae fluctuum instar motae*, ut Olearius vertit; sed, dum ad coelum eleuantur, in palmam resupinatae, quocum mirum in modum concinit marmor. *Heliodorus* infra ad p. 71, 13: ὑπτίας προτείνοντες (τὰς χεῖρας) εἰς ἰσθμίας ἔμψασιν. Scriptor anonymus ap. *Suid.* v. Ὑπτιος hostem ait, portis apertis, excipi ὑπτίας χερσὶ. *Noster* I, 6. p. 12, 1. ὑπτίας αὐτὰ ὑποδέχεται ταῖς χερσὶ. *Aeschyli* Prometheus v. 1013. Iovem non vult placare γυναῖχοις ὑπτιάσμασιν χερῶν. *Pindarus* N. V, 20. πέναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας. Romani poetae frequenter *supinas* manus usurpant pro *passis*. *Homerus* passim χεῖρας ἀνασχεῖν, ὀρέγειν εἰς οὐρανόν, *Euripides Helen.* 1101. ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν ῥίπτειν, *Demoathenes*, *Aristoteles*, *Callimachus* aliique τελεῖν, ἀνάτελεν, προσανατελεῖν. Notus est Corinthiorum mos, ut si quando de re quadam gravi et imminente periculo Veneri supplicaret civitas, meretrices etiam quam plurimae ad illam supplicationem adhiberentur (*Athen.* XIII. p. 573. C.), quae canendo saltandoque circa aras assuetae solenni quodam et scenico habitu deam invocarent.

Ara et statua Veneris, quas circumsistunt puellae, in myrteto positae sunt: ita *Pindarus* in scolio illo *Xenophontem* puellas, quas voverat, in *lucum* Cypriae donasse canit. Ara, ut in anaglypho, calet thure, casia et myrrha, quarum haec quidem Syriae huius deae sacris propriae sunt. Thura virentia *Pindarus* ait hospitales Corinthiae Veneris puellas adolere, quum precibus sive hymnis deam adirent. Quae cantum moderatur quasi choragus, aetate iam provector, ipsa quoque deae famula est. *Philostratus* Indi magistram eam nuncupat, ut supra *Amphiarai* oraculum ἡγορεῖσθῆριον (scholae enim Rhetorum ingenia quam maxime obsidebant); *Θιδύσχαλος* αὐτὰς ἄγει, ut de ea, quam poetae chorici et dramatici exercent, didascaliam cogitari nequeat. Vel ignoravit igitur vel dissimulavit, puellis ingenuis ad Veneris myrteta aditum non patuisse. Putida autem et fere intolerabilis affectatio est in eo, quod aram Sapphici etiam aliquid exhalare ait, quod puellas, quasi cantus audiat (p. 53, 19), *μελιγῶνους* vocat, et quod in oculis earum sursum elatis, ac in manibus supinis ortum deae ex Vrāno et mari (quod Graeci aequae ac Romani supinum vocitare solent; v. p. 78, 5), et in ridenti adeo earum vultu maris serenitatem indicatam suspicatur. Pictor etiam calamistros adhibuit. Amorem enim, quem quod personis ad vivum expressis apposuit non vituperamus, arcus nervo pro cithara utilem atque ita quasi cantum puellarum regentem fecit. F. G. WELCKER.

P. 53, 1. Ἀφροδίτην ἐλεγκτήν ἀπαλοῖς μυρῶσιν ἔδου-
σιν ἀπαλὰ κόρται: ἐν videtur excidisse. μυρῶσιν. P. Vocabu-

lum μυρρινών, formatum ut δαρμών, φυτών, ἀμπελών et similia (vid. Schaefer ad Gregor. Cor. p. 224. s.) in veteribus Lexicis non comparet; apud Schneideram sine auctoritate prostat. Est etiam ap. Aristoph. Rau. v. 156. — De Venere ἐλεφαντίνη Phidiae, quae etiam χρυσελεφαντίνη vocatur, vid. Scaliger ad Eusebii Chron. p. 105. A. Creuzer Meletem. I. p. 24. Syncell. p. 248. Α. Φειδίας τὴν ἐλεφαντίνην Ἀθηνᾶν ἐποίησεν.

P. 53, 3. ἐφιδάμει γάρ τις ἄρα καὶ θυτίδι πρῶτη. θυτίδι. C. de Archeanassa Asclepiades in Anth. Pal. VII. 217. ἧς καὶ ἐπὶ θυτίδων ὁ γλυκὺς ἔσπετ' Ἔρως. De Apollonio in Vit. VIII. 29. p. 369. qui dicebatur πρόσω τῶν ἑκατὸν ἐλθεῖν γηράσκων, πᾶν τὸ σῶμα ἄρτιος (sic haec videntur distinguenda), νεότητος δὲ ἡδίων. Ἔστι γάρ τις ὥρα καὶ περὶ θυτίσιν, ἣ μάλιστα περὶ ἐκείνον ἦνθησεν.

P. 53, 4. γήρως μὲν τὸ ὑπόσεμνον ἔχουσα. ἔχουσα. Paris.

P. 53, 6. καὶ τὸ μὲν σχῆμα τῆς Ἀφροδίτης Αἰδοῦς, γυμνὴ καὶ εὐσχήμων. Sic scripsi et distinxi cum Welckero, pro vulgato: τῆς Ἀφροδίτης, αἰδοῦς γυμνὴ καὶ εὐσχήμων. αἰδοῦς γυνή. Paris. in rasura. Tourp. in Em. in Hesych. T. IV. p. 225. tentabat: καὶ τὸ μὲν σχ. τῆς Ἀφροδίτης, εἶδος γυμνὴ καὶ εὐσχ. Mea ipsius commenta silentio premo.

P. 53, 6. Legerim: καὶ τὸ μὲν σχῆμα τῆς Ἀφροδίτης Αἰδοῦς γυμνὴ καὶ εὐσχήμων. Veneris figura ipsius Aedus similis est; quod planius, quam quod Heynius proposuit: habitus deae seu status est habitus pudoris, αἰδοῦς *). Veneris Mediceae imaginem expressam fuisse puta. Aedus ara Athenis, statua prope Lacedaemonem dedicata erat. A Pindaro quidem Corinthia Venus non Αἰδὼς sed Πειθῶ. cognominatur, quod verius. F. G. WELCKER. Xenoph. Conv. c. VIII. 35. de Lacedaemoniis, θεὸν γὰρ οὐ τὴν Ἀναΐδειαν, ἀλλὰ τὴν Αἰδῶ νομίζουσιν. ubi vid. Bornem. p. 212. Meinek. ad Menand. p. 92. Heinrich. in Epimenide p. 98. Venerem ad Αἰδοῦς speciem effectam describit Lucian. Amor. c. 13. T. V. p. 270. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον — γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. De Etoneo Aristides T. I. p. 77, 15. ἄγαλμα δ' ἂν τις ἔφησε τῆς Αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι. fortasse ex Aristoph. Nub. v. 992. ubi puer ingenuus iubetur — μηδὲν Ἀσχροὺ ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τᾷγαλμ' ἀναπλάττειν. De Apella iuvene idem rhetor in Or. Genethl. p. 72. (128) χάρις τοίνυν — οὕτω που γυμνὴ κατὰ τοὺς ζωγράφους, ἀλλ' αἰδῶ πολλὴν ἐπαμφα-

*) Cf. Reale Galleria di Firenze. Serie IV. p. 121.

σπμένη, πᾶσι τοῖς μέρεσιν ἐντέτηκεν. Huc traxeris etiam *The- mist.* Or. XXIV. p. 303. C. in descriptione Philosophiae, quae et ipsa insignis σχήματι σεμνῷ — Βλέμμα τέ αἰδοῦς γέμει, καὶ οἷον τὴν αἰδῶ καὶ τοῖς προσβλέπονσιν (προσβλέψασιν Cod. Ambri) ἐνδιδόναι.

P. 53, 3. συνθήκη μεμυχότος ἐλέφαντος. ex *sectis odoris tessellis coagmentatis*, de qua re disputavit *Hayn. Antiqu. Aufg.* T. II. p. 155. ita tamen ut rem non expediret iudice *Quatremère de Quincy Jupiter Olymp.* p. 430. ss.

P. 53, 8. ἀλλ' οὐ βούλεται. ἀλλὰ οὐ. Paris.

P. 53, 9. ἔκκενται δὲ οἷα λαβέσθαι. fere ut supra de *Amiphionis manu porrecta* I. 10. p. 19, 16. Vid. ad *Philostr. Iun.* VI. p. 120, 1. Hinc Auctor ἐκφράσ. μαρτύρων στεφανιτῶν in Cod. Guelph. 82. καὶ εἰ πρὸς τὰ γλύμματα τῶν τοιχῶν ἀπίδοις, ἔτι μᾶλλον θαυμάσεις. ἔκκενται γὰρ καὶ εἰσιν οἷα λαβέσθαι. — Apud Nostrum οἷα pro οἷα corrigendum censet *Osann* in *Auctar. Lex. Gr.* p. 28.

P. 53, 10. βούλει λόγου τι ἐπιλείβωμεν, sic *Olear*, ex *Laud.* consentiente *Flor.* ἐπιλάβωμεν, editt. priores.

P. 53, 12. κασίας καὶ σμύρνης. κασσίας, *Flor.* — δοκεῖ δέ μοι καὶ Σαπφοῦς τι ἀναπνεῖν. Schol. in *Marg. P.* καὶ οὐκ ἔδει τὰ τῆς σαπφοῦς, φησὶ τὸ ἐπίγραμμα. Verba sunt *Philodemi* in *Anth. Pal.* V. 132, 7. εἰ δ' ὀπικὴ καὶ φλωρὰ καὶ οὐκ ἄδουσα τὰ Σαπφοῦς. quae ad nostrum locum nihil faciunt. Dixeris *Sophistam* respexisse ad locum quendam poëtriae de sacro *Veneri* peracto, qualia plura in eius carminibus fuisse, suspicari possumus ex *Himer.* Or. I. 4. p. 328. τὰ δὲ Ἀφροδίτης ὄργια μόνη παρῆ- καν τῇ Λεσβίᾳ Σαπφοῖ καὶ ἔδειν πρὸς λύραν καὶ ποιεῖν τὸν θάλαμον. ubi novissima verba significant *thalamum carmine celebrare*; nec opus ἥδην addas cum editare. Vid. *Wesseling*, ad *Herodot.* I. p. 129. s.

P. 53, 12. Videtur mihi amorem spirare fervidum, qualem *Sapphica carmina.* F. G. WELCKER.

P. 53, 14. τὰς ἀγαπωμένας λίθους, τὰς θαυμασιωτέρας τῶν λίθων. Vit. *Soph.* II. 10. p. 586. *Aelian.* Hist. An. I. 59. σὺν τοῖς ἄβροῖς ἐκείνοις χιτῶσι, καὶ τοῖς τεριπνοῖς ἐκείνοις καὶ μεγατέμοις λίθοις.

P. 53, 15. οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων. gemmarum non colores solos, sed ipsum earum fulgorem et pelluciditatem exprimere va- luit pictor. Aliter vertit *Heynius.* F. G. WELCKER.

P. 53, 16. οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον. κέντρον. C. pellucidita- tem illis tribuens, ut oculis κέντρον. De κέντρον oculorum vid. supra I. 21. p. 34, 25.

P. 53, 18. εἶτα καὶ οὕτω. εἶτα οὕτω καὶ. Flor. Paris.

P. 53, 19. καὶ ἡ διδάσκαλος ὑποβλέπει τὴν ἐπιδουσαν. Marg. Mor. γρ. τὴν ἐπιδουσαν. Sic Cod. Vindob. ap. *Aristaen.* l. 10. p. 27. αἱ δὲ τῆς παιδὸς ἡλικιώτιδες ἐνεργὸν ὑμέναιον ἤδον — καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἐπιδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον. ubi vera lectio editores non fugit. Vid. p. 382. ed. *Boiss.* Canentes magistrum intuentur, eiusque nutus et signa observant, ut subditi dominorum ap. *Aristid.* Or. de Rom. T. I. p. 207. (361.) ἐρωτῶντες τε δεῖ ποιεῖν, καὶ μένουσιν, ἔσθ' ἂν ἀποσημήνη, οὐχ ἦτον ἢ διδάσκαλον χορός. sic ibi legendum. Recte ap. Nostrum ὑποβλέπειν. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 506. In Vit. Apoll. III. 22. p. 112. de adolescente quodam, philosophiae osore, sed apud philosophos nutrito: καὶ καθεύδεται μὲν, ἀποβλέπει δέ, ἡμῶν τιθασσιγόντων αὐτὸν καὶ καταψώντων. scribendum videtur, ὑποβλέπει. Ap. *Plutarch.* Vit. Cleom. 33. T. V. p. 151. de Cleomene inter aulicos Ptolemaei versante: καὶ πολλῶν ἦν ἀκούειν λεγόντων, οὗτος ὁ λέων ἐν τοῦτοις τοῖς προβάτοις ἀναστρέφεται. τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτο διέφαινε ἦθος ἐν τοῖς βασιλικοῖς, ὑποβλέπων ἀτρέμα καὶ περισκοπῶν τὰ πραττόμενα. Frustra *Reiskius* cogitabat de ἀποβλέπων. In praecedentibus autem verbis fortasse nihil mutandum, nisi οὕτω in ἐς τε; (*Quid est quod hic leo inter illas oves versetur?*)

P. 53, 21. καὶ ἐς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐμβιβάζουσα. Frequens huius verbi usus apud Nostrum. Vit. Apoll. II. 5. p. 55. ὁ δὲ ἐμβιβάων αὐτὸν ἐς ὃ ἐξ ἀρχῆς ἠρώτα. III. 24. p. 114. ἐπεὶ με ἐς κυβερνητικὸν ἐμβιβάεις λόγον. VI. 11. p. 248. ἡγοῦμαι δὲ αὐτὸν κόσμου ἔνεκα καὶ εἰς μέτρα ἐμβιβάειν τοὺς χρημούς. *Dio Chrys.* Or. XXXVII. p. 102. φασὶ τοὺς κύκλους — προοφωμένους τὸν θάνατον, ἐμβιβάειν τὴν ψυχὴν οἶον εἰς ὄχημα τὸ μέλος. Apud *Lucian.* Fugit. c. 9. T. VIII. p. 313. Philosophia Orpheum se in Graeciam ait misisse, ὡς ἐπιδὼν προσβιβάσει τῇ μουσικῇ. ut legendum cum duobus Paris. pra. προσβιβάσει. Id. Gymn. c. 12. T. VII. p. 163. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν προσβιβάσει σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκτὸς δρωμένων.

P. 53, 22 — 24. *Heynius* non recte interpretatur, F. G. WELCKER.

P. 53, 22. καὶ μὴ δεῖ ὄχλου αὐταῖς. *Philostr.* Iun. XII. p. 132, 12. οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν, ὡς Εὐρυσθεὺς δεῖ ὄχλου νῦν αὐτῷ. *Thucyd.* I. 73. εἰ καὶ δεῖ ὄχλου μᾶλλον ἔσται. *Pausan.* IX. 5. p. 716. ὕμνους δὲ οἱ μὲν ἄλλοι σφίσιν ἡκιστα εἰσι δεῖ ὄχλου.

P. 53, 23. εἰ ἀθύροισιν ἀδιόφοισιν. Flor. — ἡ τὸ ἐν χρῶ τῆς ζωῆς. *argus corpus arcto complexu ambiens.* De locutione ἐν χρῶ vid.

*Boisson. ad Herpic. p. 547. Plutarch. T. II. p. 966. E. de hiru-
dinibus: λειμνὴς ἢ θαλάττης ἐν χορῷ παραπετόμεναι ψαύουσι τοῖς
πτελοῖς ἐπιπολῆς. Cf. Ibid. p. 161. F. p. 925. B. Lucian. Qu-
Hist. scr. c. 24. T. IV. p. 187. τῶν ποταμῶν ἐκατέρωθεν ἐν χορῷ
παραμειβομένων. Ib. Fugit. c. 25. T. VIII. p. 516.*

P. 53, 24. ἢ ὡς ἀνυποδοῖα. ἢ ἀνυποδοσία. C.

P. 54, 1. λειμῶν τε ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας. colorum, quibus
vestes distinctae, iucunda varietas. Vid. *Boisson. ad Nicetam* p. 203. s.
Nos ad *Achill. Tat.* p. 4, 8.

P. 54, 2. καὶ ὡς ἄλλο ἐπιπρέπει. καὶ om. Flor. — ἐπιπρέ-
πει. Ald. 1. 2. Iunt. Vid. supra l. 21. p. 35, 3.

P. 54, 3. τὰ ξυμβαίνοντα *Heynio* sunt colores congrui, qui
inter se conveniunt, consentiunt. Sed illa vox simul complectitur
τὸν λειμῶνα, εἰ ὡς ἄλλῳ ἄλλο ἐπιπρέπει. Sunt ergo res argu-
mento principali aliqua ex parte annexae et ad illud accommoda-
tae, *Nebenumstände, Umgebungen.* F. G. WELCKER.

P. 54, 6. ἢ ἄλλῳ τῷ κατῷ. τῷ. Ald. 2. Iunt. 1. 2. Mor.
ἄλλῳ τῷ. P.

P. 54, 6. ἀπορῆσαι ἂν μοι δοκεῖ. indicativum restitui ex
vett. editt. et D. P. δοκοῖ. Olear. ex Laud. ἂν δοκῇ. omisso
μοι. Flor. ἂν μοι δοκῇ. Paris. ἂν iungendum cum ἀπορῆσαι. vide-
tur mihi haesitaturus esse.

P. 54, 7. ἀμιλλῶνται. ἀμιλλῶνται. D.

P. 54, 9. καὶ μελίφωνοι, Σαπφούς τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρὸς-
φθεγμα. δὴ restitui ex Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Paris. C. D. Vulgo h. l.
male distinctus, nec melius explicatus. Verba τοῦτο δὴ τὸ ἡδὺ πρ.
ad solam vocem μελίφωνοι referenda, quia Sappho prima, ut videtur,
usa fuit. De qua re nos dubitare non patitur *Aristaen.* l. 10.
p. 26. ubi Cod. Vind. μελιχίφωνοι. unde *Mercerus* μελιχόφωνοι
fecit. Fortasse Epistolographus non aliter scripsit quam Noster:
καὶ πρὸ τῆς πιατάδος τὸν ὑμέναιον ἦδον αἱ μουσικώτεραι τῶν
παρθένων καὶ μελίφωνοι, τοῦτο δὴ Σαπφούς τὸ ἡδὺ πρὸς-
φθεγμα. Vid. ibi *Boisson.* p. 379. qui postrema verba ita pror-
sus ut nos interpretatur. Vocem a poetria Lesbica inventam ad ean-
dem retulit *Antipafer* in *Anth. Pal.* IX. 66. τὰς μελιφώνου Σαπ-
φούς. μελιφθογοῖ Μοῦσαι sunt ap. *Pindar.* Ol. VI. 36.

P. 54, 11. τοῦ τόξου τὸν πῆχυν. τὴν πῆχυν vitiose Olear.

P. 54, 12. καὶ φησι πάντα ἔχειν, ὅσα ἡ λύρα. ἔχειν male-
bat *Wyttenb.* Ep. cr. p. 278. Mihi vulgata non videtur sollici-
tanda. Imagg. II. 19. ἐπεὶ τὸν τῆς Πηνελόπης ἱστὸν ἄδεις — καὶ
δοκεῖ σοι πάντα ἱστοῦ ἔχειν. Vit. Apoll. III. 27. p. 117. πα-
χέλι τε (ὑπέρπεζα) καὶ πάντα ἔχουσα ὁπόσα ἐνταῦθα. IV. 34.
p. 174. καὶ ἡν νύνη στέφανος πάντοτε ἔχουσα τὰ ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης

σης. Herolic. p. 753. *χαίρων ἰδεῖ πάντα ἔχων, ὅποσα ὁ πῆτος φέρει*, De peculiari usu verbi φησὶ vid. ad *Philostr. Iun. III. p. 116, 7.*

P. 54, 13. *ταχεὺς δέ*. vet. edd. et Paris. *ταχεῖς τε. δέ* Olear. ex Laud. Nec aliter C. D. G. et Flor.

P. 54, 14. *οἶμαι διανοοῦντες. εἶναι*. Flor. De hac permutatione vid. Addit. ad Athen. p. 225.

P. 54, 17. *ἀπορροή τοῦ Οὐρανοῦ*. sic legendum, esse non dubitabam pro *ἐπιρροή*, et correctionem firmavit Flor. et Paris. Infra c. XIV. p. 76. *ἔσται γὰρ καὶ ἵππος αὐτῇ παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, δταν τὴν ἀπορροήν τοῦ θεοῦ καθεύδοντος ἢ Γῆ ὑποδέξεται ἐς ἵππον*. *Aristid. H. in Iov. p. 4. καὶ θεῶν ὅσα φύλα ἀπορροήν τοῦ Διὸς τοῦ πάντων πατρὸς, δυνάμειος ἕκαστα ἔχει*. *Himer. Or. I. 10. p. 340. Heroum genus ait τῷ Γάμῳ progenitum, ἵνα τὴν θείαν ἀπορροήν διαπορρομέουσι τῷ χέρονι*. *Max Tyr. IV. 7. p. 60. de homine, παρὰ μὲν θνητῆς πλημμελείας τὸ σῶμα ἔχοντι, ἐκ δὲ τῆς ἀθανάτου ἀπορροῆς τὸν νοῦν λαμβάνοντι*. ubi vid. *Markl. ἀπορροίας οὐρανίας commemorat Iamblich. de Myster. III. 16. p. 80. ubi tolle soloecismum: ἔάν δέ τις καὶ νομίζει*. Cod. Goth. *νομίζει*

P. 54, 18. *ἐρῶσι δέ, οἶμαι, Πάφον*. Vit. Apoll. III. 58. p. 139. *προσπλεῦσαι Κύπρῳ κατὰ τὴν Πάφον, ὃδ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος, δ συμβολικῶς ἰδρυμένον θαυμάσαι τὸν Ἀπολλώνιον, καὶ πολλὰ τοὺς ἱερέας ἐς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεροῦ διδασκόμενον, ἐς Ἰωνίαν πλεῦσαι*. nemo in his, quod sciam, haesit. Scribendum autem cum Vratisl. *πολλὰ τοὺς ἱερέας ἐς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεροῦ διδ.* multa, quae ad religionem templi facerent.

P. 54, 21. *ὑποκινοῦσαι*. in Paris. *ὑπο* erasum.

P. 54, 25. *αἰνίγμα*. Vid. supra ad I. 9. p. 17, 13.

II.

ACHILLIS EDUCATIO.

Achillem puerum heroicas artes edocet *Chiron Centaurus*; hic, ad antri portas pedibus anterioribus flexis et subdecta ungula subsidens, poma ac favos hilari vultu e sinu proferens quasi victori cursus praemia tradit; illic, in campo, illum dorso suo gestat, in ipso cursu ore ad eum reflexo ehm cohortans et prae gaudio exsultanti arridens. Apponi potuisset tertia *ayaggia* gemella, *Centaurus* Achillem citharam pulsare docens, in *Picturis Herculi. T. I.*

tab. 8. Talia in eadem tabula non mirus idonee, quam Herculis labores, componuntur. Marmor inter *Taurinensia* T. II. tab. 23. Achillem puellulum exhibens Centauro inequitantem, adstante Nympha, vel spurium est, vel male resarcitum, vel pessime delineatum. In marmore Capitolino circulari *Mus. Capit.* T. IV. tab. 27. Chiron Achillem venatu instituit, qui dorso eius inequitans leonem sagitta petit. Apud *Sidon. Epist.* IX, 131. *Chiron Achillem instituit venatu, fidibus, palaestra et herbis.* F. G. WELCKER.

De Achillis pueri exercitationibus ad antrum Chironis dixit imprimis *Pindar. Nem.* III. 41 — 51. ubi *Dissen.* in *Explic.* T. II. 2. p. 371. ss. *Liban.* T. IV. p. 1014. s.

P. 54, 24. νεβροὶ καὶ λαγῶς ταῦτα, θηράματα — vulgo post λαγῶς distinguitur. Praetuli distinctionem in P. repertam. Ἀχιλλεὺς — παιδίον ὦν ἔτι τοῦ Χείρωνος φοιτητῆς, κατὰ θηρίων τὰς μελέτας ποιοῦμενος. *Liban.* T. IV. p. 86, 18.

P. 54, 26. καὶ ποταμοὶ αὐτῷ μαχοῦνται, καὶ οἱ ποταμοί. *Flor.* Vid. ad I. 1. et *Homer. Il.* XXI. 212. ss.

P. 54, 30. καὶ τὸ τοῦς Ἀχαιοὺς ἐπ' αὐτῷ εἶναι. τὸ a *Magello* restituit *Olear.* ex *Laud.* Est in vet. editt. omnibus et in libris nostris. Munera ab Agamemnone promissa, quae h. l. commemorantur, ex *Il.* IX. 279. graviter traducit Achilles ap. *Liban.* T. IV. p. 62. s. ubi inter alia: φέρε γάρ, εἰ μὴ τὴν Ἀέσβον ἔλлон, ἄρ' ἂν εἶχεν ὑπισχνέσθαι τὰς ἐπὶ τὰ γυναῖκας τὰς Λισβίδας; τί δ' εἰ μὴ τὰς ἄλλας [Scr. τὰ ἄλλα] ἡγήκειν, ἄρ' ἂν εἶχεν ὑπισχνέσθαι τὰλλα;

P. 54. 31. ταῦτα. venationes illas aliaeque corporis exercitationes, ad quas Chiron puerum bellariis propositis excitabat. Vid. p. 55, 28.

P. 55, 2. ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῇ τάφρῳ. ἐπὶ τῇ σῇ τάφρῳ. *Paris.* ἐπὶ τῆς τάφρου. *Flor.*

P. 55, 3. καὶ ὁ κλίνας τοὺς Τρῶας ἐκ μόνου τοῦ βοῆσαι. Sic passim rhetores de Achille. *Dio Chrys.* Or. II. p. 92. ὃ τε Ἀχιλλεὺς φθνεγᾶμενος μόνον, πρὶν ὀφθῆναι, τροπὴν ἐποίησε τῶν Τρῶων. Id. Or. XXXV. p. 80. περὶ τῶν τοῦ Ἀχιλλεὺς πηδῆσεων τε καὶ οὐρούσεων, καὶ τῆς φωνῆς, ὅτι μόνον φθνεγᾶμενος ἔκρεπε τοὺς Τρῶας. *Themist.* Or. XIV. p. 181. C. οὐκ ἦν μῦθος ποιητικὸς τάραχον ἐμβαλεῖν τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ ἐμβόησαντα μόνον τοῖς βαρβάρους τέως νικῶσιν, sic legendum cum *Ambros.* pro καὶ ἐμβόησαντα. Id. Or. XVIII. p. 220. D. ubi ex eodem libro scribendum: καὶ ὅτῳ τοῦτο μικρὸν δοκεῖ, ἐνθυμηθῆτω δεῖ αὐτῇ ἡ γνώμη μόνη, καὶ ὁρμὴ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τὴν τολμὰν ἔστησε τῆς ἐσπέρας ἥδη σφραγίσσης, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς — ἀλλοιάξας τε μόνον καὶ ἐμβόησας — ἔβαλεν ἀναπτομένην ἤδη

σης. Herole. p. 753. *χαίρων ἰδε πάντα ἔχων, ὁπόσα ὁ πῆπος φέρει*, De peculiari usu verbi φησὶ vid. ad Philostr. Iun. III. p. 116, 7.

P. 54, 13. *ταχεῖς δέ*. vett. edd. et Paris. *ταχεῖς τε. δέ* Olear. ex Laud. Nec aliter C. D. G. et Flor.

P. 54, 14. *οἶμαι διανοοῦντες. εἶναι*. Flor. De hac permutatione vid. Addit. ad Athen. p. 225.

P. 54, 17. *ἀπορροή τοῦ Οὐρανοῦ*. sic legendum, esse non dubitabam pro *ἐπιρροή*, et correctionem firmavit Flor. et Paris. Infra c. XIV. p. 76. *ἔσται γὰρ καὶ ἑλπος αὐτῇ παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅταν τὴν ἀπορροήν τοῦ θεοῦ καθεύδοντος ἡ Γῆ ὑποδύξεται ἐς ἑλπον*. Aristid. H. in Iov. p. 4. *καὶ θεῶν ὅσα φύλα ἀπορροήν τοῦ Διὸς τοῦ πάντων πατρὸς, δυνάμειος ἕκαστα ἔχει*. Himer. Or. I. 10. p. 340. Heroum genus ait τῷ Γάμῳ progenitum, *ἵνα τὴν θείαν ἀπορροήν διαπορροῦμενοι τῷ χέρονι*. Max Tyr. IV. 7. p. 60. de homine, *παρὰ μὲν θνητῆς πλημμελείας τὸ σῶμα ἔχοντι, ἐκ δὲ τῆς ἀθανάτου ἀπορροῆς τὸν νοῦν λαμβάνοντι*. ubi vid. Markl. ἀπορροίας οὐρανίας commemorat Iamblich. de Myster. III. 16. p. 80. ubi tolle soloeclismum: *ἐὰν δέ τις καὶ νομίζει*. Cod. Goth. *νομίζει*.

P. 54, 18. *ἐρῶσι δέ, οἶμαι, Πάφον*. Vit. Apoll. III. 58. p. 139. *προσπλεῦσαι Κύπρῳ κατὰ τὴν Πάφον, ὃδὸ τῆς Ἀγροδίτης ἕδος, ὃ συμβολικῶς ἰδρυμένον θαυμάσαι τὸν Ἀπολλώνιον, καὶ πολλὰ τοὺς ἱερέας ἐς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεροῦ διδασκόμενον, ἐς Ἰωνίαν πλεῦσαι*. nemo in his, quod sciam, haesit. Scribendum autem cum Vratisl. *πολλὰ τοὺς ἱερέας ἐς τὴν ὁσίαν τοῦ ἱεροῦ διδ.* multa, quae ad religionem templi facerent.

P. 54, 21. *ὑποκινῶσαι*. in Paris. *ὑπο* erasum.

P. 54, 25. *αἰνῆμα*. Vid. supra ad I. 9. p. 17, 13.

II.

ACHILLIS EDUCATIO.

Achillem puerum heroicas artes edocet Chiron Centaurus; hic, ad antri portas pedibus anterioribus flexa et subdecta ungula subsidens, poma ac favos hilari vultu e sinu proferens quasi victori cursus praemia tradit; illic, in campo, illum dorso suo gestat, in ipso cursu ore ad eum reflexo enim cohortans et prae gaudio exsultanti arridens. Apponi potuisset tertia syzygia gemella, Centaurus Achillem citharam pulsare docens, in *Picturis Herculi*. T. I.

tab. 8. Talia in eadem tabula non minus idonee, quam Herculis labores, componuntur. Marmor inter *Taurinensia* T. II. tab. 23. Achillem puellulum exhibens Centauro inequitantem, adstante Nympha, vel spurium est, vel male resarcitum, vel pessime delineatum. In marmore Capitolino circulari *Mus. Capit.* T. IV. tab. 17. Chiron Achillem venatu instituit, qui dorso eius inequitans leonem sagitta petit. Apud *Sidon. Epist.* IX, 131. *Chiron Achillem instituit venatu, fidibus, palaestra et herbis.* F. G. WELCKER.

De Achillis pueri exercitationibus ad antrum Chironis dixit inprimis *Pindar. Nem.* III. 41 — 51. ubi *Dissen.* in Explic. T. II. 2. p. 371. ss. *Liban.* T. IV. p. 1014. s.

P. 54, 24. νεβροὶ καὶ λαγῶς ταῦτα, θηράματα — vulgo post λαγῶς distinguitur. Praetuli distinctionem in P. repertam. Ἀχιλλεὺς — παιδίον ὦν ἐστὶ τοῦ Χείρωνος φοιτητῆς, κατὰ θηρίων τὰς μελέτας ποιοῦμενος. *Liban.* T. IV. p. 86, 18.

P. 54, 26. καὶ ποταμοὶ αὐτῷ μαχοῦνται. καὶ οἱ ποταμοί. Flor. Vid. ad I. 1. et *Homer. Il.* XXI. 212. ss.

P. 54, 30. καὶ τὸ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπ' αὐτῷ εἶναι. τὸ a *Margello* restituit *Olear.* ex Laud. Est in vet. editt. omnibus et in libris nostris. Munera ab Agamemnone promissa, quae h. l. commemorantur, ex *Il.* IX. 279. graviter traducit Achilles ap. *Liban.* T. IV. p. 62. s. ubi inter alia: φέρε γάρ, εἰ μὴ τὴν Λέσβον εἶλον, ἃρ' ἂν εἶχεν ὑπισχνεῖσθαι τὰς ἐπὶ τὰς γυναῖκας τὰς Λεσβίδας; τί δ' εἰ μὴ τὰς ἄλλας [Scr. τὰ ἄλλα] ἥρῃκειν, ἃρ' ἂν εἶχεν ὑπισχνεῖσθαι τὰς ἄλλας;

P. 54. 31. ταῦτα. venationes illas aliaeque corporis exercitationes, ad quas Chiron puerum bellariis propositis excitabat. Vid. p. 55, 28.

P. 55, 2. ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῇ τάφρῳ. ἐπὶ τῇ σῇ τάφρῳ. Paris. ἐπὶ τῆς τάφρου. Flor.

P. 55, 3. καὶ ὁ κλένας τοὺς Τρῶας ἐκ μόνου τοῦ βοῆσαι. Sic passim rhetores de Achille. *Dio Chrys.* Or. II. p. 92. ὁ κε Ἀχιλλεὺς φθνεγξάμενος μόνον, πρὶν ἀφθῆναι, τροπὴν ἐποίησε τῶν Τρῶων. Id. Or. XXV. p. 80. παρὶ τῶν τοῦ Ἀχιλλεὺς πηδήσεών τε καὶ οὐρούσεων, καὶ τῆς φωνῆς, ὅτι μόνον φθνεγξάμενος ἔτρεπε τοὺς Τρῶας. *Themist.* Or. XIV. p. 181. C. οὐκ ἦν μῦθος ποιητικὸς τάρραχον ἐμβαλεῖν τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ ἐμβοήσαντα μόνον τοῖς βαρβάρους τέως νικῶσιν, sic legendum cum *Ambros.* pro καὶ ἐμβήσαντα. Id. Or. XVIII. p. 220. D. ubi ex eodem libro scribendum: καὶ ὅτῳ τοῦτο μικρὸν δοκεῖ, ἐνθυμηθῆτω ὅτι αὐτῇ ἡ γνώμη μόνη, καὶ ὁρμὴ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τὴν τολμὰν ἔστησε τῆς ἐσπέρας ἤδη σφραγώσης, ὥστε ὁ Ἀχιλλεὺς — ἀλαλάζας τε μόνον καὶ ἐμβοήσας — ἔαβειν ἀναπτομένην ἤδη

τὴν φιλόγα τοῦ ναυστάθμου τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ τοὺς Τρῶας κατεπλήξατο τῆς αὐθαδείας.

P. 55, 4. καὶ ὁ πτείνων ἐπιστροφάδην. *Il. φ.* 18. ὁ δ' ἐξορε δαίμονι ἴσος — Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. — καὶ ἐρυθαίνων τὸ τοῦ Σκαμάνδρου ὕδωρ. *recepti formam oblatam a C. D. pro vulgato ἐρυθαίνων. In Paris. q̄ erasum. Haec quoque ex Il. φ. 20. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. Passim haec permutantur. Vid. Anat. Phaen. 835. et locum Bustathii supra laudatum ad L. XVIII. p. 30, 20.*

P. 55, 6. καὶ ἔλξεις Ἐκτορος. *ἔξεις. C. Heroic. Il. 10. p. 683. μειράκιον — ἐλοιδορεῖτο τῷ Ἐκτορι, προσφέρων αὐτῷ τὰς τε ἔλξεις, αἱ ἐξ Ἀχιλλέως ποτὲ ἐς αὐτὸν ἐγένοντο. Tryphiodor. Exc. II. 21. Τρῶσιν δὲ λωβητοῖσιν ἐφ' Ἐκτορος ἐλκυθμοῖσι Μυρμόνεοις. ubi vid. Wernick, p. 67. ss.*

P. 55, 7. καὶ ὁ βρυχώμενος. *βρυχόμενος. Paris. βρυχᾶσθαι de lamentantibus illustravit Lobbeck. ad Aiac. p. 269. — ἐπὶ τοῖς τοῦ Πατρόκλου στέρνοις. τοῦ recepti ex Flor. ἐπὶ τοῖς Πατρόκλειοις. Laud. Locus Homeri est Il. XVIII. 316. s.*

P. 55, 9. ᾄδοντα. *Il. IX. 186. ss. — εὐχόμενον. Il. XVI. 231. — καὶ ὁμωρόφιον τῷ Ἡριάμῳ, qui noctem cum Priamo sub eodem tentorio peregerat. Cum genitivo Lucian. Phal. Pr. c. 1. T. V. p. 38. de incolis Delphorum, πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μόνον οὐ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ.*

P. 55, 11. γάλακτι ὑποθρέψας καὶ μυελῷ καὶ μέλιτι. *lacte Achillem nutritum esse negat Nonnus in Creuzeri Melet. I. p. 72. de Chirone: οὐ γάλακτι καὶ ἄρτω τρέψων αὐτόν, ἀλλὰ μυελοῖς ἐλάφων καὶ ἄλλων ζώων. ut etiam Budocia p. 84. quae, ut Noster, medullae τὰ κήρια addit. Malles voci γάλακτι additum esse nomen ferae cuiusdam, ut λεόντων, Aristid. Or. Dionys. T. I. p. 29. (B.) λεόντων γάλα ἀμέλγειν. ex Alcmane. Sic melius intelligeretur τὸ ἀγέρωχον. De Amore Theocrit. Id. III. 15. ἥ ῥα λεαίνας μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτριψε μήτηρ. Facit huc Apollodor. III. 13, 7. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτριψε σπλάγχνοις λεόντων καὶ συνὼν ἀγρίων, καὶ ἄρκτων μυελοῖς.*

P. 55, 13. εὐθεία μὲν γὰρ ἡ κνήμη. *Vid. not. ad L. 24. p. 39, 6. — ἐς γόνυ δὲ αἱ χεῖρες. εὐτονοι suspicatus sum in Exercitiatt. cr. II. p. 95. s. i. e. ισχυραί, ελαφραί. Vulgatum tūetur Boettigerus Vassen-Gem. Fasc. III. p. 95. s. quia cursus membra extendat, praesertim brachia, Vid. Mercurial. de Arte Gymn. V. 7. p. 317.*

P. 55, 16. κόμη τε ἡδεῖα. *βαθεῖα in mentem venit Wytenbachio Ep. cr. p. 278. Nihil mutandum. I. 11. ἡ κόμη δὲ ἡδεῖα μὲν καὶ καθ' ἑαυτήν — ἡδέων δὲ μετὰ τῆς μήτρας. Ho-*

roica p. 733. de Achille: τὴν μὲν δὴ κόμην ἀμφιλαρῇ αὐτῇ
φῆσιν εἶναι, καὶ χρυσοῦ ἡδῶ καὶ εἰσχήμονα.

P. 55, 17. προσαθύρων. προσαθύρων. Flor.

P. 55, 19. ὁ παῖς εἶη. ^ἦ εἶε. C.

P. 55, 21. πρᾶυνει δὲ αὐτὸ ἀκάκῃ βλέμματι. Polyb. III. 98.
de Bostare: τοῦτον μὲν ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρῶτον τῇ
φύσει. Cf. Ruhnck. ad Timae. p. 16. — παρειᾷ μάλα ἔλεον.
Vid. supra ad I. XVIII. p. 30, 20.

P. 55, 22. καὶ προσβαλλούσῃ τι ὑπαλοῦ γέλωτος. Fortasse
rectius προβαλλούσῃ. i. e. γαινούσῃ.

P. 55, 23. παρὰ τῆς μητρός. πέρλ. Ald. 1. 2.

P. 55, 25. πυρραγῆς. πυρραγῆς. Paris. — ἐξαλλάττουσα
τοῦ κυανῆ εἶναι. sic C. D. Flor. Paris. κυανῆν. Vulgo. In marg.
Paris. γρ. ἀπαστράπτουσα. In illa chlamyde color cyaneus in vi-
vidiorem et lactiorem vergebat. Similiter Vit. Apoll. IV. 15.
p. 152. de Achille: δαινός τε ὀρώμενος οὐκ ἐξηλλάττετο τοῦ
φαιδροῦ. κυανῆν nostro loco de veste viridi interpretabatur
Winckelm. in Opp. T. V. p. 13. quem errorem corrigunt edito-
res not. 61. p. 324.

P. 55, 26. κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἷον λέοντα,
πτῶκας ἀρπάζειν καὶ νεβροῖς συμπέτεσθαι. merito hic haesit
Valckenr. qui ad Herodot. p. 650. 1α. corrigit: οἰόντε ὄντα,
valde probante Lennepio ad Phalar. p. 248. Schaeferus autem
ad L. Bos p. 245. mallet: οἷον θέοντα πτῶκας ἀρπάζειν. Sic
passim ap. Nostrum. I. 6. πόα — οἷα καὶ κατακλιθέντι στρωμνῇ
εἶναι. I. 30. ἔπτοι, καὶ οἶοι διαδραμεῖν τὸν Αἰγαῖον. II. 17.
de mergis: γαστέρα — οἷαν τοὺς γευσσάμενους αὐτῆς εἰσίτους
ἀποσφάλλειν. II. 19. de Phorbantē: γέγραπται οἷος σιτεῖσθαι
μᾶλλον τοὺς ξένους ἢ κτείνειν. Nolim tamen leonum commemo-
rationem obliterari ob verba Pindari Nem. III. 43. quae Nostro
obversata fuisse vix dubites: Ἰσα δ' ἀνέμοις Μίχα λέοντεσσιν
ἀγροτέροις ἔπρασεν φόνον, Κάπρους τ' ἔναιρε, σῶματι δὲ παρὰ
Κρονίδα Κένταυρον ἀσθμαίνοντι κόμιζεν, Ἐξέτης τοπρῶτον.
Sic etiam Liban. T. IV. p. 1014. 11. ubi Chiron de Achille inter
puellas muliebri habitu versante questus: ὑπέμειναν πόδες ὑπὸ
θηρῶν (Fort. ὑπόδημα, οἱ ἐν) τοῖς ὄρεσι βαλόντες, οἱ δρόμφ
φοβήσαντες (Fort. φθάσαντες) τοὺς πάντων τάχει κρατήσαντας;
Σᾶς χεῖρας οὐ διέφυγεν οὐδ' Ἴππος χροαίνων, οὐδὲ λέων
ὀσμὴν φερόμενος. Quare vide, an ap. Nostrum fuerit: κολακεύει
δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἷον λέοντα καὶ πτῶκας ἀρπάζειν.

P. 55, 28. ἤκει παρὰ τὸν Χείρωνα, περὶ. Ald. 1. 2. παρὰ.
P. Χείρωνα. P.

P. 55, 29. καὶ ἀπαιτεῖ τὰ ἄθλα, τὸν ἄθλον. Flor. τὸ
ἄθλον, Paris.

P. 55, 30. καὶ τοὺς προσθίους ἐνοκλάσας. δκλάσας. Flor.
Par. Composito utitur *Philostr. Iun.* I. 3. p. 115, 17. sed di-
versa rectione: ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας. Quare vide, an hoc
quoque loco fuerit, τοῖς προσθίοις ἐνοκλάσας. αὐτὸς τοὺς προσθί-
ους δκλάσας. *Aelian. H. A.* VII. 4. ταύρους — δκλάσαντας τοὺς
προσθίους. *Xenoph. de Re Equ.* XI. 3. equus δκλάζει μὲν τὰ
ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀσυναγίοις.

P. 55, 31. ἐς ἴσον. εἰς Flor. ἴσον. Vulgo. ἴσον. C. D.

P. 55, 32. ὀρέγων αὐτῷ. ὀγέγων. P. a pr. m. — καὶ γὰρ
καὶ τοῦτο. alterum καὶ om. Flor.

P. 55, 35. δε' εὐνομίαν τῶν μελιτῶν. εὐνομία, *pastus
bosnus*, sensu non obvio. F. G. WELCKER. Monitum nunc,
sed ex hoc solo loco, in *Thea. Gr. L. Valpy. Fascic. XIX.*
p. 6321. B.

P. 55, 37. καὶ ἀποβλύζουσι. καὶ om. Flor. — οἱ οἴκη
αὐτῶν. Sic τὴν τῶν κηρίων οἰκοδομίαν. *Aelian. H. A.* I. 10.
τὰς τῶν μελισσῶν οἰκοδομίας. Id. I. 59.

P. 56, 2. ἔλπον ἀνθρώπῳ συμβαλεῖν. συμπλέξαι. C. marg.
γρ. συμβαλεῖν. Vid. ad I. 3. p. 8, 14. Notabilis lectio συμπλέ-
ξαι, ut ap. *Io. Chrys.* Homil. X, in *Genes. Opp.* T. IV. p. 74. B.
σώματι γὰρ ἡμᾶς συνέπλεξεν ὁ δεσπότης. Argute *Eustath.* ad
Il. a. p. 101. ed. Rom. eos qui primi equites vidissent, existimasse
ait, ὡς ἐξ ἡμισείας εἶσιν ἀνθρώποι ἐγκεκεντρισμένοι ἔλλοις.
praeunte *Emodo* in *Anth. Pal.* ὃν γε φύσις παίζουσα δοῶ ἐνε-
κέντρισεν ἔλλοι.

P. 56, 4. καὶ διαδοῦναι ἄμφω λήγειν καὶ ἀρχεσθαι. Sensus
esse debet, boni pictoris esse, equum cum homine ita committere,
ut utriusque initium et finis in commissa illa lateat. Sed huic
sententiae verbum διαδοῦναι, *dispertiri*, non convenit. Quare
vide, an fuerit: συναλεῖψαι μὴν καὶ ἐνώσαι, καὶ νῆ Δία δοῦ-
ναι ἄμφω λήγειν καὶ ἀρχεσθαι, ὡς διαφεύγειν τοὺς ὀφθαλ-
μούς — *). Nec proxima difficultate carent: εἰ τὸ τέμα

*) *Welckerus* vulgatam sic explicari posse censebat: zwischen
Anfang und Ende des Rosses oder Mannes theilt die Kunst
den Ausdruck.

τοῦ ἀνθρώπου ἐλέγχου. Ad postremum verbum οφθαλμοὶ subaudiendum, sed ἀνθρώπου vix genuinum, quum non solum de equi, sed etiam de hominis τέρματι quaerendo agatur. Bene, ni fallor, res habebit, verbis sic scriptis: ὡς διαφεύγειν τοὺς ὀφθαλμούς, εἰ τὸ τέρμα τὸ θατέρου ἐλέγχοιεν. ut si oculi finem alterutrius, equi hominisve, quaerant et investigent, hic eos lateat et effugiat. Lucem nostro loco affundit, simulque conjecturam propositam firmat *Lucianus* in *Zeuxide* c. 6. T. IV. p. 150. de *Gentauride*: τὸ δ' ἄνω ἤμιτομον γυναικὸς πάγκαλον — καὶ ἡ μῆξις δὲ καὶ ἡ ἀρμογὴ τῶν σωμάτων καθὼ συνάπτεται καὶ συνδέεται τῇ γυναικίῳ τὸ ἱππικόν, ἥρμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα — λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη.

P. 56, 6. ἀγαθοῦ, οἶμαι, ζωγράφου. δὲ post ἀγαθοῦ inserit C.

P. 56, 7. καὶ τὸ ἡμερον δὲ φαίνεσθαι καὶ τὸ τοῦ Χείρωνος ἦθος. mutilus hic locus in ed. *Olearii*: ζωγράφου. καὶ τὸ τοῦ Χείρωνος ἦθος ἐργάζεται. — Sic ut nos dedimus legitur in edit. vet. nisi quod alterum καὶ deest, quod ex *Flor.* reposuimus. In eodem libro pro ἦθος habetur ὄμμα, quod quantumvis probabile, non tamen ex unius libri auctoritate recipere sum ausus. Ap. *Pindar.* *Pyth.* IX. 39. *Chiron Κένταυρος ζαμενὴς ἀγαντὶ χλιαρὰν γελάξαις ὀφρύϊ.* Ap. *Alciphron.* II. 4. p. 324. καὶ τὸ σὸν ὄμμα γεγάνωσται καὶ διαλάμπεις ἐπὶ χαρτόν τι. si recte emendavimus. Cf. *Meineke* ad *Menандр.* p. 349.

P. 56, 8. ἐργάζεται μὲν ἡ δικαιοσύνη ex *Π.* λ. 832. ubi *Χείρων* δικαιοτάτος *Κενταύρων.* vid. *Heyn.* T. VI. p. 266. *Hino Plutarch.* T. II. p. 1146. Α. Ἡρακλέα τε γὰρ ἀκούομεν κειρημένον μουσικῇ, καὶ Ἀχιλλέα καὶ πολλοὺς ἄλλους, ὧν παιδευτὴς ὁ σοφώτατος Χείρων παραδέδοται, μουσικῆς τε ἅμα ὧν καὶ δικαιοσύνης καὶ ἱατρικῆς διδάσκαλος. Specimen disciplinae Chironicae habes ap. *Pindar.* *Pyth.* VI. 20. ss. eiusque praecepta in ὑποθήκαις Χείρωνος, *Hesiodo* tributis, circumferebantur.

P. 56, 10. ὅφ' ἧς ἐκμεμούσονται. *Euripid.* *Bacch.* 823. *Διόνυσος* ἡμᾶς ἐκμεμούσασιν τόδε.

P. 56, 11. εἰδώς που. ante haec verba maior vulgo distinctio. Est autem nominativus absolutus, dativo subiectus per σχῆμα σολοικοφανές. Vulgaris ratio genitivos requireret.

P. 56, 12. καὶ τρέφει μᾶλλον ἢ τὸ γάλα. μάλα ἦ. *Flor.*

P. 56, 13. περὶ τὰς θύρας τοῦ ἄντρου. τὰς om. *Par.*
Flor. C. D. *Θερμ.* C. De filiis *Constantini Magni Liban.* T. III.

p. 282. 21. ἐτρέφοντο οὐπερ ἐτέχθησαν, ἐν βασιλείοις, ὧν οὐδὲ τοῖς προπυλαίοις ὁ παραβάλλων τὸ Χείρωνος ἄντρον σωφρονεῖ. εἰλον δὲ μασθὸν οὐ λυκαίνης κ. τ. λ. *Dicaearchus* in *Descr. Pelii* in *Creuzeri* Melet. III. p. 200. ἐπ' ἄκρας δὲ τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς σπηλαῖόν ἐστι καλούμενον Χειρῶνιον.

P. 56, 15. ὁ ἱππηδὼν ἐπὶ τοῦ Κένταυρου ἀθύρων. fortasse ex *Pindari* Nem. III. 75. παῖς ἔων ἄθουεν μεγάλα ἔργα.

P. 56, 16. οἱ αὐτοὶ ἐτι. Sic vulgo. οἷα αὐτεῖ tentabat *Claud. Florens* ap. *Mosell.* ὁ αὐτὸς ἐτι. *Gruter. et Salm.* Et sic etiam *Flor.* unde recepi. In nostro tamen scriptore fortasse etiam vulgatam tueris, ut pluralem retulerit ad id, quod cogitabit: ὁ ἐν τῷ πεδίῳ παῖς καὶ ὁ Κένταυρος, ἐφ' οὗ ἐκείνος ἀθίρει —

P. 56, 17. καὶ κεχοῖσθαι αὐτῷ ὅσα ἔπ. τ. π. de eadem re agens *Gregor. Naz.* p. 79. 9. Achillem ait didicisse πωλοδαμεῖν ἄριστα, τῷ αὐτῷ πῶλῳ καὶ διδασκάλῳ.

P. 56, 18. συμμετρεῖται μὲν τὸν δρόμον. I. 28. p. 45, 8. συμμετρεῖται δὲ ὁ χιτῶν ἐς ἡμισυ τοῦ μηροῦ. — ἐς τὸ ἀνεκτόν. εἰς. *Flor.*

P. 56, 20. καὶ μονονουχὶ λέγει. sic *Flor. Paris.* μονονού. Vulgo.

P. 56, 22. ὁ ἵππος δὲὺς ἄρα καὶ ἀφαιρεῖ γέλωτα. ἀφαιρεῖν. editt. ante *Olear.* et C. D. ἀφαιρεῖ. Land. *Flor.* ἀφαιρῇ. *Paris.* Nexus verborum paulo obscurior. Sed sensum esse existimo hunc: nunc quidem rides, quia obsequium tibi praesto; verus autem equus acer et vehemens, negotia tibi faciet risumque auferet. *Wyttenbach.* Ep. cr. p. 228. haec verba in fine capitis ponenda censebat sic: οὐχ οἷα ὁ Εὐάνθος ὁ ἵππος δὲὺς ἅμα καὶ ἀφαιρῶν γέλωτα. Parum feliciter.

P. 56, 23. λαγαρῶς γάρ μοι ἔπασθεις. λαγαρῶς h. l. vix aliud esse potest quam ἐκδήμως. πόνῳ μετρίῳ. ubi sic, ut nunc fit, sine magna contentione, facile et sine periculo, equitandi artem a me didicisti, Xanthum aliquando conscendes et Balium. Facit huc glossa *Hesychii*, λαγαρότεται. μετρίεύεται. quam non neglexit, de λαγαρὸς disputans, *Stephan.* Th. Gr. T. V. p. 1336. 1337. Nostrum locum nemo, quod sciam, commemoravit.

P. 56, 24. καὶ τοιῷδε ἵππῳ πρέπων. divine puer et tali i. e. obaequioso et divinae originis equo digne!

P. 56, 24. ὀχρήσῃ ποτὲ καὶ ἐπὶ Εὐάνθου καὶ Βαλλίου. καὶ ab *Oleario* omissum, restitui ex editt. vet. et libris meis. — βαλλίον. *Flor.* De his equis, Harpyiae Podargae et Zephyri liberis, vid. *Heyn.* ad II. XVI. 149. s. T. VII. p. 167.

P. 56, 27. ὅσα καὶ συνεκρέυγοντάς. Num hoc vult *Rhetor*!

multos viros, cursu valens, quantumvis praecipitem fugam capessentes interficies? F. G. Wexker.

P. 56, 27. *θεόν, ὅσα καὶ συνεκφεύγοντας. θεόν.* Paris. In *συνεκφεύγοντας* consentiunt veti. editi. et libri scripti, 'praeter' Paris. 1696. et 3019. ubi *συνεκφεύγονται*. Vid. *Osann* Auct. Lex. Gr. p. 152. *Olearius* *συνεκφεύγοντες* dedit. Sed tum saltem addito articulo scribendum erat, *οἱ συνεκφεύγοντες*. *Morellus* vulgatae *διώκειν* addendum existimabat. At facile apparet, verbum illud compositum ab h. l. alienum esse. Comparanti locum *Homeri* Il. X. 138. de Achille, Hectorem persequente: *Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποδὶ κραϊπνοῖσι πεποιδώς· Ἥντε κίρκος ὄρεσφιν, ἔλαιφρότατος πετῆνων, Ῥηϊδίως ὀμῆσε μετὰ τρήρωνα πελειῶν.* talem imaginem etiam h. l. latere videbitur probabile. Post *Homerum* etiam alii hac imagine usi sunt. *Aeschyl.* Prom. 86γ. *οἱ δ' ἐποημένοι φρένας, Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι Ἥζουσι.* *Euripid.* Androm. 1117. *οἱ δ' ὅπως πελειάδες Ἰέρακ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.* Cf. *Apoll. Rhod.* I. 1049. III. 540. IV. 485. *Ovid.* Met. V. 605. Hinc videant alii, an *Philostati* manus restitui queat. Nos nihil invenimus, quod probabile sit. *Fr. Osann* l. c. corrigit: *ἀποκτενεῖς, διώκων καὶ συνεκφεύγοντας.*

P. 56, 29. *καὶ οὐχ οἷα ὁ Ξάνθος.* qui hero tristitia vaticinatur *Il.* T. 408. ss.

III

CENTAVRIDES.

Tabula supparis argumenti vinculo cum antecedente iuncta, quam *Heynius* immerito parum ab arte commendandam esse censet; argumentum enim bene et ex arte se habet, tamque et tam iucunde varium est, ut, si figurarum etiam pulchritudine, quam Rhetor. quidem collaudat, et colorum temperamento cum inventionem certabat, inter praecipuas numerari mereatur. *Septem* erant Centaurides cum pullo quaeque suo ita effictae, ut pulli ab infima aetate ad puerilem progressionem facta varios praebere aspectus. Hic fasciis convolutus iacet (*ἐκκεῖται*); hic ex iis sese expedit (*ὕπερθετα*); alius plorare videtur. A quarto inde ad maiorem vigorem et actionis vim assurgit pictura; quippe is, dum mater lactitat, suaviter ridet ac bene ei est. Tum sequitur qui sub matre (inter subdemonstrandum) ludit, alius matrem geniculantem amplexatur; ultimus denique, iam petulantior, suam lapide petit.

Minimorum, utpote tenerorum et ex lacte uherrimo pinguescentium, forma rudior necdum exacte circumscripta, innatam feritatem montanam exprimebat, quae in reliquis ex altera parte iam se integra exerebat. Vides, pictorem imitatum esse gregem equarum cum pullis pascentium, dum gregem suum Centaurinum per clivos supinos montis Pelii, fontibus atque antris, Centaurorum domiciliis, distincti, modo montanae regioni adaptato, dispertiret. In celebri Zeuxidis pictura Centaurus mas in alto constitutus in uxorem parvos suos in prato lactantem despiciebat. Nota est Centauris pullo humanam mammam praebens in gemma ap. *Winckelm. Mon. ined.* tab. 80., ex anaglypho Borghesiano expressa. Alia dormiens cum duobus onocentauris spectanda est in *Statue di S. Marco* T. I. tab. 32., de quo monumento secus indicat doctissimus *Boettigerus Vasengemälde* P. III. p. 150. F. G. WELCKER.

Centaurinam pulcherrimam, Baccham amplexu tenentem, quae ipsius tergo insidet, repraesentant Picturae Hereul. I. p. 141. item aliam, quae lyram tenet et cum puero cymbalum, impellit L. p. 149. Praeivit his Zeuxis in tabula picta, quam descriptam dedit *Lucian.* in *Zeuxida*. T. IV. p. 128. quamvis hanc ideam illo pictore antiquiorem esse censet *Boettiger. Vasen - Gem.* Fasc. III. p. 148. 24.

P. 56, 30. τὴν τῶν Κενταύρων ἀγέλην. sic Flor. Paris. Laud. C. D. Κενταυρίδων. Ald. 1. 2. Iunt. Mor.

P. 56, 31. δρυῶν ἐκπεφυκέναι καὶ πετρῶν. Ex *Homer.* Od. 7. 163. ubi *Clarkius* nostri loci non fuit memor, ut nec *Heindorf.* ad *Platon.* T. I. p. 343.

P. 56, 32. ἑλπίαν μόνων μόνων. Land.

Ib. αἷς τὸν τοῦ Ἰξίονος ἐπιδόρυσσθαι φασιν. ἔς τὸν. Flor. *Lucian.* Amor. c. 22. T. V. p. 282. τῷτος ἀγέλαρχης βοῦσιν ἐπιδόρυσται *Aelian.* H. A. XVII. 46. de quodam galinaceorum genere: οἱ δὲ ἄρρενες, ὅταν ἡ-καυρὸς ἐπιδόρυσσθαι, ὑπερλέγονται τὸν ἀχέον.

P. 57, 1. ὅφ' οὗ οἱ Κένταυροι οἰνωθέντες ἦσαν ἔς κρᾶσιν. ἐνεδέντες. Morell. Olear. fonte lectionis non indicato. Notam tueritur Paris. Flor. C. D. κενταυροὶ ἐκπεφυκέναι. Ald. 1. 2. Iunt. εἰς κρᾶσιν. Flor. D. G. Vertit *Morell.* ex aequalibus solum, quas *Ixionis* equum inire sciunt, a quo Centauri compacti coeunt. quid sensum non habet *Vigenerius*: *en-bien seulesment des Jumeaux que saillist, de ce que l' on dit, est engendré d' Ixion, dont les Centaures jumeaux ont été ainsi mélangés* ubi editor notavit ad marg. Il traduit comme il avoit leu, οἰνωθέντες, au lieu de ἐνεδέντες, Centaures ont été ainsi com-

jointe et unie en 'ce melange: à sçavoir de la nature humaine avec celle du cheval. Lucem haec lucrantur ex Pindaro Pyth. II. 78. ss. qui Ixionem ex Nube generasse ait filium, Κένταυρον — οὐτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὐτ' ἐν θεῶν νομοῖς — δς Ἴπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμύγνυτ' ἐν Παλλίου αφυροῖς· ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς θαυμαστός, ἀμφοτέροις Ὅμοιοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὑπερθε πατρός. ubi vid. Hesckh. T. II. 2. p. 246. Sensus igitur esse debet, Centauros ex illa cum equabus commistione originem cepisse, equo cum homine in hunc modum coniuncto: ἤλθον ἐς κρᾶσιν, ἐς ταύτην, ἣν ὄρες, κρᾶσιν τῆς Ἰλπικῆς καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως. Sed haeremus in οἶνω-θέντες; quod verbum si retuleris ad notam de Centauris vino ebriis fabulam (Od. γ. 295. ss.), οἱ ἀκράτου οἶνου ἐμφορησάμενοι ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναῖξιν ἐφώρμησαν — sensum tamen habebis minime integrum. Probarem ἐνωθέντες, si esset: ὅφ' οὐ (ἐργον sc. quo concubitu) ἀνθρωποι καὶ Ἴπποι ἐνωθέντες — nunc autem aliud quid anquirendum puto.

P. 57, 1. Praefero *Vigenerii* interpretationem: ex quo concubitu Centauri illi ebrietate sua famosi mixtam nacti sunt naturam.

P. 57, 4. ἐν εἶδει βρεφῶν, καὶ οἶκος ἡδιστος. Οὐ γὰρ οἶματ σε ἄχθεσθαι — Restitui verba in *Olearii* edit. temere omissa, ubi habetur: ἐν εἶδει βρεφῶν, καὶ οἶματ σε ἄχθεσθαι. Latina tamen interpretatio reddit lectionem editi. vett. et librorum.

P. 57, 6. ἀνεμοτροφεῖ ὄντι. dubitabam, utrum hoc servarem, quod est in editi. vett. et Flor. an ἀνεμοτροφεῖ recipere ex C. D. Paris. Illud ex hoc solo loco noverat *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 577. comparans διοτροφῆς in Ep. *Ptolemaei* Anth. Pal. IX. 577. in quo *Synes.* p. 311. D. διοτροφέος, Planud. p. 67. διοτροφέος ἀμβροσίης habent; Palatinae autem membr. θεοτροφῆς. ἔγχος ἀνεμοτροφεῖς est ap. *Homer.* Il. λ. 256. ubi vid. *Heyn.* T. VI. p. 164. ἀνεμοτροφεῖς κῆμα Il. ο. 625. ubi Cod. quidam ἀνεμοτροφεῖς. Vid. supra I. 9. p. 16, 5. Probabile est, Nostrum a forma Homericā non recessisse, quam etiam *Toup.* in Em. ad *Hesych.* T. IV. p. 225. restituendam censebat, non improbante, ut videtur, *Boissonadio* ad *Heroic.* p. 601.

P. 57, 7. παρεχομένη τὸ ἰθὺ ὁμοῦ καὶ τὸ μὴ κλᾶσθαι ἐν τῇ αἰχμῇ. De μέλλᾳ *Noster* *Heroic.* p. 732. καὶ φησι μῆκος μὲν εἶναι τῇ μέλλᾳ, ὃ μὴ ἄλλη αἰχμῇ, εὐθὺ δὲ τὸ ξύλον, καὶ οὕτω τοι ἐφώμενον, ὡς μὴ ἂν κλασθῇναι.

P. 57, 9. καὶ αἱ παρ' αὐταῖς Κενταυρίδες. Κενταυρίδας. C. Ἴππον Κενταυρίδην habet *Lucian.* adv. Iud. c. 5. T. VIII. p. 7. ubi Schol. Κενταυρίδαι δὲ Ἴπποι οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θεσσαλίας,

D d

τάχα ἀπὸ τῶν *Κενταύρων* ὀνομαστοί. In αὐτοῖς libri nihil variant. Referendum pronomem simul ad ἄντρα et ad πηγάς.

P. 57, 11. λογισόμεθα. λογίζομεθα. D.

P. 57, 13. συναρωμένου. συναρωμένου. C. D.

P. 57, 15. τὰ μὲν σπαργάνοις ἐγχεῖται adverte pluralem pro singulari, per idiotismum rhetoricum usurpatum, ut I. 28. p. 45, 25. γράφει δὴ *Λοκρῖδας* κ. τ. λ. ubi res non est dubia. II. 6. p. 61, 26. ubi quinque sunt, qui Arrhichionis victoriosa morte percellantur; quis enim ferret eundem statum motumque bis terve deinceps repetitum? Porro II. 34. ubi *Horae* χεμέραι, ἡριναί, ξανθαί tres tantum sunt; fortasse etiam in tabula proxime sequenti p. 58, 23. διεπτόνται καὶ οἱ τῶν ὀπαδῶν ἵπποι, καὶ τοὺς μὲν (hunc) ἀποσεύονται, τοὺς δὲ (illud) ἄγχοις ποιεῖ ἤδη φέρουσι. Sic etiam verbis maioribus quam pro vero personatum numero nonnunquam utitur rhetor, ut ἀγέλη *Σαύρων*. I. 20. tres sunt, neque plures fortasse ap. *Philost. Iun.* II. p. 114, 13. Centauridum grex in hoc ipso capite septem, Graecorum et Aethiopum exercitus, στρατιά, c. VII. p. 64, 1. 16. aliquot, ni fallor, e plebe viri, et ap. *Philost. Iun.* IV. p. 116, 23. haud plures spectatores dicuntur πλῆθος. Nihil tamen in his mendaciū; sed oratio artis rationem imitari videtur, quae singulis aut paucis personis plurimas significare solet. F. G. WELCKER.

P. 57, 18. τὰ δὲ ἀτάλλει ὑπὸ ταῖς μητράσι. ἀττάλλει. vulgo. ἀτάλλει. Flor. ut *Heynius* correxit p. 96. ἀτάλει. C. ἀττάλει. D. *Hesiod.* O. et D. 131. ἐρέσσει' ἀτάλλων μέγα νήπιος ὃ ἐνὶ οἴκῳ. *Themist.* Or. XX. p. 234. B. οὓς ἐν χρόνῳ τοσῶδε ἅμα ἐτραφες ἦδ' ἡτέαλλες. duo Codd. Mon. ἀττάλλες. Ambr. ἀττάλες. Cf. Od. XIX. 354. XV. 450. II. XVI. 191. XXIV. 60. et *Heyn.* ad *Iliad.* T. VI. p. 375.

P. 57, 21. ἐκπλημμυροῦντος. ἐμπλημμυροῦντος. Flor.

P. 57, 23. ἐκφαίνει τι, sic Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. C. D. Flor. ἐμφαίνει. vulgo. In Morell. marg. γρ. ἐκφαίνει.

P. 57, 24. χαίτη μέλλουσα. Vit. Apoll. II. 1. 19. p. 23. de statua Ius: καὶ κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει μικρὰ καὶ οἷον μέλλοντα. Vid. ad *Philost. Iun.* XIV. p. 135, 18.

P. 57, 25. τὰς δὲ ποικίλλει μὲν. ἡ γραφή sc. durior subiecti, quod vocant, mutatio. — τῶν ἐν κομιδῇ ἵππων. *equorum cum cura nutritorum.* Heroic. XIX. 11. p. 738. ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρῶ, καθάπερ ἐν πατρὸς οἴκῳ. In vet. edit. distinguitur post ἐκπέφυκε, quod tacite mutavit *Olearius*.

P. 57, 30. καὶ τὰ ἐναντιώτατα τῶν χρωμάτων. τῶν om. Flor. — ἐς τὴν τοῦ κάλλους συνθήκην. εἰς τὴν. Flor. ἐς τὸν. *Olear.*

IV.

HIPPOLYTUS.

Hippolytus tauro emisso expavescens in hac tabula et ab Antiphilo olim pictus (Plin. XXXV, 37), in sarcophagi, in quibus toties sculpta superat Hippolyti tragoedia, non nisi semel expressus hodie invenitur; sed in eo, qui inter praestantissimos, quotquot sunt, numerari debeat. Fata incestum amorem secuta, Phaedrae suspendium et Hippolyti supplicium, sculptores spectantium oculis subiicere refugisse, non minus, quam tragoedos, qui talia fere per chorum nuunciumve narrari maluerunt, observatio est Zoegae, *Anagl.* tab. 49. p. 230. Fragmentum tamen praeterea, quod Romae in Villa Rusconia exstat, ab eodem 1791. descriptum, ad Hippolyti fatum spectare videtur: *Frammento d'una facciata di sarcofago, di lavoro molto cattivo; la caduta di Faetonte, o forse la morte d' Ippolito. In mezzo agli avanzi di quattro cavalli spaventati ed inferociti vedesi un carro, che ribalta indietro, e da cui cade un giovine clamidato. Arriva una piccola figura muliebre, alata e tunicata, la quale sembra che stendesse le braccia verso il cadente, come per salvarlo. Essa ha perduta la testa e le braccia.* De sarcophago Agrigentino, qui in Cathedrali illic aquae baptismi recipiendae inservit, consulendi sunt in *Itinerariis* viri cl. Riedesel 1771. p. 32. Borch 1782. T. II. p. 30, Swinburne 1783. T. V. p. 100. 122. ed. Gallicae, Bartels 1787. T. III. p. 452, Münter 1790. p. 271, ed. Danicae p. 353. 390, Göthe T. II. P. 2. Vitae suae p. 254, qui anaglyphum magis perfectum se non vidisse profitetur, Carolus Graff denique, pictor, meus, dum in vivis erat, amicus, 1815. T. I. p. 139, qui effusus admirantibus obloquitur: praeterea V. cl. Guil. Uhden in Dissertatione de Hippolyto in Actis Berolin. a. 1818. Picturas lineares dederunt post Pancratium (1751) et Pignatum (1767) d' Orvillius in *Siculis* p. 90. cf. p. IX, Vincentius Galli, Agrigentinus, cuius prolixam de hoc opere dissertationem in Latinum convertit G. H. Martini in *Antiquorum monumentorum Sylloge*, et Francogalli duo, Houel, *Voyage Pittoresque de Sicile et de Malte* T. IV. tab. 238. ss. et Saint Non, *Voy. pitt. de Naples et de Sicile* T. IV. p. 82. cf. 204; sufficientem autem et affabile factam nemo: quam ut Anglus aliquis artis studiosus, cum ectypum sarcophagi gypso expressum una cum marmoribus Elgini in Museum Britannicum illatum sit, mox exhibere velit optamus. Magno artificio in hoc monumento, sed aliter quam in pictura, ex-

pressus est quadrigarum pavor; Hippolytus misere raptatur, comitum unus equo insidens illas retinere studet, iuxta, illud *Euripidis* 1242: *Τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών; Πολλοὶ δὲ βουλθέντες ὑστέρῳ ποδὶ ἔλευτόμεσθα*. Alterius comitis equus tantum, atque is solo capite comparet. Totidem comites in pictura adesse, conieci ad p. 57, 15. Monstri marini, cuius descriptio sui plena est ap. *Senecam* Act. IV. sc. 1, in marmore non nisi caput visibile est. (Rotarum altera modiolis excussa magnoque impetu circumacta picturae propria. *Σύριγγες τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων*, *Eurip.* 1234.) Haec laniati Hippolyti imago quamvis laudabilis est, est, multo tamen, si summam spectes, notabiliore sunt urnae duae Clusinae inter antiqua monumenta ad *Micalii* Italiae ante Romanorum dominium historiam annexa tab. 52. 33; in quibus taurus marinus, cuius in altera quidem caput leonem refert, cum audacia quadam in sculptura minus quam in pictura frequenti, in scenam et actionem immissus, quadrigae admirandum in modum distractae, pavore perculdae et quasi absinthiae cernuntur. Taurus marinus in pictura glauco est colore ut delphini, Hippolytus laniatus, pectus adhuc anhelans, oculi moribundi in vulnera intenti.

Caeterum hic etiam *symbolicas* personae additae sunt, simul locum, simul sensum exprimentes, quo afficiantur, quibus testibus tam acerba calamitas accidat. Non lascivit autem in his pictoris ingenium, quod egregii viri arbitrati sunt, sed inventum Graecae artis et poeseos usui conveniens, verba tantum, vel insolentiora, vel obscuriora et ambigua esse videbimus. *Oreades* Nymphae genas, *Naidēs* pratorum capillos et pectus laniant, iusto luctu, quia in montibus et convallibus vita fuerat iuvenis, Dianae cultoris. Mos iste lugentium, seminarum maxime, Spartaē in regum funeribus ex remota antiquitate conservatus erat, (*Herod.* VI, 58), cuius pleni sunt poetae. *Μiad.* XVIII, 30. 51. de Achillis ancillis deque Nereidibus, *χερσὶ δὲ πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο*. *Aesch. Pers.* 1046 ss. καὶ στήρ' ἄρασσε—πέπλον ἔριπε κοιλίαν—καὶ ψάλλ' ἔθειραν. *Choeph.* 22, *πρότε περὶ παρῆς φρονέοις ἀμυγμοῖς ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ*. cf. Schütz et *Suppl.* 126. *Soph. Ai.* 631. *χερόπλακτοι δ' ἐν στέροισι πεσοῦνται δοῦλοι, καὶ πολὺς ἀμύγματα χαίτας*, cf. *El.* 89. *Eurip.* *Tr.* 689. *πλήγματα κρατὸς στέρων τε κύτους*. Noster tab. IX. p. 68, 27. de Panthia, *τὴν δέσσην ἐδούρωτο*. *Oreades* autem nomine non populari, sed ex schola petito *Σχολιάς* interpretando vocat Rhetor, ut Nereides binis locis *Θαλάττας*. Naiades improprie, ut videtur, dicuntur *τῶν πηγῶν ἀνασχοῦσαι*, quasi parte tantum corporis exstantes, quod dearum terrenarum est, a Nymphis alienum. Cfines eas carpere, ex papillis aquam profluere, ita dictum est, ut elegans brevis fucum facile possit facere. Sensus est, dum

capillos vellunt et pectus tundunt, et hinc et illinc manant aqua, qui sanguis est Nympharum. Quum a pectore sunt aquae, sequitur, comas etiam scissas caput rigasse, et quum comae ob luctum carperentur, supponendum est neque ex mamma sponte liquorem manare, sed verberibus extendi. *Heynius*, quum totum locum tanquam absurdum respicit, tum aquam ex Nympharum papillis scaturientem ne proloqui quidem audeat. Et absonum sane talis fuisset aquae fons, qualem illa in animo habuisse videtur. Haud minus probabilis foret Nais lacrymans, quia guttatim lacrymamus. Quod *Pythagoras* mare *Rheae*, alii fontes lacrymas Nympharum vocarunt, tropus est poesi, non arti conveniens. Sed quod ex usu illo derivavit pictor, nec prodigiosum videri debet, nec vi et pulchritudine caret. *Philostratus Iun.* VI. p. 122. Fluvium describit, cuius ex corpore undique exaestuat lymphe, dum simul aquam ex urna effundit; et coma Fluvierum ac marinorum Deorum plerumque aqua diffluere solet. *Glauco c.* XV. p. 76, 4. vidi sunt barbae cirri, candidi aspectu (spuma aquarum albentes) instar scatebrarum; comae autem ciacinni graves sunt et quam imbibierunt aquam marinam humeris infundunt. Ex *Acheloi* barba ap. *Philostr. Iun.* IV. p. 116, 21. lympharum quasi fontes emanant. De nostris autem Naiadibus commodè dici possit Germanice *in Thraenen zerfliessen*, quod maiorem habet vim, quam *effundi in lacrymas*; neque abundantissimum lymphae praefluvium ceu velum albicans et pellucidum plangendis Naidis (quasi *Albunae* cuiusdam) personae superfusum, iudicibus Graecis, eam dedecuisse crediderim. Utinam talem imaginem, una cum *Astrape* ex oculis fulminante tempus nobis minus invidum servasset, quum hoc genus picturae magis aptum quam sculpturae nimis nunc ignotum est.

Speculae (*Σκοπιά**) pictae erant ἐν εἰδὲς γυναικῶν: de Naiadibus haud minus constat. Sed offendimus in *pratis*, quae inter utrasque, quasi in eodem figurarum genere comprehensa interponit Rhetor: *Λειμῶνες δ' ἐν ὧς μεράων, οὓς ἀνηράτους ὠνόμαζες*, (*Hippolyte*, apud *Euripidem*) *μαρτυροῦσιν ἐν σοὶ τὰ ἄνθη*. Fluvii quidem, montes, urbes etiam sub iuvenum specie occurrunt; prata autem nusquam, *Zoega* l. I. not. 3. ea per infantes i. e. Amores, quales in pomario I, 6. fruges colligunt, quorumque varius est usus, expressa fuisse putabat. Sed vox *μεράχιον* tenenda est. Doctissimus *Tölken*, de pictura antiqua et recentiori p. 13:

*) Ἰδαίαν Νυμφᾶν σκοπιά Eurip. Hel. 1344.

Die Wiesen, als Küniglinge, nahmen ihre welkenden Blumenkränze von den Loeken. Equidem veror, ne prata omnino non personata fuerint. Neque *ἐν εἶδει* ea picta esse dicuntur, sed *ἐν ὥρῃ μειρανίων*, i. e. florentia, ut I, 26 p. 42, 21. de Olympo monte: τὸ γὰρ μειδίαμα αὐτοῦ οἷον ἀνθρώπου: et quod sequitur; λειμῶνες μακραίνουσιν τὰ ἄνθη, de sertis haud facile accipi posse videtur; quamvis neque pratorum marcorem picturam ut exprimeret affectasse credibile est. Elegantiae hae sunt verborum pravae, quibus simillima sunt quae leguntur c. IX. p. 69, 5. F. G. WELCKER.

P. 58, 1. τὸ μὲν θηρίον ἄρα Θησέως. vide, an sincera sit lectio, Bellus Hippolyto inmissa non Thesei est, sed Neptuni; verum a deo ob imprecationes Thesei excitata. Quare legendum suspicabar: τὸ μὲν θηρίον, ἀρὰ Θησέως. Ap. Euripid. Hipp. 1166. nuntius praeclari filii mortem referens: οἰκτιρὸς αὐτὸν ὦλεσ' ἀρμάτων ὄχος, Ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ τῷ πατρὶ Πόντου κλέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι. Heroic. p. 751. φησὶ γὰρ Θησέα ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντα ἐπὶ τῇ ἀρῇ τῇ εἰς τὸν υἱόν. Cf. Themist. XXXII. p. 362. C. Vit. Apollon. VII. 42. p. 320. in dialogo Apollonii cum puero formoso, a Domitiano in vincula coniecto: τὸν γὰρ Ἰππολύτου ἐπὶ σωφροσύνῃ ἀπᾶλλυ ὁ πατήρ αὐτός. αὐτὸς καμὲ, εἶπεν, ὁ πατήρ ἀπολώλεκεν. Delendum alterum αὐτὸς cum Vratial.

P. 58, 2. γλαυκοῦ κατὰ τοὺς δελφίνας. sic Olear. ex Laud. assentiente Paris. 1696. pro λευκοῦ, quod est in edit. veit. et quatuor Parisin. δελφοῦ C. supersc. γρ. λευκοῦ.

P. 58, 4. οὐδεμιᾷ δέκη. οὐδεμία δέκη. C. — μητρὶνὰ γὰρ φαιδρα. distinctionem emendavimus. Vulgo post ἦρα interpungitur. — ξυνδεῖσα. συνδεῖσα. C. D.

P. 58, 6. ὡς δὲ ἔρῳτο ὑπὸ τοῦ Ἰππολύτου. ὡς διερῳτο Paris. 1760 et 1761. teste Osanno ad Philem. Gramm. p. 262. In posteriore Cod. glossa, ποθοῖτο αφοδρῶς. Quod vir doctissimus existimat, ὡς δὲ cum participio tantum reperiri, id vereor ut satis firmum sit. Dio Chrys. Or. VII. p. 271. ὦ σοφοὶ νομοθέται — ὡς δὲ τι θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον. Lucian. Dial. mort. XXIV. 2. ὁ δὲ τάχος — Ἀλμαρινασεῦσι μὲν ἰσως εἰεν ἐπιδείχυσθαι — ὡς δὲ τι μέγα οἰχοδόμημα αὐτοῖς ἐστιν.

P. 58, 9. τὰ ὀρώμενα. haec quae spectantium oculis in tabula nostra exhibentur. — ἀτιμάσαντες τὸν θυγόν. Eurip. Hipp. 1213. αἱ δ' ἐνδακούςαι στόμια πυριγενῇ γναθμοῖς, Βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς, Οὐδ' ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων Μεταστρέφουσα.

P. 58, 11. οὐδὲ προαίνοντες ὥς περ οἱ λαμπροί. οὐδὲ perperam omisit Morell. et Olear. Et hic quidem adscripsit notam: „prioris interpretes verterunt ac si legissent, προαίνοντες οὐχ ὥς περ.

quae mihi perplacet lectio, auctoritate tamen Codd. Mss. destituitur. Si vett. editt. consuluiasset, reperiasset quod quaerebat, ὁδε προαίροντες, Flor. In descriptione equi generosi, aut, ut Noster, λαμπροῦ καὶ ἑμπεροῦς, Il. ζ. 506. θάλει πεδίοιο προαίνων — κυψίων, ὑποῦ δὲ κάρη ἔχει. quem locum respexit *Philostrat. Vit. Soph.* I. 25, 7. p. 537. de Polemone: προαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις (in floridioribus argumentorum locis) οὐδὲν μείον τοῦ ἡρωικοῦ ἔπιον. ubi ὁμηρικοῦ legendum esse apparet ex *Gregor. Na.* p. 83, 18, ἐμμείναντά με ταῖς Ἀθήναις χρόνον οὐχὶ συγχὸν ποιῶ τὸν ὁμηρικὸν ἔπιον ὁ πόδας, καὶ τὰ δεσμὰ ῥήξας τῶν κατεχόντων, προαίνω κατὰ πεδίων, καὶ πρὸς τὸν ἀνγκομον ἐφερόμην. *Eustath. Amor. Ism.* VIII. p. 532. de nave vento secundo usa: καὶ ἦν ἡ τριήρης ὡς ἔπιος εἰς πεδίων προβαλόνουσα. optimè Cod. Mqn. προαίνουσα.

P. 58, 12. ἀλλ' ἐξηρημένοι φόβῳ καὶ πτοῖα. ἐξηρημένοι, Flor. Paris. Sic διηρημένα et διηρημένα inter se permutata ap. *Aristaen.* ubi vid. Interpp. p. 213. s. *Plutarch.* T. II. p. 360. C. εἰ δὲ τινες ἐξαρθέντες ὑπὸ μεγαλαυχίας, vulgo ἐξαιρεθέντες, ἀμήχανοι φόβοι καὶ πτοῖαι τῆς ψυχῆς. *Plutarch.* T. II. p. 451. A. πτοῖα et θαρσύνῃ saepe iungitur. Vid. *Wyttendbach.* ad *Plut.* T. XI. p. 596. s.

P. 58, 14. ὁδ' ἀνεσκήρτηκιν. ὁδ' ἀνεσκήρτησιν. ed. *Olear.* ἀνεσκήρτηκιν, vett. editt. omnes. De simili errore vid. ad L. 16. p. 28, 19.

π

P. 58, 15. ἐς τὴν θάλατταν. εἰς τὴν θάλασσαν. D.

P. 58, 18. εἰ μὴ παρακούεις τῆς γραφῆς. hininitum quoque equorum tibi audire videberis, si quae pictoris ars in tabula representavit, recte intelligis. Sic supra II. 1. p. 55. ἐπαινέτα τοίνυν ἡ σοφία τῆς γραφῆς — ὅτι τοῦ ὕμνου παρέχει ἀκούειν. Verbi παρακούειν cum genitivo iuncti vim illustratam dedit *Boisson.* ad *Heroic.* p. 356. ad *Euphr.* p. 151.

P. 58, 19. ὁ μὲν ἐξήρμουςται τὰς κνήμας, sic editiones vett. cum optimis libris τὰς πλῆμνας, C. D. In marg. D. γρ. κνήμας. ἦγον τὰς ἀπὰς δι' ὧν ὁ ἄξων προκύπτει τοῦ ἄρματος. *Pollux* I. 144. ἡ δὲ ἀπὸς καὶ σώστρα καλεῖται. αἱ δὲ ἐνηρμοσμένοι αὐτῇ ῥάβδοι, κνήμαι. τὰ δὲ ἐφ' ἐκάστη κνήμῃ σιδηροῦν, αἰετός αὐτὸ δὲ τὸ περιειλούμενον τῇ ἄξονι, πλῆμνη.

P. 58, 20. ὑπὸ τοῦ συγκλιθῆναι τὸ ἄρμα ἐς αὐτόν, ἐς τὸν τροχὸν scil. quod recte monuit *Olearius*, ne ἐς αὐτὸν corrigas cum *Salmasio*. Post αὐτόν vulgo legitur τῆς δίνης, qui genitivus non habet unde pendeat, Delendam esse vocem, ex sequenti periodo (στροβοῦσης αὐτόν ἐτι τῆς δίνης) huc translata, monui in *Exercitatt.* II. p. 96. Quam correctionem firmavit libri Flor. C. D.

P. 58, 20. ὁ δ' ἐκλειοίπῳς. ὅδ' vulgo.

P. 58, 21. φέρεται καθ' αὐτόν. ἑαυτόν. Flor. Par.

P. 58, 22. στροβοῦσης αὐτόν ἐτι τῆς δίνης. hoc recepi ex Flor. Par. C. D. pro vulgata στρομβούσης.

P. 58, 24. τοὺς δ' ἄγχοντάς ποι ἤδη φέρουσι. editt. vett. et C. D. ἄγχοντες. quod ex coniectura in ἄγχοντας mutavit Olearius quam firmat Flor. Par. Et in Flor. quidem legitur sic: τοὺς δ' ἄγχον τὰς ποι ἤδη. In ποι commentit Par. C. D. Vulgo πη. Equi aurigam compescere eos et retrahere studentem iam secum auferunt. Isidor, Pelus. IV. Ep. CXLV. p. 494. C. καθάπερ πᾶλοι πόρρω τῆς νύσσης ὀρμῶντες, τῷ ἄγχεσθαι καὶ ἀνακόπτεσθαι ὠφελοῦνται. Pachymeres in Banduri Antiqq. CP, VI. p. 116. B. ἵππον. — τῷ ἑστῆρι ἄγχόμενον, κραταίνειν ἐκ βίας τῷ ἔμπροσθεν. Io. Chrysost. T. IV. p. 589. de animo legibus reluctantē: οἶδα ὅτι ἀποπηδᾷ καὶ οὐκ ἀνέχεται τὸ συνειδὸς ὑπὸ τῆς μνήμης μαστίζεσθαι τῶν κακῶν· ἀλλ' ἄγχιον τὴν ψυχὴν καὶ ἐπιθέει αὐτῇ κημόν· καθάπερ γὰρ ἵππος δούστηος, οὕτω δυσανασχετεῖ.

P. 58, 28. σχολιαὶ μὲν γὰρ αὐταί. μὲν ante γὰρ a Flor. et Par. oblatum recepi, Vid. 1. 9. p. 16; 30. Not. ad Auth. Pal. p. 674. — ξὺν Ἀρτέμιδι. σὺν. Par. C. D.

P. 58, 31. λειμῶνες — οὓς ἀκηράτους ὠνόμαζες. Olearius ἀκήρατος h. l. de castimonia usurpatum monens, non meminerat, rhetoricam spectare verba Hippolyti ap. Euripid. 73. σοὶ τόνδε πλεκτόν στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ὃ δέσποινα, κοσμήσας φέρω. ubi vid. Valcken, p. 171. Respicit eadem Clem. Alex. Paedag. II. p. 211. τὸ δὲ πλεκτόν στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος κοσμήσαντας οἶκοι περιφέρειν, οὐ σωφρόνων. Vid. Naeke ad Choerili Fragm. p. 103. et 107. ubi ἀχείρατος λειμῶν cum Scaligero mutatur in ἀκήρατος, invito Osanno in Auctar. Lex. gr. p. 8. qui vel in loco Euripidis, tot imitationibus expresso, si vel unus Cod. offerret ἀχείρατος, id vulgatae praeferret. Nimis, ut mihi quidem videtur, calide.

P. 58, 33. τῶν πηγῶν ἀνασχοῦσαι. Vid. ad. I. 11. p. 20, 34.

P. 58, 34. ἀποβλύζουσαι τῶν μαζῶν ὕδωρ. mira res, Naiades prae luctu aquam fundentes ex mammis. Probabilius, pro meo quidem sensu, oculos emittere lacrymas copiosas, ἀποβλύζουσαι τῶν ὀμμάτων ὕδωρ. Ludens Noster Epist. XXV. p. 924. ad coram: καὶ μοι δοκεῖς τὸ ὕδωρ φέρειν ὡς ἀπὸ πηγῶν τῶν ὀμμάτων, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι Νυμφῶν μῆλα. Sic ap. Bion. Id. I. 34. αἱ παγαὶ τὸν Ἀδωνιν ἐν ὥρεσι δακρύοντι. eumque imitatus Moschus kl. III. 29 Κρανίδες ὠδύραντο καὶ ὕδατα δάκρυα γέγντο.

P. 59, 5. καθάπερ μὴ μεθιέμενον τῆς ψυχῆς. l. 4. p. 9. de Menoeceo: ξρωτα γὰρ τῶν καλῶν σωμάτων καὶ αἱ ψυχαὶ ἰσχυροσιν, ὅθεν ἄκουσαι αὐτῶν ἀπαλλάττονται.

P. 59, 7. ὡς ἄτρωτός τις. tanta adolescentis pulchritudo, ut, quod nemo antea credidisset, ne vulneribus quidem tolli et exstingui potuerit. In ἄτρωτος arguta est ambiguitas, fere ut ap. *Callistras*. IX. p. 156, de Memnone: καὶ ἡ μὲν φύσις τὴν λείων γενεὴν ἀφθογγον παρήγαγε — καὶ μήτε ὑπὸ λύπης ἐθέλουσαν διοικῆσαι, μήτε εἰδυῖαν ἡσθῆναι, ἀλλὰ καὶ πάσις τύχαις ἄτρωτον.

P. 59, 7. οὐδὲ γὰρ νῦν, οὐ γάρ. Flor.

P. 59, 8. ἀλλ' ἐπιπρέπει τι. ἐπιπρέπει. vett. editte. ἐπιπρέπει. *Olear.* dedit ex correctione V. D. in marg. Ald. et sic habet C. D. eūam Paris. ex correctione. Vid. I. 21. p. 35, 3.

P. 59, 9. τραύμασιν, Flor., τραύμασι. Vulgo,

V,

RHODOGVNE,

Facit huc imprimis historia in Libello de Mulieribus bello claris ab *Heerenio* edito in Bibl. Litter. Fasc. VI. p. 19. ubi ex Aeschine philosopho traditur, eam Persarum reginam fuisse, illudque imperium ad summum exexisse fastigium, Οὕτως γὰρ φησιν ἀνδρέαν αὐτὴν ἐν τοῖς ἔργοις καὶ φοβερὰν γενέσθαι, ὥστε ποτὲ περὶ τὴν ἄσκησιν τῶν τριχῶν οὖσαν ἀκούσασαν ἀποστάντα τινὰ τῶν ἔθνων, ἀφιέναι μὲν ἡμιτέλειστον τὴν πλοκὴν, μὴ πρότερον δὲ ἀναπλεξασθαι, πρὶν καταλαβοῦσαν ὑποτάξαι τὰ προειρημένα ἔθνη. Διὸ καὶ εἰκὼν αὐτῆς ἀνετέθη χρυσεία, τὰς μὲν ἡμίσεις ἔχουσα τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνατεπλεγμένας, τὰς δὲ ἡμίσεις καθεμμένας. Idem fere narrat *Polyaen.* *Strateg.* L. VIII. p. 600. ed. Cas. ubi additur: τοῖς Περσῶν βασιλεῦσι σφραγὶς βασιλικὴ εἰκὼν ἐστὶν ἀναλειυμένην τὰς τρίχας ἔχουσα Ῥοδογούνην. Eiusmodi quid tradit idem p. 598. de Semiramide: Σεμίραμις λουομένη τῶν Σιρανῶν ἤκουσε τὴν ἀπόστασιν. καὶ παραντίκα ἀντιόδητος, μηδὲ τὰς τρίχας ἀναπλεξαμένη ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξῆλθε. Inter illustres prisci aevi mulieres *Dio Chrysost.* Or. LXIV. p. 328, commemorat Ῥοδογούνην πολεμικὴν, Σεμίραμιν βασιλικὴν. Nero puero, quem deperibat, nomen *Rhodogunes* imposuit, habita quoque eius ad reginae illius morem composito: ἀλλ' ἐκείνός γε καὶ τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχας διεκέκρυτο, καὶ παιδίσκαι ἠκολούθουν, ὁπότε βαδίζοι, καὶ ἀμύλῃσχετα ἔσθῃτα γυναικείαν.

P. 59, 11. προσβάλλει τι ἄνθος. splendorem varietatemque conciliat. Cf. infra VIII. p. 65, 1.

P. 59, 12. οἱ ἄλλος ἄλλως, ἄλλοι. Iunt. 2.

P. 59, 14. καὶ παρεφθορὸς ὕδωρ. aqua sanguine polluta et turbata. De ea parte Cissiae, quam Eretrienses habitabant, Vit. Apoll. I. 24. p. 31. λόφος — δὲ ὑπεραίροντα τοῦ παρεφθορότος χωρίου σπεύρουσι. Heroic. p. 711, τῆς γῆς παρεφθορίας.

P. 59, 15. τὸ ἐπ' αὐτοῖς τροπαῖον. ἐφ' αὐτοῖς. Mor. Olear. ἐπ' αὐτῆς. Flor.

P. 59, 17. ὅτε δὴ λέγεται. usum harum conjunctionum illustravit Boisson. ad Heroic. p. 340. quae nunc pro ὅτε δὲ restitutae Luciano de Sacrif. c. 4. Vita Apoll. III. 20. p. 111. ὅτε δὴ ἀτερέμονα καὶ ὠμὸν δόξαι. ubi Kuster, ad Suid. T. I, p. 461. not. 4. ὥστε δὴ perperam suspicatur. Etiam ὅτε sine δὴ occurrit eadem vi ap. Plutarch. Vit. Timol. c. 11. T. II. p. 93. ed. Cor. ὅτε καὶ παντάπασι συνέβη τοὺς Συρακουσίους ἀπογνῶναι τὴν σωτηρίαν. Vit. Phoc. c. 23. T. V. p. 21. ὅτε καὶ φασὶ τὴν μὲν πόλιν ἐπ' ἐλπίδος μεγάλης γενομένην. quae loca cum aliis quibusdam frustra sollicitavit V.D. in Obs. crit. in Plutarchi Timol. p. 57. Vid. ad VI. p. 62, 1.

P. 59, 19. ξυγχωρήσασα. ξυγχωρήσαντα. Morell. Verba sic iunge: οὐδὲ τοσοῦτον βραδύναι ξυγχωρήσασα ξαντῇ, ὅσον ἀναλαβεῖν τὰ δεξιὰ τῆς χαιτης.

P. 59, 20. ἣ οὐκ ἐπῆρται. ἣ οὐκ ἐπ. Flor. et Laud. unde Olear. hoc recepit pro ἣ οὐκ ἐπῆρται, quae verba Morell. coniunxit cum praecedentibus, Heynius suspicabatur ἣ δ' οὐκ ἐπῆρται. non memor loci ex nostro expressi ap. Philostr. Iun. III. p. 115, 19. ἣ γὰρ οὐκ ἐπῆρθαι σοι δοκεῖ, καὶ χαίρειν τῷ ἔργῳ; Similiter in hoc capite p. 60, 13. ἣ οὐ χρωσᾷ ταῦτα; Homer. Il. o. 18. ἣ οὐ μέμνη. Ib. 506. ἣ οὐκ ἀγρόννομτος ἀκούετε λαὸν ἄπαντα Ἑκτορος; De φρονεῖν vid. ad I. 30. p. 48, 10.

P. 59, 23. καὶ ἐν αὐλοῖς. αὐλῷ. Flor. Par. C. D. — καὶ ἐνθα Ἕλληνες. nam Persica quoque mulier laudis Graecorum studiosa; ut Arsace ap. Heliodor. VII. 14. p. 279. quae Περσὶς αὖσα τὸ γένος, σφόδρα ἦν ἐλληνοφύλουσα τὴν γνώμην.

P. 59, 24. καὶ Νισαία ἵππος. μέλαινα — Flor. νησαία. frequente errore. Vid. ad Anth. Pal. p. 507. Suid. in ἵππος Νισαῖος. T. II. p. 147. omnes huius generis equos ξανθοὺς vult esse, cui Olearius hunc locum opposuit et Vit. Apoll. I. 31. p. 39. λευκὸν ἵππον τῶν σφόδρα Νισαίων. Vid. Bochart. Hieroz. I. 2. c. 9. Wernsd. ad Homer. p. 237. s.

P. 59, 27. καὶ τὸ μέτωπον ἐν ἀρίστῳ τῷ κύκλῳ. non frons, ut latina habet interpretatio, exactissimae rotunditatis videtur fuisse, sed signum in ea, ut I. 28. μέλαινα, ὡς ὄρες, ἣ κεφαλὴ τῷ ἵππῳ. καὶ λευκὸν ἀποτετόρνευται κύκλον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Quare illa verba sic accipio: καὶ τὸ μέτωπον λευκὸν ἔστι ὅσον ἀπ' ἀρτίου τοῦ κύκλου, idque dictum pro: καὶ ἐν τῷ μετώπῳ λευκὸς κύκλος ἄρτιος. De margaritis exacte rotundis *Heliodor.* II. 30. p. 96. εἰς κύκλον ἀκριβῶς ἀπαρτιζόμεναι.

P. 59, 28. ὄρμων. servavi librorum et editt. scriptiorem, quamquam sint, qui ὄρμος malint. Vid. *Boeckh.* ad *Pindar.* Not. cr. p. 359. — καὶ παντὸς ἀπαλοῦ κόσμου. Marg. *Morell.* γρ. ἄλλου, ἀπαλὸς κόσμος gemmae et uniones, delicatiorum hominum ornamenta.

P. 59, 30. τὸν χαλινὸν διαπτύοι. *Heliodor.* III. 3. p. 110, ἡ δὲ ἵππος Θετταλικὴ μὲν πᾶσα — τὸν χαλινὸν ὅσα μὲν δεσπότην ἤρνεϊτο, διαπτύουσα καὶ θαμα προσαφρίζουσα. διαπτυστήρα χαλινῶν ἵππον habet *Gregor. Naz. Carm.* X. 105.

P. 59, 30. κοκκοβαρεῖ δὲ ἐσθῆτι. κοκκοβαρεῖ, Flor. φοι- νικοβαρεῖ γλαμύδα Theageni tribuit *Heliodor.* I. c. p. 111. Charicleae autem χιτῶνα χρυσοῦφῃ καὶ ἀκτίσι κοκκοβαρεῖσι κα- τάπαστον, Coccinea illa veste omnia circum videbantur splendere, praeter ipsius Rhodogunes vultum, qui proprio suo et peculiari resplendebat fulgore.

P. 60, 2. καὶ παρεχομένη γραφαὶς ἀπὸ περιδός. *Αἰτίασιν.* I. Ep. 27. de iuvene: ὡς εὐπάρυφον τὸ θειρίστριον καὶ ποικίλον τοῖς ἀπὸ περιδός γραφαῖς. imagines radio textorio aestivae vestis intextae, ut *Bastius* interpretatur in *Specim.* p. 36. Appud *Platonem* de Rep. VIII. p. 557. C. κινδυνεύει — καλλίστη αὕτη πολι- τειῶν εἶναι. ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον, πᾶσιν ἄνθεσι πεποιη- μένον, καλλίστη ἂν φαίνοιτο. non flores intextos intelligi existimo cum VV. DD. ad *Winckelm.* Opp. T. V. p. 316. sed floridam colorum varietatem. Cf. ad *Callistr.* VII. p. 153, 32.

P. 60, 3. τὸ δὲ ἀπὸ ὤμου. ἀπὸ τοῦ ὤμου. Paris. ex correctione. binae illae partes, ex quibus vestis consistit, non suturae iunctae, sed fibulis, ita ut nudum brachium per fibularum intervalla conspiciatur.

P. 60, 5. ἔνθα ὁ δεσμός. sic omnes editt. et libri. ἔνθα οὐ δεσμός. *Olear.* tacite posuit, vertens: ubi vinculo vestis non adducitur. Sed bene habet vulgata: brachium in ea parte, quae fibulis continetur, tamen per vices elucet.

P. 60, 6. ὁ δὲ ὤμος ἔγχεται. ἔγχεται. Flor. Humerus velatus est, καλύπτεται, ut supra III. 57. 15. τὰ μὲν σπαργάνοις ἔγχεται, ubi opponitur, τῶν σπαργάνων ὑπεκδέχεται. *Philostr. Iun.* III. p. 115, 19.

P. 60, 6. καὶ τὸ σχῆμα. καὶ om. Flor. Par. C. D. Habitus non est Amazonicus — Amazonum enim humerus et pectus nudum.

P. 60, 7. καὶ τὴν ἰσχύν τῆς γραφῆς, quantum sit robur in heroïna, quam vides pictam. Illustrant hoc verba proxime sequentia. Cf. ad p. 68, 13. F. G. WELCKER,

Ib. ἄγασθαι. ἄγεσθαι, Flor. — καὶ τὴν ἰσχύν τῆς γραφῆς. id est, quod alibi τὴν σοφίαν τῆς γραφῆς vocat. Artificium autem est in eo, quod etiam ornamenta parmae conspici possunt. Sic ἡ ἰσχὺς τῆς φύσεως laudatur in Vit. Soph. II. 25. p. 608. Male legitur ap. Iamblich, de Myster. VII. 2. p. 151, 20. de Harpocrate: τὸ γὰρ ἐπὶ λωτῷ καθέζεσθαι ὑπεροχὴν τε καὶ τὴν ἰσχύν αἰνίσσεται μὴ ψεύσασαν μηδαμῶς τῆς ἰλῦος. Cod. Goth, ὑπεροχὴν τε ἐπὶ τὴν ἰλὴν, voluit ἰλύν,

P. 60, 9. ὑπερβάλλουσα γὰρ ἡ ἀριστερὰ τὸν πόρπακα. pro lectione omnium editt. *Olearius* ex coniectura dedit ὑποβάλλουσα. quam nullus librorum nostrorum confirmat, nisi fortasse Paris. 1696. ex quo nihil notatum. Sed bene habet ὑπερβάλλουσα, quod recte expressit *Vigenerius*: *le bras gauche en se roidissant passe au travers de la boucle, et courroye, et tient un javalot empoigné*. Hoc habitu inter alia Minerva conspicitur in numis Bruttiorum et aliis,

P. 60, 11. ἀφιστάσα. ἀφιστάσαι, Flor,

P. 60, 12. ὀρθῆς δὲ ἐκχειμένης τῆς ἱνυς. obtemperavi *Oleario* sic legenti ex Cod. Laud. quum editt. et libri nostri omnes ἐγχειμένης habeant. Quae lectio quem sensum habeat, aut quomodo defendi possit, non video. Vt ornamenta parmae conspiciantur, ἡ ἱνυς, quae h. l. circumferentia parmae est, debet ἐκχεῖσθαι, i. e. spectantibus esse ex adverso. De permutatione verborum ἐγχεῖσθαι et ἐκχεῖσθαι vid. *Philostr. Iun. V. p. 120, 1.*

P. 60, 13. ἥ οὐ χρυσᾷ ταῦτα. ἥ vulgo. Vid. supra p. 59, 20. χρυσᾷ sensu translato accipiendum videtur, *praeclara, vere aurea*. c. XXIII. p. 92, 5. παῖσι γὰρ χρυσοῦν τὸ δάκρυον. Vid. *Bast. et Boisson. ad Aristaeon. p. 206* — ζῶα, ut ζῶντα, *viventia et animata*,

P. 60, 15. προσανθεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ πῆχυς. αὐτῆς. C. De verbo προσανθεῖν vid. ad l. 29. p. 47, 55. Simile est l. 28. τοῦτ' γὰρ τὸ χρῶμα προσαστράπτει τῷ χρυσῷ,

Ib. αἰσθάνεσθαι δέ μοι δοκεῖς. δὲ om. Flor. Paris.

P. 60, 19. εὐχεται δὲ αἰρεῖν τοὺς ἀνδράς, οὓς νῦν ἤρηνεν. sic editt. omnes et libri nostri, *Olearius* ex coniectura ὡς dedit; nec inepta mutatio, Rhodogune precatur, ut ipsi contingat hostes superare; votique eam damnatam esse, ipsa tabula docet. Alia quaevis mulier victorias amore partas sibi optasset; haec amoris parum studiosa, viros quidem αἰρεῖν cupit, verum non pulcritu-

dine, sed vi et armis. — Hanc sententiam proxima postulant; quae ut efficiatur, legendum: εὔχεται δὲ αἰρεῖν ἄνδρας, ὡς νῦν ἦρκεν, aut οἷς νῦν ἦρκεν, ea ratione, qua nunc eos vicit. Acumen esse apparet in verbis αἰρεῖν ἄνδρας, quae de amoris illecebris haud raro usurpantur.

P. 60, 19. εὔχεται δὲ αἰρεῖν τοὺς ἄνδρας, οἷς νῦν ἦρκεν. Paulo obscurius et argutius, pro Nostri more, dictum: tales viros αἰρεῖν cupit, quales nunc ἦρκεν, nimirum inimicos, non amatores; truces, non elegantiores et delicatos. F. G. WELCKHA.

P. 60, 21. καὶ τὸ μὲν ἀνειλημμένον. quod pars comae composita est, id modestiae habet significationem, qua ferocia mulieris temperatur. αἰδοῖ κεκόσμηται, fere ut Chaeremon ap. Athen. XIII. p. 608. D. de puella candoris eximii: αἰδῶς δ' ἐπεβύβυμιζεν ἡπιώτατον Ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι. De Virtute Prodicus ap. Xenophont. Mem. II. 1. 22. κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνη. — Verbum κολάζειν, ut Latini castigare, pro temperare, coercere, passim usurpat Noster. Vit. Soph. II. 1. p. 547. πλοῦτον φειδοῖ κεκολασμένον. Heroic. p. 701. καὶ ἐκόλαζε τὸ ἐξοιδοῦν τῆς ὀργῆς. cum gl. ἐσωφρόνιζε.

P. 60, 23. τὸ δὲ ἄνετον. pars soluta capilli animi vehementius commoti et fortitudinis significationem habet. De verbo ζωνύου vid. I. 18. p. 31, 1. Quod in Rhodogune casu accidit, id in Venere ornanda studioso facit Gratia ap. Claudian. X. 104. iusto dividit orbes Ordine, neglectam partem studiosa relinquens. Plus error decuit.

P. 60, 25. καὶ χρυσοῦ πέρα. καὶ, idque. Vid. Schaefer. ad Long. p. 351. ad Greg. Cor. p. 985. s. — πέρα sic est ap. Platon. Phileb. p. 12. C. τὸ δ' ἐμὸν δέος — οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. Cf. Boisson. ad Heroic. p. 584.

P. 60, 26. τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα κείμενον ἔχει τι καὶ ἐς αὐγὴν παραλλάττον. sic ausus sum scribere pro αὐτήν, quod sensum non habet. Ea pars comae, quae composita est, splendorem aliquem habet propter hoc ipsum, eoque ab altera parte discrepat. Frequens permutatio, de qua monui supra I. 7. p. 14, 10. et monebimus iterum ad Phil. Iun. c. VIII. p. 122, 19. Ap. Iamblich. de Myster. III. 14. p. 78. recte emendavit Gale, τὴν ὑπαιθριον αὐγὴν, pro αὐτήν, quam correctionem firmat Cod. Goth. Sed ap. Aristid. de Music. III. p. 147. de Luna: προῖδσαι καὶ παρ' αὐτῆς εἰς γῆν τὰς γεννητικὰς καὶ θρεπτικὰς δυνάμεις σωμάτων — frustra Meibomius παρ' αὐγῆς corrigit. In Vit. Apoll. III. 14. p. 108. de puteo quodam, οὗ τὴν ἀτμὴν ἐπὶ τὸ

στόμιον ἀναπέμπεσθαι, κυανωτάτην οὖσαν· καὶ ὁπότε ἡ μεσημβρία τοῦ ἡλίου σταίῃ περὶ αὐτὸ, ἀνιμᾶσθαι τὴν ἀτμὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος, καὶ χωρεῖν ἄνω. Cod. Vratisl. αὐγὴν. unde scribendum: ἀνιμᾶσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῆς ἀκτίνος.

P. 60, 27. τῶν δὲ ὀφρύων χάριεν μὲν τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρχεσθαι. dedi lectionem Paris. Flor. C. D. quam habet etiam Iunius de Pict. Vet. III. 9, 9. p. 244. Vett. editt. τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρχεσθαι. ἀπὸ τούτου τοῦ ἄρχεσθαι. G. ubi vera lectio hand obscure latet, quam magis etiam obscuravit *Olearius*, exhibens: χάριεν μὲν ἀπὸ τοῦ ἄρχεσθαι.

P. 60, 29. καὶ ὁμόθεν ἐκπεφυκέναι τῆς ῥινός. τὴν ῥῖνα. Paris. sed correctum. De Palamede Heroic. X. 9. p. 715. τὰς δὲ ὀφρὺς ἐλευθέρας τε καὶ ὀρθάς, καὶ ξυμβαλλούσας πρὸς τὴν ῥῖνα. Loca veterum huiusmodi supercilia laudantium vid. ap. Iunium l. c. et ap. *Anacreont.* Od. XXVIII. 13.

P. 60, 31. μὴ προβεβλῆσθαι τῶν ὀφθαλμῶν μόνον. verba τῶν ὀφθαλμῶν usque ad περιβεβλῆσθαι ob homoeoteleuton om. C. Respexit Noster fortasse *Xenoph.* Mem. I. 4. 6. qui providentiam dicit ὀφρῦσι ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. — ἀλλὰ καὶ περιβεβλῆσθαι αὐτοῖς. I. 21. p. 34. ὀφρὺς δὲ αὐτῶ περιβέβληται. Heroic. p. 673. φαιδρὰν δὲ ὀφρὺν περὶ το ὄμμα βέβληται.

P. 60, 32. ἡ παρειὰ δὲ ὑποδέχεται μὲν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἡμερον. haec verba operi suo tessellato inseruit *Aristaenet.* II. 4. p. 158. ed. Boiss.

P. 60, 36. ἀπὸ τοῦ χαροποῦ ἐς τὸ μέλαν. εἰς. D. τὸ χαροπὸν saepe certum quendam colorem significare, etiam hic locus docet. Eum cum γλαυκῇ cognatum esse existimat *Schneider.* Lex. V. Cf. *Fischer.* ad *Anacr.* Od. LIII. 30.

Ib. παρέχονται δὲ τὸ μὲν ἱλαρὸν ἀπὸ τοῦ καιροῦ. I. 29. p. 47, 16. κεκαλλώπιστα δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ.

P. 61, 2. στόμα δὲ ἀπαλὸν καὶ ἀνάμεστον ὀπώρας ἔρωτικῆς. Ἀφροδίτης εὐθρόνου μνάστειρα ἀδίστα ὀπώρα est ap. *Pindar.* Isthm. II. 7. *Chaeremon* ap. *Athen.* XIII. p. 608. F. πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν. *Aristaen.* II. 1. p. 72. (130.) ἄλλως δὲ ὀπώραν πωλεῖς, ἡ καλή. Ἔστι δὲ ἡ σὴ ὀπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων.

P. 61, 3. φιλῆσαι μὲν ἡδιστον, ἀπαγγεῖλαι δὲ οὐ ῥάδιον. Haec quoque verba Nostro sublegit *Aristaenet.* II. 4. p. 77. (138.) ubi δὲν ante φιλῆσαι aut delendum, aut cum στόμα permutandum.

P. 61, 7. καὶ παρακαῶσαι βουληθῶμεν. negligenter au-

dire est παρακούειν supra IV. p. 58, 18. h. l. est subauscultare, ut ap. Platon. in Euthyd. p. 300. D. ubi vid. Heindorf. T. III. p. 398. Adde Theophr. Char. VIII. 3.

·VI·

A R R H I C H I O .

Arrichio appellatur Arrhachio *Pausaniae*, cuius haec sunt VIII. 40. p. 682. Φιγαλεύσι δὲ ἀνδριάς ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Ἀρράχλονος τοῦ παγκρατιαστοῦ, τὰ τε ἄλλα ἐρχαῖος, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῷ σχήματι. Οὐ διεστᾶσι μὲν πολλοὶ πόδες, καθεῖνται δὲ παρὰ πλευρὰν αἱ χεῖρες ἄχρι τῶν γλουτῶν. πεποικηται μὲν δὴ ἡ εἰκὼν λίθου· λέγουσι δὲ καὶ ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῇ γραφῆναι· καὶ τοῦτο μὲν ἠφάνιστο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Τῷ δὲ Ἀρράχλονι ἐγένοντο Ὀλυμπιακαὶ νίκαι, δύο μὲν Ὀλυμπιάσι ταῖς πρὸ τῆς τετάρτης καὶ πεντηχοστῆς· ἐγένετο δὲ καὶ ἐν αὐτῇ σὺν δικαίῳ τε ἐκ τῶν Ἑλλανοδικῶν, καὶ Ἀρράχλονος αὐτοῦ τῇ ἀρετῇ. Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τὸν καταλειπόμενον ἔτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ ποτίνου, ὁ μὲν προέλαβεν ὅστις δὴ ὁ ἀκταγωνιζόμενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρράχλονα εἶχεν ἑξωκῶς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπέτεν ἄμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρράχλιων ἐκκλῆ τὸν ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον, καὶ Ἀρράχλιων τε τὴν ψυχὴν ἀφίτησιν ἀγχώμενος, καὶ ὁ ἄγγων τὸν Ἀρράχλονα ὑπὸ τῆς τοῦ δακτύλου ὀδύνης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτόν. Ἡλείοι δὲ ἱστεφάνωσάν τε καὶ ἀνηγόρευσαν νικῶντα τοῦ Ἀρράχλονος τὸν νεκρόν. De illa Arrhachionis statua, quam *Pausanias* descripsit, monuit quaedam *F. Thierschius Ueber die Epochen der bildenden Kunst unter den Griechen* L. p. 12. et in not. p. 27.

P. 61, 9. ἐς αὐτά. εἰς. D.

P. 61, 13. Ἑλλανοδικῆς, ἀτρεκῆς δὲ προσειρησθῶ. recte *Heynius* monuit, respici *Pindar.* Ol. III. 19. ᾧ τινι — ἀτρεκῆς Ἑλλανοδικῆς — ὑπόθεν ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυκόχροα κόσμον ἑλάτας. ubi *Scholz* Ἑλλανοδικῆς τῶν ἐκεῖ ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων κριτῆς ἀτρεκῆς καὶ ἀληθῆς καὶ ἀπροσωπόληπτος. Noster Hellenodicam in tabula representatum ob duas causas laude dignum esse dicit, et ob artem pictoris, qui *verum* Hellenodicam expresse-rit, et ob iustitiam huic indicum generi peculiarem. Magna sane eorum auctoritas, ita ut Nero quoque, Olympicam victoriam appetens, eos timeret. *Vit. Apoll.* V. 7. p. 192. ubi legendum: ἦν γε,

στόμιον ἀναπέμπεσθαι, πωγωνιάτην οὖσαν· καὶ ὁπότε ἡ μεσημβρία τοῦ ἡλίου σταίη περὶ αὐτὸ, ἀνιμᾶσθαι τὴν ἀτμὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος, καὶ χωρεῖν ἄνω. Cod. Vratisl. αὐγὴν. unde scribendum: ἀνιμᾶσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῆς ἀκτίνος.

P. 60, 27. τῶν δὲ ὀφρύων χάριεν μὲν τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρχεσθαι. dedi lectionem Paris. Flor. C. D. quam habet etiam Iunius de Pict. Vet. III. 9, 9. p. 244. Vett. editt. τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρχεσθαι. ἀπὸ τούτου τοῦ ἄρχεσθαι. G. ubi vera lectio hand obscure latet, quam magis etiam obscuravit *Olearius*, exhibens: χάριεν μὲν ἀπὸ τοῦ ἄρχεσθαι.

P. 60, 29. καὶ ὁμόθεν ἐκπεφνέσαι τῆς θινός. τὴν θῖνα. Paris. sed correctum. De Palamede Heroic. X. 9. p. 715. τὰς δὲ ὀφρὺς ἐλευθέρας τε καὶ ὀρθάς, καὶ ξυμβαλλούσας πρὸς τὴν θῖνα. Loca veterum huiusmodi supercilia laudantium vid. ap. Iunium l. c. et ap. *Anacreont.* Od. XXVIII. 13.

P. 60, 31. μὴ προβεβλήσθαι τῶν ὀφθαλμῶν μόνον. verba τῶν ὀφθαλμῶν usque ad περιβεβλήσθαι ob homoeoteleuton om. C. Respexit Noster fortasse *Xenoph.* Mem. I. 4. 6. qui providentiam dicit ὀφρῦσι ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων. — ἀλλὰ καὶ περιβεβλήσθαι αὐτοῖς. I. 21. p. 34. ὀφρὺς δὲ αὐτῶ περιβέβληται. Heroic. p. 673. φαιδρὰν δὲ ὀφρὺν περὶ το ὄμμα βέβληται.

P. 60, 32. ἡ παρειὰ δὲ ὑποδέχεται μὲν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἡμερον. haec verba operi suo tessellato inseruit *Aristaenet.* II. 4. p. 158. ed. Boiss.

P. 60, 36. ἀπὸ τοῦ χαροποῦ ἐς τὸ μέλαν. εἰς. D. τὸ χαροπὸν saepe certum quendam colorem significare, etiam hic locus docet. Eum cum γλαυκῇ cognatum esse existimat *Schneider.* Lex. V. Cf. *Fischer.* ad *Anacr.* Od. LIII. 30.

Ib. παρέχονται δὲ τὸ μὲν ἱλαρὸν ἀπὸ τοῦ καιροῦ. I, 29. p. 47, 16. κεκαλλώπιστα δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ.

P. 61, 2. στόμα δὲ ἀπαλὸν καὶ ἀνάμεστον ὀπώρας ἐρωτικῆς. Ἀφροδίτης εὐθρόνου μνάστειρα ἀδίστα ὀπώρα est ap. *Pindar.* Isthm. II. 7. *Chaeremon* ap. *Athen.* XIII. p. 608. F. πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν. *Aristaen.* II. 1. p. 72. (130.) ἄλλως δὲ ὀπώραν πωλεῖς, ἡ καλή. Ἔστι δὲ ἡ σὴ ὀπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων.

P. 61, 3. φιλῆσαι μὲν ἡδιστον, ἀπαγγεῖλαι δὲ οὐ ῥάδιον. Haec quoque verba Nostro sublegit *Aristaenet.* II. 4. p. 77. (138.) ubi δὲν ante φιλῆσαι aut delendum, aut cum στόμα permittendum.

P. 61, 7. καὶ παρακοῦσαι βουληθῶμεν. negligenter au-

dire est παρακούειν supra IV. p. 58, 18. h. l. est subauscultare, ut ap. Platon. in Euthyd. p. 300. D. ubi vid. Heindorf. T. III. p. 398. Adde Theophr. Char. VIII. 3.

VI.

ARRHICHIO.

Arrhichio appellatur Arrhachio *Pausaniae*, cuius haec sunt VIII. 40. p. 682. Φιγαλεῦσι δὲ ἀνδριάς ἔστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς Ἀρῥαχίονος τοῦ παγκρατιαστοῦ, τὰ τε ἄλλα ἔρχαιος, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῷ σχήματι. Οὐ διεστᾶσι μὲν πολλοὶ πόδες, καθεῖνται δὲ παρὰ πλευρὰν αἱ χεῖρες ἄχρι τῶν γλουτῶν. πεποιήται μὲν δὴ ἡ εἰκὼν λίθου· λέγουσι δὲ καὶ ἐπιγράμμα ἐπ' αὐτῇ γραφῆναι· καὶ τοῦτο μὲν ἠφάνιστο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Τῷ δὲ Ἀρῥαχίῳ ἐγένοντο Ὀλυμπιακαὶ νίκαι, δύο μὲν Ὀλυμπιάσι ταῖς πρὸ τῆς τετάρτης καὶ πεντηκοστῆς· ἐγένετο δὲ καὶ ἐν αὐτῇ σὺν δικαίῳ τε ἐκ τῶν Ἑλλανοδικῶν, καὶ Ἀρῥαχίονος αὐτοῦ τῇ ἀρετῇ. Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τὸν καταλειπόμενον ἔτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τοῦ κοτινοῦ, ὁ μὲν προέλαβεν ὅστις δὴ ὁ ἀχαζωνίζομενος, καὶ τοῖς ποσὶ τὸν Ἀρῥαχίονα εἶχεν ἔξωκώς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίεζεν ἅμα αὐτοῦ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρῥαχίων ἐκκλῆξεν τὸν ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον, καὶ Ἀρῥαχίων τε τὴν ψυχὴν ἀφίησιν ἀγγόμενος, καὶ ὁ ἀγγων τὸν Ἀρῥαχίονα ὑπὸ τῆς τοῦ δακτύλου ὀδύνης κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγορεύει τὸν αὐτόν. Ἡλεῖοι δὲ ἑστεγάνωσάν τε καὶ ἀνηγόρευσαν νικῶντα τοῦ Ἀρῥαχίονος τὸν νεκρόν. De illa Arrhachionis statua, quam *Pausanias* descripsit, monuit quaedam *F. Thierschius Ueber die Epochen der bildenden Kunst unter den Griechen* L. p. 12. et in not. p. 27.

P. 61, 9. ἐς αὐτά. εἰς. D.

P. 61, 13. Ἑλλανοδικῆς, ἀτρεκῆς δὲ προσειρήσθω. recto *Heynius* monuit, respici *Pindar.* Ol. III. 19. ᾧ τινι — ἀτρεκῆς Ἑλλανοδικῆς — ὑπόθεν ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυκόχροα κόσμον ἑλαίας. ubi *Schell.* Ἑλλανοδικῆς τῶν ἐκεῖ ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων κριτῆς ἀτρεκῆς καὶ ἀληθῆς καὶ ἀπροσωπόληπτος. Noster *Hellandodicam* in tabula representatum ob duas causas laude dignum esse dicit, et ob artem pictoris, qui *verum* *Hellandodicam* expresse-rit, et ob iustitiam huic indicum generi peculiarem. Magna saue eorum auctoritas, ita ut *Nero* quoque, Olympicam victoriam appetens, eos timeret. *Vit. Apell.* V. 7. p. 192. ubi legendum: ἦν γε,

ἔφη, μὴ βασκάνωσιν Ἥλειοι. ut est in Vratial, Ibid. VI. 10. p. 238. de Gymnosophistis: οἱ δὲ ὥσπερ Ἑλλανοδίκαι τῷ πρεσβυτάτῳ εἶποντο, κοσμίῳ ἅμα καὶ σχολαίῳ βαδίσματι. ubi Vratial. κόσμῳ ἅμα. Videntur autem Hellanodicae corona laurea ornati fuisse; si quidem apud Eleenses mos obtinuit, qui apud Antiochenses in Olympicis Antiochiae celebratis. *Liban. Orat. Antioch. T. I. p. 364.* τοῦτον ἤδη τις τὸν ἀγῶνα καὶ βασιλεὺς ἔθηκε· καὶ τὴν αὐτοῦ στολὴν ἀφείλ, τὴν Ὀλυμπικὴν ἔλαβεν. Ὁ δὲ τις Ἑλλανοδίκης ὡφθη, καὶ τὸν ἐκ δάφνης ἀμφέθετο. Ad iustitiam et veracitatem Hellanodicarum respiciens *Theodor. Metoch. Misc. c. LXXI. p. 468.* de Plutarcho dicit: ὡς Ἑλλανοδίκης τις καὶ χρητὴς ἐπόπτης ἀνωθεν ἤκων τῶν τῆς φιλοσοφίας ἀγώνων.

P. 61, 15. Σταδίων τε ἡ γῆ δίδωσιν ἐν ἀπλῇ αὐλῶνι καὶ εὐ εἰσεχούσῃ τοσοῦτον. ἐν ἀπλῇ. C. ἀπλῇ. D. ἀπαλῇ. Laud. Contra vulgarem usum Ph. αὐλῶν usurpavit in feminino genere, ut poëtae nonnulli. *Athen. V. p. 189. C. D. καλοῦσι δ' ἄρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας* — πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Καρκίνος μὲν Ἀχιλλεῖ· βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα. καὶ Σοφοκλῆς Σχύθαις: Κρηνηνοὺς τε καὶ σήραγγας, ἡδ' ἐπακτίας Αὐλῶνας. De valle, in qua stadium, αὐλῶν est etiam in *Vit. Apoll. VIII. 18. p. 362.* Ἀλφειὸς δὲ οὗτος, καὶ ἱππόδρομος, καὶ στάδιον, καὶ ἄλση, πρὸ ἀνθρώπων δήπου ἐγένετο· ὁ μὲν ἀποχρῶν ποτὸν εἶναι καὶ λουτρόν· ὁ δ' εὐρὺ πεδίον ἐναγωνίσασθαι τοῖς ἵπποις· ὁ δ' ἐγκονίσασθαι καὶ διαδραμεῖν ἀθληταῖς, διὰ τὸ παρέχεσθαι τινα ὄρον, αὐλῶνα σταδίου μήκος. Quae verba illustrent etiam nostrum locum, in quo εἰσεχούσῃ τοσοῦτον *Haynio p. 106.* videbatur depravatam. Sine causa idonea. Vallis significatur in longitudinem stadii, εἰς σταδίου μήκος, porrecta.

P. 61, 18. ταῦτά τοι καὶ μόνος ποταμῶν ἐπὶ τῆς θαλάττης ὀχεῖται. quapropter. ut I. 9. p. 16, 4. I. 11. p. 20, 9. II. 17. p. 82, 15. *Philostr. Iun. V. p. 118, 24.* Heroic. p. 690. ταῦτά τοι καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ ποταμοῦ παῖδας ἦξεν. Vid. ad *Greg. Cor. p. 30. Himer. Or. XI. 3. p. 576.* ταῦτά τοι καὶ ὁ Μουσηγέτης τὴν ὑφ' ἡλίου πᾶσαν πρὸς τὴν ἀδελφὴν νειμάμενος, αὗτος (scr. αὐτός) μὲν οἰκεῖ παρ' Ἑλλήσιν, Ἀρτέμιδος δὲ ἀπέθεξε κληρὸν ὑπάρχων τὴν Ἐφεσον. Apud *Eund. VI. 4. p. 502.* ταῦτά τοι *Wernsdorffius* malebat pro τῷ τοι. Frustra. Hoc enim eandem vim habet. *Callimacheis ap. Valcken. Fragm. Eleg. p. 82.* adde *Apoll. Rh. II. 247. 873. Arat. 758.* Nostrum *Imagg. II. 14. p. 74, 18.* *Vit. Apoll. I. 7. p. 8. II. 40. p. 92.* ubi vulgo: τό τρι τῶν κεμῶνων, οὐ διομολογεῖται πρὸς σέ. *Cod. Vrat. τῷ τοι. Theodorat. ad*

Graec. Serm. I. p. 6, 33. τῇ τοι καὶ τὴν Διοτίμαν οὐκ ἡρῶδρία προσαγορεύων διδάσκαλον. Ib. p. 12, 18. p. 13, 20. p. 18, 28. et sic saepius. Eodem sensu etiam ταύτῃ τοι usurpatur. *Aelian. H. A. V. 39. VI. 27. IX. 7. X. 16. 26. 28.*

Quod autem *Ph.* de *Alpheo* dicit, eum ἐπὶ τῆς θαλάττης ὀχεῖσθαι, alii hoc solum tradunt, dulcem eius aquam cum marina non misceri. Vid. loca veterum ad *Lucian. Dial. Mar. III. T. II. p. 97. Anim. ad Anth. T. III. 1. p. 279.* Adde *Nonni Narr. viginti in Creuzeri Melet. I. p. 79.* De *Titarcasio*, de quo simile narratur miraculum, vid. infra XIV. p. 74, 23.

P. 61, 18. καὶ μόνος. καὶ om. C.

P. 61, 19. κότινός τε αὐτῷ περιτεθήλασιν. de *Alpheo Moschus VII. 2.* ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσιαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ. Idem *Πισαῖος ἐλαιόχομος ποταμός ap. Nonn. Dion. XXXVII. p. 928.*

P. 61, 20. καὶ κατὰ τὴν τῶν σελίνων οὐλόγητα. Cum apio hic comparat oleas, forte quod, ut ex his in Olympiis, ita ex illo in Nemeis et Isthmiis, victoribus coronae imponerentur. *OLEARIUS.* Mira sane res olcaster cum apii crispitudine comparatus; non tamen putaverim rhetorem id voluisse, quod *Olearius* sibi fingeat animo.

P. 61, 23. τὸ τοῦ Ἀρρίχιωνος. τὸ om. Flor. Par.

P. 61, 25. τοῦ Ἑλληνικοῦ. τῶν θεατῶν, Ἑλλήνων ὄντων.

P. 61, 26. βοῶσι γοῦν. Cf. ad p. 57, 15. totam hanc descriptionem expressit *Aristaen. I. 26. p. 63. (117.)* ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος, καὶ φωνὰς ἀμοιβαίας ἀφίτησιν ἐμμελῶς, καὶ τῷ χεῖρε κινεῖ, καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ. ubi vid. *Bast. et Boisson. p. 580.* hic etiam ad *Eunap. p. 346, Bastius* in *Spec. p. 32.* verba media, de acclamationibus rhythmicis, quibus veteres in tali negotio utebantur, accipienda, minus recte interpretatur. Noster *Vit. Soph. II. 32. p. 626.* de *Heliodoro: ἀναπηδήσας ὁ αὐτοκράτωρ, ἄνδρα τε οἷον οὕτω ἔγνωκα τὸν ἐμμελῶς καιρὸν εὖρηκα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκάλει τὸν Ἡλιόδωρον, ἀνασελὼν τὴν χεῖρα καὶ τὸν κόλπον τῆς χλαμύδος.* ubi scr. cum *Guelph. 25.* τῶν ἐμμελῶς καιρῶν εὖρημα. De lentis et frigidis auditoribus *Plinius VI. 17. 2. surdis mutisque similes audiebant. Non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt.* De talibus signis, quibus favorem testabantur veteres, vid. *Gierig* in *Excursu de Recitatt. Rom. ad Plin. T. II. p. 544. a.*

P. 61, 28. αἰρονται ἀπὸ τῆς γῆς. subsiliunt. Vid. supra I. 12. p. 22, 1.

Ee

P. 61, 29. οἱ δὲ τοῖς πλησίον ἱλαροὶ προστάλαλουσιν. sic vulgo. ἱαρόν. Flor. Spectatores quodammodo imitantur id, quod in stadio fieri vident, ut pantomimae. Spectatores ap. *Aristaem* l. c. ubi πᾶς θεατῆς ὑφ' ἡδονῆς χειρονόμος εἶναι πειράται. Similia fere de iis qui proelium navale spectabant de littore narrat *Thucyd.* VII. 71.

P. 61, 30. τὰ γὰρ οὕτως ἐκπληκτικά. ὄντως. Flor. ἐπιπληκτά. C. ἐπιπληκτικά. D.

P. 61, 31. ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι. pro κατέχειν ἑαυτούς, aut καθεκτῶς θεᾶσθαι. ut *Heroic.* p. 712. ἐμύχοντο δέ, ὁ μὲν Παλαμήδης γενναίως τε καὶ σωφρόνως, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς οὐ καθεκτῶς. Auctor τῆς ὁσίας Ἐφραίμ, in *Mac. Guelph.* 82. σχέσιν τινὰ ἐνδείκνυνται, δι' ἣν οὐδὲ καθεκτῶς ἔχουν.

P. 62, 1. μεγάλου γὰρ δῆ. quum iam dums in Olympicis victorias reportasset, quae magna sane res, maius tamen etiam hoc ei contigit, ut tertiam victoriam vita redimeret, et pulvere arenae adhuc conspersus ad beatos abiret — ὅτα vid. supra V. p. 59, 17. Pro αὐτὰ *Heynius* p. 105. corrigebat αὐτό, τὸ νικῆσαι scil. quod non necessarium, quum τὰ Ὀλύμπια subaudiri possit. — τῆς ψυχῆς αὐτὰ κτησάμενος. *Xenoph.* III. 1. 36. καὶ τῆς ψυχῆς πριαμην. *Euripid.* *Med.* 937. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυχὰς ψυχῆς αὐτὰ ἀλλαξάμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον. Nota locutio περὶ ψυχῆς ἀγωνίζεσθαι, quam illustravit cum similibus *Valcken.* ad *Herodot.* p. 537, 45.

P. 62, 4. ἐς τὸν, εἰς. D. C. — κόνει. *Alpheus* *Arethusae* affert κατὰ φύλλα καὶ ἄνθεα καὶ κόνιν ἱράν. ap. *Mosch.* VII. 3.

P. 62, 5. μὴ δὲ' συντυχία νοείσθω τοῦτο. recepi lectionem *Par.* Flor. Laud. C. D. pro vulgato μὴ συντυχία. Perperam *Olearius* τοῦτο retulit ad pulverationem, quum ad universum illum casum referri debeat.

Ib. σοφώτατα γὰρ προὔνοήθη τῆς νίκης. Καὶ τὸ πάλαισμα οὐκ ἀγνοήσεις. turbata verba in C. D. προὔνοήθη καὶ τὸ πάλ. τῆς νίκης. Οἱ παγκρ. In Flor. et Paris. pr. τῆς νίκης. καὶ τὸ πάλαισμα τῆς νίκης. Οἱ παγκρ. omissis verbis οὐκ ἀγνοήσεις.

P. 62, 8. τῇ πάλῃ. τῇ παλάμῃ. Flor. — δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν. ὑπωπιασμῶν Paris. Flor. ὑποπτιασμῶν. C. Cf. *Boisson.* ad *Heroic.* p. 401. et *Fr. Osann.* ad *Philem.* Gramm. p. 175. Ad hoc Pancratiastarum artificium referenda verba Palaestrae ap. *Lucian.* in *Lucio* c. 9. T. VI. p. 140. συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ καὶ διὰ μηρῶν σπάσας, κλίνου ὑπτίαν. Eiusmodi παλαίσματι vulpem pollere dicit *Pindar.* *Isthm.* III. 79. de *Melisso* agens pancratiasta, ibique Schol. εἰκε δὲ διδάσκειν αὐτοῦ τὸ πάλαισμα, ὡς χαμαὶ κεμένου καὶ τὸν μείζονα τέγγη γενικότος. καὶ γὰρ ἡ ἀλώπηξ ὑπτία τοῖς ποσὶν ἀμύνεται, τὰ μὲν συλλαβομένη, τὰ δὲ

ἀμύσσουσα. quem locum illustrat *Huschkius* in *Matth. Miscell.* T. I. p. 22. Illud pancratiastarum artificium, ὃ χαμαὶ κείμενος τρόπος appellatum, commemorat, et ob illud Antaeum γηγανῆ appellatum fuisse ait *Busebius* ap. *Syncell.* p. 163. A. cuius vide *Chron. Canonem* p. 294. ed. *Ang. Maii.* ad quem *Ios. Scaliger* p. 48. τοὺς ὑπτιασμοὺς docte illustrat. Compara cum eo *Salmas. Exercitt. Plin.* p. 205. Neuter eorum commemoravit locum memorabilem in Heroic. p. 678. de Protesilao: τὸ δὲ ἀποπτερνίζειν ἐν ἀγωνίᾳ πρῶτος εὐρών, ξυνῆκεν ὕστερον, ὅτι κελεύει (ὁ χορηγὸς) αὐτὸν μὴ μεθεῖσθαι τοῦ ποδός. Τὸν γὰρ προσπαλαίοντα τῇ πτέρνῃ, πατεῖσθαι τε ξυνεχῶς χρῆ καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ ἀντιπάλῳ.

P. 62, 9. οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι. εἰ μὴ εἰσιν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. οἱ μὴ εἰσιν. Mor. Olear. οἱ μὴ εἰσιν. Flor. Par. C. D. In lucta, πάλη, victor erat, qui adversarium deiecisset, quum in pancratio artis esset succubuisse; nam et humi volutantes nexus suos expediebant, impediabantque, viribusque superiores adversarios aspernumero sic vincebant. Quae *Salmastii* verba sunt l. c. p. 206. B. qui et συμπλοκάς interpretatur, nexus humi explicandos et implicandos a pancratiastis, quasi πίπτουσι καὶ χαμαὶ κείμενοις. lb. p. 205. E.

P. 62, 12. ἐς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄρχειν. ἄλλους suspicatur *Boisson.* ad *Her.* p. 402.

P. 62, 13. καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῖσιν. Supra l. 6. p. 12, 14. in certamine Amorum: ὁ δὲ οὔτε ἀπαγορεύει — καὶ διαλύει τὴν χεῖρα ὑφ' ἧς ἄγχεται, στρεβλώσας ἓνα τῶν δακτύλων. — Ἄλγει δὲ ὁ στρεβλούμενος. In ascriptione pugnae Herculis cum Antaeo ap. *Liban.* T. IV. p. 1083. 7. ταῖν δὲ δὴ χεροῖν ἡ μὲν δεξιὰ λείν πειράται τῶν Ἡρακλέους θεσμῶν τὴν πληγὴν. Fortasse: τὴν πλοκήν. lb. p. 1092. 7. δηλοῖ δὲ τὴν λύσσαν (καὶ adde) ἡ πλοκή τῶν χειρῶν. *Heliodor.* IV. 1. p. 135. δρόμων ἀμιλλαι, καὶ πάλης συμπλοκαί, καὶ πυγμῆς χειρονομία.

P. 62, 14. ἐνάλλεσθαι. ἐναλλάττεσθαι. C.

P. 62, 15. πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. καὶ ὄρ. Laud. et marg. Morell. hoc praetuli. Ad rem conf. l. VI. p. 12, 17. ὀρύττειν praecipue refertur ad oculos. Vit. Apoll. VIII. 25. p. 366. καταβαλὼν τὸν Στίφρανον ἐπέκειτο, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀρύττων. Ap. *Plutarch.* Vit. Artax. 14. p. 293. Parysatis ἐκέλευσε τὸν ἀνδρῶπον — στρεβλοῦν, εἰτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύζαντας, εἰς τὰ ὦτα θερμὸν ἐντῆκεν χαλκόν, ἕως ἀποθάνοι.

P. 62, 17. ἀπογυμνάζοντες. ἀπογυμνάζουσιν. D. — ἐς τὰς μάχας. sic Paris. eis vulgo. — Ἡλεῖοι δὲ ἀγῶνες. καὶ post δὲ iussit Flor. —

P. 62, 19. τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦσιν. quod et τραχηλῆν vocatur. Vid. Anim. ad Anth. II. 3. p. 107.

P. 62, 21. καὶ τὸν μὲν πῆχυν τῇ. δειρῇ ἐνέβαλεν. ἤδη τῇ δειρῇ. Flor. Par. quod ex praecedentibus videtur repetitum. Adversarius Arrhichionis, in terram deiectus, guttur et collum incumbens sibi Arrhichionis brachiis tenebat constrictum, spiritum ei praecludens; cruribus autem inguina praemebat, traiectis simul extremis pedibus sub poplitibus alterius. Et iam Arrhichio in eo erat, ut expiraret: ὑπνῆλου τὸ ἐντεῦθεν θανάτου τοῖς αἰσθητηρίοις ἐντρέχοντος. sic scripsi cum Flor. pro τοῦ ἐντεῦθεν. quod ortum ex τούντεῦθεν. ut supra L. 28. p. 46, 15. τούντεῦθεν οἱ μὲν κύνες κατάγοοσι τὸν σῦν.

P. 62, 27. τῇ δὲ ἐπιτάσει τῶν σκελῶν ἀνειμένη χρησάμενος. τῇδε. Morell. Olear. τῇ δὲ editt. vett. Arrhichio, intentione crurum adversarii remissa, opportunitate usus, alterum illius pedem, quo dextrum ipsius latus premebatur, calcitrando removit, ita ut iam poplite (dextro) liberato, inguine adversarium comprimeret.

P. 62, 28. τὸν λυγισμόν. Marg. Morell. γρ. τὸν λογισμόν. et sic habent vett. editt. omnes cum Paris. Flor. C. D. De horum vocabulorum permutatione monui ad *Achill. Tat.* p. 710. Cf. infra II. 32. p. 102, 8. — τὸν τασόν τοῦ ποδός. ὑπὸ τοῦ ποδός Paris. ex correct. — κρεμαννυμένης. κρεμαννυμένης. C. — ἐκείνον μὲν. ἐκείνος. Flor.

P. 62, 33. τοῖς δὲ γε ἀριστεροῖς ἐνιζήσας. Arrhichio, dextero suo latere liberato, eo sinistrum adversarii latus premebat, simul pedem illius poplite suo ita constringens, ut malleolum eius luxaret et extorqueret. — οὐκ ἔξ μένειν. i. e. τὸν ἀσπράγαλον τοῦ σφυροῦ οὐκ ἔξ μένειν ἐν χώρᾳ. In hac parte narrationis *Phil.* recedit a *Pausania*, qui Arrhichionem digitum pedis adversarii fregisse narrat.

P. 62, 34. τὸ περὶ τὸ ἄκρον. τὸ περιστῶν^{ον} ἄκρον. Par. τὸ περιστῶν ἄκρον. Flor. De simili errore monuit *Bast.* Ep. cr. p. 116, not. 43. *Boisson.* ad *Eunap.* p. 309.

P. 62, 36. βιαίου ἀποστροφῆς. ἀποστροφῆς. Flor.

P. 63, 1. δίδωσι δὲ αἰτῇ ἰσχύειν. αὐτὸ. Paris, Mortuorum aut morientium corpora graviore pondere incumbunt [eo, quod anima corpus reliquit, efficitur, ut id maiore pondere incumbat. F. G. WELCKER.]

P. 63, 3. τὸ ἀπαγορεῦον σημαίνων τῇ χειρὶ. manu sublata se victum esse significans. *Suidas.* αἶρε δάκτυλον. τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα

σύμβολόν ἐστι τοῦ νενικῆσθαι. Vid. Schott, ad Prov. Graec. p. 343. *Aristaenet.* I. 15. p. 38. (73). γέγονε ῥίψασπις εὐθὺς ὁ τέως θρασύς, καὶ τὴν δεξιὰν ἀκοντὶ προσανατείνας ὡμολόγει τὴν ἥτταν. ubi vid. Boisson. p. 449. Plurima de hac consuetudine collegit *Faber Agon.* I. 8. Adde ad eam respicientem *Antiphan.* ap. *Athen.* VI. p. 222. B. C. ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωγε' εἰπεῖν ἔτι, Κομιδῇ δ' ἀπειρήκασιν ἐν τοῖς δράμασιν, Αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν,

P. 63, 5. τὸ αἷμα ἐν τῷ ἄνθει. color corporis non ut morientis, sed rubicundus et integer. II, 21. p. 88, 32. ἔστιν αὐτῷ καὶ ἄνθος αἵματος.

P. 63, 6. ὁ ἰδρῶς ἀκραιφνής. sudor recens et calidus, non aqualidus, qualem in morientibus videmus. αἷμα ἀκραιφνές est II, 9. p. 67, 28. πηγαὶ ἀκραιφνεῖς. II. 17. p. 82, 37. — ἔτι καὶ μειδιᾷ. sic editt. vett. Distinctione mutata *Olear.* καὶ ὁ ἰδρῶς ἀκραιφνής ἔτι, καὶ μειδιᾷ. Virumque habet, quo se tueatur. *Xenoph.* K. II. 1. 4. 3. καὶ ἦν μὲν ἰσως ὁ Κῦρος πολυλογώτερος, αἷμα μὲν διὰ τὴν παιδείαν — ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ φιλομαθές εἶναι. *Oecon.* II. 6. ἔτι δὲ καὶ τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν. Cf. infra II. 21, p. 89, 22.

P. 63, 7. ἐπειδὴν νίκης αἰσθάνονται. perperam *Olear.* ἐπειδῇ.

VII.

ANTILOCHVS.

Antilochum, gloriose morte peremptum, Troianis ereptum, plangunt Achivi, Achilles, Agamemnon, Ulysses, Diomedes, Aiaces, septem igitur heroes, quot sunt etiam, qui Iphigeniam ad aram sedentem vel iam enecatam circumstant in vase marmoreo Mediceo, nunc Florentino, *Tischbein Homer nach Antiken* Fasc. V. tab. 3, *Galerie mythol.* tab. 155. Achilles, accisi ex luctu de Patroclo concepto criminibus, Antilochi pectori se acclinans lamentatur. Achillis erga Antilochum amorem respicit ζήτημα Grammaticorum Alexandrinorum a *Iacobsio* nostro ad partes vocatum, cur Antilochus Achilli nuncium de Patrocli morte attulerit, non alius heroum. Quacrebatur enim, num loci quidam Homericus illius fabulae fundamentum sint, nec ne. Noster Homericam eam esse affirmat, non solum eo, quod Menelaus apud Homerum Antilochum circumspicit, quem mortis nuncium ad Achillem, quasi in eius solatium, mittat, sed etiam quod hic Antilocho pretium cursus auget, II. XXIII, 795. Parum haec, ita posita, satisfaciunt. Amor quidem ab Achillis moribus

Inseparabilis; sed amorem hunc vel potius amicitiam, imaginē purissima et omnium perfectissima ab Homero adumbratam posteriorum quorundam deturpare sustinuit frivola argutia; de qua re nuperrime dixi in libro de Aeschylī Prometheo. Qualiscunque autem mente conciperetur Achillis in Patroclum amor, eundem in Antilochum, quum ultra illius mortem novo opere vetus poema continuaretur, translatum fuisse oportet, eumque amorem simul coniicere possumus monomachiae cum Memnone quasi introductioni fuisse, sicut Patroclus Hectori neōis causa fuerat. Antilochi pietas in patrem a Pindaro celebrata, gravissima illa ad commovendum in praematura iuvenis morte animum, ex Aethiopide procul dubio ducta. Cum hac autem pietate in illa poesi Achillis etiam erga eum amor, ut pugnae cum Memnone causa et incitamentum, iunctus fuisse atque hinc tanquam res in vulgus nota in cantu *Odyssae* assuto v. 15. 78. tangi videtur. Hinc apparet, cur ab Arctino Achillis cadaver ad Antilochi sepulturam admotum sit, secundum *Proclum*: *Ἐπειτα Ἀντιλόχον τε θάπτον καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Λαγλλέως προτίθενται*. Sic uniti Oricum petunt amici. Neque negandum est, hunc amorem ex ipsa Iliade facillime derivari potuisse; ac nescio an magis ex eo, quod Antilochus, minimus inter Achaeos natus et optimus post Pelidem cursor (XXIII, 604. 766. *Odyss.* IV, 201. *Philostr. Her.* p. 697); multis cum lacrymis nuncium fert et lacrymas fundens Achillis manus tenet (XVIII, 17. 32), quam ex missione per se spectata. Talis enim affectus maximam vim habere debuit in animum Achilleum. Sed diversum fuisse Achillis erga Antilochum amorem in Aethiopide ab Homero in Patroclum, iudicium nullum adest. Amorem in Antilochum tyagiorum inventum fuisse, coniecerat Heynius. Sed prorsus a vero abhorret, quod ex amore erga Antilochum Heynius cogit, Philostrato Patroclum non amasium, sed amatorem Achillis fuisse. In pictura observatione dignum est, quod inter heroes Antilochum moerentes, non adest Nestor, nempe ne ab Achillis amore, qui maximi in ea momenti est, per patris dolorem, quem in simili pictura Timanthes caput rei fecerat, animus averteretur. Alius operis argumentum fuisset Nestor filium cum heroibus lugens, cui simile est, quod in urna Etrusca repraesentatum est, pater cum sociis Antilochum mortuum in curru ponens et abducens, v. *Tischbein* l. I. Fasc. I. tab. 6. Neque tamen totius picturae, sed huius tantum partis summa est Achillis dolor. Illud visum est viro artis peritissimo, saepius iam laudato p. 51: *Das Haupterforderniss einer grossen Composition war schon von den Alten anerkannt, dass nämlich viele bedeutende Charaktere sich um einen Mittelpunkt vereinigen müssen, der, wirksam genug, sie anrege, bey einem gemeinsamen Interesse, ihre Eigenheiten*

auszusprechen. Im gegenwärtigen Fall ist dieser Lebenspunkt ein getödeter, allgemein bedauerter Jüngling. Examinemus igitur reliqua. Heroibus Graecis additus est *Achaeorum exercitus*, tres quatuorve, opinor, gregariorum militum (cf. ad p. 57, 15.) Ex opposita autem parte comparet *Memnon* leonis exuviis indutus, hastam tenens, feroci aspectu, et *Aethiopum exercitus*, i. e. nisi fallimur, duces aliquot, de quibus Noster tacet, quia nomina non essent fabulis celebrata, et militum quantum huius partis ad alteram responsus flagitaret. Fingendus igitur est Achilles, medius, ut facile inducas animum, inter sex alios principes Achaeorum, Nestoridae pectori acclinatus; e regione Achillis adversarius Memnon, de Antilochi caede triumphans et Achilli acerbe irridens. Hinc si verissime Noster auguratur, hunc amatae umbrae vovere ro- gum et occisoris ultionem, sequitur, summam operis positam esse in *Antilochi morte tanquam pugnae Achillis cum Memnone causa*, ita ut ad frequentes istius pugnae imagines haec pictura, quasi so- cia accedat, vel potius eis antecedit. Quod egregie confirmatur iis artis operibus, in quibus pugna sit super ipso Antilochi cadavere, ut in *tabula Iliaca* et in vasculo Agrigentino nuper primum edito, Ae- schili aetate aut Sophocles fabricato, ut probabiliter coniecit editor *J. Millingen, Ancient unedited monuments* 1822. Fasc. I. tab. 4. 5. In hoc quod litteris antiquis, miro siguli errore, adscriptum est *ΑΨΙΛΕΕΥΣ* (sic) et *QOTY3H* non impedivit virum doctissimum, quo minus verum agnosceret, quum in aversa parte (ex Aethiopide) Aurora expressa sit filium asportans, cum nominibus *HEOS* et *MEMNON*, et quum tantum nec poetis nec ars Homero consulto repugnare posset, ut certamen inter Achillem et Hectorem dissimula- ret. F. G. WELCKER.

De Antilochi morte consulendus in primis *Pindar. Pyth. VI. 27. sqq.* ibique *Boeckh. T. II. 2. p. 299.* Fons fabulae est ap. *Homer. Od. IV. 195.*

P. 63, 10. *νέωτατον τοῦ ἑλληνικοῦ. Homer. Il. O. 569. 'Αν- τίλοχ', οὗτις σείο νέωτερος ἄλλος Ἀχαιῶν.* Similiter de Memnone Noster in *Heroic. p. 699. Τρῶα δὲ ἑτερόν φησι γενέσθαι Μέμ- νονα, νέωτερον τοῦ Τρωϊκοῦ.* ubi *Visconti* ap. *Boisson. p. 491.* τοῦ Ἀθηναϊκοῦ corrigit; ipse *Boissonadius* comparativum pro su- perlativo positum esse existimat. Non me poenitet coniecturae ex- promptae in *Opp. Academ. Monacensis anni 1810. p. 9. not. 17.* *νέωτερον τοῦ Τρωϊκοῦ.* in quam postea etiam incidit doctissimus *Naekius* ad *Choeril. p. 187.*

P. 63, 11. *καὶ τὸ ἡμιτάλαντον.* auri pondus, quod in certa- minibus Achilles in Antilochi gratiam adiecerat. *Il. ψ. 796.*

P. 63, 13. *καὶ ἀπαγγέλλει. Il. Σ. 2. Ζήτημα* fuisse veterum, cur *Antilochus* Achilli nuntium de morte Patrooli attulisset, non *Automedon*.

aliusve, intelligitur ex Scholio, quod *Heynius* commemorat, T. VII. p. 425. De Achillis erga Antilochum amore eiusque prima origine elegans est narratio ap. Nostr. Heroic. III. 2. p. 697. unde sua duxit *Tzetza* in Posthom. 262. s.

P. 63, 14. τοῦ Μενέλειω. Μενελάου. ^{εω} D.

P. 63, 16. ἐς τὰ παιδικὰ. τὰ om. Flor. Paris.

P. 63, 17. καὶ συνέχει τῷ χεῖρει, μὴ ἀποκτείνῃ ἑαυτὸν. χεῖρε μὴ ἀποκτείνει. Flor. Il. Σ. 32. Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύροτο δάκρυα λείβων, Χείρας ἔχων βασιλῆος — Δεῖδτε γὰρ μὴ λαίμων ἀποτμήξειε σιδήρῳ.

P. 63, 18. ὁ δ' οἶμαι. ὁδ'. Vulgo.

P. 63, 19. αὐτὰ μὲν οὖν Ὀμήρου γραφαί. Nonne scribendum: τοιαῦται? aut saltem αὐται μὲν οὖν. O. γρ.

P. 63, 20. δρᾶμα. δράμα. C. D.

P. 63, 22. προβεβλημένον τοῦ πατρός. qui se ipsum, seu scutum, hostibus obiecit pro patre. Supra V. p. 60, 31. προβεβλήσθαι τῶν δρυμάτων. *Himer.* Ecl. V. 41. p. 160. προβάλλεσθαι τῆς πόλεως. *Pindar.* l. c. δς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρτίμβροτον ἀναμείνας στρατάρχον Αἰθιώπων Μένονα. Hanc fabulam illustrans *Naekius* ad *Choerilum* p. 185. ingeniose corrigit ap. *Propert.* Il. 10. 48. cui (Nestori) si tam longae minuisset fata senectae *Cperulus* Iliacis milas in aggeribus. Non ille Antilochi vidisset corpus humati.

P. 63, 23. καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς οἶον δεῖμα ἐκπλήττει. ob nigrum colorem, cui per mediam nolis occurrere noctem, ut de Mauro *Iuvenal.* V. 55. Vid. nos in Anim. ad Anthol. T. II. 5. p. 157. s. De Favorino Noster Vit. Soph. L. 8. 3. p. 490. dixisse videtur: Ἀθηναίοις δὲ δεῖμα ἐφαίνετο — ὡς πολεμιώτατος τῷ αὐτοκράτορι. non, ut vulgo, δεινά, nec, ut *Olearius* correxit, δεινός. Et *Phile* de Propr. An. 66, 89. non δειγμα δεινόν scripsit, quod de phasmate interpretatur C. de Pauw, sed δεῖμα δεινόν. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 369. De Memuonis colore disputavimus in comment. de Memnouiis (Opera Academiae Monac. 1810.) p. 14. not. 25. cum quibus cf. *Naek.* ad *Choeril.* p. 186. Antiquioribus albus fuit; tum niger et fuscus. Vid. I. 7. p. 14, 10.

P. 63, 24. πρὸ γὰρ τοῦ Μένονος μῦθος οἱ μέλανες. τοῦ ἀγαμέμνονος. C. D. *Aristid.* de Eteonro T. I. p. 77. ἃ δὲ τοῖς ἐγκαῦθα ἤκουσιν ἡλικίας ἐφ' ἡμέρας καὶ νυκτὶ παύεται, ταῦτ' ἐκείνῳ καθάπερ μῦθοι τινες ἦσαν. Idem in Romae Encom. p. 216. temporum suorum tranquillitatem laudans: πόλεμοι οὐδ' εἰ πώποτε ἐγένοντο, ἐτι πιστεύονται, ἀλλ' ἐν ἄλλων μύθων τάξει τοῖς πολλοῖς ἀκούονται. Id. in Palinod. T. I. p. 265. de Antonino et Vero Smyrnae, terrae motu eversae, restitutoribus: οἱ καὶ τὸ

τῆς Σμύρνης ὄνομα οὐ περιεῖδον ἐν μύθου τάξει γεγόμενον. Sic fere Apollonid. in Anth. Pal. IX, 287. ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνέμματος ἱερὸς ὄρνις, Ὁ πρὶν Κερκαφίδαις αἰετὸς ἱστορίῃ. Ap. Nostrum autem Epist. XX, p. 921. τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν. scribendum, θεοὺς ἐποίησαν.

P. 63, 26. καὶ ὁ ἐκ τῆς Ἰθάκης. τῆς erasum in Paris. ut iterum τοῦ in verbis ὁ ἐκ τοῦ Τυδέως, et l. 28. in verbis ἀπὸ τοῦ στρυφνοῦ. — καὶ οἱ ὁμώνυμοι. duo Aiaces.

P. 63, 28. ἐπιδήλος δὲ ὁ μὲν Ἰθακήσιος ἀπὸ τοῦ στρυφνοῦ καὶ ἐργηγορότος. Respondent, quae de Vlysse narrantur in Heroic. X. 12. p. 717. et ap. Philostr. Iun. I. p. 111, 34. τὸν μὲν καὶ βεβυθισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα διὰ πανουργίαν, οἶμαι, καὶ τὸ διαθρεῖν τι αἰετ, quorum color ductus ex Il. γ. 216. unde profecit etiam Tryphiodor. 115. ss. De στρυφνὸς vid. ad Philostr. Iun. IV. p. 116, 28.

P. 63, 30. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἀπὸ τοῦ ἐνθέου. Rhetor Homerici respicere videtur Ἀγαμέμνονα δῖον. Diomedes Iliad, V, 376, dicitur ὑπέρθυμος. F. G. WELCKER.

P. 63, 31. τὸν δὲ τοῦ Τυδέως ἡ ἐλευθερία γράφει. respicitur fortasse oratio Diomedis ad Agamemnonem, Il. ι. 32. ss. Heroic. IV. 4. p. 701. de Diomede: μετρίως πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις εἶχε, καὶ ἐκόλαζε τὸ ἐξοιδεῖν τῆς οὐγῆς, ὑβρίζειν τε οὐ ξυνεχώρει τοῖς πλήθεσιν.

P. 63, 32. ἀπὸ τοῦ βλοσυροῦ. βλοσυροῦ. D.

P. 63, 53. καὶ τὸν Λοκρὸν ἀπὸ τοῦ ἑτοίμου. de Aiace Heroic. VIII. 1. p. 706. γοργὸν βλέπων καὶ ἀναγκαιτίζων τὴν κόμην, ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης ἑτοίμου. lb. XIX. 2. p. 730. μουσικὴν γὰρ ἱκανὴ πρᾶννεν τὸ ἑτοιμόν τε καὶ ὑπερανειστηκὸς τῆς γνώμης. Vit. Soph. II. 8. 3. p. 580. de Philagor; τὴν ὀφρὺν πικρὸς καὶ τὸ ὄμμα ἑτοιμός. De Diomede Philostr. Iun. I. p. 112, 3. ὁ δὲ τοῦ Τυδέως ξιμῶν μὲν, ἑτοιμός δὲ τὴν γνώμην, καὶ τὸ δραστήριον προτείνων. lb. IX. p. 123, 4. De duobus tyrannidis generibus agens Apollonius in Vit. VII. 14. p. 292. ἐόλκασι δ' αἱ μὲν τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοιμοῖς τῶν θηρῶν. quibus opponuntur τὰ μαλακώτερα et λήθαργα.

P. 64, 1. περιεστῶτες αὐτὸ. αὐτῷ. Paris. C.

P. 64, 4. σπερρίζονται ἐπὶ τῶν αἰχμῶν. ὑπὸ. Laud. — Ad proximum ἀπερεῖσαντες subaudi αἰχμαῖς.

P. 64, 6. μὴ ἀπὸ τῆς κόμης. γίνωσκε scil. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ εἶδους. Parenthesis τὴν ἀκολουθίαν sermonis interruptit. — οἶχεται γὰρ τοῦτο· τὴν κόμην, aut κόμην ἔχων scil. Heroic. XIX. 12. p. 739. de Graecia. Achillem lugentibus; ἐτάφη δὲ ἐκδηλότατα ἀνθρώπων — οὐδὲ κόμην. ἔτι μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα καλὸν ἡγοῦμεν. i. e. μετὰ τῆς θανάτου τοῦ Ἀχιλλεῖος. ut Schol. Monni de

hac breuiloquentia in Anim. ad. Anth. III. 5. p. 82. s. et ad *Achill. Tat.* p. 876.

P. 64, 9. θρηνεῖ δὲ προσκείμενος τοῖς στέροισι τοῦ Ἀντιλόχου. Π. Σ. 316. τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινού ἐξήρχε γόοιο, Χείρας ἐπ' ἀνδρογόνοὺς θέμενος στήθεσσι ἐταίρου. Patrocli sc. Supra II. 2. ὁ βρονχώμενος ἐπὶ τοῖς Πατρόκλου στέροισι.

P. 64, 11. ἐπαγγέλλεται αὐτῷ, αὐτῷ om. Flor. Paris. C. D. Fortasse recte.

P. 64, 13. ἀποτίσαι γὰρ καὶ τὸν Μέμνονα. recepi lectionem Paris. pro ἀποτίναι. ἀποκτείναι. Flor. Infinitivus pendet ab ἀπαγγέλλεται. Etiam hoc promittit fore, ut Memnon easdem poenas persolvat, quas Hector.

P. 64, 14. ὡς μὴ δὲ ταῦτα. μὴ δὲ. C. D. — ἔχοι. ἔχει, C. ^{οι}

P. 64, 15. ὁ δ' ἐν τῷ. ὅδ', vulgo.

P. 64, 17. καὶ σεσηρῶς ἐς τὸν Ἀχιλλέα. irrisuionis habet significationem. Barbarus ap. Philostr. Iun. II. p. 114, 2. σέσηρεν ἄγχιόν τι ὑπὲρ τῶν μελλόντων αὐτῷ δρᾶσθαι, Synes. Epist. C. p. 339. A. ἐδοξας οὖν σεσηρὸς ἦθας παρέχεσθαι καὶ εἰρωνείας ἀνάπλεων,

P. 64, 19. ἡβάσκει, μὲν ὑπὲρ πρὸσω. Wyttenbach. in Ep. cr. p. 266. comparat Homer. Il. ω. 347. d. Mercurio: κούρω αἰσυητῆρι τοικῶς, Πρωτῷ ὑπηνήτη, τοῦπερ χαρμεσιάτῃ ἦβη. Aristaeon. I. Ep. XI. p. 29. (54). οὗτος ἡμῖν εὐκαίος ἐρασιγῆς, ἡβάσκειν ἀμφὶ πρῶτῃν ὑπὲρ πρῶτῃν. Vid. supra ad I. 30. p. 48, 4.

P. 64, 19. κομᾷ δὲ ἐν ἡλιώσῃ κόμῃ, καὶ κοῦφος ἡ κνήμη. καὶ δὲ ἐν ἡλ. Paris. ubi καὶ a correctore superscriptum, aliēno loco; nam paulo post καὶ ibi omisum ante κοῦφος. — ἐν ἡλιώσῃ κόμῃ, Vid. ad Proem. p. 3, 26. Attigit haec Winckelm. in Opp. V. p. 179. not. 751. Boisson. ad Eunap. p. 185.

P. 64, 20. καὶ κοῦφος ἡ κνήμη. καὶ om. Flor. Paris. D.

P. 64, 21. σύμμετρον ἐς ῥαστώνην τοῦ δρόμου. pedum enim pernecitate praestabat Antilochus. Il. ψ. 756. ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός, Ἀντίλοχος: ὁ γὰρ αὐτὲ νέους ποδὶ πάντας ἐνίκει. Heroica p. 698. Antilochum Nestori similem fuisse narrant,δρομικώτερον δὲ, τὴν γενναίαν καὶ πτηνὴν τῷ πόδε, καὶ ταχὺν τὴν ἐν τοῖς ἄλλοις κίνησιν.

P. 64, 21. καὶ τὸ αἶμα δὲ οἷον ἐπ' ἐλέφαντι χρῶμα ἦν θη-
πεν, δὲ om. Flor. Par. C. D. respicitur Homer. Il. δ. 141 unde profecti etiam Lucian. Imagg. c. 6. T. VI. p. 10. Vid. ad Achill. Tat. p. 418. s. De Proserpina erubescēte Claudiam, XXXIII.

272. non sic decus ardet eburnum, *Lydia Sidonio quod femina tinxerit ostro.*

P. 64, 23. λεπτεσθύσης. λεπτεσθούσης. Flor. Par. C. D.

P. 64, 25. παιδρὸν τε καὶ μειδιῶν. παιδρὸν τι. Flor. Par. Mallem, παιδρὸν δὲ καὶ μ. ut haec opponantur verbis, κείτῃς οὐ κατηφές.

P. 64, 26. ἐπὶ τῷ τόν. τῷ om. C.

VIII.

M E L E S.

Et huius picturae argumentum ex integerrimis Graecae antiquitatis et poeticarum elegantiarum thesauris petitum. *Nais Nympha Cretheis Meletem amans* undas ex fluvio manu haustas bibit, murmurantem, quasi loquela praeditum, alloquitur, lacrymas fundit. Sic Iphimedeia, Alceidum mater, Neptunum deperiens, litus assidue frequentat, fluctusque manibus suis in sinum ingerit quo pectoris ardorem mitiget vel amato misceatur. *Apollod. I, 7, 3.* Quam *Dio*, a Iacobsio citatus, cum Cretheide confundere videtur, cum *virginem* quotidie ad *fluvium* accessisse et aquam ulnis in sinum intulisse narret. Flumen, cuius cursus est brevissimus, a fonte ad exitum in tabula cernitur. Ad illum simul *Meles dasmon* pictus est; choream agunt *Musae*, Parcarum quodammodo officio fungentes (unde improprie, *Κλώθειν τῷ Ὀμήρῳ γένειν* dicuntur p. 66, 28); nam ex hoc amore nascitur *Homerus*. De Musarum ac Parcarum consortio dixi in *Append. ad Zoegae Commentationes* p. 360 et *Zeitschrift* T. I. p. 250: Vnum addere licebit. In *Pelei* nuptiis apud *Euripidem* canunt *Musae*, apud *Catullum* *Parcae*. Sed quo magis palam fieret ad *Cretheidis* amorem tectius iudicatum eiusque fructum, *Homerum*, spectare *Musas* exsultantes, aliud artificium adhibitum est, *Neptunius* ille *thalamus*, de quo sermo fuit ad I, 8. *Thalamum* hunc non *Rhetoris* phantasma esse, sed *pictura* expressum, singula fere in huius partis expositione ostendunt. *Numen*, quod *Cretheis* amat, aqua est, ὕδωρ οὖρος, unde illa videri possit somnolis pasci. At *fluvius*, ipsa *inscia*, nec ab ea visus, redamans eam, *thalamum* tollit, structum ex unda tenaciter suspensa, convexa atque solis radios in varios colores infractos remittente (cui illa animum non intendit.) *Cilix* virgo *fluvium* *Cydnium* amans in fontem mutata cum eo miscetur, secundum *Parthenium* supra ad p. 40, 2. a Iacobsio allatum. In *Archelai* apothecae *Homeri* qui sculptus est *mons* cum specu *rupes* et.

specus ad Meletis ripam post vicum Byrnabad Homeri nomine hodie insignitas ad vivum reddere dicitur; v. *Bartholdy, Reise nach Griechenland* p. 185, 'De Homérico antro prope Smyrnam v. etiam *Ch. Tricon in Millini Magazin Encyclop.* 1813. T. V. p. 1 — 38.

Meles, figura principalis (τὸ χάριεν τῆς γραφῆς), sub ephebi specie pictus est, in croco ac loto cubans, hyacintho, veris et iuventutis symbolo, ornatus, numine, quod ex oculis adparet, afflatus, quippe ex quo nasci debebat summus poeta; venustus et mollis, ἄβρός, fere ut Cassandra c. X, p. 70, 29. dicitur ἄβρως τε καὶ ἐνθέως ἔχουσα. Is vero fonti, non nimis rapide, sed leniter fluenti, manum subdit, ut aqua per digitos aequabiliter et sine fragore manans orationis Homericæ lenem et legitimum per dactylos lapsum portenderet. Iuvenili specie, quæ in Fluvii minus quam senilis frequens est, ficti sunt Ilissus, Phidæaco opere inelytus, Inopus, cuius simulacrum mntilum Delo nuper in Galliam transvectum est, *Antiqu. du Musée Royal* n. 78, Eridanus in plerisque anaglyphis Phaethontis lapsum continentibus, Acragas et Hypsas, Acis, Polyphemi amasius, Eutychidis etiam, ut videtur, Eurotus, in quo artem ipso amne liquidiores plurimi dixere, *Plin. XXXIV*, 19, 16; epigrammatistae puta, ut *Philippus, Anthol. Palat.* p. 475. De fluviorum signis cf. *Facius, Collectaneen zur Alterthumskunde* p. 186 s. *Cretheis* Ionico habitu cultuque est, et credemno purpureo ornata, qualia Nereides et 'Naiades (cum pluribus aliis) gestare solent; quod cum respectu ad Leucotheam dici Viscontius et Zoega crediderunt, *Anagl. tab.* 41. not. 9*; sed frustra, ut mihi videtur. F. G. WELCKER.

P. 64, 31. τὸ μὲν τοῦ Ἐνιπέως. locus *Homeri* est Od. XI. 234. s. Cf. *Lucian*, Dial. Mar. XIII, Ad hanc fabulam respexit Noster in Epist. XLII, p. 932. verbis vix integris: ἡ δὲ Τυρὼ τῷ Ἐνιπεῖ ἐπενήξατο, καὶ ἀγρεύοντι ἐπὶ θύλατταν συνήγαγεν.

P. 64, 32. λέγει δὲ καὶ ἀπάτην τὴν ἐκ Προσευδῶνος. καὶ et τὴν om. Flor. Paris.

P. 65, 1. καὶ τὸ ἄνθος τοῦ πύματος, ὅφ' ᾧ ἡ εὐνή. Od. l. c. 244. πορφύρεον δ' ἄρα πῦμα Λαερτιάδῃ, οὐρεῖ ἴσον, Κυρτωθέν· κρύψεαι τε θεῶν θνητὴν τε γυναῖκα, unde *Lucianus* proficit l. c. cf. supra 1. 8. p. 15, 24. unde apparet ἄνθος h. l. splendidum esse colorem et purpureum. Vid. *Boisson*, ad Heroic. p. 382.

P. 65, 4. ὁ δ' ἐφάβην ἔοικε. ὅδ' vulgo. Monuit *Olearius*, fluvium Meletem in numis Smyrnacorum et Amastrianorum representari barbato; verum alii amnes passim forma iuvenili conspiciuntur. *Aelian.* V. H. II. 33. Ἀραμαντινοὶ δὲ τὸν Ἐπώκυμον κτὲς πόλεως

ποταμὸν παιδί ὥρατον εἰκάσαντες, θύουσιν. Plura commemoravit Welckerus.

P. 65, 6. ἐκτὶ ἐκβάλλων. restitui lectionem editt. vett. et Hibrorum mss. pro ἐμβάλλων, quod cum Mor. dedit Olear. Ap. Diod. Sic. II. 48. p. 160. ἐκβαλλόντων δ' εἰς αὐτὴν ποταμῶν μεγάλων. Cod. Mutin. ἐμβαλλόντων. Polyb. III. 47. 2. de Rhodano: ῥεῖ δὲ πρὸς τὰς χειμερινὰς δύσεις, ἐκβάλλει δ' εἰς τὸ Σαρδῶν πέλαγος. lb. IV. 39. 2. εἰς δὲ τὰ προειρημένα κοιλώματα πολλῶν μὲν καὶ μεγάλων ποταμῶν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐκβαλλόντων. Convenit cum Nostro elegans Meletis descriptio ap. Himer. Ecl. XIII. 31. p. 234. ἀνίσχειν μὲν ἐκ προαστείων τῆς Σμύρνης — παραμείψας δὲ τὰς ἐκατέρωθεν ὄχθας, κυπαρίττω κομώσας καὶ δόνακι, τῇ πλησίον θαλάττῃ κοινοῦται τὸ ρεῦμα. Cf. Aristid. Or. Smyrn. T. I. p. 233. (407.) et in προσφών. Σμυρν. p. 273. (478.) καὶ μὴν οὐδὲ πλάνης γε ὁ Μέλης, οὐθ' οἷος ἀποφοιτᾷν· ἀλλ' εἰσικεν ἑραστῇ τινι τῆς πόλεως, οὐ τολμῶντι μακροτέραν ἀπογίνεσθαι, ἅτε, οἶμαι, ἄσβεστον μὲν αὐτῆς τὸν ἔρωτα, ἄσβεστον δὲ τὴν φυλακὴν ἔχων. ὥστε αὐτόθεν ὀρμηθεῖς, αὐτοῦ καὶ παύεται.

P. 65, 7. καὶ λαμβάνεται τοῦ ὕδατος. Dio Chrys. Or. XXXII. p. 692. πάλιν δὲ ἑτέραν παρθένον ποταμοῦ τινος ἑραστειῖσαν, ὁσημέραι φοιτᾷ ἐπὶ τὸ ρεῦμα, καὶ τὸν τε ἀφρόν ἐντιθεσθαι ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τὸ ὕδωρ ὑποδέχεσθαι τοῖς κόλποις.

P. 65, 12. ἐν κρόκῳ καὶ λωτῷ κείμενος. fere ut Iupiter in Π. ξ. 348. cui tellus ediderat λωτόν θ' ἐράσηντα, ἰδὲ κρόκον, ἥδ' ὑάκινθον. unde Plin. H. N. XXI. 17. de croco: iuxta semitas ac fontes laetissimum. Troianis temporibus iam erat honos ei. Hos certe flores Homerus tres laudat, loton, crocum. hyacinthum Noster Epist. XXXII. p. 927. καὶ τῷ Διὶ, ὅτε ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ Ἰδῇ τῷ ὄρει, ἄνθη ἣ γῆ ἀνῆκε, λωτόν τε καὶ ὑάκινθον, καὶ κρόκον. ubi in proximis verba οἱ δὲ ἐδέοντο καὶ καθεύδειν (sic Par. 1696.) ad Achaeos referenda, perperam mutata sunt ab Oleario.

P. 65, 16. ἀνασκοπεῖν τι τῶν ποιητικῶν. revocavi lectionem editt. vett. et Cod. Flor. Par. C. D. Laud. et marg. Morell. pro ἀναπολεῖν, quae est Mor. et Olear. lectio; et ipsa elegans, modo fontem teneremus, unde profluxit. Illustratum verbum ad Hesych. ἀνεπόλησα. T. I. p. 366. 23. a Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 60. et nuper a Stallbaumio ad Phileb. c. 67. p. 98. Theophyl. Simoc. ἀπορ. φυσ. p. 26. ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ποῦ ἐστάναι δοκῶ, καὶ τὸ Θεαγένο.us ἀναπολεῖν πῶς συμπόσιον. Apud Himer. Or. VIII. 1. p. 542. fortasse nihil excidit, sed scriben-

dum: 'Οδυσεύα παρ' Ὀμήρῳ πατρίδα ἀναπολῶντα (ποθοῦντα. vulgo) καὶ τῶν οἰκείων τὴν μνήμην.

P. 65, 19. ἀλλὰ τὴν γῆν ἄκροις τοῖς δακτύλοις διαμῶμενος. τοῖς om. Paris. ἄκραν τοῖς δ. Flor. Ducta haec ex Eurip. Bacch. 665. ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα, Γάλακτος ἔσμοὺς εἶχον. unde Dio Chrys. Or. XXXII. p. 682. πλὴν οὐκ αὐτόματος ὑμῖν ἀναβλύζει διψήσασιν ὁ οἶνος — οὐδὲ γάλα καὶ μέλι δύνασθε εὐχερῶς οὕτως ἔχειν, ἄκροις δακτύλοις διαμῶντες χθόνα. ut emendavit Hemsterh. ad Hesychi in διαμῶμενοι. pro διασμῶντες. Heliodor. II. 6. p. 59. πίδακά τινα διαμῶμενος. vulgo διασμῶμενος. et sic etiam alibi.

P. 65, 19. In digitis aliud dicterium rei magis accommodatum facere debuerat rhetor. Nam quod Euripidis versum, a Iacobsio investigatum imitatur, picturae contrarium est; si quidem Meletis aqua non eo modo scaturit ac labitur, quo Baccharum terram radentium digitos lac sequitur. Interpretes Vimariensis eleganter quidem, neque tamen vere p. 100: *Indem er mit seiner Hand über die Oberfläche der Erde hinfährt, lässt er das sanftquellenende Wasser durch die Finger rauschen, als ein Wasser, geschickt Liebesträume zu wecken. Aber kein Traum ist's, Critheis! denn deine stillen Wünsche sind nicht vergebens.* u. s. w. F. G. WELCKER.

P. 65, 21. ἀποφῆτι βλύζοντι. βλῆζοντι. C. de eodem flumine Aristides l. c. πρὸς δὲ ταῖς ἐκβολαῖς βέβρυχε μὲν ἥμισυ· ὁ δὲ τὸ ῥόδιον (Fort. τὸ δὲ ῥόδιον) ἐπιλευίνων, ἀποφῆτι καταμύγνυται. nec aliter Himerius l. c. οὐ γὰρ ἡχοῦντος ἀκούση, οὐδὲ δόξειεν ἂν σοι τὸ ὕδωρ φέρεσθαι, ἀλλ' ὥςπερ τις ἐραστὴς παιδικῶν συνουσίαν κλέψαι βουλόμενος, λάθρα τῇ θαλάττῃ κινῶται.

P. 65, 22. καὶ παρακάθηται ὀνείρατι, ὥς φασιν. fluminibus Critheis adhaerens, eumque frequentans semper, somnio videtur indulgere et phantasmati, amoris fructum exspectans ab amne, qui vulgi oculis nihil nisi mera aqua esse videtur.

P. 65, 24. οὐδὲ ἐς ὕδωρ τὸν ἔρωτα τοῦτον γράφεις. argute orator h. l. usus est paroemia vulgo usurpata περὶ τῶν μάτην ποιοῦντων. quam illustravit Henschk. Anal. cr. in Anth. Gr. p. 62. s.

P. 65, 27. ὕφ' ᾧ. ὦν. C. D.

P. 65, 28. λεπτὴ αὔρα. αὔρα. Vulgo.

lb. Quod sophista puero explicat, quomodo miraculum thalami per auram, aquam subeuntem et suscitantem efficiatur, languet. Ingeniosius est, quod magnam solis ab undis expansis refulgentis vim eo significat quod puer, quasi stupefactus magistrum apprehendit seque in eum acclinat. Similia occurrunt

in Dantis Divina Comoedia. F. A. WELCKER. Quod puer rhetorem manu apprehendit, id ad sequentia retulerim equidem, puero Critheidem sibi describi cupiente.

P. 65, 30. περιεχέει· περιηγέει. Paris.

P. 65, 31. προσβάλλει· προβάλλει. C.

P. 65, 35. όταν ἐναλύη αὐτῇ ὁ λόγος· αὐτὰς. C. D. αὐτοῖς. Flor. Paris. ἐναλύειν morandi significatione supra I. 10. p. 19, 4. ἡ κόμη ἐναλύουσα τῷ μετώπῳ. ubi vid. not.

P. 65, 37. καὶ μῦθα Ἴωνικόν. Nota Ionum ἀβρότης, non in vestitu tantum cultuque, sed in toto, ut videtur, corporis habitu conspicua. In laude hoc ponit Dio Chrys. Or. XXXVI. p. 77. de Callistrato quodam: πάνυ καλὸς καὶ μέγας, πολὺ ἔχων Ἴωνικόν τοῦ εἶδους. Ibi in proximis: διὰ ταῦτα δὴ ταῦτα εὐδοκίμει παρὰ τοῖς πολλοῖς. non πολὺ εὐδοκίμει legendum cum Ritschio, sed διὰ ταῦτα δὴ πάντα εὐδοκίμει.

P. 65, 37. αἰδώς δὲ τῷ εἶδει ἐπιτρέπεται ut II. 9. p. 68, 29. τὸ δὲ ἐν τῇ παρειᾷ ξρευδος οὐδὲ ἀποθνήσκουσαν διαφεύγει, χορηγοὶ δὲ αὐτοῦ ἥ τε ὥρα καὶ ἡ αἰδώς. Lycophronid. ap. Athen. XIII. p. 564. B. πρόσωπον — κόσμιον πεφύκει. Ἡ γὰρ αἰδώς ἄνθος ἐπισπείρει. Chaeremon. Ibi p. 608. D. αἰδώς δ' ἐπερρύθμιζεν ἡπιώτατον Ἐρύθημα.

P. 65, 4. δῶρον Νηρηΐδος ἢ Ναΐδος. coniuncta maris et fluminis numina ob maris vicinitatem, ut ap. Aristid. in Σμυρν. πολιτ. T. I. p. 233. (407). Ὁ δὲ δὴ προπύλαιος τῇ πόλει, Μέλῃς ὁ ἐπώνυμος Νυμφῶν (a quo nymphae Meletides appellantur) διαφυγὴν ἐκ πηγῶν εἰς θάλατταν ποιεῖ, αὐταῖς τε εἶναι λουτρον ὅντιν (bene habet), καὶ Νηρηΐδας παρὰ Νηρέως δέξασθαι δι' ὀλίγου.

P. 66, 5. εἰκὸς γάρ. Ex hoc etiam loco disci potest, 'quam caute saepe apud Nostrum a rebus pictis non pictae discernendae sint. Quod enim addit: εἰκὸς γὰρ συγχορεύειν τὰς θεὰς ἐπὶ τῷ Μέλῃτι, pertinet ad ipsius commentum de credemq Nereidum dono, non ad picturam. F. G. WELCKER.

P. 66, 8. ὥς μηδὲ μὴ δὲ. C. D.

P. 66, 10. ὄρμοι γάρ. ὄρμοι δὲ. Flor. Vid. supra ad V. p. 59, 28. — αἰγαὶ λίθων. Liban. Or. Antioch. T. I. p. 339, 10. λίθων αἰγαῖς καὶ κίωνων χροιαῖς καὶ γραφῆς αἰγλή — ὀφθαλμὸν ἐπιστρέφον. Isidor. Pelus. V. Epist. XXV. p. 560. C. οὐχ ὑφάσματος ἀλουργές ἄνθος, οὐδὲ λίθων ποικίλων αἰγὰς πρὸς χρυσὸν κερασθείσας, κόσμον γυναικὸς εἶναι νομιστέον.

P. 66, 11. καὶ περιδέραια. περιδέρραια. Flor. Vid. ad Achill. Tat. p. 519. Bast. ad Aristaeon. p. 223.

P. 66, 12. οὐκ ἀηδῶς προσανθοῦσι. vulgo ἀειδῶς. nostrum

est in Flor. Paris. C. D. ut legendum esse vidit *Hamacker*. Lectt. Phil. p. 38.

P. 66, 15. τὰς μὲν γὰρ ἐλέγχουσι. diu est quod sic emendavi pro τὰ μὲν, et confirmavit correctionem Paris. Nec aliter legit *Isid. Pelus.* V. Ep. CC. p. 619. qui totum locum exscripsit: ὅτι ὁμοὶ καὶ αὐγαὶ λῥων καὶ περιδέρβαια καὶ ταῖς δυσειδέσι καὶ ταῖς ἄγαν ὠραταῖς ἀντιπράττουσι· τὰς μὲν γὰρ ἐλέγχουσι, τῶν δὲ ἀπάγουσι. τὰς μὲν refertur ad deformes, quarum deformitatem quæsitus cultus magis ostendit; τῶν δὲ ad formosas, a quibus contemplandis et admirandis ille abducit.

P. 66, 18. ὡς διὰ λευκῆς τῆς ἐσθῆτος λευκότερα ὑποφάνεται. λευκότερα. Mor. Olear. λευκότερα. Ald 1. 2. Iunt. 1. 2. Flor. Ad rem cf. not. in *Achill. Tat.* p. 403.

P. 66, 22. Ἀθηναῖοι. Ἀθηναίους. Paris. ex corr.

P. 66, 23. Μοῦσαι ἡγοῦνται τοῦ ναυτικοῦ, ἐν εἶδει μελιτῶν. *Himer.* Or. X. 1. p. 562. Ἴωνες οἱ ξένοι, γένος Ἀττικόν — Μελίττα γὰρ ἀπιοῦσιν αὐτοῖς ἐπ' Ἴωνταν ἡγήσατο. ubi vid. *Wernsdorf*. Ad hanc historiam pertinere videtur alius eiusdem oratoris locus mutilus Or. XXVIII. 7. p. 848. ubi fuisse videtur: ἡγήσεται δὲ τῆς ἀποικίας ὑμῖν οὐ σμῆνῃ μελισσῶν. „Apes coloniarum et omnino advenarum praenuntias a tota antiquitate habitas esse, tum proverbialis versus docet ap. *Phot.* Lex. p. 373. σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξείνον δὲ μέλισσα, tum ex iis perspicue intelligitur, quae leguntur ap. *Plutarch.* Vit. Brut. e. 39. *Virgil.* Aen. VII. 64. *Plin.* H. N. XI. 17. et alios.“ Verba sunt *Meinekii* ad *Euphor.* p. 95. Adde *Crenzer.* Symb. II. p. 183. s. *Welck.* ad C. XII.

P. 66, 25. ὡς Κηφισοῦ. Κηφισοῦ. Flor. Paris. Vid. ad Anth. Pal. p. 886. Verior videtur scriptura cum simplici sibilante.

P. 66, 26. καὶ χορευούσαις ποτὲ. novissimam vocem restitui, quam unius Cod. Laud. auctoritate delevit *Olear.* Nec apparet, cur delenda sit. Non enim agitur his verbis de Musis in tabula picta saltantibus — illae enim circa futuros Homeri natales occupatae — sed quum verisimile sit, deas illas ad Meletis ripas interdum choreas instituisse, dicit, fore aliquando, ut Musae in his regionibus saltantes reperiantur.

P. 66, 27. νυνὶ δὲ γένεσιν τῷ Ὀμήρῳ αἱ Μοῦσαι κλώθουσι, Μοῖραις δοκοῦν. Ioniae laudem celebrans *Himerius* Or. XI. 2. p. 576. ἐκτὶ, inquit, καὶ ποταμοὶ ποιητὰς γεννῆσαι λέγονται, καὶ τὴν Ὀμήρου φύσιν Μέλητι πάντες χαρίζονται. Partibus insignium hominum adesse solent Parcae, ut *Iam* ap. *Pindar.* Ol. VI. 70. τῇ μὲν (Evadne) ὁ χρυσοκόμας πρᾶϋμητίν τ' Ἐλευθῶ συμπαρεστασέν τε Μοῖρας. ubi vid. *Boeckh.* T. II. 2. p. 157. Par-

carum autem decreta alii dii exsequuntur. Ap. Nostrium Heroic. p. 731. quum Achilles poeticam facultatem sibi expetivisset, Caliope negat, mihi, dicens, et Minervae placet, εἶναι σε καὶ δεινὸν ἐν στρατοπέδοις, Μοῖραι δὲ οὕτω κελεύουσιν. ubi habes Musam Parcis auscultantem ut in nostro loco. Ibid. p. 732. Thetis Achillem διεπόρθμευσεν ἐς τὴν Φθίαν, διὰ τὰ ἐπ' αὐτῷ κεκλωσμένα. Iunguntur Musae cum Parcis Ibid. XVIII. 4. p. 728. ubi Proteus narratur patriam poetae scire, sed prodere nolle: οὐτ' ἂν ταῖς Μοῖραις, οὐτ' αὖ ταῖς Μούσαις φίλα γε ἔφη αὐτὸν πρᾶττειν, εἰ τοῦτ' ἐκφέροι. Loco Parcarum Noster Musas nascituro puero apposuit, poetae scilicet futuro; fere ut Statius Silv. V. 3. in Patris Epicedio v. 121. *Protenus exorto dextrum risere sorores Aonides*. Vid. *Interpp. Horat.* IV. 3. 1. et quod Parcis est proprium, τὸ κλάθειν, non sine arguto acumine tribuit deabus, Parcarum decreta exsequentibus. Erat quum existimarem Μοῖσας et Μοῖρας in nostro loco sedes suas inter se permutavisse; sed frustra.

P. 66, 29. καὶ δώσει διὰ τοῦ παιδὸς κ. τ. λ. alios quoque fluvios Meles per filium suum illustrabit. — *Τιταρήσιω*. sic dedi cum Flor. pro *Τιταρήσω*. *Il.* β. 751. οἱ τ' ἄμφ' ἡμερτὸν *Τιταρήσιον* ἔργ' ἐνέμουντο. Ὅς δ' ἐς *Πηγεῖον* προΐει καλὴρῆσον ὕδωρ, Οὐδ' ὄγε *Πηγεῖω* συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. Sic etiam infra XIV. p. 74, 23. et ap. *Strabon.* IX. p. 441. T. III. p. 654. *Aristides* de *Puteo Aesculap.* T. I. p. 255. (443). Ὅμηρος μὲν γὰρ ἔφη τὸν *Τιταρήσιον* ἐπιρρῆειν ἐπὶ τοῦ *Πηγεῖου*, ὥσπερ ἄνδρα ἐπινηχόμενον, ὑπὸ κουφότητος τοῦ ὕδατος, τὸ δέ μοι δοκεῖν, εἰ ἐπιρρῆψαις αὐτῷ ὕδωρ ἔτερον, ἀντάνεισιν εἰς τὸ ἄνω. τὸ δὲ δύεται ὥσπερ οἱ φαλλοὶ νεύοντες εἰς μυχὸν ἐκ τοῦ μετεώρου. ubi legendum: ὥσπερ οἱ σφαλλοί. ut disci, aut massae plumbeae. *Hesych.* σφαλλός. ἔστι γὰρ ξύλον ποδῶν δεσμωτήριον. οἱ δὲ κόρμον ἢ δίσκον. ἄλλοι δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδινον, ἔχον κρίκον. *Titaresus* vocatur amnis ap. *Lucan.* VI. 376. *Solus* in alterius nomen quum venerit undae, *Defendit Titaresus aquas*, lapsusque superne *Gurgite Penei* pro siccis utitur arvis.

P. 66, 30. Ἐνιπέδ δὲ θείω. ἐνιπεί. Flor. Locus *Homeri* est Od. λ. 237. Ἀξίω κάλλιστον ὕδωρ tribuitur *Il.* β. 850. Ἀξίω, τῷ νῦν *Βαρδαρίω*. Schol. ad h. l. Ἀξιδός non Ἀξιδος mallet *Boisson.* ad *Planud.* *Metamorph.* III. 606. p. 127.

P. 66, 32. Ἐάνθω τὸ ἐκ Διός. Cf. *Il.* ξ. 434. φ. 2. ω. 693. Ex Oceano autem omnes fluvios originem ducere dicitur *Il.* O. 195. α.

IX.

P A N T H I A.

Panthia, super cadaver *Abradatae* humi in armis porrecti, etuore conspersi, ense pectori infigit, formositatē non temerata luctu; quamvis eius vestigia in niveo collo plancibus lacerato apparent, laeto potius ore, quod recuperatum it maritum. Nobilem historiam insignem artificem (γράφειν ἱκανώτατον) pinxisse ait Philostratus, quod ex reliquarum tabularum virtutibus aestimemus oportet; unde mirum non est, quod in *Panthiae* pulchritudine declaranda diutius immoratur. Illud maxime observa, quod nigris eius oculis altam mentem et summa animi bona inhabitare dicit. Ceterum figuram paullulum inclinatam fuisse conicio, vultu tamen erecto; labia illa mariti iacentis ori admoveere non potuit, dum ense pectus feriebat; neque tunc scriptor oris, nasi et oculorum venustatem mirari potuisset (p. 68, 10. 52.). Scena tragici casus quo minus spectatorem lateret, adiecta est, ut in sexcentis monumentis antiquis, provincia personata, *Lydia* igitur, et quidem aureo amiculo (ut Theba χρυσοχίτων ap. *Pindarum* fr. 207. ed. Boeckh.), respectu ad Pactolum habito, et aliis fortasse symbolis insignita. Quod si hanc figuram humi fingimus recubare, quod provinciarum et terrae imaginibus non est incongruens, non sane ineptum dici poterit, cum praeterea spatia vacua in eiusmodi pictura solis paucisque figuris humanis constante non placerent, quod sanguis ex *Panthiae* vulnere in patriae terrae sinum defluit.

In tam simplici picturae descriptionem, Philostrati fortasse culpa, factum est, *Heynius* ut aliquot errores irreperere passus sit. Arma enim non in solo circumiacent, sed cadaveri sunt ἐντάφια, i. e. pro veste, qua mortui ornari solebant; inferias intellexerat *Olearius*, ut c. XXX. p. 100. 1. Neque urbs capta et incensa cum mulieribus captivis in prospectu erat; sed diserte haec omnia ait Rhetor et rogam Croesi, quem ne Xenophon quidem memoraverit (cum haec in tabula non exstent), mittere se et unice considerare *Abradaten* et immorituram ei *Panthiam*, ἐπειδὴ ταῦτα ἡ γράφη βούλεται. Haud magis munera adierant a *Cyro* ad sepulcri honorem missa; sed horum scriptor mentionem infert, ut tropum illum eis applicet, quo *Panthia inferias* se ipsam marito dare dicitur, cum nondum, quae fas essent, habere arbitrata, nisi et se haberet, p. 100, 12. *Cyrus Abradatae* tumulo dona advehens ut pingatur, ante omnia tumulus vel rogam saltem adesse debet: ad id autem, quod nunc pictura celebratur, actionis momentum, ista

non pertinent. Sensus foret manifestus si pro praesenti positum esset ἀπάξει. Denique Amoris etiam persona non appicta, sed vis eius ipso Panthiae facinore, ἐν ἱστορίᾳ τοῦ ἔργου, expressa fuisse videtur, sicuti „socius eius Cupido“ in oculis amantis Panthiae situs erat. Auroram, Solem, Noctem Sophistam ad partes vocare vidimus I, 7. ad obscuritatem imminentem significandam. Locutione autem ista obiter ille fortasse voluit admonere, in talibus fere pictores Amoris personam adhibere solere, quocum Ἰμερος etiam saepe iungatur; de quo v. *Fischerus* ad *Anacr.* 51. De Amore tamen non constat *), cum Lydia, ad quam transit oratio, picta sit certo, et cum iterata verba γέγραπται καὶ eundem exprimiendi modum prodere videantur. Sed placuit Rhetori talis ambiguitas, pravum illud descriptionis genus, in quo quae maxime diversa sunt, res verae et allegoricae, fere ut colores in se invicem vergentes, ut nunc hic, nunc alius superior sit, miscentur; quod vidimus etiam in Speculis, pratis, et Naiadibus c. VII. F. G. WELCKER.

P. 67, 1. Πανθία ἡ καλὴ. Sunt haec omnia in Cyropaed. V. 1. 4. et 6. et de Araspe ab honestissima muliere spreto VI. 1. 52. ss. Eandem historiam versibus persecutus erat *Soterichus*. Vid. *Suid.* Σωτήριχος. et *Celer* quidam sophista in oratione. Noster Vit. Soph. I. 22. 3. p. 524. Illustris merito historia, quare *Plutarch.* T. II. p. 1093. B. τίς δ' ἂν ἡσθελὴ συναναπαυσάμενος τῇ καλλίστῃ γυναικὶ μᾶλλον, ἢ προσαγρυπνήσας οἷς γέγραφε περὶ Πανθείας Ξενοφῶν, ἢ περὶ Τιμοκλείας Ἀριστοβούλος, ἢ Θήρης Θεόπομπος. ubi proxima: ἀλλὰ ταῦτα τῆς ψυχῆς. Ἐξωδοῦσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τῶν μαθημάτων. sic videntur legenda: ἀλλὰ καὶ ταύτας τῆς ψυχῆς ἐξωδοῦσιν οἷδε (Epicurei) καὶ τὰς ἀπὸ τ. μ. Cf. *Lucian.* Imagg. c. 10. T. VI. p. 13. ubi, ni fallor, scribendum: ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. Οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντος τὴν (vulgo τινὰ) σώφρονα καὶ καλὴν γυναῖκα. Nomen mulieris apud alios scribitur Πάνθεια.

P. 67, 3. καὶ Ἀβραδάτῃ ἐβούλετο κοινὴν γῆν σπάσασθαι. diversa est dictio in Vit. Apillon. II. 37. p. 89. de Amphiarao, δὲν ἐπισπάσατο ἡ γῆ ζῶντα. et Ib. VIII. 19. p. 363. de antro Trophonii, ἡ δὲ κάθοδος, οἷα ἐνιζήσαντα ἐπισπάσασθαι. Propius ad Nostrum accedit *Antiphil.* in Anth. Pal. IX. 86. ubi mus ostrea

*) Acutissima est Iacobsii nostri interpretatio; sed haesito ob id quod maius aliquid in hac re esse videtur Amor quam ἵστωρ, et quod Ἱστορία hoc sensu non obvium est artis aut muneris vocabulum.

captus, αὐτόφορον τύμβου ἐπεσπάσατο. quamquam hoc ad muris conatum ostreae deglutiendae referri possit. Quum Noster respiciat *Xenoph.* Cyrop. VI. 4. 6. ubi Panthia: ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φίλιν, ἢ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι ἂν μετὰ σοῦ — κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι μᾶλλον ἢ ζῆν μετ' αἰσχυνομένου αἰσχυνομένη. *Hemsterh.* ad *Hesych.* T. I. p. 1352. ἐπιέσασθαι 'ap. Nostrum ex *Xenophonte*, ap. *Xenophontem* autem ex Nostro κοινὴν γῆν legendum existimavit. Elegans correctio, et si quid mutandum, praeferenda illa coniecturae *Salmasii* ἀσπάσασθαι. *Pindar.* Nem. XI. 20. θνατὰ μεμνᾶσθω περιστέλλον μῆλη, Καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσόμενος. *Leonid.* Auth. Pal. VII. 283. Ἰῖδαο κακὴν ἐπιειμένος ἀγλύν. *Hegesipp.* lb. VII. 446. Ἑρμιονεὺς ὁ ξείνος, ἐν ἁλλοδαπῶν δὲ τέθλαπται, Ζωῖλος, Ἀργεῖαν γαῖαν ἐπισσάμενος. *Leonid.* lb. VII. 480. τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα. Fortasse etiam *Chaeremon.* lb. VII. 720.

P. 67, 4. ὅποια δὲ ἡ κόμη. ὅποια. C. Notandus in proximis usus verbi περιλαῆσαι, quem attingit *Abresch.* ad *Cattier.* *Gaz.* p. 86.

P. 67, 9. αὐτῇ μὲν τῇ Πανθίᾳ. τῇ. om. Flor. Par. — γράφει. γράφῃ. C.

P. 67, 11. ὅποιαν τῇ ψυχῇ ἐτεκμήρατο. τὴν ψυχὴν. Flor. *Olearius* τῇ ψυχῇ ad Panthiae refert animum et indolem, ex qua, a *Xenophonte* egregie descripta, pictor formam corporis et habitum quasi suspicando finxerit. Sic dicitur τεκμαίρεσθαι τῇ ἐσθῇ, ἐκ τῶν ὀνύχων, et similia. Potest tamen etiam τῇ ψυχῇ referri ad pictoris mentem, ut τεκμαίρεσθαι τῇ ψυχῇ dictum sit pro ἀνατυλοῦσθαι et ἀναπλάττειν. Sic *Vigenerius*: il la pourtraicte ici telle qu'il l'a imaginée dans son esprit.

P. 67, 13. Πέρσαις ταῦτα ἀφῶμεν ἄγειν τε καὶ αἰρεῖν. φέρειν volebant *Gruterus* et *Salmasius*, assentiente *Oleario*. At αἰρεῖν bene dictum pro πορθεῖν, aut χειροῦσθαι. Vid. *Steph.* Thes. Gr. L. Valpy p. 1563. C. D. Cf. *Soph.* Trach. 244. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 778. Caeterum noli cum *Oleario* existimare, *Lydiae* devastationem, captivas mulieres et quae sunt alia huius generis in tabula nostra fuisse exhibita. *Philostratus* se ea dicit praetermittere, quae *Xenophon* in illa parte historiae suae commemoraverit.

P. 67, 14. καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ οὐχὶ αὐτῷ Δεοφῶντι, Οὐχουν οἶδεν αὐτόν, ἢ ἐυγχαρεῖ τῷ Κύρῳ. postrema verba referenda esse ad pictorem, *Olearius* monuit. Hic *Croesus*, quem *Xenophon* non, ut alii, ad rogum damnavit, non magis representaverat, quam reliquam belli cladem, de qua modo

diximus. Durior ellipsis in verbis ἐπ' ὃν ἡ πυρὰ κ. τ. λ. ferenda tamen; in proximis autem mallet sane: ἢ οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἢ ξυγχ. τῷ Κύρῳ. Quod ad Croesum attinet, cuius ad ignem condemnatio ne apud Xenophontem quidem habetur, eum pictor aut non novit, aut, Cyro eum condonavit i. e. in Cyri honorem saevi illius supplicii significationem omisit.

P. 67, 19. τὸ δράμα. δράμα. C. D.

P. 67, 20. τὸν κόσμιον ἢ γυνὴ τὸν λαυτῆς ὅπλα αὐτῷ ἐποίητο. Vid. Xenoph. Cyrop. VI. 4. 2, 3. ubi verissime Schaeferus: ἐπεὶ δὲ ἐμελλε τὸν λινοῦν θώρακα — ἐνδύεσθαι, προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν, καὶ χρυσοῦν κράνος. quam correctionem firmant proxima ap. nostrum l. 30. ὁ δὲ (λόφος) ἄρα χρυσοῦ τοῦ κράνους ἀνέστηκεν ὑακίνθινος.

P. 67, 22. ἐπὶ τετραρῥύμου ἄρματος. τετραρῥύμου. Flor. Ap. Xenoph. Cyrop. VI. 4. 2. τὸ τετράρῥυμον ἄρμα. Cod. Victor. Mon. τετράρῥυμον. Vid. L. 17. p. 29, 6.

P. 67, 23. νέος ἐτι ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ. Vid. supra ad VII. p. 64, 19. Aristaeus. II. 19, p. 102 (185.) σὲ γάρ τις νέος καταβόστρυχος ἐτι ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ πάλαι ποθεῖ.

P. 67, 24. ὁπότε καὶ οἱ ποιηταὶ τὰ δένδρα τὰ νέα ἐλεεῖν ἡγοῦνται. Sic Olear. ait se correxisse ex Cod. Laud. pro ἐλεεῖν, quod esset in editis. Verum ille non nisi Morell. inspexit. In Ald. 1. 2. Iunt. est ἐλεεῖν, Melius haec haberent sic scripta: ὁπότε οἱ ποιηταὶ καὶ τὰ δένδρα ἐλεεῖν ἡγοῦνται. omissis vocabulis τὰ νέα. Obversabantur nostro verba Homeri Il. p. 53. ss. de Euphorbo a Menelao occiso, quae illum ex Orphei ἀφανισμῶ Διονύσου sumsisse ait Clem. Alex. Strom. VI. p. 751. 22. Noster VII. Soph. II. 25. p. 610. ἐς διαφορὰν κατέστη πρὸς τὴν λαυτοῦ μητέρα οὕτω τι ἀπαράτετον, ὥς μηδὲ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὴν Καλλιστῶ ἀφείναι, ἐν μειραλίῳ ἀποθανόντι, ὅτε δὴ καὶ τοῖς πολεμιοτάτοις ἐλεεῖν τὰ τῆς ἡλικίας φαίνεται. in Epist. XXVII. p. 926. ad puerum tonsum: ἀλλὰ δένδρον μὲν πεσὼν κλάεται, καὶ ποιητῆς μεγαλόφρωνος πολλὰ ἐπ' αὐτῷ λέγει· σὺ δὲ φύλλα τοσαῦτα ἐκταμῶν οὐ δακρύεις. ubi Olearius, nostri loci et Homeri oblitus, egregie pugatur. Liban. T. III. p. 337. εἶτα Ὀμηρος μὲν οὐδὲ τὴν τοῦ φυτοῦ φθορὰν ἄνευ τοῦ ἐλεῆσαι παρέδραμεν, ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ὢν ὁ φυτευσάμενος καὶ καμῶν, εἶτα ὁρῶν ἐπὶ γῆς ἐκτεταμένον, οἷον ἐθρήνον εἰς τὸ ἔρνος ἄδει.

P. 67, 27. τὸ γὰρ κατακόπτειν. hoc ipso verbo in hac historia utitur Xenoph. VII. 1. 32. Cf. VII. 3. 8. — πρὸς τρόπον τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. vid. ad I. 9. p. 17, 9.

P. 67, 28. τοῦ δὲ αἵματος ἀκραυγνοῦς ὄντος. Eurip. Hecub. 532. ἐλθὲ δ' ὡς πῆγς μέλαν Κόρης ἀκραυγνὲς αἷμα.

captus, αὐτόφορον τύμβου ἐπεσπάσατο. quamquam hoc ad muris conatum ostreae deglutientiae referri possit. Quum Noster respiciat *Xenoph.* Cyrop. VI. 4. 6. ubi Panthia: ἐπομύνω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φίλειαν, ἢ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι ἂν μετὰ σοῦ — κοινῇ γῇν ἐπιέσασθαι μᾶλλον ἢ ζῆν μετ' αἰσχυνομένου αἰσχυνομένη. *Hemsterh.* ad *Hesych.* T. I. p. 1352. ἐπιέσασθαι ap. Nostrum ex *Xenophonte*, ap. *Xenophontem* autem ex Nostro κοινὴν γῆν legendum existimavit. Elegans correctio, et si quid mutandum, praeferenda illa consuetudine *Salmasii* ἀσπάσασθαι. *Pindar.* Nem. XI. 20. θανάτῳ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη, Καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσσόμενος. *Leonid.* Anth. Pal. VII. 283. Ἰδῶ κακὴν ἐπιειμένος ἀγλύν. *Hegesipp.* lb. VII. 446. Ἑρμιονεὺς ὁ ξεῖνος, ἐν ἁλλοδαπῶν δὲ τέθαιπται, Ζωῖλος, Ἀργεῖαν γαῖαν ἐπεσπάμενος. *Leonid.* lb. VII. 480. τί πλέον γῇν ἐπιεννύμεθα. Fortasse etiam *Chaeremon.* lb. VII. 720.

P. 67, 4. ὅποια δὲ ἡ κόμη. ὅποια. C. Notandus in proximis usus verbi περιλαλῆσαι, quem attingit *Abresch.* ad *Cattier.* Gaz. p. 86.

P. 67, 9. αὐτῇ μὲν τῇ Πανθίᾳ. τῇ. om. Flor. Par. — γράφει. γράφῃ. C.

P. 67, 11. ὅποια τῇ ψυχῇ ἐτεκμήρατο. τὴν ψυχὴν. Flor. *Olearius* τῇ ψυχῇ ad Panthiae refert animum et indolem, ex qua, a *Xenophonte* egregie descripta, pictor formam corporis et habitum quasi suspicando finxerit. Sic dicitur τεκμαίρεσθαι τῇ ἐσθῇ, ἐκ τῶν ὀνύχων, et similia. Potest tamen etiam τῇ ψυχῇ referri ad pictoris mentem, ut τεκμαίρεσθαι τῇ ψυχῇ dictum sit pro ἀνατυποῦσθαι et ἀναλλάττειν. Sic *Vigenerius*: il la pourtraicte ici telle qu'il l'a imaginée dans son esprit.

P. 67, 13. Πέρσαις ταῦτα ἀφῶμεν ἄγειν τε καὶ αἰρεῖν. φέρειν volebant *Gruterus* et *Salmasius*, assentiente *Oleario*. At αἰρεῖν bene dictum pro πορθεῖν, aut χειροῦσθαι. Vid. *Steph.* Thea. Gr. L. Valpy p. 1563. C. D. Cf. *Soph.* Trach. 244. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 778. Caeterum noli cum *Oleario* existimare, Lydiae devastationem, captivas mulieres et quae sunt alia huius generis in tabula nostra fuisse exhibita. *Philostratus* se ea dicit praetermittere, quae *Xenophon* in illa parte historiae suae commemoraverit.

P. 67, 14. καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ οὐχὶ αὐτῷ Δενοφῶντι, Οὐχουν οἶδεν αὐτόν, ἢ ἐυγχαρεῖ τῷ Κύρῳ. postrema verba referenda esse ad pictorem, *Olearius* monuit. Hic Croesum, quem *Xenophon* non, ut alii, ad rogum damnavit, non magis repraesentaverat, quam reliquam belli cladem, de qua modo

diximus. Durior ellipsis in verbis ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ κ. τ. λ. ferenda tamen; in proximis autem mallet sane: ἢ οὐκ οἶδεν αὐτὸν ἢ ξυγχ. τῷ Κύρῳ. Quod ad Croesum attinet, cuius ad ignem condemnatio ne apud Xenophontem quidem habetur, eum pictor aut non novit, aut, Cyro eum condonavit i. e. in Cyri honorem saevi illius supplicii significationem omisit.

P. 67, 19. τὸ δρᾶμα. δράμα. C. D.

P. 67, 20. τὸν κόσμον ἢ γυνή τὸν ἑαυτῆς ὄπλα αὐτῷ ἐποιεῖτο. Vid. Xenoph. Cyrop. VI. 4. 2, 3. ubi verissime Schaeferus: ἐπεὶ δὲ ἐμελλε τὸν λινοῦν θώρακα — ἐνδύεσθαι, προσφέρει αὐτῷ ἢ Πάνθεια χρυσοῦν, καὶ χρυσοῦν κράνος. quam correctionem firmant proxima ap. Nostrum l. 30. ὁ δὲ (λόφος) ἄρα χρυσοῦ τοῦ κράνους ἀνέστηκεν ὑακίνθινος.

P. 67, 22. ἐπὶ τετραρῦμου ἄρματος. τετραρῦμον. Flor. Ap. Xenoph. Cyrop. VI. 4. 2. τὸ τετράρῦμον ἄρμα. Cod. Victor. Mon. τετράρῦμον. Vid. L. 17. p. 29, 6.

P. 67, 23. νέος ἔτι ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ. Vid. supra ad VII. p. 64, 19. Aristaeus. II. 19, p. 102 (185.) σὲ γάρ τις νέος καταβόστρυχος ἔτι ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ πάλαι ποθεῖ.

P. 67, 24. ὁπότε καὶ οἱ ποιηταὶ τὰ δένδρα τὰ νέα ἔλειναι ἡγοῦνται. Sic Olear. ait se correxisse ex Cod. Laud. pro ἔλειναι, quod esset in editis. Verum ille non nisi Morell. inspexit. In Ald. 1. 2. Iunt. est ἔλειναι, Melius haec haberent sic scripta: ὁπότε οἱ ποιηταὶ καὶ τὰ δένδρα ἔλειναι ἡγοῦνται. omissis vocabulis τὰ νέα. Obversabantur nostro verba Homeri Il. p. 53. ss. de Euphorbo a Menelao occiso, quae illum ex Orpheī ἀγανισμῷ Διονύσου sumsisse ait Clem. Alex. Strom. VI. p. 751. 22. Noster Vit. Soph. II, 25. p. 610. ἐς διαφορὰν κατέστη πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα οὕτω τι ἀπαράτετον, ὥς μηδὲ δάκρυον ἐπ' αὐτῷ τὴν Καλλιστῶ ἀφεῖναι, ἐν μαιρακίᾳ ἀποθανόντι, ὅτε δὴ καὶ τοῖς πολεμιοτάτοις ἔλειναι τὰ τῆς ἡλικίας φαίνεται. in Epist. XXVII. p. 926. ad puerum totum: ἀλλὰ δένδρον μὲν περὶ κλάεται, καὶ ποιητὴς μεγάλῳ φωνος πολλὰ ἐπ' αὐτῷ λέγει· σὺ δὲ φύλλα τσαυτεῖα ἑκταμῶν οὐ δακρύεις. ubi Olearius, postea loci et Homeri oblitus, egregie nugatur, Liban. T. III. p. 337. εἰτα Ὅμηρος μὲν οὐδὲ τὴν τοῦ φυτοῦ φθορὰν ἀνευ τοῦ ἐλεῆσαι παρέθραμεν, ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ὢν ὁ φυτευσάμενος καὶ καμῶν, εἰτα ὁρῶν ἐπὶ γῆς ἑκτεταμένον, οἶονετ θρήνον εἰς τὸ ἔρνος ἔδει.

P. 67, 27. τὸ γὰρ κατακόπτειν. hoc ipso verbo in hac historia utitur Xenoph. VII. 1. 32. Cf. VII. 3. 8. — πρὸς τρόπον τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. vid. ad I. 9. p. 17, 9.

P. 67, 28. τοῦ δὲ αἵματος ἀκραιφνοῦς ὄντος. Eurip. Hecub. 532. ἐλθὲ δ' ὡς πλὴς μέλαν Χόρης ἀκραιφνὲς αἶμα.

P. 67, 29. τὸ μὲν τὰ ὄπλα τὸ μὴ. C. in marg. μὲν. — τὸ δ' αὐτόν. τόδ' vulgo.

P. 67, 30. διέρχονται. διαίρδονται C.

P. 67, 31. χρυσοῦ τοῦ κράνους. articulum om. C. D. χρυσῷ κράνους. Paris. ὁ δὲ ἄρα χρυσόκράνος. Flor. ex corr. Vid. supra ad I. 20.

P. 67, 32. αὐτῷ τῷ χρυσῷ ἐπαστρέπτων. ipso galeae auronum splendorem concilians. Supra V. p. 59. κοκκοβαφεῖ δὲ ἐσθῆτι καταλάμπει πάντα.

P. 67, 32. καλὰ μὲν οὖν ἐντάφια καὶ ταυτὶ τὰ ὄπλα. Xenophon, pulchrorum armorum studiosus, dicere solebat, ἀποδνήσκοντα ἐν μάχῃ κείσθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ πανοπλίᾳ· τῇ γὰρ ἀνδρὶ τῷ γενναίῳ ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντάφια ὡς ἀληθῶς ποσμουῖντα αὐτόν, ap. *Aelian*. V. H. III. 24. qui spectare videtur locum in *Anabasi* III. 2. 7. Eleganter Noster Vit. Soph. II. 20. p. 600. de Apollonio Naucratis: ἐτελεύτα δὲ ἐβδομηκοντούτης Ἀθήνησιν, ἔχων ἐντάφιον τὴν ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων εὐνοίαν. unde fortasse *Liban*. T. IV. p. 535. 20. ἂν δὲ γένωμαι πολεμίας ἔργον χειρός, σεμνὸν ἐντάφιον περιχεύομαι τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐνοίαν. De *Theodosio Synesius* Or. de Regn. p. 5. B. καταλύειν τὸν βίον, ἀνθρώπων μὲν οὐδενί, τῇ δὲ φύσει παραχωρήσας — ἐντάφιον τε ἔσχε τὴν ἀρετὴν, ἀδύριτον ἡμῖν τὴν βασιλείαν καταλιπών.

P. 67, 33. τῷ γε μὴ. μὲν. C. in marg. μὴ. — αἰσχύναντι αὐτά. καταισχύναντι. Paris. et Flor. quod recepi. Raro enim composita debentur librariorum libidini. *Xenophon* Anab. III. 1. 30. οὗτος γὰρ καὶ τὴν πατρίδα καταισχύνει, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα.

P. 68, 3. δῶρα ἀπάγει. haec quoque ex *Xenophonte* Cyrop. VII, 3. 11 et 16. Solemne in his verbum ἀπάγειν. Quare in Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. recte *Olearius* dedit: καὶ τινα ἡμῖν ἀπῆγες ἐκείθεν φόρτον. pro ἐπῆγες.

P. 68, 4. ἐκ θησαυρῶν. θησαυροῦ. C. D.

P. 68, 7. αὐτὴ γε γένοιτο. γε in Par: Flor. D. propter sequentem syllabam omisum.

P. 68, 8. ἦδη διελήλακε. διελήλακεν ἦδη. Flor. Par.

P. 68, 9. ἀλλ' οὕτω τι ἐβῆμενως. recepi lectionem oblatam a Flor. οὕτω δὴ ἐβῆμ. Ald. 1. 2. Iunt. οὕτω τοι ἐβῆ. Paris. C. D. οὕτω διεβῆ. Morell. οὕτω τι δὴ Olear. ex Laüd. ubi si δὴ admittendum, scribi debet: οὕτω δὴ τι ἐβῆ. De οὕτω supra diximus ad I. 14. p. 25, 19. Vit. Apoll. II. 22. p. 76. οἶον δὴ τι παρ' Ὀμήρῳ. Vit. Soph. I. 25. 4. p. 535. ὑπέφρων γὰρ δὴ τι οὕτως. ubi Guelph. δὴ οὗτος. *Pausan.* X. 28. p. 866. καὶ ἀμυδρὰ οὕτω δὴ τι τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων. Ex *Herodoto* exempla de his particulis in hunc modum

coniunctis dedit *Valcken.* ad *Horod.* IV. p. 52. p. 504. Cf. *Becker Specim.* p. 55. s. *Ap. Parthen.* c. 29. p. 65. de Daphuide: σύριγγι δὴ τε δεξιὸς χρῆσασθαι. *Heynius* δὴ deletum mallet. Scribe potius σύριγγι δὴ τι. Scimusetim iisdem usus est *Eunap.* *Vit. Phil.* p. 48. (29.) οὕτω δὴ πολὺ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπείχε *Σειρήνων.*

P. 68, 9. ὡς μηδὲ μὴ δέ. C. D.

P. 68, 10. κεῖται γοῦν τὸ στόμα ξυμμετρίαν τὴν ἑαυτοῦ φυλάττον. in ore praecipue laudatur ἡ ξυμμετρία. *Vit. Apoll.* VII. 42. p. 321, de formoso puero: καὶ μὴν καὶ τὸ στόμα οὕτω ξυμμετρον, ὡς καὶ σιωπῇ πρέλειν καὶ λόγῳ. *Supra* V. p. 61, 5. χεῖλη ἀνδρῶν καὶ ἴσα, στόμα σύμμετρον. In nostro loco pro κεῖται *Wytttenbach.* Ep. cr. p. 278. κέκλεισται legendum existimat. Quod dixeris *Vigenerium* quoque legisse, qui venit: *Au moyen de quoy la bouche s' est close, gardant tousiours sagement proportion et mesure.* *Noster* Ep. LXV. p. 945. χεῖλη με ἐπείχεται κεκλεισμένα μὲν δι' εὐχουμένων, ἀνεωχθάντι δὲ δι' εὐδωδίων. *Mutations* tamen non opus, si verba sic iunxeris: κεῖται γοῦν, ἵαεθ *Panthia*, τὸ στόμα φυλάττον τὴν ἑαυτοῦ ξυμμετρίαν. προ, τοῦ στόματος φυλάττοντος. Vulgo post στόμα distinguitur.

P. 68, 11. καὶ νῆ Δί' ὦραν, ἧς τὸ ἄνθος οὕτω τι ἐπὶ χεῖλεσιν, ὡς καὶ σιωπῶσης ἐκφαίνεσθαι. οὕτω τοι. *Paris.* D. etiam C. ex corr. *Haereo* in ὦραν. Ex novissimis enim verbis apparet, non agi de pulchritudine oris, quam forma et color efficiunt, sed de suavitate, quae loquendo proditur. Haec suavitas *Panthiae* labris, tacentis et iam mortuae, insidere videbatur. Bene haec haberent sic scripta: καὶ νῆ Δία φωνῆς τὸ ἄνθος οὕτω τι ἐπὶ χεῖλεσιν. *loquellae flos et verustas.* *Achill, Tat.* V. 5. p. 107. 1. de Tereo: καὶ ἔδνα τῶν γάμων αὐτῇ δίδωσι, μηκέτι λυλεῖν, καὶ κείρει τῆς φωνῆς τὸ ἄνθος. ubi vid. *Animadvers.* p. 766, ἄνθεμα *Πειθοῦς.* *Christodor.* *Esphr.* 13. Vid. imprimis *Wytttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 9.

P. 68, 13. ἀνήρηται δὲ οὕτω τὸν ἀκινάχην. non video, quae haec sensum habeant, sed rhetorē scripsisse puto, ἀπῆρηται. nondūm *Panthia* manum a gladio detraxerat et removerat, sed magis magisque eum in pectus adigebat. Removendi et deducendi vi *Synes.* Ep. IV. p. 163. A. σχεστλιαζόντων δὲ ἡμῶν καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων τὸ ἀπῆρηθαι τοσοῦτον τῆς γῆς. *Plutarch.* T. II. p. 1082. E. μᾶλλον ἀπῆρηται τῶν ἐννοῶν. Vid. *Wytttenbach.* ad *Plut.* T. XII, p. 752. s.

P. 68, 13. ἀνήρηται δὲ οὕτω τὸν ἀκινάχην, gladius nondum (denuo) suspensus est, sed vulnere infixus haeret; ex solita imaginum cum personis confusione. *Philostr. Iun.* c. X.

p. 129, 29. *μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηνται χρυσᾶς.* F. G. WELCKER.

P. 68, 17. *μεταβέβληκε δέ. μεταβέβληκε τε.* Flor. Par. D.

P. 68, 18. *ἦγε μὴδὲ ἄλγειν ἔοικέν.* Similiter de Antiocho supra VII. p. 64, 25. — *ὅτι αὐτὴν. αὐτὴν.* C. i. e. *ὄει ἐκούσα καὶ αὐτομάτως θνήσκει.*

P. 68, 20. *οὐχ ὥσπερ ἡ τοῦ Πρωτοβλεω, καταστεφθεῖσα οἷς ἐβάκχευσεν.* Laodamia igitur, ut falleret eos, qui a morte sibi inferenda prohibere eam volebant, origina simulasse et tamquam furore bacchico insanienti sibi manus intulisse putanda est. Est hoc inter inventa Tragicorum, in quibus passim ea, quae dissimulari aut clam peragi debebant, per orgiorum furores peraguntur. Ita in Antiope (*Hygin. Fab. VII. et VIII.*) et in Iano Euripidis (*Hygin. Fab. IV.*) scena fuit instructa. Actum est hac de re ad *Virgil. Aen. VI. 517. VII. 385. Antiqu. Abh. II. p. 207. s. Lucem* hinc foeneratur nobile anaglyphum, olim in aedibus Barberinianis, inde in Museo Pio. Clem. V. tab. XVIII. elegantius expressum, quam in Admirandis Rom. et in *Winckelm. Mon. ined. tab. 123.* Refert illud fata Laodamiae: inter alia suspensa est in pariete larva Bacchica cum thyrsis, de quibus quid statuerent viri docti non habebant. Alio modo res tractata fuit ab eo Tragico, quem exscripsit *Hygin. Fab. CIV.* In Hypsipyle patrem a furore Lemniarum servavit per orgiorum speciem ap. *Valer. Flacc. II. 264. ss. HEYNE. Opusc. Acad. p. 110. Cf. Welckeri Zeitschr. Fasc. II. p. 428. ss. et 605.*

P. 68, 21. *οὐδ' ὥσπερ ἡ τοῦ Καπαλέως, οἶον θυσίας ἀρθεῖσα.* quum infra II. 31. p. 100. de eadem Euadne dicatur, *ἡ δὲ γυνή, καθάπερ οἱ ἐς τὰ ἱερὰ στεφάνους τε καὶ χρυσὸν ἐξασκοῦντες, ὡς φαιδρὰ θύοιτο — οὕτως ἑαυτὴν στελασα — πηδᾷ ἐς τὸ πῦρ.* in Exercitatt. II. p. 98. legendum conieci: *οἶον θυσία ἀσκηθεῖσα.* fere ut de Macaria ad aram immolanda *Aristides Panath. T. I. p. 118. προσαγαγεῖν δ' αὐτὴν κοσμήσασα ἡ μήτηρ, ὥσπερ εἰς θεωρίαν πέμπουσα.* Nunc magis probro correctionem leniorem expromptam in Exercit. T. I. p. 91. *οἶον θυσίας ἀρθεῖσα.* cui calculum adiecit *Heynius p. 112.* His verbis autem non *cultus bacchicus* significatur, sed ἡ τῆς ὁρμῆς δεινότης. *Homier. Il. χ. 460.* de Andromache: *ὡς φαιμένη μεγάρῳ διέσσυτο, μαινάδεσσιν, Παλλομένη κραδίαν.* quam comparisonem cum Maenadibus iisque, qui mente sunt commota, usurpatam docte illustravit *Mitscherl. ad Hymn. in Cerer. 386. p. 202.* De *αἰρεσθαι* vid. supra I. 12. p. 22, 1. Euadne ad *Euripid.* in Suppl. 1049. *ἦδ' ἔγὼ πέτρας ἐπὶ, Ὅρνις τις ὥσπερ, Καπαλέως ὑπὲρ πυρᾶς Δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ. i. e. αἰρομαι. Ib. 1069. ἔρσω θα-*

νότος Καπανέως τήνδ' ἐς πυρὸν. Haec tuentur vulgatam lectionem ap. *Propert.* I. 16. 19. *Coniugis Evadne miseris elata per ignes Occidit, Argivae fama pudicitiae.* ubi V. D. qui super *Propertium* eleganter exornavit, *ablata* dedit ex coniectura, quia Evadne non sit *elata*, quippe quae se vivam in mariti rogam praecipitaverit.

P. 68, 22. ἀλλ' ἀσκεύαστον τὸ κάλλος. hoc compositum ignorant Lexica, qui ἀκατάσκειον, et ἀκατασκεύαστον offerunt. Vit. Apoll. VI. 11. p. 244. τὴν τέχνην δὲ ὁρῶν ἀκατάσκειόν τε καὶ μήπω κεκοσμημένην. Ib. p. 247. ὡς ἀπλῶς τε καὶ ἀκατασκευάστως. Cod. Guelph. ἀκατασκεύως. Ib. p. 249. εἶκε μὲν ἀκατασκευάστῳ τε καὶ λιτῷ σχήματι. idem liber: ἀκατασκεύῳ καὶ λιτῷ.

P. 68, 24. φυλάττει αὐτὸ. φυλάττει. sic C.

P. 68, 25. χαιτην μὲν οὕτω μέλαιναν καὶ ἀμφιλαφεῇ περιχέασα τοῖς ὤμοις. περιχέουσα. Paris. οὕτω μέλαιναν. nigram, sic ut vides in tabula exhibitam. Nescio quomodo friget οὕτω. An iungendum: οὕτω περιχέασα?

P. 68, 28. τὰ γὰρ σημεῖα τῶν ὀνύχων ἡδῶ γραφῆς. vestigia unguium, quibus genas rasit, quavis pictura incundiora. Hunc verum sensum esse, docent quae diximus ad I. 28. p. 46, 24. Vit. Soph. II. 1. 5. p. 550. navis Minervae sacra narratur habuisse πέπλον ἡδῶ γραφῆς, σὺν οὐρῳ τῷ κόλπῳ. Varia hic tentavit Heynius, ut meliorem sensum extunderet, sed frustra.

P. 68, 30. χορηγοὶ δὲ αὐτοῦ. cf. supra VIII. p. 65, 36.

P. 68, 33. ὥσπερ πτόρθοι. πτορθοί. Olear. — μνηοειδῆς οἱ ὀφρύες. Eustath. Amor. Hysm. III. p. 94. s. ὀφρὺς μέλαινα, ἴρις τὸ σχῆμα, ἣ κατὰ σελήνην μνηοειδής. Nicet. Eugen. Narr. Am. I. 132. κυκλοειδῆς ὀφρύες. et 145. τα κυκλοειδῆ τόξα τὰ τῶν ὀφρῶν. Glossa Cod. Reg. 1761. edita ab Osanno Auctar. Lex. Gr. p. 145. πτόρθοι μνηοειδῆς. ὅσοι πτόρθων περιεχέει κατὰ τὸ μνηοειδές, ἥγουν σιγμοειδῆς τῆς σελήνης. ubi cl. editor σιγματοειδῆς corrigit.

P. 68, 37. θεωρῶμεν. θεωροῦμεν. Flor. — ὅσος. ὅσον. Idem liber.

P. 69, 1. τῶν τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν. sic Flor. Paris. τῆς vulgo abest.

P. 69, 3. λογισμοῦ δὲ εἶσω μᾶλλον ἢ τόλμης. putes fuisse; sed εἶσω ad mentem respicit, tamquam intimam et altam. HENKE. Imo sensus est, plus oculis habere rationis et cogitationis quam audaciae. II. 21. p. 89, 10. ἰσχυρὸν μὲν τὸν Ἀνταῖον οἶδε, καὶ οὐκ εἶσω τέχνης. nihil artis habentem. He-

τοῖς. p. 708. οὐδέποτε παιδίαν, ἀλλ' ἀγγέλων τε καὶ πῶς
 σπουδῆς. Vid. Boisson. p. 524.

P. 69, 16. οὕτω τι ἐπιλέχεται. τοι. C. D. ἡμερος γέλωτι
 ἔπικ. Paris.

P. 69, 7. ἐπιδηλόκατα, ἐπιδηλώκατα. C. — ἀπ' αὐτῶν
 ἐπ' αὐτ. solus Morell.

P. 69, 8. γέγραπται καὶ ὁ Ἔρως ἐν ἱστορίᾳ τοῦ ἔργου.
 Ἔρως συνεργὸς τοῦ ἔργου. Paris. Cupido in tabula exhibitus, non
 ut vulgo vertitur, in operis historia, sed tamquam testis et quasi
 cognitor illius facinoris. ἐν ἱστορίᾳ pro ἱστορίᾳ εἶναι, ut ἐν μου-
 σαῖς ἤμ. pro μουσικῶς. Vid. Markl. ad Max. Tyr. XXI. 2. p. 396.
 Noster c. XXXIII. p. 103. 2. ἐν λόγοις ἢ σοφῇ. Aelian. H. A.
 VI. 19. τῶν ἐν ψαῖσις τε καὶ μουσαῖς ὀρνίθων. Liban. T. IV.
 p. 230. 11. παρὰ τε τῶν ἐμπέρων καὶ τῶν ἐν τῷ γεωργεῖν.

P. 69, 10. ὑποδεχομένη. ὑποχεομένη. C. — καὶ χρυσῷ
 γε, τῷ κόλπῳ. αὐρεο στήνῃ, ob auri opes, quibus Lydia ab-
 undabat.

X.

CASSANDRA.

Iustus est picturae titulus *caedes Cassandrae*, quippe in quam
 stricta est securis, cum Agamemnon obvolutus iam mortis tenebris
 jaceat; et bene Rhetor: τὸ κυριώτατον τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνων
 ἔχει — κυριώτερά δὲ ἐν οἴκῳ τὰ τῆς Κασσάνδρας. Mactati apud
 mensam recensentur *septem*, in quorum numero habeatur Aga-
 memnon, an octavus sit, non liquet, Aegisthum, cuius in strage
 facienda partes fuerant (p. 69, 20.), si adfuisset, in descriptione non
 potuisse omitti arbitror. Mulieres etiam praeter Clytaemnestram
 et Cassandram, ancillas nimirum, expressas fuisse, non credibile
 est, quod moneo ob verba non urgenda p. 70, 22. ἐν μετρητοῖς
 καὶ γυναῖσι, Clytaemnestra, quo immanitas eius magis fieret con-
 vicina, sola, postquam sua manu mariti necem perfecit (p. 69, 23),
 mactata est, quasi praeter illam nemo talis scenae horrorem ferro
 potuerit; scenae autem aspectus eo magis est horrificus, quod prae-
 ter caesorum tetram ruinam, sacibus collustratam, et eversam men-
 sam aliamque suppellectilem, solas conspicamur ultimam victi-
 mam et femipam quavis bellua terribiliorema cruentum facinus
 absolventem. Certare in tali argumento cum poeta, iuxta quem
 socii mactantur σῦες ὡς ἀγριόδογτες, haec omnium, quas novi-
 mus, sola aesa est pictura, quam graphice admodum Rhetor de-

scripsit. Quantum in ea plus est horrois, quam in *fīla* apud *Lucianum de domo* 23., quae Aegisthi et Clytaemnestrae caedem sistebat, gemina igitur nostrae sive, ut cum *Achille Tatīo* (III, 6.) loquar, ἀδελφῇ. Idem argumentum *Plinius* XXXV, 49, 40. dat Theodoro et Taurisq. Theodorus autem pinxerat etiam *Cassandram*, quae Romae erat in Concordiae delubro. F. G. WΔLCKEΔ.

In hac imagine describenda rhetor colores duxit ex *Höfner*, Od. λ. 408—425. Comparandus etiam *Liban.* T. IV. p. 132. et 1023, s. et similis scena initio fabulae *Heliodori*.

P. 69, 12. οἱ κείμενοι κατ' ἄλλος ἄλλο τοῦ ἀνδρῶνος. restitui ordinem verborum, quem editt. habent veti. et libri nostri omnes, pro κατ' ἄλλο ἄλλος, quod *Oleas*. dedit. Sic dicitur ἐπ' ἄλλος ἄλλῳ, ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, de quibus vid. *Stallb.* ad *Platon.* *Phileb.* p. 173. Similiter Od. ε. 154. λαύσεκ' παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουσῃ — ἀνδρῶν. *triclinium*. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 525. Ap. Nostr. in *Vit. Apoll.* IV. 25. p. 165. scribe cum Cod. *Vrat.* ὁ δὲ ἄργυρος καὶ ὀχρὸς καὶ τὰ λοιπά, οἷς δ' ἀνδρῶν κέκοσμηται, ποτέρου ἔμῳν; τῆς γυναικός, ἔγῃ.

P. 69, 14. κρατῆρ τε οὕτως λελακτισμένος. οὕτως λελακτισμένος. C. in talibus crateres eversi nunquam omisi; et *Agamemnon* πέπτωκε παρὰ τὴν πατρίαν τράπεζαν, παρὰ τοῖς κρατῆρας αὐτοῦς. *Liban.* T. IV. p. 116. 10. quae ducta ex *Homero* l. c. v. 418. ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, ὡς ἀμφὶ χρητῆρα, τραπέζας τε πληθούσας, Κέμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ὅππασ' αἵματι θύεμ. *Lucian.* *Dial. Meretr.* 15, T. VIII. p. 168. τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέτριψε ἐπεισπαισας. *Heliodor.* I. 1. p. 2. τράπεζαι τῶν ἐδεσμάτων ἐτι πληθύνουσι — κρατῆρες ἀνατετραμμένοι, καὶ χειρῶν ἔνιοι τῶν ἐσχηκότων ἀπορρέοντες.

P. 69, 20. καὶ τὸν Ἀγισθον. ignavum hominem secundum tragicos.

P. 69, 21. πέπλου τέχνη τινὸς ἀπείρου. τέχνη πέπλου. C. Clytaemnestra ap. *Aeschylum* Ag. 1381. οὕτω δ' ἔπραξα — ὡς μήτε φεύγειν, μήτ' ἀμύνεσθαι μάρον. Ἄπειρον ἀμφιβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω, πλοῦτον αἵματος κακόν. *Eurip.* Or. 25. ἢ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦς ὑφάσματι ἔκτεινεν. Cf. *Lycophr.* 1099. ss. et 1375. ibique *Schol.* et *Müller.* in *Var. Lectt.* T. I. p. 191.

P. 69, 23. ἀμφήκη τοῦτον, ὅς καὶ τὰ δένδρα αἰρεῖ τὰ μέγала. καὶ τὰ ἔργα δένδρα. sic C. Ducta sunt haec fortasse ex

Soph. Ελ 95. πατέρ' δν — μήτηρ ἢ μή χῶ κοινολεχὴς Ἀγασθος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι, σκίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει. ubi comparant *Il.* III. 60. ss. XIII. 389. ss.

P. 69, 26. ἔδουσαν. ἄδουσαν. C. — θερμῷ τῷ πελέκει. *Cassandra in Aeschyli Agam.* 1248. ἐπὶ ζήνον μένει θερμῷ κοπέλῳ φονίῳ προσφάγματι.

P. 69, 27. ὡς δρᾶμα. δρᾶμα. C. D.

P. 69, 32. φανότεροι τοῦ πυρός. φανότεροι sic C. φανερώτεροι. *Flor.* *Vulgata sincera.* *Themist.* Or. XXVII. p. 340. D. φανερόν σοι τὸ βούλημα ἔσται τὸ τοῦ ποιητοῦ. *Cod.* *Ambr.* φανόν σοι. *Max.* *Tyr.* XVII. 11. p. 334. καλὸν μὲν γὰρ εἶναι τὸν θεόν, καὶ τῶν καλῶν τὸ φανώτατον. *Scr.* cum *Cod.* *Monac.* φανώτατον. *primam enim producit, ut constat ex Aeschyl.* *Prom.* 538. φαναῖς ἐν εὐφροσύναις. et sic iterum XXIII. 5. p. 450. ἐπὶ τὰ κάλλιστα καὶ φανώτατα. *Eodem errore editum ap. Heliodor.* X. 4. p. 394. τοῖς καθαρωτάτοις καὶ φανωτάτοις θεῶν. *Cf. Matthaei ad Io. Chrys.* *Homil.* IV. T. I. p. 117. et *Bornemann.* ad *Xen. Conv.* p. 194.

P. 70, 2. ἐν κόσμῳ δὲ οὐδὲν τούτων. nihil horum in suo loco et ordine. *Vid.* *Toup.* ad *Suid.* T. I. p. 371, *Boisson.* ad *Heroic.* p. 359.

P. 70, 5. τὰ δὲ ἀπ' αὐτῶν καίται. recepi lectionem *Flor.* *Par.* pro ἐπ' αὐτῶν, quod perperam vertitur: alia suo loco reposita. Nam si vera est lectio, ἐπ' αὐτῶν debet verti *super convivas.* ut recte *Vigenarius:* *partie respandue sur eux.* Sed rectius ἀπ' αὐτῶν. a convivis remota. *Od. Z.* 40. πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνού εἰσι πόλῃος. *Il. Σ.* 272. αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐρατος ὥδε γένοιτο. *Noster Heroic.* p. 670. καὶ γὰρ οἱ σπόνδυλοι ἀπ' ἀλλήλων ἔκειντο. ubi *Schol.* μακρὰν καὶ χωρὶς ἀλλήλων. *Vid.* *Valcken.* ad *Adon.* p. 238. C.

P. 70, 10. ὁ δ' ἀποκρίπται. ὁδ' vulgo. Idem error sublatus in hac pag. l. 13. ὁ δ' ἐς ὤμους. l. 15. ὁ δ' ἀπιστεῖ.

P. 70, 11. ἐς τὸν κρατῆρα. εἰς. vulgo. Illud habet C. D.

— ὁ δὲ ἀπήρακται τὴν χεῖρα. ἀπήρακται. *Flor.* ἀπερρῆται. sic *Paris.* *Servavi vulgatam.* *Vid.* *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. 90. p. 660. 31. qui nec nostri loci est oblitus.

P. 70, 14. ποιητὴς ἂν φαίη χύμβαχος. *Il. ε.* 586. ubi *vid.* *Heyn.* T. V. p. 109. s.

P. 70, 15. ὁ δὲ ἀπιστεῖ τῷ θανάτῳ. vertitur: alius mortem edocuisse vix credit, immo: non credit. In repentina caede erat, qui

verane res esset an somnium dubitaret, eamque dubitationem etiam post mortem vultu proderet.

P. 70, 17. ὥχρὸς δὲ οὐδεὶς. μὲν οὐδεὶς. Laud.

P. 70, 21. οὐδ' ἐπὶ Σκαμάνδρου τινὸς ἡϊόσιν. τισὶν ἡϊόσιν. D. τισὶν C. sed omisso ἡϊόσιν. Elegantia in pronomine, similis ei, quam oblitteravit *Olearius* in Vit. Soph. l. 8. p. 489. Θερμὸς δὲ οὐτῷ τις ἦν. Infra II. 30. p. 100. οὔτε ξίφος τι ἐπὶ τὴν δέρην ἔλκουσα, οὔτε βρόχου τινὸς ἑαυτὴν ἀπαρτίωσα. Vid. *Boiss.* ad *Nicet. Eugen.* p. 268. Cf. *Wesseling.* ad *Herodot.* IV. 198. p. 368, 78. Exemplum tamen nostro plane simile non habeo in promptu.

P. 70, 23. βοῦς ἐπὶ γάτῃ. ex Od. l. 410. *Ovid.* Met. V. 121. at ille *Procubuit terrae mactati more iuvenei.* Ad paroemiacam locutionem fortasse respexit *Bunap.* Vit. Phil. p. 45. (26.) de Ablabio, iubente imperatore occiso: οἱ δὲ συγχωρηθέντες ἀντὶ τῆς ἀλουργίδος ἐπῆγον αὐτῷ τὸν πορφύρεον θάνατον, κρουρηθὼν ὥσπερ τι τῶν ἐν ταῖς εὐαχλαῖς ζῶον κατακόψαντες. *Dorcon* ap. *Longum* l. p. 27. ed. Sch. οἱ γὰρ με ἀσεβεῖς λησται πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον κατέκοψαν ὡς βοῦν.

P. 70, 28. καὶ τραχεῖα τὴν ὠλένην. infesta, infestum animum declarans. Nisi sophista brachium mulieris non molle, sed nervis ex nisu intentis inflatum designare voluit. *HEYNES* p. 113. In τραχεῖα est ferocitatis significatio. *Phil.* Epist. LV. p. 941. μὴ τραχεῖα γίνου μηδὲ φοβερά. In ὠλένην haereo. An fuit τὴν φωνήν? *Plutarch.* Vit. Cat. Iun. c. 2. T. V. p. 36. ubi Silo Catoni puero minatur, ἅμα τῇ φωνῇ τραχυτέρα χρώμενος. *Theocr.* Id. XXV. 74. τρηχὺ δὲ φωνῇ Ἡπείλει μάλα πᾶσα. Cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 41. Cogites etiam de τραχεῖα τὴν ὀργήν, ut ap. *Aeschyl.* Prom. 80. τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν Ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ πύπλησέ μοι. *Euripid.* Med. 434. τραχεῖαν ὀργήν.

P. 70, 28. καὶ τραχεῖα τὴν ὠλένην, brachio sublato ferox, stricta securi mortem atrociter minitans. F. G. WELCKER.

P. 70, 29. καὶ ἐνθάως. καὶ om. Flor. .

P. 70, 30. ῥιπτοῦσα ἀφ' αὐτῆς τὰ στέμματα. ἀπ' αὐτῆς. Flor. Paris. Ducta haec ex *Aeschyl.* Agam. 1275. ubi Cassandra morte instante proicit καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρην στέφη.

P. 70, 31. οἷον περιβάλλουσα τῇ τέχνῃ αὐτόν. ipsum artis suae sanctimonia quasi circumdans et muniens. περιβαλοῦσα. C. quod magis probat *Heynius* p. 113. qui h. l. minus recte accipit. Ducta haec videntur ex *Homero* l. c. 421. τὴν πτεῖνε Κλυταμένηστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοί.

Ib. τῇ τέχνῃ. artis insignia intelligo, ipsa στέμματα, quibus

Cassandra quasi amplecti conatur Agamemnonem ultimum spiritum trahentem, quum brachiis non esset datum. F. G. WELCKER.

P. 70, 33. βοῶν τε οὕτω τι οἰκτρόν κ. τ. λ. *Homer. l. c.* 421. οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅλα Πριάμοιο θυγατρὸς Κασσάνδρης. — τῇ λοιπῇ τῆς ψυχῆς. *Asclepiades in Anth. Pal. XII. 166.* τοῦθ' ὅτι μοι λοιπὸν ψυχῆς, ὃ τι δὴ ποτ', Ἔρωτες. *Vid. Anim. ad Anth. Gr. T. I. 2. p. 32. ad Achill. Tat. VII. 4. p. 154, 15. (886.)*

P. 70, 35. μεμνήσεται. μέμνηται. C.

XI.

P A N.

Panem dormientem opprimunt castigantque *Nymphas*. Quorum quum multa omnino sint genera (*Mnesimach. ap. Schol. Apoll. Rh. IV, 1412*), hic tria consociata sunt, nempe binæ aut trinæ ex unoquoque genere, et quidem *Naidēs*, sive *Pratenses*, stillante coma, *Βουκόλοι* i. e. *Pascuales* (non *bubulcae*), quibus cognatae sunt *Ἀγρόνομοι*, *pascuales* (*Odys. VI, 105.*) et *Ἐπιμηλίδες* sive *Μηλίδες*, *Pecorales*, hirsutis illae aut squalidis crinibus, non fluentibus, *αὐχμηραί*, quorum squalor ad rorem spectaret (cf. *XII. p. 72, 19.*), *Florescales* denique *Ἀνθοῦσαι*, quarum coma *hyacinthum*, iuventae *florem* (p. 65, 13.), referret, corollis, puta, *hyacinthinis* ornatae, nisi de colore accipienda sint ultima huius capitis verba. *Thessalia I, 29. p. 47, 24. ἐλάτῃ κομῶσα καὶ ἀστράχῃ*; *Glauκὶ λάχνη βρύων κομῶσα καὶ φρυκίῳ II, 15. p. 76, 11.*; ἡ κομῶσα τῇ σχολῇ ἡρώϊνῃ, *Philostr. Iun. I, p. 111, 1*, ubi *Heynio* et *Iacobsio* interpretibus *κομῇν* sonat *florere, ornatum esse, sive cinctum*. F. G. WELCKER.

P. 71, 2. ἐκπηδῶν τοῦ προσήκοντος. fere ut *ἐκπαλαίειν*. *I. 6. p. 12, 19. Vit. Apoll. VIII. 5. p. 325.* de *Domitiano*, *Apolonium* interrogante: οἱ μὲν γὰρ ᾤοντο αὐτὸν ἐκπηδήσαντα τοῦ πλάσματος, μήτε τῆς προσηγορίας ἀφ' ἐξέσθαι τῶν ἀνδρῶν.

P. 71, 3. ἐξαίροντα καὶ ἀναθρόσκοντα. pro *ἐξαιρόμενον*. ut *I. 2. p. 7, 10. συνεξαίρεται δὲ καὶ πολὺς λεώς. Vit. Apoll. II. 9. p. 56.* de *Baccho*: ὀργιάζοντος δὲ αὐτοῦ καὶ σετοντος τὴν Νύσαν ἀκούουσιν αἱ πόλεις, αἱ ὑπὸ τῇ ὄρει, καὶ συνεξαίρονται. *Aelian. H. A. I. 5. ἀπρὶς γὰρ ἔχοντες συνεξαίρονται πηδῶντος. αἶρειν πῆδημα* est *infra II. 50. p. 99, 28.* ut *b. l. ἐξαίρων* pro *ἐξαιρόμενος*, sic *ap. Soph. Electr. 455. Ἴν' ὃ φέλαυλος ἐπαλλε δελφίς.*

P. 71, 3. κατὰ τοῖς ἀγερώχοις τῶν τράγων. frequens usus τοῦ ἀγερώχου de capris. Anyte Anth. Pal. IX. 745. θάξο τὸν Βρομίου κεράν τράγον, ὡς ἀγερώχως ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων. Supra I. 9. p. 17, 20. unde ad Satyros translatus. ἀγέρωχον καὶ σατυρικὸν σκίρτημα. Heliodor. IX. 19. de puerulis infra II. 32. p. 102, 8. ταυτὶ γὰρ ἀγέρωχα σκίρτῃ.

P. 71, 4. αὐταὶ δ' ἄν. δ' om. C.

P. 71, 5. ἡδῖω τῷ ἡθελ. sic Ald. 1. 2. Flor. D. ἡδῖω τῷ ἡθελ. Iunt. 1. 2. ἡθελ sic C. ἔθελ, Morell. Olear. aliam saltationem, in qua dulcior sit affectus et iucundior.

P. 71, 6. ἀλλὰ πειρῶντι αὐτάς. verbum πειρᾶν, tentare, illustravit Hemeterh. ad Lucian. D. D. VI. p. 207. Ruhnk. ad Tim. p. 211.

P. 71, 7. καὶ ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον. τὸ ὄπλον coniecit Pierson. Veris. p. 253. quam correctionem Tourpianæ Em. in Suid. p. 257. ἀποτεταμένῳ τὸν κόλπον merito præsert Porson in Append. T. IV. p. 459. utraque autem laborat hoc incommodo, quod rem obscoenam disertius effert, quam pro Philostrati verecundia. Vir doctus, quem Reiskium esse non dubito, in N. Act. Erudit. an. 1753. p. 284. verbum ἀποτείνεσθαι non tendere esse monens, sed detendere, corrigit: ἀπογεγευμένῳ τῶν κόλπων, delibanti mammillas earum petulcis digitis. Tum mallet: ἀπτομένῳ τῶν κόλπων. ut infra XVII. p. 81, 8. τὸν Σιληνὸν — μεθύοντά τε καὶ ἀπτόμενον τῆς Βάκχης. Epist. LXII, p. 944. μόνον ἡδέως τῶν σῶν μαστῶν ἀπτομαι. Caeterum sic de Pane Longus II. p. 69. θεὸς ὁ Πάν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος — παύεται δὲ οὐδέποτε Ἀρνάσιον ἐνοχλῶν, καὶ Ἐπιμηλίσιν Νύμφαις πράγματα παρέχων.

P. 71, 8. κατὰ μεσημβρίαν. μεσσημβρίαν. C. Ducta haec ex Theocrit. Id. I. 15. ss.

P. 71, 10. ἀνειμένος τε καὶ πρῶτος τὴν ῥίνα. Sic in proximis XII. p. 72, 21. φαιδρὸν δὲ αὐτῷ τὸ εἶδος, καὶ τῆς ῥίνος οὐδὲν χολῶδες. Fons locutionis est ap. Homer. Od. ω. 318. unde Theocrit. Id. I. 18. — ἀνειμένος. Philostr. Iun. XV. p. 157. 15. ἢ τε ὀφρὺς οὐκ ἀνειμένη. Vit. Soph. I. 21. 4. p. 519. παρῆει δὲ ἐς τοὺς δῆμους ἀνειμένῳ τῷ προσώπῳ — ἀνιέει αὐτοὺς καὶ διαπραύων τῇ τοῦ εἵδους εὐθυμίᾳ. Ibid. II. 27. p. 619. de Hiprodromo: ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν τῆς διαλέξεως Πλάτωνος ἀνειμένα καὶ Αἰώνας. sc. ἀνημμένα. cum Cod. Guelph.

P. 71, 11. τὸ ἐπιχολὸν αὐτῆς λεαίνων. Herodot. VII. 9. p. 512. Μαρδόνιος ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξει γυνώμην. VIII. 142. p. 689. Ἀλέξανδρος — λεήνας τὸν Μαρδονίου λόγον. Ieniens et emolliens. Vid. Wessel. p. 512. 20.

P. 71, 13. περιῆχται μὲν ἤδη τῷ χεῖρε ὁ Πάν. Heroica

p. 714. de Palamede: περιχθεις δε τῷ χεῖρε ἀπειθῶθη. Longus II. p. 47. εἰς δὲ τις καὶ κυνόδεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δῆσων. Heliodor. IX. 5. p. 355. νῦν μὲν ὑπὲρ πρῶ-
τείνοντες (τὰς χεῖρας) εἰς ἰκεσίας ἔμψασιν, νῦν δὲ κατὰ νῶτων
πρὸς δεσμὸν περιάγοντες εἰς δουλείας ὁμολόγησιν.

P. 71, 16. οὗ πλείστος αὐτῷ λόγος. revocavi lectionem editte.
vett. et librorum pro πλείστον Morell. et Olear.

P. 71, 17. μαχαίριδων ἐμβεβληκυῖων ἐς αὐτό. εἰςβεβλη-
κυῖων. Laud. ἐςβεβληκυῖων ἐς. Flor.

P. 71, 18. καὶ τὴν Ἥχῳ. καὶ om. Flor. Dicunt Nym-
phae, se Echo persuasuras esse, ut ipsum in posterum despiciat.
Ep. in Anth. Pal. VI. 87. Παν Βακχῷ clavam dedicat, καλλείψας
σὸν χορὸν ἐκ Παφίης. Ἥχῳ γὰρ φιλέει. Moschus Id. VI. Ἥρα
Πάν Ἀχῶς, τὰς γέγονος. Cf. Ptolem. Hephaest. VII. p. 333.
ed. Gale.

P. 71, 20. πανσυδή. sic Paris. C. D. Vid. supra I, 8.
p. 15, 19.

P. 71, 23. ὁ δὲ παρά τοῖς βουκόλοις αὐχμός. sic Morell.
et Olear. Editt. Vett. et Codd. περί. unde Boisson. ad Heroic.
p. 601. corrigit: ὁ δὲ περὶ τοὺς βουκόλους αὐχμός. De Nym-
phis agitur, non de bubulcis; Nympharum enim δῆμους rhetor se
persequuturum esse dixit. Quare ταῖς Βουκόλοις legendum. —
De αὐχμῷ pro κόσμῳ habendo, vid. ad I. 16. p. 27, 26.

P. 71, 24. αἱ δὲ ἀνθοῦσαι τὰς χαλκὰς ἐκπεφύκασιν ὕακιν-
θινοῖς ὁμοίως ἄνθεσιν. restitui lectionem librorum et editte. vett.
quam Olearius mutavit in ἀνθοῦσαι et ἐκπεφυκόσιν. improbante
Boissonadio ad Heroic. p. 475. qui monuit, ἐκπεφυκέναι active
poni. Cf. Bast. in Ep. cr. p. 256. De comparatione vid. ad I. 24.
p. 38, 16.

XII

PINDARVS.

Pindarum modo natum, in sacrae lauri myrtique frondibus
collocatum, *apes* melle nutriunt; extra aedium fores *Pan* tripu-
diat cum *Nymphis*, quod natus est, qui ipsius cultui et rhythmī
artī sese addicturus sit. Quid? *Rheae* adeo cymbalorum ac tym-
panorum sonitus illo nato auditus esse ferebatur. Atque huius
deae statua ante ianuam posita erat, per prolepsin, quia hac *Pin-*
darus pro Hecataeo usus esse dicebatur; pro qua quod aediculam

(ἑρὸν) alii posuerunt; tempore et auctoritate tabula nostra posterior, binas aras alii, falsa interpretamenta esse videntur. Pausaniae aetate templum Rheae Pindari domui vicinum ab ipso dedicatum ferebatur. Rheae illud, Panis ac Nympharum consortium ad verum loci *Pindarici* intellectum conducit, de quo fuse nuper *Boeckhius* meus egit in *Fragm.* p. 591 ss. Quod enim *Pindarus Pyth.* III. ἀντ. 4. canit:

Ἄλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

Ματρί, τὰν Κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέ-
πονται θαμά,

σεμνὰν θεόν, ἐννύχια,

fabulae istius fons est; κοῦραι non Thebanorum filiae sunt, sed *Nymphae*, quae Grammaticorum etiam quorundam fuit sententia in scholiis verbo indicata; vanae sunt multae reliquorum coniecturae et inveterata deterior interpretatio ex eo solo orta, quod *Nymphae* insolentius ita nude dictae sunt κοῦραι. *Euripides Rhes.* 919. πηγῶναι Κόραι, *Herc. Fur.* 785. Ἀσπιδίδες Κόραι. *Νηρηΐδων κοῦρῶν* pro χορὸν *Aeschylus* ap. *Sch. Aristoph. Ach.* 883. nuper reddidit *C. Lachmann*, de *mensura tragediarum*. p. 5, ex *Aristophanis* πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαίδων κοῦρῶν. Tanta non erat poetae sanctitas, ut cives privatum hominem nocturnis choreis apud aedium eius tutelam actis honorare possent. Nec virgines Thebanas, si Panem eas (una cum Rheae) cecinisse demus, parthenia saltasse crediderim noctu. Sed *Nymphae*, noctu in montibus saltare consuetae, cum Pane, assiduo suo comite, montanam Deam, cuius ille ἀπαλός est et ἀδύτων φύλαξ, — Μεγάλας θεοῦ κύων (fr. 66. *Boeckh.*), ubicunque sedes eius sunt, nocturna celebrant saltatione, ergo etiam ante Pindari aedes. Hinc autem *Pindaricae* Musae cultor aliquis eximius commentus est, illa nocte, qua natus est *Pindarus*, cum maxime Panem prae gaudio tripudiasse cum *Nymphis*, et Rheae, quae huius domus esset προστατήρ, cymbala sponte intonuisse, vel in templo vicino sonum eorum auditum esse. Ceterum ex prava loci istius interpretatione fluxisse videntur duo, primum commentum subabsurdum, sed quod Grammaticis valde placuit, Panem Pindari cecinisse paeonem; nempe dum a quibusdam iungeretur κοῦραι σὺν Πανὶ, unde, quia virgines Pindari carmina cecinisse constabat, Panem ea succinenda fuisse sequebatur; quibus alii opposcentes, virgines Thebanas, si vel maxime cum Baccho in Cithaerone choros ducerent, ut *Delphicae* ap. *Euripidem Hypsip.* fr. 1. in Parnasso, societatem certe cum Pane nocturnam non decere, incommodam verborum collocationem pati malebant, Panem ut iungeretur cum Cybele (quod facit etiam *Zoega Anagl.* 13. p. 46.): tum quod prosodium

G g

Pindari ad Panem inter Parthenia recipere, quod alii, qui falsam illius loci interpretationem non sequerentur, inde removebant. Sed haec hactenus.

Apes quod melle cibant, a Iove infanti, cui clementiam, sacris tetrīs oppositam, τὸ μελιχρον instillant, et vatibus mythicis, ut Iamo Pindari, ad poetas et philosophos translatum, non alio spectat nisi ad loquelae dulcedinem, unde propriae-hae fere sunt iuxta Pindarum Homero (*Christod. Ecp̄r.* 342.), Erinnae (*Id.* 110. *Epigr. inc.* 523.), Anacreonti (*Hermesian.* 51.), Nossidi (*Meleag.* I, 10.), Sophocli (*Philostr. Iun.* XIII.), Platoni. (Simonides ob carminum dulcedinem Melicertes cognominatus est, *Schol. Vesp.* 1402.; Phrynichus erat ἡδὺς ἐν τοῖς μέλεσιν, *Schol. Avium* 750.) Caput laureatum in gemma, quod *Winckelmanno Mon. ined.* tab. 12. Iovem Ἀτόμνιον repraesentare videbatur, a *Boettigero Amalth.* T. I. p. 63. ad Iovis infantiam trahebatur, sed Patris Deorum os non refert (quod Zoega quoque observavit), poetae alicuius imaginem esse coniicio, et quidem Pindari, quum nec Homeri, nec Anacreontis Sophoclisve os vultumque referat. Pindari autem icon aliunde non est nota. Musae quod sub apum forma Iones in Asiam duxisse feruntur ap. *Nostrum c. VIII.* p. 66, 22. (ubi v. *Iacobs.*) non de cantus dulcedine accipiam; neque placet magis, quod doctissimus *Lobeckius de Thris* p. 5. hasce apes cum propheticis, ad quas Thriarum habitum poetice conformatum esse verissime docet, et cum *Melissia*, sacerdotibus fatidicis, confundit. Sed cum apis coloniarum etiam et metropolium tessera sit, hoc modo Grammaticorum aliquis videtur significare voluisse, Iones cantus epici non rudes fuisse antequam in Asiam emigrarent. Et fuerunt, qui Homerum floruisse contenderent eo ipso tempore, quo Athenienses coloniam in Ioniam deducerent. Vid. *Nostri Heroic.* p. 727. De apium symbolo v. et *I. H. Vossius in Epist. mythol.* T. II. p. 54. In tabula apes maxima arte et veritate expressas fuisse, non est, quod mireris. In talibus enim animalculis, apibus, muscis, cicadis summam operam atque curam posuerunt artifices Graeci, non Myrmecides modo, de quo v. *Iun. Catal.* sed *Phidias* etiam, *Iulian. Epist.* 8., atque *Myron*, *Plin.* XXXIV, 19, 3. cf. *Creuz. Meletem.* P. II, p. 7. s. F. G. WELCKER.

P. 71, 26. οἶμαι θαυμά σοι εἶναι τὰς μελίττας. vulgo εἶναι καὶ. duo haec vocabula om. C. καὶ solum D. Flor. Paris. delevi itaque particulam abundantem.

P. 71, 27. οἶτω γλίσχρως γεγραμμένας. *Infra c. 28.* p. 97, 32. τὸ γὰρ οἶτω γλίσχρως ἀράχνην τε αὐτὴν διαπονῆσαι. ubi vid. not.

P. 71, 28. πὸ χροῖμα τῆς σταλῆς. virl. ad *Achill. Taf.* p. 674.
— Ἰσα τῇ φύσει. sic Paris. Ἰσα. vulgo. haud secus ac natura ars
illa omnia omnemque eorum varietatem exhibuit. II. 31. p. 101.
Θηρίων τετρατῶδεις μορφάς, οἷα ποικίλλουσι βάρβαροι. eadem vi
Homer. Il. Σ. 590. de Vulcano: ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περίκλυ-
τος Ἀμφιγυήεις. Vid. *Markl.* ad *Max. Tyr.* X. 7. p. 179. qui lau-
dat *Pherecydem Syrum* ap. *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 621. A.
Ζῆς ποιεῖ Φᾶρος μέγα τε καὶ καλόν· καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει
γῆν καὶ ὠγήνον, καὶ τὰ ὠγήνου δώματα.

P. 72, 1. τί οὖν οὐκ ἐν σίμβλοις αἱ σοφαί. ἐν συμβόλοις.
Ald. 1. 2. *Iunt.* σὺμβλοις. *Morell.*

P. 72, 2. τί δὲ ἐν ᾄστει . . . γέγονεν ἤδη Πίνδαρος ὡς
ὀρᾷς. γέγονε δὲ ἤδη. Paris. γέγονε δὲ II. Flor. Hinc probabile
fit, distinguendum esse et legendum: τί δὲ ἐν ᾄστει; Κωμάζουσιν
ἐπὶ τὰς τοῦ Διοφάντου θύρας. Γέγονε δὲ ἤδη Πίνδαρος. —
Διοφάντος. Flor.

P. 72, 4. πλάττει καὶ νηπίου αὐτόν, ἢ ἐμμελῆς ἤδη καὶ ἑμ-
μουσος ἴ. integrum ex his sensum non magis elicio, quam Heynius
p. 114. Nam nec πλάττει, quod *Olearius* volebat et *Vigenerius*, ad
Diophantum referri potest, nec verba, καὶ ποιῶσι ταῦτα cum
praecedentibus cohaerent. Praecedere enim debuit commemoratio
rei, quam apes iussae sint facere. Quare aliquid excidisse puto.
Certe sensum haberemus, si sic legeretur: Τί οὖν οὐκ ἐν σίμ-
βλοις αἱ σοφαί; τί δὲ ἐν ᾄστει; Κωμάζουσιν ἐπὶ τὰς τοῦ Διό-
φάντου θύρας. γέγονε γὰρ ἤδη Πίνδαρος, ὡς ὀρᾷς· καὶ ἐπέ-
στειλεν Ἀπόλλων τὰς μελίττας, πλάττειν καὶ νηπίου αὐτόν κ. τ. λ.
Καὶ ποιῶσι ταῦτα. Ad Apollinis quaedam cum Pindari natalibus
coniunctionem facit, quod puer in lauri frondibus est collocatus.
Hinc laurum sumsit etiam in hac fabula *Horat.* Od. III. 4. 18. s.
Caeterum historiam illam de apibus commemoravit *Antip. Sid.*
Ep. XLIII. (*Anth. Pal.* T. II. p. 718. nr. 305.) *Christodor.* Ecphr.
385. s. Eandem ad Platonem transtulit *Aelian.* V. H. X. 21. qui
Platonem cum Pindaro coniungit *Ib.* XII. 45. Cf. *Boettiger.*
Amalth. I. p. 63. Facit huc quod de Iamo dicit *Pindarus* Ol. VI.
78. ἐθρέφαντο δράκοντες ἀμειψέϊ Ἴφ' μελίσσᾶν καθόμενοι, Obi-
ter corrige *Himerium* Or. VII. 3. p. 512. de Constantinopoli,
Iuliani sautrice: ταῦτά τοι καὶ βασιλέως ψυχὴν (vulgo τύχην)
ἐνθεον ὠδῖναι μέλλουσα, Μούσαις ἐπέτρεψε τὴν τούτου φύσιν
μαιεύεσθαι, ἵνα τοὺς πῶποτε τῆδε τῇ τήχῃ κομήσαντας (*glorian-
tes.* vulgo κοσμήσαντες) ἀρετῇ πρὸ τύχης νικήσειεν.

P. 72, 4. πλάττει καὶ νηπίου αὐτόν. Iacobsii vestigiis in-
sistentes, et verba proxime sequentia pro parenthesi, qua Noster

haud infrequenter uili solet *), accipientes, sic fortasse locum operis critica indigentem facillime sanabimus: *Τί δὲ ἐν ἄστει; Κωμάζουσιν ἐπὶ τὰς τοῦ Αἰοφάντου θύρας· (γέγονεν ἤδη Πίνδαρος, ὡς ὀρέῃς·) πλάττεν καὶ νηπίου αὐτόν.* De infinitivo post verba motum significantia v. *Matthiae Griech. Grammat.* §. 535. *Noster* I, 6. p. 11, 8. *μῆλα* — *προσάγονται τὸν ἱσμὸν* — *γεωργεῖν αὐτά.* II, 33. p. 103, 7. *φοιτᾷ δ' ὁ μὲν ἔρωςθαι.* *Philostr. Jun.* c. IX. p. 123, 27. *τὸ δόρυ ὑπερετίεται τοῦ δίσκου καταλαμβάνει τὸ μειράκιον κτείνει.* *Plaut. Pseudol.* II, 2, 48. *Reddere hoc, non perdere hunc me misit.* F. G. WELCKER.

P. 72, 7. *ἐς δάμνην.* C. D. *εἰς.* vulgo.

P. 72, 8. *συμβαλλομένου τοῦ πατρὸς συμβαλλομένου.* vulgo. *συμβάλλομαι τοῦ.* *Flor. Paris.* *Diophantus* ex signis quibusdam suspicatur, se filium habiturum diis inprimis carum.

P. 72, 9. *κύμβαλά τε κατέχει κατέχει.* C.

P. 72, 11. *καὶ αἱ Νύμφαι, καὶ om.* *Flor.* *αἱ Μοῦσαι χορεύσαι οἱ.* *Paris.*

P. 72, 13. *ἐς τὸ ποιεῖν. ἐς om.* C. quum poësi operam navare coepisset. *Ion* in nobilissimo loco ap. *Athen.* XIII. p. 604. D. de *Sophocle*: *μελετῶ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδήπερ, Περικλῆς ποιεῖν μὲν ἔφη με, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐλώσασθαι.* §

P. 72, 14. *ᾗδεν τὰ τοῦ Πινδάρου.* *Plutarch.* [T. II. p. 1103. A.] *Πίνδαρος ἀκούων ὑπὸ τοῦ Πανὸς ᾗδασθαι τι μέλος ὧν αὐτὸς ἐποίησε, μετρίως ἔχαιρε;* Huc *Antipater* quoque alludit *Epigr.* in *Pindar.* [Anth. Pal. T. II. p. 718. 305.] *μάργυς ὁ Μαινάλιος περὶ τοῦ θεοῦ, ὕμνον αἰέσας τὸν σῆρ, καὶ νομίῳ λησάμενος δονάκων.* et *Thom. Mag.* [Vita *Pindari*]: *λόγος καὶ τὸν Πάνα δρχήσασθαι ποτε τὸν Πινδάρου παιᾶνα, καὶ χαίρειν ᾗδοντα τοῦτον αἰετὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν.* *OLEARIUS.* Adde quae de eadem historia habet *Schneider.* in *Fragm. Pind.* T. III. p. 50. ed. *Heyn. Boeckh.* T. II. 2. p. 591. s.

P. 72, 15. *ἐκπεπόνηται. ἐκπεπολήται.* C. — *καὶ καθιδρύεται μὲν αὐτοῦ [καὶ] περὶ θύρας.* prius καὶ omisit *Mor.* restituit *Olearius*, deleto altero ante *περὶ.* At hoc quoque loco legitur in *Ald.* 1. 2. *Iunt.* 1. 2. *Coq.* *Flor. Par.* C. D. *Servavi* itaque, sed uncinis circumscriptum.

P. 72, 16. *οἶμαι δὲ καὶ λίθου τὸ ἄγαλμα φαίνεσθαι, κατεσκληκυίας ἐνταῦθα τῆς γραφῆς, καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐξεσμένης.* *Evanuerat* pictura hac tabulae parte, obscurata et extenuata erat,

*) Vid. modo p. 41, 26. 95, 11. 95, 13. ap. *Iun.* p. 132, 3, et, quae maxime huc faciunt, p. 136, 17. 29.

ut nec recte agnosci posset. Est igitur hic locus inter argumenta statuendi, vere pictas tabulas a sophista enarrari. ΗΞΥΝΙVS. Fal- litur vir doctissimus. Nihil aliud dicit rhetor, quam saxum Rheae simulacrum ita a pictore representatum esse, ut vere saxum vide- retur; pictura in illa parte quasi duritiem aliquam habente (κα- τεσκληχυίας), ut reuera sculpta (ἐξεσμένης). Similiter *Achill. Tat.* III. 7. p. 64. in descriptione tabulae, in qua picta Andromeda: ὁρώρουται μὲν οὖν εἰς τὸ μέτρον τῆς κόρης ἡ πέτρα. θέλει δὲ τὸ ὄρυγμα λέγειν, ὅτι μήτις αὐτὸ πεποίηκε χεῖρ, ἀλλ' ἐστὶν αὐτόχθων ἡ τάφρος. εἰ γὰρ οὐκ ἔστι τοῦ λίθου τὸν κόλον ὁ γραφεὺς, ὡς ἔτεκεν αὐτὸν ἡ γῆ. Solent hi sophistae arti tribuere ea, quae rebus ipsis, quas representant, sunt propria.

P. 72, 19. ἄγει καὶ τὰς Νύμφας ἐνδρόσους. εἰς δρόσους. Flor. quod librario debetur haerenti in ἄγει. Mallem sane: ἔχει (ἡ γραφή) καὶ τ. Ν. ἐνδρόσους.

P. 72, 22. αἱ δὲ εἰσω μέλιται. i. e. ἐν τῷ οἴκῳ. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* p. 18. — περιεργάζονται τὸ παιδίον. τὸ πει- δόν. Flor. frequenti permutatione, de qua monui in *Nol.* ad *Anth.* Pal. p. 96. et in *Addend.* XXXV.

P. 72, 22. ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. mallem: ἐπιβάλλουσαι αὐτῷ μέλι. *Pausan.* IX. 23. p. 754. μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύ- δοντι προσπέτοντο τε καὶ ἐπλάσσον πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ κρηβύ- haec ad Virgilium transtulit Grammaticus in *Anthol.* Lat. T. I. p. 365. 29.

P. 72, 25. δέει τοῦ ἐγχειρήματος. τοῦ ἐγχειρήσαι. Flor. Paris, quod pro ἐγχεῖσαι scriptum esse arbitrat *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 105. qui probat correctionem *Kusteri* ad *Herych.* T. I. p. 1215. ἐγχεῖματος legentis. Cf. *Schaefer.* ad *Greg. Cor.* p. 365. 2. *Themist.* Or. XV. p. 192. A. ὥσπερ τοὺς δοίκοινας φασὶν ἐν ταῖς χυαῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἂν ἐγχεῖσθαι τὴν τοῦ δολέθρου παράσκευην. Nostro loco verum existimo ἐγχεῖσαι.

P. 72, 26. ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀσπιδίων. addidit *Mor.* Ἀθηνῶν, qua voce ellipsis rectius suppletur, quam per τῶν *Olearii.* *Plutarch.* Vit. *Theo.* c. 1. τῶν τῶν καὶ τῶν ἀσπιδίων οὐκ εἰσὶν Ἀθηνῶν. Vid. *Solan.* ad *Lucian.* Enc. Dem. c. 10. T. IX. p. 409. et *Wyttenbach.* *Bibl. crit.* T. III. 1. p. 50. Saepissime hoc encomium, Athenis a Pindaro tributum, commemoratur. Vid. *Schneideri* Vit. *Pind.* p. 39. *Boeckh.* T. II. 2. p. 579. 2.

P. 72, 27. καὶ γὰρ τοῦτο. haec ipse anim. bonae. Invertit *Olearius*; perperam. Refertur τοῦτο ad Iudaea Atheniensium, τῶν λιπαρῶν καὶ ἀσπιδίων.

— οὐκ εἰσὶν Ἀθηνῶν ἀσπιδίων. qd. ἀσπιδίων οὐκ εἰσὶν Ἀθηνῶν ἀσπιδίων.

XIII.

AIAX LOCRENSIS aut GYRAE.

Vernetos suos antiquitatem Graecam habuisse, haec tabula argumento est, in qua albescens turbidis undis mare et Gyrae petrae, fluctibus, quibus continuo adaspergerentur, exsae vivida imitatione expressae erant. Tempestas tam erat violenta, ut eam scopulorum partem, in qua Ajax consistebat circumspeciens, fluctus, stricta Neptuni cuspide, iamiam avulsuri viderentur, navi autem per undas abactae flammae vento extensae quasi pro velis essent. Debuit his omnibus magnum studium pictor impendere, quo magis elucerent heroica vis et immanis ferocia Aiakis, qui navi ardente excussus, talibus tantisque fluctibus natando superatis, nimium suis viribus fidens, non expavescens deum iracundum, hirtis vento criminibus ingruentem, non nave inflammata, non scopuli nudi, in quem vix escenderat, ambiguo asylo de humana imbecillitate monitus, ex misera rupe, in quam clementer exceptus erat, se vel invitis diis ex aequore evasurum iactabat. Ceterum Gyrae in medio nobis fingamus positae inter Neptunum curru per undas vectum et navem transversum actam. Heynius festinantius scripsit, Aiace ex nave exsiliens et natando caute apprehendentem scopulumque escendentem fuisse exhibitum. Verissime iudicat interpres Vimariensis p. 59: *Ein hochtragisch praegnanten Moment: ein eben Geretteter vom feindseligen Gotte verfolgt und verderbt. Alles ist so augenblicklich bewegt und vorübergehend, dass dieser Gegenstand unter die höchsten zu rechnen ist, welche die bildende Kunst sich aneignen kann.* Picturae huius, nisi artifex, at auctor saltem et inventor non sine magna veri specie haberi potest Apollodorus Atheniensis, Olymp. 94. clarus, quem Plinius XXXV, 36, 1. ea, qua solet brevitate pinguissae dicit *Aiace fulmine incensum.* F. G. WELCKE.

In titulo ὁ αὐτὸς Λοκρὸς et ἡ οἰα. D.

P. 72, 29. ἀνίστηνται πέτραι. Vit. Apoll. II. 2. p. 55. καὶ αἱ ὑπερβολαὶ τοῦ Κανέασου τοσούτον ἀνιστᾷσιν. Scr. cum Vratil. ἀνιστᾷσιν. — θάλαττα, θάλασσα. C. D.

P. 72, 30. δεινὸν βλέπων. δεινὰ. Flor. II, 15, p. 75, 15. δρέκων δεινὸν βλέπων. Vid. ad Phil. I. p. 116, 15.

P. 73, 2. ὁμοσε πεχώρηκε τοῖς κύμασι ὁμοίως ἐπεχώρηκε. Flor. rectius haec vertuntur ap. Morellium, adversus pro-

cessit undis, quam ap. Olearium, cum fluctibus ferebatur. Ferox Aiakis ingenium contra fluctus luctati non reformidabat. Vid. inprimis *Quint. Smyrn.* XIV. 548 ss. Similiter de Achille in *Heroica* p. 735. ἤλυξεν ἂν ἐκκλίνων, καὶ μὴ ὁμόσε χωρῶν τῷ ὕδατι. ubi vid. *Boisson.* p. 610. Ib. de Asteropaeo p. 735. θηρῶν δέ κ' ὁμόσε χθροῦνται ταῖς αἰχμαῖς. *Lucian.* *Gymn.* c. 24. T. VII. p. 183. ὡς τοὺς τε πόρους καρτερεῖν ἐθίζοινο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς. *Aelian.* H. A. VII. 24. εἰ μέλλουσιν ἵεναι τῷ ῥῶ ὁμόσε. Attigi haec in *Epist. ad Schneiderum* p. 9.

P. 73, 3. τῶν μὲν διεκπαλῶν. hoc ipsum pingit *Quintus* l. c. ἄλλοτε δ' αὖ χεῖρεσσι διήνυν ἄλμυρά βένδῃ — χεῖρε δ' ἄλμυρόν οἶδμα ποτὶ κραιττήσιν χεῖρεσιν Ἄνδρος ὑπερθύμιο. — τὰ δὲ ἐπισπῶμενος. de natante accipio, qui brachiis nunc pro-
iectis, nunc attractis, undam quodammodo ad se trahere videtur. Obscuriora sunt quae sequuntur, τὰ δὲ ὑπαντλῶν τῷ στήρῳ. compositum ὑπαντλεῖν *Lexica* non norunt. *Morell.* vertit: *illas pectore subhauriens. Olearius: alios pectore sustinens. Vigen-
erius* denique: *ceux là les accablant sous sa poitrine.* Sensus vix potest esse alius quam is, quem significant verba *Quinti* 553. ἀρὰ δὲ κῆμα Ἄλλοτε μὲν ἱσοῖσκε πέλιδιον. Quare ὑπαντλῶν si genuinum est, interpretor, *pectori fluctus subiiciens, sublatusque adeo fluctibus.*

P. 73, 5. αἱ δὲ Γυραὶ πέτραι εἰσὶν ὑπερφαινούσαι δι' Ἀγῶλου κόλπου. *Αἰέου.* C. ὑπερφαινούσαι mallet *Hamacker.* p. 45. ipse tamen comparans *Vit. Apoll.* V. 1. p. 88. περὶ τὰς ὁφρὺς τῶν ὀφῶν, ἃ εἰσὶν ὑπερφαινέται. *Heroica.* p. 716. ὁφρὺς δὲ τοῦτο ὑψηλὸν ὑπερφαινέται τῆς Ἀέσου. Scholion de rupibus e mari exstantibus ex *Cod. Paris.* 1761, exprimit *Fr. Osann* ad *Philem.* *Gram.* p. 298. ubi quum tota haec enuntiatio, αἱ Γυραὶ δὲ πέτραι — κόλπου legatur, vir doctissimus ea ex margine immigrasse, et, licet omnibus libris servata, tamen e contextu expellenda esse censet.

P. 73, 6. λόγους ὑπερφρονας λέγει, *Od.* δ. 562. 563. *Quint. Sm.* XIV. 565. s. *Hygin.* *Exp.* CXVI.

P. 75, 10. καὶ συνεμάχε. καὶ in *Paris.* *erasm.*

P. 75, 11. σφαιροῦνται δὲ καὶ φειδομένη τῶν θεῶν. δὲ om. C. D. in *Paris.* *erasm.* De φειδόμενῳ colendi et reverendi vi monui in *Not. ad Anth. Pal.* p. 116. In personati *Aeschylus* *Epist.* X. p. 679 ὁ δὲ Κλυῶν οἷα δέδορακεν, οὐ κήδους, οὐ νόμον φειδόμενος οὐδενός. Fortasse: οὐκ ἤθους. *nec moris cō-
rans, nec leges.*

P. 75, 12. καὶ ἐρῶντι αὐτὸν τῷ στήτῳ. καὶ om. *Flot.*

ἑρῶννυ. vulgo, ἑρωννυ. D. ἑρῶννυ. Flor. Paris. Neptunus Calchanti similis in Il. XIII. 69. utrumque Diacem sceptro percutiens, ἀμφοτέρω — πλῆσεν μέγας κρατεροῖο, Γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πάδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.

P. 73, 17. ὁ μὲν δὲ λόγος. historia, qua haec tabula nittur. τὸ δὲ ἐναργές, τὸ ὁρώμενον, id quod revera a pictore est exhibitum.

P. 73, 19. σπυλάδες δ' αἱ πέτραι, διὰ τὸ αἰεὶ φαίνεσθαι. Erat quum λισσάδες corrigerem; ut ap. Eurip. Androm. 533. δακρυόισι κόρας σταῖω, λισσάδος ὡς πέτρας λιβάς. Theocr. Id. 22. 37. κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρᾳ, Apoll. Rhod. II. 730. τῇ δ' ὑπὸ πέτρᾳ λισσάδες ἐρρῶνται ἀλβόροχοι. Videtur tamen sincera lectio. Photii Lex. Cod. Gal. p. 531. σπυλάδες: αἱ ἐν ὕδατι κοίλαι πέτραι, ὡς Ἀπών. Ἰλιόδορος δὲ τὰς παραθαλάσσιαις πέτρας καὶ ἐπελημμέναις ὑπὸ τῶν κυμάτων.

P. 73, 20. πῦρ δὲ ἐκ μέσης ἄττει τῆς νῆως. restitui lectionem Ald. 1. 2. Iunt. 1. et codd. nostrorum omnium, a Iunt. 2. et Morell. depravatam in ἄπτει. Vid. Boisson. ad Heroic. p. 690. et nos in Addit. ad Athen. p. 160. Ἐκφρασις Καρλίνθου inedita Cod. Guelph. 82. δ δὲ — τεθαύμακα μάλαστα, ὡς ἄττει μὲν ὑποῦ κάτωθεν ἀλλαχοῦ πῦρ, ἄττει δὲ ἐνθάδε ὕδωρ. Saep̄ depravatim vocabulum. Vit. Apoll. I. 31. p. 4. ὁπόσαις κορυφαῖς ἄττει. Vratisl. ἄγει. et sic iterum II. 5. p. 54. πολλῶ μεῖζον ἔγωγ' ἂν φάσιν ἄττειν. cum eadem varietate. Himer. Ecl. X. 6. p. 182. φλογὸς δίκην ἐπ' ἐρωτικὴν φίλειαν ἄττοισα. nonnulli libri ἄρτοισα. Vit. Apoll. V. 42. p. 225. s. οὐδ' ἐπὶ τὰ δειρόμενά τε καὶ ῥαχίζομενα τῶν ἱερῶν ἦγεν. recte emendavi ἦγεν in Epist. ad Schneid. p. 43. idque firmavit Vratisl. Vulgatum frustra tuetur doctissimus Barker. in Steph. Thes. V. ἄγω, p. 844. D. Vit. Soph. II. 12. p. 593. καὶ ἐς πάρδαλιν ἄττει. ante Olearium legebatur ἄπτει. ad quem locum cf. Koen. Greg. Cor. p. 177. s. In Aristid. Or. Smyrn. T. I. p. 232. (406.) ἄλλαι δι' ἄλλων διάπτουσαι τόπων. διάπτουσι. Cod. Bardec. unde Reisk. διάπτουσαι. Ap. Liban. T. I. p. 351. 2. ἦν ἰδόντι μὴ βοῶν οὐκ ἔστι; καὶ σκιρτᾶν, καὶ ἀναπνεῖν καὶ προτεῖν. idem suspicatur ἀναπνῆσθαι. mihi lenius videtur καὶ σκιρτᾶν καὶ ἀνάπτειν. Ibid. p. 346. 17. ὦν τοὺς ὑφθαλμοὺς σῶμα ἕτερον παράπαν οὐ μεθέστησιν, sic Morell. unde legendum παρᾶπτον. cuius interpretamentum est lectio Monac. et Aug. παραφανέν. Verissime Erfurd. in Diphilo ap. Athen. VI. p. 231. A. emendavit: ἐπιτῶν ἐπῆξε σωρός. pro ἐπῆγε. In Aristotel. de Mundo c. IV. p. 108. ed. Kapp. οἱ δὲ ἐκ πολλῶν διεξάττοντες. Cod. Mon. 495. διεξάγοντες. Aelian. H. A.

III. 26. εἶτα ἐπὶ νομὴν ἦξεν. ἦξεν. Mon. nr. 87. recte. Ibid. c. 16. ἐξάπτουσιν in ἐξάπτουσιν videtur mutandum.

P. 73, 20. ἐς δ' ἐμπεσών, εἰς. D.

P. 73, 22. ὁ δὲ Ἀίας οἶον ἐκ μέθης ἀναφέρων, *Philostr. Jun. V. p. 118. 6.* καὶ τὸ τῆς Ἀλκμήνης εἶδος ἐνασχοποῦντι ἀναφέρειν μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως ἐδόκει. *Plutarch. T. II. p. 596. A.* ὥσπερ ἐκ πληγῆς ἀναφέρων τὴν διάνοιαν. *Lucian. Alex. c. 25. T. V. p. 87.* ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες. Reperitur etiam absolute positum, ut *Aristid. Paphl. T. I. p. 264. 8.* ἡμῖν μὲν γὰρ πταῖσαι συνέβη κατὰ τὴν ποιῶν ἀνδραπῶν τύχην — ἀναφέρειν δὲ τῇ τῆς πόλεως τύχῃ.

P. 73, 25. ἀλλ' εἶκοι διατεινομένῳ ἔτι. Marg. Morell. γὰρ ἀπειλοῦντι. quod glossatori debetur. *Demosth. Or. pro Cor. p. 275. τί οὖν ταῦτ' ἐπύραμαι καὶ διετεινάμην οὕτως σφοδρῶς,* cum βοᾶν iungitur διατείνεσθαι ap. *Lucian. Abdic. c. 3. T. V. p. 3. Ib. 32. p. 37. Icaromen. c. 30. T. VIII. p. 43. Plutarch. Vit. Cat. Min. c. 26. T. V. p. 57. ἐπειπὼν τε πᾶσι τοῖς ἄλλοις διατεταμένως,* i. e. ἀπειλητικῶς. In *Vit. Soph. II. 1. 11. p. 561.* Herodes narratur orationem coram imperatore habuisse, in qua irae indulgens ἀπληκωνισμένη τῇ γλώττῃ καὶ γυμνῇ διετίνετο. quibus verbis inest comparatio linguae cum esse nudato lacertisque athletae ad decertandum accincti. Sic προεξαγκωνίσας de oratore utitur *Aristotel. Rhet. III. 14. 11.*

P. 73, 26. οὕτω γὰρ, particulam causalem addidi ex Lauda,

P. 73, 27. ὁ ἀδελφὴν τε ἀνέστηκεν. Vid. ad *Philostr. Jun. IX. p. 123. 2.* — οἶος ἐπὶ Ἑκτορα οἶον. Lauda.

P. 73, 29. ἀράξει τὸ τρύφος. ἀνααράξει. Flor. voluit fortasse ἀναράξει. quod compositum est ap. *Quint. Sm. XI. 23.* αὐτὸς ἀπαράξει. ἀπέσχιωεν dixit in hac historia *Homer. l. c. 507.* et *Quintus XIV. 514.* τὸ τρύφος Noster assumsit ex *Od. l. c. vs. 508.* Aiacis fate similem finxerunt interitum Philomeli, unius concitatorum sacri belli, quem *Philo* ap. *Buseb. Praep. Ev. VIII. 14.* narrat, φάγελος τῆς πέτρας καταρημισθῆναι τε καὶ καταλεισθῆναι.

XIV.

T H E S S A L I A :

Thessaliae convallis ex aquis prodicens, aquae inundantes iam in fluvii alveum, tanquam in emissarium, tantum non reductae, montibus a Neptuno diramtis, exitum praebentibus. *Peneus*, servato

quidem consueto Fluviorum in cubitum nitendum habitu, aliquantum tamen se erigens (ex egregia Iacobi emendatione), dum ex aquis emergit, *Titaresium*, cuius aquas Peneo supernatare Homerus ait, sibi imponit (*ἀνὰ θώρα*), quasi obsecundans Neptuno et ad effluendum cum socio se accingens. *Thessalia*, oleae frondibus et aristis ornata, ex aquis subidentibus oritur (*ἀνὰ ὄρεα*) cum equo, Neptuni et Terrae filio, qui in gemina aliorum locorum religione Arion dicitur. Manifestum igitur est, Neptuni opus iam peractum esse; Thessalia et Peneus non per anticipationem positi esse possunt, cum non annexi sint argumento principali, idque sequantur, sed constituent. Eoque Philostratus tabulae aspectum Aegypti speciei similem esse ait, i. e. regioni montibus inclusae, quam laevis secat amnis. Pictori tamen et Neptunus Ossam Olympumque tridente dirimens, et huius ictus effectus, simul igitur Neptunus cum tridente ad iaculandum paratus, simul montes iam percussi exprimendi erant. Alterutrum si omisisset, non posuisset totum. Ergo pictura si ad historiae severitatem exigatur, contra veritatem peccat, sed consilio peccat; neque artis ingenio aut dei naturae consentaneum puto, ut de iteratis ictibus cogitetur. Repugnantiam sensit Rhetor, qui res pictas interdum minus ad artis et phantasiae, quam ad rationis et veritatis leges examinat, et argutius explicat, Neptunum in eo esse, ut montes discindat, montes autem, antequam icti fuerint (aqua enim profuebat) dissiluisse; tum dexteras Neptuni partes et contractas esse, quasi iam iaculatus fuerit, et eminere, eumque iactum, minari non manus gestu, quippe quae iam emisit telum, sed reliqui corporis statu. Peius est quod ille non dicit, quo loco consistat Neptunus. Certe in terra eum compositum fuisse oportet; non rhyaneo enim aut glauco colore erat, sed naturali, ut qui ruricola et *φυράλμνος* esset, Cereris maritus, quae prope illius templum suam habet aedem (*Paus.* II, 32, 7.), et in aris etiam duodecim deos exhibentibus iuxta illum posita est, pater Arionis, et in alia tabula CXVII arator, qualis in Lesbo insula sub Elymnii nomine, teste Hesychio v. *Ἐλύμνιος*, cultus est. Hoc argumentum qui dubitat ab arte feliciter tractari posse, de hodierna pictura, non de allegorico veteris picturae genere cogitet oportet. F. G. WELCKER.

Facit ad hanc tabulam *Claudian.* de R. P. II. 179.

*Sic, cum Thessalam soppulis inclusa teneret,
Peneo stagnante palus, et mersa negarent
Arva coli, brisda Neptunus cuspidē montes
Impulit adversos. Tum forti saucius ictu
Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo.
Carceribus laxantur aquae, fractoque meatu
Redduntur fluviusque mari tellusque colonis.*

Alia veterum loca de eadem re vide laudata ap. *Spanh. ad Callim.* H. in Del. 105.

P. 74, 1. αἰγυπτιάζω. Marg. Morell. δίκην Αἰγύπτου λιμνάζει. *Strabo* IX. p. 658. Α. τὸ παλαιὸν καὶ ἐλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδῖον — ὑπὸ δὲ σεισμῶν δῆγματος γενομένου — διεξέτεσε ταύτη πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. ubi, ni multum fallor, scribendum: διεξέπαισε. Vid. ad *Phil. Iun.* XI. p. 130, 20. De eadem re *Bato* Sinopensis ap. *Athen.* XIV. p. 639. Ε. τὴν πρότερον λιμνάζουσαν χώραν ἄπασαν γεγυμνῶσθαι.

Ib. προσβολήν. num προσβολή, ut p. 75, 26. προσβολή τοῦ γράσματος? F. G. WELCKER. Idem mihi quoque in mentem venerat. Permutata haec vocabula ap. *Phil. Iun.* XII. p. 133, 14.

P. 74, 3. Αἰγυπτίοις μὲν γὰρ παρὰ Νείλου ἡ γῆ. pessime Morell. et *Olear.* παρὰ τὸν Νεῖλον. iuxta Nilum Aegyptiorum terram sitam esse, vertentes. παρὰ τοῦ Νείλου. edit. vett. Paris. Flor. D. παρὰ τοὺς Νείλου. C. παρὰ τοῖς Νείλου μέτροις. G. miro errore. Aegyptum Nili munus esse dixit *Herodotus*, quem *Olearius* excitavit ad Vit. Apoll. VI. 1. p. 228. de Aethiopia: ποταμὸν δὲ Νεῖλον Αἰγύπτῳ δίδωσιν, ὃς ἐκ καταδούλων ἀρχόμενος, ἦν ἐπικλύζει πᾶσαν Αἰγύπτον ἀπ' Αἰθιοπῶν ἄγει. Ib. VI. 23. p. 265. ἦν ἐπισπᾶται γῆν ποιῶν Αἰγύπτον.

P. 74, 5. τοῖς πεδίοις. παιδίοις. C. Vid. supra p. 72, 22.

P. 74, 6. ἐπικλύζοντος. περικλύζοντος. Flor.

P. 74, 7. εἴξει γοῦν ὁ Ποσειδῶν τῇ τριατνῇ τὰ ὄρη. *Herodot.* VII. 129. totam hanc rem diserte exponens, αὐτοῖς μὲν γυν Θετταλοῖς φασὶ Ποσειδέωνα ποιῆσαι τὸν ἀδλῶνα, δι' οὗ ῥέει ὁ Πηνειός. Cf. mox XVI. p. 77, 17. XVII. p. 78, 35. *Aristid.* Or. Smyrn. T. I. p. 233. (408) διαβάντι δὲ τὸν Μέλητα, ἀπαντὰ ἡῶρος, Ποσειδῶνος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, δῶρον — οὐ παρακλήσιον τῷ περὶ Θετταλίαν λεγομένῳ· ἐπεὶ μὲν γὰρ τὰ ὄρη δικαστήρας Θετταλίαν ἐποίησε γῆν ἄπεδον ἐκ λίμνης, ἐξίεις κατὰ ρεῦμα τὸν Πηνειόν. sic haec distinguenda. Cf. *Eund.* T. I. p. 272. (477.) et *Olearii* Not. 4. In Schol. Or. Platon. de Themistocle. T. II. p. 181. lege: ἡ Θετταλία ὑπὸ πολλῶν ἔχεται ὀρῶν. pro ἔχεται ὀρῶν. Ab hoc beneficio fuerunt, qui Neptunum ap. Thessalos πετραίου nomine cultum existimarent, auctore *Schol.* ad *Pindar.* Pyth. IV. 246. ubi vitiosa lectio, Πηνειὸν πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων διαρθεύοντα, non cum *Larchero*, διὰ μέσου τοῦ ἔλους, sed sic, ni fallor, corrigenda, διὰ τῆς μεσότητος ῥέοντα, quod sic scriptum;

διὰ μεσόγω, facile in μέσ τ πολ. depravari potuit. De μεσό-
γωγῶς vid. Lobeck. ad Phryn. p. 298.

P. 74, 11. καὶ διήρται μὲν ἡ χεὶρ. διήρηται. Flor. Supra
X. p. 70, 32. διηρμένου δὲ ἦδη τοῦ πελέχεως. c. XVII. p. 81, 32.
ὁ μὲν διαίρει τὸν πέλεκυν.

P. 74, 13. μέτρον. μέτρον. D.

P. 74, 15. ὑπέσταλται καὶ προβέβηκε, προβέβληκε, C, D.
Bene haberet προβάλλεται. Sed προβέβηκε, ut omnino dextrum
latus, sic pedem imprimis dei promotum et proiectum spectantibus
exhibet. Eadem permutatio XVII. p. 78, 6.

P. 74, 16. καὶ ἀπειλεῖ τὴν πληρὴν. ὀργὴν. C, D. quod non
de nihilo; ὀργὴν enim videtur legisse librarius. Sic Vit. Soph.
II, 8. p. 578. καὶ ὀργῇ δὲ λαμπρῶ ἐκ μαιράτου χορησάμενος.
Vett. editt. et Cod. Guelph. ὀργῇ. Ap. Liban. T, IV. p. 1086,
26. τὸ δὲ οἱ στέρον ἐξώγκωται τε καὶ ἐξοιδεῖ, καὶ τὴν ἔνδον
ὀργὴν ὑποσημαίνει τῷ σχήματι. Scr. cum Cod. Mon. 115, τὴν
ἔνδον ὀργὴν. Similiter Idem p. 1088. 19. εἴτα τὸ στέρον ἅπαν
ἐξώγκωται καὶ πρὸς τὸν ἔνδον θυμὸν ἐξοιδεῖ. ubi θυμὸς non
est ira, qua nulla movetur Neoptolemus in Polyxenam, sed im-
petus. Sic etiam de Aiace Id. p. 1092. 4. τὸ δὲ οἱ στόμα διήρται
(διηρημένον, quod sequitur, defendendum) εἰς ἀνάσπον πνεύματος, ὅπερ
λύσσα κατεργασται, καὶ τὴν κάτωθεν ὀργὴν ὑποσημαίνει τῷ
σχήματι. et paulo post τὸ δὲ οἱ στέρον ἅπαν ἐξώγκωται, καὶ
πρὸς τὴν ἔνδοθεν λύσσαν ἑλπίσεται. Ib. p. 1095. 28. ἀμφοτέρω
ἐπὶ μιᾷ ὀργῇ ἐργαζόμενος. recte marg. Morell. ὀργῇς.

P. 74, 17. ἀλλ' ἀπὸ. Ald, 1. 2. Iunt. 1. 2. Flor. C, D. ἀλλὰ
ἀπὸ, Morell. Olear.

P. 74, 18. τῷ τοι καὶ ἀσπάζεται τὰ πεδία. τῷ τοι, qua-
propter, non, ut vulgo vertitur, nempe. Vid. II, 6, p. 61, 18,

Ib. Heynius Neptunam vult placido vultu campum patefactum
prospicere; quod verbis rhetoris non inest, et repugnat eis, quae
diserte c. XVI, p. 77, 17. de huius Neptuni statu declarantur,
Verba τῷ τοι καὶ ἀσπάζεται cet. non ad picturam spectant, sed
ad verbum ἡπειρώτας. Nempe hanc Neptuno placere campos pla-
nos ac latos, haud secus atque aequor. F. G. WZLCKER.

P. 74, 20. καὶ ὁ ποταμὸς, οἷον αὖθις, καὶ φυλάττων τὸ εἰς
πυκῶνα. vitium horum verborum non fugit Wyttenbachium Ep.
st. p. 278. qui οἷον ἀνθίσταται, aut ἀνίσταται φυλάττων —
legendum suspicatur. Lenius erit: οἷον ἀρθεῖς, καὶ φ. Penus sese
pauculum erigens, ita tamen ut cubito nitatur — καὶ participiis
iunctum et adiectivis, per quamvis explicari potest. Vid. Valcken-

ad Phoen. p. 98. s. — ἐν-ἑς ἀγκῶνας *Homer. Il. x. 86. ὁρῶντες δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κέφαλ' ἐπ' ἐπ' ἀγκῶνος ἰδμεν.* *Lucian. Lexipho c. 6. T. V. p. 184. καπεῖδ' ἑκατέρωθεν ἦν, ἐπ' ἀγκῶνας ἰδμεν.*

P. 74, 22. ποταμῷ γὰρ ὁρῶσθαι οὐ σύνηθες. hoc ordinis Flor. C. D. οὐ σύνηθες ὁρῶσθαι. Vulgo.

P. 74, 23. ἀνατίθεται τὸν Τιταρήσιον. Vide supra II. 8. p. 66, 30: — καὶ ποτιμώτερον. hoc etiam in laudem *Aquae in Aesculapii puteo Pergami laudans Aristides T. I. p. 253. λεπτότατον dicit esse, ἔπειτα ὁ τοῦτο ἔπειτα, κομφοτάτον τε καὶ προδότατον, τρίτον γλυκύτατον τε καὶ ποτιμώτατον. In Ἐκφράσει Κορίνθου Cod. Guelf. 82. καὶ πέτρας μὲν ἐνταῦθα ἐμφωλεῖται πῦρ, ἐνταῦθα δὲ διεσπέραι καὶ πότιμον ὕδωρ.*

P. 74, 25. τῶν πεδίων. om. Flor.

P. 74, 27. καὶ πάλιν ἐφαπτομένη. vertitur, *pullum ferens; immo, manu tangens et contractans. Per equum, e terra exortum, pictor significaverat equorum in Thessalia proventum, quem Veteres a Neptuno derivabant.*

P. 74, 29. παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. hoc offerebat Flor. Par. Land. C. D. παρ' αὐτοῦ. Vulgo. Quae in fine capitis narrantur, illustrat *Schol. Pindar. Pyth. IV. 246. de nomine Neptuni πετράλου. οἱ δὲ, οἱ ἐπ' αὐτοῦ πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορόν δεξαμένη ἡ γῆ, ἀνέδωκεν ἑπὶ πρῶτον, ὃν ἐπωνόμασε Σχύφιον.*

XV.

GLAUCVS MARINVS.

Glaucus rarissime in artis operibus conspicitur. Optime eum exhibet pictura elegans in Villa Hadriani a. 1786 reperta et in *Museo Worsleiano* T. I. p. 103. edita, in qua ille, pro utriusque manus gestu, vaticinari videtur, adstante femina, superne nuda. Editor: *Interview of Glaucus and Scylla. De Scylla dubito.* In ea, quam *A. Hirt, Bilderbuch* tab. XIX, 2. p. 151. in lucerna animadvertisse sibi visus est huius dei imagine minor est vultus dignitas, dum concha buccinat, remum simul altera manu tenens, ut pari aut maiore iure Tritonem hanc figuram dicere possis. Pueri ex hac biformium imaginum classe signum editum est in *Specimens of ancient sculpture* T. I. tab. 50. Editoris phantasia est, primigenium hunc esse Amorem, quem mero artis lusui de-

βένειος βαΐδα βίβδα in longum producta spatium clare docet. F. G. WELCKER.

Loca veterum de Glauco marino congesta vide ap. *Fischer*, ad *Palaeph.* 28. p. 109. ubi Γλαῦκος vocatur ὁ Θαλάττιος. Fabulam de eo illustravit *Hermann.* in Diss. de Aeschyli Glaucis. Lipsiae. 1812. p. 8. Quae h. l. de hoc numine et Halcyonibus ab Argonautis spectatis traibuntur, ex *Pindari* praenibus ducta suspicatur. *Schneiderus* ad *Pind.* *Fragm.* p. 573. ed. *Boeckh.*

P. 75, 2. μέσον. μέσου. C.

P. 75, 4. ἡ δὲ ἀκούει. ἀκούη. C. Vid. de fluctibus cantu placatis supra ad I. 19. p. 31, 31. — κείται ὁ πόντος. *Aelian.* H. A. XV. 5. τῶν ἀνέμων εἰρηγαῖον ἤδη καταπνεόντων — καὶ τοῦ κύματος κειμένου, καὶ λείας οὔσης τῆς θαλάττης.

P. 75, 5. τὰ μὲν δὲ ἀγώγῃμα τῆς νεώς, Διόσκουροι. argute de personis τὰ ἀγώγῃμα, cuius vocis translata significationem attigit *Boisson.* ad *Heroic.* p. 625. *Liban.* T. IV. p. 328, 17. ἀγώγιμον ἄνθρωπον πέμποντες ἐκεῖ. *Aelian.* V. H. XII. 64. de cadavere Alexandri: πολλὴν εἰσφέροντο φιλονεικίαν, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν τὸ ἀγώγιμον τοῦτο ἄγειν ἐπιθυμῶν. *Themist.* Or. IV. p. 61. B. ὁ δὲ ἄρτι ἐμπόριον ὑμῖν κατασκευάζεται βασιλεύς, ἀρετὴ ἐστὶν ἐκ τοῦδε καὶ φρόνησις τὰ ἀγώγῃμα.

P. 75, 7. καὶ ὅσον τῆς ἡμιθέου φορᾶς ἦνδει. *semideorum proventus.* *Aristid.* T. II. p. 229. κάλλιστον δὲ πάντων κερδῶν ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν φορά. Vid. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. XVI. 54. T. II. p. 124, 19. *Boisson.* ad *Eunap.* p. 133. s.

P. 75, 9. ᾧ κατὰ Δωδώνην ὁ Ζεὺς ἑαυτοῦ ἐς τὰ μαντεῖα ἐχρῆτο. ἑαυτοῦ ποῦ habetur in Flor. Paris. G. D. Nota fabula de ligno fatidico, navi inserto. *Apoll. Rh.* I. 526. s. unde τρόπῃς λάλος Argus in *Orphei Argon.* 707.

P. 75, 10. γνώμη δὲ ἐς τὸν πλοῦν ἦδε. ἐστὶ πλοῦ ἦδε. *Laud.*

P. 75, 11. κώδιον κροῦ. κρού. C. — ὁμοῦ τῷ Φρύξῳ. Φρύξ. C. D. cum editt. vett. Restitui genuinam scripturam a *Morell.* et *Olear.* temere mutatam.

P. 75, 13. τοῦτο Ἰάσων ἐλεῖν, ᾧ παῖ, ποιῆται ἄθλον. a *poetis narratur*, vertit *Heynius*, minus recte. Verte: hoc vellus auferendum suscepit Iason. ἄθλον ποιῆσθαι, ut πένθος ποιῆσθαι. *Heroic.* p. 721. μόνην τὴν ἀρετὴν ἐποιεῖτο κόσμημα. *Ib.* p. 725. Vid. *Boisson.* p. 575. *Infra* H. 17. χρυσῷ, ὃν ἐκείνοι τέττιγας ἐπὶ τῆς περὶ κλῆς ἐποιούργο. *Ib.* p. 83, 18. ἔπταυς γὰρ δὴ ὁ παῖς

ταῦτα (τὰ κυνέδια) ποιῶται. II. 19. p. 85, 30. τὴν γὰρ θρῶν ταύτην οἶκον πεποιήται.®

P. 75, 14. φρουρὸς γὰρ τις αὐτῇ. ἐν αὐτῇ. Land.

P. 75, 16. καὶ ὑπερορῶν τοῦ καθεύδειν. articulum et vett. editt. et codd. tuentur, om. Morell. Circumscripsit rhetor epitheton ἄγρυπνος. II. 33. ὁ φρὺς οἶα καὶ ἐρώντων ὑπερορῶν καὶ παλαιόντων. Liban. Or. Antioch. T. I. p. 347, 1. τῶν δὲ χαμαιζήλων καὶ ὅσοι πενήτων ὑπεραιωρεῖται. praetulerim ὑπερορῆ Cod. Mon. 113.

P. 75, 16. ὅθεν ἄρχει τῆς νιῶς. ὅθεν referendum ad verba τοῦτο Ἰάσων ἐλεῖν ποιεῖται ἄθλον. nam quae sequuntur pro parentheticis habenda, et ob ἄθλον addita. Iasonem in puppi stantem nobis fingamus. Philostr. Iun. c. XI. ὁ δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης ὀπλίτης Ἰάσων ἂν εἴη. contra Λυγχεὺς ἐπιτέτακται τῇ πρῶρᾳ.

P. 75, 18. Τίφους — πρῶτος ἀνδρῶπων ἀπιστουμένην θαρσύνει τὴν τέχνην. Τίφους vulgo. Rectius Τίφους ap. Apollonium et alios. — ἀπιστουμένην om. C. D. Ars, quam Tiphys exercebat, ἀπιστουμένη ἦν, nulla ei habebatur fides, quia Argo rudem cursu prima imbuat Amphitriten, ut Catullus loquitur LXIV. 11. quippe quae prima inhospitalis Ponti sinus patefecit, auctore Ennio. De verbo θαρσύνει cum accusativo dixi in Addit. ad Athen. p. 224. Vit. Apoll. IV. 38. p. 178. ἀνότητόν τε μηδὲν (Scr. μηδενὶ cum Vrat.) δοκέτω τὸ θαρσεῖν ὁδόν, ἣν πολλοὶ τῶν φιλοσόφων φεύγουσιν. Ib. VII. 12. p. 289. καὶ τὸ μὴ ἂν (Scr. τὸ μηδὲ ἂν cum Vrat.) θαρσύνει τὴν δεῦρο ὁδόν εἰ τι ἡδέκεις. Ibi post pauca legendum: ἀπόρρητόν τινα ἰσχὺν ἔχων θράσους, ἐρρώσθαι.

P. 75, 20. Λυγχεὺς δέ. λυγγεὺς. Flor. de qua scriptura monui in Not. ad Anth. Gr. p. 91. et in Indic. p. 1042. Eundem Lynceo locum assignavit Hygin. Fab. XIV. p. 48. Proreta navigavit Lynceus, Apharsi filius, qui multum videbat. — ὁ Ἀφάρεως. ὁ ἑμφιάριος. Flor.

P. 75, 21. δεινὸς ὢν ἐκ πολλοῦ ἰδεῖν. recepi oblatum a Flor. διὰ πολλοῦ primus dedit Morell. nam editt. vett. διὰ om. quod nec in libris nostris habetur, nisi forte in Paris. 1696. unde nihil in Schedis meis notatum reperio. Vtrumque bene habet. Vid. ad L. Bos de Ellips. p. 103. s.

P. 75, 23. πρῶτος. hoc vocabulum usque ad ἀσπιάσθαι om. Flor. — ὑποκειμένων ἐρμάτων αἰσθῆσθαι. Marg. Morell. λίσθων ὑφάλων. hoc sensu Vit. Apoll. III. 23. p. 114. ἐρμάτων ὑπερᾶραι τὸ σκάφος. Plutarch. T. II. p. 319. F. ἔγωγε καὶ Κλεόπατρην τῇ τέχῃ Καίσαρος τίθηναι, περὶ ἣν, ὥσπερ ἔρμα, κατέδυ καὶ συνετρίβη τηλικούτος αὐτοκράτωρ. Vid. ad Achill. Tat. p. 624.

P. 75, 26. τὸ τοῦ *Λυγέως* ὄμμα. *Λυγέως* iterum Flor. — τὴν προσβολὴν τοῦ φάσματος. gl.¹ in marg. Morell. τοῦ *Γλαύκου*. Vlt. Apoll. II. 4. p. 52. de Empusa conviciis abacta: *τοῦτ' ἄρα ἄκος εἶναι τῆς προσβολῆς ταύτης*. — ὅφ' οὐ καὶ οἱ πενήκοντα σχασάμενοι τὴν εἰρεσίαν. cohaeret haec enuntiatio cum sequentibus, nominativo absolute posito, pro, τῶν πενήκοντα σχασαμένων. reliquis obstupefactis et a remigando cessantibus, *Hercules immotum animi servat statum*.

P. 75, 28. ἀτρεπτος μένει τοῦ θαύματος. vix placere potest τοῦ θαύματος, sequentibus: οἱ δὲ λοιποὶ οἶμαι, θαυμά τι τοῦτο λέγουσι. addito οἶμαι, quasi non ipse hoc phantasma appellasset θαῦμα. Quare scriptum fuisse suspicor: ἀτρεπτος μένει τοῦ θεάματος. *Herculem quidem ille adspectus non movet, quippe qui haud pauca vidit similia; reliqui autem monstrum esse dicunt*. θεάμα cum φάσμα iungitur in *Iuli Afric. Cest. c. 2. p. 279. de belli vicissitudinibus; ubi scribendum: τοὺς γοῦν ἄμεινον παρεσχευασμένους σιδήρῳ καὶ ἀνδράσι καὶ τόχοις καὶ τοίχοις (?) ἢ ἄνεμος πολλάκις ἠδικακεν, ἢ τόπος, ἢ δόλος, ἢ θεάμα καὶ φάσμα*. Συνεχῆς δὲ ἐν τοῖς μεγάλοις (hoc addit Monac.) τραύμασι δαίμων ὁ Πάν.

P. 75, 34. ἐπὶ τῆς θαλάττης. articulum om. Flor. D. ἐπὶ θαλάσσης. C. ἐπιθαλάττης. Laud. Vtrumque bene habere videtur, ut ἐπὶ γῆς et ἐπὶ τῆς γῆς. Vid. *Heindorf. ad Plat. T. II. p. 265*.

P. 76, 1. ἐς τὰ τῶν ἰχθύων ἀπηνέχθη ἥθη. εἰς. vulgo, et ἀπηνέχθαι. recepi lectionem Flor. et Paris. Si infinitivo orationem continuare voluisset rhetor, scripsisset, ni fallor, ἀπενεχθῆναι. Nunc constructionem pro more variavit. αὐτὸν iunge cum ὑποδραμόντος; ut *Heroic. X. 2. p. 702. τὸ πάθος τοῦ ἡλίου διεξῆλθε, καὶ οὗτ' ἔστι τῆς σελήνης υποτρεχούσης αὐτὸν ἐξαμυροῦται*. — ἥθη, εἶδη. Flor. εἶδεα et ἥθεα iungit *Oppian. Cyneg. II. 83. apud quem Hal. I. 93. ἥθεα ἰχθύων*, et alibi. ἥθη de locis illustravit *Koen. ad Greg. Cor. p. 495. Boisson. ad Heroic. p. 431*.

P. 76, 2. μαντεύεται μὲν οὖν. μὲν om. D. sed a m. rec. superscriptum. μαντεύσαι μὲν οὖν. Flor. — περιέσσι γὰρ αὐτῶ τῆς τέχνης. infra c. XXXII. p. 102, 21. τοσοῦτον αὐτῇ περιεῖναι τῆς τέχνης. Hunc dicendi usum illustravit *Boisson. ad Her. p. 304. Bast. ad Aristaeon. I. 1. p. 245*.

P. 76, 4. γενέων βόστρυχοι. γενύων. C. D. *Glaucus Aeschyli ap. Etym. M. p. 250. 4. δαῦλος (i. e. δασεῖα) δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμῆν*. *Pausan. X. 4. p. 807. καλεῖσθαι δὲ τὰ δάσεια ὑπο τῶν πάλαι δαῦλια*. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ *Μισχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηθορίου γένεια ὑπήνην ὠνομακέναι δαῦλον*.

P. 76, 7. ὄφρ' ἴδ' ἰσάται. similes procul dubio superciliis Tritonum, de quibus vid. *Mus. Pio-Clēm.* T. I. tab. 34. et 35. T. V. p. 5-7. *Winckelm.* Opp. T. IV. p. 104. λαχνην κάρη Glaucō tribuit *Apoll. Rhod.* I. 1312. se ipsum describens ap. *Ovid. Met.* XIII. 960. *Hanc ego tum primum viridem ferrugine barbam, Caesariemque meam, quam longa per aequora verro, Ingentesque humeros et caerula brachia vidi, Cruraque pinnigero curvata novissima pisce.*

P. 76, 11. ἐς τὴν νῆξιν. εἰς. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. C. D.

P. 76, 13. παραλλάττουσα καὶ ἀπιούσα ἤδη. ἀπαλλάττουσα. Flor. Est venter formae inusitatae et a ventre humano discrepans. — ἀπιούσα *Heynius* p. 118. vertit, in *pietē abiens, mutata, alvus.* immo est, reducta et recedens, et quodammodo constricta.

P. 76, 15. τὰ οὐραῖα ἐξηρμένα. *Glaucum series extrema biformem accipit.* *Claudian.* R. P. III. 12. *Ap. Vellei. Paterc.* II. 83. *Plancus* — cum *caeruleatus* et nudus caputque redimittus *arundine* et *caudam trahens Glaucum saltasset in convivio.*

P. 76, 16. πρὸς τὴν ἑξύν. τὴν νῆξιν. Flor. — τὸ δὲ μνησείδης. μονοειδής. Flor.

P. 76, 18. ὁμοῦ μὲν ἕδουσαι τὰ τῶν ἀνθρώπων — ὁμοῦ δὲ ἐνδεικνύμεναι τῷ Ὀρφεῖ τὴν ἐαυτῶν ψδὴν. rhetor duplicem causam afferre visus, cur halcyones adsint, revera nonnisi unam commemorat, *cantum* nimirum; quare κλέουσαι malle. Querula avis halcyon; *ales miserabilis Ovidio* *Met.* XI. 733. *moesto similem plenumque querelae dat sonum.* De Cleopatra II. IX. 561. quam parentes *Ἀλκυόνην καλέσκειν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς Μητηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, Κλαίει.* *Ap. Eurip.* *Iphig. Taur.* 1091. *ἔλεγον οὐκ ἐρὸν αἰδεῖν* dicitur. Res humanas autem desinent halcyones, quae ipsae inter homines olim fuerunt, et humana mala perpassae sunt.

XVI

PALAEMON.

Sacra Palaemoni a Sisypho instituta. Palaemonem dormientem delphinus, placidum perlabens sine strepitu aequor, ad Isthmum vehit, ubi subter Neptuni templo in pineto sito specus cultui illius parata est, proprio nomine Adytum dicta, Pausan. II, 2, 1. Neptunus, stans fortasse in templi propylaeo, appellenti aridet, quasi lubens hospitio accipiens; Isthmus, qui resupinatus porrigitur, sinu expanso eandem significat voluntatem; ad eius dextram juvenis species repraesentat promontorium Lechaicum, ad sinistram vero (nisi verba Κεχρησὶ πρὸς τὰ χα glōssema sunt)

H h

puellae *Cenchreas* urbem, plures ob plurale nomen; denique Isthmo assident sereno vultu *Nereides* (Θάλατται); quas I. 27. Oropi daemone circumdantes situm littoralem significare vidimus; ex *Tölkenii* quidem opinione (l. aliquoties l. p. 10.) *die beyden Meere, zwischen welche die Landenge sich hinzieht*. Quas figuras nemo nunc reprehendet, nisi omnino totum illud allegoriarum genus reprobet, ad quod pertinent. *Sisyphus* taurum sacrificans cum *Corinthis* conspicuus est animo ad rem intento ac solerti, unde nomen habet. Sacra institui arbitror infra sacellum Palaemonis, quod erat intra Neptuni septum ad sinistram, et quidem ita, ut splendidam Neptuni templum inter illud sacellum cum sacrificantibus ad specum et Isthmi, Lechaei et Cenchrearum figuras interpositum conspiceretur. Igitur haec tabula et decima quarta lucem sibi foenerantur mutuam, quatenus, arte naturam suam quodammodo migrante, duo rei momenta continua in iis commissa sunt. Et nunc quidem eius rei rationem falsam Sophista profert hanc, Neptunum Sisypho pueri adventum praedixisse et sacra cum parare iussisse. Ino, cuius obiter ille mentionem facit, in tabula haud magis expressa erat, quam c. XVIII. Cycloperum populus, de quo in capitis initio sermo est. De Palaemonis cultu consulendus est *Zoega Anagl.* tab. 41. p. 189 s. ubi etiam numi varii enim exhibentes citantur, et ex *Aristide* T. I. p. 27. ed. Oxon. imagines pictae, inter quas maxime placet, quae Neptunum sistebat puerum ulnis sustententem, hunc vero deo arridentem. F. G. WELCKER.

P. 76, 23. ὁ θύων ἐν Ἰσθμῷ δῆμος, εἴη δ' αὖν ὁ ἐκ τῆς Κόρινθου. notandum δὲ in apodosi post nominativum absolutum. *Liban.* T. IV. p. 573. 15. καὶ δέον με κύπτειν εἰς γῆν, ἐγὼ δὲ τῶν μεγίστων ἐμαυτὸν ἀξιώ. *Pseudo-Luciani* Charilemus c. 10. T. IX. p. 278. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τις ἐστὶν ἀποφηνάσθαι καλλίστη — ὁ δὲ ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι. ubi male ὁδε vulgatur. Exemplum huius abundantiae post genitivos absolutos quatuor ex solo *Polyperus* laudavit V. D. in *Ephem. Ienens.* 1810. nr. 184. p. 271. plura offert *Aelianus*.

P. 76, 25. ἡχώμεθα. ἡγούμεθα. Flor.

P. 76, 26. ἡρώμα τι προσήχουν τῇ θαλάττῃ. articulum om. Par. Flor. Vid. supra p. 75, 34. ἡρώμα τι. C. D. Verbum προσήχουν ut dubiae fidei prostat in Lex. Schneideri. Est etiam ap. *Themist.* Or. II. p. 27. B. σμικρὸν οὐμένον διαφέρειν ῥοδίου, κυμάτων αἰγιαλοῖς προσήχουντων.

P. 76, 27. αἱ γὰρ τῶν πεύων κόμαι τοῦτο ἔδουσι. ἔδουσιν. C. Omnia plena pinetorum circa templum Neptuni. *Pausan.* II. 1. p. 112. unde victores olim pinea corona ornabantur, cui postea successit apium. Vid. *Plutarch.* T. II. p. 675. B. ubi

Euphorion de Melicerte p. 677. A. κλαίοντες δὲ τὰ κοῦρον ἐπ' ἀρχαίοις πιτύεσιν Κάτθεσαν. ut h. l. emendavit Meineke de Euphor. Vit. et Scr. p. 105. et 109. Cf. Boettiger *Vasen-Gem.* Fasc. II. p. 144.

P. 76, 29. τὸ μὲν εἰσαγῆς, Λευκοθέα τε. vulgo Λευκοθέας. tentavi vitiosam laculationem in Exerc. cr. p. 101. sed parum feliciter, immemor correctionis *Hemsterhusii* ap. *Lucian.* T. II. p. 371. ed. Bip. quam a Paris. confirmatam in textu posui. *Boissquadina* commemorat aliam *Huetii* ad Heroia p. 296. Λευκοθέα ἑστας corrigentis, quod et ipsum rhetore dignum. Leucotheas, nomen ad Nereidas, inter quas illa recepta, in ἀντίκτυπον retulit, *Myrsinus*, teste *Etymol. M.* p. 561. 44. *Meineke* ad *Euphor.* p. 197. not. Illae deae, et cum Leucothea coniunctae, χορεύουσαι ἐγάνησαν τῇ Σίσυφῳ, καὶ ἐκέλευσαν εἰς τμήν τοῦ Μελεγκροῦ ἀγειν τὰ Ἰσθμια, secundum Auctorem *Argum. Isthm.* I. p. 514. qui hoc derivavit ex deperdito *Pindari* carmine ap. *Apoll. Dias.* de Synt. II. 21. p. 158. Vid. *Boeckh.* ad *Pind.* T. II. 2. p. 558.

σεται

P. 76, 31. χρήσεται. χρήσθαι. C. — καταέρει. κατέρει. C.

P. 77, 2. διολισθαίνων. διολισθένων. C.

P. 77, 3. ῥήγνυται τι κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἄδυτον. *Pausan.* II. 2. p. 113. postquam de Palaemonis aedicula in templo Neptuni dixit, ἔστι δέ, ait, καὶ ἄλλο ἄδυτον καλούμενον. κάθαδος δὲ ἐς αὐτὸ ὑπόγειος. Ἐνθα δὴ τὸν Παλαίμονα κεκρύφθαι φασί. Ὅς δ' ἂν ἐνταῦθα ἢ Κορινθίων ἢ ξένος ἐπιτορκα ὁμόςῃ, οὐδέμιαι ἐστὶ μηχανὴ διαφυγεῖν τοῦ ὄρκου.

P. 77, 4. διασχούσης τῆς γῆς. Vid. I. 27. p. 42, 17.

P. 77, 6. προειπεῖν. προεπειπῖν. Flor.

P. 77, 7. καὶ ὅτι θύειν αὐτῷ θεοί. Palaemoni iusta fecisse, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ ποιῆσαι τῶν Ἰσθμίων, narrat *Pausan.* II. 1. p. 111. et alii. De Nereidibus talia eum iuventibus, vid. supra p. 76, 29.

Ib. θύει δὲ ταῦρον τουτονὶ μέλανα. Nestor cum suis ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, Ταύρους παμμέλανας, Ἐνδοχθονι κυανοχάστῃ. *Od.* Γ. 5. s. ubi vide *Eustathium* p. 108. 12. in causas inquirentem, ob quas Nestor Neptuno nigros ταύρους immolaverit. Contra ap. *Pindar.* OL. XIII. 66. Bellerophon iubetur eidem deo ἀργάντας ταύρους mactare, quod λευκοὺς interpretantur; *Boeckhius* T. II. 2. p. 218. nitidos *pinguedine*.

P. 77, 9. ὁ μὲν οὖν τῆς θυσίας λόγος. quod sacrificantium habitum atque ritus ad Palaemonis mysteria pertinentes quamvis in tabula expressi erant, describere ob religionem recipiat rhetor, in eo scriptorum quorundam de rebus mysticis, adspectus non

patentibus, loquentium superstitionem affecit. F. G. WEL-
CKER.

P. 77, 12. εἰς τὰ τοῦ Παλαίμονος ἀποκείσθω ὄρηα. εἰς.
Flor. Facit huc locus in Heroic. p. 740. τὰ μὲν δὲ Κορινθίων
ἐπὶ Μελιχέρτῃ — θρήνην εἴκασται τελεστικῇ τε καὶ ἐνθέρμῃ Ari-
stid. in Isthm. p. 27. (49.) Ἰκαλαίμονα δὲ καὶ εἰπεῖν καλὸν —
καὶ ὄρχον ποιήσασθαι, καὶ τοῦ θρηνησμοῦ μετεσχεῖν. Structura
verborum est ut in Heroici p. 695. καὶ ἀποκείσθω μοι ὁ λόγος.
οὗτος εἰς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἔργα.

P. 77, 13. καὶ κομιδῇ ἀπόδετος. Vid. ad I. 10. p. 19, 7.

P. 77, 14. αἶ' ἀποδειώσαντος πτόν Σισύφου τοῦ σοφοῦ.
ἀποδειώσαντος αὐτὸν σισύφω τοῦ σοφοῦ. Flor. Bone haberet
etiam ἀποδειώσαντος, quamquam poetice quoque formam ἀπο-
δειώω tuearis. Certe δειώδης est I. 27. p. 43, 11. Ad rem vid.
Pausan. I. 44. p. 108.

P. 77, 15. ἡ ἐπιστροφή τοῦ εἵδους. *salus in cogitationem defixus*. ἐπιστροφήν ποιῆσθαι dicuntur, qui se ad res agen-
das convertunt, rerumque curam suscipiunt. Vid. Wesseling. ad
Diodor. Sic. XIII. 111. T. I. p. 632. Plutarch. T. II. p. 1045. B.
παιδάκια νήπια μηδεμὴν ἐπιστροφήν, μηδ' ἐπιλογισμὸν ἔχοντα
περὶ τῶν τοιούτων. Noster Vit. Soph. I. 17. 3. p. 605. in Isocra-
tis quadam oratione ait, καὶ τὸ μυθώδες σὺν ἐπιστροφῇ (sic le-
gendum) ἡρμηνεύσθαι. Ib. I. 21. 4. p. 519. ἐπιστροφήν τε εἶχεν
ὁ λόγος καὶ ἔρρωτο. *gravitatem* interpretatur Ernesti in Technol.
rhet. p. 127.

P. 77, 18. ἐμελλε. ἐμελλεν. C. Respiciuntur capita XIII. et
XIV. — δεινὸς ἂν ποῦ ἐγράφετο. ἐφαίνετο. Laud.

P. 77, 20. ὥς ἐν τῇ γῇ ἔχοι. *ieiuna verba et vix sana*.
Fortasse scribendum: ὥς ἐν τιμῇ ἔχων. puerum in honore habens,
quippe cui et sepulcrum in Isthmo et sedem in templo suo tri-
buebat.

Ib. ὥς ἐν τῇ γῇ ἔχοι, ut ex mat. receptum, ex ceterorum
societate abreptum penes se haberet, παρέδρον gratum. F. G.
WELCKER.

P. 77, 24. αὐτὸν τῇ γῇ. αὐτὴν τὴν γῆν. sic C.

P. 77, 25. Ἀγλαίου καὶ Ἀδρίου μέσον κείσθαι. μέσον omnes
habent editt. vett. et codd. praeter Laud. ex quo μέσος assumpsit
Olearius. In hoc libro etiam ordine mutato: Ἀγλαίου μέσος καὶ
Ἀδρίου κείσθαι. Ἀδρίου μέσον. Flor. Vit. Apoll. IV. 24. p. 163.
de Neronis circa Isthmum consilio: περίπλουν αὐτῷ ἐργασόμε-
νος, καὶ τὸν Ἀγλαῖον τῷ Ἀδρίᾳ συμβάλλων. Vrat. συμβαλὼν.
Corrigit Hamack in Lectt. p. 82. ἐργασόμενος et συμβαλὼν.

sine causa idonea. Vid. *Lobeck.* ad *Phryg.* p. 15. et *Boeckh.* ad *Pindar.* T. I. P. II. p. 438.

P. 77, 26. καθάπερ ἐπελευγμένος τοῖς πελάγεσιν. quasi interiectus et utrumque mare coniungens. γέφυραν ποντιάδα Isthmum vocat *Pindar.* Isthm. IV. 34. πόντον γέφυραν. Nem. VI. 67. Isthmum in Chersoneso Thracica αὐχένα appellat *Herodot.* VI. 56. vid. *Wesseling.* ad L. 71. p. 35, 6. de quo verbo ἐπιτεύσασθαι Noster utitur c. 21. p. 89. 6. καὶ ὁ αὐχὴν ἐπέτευται τοῖς ὕμοις.

P. 77, 28. Λέχαιον. λέχριόν τι. κόραι Ald. 1. 2. Land. 1, 2. C. D. λέχαιον δὴ· κόραι. Morell. et *Olear.* λέχαιόν τι· κόραι. Flor. Paris. λέχριόν τι οἶμαι. Land. Hinc οἶμαι assumsi, quod abesse posse non putō; sed nec τί sincerum videtur (nisi huc traxeris H. 10, p. 79, 21.) nec δὴ. Fortasse scribendum: μεράχιον μὲν ἐκ δεξιᾶ, λέχαιον, οἶμαι· δύο κόραι δ' ἐν ἀριστερᾷ — duas positae puellae ob pluralem formam nominis *Κεγχρεαί.*

Ib. *Κεγχρεαί* που τάχα. haec verba, quae absunt ab editis, vet. etiam Morell. primus *Olear.* ip. textu posuit ex Land. In hoc enim Cod. solo habentur. Cenchrearum nomen abesse non posse intelligens *Salmasius*, emendaverat; *κεγχρεαί* δ' ἐν ἀριστερᾷ. *Vigenerius* vitiosam lectionem edidit, secutus vertit: ayant à sa main droite un jouvenceau en travers (λέχριον), et à la gauche des jeunes filles. Recte tamen proxima accepit Auctor Scholii in marg. *J'estime qu'il veut dire que ces jeunes filles, qui sont au costé gauche de ce Démon, représentent les mers voisines de la chaussée, qui s'étend entre l'Archipel et la mer Adriatique.*

XVII.

I N S V L A E.

Chorographia marina, quae meo quidem iudicio, ab Heynii sententia magis quam in reliquis omnibus abhorrente, elegans est pictura, docta, novitate pariter ac varietate commendabilis, nulla re non *Ἑλληνικωτάτη*; Rhetorem autem ut vel minimum affinxisse suspicemur, nullam prorsus causam video. In mari vasto, molli-ter agitato et navigabili insulae parvae dispositae sunt *septem*; qui numerus quum in rebus veterum sacris et politicis, in mythologia et poesi magnam exerceat vim, in arte propter peculiare quoque et externas, quas dicimus, rationes, eximio fuit usui. In hoc numero utriusque tabulae Polygnoti Delphicae oeconomica dispositio

ita vertitur, ut certa sedes figuris plerisque omnibus assignari, et opera eius ope restitui possint, quibus equidem, si compositionem spectemus et rationem dramaticam, nihil ex tota antiquitate in arte novi maius, nihil perfectius. Apud Nostrum septem vidimus Centaurides c. III, totidemque heroës Achaeorum c. VII, et in caede Agamemnonis c. X.; totidem figuras in monumentis ad c. VII. et in puteali ad I, 23. laudatis, quibus multa poterant addi. De numero septenario in arca Cypseli, in throno Amyclaeo et in basi Iovis Olympii dixi *Zeitschrift* T. I. p. 541. 551. Is quod in Nostri picturarum descriptionibus aliquoties latet, ab auctore non animadversus, ipsius et fidem et in earum compositione partiumque responsu et consensu declarandis negligentiam probat.

Sed ut nostram iam lustremus tabulam, insulas ponendum est scriptorem singulas ordine, quo pictae erant, recensere, quum navem secum ut conscendat puerum invitet, nihilque subiciatur, unde ultro citroque eum navigasse, dum ad ultimam appelleret p. 82, 30. concludi possit. Insula igitur, quae locum principalem obtinet in medio, Vulcania est, igneis rivulis plena, fumum ex montis vertice eructans (p. 79, 36.), quo obscuratur Iovis imago fulmen in Gigantem insulae substratum in alto iaculantis. Mira est opinio Rhetoris et *Torkilli Butlen* p. 34. caliginem hisce idcirco circumfusam esse, ut praeterita potius in mentem revocari, quam praesentia indicari viderentur. Imo vero mythus iste ad quemcumque montem ignivomum transfertur, quod Artemo notat ap. *Schol. Pind. Pyth.* I, 31. et ab arte ad eruptiones Vulcanias symbolice adumbrandas ubique potest adhiberi.

Insulae medio proximae, *tertia* et *quinta*, Vulcani vim diverso modo expertae sunt. Illa enim disrupta est et ponte denovo iuncta: disruptorum montium descriptionem *Heynius* monet satis convenire cum iis, quae ex Calabria memoria teneamus nuntiata. Haec vitibus obsita est, uvarum copia gravatis; Bacchus autem cum Vulcano necessitudinem habet haud ambignam, quam alibi propediem explicabo.

Alterum insularum par, *secunda* et *sexta*, eo sibi quodammodo vel respondent invicem vel oppositae sunt, quod illa plana est et campestris et pisces habet atque agricolas mercatum exercentes; haec autem montana est et silvestris, cum venatoribus et lignatoribus.

Etiam *prima* denique atque *septima* adversae sunt, et hoc veluti vinculo contrarietatis iunctae. Illa enim praeceps est et quasi munita, nec habitata, naturali tamen pulchritudine conspicua, apes floribus montanis pascens; haec regia splendida occupatur,

arationi vitibusque nihil se praebens, sed fontium frigidorum atque calidorum dives. Atque hoc modo singulis paribus sibi respondentibus invicem, et insulis aequaliter divisus, quia quae medium tenet spectaculo mirando super reliquas longe eminet, ex pluribus et variis effectum et formatum est unum ac totum.

Ceterum plerisque tabulae partibus ornatus extraneus quidam et mythicus additus, primae autem insulae a scriptore suppletus est. Montem enim eius invitare ait Nereides ad flosculos decerpandos, ut Galatea facit ap. *Theocr.* XI, 26. In secunda expressa est statua Neptuni Aratoris cum bigis, quem ad c. XIV. tetigimus. Aratrum non vomere, sed prora terram acindit, ut unum est elementum, quod naves secant, et quod terrae viscera penetrat. Tertiam ornant figurae meantium per pontem et subter eum cymbis tranantium. Quartam Giganti impositam esse, Iovis fulmina manifestant. In quinta, quam Bacchicam dicas, vides Silenum ebrium, Baccham tentantem, cuius oculi absentis Dei produnt desiderium, vides per terram cymbala ac tympana, tibias, crateres aureos ever sos, nebridas, serpentes implicitos thyrsis, Bacchas serpentibus pro zona utentes (ut alibi pro armillis, *Zoeg. Anagl.* tab. 82.), draconem denique in caverna sacra absconditum et ex rupibus caput exerentem, fere ut in anaglypho Bacchico *Mus. Piolem.* T. V. tab. 8., ubi ille antri Ariadnei custos (*οἰκουρός*, V. p. 80, 11.) est habendus. Rhetor quod picturae serpentem thesaurum custodire arbitrat in latibulo ipsius subterraneo conditum, non magis verum est, quam quod Palladis draconem auri custodem esse asserit. Insula sexta ceryli et haecyonum fabula illustratur; ultima Proteum continet et lusus pueriles non plane absimiles Amorum lusibus in picturis Herculanensibus et alibi obviis.

His, quae supra scripta sunt, iam ad Iacobsium nostrum transmissis, animadverti demum, materiem huius tabulae pictori prae buisse *septem*, quas geographi ferunt inde ab Aristotelis aetate, quamvis plures eodem tractu numerari poterant, insulas *Aeolias*, ita tamen, ut harum non ad verum omnino exprimeret naturalem situm, conditionem et molis inter se diversitatem, sed singula ad artis, quae tum valebant, rationes dirigeret, symmetriae legibus subiiceret, vera inventis suis variaret et exornaret. Consensus maxime est in numero et in eo, quod super reliqua omnia in tabula pariter ac in ipsis insulis eminet Vulcani vis, quum praeter eam, quae *Ἰερὰ Ἥφαστον* et olim *Θέκυσα* et *Θερασία* dicta est, aliae etiam ut Lipara et Strongyle (hodie Stromboli) ignem evo merent et omnes adeo Vulcaniarum nomen gererent. Tum insula Nostri tertia, quae disrupta est et ponte iuncta, procul dubio

comparari potest cum insula Didyme, quae a figura secundum Strabonem nomen traxit. Exstant in hac etiam incendiorum monumenta; vitium frugumque hodie frugax est. Aliis etiam, ut Phoenicussae et Elicussae, de arboribus suis ita dictis, quae *proximarum pabulo* Plinio Straboneque testibus *relictae* erant, vicis oppidisque carentes, aut Liparae num convenerit cum imagine pictoris, nemo nunc facile eruet. Veterum loca de insulis Aeoliis diligentissime examinavit *Cluver. Sicil. A. II, 14*; de Hiera et Lipara agunt *Spanhem, ad Callim. in Dian. 47, Heyn, ad Aen. VIII, 416, F. G. WELCKER.*

P. 78, 1. ὅτε Ζέφυρος, ὅτι, Paris. — θάλατταν. θάλασσαν. C.

P. 78, 3. ἀλλ' ὅπως ἐκὼν λελήσῃ τῆς γῆς, καὶ θάλαττά σοι ταυτὶ δόξῃ. vertit *Olearius*; ut videas mare esse, neque cum terra confundas, perperam. Rectius *Vigenerius*: Mettez donc de votre bon gré la terre en oubly, et que tout cecy vous semble estre mer. Nec aliter *Welckerus* noster: *Vltro itaque terrae obliviscere, et haec* (in tabula) *παρεῖναι esse existima.* — Caeterum vitiose Flor. θάλαττά σοι τι δόξει.

P. 78, 4. μήτ' ἐξηρμένῃ. μήτε ἐξ. C. μήτ' ἐξηρημένῃ. Flor. ut supra.

P. 78, 5. ἀναχαιτίζουσα. metaphora, ab equis ferocientibus equitemque excipientibus sumta. De δυνάμει φθαρτικῇ *Plutarch. T. II. p. 373. D. μέχρι σιλήνης ἀνατρέπει καὶ ἀναχαιτίζει, συγχέουσα* (συνέχουσα vulgo) *καὶ μελαινουσα πολλάκις τὸ λαμπρόν.* Eadem vi *Aristid. Or. Sicul. II. p. 383. (41.) εἰ ψευδὴς μόνον φήμῃ καὶ δόξα ἀφίκοιτο, ὅτι ἐπταλκαμεν, πάντα ἀναχειραίσσεται καὶ μεδέσθῃ.* De oratoribus iuvenibus *Plutarch. T. II, p. 794. D. πρὸς δόξαν ἀναχαιτίζει καὶ θρασύνεσθαι.*

Ib. μήθ' ὑπεία. ὑπεία. Mor. et Olear. Vlt. Apoll. IV. 15. p. 151. ἡ μὲν θάλαττα ὑπεία καὶ τῆς ὥρας κρείττων ἐφαίνετο. *Liban, Or. Antioch. T. I. p. 280. γῇ τοίνυν ἡ μὲν ὑπεία τοῖς πελάγεσι παρισυμένῃ.*

P. 78, 6. καὶ οἶον ἔμπρους. ἦν οἶον. Flor.

Ib. ἰδοῦ, ἐμβεβλήκαμεν. sic editt. vett. C. D. Flor. Paris. ἐμβεβλήκαμεν. Morell. Olear. Iam nave conscensa in mari versamur.

P. 78, 7. εἰδυγχωρὶς γάρ που καὶ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποκρίνασθαι. quinque novissima verba, quae in editt. sunt vett. et in codd. nostris omnibus, *Olearius* eiecit, ut e Schol. nata. Pro παιδὸς est ποδὸς in C. et marg. Morell. quo nihil iuvamur, quum tamen παιδὸς ferri non possit. Sed hanc solam vocem glossatori deberi puto, quum rhetor scripisset: καὶ ὑπὲρ σου

ἀποκρίνασθαι. His admissis, oratio est ut in Vit. Apoll. II. 14. p. 66. *Ἑυχχωρεῖς οὖν τὸν Εὐριπίδην ἐπαινεῖν* — *Ἑυχχωρῶ, ἔφη.* Ib. VIII. 14. p. 358. *ἐπαθῶμεν, εἰπε, τῆς νεῶς ταύτης, ὃ δάμι* — *ἔνδοξοι, ἔφη, καὶ πλέωμεν.* Heroic. Prooem. III. p. 665. *Ἑυχχωρεῖς θεῶν καὶ ἱῶσαι;* *Ἑυχχωρεῖ ὁ ἥρω.* In nostro loco ante *Ἑυχχωρῶ μὲν* legitur ὁ παῖς in C. D. ante ἡ μὲν, ὁ φιλόστρατος.

P. 78, 9. *δὲ ἐν αὐτῇ.* δ' ἐν. C. D.

P. 78, 11. *ἀλλ' ἀγελῶται καὶ μικροί.* *Zonar.* ἀγελῶται ἰχθύες, οἱ εὐτελεῖς καὶ μικροί. ἀγελῶται σταφυλή. ἡ εὐτελής καὶ μικρά.

P. 78, 12. *ἡ νῆ Δία.* sic Par. Flor. D. διὰ. C. νῆ Δι' C.

P. 78, 13. *ἐρυμνὴ τὰ ἔστι.* novissima vox etiam in Paris, ἔστιν. C.

P. 78, 14. *τειχῆρης τὴν φύσιν,* Heroic. X. 7. p. 713. *πόλις Αἰολίς, Αἰὼνησος, ὤκειτο, τειχῆρης τὴν φύσιν, καὶ οὐδὲ ἀτειχιστος.*

P. 78, 15. *ἀκρωνυχίαν ἐξαίρουσα. ἀκρωνυχίαν* editt. Schol. in Paris. 1696. *ἀκρωνυχίαν* (w est in corr.). *ἀκρωνυχία.* ἡ ἀκρα τῆς νυκτός. *ἀκρωνυχία, ἐπὶ ὄρους.* Cf. Suid. T. I. p. 96. Anab. III. 4, 37. *ἀκρωνυχίαν ὄρους.* Vtramque formam habere quo se tueatur, monet *Spitznerus* in *Diar. Ienensi.* 1822. nr. 156. p. 269. as. formam *ἀκρωνυχίαν* autem pedestri sermoni magis convenire. Cf. *Boisson.* Heroic. p. 549.

Ib. Quod *Heynius* vult; *collocatus in specula Neptunus πανόπτης,* verbis non inest. F. G. WELCKER. *Templum Neptuni in rupe fuisse* vult glossator *Vigenerii.*

P. 78, 16. *καὶ τὰς μελέττας βόσκονσα, μελίσσας.* Paris. — καὶ τὰς Νηρ. καὶ αὐτάς. C.

P. 78, 18. *ὅταν τῇ θαλάττῃ ἐπιπαλῶσι.* sic Flor. *θαλάσση,* Vulgo. *Mior* Nereides in mari ludentes, simulque flores montanos decerpentes. Fortasse fuit: *ὅταν ἀπὲρ θαλάττης ἐπιπαλῶσι.* Facile *αἶ* post *αῦ* potuit excidere. Sic apud *Theocrit.* Id. XI. 26. *Galatē, mari relicto, ad littora venit* — *θελοῖσ' ὑακύνθωνα φύλλα ἔξ ὄρεος δρέψασθαι.*

Ib. *ὅταν τῇ θαλάττῃ ἐπιπαλῶσι,* nimirum antris relicta. Commorationi domesticæ opponitur τὸ ἐπιπαλῆειν τῇ θ. cum quo coniuncta vest ambulatio, postquam ad littus accesserunt *δελφινόφωρον πεδὸν πόντου διαμειψάμεναι,* quæ verba sunt *Aeschylæ* ap. Sch. *Eurip. Phoen.* 218. F. G. WELCKER.

P. 78, 19. *ὑπτίαν τε καὶ γεώδη οὖσαν, οἰκοῦσι μὲν αἰλιεῖς τε καὶ γεωργοὶ ἅμα.* ὑπτίαν τε καὶ γεωργοί. medils omissis

Mosell. quae ad γεωργοί in marg. habet γρ. γεώδη. Restituit *Olear.* verba omissa ex edit. vett. quas sequuntur *Vigener.* recte vertit: *L' autre Isle qui suit puis après estant platte-basse et d' un bon terroier, les pescheurs et les laboureurs l' habitent par ensemble.* — ὑπτιαν καὶ γεώδη. χωρίον ὑπτιον καὶ μαλαχόν. *Plutarch.* T. II. p. 530. A. γῆν ὑπτιαν cum εὐγέφ iungit *Liban.* T. I. p. 281. 6.

P. 78, 23. *Ποσειδῶ δὲ ταυτοῦ γεωργόν.* commemorat *Olearius* ad h. l. epitheton Neptuni, *φουτάλιμος* appellati, de quo vid. *Creuzer.* Melet. I. p. 33. et *Dissem.* ad *Pindar.* Nem. III. 54. T. II. 2. p. 373.

P. 78, 24. *λογιούμενοι αὐτῷ.* *terrae proventum ad eum referentes.* *Synes.* Epist. IV. p. 168. B. σὺ μὲν ἀρετῇ λογίῃ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐχθρῶν, ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται. *Xenoph.* *Erh.* I. 16. p. 28. δεῖ δὲ σε τῇ ψυχῇ (τῇ εὐχῇ *Hemeterh.*) πάντα λογίσασθαι. — πάντ' ἔχων τὰ ἐκ τῆς γῆς. *Vit.* *Apoll.* IV. c. 34. p. 174.

P. 78, 25. ὥς δὲ μὴ σφόδρα ἡπειρώτης. ὥς μὴ δὲ σφ. *Flor.* Neptunus ἡπειρώτης supra XIV. p. 74. 18. Hunc cum *Cerere* coniunctum puta. Vid. *Creuzer.* Symbolik. T. IV. p. 77.

P. 78, 26. *πρώρα ἐμβέβληται τῷ ἀρότρῳ.* *πρώρα.* Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Neptunus haud raro conspicitur in numis altero pede prorae imposito. Vid. *Visconti* ap. *Boisson.* Her. p. 371. a.

P. 78, 27. αἱ δ' ἐχόμεναι τούτων. αἱ δεχόμεναι. *Flor.* αἱ δεχόμεναι τούτων. Paris.

P. 78, 28. μία μὲν ἄμφω. μέσον μὲν. C.

P. 78, 29. μέση. μέση. C. — ποταμοῦ εὐρος. μέρος. *Flor.*

P. 78, 30. τοῦτ' ἐστὶν. C. D. δ' ἐστὶν. vulgo.

P. 78, 31. τὰ γὰρ ἐσχημασμένα. ἐσχηματισμένα. *Flor.*

P. 78, 33. καὶ οἷα ἐναρμόσαι. ἐναρμόσαι. C. οἷον ἐναρμόσαι. *Flor.* — κοῖλα ἐκκειμένοις. Infra XX. p. 87. τὰ κοῖλα καὶ ἐσέχοντα opponuntur τοῖς ἐκκειμένοις.

P. 78, 35. *σεισμοὶ γὰρ δὴ.* δὴ quod abest ab edit. vett. plurimisque libris, *Olearius* ex *Laudian.* addidit.

P. 79, 1. *πετρῶν τε οἴχοι.* *cavitates sunt et quasi sedes relictæ a saxis inde avulsis; loca, in quibus illa saxa prius fuerant inclusa.* Sic paulo post αἱ εὐνὰι τῶν δένδρων.

P. 79, 2. ταῖς ἐξηρμοσμέναις. ἐξηρμασμέναις. II. 4. p. 58, 18. τροχοὶ δ' ἄρματος, ὁ μὲν ἐξηρμασται τὰς κνήμας,

Ib. ἔλη θ' ὁπόσῃν σχισθέντων τῶν ὀρῶν ἐπισπένδαι εἰκός. sic legendum esse vidit *Heynius*, cuius correctionem firmavit *Flor.* Vulgo ὁπόσῃ. ὁπόσοι. C. D.

P. 79, 6. ζεύγμα δὲ ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ βέβληται. sic scribere ausus sum cum *Oleario* ex coniectura *Salmasii*, pro ὑπὸ, quod est in omnibus editt. vett. et libris nostris. Frequens praepositionum ἐπὶ et ὑπὸ permutatio. Vid. *Schaefer*. Molet. p. 25. et 104. Possis etiam ὑτέρ. Vid. *Bast*. Palaeogr. p. 846.

P. 79, 9. τοὺς διαφοιτῶντας. διαφοιτουήτας. C.

P. 79, 12. πυρ γὰρ δῆ. ἤδη. Flor.

P. 79, 13. σήραγγάς τε καὶ μυχοὺς ὑποδεδυκός. vitiosae μύχους. Morell. *Olear*. σήρυγγας. Iunt. σήραγγας ἐνερθε γῆς et γῆς μυχοὺς iungit *Paul*. *Sil*. de Thermis v. 13. et 21. ubi vett. editt. σύριγγας. ut ap. *Heliodor*. II. 24. p. 86. ὅσα φωλεοῖς καὶ σήραγγῃ τῷ ἔλει χρώμενοι. C. Mon. σήριγγῃ. *Aelian*. H. A. XV. 15. σύριγγας Αἰγυπτίας. *Angust*. σήραγγας Αἰγυπτίους. De Aegypto *Io*. *Lydus* de Mens. p. 113. σήραγγῶδης γὰρ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα καὶ διατετηρημένη. cf. *Heliodor*. de antro illius terras I. 28. p. 44. οἷα πολλὰ περὶ γῆν τε καὶ ὑπὸ γῆν αὐτόματα σήραγγοῦται.

P. 79, 15. ῥύακός τε ἐξεργάζεται δεινούς. ἐργάζεται. Flor. ἐξερεύγεται. Paris. ex correctione. Vocem ῥύακεις de fluentis ex crateribus montium ignem vomentium usurpata, illustravit *Wesseling*. ad *Diod*. Sic. XIV. 59. *Heindorf*. ad *Platon*. p. 238.

P. 79, 16. τῇ θαλάττῃ. θαλάσση. C. D. rivi ignis, ab illis ῥύαξι derivati, ad mare volvuntur, ibique fluctus cient, τῇ θαλάττῃ ἐπικυμαίνοντες. De hominum copiis *Heroic*. II. 14. p. 688. καὶ τῷ πεδίῳ ἐπικύμαινε τὰ Μύσιά τε καὶ Σκυθικά ἐθνη. In toto hoc loco *Philostrato* obversabatur locus *Pindari* *Pyth*. I. 21 ss. ubi inter alia: πέτρας φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.

P. 79, 19. ἐπειδὴν ὑφ' αἰὸς ἀναβρωθῇ. ἐπειδῇ. *Olear*. solito errore. ἀνακρωθῇ. Flor. *Aelian*. H. A. II. 22. αἱ πρὸ πώδεις πέτραι, βρῆθουσαι τε ὑπὸ τῶν κυμάτων τῷ χρόνῳ. Scr. βρωθεῖσαι. *Schol*. ad *Lycophr*. 642. λεπράς. θαλάσση βεβρωμένης.

P. 79, 20. πολλοῖς ἐκπυροῦται πνεύμασιν. Similiter causam thermarum a nonnullis explicari docet *Paul*. *Silent*. Annual. LXXIV. 20—25. Cf. *Anim*. in *Anthol*. T. III. 1. p. 178. Ignes erumpentes a ventis subterraneis derivat *Aristotel*. *Meteor*. II. 8. p. 783. A. B. Loca veterum, qui in causas huius phaenomeni inquisiverunt, colligit *Cluver*. Sic. ant. I. 8. p. 97. ss. cum quo cf. *Wernsd*. *Poet*. Min. T. IV. 1. p. 24.

P. 79, 21. ἐρεθίζοντα. ἐξερεθίζοντα. Flor. quod recepi.

P. 79, 22. τὰ τῶν ποιητῶν ἐλαινοῦσα. Vid. ad I. 29. p. 47, 1.

P. 79, 23. επιγράφει. επιγράφειν. Iunt. 1. 2.

P. 79, 24. δυσθανατοῦντι δὲ αὐτῷ. δυσθανοῦντι. editu. rett. etiam Morell. quam tacite correxit *Olearius*, fortasse ex Land. Veram lectionem habet Flor. et Paris. Vit. Apoll. V. 16. p. 200. de poetarum circa Aetnam fabulis: *ἐκείνοι μὲν γὰρ τυφῶ τινα, ἢ Ἑγκέλαδον δεδέσθαι φασὶν ὑπὸ τῷ ὄρει, καὶ δυσθανατοῦντα ἀσθμαίνειν τὸ πῦρ τοῦτο.* Dixit nuper de hoc compasito *Lobeck*, ad *Phrynich.* p. 626. a. — *δεσμοῦ ἔνεκεν.* *Pindar*, l. c. de Typhoeo: *οἷον Ἀίνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς καὶ πέδῳ.*

P. 79, 27. σὺν ἀπειλῇ. συναπειλῇ. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. correxit Morell. assentientibus Flor. et Paris. C. D.

P. 79, 30. πιβουσιν. *Pindar*. l. c. *Σικελία δ' αὐτοῦ πιβεῖ στέρεα λαχράντα.*

P. 79, 32. ἔστι δέ σοι, ὦ παῖ, μὴδ' ἀπολελεῖσθαι τῆς μάχης. δόξαι abest a C. D. *Heynius* p. 126. ἀπολελεῖσθαι ad gigantem refert, qui nondum prorsus defecisse videatur. Est potius: potes existimare, te ab illo Iovis cum gigante certamine abfuisse; durat enim adhuc, quamvis pro maiore parte finitum. Hactenus bene *Vigenerius*; *Il est en vous maintenant si vous venez à jeter l'oeil sur le haut de cette montagne, d'estimer que vous n'estes pas gueres loin d'une grosse mêlée et combat.* Caeterum ὑπολεῖσθαι. Flor. et Paris. in hoc tamen libro correctum ἀπολελεῖσθαι.

P. 79, 34. ἐπ' αὐτῆς. ὑπ' αὐτῆς. Flor.

P. 79, 35. ὁ δ' ἀπαγορεύει. ὁδ' vulgo.

P. 79, 36. πιστεύει δὲ τῇ γῇ ἔτι, ut matri, quam vires nato suppedituram esse sperat. Vid. infra XXI. p. 89, 17. et 27.

P. 79, 37. ἑστάναι. ἑστᾶναι. D. dum fulmina superne iaculatur Iupiter, Neptunus terram tridente movet. Solent enim montium eruptiones cum terrae motibus coniunctae esse.

P. 80, 2. γιγνομένοις. γινομένοις. Flor. D.

P. 80, 3. τὸν δὲ περιπλοῦν κολωνὸν τοῦτον. non diversa est insula, in qua draco cernitur, a Bacchica, quod *Heynius* arbitrabatur. Nam si ad aliam insulam transitus fieret, substantivum in verbis: *κατρηρεῖς δὲ καττῷ τε καὶ σμύλακι καὶ ἀμπέλοις ἦδε ἡ νῆσος* — anteponendum fuisset praedicato. Sic in reliquis omnibus: *ἡ μὲν δὴ πρώτη, τὴν δὲ νῆσον τὴν ἐφεξῆς, αἱ δὲ ἐχόμεναι τούτων νῆσοι δύο* (disruptae, quas pro simplici numeravimus,) *τὴν δὲ νῆσον τὴν πλησίον, ταυτὶ δὲ ἡ γῆσις, ἑνταῦθα δέ, ὦ παῖ,* et sic etiam, ubi ad hanc ipsam accedit l. 3. *τὸν δὲ περιπλοῦν κολωνὸν τοῦτον.* In hac autem insula, quod in cumulum addo, mirum fuisset, si praeter serpentem, vel potius serpentis caput nihil

prorsus exhibitum narraretur. Nunc ab eo scenae Bacchicae descriptionem praepostere rhetor orditur. F. G. WILCKEN.

P. 80, 6. καὶ ὁ τι ἴδη χρυσοῦν. Ἰδοι. C. D.

P. 80, 7. τό τοι κώδιον. sic etiam supra XV. p. 75, 11. ἀπόκειται τι ἐν Κόλχοις κώδιον κρωῦ ἀρχαίου. — τὰ τῶν Ἐσπερίδων μῆλα, ἑσπερίων. Flor.

P. 80, 9. ἐπειδὴ χρυσᾶ ἐφαίνετο. ἐφαίνοντο. Flor. Paris. Vid. ad I. 5. p. 10, 10.

P. 80, 10. καὶ ἑαυτοῖν ἐποιούντο. ἑαυτοῖν ἐποιούντο. ἑαυτῶν. Flor.

P. 80, 11, ὁ ἔτι καὶ νῦν ἐν ἀκροπόλει οἰκῶν. Herodoti VIII. 41. p. 638, 34. λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφρα μέγα φύλακα τῆς ἀκροπόλεως ἐνδαιατᾶσθαι ἐν τῇ ἱερῇ. ubi vid. Wesseling. et Valcken. qui nec nostri loci fuere intemores. Adde Vales. ad Hesych. οἰκουρὸς ὄφρα. T. II. p. 426, 19.

P. 80, 13. ὃν ἑκείνοι τέττιγας ταῖς κεφαλαῖς ἐποιούντο. sic Pat. Flor. G. D. Vulgo ἐπὶ τὰς κεφαλὰς. Ex Paris. 1760. 1761. 3019. ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς legendum censet Fr. Osann ad Philem. Gramm. p. 198. qui praeterea οὐτ' αὖτε ἑκείνοι corrigendum suspicatur, quam coniecturam nunc fortasse ipse improbaverit. De verbo ποιέσθαι sic usurpato vide supra ad XV. p. 75, 14. alius ἐφόρουν dixisset, ut Schmidt. T. III. p. 451. τεττιγοφόροι οἱ Ἀθηναῖοι. τέττιγας γὰρ ἐφόρουν χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι, nec aliter Emstathe. ad Il. Γ. p. 299. 43. Vid. Solan. ad Luciani Navig. c. 3. T. VIII. p. 497. et qui nuper illustrem Thucydidis locum I. 6. explicare instituit, Thierachium in Act. Monac. T. III. Fasc. 2. p. 273 ss. Adde Himer. Ecl. XIII. 30. p. 232. de Ioni- bus; οἱ δὲ ἐνοικεῶντες τὰς πόλεις ἄνθρωποι, οὗ τῷ τέττιγι καὶ τῷ χιτῶνι τοὺς προπάτορας, ἀλλ' ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ καθαρώς δὴ που δεικνύουσιν, ὅθεν, οἶμαί, καὶ τὸ ἀρχαῖον ἐγένοντο. Id. Or. VIII. 4. p. 546. κρώβυλος χρυσοῦς ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνακείμενος, τῶν Κερροπιφῶν τὸ σύμβολον. Cf. Or. X. I. p. 562. In verbis Antiochi Arcadis ap. Xenoph. H. Gr. VII. 1. 38. τὴν ὑμνομένην ἂν χρυσῇν πλάτανον οὐχ ἱκανὴν ἐφη εἶναι τέττιγι σκίαν παρέχειν. ad Athenienses respici, perperam existimat Weiskius, hoc loco, ut passim, acumine, quo pollebat, abusus.

P. 80, 15. καὶ χρυσοῦς. καὶ om. Flor. — τὴν γὰρ κεφαλὴν τῆς χιτῆς ὑπερβάλλει. ὑπεκβάλλει probabiliter corrigit Hamacker in Lectt. p. 43. ut nos in Epist. ad Schneiderum p. 39. in Vita Apoll. III. 8. p. 100. emendavimus: καὶ πολλὰ τῆς ἀποδόξης σοφίας ἐπ' αὐτὸν ἔθουσιν, οἷς ἄγεται τε καὶ τὸν αὐχένα ὑπεκβαλὼν (vulgo ὑποβαλὼν) τῆς χιτῆς, ἐπιμαθεύδει τοῖς γράμμασι. nec aliter post nos Gouger. ad Luciani Asin. p. 268. Apud

Basilium in *Hexaem.* VII. Opp. T. I. p. 77. B. ὡς ἂν μὴ δόξῃ
ὑπερεκπίπτειν τοῦ μέτρου. quinque Codd. ὑπερπίπτειν. Scr.
ὑπεκπίπτειν.

P. 80, 18. ἥδε ἡ νῆσος οὖσα. sic *Olear.* ex Cod. Laud.
pro ἥδη ἡ νῆσος. bene haberet etiam ἥδ' ἡ νῆσος. Sic ap. *The-*
mist. Or. XXX. p. 350. B. ἡ δὲ καὶ εἶναι ἀνθρώπους καὶ γρά-
ψαι νόμιμα — παρέσχε. Cod. Ambr. ἥδ'. cum gl. ἡγ. ἡ
γεωργία.

P. 80, 19. Διονύσῳ μὲν ἀρεῖσθαι φησί. φασί. Par. Flor.
Bene habet vulgata. Vid. ad *Phil. Iun.* III. p. 116. 7. Cf. supra
I. 6. p. 13, 21.

P. 80, 21. Ἐπιτρέψαντα τῷ Σαίληρῳ. ἐπιτρέψαντι et σε-
λήνῳ. Flor. — τὰ ἐνταῦθα ἀπόρρητα. his verbis in Flor. Paris
additur: τὰ δὲ ἀπόρρητα, κύμβαλά τε x. t. l. quae pro geminis
habere videtur *Fr. Osannus* ad *Philem.* Gramm. p. 62. Mihi
videntur ex glossemate orta, quod superscriptum pronomini ταῦ-
τα, perperam in textum illatum sit. Absunt a quatuor aliis Pa-
risiis.

P. 80, 22. κύμβαλά τε. mallet, κύμβαλα δέ. — καὶ αὐ-
τοί. αὐτοί ut ex Cod. profert *Osann.* l. c. fortasse typographi
errore.

P. 80, 24. καὶ τὰ τύμπανα δέ. δέ om. Par. Flor. fortasse
recte. τὰς νεβρίδας. νευρίδας. C. D.

P. 80, 26. ὄφεις τε ἔξ; οἱ μὲν — sic editt. vett. et C. D.
ὄφεις ἔξ. Flor. omisso τε. ὄφεις τε οἱ μὲν. *Olear.* ex Cod. Laud.
Quum ex Par. 1696 nihil sit notatum, ibi probabile est ita haberi
ut in ed. *Olear.* Haerebam olim et ipse in ἔξ; definitum huius
numerus ab hoc descriptionis genere abhorreere existimans. Ita
tamen II. 26. p. 95. 11. de anatibus: ἀριθμεῖ δὲ αὐτὰς δέκα. et
Phil. Iun. X. p. 129. 13. ubi ex optimo libro dedimus: οἱ δὲ
κύνες, ἐννέα δ' οἶμαι οὐτοί.

Ib. οἱ μὲν ἐμπλέκονται τοῖς θύρσοις. Articulum ab *Olear.*
cum vett. editt. omissum, revocavi ex Flor. C. D.

P. 80, 27. οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου παρῖνται. serpentes vino
inebriati παρῖνται, corpore remisso iacent, seque Bacchis illigandos
praebent. *Philostv. Iun.* V. p. 117, 30. ἀλλ' οἱ μὲν ἥδη παρῖν-
ται, μηχανάντες ἐς γῆν τοὺς ὀλκοὺς. Bacchae ipsae ἡδὸν πᾶσαι,
σώμασι παρειμέναι. ap. *Euripid.* Bacch. 682. ubi vid. *Elmsley.*
Aelian. H. A. I. 32. p. 22. ἡ δέ — ἀπαγορεύει, καὶ τελευτᾶσα
παρειμένη κεῖται.

Ib. ζώνυσθαι αὐτοὺς. infinitivus explicandus per ὥστε.
Vid. supra I. 13. p. 24, 1. I. 25. p. 37, 20. II, 2. p. 56, 4. II, 18.
p. 85, 1. II, 27. p. 88, 24. *Iun.* X. p. 128, 20. Ap. *Euripid.*

Bacch. 100. *Impiter Bacchum recens natum ἐστεφάνωσεν δρακόν-
των σιεφάνοις, ἔνθεν ἄγρην θυρσοφόροι Μαινάδες ἀμφι-
βάλλονται πλοκαμοῖς.* et Ib. 696. *καταστίλτους δορὰς Ὀφειῶν
κατέλωσαντο λιχμῶσιν γένυν.* Vid. *Mitscherl. ad Horat. T. I.*
p. 540.

P. 80, 29. *βότρους δέ.* haec verba usque ad *δοχοῦσιν Ari-
staen.* exscripsit I. Ep. 3. p. 8. (14.) ubi vid. *Boisson.* p. 273.
Olearius post *Mercerum* suspicatur, Nostro obversatum fuisse locum
Homeri Od. H. 122. s. Hamackerus Lectt. p. 39. comparavit locum
Sophoclis in *Thyeste* ap. *Schol. Euripid.* ad *Phoen.* 235.

P. 80, 32. *ὡς αἰ τρυγῶν. τρυγῶν.* Ald. 1. 2. Innt. 1. D.
τρυγῶν. Mor. *Olear.* et Innt. 2.

P. 80, 32. *ἀμφιλαφεῖς δ οὕτω τι οἱ βότρους. οὕτω τοι οἱ
βότρες.* C. D. *οὕτω τι βότρες.* Flor. Haec quoque forma bona,
ut ap. *Xenoph.* *Oecon.* XIX. 18.

P. 80, 34. *ἐπιχρέμασθαι. ἐπιχρέμασθαι.* C. — *ὀπωρίζουσι
δέ. ὀπωρίζουσιν τε.* Par. Flor.

P. 80, 35. *προσπετόμενοι. προσπεττόμενοι.* Flor.

P. 80, 37. *πλήν τῆς γλαυκός.* eandem fabulam *Iarchas* narrat
in *Vit. Apoll.* III. 40. p. 129. *εἰ οὖν σοι πάλιν παιδίον γένοιτο —
τὴν γλαυκὰ ὄρνιν χρὴ ἐπιρυλάττειν, οὐ νεοττεύει, καὶ τὰ ὠα
σπάσαντα δοῦναι μασσάσαι τῇ βρέφει, συμμετρῶς ἐκόντα· εἰ
γὰρ βρώσεται τι τούτων πρὶν οἶνου γεύσεται, μῖσος αὐτῇ πρὸς
τὸν οἶνον ἐμφύσεται.*

P. 81, 3. *παιδίον, νήπιόν τε καὶ ἄοιον.* haec verba, un-
cinis inclusa, recepi ex Cod. Laud. ob congruentiam cum loco
modo laudato. In reliquis libris nostris non leguntur. Si sincera
sunt, mallet scribē: *νήπιον ἔτι καὶ ἄοιον.*

P. 81, 4. *ἀπεχθάνεται τῷ οἶνῳ. τὸν οἶνον.* Laud. *Mallet,
πρὸς τὸν οἶνον. — πᾶσαν ἡλικίαν. πᾶσαν τὴν ἡλικίαν.* Paris.
Flor.

P. 81, 5. *καὶ οὐτ' ἂν πλῶι. οὐτε ἂν.* C. — καὶ φοβεῖται
φοβοῖτο. Par. Flor. *φοβοῖται.* C. *Vulgata* bene respondet prae-
cedenti *ἀπεχθάνεται.*

P. 81, 6. *σὺ δέ οὕτω τι θρασὺς.* tot. D.

P. 81, 9. *ἐπ' αὐτὸν βλέπειν.* Flor. Laud. C. D. *ἐς αὐτόν.*

P. 81, 10. *ἀνατυπῶται αὐτόν τε καὶ ἀναγράφει. τε σμ.*
Par. Flor. illustravit haec verba *Bekker* in *Spec.* p. 97. nostro tamen
loco non commemorato. Adde *Vit. Apoll.* I. 32. p. 41. *πολλὰ δέ
καὶ (hoc addit Vrat.) ἄλλα τῶν ἐαυτῷ εἰς διάλεξιν εἰρησίων, ἐς
ἐπιστολὰς ἀνετυπώσατο.* *Liban.* T. III. p. 296. 21. *τῆς χρειστο-
νος τύχης ἀνατυπωσάμενος τὴν ἐλπίδα.* *Plutarch.* T. III. p. 309. B.
ὥσπερ ὄναρ ἢ εἰδῶλόν εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυ-

πρωταίμενος. Ib. p. 531. D. de Alexandro: διαβὰς τὸν Ἑλλήσπορον, ἐδίδετο τὴν Τροίαν ἀνατυπούμενος τὰς ἡρώϊκας πράξεις. Idem dicitur διατυπῶν. Liban. T. IV. p. 777. 5. ὅτε μὲν γὰρ εἰσβῇ μοι τὴν γνώμην ἢ παις, — καὶ διεκλύουν τῇ φαντασίᾳ παστάδα, πολλὴν νυμφίον. Cf. Herodian. II. 9. 10. et τύπῳ περιβαλεῖν, quod illustravit Zeltius in Creuzeri Melet. T. II. p. 78. s. ἀναπλάττειν denique, de quo dixi ad Achill. Tat. p. 528. Ap. Liban. T. IV. p. 774. 28. ἔπειτα ὕστερον αὐτὸς αὐτῷ παρθένον ἀναπλάττειν ταιμύτην, οἷαν ἀκήκοεν, ὥρέγετο τὴν παιδα θεάσασθαι. Cod. Mon. 115. ὥρέγε τὸ πον τὴν. unde videtur scribendum, ὥρέγετό που τὴν παιδα θεάσασθαι. — ἀναγράφειν, quod cum ἀνατυπῶσαι coniunctum Vit. Apoll. I. 19. p. 25. VI. 19. p. 267. hinc sumsit Phil. Iun. III. p. 115. 23. Iamblich. de Myst. Scot. VII. 1. p. 150. 12. ἡ δὲ τῶν θεῶν δημιουργία τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰδῶν διὰ τῶν φανερῶν εἰκότων ὑπεργραφατο. ubi rectius cum Cod. Goth. scribes τῶν ἰδεῶν.

P. 81, 13. οὐ μὴν ἔξω γε ἐρωτικῶν φροντίδων. γ' ἐρωτικῶν. Paris. I. 29. καὶ ἀσθμαίνων γέγραπται καὶ οὐκ ἔξω τοῦ μεμοχθέναι. Phil. Iun. VII. τὸ δὲ τοῦ Ἰάσονος εἶδος ἀβρόν μὲν, οὐ μὴν ἔξω τοῦ ἐρῶσθαι. Eunap. Vit. Phil. p. 35. καὶ οὐδεὶς ἦν ἔξω φήμης καὶ ἄγνωστος. Ib. p. 48. τό τε ἐπὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τοῖς χελεσιν αἰμύλιον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει.

P. 81, 19. ἐνθῆρα ἐνθυρα. G.

P. 81, 21. καὶ τόξα ἐνίου. ἐνιέντες mallet Wyttensb. Ep. cr. p. 278. sine causa.

P. 81, 24. τὰ μὲν ἐγκολπίσασθαι. εἰκολπίσασθαι. C. Alciophr. I. Ep. XVIII. p. 68. γάρρον ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὗς ἐγκολπίσεται τῇ σιγῇ.

P. 81, 27. ἐνεργὸς δὲ. ἐνεργῶς. C. — νεανίου. νεανίας. Flor. — συνεξαίρουσι. συνεξαίρουσι. C. D. Paris. Flor. Iunt. 1. 2.

P. 81, 29. ὡς καὶ τὴν ἡχὴν φάναι συμβαχευεῖν τῇ θήρᾳ. proponit Boisson. ad Heroic. p. 341. praeviasse Platon. Phaedr. p. 234. D. σοὶ εἰρόμην καὶ ἐπόμενος συνεβαχευσα μετὰ σοῦ. Vid. ad I. 14. p. 25, 22.

P. 81, 30. τὰ δὲ μεγάλα τῶν φυτῶν δροντόμοι σπαδῶσι διατέμνοντες σπαθῶσι. Ald. 1. 2. Iunt. G. Schol. in marg. Morrell. πελέκει διασπάθης τέμνουσι. Heynius p. 126. interpretatur perdecere, dirimere, praeferre. Est potius comminuisse, dividere. Phot. Lex. p. 529. σπαδῶσι. σκορπίζουσι. cohaeret cum hac significatione ea, quam illustrat Schol. ad Arist. Nub. 54. ἀναλίσκειν. tum ἀλαϊονεύεσθαι, quo sensu Menander in Μισομένει. Vid. Eius Reliqq. p. 120. ed. Meiske. Inde fortasse Dio Chrys. Or. I. p. 48-53. οὐχ ὥστε ἀπολασταίνειν καὶ σπαθῶν. ubi Cod. Mon. nr. 5.

παθεῖν. Vitiōse σπαθαῖν habetur ap. *Lucian.* de Luct. c. 17. T. VII. p. 215. οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας. ubi non poenitet coniecturae exproptae in App. Pors. p. 299. ita tamen, ut scriptum mallet: σταθεύσῃ (futur. medii pro passivo) ἔτι λουτρῶ. quae spectant ad balnearum abusum tum temporis crebrum.

P. 81, 34. ὁ δ' ἐπισκοπεῖται. ὁ δὲ C. — ἰστοῦ ἔνεκα. ἔνεκεν. Flor. Par.

P. 81, 35. τεκμαίρομανος τοῦ δένδρου. ut τεκμαίρεσθαι τῶν σκύμων. Vit. Apoll. L. 22. p. 28. Vid. *Baehr.* in *Crenazet* Meletem. p. 30. s. not. 18.

P. 81, 37. ἐς τὰ ἐρετικὰ. sic Flor. εἰς. vulgo.

Ib. ἡ δ' ἀπορρώξ καὶ ἡ ἀπορρώγεισα πέτρα. quatuor postrema verba litura deleta in Paris. Abundant certe tria priora eorum, quae uncinis inclusi. Bene habet ἡ ἀπορρώξ πέτρα. *Callim.* Lav. Pall. 41. σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεισιν ἔθηκεν ἐν πέτραις. Schol. ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις. *Apoll. Rh.* 994. τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ πέτρας ἀμφιρῶγας ἀετράζοντες ἔβαλλον. *Xenoph.* Anab. VI. 2. 3. τὸ μὲν εἰς τὴν θάλατταν καθήκον αὐτοῦ, πέτρα ἀπορρώξ. *Diod. Sic.* II. 14. p. 128. 3. τὰ μὲν ὄρη καὶ τὰς ἀπορρώγας πέτρας διακόπτουσα. ubi ante *Wesselingium* πέτρας aberat. XIV. 116. p. 730, 58. ἀπορρώγος δὲ τῆς πέτρας οὕσης. *Polyb.* V. 59. 6. κρημοῖς καὶ πέτραις ἀπορρώξιν. *Pausan.* VIII. 29. p. 661. ἐπὶ κρημνόν τε ἀπορρώγα. *Themist.* Or. XI. p. 151. D. οὔτε κρημνοὶ ἀπορρώγες οὔτε φάραγγες. Vulgatam lectionem in nostro loco ferri posse negat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 754.

P. 82, 1. ὁ τῶν αἰθυιῶν δῆμος. αἰθελῶν C. Vit. Apoll. III. 5. p. 97. πιθήκων δῆμος. *Alciph.* III. 30. p. 99. δῆμον ὀρνέων. *Aelian.* H. A. XV. 5. αἰροῦσιν ἰχθύων, ποιητὴς ἂν εἴπῃ, δῆμον. Vit. Soph. I. 15. p. 498. τυράννων δῆμος.

P. 82, 2. ἀπὸ ταιουῦδε. τοῦ interponit Paris. fortasse recte.

P. 82, 4. μέλαν γὰρ καὶ νοσῶδες. δυσῶδες corrigit *Pieris Veris.* p. 233. quam correctionem omni ratione carere pronuntiat V. D. in N. Actis Erudit. 1753. p. 284. addens: „νοσῶδης est caro mergorum, noxia, morbos creans. Id enim ea vox non minus notat, quam morbo laborans.“

P. 82, 5. καὶ οὐδὲ πεινῶντι ἡδύ. πινῶντι. Ald. 1. 2. Iunt. *Olearius* comparavit *Horat.* II. Sermon. II. 51. si quis nunc mergos suaves edixerit assos, Parebit praei docilis Romanis inventus. ad quos versus nemo, quod sciam, nostri loci est recordatus.

P. 82, 6. γαστέρα δὲ παρέχονται παισὶν ἰατρῶν. more sophistico ventrem mergi medicis praebere (παρέχεσθαι) dicuntur,

quod ea pars pro remedio habetur. *Galen. de Simpl. Med. Fac. XL. 13. Opp. XIII. p. 304. A. κοιλίαν αἰθυλὰς ἐπαινοῦσι τινες, ὡς πεπτικὸν φάρμακον. — παῖδες ἰατρῶν pro ἰατροῖς frequens, ut γραφέων, Χαλδαίων, πλαστῶν et alia huius generis. Quare assentiri non possum *Friderico Osann* in *Wolfii Anal. Lit. Fasc. IV. p. 531. παισὶν ἰατροὶ aut οἱ ἰατροὶ legendum censi*; ipsa, ut ait, verborum iunctura iubente.*

P. 82, 9. καὶ πυριάλωτοι. πυράλωτοι. *Laud.* Divisim πυρὶ ἄλωτοι mallet *Olearius*; sed frustra vocabulum πυριάλωτος in auspicionem vocari censet *Osann. l. c.* qui in *Auctario Lex. Gr. p. 143.* illud cum *θηριάλωτος* comparat. Alibi reperiri non videtur. — νύκτωρ γὰρ αὐταῖς ἐναστράπτουσι. verbum referendum ad ἄνθρωποι in superioribus; nam ad venationem mergorum redit scriptor; sed verborum iunctura laborat, abundante particula causali. Scribendum videtur: ὑπνῆλαι οὔσαι καὶ πυριάλωτοι, νύκτωρ πῦρ αὐταῖς ἐναστράπτουσι. structura *Philostrati* familiari. *Philipp. in Anth. Pal. T. II. p. 669. nr. 141. ἥς ἔτι κύνθος υφαιμος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ.* Venatores itaque mergo, somniculosae avi, noctu, subito fulgore excitato, visum praecetringunt. Hanc ob causam, et ut somno indulgere possint, mergi custodem sibi mercede pacta conciliant.

P. 82, 10. προσάγονται δὲ τὸν χήρυκα ὄρνιν. restitui δέ, quod omnes codd. nostri tuentur, una cum vet. editt. *Olearius* autem tacite omisit, distinctione totius loci mutata. Vocem ὄρνιν, ut manifestum glossema, delendum censet *Osann. l. c.* sicut etiam in *Epist. 46. p. 935. καὶ ὄρνις ὁ φοῖνιξ τῶν Ἰνδῶν.* Non persuadet. Eadem abundantia et nostrates utuntur et veteres. *Polemon ap. Athen. IX. p. 388. C. πορφυριανὰ φησι τὸν ὄρνιν τὰς ὑπάνδρους τῶν γυναικῶν τηρεῖν πικρῶς. Sophocles Ibid. p. 388. F. ὄρνιθος πέριδικος. Ales hirundo, avis aquila, et similia vide ap. *Wassium ad Sallust. B. Jug. c. 12. p. 257. De Ceyoe vid. Solan. ad Lucian. T. I. p. 446. ed. Bip.**

P. 82, 12. προεργηγορέναι. προσεργηγορέναι. C.

P. 82, 13. χρηστὸς δὲ ὄρνις. sed benigna, vertitur; imo, fatua et ignava; quam vocis vim post *Heraldum* illustravit *Ruhnken. ad Timae. p. 132.* Peculiari significatione χρηστὰς γυναικας de lascivis mulieribus usurpavit *Heliodor. VII. 20. p. 291.*

P. 82, 14. θηράσαι μὲν τι ἀδρανής. θηράσαι. C. D. contra praecepta Grammaticorum, qui verba in ῥαῶ desinentia, ᾗ producere docent. μὲν τι. habet *Ald. 1. 2. Iunt. Olear. ex Laud. μέντοι. Morell. cum Flor. Paris.*

P. 82, 16. ἐπειδὴ οὖν. ἐπειδὴ *Olear.* — ἐπὶ δαῖτα ἀποπῶσιν. ἐπὶ δαῖ ὑποπῶσιν. C. *Ap. Plutarch. ὑπὲρ εὐγεν.*

T. X. p. 924. A. ed. *Wytt.* ἐπειδὴ θέλης. *Θέλεις* corrigit *Wyttendach.* ἐπειδὴν θέλης scribendum existimo.

P. 82, 18. αἱ δ' ἤκουσιν. αἰδ' vulgo. — ἐς ἐσπέραν. Flor. C. εἰς. vulgo.

P. 82, 19. δεκάτην αὐτῷ. αὐτῶν. C.

P. 82, 20. καὶ καθεύδουσιν ἤδη. καὶ κα ἤδη. C.

P. 82, 22. εἰ δὲ δόλου του προσιόντος αἰσθοίτο. lectionem a Laud. oblatam, et ab *Oleario* immerito damnatam, recepi, assentientibus Flor. et Paris. δόλου τι vulgo. Caeterum verba εἰ μὴ αὐταί, usque ad ἀπέλτοι ποτέ, om. C. D.

P. 82, 24. αἱ δ' ἀπὸ συνθήματος ἀρθεῖσαι φεύγουσιν. Marg. Morell. γρ. συναθροίσματος. Haud rara locutio, ὡς ἀπὸ συνθήματος, de qua *Boisson.* ad Heroic. p. 452. et ad *Aristaen.* p. 350. sed hoc loco ὡς recte abest, quum revera signo dato aufugiant.

Ib. ἀνέχουσαι τὸν μελεδωνόν. seni κηρύλῳ hoc officium praestare halcyones, narrat *Antig. Car.* c. 27. ὅταν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀσθενήσωσι, καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι, ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 983. et *Welcker* in *Fragm. Alcm.* p. 29. s.

P. 82, 26. ἀλλ' ἐνταῦθα. hic, in tabula, non volat, nec fertur, sed stat in mediis mergis. — καὶ τὰς αἰθρίας. ultima syllaba om. in C.

P. 82, 27. ἔστι δὲ αὐτοῦ τὸ μὲν ἐν μέσαις ἐστάναι ταῖς ὄρνισιν ὁ Πρωτεύς. μέσως ἐ. τοῖς. C. dnra oratio, sed, si sana est, in hunc modum explicanda: τὸ αὐτοῦ ἐστάναι ἐν μέσαις ταῖς ὄρνισιν, ἔστι τὸ ἐστάναι τοῦ Πρωτέως. i. e. ἐστὰς ἐν μ. τ. ὄρ. ἔοικε τῷ Πρωτεῖ. Vide tamen, an rectius sic scribatur: ἔστι δ' ἀπὸ τοῦ μὲν ἐν μ. aut: ἔστι δ' ἀπὸ τοῦ οὕτω ἐν — De Proteo vid. Vit. Apoll. I. 4. p. 6. ubi legendum ex Codd. οὐ δὲ δὴ τίς; εἰπούσης, Πρωτεύς, ἔφη, ὁ Αἰγύπτιος. et post. pauca: καὶ μεμνήσθαι χρὴ τοῦ Πρωτέως μάλιστα, ἐπειδὴν προϊὼν ὁ λόγος δεικνύη τὸν ἄνδρα, καὶ πλείω ἢ ὁ Πρωτεύς προγονόντα. In alio de eodem loco III. 24. p. 114. scribe cum Cod. Vrat. καλύβη ποτηρά, ἔφην, περὶ τὴν νῆσον τὴν Φάρον, οὐ πάλαι ποτέ ὁ Πρωτεύς ᾤκει.

P. 82, 29. ἐνταῦθα δέ. novae insulae descriptionem orditur rhetor, et ad eam se ob insignem amoenitatem appellere ait.

P. 82, 33. τὴν τοιάνδε ἐπωνυμίαν. τοιαύτην. C. τοιάνδε αὐτήν. D.

P. 82, 34. τοῖς καλοῖς τε καὶ θαυμαστοῖς πᾶσιν. hoc dedit *Olear.* ex Laud. cum quo consentiunt Flor. et Paris. τοῖς καλλοῖς

τε καὶ θανμασλοῖς. C. τὴν καλὴν τε καὶ θανμασλίαν. editt. vett. etiam Morell.

P. 82, 34. ὥκισται μὲν δὴ ὁπόση βασιλεια μικρὰ δέξασθαι. βασιλεια. Ald. 1. 2. Iunt. Mor. Habitatur haec insula hactenus, quod parvam habet regiam, exiguo huius regionis spatio accommodatam. ὥκισται τοσοῦτο τῆς νήσου, ὅσον; ἔχειν μικρὰ βασιλεια.

P. 82, 35. οὐ γὰρ δὴ ἀρόσει γε. δὴ om. Flor. Par.

P. 83, 2. ἔστι δ' οὕτω τι εὐρους. ἔστω δὲ οὕτω τις εὐρους. Flor. εὐρούς. Mor, et Olear. — τῇ θαλάττῃ. θαλάσση. C. D. Flor. Par.

P. 83, 3. πὸ τοι ῥόδιον τοῦτο. haec verba absolute posita. Strepitum enim hunc si quaeris quid efficiat, et tumultum undarum, fontes sunt ferventes, qui e fundo ebulliunt, ita ut ahenum te videre existimes aquae ferventis plenum. Verbum ὑποκυματίζειν sic est l. 13. p. 23. de piscibus, καὶ υποκυματίζουσιν ἀλλήλοις.

P. 83, 6. ἦδε ἡ νῆσος. ἦτε vitiose Olear.

P. 83, 8. τῇ θαλάττῃ. θαλάσση. Flor.

P. 83, 9. δικάσει ὅδε ὁ Πρωτεύς. Proteus itaque conspicietur in tabula, haud procul ab insula. Quod ille dicitur venisse, θεμιστεύων τούτῳ (malim τοῦτο) id ad sapientiam huic numini tributam referri debet, de quo Virgil. Georg. IV. 392. novit namque omnia vates, Quae sint, quae fuerint, quae mox ventura trahantur. Orpheus Hymn. XXIV. 4. ἐπιστάμενος τὰ τ' ἐόντα, ὅσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὐτίς. Cf. Vit. Apollon. I. 4. p. 6.

P. 83, 11. ὥκισται γὰρ δὴ. non recte Heynius: est in ea civitas palatii magnitudinem haud excedens. Sensus: una domo urbs inclusa est; nempe urbis imago in eo consistit, quod theatra et hippodromus ad delectandum reglum puerum in hoc palatio exstructa sunt. F. G. WELCKER.

P. 83, 12. καλῆς τε καὶ. τε om. C. D.

P. 83, 14. θέατρα γάρ. δὲ. Flor. — αὐτόν τε. τε om. C.

P. 83, 15. καὶ τοὺς συμπάστας τουτουὶ παῖδας. sic ausus sum edere ex coniectura, certa librorum secutus vestigia. τούτῳ ἐπλάδας. Vulgo. assentientibus Paris. 1696. 2075. ἐπλὰς adiective sumitur, ut ἐπλὰς στολή, τάξις; unde ἐπλὰς etiam de ordine equestri accipitur. Quare si pueros equites significare voluisset rhetor, ἐπλεῖς scripsisset. Sed ἐπλάδας librario debetur. τοὺς παῖδας habet Laud. τούτους ἐπλάδας. Paris. 1760. 1761. et C. D. τουτουὶ ἐπλάδος. Paris. 3019. quibus lectionibus inter se comparatis, emendavi: τουτουὶ παῖδας. hos, quos in tabula vides, exhibitos pueros.

P. 83, 19. καὶ συνέχει σφᾶς ἐς ζυγόν τε καὶ ἄρμα. ἔχει σφᾶς τε καὶ ἄρμα. Flor. ἐς ante ζυγόν om. Paris.

P. 83, 20. ἡνιοχῆσων δὴ. δέ. Flor. δὴ om. Paris. uterque Cod. habet ἡνιοχῆσων. pro ἡνιοχῆσον, quae est vulgata lectio. Puer currum illum, Melitensibus tractum canibus, acturus est per simios, quibus pro ministris utitur. ἡνιοχῆσων, cursus certamen institutus.

P. 83, 24. τοὺς δεσμοὺς. δεσμοὺς. Iunt. 2. Vid. Thom. M. p. 204. — πιστεύων. i. e. χρηζόμενος ἐπὶ τοῦτο τοῖς προσθλοῖς.

P. 83, 26. ψιττακός τε καὶ κίττα. duo postrema vocabula om. Flor. et Paris. in quo etiam ψιττακοί. Inter loquaces aviculas primo loco κίτταν recenset *Aelian.* H. A. VI. 19. *Apollonid.* in *Anth. Pal.* IX. 280. κίτται, μιμητὸν βιοτοῦ πτερόν. *Archias* Ib. VII. 191. in eandem avem, defunctam: νῦν εἰς γὰρ ἄγλωσσος, ἀναίδητός τε πεσοῦσα, *Κεῖμαι*, μιμητὴν ἕλλον ἀνηναμένα. Euphrasis inedita Cod. Guelph. 82. καὶ ὅποσα τῶν μιμητῶν, τὸν ψιττακὸν καὶ κίτταν.

P. 83, 26. ἐν οἰκίσκῳ πλεκτῷ. λεπτῷ. C. D. utrique lectioni quodammodo favet *Agathias* in *Anth. Pal.* VII. 204. οὐκέτι — πέρδιξ, Πλεκτὸς λεπταλέως οἶκος ἔχει σε λυγοῖς. λυγοτενχέα κύρτον talem psittaci οἰκίσκον appellat *Crinagor.* Ib. IX. 562.

P. 83, 28. ὁ δὲ ὅποσα μανθάνει. ἡ δέ. Flor. perperam. *Vit. Apoll.* I. 7. p. 9. de philosopho quodam, Pythagorae doctrinam tradente, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες ἃ μανθάνουσι παρὰ τῶν ἐνθρόνων. ubi recte glossator *Vratisl.* τοὺς ψιττακοὺς λέγει.

XVIII.

C Y C L O P S.

Polyphemus solus expressus est cum *Galatea*, ut bene intellexit *Heynius*; sed in regione frugum vinique seraci, cuius Cyclopes oisiosi essent incolae. Ille sub ilice sedens, ut in anaglypho *Mon. ined.* tab. 36. et *Zoeg. Anagl.* tab. 57. amorem suum cantat. Illic tamen citharam, non nimis affabre factam, pulsare et canere modo desiit, et Amoris intuentis eum quasi afflatum excipere videtur; in pictura syringem tenet. Amoenissimum inventum est *Galatea* delphinorum quadrigis vecta, et plantā pedis extra parvum currum, in conchae fortasse speciem factum, suspensā undamque identidem radente eum, tanquam gubernaculo dirigens, dum, „Tritonis virgines,” vel potius *Nereides* Tritonibus sorte vectae, delphinos frenis regunt. Quanto elegantius hoc, quam pictura *Herculanensis* T. I.

tab. 10; ὅβι Amor delphino vectus Cyclopi epistolam smateriam tradit. Sed hoc vitio plurimae laborant Herulanensium picturarum, ut antiquae artis poeticae sinceritati res novitias et vulgares, deorum atque heroum habitui, vultibus et actionibus multa ex quotidiana vita petita immisceant, saepius fortasse mimorum et theatrorum spectacula plebeculae placentia, quam docta simul et iucunda veterum artificum exempla exprimentes. F. G. WELCKER.

P. 83, 30. οἱ θερζόντες τὰ λήϊα. θερζόντες τε τὰ λ. Flor, fortasse recte.

P. 83, 32. ἀλλ' αὐτόματα ἢ γῇ σφίσιν ἀναπέμπει ταῦτα. Heroic. Prooem. p. 661. εἰ μὲν εἰσὶ που τῆς γῆς Κύκλωπες, οὓς λέγεται ἢ γῇ ἀργούς βόσκειν, φυτεύοντας οὐδέν, οὐδὲ σπείροντας. ubi vid. Boisson. p. 290. et supra l. 9. p. 15, 27.

P. 84, 3. πεποληται δὲ αὐτοὺς καὶ ποιμένας. revocavi lectionem vet. edit. et codd. meorum, quam temere interpolavit Olearius scribens: πεποληται δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς ποιμ. καὶ τὰ πρόβατα βόσκουσα. verbum πεποληται ad poetas referens. Sensus est in lectione vetere, terram pecudes pascere, quarum lacte vescantur Cyclopes; ita ut illi, terrae ope, etiam pastores sint, sed sic ut agricolae, sine labore suo.

P. 84, 4. τὰ πρόβατα βόσκουσα. βόσκοντας. Paris. — ὦν τὸ γάλα ποτόν τε ἡγῶνται καὶ ὄψον. Flor.: ποτόν τε τὸ γάλα τούτων ἡγῶνται. omisso ὦν. In Vit. Soph. II. 1. 7. p. 553. Herodis Attici Hercules interrogatus, quonam cibo vesceretur, γαλακτοφαγῶ, inquit, τὸ πλεον τοῦ χρόνου, καὶ με βόσκουσιν αἰγές τε καὶ ποιμένες. rectius scribes: καὶ ποιμναί.

P. 84, 7. οὔτε οἶκον. vulgo post οἶκον plena posita distinctione, sequentia distinguuntur sic: ἀλλὰ τὰ ῥήγματα ἐσοικισάμενοι τοῦ ὄρους, τοὺς μὲν ἄλλους ἔα. quod merito reliquit Olearius. Neque tamen sic constat oratio, quum ἐσοικισάμενοι non habeat, unde pendeat. Quare legendum videtur: οἱ δ' οὐκ ἀγορὰν γιγνώσκουσιν, οὔτε βουλευτήριον, οὔτε οἶκον ἄλλον, τὰ ῥήγματα ἐσοικισάμενοι τοῦ ὄρους. qui usus vocis ἄλλος imprimis elegans. Xenoph. de Re Equ. V. 5. τῶν δ' ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄλλῃ μὲν δογάνῃ οὐδενὶ δεῖ ἅπτεσθαι, ταῖς δὲ χειρὶ τριβεῖν καὶ ἀπαλύνειν. Eubul. ap. Athen. II. p. 25. C. ἀλλ' οὐδὲ μίαν ἄλλην ἐταῖραν εἶδέ τις Αὐτῶν, ἑαυτοὺς δ' ἴδεσαν.

P. 84, 10. ὑπερτείνων ὄφρυν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Phil. Iun. IX. p. 123, 27. τὸ δόρυ ὑπερτίτται τοῦ δίσκου. τὰς ὄφρυνς τείνειν est ap. Gregor. Naz. T. II. p. 88. Carm. XIV. 4.

P. 84, 11. πλατεῖα δὲ τῇ ρινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χελλοῦς. ex Theocr. Eid. XI. 53. πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χελλί. Quod autem

diolt, *nasum επιβαλναι τοῦ ἰχέλλου* (ubi Cyclopi tribuitur id, quod ad nasum eius spectat), ita debet accipi, ut latus Polyphemi nasus usque ad labia descendere, et ea quodammodo invadere dicatur.

P. 84, 12. καὶ σιτούμενος τοὺς ἀνθρώπους, ὥς περ τῶν λεόντων οἱ ὦμοί. Ex *Homer. Od. IX. 292. Heroica p. 695.* οὐτ' ἂν μηνίσαι τὸν Ποσειδῶ ποτὲ ὑπὲρ τοῦ ποιούτου παιδός; ὃς λέοντες ὦμοῦ δέκην τοὺς ἀνθρώπους ἥσθιεν. De equis Amazonum furore correptis *lb. p. 752.* τὰ ὦτα ἐπ' αὐτὰς ἴστασαν, καθάπερ τῶν λεόντων οἱ ὦμοί, κειμένων δὲ καὶ γυνὰς ὠλένας ἥσθιον. *Vita Apoll. IV. 36. p. 177.* Neronem cum Cyclope, Romanam cum antro Cyclopis comparans Philolaus, εἰ δ' ἀπόλοιο, inquit, ἀναχθεῖς, καὶ Νέρων σε ὦμόν φάγοι, μηδὲν ἰδόντα, ἐπὶ πολλῷ ἔσται σοι τὸ ἐντυχεῖν αὐτῷ. *Vratisl. μηδὲν εἰδόντα.* quod speciem habet, sed falsam. Vlysses enim illud periculum adierat; ποθήσας ἰδεῖν αὐτὸν καὶ ἡτηθεὶς ἀτόλου καὶ ὦμοδ' θεάματος. Caeterum color fabulae huius amatoriae ductus ex *Theocriti Id. XI.* fortasse etiam ex *Philoxeni Cyclope*, quem drama appellant alii, alii dithyrambum; de qua discrepantia disputat *Eichstaedt de Dram. Gr. Comico-Satyr. p. 32.*

P. 84, 15. μηδὲ ἀηδής. μὴ δὲ. C. D.

P. 84, 16. ἀφιστορῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους. inde a monte, in quo habitat, animadvertens puellam. In hoc solo loco compositum ἀφιστορεῖν videtur reperiri. *Theocr. l. c. 17.* καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας Ὑψηλῆς, εἰς πόντον ὄρων ἄειδε τοιαῦτα.

P. 84, 29. ἡδίων ὄμφακος. ἰδίων. C. *Theocritus l. c. 21.* Galateam dicens φιαρωτέραν ὄμφακος ὦμας, aliud quid spectavit; *Ovidius* autem, ut *Noster Met. XIII. 795. Lucidior glaci; matura dulcior uva.*

P. 84, 22. οὐδ' ὅπου αὐτῷ τὰ πρόβατα νέμεται εἰδώς. Similiter *Coluthus 112.* de *Paride*: πολλὰκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰδῶν, Καὶ ταύρων ἀμέλησε, καὶ σὺν ἐμπόζετο μῆλων.

P. 84, 23. οὐδ' ὅπου ἡ γῆ. ὅτι ὀρεῖός τε καὶ θεινὸς γέγραπται. Ingeniose lussit in depravatis his verbis *Wytttenbach. Exerc. p. 278.* scribens: οὐδ' ὅποι ἡγείται ὁ χειρὸς ὀρεῖός τε. — Contextus postulat, quod etiam lenius est: οὐδ' ὅπου τῆς γῆς αὐτός. Ὀρεῖός τε — Frequenter ὅπου et ὅποι τῆς γῆς, nec sine vi peculiari ponitur. *Sophocl. Electr. 922.* οὐκ οἶδ' ὅποι γῆς, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρη. *Aristoph. Aves 9.* ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμέν, οἶδ' ἔγωγ' ἔτι. *Dio Chrys. Or. III. p. 122.* μηδὲ ὄραν τὴν θάλατταν, ἀλλὰ μηδὲ ὅποι (ὅπου) γῆς εἰσι, τὸ τοῦ λόγου, τοῦτ' εἰδέναι. *Iamblichus de Myster. III. 11. p. 75, 17.* de deorum in nationantibus vi et

praesentia: χρήται ὡς ὀργάνῳ τῇ προφήτῃ, οὔτε ἐαυτοῦ ὄντι, οὔδ' ἐ παρακολουθοῦντι οὐδενὶ (οὐδέν Cod. Goth.) οἷς λέγει, ἡ ὄπρ' ἡ γῆς ἐστὶ. *Achill. Tat.* III. 18. p. 75. δέομαί σοι, ποῖ γῆς εἰμὶ, καὶ τί ποτε ταῦτα ὀρῶ. — Cum articulo, ut h. l. ὄπον τῆς γῆς, supra I. 26. οὐκ οἶδ' ὅποι τῆς γῆς. *Vita Apoll.* I. 34. p. 42. οἱ τῆς γῆς εἰ. *Ib.* VII. 14. p. 193. ποῖ με τῆς γῆς ἑάσει καθαρόν δόξαι. VIII. 14. p. 358. ποῖ τῆς γῆς τρέφοιτο.

P. 84, 24. ὅτι ὄρειός τε καὶ θεινὸς γέγραπται. ὅτι δέ. *Flor.* quod librario videtur deberi. Nisi existimas, scriptum fuisse: οὐδ' ὄπον τῆς γῆς αὐτός. ἔτι δέ ὄρειος — *De Oenone Lucian.* D. D. XX. 3. T. II. p. 59. Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγχιος δὲ καὶ θεινῶς ὄρειος. *Ap. Himerium Or.* XX. 2. p. 720. *Δρυάδες καὶ ἄμα Δρυάσιν Νύμφαι*, ὄρειοι δαίμονες, καὶ οὐκ οἶδα, εἰ πάντων ἀτάσθαλοι. Sic distinguendum, ne cum editore trepides. In proximis ibi admittendae sunt correctiones *Reiskii*.

P. 84, 25. χαίτην. coma plurima torvos Prominet in vul-tate, humerosque, ut lucus, obumbrat. *Ovid. Met.* XIII. 844.

P. 84, 26. παρχάρους δέ. δέ om. D. παρχαρόδους δέ. *Flor.*

P. 84, 27. στέρνου τε, λασιώτερος Cyclops ap. *Theocr.* XI. 50. rigidis horrent densissima setis corpora. *Ovid.* l. c. 846. — καὶ τὸ εἰς ὄνυχ' ἦχον. de Diomedis equis II. 25. βάρβαροι ταῖς χαίταις καὶ ἐς ὀπλὴν λίσσιν. Dictionis ratio ut in *Vit. Soph.* II. 14. p. 594. *Ἀθηνόδωρος* — τὸ μὲν ἐς πατέρα ἦχον ἐπιφανέστατος ἦν τῷ κατὰ τὴν Αἴνον, τὸ δὲ ἐς διδασκάλους καὶ παιδευσιν γανερῶτατος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

P. 84, 29. καὶ βλέπειν μὲν ἡμερόν φησιν. βλέπει. editt. vatt. βλέπειν emendavit *Olearius*, accinentibus libris *Paris. C. D.* βλέπειν μὲν φησιν ἡμερον. *C. D.*

P. 84, 30. ἄγχιον δέ ὀρῶ. recte de *Amphitruo Callistratus* XIV. p. 907. ἄγχιόν τι καὶ φριχῶδες ὀρῶσα. et de muliere irata *Noster Epist.* LV. p. 941. μεταποιεῖ σεαυτὴν, μηδὲ ἄγχιον βλέπει. sed nostro loco ἄγχιον ὀρᾶν non congruit cum obtutu ἑμέρω, quem ille simulat, ut *Galatææ* suæ placeat *). Non poenitet in *Exercitatu*.

*) καὶ βλέπειν μὲν ἡμερόν φησιν, placidum suum esse obtutum putat, qui revera est ferus. Respicit *Rhetor Theocriti* Cyclopem VI, 34: καὶ γάρ θ' ἦν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι — καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μία κώρα, ὧς παρ' ἐμὴν κέχρηται κατεφαίνετο. *F. G. WELCKER.* In nostra lectione sensus est: placidum obtutum suum esse putat, qui revera est stolidus. Nam operam dans, ut ἡμερος sit obtutus, quem a natura ἄγχιον habet, hoc quidem non potest efficere, sed ἀγρεῖον eundem reddit, quo potius sit iustundior, sed absurdior.

στ. T. II. p. 105. correxisse: ἀχρεῖον δὲ ὄρᾳ καὶ ὑποκαθήμενον. ἀχρεῖος proprie est ineptus, ut in Euripid. Med. 299. δόξει ἀχρεῖος, καὶ σοφὸς πεφυκέναι. quod cum ἀνόνητος comparat Erfurdt ad Soph. Aiac. 749. p. 586. Nihil autem aptius ad comparationem cum feriis, quae captae et inclusae necessitati cedunt, quam τὸ ἀχρεῖον ὄρᾳν, quod Homerus usurpavit de Thersite Π. β. 267. Vlyssis verberibus coërcito: ὁ δ' ἄρ' ἔξετο τάρβησέν τε, Ἀλγῆσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπεμόρξατο δάκρυ. quod de stolido fatuoque obtutu interpretatur Heynius T. IV. p. 247. Est id, quod ταπεινὸν αἰσθρῆναι καὶ ὑπουλόν, dicit Dio Chrys. Or. I. p. 70. cui ibidem opponitur βλέμμα σκυθρωπὸν καὶ ἄγριον. De permutatione verborum ἄγριος et ἀχρεῖος vid. Not. ad Anth. Pal. p. 765. Wernicke ad Tryphiod. p. 366. In Fragm. Plutarchi T. X. p. 736. C. ed. Wytttenb. οἷα τὰ νεογενῇ παιδία ἀμειδῇ ἔστι καὶ ἄγριον βλέπει μέχρι τριῶν σχεδὸν ἑβδομάδων. ἀχρεῖον scribendum esse suspicor. Contra ap. Themistium Or. X. p. 131. D. οἷςτις μὲν ἀχρεῶν ἐπέξεισιν ἀπανθ' ἀδιασπασμένοις τι τοῖς βαρβάροις. Cod. Ambr. ἀγρίως. confirmans correctionem Petavii, ἀγρίως scribentis. De illa coniectura nostra, quam Heynius probat (Op. Acad. V. p. 194.), Osannus in Sylloge Inscr. p. 151. not. 18. se assequi negat, quid in hoc loco tentando voluerim, simul afferens locum ex Bekkeri Anecd. I. p. 765. ἄγριον ὑποβλέπει με. Recte dici ἄγριον βλέπειν non dubitavi equidem; sed nostro loco commodè sic scribi nego. Nostra coniectura admissa, καὶ βλέπειν μὲν ἡμερόν φησιν — ἀχρεῖον δὲ ὄρᾳ, hic locus convenit cum L. 22. p. 36, 8. de Mida: ἰδοὺ καὶ ὅσα μεγάλα, ὑφ' ὧν ἡδεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες ὑπὸ νηλεὲ φαινόνται.

P. 84, 30. καὶ ὑποκαθήμενον ἔτι. revocavi lectionem editæ. vet. et codd. meorum, pro ὑποκαθιείμενον, quod Morell. et Olear. exhibent, altera lectione ne commemorata quidem. Eadem est varietas ap. Heliodor. II. 16. p. 71. ἀνὴρ τὴν κόμην αὐχμηρὸς καὶ τὸ βλέμμα ὑποκαθήμενος. Cod. Monac. ὑποκαθιείμενος. ubi Coray: ὑποκαθήμενος. τουτέστι δολερὸν καὶ ἐπίβουλόν ἔχων τὸ βλέμμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνεδρευνόντων, οὓς ὑποκαθῆσθαι λέγομεν. Duo genera tyrannidis describens Apollonius in Vita VII. 14. p. 292. ἐοικασί δὲ οἱ μὲν θερμοῖς τε καὶ ἐτοίμοις τῶν θηρίων, αἱ δὲ τοῖς μαλακωτέροις τε καὶ ληθάργοις. ὥς μὲν δὴ χαλεπῶ ἄμφω, δῆλον πᾶσι, παράδειγμα ποιουμένοις τῆς μὲν ὀρμῆς καὶ ἀκρίτου Νέρωνα, τῆς δὲ ὑποκαθήμενης Τιβερίον. ubi non est remissae, ut vertitur, sed dolosae et per insidias agentis. Quam verbi vim illustrat locus in Vit. Soph. II. 2. p. 566. ἐς ἀπὸ χυμῶν φανεράν οὐδεμίαν τῇ ἀνδρὶ ἀφίκετο, ἀλλ' ἀφανῶς αὐτὸν ὑπεκάθητο. Ib. II. 26. p. 614. εἰ δὲ καὶ φρόνου

praesentia: χρῆται ὡς ὀργάνῳ τῇ προφήτῃ, οὔτε ἑαυτοῦ ὄντι, οὔδ' ἐ παρακολουθοῦντι οὔδ' ἐν (οὔδ' ἐν Cod. Goth.) οἷς λέγει, ἢ ὅπου γῆς ἐστὶ. *Achill. Tat.* III. 18. p. 75. δέομαι σοι, ποῖ γῆς εἰμί, καὶ τί ποτε ταῦτα ὀρώ. — Cum articulo, ut h. l. ὅπου τῆς γῆς, *supra* I, 26. οὐκ οἶδ' ὅποι τῆς γῆς. *Vita Apoll.* I. 34. p. 42. οἱ τῆς γῆς εἰ. *Ib.* VII. 14. p. 193. ποῖ με τῆς γῆς ἑάσει καθαρόν δόξαι. VIII. 14. p. 358. ποῖ τῆς γῆς τρέψοιτο.

P. 84, 24. ὅτι ὄρειός τε καὶ θεινὸς γέγραπται. ὅτι δέ. *Flor.* quod librario videtur deberi. Nisi existimas, scriptam fuisse: οὐδ' ὅπου τῆς γῆς αὐτός. ἔτι δέ ὄρειος — *De Oenone Lucian.* D.D. XX. 3. T. II. p. 59. Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ καὶ δεικῶς ὄρειος. *Ap. Himerium Or.* XX. 2. p. 720. *Δρυάδες καὶ ἄμα Δρυάσιν Νύμφαι*, ὄρειοι δαίμονες, καὶ οὐκ οἶδα, εἰ πάντων ἀτάσθαλοι. Sic distinguendum, ne cum editore trepides. In proximis ibi admittendae sunt correctiones *Reiskii*.

P. 84, 25. χαίτην. coma plurima torvas Prominet in vul-tate, humerosque, ut lucus, obumbrat. *Ovid. Met.* XIII. 844.

P. 84, 26. καρχαρόους δέ. δέ om. D. καρχαρόδους δέ. *Flor.*

P. 84, 27. στέρνου τε, λασιώτερος Cyclops ap. *Theocr.* XI. 50. rigidis horrent densissima setis corpora. *Ovid.* l. c. 846. — καὶ τὸ εἰς ὄνυχ' ἤχον. de Diomedis equis II. 25. βέρβαροι ταῖς χαίταις καὶ ἐς ὀπλὴν λίσσαι. Dictionis ratio ut in *Vit. Soph.* II. 14. p. 594. *Ἀθηνώδωρος* — τὸ μὲν ἐς πατέρα ἤχον ἐπιφανέστατος ἦν τῷ κατὰ τὴν Αἶνον, τὸ δὲ ἐς θωσακάλους καὶ παιδευσιν γανερῶτατος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

P. 84, 29. καὶ βλέπειν μὲν ἡμερόν φησιν. βλέπει. edit. vult. βλέπειν emendavit *Olearius*, accipientibus librae Paris. C. D. βλέπειν μὲν φησιν ἡμερον. C. D.

P. 84, 30. ἄγριον δὲ ὄρῳ, recte de Amphitrite *Callistratus* XIV. p. 907. ἄγριόν τι καὶ γριῶδες ὄρῳσα. et de muliere irata *Noster Epist.* LV. p. 941. μεταπολεῖ σεαυτὴν, μηδὲ ἄγριον βλέπει. sed nostro loco ἄγριον ὄρῳ non congruit cum obtutu ἑμέρω, quem ille simulat, ut *Galathea* suae placeat *). Non poenitet in *Exercitatt.*

*) καὶ βλέπειν μὲν ἡμερόν φησιν, placidum suum esse obtutum putat, qui revera est ferus. Respicit *Rhetor Theocriti* Cyclopem VI, 34: καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι — καλὰ δ' ἐμὴν ἅ μιν κῶρα, ὧς παρ' ἐμὴν κέκριται κατεφάνετο. F. G. WELCKER. In nostra lectione sensus est: placidum obtutum suum esse putat, qui revera est stolidus. Nam operam dans, ut ἡμερος sit obtutus, quem a natura ἄγριον habet, hoc quidem non potest efficere, sed ἄγριον eundem reddit, quod non sit iucundior, sed absurdior.

στ. T. II. p. 105. correxisse: ἀχρεῖον δὲ ὄρᾳ καὶ ὑποκαθήμενον. ἀχρεῖος proprie est ineptus, ut in Euripid. Med. 299. δόξει ἀχρεῖος, καὶ σοφὸς πεφυκέναι. quod cum ἀνόνητος comparat Erfurdt ad Soph. Aiac. 749. p. 586. Nihil autem aptius ad comparationem cum feriis, quae captae et inclusae necessitati cedunt, quam τὸ ἀχρεῖον ὄρᾳν, quod Homerus usurpavit de Thersite Il. β. 267. Vlyssis verberibus coërcito: ὁ δ' ἄρ' ἔξετο τάρβησέν τε, Ἀλγῆσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπεμόρξατο δάκρυ. quod de stolido fatuoque obtutu interpretatur Heynius T. IV. p. 247. Est id, quod ταπεινὸν αεσηρέναι καὶ ὑπουλον, dicit Dio Chrysa. Or. I. p. 70. cui ibidem opponitur βλέμμα σκυθρωπὸν καὶ ἄγριον. De permutatione verborum ἄγριος et ἀχρεῖος vid. Not. ad Anth. Pal. p. 765. Wernicke ad Tryphiad. p. 366. In Fragm. Plutarchi T. X. p. 736. C. ed. Wytttenb. ὅτι τὰ νεογενῇ παιδία ἀμειδῇ ἔστι καὶ ἄγριον βλέπει μέχρι τριῶν σχεδὸν ἑβδομάδων. ἀχρεῖον scribendum esse suspicor. Contra ap. Themistium Or. X. p. 131. D. ὅστις μὲν ἀχρεῶν ἐπέξεισιν ἀπαυθαδιασασμένοις τι τοῖς βαρβάρους. Cod. Ambr. ἀγρίως. confirmans correctionem Petavii, ἀγρίως scribentis. De illa coniectura nostra, quam Heynius probat (Op. Acad. V. p. 194.), Osannus in Sylloge Inscr. p. 151. not. 18. se assequi negat, quid in hoc loco tentando voluerim, simul afferens locum ex Bekkeri Anecd. I. p. 765. ἄγριον ὑποβλέπει με. Recte dici ἄγριον βλέπειν non dubitavi equidem; sed nostro loco commodè sic scribi nego. Nostra coniectura admissa, καὶ βλέπειν μὲν ἡμερὸν γησιν — ἀχρεῖον δὲ ὄρᾳ, hic locus convenit cum I. 22. p. 36, 8. de Mida: ἰδοὺ καὶ ὅτα μεγάλα, ὅφ' ὧν ἡδεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες ὑπὸ νηλοῦ φαίνονται.

P. 84, 30. καὶ ὑποκαθήμενον ἔτι. revocavi lectionem edit. vett. et codd. meorum, pro ὑποκαθιέμενον, quod Morell. et Olear. exhibent, altera lectione ne commemorata quidem. Eadem est varietas ap. Heliodor. II. 16. p. 71. ἀνὴρ τὴν κόμην αὐχμηρὸς καὶ τὸ βλέμμα ὑποκαθήμενος. Cod. Monac. ὑποκαθιέμενος. ubi Coray: ὑποκαθήμενος. τοῦτέστι δολερὸν καὶ ἐπίβουλον ἔχων τὸ βλέμμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνεδρενόντων, οὓς ὑποκαθῆσθαι λέγομεν. Duo genera tyrannidis describens Apollonius in Vita VII. 14. p. 292. εἰκότασι δὲ οἱ μὲν θερμοῖς τε καὶ ἐτοίμοις τῶν θηρίων, αἱ δὲ τοῖς μαλακωτέροις τε καὶ ληθάργοις. ὥς μὲν δὴ χαλεπῶ ἄμφω, δῆλον πᾶσι, παράδειγμα ποιουμένοις τῆς μὲν δρῶσης καὶ ἀκρίτου Νέρωνα, τῆς δὲ ὑποκαθιμένης Τιβέριον. ubi non est remissae, ut vertitur, sed dolosae et per insidias agentis. Quam verbi vim illustrat locus in Vit. Soph. II. 2. p. 566. ἐς ἀπέχθαι φανεράν οὐδεμίαν τῇ ἀνδρὶ ἀφίκετο, ἀλλ' ἀφανῶς αὐτὸν ὑπεκάθητο. Ib. II. 26. p. 614. εἰ δὲ καὶ φρόνου

ὑποκαθήμενόν ἑαυτὸν αἰσθοίτο — ἦτον μὲν ἐκθυμηθήσεαι, ἦτον δὲ εὐρώσει. ut recte haec emendavit *Valesius* Emendatt. III. 12. aliter tentavit *Hamacker*. Lectt. p. 48. Talis imago serae metu domitiae obversabatur *Dioni Chrys.* Or. XXXIII. T. II. p. 4. ἐκείνοι γὰρ ὑποφώμενοι καὶ δεδιότες τὸν δῆμον ὡς δεσπότην ἐθώπιον, ἡρέμα δάκνοντες. ut *Palamedis canis* ap. *Nostr.* *Heroic.* p. 685. τέχνη αἰκάλλων (i. e. θωπεύων), καὶ ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους.

P. 84, 31. τῶν θηρίων. τὰ θηρία. *Paris.* *Flor.* et plures alii libri ap. *Osann.* l. a.

P. 84, 33. ξυνάγουσα. συνάγουσα. C. D. *Marg.* *Land.* ξυμβάλλουσα. — ὁμοζυγούντων τε. τε om. *Flor.*

P. 84, 34. παρθένοι δ' αὐτοὺς ἄγουσι Τρίτωνος, αἱ δὲ μιᾷ τῆς Γαλατείας. novimus Tritonum γένος, qui una cum Nereidibus Neptunum comitantur, Venerem etiam in concha recumbentem gestantes, ap. *Lucian.* *Dial. Mar.* XV. 5. T. II. p. 126. Nostro autem loco memorabiles παρθένοι Τρίτωνος, filiae Tritonis virgines, quarum nescio an alibi fiat mentio.

Ib. παρθένοι Τρίτωνος sunt Nereides, quas Nostro Tritonidas vocare libuit, quia Triton aequae ac Nereus maris tenet imperium, et quia Nereides cum Tritonibus, quos Tritonis, tanquam maris domini, appellare possis filios sive populum, fere iunctae ab artificibus representari solent. Tritonibus autem vectas in tabula quoque tibi finge Nereides. F. G. *WELCKER.*

P. 84, 35. ἐπιστομίζουσαι σφᾶς, εἰ ἀγέρωχόν τι καὶ παρὰ τὴν ἡνίαν πράττειεν. recipiendam duxi lectionem *Paris.* pro vulgata εἰ τι ἀγέρωχόν τε καὶ. inprimis ob imitationem *Isidori Pelusiotaе*, qui sic, ut dedimus, legit V. Ep. LV. p. 570. C. εἰ μὲν τινες τῶν ὑπὸ σοῦ ἡνιοχουμένων, λύσσης τε καὶ ἀφροῦ μεστοὶ τυγχάνοντες, ἀγέρωχόν τι καὶ παρὰ τὴν ἡνίαν πράττειεν, ἀνασείραζε τοὺτους καὶ ἐπιστόμιζε, ἵνα μὴ κατὰ κρημνῶν ἐνεχθεῖεν. et iterum Ep. CCCXLVIII. p. 665. A. τοῖς δυσηνίοις μαθηταῖς τὸν χαλινὸν τοῦ φόβου ὥσπερ πῶλοις ἐμβάλλε, καὶ ἐπιστόμιζε αὐτούς, ἐπειδὴν ἀγέρωχόν τι καὶ παρὰ τὴν ἡνίαν πράττειεν, ἵνα καὶ οἱ εὐήνιοι πλέον ἐπιδοῖεν πρὸς ἀρετὴν. Pro ἐπιστομίζειν *Noster* Vit. *Apoll.* V. 53. p. 215. in eadem locutione καταβρυθμίζειν posuit: οὐ γὰρ κολακεύειν τὰς ὁρμὰς, οὐδὲ ἀνοήτως συνεκφέρεισθαι τοῖς παρὰ τὴν ἡνίαν τι πράττουσι, καταβρυθμίζειν δὲ αὐτούς.

P. 85, 1. σκιὰν ἑαυτῇ εἶναι. simili brevitate *Aristides* in *Panath.* T. I. p. 129. (223) de *Xerxe*: εἰ ἐκθυμηθεὶς σκιᾶς, δένδρον ἦν αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά.

P. 85, 7. καὶ μὴν καὶ ἀγκῶν δεξιὸς ἔκκεται. *Olearii* correctionem ab *Heynio* probatam, firmarunt libri Paris. C. D. Vid. ad *Philostr. Iun.* VI. p. 120, 1.

P. 85, 8. λευκὸν διακλίνων πῆχυν. candidus Galateae color laudatus post *Theocrit.* l. c. 20. *Virgil.* Eclog. VII. 38. *Ovid.* l. c. 789. *Himer.* Or. I. 19. p. 362. ὦ λευκότητος καὶ γάλακτος ταῦτα γὰρ ποῦ τις ποιμὴν ποθῶν τὴν Γαλάτειαν τὴν Νηρηΐδα προσείρηκεν. Idem *Ecl.* XIII. 21. p. 220. κατὰ δὲ ταύτης τῆς ἡόνος χορὸς Νηρηΐδων ἐχόρευε, λευκαὶ πᾶσαι, γάλα αὐτό — γλαυκαὶ τὸ ὄμμα, κομῶσαι τῷ βροίῳ, ἔτι λευκὸν ἐκ τῆς θαλάττης ἀφρόν ἐξ ἄκρων πλοκίμων στάζουσαι. In tabula nostra Galatea dextrum brachium tollit, ita ut digitis humerum tangat.

P. 85, 10. καὶ ὠλεῖναι ὑποκυμαίνουσι. vertitur: *ulnis quasi fluctuantes venae subundant*; quod graecis verbis non inest. Sunt potius *ulnae molliter se moventes*; ut de capillis *Himer.* Or. I. 4. p. 330. τὰς λοιπὰς ταῖς αὐραῖς ἀφῆκεν ὑποκυμαίνειν. Infra II. 22. de *Pygmaeis*: ἀνιόντων ἐκ τῆς γῆς ὑποκυμαίνει ἡ ψάμμος. In *Vita Apoll.* autem III. 8. p. 100. ad quem locum *Olearius* nos remittit, ἐπειδὴν τῇ γῇ ὑποκυμαίνωσιν. *Boissonade* *Her.* p. 449. ἐπικυμαίνωσιν probabiliter corrigit. Supra II. 17. p. 83, 4. fontes calidi ὑποκυματίζουσι ζέουσai. Ἐκφρ. inedita μαρτύρων στεφανίων in *Cod. Guelph.* 82. ἀλλὰ καὶ ποταμὸς κάτωθεν ἡδὺς καὶ ὑποκυμαίνων.

P. 85, 12. καὶ ἡ συναπολήγουσα αὐτῷ χάρις. planta pedis, quaeque est in extrema hac corporis parte venustas. *Heroic.* p. 669. de gigantis cadavere: τὴν κεφαλὴν μὲν πρὸς τὴν ἡπειρον ἔχων, τοὺς δὲ πόδας ξυναπολήγων τῷ ἀκρωτηρίῳ. *Vit. Apoll.* III. 20. p. 110. de veteribus *Aegypti* terminis: ὑπὲρ *Μερόην* τε καὶ τοὺς *Καταδούπους* ὠριστο *Αἴγυπτος*, αὐτὴ καὶ τὰς πηγὰς τοῦ *Νείλου* παρεχομένη, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς ξυναπολήγουσα.

P. 85, 15. βλέπουσι γὰρ ὑπερόριόν τι. Galatea longinqua et remota speciosa repraesentata erat, fortasse ut ita maris immensitas quodammodo significaretur; id quod proxima συναπιὸν τῷ μήκει τοῦ πελάγους disertius dicunt. *Vigenerius* hunc sensum expressit vertens: *c' est aussi une grande merveille que de ses yeux, qui regardent ici je ne sçay quoi outre toute borne, et s'en vont avec la longue étendue de la marine.*

1b. Cum Galatea mare vastum oculis metiente compāra *Philoctetae Lemnii* obtutum ap. *Zoeg. Anagl.* tab. 54. F. G. WELCKHA.

XIX.

PHORBAS aut PHLEGYAE.

Narratur Phorbas Phlegyarum rex viam Delphos ducentem obsedis et latrociniis infestasse, ita ut templum Delphicum adiri non posset; solebat autem adeuntes ad certamina omnis generis provocare, victos occidere eorumque capita ex quercu suspendere, sub qua habitabat. Apollo itaque, specie pugilis sumpta, haec loca adit, cum eo pugnat eumque necat. Tabula exhibuit deum eo statu, quo percusserat iam hominem dextra in eius tempora demissa, altera adhuc elevata; prostratus ille iacet, cruore e vulnere emicante. Inter haec fulmine quercus petitur. Ceterum argumentum tabulae est simplex, nec ineptum; nisi quod crania ex arbore suspensa vix placere possunt. ΗΚΥΝΙΣ.

In titulo ἡ φλεγυῖαι om. D.

P. 85, 17. ὁ μὲν ποταμός, ὃ παῖ, Κηφισός. Κηφισός. Paris. C. D. utroque modo scribitur. Vid. supra VIII. p. 66. 25. Illas sedes Phlegyis tribuit Auct. Hymn. Homer. in Apoll. Pyth. 100. ἴξες δ' ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριστάων, Οἱ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάσσκον Ἐν καλῇ βησσῇ, Κηφισίδος ἐγγύθι λίμνης. Phlegyas, regionem circa Orchomenum habitantes, bellica virtute inter Graecos praestitisse ex Il. XIII. 302. arguit Pausanias IX. 36. p. 782. Post alia in vicinos violenter commissa, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν συλήσαντες στρατεύουσι τὸ ἐν Δελφοῖς. Ibid. Cf. Paus. X. 7. p. 843. et X, 34. p. 885.

P. 85, 18. καὶ οὐ τῶν ἀμούσων. ibi enim coluntur Gratiae, secundum Pindar. Ol. XIV. ss. eumque cum Castaliae fonte coniunctum existimabant. Pausan. X. 8. p. 817.

P. 85, 19. φλεγυῖαι. φλεγυῖαι. Flor. mediam hoc nomen corripit; ut Phlegyas miserrimus ap. Virgil. Aen. VI. 618. Ovid. Met. XI. 414. — πόλεις οὕτω ὄντας. πόλεις. C. D. nondum in civitatis formam redacti, fero cultu vivebant. Erat, qui οἰκοῦντες cogitaret, recte repugnante Oleario.

P. 85, 20. τὸν τε, οἶμαι, duo priora vocabula om. C.

P. 85, 22. οἱ Φλεγυῖαι. φλεγυῖαι. Flor.

P. 85, 24. πυκτενεὶ δὲ Ἀπόλλων πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν παρόδων. Vestigium huius fabulae est ap. Ovid. Met. XI. ubi Ceryx narratur, oraculi consulendi causa, ad Clarium deum iter parasse: nam templa profanus Invia cum Phlegyis faciebat Delphica Phorbas. Historiam fuisse ap. Cyclicos, quod Heynius monuit p. 228., apparet ex Schol. ad Il. ψ. 660. Φόρβας ἀνδρειότατος τῶν καθ' αὐτοῦ

γενόμενος, πυγμαῖ ἔνικα, καὶ τοὺς μὲν παριόντας ἀναγκάζων ἀγωνίζεσθαι ἀνῆρει. Ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς ὑπερηφανείας ἐβούλετο καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς τὸ τοιοῦτο φρόνημα ἔχειν. διὸ Ἀπόλλων παραγενόμενος καὶ συστάς αὐτῷ, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν ἔξ ἐκείνου τῆς πυκτικῆς ἔφορος ἐνομίσθη ὁ θεός. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

P. 85, 25. τὴν γὰρ εὐθὺ Φωκίων τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. hunc dicendi usum illustravit Boisson. Heroic. p. 400. Etiam εὐθὺς nonnulli sic posuerunt, in vitis tamen Grammaticis; ut Menander ap. Ammon. p. 101. ubi pro ἰδῶν ἐνθύνδε legendum videtur ἰών. Vid. Meineke ad Menandri Reliqu. p. 52. Postrema illius fragmenti verba tentavit Monk ad Eurip. Hippol. v. 1192.

P. 85, 26. ὁδὸν κατασχών. κατασχών ὁδόν. C. D. — πυθοῖ. πειθοῖ. D.

P. 85, 28. ἐκλείπεται πάντα. marg. Morell. γρ. ταῦτα. Huiusmodi facinus non solus Phorbas commisit. Cycnus quidem, Martis filius, qui ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν τοὺς παριόντας ἐκαρτόμει, secundum Schol. Pind. Ol. X. 19. etiam Apollini erat infestus, ὅτι ἐπιτηρῶν ἐκλεπτε βιαίως τὰς ἐνδοξοὺς θυσίας καὶ τὰ ἀναθήματα, ἅπερ ἂν ἔφερε τις ἐν πυθίᾳ. ut est in Schol. ad Hesiod. Scut. Herc. 456. ubi Apollo Cycni tumultum dicitur diruisse, ὅτι ῥα κλειτὰς ἐκατόμβας ὅστις ἄγοι Πυθοῖδε, βίη σύλασχε δοκεύων.

P. 85, 29. Φλεγύων. φλεγυίων. Flor. et sic semper.

P. 86, 2. ἐς τὸ κοινόν. εἰς. Flor.

P. 86, 3. τοῖς δὲ ἐρῶμενεστέροις ἀνταποδύεται. robustiores ad certamen provocat. Frequens usus verbi ἀποδύεσθαι, de quo vid. Boisson. Her. p. 408. Synes. Enc. Calv. p. 66. B. τί οὐκ ἀνταποδύομαι καὶ λαμβάνω πείραν ξμαυτοῦ. Hinc explicandus Clem. Alex. Paedag. III. p. 273, 7. qui matronas coram servis lavari improbens, οἱ γάρ, αἱ, παρειαγόμενοι παρὰ τὰ λουτρά ταῖς δεσποτικῆς γυμνασίς, μελέτην ἰσχυοσιν ἀποδύσασθαι πρὸς τόλμαν ἐπιθυμίας. haec verba, quae male vulgo vertuntur, peius etiam explicantur ab editore Britanno, nihil aliud significant, quam servos nudis dominis conspectis animos sumere, ita ut cupiditatibus indulgere audeant.

P. 86, 5. ὑπερτρέχει. cursu superat. ὑπεκτρέχει. Paris. ὑπεκτρέχει. Flor. De permutatione praepos. ὑπὲρ cum ὑπεκ — monui ad II. 17. p. 80, 16.

P. 86, 7. κεφαλὰς τε ἀποκόπτων. ut Cycnus paulo ante commemoratus, qui id fecisse dicitur, νῶν τῷ Ἄρει βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομῆσαι, ut est ap. Schol. Pindari l. c.

P. 86, g. τὰς μὲν αὖους. αὖρους. C. — αἱ δὲ εἰς γρανία περιήκουσι. haec iam grania sunt. Est in verbo περιήκειν mutationis cuiusdam, temporis progressu effectae, significatio; ut etiam in verbis synonymis, περιμέναι, περιέροχθαι, vid. Valck. ad Herod. I. 120. p. 60, 48. Apud Lucian. Navig. c. 19. T. VIII. p. 171. pro, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἢ εὐχῇ. scribendum videtur, περιέλθῃ.

P. 86, 13. φρονοῦντι δὲ αὐτῷ. i. e. μέγα φρονοῦντι. Vid. ad I. 30. p. 48, 10. — ταῖς Ὀλυμπιάσι ταύταις. sic rhetor impia illa et nefanda certamina, a Phorbante suis ipsius auspiciis instituta, non sine gravi irrisione appellat. Similiter Vit. Apoll. IV. 44. p. 185. de delatore nescio quo, παρεσκεύαστο καὶ κατηγορὸς εἰς αὐτόν, πολλοὺς ἀπολωλεκῶς ἤδη, καὶ τοιούτων Ὀλυμπιάδων μιστός. et de victoria simpliciter Ib. V. 34. p. 217. quod monnit etiam Casaub. ad Sueton. Vit. Aug. c. 59.

P. 86, 14. μειρακίῳ. μειρακίῳ. C.

P. 86, 15. καὶ τὸ μὲν τοῦ θεοῦ. haec verba usque ad πυκτεύῃ omissa in Par. Flor. — ἀχειρεκόμης. Laud. ἀχειρισκόμης. Sic, aut potius ἀχερσεκόμης, est ap. Homer. Il. Y. 39. Vid. Interpp. Hesychii p. 188. 25. Apud Nonnum ἀχειρισκόμης solet scribi. Vid. I. Bekker ad Coluth. V. 40. De utraque forma vid. Boeckh. in Not. crit. ad Pindar. III. 14. p. 455. Nostro loco lectionem ἀχειρεκόμης tuetur inprimis Philostrate. Iun. c. 14. p. 135, 11.

P. 86, 17. ἵνα εὐζώνῃ τῇ κεφαλῇ πυκτεύῃ. εὐζόνῃ. C. sophistica translatio ab iis, qui vestem zona colligunt, ut ad currendum expeditiores fiant. Maxim. Tyr. I. 3. p. 10. ἐξέπλεον δὲ καὶ αἱ ἄλλαι ὀλκάδες, αἱ δημοτικαί, εὐζωνοὶ καὶ πρὸς τὴν χρείαν παρεσκευασμένοι. Clem. Alex. Paed. III. p. 267, 10. εὐτελὲς πο- λιτεύεται οἶκον αὐτάρχῃ καὶ τῆς ἀμάξης εὐζωνότερον. Ib. p. 268, 3. εὐζωνον ἀγαπήσαντες πολίτειαν οἱ βάρβαροι κατέλειψαν τὴν τρυφήν. Alciphro. III. Ep. 55. p. 161. de Cynico ferenti τὴν πῆ- ραν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἡρτημένην. ubi ἡρτυμένην mallet.

P. 86, 18. παρὰ τοῦ μετώπου. ἀπὸ τοῦ. Paris. Similiter Heroic. p. 730. de Achille puero: ἀκτῖνα μὲν ἀπὸ τοῦ προσώπου ἔπεμπεν.

P. 86, 19. μεῖδιμα θυμῷ συγκεκραμένον ἢ παρεὰ πέμπει. μειλιάμα. C. — συγκεκραμένον. Par. Flor. — ante παρεὰ articulum omittit C. D. De genis irae sedibus dixi ad I. 18. p. 30, 20. Ex nostro loco profecit Isidor. Pelus. V. Ep. CLVI. p. 600. A. μεῖδιμα θυμῷ κεκραμένον διὰ τῆς παρεῖς ἔπεμπεν.

P. 86, 20. βολαὶ ὀφθαλμῶν εὐσκόπῃ. fusc de βολαῖς

ὀφθαλμῶν, εὐσκόπως et εὐστόχως ad finem tendentibus, dixerunt Viri doctissimi ad *Aristaen.* I. 1. p. 207. ss. ed. *Boisson.* In *Vit. Soph.* II. 1. 9. p. 556. *Μουσωνίῳ δὲ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας, εὐσκόπως εἶχε τῶν ἀποκρίσεων.* Cod. *Vrat.* προσφιλοσοφήσας et εὐστόχως.

P. 86, 20. καὶ συνεξαίρουσαι ταῖς χερσίν. sic *Flor. Paris.* C. D. *Apollinis oculi*, quod in hoc genere certaminis praecipuum, motum manuum adversarii accurate observant, eumque ita sequuntur, ut simul cum illius manibus tollantur simulque descendant. cf. *Olear.* not. 11. 12.

P. 86, 21. αἱ δὲ ἐνήψαντο τοὺς ἱμάντας. ἐνήψαντο. C. *Theocr.* Id. XXII. 80. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτέρυναντο βοείαις Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς ἐλίζαν ἱμάντας. — αἱ δὲ referendum ad χεῖρες Ἀπόλλωνος, quae se iam loris firmarunt, ἡδίστους οὐ στέφανοι περὶ αὐταῖς ἦσαν. in qua stribligine neminem haecisse miror. Scribe: ἡδίστους, εἰ στέφανοι π. α. ἦσαν. *pulchriores futurae, si coronis essent circumdatae.* quem sensum recte perspexit *Olearius*, vertens: *quas magis coronae decerent.* et *Vigenerius*: *mais les bouquets et les chapeaux de fleurs y seroient beaucoup mieux.* Eaedem voces male permutatae in *Vit. Apoll.* III. 13. p. 103. ubi scribendum: πύλας δέ, εἰ μὲν καὶ ἄλλαι ἐν τῷ ὄχθῳ, οὐκ εἰδέναι.

P. 86, 24. ἐνεργόν. ἐνεργῶν. C. dextram dei pictor ita repraesentaverat, ut ea, adversario iam percusso, tamen nondum videretur quiescere, sed priorem contentionem adhuc servaret.

P. 86, 26. καὶ ὁ πόρον μὲν ἐπέχει τῆς γῆς, ποιητὴς ἔρεϊ. respicit sophista, ni fallor, locum *Homeri Od.* λ. 576. de *Tityo*, κειμένῳ ἐν θαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κέϊτο πέλεθρα. aut ad *Θεομαχίαν Π.* φ. 407. ubi *Mars* a *Minerva* prostratus: ἐπὶ ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.

P. 86, 29. ἰγέγραπται δὲ ὦμος καὶ συνώδης τὸ εἶδος, οἷος σιτεῖσθαι μᾶλλον τοὺς ξένους ἢ κτείνειν. suis similis, bestiae voracissimae. De *Arcadibus Vit. Apollon.* VIII. 7. 12. p. 347. ἀγροκότατοι ἀνθρώπων εἰσὶ, καὶ συνώδεις τὰ τε ἄλλα καὶ τὸ γαστρίζεσθαι τῶν δρυῶν. De *monachis Eunapius* p. 78. (45.) ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βλος αὐτοῖς συνώδης. Id. p. 112. (63.) *Festo* φονικήν τινα καὶ μαγικῶδη ψυχὴν tribuens, τὸ προσταχθέν, αἰτ, ἔπραξε, ἄφρονόν τινα χορηγίαν τῷ συνώδει καὶ λελυσηκότι τῆς ψυχῆς νέμων.

P. 86, 31. τὸ δὲ ἐξ οὐρανοῦ πῦρ. ad *Phorbantem* igitur et quercum eius peculiariter refert noster, quod de universa *Phlegyarum*

gente tradit *Pausan.* IX. 36. p. 783. τὸ μὲν δὲ Φλεγύων γένος ἀνέτρεψεν ἐκ βαθρῶν ὁ θεὸς κεραυνοῖς συνεχέσι καὶ ἰσχυροῖς σεισμοῖς.

P. 86, 32. ἐπὶ τὴν δρῶν. novissimam vocem om. C. lacuna relictā.

P. 86, 35. Δρυός, ὃ παῖ, κεφαλὰ ἐτι. κεφάλαιον. Flor. Laud. *Olearius* comparat haec cum *Herodoto* L. IX. 39. p. 711. qui angustias e Cithaerone Plataeas ferentes appellatas ait τρεῖς κεφαλὰς, ab Atheniensibus enuntiari solitas δρυὸς κεφαλὰς. Putavit adeo utrumque de eodem loco agere; eumque parum caute sequitur *Valckenaerius* ad *Herodot.* eo loco. At locus iste *Herodoti* longe distat ab eo, quem Phlegyae inhabitant ad Cephissum, ut ipse *Philostratus* memorat hoc capite, et Hymn. in Apoll. 280. ad Orchomenum, *Pausan.* IX. 36. quae loca Phlegyae inhabitant, non vero Cithaeronem et Plataeas. HEYNIUS. Si quis in his error commissus, non *Valckenarii* is est, sed *Wesselingii*, aut fortasse *Philostrati*, verba *Herodoti* ad fabulam de Phorbante referentis. Nam *Herodotum* spectasse Nostrum dubitari non potest.

XX.

A T L A S.

Atlas hicce globum sustinens concinit fere cum statua Farnesina. Vid. *Gori* Thes. Gemm. astrifer. Tom. III. *Hirt Bilderbuch.* tab. 16. F. G. WELCKER.

P. 87, 1. καὶ Ἀτλαντι. ἄτλαντα. Flor.

P. 87, 3. οἴσων. οἴσειν. Flor. — ὁ Ἀτλας. articulum om. C.

P. 87, 5. καὶ κείμενον ἐς γόνυ ἕτερον. καὶ πύπτοντα ἐς. Paris. Improbans articuli omissionem *Lobbeckius* ad *Phrynich.* p. 474. corrigit, ἐς γόνυ θάτερον. ut est ap. *Phil. Iun.* XVII. p. 139, 22. ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν.

P. 87, 6. τοῦ ἐστάναι. ἐστᾶναι. D. — αὐτὸς δ' ἂν καὶ μετεωρίσαι τὸν οὐρανὸν καὶ στήσαι ἀναθέμενος. ad hos infinitivos subaudias φησί, quae ellipsis non caret exemplo; sed quum proxima, ubi dicitur τὸ φιλότιμον οὐδαμοῦ ἐκφαίνειν, aliud quid postulare videantur, non male corrigas στήσαι, optativo modo, cum ἂν coniuncto: ipse autem coelum sustulerit et susceptum sustinuerit. — ἀναθέμενος sic iterum c. XXI. p. 89, 22. Vid. *Boisson. Heroic.* p. 542.

P. 87, 7. ἐς μακρόν τοῦ χρόνου. εἰς μικρόν. Paris. Flor.

P. 87, 9. συναλγεῖν τε τῷ Ἀτλαντι. τε om. Paris. τῷ Flor. τε καὶ τῷ (sic) C.

P. 87, 10. καὶ μετασχεῖν ἂν τοῦ ἄχθους αὐτῷ. μετασχῶν et αὐτός. Flor.

P. 87, 11. ὁ δ' οὕτω τε ἄσμενος. οὕτω τοι. C. D. ἀσμένως. Paris. ex correctione.

P. 87, 13. ὥς τῷ ἰδρῶτι συμβαλέσθαι. ὑδρῶτι. Iunt. articulum om. Flor. qui pro συμβαλέσθαι habet συμβάλλεσθαι, rectius, ut videtur. Nec aliter est in Paris.

P. 87, 14. ὁπόσος ἂν ἂπ' αὐτοῦ στάζει. ὁπόσος ἂπ' αὐτοῦ στάζει. Flor. Paris. σταζει etiam C. D. Vulgo: ὁπόσος ἂν ἂπ' αὐτοῦ στάζοι. ἂν rectius fortasse delebitur.

P. 87, 18. καὶ αἱ χεῖρες ἀπαιτοῦσαι τὸν ἄθλον. χεῖρας. C. τὸ ἄθλον. Paris.

P. 87, 20. εἰ ἐρῶνται τὸν ἄθλον. εἰ ἐρῶνται τοῦ ἄθλου. Flor. et Paris. 2075. ubi librarium suspicor voluisse, εἰ ἐρῶνται. ut nunc esse audio in Paris. 3019. ἐρῶνται τὸν ἄθλον. 1696. ἐρῶται τὸν ἄθλον. 1760. 1761. In marg. Par. 2075. γρ. τῷ ἄθλῳ. Sed haec verba nihil faciunt ad umbrae commemoratiōnem, perperam turbantes sententiarum nexum, qui iis omisiss est optimus. Saltem τὸν ἄθλον delendum. Tum sensus: Vmbra in Herculis corpore mirari noli, si fortis est et bene expressa. Facile τὸν ἄθλον ex superioribus iterari potuit.

Ib. εἰ ἐρῶνται τὸν ἄθλον, puta pictorium, si vicit hac in parte, seu bene rem administravit pictor. Sophisticum acumen est in oppositis χεῖρες et σκιά, ἀπαιτοῦσαι τὸν ἄθλον et ἐρῶνται τὸν ἄθλον, denique in voce ἄθλος de heroē picto simulque de pictore adhibita. F. G. WELCKE.

P. 87, 21. καὶ οἱ ὀρθοί. i. e. καὶ αἱ τῶν ὀρθῶν, aut ὀρθῶς στάντων.

P. 87, 23. σοφίας πρόσω. vid. ad Philostr. Iun. X. p. 129, 6.

P. 87, 24. συνιζήκοτος. τοῦ addit Flor. Vhl. ad c. 28. p. 97, 20. — συμπέττουσι τε ἀλλήλαις. ἀλλήλοις. Flor. Paris. Idem artificium laudatur in Palaestra II. 32. p. 102, 30. καθῆσθαι δὲ τὴν κόρην, πάνσοφόν τι τοῦ ζωγράφου· πλεῖστοι γὰρ τοῖς καθημένοις αἱ σκιά.

P. 87, 25. καὶ οὐδὲν τῶν ἐκκειμένων. τῶν ἄλλων ἐκκειμένων. C. media tamen voce punctis notata.

P. 87, 26. ἀλλὰ φῶς ἐργάζονται περὶ τὰ κοῖλά τε καὶ εἰς-έχοντα. in obscure hoc loco παρὰ vulgo legebatur, quod sensu suadente iam diu emendaveram; nunc περὶ etiam in Flor. reperio. Sed proxima quoque laborant; quae una vocula addita, et distin-

ctione mutata, sic scribo: ἀλλὰ φῶς ἐργάζονται περὶ τὰ κοῖλα τε καὶ ἐσέχοντα. Τὴν γαστέρα δὲ καὶ προνευσχάτος τοῦ Ἀτλαντος ὄραν τε ὑπάρχει, καὶ ἀσθμαίνοντος ξυνέναι. Opponuntur sibi τὰ ἐκκείμενα, extantia, et τὰ κοῖλα καὶ ἐσέχοντα, *reducta et recedentia*. Vit. Apoll. II. 20. p. 71. de praestantissimis pictoribus, οὗ τὸ εὐσκιον ἠσπάσαντο, καὶ τὸ εὐπνοῦν (Fort. ἔμπνοον) καὶ τὸ ἐσέχον τε καὶ ἐξέχον. Nostro loco laudatur hoc, quod umbrae non dispersae sunt, sed bene coniunctae et quasi collectae (συνπύπτουσαι ἀλλήλαις), ita ut circa cavas et retrocedentes partes contractae, ea, quae extare debent et eminere, fortius illustrent; ut *Plutarch.* T. II. p. 863. E. οἱ ζωγράφοι τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανώτερα ποιοῦσιν. — Tum pergit: ventrem quoque Atlantis, quantumvis proxi, conspici tamen, eiusque laborantis anhelitum quodammodo sentiri. Legitur vulgo: ὄραν τε ὑπάρχει καὶ ἀσθμαίνοντος ξυνέναι. ἀσθμαινούσης adoptavi ex Flor. et Paria. Paulo post c. XXI. p. 89, 25. λαγαρῶ τε καὶ ἀσθμαινούσῃ τῇ γαστρὶ ὑποσχὼν τὸν πῆχυν.

P. 87, 30. ὁποῖος περὶ αὐτὰς ἔστηκεν. restitui lectionem editt. vett. et librorum meorum pro αὐτά, quod *Olearius* tacite in textu posuit. Quid in hac lectione lateat, aliis inquirendum relinquo.

P. 87, 33. γέγραπται γὰρ τὰ μὲν ξὺν ἀλλήλοις, τὰ δὲ ἐξ ἀλλήλων. τὰ μὲν γὰρ γέγραπται ξύν. Par. τὰ μὲν γέγραπται ξύν. Flor. Et sane mallet, deleto γὰρ, legi: καὶ τὰ μὲν γέγραπται ξὺν ἀλλήλοις. Latinus ap. Morell. interpres vertit: *picti sunt enim hi quidem inter se propinqui, hi vero seiuncti*. Rectius, si quid video, quam *Olearius*: *picti sunt illi partim quidem conspirantes, partim spirantes ex adverso*. non enim ad ventos haec verba spectant, sed ad astra, sive τὰ ζῶα τοῦ οὐρανοῦ, quae ita ibi representari ait, ut partim sint iuxta se invicem, partim ita, ut se sequantur. In iis autem, quae sequuntur, καὶ τοῖς μὲν φίλια πρὸς ἀλλήλα, τὰ δὲ σώζειν ἔοικε τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ νεῖκος. sensus postulat, ut scribatur: σώζειν ἔοικε καὶ ἐκ τῷ οὐρανῷ νεῖκος. aut: σώζειν ἔοικε τὸ νεῖκος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ. in signis coelestibus veteres amicitiae et inimicitiae conspiciuntur, quibus antequam in coelum pervenirent, affecta fuerunt.

P. 88, 3. Ἡρακλεῖς. Ἡρακλῆς. C. Ἡρακλεῖ. Paris.

P. 88, 4. ξυμβιώσεις. συμβριώσεις. C. — πῶς καὶ περιβάλλον τὸ τῆς Ἥβης εἶδος. *Pindar.* Isthm. IV. 76. νῦν δὲ παρ' Αἰγυπτῶ καλλίστον ὄλβον Ἀμφίρῳπιν καί — Ἥβην τ' ὀπυῖν. Vid. *Dissen.* Explic. T. II. 2. p. 465. s. *Hymn.* Homer. XV. νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἔδος νηόεντες Ὀλύμπου Νηλεὺς τετιόμενος,

καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. quae verba respexit *Lucian*. D. Mort. XVI. 1. T. II. p. 191.

P. 88, 6. νεωτέραν καὶ πρεσβυτέραν. Iuventas flore aetatis inter omnes deas excellens, minima omnium natu esse videbatur; eandem vero omnium vetustissima debebat videri, quum omnes dii perpetua iuventute gaudeant, id quod illis huius deae solius minere contingit.

XXI.

A N T A E V S.

„Ornat Rhetor narrationem multis, quae ad primum congressum spectant; at artifex novissimum tantum luctae expresserat.“ Ita *Heynius*. Mihi duo rei momenta expressa videntur, ut I, 18, Herculis adventus ad Antaei palaestram, et lucta ipsa; Herculis terrae a sceleribus purgandae studium indefessum atque impetus, quippe qui praemiis laborum modo acceptis, ab itinere adhuc anhelus, Antaei atrocitate exasperatus, novi statim certaminis aggrediendi cupiditate flagrat, et eiusdem robur invictum; sive potius Antaei facinora et eorum vindicta. Nam ut reliqua omnia ad rei narrationem trahi possint, quod nego, et haec etiam p. 89, 15.: Ταυτὶ μὲν ἀμφοῖν τὰ ἐς τὴν πάλην. Ὅρῃς δὲ αὐτοὺς καὶ παλαίοντας, μᾶλλον δὲ πεπαιχότας de iisdem figuris intelligantur (ut c. XXII. p. 91, 5.: Ταυτὶ μὲν περὶ τὸν καθεύδοντα. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὡς ὀρθοῦται, et ap. *Iun.* c. IV. p. 117, 10.: καὶ τὰ μὲν ἐν ἀναβολαῖς ταῦτα. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὡς ξυνεστήκασιν ἡδη), istaec tamen verba in descriptionis initio: καὶ δοῦν ἄθληταῖν ὃ μὲν ξυνδέων τὸ οὖς, ὃ δὲ ἀπολύων λεοντῆς τὸν ὦμον, iis interposita, quae picta sunt, pulveris et olei vasis, tumultus atelisque, de personis hac specie pictis intelligenda sunt manifesto, nisi mentiri dicemus scriptorem, quem nusquam non veracem cognovimus.

In priore igitur tabulae parte Hercules pictus erat ab Hesperidibus adveniens, mala aurea manu tenens, Antaei, cuius violentiam occisorum tumuli prodebant, aspectu commotus et statim de violentia ulciscenda cogitans, temperans quidem sibi adhuc, sed ira excandescens, dum sanguis rapidius in venis volvitur et rubor ori suffunditur. Hoc habitu et cum pomis expressum esse Herculem, diserte dicitur p. 88, 16 et 29, quorum neutrum luctae cum Antaeo accommodatum est. Pellem autem leoninam Hercules vel solvit, vel iam deiecit; Antaeus antotide assumpta ad pancratium se parat. Iam verba illa p. 89, 5.: Τὸν δὲ Ἀνταῖον, ὃ παῖ,

ἑδίας, οἷμα minus oliosa sunt; cum alterum Antaeum, cui Hercules animam extudit, puer extimescere non potuisset. Victor autem eo tollitur altius, quod ex altera imagine apparet, quam horrendum monstrum et terribile aspectu, quam sibi virium conscium ac superbum fuerit, quod ille ad incitas redegit. Antaei palaestram, tetram homicidii officinam, tumuli ac stelae inscriptionibus instructae circumdant hospitum, quos, per latrocinia occisos, ille lucta a se victos esse simulans, ad illam sepeliebat. Simulationem augebant praegrandia pulveris palaestrici canistra, *κόνεως σπυρίδες* ap. Poll. X, 64, quae eversa, ut pulvis in certaminis ardore facilius identidem capi posset, vel in artis tantum operibus, ut spectantibus appareat, rem athleticam significare solent (v. *Zeitschrift* T. I. p. 481. n. 7. add. *Pioclem.* T. V. tab. 37, *Galeria di Firenze, Stat.* T. III. tab. 120, ubi p. 92 ss. de more athletarum arenā, quam haplen dicebant, sese conspergendi docte agitur *) et olei copia, quasi fons.

Luctam sculperant Polycletus et inter duodecim labores Thebis in Heraclei aetomate Praxiteles, *Paus.* IX, 11, 4. De Polycleto *Plinius* XXXIV, 19, 2.: *Fecit — Herculem Antaeum a terra sustentem*, ubi Harduinus, quia post *Herculem* interpositum est *qui fuit Romae*, caetera, quae in omnibus ante ipsum editionibus leguntur, expungit et foetum aliquem suum insert. Huic vel simili operi monumento sunt epigrammata duo, nisi alterum ad pictam imaginem spectat. *Libanius* etiam T. IV. p. 1082. (p. 721. Morell.) luctantis Herculis cum Antaeo duo signa ex aere describit. Hodie nullum memorabile opus superest huc pertinens. Hercules Antaeum comprimens, adstante Minerva, statua aerea Musei Florentini, *Galeria di Firenze, Stat.* T. III. tab. 105, hand inelegans est, sed aliter formata quam huius luctae imago in pictura nostra. Diversa ab hac est etiam imago picta in *Sepulcro Nasonum* tab. 13. ap. *Montesalc.* T. I. tab. 130, in qua Pallas ad certamen accurrit et Terra propter filium consternata adest. Picturae genus est ad vulgarem veritatem et mores novitios accommodatum, quod nos

*) Celebre vas Capitolinum, Mithridatis nomine insigne, huc usui, quod Viscontius coniecerat, destinatum fuisse, dubitat editor. At eiusdem formae vas in eadem prorsus puerorum luctantium syzygia, quam anaglyphum Florentinum cum canistro pulverationi isti inserviente exhibet, videmus ap. *Zoeg. Anagl.* tab. 90. (Alter puerorum adversarium, quo firmitus eum possit comprehendere, pulvere spargit, ut Hercules Acheloum ap. *Ovid. Metam.* IX, 35.) Ceterum ex simili vase sortes etiam certaminis ducunt iuvenes duo, adstante paedotriba in *Vasc. Tischbein.* T. I. tab. 17. ed. Paris.

pedestre dicere soleamus, tanquam poeticae ac symbolicae veteris artis rationi adversum. In nostra *Mercurius* Herculem coronaturus accedit. Praeterea montis vertex nube aurea cinctus deos, certaminis spectatores innuit. Non tamen hinc procedit *Mercurius*, quod ex verborum nexu aliquis fortasse cogat; sed ille tanquam certaminum praeses in palaestra adfuisse censendus est. At illustratur ex hoc, quod in vasculis nonnullis pictis deorum protomae, ut rei gestae spectatorum, comparent. F. G. WELCKER.

P. 88, 8. *κόνις οἷα ἐν πάλαις.* marg. Paris. γρ. *παλαιμαίς.* —

Ib. *ἐπὶ πηγῇ ἐλαίου*, Mira sunt in medio: *ἐπὶ πηγῇ ἐλαίου*. De fonte oleo proficiente cogitabat *Olearius*. Saltem magnam olei copiam adstitisse dicerem, magnum olei vas. Sed corrupta sunt verba, pro *ἐπὶ τῇ γῇ ἐλαίου*. adstat in terra olei vastulum. Apparent quoque lectionis vestigia in altero Guelph. H. E. T. S. In *πηγῇ* an sit vitium dubito equidem. *ἐπὶ πηγῇ* habetur in editt. vet. omnibus, et in scriptis etiam libris; praeter C. ubi *ἐπὶ τῇ γῇ*. sed huius libri non magna est auctoritas, ubi discrepat a D. cum quo plerumque amice conspirat. Et facilis profecto lapsus a *πηγῇ* ad *τῇ γῇ*. *Eustath.* de Am. Hysm. IV. p. 144, *καὶ φλόξ ὡς ἀπὸ πηγῆς*, tres codd. Mon. ἀπὸ γῆς. *Iamblich.* de *Myster.* Sect. III. 11. p. 74. 30. *τὸν αἷον καὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς γῆς αὐτῆς*, Cod. Goth. καὶ τῆς πηγῆς. Sed hoc recte vidit *Heynius*, non de fonte olei, sed de vaseculo agi. Huius commemorationem suspicor latere in *ἐκείναις*, quod vocabulum, si abesset, non desideraretur. Vasa athletarum, huic usui destinata, appellantur *ὄλπαι* ap. *Theocrit.* Eid. II. 156. *λήχυδοι* apud alijs. Haec vocabula autem a vulgata longius absunt; ad quam nihil propius accesserit, quam *ἐχίνος*. *echini* frequens commemoratio in re forensi, sed alijs quoque usibus eum fuisse destinatum, apparet ex *Schol.* ad *Horat.* I. Serm. VI. 117. qui inter alia *ampullam Scorteam* interpretatur; plane ut est ap. *Schol.* *Theocr.* l. c. *τὴν ἀρωγὰν ὄλπαν*, ἴσως τὴν *λήχυδον* τὴν ἔχουσαν τὸ ἐλαίον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις. ὄλπη κυρίως ἡ *δερματίνη λήχυδος*, δι' ἧς ἔστιν ὀπτήσασθαι τὸ ἐλαίον. unde apparet τὸν ἐχίνον a *λήχυδω* aut nihil aut non multum fuisse diversum. Hoc admissor verbisque ita ut par est distinctis, *κόνις οἷα ἐν πάλαις ἐχίνος ἐπὶ πηγῇ ἐλαίου*, καὶ *δυοῖν ἀθληταῖν* — orationem *Philostrati* agnosces. Hoc si nolis, scripseris etiam: *οἷα ἐν πάλαις ἐκείναις*; ἐν ὄλπῃ πηγῇ ἐλαίου, καὶ *δυοῖν*. pulvis, qualis in eiusmodi certaminibus solet excitari; *ampulla*, tanquam fons olei, i. e. unde oleum petatur.

P. 88, 8. *Κόνις ὅλα ἐν ῥάλλεις ἐκείναις ἐπὶ πηγῇ ἐλατοῦ.* Sophistica brevitae dictum. Pulvis, qualis in istis luctae certaminibus adhibetur (in canistris aut vasis, unde, quod ostendunt monumenta, quasi *profluebat*), una cum olei fonte (in vasis, unde illud haud minus large ad usum athleticum *fluat*.) Hac ratione τρόπος πηγῇ natus esse videtur. F. G. WELCKER.

P. 88, 9. καὶ δυοῖν. δι' ἣν. C. δυεῖν est ap. Phil. Iun. III. p. 115, 35. p. 116, 6. — ὁ μὲν ξυνδέων τὸ οὖς. ἀμφώτιδας adhibens ad tuendas aures. Plutarch. T. II. p. 38. B. διὸ καὶ Περικράτης τοῖς παισὶ μάλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας, ὥς ἐκείνων μὲν τὰ ὦτα ταῖς πληγαῖς, τούτων δὲ τοῖς λόγοις τὰ ἥδη διαστρεφόμενων. ubi vid. Wyttenbach. T. XL p. 315. s. qui hoc loco ἀπολύων in ἀποδύων mutandum suspicatur. Verum ἀπολύων τὸν ὦμον τῆς λεοντῆς dictum ut ap. Plutarch. T. II. p. 716. B. τὸ δουλοπρεπὲς καὶ περιδῆς καὶ ἄπιστον ἐξαίρων καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς. Cf. Lucan. IV. 612. s.

P. 88, 10. ὁ δὲ ἀπολύων. fortasse; solute leonis pelle hamero; ut ap. Philostr. Iun. XVII. p. 139, 15, τὸν ταρσὸν καλῶντων, *pada obvoluta*. F. G. WELCKER.

P. 88, 11. κολωνοὶ τε ἐπιτήδειοι, καὶ στήλαι. columnae Herculis, collesque illius regionis perperam interpretatur Olearius, licet Lucan. IV. 590. *tumulos exesasque undique rapas Antaei regni* commemoret, et Aristides T. I. p. 180. καὶ οὔτε Ἡρακλέους στήλαι κωλύουσιν, οὔτε Αἰβύης κολωνοῖς ταῦτα ὀρίζεται. Sunt potius, quod Heynius monuit, tumuli et columnae eorum, qui ad Antaeo lucta victi ac caesi fuerant. Vit. Apoll. IV. 11. p. 148. αὐτὸς δὲ ἐπὶ τοῦ κολωνοῦ (i. e. τάφου) τοῦ Ἀχιλλέως ἐννυγεύσειν ἐφη, et mox p. 149. προσέβαινε τῇ κολωνῇ μόνος. Ib. p. 152. σεισμὸς μὲν περὶ τὸν κολωνὸν βρυχὺς ἐγένετο. Cf. Soph. Electr. 888.

Ib. καὶ κοῖλα γράμματα. litterae insculptae, nomina occisorum indicantes. Dictum fere, ut κοῖλον ἀργύριον, *argentum caelatum*. Vit. Apoll. II. 13. p. 62. signum aliquod denti elephantis insculptum, κοῖλον ἐκτύπημα vocatur.

P. 88, 12. Αἰβύη ταῦτα. καὶ Αἰβ. Flor. Verborum structuram imitatur Auctor τῆς ὁσίας Ἐφορίῃ in Msc. Guelph. 82. καὶ ὁ τὸ θυμιατήριον οὗτος ἀνάπτων, καὶ ὁ τὴν λαμπάδα τῆλαι ἀκατέχων (Scr. τῇ λαῖᾳ κατέχων), παρασκευὴ ταῦτα ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν.

P. 88, 13. σίνεσθαι τοὺς ξένους. verbum proprium de latronibus, qui peregrinos afficiebant iniuria, quorum unus inde Σίνης appellabatur. Vid. Böttiger *Vasengem.* II. p. 139. Etiam

de his, qui iusto bello illorum terras infestant, *οὐκ ἐστὶν* passim
est ap. *Herodotum*, *Xenophontem* et alios.

P. 88, 14. *πάλη· παλάμη*. Flor.

P. 88, 15. *ἀπώλλυε· ἀπώλυε*. C. D.

P. 88, 16. *ἄγει τὸν Ἥρα· ἡ γραφή*. ut ap. *Phil. Iun. III*
p. 114, 19. *οὗς ἄγει ἀπὸ θήρας ἡ γραφή*. *χρυσᾷ ταυτὶ*. non
incluta illa, sed, *quae videt*, ut p. 89, 8. *στέρνα καὶ γαστήρ*,
ταυτὶ τὰ σφυρήλατα. *Antaeum* ipso ipso in caedibus, aut in
caesis sepeliendis occupatum esse, cave credas, F. G. WELCKER.

P. 88, 17. *χρυσᾷ ταυτὶ τὰ μῆλα ἤδη ῥηκόμενα*. sic primus
Morell. *εἰρηκόμενα*. Ald. 1. 2. *εἰρηκόμενα*. Innt. *ῥηκόμενα ἤδη*. Flor.
Paris. C. D). *Poma ex Hesperidum hortis ablata in tabula nostra*
conspiciebantur, humi fortasse iscentia. — *καὶ κατὰ τῶν Ἑσπερί-*
δων ῥεόμενον. καὶ τὰ τῶν Ἑσπ. Paris. syllaba *π* crassa. Prae-
terea in C. D. *ῥεόμενα*. quibus lectionibus firmatur coniectura
nostra, scribendum esse et distinguendum: *ἄγει τὸν Ἡρακλέα ἡ*
γραφή· χρυσᾷ ταυτὶ τὰ μῆλα ἤδη ῥηκόμενα. Καὶ τὰ τῶν Ἑσπε-
ρίδων ῥεόμενα, οὐκ ἐκείνας ἐλεῖν θαῦμα — *quod ad historiam*
de Hesperidibus attinet, non mirum est, Herculem illas videri,
sed draco (i. e. victoria de dracone) admirationis dignus est. In
his *Philostrati* orationem agnoscis. Genitivus *Ἡρακλέους* duntaxat
culc additus. Malles substantivum adiectum, ut τὸ τοῦ *Ἡρακλέους*
λήμα, aut tale quid; nunc genitivus copulandus cum *θαῦμα*, pro
re in *Hercule mira*; idque dictum pro vulgari, *οὐκ ἐκείνας ἐλεῖν*
τὸν Ἡρακλέα θαῦμά ἐστιν. — ἀλλ' ὁ δράκων, *θαῦμά ἐστιν*. καὶ
Hanc structuram illustravit *Schaefer*. Melet. p. 126. not. 22. et
Heindorf. ad *Platon*. T. IV, p. 235.

P. 88, 20. *οὐδὲ γόνυ, φασί, κάμψας*. Vita *Apolh. II. 6. p. 54*.
de camelis: *πορεύονται δὲ μερὶα στάδια τῆς ἡμέρας, γόνυ οὐδα-*
μῶς κάμψασαι. VII. 13. p. 357. *ἐμοὶ δὲ ἀναπαύλης δεῖ, γόνυ*
οὐπω κάμψαντι ἐκ τοῦ ἄθλου. Vit. *Soph. II. 5. 3. p. 571. ἐν-*
ταῦθά, φησι, γόνυ κάμψωμεν. Vid. *Schaefer*. ad *L. Bos*.
p. 408.

P. 88, 22. *τείνων τοὺς ὀφθαλμούς· Aristotem, II. 5. p. 78. (141)*
Vid. supra I. 21. p. 35, 6.

P. 88, 23. *ἐμβέβληκε δὲ ἦντιαν τῇ θυμῷ, μὴ ἐκτρέψει αὐτὸν*
τοῦ λογισμοῦ ἦντιαν. Flor. Haec obversabantur *Isidoro Pelu-*
*sio*tae V. Ep. 189. p. 615. E. *εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, ἐμβέβη-*
κε ἦντιαν τῇ θυμῷ, ἵνα μὴ προσηδῶν τοῦ λογισμοῦ ὑβέρῃ καὶ τὸ
φρόνημα. Aurigae vicibus fungitur ὁ λογισμὸς ap. *Platarch.*
T. II. p. 442. D. καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος ἄλογά ἐστιν,
ἀλλ' ὅταν ὀρμὴ γένηται, σείσαντος ὥσπερ ἦντιαν τοῦ λογισμοῦ,
πάντα τέτακται καὶ συνῆκται καὶ ὑπακούει. Pro freno ipso τὸν

λόγον habet Idem. T. II. p. 308. C. ἀλλὰ Κροῖται καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Κλειτοφῶντες, ὥστερ χαλινὸν τὸν λόγον ἐπιτύσαντες, ἄλλῃ που παρετράπησαν. Cf. Not. ad *Achill. Tat.* VI. 20. p. 873.

P. 88, 25. δυστήνων δὲ τε παῖδες. δυστήνων. om. C. Verba *Homerica* Il. Z. 127. α. 151. Plenius eadem habet *Philostr. Iun.* X. p. 124, 7.

P. 88, 26. ἢ τοιοῦτόν τι. ἢ ex *Olearii* coniectura additum, quam firmanit Paris. 1696, et 2075.

P. 88, 27. τοικῶς. εἰκός. C. D. — καὶ ῥωννὺς αὐτὸν τῇ

ἔβρει. τὴν ἔβριν. C. Antaei superbia et insolentia Herculis animus magis etiam ascenditur, roburque augetur. Vid. I. 18. p. 31, 1. Verbis in hunc sensum acceptis non opus est αὐτὸν scribi cum *Boissonadio* Heroic. p. 399.

P. 88, 28. εἰ δὲ καὶ πάλης τῷ Ἡρακλεῖ ἔμελεν. δὲ καὶ om. Flor. — ἔμελλεν. C. D.

P. 88, 29. γέγραπται δὲ ἰσχυρὸς οἶος. *Callistr.* c. III. p. 150, 5. καὶ ἦν θαυμαστὸς οἶος ὁ χαλκός.

P. 88, 30. καὶ τέχνης ἐμπλεως. vulgo, καὶ τῆς τέχνης. artificium damnat Flor. Par. C. D. τέχνη. C. ut ἐμπλεως ἴσως φέροισα. *Moschus* Id. IV, 16. *Callistr.* c. 8. p. 155. γλώττος δὲ ἐμπλεως. — πειλώριος. πειλώριδος. C.

P. 88, 32. καὶ τὸ εἶδος ἐν ὑπερβολῇ ἀνθρώπων. εἶδος ὑπερβολῇ. C. ὑπερβολῇ *Heynius* non improbabat. Secundum *Pindar.* Isthm. III, 89. Hercules cum Antaeo comparatus, μορφὰν βραχύς, ψυχὰν δ' ἀχαμπτος. Id. autem, quo etiam corpore praestabat, erat ἡ εὐαρμοστία τοῦ σώματος. *membrorum concinnitas*. De Cilice panegyrista Heroic. p. 678. περιῆν δὲ καὶ θυμοῦ, καὶ μῦλα ἐρώννυ αὐτὸν ἡ εὐαρμοστία τοῦ σώματος. *Themist.* Or. LXXVI. A. laudat τὴν εὐαρμοστείαν τοῦ σώματος πρὸς τὸν λόγον.

P. 89, 1. καὶ ἄνθος αἵματος. Vid. supra II. 6. p. 63, 5. — καὶ αἱ φλέβες οἶον ἐν ὠδίνῃ. grave huic loco vulnus inflictum esse non dubitans *Pierson.* Verisim. p. 233. corrigit, αἱ φλέβες ἀνοιδούσιν, αἱ, οἶον ἀνοιδούσιν. comparatis locis I. 13. p. 24, 26. I. 29. p. 47, 36. προσήνθηκέ τι τοῦ καμάτου, καὶ ὑπερδήκασιν αἱ φλέβες. Infra II, 23. p. 92, 19. καὶ ἀνοιδούσιν αἱ περὶ αὐτὸν φλέβες. *Phil. Iun.* c. XI. p. 131, 7. At recte V. D. in Nov. Act. Erudit, 1753. p. 284, vulgatam tuetur: *parturiunt quasi venas eius conceptam intus ipsam enixi*; *Piersoni* lectionem iudicans splendidum orationis lumen obscurare. Frequens ap. seniores translatus usus verbi ὠδίνειν, et ὠδίνων. De Eutello pugile *Christodor.* Ecphr. 226. γυιοτόρους μύρμηκας ἐμαίνετο χερσὶν ἐλίσσων. *Πυγμαχῆς* δ' ὠδίνε φόνου διψῶσαν ἀπειλήν. Tum ne quis hacreat in locutione periphrastica,

sic Phil. Iun. X. p. 125. 33. ὡς ἂν μὴ ἀπάγοιμἐν αὖ τῶν πῦν ἐν πόδι. Ib. XVI. p. 137, 16. οὐκ ἀναιμένη, ἀλλ' ἐν θυμῷ πᾶσα.

P. 89, 4. Θηρίῳ γὰρ ἂν τινι φοικεν. ἂν τινι ed. Olearii, fonte, unde ducta sit lectio, non indicato. Abest ἂν ab omnibus editt. vet. etiam a C. D. Sed habetur in Flor. et Paris. et, ut suspicor, etiam in Laud. Servavi itaque, sed uncinis inclusum. — ὅλγιον ἀποδῶν ἴσος εἶναι τῇ μήκει καὶ τὸ εὖρος. ὁλίγων. Morell. Olear. 'Ex hac Antaei descriptione, qua latitudine corporis longitudinem fere exaequare dicitur, apparet, non pro vera haberi posse comparationem cum Θηρίῳ, sed legendum esse: ῥῥο γὰρ ἂν τινι φοικεν. quod ductum ex Homeri Od. IX. 190. οὐδὲ ἐφ' ἑταύροι γε σιτοφύγω, ἀλλὰ ῥῥο ὑλήεντι. in quo versu ap. Timarionem (Notices des Mss. T. IX. p. 204.) Cod. exhibet: ἀλλὰ οἷω ὑλήεντι. unde quam proclivis fuerit lapsus ad Θηρίῳ in oculos incurrit. Sic etiam ap. Callistr. c. XII. p. 159, 3. οὐκ ἀνδρὶ κατὰ τὴν Ὀμήρειον εἰκόνα, ἀλλὰ Θηρίῳ παραπλήσιον ὑλήεντι, in Exercitatu. II. p. 58. s. emendavimus: ἀλλὰ ῥῥο.

P. 89, 4. ἴσος, ἴσως. C.

P. 89, 5. καὶ ὁ αὐχὴν. inter humeros torosae et praeter modum exuberantes, cervix, seu isthmus quidam, porrigitur. Sic fere II. 16. ὁ δὲ Ἰσθμός — τέτακται — Αἰγύλιον καὶ Ἀδριανὸν μέσος καῖσθαι, καθάπερ ἐπιζευγμένος τοῖς πελάγεσιν.

P. 89, 7. περιῆται δὲ καὶ ὁ βραχίων, ὅσα καὶ ὦμοι. restitui καὶ perperam omissum a Morell. et Olear. οἱ ὦμοι C. D. fortasse recte. Verbum περιῆται, quod diverso sensu est supra II. 11. p. 71, 13. et alibi, Heynius refert ad formam rotundam et globosam, quia τὰ περιηγμένα de rotundis usurpetur. Sed vide, an sana sit lectio. Vt rhetor humeros Antaei dixit ita esse turgidos et torosos, ut magna eorum pars ad cervicem videatur pertinere, sic etiam de brachiis eiusdem et lacertis locutus esse videtur. Fortasse scribendum: ὑπερῆται δὲ καὶ ὁ βραχίων.

P. 89, 8. στέονα καὶ γαστήρ, ταυτὲ τὰ σφυρήλατα, τὰ οἷα. Flor. Heynius, maiore distinctione ante ταυτὲ posita, verba στέονα καὶ γαστήρ iungit cum praecedentibus. Quod minime probandum. Ducta haec ex Theocr. Id. XXII. 46. s. de Amyco: στήθεα δ' ἐσφυρήλωτο πελώρια καὶ πλατὺ νῶτον, Σαρκὶ σιδαρεῖ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Praeterea Heynius comparavit Lucan. IV. 630. in descriptione eiusdem luctae: calido compleuntur sanguine venae; Intumuerunt tori, totosque induruit artus. Quamquam horum paulo diversa est ratio.

P. 89, 9. τὸ μὴ δοθῆν τῆς κτῆνης, ἀλλὰ ἀνελεύθερον. ἀλλ' C. D. Laudatur ἡ ἰσότης τῶν κτηνῶν in ingenuis. Vid. ad I. 24. p. 39, 7. *Bast ad Aristaeon*. p. 594.

P. 89, 10. τὸν Ἀνταῖον οἶδε. ποιεῖν οἶδε. Paris. ποιεῖν a correctore additum. Notandus usus verbi οἶδε, ubi vulgaris sermo δέλινυσι tulisset, aut παρέχει.

P. 89, 11. ξυνδεμένον μὴν. γε μὴν. C. γε a rec. m. superscriptum in D. Solet μὴν post μὲν inferri. Vid. *Heindorf*, ad *Platon*. T. III, p. 271. *Stallb.* ad *Phileb.* p. 11. — ξυνδεμένον. ligatus videbatur et quasi vinculis constrictus, qui mobili agilitate carebat. In culpa erat palaestrae ignorantia; erat enim οὐκ εἰσω τέχνης. non arte valebat, sed pondere. Vid. ad II. 9. p. 69, 3. Apposite *Diotimus* in *Anth. Pal.* IX. 391. de eodem certamine: Ἀνταῖον τὸ πρῶμα· πρέπει δ' Ἥρακλεα νικᾶν Τὸν Διός· Ἀργείων ἂ παλά, οὐ· Αἰθῶν.

P. 89, 12. κεχωρηκός αὐτῷ τοῦ ἡλίου ἐς βαφήν. solis aestus hoc effecit, qui altius penetrans (εἰς τὸ βάθος κεχωρηκός), nigro illum colore infecit. κεχωρηκός αὐτὸν, tentabat *Wytttenbach*, Ep. cr. p. 279. quod non necessarium, quamvis ab usu vulgari minus abhorrens. *Lucian.* de *Gymn.* c. 25. T. VII. p. 185. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ἰπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι. Ib. c. 31. p. 191. ὥςπερ ἀνδριάντων κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, Nostro loco βαφή esse debet color, qui bene penetravit, ut in vestibus probe tinctis. *Lucian.* *Imagg.* c. 16. T. VI. p. 20. πᾶσι τοῦτοις ἢ εἰκῶν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχερῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαγεῖσα. Ap. Nostr. Ep. XXXIX. p. 930. ad puerum: οὐχ ἡλίῳ δίδως σεαυτὸν; ἄνθος γὰρ καὶ βαφή τοῖς καλοῖς. legendum videtur: ἄνθος γὰρ ἢ βαφή, color ille subniger, quo sol tingit, ruboris loco est formosis.

P. 89, 15. μᾶλλον δὲ πεπαλαικότας. in descriptione eiusdem certaminis *Liban.* T. IV. p. 1082. 8. καὶ τὸν ἀγῶνα λήγοντα μᾶλλον, ἢ καταρχόμενον οἱ πλάσαντες ἀνέφηναν.

P. 89, 18. κυρτουμένη καὶ μετοχλίζουσα αὐτόν, restitui lectionem editt. vet. et librarium meorum omnium. Vitiose μετοχλίζουσα *Morell.* quod praepostera correctione tacite mutavit *Olearius* in μετοκλάζουσα. Recte *Vigenerius*: car elle combattoit pour Antée, et le dressant le remettoit de nouveau sur les pieds quand on l'esbranloit. — ὅτε κινεῖτο. sic scripsi cum *Flor.* Paris. ὅτε ἐκινεῖτο. C. D. ὅτε ἐκινεῖτο. Vulgo.

P. 89, 22. ὀρθός, ὀρθῶς. *Morell.* *Olear.* vet. editt. cum *Flor.* et C. D. ὀρθός. ipse *Hercules erectus*. — ἀναθήμενος. Vid. supra XX. p. 87, 7.

P. 89, 22. *ἔτι καὶ τὸ χεῖρε ξυμβαλόν.* Vulgo *ἔτι τε καὶ.* Delevi *τε*, ex proximo versu huc translatum, secundum Flor. Paris. C. D. Supra I, 12, *ἔτι καὶ μέλας.* Vid. ad VI. p. 63, 6.

P. 89, 23. *λαγαρεῖ τε καὶ. τὸν πῆχυν* ex fine huius enuntiationis ad eius initium transtulit Flor. *τὸν πῆχυν λαγαρεῖ τε καὶ ἄ. τ. γ. ὑποσχών, ἐκθλίβει.*

P. 89, 26. *ἐπιστραφέσις. ἀποστραφέσις.* Paris. — *ἐς τὸ ἥπαρ.* C. D. Vulgo *εἰς.* Delevi distinctionem post *Ἀνταίων*, dativis recte cohaerentibus cum *ὑποσφύττει.* Recte *Vigenerius: de sorte — qu' il l' estouffe de ses costes aigues adressées à la religion du foye.*

P. 89, 27. *βλέποντα ἐς τὴν γῆν, οὐδὲν αὐτῷ ἐπαρκοῦσαν.* Cf. supra II. 17. p. 79, 36. *Liban. T. IV. p. 1082, 16. καὶ πῆξει λαβὼν, καὶ καταβάλλειν ἀπειλεῖ πρὸς τὴν φύσασαν, ὥσπερ Ἀνταίῳ δεικνύς, ὡς οὐδὲν ὀνήσει τοῦτον ἢ γῆ, παράγουσα μὲν, ὡς ἀμύναι προσήκουσα, ἀποροῦσα δὲ σώζειν.*

P. 89, 28. *τὸν δὲ Ἡρακλέα.* nomen omittit C. D. probante *Heynio.* Sed bene habet. — *ισχύοντα. ισχύοντα.* Iunt. 2.

P. 89, 30. *μὴ ἀργῶς ἰδῆς.* Vid. ad I. 6. p. 13, 21. — *ἀλλ' ἔκει ἔπ' αὐτῆς.* in montis vertice debes suspicari deos esse, idque ex aurea nube, quae ei insidet. Ipsi Dei non apparent, praeter Mercurium, victoriae praemium Herculi afferentem.

P. 89, 31. *περιοπὴν. περιοπὴν excusum* in editt. ut saepe. Vid. ad *Phil. Iun. XII. p. 133, 3.*

P. 89, 32. *καὶ γὰρ τοι. τι.* Par. D.

P. 89, 35. *ὅτι αὐτῷ καλῶς ὑποκρίνεται τὴν πάλην.* addidi articulum ex Flor. Par. Cogitandum de Mercurio *ἐναγωνίῳ*, qui feros cultus hominum formavit *decorae more palaestrae*, ut est ap. *Horat. Od. I. 10. 3.* Luctae artem Hercules ab Harpalyco, Mercurii filio, didicisse narratur ap. *Theocrit. Id. XXIV. 113. s. ὑποκρίνεσθαι* dictum videtur pro *ἀγωνίζεσθαι*, locutione de scena ducta. Pro *imitari* est *Vit. Apoll. III. 4. 97. simii ὑποκρίνονται τὸ τῶν Ἰνδῶν ἔργον.* Cognata significatione pro *similem esse*, Auctor *Ecphr. τῆς ὁσίας Ἐφραίμ* in *Msc. Guelph. 82. τὸ δὲ πλῆθος αὐτῶν μὴ θαυμάσῃς. πόλιν γὰρ ἢ ἔρημος ὑπεκρίνετο εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους. desertum illo aeno oppidi habebat speciem.*

XXII.

HERCVLES INTER PYGMAEOS.

Quis primum Pygmaeos in res Herculis induxerit, non occurrat, nec praeter *Philostratum* auctor alius. Pygmaeos antiquissimis in fabulis celebratos esse, constat ex Homero: iam tum pugnam cum grulbus ab iis fieri solitam fama ferebat. Alia serius accessere; nec apparet, utrum fabulae fundus fuerit notitia de certo hominum genere ultra Aegypti fines exiguis corporibus, an commento antiquo accommodata fuerit notitia serior. *HERXIVS*. Loca veterum de Pygmaeis collegit *Olear.* ad Vit. Apoll. III. 47. p. 132. *Boisson.* Heroic. p. 528. p. Adde *Camus Notes sur l'histoire des animaux d'Aristote* T. II. p. 398. s. *Schneider.* ad Eund. T. III. p. 620. s. Eos non praeteriit *Creuzer* in Symb. et Myth. T. I. p. 328. s.

P. 90, 1. μετὰ τὸν Ἀνταῖον. Antaeo devicto. Vid. II. 7. p. 64, 7.

P. 90, 3. ἀδελφὰ γὰρ δὴ εἶναι. δὴ ex Cod. Laud. recepti. Od. ε. 23. οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή. Ib. 276. τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγεν. *Meleag.* Anth. Pal. V. 215. νῆα γὰρ δὴ τὰ σά τόξα.

P. 90, 5. γηγενεῖς δέ. Antaeus ipse terrigena. Fuere ergo Pygmaei quoque e terra prognati, et hactenus fratres. οἰκοῦσι τὴν γῆν. petitum ex eo, quod inter Troglodytas referuntur. *HERXIVS*. Vit. Apoll. III. 47. p. 133. τοὺς δὲ πνευματοὺς οἰκεῖν μὲν ὑπογείους, κεῖσθαι δὲ ὑπὲρ τὸν Γάγγην, ὧντας ἐρόπον, ὧς πᾶσι εἰρηται. ex quibus verbis colligitur Pygmaeorum apud veteres crebram fuisse mentionem, vitamque eorum et cultum a fabularum auctoribus diserte fuisse explicatum.

P. 90, 8. ἀγορὰν ἀποτίθενται, haud secus ac formicae, fruges et quae praeterea ad vitam sustentandam requiruntur, in horis reponunt. *Xenoph.* Cyrop. VI. 1. 15. τὰ μὲν ἐπιτήδεια πλείω ἔξουσιν, ὁπότεροι ἂν πλείω δύνωνται λαβόντες ἀποτίθεσθαι.

P. 90, 11. καὶ πυγμαῖω ζεύγει ἐφειστώσι. ἐφειστώσι. Flor. Commode *Olearius* laudat *Aristotel.* H. A. VIII. 14. οὐ γὰρ ἐστι τοῦτο μῦθος, ἀλλ' ἐστι κατὰ τὴν ἀλήθειαν γένος μικρὸν μὲν, ὥσπερ λέγεται, καὶ αὐτὰ καὶ οἱ ἔτπου τρωγλοδέται δ' εἰσὶ τὸν βίον.

P. 90, 13. ἡγούμενοι αὐτοὺς δένδρα εἶναι. αὐτὸν. Paris. Vid. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* T. II. p. 69, 33. — ἀλλὰ τοῦ θράσους. marg. Morell. φεῦ τοῦ θρ. interiectione nihil opus. Infra

XXII. HERCVLES INTER PYGMAEOS. 525

α. XXIV. p. 93, 4. iterum: ἀλλὰ τοῦ θράσους. Vid. *Heindorf. ad Platon. T. IV. p. 575.*

P. 90, 15. ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα οὔτοι. subaudi *λενται*, ut XXIV. p. 93. ὁ γεωργὸς δὲ λίθους ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα. Similiter *Phil. Iun. c. II. p. 113, 27. ὁρᾷς γὰρ που, ὡς αἱ μὲν χεῖρες ἐς τὴν ἀκρόνην αὐτοῦ.* Hoc genus ellipsis frequentius in oratione morata, ut ap: *Diod. Sic. XIX. 41. οὗτος δὲ προσηπτεύσας — ἀνεβόησεν, ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὧ κακὰ κεφαλὰς.* ubi vid. *Wessel. T. II. p. 349, 4. Cf. Hemsterh. in Misc. Obs. T. IV. p. 282. — δέλ-σαιεν. vitiose Olear. δέλσαιαν. — οὐδ' ἐργηγορότα. οὐδὲ ἐργηγορότος. Paris.*

P. 90, 16. ὁ δὲ ἐν ἀπάλῃ τῇ ψάμμῳ. sic edit. vet. ὁ δ' ἐν. Olear. — ἀπάλῃ. D.

P. 90, 17. ἐν τῇ πάλῃ. articulum om. Flor. Par.

P. 90, 19. χανδὸν ἐμπιμπλάμενος τοῦ ὕπνου. *Lucian. Alex. c. 14. T. V. p. 78. καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπιμπλατο τῶν εὐχῶν. Eupar. p. 48. χανδὸν καὶ ἀμυστὶ τῶν μαθημάτων ἔλπειν.* ubi vid. *Boisson. p. 293. et Piers. ad Moer. p. 404.*

P. 90, 20. ὁ Ὑπνος. Ad artem spectat hoc, quod Hercules dormienti ipse Somnus adstat viri effigie exhibitus: qua specie Somnus sen Morpheus adstat dormientibus in nonnullis anaglyphis in Museo Capitol. et in Admirandis. *HEΥΠΝΙΣ.* Maiore initiali scripsi nomen.

P. 90, 20. μέγα, οἶμαι, ποιοῦμενος τὸ ἑαυτοῦ. idem quod μέγα φρονῶν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡρακλέους πτώματι, ἑαυτοῦ τὸ ἔργον ποιοῦμενος. ut infra XXX. p. 100, 21. Locutionem Herodoteam μέγα ποιοῦμαι, illustravit *Valckenar. IX. 111. p. 742, 79.*

P. 90, 22. κεῖται καὶ ὁ Ἄνταϊος. καὶ om. Flor.

ἦν

P. 90, 23. Ἡρακλῆν. ἥρακλει. C. ἥρακλῃ. Flor.

P. 90, 25. καὶ καταλείπει αὐτὸν τῇ γῇ. argute. Terrae matri Antaeum relinquit ars, non autem roborandum, sed tegendum, ut αὐόν. Supra XIX. p. 86. de craniis: καὶ τὰς μὲν αὐούς ὁρᾷς, τὰς δὲ προσφάτους.

P. 90, 26. περισχόντες. περιέχοντες. C.

P. 90, 27. βάλλουσι. βάλλουσιν. C. ut paulo post πολιορκοῦσιν.

P. 90, 31. ἐκπληττόμενοι τὴν κνήμην ὄση. ἐκπληττόμενος. Flor. — τὴν μνήμην. C.

P. 90, 33. καρτερωτάτου αὐτοῖς τούτου δοχοῦντος. vulgo haec verba referuntur ad regem Pygmaeorum, quem illi prae caeteris virtute praestitisse existimaverint. Sed τούτου refertur ad ἀρόπολιν, subaudito χωρίου. De capite formosi pueri Noster

Epist. LXXI. p. 945. ἄλλοτε γε δαὶ καὶ ταύτην τὴν ἀκρόπολιν μὴ ψιλὴν ὀρᾶσθαι. Isidor. Pelus. V. Ep. 249. p. 634. D. ἡ κεφαλὴ ἢ καθάπερ ἀκρόπολις τοῦ σώματος οὔσα. Synes. Encom. Calvit. p. 76. A. καὶ γὰρ εὐλογαὶ ἐξ ὑπερκειμένου χωρίου καθάπερ ἐξ ἀκροπόλεως, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐξηφθαι τῷ παντὶ σώματι τὰ τε τῶν νόσων καὶ τὰ τῆς ὑγίαιας πείσματα.

P. 91, 2. δίκειλλαν. δίκειλαν. C. ἐξορύττειν enim oculos volunt. Vid. supra VI. p. 62, 16. — θύραι τινὲς ἐπὶ τὸ στόμα. si vera est lectio, subaudiendum ἐπάγονται; sed malletm sane: θύρας τινὲς ἐπὶ τὸ στ. καὶ τὰς τῆς θινός, οἶμαι πύλας. nonnulli eorum ianuas offerunt, quibus et os claudant et parium quasi portas. Sic τινὲς melius habet, et verborum structura bene procedit. θινός πύλαι. ut πύλαι στόματος ap. Oppian. Hal. II. 276. et ap. Eurip. Hippol. 886.

P. 91, 4. ἐπειδὰχ ἡ κεφαλὴ ἀλψ. ἐπειδὴ Olear. solito errore.

P. 91, 5. ταυτὲ μὲν περὶ. ταυτὶ δὲ. Flor.

Ib. Quae sequuntur, non picta esse possunt, sed narrata; Herculem expergefactum risisse, totumque exercitum leonis spoliis involutum secum abstulisse. HEYNIUS. Immo hoc ipsum momentum tabula exhibet; Herculem dum expergiscitur sese erigentem (ἴδαν δὲ καὶ ὡς ὀρθοῦται), et hoc uno motu agmen Pygmaeorum, cuius impugnatio et apparatus bellicus graphice describitur, excutientem, vincentem, fugantem et captos in leonis exuvias colligentem. In fragmento anaglyphi ap. Zoeg. tab. 69. Pygmaeus scala ad Herculis acyphum apposita in eum incumbit, et quod in dramatibus quibusdam satyricis Satyri faciunt, vinum cupide inde haurit. F. G. WELCKER.

Ib. Ἰδοὺ δὲ καὶ ὡς ὀρθοῦται. καὶ om. Flor.

P. 91, 7. πανσυδῆ. Vid. I. 8. p. 15, 19.

XXIII.

HERCVLES FVRENS.

Ad Herculis furorem pingendum temporis momentum *Heynius* observavit artificem felicissime delegasse, quippe in quo insania incitato fertur cursu, neque tamen facinus plane absolutum est. In aedilium impluvio ad exam levis Hercei taurus adstat sacrificio destinatus; pro quo bini Megarac filii patris agittis transfixi morti obcubere. Eversus est crater et disiecta reliqua supellex sacra, canistro, malpivia, mola aspera scissaque ligna; occidit Herculi inter

haec leonina, aptum ex artibus rationibus ornamentum, in eamque proiecti sunt pueri teneri, qualiter Somno pueri infantis speciem referenti subterni solet. Mater ad tertium filium salvandum in thalamum fugiens portas clausit, quas maritus nunc in eo est, ut perfringat (*Eurip.* 991.), incassum renitente, reluctantem et inclamantem familia. Maiorem ad animum commovendum vim habent facinorosa atrocitas, ubi ad aram domesticam, pietatis, securitatis, fidei sedem, quae vel adversario pro asylo esse debet, perpetrentur. Hinc in caede Clytemnaestrae ara domestica sive Agyieus adhibetur, v. *Zeitschr. für alte K.* T. I. p. 434.; Medea autem in vasculo Canosano a Millino edito filium ex ara ad necem abripit. In Polyguoti tabula Troiam captam repraesentante puer prae metu aram prensat, *Pausan.* X, 26, 1. F. G. WELCKER.

Causam furoris gemini Herculis Schol. Paris. 1761. quod *Osannus* edidit in Auctario Lexic. Gr. p. 6. iniustas censet caedes ab eo commissas.

P. 91, 10. μάχεσθε, ὦ γενναῖοι, τὸν Ἡρακλέα. μάχεσθαι. C. desidero aliud exemplum verbi μάχεσθαι cum accusativo, pro τῷ Ἡρακλεῖ, aut πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Vide an fuerit: ἀλλὰ δέχεσθε τὸν Ἡρακλέα. *Agedum sustinete Herculem, nec recedite; immo progredimini potius.* *Xenoph.* K. II. III. 3. 17. Ἰσοὶ δὲ ἡμεῖς ὄντες μαχοῦμεθα, ἣν τε ἐνθάδε ἐπιόντας αὐτοὺς δεχώμεθα, ἣν τε ἐπ' ἐκείνους ἰόντες τὴν μάχην συνάπτωμεν.

P. 91, 11. πρόβατε. πρόβατε. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. et codd. plerique. Hoc dedit *Hermannus* in *Eurip.* Herc. fur. 1041. πρόβατε autem *Porson.* ad *Orest.* 142. et *Reisig.* in *Oedip.* Colon. 837. Amplexus sum id, quod Codd. offerebant.

Ib. ἀλλ' οὐ τοῦ λοιποῦ γε παιδὸς ἀπόσχοιτο, δυοῖν ἤδη κειμένοι. *Heynius* suspicatur fuisse: ἄλλως δ' οὐ τοῦ λ. Hoc mihi ieiunum videtur. Mallem profecto: Ἀλλὰ δέχεσθε, ὦ γενναῖοι, τὸν Ἡρακλέα, καὶ πρόβατε ἅμα. Τοῦ λοιποῦ γε παιδὸς ἀπόσχοιτο — *Progredimini simul! Reliquo saltem parcat puero; duobus iam interemtis, et arcu, nimium illo certo, in tertium intento.* Quam prope absit ἀλλ' οὐ ab ἅμα, nemo ignorat post plurima exempla alhata a VV. DD. ad *Gregor. Cor.* p. 724. et a nobis in *Addit.* ad *Athen.* p. 15. His iam alia addam. Ap. *Xenoph.* *Eph.* V. 15. p. 115. κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ ἄλλα πάθη, ἡδονή, λύπη, φόβος, ἡ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος. non scribendum cum *Hemsterhusio*, ποικίλα ἅτα πάθη, sed πολλὰ ἅμα πάθη. ut iterum ap. *Eum.* I. 11. p. 19. ὁ δὲ Ἀβροχόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιμῦντες ἔπαινον, πολλὰ ἀναγοῦντες. Scr. πολλὰ ἅμα κοῦντες, aut ἅμα ἐνκοῦντες. ut

I. III. 5. 60. ἐνενοεῖτο δὲ ἄμα πολλά. et I. 10. p. 18. πάντων ἄμα ἐν ὑπομνήσει γενομένοι. Ap. *Himerium* Or. VIII. 2. p. 544. ἃρ' οὖν οὐχὶ εἰκὼν ὁμοιότροπος πρὸς τὰ ἄλλα σχηματίζεται. *Wernsdorffius* recte ad sensum emendavit, πρὸς τὰ ἐμά. sed scribendum, πρὸς τὰμά. In *Aristid.* Encomi Rom. T. I. p. 213. διακρίτως ἀλλὰ καὶ εἰκότως. vere *Reiskius*, δ. ἄμα καὶ εἰκότως. Ap. *Eund.* in *Pict. Aescul.* p. 253. εἰ δὲ βούλει, τὸ ἔτι κάλλιον καὶ ἱερώτερον, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν τῶν βάθρων ἐκρεῖ, ἐφ' ὧν ὁ νεὸς ἔστηκε. *Reiskius* ἀλλὰ ant delendum, aut cum ἄλλου permutandum censet. Neutrum placet. Sed legendum: κάλλιον καὶ ἱερώτερον ἄμα, ἀπ' αὐτῶν —

P. 91, 11. ἀλλ' οὐ. Herculem in thalamum irrudentem sophista famulos arcere iubet: Nae ille ne tertio quidem filio, duobus absumtis parcat. Ergo ne cessate. F. G. WELCKER.

P. 91, 12. καὶ στοχαζομένης τῆς χειρὸς. sic *Morrell.* *Olear.* et *Paris.* 2075. στοχαζομένοι. vett. editt. omnes et libri scripti *Flor. C. D. Paris.* 1696. 1761. 3019. miro in lectione manifesto depravata consensu. στοχαζόμενος. *Paris.* 1760.

P. 91, 13. ὡς καλὸν Ἡρακλεῖ. qui nunquam collineavit, quā scōpum ferierit.

P. 91, 15. ἀλλὰ δέσσητε. δέσσηται. C.

P. 91, 16. ἀπεστὶν ὁμῶν. a vobis sibi abesse videtur, vos non curat, se in urbe Argos evertenda occupatam esse existimans. Ducta sūt haec omnia ex *Buripid.* *Herc. Fur.* 917. ss.

P. 91, 18. παρ' Εὐριπίδῃ. Εὐριπίδου. *Flor.* — καὶ ἄρμα ἡγούμενου. ἄρματα. *Paris.* syllaba τῷ a correctore addita. *Eurip.* I. c. 941. ἐκ τοῦδε βαίνων, ἄρματ' οὐκ ἔχων, ἔχειν ἔφασκε.

P. 91, 22. ἐς τὰ μῆ. sic *Par. D.* εἰς. vulgo.

P. 91, 23. τούτοις μὲν οὖν. non de pueris audientibus accipienda haec; sed ad famulos istos spectant, quos sophista tamquam praesentes alloquitur. Vobis quidem, quod ad vos spectat, satis haec dicta sunt, te autem, o puer (ad hunc se nunc convertit) tempus nunc est tabulae argumento imbuere. *HERYNGA.* Recte accepit *Vigenerius* vertens: Que cecy donc suffice à ceux; — là.

P. 91, 25. Μεγάραν ἔχει. hoc quoque loco ausus sum relinquere libros mactos et editt. vett. quae Μεγαίραν habent, quo nomine uxor Herculis nusquam appellatur. Μεγάραν edidit *Olear.* quod accentu emendato recepi.

P. 91, 26. καὶ οὐλά. οὐλάς. C.

P. 91, 27. τὰ τοῦ Ἑρκίου. notissima ara Iovis ἑρκίου vel ex historia Troiana. Vidi Heyn. Exc. XI. ad Aeneid. II. Αἰὶς ἑρκίοιο Matrit. Cod. Tzetzi. Poeth. 733. et sic olim in Sophocli. Antig. 483. ubi vid. Brunck.

P. 91, 28. λερεῖα δὲ προσέρχεται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ καὶ τῇ λεοντῇ. vertitur: tenellæ infantes — una cum leonis ex-

uvii. βλεφογαγεννῇ. C. νεογενῇ corrigit Pierson. Veris. p. 254. quo admissio Valcken. Diatr. p. 170. praeterea suspicatur scribendum: αὐτῇ λεοντῇ πατρός· βέβληται — Similiter G. Koenius p. 653. βρέφη πρωτόγονα αὐτῇ λεοντῇ. Quae ipse tentavi in Exerciu. er. T. II. p. 108. nunc praetereo. Quae omnia violenta nimis iudicans Boissonadius, corrigit, βρέφη εὐγενῇ. ignorans sic emendasse etiam virum doctum in N. Act. Erudic. 1763. p. 284. Hoc verum videtur, ita ut altera Valckenarii correctione admissa, legendum videatur: βρέφη εὐγενῇ, καὶ τῇ λεοντῇ πατρός. Βέβληται — taurus, sacrificio destinatus, stat saluus ad aram; victimæ autem humi prostratae iacent, generosi pueri, et ad aram et in pelle leonis, quam eorum pater gestare solet. Exuviae leonis, in quibus pueri interemiti iacent, quam apte h. l. ad miserationem excitandam commemorentur, apparet ex loco Heroic. p. 719. e Aiace: τρόφιμον τοῦ Ἡρακλέους εἶναι ἑρασχον, καὶ βρέφος ὄντα ἐνεληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος. et de Abdero in proximis c. XXV. p. 850. τοῦτ' ἐστὶ καὶ τοῖς λειψάνοις συμβαλέσθαι. καλὰ γὰρ δὴ εἶ ἐν τῇ λεοντῇ κεῖται.

P. 91, 29. verba τῷ βωμῷ καὶ τῇ λεοντῇ medicina egere non arbitror. Victimæ arae impactæ sunt, nobiles pueri, et leoninae, quae super aram decidunt. F. G. WELCKER.

P. 91, 31. καὶ δι' ἀπαλῆς γε τῆς φάρυγγος ἐκδεδράμεχεν ὀστέας. ἀπλῆς. Paris. Cf. Boisson. ad Greg. Cor. p. 653. frequenti permutatione. Lucian. Amor. c. 32. T. V. p. 294. ἐξ ἀπάκου καὶ ἀπαλῆς εἶ ψυχῆς. Cod. Par. καὶ ἀπλῆς. Vid. ad Phil. Iun. I. p. 863. 26. (111, 25.) — γε post ἀπαλῆς om. C. D. — ἐκδεδράμεχεν ὁ ἰστός. Flor. ὀστέας. Iunt. οἰστός. D. οἰστέας. C.

P. 91, 52. ὁ δὲ ἐξ αὐτοῦ διατέσσεται. εἰς. Flor. D. διατέσσεται. C.

P. 92, 1. καὶ ὄγχοι τοῦ βέλους καὶ οἱ ὄγχοι videtur scribendum. — μέσων διεκπεπατάσσι τῶν σπονδύλων. μέσων adoptavi ex C. D. μέσον. vulgo. — διεκπεπέκασι. C. — ἐς πλευράν. sic C. D. εἰς vulgo. Sagittas penetrasse per vertebrae apparebat, pueris in huius reclinatis, ita ut pectus tergumque simul posset conspici. Hoc recte monuit Olearius; nec Vigenovium latuit vetus sensus, quem Morallii interpretatio male obsecravit.

P. 92, 4. καὶ μὴ θαυμάσης. marg. Morell. γρ. ὥς. — εἰ ἐδάκρυσάν τι περὶ τοῦ θαυμάσαι. sic est in Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Flor. C. D. περὶ τὰ θαυμάσαι. Paris. παρὰ τὸ θ. Morell. et Olear. Heynius haec verba, ut sensu carentia, e textu circumscribenda esse existimat. Sed tum hiaret sententia. Sensus, quem Olearius ex sua lectione elicit, si quid insoliti in lacrymis eorum deprehendas, per se non plane improbabilis; sed verba in hanc sententiam detorqueri posse, non puto. Nam si hoc voluisset, acripisset procul dubio, παρὰ τὸ εἰσθός. Et quid tandem insoliti in his lacrymis? Vide igitur, an una littera deleta, sensus restituatur: καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ ἐδάκρυσά τι περὶ τοῦ θαυμάσαι. noli mirari, me ad eorum lacrymas nonnihil illacrymasse; aureae enim puerorum lacrymae i. e. suavissimae (vid. supra c. V. p. 60, 13.), quas sine animi commotione spectare nequeas. — Hanc misericordiae significationem a sophistae ingenio minime abhorrere, apparet; sed praeterea haereo in verbis: καὶ μικρὸν δ' ἰσως καὶ μέγα — et parva lacryma non minus quam magna; quae ob quam causam sint addita, equidem non satis video.

P. 92, 6. καὶ μικρὸν δ' ἰσως καὶ μέγα. Minor infantium lacryma, quod ad dolorem attinet fortasse magna; non minorem infantes, quam adulti, sentiunt dolorem, pari misericordia digni sunt. F. G. WELCKER.

P. 92, 8. οἷον βουκόλοι ταύρω ὑβρίζοντι. Il. δ. 572. ὥς δ' ὅτε βοῦς τὸν τ' οὐρεσι βουκόλοι ἄνδρες Ἰλλάειν οὐκ ἐθέλοντα βίη δήσαντες ἄγουσιν.

P. 92, 11. ὁ δὲ ἤρεται τῶν χειρῶν. pro vulgato ἤρται ausus sum recipere correctionem a me propositam in Exercitatu. cr. II. p. 108. in quam etiam Heynius incidit p. 135. Proxime ad eam accedit ἡτεῖται, quod est in Flor. pro quo ἡτῶται habet Paris. et in marg. γρ. ἤρται. Euripid. Alc. 187. παῖδες δὲ μητρὸς πέπλων ἐξηρημένοι, Ἑκλαιον. Themist. Or. VII. p. 88. Α. τὸ δὲ περισῶσαι τοὺς κρατηθέντας τοῦ σοῦ μόνου νεύματος ἤρεται. Dicitur autem ἤρετῆσθαι τινος et ἔκ τινος. ut ap. Xenoph. H. Gr. VII. 1. 6. οὐκοῦν εὐδηλον ἐν τούτοις ἔστιν, ὅτε ἐκ τῆς θαλάττης ἅπαντα ὑμῖν ἤρεται σωτηρία. Vide Valckenar. Diatr. de Aristobulo p. 68. not. 13.

Id. ὁ δὲ ὑποσκελίζει, οἱ δὲ ἐνῶλλονται. sic Flor. et C. ὅδε ὑπ. Vulgo. Demosth. Or. in Con. p. 1259. 10. ἐμοὶ περὶ πεσόντες τὸ μὲν πρῶτον ἐδέδυσαν, εἰδ' ὑποσκελισάντες καὶ φάξαντες εἰς τὸν βόρβωρον, οὕτω διέθηναν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες. De verbo ἐνῶλλεσθαι vid. Anim. ad Anth. Gr. T. III. 2. p. 388. Synonyma comparavit Lobbeck. ad Aiac. v. 1335. p. 412.

P. 92, 12. αἰσθησὶς μὲν αὐτῶν. αὐτῶν om. Barocc. Laud.

P. 92, 14. πολὺ μὲν τοῦ ἄφροδ' διακλύων. Sic Cod. Paris. 3019. 1761. ap. Osann. in Auct. L. Gr. p. 51. Ἰσχυρὸ διακλύων. Eurip. Herc. fur. 926. ὁ δ' οὐδέθ' αὐτὸς ἦν, Ἄλλ' ἐν στροφαῖσιν ὁμιμάτων ἐφθαρμένος, Πῶς τ' ἐν ὄσοις αἰμυλῇ τῶπας ἐκβαλὼν, Ἀφρόν κατέσταζ' ἐδύρεχον γενειάδος. Ἐλεγε δ' ἅμα γέλωτι παρατελληγμένω.

Ib. μειδιῶν δὲ βλοσυρὸν καὶ ξένον. βλοσυρὸν. C. D. Philostr. Iun. X. p. 130, 17. ὁ δ' ἐς αὐτοὺς βλοσυρὸν ὁρῶν μειδιᾷ. ubi vid. not.

P. 92, 15. καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενίσων ἐς αὐτὰ ἃ δρᾷ. i. e. ἐς αὐτὰ ταῦτα ἃ δρᾷ. oculus defigit in haec ipsa quae facit. Valckenarius tamen ad Eurip. Phoen. p. 481. αὐτὰ delendum censet; et ipse tollerem, Heynius ait p. 135, in scriptore attico. Quod non satis intelligo. Nam recte et bene attice αὐτὸ dici pro τοῦτο aut ἐκεῖνο, exempla docent, quae attulit Heindorf. ad Platon. T. I. p. 5. T. IV. p. 437. Vid. supra ad l. 1. p. 5, 7.

P. 92, 17. ἐς ἃ ἐξηπάτηται. eis. D. mentem intendit ad phantasmata illa, quibus decipitur.

P. 92, 18. βρυχᾷται δὲ ἡ γάρυξ. Ap. Euripid. Ἀίσσα v. 865. Herculem furoris commotum conspicata, iam, ait, ἀμπνοῆς οὐ σφραγίζεις, ταῦρος ὧς ἐς ἐμβολήν, Διὶνὰ μυκάται δέ, Κῆρας ἀνακαλὼν τὰς Ταρτάρου. Ipse Hercules, furoris liberatus, βρυχᾷται, ut Aias ap. Sophoclem v. 329. ὑπερτέρειζε, καῦρος ὧς βρυχώμενος. ubi vid. Lobeck. p. 269. et Oedipus in Oedip. Tyr. 1265. ὅπως ὄρεϊ νιν, Διὶνὰ βρυχηθῆς τέλας, Χαλᾷ κρημνήτην ἀριάνην.

P. 92, 19. καὶ ἀναιδεύουσιν αἱ περὶ αὐτὸν φλέβες αὐτήν Flor. Theocrit. Id. I. 42. de piscatore sene: φλέης κεν γυλῶν νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύων. ὧδέ οἱ ᾠδῆκαντε κακ' αὐχέτη πάντοθεν ἱνές.

P. 92, 20. ἐς τὰ καιρία τῆς μεγάλης. κύρια. Barocc. Laud. in vulgata conspirant editt. vett. cum libris nostris. Partes insaniae movendae maxime obnoxias, vertit Heynius. Ap. Themist. Or. VIII. p. 117. D. ἀνθρώποις δὲ ἐχρῶντο πρὸς τὰ κυριώτατα ἀνιεταστόις. Cod. Ambr. καιριώτατα.

Ib. πᾶσα χορηγία τῆς νόσου. quasi alimenta morbi, quibus nutritur et excitatur. Clem. Alex. Coh. ad G. p. 60, 22. πόθεν ἡ τῶν λόγων ἄφρονος χορηγία τὴν θεοσεβείαν μαντεύεται. Eunap. Vit. Phil. p. 63. ἄφρονόν τινα χορηγίαν τῷ συνέδει καὶ λειτυσσέκοι τῆς ψυχῆς ῥευῶν.

P. 92, 21. *ἐπὶ Ἐρινύων ἱερῶν.* B. *Euriam vocari* videtur, quae in tragedia magis propria dicitur *Λύσσα*. Haec Herculis pectus insidet, non Erinnyes. F. G. WILCKEN.

P. 92, 23. *ἐξ αὐτῶν γὰρ ἔσφαλσαντο τὰν Ἡρακλῆν.* Praepositionem *ἐξ*, quae vulgo deest, praetuli ex Flor. Paxia, Laud. *Pausan.* X. p. 838. *ἀφαικάντες ἔσφαλσαντο ἐς τὰ ὑψηλά καὶ οὐρανὸς τῆς νήσου.* Plura vid. ap. *Valckenar.* ad *Eleg. Callim.* p. 270. a. — Pro *ἔσφαλσαντο* Flor. *ἔλθω κίλσεται.* — Pro *Ἡρακλῆν* idem liber *Ἡρακλῆ.* D. *Ἡρακλῆα.* Vt in Herculis pectore Erinnyes, sic in Homero Minerva habitasse dicitur ap. *Christodor.* *Euphr.* 317. *ἀνέπλσσε χερσὶν Ἀθήνη Εἰδος ἐπισταμένη τόπῳ ὅκειεν. ἐν γὰρ Ὀμήρῳ αὐτὴ ναιετάουσα ὄσφην ἐφθέγγετο μόλην.* Noster autem respexit *Euripid.* 1. c. 841. ubi ἡ *Λύσσα*: οὔτε πόντος οὐδὲ κύμασι στέρνων λάρσας — *Οἱ ἐγὼ σταδίοδραμοῦμαι στέρνων ἐς Ἡρακλῆος.*

P. 92, 24. *ἦν τὸν στέρνου χορεύει.* *Λύσσα* 1. c. 867. *τάχα σ' ἐγὼ μάλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.* Ibidem de ipso Hercule 873. *τὸν ἐδεργέταν ἀποβαλεῖς, ὁλεῖς μανίαςιν Λύσας Χορευθέντ' ἐν ἀδλοῖς:* et 886. *κατέρχεται χορεύματ' ἄτερ τυμπάνων.*

P. 92, 25. *καὶ τὸν λογισμὸν θολοῦσαι.* *Vit. Apoll.* I. B. p. 10. *τὸν οἶνον — ἐναυτιόθσθαι τῇ τοῦ νοῦ συστάσει, διαθολοῦντάς τὸν ἐν τῇ ψυχῇ αἰθέρα.* ubi vid. *Olear.* *Artemidor.* *Onirocr.* *Prooem.* IV. p. 200. *οὐ γὰρ ἐπιθολοῦται αὐτῶν ἡ ψυχὴ οὔτε φόβοις, οὔτε ἐλπίσιν.* Cf. *Crenzer.* ad *Plotin.* de *Pulcrit.* p. 95.

P. 92, 26. *πῶνται δὲ προσπαρονοῦσι.* *aliam praeterea contumeliam adiciunt.* Hoc compositum ex nostro loco relatum in novissimam *Lexici Schneider.* editionem.

P. 92, 27. *καὶ ξυνδύσι.* de genuina hac forma attica vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 221. s. et *Pierson.* ad *Moer.* p. 130.

P. 92, 29. *ὑπ' αὐτοῦ λελύσθαι. λύεσθαι.* Flor.

XXIV.

T H I O D A M A S.

Notus est Hercules *βουφάγος*, scilicet, ut vasto corpori non modo vires, sed et cibi potusque, ad eas alendas ingeri soliti, consentanea esset copia. Nec modo una est huius generis narratio; ad locum nostrum spectant tradita ab *Apolodoro* II. 5. 11. p. 138.

13. p. 14. Nal. p. 41. et altera. Hic dicitur et narratio 13. 7. de Hercule per Dryopum agrum incidentem in Thessalia, et ibi hoc ipsum in Thiddamantem aliquem audientem. Vid. Not. p. 431 sq. Diversam ab his narrationem ipse Philostratus in hoc capite. Murt. c. Pindaro, de Hercule a Curone hospitio suscepto et testem forem deferente, ita ut neminem quidem innotu relinqueret. Gordius Rhod. est Lapitharum rex in Thessalia, quem ille ab Agestio ad auxilium ferendum vocatus, postea occidit. Apollodorus II. 7. 7. p. 158. E. Pindari autem loco, quod illa attigerat, superest fragmentum apud Athenaeum, quod videtur inter Fragmenta Pindari LX. p. 100. s. Narratur aut narratur ibi res ab aliquo, qui interfuerat. Hic res vel Opus. p. 136. met. Vid. paulo post ad P. 95. B.

P. 91, 30. τραχύς οὗτος. βραχύς. Paris. τραχύς de Hom. nibus, ut ap. Dicaeana Tim. c. 33. T. I. p. 104. Mercurius Timonem hortatur, τὸ πᾶν τοῦτο ἀπὸ τοῦ καὶ τραχὺ καταπαλεῖν. Dicaearchus Vit. Gr. in Creuzeri Melet. Fasc. III. p. 185. de Oropi civitate, ὅς πολλοὶ πύκτων τραχεῖς, ἐν ταῖς θάλλαις τοῖς οὐνε- τοῖς ἐπανεκόμενοι, sic haec distinguenda existimo: asperī homi- nes, qui absurdis sermonibus cordatiōres enecant. Sathas in Ἀρρογέστης κατὰ ἀλήθην δόμματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογό- εσθης ἦν, τραχὺς εἰς βροχὴν. Synes. Calt. Encom. p. 81. B.

P. 92, 31. ἥς τὸ τραχύτατον Ἀλφειοῖ. βραχύτατον. Paris. errorē tamen emendato. Rhod. aspera. Stat. Sylv. l. 1. 104. Vid. Meursii Rhod. c. 42.

P. 92, 32. γῆ, σταγίδα. σταγίδα. Paris. Barocc. Laud. C. De quod nec ipsum male habet. Exempla utriusque numeri sic iuncti vid. ad L. Bos. p. 559. Ap. Max. Tyr. III. 7. p. 39. καὶ μοι, ἐκεῖνοι, καὶ δάσσοι καὶ χοροὶ καὶ αὐλαὶ καὶ ἄσματα. Mark- landus et Davisius corrigunt χοροί, quod necessarium non vide- tur. — καὶ οὐκα. καὶ om. C.

P. 93, 1. ἀρῶσαι δὲ οὐκ εὐδαίμων, similiter de Anthedone. Dicaearchus Vit. Gr. l. c. p. 191. s. αὐτὴ δὲ ἐξοικῶς, εὐοικῶς, σίτω (Scr. σίτων) σπανίζουσα, διὰ τὸ τὴν χεῖραν εἶχει λεπτήν.

P. 93, 2. ἀλλ' ἀστραπεύς καὶ ἐν αἰσῶ τῇ πύρρῃ. πορσεύς, ob iram in Heracleam, alii omnino νύκτι τεταρπ. Libani. T. IV. p. 1054. 13. de Calendarum festo: καὶ οἱ μὲν ἀγνανθοδοί, τοῖς δὲ πύρρῃ γέλως. καὶ οὐδὲς οὕτω στραβυρός, ὅστις ἂν πικρὸν τὸς δρωμένοις ἐπιτιμήσαι. Xenoph. Ky. II. 2. 31. ἐπὶ τῷ τρέπον. τῶν στραβυροτέρων ἀνδραγαθῶν. Dicaeob de Wynne 112. 1. ἐπιδήλος δὲ ὁ μὲν Ἰθακήσιος ἀπὸ τοῦ στραβυροῦ. Vid. ad Phil. 4. Iun. IV. p. 116. 28. τὰ στραβυρὰ iunguntur cum πικροῖς, αὐστηροῖς καὶ δρωμένοις ap. Theophrast. ad. Gapeo. Satia. in p. 29. 67.

P. 93, 4. ἀλλὰ τοῦ θρόνου· vid. supra. XIII. p. 90; 13. In Ald. 1. 2. et. hnt. h. genitivi iunguntur cum ὀφείλει.

P. 93, 5. ὁ Θεοδόμαχος· articulum om. Flav. C. D.

P. 93, 6. δει ἀρεῖντι ἀντῷ. eadem protinus historia est de Thiodamante, Hylas patre, ὃν ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπεφνε Νηλεὺς. ap. Apoll. Rh. II. 1213. 44. ubi fabulam ad speciem historice veritatis immutatam ex Pherecydē narrat Scholasticus.

P. 93, 7. σφόδρα ἰδὲς ὃν τοῦ τοιούτου στίλου τοῦ om. C. D. Vit. Apoll. V. 23. p. 206. καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα ἴσως ἀκούεις, ὡς καὶ τὰ στίλια αὐτοῦ παραλήψεις τοῖς ᾄδοις ᾗδεο. Hinc δαμνέας dictus, δαμνηφόρος et βουδολύας. Vid. Anim. ad Anth. Gr. T. III. 2. p. 41. Ad nostram historiam respiciens Callimach. H. in Diap. 160. ἐπεὶ οἱ παρὰ νηδὺς λελύη Τῷ ποτ' ἀροτρίοντι ἀντήντεο Θεοδόμαντι, Gregor. Naz. in Iulian. p. 42. ὁ βουδολύας τὸν γεωργὸν τυραννέας, καὶ τὸν ἀρότην βρῶν λαφύδας.

P. 93, 9. ὅποτε ἐς τὴν, sic C. εἰς. Vulgo. — τοῦ Κερκυνοῦ στέγην. coenam in Eoroni Lapithæ domo factam in exemplum laudat Sophista consuetudinis Herculeæ, tamquam ἰδαῖος ὄντος τοῦ τοιούτου στίλου; tum pergit ad alterum eiusdem rei exemplum in Thiodamantis hove exhibitum. Hæc accurate distincta a Philostrato, Heynius paulo festinantius inter se permiscuit; quod moquet, insignem Pindari locum illustrans et corrigens, Boeckhius T. II. 2. p. 639.

P. 93, 11. ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περικτὰ ἡγεῖσθαι. μὴ δὲ. C. D. De Herculis ἀθηγαγία Ion in Omphale ap. Athen. X. p. 411. B. ὑπὸ δὲ τῆς βουλίας (sic Boeckh. pro εὐφημίας) Κατέπιγε καὶ τὰ ἄλλα καὶ τὰς ἀνδραχας. — Pro ἡγεῖσθαι ap. Nostrum Boeckhius γενέσθαι cotrigit; haud scio an lavito scriptore, qui hoc vult, Herculem ne ossa quidem reiicienda aut inutilia existimasse, sed hæc quoque, haud secus ac carnem, deglutivisse. Heroic. p. 752. περὶ τῶν ἄχθος ἡγοούμεναι τὰς γυναῖκας. Similiter Dio Chrys. Or. IV. p. 169. 20. περὶ πάντα λυγρῶν χρήματα, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον ἡγοούμενος.

P. 93, 12. περὶ βουλυτόν. βουλυτόν. Ald. 1. 2. hnt. — καὶ πῦρ. alato igne, quem ex saxis effatim ibi iacentibus elicuerat.

P. 93, 14. ἀπανδραχίζει τὸν βῶν. Pindar. ap. Athen. 1. c. δαὶ βῶν θέρμ' ἔδει ἀνδραχίαν στέφανον πυρίπνοα τε Σώματα. ut Boeckhius hæc emendavit. Faciunt huic fragmenta Strattidiæ et Archippi de Hercule ἀθηγάγῳ; servata ab Athen. XIV. p. 666. B. quorum prius sic scribendum:

αὐτὸν δ' ἡρώως τεμάχῃ

θερμὰ τε κάρου φλόγας, ἔρρεχε τε πᾶνθ' ἄμα.

P. 93, 15. καὶ μονονούχῃ. sic Flor. Paris. μόνον οὐκ. Vulgo.

P. 93, 17. οἶα μηδέ. μὴ δέ. C. D.

P. 93, 18. δλου γάρ τι. τοι. C. — ἔοικεν, εἰ συνήμι, οὐδὲ ἀπόρρ. ἀπορεῖν. Paris. 1760. 1761. et Land. οὐδὲ ἀσπόρρ. Paris. 1696. ex corr. ἀπόρρ. Pat. Min. 3019. 2075. Heynius p. 146. interpretatur, οὐκ ἄπορος εἶναι δοκεῖ, non sterilis et infructuosa. Hoc si voluit, ἀπόρρ. scilicet debuit. Sed ἄν (dubito, rhetorem dixisse potius, agrum in illa insulae parte tam asperum esse, ut in iis quoque regionibus, quae vomere sint subactae, soli exilitas appareat. Hinc olim corrigere sum conatus, οὐκ εὐδαρόν, non invito Heynio p. 194. At lenius fuerit, ἔοικεν, εἰ συνήμι, οὐδὲν εὐσπόρρ. a qua correctione lectio Paris. ἀσπόρρ. non multum abludit, quum inter ὦ et εὐ parum intersit. Aristoph. Av. 236. ὄσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας Νέμεσθε.

P. 93, 20. ὁ δὲ Ἡρακλῆς. satis haec faceta, et fortasse ex vetere aliqua comoedia translata, ut alia in superioribus. τὸ μὲν ἐρῶμενον. validiorem animi partem et tantum non totam mentis aciem Hercules intendebat in bovem, carbonum strui impositum; Thiodamantis autem imprecationibus parum aut nihil attentionis praebebat, tam leviter eas curans, ut subrideret etiam.

P. 93, 23. ὅσον τὴν παρεῖαν ἀνείσθαι. παρεῖα affectuum sedes, ut supra monuimus, I. 18. p. 30, 20. quare παρεῖα ἀνείμνη γενae sunt, in quibus hilaritatis quaedam est significatio, ut ὁφρὸς ἀνείμνη. Vid. Phil. Iun. XV. p. 137. 15. ἀνείμνος τε καὶ πρὸς τὴν ὄνα. supra XI. p. 71, 10.

Ib. ὁ γεωργὸς δὲ λίθοις ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα. Supra XXII. p. 90, 14. ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα οὗτοι. ubi vid. not.

P. 93, 24. καὶ ὁ τρόπος τῆς στολῆς Δωρίου. notabilis Doricus vestitus, quem cum prisci aevi asperitate convenisse satis constat. Heynius. Referendus potius ὁ τρόπος ὁ Δωρίου ad patrium morem. Dorienses enim Rhodi incolae, eorumque vestitum pictor Thiodamanti per anticipationem quandam, seu anachronismum artificibus perquam usitatum, tribuit.

P. 93, 25. περὶ τῷ προσώπῳ. μετώπῳ. Flor.

P. 93, 27. οἷους ἡ φιλάτῃ γῇ τοὺς ἐαυτῆς ἀθλητὰς ἀποκλείει. pecuarios athletas sic dixit Varro de R. R. II. 1. translatum huius vocabuli usum illustravit Boissonad. Heroic. p. 438. Schaefer ad Dion. Hal. p. 415.

P. 93, 29. παρὰ Λινδοῖς. emendavi distinctionem vulgo turbatam.

P. 93, 33. καὶ ἀγαθὰ. sic Flon. C. D. καγαθὰ. vulgo. Mallem aut abesset articulus, aut scriptum esset, καὶ Δινδίοις δίδωσι καταρωμένοις πάντα ἀγαθὰ.

XXV.

A B D E R I F V N V S.

Variis modis haec quoque ornata fuit fabula in Heracliis. Vid. *Apollod.* II. 5. 8. *Net.* p. 370 sq. Apud eum abducendos Diomedis equos Abdero servandos dederat, donec ipse adfuturus esset. In *Philostrato* non apparet, casu an Diomedis fraude puer lanatus fuerit. Ad Herculem et ad Abderum, ab alijs ad Abderam, Diomedis sororem, urbis Abderae originea more antiquorum fuerunt relatae, etsi multo seriore conditorem habuere Timesium Clazomenium; quo iterum expulso Iones Teo profecti, Persarum sub Harpago servitutem fugientes, Abderam occuparunt, ut *Herodot.* I. 168. tradit. *HEXNIVS.* Loca veterum de Diomedis equis conatipavit *Fischer* ad *Palaeoph.* c. IV. p. 35. Abderum, ὃν αἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι ἐδαλσαντο, cum Hyla, Hyacintho et Narcisso iunxit *Noster Heroic.* p. 730.

P. 94, 1. μὴ τὰς ἑπους — τοῦ Ἡρακλέους; graeca oratio fert ἄθλων (ἔνα). inter labores Herculis annuum numerabimus et hunc? *HEXN.* In *Olearii* edit. graeca verba efferuntur interrogative; sed signum interrogandi latinae interpretationi non est additum. Recte. Vocis ἄθλων mutandae causa idonea non apparet.

Ib. Non Diomedis equi occisi, qui labor Herculis inter reliquos frequenter repraesentari solet, huius tabulae argumentum sunt, non hic ἄθλος expressus est, sed Abderi potius mors, Herculis erga illum amor et certaminum institutio. Quae observatio, ut et tabulae inscriptio Ἀβδήρων ταφαί, vera est et accurata. Ad discrimen inter labores impositos et voluntarios faciendum non respicitur. *F. G. WELCKER.*

P. 94, 3. καὶ συντέτριψε. συντέτριψε. *Ald.* 1. 2. *Iunt.* 1. 2. Emendavit *Morell.* libris scriptis addicentibus.

P. 94, 5. ἔρεις. om. C. — βάρβαροι ταῖς χάλταις. τὰς χάλταις (sic) C.

P. 94, 6. καὶ ἐς ὀπλήν λάσιοι. sic editt. vet. una cum codd. nostris. λάσαι tacite scripsit *Olearius.* Dicitur γὰρ λάσιος, non minus recte quam λάσα. λάσιους χαράδρας habet *Erycius* in *Anth.*

Pal. VI. 255. Cf. supra XVII. p. 84, 26. de Cyclope, τὸ ἐς ὄνυχας ἄκρον, λάσιος πάντα.

P. 94, 6. καὶ ἄλλως θηρία. de equis Amazonum Heroic. p. 752. ἐς θηρίων ἥθη μετέστησαν. deinde de iisdem: κειμένων τε καὶ γυμνάς ὀλένας ἤσθιον καὶ τὰ στέρνα φηγνύσαι, πρόσ-
ταίνοντο τοῖς σπλάγγχοις καὶ εὐφύσσον. Eluvium in Thracia esse narrat Aelian. H. A. XV. 25. ex quo si equi bibissent, δεινῶς ἐκθριοῦσθαι — ἐνταῦθά τοι καὶ τὰ βασίλεια γενέσθαι ποτὶ Διομήδους τοῦ Θρακῆς. Idem de Potnii Boeotiae tradebatur, teste Plinio XXV. 53. ubi Glaucus Sisyphī filius equas carne immensa aluisse dicebatur, ipse ab iis in ludis Peliae devoratus; quod narrat Probus ad Virgil. Georg. III. 266. Cf. Hermann. Diss. de Aeschyli Glaucis. p. 5. De Antho ab equis dilaniato historia est ap. Anton. Liberal. c. VII. p. 56. ubi Bastius Epist. cr. p. 120. non meminerat, in verbis, ὅτι αὐτοῦ ὁ πατήρ ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους. emendatum esse a Kuhnio ad Pausan. X. 28. p. 868. ὅτι Ἀνδρὸς ὁ πατήρ. mallet tamen: ὅτι Ἀνδρὸς ὦν πατήρ.

P. 94, 7. φάτναι δὲ ὡς ἀνάπλεω μελῶν ἀνθρωπείων. Noster in historia de equis Amazonum Heroic. l. c. πολλῶν δὲ ναυαγίων τῷ ἱερῷ προσενεχθέντων, καὶ ἀνθρώπων ἐν αὐτῷ κειμένων· ἡμιβρώτων τε καὶ ἐμπνεόντων ἔτι, μελῶν τε ἀνθρωπείων διεσπαρμένων καὶ σαρκῶν, αἷς διέπτυσαν αἱ ἵπποι.

P. 94, 8. οἷς ἐς τὴν. οἷοις. C.

P. 94, 10. ὡς ἀγριώτερος. Mallet utique; καὶ ἀγριώτερος.

P. 94, 12. Ἑρᾶκος τε πρὸς πολλοῖς ἐπιτάττοντος αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ. rectius Heynius emendavit αὐτόν, τὸν ἄδλον scil. Contra in proxima linea legendum videtur, ἐπ' αὐτῷ. Philostratus Abderum pro παιδικοῖς habet Herculis, ut Apollodorus. II. 4. 8. οὗτος δὲ ἦν Ἑρμοῦ παῖς. — Ἡρακλέους ἐρώμενος. ubi vixit not. p. 152. Noster Heroic. p. 696. de Nestore ab Hercule amato: ἀγαπῆσαι τε αὐτόν μᾶλλον ἢ τὸν Ὑλαν τε καὶ τὸν Ἀβδῆρον. οἱ μὲν γὰρ παιδάρια ἦσαν καὶ κομιδῇ νέοι.

P. 94, 13. μόχθου τε ἐπ' αὐτόν οὐ σμικροῦ ὄντος. οὐ μικροῦ. Flor. Paris. μόθος est dolor de morte amati pueri conceptus; nam si de labore in certamine caperes, battologia esset.

P. 94, 14. τὸν γὰρ δὴ Ἀβδῆρον. δὴ addidit Olearius ex Laud. et Barocc. Vid. XXII. p. 90, 3. et infra XXX. p. 100, 8.

P. 94, 17. πρὸ Ἰφίτου νέον. tenerum et magis quam Iphitus iuvenem i. e. amasium Herculi iucundissimum. F. G. WELCKER. Cogitandum procul dubio de Iphito Euryti filio, quem fuerunt, qui Argonautis annumerarent. Vid. Apoll. Rhod. l. 86. Burm. in Catal. Argon. in Clytiis et Iphitis. Pherecydes ap. Schol. Soph. Trach. 363. in expugnatione Oechaliae, filius Euryti

ab Hercule interfectis, Iphitum eadem effugisse narrat. Sed longe alia est narratio ap. *Soph.* l. c. 269 ss. ubi Hercules, Eurysto iratus, Iphitum *Εἰπους νομάδας ἐξήνοσχοποιῦντα* de praeculta tarre praecipitasse dicitur; quam historiam paulo aliter narravit *Diodor. Sic.* IV. 31. p. 275. ad quem *Wesselingius* non meminerat, fontem fabulae esse in *Od.* γ. 14. 22. ss. ubi *Ἰφίτος Εὐρυπίδης ἐπιστεῖλος ἀθανάτοισιν*. Cf. ibi *Schol.* Nonnulla de eo esse potuerunt in poemate epico *Οἰχαλίας ἀλώσει*, quod *Creophylo* tribuebatur; plura etiam ap. *Tragicos*. Cur Noster Iphiti mentionem fecerit in historia de Abdero ex dictis apparet.

P. 94, 18. κατὰ γὰρ δὴ. καλλὰ. C. — ἐν τῇ λεοντῇ. Vid. supra XXII. p. 91, 7. XXIII. p. 91, 29.

P. 94, 20. καὶ εἰ δὴ τι περιεπύξατο αὐτῶν. ἰδίτητι. C. — αὐτὸν. C. αὐτὰ. *Laud.* Paris. verior vulgata, etiam indice *Boisssonadio* *Her.* p. 352.

P. 94, 22. τῷ ἐπὶ πένθει δεδοσθω καὶ ἄλλῃ ἐραστῇ ἄλλοι. Ἐχέτω τι καὶ ἡ στήλη γέρας. In his aberravit sensu *Olearius*, et male ea interpunctione laborant. Distinguenda et accipienda putamus esse sic: τὰ μὲν δὴ δάκρυα — καὶ τὸ βαρὺ τοῦ προσώπου τὸ ἐπὶ τῷ πένθει, δεδοσθω καὶ ἄλλῃ ἐραστῇ. Ἄλλο ἔχέτω τι καὶ ἡ στήλη γέρας ἐφεισσηκυῖα καλῷ σήματι. ὁ δὲ οὐχ, ὅπερ οἱ πολλοί, πόλιν τε τῇ Ἀβδήρῳ ἀνίστησιν; ἢν ἀπ' αὐτοῦ καλοῦμεν. relinquenda aut ista esse omnia, quae luctum Herculis declarare potuere, et aliis, tamquam communia in tali fortuna; at, quod non vulgare est, Hercules urbem eius nomine condidit. *HEYN.* p. 138. In his τὸ ἐπὶ πένθει mihi quoque in mentem venerat; (quamquam τῷ ἐπὶ πένθει δεδοσθω tuearis fortasse: *torpitas vultus concedatur affectui luctus.*) sed ἄλλο cum sequentibus coniunctum parum placet. Saltem scribendum: ἄλλ' ἔχέτω τι καὶ. — ut ἄλλὰ respondeat praecedenti μὲν. Fortasse tamen reconditus quid latet. ὁ δὲ minime mutandum in ὁ δὲ — refertur enim ad Herculem, qui his verbis ab ἄλλοις ἐρασταῖς distinguitur, quod non lacrymis tantum dilectum puerum prosecutus sit, sed oppidum in eius honorem et solemnes ludos condiderit. Bene haec haberent sic scripta: τὸ βαρὺ τοῦ προσώπου τὸ ἐπὶ πένθει, δεδοσθω καὶ ἄλλῃ ἐραστῇ τῶν πολλῶν. Ἐχέτω τι καὶ ἡ στήλη γέρας ἐφεισσηκυῖα καλῷ σήματι. ὁ δ', οὐχ ὅπερ οἱ πολλοί, πόλιν τε — Libris nihil in his iuvamur, nisi quod ἄλλο omittitur *Paris.* 1761. Et certe hoc vocabulum natum esse possit ex *διετογραφία*. — Pro στήλῃ, *Paris.* et *Flor.* στήλη habent; pro σήματι iidem libri σώματι. — Ἀβδήρῳ. Ἀβήρῳ. C. D. *Vigenerius* sensum huius loci mirum in modum pervertit.

P. 94, 22. δεδεσμευ και ελλη (ut quidam ελλη) ελλη. Constructiones confusae, ut videtur. F. G. WELCKER.

P. 94, 26. και αγων τῷ Ἀρδῆρῳ κίσεται. certamina in Abderi honorem instituta alibi non video commemorata. Nec tamen merum *Philostrati* commentum haberi debet; sed verisimile est enim eiusmodi quid, ut *Heynius* suspicatur, in *Heracles* aliquando reperisse aut apud *Tragicum*.

P. 94, 27. αγωνιεται δ' ἐν αὐτῷ. ἐπ' αὐτῷ. Flor. Paris. — πυγμην και παγκράτιον. om. C. D.

P. 94, 28. τὰ ἐναγώνια, ἀναγώνια, C.

XXVI.

X E N I A:

P. 95, 1. ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ. ἐν om. C. D. Glossa in Paris. 1761. τῷ μικρῷ οἴκῳ, ὀρνιθοτροφεῖῳ, κλωβῳ. ap. *Ossani* in Auctar. Lex. Gr. p. 97.

P. 95, 4. ἀλλὰ και βλέπει παντὶ τῷ βλέμματι. sic C. D. Flor. Par. probante *Heynio* p. 147. et *Bastio* Ep. cr. p. 284. Vulgo πάντῃ. Similis est locutio πάντα βλέπειν et ἀποβλέπειν πρὸς τι. ut ap. *Galeni* in προτρ. T. I. p. 9. et ap. *Himer.* Ecl. V. 11. p. 158. οἱ πουηροὶ τῶν ἀνθρώπων και πρὸς πλεονέξιν τὰ πάντα βλέποντες. ubi est, qui κατὰ πάντα corrigat; male omnino. Similis est etiam, quod supra habuimus I. 28. p. 46, 12. ἀφίγηται τῇ χειρὶ πάσῃ.

P. 95, 5. και τὸ δεῖ πτήσσειν. sic Paris. et D. Vulgo πτώσειν. πτήσσειν. Flor. — ὁ δ' ἐκκρεμαμένος. δδ' vulgo. ὁ δ' Paris.

P. 95, 7. ἀντὶδῆγώς τε τὴν πιαστέρᾳ. ἀντὶδῶγώς τε. Flor. fortasse rectius; sed causam non videbam satis gravem, cur a vulgata recederem, quae teste *Eustathio* p. 484. 3. Attica est, ἀντὶδῶγα, Ionica. Idem haec quoque forma frequens ap. Atticos.

lb. τοῖν ποδοῖν. τὴν π. C.

P. 95, 9. ὅς ὑπὸ τῇ δρυὶ κάθηται. sic *Olear.* ex *Codd.* sub (*Barocc.* puta et *Laud.* pro ὑπὸ τῆς δρυός, in qua lectione vet. editt. conspirant cum Flor. ὑπὸ τῇ δρυὶ est in C. D. et, ut videtur, etiam in Paris.

P. 95, 10. μόνος ἤσκηται. leporem canis iuxta sedens se solum cepisse, significat. Vulgo male oratio continuatur usque ad ἤσκητας; quod neminem animadvertisse miror, quum tamen ineptum

sit, canem diē simul, leporem et facem, adules solum, cepisse. Distinctione emendata, sensum restitimus, quem perspicit etiam corrector Cod. Paris. 1696, qui dē inseruit inter τὰς et πλησίον. Hoc sulcro non indigemus. Verba ἀρίθμει δὲ αὐτὰς δέκα, πρὸ parenthesi habenda, ἀρίθμει restitui, sensu iubente, ex editi, vet. C. D. Flor. ἀρίθμει, Mor., Olear.

P. 95, 13. οὐδὲν δὲ βλιμάζειν, ὃν δὲ Flor. Paris. facile syllaba potuit excidere, Dion. Hal. Antiqu. Rom. VII. 13, 7. καὶ οὐ δὲν φόντο τοῖς ἐχθροῖς ἐπὶ τοιαύταις τύχαις μνησικακεῖν. Cod. Vat. οὐδὲν φόντο. De βλιμάζειν vid. Ruhek. ad Tim. p. 62. Schol. ad Aristoph. Av. 530. βλιμάζειν κύβωτος τὸ τοῦ ὑπογαστροῦ καὶ τοῦ στήθους ἀπτεσθαι, ὅπερ ἐποιοῦν οἱ τοὺς ὄρνιθας ἀνούμενοι. — τοὺς χῆνας. τὴν χῆνα est in Vit. Apoll. VI. 19. p. 257. sed Vratisl. τὸν χῆνα. Tibi post pauca lege: ἄμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὁμνύοι. pro ἄμνυ. praeunte Vratisl. quī ὁμνύει offerat.

P. 95, 15. τῆς πιμελῆς. πιμελλῆς. C.

P. 95, 16. εἰ δὲ καὶ ζυμῆτας ἄρτους, καὶ ὄρν. Flor. ζυμῆτας recepi ex Flor. et Paris, probante Brixenodiao ad Planud. Metam. p. 604. pro ζυμῆτας. Vid. Oudendorp. ad Thom. M. p. 905. Ap. Xenoph. Anab. VII. 3, 21. ἄρτοι ζυμῆται, ubi Codd. nonnulli ζυμῆτες. ζυμῆτας est ap. Etymol. M. p. 412, 37. — ὀκταβλώμους. derivatum ex Hesiod. E, καὶ H, 442. ἄρτον δευτηρίας τετρατέριον ὀκταβλωμον.

P. 95, 17. καὶ εἰ μὲν ὄψου τι χρῆσεις, αὐτοὺς ἔχεις. χρῆσεις. C. vertitur: eisdem habes panes; quod foret, τοὺς αὐτοὺς ἔχεις. nunc legendam: αὐτοῦ ἔχεις, i. e. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἐν τῷ αὐτῷ πανί. Praeter panes ζυμῆτας sunt ibi alii, papaveris, apio et marathro conditi. Vid. ad Philostr. Iug. II, p. 114, 13. ἄρτους μακρονίδας ex Alcmane commemorat Athen. III. p. 111. A. Vid. Alc. Fragm. p. 33, s. ed. Welck. Alii panes, qui coquuntur in mactra papavere conspersa, describuntur ap. Athen. p. 113. C. — μαράθρου, sic Flor. Paris. C. D. Vulgo μαράθρου, utrumque scribitur. μῆκων et μάραθοι iunguntur ap. Athen. II. p. 70. F. μαραθα et κάκτοι. Ib. p. 71. A. De apio, σέλινον, pani condiendo adhibito nihil memini legere.

Ib. καὶ εἰ μὲν ὄψου τι χρῆσεις, (in pane, quo panes conditi sint, varie), αὐτοὺς ἔχεις (ἄρτους, quales desideras), conditos μαράθρου, apio, papavere, F. G. W. E. C. K. E. R.

P. 95, 21. εἰ δὲ τραπέζης ἐρῆς, τοῦτ' ἐστὶν ἐς διποποιούς, ἀγαβάλλου. μὲν Olearius, sq. ex codd. suis adiecisse ait. A nostris libris abest, et ab editi, vet. Verba ipsa obscuritate quadam laborant, quam dispellere voluit Latinus, τραπέζαν, de perfectia

σπῆς' ἰσχύονα, coqueram autē committendū, et *Vigintiū*, quā
sic veritē: *Que si vous avez plus le cœur à la viande, ayez*
patience que les cuisiniers. l' ayant apprestez, et mangez ce-
pendant de ce qui n'a point passé par le feu. ubi plura
sunt, quae graecus textus ignorat; praeterquam quod vocabulo
τράπεζα significatio affingitur, quam per se non habet. Et pro-
fecto verba, οὐ δὲ διδοῦ τὰ ἄπυρα — aliud quid praecessisse de-
monstrant, quam id quod nunc legitur. τοῦτ' μὲν refertur ad
panes modo commemoratos, ad laporem captum et suspensum, ad
anates et anseres, quae omnia sunt τοῦ δελτίνου, et ad coquo-
rum artem pertinentia; τὰ ἄπυρα autem secundis mensis reser-
vantur. Sensum habebis expeditum, si restituta voce, quae inter
similes syllabas facile excidere potuit, legeris; εἰ δὲ δευτέρῳ
τραπέζης ἐρῆς, τοῦτ' μὲν ἐς ὀψοποιούς, ἀναβάλλον, οὐ δὲ
σικρῶ τὰ ἄπυρα. Non minus recte autem dicitur δευτέρα τρα-
πέζα, quam δευτέρα πρᾶπειαι. Vid. *Athen.* XIV. p. 641. E.
642. A.

P. 95, 22. ἥ οὖν οὐ τοὺς δρυλεπεῖς ἀρπάζεις; recepi ob-
latum a Paris. ubi tamen αὐτοὺς vitiose pro οὐ τοὺς. δρυλέ-
πεις. C. D. οὐ τοὺς δρυλέτεας. Flor. τὰς δρυλέτεας. Vulgo.
Quid intersit inter δρυλέτης et δρυλέτης aut δρυλεπής docuit
Pierson. ad *Moer.* p. 121. Nostro loco conveniunt *fructus solis ad*
maturitatem perducti, δρυλεπεῖς, καρποὶ scil.

P. 95, 25. ^{αι} ἐντεῦθεν ταύταις. ταύτης. C. — ἀλλὰ γυμναῖς
ἤδη. γὰρ μῦς. Flor.

P. 95, 26. καὶ μηδὲ τῶν τραγημάτων. μηδὲ C. D. τῶν
om. edit. vett. Flor. Paris. tacite restituit *Oleadr.* ex suis libris
procul dubio. Est etiam in C. D.

P. 95, 28. εἰς τρέφει λειότατον φυτὸν, ἐν ὧς τῷ ἐλύτρῳ
καὶ ἀτόπῳ εἰπεῖν. acumen rhetor quaesivit in antithesi arboris
cortice laevissimo, et frugum putaminis hispidi. Sed non video,
cur ob hanc causam illud putamen ἀτοπὸν εἰπεῖν dicatur. Num
legendum: ἀτόπῳ θιγεῖν, aut ἄπτεον? *Alban.* H. A. L. 11. de
apibus: τρεχέλαι ἰδεῖν καὶ προσπαῦσαι.

P. 95, 30. τῆς τῶν ἰσχάδων συνθήκης παρούσης, παλάθης
τυνησθὲ καλουμένης. in Paris. haec sic leguntur: μέλι, παλάθης
παρούσης, καὶ εἰ τε — versu fere integro eraso. Tum Scholion
est in marg. παλάθης· τῆς τῶν ἰσχάδων συνθήκης. unde hunc
locum in aliis libris et editionibus interpolatum esse, valde sit
probabile. Plura tamen corrector Parisiensi libri erasit, quam optis
erui. Optime enim haec habebunt ad scripta: ἐρῆτω καὶ τὸ
μέλι, παρούσης παλάθης τυνησθὲ καλουμένης, inductis tantum

verbiq̃ a glossatore additis: τῆς τῶν ἰσχυρῶν συνθήκης. *Heisych.* καλὰ θη. ἡ τῶν οὐκ ἑπ' ἀλλήλους θέσεις. ut est etiam in Glossar. Herodoteo p. 175. De illa voce vid. *Baehr.* in *Cronqueri* Melet. III. p. 16. s. *Schaefer.* ad *Longum* p. 381. Elegans locutio, καλὰ θης ταυτησι καλοσμένης, pro qua etiam οὕτως et ταύτη καλομένης dici poterat. Vid. *Bqst.* Ep. cr. p. 36. et in *Addend.* p. 8. *Schaefer.* Melet. p. 81. s. et ad *Apoll. Rhod.* T. II. p. 261. *Stallb.* ad *Platon.* Phileb. p. 9.

P. 95, 31. καὶ εἴ τι ἂν εἰποῖς οὕτως ἡδὺ πέρμα. postrema verba distinctione post εἰποῖς posita, a praecedentibus sciuntur. Praeterea mattem, καὶ εἴ τι ἄλλο εἰποῖς, aut, quod lenius, καὶ ὅ τ' ἂν εἰποῖς. Cohærent enim hæc verba non cum illa, quæ proxime antecedunt, sed cum verbis, ἐξόρεω καὶ τὸ μέλι — καὶ ὅ τ' ἂν εἰποῖς. Tum per ἐπιφώνημα additum: οὕτως ἡδὺ πέρμα. tam ducis est hic ficium cibus! De ὅ τ' ἂν εἰποῖς et εἰποι τις. vid. ad *Achill. Tat.* II. 20. p. 552. — De εἴ τι ἄλλο vid. *Toup.* Em. in *Suid.* T. I. p. 313. ed. Ox.

P. 95, 33. φύλλα οἰκεῖα. prius vocabulum, quod a vet. editt. abest, *Olear.* restituit ex codd. Est etiam in *Paris.* C. D. φύλλα. Flor.

P. 95, 34. τὴν γραφὴν ἀποφέρειν. hoc vult rhetor: hos fructus, hæc bellaria et reliqua in hac tabula exhibita et repræsentata destinata videri domino agri, cui pro munere offerantur.

P. 96, 1. ὁ δὲ λούεται τάχα. sensus est, agri dominum fortasse, spretis agri et ruris opibus, urbanis tantum deliciis, balneis sumptuosisque dapibus delectari; dumque peregrina vina appetat, negligere matrum dulcissimum a suis ipsis vineis ipsi oblatum. Vinum Pramnium et Thasium celeberrimum.

P. 96, 3. ἐνὸν τῆς γλυκείας τρυγὸς ἐπὶ τῇ τραπέζῃ πιεῖν. hic iterum hæc erant in τραπέζῃ, pro quo vocabulo aliud quid requiritur, agro pecuniare et rusticae simplicitati proprium. Non dubito rhetori obversatam esse imaginem computationis, qualiam suavissime depinxit *Theocrit.* Id. VII. 132. ss. aut qualis est in *Ep. Macedonii Anth. Pal.* XI. 63. ubi inter alia: ἄγχι δὲ ληνὸς Ἀντὶ πιδου. aut, ap. *Agath.* lb. nr. 64. ubi vindemiatores ἀγέδιον ποτὸν ἐπὶ ληνῷ ποτάν. Tale quid igitur hæc loco requiro, quod ad rusticae vitæ significationem faciat, ac ut proxima, ὡς ἐς ἄστυ κατιῶν ὅλοι στειμφύλου καὶ ἀπραγμοσύνης. Iducta hæc ex *Aristoph.* Nub. 50. ubi agricola, ὅλων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας. et 1005. iuuenis, ad priscum morem formatus, dicitur ὅλων ἀμιλλαχὸς καὶ ἀπραγμοσύνης. Cf. et *Alciph.* III. 29. p. 538. (T. II. 95.) ἄγροικον ὅλοντα στειμφύλου καὶ κόπως πνέοντα.

Præterea *Aristophanis* locum comparanti in mentem vēberit, *Philostrophum* scripsisse; ἐνὸν τῆς γλυκείας τραγῶδος ἐπὶ τῇ τρασιῇ πικρῇ, ita ut τρασιῇ ex recordatione verborum Comici sit posita tamquam res vitæ rusticæ peculiaris. Tum vero commemoratio τῆς τρασιῆς i. e. τοῦ τόπου ἐν ᾧ τὰ αὐτὰ ξηραίνεσθαι, post laudem in superioribus tributam siccibus; huic loco inprimis fuerit conveniens.

P. 96, 3. ἐπὶ τῇ τραπέζῃ πικρῇ. Si τράπεζα, vulgo fortasse sensu eminentiore dictum est pro δευτέρα τράπεζα, tum neque supra p. 95, 21. opus est, ut ante τράπεζα vox δευτέρα addatur, quæ non facile excidere potuisse videtur, neque hic ut τράπεζα eliminetur: nam iustum bibendi tempus erit ἐπὶ τῇ δευτέρῃ τραπέζῃ. F. G. WELCKER.

P. 96, 5. καὶ κατὰ τῶν ἀστυτρέφων ἐρεῦγοιτο. male vertitur: atque in hinc inde cbambulantes eructet. Sunt ἀστέριβες qui urbi adhaerent, ab urbe non recedunt. *Hesych.* ἀστέριβες ἐν ᾧσιν διατρέφων. ὁ ἐν πόλει ἀναστρέφων. Primus fortasse *Critias* hac voce usus est. Cf. *Pollux* IX. 17. Eiusdem generis est ἀστυπόλος, quam vocem Lexica prætermiserunt, ap. *Synes.* de Regno p. 27. B. ubi οἱ ἀστυπόλοι cum ἀγροδιαίτοις iunguntur. — In verbo ἐρεῦγισθαι et κατερεῦγεσθαι est satietatis ex copia dapium, simul etiam insolentiae significatio. Cf. etiam quæ supra I. 31. p. 49, 20. de huiusmodi verborum apud Sophistas usu monuimus. Facit huc *Diodor. Sinop.* ap. *Athen.* VI. p. 239. E. parasitorum artes describens in assentando: οἷς ἐπειδὴ προσερέγοι — ἴα καὶ ῥόδ' ἐφισαν αὐτὸν ἡριστηκένα. Ἐὰν δ' ἀποπάρδῃ μετὰ τίνος κατακεκμενος, τοῦτ' ἂν προσάγων τὴν ῥίνα δέι' αὐτῷ φρεσσαι, ἰδοῦεν τὸ θυλάκιον τοῦτο λαμβάνεις;

XXVII.

MINERVÆ NATALES.

Minervæ natales Cleanthes Corinthius pinxerat teste *Strabone* VIII. p. 343. Quod argumentum arti haudquaquam accommodatum esse, *Heynius* iudicat; me quidem assentientem non habens. Miracula enim gentium religione sacra, dummodo ne res ingratas vel incredibiles et absurdæ oculis subiiciantur, arti haud secus conveniunt ac poesi, de qua re acite iudicat *Aristoteles Poet.* XVIII, 14. XXV, 3. ed. Herm. Adde *Horat. A. P.* 183. cf. 339. Artifex autem non præsilientem ex capite Iovis deam armatam pin-

zerat, quod displicere potuisset; sed conciliū exhiberat deorum Olympicorum Minervam ex Iove natam admirantium, et iuxta Olympum hinc Athenarum, illinc Rhodi cives in acropoli utroque sua certatim sacrificantes; speciosum sane argumentum ac loquax. Vaque eo difficilis et morosus est senex admirabilis, ut in Plinio in Rhodum (non in Athenas, quod Noster neutiquam dicit) descendente, iuvene auro fulgente, alato, oculato, aureum imbrem a Iove missum significante offendat. Minervae Erganes et Pluti statuae Thespis in templo Iovis dedicatae erant. In anaglyphi fragmento ap. *Winckelm. Monum. ined.* in vincola tituli voluminis secundi et *Millin. Gal. mythol.* tab. 36, Iupiter tantum et Vulcanus spectantur; sed adfuit Minerva ab altero Iovis latere. Comœdia fuit Hermippi Ἀθηνᾶς γοναί, ut Philisci Πανὸς γοναί. F. G. W. RUCKER.

Titulus, Παλλάδος γένεσις. D. Φειδοστράτου εἰκόνων δ. Paris. 1696. In hac fabula de Minervae natalibus enarranda, quae est ap. *Hesiod. Theog.* 924 ss. coll. 885–899. in *Hymn. Homer.* in Apoll. 308. s. et in Minervam, Noster asquitur *Pindar. Ol. VII.* ubi vid. *Boeckh, T. II. 2, p. 171.*

P. 96, 5. οἱ μὲν ἐκπλητόμενοι. dii deaeque in hac tabula conspiciuntur, admiratione perculsi. Congregati enim supremo quodam edicto, quod ne Nymphis quidem et fluminibus abesse permisit. Postrema haec, quod *Olearius* recte monuit, derivata ex *Il. XX. 4.* Ζεὺς δὲ θέμιστα κλέουσι θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι — Οὐτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο, Οὐτ' ἄρα Νυμφῶν, αἵτ' αἴετα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πᾶσι ποιήεντα.

P. 96, 7. προειρημένον αὐτοῖς. constructionem illustravit nostro quoque loco commemorato, *Koen. ad Grægor. Cor. p. 39.* Vit. *Homeri in Galei Opusc. Myth. p. 376.* καὶ γὰρ τοῦτο, προειρημένον πρόσθεν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς περὶ τοῦ ἐνστήναι τῇ ὀρμῇ τοῦ Ἑκτορος, ἀντέθηκεν. *Cl. XXIX. p. 98, 26.* — μηδὲ νύμφαις. μὴ δέ. C. D.

P. 96, 8. ὧν γίνονται. γίνονται. C. D.

P. 96, 9. φρίττουσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. *Hymn. Homer. XXVIII. 6.* in eadem historia: σέβας δ' ἔχε πάντας ὀρῶντας Ἀθανάτους. Verbum ipsam sumit Noster ex *Pindaro l. α. γ. Ὀδρανὸς δ' ἔφριξεν* καὶ *Γαῖα μάτηρ.*

P. 96, 10. ἐν ὅπλοις ἐπαργεῖσαν Ἥραϊστόν μηχαναῖς. *Pindar. l. α. ἀνίχ' Ἀφαιστόν τεχνάειν Χαλκιδάτῃ πατρὸς Ἀθαναίᾳ χορυφῆν κατ' ἄκρον Ἀγορεύουσι* ἀλάλαξεν ὑπερμάχεσθον. *Vit. Apoll. VI. 19. p. 256.* Ἀθηνᾶν δημιουργήσασα μέλλοντα, σφαιρόπεδα ἐννοεῖν (δεῖ) — καὶ ὡς Ζεὺς αὐτοῦ ἀνέθεσθον. Rerū satis mirabilium in maius etiam augetur prodigium, qui Minervam

Ἰππταν hoc nōmine appellatam fuisse dicerent, ἐπεὶ ἐκ τῆς πεγαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' Ἰππων ἀνήλατο, ut est ap. Etym. M. p. 474, 36. Minervam, ap. Arcadas Coriam appellatam, quadrigarum inventricem fuisse narrat Cicero de N. D. III. 25. ubi vid. Creuzer p. 624. Eleganter Aristid. T. I. p. 9. (18.) ἀκρῆι γὰρ εὐθὺς ἔνοπλος, ὥςπερ ἥλιος ἀνίσχων ὁμοῦ ταῖς ἀκτίσιν.

P. 96, 11. ὥς ὁ πέλεκος. ὡς πέλεκος. Flor. articulum tueretur edidit omnes cum Paris. C. D. φ ὁ πέλ. edidit Olearius ex conjectura; οὐ ὁ πέλ. volebat Salmasius, Heynius aut aliquid excidisse censet, aut totum ex marg. irrepsisse. Interpolationis suspicio parum probabilis; sed verbum excidisse, ut φησιν (φῆ in Codd. scriptum), vix est quod dubites. De tali usu verbi φησι supra monuimus. Vid. et ad Phil. Iun. III. p. 116, 8.

P. 96, 13. ὅσα γὰρ τῆς Ἰριδος χρώματα. I. 16. p. 28, 16. τῇ στολῇ, θείρῃ τε ἀπολαμπούσῃ καὶ ὑπὲρ πᾶσαν Ἰριν. Cf. I. 10. p. 19, 13. De Eurypyli armis Phil. Iun. X. p. 125. παρὰλλὰ τοῦσι τὴν αὐγὴν ὅπῃ τε καὶ ὅπως κινεῖτο ἡ Ἰρις. Aelianus de piscium quorundam coloribus H. A. X. 15. καὶ φασὶς αὖν θεασάμενος τὴν Ἰριν αὐτὰ μιμεῖσθαι τῇ χράσει τῶν ποικίλων χρωμάτων. Florum varietatem describens Claudian. de R. P. II. 98. nec sic innumeros arcu mutante colores Incipiens redimitur hiems. Caeterum huc facit Procl. in Timae. I. p. 51. Orpheum laudans, ὅτι τὴν Ἀθηναίαν ὁ Ζεὺς ἀλεγέννησεν ἐκ τῆς πεγαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνδρος ἰδέσθαι.

P. 96, 15. ὅτε ποτὲ τὴν θεὸν προσαγάγῃται. quibusnam muneribus deam recens natam sibi conciliet. De Vulcani amore in Minervam concepto veterum loca vide ap. Hemsterhus. ad Lucian. D. D. VIII. T. II. p. 274. s.

P. 96, 16. προανάλωται. sic Olearius tacite pro προσανάλωται, quod in omnibus est editt. et in multis libris scriptis. προανάλωται habetur in Paris. 1760. 1761. 3019. Haec verba permutata in Aeschin. Or. c. Timarch. 76. p. 325. ed. Bekker.

P. 96, 18. ὁ Ζεὺς δὲ ἀσθμαίνει σὺν ἡδονῇ. ὁ δὲ Ζεὺς. Flor. ἡδονῇ. C. a pr. m.

P. 96, 20. φρονῶν τῷ τόκῳ. Vid. supra I. 30. p. 48, 10.

P. 96, 21. ὥς αὖ ἐλ καὶ αὐτῆς ἐγένετο. καὶ αὐτὸς. C. Scripsi divisim ὥς αὖ ἐλ pro vulgato ὥσανελ. Vid. Steph. Thes. Gr. T. IV. p. 824. C. Borneman. ad Xenophont. Conv. IX. 4. p. 220. s.

P. 96, 23. δυοῖν ἀχροπολέων. sic Codd. Olcarii, Paris. et D. vett. editt. cum Flor. et D. ἀχροπολέων. quod nec ipsum male habet. Vid. ad Phil. Iun. c. III. p. 115, 35. — γῆ καὶ θαλάττῃ Athenienses in continenti terra, Rhodii in insula sacra facientes terrae simul et maris cultum deae offerre videbantur.

Mm

P. 96, 25. καὶ ἄνθρωποι γηγενεῖς. καὶ quod est in editt. ante *Olearium* omnibus, et in Flor. C. D. auctoritate Cod. Barocco, deletum in ed. Lipsiensi, quod imitari non sum ausus. Nam sincerum esse hunc locum dubito. Athenienses γηγενεῖς fuisse, nemo ignorat; de Rhodi primis incolis qui idem tradiderit, novi neminem. Et fac tradi, quid ad sacrum Minervae factum, si uterque populus terrae originem debuit? Expectatur potius aliquid, quod respondeat verbis γῆ καὶ θαλάττῃ, quae ob quam causam sint addita, diximus. Iam vero Telchines, qui primi Rhodum incoluisse dicuntur, erant υἱοὶ θαλάσσης, ὡς ὁ μῦθος παραδίδωκε, auctore *Diodoro Sic.* V. 55. p. 374. Vnde si apud *Philostatrum* legeris: καὶ ἄνθρωποι γηγενεῖς καὶ θαλαττογενεῖς — apparebit, haec quoque in Minervae laudem esse adiecta, quae a duobus populis praestantissimis, altero ex terra, ex mari altero ortis, statim postquam ipsa nata fuerit, sacris est honorata. Facile autem θαλαττογενεῖς potuit excidere post γηγενεῖς, et θαλάττῃ paulo ante scripto.

Ib. οἱ μὲν ἄπυρα ἱερὰ καὶ ἀτελῆ. historia est ap. *Pindar.* Ql. VII. 86. qui Rhodios oblivione captos narrat: καὶ τοὶ γὰρ αἰθοῦσας ἔχοντες Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ· Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει, ubi vid. Schol. et *Boeckh.* p. 171. Rhodiorum religiones explicantem.

P. 96, 26. ὁ δὲ Ἀθήνησι δῆμος. quod autem ad Athenienses attinet, apud hos ignis et nidor; — καὶ κνίσσαι ἱερῶν. *Meurs.* Rhod. I. 16. p. 48. s. corrigendum censebat πῦρ ἔχει καὶ κνίσσας ἱερῶν. insolentiorum verborum structuram ad vulgarem formam revocans. In plurali κνίσσαι haerebat *Heynius*, qui κνίσσαι corrigit. Fortasse recte.

P. 96, 27. ὁ καπνὸς δὲ οἶον εὐώδης γέγραπται. sic forte I. 6. p. 10. μῶν ἐπήσθου τι τῆς ἀνὰ τὸν κῆπον εὐωδίας; et simili audacia II. 1. p. 54, 15. γέγραπται γὰρ τι καὶ ῥῶδης. et Ib. γ. p. 55, 32. μῆλ' εὐώδη· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῶν ἔοικεν ἐγγεγραφεῖν.

P. 96, 28. καὶ μετὰ τῆς κνίσσης ἀναρρήων. καπνὸν κνίσσαιντα dixit *Pindar.* Isthm. IV. 112. *Lucian.* de Sacrif. c. 9. T. III. p. 74. deos ait obsecrare, εἰποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ καπνῶ. — Pro ἀναρρήων. C. vitiosa ἐναρρήων.

P. 96 29. ὁθεν ὡς παρὰ σοφωτέρους. Cf. *Diodor. Sic.* V. 56.

P. 96, 30. Ῥοδίοις δὲ λέγεται χρυσοῦς ἐξ οὐρανοῦ θεῖσθαι. *Pindar.* l. c. κελνοῖς ὁ μὲν (Ζεὺς) ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν Ἰολὺν ὕσε χρυσοῦν. *Himer.* Ecl. XIII. 34. p. 236. Ῥοδίους μὲν

δὴ λόγος ὑσθῆναι χρυσῷ, χρυσὴν ἐπ' αὐτοὺς τοῦ Διὸς νεφέλην ῥήξαντος. Ad hanc fabulam respicit Avarus ap. *Liban.* T. IV. p. 200. 15. τοσοῦτον αὐτοῖς ἐν οὐρανῷ κεῖσθαι χρυσίον, ὥστε καὶ πόλεις ὅλας εὐδαίμονας ποιεῖν ὑπερ' χρυσίου. *Aristid.* Or. Rhod. T. I. p. 546. (354.) καὶ Ὅμηρος πλοῦτον μὲν ἔφη κατέχει τὸν Δία τῇ νήσῳ — καὶ Πίνδαρος παραλαβὼν ὑσαι χρυσὸν νεφέλην ξανθὴν ἐπιστήσαντα. νῦν δὲ οἷα κατέχει δῶρα ὁ δαίμων; οἷον νέφος ἔστησεν ὑπὲρ τῆς πόλεως;

P. 97, 2. ἐφέστηκε τῇ ἀκροπόλει καὶ ὁ δαίμων, ὁ Πλοῦτος. novum et insolens, quod quum acropolin utramque Rhodi et Athenarum exhibuisset pictor, in altera hac stantem *Plutum* effinxit; scilicet ut responderet fabula Atheniensium alteri Rhodiorum narrationi, qua *aurum* Rhodiis pluisse memoratur. *HEYNIVS.* *Plutum* non in Athenarum, sed in Rhodiorum acropoli fuisse, contextus docet; quod non latuit *Sphanhemium* et *Hematerhusium* ad *Aristoph.* *Plut.* 1192. Certe ex νεφῶν descendisse dici non poterat πλοῦτος, nisi is, quem fulva illa nubes in Rhodum defuderat.

P. 97, 4. χρυσοῦς δὲ. *Lucian.* in *Rhet. Praec.* c. 6. T. VII. p. 225. iuxta Rhetoricam deam collocat *Plutum*, χρυσοῦν ὅλον ὄντα καὶ ἐπέραστον.

P. 97, 5. ἐκ προνοίας γὰρ αὐτοῖς ἀντίκειτο. αὐτῆς. C. ἀφίκοιτο. Flor. Non recte haec verba accepit *Olearius*, ad Iovis providentiam ea referens, quum de Rhodiorum agatur προμηθεῖα, praecunte *Pindaro* l. c. 80. cuius loci explicationem pete a *Boeckhio* p. 171.

XXVIII.

T E L A E.

Titul. *Πηνελόπη.* D. Mirum argumentum tabulae. Domus deserta et ruinosa, araneis plena; fila ab iis non solum demissa, per quae descendunt et adscendunt; angulis attexta araneorum tanquam habitacula, alia plana tanquam aestivis, alia cava tanquam hibernis destinata; laudatur ars in reddendis filiis tam tenuibus et ipsis araneis ad naturae veritatem. Describitur una ex his tela, cuius filis implicita musca praeda fit araneis. *HEYNIVS.*

P. 97, 7. ἐπεὶ τὸν τῆς Πηνελόπης ἱστὸν ᾗδεις. Quae in principio capitis memorantur de Penelope, dubitationem facere possunt, an ad hanc picturam spectent. Et si propius locum adspexeris, rhetorice pronuntiata haec sunt: laudatur, inquit, tabula

aliquando visa a te, praeclate picta, in qua Penelope bene expressa est in tela texenda occupata; contemplatione tamen censeo non minus dignam esse tabulam hanc, qua aranei texunt.“ HEYNIUS. Parum quidem est probabile, in hac tabula, cuius maiorem partem tela araneae occupabat, Penelopem texentem fuisse representatam, aut si ibi fuerit, eam a sophista obliter tantum commemoratam fuisse; neque tamen haec omnia ad merum ornatum retulerim. Revera rhetor tabulam vidisse videtur, fortasse in hac ipsa pinacotheca, argumentum quoddam ex Odyssea exhibentem, Penelopem scilicet telam texentem; sed huius tabulae descriptionem aut non dedit, aut, si dedit, perlit illa. Iuxta illam tabulam, ἐκ γειτόνων, erat ea, in quam nunc pueri oculos convertit, nihil illa habens praeter domum desertam et ob vetustatem ruinosa, inque ea tela araneae pulchre repraesentata. Nisi ita rem acciperis, non video, quem sensum habere possint verba ἐκ γειτόνων, quae certe non id significant, quod Heynius volebat, „proxime accedens, tantum non aequans pari modo.“ Vid. Bergler. ad *Alciphr.* II. 2. p. 216. et *Schaefer.* ad *L. Bos* p. 296. s. — τὸν τῆς Πηνελόπης. priorem articulum om. C.

P. 97, 7. ἔδεις. ἄδης. C.

P. 97, 8. πάντα ἱστοῦ ἔχειν. II. 1. p. 54, 12. τόξον — φησὶ πάντα ἔχειν, ὅσα ἡ λύρα. omnia in picta illa tela tam accurate sunt expressa, ut in vera. — καὶ ἄνθρα κείται ὑπὸ τῶν μύτων. ducta haec videntur ex Π. XXII. 440. de Andromache: ἀλλ' ἢ γ' ἱστὸν ὑφαίνει, μυκῶ δόμου ὑψηλοῦ, Ἀτλάχα πορφύρεην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπασσεν. ubi θρόνα sunt ἄνθρα, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικιλματα. Vid. *Heyn.* T. VIII. p. 358. s.

P. 97, 11. ὑποφθέγγεται ἡ κερχίς. ἡ τῆς κερχίδος φωνὴ ex *Sophoclis* Tereo commemoratur ap. *Aristotel.* Poet. IX. 7. *Antipater* in Anth. Pal. VI. 174. κερχίδα δ' εὐπολήτον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρβόις. Vid. *Anim.* in Anth. Gr. II. 1. p. 30. s.

Ib. αὐτὴ δὲ ἡ Πηνελόπη κλαίει δακρύοις, οἷς τὴν χιόνα τήκει Ὅμηρος. Mallet οἷς. Respicitur Od. XIX. 204. τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέει δάκρυα, τήκετο δὲ χρῶς. Ὡς δὲ χιὼν κατακίηκε' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν — ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊτ δακρυχεύσης. Heynius existimat Nostrum voluisse dicere, οἷς τὸν χρῶτα (τὴν χροῖαν) τήκει, ὡς εὖρω τὴν χιόνα Ὅμηρος.

P. 97, 13. καὶ ἀναλύει, ἃ διῴφηνεν. Hoc compositum *Schneiderus* in Lex. gr. V. ex hoc solo loco cognitum habebat, in quo probat correctionem *Hemsterhusii* ad *Lucian.* T. II. p. 476. ἃ δὲ, aut ἃ ἤδη ὑφηνεν. At nihil est de illa voce quod dubites, quippe quae habetur etiam infra p. 98, 4. ὁ δὲ ἡμῖν καὶ τὰ λεπτὰ διῴ-

φηνεν. et ap. *Aelian.* H. A. IX. 17. p. 285. καλῶς τε καὶ εὖ διῶφασμένα.

P. 97, 13. Post διῶφηνεν non maior ponenda erat interpunctio; hic enim totius loci sensus esse videtur: Si quando forte admiratus es in tabula Penelopen texentem, intuiere nunc araneam texentem et ipsam ex γειτόνων, haud minus scientes, quae haud multum ab illius arte abest, nisi adeo eam superat. Ex γειτόνων habet, quo differat ab ex προσήκόντων, ex τῶν διχαίων (*Matthiae Griech. Gr.* p. 839), et locutio est minus bona. F. G. WELCKER. Vide, an veram scriptoris manum teneamus. Quid? si *Philostratus* scripserit: ὄρα καὶ τὴν ἀράχνην ὑφαίνουσαν ἘΚΕΙ ΤΟΙΩΝ. *Sophocli*, *Philoct.* 204. ἢ παντῆδ' ἢ τῇδε τόπων; *Plato* de Legg. XII. p. 958. D. θήκας δ' εἶναι τῶν χωρῶν ὅποσα μὲν ἐργάσιμα μὴ δ' αμοῦ.

P. 97, 14. εἰ μὴ παρυσφαίνει καὶ τὴν Πηλεόπην. notanda significatio: *texendo superare*. De aranea *Aelian.* H. A. I. 21. p. 16. πάνυ φιλεργούσα, ὡς καὶ τῶν γυναικῶν τὰς μάλα εὐχειρας — μὴ ἀντιπαραβάλλεσθαι.

P. 97, 15. ὧν τὰ ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὁρατά, fere ut de vinclis Vulcani *Od.* VIII. 280. δέσματα — ἧν' ἀράχνια λεπτά, τάγ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. *Seneca* de Benefic. VII. 9. video *Senecas vestes*, si *vestes vocandae sunt*, in quibus nihil est quo defendi aut corpus, aut denique pudor possit; quibus sumtis mulier parum liquido, nudam se non esse, iurabit. Vid. *Interpr. Horatii* I. Serm. II. 101. s. ad *Petron.* c. 55. ubi eiusmodi vestes *ventus textilis* appellantur, et *nebula lineae*.

P. 97, 16. οἰκίας μὲν. μὲν om. D.

P. 97, 20. ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν καὶ καταρδέειν. καὶ ταρ-
ραιεν. C. *Heliodor.* IX. 4. p. 353. τὸ ὕδωρ — τὴν κρηπίδα τοῦ τεύχους ὑπέτρεχε — καὶ καθ' ὃ μέρος χαννούμενον ἰζήσειε, ἐνταῦθα τὸ τεῖχος ὤκλαζε. quod fortasse ductum ex *Thucyd.* II. 76. τοῦ χώματος ἰζάνοντος αἰετὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον. De *Atlante* II. 20. p. 78. οὕτως συνιζήκτος. I. 21. p. 35, ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν τὰ μήκη.

P. 97, 21. οἰκητὸς. οἰκῖτος, C.

P. 97, 22. τὰ μυχύματα. μυρήματα. Flor. Paris.

P. 97, 24. καθέτεσαν ἐς τοῦδαφος. εἰς. Flor. C. D. καθιᾶ-
σιν εἰς. Paris.

P. 97, 25. ἀναρδισχόμενας. simplici. q̄ hoc verbum scribi vult *Thom. Mag.* p. 61. sibi non liquere fatetur. *Pierson.* ad *Mer.* p. 64. nec a vulgari scriptura, quam *Codd.* tinentur, recessit *Boissonad.* ad *Aristaen.* p. 274. et 515. De araceis proprium esse ver-

aliquando visa a te, praeclate picta, in qua Penelope bene expressa est in tela texenda occupata; contemplatione tamen censo non minus dignam esse tabulam hanc, qua aranei texunt.“ HEYNIUS. Parum quidem est probabile, in hac tabula, cuius maiorem partem tela araneae occupabat, Penelopen texentem fuisse repraesentatam, aut si ibi fuerit, eam a sophista obliter. tantum commemoratam fuisse; neque tamen haec omnia ad merum ornatum retulerim. Revera rhetor tabulam vidisse videtur, fortasse in hac ipsa pinacotheca, argumentum quoddam ex Odyssea exhibentem, Penelopen scilicet telam texentem; sed huius tabulae descriptionem aut non dedit, aut, si dedit, perit illa. Iuxta illam tabulam, ἐκ γειτόνων, erat ea, in quam nunc pueri oculos convertit, nihil illa habens praeter domum desertam et ob vetustatem ruinosa, in qua ea tela araneae pulchre repraesentata. Nisi ita rem acceperis, non videq, quem sensum habere possint verba ἐκ γειτόνων, quae certe non id significant, quod Heynius volebat, „proxime accedens, tantum non aequans pari modo.“ Vid. Bergler. ad *Alciph.* II. 2. p. 216. et Schaefer. ad *L. Bos* p. 296. s. — τὸν τῆς Πηνελόπης. priorem articulum om. C.

P. 97, 7. ἄδεις. ἄδης. C.

P. 97, 8. πάντα ἱστοῦ ἔχειν. II. 1. p. 54, 12. τόξον — φησὶ πάντα ἔχειν, ὅσα ἡ λύρα. omnia in picta illa tela tam accurate sunt expressa, ut in vera. — καὶ ἄνθρα κεῖται ὑπὸ τῶν μύτων. ducta haec videntur ex *Il.* XXII. 440. de Andromache: ἄλλ' ἤγ' ἱστὸν ὑφαίνε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῦ, Ἀτλακα πομφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπασσεν. ubi θρόνα sunt ἄνθρα, καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα. Vid. Heyn. T. VIII. p. 358. s.

P. 97, 11. ὑποφθέγγεται ἡ κερχίς. ἡ τῆς κερχίδος φωνὴ ex *Sophoclis* Tereo commemoratur ap. *Aristotel.* Poet. IX. 7. *Antipater* in *Anth. Pal.* VI. 174. κερχίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις. Vid. *Anim.* in *Anth. Gr.* II. 1. p. 30. s.

Ib. αὐτὴ δὲ ἡ Πηνελόπη κλαίει δακρύοις, οἷς τὴν χιόνα τήκει Ὀμηρος. Mallem οἷοις. Respicitur *Od.* XIX. 204. τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς. Ὡς δὲ χιών κατακρήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν — ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχευσεως. Heynius existimat Nostrium voluisse dicere, οἷς τὸν χροῦτα (τὴν χροῖαν) τήκει, ὡς εὖρω τὴν χιόνα Ὀμηρος.

P. 97, 13. καὶ ἀναλύει, ἃ διῶγηνεν. Hoc compositum *Schneiderus* in *Lex. gr.* V. ex hoc solo loco cognitum habebat, in quo probat correctionem *Hemsterhusii* ad *Lucian.* T. II. p. 476. ἃ δὴ, aut ἃ ἦδη ὑφήγεν. At nihil est de illa voce quod dubites, quippe quae habetur etiam infra p. 98, 4. ὁ δὲ ἡμῖν καὶ τὰ λεπτὰ διῶ-

φθηνεν. et ap. *Aelian.* H. A. IX. 17. p. 285. καλῶς τε καὶ εὖ διΰφρασμένα.

P. 97, 13. Post διΰφηνεν non maiori ponenda erat interpunctio; hic enim totius loci sensus esse videtur: Si quando forte admiratus es in tabula Penelopen texentem, intuiere nunc araucam texentem et ipsam ex γειτόνων, haud minus scienter, quae haud multum ab illius arte abest, nisi adeo eam superat. Ex γειτόνων habet, quo differat ab ex προσήκοντων, ex τῶν δικαίων (*Matthiae Griech. Gr.* p. 839), et locutio est minus bona. F. G. WELCKER. Vide, an veram scriptoris manum teneamus. Quid? si *Philostratus* scripserit: ὄρα καὶ τὴν ἀράχην ὑφαίνουσαν ΕΚΕΙ ΤΟΙΩΝ. *Sophocli*, *Philoct.* 204. ἢ παυτῆδ' ἢ τῆδε τόπων; *Plato* de Legg. XII. p. 958. D. θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων ὁπόσα μὲν ἐργάσιμα μὴ δ' αμοῦ.

P. 97, 14. εἰ μὴ παρυφαίνει καὶ τὴν Πηνελόπην. notanda significatio: *texendo superare*. De aranea *Aelian.* H. A. I. 21. p. 16. πάνν φιλεργούσα, ὡς καὶ τῶν γυναικῶν τὰς μάλα εὐχείρας — μὴ ἀντιπαρβαλλέσθαι.

P. 97, 15. ὧν τὰ ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὁρατά, fere ut de vinculis Vulcani *Od.* VIII. 280. δέσματα — ἧν' ἀράχνια λεπτά, τάγ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. *Seneca* de Benefic. VII. 9. *video Serricas vestes, si vestes vocandae sunt, in quibus nihil est quo defendi aut corpus, aut denique pudor possit; quibus sumtis mulier parum liquido, nudam se non esse, iurabit.* Vid. *Interpr. Horatii* I. Serm. II. 101. s. ad *Petron.* c. 55. ubi eiusmodi vestes *ventus textilis* appellantur, et *nebula lineae*.

P. 97, 16. οἰκίας μὲν. μὲν om. D.

P. 97, 20. ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν καὶ καταρδέειν. καὶ ταρραίνει. C. *Heliodor.* IX. 4. p. 353. τὸ ὕδωρ — τὴν κρηπίδα τοῦ τεύχους ὑπέτρεχε — καὶ καθ' ὃ μέρος χαυνούμενον ἰζήσκει, ἐνταῦθα τὸ τεῖχος ὠκλαζε. quod fortasse ductum ex *Thucyd.* II. 76. τοῦ χώματος ἰζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον. De *Atlante* II. 20. p. 78. οὕτως συνιζηκότος. I. 21. p. 35, ὑπὸ τοῦ συνιζάνειν τὰ μήκη.

P. 97, 21. οἰκητὸς. οἰκίτος, C.

P. 97, 22. τὰ μυχρήματα. μυρήματα. Flor. Paris.

P. 97, 24. καθέσαν ἐς τοῦδαφος. εἰς. Flor. C. D. καθίσαν εἰς. Paris.

P. 97, 25. ἀναρδισωμένας. simplici q̄ hoc verbum scribi vult *Thom. Mag.* p. 61. sibi non liquere fatetur. *Pierson.* ad *Mer.* p. 64. nec a vulgari scriptura, quam Codd. tinentur, recessit *Boissonad.* ad *Aristaen.* p. 274. et 515. De araceis proprium esse ver-

Bum censet *Schol.* ad *Aristoph.* Pac. 69. De cancriis eo utitur *Aelian.* H. A. VII. 24. et de felibus X. 29.

P. 97, 26. ἀρσιποτήτους, *Hesiodus E.* καὶ *H.* 777. τῇ γὰρ τοι νεῖ νῆματ' ἀρσιπότῃτος ἀράχνης. De puero *Κισσῶ* in plantam sui nominis mutato *Nonn.* Dion. XII. 188. *Κισσὸς ἀρσιπότῃτος.* Ib. XXXIII. 86. ἀρσιπότῃτος ἔρση. Vid. *Anim.* ad *Anth.* Gr. I. 1. p. 331.

P. 97, 28. κοῖλαι οἰκλῖαι aranearum domus esse videntur depressiores et angustiores, obque id ipsam calidae magis, quam εὐρεῖαι illae, quae magis sunt in superficie.

P. 97, 32. οὕτω γλίσχρως. διαπονεῖν γλίσχρως videtur esse aut ισχνῶς, tenuiter, aut ἐπιτόνως, serumpnose, morose. Πικ-
νις. Supra II. 12. p. 71, 27. τὰς μελίττας οὕτω γλίσχρως γε-
γραμμένας. in utroque loco rara pictoris in minimis quoque ex-
primendis diligentia significatur. In malam partem, pro σμιχρο-
λόγως usurpavit *Plato.* Vid. *Heindorf.* T. III. p. 104. ad nostrum locum facit *Plutarch.* T. II. p. 381. D. οὐ δὲ δὲ θανμάζειν, εἰ γλίσχρως ὁμοιότητος οὕτως ἠγάπησαν *Αἰγύπτιοι.* Vid. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* T. XI. p. 269. s.

P. 98, 1. καὶ στίξαι κατὰ τὴν φύσιν. revocavi exquisionem lectionem, oblatam a *Laud.* et *Barocc.* quibus accessit *Flor.* στίξιν usurpatur pro ποικίλλειν, respectu fortasse habito ad stilii usum in picturae quibusdam generibus. *Phanocles* ap. *Stob.* *Flor.* LXII. p. 399. de Thracibus: ἄς ἀλόχους ἔστιζον, ἔν' ἐν χρῶτ' σήματ' ἔχουσαι *Κυάνεια*, στυγεροῦ μὴ λελάθοιντο φόνου. Cf. *Valcken.* ad *Herodot.* V. p. 374. 65. Hinc maculae varii coloris in cute draconum στίγματα vocantur in *Hesiodi* *Scut.* 166. et rex Persarum ap. *Nostrum.* c. XXXI. p. 101, 1. στικτὸς οἶον ταῶς. et κατὰσικτοι δοραὶ νεβρίδων ap. *Euripid.* *Bacch.* 696.

P. 98, 2. καὶ τὸ ἔριον αὐτῆς ὑπομόχθηρον γράψαι. *ἔριου.* C. τὸ ὑπομόχθηρον *Schol.* in *Guelph.* illustrat τὸ πολλοῦ μόχθου δεόμενον. mallet scripsisset, μόχθου τινὸς δεόμενον. *Heynio* in mentem venit, *tela* intelligi, ad aspectu sordidam et squalidam. At *ἔριον* non est *tela*, sed tenue illud vellus, quod est in araneae thorace. — Tum ἄγριον referendum ad ipsam bestiolam, cuius ad aspectu revera ἄγριος. Scribendum autem: καὶ τὸ ἄγριον (γράψαι scil.) ἀγαθοῦ δημιουργοῦ.

P. 98, 4. ὁ δ' ἡμῖν. ὑμῖν. *Flor.* *Paris.*

P. 98, 5. αὐτῇ μήρινθος. sic scripsi cum *Land.* pro αὐτῇ, quod quo referatur, non habet. Praeferebat illud etiam *Heynius.*

P. 98, 7. τῇ μηρίνθῳ. τῷ. *Flor.* — ἀποτετορνευμένος. ἀποτετορνευμένος. *Paris.* in quo ὦ erasum. Vid. ad L. 28. p. 44, 33.

P. 98, 10. διαλείποντες ἀλλήλων. ἀπ' ἀλλήλων. Laud. ἀλλήλους. C. D. Praepositio inserta non male habet. *Thucyd.* VII. 58. διαλείπουσας τὰς ὀλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων. Eadem est ratio verbi ἀπέχειν, quod modo genitivo nudo iungitur, modo praepositionem habet additam.

P. 98, 12. τείνουσαι. τηροῦσαι. C. D.

P. 98, 14. ἐπειδὴν τοῖς ἰστοῖς ἐμπλακῶσιν. ἐπειδὴ *Olear.* solito errore.

P. 98, 15. ὅθεν οὐδὲ τὴν θήραν αὐτῶν παρήλθεν ὁ ζωγράφος. προδιήλθεν. Ald. 1. 2. Iunt. D. προῆλθεν. C. ^{αῖ}προῆλθεν. Flor. ex corr. παρήλθεν. Paris. et sic *Olearius* dedit ex Laud.

P. 98, 18. ἡ δὲ ἐσθίεται τῆς κεφαλῆς. ἐληπτai aut ἐλκύνεται scribendum censebat *Wyttenbach.* Ep. cr. p. 279. comparans *Alciph.* III. 30. de avibus visco captis: θέαμα ἡδύ, πτερῶν ἐχόμεναι καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν ἐλλημμένοι. Sed nostri loci diversa est ratio. Vbi si legeris, ἡ δὲ ἐσθίεται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, nihil erit, quod ad orationis integritatem desideres.

P. 98, 18. ἀσπαύρουσι δὲ. δὲ om. C. ubi ἀσπέρουσι.

P. 98, 19. ὅμως οὐ ταραττουσιν, οὐδὲ διαλύουσι τὸν ἰστόν. ὁμῶς. Paris. οὐ post ὅμως, quod est in vet. editt. et libris omnibus, omisit *Morell.* nihil tamen nec in Latina interpretatione mutans, nec in marg. monens. Quod ibi casu factum, consulto commisit *Olearius*, qui, quum in Codd. Baroco, et Laud. οὐ invenisset, perverso iudicio negationem rectius omitti in notis scripsit. Describitur tela bene compacta, quam muscae incidentes turbare et solvere nequeant. De eadem re *Asiatic.* V. H. III. 1. 3. τοσοῦτον δὲ ἐμπλέπει, ὅσον καὶ τὸ ὕφασμα κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ ἐκείνη δειπνεῖν ἀπόχρη.

P. 98, 20. διαλύουσι. διαλύττουσι. C.

XXIX.

ANTIGONE.

Nobilis historia de Antigone, quae Creonte vetante Polynicem fratrem sepulturae tradit, illustratione non indiget. In tabula nostra conspiciebatur regio circa Thebas, ibique corpora stratorum hostium, interque ea Antigone luna lucente in fratre occupata. Legitur hoc caput post XXXV. in C. D.

P. 98, 21. ἀμφὶ Τυδέα. Τυδήα. Iunt. 1. 2.

P. 98, 22. εἰ δὴ τις Ἴππομέδων. minus illustrat Hippomedon et Parthenopaens, quam Tydeus et Capaneus. Habent enim haec

particulae ei δὴ τις urbanam quandam modestiae speciem. *Platon.* *Apol. Socr.* p. 20. E. τῆς γὰρ ἐμῆς εἰ δὴ τις ἐστι σοφία, καὶ οἷα μάρτυρα ἐμῶν παρέξομαι. *Aristid. Or. Sacr.* IV. T. I. p. 336. (597.) καὶ ὑπῆλθέ με θαυμαστὸν ἕτερον χάριτος, εἰ δὴ τι καὶ ἄλλο, οὐκ ὀλίγη, ἄξιον τῷ θεῷ.

P. 98, 23. ἀγῶνα ἀράμενοι τὸν ἐπὶ τῶν σωμάτων. quod argumentum Supplicium *Euripidis.* *Heroic.* p. 699. κειμένων δὲ ἀτάφων τῶν νεκρῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωμάτων ἀγῶνα Ἀθηναῖοι ἤρατο, καὶ ξανθὰ αὐτοὺς νικῶντες.

P. 98, 26. καίτοι κεκηρυγμένον. κεκηρυγμένου. *Paris.* De nominativo absoluto vid. ad XXVII. p. 96, 7. Sic in eadem re *Sophocl. Antig.* 44. ἡ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἐπόρρητον πόλει. Vid. *Matth.* ad *Eurip. Or.* 30.

P. 98, 27. μὴ θάπτειν αὐτόν, μηδὲ ἐνοῦν τῇ γῇ. Sic plane in *Heroic.* p. 714. ὦμόν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα· μὴ θάπτειν τὸν Παλαμήδην, μηδὲ ὅσιον τῇ γῇ, ἀποθνήσκειν δὲ ὁ ἀνελόμενός τε καὶ θάψας. Cf. *Eurip. Phoen.* 1631. ss. et *Sophocl. Antig.* 26. ss.

P. 98, 30. λύθρου τε οὐτοσὶ πηλός, ᾧ φασὶ τὴν ἐνωὺ χαθρεῖν. *Philostratum* ante oculos habuisse *Sophoclem* in *Antigone*, dubitare vix licet. Debuit tamen et alios poetas sequi, ut in illo: λύθρου πηλός κ. τ. λ. Comparare licet dictum a *Theodoro Gadareno* rhetore, *Tiberium* πηλὸν αἵματι πεφυρμένον appellante ap. *Sueton.* *Tib.* 67. et *Suidam.* Apud *Aeschylum* est ὀλέθριος πηλός in *Supplicibus.* *Ηεγκίτις.* Apud *Lucian.* *Dial. Meretr.* XIII. *Hymnis* *Thrasonis* cuiusdam narrationibus de pugnis et duellis auditis, ἄπαγε, αἰε, οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψει τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ. Faciunt huc verba *Eurycleae* ad *Penelopen* *Od.* XXIII. 47. ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥστε λέοντα.

P. 99, 1. ὑπερβεβηκότες ἀνθρώπων, ὑπερβεβληκότες. *Paris.* De permutatione horum verborum vid. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* T. II. p. 561. 44.

P. 99, 3. βέβληται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἐπιτύφεται. *Capaneus* *Giganti* similis et ob corporis amplitudinem et mortis genus. De campis *Phlegraeis* *Noster* *Heroic.* p. 671. λέγουσι γὰρ δὴ πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἐκεῖ βεβλησθαι, καὶ τὸ Βέσβιον ὄρος ἐπ' αὐτοὺς τυφασθαι. *Nostro* loco ἔτι τύφεται emendavi in *Exercitatt. cr.* T. II. p. 110. s. nescius tum, idem voluisse *Wesselingium* *Probabil.* p. 88. probante *Boissonadio* ad *Aristaen.* p. 627. s. Frequens permutatio. In *Vit. Apollon.* IV. 21. p. 159. ὑμεῖς δὲ ἀβρότεροι τῶν ἑξέρου γυναικῶν ἐπ' αὐτοὺς στέλλεσθε. quid sensus requireret, non fugit *Hamackerum* in *Lectt.* p. 78. ss. Sed scribendum, ni fallor: ἀβρότερον τῶν ἑ. γυναικῶν ἐπ' αὐτοὺς στέλλεσθε. *Ibid.* III. 20.

p. 111. οὕτε τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς καθαροὶ ἔδοξαν, ante novissimam vocem *ἔτι* inserendum cum Cod. Vratisl. Ap. *Eustath.* Am. Hysm. V. p. 184. *ἐγὼ δ' ἔδοκουν ἐπὶ τὰς γυναῖκας ὀρᾶν* lege cum tribus Monacc. *ἔτι τὰς γυναῖκας*. ut post pauca, *ἔτι δοκεῖς ὀνειρώττειν μοι*. In *Charit.* V. p. 79, 22. *ποῖαν εὐελπίσω ναῦν*. pro verbo merito damnato (vid. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 569.) *Reiskius* inter alia minus bona emendavit verissime, *ποῖαν ἔτ' ἐλπίσω ναῦν*;

P. 99, 6. *καὶ θάψει πρὸς τῷ τοῦ Ἑτεοκλέους σήματι*. receptū oblatum a Flor. et Paris. pro *θάπτει*. in tabula enim nondum sepelit fratrem, sed corpus eius complexa intererunt deflet. — *πρὸς τῷ, τὸ. C.*

P. 99, 8. *ὡς λοιπὸν ἔστι. λοιπὸν ἔτι* corrigunt *Gryter.* et *Salm.* Fortasse recte. In ed. Morell. post *λοιπὸν* asteriscus.

P. 99, 9. *Σελήνη μὲν γὰρ προσβάλλει φῶς. προσβάλλει*. Morell. Olear. quod pro typographi errore habendum, Vett. enim editt. et libri Mas. consentiunt in *προσβάλλει*.

P. 99, 15. *ἐς τὸν ἀδελφόν. εἰς. C. D.* — *τὰ γόνυ ἐς τὴν γῆν, τὴν om.* Flor.

P. 99, 17. *τὸ δὲ τῆς χοιᾶς ἔργος αὐτοφυές, ὃ παῖ, Tabula complexa erat simul ea, quae insequuta sunt, parvo abhinc intervallo apposita. In conspectu erat tumulus cum malo punica, quae in eo excrevisse dicitur, sanguinem emittens, si malum decerpssisses; tum rogos, cui impositis fratrum corporibus flamma dissiluit.* *Ἡγχις.* Leviculi *Heynii* errores corrigendi sunt. Nihil in hac tabula, quod insequentum sit, additum. Malus Punica in Eteoclis tumulo, ad quem Polynices sepelietur (l. 7.) excrevit; nec rogos conspicitur, sed *ἐναγίσματα*, quae, quia Antigone fratres reconciliatura est, quantum eius iam fieri potest (*ὡς λοιπὸν ἔστι*) in eodem foculo incensa fuisse credo. Eo magis animus, flammis in contrarias partes discedentibus, dolore afficitur. F. G. WELCKER.

P. 99, 17. *ἔργος αὐτοφυές*. germen cogita, nec ex semine granove prognatum, sed sponte, diis ita volentibus, e terra editum. *αὐτοφυῆ* dicuntur plerumque, quae sine hominum cura sponte nascuntur, ut in Vit. Apoll. III. 15. p. 106. *ἔριον αὐτοφυές ἡ γῆ φύει*. Ap. *Diod. Sic.* I. 10. ὁ *Νεῖλος* dicitur τὰς τροφὰς αὐτοφυεῖς παρέχεσθαι. *στεφάνους αὐτοφυῶν ἀνθέων* habet. *Liban.* T. IV. p. 205. 20. *Punici mali* significationem mysticam esse suspicari licet ex *Pausan.* II. 17. p. 148. ubi Iuno describitur *καρπὸν χοιᾶς φέρουσα*. τὰ μὲν οὖν ἐς τὴν χοιᾶν — ἀπορρήτοτερος γὰρ ἔστιν ὁ λόγος — ἀφείσθω μοι. Noster Vit. Apoll. IV. 28. p. 168. ubi distinguendum: *τὴν μὲν δὴ μέτραν ὃ τι χρὴ νοεῖν, τί ἂν ἐξηγοίμην ἔτι, μνημονεύσας ἱερῶς ἀνδρός; ἢ ῥόα δὲ μόνῃ*

φρυῶν (sic Vratil.) τῇ Ἡρᾷ φέεται. Vid. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pall. 28. p. 638. et *Welcker.* *Zeitschrift* 1. 1. p. 10.

P. 99, 17. λέγεται γὰρ δὴ κηπεύσαι ἀπὸ Ἑριννύας. δὴ om. C. D. Vt h. l. Furiae, quibus commissum Oedipodis genus persequi et extinguere, malum punicam dicuntur κηπεύσαι, sic myrta, Veneri sacra, Χαρίτων vocantur κηπεύματα. et λειμῶνα Dianae sacrum Αἰδώς (religio cum virginali pudore coniuncta) ποταμίαισε κηπεύει δρόσοις. ap. *Euripid.* *Hippol.* 77. ubi vid. *Falcken.* p. 173. et *I. H. Monk* p. 11. κηπεύματα illustravit etiam *Hermann.* in *Comment. Soc. Phil.* 1. 2. p. 260.

P. 99, 19. κἄν τοῦ καρποῦ σπέρσης, αἷμα ἐκδίδεται νῦν ἔτι. simile monstrum habes ap. *Virgil.* *Aen.* III. 27. quae prima solo ruptis radicibus arbor Vellitur, huic atro liquuntur sanguine guttae, Et terram tabo maculant. Quo prodigio etiam recentiores poetae, *Ariostus* inprimis et *Tassus* feliciter usi sunt.

P. 99, 21. ἐναγίσμασιν, ἀναγίσμασιν. C. — οὐδὲ ξυγκεραννύει. *Ξυγκεράννουσι.* Paris. *Ξυγκεράννουσι.* Flor.

P. 99, 23. καὶ τὸ ἄμικτον δηλοῖ τοῦ τάφου. In *Ep. Bionis Anth.* Pal. VII. 396. ὁ πανώλης τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται πολέμων. — κείνων χῶ τάφος ἀντίπαλος, Καὶ πύρ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. et *Antiphil.* *Ibid.* 339. χῶ στυγερός ζωὴ κῆρ φθιμένοισιν Ἄρης. Ἦνιδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιόμενα γὰρ Ἐξ ἐνὸς εἰς δισσὰν δῆριν ἀποστρέφεται. Vid. *Anim.* ad *Anth. Gr.* II. 2. p. 17.

XXX.

E V A D N E.

Accommodatum arti etiam hoc est argumentum; Capaneo in rogum imposito, coniux mariti desiderio in flammam se immittens. Vt solent ii, qui sacra faciunt, illa coronis et auro erat exornata; et erant quoque victimae circa rogum caesae. Vnum est artificis commentum, quod accedit: Amores facibus pyram accendentes. HENRIVS. Fabula est in *Euripidis* *Supplicibus*. Caeterum hoc caput sequitur post XXIX. C. D.

P. 99, 27. δόξαι νεκρός, δεῖξαι. C. D. — ἡ σφοδρὸν οὔτως πῆδημα ἐς τὸ πῦρ αἶρουσα. ἡ om. C. D. *Supra* II. 9. p. 68, 21. οὐδ' ὥσπερ ἡ τοῦ Καπανέως, οἷον θυνᾶς ἀρθείσα. ubi vid. not.

P. 99, 28. ἐπὶ τοιοῖσδε. τοιοῖς δὲ. *Olear.*

P. 99, 30. ἀπέθανε δὲ ἄρα ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν Θήβαις. ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ Διὸς. Flor. Paris. C. D.

P. 99, 32. ὡς κομπάσας τι ἐς τὸν Δία. *Supra* I. 27. p. 42.
24. Καπανεύς δὲ λέγεται κεραυνῷ βεβλήσθαι, πρότερος, οἶμαι, κόμπῳ βαλὼν τὸν Δία.

P. 100, 1. καὶ πρὶν ἐς τὴν γῆν πεσεῖν ἀπέθανεν, ex *Euripid.* *Phoen.* 1182, ἐκ δὲ κλιμάκων Ἑσπεριδνᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη — ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.

P. 100, 2. ὅτε δῆ. δέ. C. *Vid.* ad II. 5. p. 59, 17.

P. 100, 3. καὶ οἱ λοιποὶ, καὶ *erasum* in *Paris.* In *marg.* γρ. οἱ ἄλλοι. οἱ ἄλλοι *est* in *Barocc.* *Vit. Apoll.* III. 17. p. 109. *Θεραπεύσαντες οὖν τὰ πολλὰ τῶν ἱερῶν.* *rectius* *Vratisl.* τὰ λοιπά.

P. 100, 3. ἐπὶ τῇ καδμείᾳ, κηδεῖα. C. D.

P. 100, 4. νικησάντων Ἀθηναίων ταρῆναι σφᾶς. *quum* *Athenienses armis obtinuissent, ut caesi sepelirentur.* — πρόκειται ὁ Καπανεύς. *om.* haec verba C. D.

P. 100, 6. τοῦτ' δέ. hoc quod vides, *Evadnes* in rogo *matrii* caedem.

P. 100, 8. Εὐάδνη γὰρ δῆ. δῆ *om.* *Flor. Paris.* C. D. *Vid.* *supra* XXV. p. 94, 14.

P. 100, 9. οὔτε ξίφος τι. τι *erasum* in *Paris.* — ἐπὶ τὴν δέσρην ἔλκουσα. *Venus ap. Coluthum* 91. οὐδ' ἔγχος ἀρήϊον, οὐ βέλος ἔλκω. *quae frustra tentavit Lennepius.* Cf. *Stanislaum Iulien* ad *Coluth.* p. 83. s.

P. 100, 10. οὔτε βρόχου τινὸς ἑαυτὴν ἀπαρτῶσα. *Euripid.* *Androm.* 413. σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέσρην. *Ib.* 795. *Θέλουσαν ἀρτῆσαι δέσρην.* *Hippol.* 773. βασιλὲς κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένη. — βρόχου τινός. *Vid.* ad c. X. p. 70, 2.

P. 100, 11. ὅλλ' ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἵεται. ἵεται. *vulgo.* — οὐπω τὸν ἄνδρα ἔχειν ἡγούμενη. ἡγούμενον, *Flor.* Verba sic scripta nihil aliud significant, quam, *Evadnen* existimasse se minime virum habere, nisi hic et ipsam habeat *). At *Philostratum* dubitare noli id voluisse, quod *Latinus* dicit: *nondum virum habere iusta arbitratum, nisi et ipsam habeat.* Sic plane de *Panthea* *supra* II. 9. p. 68, 5. *Πανθία δὲ οὐπω τὰ πρόσφορα ἔχειν ἡγεῖται τὸν τάφον, εἰ μὴ ἐντάφιον τῷ Ἀβραδάμῃ αὐτὴ γένοιτο.* *Recte* itaque *Heynius* videtur correxisse: οὐπω τὸν ἄνδρα πάντ' ἔχειν ἡγούμενη. In *Parisiis* nonnullis haec verba omittuntur.

P. 100, 15. καθάπερ οἱ ἐς τὰ ἱερὰ στεφάνους τε καὶ χρυσὸν ἔξασχούντες. ut qui ad sacrificia, quae factura sunt, corollas

*) Sic fere accepit *Vigenerius*: elle s'en va droit au feu, ne pensant point jusques icy avoir eu d'espoux, si luy ne l' a aussi présentement.

atque ornatum studioso elaboratum praeparant, sic et Evadne se ornavit. στεφάνοις τε καὶ χρυσῷ ἑαυτῶν ἐξ. Barocc. apud quem ἑαυτοὺς extare suspicor. Praeferenda vulgata; non enim agitur de ornatu, quem sacra facturi sumunt; sed de eo, quem victimis adhibent. Ceterum Noster respexit *Euripid. Suppl.* 1058. σκευὴ δὲ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας;

P. 100, 19. δοκεῖ δ' ἄν μοι. si sic servare potuisset maritum, non dubito, quin ipsa se Iovis fulmini obieciasset, a marito illud in se convertens.

P. 100, 21. οἱ δὲ ἔρωτες, ἑαυτῶν ποιοῦμενοι τὸ ἔργον, τὴν πυράν — ἀπτοῦσι *). In edit. vet. οἱ ποιοῦμενοι, molestum articulum delevit *Olearius*, nec est in libris nostris. Sed insignis varietas in Paris. ἑαυτῶν ποιοῦμενοι ταῦτα. et in Flor. ἑαυτῶν ποιοῦμενοι τὸ πῦρ, τὴν πυράν. Locutio derivata ex *Herodoto* I. 129, ὃ δὲ μιν προσιδὼν ἀντίερχετο, εἰ ἐωῦτοῦ ποιεῖται τὸ Κύρου ἔργον, an se facinoris auctorem esse diceret. *Sophocl. Antig.* 542. μὴ μοι θάνης σὺ κοινά, μὴθ' ἂ μὴ θύγεις ποιοῦ σεαυτῆς. *Philostr. Iun.* VII. p. 121, 3. Ἔρως δὲ ταῦτα ποιεῖται ἑαυτοῦ. *Vit. Apoll.* II. 18. p. 69. τὸν Ἰνδὸν ἄρχεσθαι μὲν ἐκ τοῦ Καυκάσου — προχωρεῖν δὲ πολλοὺς τῶν ναυσιπόρων ἑαυτοῦ ποιοῦμενον.

P. 100, 23. καὶ τὸ πῦρ οὐ φασὶ χράνειν. neque se ignes suos inquinare existimant, rogo et inferorum ministerio eos adhibentes. Vulgaris enim opinio ferebat, παρεῖναι νεκροῖς τὸ θεῖον οὐ θεμιτόν. secundum *Eustathium* ad *Od.* χ. p. 792, 43. Cf. *Valckenar.* ad *Euripid. Hippol.* 1437. p. 319. s.

P. 100, 24. ἀλλ' ἡδίον. ἀλλὰ. C, D. — χρήσεσθαι. recepi ex Flor. et Paris. pro χρήσασθαι. *Vid. Boissonad.* ad *Heroic.* p. 570.

P. 100, 25. θάψαντες αὐτῷ. τῷ πυρὶ sc. θάψαντας. Paris. De hoc usu verbi θάπτειν dixi in *Not. ad Anth. Pal.* p. 445.

*) *Philo de Abrahamo* T. V. p. 310. ἐπειδὴν ἀρχεται καταλαμβάνειν καὶ μακρὰ καὶ ἀνίατος νόσος, τὸ γῆρας, πρὶν βεβαίως κρατηθῆναι, πῦρ ἄψαντας, αὐτοὺς ἐπιμπράναι. *Cod. Pfeiferi*, πῦρ ἀνήσαντες. unde scribendum; πυρὰν νήσαντες. *Vid. Bast Ep.* α. p. 222, et 228.

XXXI.

THEMISTOCLES.

Argumentum tabulae est Themistocles in aulam regis Persarum delatus et coram eo verbo faciens; cuius rei fons est ap. *Thucyd.* I. 137. et 138. / Disertius eam enarrat *Plutarch.* Themist. c. 28. s. T. I. p. 230. s. Commemoratur ap. *Nostrum* Vit. Apollon. l. 29. p. 37.

P. 100, 27. ἀνὴρ οὐκ ἐν ἀνδράσιν. parum commoda sedes particulae negantis, pro ἐν οὐκ ἀνδράσι. ut ap. *Liban.* T. IV. p. 583. 8. τὰ πατέρων ἐν οὐ πατέραςιν διαβάλλειν ἐπιχειρῶν. *Pallad.* Vit. Ior. Chrysost. p. 17. D. ἐντεῦθεν συντρέχουσι τινες — ἀνδρες τινες οὐκ ἄνδρες. Scabra praeterea oratio ob paralyticum additamentum, ἀπολωλόσι καὶ τρυγῶσιν, quae prorsus abundant post verba ἐν οὐκ ἀνδράσιν. Recte itaque Barocc. negationem omittit; quo facto optime procedit oratio: ἀνὴρ ἐν ἀνδράσιν ἀπολωλόσι καὶ τρυγῶσιν. Editt. tamen et Codd. nostri, una cum quatuor Parisinis 1760. 1761. 3019. 2075. οὐκ tuentur. Sensu eminenti ἀνὴρ frequens ap. *Nostrum*. Vid. *Becker.* Spec. p. 68. s. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. 210. p. 660.

P. 100, 28. ἀττικῶς μάλα ἔχων τοῦ τριβωνος. Sic I. 16. p. 27, 22. αὐτὸς δὲ ὁ Λαίδαλος — ἀττικίῃ τὸ σχῆμα. ubi vid. not. — ἀττικῶς ἔχων μάλα. Flor.

P. 100, 30. μεταποιῶν αὐτοὺς. αὐτὰ. Flor. Themistocles barbaros (αὐτοὺς) dicendo prorsus immutare et ab eorum ignavia et desidia revocare videtur. *Lucian.* Dial. Mar. IV. 2. T. II. p. 100. οὐκ εἶδες — ἐς ὅσα μετεποίησα ξμαντόν; *Themist.* Or. XV. p. 211. B. ὅτε μεταποιοῦσι τὸν σίδηρον ἐκ τῶν ξιφῶν εἰς δίκελλας. Eadem vi verbo μεταφύθμιζειν utitur Idem Or. XXIV. p. 303. D. καὶ θέα ψιλή τῆς θεοῦ ταύτης ἤρκεσεν εἰς κοσμιότητα τὸν βίον μεταφύθμιζειν.

Ib. μεδιστὰς. θεμιστὰς. C. — Μῆδοι. Μηδοί. vulgo.

P. 100, 32. τὸ σημεῖον τὸ βασιλειον. ductum hoc ex *Xenoph.* Anab. I. 10. 12. καὶ τὸ βασιλειον σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ πελτης ἀνατεταμένον. quod signum ad *Cyrum* auctorem refert Idem *K.* II. VII. 1. 4.

P. 100, 33. καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. αὐτὸς om. Flor. Paris. C. D.

P. 101, 1. σικτὸς οἷον ταῶς. Commode *Oleag.* comparat *Aelian.* H. A. V. 21. de pavone: δεικνὺς φιλοπόνως τὸ τῆς ἡτερώσεως πολυμορφον ὑπὲρ τὴν τῶν Μῆδων ἐσθῆτα, καὶ τὰ Περσῶν ποικίλματα τὴν ἑαυτοῦ στολὴν ἐπιδεικνύμενος.

P. 101, 2. καλῶς. καλλῶς. C.

P. 101, 3. κάνδυν. κάνδην. Iunt. 2. Etiam hic suspicor rhetori obversatum esse locum *Xenophontis* in *K. II. VIII. 3. 13.* ubi Cyrus describitur: ὁρθὴν ἔχων τὴν τιάραν, καὶ χιτῶνα πορφυροῦν μεσόλευκον (quod idem fortasse cum καλᾶσιρις) καὶ κάνδυν ὀλοπόρφυρον. Ap. *Lucian.* *Mort. Dial. XIV. 4.* Philippus filio exprobrat κάνδυν et τιάραν ὁρθὴν post Persas devictos assumptas. De Sapore *Euparius* *Vit. Phil. p. 51. (30.)* Eustathii philosophi sermonibus delinquit: μικροῦ τινος ἐδέχετο τὸν Περσῶν βασιλέα τὴν τε ὁρθὴν μεταβαλεῖν τιάραν, καὶ τοὺς περιπορφύρους καὶ λιθοκολλήτρους ἀπολῦσαι κόσμους. ubi vid. *Boisson. p. 232.*

Ib. θηρίων τερατώδεις μορφάς. Tales vestes describit *Pollux VII. c. 13.* ὁ δὲ κατάστιχος χιτῶν ἐστίν ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· καὶ ζωωτὲς δὲ χιτῶν ἐκαλεῖτο καὶ ζωδιωτὸς. Adde *Clem. Alex. Paed. II. 10. OLIVARIVS.* Vide supra II. 5. p. 60. 7. De ζώοις tapetibus persicis et babyloniciis intextis monuit *Boettiger. Vasengem. Fasc. III. p. 105. s.*

P. 101, 5. γράφων αὐτὸν εὐήτριον. recepi correctionem *Heynii* *) pro εὐητόριον, in qua lectione consentiunt edit. vett. et libri msti. nisi quod *Paris. 3019.* εὐητήριον habet. Inde relatum in *Lexica* vocabulum cum interpretatione, *animum oblectans*, quod nec per se probabile, nec huic loco conveniens. *Philostr. Iun. X. p. 129, 28.* τοῖς δ' εὐήτριοι καὶ λεπτοὶ περιέχονται χιτῶνες. *Helian. V. H. I. 16.* χιτῶνα αὐτῷ φέρων ἐρίων πολυτελὴ καὶ εὐήτριον. Ap. *Strabon. XV. p. 693. T. VI. p. 40.* habemus εὐητρίους σινδόνας. et ἱμάτια εὐήτρια ap. *Lucian. Lexic. c. 9. T. V. p. 188.* δίκτυον εὐήτρια ex *Aeschyli* *Λιτυνουλκοῖς* laudat *Pollux VII. 10.* ubi vid. *Schütz. p. 42. s.* Obiter corrige *Themistium* ex *Ambr. Cod. Or. XX. p. 237. B.* ὅτι αὐτὸς πρὸ τῶν φυτῶν ἐπεκαλλιοῦργητο καὶ εὐ ἥσκητο, οὐκ ἐπειδὴ χιτῶνα ἡμφιεστο λεπτὸν καὶ εὐήτριον. Nostro loco hoc vocabulum translatum ad aurea fila summa arte vestibus illis intexta, et cum bombycina textura eleganter commista.

P. 101, 6. καὶ σώζοντα ὃ ἡνάγκασται. in pictura aurum intextum ita est exhibitum, ut habitum videatur servare, quem artifex, qui illud in fila extenuari coegit, ei attribuit. h. e. aurum vestibus intextum ad naturae veritatem est repraesentatum.

*) In eandem correctionem incidit etiam *Osann.* in *Auct. Lex. Gr. p. 72.*

P. 101, 7. καὶ νῆ Δία ἐπὶ νῆ Δε' ἐπὶ. D. mirandum, rhetorem non immoratum esse in eunuchorum facie describenda, quam tamen peculiari cum arte exhibitam fuisse ait.

P. 101, 8. δοκεῖ γὰρ μὴδὲ γεγραφεῖται. sic vulgo, cum quatuor Parisinis 1760. 1761. 3019. 2075. Recepi autem lectionem a Flor. et Parisin. 1696. oblatam μὴ γεγραφεῖται. — οἷα φησὶ μῆσθαι. sic Iunt. Morell. Olear. C. Par. Flor.. οἷα. Ald. 1. 2. D. Sensus est: videtur non picta, sed revera aedificata esse. Hoc acumen quum non sufficeret argutiarum captatori, dicit: non picta videtur; ita enim picta est, quasi aedificata esset.

P. 101, 10. τὰς γὰρ τῶν ἀέρων ἐλευθερίας οὕτω παραφθερούσιν οἱ βάρβαροι. Similiter de floribus 1. 2. ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευθερία παραιτεῖται τὴν χεῖρα. Maxim. Tyr. XXVIII. 3. οἱ τῶν ἀνδραπόδων κάπηλοι, οἱ σώματα παραλαβόντες ἀπλᾶ, ὑφ' ἡλίου καθαροῦ καὶ ἀέρι ἐλευθεροῦ τεθραμμένα, σκιατροφούντες ταῦτα καὶ λεανόντες, λυμάνονται.

P. 101, 15. Θεμιστοκλέα γάρ, οἶμαι, ἀκούεις. novissimam vocem om. Flor. Par. C. D. De usu verbi ἀκούεις vide ad Anth. Pal. p. 311.

P. 101, 18. ἀποροῦντα ὅλη σωθήσεται ποτε. sic Olear. tacite scripsit, consentientibus libris nostris. ὅποι. Ald. 1. 2. Iunt. Mozell.

P. 101, 19. περὶ ὧν στρατηγούντος αὐτοῦ ὁ Ξέρξης ὤντος. ex Flor. et Par. recepi lectionem scriptore, atticismi studiosissimo, dignam, pro ὄντος, quod Atticistae improbant. Vid. Lobbeck. ad Phrynich. p. 13. s. Argumentum orationis a Themistocle h. 1. coram rege habitae ductum ex eiusdem epistola ad Artaxerxem scripta ap. Thucyd. I. 137. Corn. Nep. Vit. Them. c. 5. et 9. Plutarch. V. Them. c. 28.

P. 101, 20. ἐκπλήττει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τῶν Μηδικῶν. hoc imitatur Apollonius, de quo, quum ad regem Persarum venisset, Vit. I. 30. p. 37. δειδὼν δὲ ἐς τὰ βασίλεια, οὐδὲ διεβλήσεν ἐς οὐδὲν τῶν θαυμαζομένων. — ὅσον μὲν δὴ ἀπεῖχε τοῦ ἐκπληχθαι βασιλέα καὶ ὄγκον, ἐδήλου τῷ μὴδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ (hoc addit Vrat.) ἑτέρων πέρι διαλέγεσθαι.

P. 101, 21. οἷον καθεστὼς ἐπὶ τοῦ λίθου. nugatur ad h. 1. Olearius. Tribunal significatur, unde oratores Athenis verba solebant facere. Aristoph. Acharn. 683. τανθοροῦντες δὲ γῆρα, τῷ λίθῳ προσέσταμεν. Schol. λίθῳ. τῷ βήματι, τῷ ἐν τῇ πρυκὶ δικαστηρίῳ. Cf. Mausae. ad Hesych. T. II. p. 477, 8.

P. 101, 13. *μηδίζων ὁ Θέμιστοκλῆς, ἐστὶ sc. haec verba absolute posita, distinctione a reliquis seiunctim.* *μηδίζειν.* Medorum sermone uti, ut *περσίζειν.* Vid. Koen. et Bast ad Gregor. Cor. p. 90. s.

P. 101, 24. *ἐξεπόνησε γὰρ ἐκεῖ τοῦτο.* Persico sermoni operam dederat, multo studio et labore eius sibi usum parans. Eurydice. in Anal. V. P. T. III. p. 183. nr. 168. *γράμματα dicitur, μνημεῖα λόγων — ἐξεπόνησε μαθεῖν.* Anim. ad Anth. Gr. I. 1. p. 5. *Themist. Or. II. p. 30. D. καρτερίαν οὐ διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ἐκπονεῖ.*

P. 101, 25. *ὡς εὐξύνετον ἐπισημαίνουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς.* nutu et oculis auditores significant, eum facilem esse intellectu i. e. se eius sermonem bene intelligere.

P. 101, 27. *τὴν μὲν τοῦ προσώπου στάσιν παραπλήσιον τοῖς λέγουσι.* sic emendavit Morell. assentiente. D. λέουσι. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Flor. Paris.

P. 101, 28. *πεπλανημένον δὲ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοιαν.* Noster Heroic. p. 717. de Ulysse: *οὐ μέγαν καὶ πεπλανημένον τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὰς ἔννοιας τε καὶ ὑπονοίας.* ὀφθαλμῶν νοῦς est Ib. p. 715. Philostr. Iun. c. XIV. p. 135, 16. *πολλὴ δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια.*

P. 101, 29. *ὑπὸ τοῦ λέγειν ὡς μετέμαθεν.* Cod. Latind. *μετεβάλλετο τὴν διάλεκτον.* quod Scholion ibi irrepsit in textum. Sensus est: *ὑπὸ τοῦ λέγειν οὐχ ἃ παῖς ὦν ἔμαθεν, ἀλλ' ὡς ἄρτι μετέμαθε.* i. e. *διαλέκτῳ χρησάμενος, ἦν νῦν μεμάθηκε.* De brachylogia in *permutandi* verbis usitata, dixi in Not. ad Anth. Pal. p. 256. Similiter Eunap. Vit. Phil. p. 36. (21.) *οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ ἠθόνῳ πρὸς βασιλείαν ἄρτι φιλοσοφεῖν μεταμανθάνουσαν. quae iam ceteris omissis philosophari discobat.*

XXXII.

PALAESTRA.

Palaestra, sedens, oleae frondem habens in sinu, pueris certamina repraesentantibus circumdata. Palaestra; *überschwenglich grosses Bild: wer den Begriff desselben fassen kann, ist in der Kunst sein ganzes Leben geborgen.* Ita Vir cl. in *Kunst und Alterthum* T. II. p. 44. Quod iudicium magis in universum genus artis Graecae allegoricum valere dicam, quam in hanc picturam. Virago namque palaestram sive luctam significans, capillis accisis ac fortasse

spissis ad modum Herculis, femineum habens nihil (p. 102, 24), neque per se admodum grata esse; neque rem, ob quam fingitur, tam idonee quam figura virilis exprimere posse videtur. Sed in his fere pendebat ars a nominum genere, quod ipsum casu in plurimis regitur. In vasculo *Coghilliano* tab. 27. Cl. *Millingen* docte coniecit, coram duobus ephebis Palaestram exhiberi. At in hoc artifex non ipsam palaestrae artem sed palaestrae praesidem expressit; nam tunica illa et pallio ample involuta est, caput mitra habet tectum, et in lauri ramo nititur. Aliter formatam, corpore masculo brachioque toroso, papilla, ut in pictura, nuda, coma tamen atque vultu sui sexus, habes Palaestram luctatorum par nutibus suis dirigentem in anaglypho *Musei Piocl.* T. V, tab. 37, quam editor pro victoria, *Zoega* in *Obs.* ad hoc opus a me editis, *Zeitschrift* T. I. p. 442, pro luctae Genio (masculo) cepit. Luctae Genius, Ἀγών, habitu athletico, sinistra palmam tenens et coronam victori imponens, in numo Nicaeae Bithyniae ap. *Mionet.* T. II. p. 466, n. 246 effictus est. Quem qui protulit Cl. *Millingen*, neque nostrae tabulae oblitus, eundem certaminum Genium agnoscit l. l. tab. I, ubi quadrigis Pythicis iuvenis lauri ramusculum tenens adstat. Olympiae dedicatus erat Ἀγών halteres tenens, *Paus.* V, 26, 3, quinquertionis puta habitu, cf. V, 27, 8, non Genius igitur is, sed Certamen ipsum gymnicum; ibidemque bellicus Ἀγών iuxta Martem positus erat, *Paus.* V, 20, 1. Luctae genera varia, a puerulis exhibita, quos ipsos *Παλαίσματα* vocat Rhetor, quomodo a pictore tractata fuerint, disces ex eleganti sarcophago, *Galeria di Firenze, Statue* T. III, tab. 120, et ex massa vitrea in *L. Augustini Gemmis* T. II, tab. 21, qui huius quidem tabulae oblitus, aliam Nostri l. 6, ad partes vocat. F. G. WELCKER.

P. 101, 31. ὁ μὲν χῶρος Ἀρχαδία. locum rei in tabula expressae designare ait Arcadiam, et in ea quidem Olympiam; seniore itaque aetate Elis Arcadiae assignata esse videtur; referendum tamen argumentum ad antiquiora tempora, quibus Mercurii filia, Palaestra, adoleverat, et artes palaestricas invenerat. HERNIVS. Vid. ad l. 17. p. 28, 29. Olympiam ad Arcadiam retulit Noster etiam in Vit. Apollon. V. 8. p. 194. ὅτι ἐν Ἀρχαδίᾳ τις εἴη ἀγῶν εὐδόκιμος. Messenen quoque Arcadiae attributam fuisse, intelligitur ex VII. 42. p. 320.

Ib. καὶ τὸ κάλλιστον Ἀρχαδίας. καὶ om. Flor.

P. 102, 2. Παλαίστρα γὰρ ἡ Ἑρμοῦ. Supra II, 21. p. 89, 33. η πάλη referitur ad Mercurium ἀγώνιον et ἐναγώνιον. *Pindar.* Pyth. II. 18. qui dicitur ἀγῶνας ἔχειν Μοῖραν τ' ἀέθλων. Ibid. Ol. VI. 134. cf. *Nem.* X. 97. *Lucian.* c. 46. T. V. p. 308. πῶς οὐκ ἐν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαίστρῃς Ἑρμῆν.

P. 102, 3. ἡ γῆ χαίρει πῶς ἐπὶ τῷ εὐρήματι. ἐπὶ om. Flor. Paris. Barocc. C. D. nolui tamen a vulgari editi. lectione recedere. In fine capitis eadem est varietas. In Heroic. p. 697. χαίροντας ἐπὶ τῷ παιῖδα ὄψεσθαι Νέστορος.

P. 102, 4. ἐπειδὴ σιδηρός μὲν πολεμιστήριος ἐνσπονδός ἀποκείμεται τοῖς ἀνθρώποις. πολεμιστήριον. C. Referenda haec verba ad inducias tempore Olympicorum ludorum agi solitas; per quod tempus igitur ferrum et arma, quasi foe ere inito, a bellicis usibus quiescebant.

P. 102, 6. καὶ ἀγωνιοῦνται γυμνοὶ ita ut etiam hanc ob causam ferro carere possint. — τὰ μὲν δὴ παλαίσματα παιδεία varia certaminum genera in hac tabula per pueros significantur.

P. 102, 8. ταυτὶ γὰρ ἀγέρωχα σκιρᾷ. Heliodor. IX. 19. p. 312. πάντεσθιν ἕκαστος — ἀγέρωχόν τι καὶ σατυρικὸν σκιρτημὶ λιγυζόμενός τε καὶ καμπτόμενος ἐφίησιν. Vid. II. 11. p. 73, 3. — ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἐς αὐτὴν λυγίζοντα. λογίζοντα. Iunt. 1. 2. ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, modo hoc modo illud palaestricae artis genus exhibentes. Pro ἀσποῦντα autem dicit λυγίζοντα, quia λυγισμοὶ luctae proprii. Vid. II. 6. p. 60, 28. λυγισμοὺς ὀρχεῖσθαι dixit Noster Vit. Apoll. IV. 21. p. 158. — ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, πύλαισμα scil. Obiter corrige ap. Liban. T. I. p. 226, 20. ἔλιυροί τε εὐθέως ἐφαίνοντο — καὶ ἐβάλλοντο ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις. pro vitioso, ἄλλαις πολλαῖς. Aristid. Eucorn. Rom. T. I. p. 199. (347). ἀλλ' ἐτέρας πόλεις ἰσομετρήτους ὑπὲρ αὐτὴν ἀραμένην φέρεי ἄλλας ἐπ' ἄλλας. Scr. ἄλλαις cum Latud.

P. 102, 10. φησὶ γὰρ. φασὶ. Iunt. 1. 2. — ἀνδρίας. hanc formam in soluta oratione minus probatam a Schaeffero Melet. p. 41. s. tuetur Bornem. ad Xenoph. Conviv. p. 94.

P. 102, 12. διαπέφυκε δὲ ἀπ' ἀλλήλων τὰ παλαίσματα. ἐπ' ἀλλήλων. C. τὰ τελέσματα. Flor. Supra II. 10. p. 70, 5. τὰ δὲ ἀπ' αὐτῶν κεῖται. ubi vid. not. Diversa sunt et quasi diversa luctae genera.

P. 102, 13. κράτιστον μὲν γὰρ δὴ τὸ ξυνημμένον τῇ πάλη. praestantissimum genus illud, quod cum lucta est coniunctum. Pancratium videtur significari. μὲν γὰρ δὴ reposui ex Barocc. pro simplici γὰρ. Vid. I. 9. p. 16, 30. II. 4. p. 58, 28. — ξυνημμένον. Iunt. 2.

P. 102, 14. εἰ μὲν ἐφ' ἡβῳ εἰκάzoιτο, κόρη ἔσται. commode comparavit Olearius Met. VIII. 322. de Atalanta: talis erat cultus: facies, quam dicere vere Virgineam in puero, puerilem in virgine posses. Similiter idem de Iphide Met. IX. 711. cultus erat pueri: facies, quam sive puellae, sive dares puero, fieret formosus uterque. — εἰ δὲ ἐς κόρην λαμβάνοιτο, si puellam

δόξῃτες. λαμβάνειν, pro νῶ, διανοεῖα λαμβάνειν illustravit Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 35.

P. 102, 16. κόμη τε γάρ. coma brevior, ut in pæro; oculus non minus puerili quam puellari ingenio congruens. ὄμμα τε. ἔ ὄμμα. C. quod ex praecedenti syllaba natum. — ἀμφοτέρῳ. melleum, ἐν ἀμφοτέρῳ τῷ ἦθει. — ὁμοῦς οἶα καὶ ἐρώτων ὑπερορᾶν καὶ παλαιόντων. οἶα. Morell. Olear. Vett. editt. recte habent οἶα. Frequens error. Noster in Epist. XIII. p. 920. σὺ μὲν, οἶα που σοφία καὶ μῆτις, οἶσθα τί χρὴ ὄνομα θέσθαι τῷ τοιῷδε. Scr. οἶα σου σοφία. Vit. Apollon. V. 37. p. 222. de Dione: ὦραν τε ἐπέφαινε τοῖς λόγοις, οἶα τοῦ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἀτμοῦ ἐκπνεῖ. Scr. οἶα. Vit. Soph. I. 25. 8. p. 540. ἴσως οὖν, ἔφη, καὶ λόγον τινὰ ξυνέγραψεν — οἶα δὲ ἐπ' ἐμοῦ τε ἀγωνιούμενος. Scr. οἶα. cum Guelph. Lucian. Dial. Meretr. III. T. VIII. p. 208. ἦν καὶ σὺ οἶσθα συλλογομένην ἡμῖν, οἶα ἐστίν. Scr. οἶα ἐστίν. Ib. VI. p. 222. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἶα πρόεισι. Scr. οἶα.

P. 102, 19. φησὶ γάρ πρὸς ἅμῳ τὰ ἔθνη ἐρῶσθαι. i. e. πρὸς ἀμφοτέρων γένος, amantium sc. et adversariorum; ne cum Heynio de sexu cogites, aut de mutatione in τὰ ἦθη. Vit. Apoll. VI. 36. p. 274. ἐστὶ γάρ τι ἐν ἀπάσῃς πόλεσιν ἔθνος ἀνθρώπων, ὃ σὺ οὐπω μὲν γιγνώσκεις. Ib. VIII. 7. 11. p. 344. εἰ γοῦν ἔρωί με, πλουσίους ἐνθυμηθεῖς καὶ πένητας, ποτέρου τῶν ἔθνων τούτων ἐμαυτὸν γράφω. Xenoph. Oecon. VII. 26. deus τὴν μνήμην καὶ τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκεν. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν, πότερά τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ.

P. 102, 21. θύειν. θύειν. C. marg. θύειν. Fortasse θυεῖν scribendum. — τοσοῦτον αὐτῇ περιεῖναι τῆς τέχνης. αὐτῷ. Flor. Supra II. 15. p. 76, 2. περιεσσι γάρ αὐτῷ τῆς τέχνης.

P. 102, 22. μικρὰ τῆς ὀρμῆς παραφαίνουσιν. μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας, dicit Lucian. Amor. c. 53. T. V. p. 518. — παραφαίνειν sic est I. 10. p. 18, 31. καὶ παραφαίνει τῶν ὀδόντων ὅσον ἀπόχρη τῷ ἔδοντι. Dio Chrys. Or. V. p. 191. monstra quaedam describit παραφαίνοντα τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς. — μικρὰ τῆς ὀρμῆς dictum pro μικρὰν, οὐ πολλὴν ὀρμὴν. papillae sunt in ipso intumescendi initio, οἷον μέλλοντες, ut est II. 3. p. 57, 24. Noster Heroic. III. 3. p. 698. de Nestore, φαιδρὸς μὲν αἰὲ καὶ ἐν ὀρμῇ μειδιάματος. ubi vid. Boissonad. p. 486. Plutarch. T. II. p. 757. E. ἀνθρωπὸν βλαστήσεως ὀρμὴν ἔχοντα διαφαίνουσαν ὥρα καὶ κάλλος.

P. 102, 25. οὐδὲ τὰς Δρυάδας. sic dedit Olear. ex codd. suis. Etiam Niger et Vigenarius agnoscunt Dryadas. τὰς δρυάς. editt. vett. una cum Flor. Par. C. δρυάδας. D. — ὅτι λευκαί-

νουσιν ἐαντὰς ἐν ταῖς σκιάς. σπηναῖς Barocc. σήνας C. Puellae
σκιαιογραφεῖς opponuntur τῇ ἡλιωμένῃ. *Plato* in *Phaedro* p. 239. C.
ἀφθίσειται δὲ τινὰ μιλῶν διώκων, εὐδ' ἐν ἡλίῳ καθαρῷ τε-
θεσμενέον, ἀλλὰ ὑπὸ συμμειγῇ σκιῇ. quae docte illustravit *Astius*
p. 263.

P. 102, 27. ἀλλὰ τὸν ἥλιον — αἰτεῖ χροῶμα. *solem rogat*,
ut ei colore faciat. Virum in sole probe exercitatum, ἄνδρα
πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνύοντα vocat *Lucian*. *Rhet.*
Praec. c. 9. et Idem de *Hesiodo* adv. *Inidict.* c. 3. σκληρῷ ἀνδρὶ
καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι.

P. 102, 28. ὁ δ' οἶον ἄνθος ἐπάγει αὐτό. sic editt. vet.
Flor. C. D. αὐτο. Paris. αὐτῷ. Laud. αὐτῇ. *Olear.* ex coniectura.
At αὐτὸ referendum ad χροῶμα; *Sol adducit colorem*, quem Pa-
laestra eum rogat; isque color τῆς ἡλιωμένης est instar ἄνθους
i. e. ruboris eius, quem in teneris facit sanguis. Cf. *L.* 7. p. 14, 12.
II. 8. p. 66, 2. *II.* 10. p. 70, 19.

P. 102, 29. καὶ φοινίττει τὴν κόρη μετρώ τῇ Ἰδῇ. Ἰδῇ.
Ald. 1. 2. *Iunt.* Flor. Par. C. D. μετρώ τῷ Ἰδί ex coniectura
dedit *Olearius*. μετρώ τῇ εἰλη corrigebat *Heringa* in *Obs.* cr.
p. 285. probante *Ruhnkenio* ad *Tim.* p. 96. Lectionem editt. vet.
tinetur *Boissonad.* *Heroici* p. 603. s. comparans *I.* 28. de purpura:
ἔλκει τινὰ παρὰ τοῦ ἡλίου ὥραν, καὶ τῇ τῆς Ἰδῆς ἄνθει βαίνεται.
ubi vid. not.

P. 102, 31. πλείσται γὰρ τοῖς καθημένοις αἱ σκιαί. πλείσται.
πλείους. Cod. Barocc. ex διπτογραφία. Similiter de *Atlante* c. XX.
p. 87. αἱ δὲ τοῦ Ἀτλαντος σκιαί σοφίας ἠρόσω. — καὶ τὸ κα-
θῆσθαι αὐτῆς εὐσχημον. αὐτοῖς. Codd. *Olearii*, Flor. C. D. neu-
trum videtur sincerum. Fortasse scribendum: καὶ τὸ καθῆσθαι
αὐτὸ εὐσχημον.

P. 102, 34. ἀσπάζεται δὲ παντὸς τοῦτο ἡ Παλαίστρα.
non tam, quae est *Olearii* opinio, quia olea victoribus praemii loco
tribuitur, sed ob olei in palaestra usum, quod docent verba, ἐπειδὴ
πάνη τε ἀρήγει.

P. 102, 36. καὶ χαιρουσιν ἐπ' αὐτῷ πάνυ ἄνθρωποι. ἐπ'
om. Flor. Par. D. Cf. supra p. 102, 3.

XXXIII.

D O D O N A.

Antiquitatis Dodonaeae sacrae adumbratio docta, industria, plena, neque ad sensum ingrata. Spectatur *quercus* sacra, cum *columba* aurea fatidica (quam cum Celedonibus Delphicis non auisim confundere). Arbor consulantium sertis ornata est; ad radicem iacet *Helli securis*, fabulam de inventa primum a lignatore prophetica arbore in memoriam revocans. Adsunt *consulentes*; quorum alter in eo est, ut interroget, alter sacrificat. Duo enim sunt; temere pluralem substituit Heynius. *Hypophatae*, habitu ad Homericam designationem conformato, enumerantur *sex*, in rebus sacris varie occupati; *Dodonides*, austero et sacro aspectu, haud dubie erant *tres*, Herod. II, 55. Vapor ex sacrificiis spargitur per aream. Praeterea *chorus Aegyptiorum* hominum quercum cingit, alteram fabulam de Aegypto oraculi origine spectans. Quem quod nuper C. O. Muellerus in Boettigeri *Amalthaea* T. I, p. 124. cf. 131. non Aegyptium esse coniecit, sed ex Thebis Cadmeis, mea quidem sententia veri haud est simile, quamvis mirum videtur, quod Philostratus de habitu Aegyptiorum tacet. Dodonaei oraculi origo, qualem Herodotus narrat, utut falsa, tam constante fertur et communi serioris Graeciae fama, ut pictor illam desereere nequiret. Certe si quid novi ac privi prolaturus erat, notis haud dubiis hoc indicare debebat, velut hoc, ut tripodem dicantes Thebanos exhiberet. Non ex fortuita aliqua utriusque urbis confusione haec fabula orta, sed opinionum quodam inter Ammonii, Aegypti et Dodonae sacerdotum consensu et gloriolae ex commento deriandae communi inventa et exornata est. Denique *Echo* efficta erat *aenea*, manum ori imponens, ex Olearii sententia, quia lebetibus resonantibus conticescere cogatur. Heynius contra, ut declararet, lebetes per totum diem resonare. Uterque Nymphe in vulgus notam, vocis repercussionem in mente habuit. Sed haec curiam, quaeso, dicatur aenea et talis in pictura exprimatur? Longe alio ducit, quod Philostratus disertis verbis declarat, aes Dodonaeum per multum diei continuo resonasse, nec antea siluisse, quam quis continerit, μέχρι λάβοιτό τις αὐτοῦ. Quod abunde illustratur locis a Steph. B. v. *Δωδώνη* allatis, Menandri in Arrephoro et *Demonis*. Menandri iambi, qui in doctissimi A. Meinekii *Reliquiarum Menandri et Philemonis* editione p. 27. leguntur, adeo sunt faceti, ut imagines ioculares omnino paucae eis praeferrri possint.

Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίαν
ταύτην τις, ἣν τίτθῃ καλῇ, τέρας ποί-
λαλιάς· τὸ Δωδωναῖον ἂν τις χαλκίον,
ὃ λέγουσιν ἡχεῖν, εἰ παρήψαθ' ὁ π' αὐριών,
τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαύσαι θάττον, ἣ
ταύτην λαλοῦσαν· νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

Κινήσῃ de aere Dodonaeo anticipatum *), quod quis praetereun-
tium obiter tetigerit; pro quo *ἐγείρειν τὸν ἐν Δωδῶνι χαλκόν*
dicit *Callim. Fragm. 306.* — V. 2. ἣν pro ἐῖν, cf. *Matthias*
Gramm. Gr. §. 149. add. ὦν pro ἐῶν ap. *Soph. Ai. 442.*; si quis
πῆα nutrix, quia τίτθῃ per se non est vox blanda, forte compel-
let; id quod sufficit ad loquacitatem elus mōvendam. Bentleius, qui,
dūm qua in re sita sit totius loci vis comica ipse non perspicit,
frustra cavillatur Gronovium, emendabat ἦ. *Asyndeton* elegans est,
exprimens, quod dici solet, exempli gratia. Pro καλῇ in codice
unico est καλεῖ, supinitate fortasse libraril, qui ἦν, ut Bentleius cum
Gronovio, pro refativo acceperat. Tum τέρας ex codicis lectione
πέτρας unice verum est, quod mihi quoque in mentem venerat,
cum respectu ad miraculum istud Dodonaeum dictum. — Porten-
tum aeris quasi perpetuum sonantis duplici modo effectum est;
alterum refert *Demo de proverbiis apud Suid. Δωδωναῖον χαλ-
κεῖον ἐπὶ τῶν μακρολογούντων. Αἰμῶν γὰρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ*
Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδῶνι λέβησιν ἐν κύκλῳ περιέλληπται.
τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλους καὶ κρουσθέντος τοῦ ἐνὸς ἡχεῖν
ἐκ διαδοχῆς πάντας· ὥς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς
ἡχῆς τὴν περιόδον. Et ap. *Stephanum*, cf. *Ἀτθίδων*
scriptores p. 25., quem locum Olearius cum Iac. Gronovio male
interpretatur: *Ἀπὸ τοῦ τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους*
μὴ ἔχοντα, ἀλλὰ τρεῖς τοίχους πολλοὺς ἀλλήλων πλησious,
ὥστε τὸν ἐνὸς ἀπτόμενον παραπέμπειν διὰ τῆς ψαύσεως τὴν
ἐπήχησιν ἐκάστω, καὶ διαμένειν τὸν ἦχον ἄχρις αὐθις τοῦ
ἐνὸς ἐφάπηται, i. e. donec ad primum redierit, unde motus ex-
iit, et hunc, puta, denno excitet, unde novus sonorum et vibratio-
num in orbem actarum ordo incipit, paulatim tantum impulsio-
nis vehementia decrescente et languescente, nisi quis unum ex lebetibus
inhibendo seu a proximo reprimendo his circulationibus finem im-
ponat. Tum etiam duae columnae erant vicinae, in quarum altera

*) Alias etiam dicitur κινεῖν τινα. *Plat. Rep. I. p. 529. D.*
βουλόμενος ἐτι λέγειν αὐτὸν ἐκτείνων. Dio Chrys. T. I. p. 75.:
ὁμῶς δὲ κινεῖν αὐτὸν βουλόμενος. Cf. *Heindorf. Dial. T. I.*
p. 57. Fr. I.

ahenum impositum erat, in altera puerulus cum flagello aeneo, quod vento, in ista regione frequentissimo, sublatum vas illud percuteret, nec prius intermitteret, quam ventus quiesceret. Excerpta ex *Strab.* VII. fine 1. Duo haec musices sacrae genera non confundenda Dodonae obtinuisse, non est quod dubitemus. Aristides tamen ex ipso Polemone Periegete prius, ad quod et Menander respicit et Philostratus, Demonem incusat qui finxerit, ad proverbium *Δωδωναίων χαλχείον* explicandum, nec quidem apte, quum ad iatum sonantium in orbe ahenorum modum non in singulari dici potuerit *χαλκίον*. Quod per se ambiguum, quia singuli lebetes loquaces erant, falsum esse coarguit Menander, qui singulari nititur et tamen de orbe lebetum intelligendus est manifesto. Flagellum enim, si quis praetereuntium tangeret, impulsum non diu sequi poterat, sed vento agitandum erat. Cum Menandro ex omni parte consentit Philostratus. Illud tamen ostendit Aristidis observatio, quam frequentes rerum et historiarum fictiones ad interpretationis usum in Grammaticorum Graecorum libris fuisse oporteat, ut tam facile quis in earum suspicionem incurreret. Pro Aristide Suidas et Eustathius Aristotelam ponunt. Explicationem illius sequitur etiam *Zenobius* VI, 5. Coniicere licet circulaem lebetum apparatus Polemonis aetate collapsum fuisse, et alterum minus artificiosum in locum eius successisse. Prior tiquidem dignus videtur, cui rerum mechanicarum scrutatores studiose advertant animum. His expositis iam patet, Echo *aeream* in tabula nostra prorsus diversam esse a Nympha illa, quam *aëream* dicere possis, et os digito claudere ad indicandum sonum miraculi iustarum continuum, nisi vi comprimatur, et usque resonantem. F. G. WELCKER. Facit huc Schol. Cod. Paris. 1761. editum ab *Osanno* in Auctario L. Gr. p. 14. *ἐν Δωδώνῃ χαλκοῦς λέβης ἔκειτο ἐφ' ὑψηλοῦ κίονος· ἐφ' ἑτέρου δὲ κίονος ἵστατο ἀνδριαντάριον χαλκῆν μάστιγα φέρον· ἐμπέπτοντος δὲ σφοδροῦ τῇ μάστιγι πνεύματος, προστρίβειν τῷ λέβητι πληγὰς καὶ πολλὸν ἦχον ἀποτελεῖν. ἐνταῦθα παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων τὸ πλεον τοῦ ἐν Δωδώνῃ χαλχείου λέγειν.* quae ducta ex *Zenobio* VI. 5. ubi vid. *Schott.*

P. 103, 1. ἡ μὲν χρυσῇ πέλεια. Varia variarum aetatum fuit religio Dodonae. Antiquissima erat tantum fama accepta; sophista cuncta in unum locum ac tempus contulit. *Aurea* ipsi est *columba* (χρυσῇ πέλεια); videtur ergo in tabula auro expressa esse; ea *χρησμούς* ex *Διὸς ἀναφθγγεται*. Alias quercus ipsa oracula edere dicitur; tanta enim rei antiquitas fuit, ut res ipsa obscurata et incerta esset, ΗΕΥΝΙΥΣ.

Ib. *ἐτ' ἐπὶ τῆς δρύος*. In marg. Paris. γρ. γῆς. *ἐνεσσι τῆς δρύος*, Barocc. Emendavi olim: ἡ μὲν χρυσῇ πέλεια, ἡ ἐπὶ τῆς

δρῶς, ἐν λογίοις ἡ σοφή, χρησμούς ἐκ Διὸς ἀναφθέγγεται. αὐτ, ἐν λογίοις ἔστι σοφή, καὶ χρησμούς ἐκ Δ. ἀ. in Not. ad Anth. Pal. p. 619. nr. 10. Nunc ut leuius praefero: ἡ μὲν χρυσὴ πελειᾶς, ἡ ἐπὶ τῆς δρῶς, ἐν λογίοις ἦν σοφή, καὶ οἱ χρησμοί, οὓς ἐκ Δ. ἀ. ubi tribus litteris mutatis oratio restituitur. Facile πελειᾶς π. abire potuit in πέλειᾶ ἐπ. Tum ἡ mutavi in ἦν. Ad χρησμοὶ subaudi ex praecedentibus, σοφοί εἰσιν, nisi forte malis: ἐν λογίοις ἡ σοφή, σοφοί καὶ οἱ χρησμοί. Quae omnia orationi *Philostrati* consentanea. *Hamackerus* Lectt. Phil. p. 86, sic corrigebat: ἡ μὲν χρυσὴ πέλειᾶ ἦται ἐπὶ τῆς δρῶς, ἐν λογίοις ἡ σοφή, καὶ χρησμούς οὓς ἐκ Δ. ἀ. ubi me non expedit ex novissimis. De columbis Dodonaeis vid. *Herodot.* II. 55. et *Valcken.* ad *Euripid.* *Phoen.* 1475. *Sophoc.* *Trachin.* 170. τὴν παλαιὰν φηγὸν oracula dicūt edere δισσῶν ἐκ πελειᾶδων. ubi doctum est Scholion. Disputavit de iis *Crauzerus* in *Myth.* et *Symbol.* T. IV. p. 163.

P. 103, 1. ἐν λογίοις ἡ σοφή (ἔστι), vaticinatur, v. ad c. IX. p. 69, 8. F. G. WELCKER.

P. 103, 4. Ἑλλὸς ὁ δρυτόμος, ἀφ' οὗ κατὰ Δωδώνην οἱ Ἕλλοι. Ἑλὸς et Ἑλοι editt. veit. et Morell. Ἑλλης. C. D. Ἑλλος. Paris. Tum Ἑλλοι. D. Paris. Flor. *Schol. Homer.* Il. π. 234. Ἑλλὸς ὁ δρυτόμος πρῶτός φασι καταδείξας τὸ μαντεῖον. αὐτ, ut est in Veneto: ἀπὸ Ἑλλοῦ τῷ δρυτόμου, ᾧ φασι τὴν περιστερὰν πρῶτην καταδείξαι τὸ μαντεῖον. *Strabo* VII. p. 505. A. πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς *Πίνδαρος*, ἢ *Ξέλλους*, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὀμήρῳ κείσθαι, ἢ γραφὴ ἀμφίβολος οὕσα οὐκ ἐξ διίσχυρίζεσθαι. Vid. *Heyn.* ad *Homer.* T. VII. p. 182. s. et *Boeckh.* ad *Pindari* *Fragm.* T. II. 2. p. 571. s. Multa de *Hellis* aut *Sellis* collegit *Gronovius* ad *Fragm. Steph. Byz.* de Δωδώνη.

P. 103, 6. καθάπερ. καθάπαξ. Iuntinae, solito errore. Vid. I. 25. p. 40, 18.

P. 103, 7. ἔρεσθαι τι. ἔρρεσθαι τι. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ἔρεσθαι (sic) Morell. — θῦσαι. θῆσαι, C.

P. 103, 8. καὶ χορὸς ἐκ Θηβῶν οὐτοσὶ οὐτασὶ. C. χορὸς οὐτοσὶ ἐκ Θηβῶν. Flor. Paris. — Thebas Aegyptias intelligit *Olearius*, unde columbas fatidicas Dodonam advolasse narrat *Herodotus*; quare ap. Nostrum χορὸς ille Thebanorum dicitur οικειοῦσθαι τὴν σοφίαν τοῦ δένδρου, arboris fatidicae sapientiam sibi tamquam propriam et domesticam vindicare. Sic *Vit. Apoll.* IV. 7. p. 145. de Smyrna, τὸ πέλαγος οικειοῦται. *Achill. Tat.* I. 15. p. 21, 10. ὁ δὲ κυτὸς περὶ πεύκην εἰληχθεὶς ψκνειοῦτο τὸ δένδρον ταῖς περιπλοκαῖς.

P. 103, 10. οἶμαι, τῷ τὴν χρυσὴν ὄρνιν ἐκεῖ παλευθήναι.

οἶμαι δὲ καὶ τὴν χρ. Laud. Flor. οἶμαι δὲ τῷ τὴν χρ. Barocc. —
Deinde παλευθῆναι. Flor. De verbo παλεῦναι dixi in Addit. ad
Athen. p. 123. et Anth. Pal. p. 603. Ibid. in Indic. p. 1047. Cf.
Mueller ad Lycophr. T. I. p. 137. Wyttenbach. ad Plutarch. T. XI.
p. 438.

P. 103, 12. ἀνιπτόποδας καὶ χαμαιεύνας. Π. π. 233. ἀμφὶ
δὲ Σέλλοι Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεύναι. χα-
αι
μεύνας. C. Vt Sellis vetus religio, sic Pythagorica philosophia,
secundum Apollonium, sectatoribus enis ὑπόδημα βύβλου δίδωσι,
καὶ καθεύδουσιν ὡς ἔτυχε. Vit. Apoll. VI. 11. p. 242. τῶν ὀρέων
καὶ χαμαικοιτῶν Σέλλων. Sophocl. Trach. 1156. ὅτι Ἑλλῶν a
nonnullis fuisse scriptum, Scholiastes docet. Ad locum Homericum,
quem laudavimus, Luzas. Lectt. Attic. p. 250. referebat verba Cy-
rilli c. Iulian. VII. p. 226. B. ubi de Socrate: χαμαὶ τε ἐρχόμενος,
κατὰ τὸν Ὀμήρου μῦθον. — et corrigebat: χαμαὶ τε ἐναυζόμε-
νος. Perperam. De Aegyptiorum philosophia agens Heliodor. III.
16. p. 128. ἡ μὲν γὰρ τῆς ἐστὶ δημώδης, καὶ, ὡς ἂν τις εἴποι,
χαμαὶ ἐρχομένη. i. e. humilis nec quidquam elati habens. Respi-
citur autem non ille Homeri locus, de quo cogitabat Luzaciuz,
sed Il. ε. 442. πύλον — ἄθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων
τ' ἀνθρώπων.

P. 103, 13. αὐτοσχέδιοι τινὲς εἰσι. nullo ad vitae cultum
apparatu utentes, in diem quodammodo vivunt. De India philoso-
phis Vit. Apoll. III. 15. p. 106. τοὺς μηδὲν μὲν ἐν παρασκευῇ,
αὐτοσχεδίως δὲ ἂν βούλονται ποριζομένους. In causa capitali quum
Damis interrogasset Apollonium, αὐτοσχεδιάσεις οὖν ὑπὲρ τοῦ
βλου; νῆ Δ', ἔφη, ὦ Δάμι, αὐτοσχεδίῳ γὰρ αὐτῷ χρῶμαι. Vit.
Apoll. VII. 30. p. 309. — κατεσκευασμένοι. κατασκευασμένοι. C.

P. 103, 14. φασὶ δὲ μηδ' ἂν κατασκευάσασθαι. dicunt enim,
se nullo apparatu esse viros. — τὸν γὰρ Δία χαλεπεῖν σφίσιν.
φησὶν. Flor. — τὸ αὐτόθεν. id quod sponte se offert, nec ope-
rose paratur. Supra I. 9. p. 16, 30. τὸ μὲν θῆ ὕψωρ τοῦτο κάλ-
λιστον τοῦ Ἰλου, πηγῆς αὐτὸ διδοῦσης αὐτόθεν. Dio Chrys. Or.
XXXV. p. 74. ἡ μὲν γὰρ διὰ μακροῦ φέρει τὸν κερπὸν αὐτοῖς,
καὶ δεῖ λαβεῖν ἐργασαμένους, ἡ δὲ αὐτόθεν μηδὲν ποιήσασιν.
Sic etiam αὐτόθεν ὁρμηθῆναι dicuntur, qui extemporaliter utuntur
opera. Vid. Intrpp. ad Arriani Dissert. II. p. 5.

P. 103, 16. ἐρεῖς γὰρ. γὰρ om. C. — τοῦ ἐρεῖναι κύριος.
templum corallia velare, ut est ap. Homer. Π. α. 39. in Chry-
sae ad Apollinem precibus: εἰ ποτέ τοι χαρτεν' ἐπὶ νηὸν ἐρεῖναι.
Vid. Heyn. T. IV. p. 22.

P. 103, 18. πόπανα χρὴ τάττειν. πρίττειν. Flor. — τὸν δὲ

ἐς οὐλὰς καὶ κανῆ. *χρῆ βλέπειν* supplet *Olearius*, simul legendum suspicatus, τῷ δὲ τὰς οὐλὰς, neutrum probabile, Assumenda sunt potius verba diverso sensu praecedentia, τὸν δὲ *χρῆ* ταῖταιν ἐς οὐλὰς, i. e. ὁ δὲ ἐς τὴν τῶν οὐλῶν ἐπιμέλειαν τεταγμένος ἐστί. Similis ellipsis ap. *Philostr. Iun.* II. p. 113, 27. ὁρᾷ γάρ πον, ὡς αἱ μὲν χεῖρες ἐς τὴν ἀκόνην αὐτῷ καὶ τὸν αἰδηρον.

P. 103, 20. δεῖραι τὸ ἱερεῖον, δεῖραι C.

P. 103, 21. ἐν στρυγνῷ τε καὶ ἱερῷ τῷ εἶδει. Vid. ad *Philostr. Iun.* IV. p. 116, 28.

P. 103, 22. δοῖκασι γάρ. δὲ *Baroco*. magis probante *Heynia*, — θυμιαμάτων τε ἀναπνεῖν. Vid. de constructione verbi ad L. 20, p. 33, 31. — σπονδῶν. σπόκων. C.

P. 103, 23. καὶ ὁμφῆς μεστόν. *augusti* quid in illa regione inest, ita ut te ipsam Dei vocem audire existimes. ὁμφή *sic* de divino oraculo *Vit. Apoll.* VI. 10. p. 239. *Heliodor.* II. 16. p. 90. de *Calasiridis* ad *Delphos* adventu: ἐπεὶ δὲ ἐπέστην, ὁμφή με ὡς ἀληθῶς θεῶα προσέβαλεν αὐτόθεν, καὶ τὰ τε ἄλλα ἢ πόλις διαστήματα κρειτόνων ἔδοξε. ubi vid. *Coray* T. II. p. 93.

P. 103, 27. χαλκείον. Vid. *Animadv.* in *Anth. Gr.* T. III. 2. p. 358. *Locis a Walckero* nostro allatis adde *Liban.* T. IV. p. 143. Ἀράβιος αὐλητῆς ἢ γυνή. μᾶλλον δὲ καὶ παρελήλυθε· τρυγόνος λαλίστρεα, κίττης, ἀηδόνας, κερχάλης. Τὸ *δωδωναῖον* ὑπερβαίνει χαλκείον. ἐκείνο μὲν γὰρ προσβαλούσης αὐτῷ τῆς μάστιγος ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἤκει, νηνεμίας δὲ οὔσης σιγῇ. ταύτης δὲ τὴν γλῶτταν οὐδὲν καθεῖρξαι δύναται, οὐ χειμῶν, οὐ θέρους, οὐκ ἄνεμος, οὐ νηνεμία.

XXXIV.

H O R A E.

Quam frequentes sunt vel tres Horae, vel quattuor anni tempora sub puerorum aut decumbentium feminarum specie variisque aliis formis effictae, tam raro occurrunt quattuor Horae, vel incedentes fructibusque quaeque suis instructae, ut in pompa *Dionysiacae Alexandrinae*, *Athen.* V. p. 198. B. et in anaglypho *Atheniensium* apud *Zong.* tab. 96, quod ille quidam longe aliter interpretatur p. 136, vel saltantes, i. e. anni choream agentes, non quasi coelo in terram descendentes, sed terram levi passu superlabentes, quales nescio an praeter nostrum opus elegantissimum aliud nullum exhibeat. In quo quatuor Horis campus substratus est anni tempora et ipse complectens, fructibus cuiusque dearum

transvolantium vestigia sequentibus. Florent igitur hyacinthi et rosae, segete horret ager, quam levi pede tangit, non premit Aestas, viles erigunt se, quasi auctumnalis Horae pedes amplexuras Hicmas sola nihil praefert, sed ager ad illam pertinens aratro subactus fuisse videtur, ἀπαλαί ἄρουραι. F. G. WELCKER,

P. 104, 1. τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς Ὀρεαῖς. Sensus est: non agemus de Homericis Horis Olympi portas tenentibus, quas ille scilicet noverit raptus ad aethera. Pictura quas exhibet ab aliis etiam mortalibus explicari possunt. Similis est introitus c. VII. VIII. P. G. WELCKER. Locus Homeri, quem Noster respicit, est Il. ε, 749. αὐτόματι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὥς ἔχον Ὀρεαί, Τῆς ἐπιτέραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπὸς τε, Ἥμὲν ἀνακλῖναι πυκνὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθεῖναι. Hic locus obversabatur Philostrato in descriptione petrae illius, quam Iadorum sapientes tenebant. Vit. Apoll., III, 13. p. 103. quem locum sic lego: περὶ δὲ τῷ ὄχθῳ κεφάλῃν ἰδεῖν φάσιν, ἐν ᾗ τοὺς Ἰνδοὺς οἰκεῖν, φαρμακοὺς τε καὶ ἀφανεῖς, καὶ ὃ τε βούλονται. πύλας δὲ εἰ μὲν καὶ ἄλλαι ἐν τῷ ὄχθῳ, οὐκ εἰδέναι· τὸ δὲ (sic Vrat.) περὶ αὐτὸν νέφος οὕτως ἀκλειστοῦ ἐνῆχαρξιν, οὗτ' ἂν ἐνγκεκλεισμένῳ φαίνεσθαι.

P. 104, 2. ἀρῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν: sciat haec et habeat sibi Homerus; nolumus ex eo aumere. F. G. WELCKER.

P. 104, 4. ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. Homerus de coelo demissus in coelum rediit. Vid. Anim. ad Anth. Gr. III. 2. p. 146.

P. 104, 5. καὶ ἄλλῃ ἐνυμβαλεῖν ῥάδιον. ἐνυμβάλεσθαι. Pat. καὶ ἀνθρώπων ἐνυμβαλεῖν. Barocc. quod Florentinum quoque voluisse suspicor, ubi est: καὶ ἀναἐνυμβαλεῖν. pro ἀνῶ. De permutatione vocabulorum ἀνθρώπος, ἄλλος et similium dixi in Addit. ad Athen. p. 53. a. Vit. Apoll. II. 29. p. 81. καὶ τοι φειδύτατον τῶν κατ' ἀνθρώπους ὦν. Cod. Vrat. κατ' ἐνίους. quod natum est ex ανους. Ibid. V. 7. p. 193. ἄρ' οὐκ ἐλλεβόρου δεῖ (Scr. δεῖσθαι cum Vrat.), καὶ φαρμακοποιίας, ὁπόση τοὺς νοῦς ἐκκαθαρεῖ. Vrat. τοὺς ανους. Ap. Himer. Or. XIII. 8. p. 598. δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κνήματα. vitium recte animadvertit Wernsdorffius, qui Ἑλλησι corrigit. Lenius erit: τοῖς ἀνθρώποις. Liban., T. IV, p. 127. 25. λαγίσασθε πρὸς Διὸς τίς ἂν ἐγενόμην, τούτων ἀκούων; οὐκ ἂν ἐφθύς κατέδυν, καὶ ἰδεῖν εἰς οὐρανοὺς οὐκ ἂν ἠνεσχόμην; dele alterum οὐκ ἂν, ex praecedentibus repetitum; tum lege: καὶ ἰδεῖν εἰς ἀνθρώπους ἠνεσχόμην; nam in Mon. 96, est ανους. Obiter corrige ap. Aristidem Or. Platon. T. II. p. 176. (291) ἀλλ' οἷα δὲ τὰ τῆς δημοκρατίας ἐπιχώρια, φαίνων, ἐκδεικνύναι, δημεύειθ, ὥσπερ Κλέωνα καὶ Κλεοφῶντα καὶ Ὑπέρβολον, καὶ ἑτέροις ἀνθρώποις. Scr. ἑτέροις ἄλλους.

P. 104, 7. ξυνάπτουσαι τὰς χεῖρας. ξυνάπτουσαι: C. D. Hic locus observabatur *Isidoro Pelusiota* IV. Ep. I. p. 1413. D. τῶν τεσσάρων Ὁρῶν — τρόπον τινὰ τὰς χεῖρας συναπτουσῶν, καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ἐλιπτοῦσῶν ἀρίστην χορείαν χορεύουσιν, et *Isidori* III. Ep. 170. p. 324. de sacrosanctione temporum; προηγούμεναι μὲν οἱ λευμαῖνες, ἔπεται δὲ τὰ λήϊα, διαδέχεται δὲ ἄμπελος, παραπέμπει δὲ ἐπὶ τὴν ἐλαίαν τὸν γηπρόνον ὁ βότρυς. ὥσπερ χορείαν τινὰ ἀρίστην τῶν Ὁρῶν χορεύουσῶν.

P. 104, 9. ἡ γῆ. σοφὴ οὐσα. terra, quae prudenter intelligit, quantum Horis debeat, omnem anni proventum eis offert. ...

P. 104, 11. De numero Horarum vid. ad c. III. p. 57, 15. F. G. WELCKER. ὑπὸ γὰρ τοῦ πατεῖσθαι ἡδῶ φαίνεται. *Heroic*. p. 674. de Protesilaio: φιλοστέφανος γάρ τις καὶ ἡδῶ ἀποφαίνων τὰ ἀνθη, ὅποτε περὶ αὐτὰ λοι.

P. 104, 12. καὶ αὐτῶν τι τῶν Ὁρῶν. ἡδῶ πνεῖ. sensus non potest esse, quem latina *Olearii* interpretatio reddit, flores ipsis Horis suavius olere; sed eos suavem Horarum odorem spirare, πνεῖ τι τῶν Ὁρῶν, ut παλαστράς πνεῖν. L. 4, p. 9, 12. et plurima similia. *Alexis* ap. *Athen.* II. p. 61. A. παρερεθῆ ὑπερήφανος ὄξουσα τῶν Ὁρῶν λοιπὰ. Ad Horas suavem poculi caelati odorem refert *Caprarius* ap. *Theocr.* Id. L. 149. θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσσει. Ὁρῶν πεπλήσθαι νιν ἐπὶ χράναισι δοκασεῖς. Sed in hac oratione ἡδῶν molestum est. Quod si non vis delere, ut ex praecedente ἡδῶ natum, scribe: καὶ αὐτῶν τι τῶν Ὁρῶν νῆ Δι' ἀναπνέει. quod facile in νηδῶν πνεῖ abire potuit. De Verbo ἀναπνέειν in hunc modum usurpato dixi supra ad XXXIII. p. 103, 22.

P. 104, 13. καὶ μὴ ἐμβαλνετε, καὶ om. C. D. erasum est in Paris.

P. 104, 15. πατεῖσθαι. παθεῖσθαι. Iunt. 2. — τῶν Ὁρῶν. ὄρῶν. Iunt. 1.

P. 104, 16. αἱ ξανθαί. αἱ θεριναί, flavae ob aristas flavas.

P. 104, 18. ἀλλ' εἶσιν οὕτω τι ἐλαφραί. sic C. D. et Flor. οὕτω τοι. vulgo et in Paris. πάνυ τι. Barocc. Vid. supra ad I. 14. p. 25, 19.

P. 104, 19. ὡς μὴδὲ ἐπημύνειν τι τῶν λήϊων. μὴδὲ ἐπημύνειν τῷ λήϊῳ. Ald. 1. 2. Morell. C. D. Paris. μὴδὲ ἐπημύνειν τῷ λήϊῳ. Iunt. 1. μὴδὲ ἀπημύνειν τ. λ. Iunt. 2. μὴ δὲ ἐπημύνειν τῷ ἡλίῳ. Flor. littera transposita, ἐπημύνειν τι τῶν λήϊων. Barocc. unde *Olearius* dedit, ἐπημύνειν τι τῶν λήϊων. λήϊων scribendum fuisse apparet. Et sic emendata lectio nihil habet quod reprehendi possit. Tanta est Horarum levitas, ut iis per summas aristas currentibus, segetes tamen nihil inclinantur. *Homer.* *Il.* β. 147. ὡς δ' ὅτε

κινήσει Ζέφυρος βαδὺ λήϊον, ἔλθωιν λάβρος ἐπαιψίλων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύνουσιν, τὸ λήϊον scil. Vid. Heyn. T. IV. p. 223. De verbo ἡμῖν dixi in Anim. ad Anth. Gr. T. H. 1. p. 101. Commode *Olearius* comparavit *Virgil.* Aen. VII. 809. de Camilla: *Illā vel intacta segetis per summa volaret Gramina, nec cursu teneras laecisset aristas.*

P. 104, 20. χάριεν ὑμῖν. sic Flor. ὑμῶν. Vulga. ἡμῶν. Iunt. — τὸ λαβέσθαι τῶν ὀπωρινῶν. ἐθέλειν. ὀπωρινῶν. Flor. ἐθέλειν. Ald. 1. 2. ἐθέλει. Iunt. unde haec lectio fluxit in Morell. ubi in marg. scil. ἐθέλειν. In hac lectione omnes libri nostri consentiunt. Perperam haec interpretatur *Olearius*. Sensus est: Vobis iucundum est hoc, quod autumnales Heras prehendere et complecti cupitis. Est hoc secundam naturam vitium, quae proxima quaeque appetunt, nec se capreolorum ope adiungunt.

P. 104, 21. ἐραῖε. ὀράτε. Flor. — Στε ὑμᾶς ἐργάζονται καλὰς καὶ ἡδυόλους. ἡμᾶς. Paris. εὐόλους. Laud. Vit. Apoll. VII. 25. p. 305. δένδρεα τε ὥραλοις διεφύτευσε καὶ ἀμπέλοις ἡδυόλοις. Heroic. p. 680. Μάρωνα ἐπιρριπτόντα ταῖς ἐν Ἰσμάρῳ ἀμπέλοις, καὶ ἡδυόλους αὐτὰς ἐργαζόμενον. Fortasse Ib. p. 685. τὰς τε ἡδύους τῶν ἀμπέλων ἐξαίρων αὐτῷ. illud epitheton permutandum cum ἡδυόλους.

P. 104, 23. οἶον γεωργῆαι τῆς γραφῆς. obscura locutio. Ornamenta tabulae significari suspicor, quae a variis agriculturae generibus petita, γεωργῆαι vocantur; arte quodammodo hic agrum exercente, unde ornamentorum messemumat.

P. 104, 25. αὐτῶν τὸ μᾶειν. αὐτὸ. C. D. — οἷα δὲ ἡ δίνη τοῦ κύκλου. Phil. Iun. c. X. p. 129, 31. de saltantibus, ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, τοῦτ' ἐκείνο τροχοῦ περιδίνησιν ὀρεῖς. —

P. 104, 26. καὶ τὸ κατόπιν ἡμῖν μηδεμιᾶς φαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ πάσας οἶον ἐρχεσθαι. ἡμᾶς. editt. vett. C. D. Flor. ἡμῖν. Laud. Par. — ἐρχεσθαι. *Olear.* dedit ex Laud. et Barocc. In editt. vett. est ὀρχεῖσθαι. nec aliter in C. D. Alterum tuentur etiam Flor. et Paris. Et vera videtur lectio. Chorea Horarum ita ab artifice adornata est, ut omnes spectantibus faciem obvertant, quasi ad eos accedant. Nempe, ut ait *Olearius*, οἱ ἐρχόμενοι faciem nobis obvertunt, ut tergum οἱ ἀπιόντες. Argutari autem libuit sophistae, quum saltantes dicit οἶον ἐρχεσθαι, quasi *incedere*.

P. 104, 31. συγχωροῦσιν. συγχωροῦσιν. C. — ὑπὲρ τοῦ ζωγράφου. ὑπὸ. Flor. Paris.

P. 104, 32. χορευούσαις ταῖς Ὠραῖς. de Antiochia *Liban.* T. I. p. 283. 7. ὑπὲρ δὲ ταύτης τῆς ἡμέτερας γῆς αἱ Ὠραὶ χορεύουσιν ἐμμελῶς.

P. 104, 33. σεισθῆναι ὑπ' αὐτῶν i. e. κινηθῆναι. Vit. Soph. I. 21. 5. p. 520. ἐλέγετο καὶ σείεσθαι μᾶλλον ἐν ταύταις, ὥς περ βακχεύων. *Himer. Or. III. 6. p. 436.* ἐπειδὴν τὰς Βάχχας ἐπὶ τὸ σκίσημα σεισθείσας αἰσθάνεται. Ut Noster σεισθῆναι εἰς τὴν τέχνην, sic *Platarch. Vit. Phoc. c. 23.* ὡς δὲ φέρων ἐνέσεισεν ὁ Λεωσθένης τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον. Id. T. II. p. 588. B. ἐκ δὲ τούτου Φυλλίδας μὲν ἤχετο τῆς ὑποδοχῆς ἐπιμελησόμενος, καὶ τὸν Ἀρχίαν αὐδῆς ἐνσεύων εἰς τὸν πότον.

P. 104, 34. ὅτι χρεὶ σὺν ᾧρα γράφειν. Addit sophista lepide, *videri pictorem Horas saltantes conspexisse, et correptum ad aspectu, impulsamque a Deabus ad opus accessisse; quo deae testatae sint, ὅτι χρεὶ σὺν ᾧρα γράφειν, cum sensu venustatis.* Quemadmodum dicimus aliquem Musis faventibus, Minervā propitia, aut etiam σὺν Χάρεισιν aliquid elaborasse. *ΗΞΥΝΙΣ.*

ANIMADVERSIONES

IN

PHILOSTRATI IVNIORIS

IMAGINES.

P R O O E M I V M.

P. 109, 1. τὸ αἰεὶ σῶζεσθαι. *semper esse et florere, florido et integro permanere statu.* Eminentiore hac significatione verbum σῶζεσθαι cum εὐδαιμονεῖν coniunxit *Plato* de Legg. IX. p. 662. F. Vide imprimis *Wytttenbach.* ad *Plutarch.* T. XI. p. 549.

P. 109, 2. *δυσαντίβλεπτον ἡγούμενοι.* non audentes oculos in veterum opera attollere, nedum aemulāri ea. Ap. *Lucian.* Enc. Demosth. c. 17. T. IX. p. 146. quum Thersagoras dixisset, difficile esse πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὄψιν ἀπερεῖσαι, addit: καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἔφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. Κατέβαλον γοῦν, μικροῦ δεῖν, ὥς οὐκ ἀντιβλεπτόν ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Rarior usus illius compositi. *Nicet. Eugen.* III. 139. ὁ θρασίσπλαγχνος μόνος Ἐρως *δυσαντίβλεπτος.* *Phurnutus* de Nat. Deor. c. 20. Minervae γλαυκότητα illustrans, τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα — *δυσαντίβλεπτον* στίβοντα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

P. 109, 3. *προεῖληπται τι. τι* abest a vet. editt. additum ex coniectura *Olearii.*

P. 109, 5. *σχήματι εὐπρεπεῖ τὸ ῥάθυμον ὑποχορίζομενοι.* *decora specie (verecundiae scil.) ignaviam nostram et desidiam infucantes.* Elegans est usus verbi ὑποχορίζεσθαι. *Plutarch.* T. II. p. 607. D. τῆς δὲ ψυχῆς ἀλλαχόθεν ἡκούσης δεῦρο, τὴν γένεσιν ἀποδημίαν ὑποχορίζεται, τῷ προσηγορῶν τῶν ὀνομάτων. Id. Vit. Solon. c. 15. T. I. p. 156. αἱ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων *δυσχερείας* ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρωποῖς ἐπικαλύπτουτας ἀστελῶς ὑποχορίζεσθαι — πρῶτον Σόλωνος ἦν. ὡς ἔοικε, σόφισμα. *Plurima similia ex Plutarcho* vid. ap. *Wytttenbach.* T. XI. p. 462. *Liban.* T. II. p. 47, 2. καλοῦμεν δὲ τῶν μὲν δούλων ἡμᾶς αὐτοὺς δεσπότας· τοὺς δὲ ἡμῶν αὐτῶν δεσπότας ἄρχοντας, ὑποχορίζομενοι τὴν ἀνάγκην εὐφρήμῳ ὀνόματι. Male legitur hoc verbum ap. *Asiatic.* H. A. VI. 19. *πάργοντα ὑποχορίζοντα.* ubi cum Cod. Mon. legendum *ὑποκρίζοντα.*

P. 109, 6. ἀλλ' ἐπιβάλλωμὲν τῷ φθάσαντι. *sequamur praecedentem.* Huius significationis exemplum affert *Stephanus ex Plutarch. Vit. Aemil. c. 33. T. II. p. 153.* τοῦτοις ἐπέβαλλον οἱ τὴν ἱερὰν φιάλην ἀνέχοντες. et τοῦτοις ἐπέβαλλε τὸ ἄρμα τοῦ Περσέως.

P. 109, 7. εἰ δὲ πη καὶ σφαλῆναι ξυμβαίη. sic vet. edit. et Flor. ξυμβαίηη soloecce Morell. Olear.

P. 109, 8. τὸ γοῦν ἐπαινοῦντα φαίνεσθαι ζηλοῦν τὰ εὖ ἔχοντα ἑαυτοῖς ὀψομεν. ἑαυτοῖς requisit etiam ἐπαινοῦντας. quod non latuit *Heynium p. 164.* hoc saltem consequemur, ut appareat, nos laudare et aemulari ea, quae bene habent.

P. 109, 10. τί δὴ μοι ταυτὶ προανακέχρουσαι. ducta locutio de musico. *Plutarch. T. II. p. 996. B.* οὐ χεῖρον δ' ἴσως καὶ προανακρούσασθαι καὶ προαναγωνῆσαι τὰ τοῦ Ἑμπεδοκλέους. *Synes. Euseb. Calvit. p. 66. C.* ἐρῶ δὲ οὔτε προοιμιασάμενος — οὔτε προήσας, ὅπερ Ἀίων ἐποίησε, μέλος ἀναβεβλημένον καὶ λιγυρόν, ἅτε κιθαρωδικοῦ νόμου, τοῦ λόγου προανεκρούσατο.

P. 109, 11. γραφικῆς ἔργων ἔκφρασις. Vulgo γραφικῶν. recepi quod Flor. offerebat, magis ob praestantiam codicis, quam quod vulgata indigeret mutatione. — τῷ μῶν ὁμωνύμῳ τε καὶ μητροπάτορι. Hoc quoque suppeditavit idem liber pro barbaro τοῦτῳ. Vulgo τὲ non legitur. Pro μητροπάτορι *Olearius* malebat μητρός, aut μήτρω. vid. Praefationem.

P. 109, 12. λαν ἀττικῶς τῆς γλώττης ἔχουσα. ut supra II. 52. de Daedalo: ἀττικῶς μάλα ἔχων τοῦ τριβωνος. *Vit. Apoll. I. 7. p. 8.* καὶ ἡ γλῶττα ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ' ἀπήχθη τὴν φωνὴν ἐπὶ τοῦ ἔθνους. *Ib. II. 23. p. 76.* de urbe quadam Indiae: φασὶ δ' ὡς ἀτάκτως τε καὶ ἀττικῶς τοὺς στενωποὺς τέμνεται. temere *Olearius* εὐτάκτως ex coniectura posuit. Vulgatam tuetur *Dicaearchus B. E.* initio: ἡ δὲ πόλις ξηρὰ πῦσα, οὐκ εὐνδρος, κακῶς ἐξυμνοτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα.

P. 109, 13. ξὺν ὥρῃ τε προηγμένη. sic Morell. Olear. προηγμένη. vet. edit. venustas significatur insignis et eximia. Respexit noster verba Senioris II. 34. p. 104, 34. — καὶ τότε. non sine nervis et robore.

P. 109, 15. καὶ περὶ ζῳγραφίας. copulam a Morell. et *Oleario* temere omissam restitui ex vet. edit. et Flor.

P. 109, 16. ὡς ἂν καὶ ὁ λόγος ἔχῃ τὴν οἰκείαν ὕλην. ut oratio habeat propriam materiem h. e. ut statim traducatur ab initio ad picturam, quandoquidem libellus agat de tabulis pictis. *Heynii. p. 165.* Hoc probarem, si esset, ὡς ἂν καὶ ὁ πρόλογος εὐθὺς ἔχῃ τὴν οἰκ. ὕλην. Nunc τὸν λόγον accipio de ipsa descriptione tabularum, quam verbis exornaturus est sophista, et

cui propriam quandam et rei congruentem praeceptorum materiem praemittendam censet. ὕλη est copia praeceptorum, ad quae iudicium de tabulis pictis dirigendum est.

P. 109, 18. ἄριστον. In Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. plena distinctio posita post ἄριστον.

P. 109, 21. εὖ διεσκέπθαι. διασκέπθαι. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. — καὶ ἱκανὸν εἶναι. infinitivum a Morell. et Olcar. perperam omissum restitui ex edit. vet.

P. 109, 22. γνωματεῦσαι ἡθῶν σύμβολα. sic Flor. σύμβολα. Vulgo. Duota sunt haec cum seqq. ex Vit. Apollon. II. 30. p. 83. πολλὰ γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἡθῶν ἐρηγνεύουσι, πολλὰ δ' ἐν ὀφρύσι καὶ παρειαῖς κεῖται γνωματεῦειν τε καὶ θεωρεῖν, ἀφ' ὧν σοφοὶ τε καὶ φυσικοὶ ἄνδρες — τοὺς τοῦ τῶν ἀνθρώπων διαθεῶνται.

P. 109, 24. ἐν ὀφρύων ἦθτι. Vid. infra ad VII. p. 120, 26.

P. 109, 26. ξυγκρίσει πάντα. his affatim instructus omne feret punctum. Sic Olcarius. Sed est potius: omnia perficiet et ad finem perducet.

P. 109, 28. τὸ οἰκεῖον ἐκάστου δρᾶμα. οἰκεῖον accessit ex Flor.

P. 110, 3. ἡδεῖα δὲ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ ἀπάτη, καὶ οὐδὲν ὄνειδος φέρουσα. secundum dictum Gorgiae, qui τραγωδίαν εἶπεν ἀπάτην, ἣν ὁ τε ἀπατήσας δικαιότερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. ap. Plutarch. T. II. p. 15. D. quae verba Idem T. II. p. 348. C. interpretatur: ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος, εὐάλωτον γὰρ ὑφ' ἡδονῆς λόγων τὸ μὴ ἀναίσθητον.

P. 110, 6. ἀφ' οὗ βλάβος οὐδέν. pronomen relativum ad totam, quae praecedit, enuntiationem referendum. ἡ ἀπάτη, quam pictura efficit, opponitur ei, quae cum μανία coniuncta est, quae, non sine noxa et discrimine, ea, quae non sunt, esse existimat, et vanis imaginibus tamquam veris inhacret. Haec autem illusio, ad quam artifices tendunt, magnam vim habet ad oblectandum animum (ψυχαγωγῆσαι ἱκανόν), idque sine culpa aut reprehensione. Non enim omnia ψυχαγωγία culpa et vitio caret.

P. 110, 9. πολλὰ — γράψαι. Vid. Iunius de Pictura Vet. III. c. 2.

P. 110, 11. ὥς οὐκ ἐνόν τῆς κατ' ἐννοίαν κινήσεως ἐπιτυχεῖν ἄριστα. restitui optimam lectionem Cod. Flor. pro ἐπιτυχεῖν ἄριστα. Non fieri posse intelligebant veteres illi, ut mentis animique motus recte representetur, nisi observata membrorum harmonia, cui termini quidam et fines ab ipsa natura constituti sunt. Causa additur: τὸ γὰρ ἐκφυλόν. καὶ ἔξω μετροῦν

οὐκ ἀποδέχεσθαι φήσει, ὁρθῶς ἐχούσῃ κίνησιν. Sic *Olearius* ex coniectura *Gruteri* et *Salm.* pro ἐχούσης. Quam probans etiam *Heynius* p. 165. distinguendum esse existimat! οὐκ ἀποδέχεσθαι, φήσει ὁρθῶς ἐχούσῃ, κίνησιν. nam subiectum orationis esse τὴν κίνησιν. Hoc autem dicere *sophistam*: motum corporis non admittere id, quod sit alienum et a modo et mensura abhorrens, si modo natura recte constituta sit. Neque hoc intelligo, nec id, quod *Olearius* dedit. Τὸ ἔκφυλον καὶ ἔξω μέτρου accipio de corporis habitu male composito, absurdo, et harmoniae experte. In eiusmodi corpore exprimi et representari non potest animi sani et recte constituti motus; sed consentire debent, ut in instrumento musico, interna, ἡ ἔννοια καὶ γνώμη, cum externis i. e. corporis membris. Hunc sensum contextus flagitat. Qui ut efficiatur, revocata lectione ἐχούσης, scribendum: τὸ γὰρ ἔκφυλον καὶ ἔξω μέτρου οὐκ ἀποδέχεσθαι φύσεως ὁρθῶς ἐχούσης κίνησιν.

P. 110, 16. σχολοῦντι δὲ. notum *Simonidis* dictum, ζωγραφίαν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν. ap. *Plutarch.* T. II. p. 17. F. Cf. Ib. p. 748. A. et *Wytttenbach.* T. XI. p. 198.

P. 110, 19. ἐσάγονται. sic editt. vett. εἰσάγονται. Mor. Olear.

P. 110, 20. καὶ πάντα ὅσα ὄγκου καὶ σεμνότητος καὶ ψυχᾶς ἔχειται. et omnia, in quibus inest gravitas cum dignitate et oblectatione coniuncta. Hunc usum verbi ἔχεισθαι illustravit *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 472. s. ὅσα παιδείας ἔχειται. *Plato* *Theaet.* p. 145. A. τὸ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον. Id. de *Rep.* VI. p. 496. A. ὄγκον et σεμνότητα iungit *Plutarch.* T. II. p. 780. A. de principibus: βαρύτητι φωνῆς καὶ βλέμματος τραχύτητι — ὄγκον ἡγεμονίας καὶ σεμνότητα μιμεῖσθαι δοκοῦσιν. Frequens est ὄγκος de gravitate personae, quam quis in traegodia gerit. Vid. *Wytttenbach.* ad *Plutarch.* T. XI. p. 185. et 578. s. rarius de magnificentia tectorum, ut in *Vit. Apoll.* II. 25. p. 77. περὶ δὲ τὰ βασιλεια οὔτε ὄγκον ἰδεῖν φασιν οἰκοδομημάτων. Ibid. I. 30. p. 39. lectionem βασιλέα καὶ ὄγκον bene tuetur *Bekker* in *Specim.* p. 94.

P. 110, 21. γραφικὴ τε ὁμοίως. recepi lectionem *Flor.* pro γραφή. — ἐν τῷ γράμματι. in tabulis pictis. I. p. 113, 14. βραχεῖ τούτῳ γράμματι. Vid. *Valcken.* ap. *Ammon.* p. 55.

P. 110, 23. καὶ τί χρὴ λέγειν περὶ τῶν ἀριζήλων εἰρημέων πολλοῖς. *sophista* ac ab argumento iam a multis egregie tractato revocat, καὶ interrogationi vim addit. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 406. s. — Respexit *Noster* *Od.* XII. 450. τί τοι τάδε μυθολογῶ; —

ἐχθρὸν δέ μοι ἐστίν· αὐτοῖς ἀριζήλως ἐιρημένα μῦθολογεῖν. διειτολογεῖν τὰ ἀριδήλως ῥηθέντα, interpretatur *Eustathius*.

P. 110, 25. ἀρχεῖ γὰρ καὶ ταῦτα δεικνύναι τὸ σπουδαζόμενον ἡμῖν, ὥς οὐκ ἀποβεβλήσεται ποι. ὥς ἀποβ. *Olear.* perperam omitta negatione. Sensus est, dicta de picturae praestantia sufficere ad demonstrandam rei susceptae utilitatem. Haereo in ποι, licet depravatam esse vocabulum non dixerim.

P. 110, 27. ἡ χομιδῇ σμικρὰ. supple, εἶναι ταῦτα. etsi praestet σμικρὸν scil. τὸ σπουδαζόμενον, *HEXINVS*. Si hoc voluisset scriptor, necessario scribendum esset σμικρόν. Neque vero probabile, cum susceptum opus (τὸ σπουδαζόμενον) deprimere voluisse. Quare σμικρὰ iungendum cum ἀρχεῖ καὶ ταῦτα. Corrigendum videtur: εἰ καὶ χομιδῇ σμικρὰ.

P. 110, 29. οὐκ ἀμούσως ἔχουσαι. Vid. ad *Callistrat. Stat.* XIV. p. 161, 24.

P. 110, 31. ταῦτα. sic *Flor.* pro vulgari αὐτά. — ἀλλ' ἵν' ἡμῖν μὴ ἔφ' ἐνός. hoc quoque idem liber nobis obtulit. Vulgo: ἀλλὰ ἵνα μὴ ἔφ' ἐνός. — πρότοι. χροῖτοι, *Ald.* 1. 2. *Iunt.* emendavit *Moyell.* assentiente *Florentino*,

P. 110, 32. τὰ καθ' ἕκαστα διαρροῦν. i. e. ἐξηγεῖσθαι. ἡ τοῦ λόγου διαρροῖς, *sententiae explicatio*, est ap. *Longin.* ap. *Porphyr.* de Vit. Plot. p. 14. (*Fragm.* p. 193. ed. *Toup.*) In *Porphyr.* Epist. ad Marcell. c. X. p. 22. συνάγοις δ' ἂν καὶ ἐνέλοις τὰς ἐμφύτους ἐννοίας, καὶ δι' ἀρροῦν συγκεχυμένας, καὶ εἰς φῶς ἔλκειν ἐσκοτισμένας πειρωμένη. Scr. διαρροῦν, et evanescet obscuritas, quae cl. editori fraudi fuit. Sic ibi post pauca interiecta; ἔτι δ' εἰ μνημονεύεις, διαρροῖς δ' ἂν ἃ γε ἀκήκοας. ubi fortasse scribendum: εἰ μνημονεύοις, διαρροῖς δ' ἂν. De εἰ — ἂν ne dubites, consule *Bornemann.* de gemina *Cyrop.* recens. p. 20. s. et ad *Xenoph.* Conviv. IV. 3. p. 101. s.

P. 110, 33. τὸ ἀρμόττον ἔχη. *Flor.*

I.

ACHILLES IN SCYRO.

Argumentum in tabulis pictis olim non minus quam in anaglyphis frequentatum. De anaglyphis γ. *Zeitschrift* T. I. p. 423. ss. Pictum illud memorat *Ach. Tat.* VI. 1. *Aristaen.* II; 5, et *Plinio* teste XXX. 40, 29. Athenion Maronites pinxerat *Achillem virginis habitu occultatum, Vlyseprehendente.* Praevit *Polygnotus, Pausan.* I, 22, 6. Quod puellis in prato flores legentibus super-

veniunt *Flysses* et *Diomedes* et *calathis* in terram proiactis puellaria tentant ingenia, optime mihi quidem adornatum esse videtur. *Turrim*, in imis montis radicibus, regiarum puellarum domicilium, pro simplici domo nolim accipere; sed turres istae ab hominum familiaritate secretae Danaes, Herus, Cassandreae, Ius etiam ap. *Aesch. Prom.* 651, per archaismum quendam a poetis et artificibus poni mihi videntur. Clytaemnestrae filiae, dum mater Aulidem profecta esset, *ὄχκοῖσι παρθενᾶσι φρουροῦνται καλῶς*. Eurip. Iphig. A. 739. Similes *παρθενῶνας* Germanorum etiam Veledae et Scandinavorum puellae nobiles inhabitabant, apud quos dictae illae fuere *Iomfruebuur*. Heynius, quod domum in alto loco sitam aut in altum eductum vocat, errare mihi videtur. Homeri Scholiastes ad *Iliad.* XIX, 326. Deidamiae cum suis virginibus partem aedium paternarum assignat. P. G. WELCKER. De fabula dixit Heynius in libello, cui titulus: *Das vermeinte Grabmal Homers*. Philostratum Scyrias *Sophoclis* ante oculos habuisse probabile est.

P. 111, 1. ἡ κομῶσα τῇ σχολῇ ἡρώϊνῃ. iunco et calamo coronata heroinarum capita in numis habentur. *κομῶν* ut supra l. 9. τὰ δὲ κυπαρίσσει κομῶνται. *Achill. Tat.* I. 1. ἐκόμα πολλοῖς ἄνθεσιν ὁ λειμῶν.

P. 111, 2. σιγρὰν τὸ εἶδος. Marg. Morell. Ἰσ. στρυμνάν. Sic iterum c. IV. p. 868, 28. Ἡρώϊνῃ τέ τις αὕτη σιγρὰ. ubi vid, not.

P. 111, 4. ἔστι δ' αὕτῃ καὶ πτόρθος ἑλαίας ἐν ταῖν χειροῖν, καὶ ἀμπέλου κλήμα. Hunc verborum ordinem, a Flor. oblatum, praetuli vulgari, quo verba ἐν ταῖν χειροῖν posita sunt post κλήμα, quod minorem habet elegantiam. Videtur igitur iusula Scyros, quamvis λυτὰ καὶ πετρώδης (vid. *Hesych.* in ἀρχὴ Σκύριος), tamen oleas et vites nutritivisse. — ἀνεμώδεια eam a *Sophocle* fuisse appellatam, ex Nostro discimus; ἡνεμόεσσα est ap. *Dionys. Perieg.* 521.

P. 111, 7. πύργος. domus solitaria, in qua ὁ παρθενών, ut Herus ap. *Musae.* 24: quam tamen cum *Lessingio* de Veneris templo interpretatur *Heinrich* p. 80. s. Vid. Anim. ad Anth. Gr. T. II. 1. p. 333 et 339. — παρθενεύονται ἐνταῦθα. Σχῆρον εὐπαρθενον ἄστυ ap. *Tryphiodor.* 51. quod epitheton *Northmorus* probabiliter retulit ad *Lycomedis* filias; quamquam recte quoque *Wernickius* monuit p. 99. nullum esse orbis terrarum angulum, ubi puellae vivant, qui non possit vocari εὐπαρθενος.

P. 111, 10. τοῦ πατρὸς Νηρέως ἡ Θέτις μαδοῦσα. i. e. παρὰ τοῦ πατρός. *Pindar.* Pyth. III. 143. μαθάνων οἶσθα προτέρων. Auctor *Rhesi* 129. μαθόντες ἐχθρῶν μηχανὰς κατασχόπου. quae verba perperam sollicitavit *Piers.* Verisim. p. 80.

Lucian. de Dea Syr. c. 15. T. IX. p. 97. καὶ τὰ Φρύγες καὶ Λυδοὶ καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, ἄττιω πάντα ἔμαθον. Nereus futurarum rerum gnarus, ut Glaucus et alia maris numina. Vid. *Mitscherl. ad Horat. l. Od. 15. 4. T. I. p. 164.* Ad Thetidem solam notum illud vaticinium refert Achilles ap. *Liban. T. IV. p. 62. ἔμοι μένοντι καὶ μετέχοντι τῶν ἀγώνων ἔμιαρται πεσεῖν. Ἠλέα δὲ καὶ τὸν πατρίον οἶκον οὐκ ὄψομαι. Ταῦτ' εἶπεν ἡ μήτηρ, θεὸς οὔσα, καὶ μὴ πιστεύειν οὐκ ἔνεστιν.* et sic ap. *Homer. Il. IX. 410. ss.* quem locum noster ante oculos habuit.

P. 111, 10. καὶ ὡς ἐπ' ἄμφω πεπρωμένον αὐτῷ εἴη. frequentius ἐπ' ἀμφοτέρω. de quo vid. *Schaeffer. ad L. Bos p. 292.* qua vi etiam ἐπ' ἀμφοτέρω videtur accipiendum ap. *Pindar. Ol. XIII. 80, διχθαδίας Κήρας* appellat Achilles *Il. l. c. 411.*

P. 111, 12. ἡ εὐκλεῖα γεγόμενον. sic verissime Flor. pro γινόμενον. — ἀπόθετος αὐτῇ ὁ παῖς. Tamquam ficta haec historia traducitur in Heroic. p. 731. μαιράκιον δὲ γεγόμενος, οὐχ ὥσπερ οἱ πολλοὶ φασιν, ἀπόθετος ἐν Σκύρῳ ἐτρίβετο, τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς παρθένοις. Adhaeret vocabulo ἀπόθετος quaedam contemptus significatio; ut ap. *Plutarch. T. II. p. 159. F. Ιατρικὴ δὲ μετ' ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται τοσοῦτων ἀκλεῆς καὶ ἀπόθετος.*

P. 111, 16. δὺν ἀποδῆται γνούς ἔρωτι. Verbi γινώσκειν usus de viro rem habente cum virgine frequens ap. scriptores ecclesiasticos, etiam ap. profanos passim reperitur. *Plutarch. T. II. p. 259. C. γύναιον ἐγνωσμένον ἄρ' ὤρας ζῶντι τῷ Γαλάτῃ παρκεινδύνευσεν θάψαι,* Chariclea ap. *Heliodor. l. 8. p. 22. εἰ δὲ με γνώσεται τις αἰσχροῦς, ἢν μηδέπω (μηδέποτε Monac.) μηδὲ θεατγένης, ἐγὼ μὲν ἀγχόνῃ προλήψομαι τὴν ὕβριν.* — ἀποδῆται ἔρωτι περιπεσεῖν dixit *Aristaen. l. 16. p. 78.* quem arcanum interpretatur *Dorvill. Vana. cr. p. 608.* nostri loci non recordatus.

P. 111, 16. καὶ προῖών γε ἐς τόχου ἔραν ὁ χρόνος, sic scribere ausus sum, lectionem Ald. 1. 2. Iunt. ὁ χορὸς in χρόνος mutans. καὶ προῖοῦσά γε ἡ κόρη. Morell. marg. γρ. ἡ λόχος. fortasse voluit ἡ λοχός, quamvis nec hoc sensum habet idoneum, Quum Niger vertisset: *ad parturitionis tempus procedens puella, Olearius προῖοῦσά γε* — ἡ κόρη in textu posuit. Idem *Florentis* coniecturam καὶρός absonam pronuntiat, ob προῖοῦσα procul dubio; nam alteram lectionem προῖών *Olearius* non commemorat. Recte autem dicitur ὁ χρόνος προῖέναι, non mulier. Vid. *Döckh in Platon. Min. p. 153.*

P. 111, 20. ἀνδῶν ἀφθονίαν. ἀνδῶν *Philostratum* scripsisse puto.

P. 111, 21. *ως ἄλλη ἀλλαχόσε. ἄλλη. omnes editt. ante Olear. qui ἄλλη emendavit. — ἀποσχίδναι, ἀποσχίδναι.* Morell.

P. 111, 22. *τὰ ἄνθη ἀποκείρουσαι. sic legendum esse non dubitabam; et coniecturam firmavit Flor. Vulgo litteris aliquot omissis: τὰ ἔθνη ἀπορούσαι, Ald. 1. 2. Iunt. 1. τὰ ἔθνη ἀποκαρούσαι, Iunt. 2, ἀποχωροῦσαι V, D. adscripsit exemplari Ald. in Bibl. Goetting. Eran, qui in ἀποφύρουσαι incidere. ἀποδρῦσαι dedit Morell. ubi in matg. γρ. πρ. ἀποσχίδναι τὰ ἔθνη ποκαίρουσαι vitijis male cumulatjs.*

P. 111, 23. *ἀλλ' αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς θήλειαν ὥραν ἀποκλίνουσι ἥδη δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα...* Scripsi, quod sensus et oppositio verborum postulabat, coniectura quidem fretus, sed illa, ut spero, minime dubia. Vulgo ἀλλὰ μὲν — ἥδιον δὲ ἡ ἀναχ. ubi primum nihil certius, quam quod ante hos triginta annos dedi in Exerciti, cr. p. 119. ἥδη δὲ ἡ — ut c. VIII. ἥδη δὲ αὐτὸ φιλομειδὲς καὶ τῷ γράμματι σημαίνει. ubi Flor. pro ἥδη vitiose ἥδιον, prorsus ut in nostro loco. Vid. ad III. p. 115, 32. Sylaba *ὄν* adhaesit vocabulo, ut ap. *Alciph.* III. 27. p. 334. *ὄκων κακῶν.* pro *οἱ κακῶν.* ut recte legitur in Viudob, ap. *Bast.* Addend. ad Ep. cr. p. 282. Similiter ap. *Aristidem* in Or. ad Aescul. T. I. p. 36. (66) *ἐμοὶ δὲ ἐπιμελὴς μὲν δὴ που καὶ ἡδῶ ἡ τῶν θυμάτων καὶ θεαμάτων χάρις καὶ τιμή.* legendum: καὶ ἥδη ἡ τῶν — χάρις. Hac autem ap. Nostrum correctione, probata illa a *Schaefero* ad *Dion. Halic.* p. 395. admissa, necessario etiam ἀλλὰ mutandum erat in ἀλλ' αἱ μὲν — ubi reliquae puellae per prata vagantes opponuntur Achilli, in muliebri vestitu, puerili ferocia conspicuo. Frequentes huiusmodi errores in ἀλλὰ, quorum exempla dedi ad *Achill. Tat.* p. 715. s. et in Not. ad *Anth. Pal.* p. 895. Ap. *Liban.* T. III. p. 121. 25. ἀλλὰ λυπούμενος τήμερον, ὕστερόν μ' ἐπαινέσεται. Scr. ἀλλ' ὁ λυπούμενος.

P. 111, 24. *βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἀπαλὰ ἐκβλεπούσαις. recepi correctionem Olearii pro ἀπλᾶ. Vid. Boissonad. Her. p. 547. et supra II. 23. p. 91, 31. ἀπαλὸν γελᾶν frequens. Vid. Anim. ad Anth. Gr. T. I. 2. p. 107. παρθένιον βλέπειν similiter dixit Anacreon ap. Athen. XIII. p. 564. D.*

P. 111, 25. *παρεῖās ἄνθη. ἄνθη. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Flor. ἄνθει. Mor. Olear. Scripsi, ut a praestantissimi codicis lectione quam minime recederem, ἄνθη. Hac vocabuli forma utitur Synesius Enc. Calv. p. 69. B. παιδαρίοις μὲν ἐπιτρέπειν τὴν ἄνθη τῆς κόμης. etiam Philostr. Heroic. p. 663. τῶν μὲν γὰρ ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὖοσμοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί. lb*

p. 724. de pavone: χαίρει δὲ ὁ Πρωτεσίλαος τῇ ὄρᾳ καὶ τῇ ἀνδρὶ τοῦ ὄρνυθός. Cf. Hemsterh. ad Thom. M. p. 127.

P. 111, 27. ἥδι δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα. Heroic. de Aiaçe p. 706. γοργὸν βλέπων, καὶ ἀναχαιτίζων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ τῆς κόμης ἑτοίμου. Heliodor. II. 35. p. 105, de Theagene: ὀρθὸς τὸν αὐχένα, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου τὴν κόμην καὶ πρὸς τὸ ὀρθιον ἀναχαιτίζων. Vid. supra II. 17. p. 78, 4.

P. 111, 28. καὶ βλοσυρὰ ξὺν ἀβρότῃ. Vid. infra VI. p. 119, 27. Iamblich. de Myster. Aeg. Sect. II. c. 3. p. 41. καὶ τὰ μὲν τῶν θεῶν χρηστὰ τῇ ὄψει ἐλλάμπει, τὰ δὲ τῶν ἀρχαγγέλων βλοσυρὰ ἅμα τε καὶ ἡμερὰ: πρῶτερα δὲ τῶν ἀγγέλων. De Aeonis signo Damascius ap. Photium Cod. CCXLII. p. 1049. Θεσπέσιον δὲ τι καὶ ὑπερφυές, οὐ γλυκελαίς χάρισιν, ἀλλὰ βλοσυραῖς ἀγαλλόμενον, κάλλιστον δ' ὁμῶς ἰδεῖν, καὶ οὐδὲν ἦτρον ἐπὶ τῷ βλοσυρῷ τὸ ἦτρον ἐπιδεικνύμενον.

P. 111, 29. καὶ τὸ ξὺν ἀνάγκῃ ἐπίπλαστον. hanc ἀνάγκην significat Liban. T. IV. p. 192. 2. τὸ μυράκιον τὸ Θετταλόν — δ τὸ Πήλιον καταλιπὼν, καὶ τὴν μέλαινα, ἐπὶ τὴν Σκυῶρον ἦει καὶ τὸν παρθενῶνα: καὶ τῇ προσήγορίᾳ καὶ τῷ βλέμματι, καὶ τῇ στολῇ πρὸς τὸ θῆλυ τὴν φύσιν ἐξεβιάζετο.

P. 111, 33. ἐπὶ τὴν Σκυῶρον. fluctuant libri in accentu huius nominis. Σκύρον. Ald. 1. 2. Iunt. Σῦρον. Morell. Olear. sed initio capitis utraque editio Σχίρος exhibet. Quum prior constanter producat, et supra scripsi Σῦρος, et h. l. Σῦρον.

P. 111, 34. ὀρᾷς δὲ ἄμφω, τὸν μὲν καὶ βεβυδισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτεῖνα. non video, quam vim καὶ h. l. habere possit, cui nihil respondet; nam καὶ τὸ διαθρεῖν cohaeret cum διὰ πανουργίας. Quare suspicor scribendum esse: τὸν μὲν ὡς βεβυδισμένος τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτεῖνα. ut in proximo Cap. p. 114, 15. ὄρα μοι καὶ τὴν τῶν Σατύρων ἀγέλην — ὡς ἐπιφαίνοντες τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀνεσχιρετὸς ξὺν τῷ ἀνιάσθαι. Dixi de harum particularum permutatione ad Achill. Tat. p. 643. s. Ap. Lucian. Patr. Encom. c. 10. T. VIII. p. 137. τὴν δὲ ἐπιτοτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσιν. Gesnerus corrigit, τὴν κουρ. Scr. ὡς κουροτρόφον. In Anonymi Dissert. ap. Orell. Opusc. Gr. sentent. T. II. p. 210. ἐν τε τῷ πολέμῳ καὶ (τὰ νεώτατα πρῶτον ἐρῶ) ἅ τῶν Λακεδαιμονίων νίκα — Λακεδαιμονίοις μὲν ἀγαθόν. Scr. ἐν τε τῷ πολέμῳ. (ὡς τὰ νεώτατα πρῶτον ἐρῶ). Ap. Alciphron. I. Ep. II. p. 12. ὡςδ' ὁ μὲν οὐπὼ ταῦτα προσαπῆται, καὶ ὁ Ἑρμῶν ἀφελὶς τὸ φορεῖον — ὥχετο. perperam Wagnerus καὶ habet suspectum, quo nihil sincerius, et ὡςδ' minus recte tentat. Fuisse suspicor: καὶ ὁ μὲν οὐπὼ ταῦτα πρ. καὶ ὁ Ἑρμ. Plato Euthydem. p. 273. A. καὶ οὐπὼ τοῦτο δὴ ἢ τρεῖς

P. 111, 21. ως ἄλλη ἀλλαχόσε. ἄλλη. omnes editt. ante *Olear.* qui ἄλλη emendavit. — ἀποσχιδναιται. ἀποσχιδναιται. Morell.

P. 111, 32. τὰ ἄνθη ἀποκείρουσαι. sic legendum esse non dubitaham; et coniecturam firmavit Flor. Vulgo litteris aliquot omissis: τὰ ἔθνη ἀπο ρουσαι, Ald. 1. 2. Iunt. 1. τὰ ἔθνη ἀποκα- ρουσαι, Iunt. 2, ἀποχωροῦσαι V, D. adscripsit exemplari Ald. in Bibl. Goetting. Erant, qui in ἀποφέρουσαι incidrent. ἀποδρέ- πουσαι dedit Morell. ubi in marg. γρ. πρ. ἀποσχιδνασαι τὰ ἔθνη ποχαίρουσαι vitis male cumulatjs.

P. 111, 23. ἀλλ' αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς θήλειαν ὥραν ἀπο- κλίνουσι ἥδ' δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα... Scripsi, quod sensus et oppositio verborum postulabat, coniectura quidem fretus, sed illa, ut spero, minime dubia. Vulgo ἀλλὰ μὲν. — ἥδιον δὲ ἡ ἀναχ. ubi primum nihil certius, quam quod ante hos triginta annos dedi in Exerciti, cr. p. 119. ἥδ' δὲ ἡ — ut c. VIII. ἥδ' δὲ αὐτὸ φιλομειδὲς καὶ τῷ γράμματι σημαίνει. ubi Flor. pro ἥδ' vitiose ἥδιον, prorsus ut in nostro loco. Vid. ad III. p. 115, 32. Syl- laba ὄν adhaesit vocabulo, ut ap. *Alciph.* III. 27. p. 334. οἶων κακῶν. pro οἱ κακῶν. ut recte legitur in Viudob, ap. *Bast.* Ad- dend. ad Ep. cr. p. 282. Similiter ap. *Aristidem* in Or. ad Aescul. T. I. p. 36. (66) ἐμοὶ δὲ ἐπιμελὴς μὲν δὴ που καὶ ἥδιον ἢ τῶν θυμάτων καὶ θεαμάτων χάρις καὶ τιμή. legendum: καὶ ἥδ' ἢ τῶν — χάρις. Hac autem ap. Nostrum correctione, probata illa a *Schaefero* ad *Dion. Halic.* p. 395. admissa, necessario etiam ἀλλὰ mutandum erat in ἀλλ' αἱ μὲν — ubi reliquae puellae per prata vagantes opponuntur Achilli, in muliebri vestitu, puerili ferocia conspicuo. Frequentes huiusmodi errores in ἀλλὰ, quorum exem- pla dedi ad *Achill. Tat.* p. 715. s. et in Not. ad Anth. Pal. p. 895. Ap. *Liban.* T. III. p. 121. 25. ἀλλὰ λυπούμενος τήμερον, ὕστερόν μ' ἐπαινέσεται. Scr. ἀλλ' ὁ λυπούμενος.

P. 111, 24. βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἀπαλὰ ἐκβλεπούσαις. recepi correctionem *Olearii* pro ἀπλᾶ. Vid. *Bouissonad.* Her. p. 547. et supra II. 23. p. 91, 31. ἀπαλὸν γελᾶν frequens. Vid. *Anim.* ad Anth. Gr. T. I. 2. p. 107. παρθέσιον βλέπειν similiter dixit *Ana- creon* ap. *Athen.* XIII. p. 564. D.

P. 111, 25. παρειᾶς ἄνθη. ἄνθη. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Flor. ἄνθει. Mor. *Olear.* Scripsi, ut a praestantissimi codicis lectione quam minime recederem, ἄνθη. Hac vocabuli forma utitur *Syne- sius* Enc. Calv. p. 69. B. παιδαρίοις μὲν ἐπιτρέπειν τὴν ἄνθη τῆς κόμης. etiam *Philostr.* Heroic. p. 663. τῶν μὲν γὰρ ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὖσομοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί. lb

p. 724. de pavone: χαίρει δὲ ὁ Πρωτεσίλεως τῇ ὥρᾳ καὶ τῇ ἄνθῃ τοῦ ὄρνυθος. Cf. Hemsterh. ad Thom. M. p. 127.

P. 111, 27. ἥδ' ἢ ἀναχαιτίζουσα. Heroic. de Aiace p. 706. γοργὸν βλέπων, καὶ ἀναχαιτίζων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ τῆς κόμης ἐτοίμου. Heliodor. II. 35. p. 105, de Theagene: ὀρθὸς τὸν αὐχένα, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου τὴν κόμην καὶ πρὸς τὸ ὄρθιον ἀναχαιτίζων. Vid. supra II. 17. p. 78, 4.

P. 111, 28. καὶ βλοσυρὰ ξὺν ἀβρότῃ, Vid. infra VI. p. 119, 27. Iamblich, de Myster. Aeg. Sect. II. c. 3. p. 41. καὶ τὰ μὲν τῶν θεῶν χρηστὰ τῇ ὄψει ἐλλάμπει, τὰ δὲ τῶν ἀρχαγγέλων βλοσυρὰ ἅμα τε καὶ ἡμερᾶ· πρότερα δὲ τῶν ἀγγέλων. De Leonis signo Damascius ap. Photium Cod. CCXLII. p. 1049. Θεσπέσιον δὲ τι καὶ ὑπερφυές, οὐ γλυκεῖαις χάρισιν, ἀλλὰ βλοσυραῖς ἀγαλλόμενον, κάλλιστον δ' ὁμῶς ἰδεῖν, καὶ οὐδὲν ἥττον ἐπὶ τῷ βλοσυρῷ τὸ ἥλιον ἐπιδεικνύμενον.

P. 111, 29. καὶ τὸ ξὺν ἀνάγκῃ ἐπίπλαστον. hanc ἀνάγκην significat Liban. T. IV. p. 192. 2. τὸ μεράκιον τὸ Θετταλόν — δ τὸ Πήλιον καταλιπόκ, καὶ τὴν μελίαν, ἐπὶ τὴν Σκυῖρον ἦει καὶ τὸν παρθενῶνα· καὶ τῇ προσηγορίᾳ καὶ τῷ βλέμματι, καὶ τῇ στολῇ πρὸς τὸ θῆλυ τὴν φύσιν ἐξεβιάζετο.

P. 111, 33. ἐπὶ τὴν Σκυῖρον. fluctuant libri in accentu huius nominis. Σκυῖρον. Ald. 1. 2. Iunt. Σκυῖρον. Morell. Olear. sed initio capitis utraque editio Σκίρος exhibet. Quum prior constanter producat, et supra scripsi Σκυῖρος, et h. l. Σκυῖρον.

P. 111, 34. ὀρᾷς δὲ ἄμφω, τὸν μὲν καὶ βεβυθισμένον τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτίνα. non video, quam vim καὶ h. l. habere possit, cui nihil respondet; nam καὶ τὸ διαθρεῖν cohaeret cum διὰ πανουργίαν. Quare suspicor scribendum esse: τὸν μὲν ὡς βεβυθισμένος τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτίνα, ut in proximo Cap. p. 114, 15. ὄρα μοι καὶ τὴν τῶν Σατύρων ἀγέλην — ὡς ἐπιφαινόντες τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀνεσκιρτηκὸς ξὺν τῷ ἀνιάσθαι. Dixi de harum particularum permutatione ad Achill. Tat. p. 643. a. Ap. Lucian. Patr. Encom. c. 10. T. VIII. p. 137. τὴν δὲ λιποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσιν. Gesnerus corrigit, τὴν κουρ. Scr. ὡς κουροτρόφον. In Anonymi Dissert. ap. Orell. Opusc. Gr. sentent. T. II. p. 210. ἐν τε τῷ πολέμῳ καὶ (τὰ νεώτατα πρῶτον ἐρῶ) ἅ τῶν Λακεδαιμονίων νίκα — Λακεδαιμονίοις μὲν ἀγαθόν. Scr. ἐν τε τῷ πολέμῳ. (ὡς τὰ νεώτατα πρῶτον ἐρῶ). Ap. Alciphron. I. Ep. II. p. 12. ὡςδ' ὁ μὲν οὐπὼ ταῦτα προσπῆγτε, καὶ ὁ Ἑρμῶν ἀφελὶς τὸ φορτίον — ὥχετο. perperam Wagnerus καὶ habet suspectum, quo nihil sincerius, et ὡςδ' minus recte tentat. Fuisse suspicor: καὶ ὁ μὲν οὐπὼ ταῦτα πρ. καὶ ὁ Ἑρμ. Plato Euthydem. p. 273. A. καὶ οὐπὼ τοῦτο δὴ ἢ τρεῖς

δρόμους περιεληλυδότε ἦσθην, καὶ εἰσέρχεται Κλεινίας. Ceterum cf. de Vlyasis habitu supra diota II. 7. p. 63. 28. Paulo post c. VIII. p. 121. 17. καὶ ἡ τοῦ ὄμματος ἀκτὶς — βεβηδιασμένον τὸ τῆς ἀνίας ἐπισημαίνει.

P. 112, 2. τὸ διαθρεῖν. διαφθρεῖν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Emendavit Morell, *Themist.* Or. XXIII. p. 284. C. διαθρῆσαι εἰ δὴ τινες εἰεν φαρμάκῳ ἀλληλιμμένοι. *Eunap.* V. Phil. p. 62. ὁ δὲ τὸν νοῦν ἐπιστήσας καὶ διαθρῶν τὰ λεγόμενα.

P. 112, 3. ἔτοιμος δὲ τὴν γνώμην. Vid. II. 7. p. 63, 33.

P. 112, 5. σημάτων. vulgo post hoc verbum plenior distinctio posita. Sed iungenda verba, καὶ ὁ σάλπιγγι σημάτων τὲ δὴ βούλεται; Tubicinis in hac historia mentionem facit *Apollodorus*, III. c. 13. 8. p. 349. *Hygin.* Fab. XCVI. et in anaglyphis etiam, quae hanc fabulam exhibent, conspicitur.

P. 112, 6. τὸ ἦθος τῆς γραφῆς. idem quod γνώμη, ἔννοια. respectu habito ad affectus ibi expressos. Vit. Apoll. II. 11. 20. p. 72. de imagine, Porum ab Alexandro donatum repraesentante: ἦδ' οὐδὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἦθος τῆς γραφῆς.

P. 112, 7. ἱκανὸς τῶν ἀδῶλων θηρατῆς. sic Flor. Vulgo θηρατῆρ. *Aristoph.* Nub. 357. θηρατὰ λόγων παλαιῶν. ubi *Kusterus* comparat *Athen.* III. p. 122. C. ὃ καλλίστων ὀνομάτων καὶ θηρευτὰ. *Pythagoras* in illustri illo cum *Leonte Philiatio* colloquio ap. *Diog. Laert.* VIII. 8. p. 494. οἱ μὲν ἀνδραποδώδεις φύονται δόξης καὶ πλεονεξίας θηραταί. Fortasse sophista h. l. de primis versibus in *Sophoclis* *Aiace* cogitavit, quibus *Minerva* *Vlyseem* alloquitur.

P. 112, 9. μηχανᾶται τὰ νῦν. τὰ om. Flor.

P. 112, 12. αἱ μὲν οὖν. his verbis continetur apodosis, ubi οὖν abundat; quae abundantia cum negligentiae affectatione, sophistis peculiari, coniuncta est. Similiter hanc historiam narrat *Tzetza* ad *Lycophr.* V. 276. p. 521.

P. 112, 15. γυμνοῦται τε τὸ ἐντεῦθεν * * Restitui τὲ ex Flor. Enuntiatio, ad quam haec particula referri debuit, cum fine capitis periit. In edit. Ald. 1. 2. Iunt. 2. et Morell. asteriscus est post ἐντεῦθεν*), lacunam indicans; quam *Christianus* per γαλνεσθαι, *Oleurius* per ἀνδρίζεσθαι explevit. Perperam utique. Non paucae hic syllabae perierunt, sed, ut dixi, suis capitis primi cum initio secundū. Rem diserte explicavi in *Exercitatt.* cr. T. II. p. 117. ss. *Philostratum* vindicans ab reprehensione *Heynii*, qui eum p. 166. censet, naturae artis immemorem, id., quod serius actum esset, in

*) Sine asterisco, lacuna autem relicta, Iunt. 1.

eadem tabula repraesentare voluisse. Sed huius criseos, nostra disputatione lecta, poenituit virum doctissimum p. 194.

* I *

[PYRRHVS IN SCYRO.]

Tabula gemella, *Iacobsii* acumini debita, alteram capitis partem divellentis et sic simul priorem picturam in integrum restituentis, hac appendice deformatam, eo maxime mihi videtur spectabilis, quod in tanta fabulae proximitate, novitate tamen non caret; et quod pictoris ingenium in argumento concinnando maius se prodit, quam poetae in comminiscenda imitatione tam simplici. — Pyrrhus parentibus irascens, quod a bello eum prohiberent, regis aedibus relictis, in montium solitudines ad greges paternos recessit; nunc belli desidesio correptus ad littus maris aberravit, (nam non in remoto stat monte) et hasta subnixus, tunica alba et chlamyde purpurea indutus, versus illam regionem prospicit heroicis facinoribus inclytam, quae mox eventura sunt quasi mente auguratus. Caprae errant bovesque, in monte ad dextram illius relictæ; in medio videre est pedum abiectum cum clava. Atque iste dum pugnas somniat, appulsa est interim Phoenicis navis, qui nunc ipsum Achillis filium ex patris similitudine, nec non ex vultu bellicam indolem prodente agnoscit. Quod Pyrrhus non pastoritio habitu squalet, a Philostrato perperam eo trahitur, quasi iam miles factus sit; quem secutus est *Iacobius* meus *Exercit.* T. II. p. 120. et Heynius: „non ille rustico et squalido habitu, sed iam tantum non militari.“ Sed regis nepoti chlamys dari poterat vel in pascuis versanti; et navem a Pyrrho non expectari potuisse, tum ex fabula, tum ex ipsis Philostrati verbis (ἐντυγχάνει οἱ (Phoenix) οὐκ εἰδότες οὐκ εἰδώς) liquet. F. G. WELCKER.

P. 112, 18. σφριγῶν. φριγῶν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Emendavit Morell. Ex Flor. nihil notatum. Vid. ad XIV. p. 135, 29. — οὐδ' ἐν αὐχμῶ. sic Flor. οὐδὲ ἐν. vulgo. — οἶα βουκόλων νεανιεύματα, pro ipsis iuvenibus, ad imitationem tragicorum, qui κῆδος et κῆδευμα pro κηδεσταῖς, δούλευμα pro δούλος, συγγενεῖα pro συγγενῆς usurpant.

P. 112, 19. ἔστη μὲν γὰρ. γὰρ adieci ex Flor. distinctione mutata.

P. 112, 21. ἔσθῃς δὲ αὐτῷ φοινικίς, εὐθὺς et φοίνικες. Ald. 1. 2. Iunt. Flor. emendavit Morell. Cf. ad VI. p. 119, 31. —

ἐξ ὧμου ἄκρον. sic Morell, assentiente Flor, ἐξ ὧμου, Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2,

P. 112, 22. ἀνείλημμένη. ἀνείλημμένην, editi, ante Morellum.

P. 112, 23. γὰρ δὲ ὄμμα αὐτῷ γοργὸν μὲν, οὐκ ἐν ὀρμῇ δέ, ἀλλ' ἐν ἀναβολαῖς ἐστὶ. Admonit haec Boissonade similibus in Heroicis, p. 718, de Aiace Telamonis filio: βλέποντός τε χαροποις τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν, ὅσον οἱ λέοντες ἐκ ἀναβολῇ τοῦ ὀρμηῆσαι, De Hercule, coeli onus subituro, ὀρμῇ τοῦ προσώπων. Il. 20. p. 87, 16. ubi vid. — ἐκ ἀναβολαῖς εἶναι dicantur, quae quum parata sint, differuntur tamen, Infra c. IV. p. 117, 10. καὶ τὰ μὲν ἐν ἀναβολαῖς ταῦτα, Ἰδοῦ δὲ καὶ ὡς ἐννεστήχασιν ἤδη. VII. p. 121, 6. Amor exitum certaminum Iasonis exspectat: ἐπειδὴ ἐκ ἀναβολαῖς ἐστὶ τὰ τοῦ Ἑρωτος. Pro statim, e vestigio, οὐκ ἐξ ἀμβολαῖς dixit Euripid. Heraclid. 271. κλάων ἄρ' ἄψει τῶνδε κοῦκ ἐς ἀμβολάς. ubi vid. Musgr. Aelian. H. A. I. 17. κύων δὲ θαλαττία τεκοῦσα ἔχει συννέοντα τὰ σκυλάκια ἤδη, καὶ οὐκ ἐς ἀναβολάς. statim, simulatque sunt edita. Ib. II. 36. οὔτε ἐς ἀναβολάς, οὔτε χρόνῳ ὕστερον, ἀλλ' αὐτὸν ἤδη τὸ δένδρον. Ceterum Neoptolemi speciem iisdem fere coloribus adumbrat Quint, Sm, VII. 361. ss,

P. 112, 26. καὶ ἀνατυποῖ τι ἡ γνώμη, restituta optima lectio ex Flor. Vulgo: ἀσφάλλειν τῇ τριβῇ τι. Ἡ γνώμη τῶν ἐν Ἰλίῳ μικρὸν ὕστερον. Locutionem illustravi ad Il. 17. p. 81, 10. Cf. infra c. III. p. 115, 23. — In proximis distinguitur in Iunt. 2. ἡ κόμη νῦν μὲν. ἡσυχάζοντος. ἐπιχρέμαται κ. τ. λ,

P. 112, 28. Ὀρμήσαντος δὲ ἀτακτήσειε. αὐτὰ κτήσειεν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ἀτακτήσειεν. Morell. ubi marg. γρ. ἀντικινεῖται. Malles, ἀτακτήσειεν ἄν, aut ἀτακτήσει, ut l. 28. de puero venatore: καὶ κομῇ, ὅσον μὴ ἐπισκατεῖσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε ἀτακτήσει ἡ κόμη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. — συναπονεύουσα. paululum immutavit Noster, quae de Narcisso legerat l. 23. p. 37. 33.

P. 112, 32. τοιοῦδε τοῦ λόγου ἔχεται. I. 14. p. 25, 1. βροντῇ ἐν εἶδει σκληρῇ — λόγον τοιοῦδε, εἰ μὴ ἄγνοεις, ἔχεται. De usu verbi ἔχεται vide supra ad p. 110, 20.

P. 113, 1. ἀπώμοτον ἐποίησαντο τὴν τοῦ Πύρρου ἔξοδον. ἀπόμοτον. Ald. 1. 2. Iunt. Emendavit Morell. assentiente Flor. Ap. Aelian. H. A. X. 24. ἀπότομον αὐτῶν εἶναι λέγοντες. Cod. Monac. ἀλόμοτον, quod in ἀπώμοτον mutandum. Dio Chrys. Or. IV. p. 174. ἐπὶ πάντα ὁμοίως τὰ τοιαῦτα φερόμενος καὶ ἀγόμενος, οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ ἄπρακτον ποιούμενος. respectu habito ad locum Archilochi, de quo dixi in Animadv. ad Anthol. I. Pars I. p. 161.

P. 113, 3. ἀπαυχενίσαν τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην ταύ-

ρους. non sunt tauri armentis petulanter insultantes, ut vertitur, sed ii, qui praestantiae quodam sensu a reliquis sese segregant; quod intelligitur ex *Theocrit.* Id. XXV. 132. de praestantissimis Augiae tauris, Soli sacris: οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθλέα ποιῆν Ἐν νομῷ, ὡδ' ἐκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες. Cf. Id. IX. 4. ibique Schol. Eiusmodi igitur tauros, robustissimos omnium, Pyrrhus sibi sumebat prosternendos. Inprimis huc faciunt, quae de Hectore narrantur in *Heroic.* p. 722. ταύροις ἀντήριζε, καὶ τὸ συμπλέκεσθαι τοῖς θηρίοις τούτοις, πολεμικὸν ἡγεῖτο — τὸ δὲ ὑφίστασθαι μυχωμένους καὶ θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κερμάτων, καὶ ἀπαυχεῖσθαι ταῦρον — ὑπὲρ μελέτης τῶν πολεμικῶν ἥσκει. Rem vivide descripsit *Theocrit.* Id. XXV. 145. ss. et discretius etiam *Heliodor.* X. 30. p. 392. Verbo ἀπαυχεῖν ἵtitur *Philo* de Somn. T. V. p. 100. ubi distinctione mutata scribendum: ἐρεύνησον οὖν τὸν λίαν δημοτικόν, ᾧ τὰ πόλεως πράγματα ἐφορμεῖ, μὴ καταπλαγῆς (sic. Cod. optimus pro καταπλαγῆς) τοὺς θαυμαστικῶς ἔχοντας αὐτοῦ καὶ πολλὰς μὲν ἐμφωλευούσας νόσους εὐρήσεις — καὶ βιαίως ἐφ' ἑκάτερα (ἐφ' ἑκάστην. Cod. Lege: καθ' ἑκάστην. quotidie) τὴν τύχην ἀπαυχεῖν/ζουσαν καὶ ἀφανῶς αὐτῷ (αὐτῇ vulgo) προσπαλαίουσαν. In *Vit. Soph.* II. 1. 7. p. 554. homo ille, quem Heculem Herodis appellabant, de se gloriatus esse dicitur, se quotidie συμπλακῆναι ταύροις ἢ ἄρκτοις. Idem p. 553. narrare solebat: ὡς μήτηρ μὲν αὐτῷ γένοιτο, γυνὴ βοῦκόλος, οὕτω τι ἐπερῶμένη, ὡς βοῦκολεῖν. Nihil vidi ineptius. Fortasse scribendum: ὡς βοῦκτονεῖν. ut bovem occideret, pugno, puta. βοῦκτονεῖν in *Lexicis* non comparet; sed non minus genuinum, quam ταυροκτονεῖν, ap. *Aeschyl.* VII. c. *Theb.* 282.

P. 113, 5. ἐνδείκνυνται. δείκνυνται. *Flor.* — λογίου δέ. vaticinium, quod Calchantem edidisse narrat *Quint. Smyrn.* VI. 59. ss.

P. 113, 8. σέλλεται ὁ Φοῖνιξ ἐς τὴν Σχῦρον. τέλλεται. *Ald.* 1. 2. *Iunt.* 1. 2. — σέλλεται et τὴν snppeditavit *Flor.* ubi Φοῖνιξ et σχῦρον. Prius incertum. Vid. *Boisson.* ad *Nicet.* p. 207. Ap. *Quintum* Diomedes et Vlysses missi.

P. 113, 9. οἱ, οὐκ. *Marg. Morell.* γρ. ὁ οὐκ. — τὸ ἀβρόν τε καὶ ἀδρόν. Vid. ad l. 24. p. 39, 17.

P. 113, 11. ἀπεδείκνυ αὐτόν. ὑπεδείκνυ. *Flor.*

P. 113, 12. κάντεῦθεν γνωρίσας· δς εἶη, ἐκπυστος γίγνεται τῷ τε Λυκομήδει καὶ τῇ Δηϊοδαμείᾳ. Phoenix innotescit, se prodit, et consilium, cuius causa venerit. *Η. Π. Π. V. S.* Λυκομήδους. *Ald.* 1. 2. *Iunt.* 1. 2. — *Infra* c. XI. φυγῇ δὲ λένται λοιπὸν οἱ τῆς Ἀργούς πλωτῆρες, ἐπειδὴ ἀνάπυστα τοῖς Κόλχοις τὰ τῆς κόρης. *Olearius* ἐκπυστος ad Neoptolemum refert, vertens: ingratiis Ly-

comedia et Deïdamias proditur. At si *ἔκλυστος* ad Neoptolemum referas, verba hoc tantum significant, Neoptolemum nunc primum matri et avo fuisse cognitum. Si, grammaticam rationem secutus, *Heynii* interpretationem probas, ieiuna sunt verba *ἔκλυστος γίνεται*. Hanc ob causam erat quum corrigere: *ἔκλυστος γίγνεται. fit execrabilis* matri et avo, qui puerum apud se retinere cupiebant. In tragoedia, quam rhetor ante oculos habuit, utrumque Phoenicem imprecationibus excepisse, donec Phoenicis eloquentiae generosique pueri voluntati cederent, non improbabile.

P. 113, 13. Vulgatam servare malim, negligentiam in Nostro haud aegre ferens. *Γνωρίσας* absolute dictum ad Phoenicem refero, *ἔκλυστος* ad Pyrrhum, quem Lycomedes et Deïdamia nondum norant, quatenus ignota ipsis erat Achillis origo atque patria. Lycomedem adeo fugerat, quisnam Pyrrhi pater esset. Eiusmodi subiecti confusio apud tragicos, nisi egregie fallor, plus semel occurrit. In priore enuntiatione omissum est *αὐτόν*, unde *αὐτός* subauditur in apodosi. F. G. WELCKER.

P. 113, 14. *ταῦθ' ἡ τέχνη.* sic Flor. pro *ταῦτα ἡ τ.*

Ib. *βραχεῖ τούτῳ γράμματα.* tabula parva ab artifice tam praestante picta est, ut a poetis, epigrammatis puta, celebrari mereatur. F. G. WELCKER.

II.

M A R S Y A S.

Marsyam post certamen cum Apolline religatum et supplicio destinatum pinxerat Zeuxis. *Plin.* XXXV. 10. Apollinis de eo victoriam repraesentat Tabula in Pitture d' Ercol. T. II. p. 126. Veteres, qui hanc fabulam tradiderunt, commemorat *Fischer* ad *Palaeph.* c. 48. p. 185.

P. 113, 17. *βλέπει ἀπολωλός.* *vitae et salutis desperationem oculis prodit.* Participium in eundem modum positum c. IV. p. 116, 15. *βλέπων δὲ δεινῶς δεδορκός.* ubi similia comparavi, etiam *ἀπολωλός φθέγγεσθαι* ap. *Liban.* T. IV. p. 632. s. Vid. *Boissonade* ad *Aristaen.* I. 22. p. 530. s. *Aelian.* H. A. X. 10. p. 553. de elephanto recens capto, *μὴ κακουργεῖν, βλέπειν δὲ ἤδη πρῶτον τε καὶ κεκμηκός.*

P. 115, 19. *ἐς τὸν τῆς Ἀητοῦς θρασυνόμενος.* exhibui lectionem Flor. pro *ἐς τὸν Ἀητοῦς θρασυνόμενος.* τῆς primus omisit Morell.

P. 113, 20. ἔρδεται τε αὐτῷ. sub init. cap. tuba abiecta, quippe qua nunquam in posterum usurus sit: ὡς καὶ νῦν ἀπαυδῶν ἐλήλεγκται. Vertitur: „quippe quem nunc etiam inferiorem esse certamine pateat;“ bene ad sententiam. Vox tamen ἀπαυδῶν non convenit, nisi acceperis pro deficere, quod de victo dici possit. Videtur sophista vocem deflexisse in sensum τοῦ ἀπάδειν, dissonore, male et inscite canere. HEYNIUS. Quid sententia requireret, non latuit virum praestantissimum; sed quod ἀπαυδῶν in sensum verbi ἀπάδειν deflecti potuisse existimat, id infelicitissimum est. Restitui ἀπάδων ex Flor. Sic *Philostr.* in *Epist.* I. p. 916. non scripsit, τοῦ δὲ ἀρροῦ μὴ ἀπαυδεῖν. quod barbarum, sed ἀπάδειν. — Verba μὴ αὐλεῖν εἶτε absolute sunt posita. Vid. I. 13. p. 24, 23.

P. 113, 22. καὶ παρέστηκε μὲν τῇ πένυι. *Archias* Ep. XXII. αἰωρῇ θήριον ἱμασσόμενος δέμας αὔραις, Τλᾶμον, ἀορηθεὶς ἐκ λασίας πέντος. *Longus* IV. p. 115. ed. Sch. κρεμᾷ γέροντα ἀνθρωπον ἐκ μιᾶς πέντος ὡς Μαρσύαν. In *Pseudo-Plutarcho* de *Flumin.* T. II. p. 1156. B. ὁ ἀσκὸς Μαρσύου τῷ χρόνῳ δαπανηθεὶς καὶ κατενεχθεὶς ἔπλεεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Μῶου κρήνην. Fortasse scribendum: ἀπὸ τῆς πέντος, aut τῆς πένυχος.

P. 113, 24. ἀσκὸς δεδάσθαι. Vid. *Herodot.* VII. 26. p. 523. 99. *Anim.* in *Anth. Gr.* T. II. 1. p. 262.

P. 113, 25. ὑποβλέπει δὲ ἐς τὸν βάρβαρον. ὑποκλέπει. Vulgo. Marg. Morell. ἴσ. υποκύνπει. *Felicius Gruterus* et *Salm.* quorum ille ἀποβλέπει, hic ὑποβλέπει corrigebat. In hoc incidit etiam V. D. in marg. Aldinae Bibl. Götting. Nec aliter est in Flor. Frequenter litterae β et κ inter se permutantur. De βλέπειν et κλέπειν exempla dedi ad *Achill. Tat.* p. 422. — ὁ βάρβαρος, est Scytha, secundum Atheniensium morem ad supplicium sumendum advocatus. In Attica enim illa fabula aut nata, aut exulta. Vid. imprimis *Boettigerus*, qui eam docte exposuit in *Museo Attico* T. I. p. 316. ss. Describitur autem hic barbarus ita a Nostro, ut facile agnoscas statuam Florentiae servatam, quae vulgo Politor (l'Arrotino) appellatur, nunc ab omnibus pro Scytha habetur. Vid. Not. ad *Winckelm.* Opp. T. VI. 2. p. 275. nr. 974. *Heeren* in *Welckeri Zeitschrift* I. 1. p. 136. et *Ibid.* II. nr. 9.

P. 113, 26. τὴν ἀκμὴν τῆς μαχαίρας παρακονώμενον ἐς αὐτὸν. παρακινώμενον. Ald. 1. 2. Iunt. 1. Cod. Flor. παρακινώ μενον (sic) Iunt. 2. παρακινούμενον. Morell. ubi in marg. ἴσ. παρακινώμενος. Recepi correctionem V. D. ad marg. Ald. Bibl. Götting. in quam incidit etiam *Boettigerus* l. c. p. 357. Idem expressit *Olearius* vertens: qui in ipsum gladii acuit aciem.

P. 113, 27. αἱ μὲν χεῖρες ἐς τὴν ἀκρόνην. Sic II. 33. p. 103. 18. τὸν δὲ ἐς οὐλὰς καὶ κανᾶ. Vid. ad II. 23. p. 90, 15. Infra c. XVI. p. 138, 5. ἐς μαζὸν γὰρ αὐτῇ. — καὶ τὸν σίδηρον. τὸ σίδηρον. Iunt. 1. 2. Mor. Olear.

P. 113, 30. καὶ κόμην ξινὰ διανιστάς. ut II. 10. p. 70, 21. ἐπὶ Σκαμάνδρου τινὸς ἡϊόσιν.

P. 113, 32. φωνῶντος. φωνῶντος. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. — καὶ ἡ ὀφρύς δὲ ὑπέρκειται τοῦ ὄμματος. Heroica p. 725. ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρύς ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος. ubi Schol. ὑπερκειμένη ἦν.

P. 114, 1. ἐς αὐγὴν συνηγμένη. sic editi. veteres; nec aliter esse videtur in Flor. nisi quod ξυνηγμένη habet; ὀργὴν exhibuit. Olearius ex correctione nescio cuius, margini Aldinae adscripta; quod speciem habet. Sed Philostratus videtur scripsisse: ἐς αὐτὴν ξυνηγμένη. supercilium in se ipsum contractum. De permutatione pronominis αὐτὸς cum αὐγῇ dixi ad II. 5. p. 60, 27. Cf. infra c. VIII. p. 122, 23.

P. 114, 1. καὶ διδοῦσά τι τῷ θυμῷ ἦθος. non est animo quendam induens affectum, ut vertitur ap. Olearium, sed, iram expressa vultus significatione ostendit. Hoc enim est ἦθος in pictura; quare Polygnotus appellatus est ἡθογράφος, quod primus instituit vultum ab antiquo rigore variare, ut Plinius dicit XXXV. 35. Vid. Boettiger Archaeol. der Mahlerey p. 262. et Casaub. ad Theophrasti Char. c. VIII. p. 106. ed. Fisch. Plurimum autem ἦθους est in superciliis; quare supra in Prooem. p. 109, 24. pictor iubetur observare inprimis, τί ἐν ὀφρύων ἦθος αἰτᾶται. In vernacula dixeris: das Augenbraun ist in sich zusammengezogen, und gibt dem Zorne den sichtbaren affectvollen Ausdruck. Vocem ἦθος illustrat Winckelm. Opp. T. VI. p. 89. ss. not. p. 175. ss. et T. VII. p. 99. s. ubi editores nostrum locum non praetermiserunt p. 270. nr. 164.

P. 114, 3. ὑπὲρ τῶν μελλόντων. ὑπὸ. Flor.

P. 114, 4. εἴτε καὶ ἀνοιδούσης ἐς τὴν σφαγὴν τῆς γνώμης. animo caedis cupiditate incenso. ὀργῶντος τοῦ θυμοῦ, ut est ap. Aeschyl. Agam. 223. παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾶ, Περιόργως τ' ἐπιθυμῇ Ἀρτεμις. Idem Prometh. 288. σφριγῶντα θυμὸν habet. De animo ira commoto Vit. Apoll. V. 33. p. 215. ἀνοιδήσας δ' ὑπὲρ τὸ μέτρον τότε. Ib. VII. 33. p. 313. ἀνοιδήσας δ' ὁ βασιλεὺς ὑφ' ὧν ἤκουσε. Porphyry. Epist. ad Marcell. c. 7. p. 16. καὶ τὸ μοχθεῖν ἄριστον (L. ἄρειον) εἶναι, ἀνδρὶ τε ὁμοίως καὶ γυναικί, ἣ ἐξοιδάινειν τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡθονῆς χαλωμένην.

P. 114, 6. ἐπὶ πέτρας τινός. ἀπὸ. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ἐπὶ Morell. cum Flor.

P. 114, 8. ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς λαϊᾶς. τῆς λαϊᾶων. Ald. 1. 2. λαϊᾶων. Iunt. 1. 2. τῆς λαϊᾶς. Morell. et Flor. Sic correxit etiam V. D. in Aldin: Bibl. Goett.

P. 114, 9. οἶον διαψαλλοίσης. h. l. διαψάλλειν non potest esse pro simplici ψάλλειν, ut in aliis locis; quamquam nec alia huic verbo esse videtur significatio, quae huic loco conveniat. Verbum translatae significationis nos expectare iubet οἶον. Vide autem duabus litteris mutatis scribi possit: καὶ οἶον νῆ Δι' ἀταλλούσης quasi *subanitélousis*; ut eius, qui iam cantu omisso, digitos pot. fides citare patitur. Nihil ad rem aptius ἀτάλλειν, σχιζάν, παίζειν interpretantur veteres, respicientes praecipue *Il.* XIII. 27. ubi vid. *Hoyne*. T. VI. p. 374. Nec a Nostro alienus hic verbi usus. Supra *Il.* 3. p. 57, 18. ἄλλε Centaurorem sobolei τὰ δὲ εὖ πράττει, τὰ δὲ ἀτάλλει ὑπὸ ταῖς μητράσι. Ipse ἀτάλλειν autem et ἀψάλλειν quantillum intersit, docent exempla permutationis litterarum τ et ψ a nobis allata in Praefatu ad Anth. Gr. p. LVIII.

P. 114, 9. ὄρα δὲ καὶ ῥάθυμον τὸ τοῦ θεοῦ εἶδος. ὄρα Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ὄρα δὲ καὶ ῥ. τοῦ θεοῦ εἶδος. Morell. & Clear. perperam omisso articulo τὸ. Scribendum autem: ὄρα δὲ καὶ τὸ ῥάθυμον τοῦ θεοῦ εἶδος. nisi malis: ὄρα δὲ ὡς ῥάθυμον τὸ τοῦ θεοῦ εἶδος.

P. 114, 10. καὶ μειδάμα ἐπανθοῦν τῷ προσώπῳ. sic *Olearius* ex coniectura pro ἀσωπῇ. quod *Niger* vertit: *suavi risu irradiantem Asopo*. *Virginius*: *jettent un groceux sourire vers le fleuve Asopus*. Emendatio loci minime incerta. Similiter *I.* 3. p. 8, 9. pro τοῦ προσώπου. Cod. Flor. ἀσώπου habet; et paulo post c. IV. p. 116, 21. νετ. edit. iterum ἀσωπα habent pro πρόσωπα et c. VII. p. 121. 1. ἀσώπου pro προσώπου. *Calistrat.* c. XII. de Centauro: ἡγρωμένον τὸ σῶμα, καὶ τῷ προσώπῳ θηριώδες ἐπανθοῦν. *Themist.* Or. XXIV. p. 303. C. καὶ ἐπανθεῖ ἐρύθημα τῷ προσώπῳ σωφροσύνης πλήρες. *Liban.* T. IV. p. 189. τὸ δ' ἐρύθημα τοῦ προσώπου τῷ τῶν λαμπάδων ἀντιστρέφει πυρὶ γέλως δὲ τοῖς χιλλοῖν ἐπανθεῖ. *Basil. Homil.* V. p. 41. homo σήμερον εὐθαλῆς — ἐπανθοῦσαν ἔχων τὴν εὐχροίαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀκμῆς, σφριγῶν καὶ σύντονος.

P. 114, 13. καθαράθυμουμένη ὑπὸ τοῦ ἐς τὴν νύκτα χαίροντος αὐτοῦ. Substantivi vim habet τὸ χαῖρον, ut ap. *Heliodor.* V. 4. p. 178. τάχα δὲ που καὶ τῆς ἀνθρώπου φύσεως ἀμύγες καὶ καθαρὸν τὸ χαῖρον οὐκ ἐπιδοχομένης. VII. 8. p. 268. οὐ μὴν ἔχουσα γε καθαρὸν τὸ ἡδόμενον. ubi vide editorem T. II. p. 229. Inprimis sic frequentatur τὸ ἡδόμενον. *Plutarch.* T. II. p. 515. E. p. 1089. E. *Alciph.* III. Ep. 55, p. 162. τὴν κατὰ πύκνωσιν τοῦ ἡδόμενου. *Symeon* de Regno. p. 170. θρησκεία

σθαι τῆς ψυχῆς τὸ ἡδόμενον. Similiter infra C. X. p. 128. 4. τὸ γεγηθός. Alia. vid. ad *Achill. Tat.* p. 575 et 645. — Ceterum emendanda, si quid video, distinctior ὑπὸ τοῦ ἐς τὴν κλῆσιν χαίροντες. Αὐτοῦ καὶ ὁ ποταμός. — Sic supra I. 27. p. 43, 10. αὐτοῦ καὶ Ἀλφειοῦ λευγεμονοῦσα. αὐτοῦ καὶ ὄνελρον πύλα. II. 12. p. 73, 15. καθίδρυται μὲν αὐτοῦ περὶ θύρας. *Heliodor.* I. 15. p. 26. οὐκ ἔλαθεν αὐτοῦ πονὶ πρὸ τοῦ ἁπλοῦς ἀρτυρομένου.

P. 114, 14. τοῦ Μαρσύα τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψων. τοῦ ποταμοῦ. edit. vet. τοῦ Μαρσύου emendavit V. D. in Aldin. Bibl. Goett. et sic *Olearius*. Μαρσύα dedimus ex *Flor.* Prius eadem annem Μῖδα πηγὴν appellatum fuisse, narrat *Pseudo-Plutarch.* de Flumin. T. II. p. 1156. A. B. *Pseudo-Palaeph.* c. 48. p. 186. εἶδον ἐγὼ ποταμὸν ἐν Φρυγίᾳ. Μαρσύας ὄνομα τῷ ποταμῷ. καὶ ἔλεγον εἰ Φρύγες, ὅτι τὸ ρεύμα τοῦτο ἐξ αἱματος ἐστὶ τοῦ Μαρσύου. Nostro loco videtur scribendum: αὐτοῦ καὶ ὁ ποταμός ὁ τοῦ Μαρσύα τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψων. i. e. qui priore nomine amiaso, novum a Marsya nomen accipiet.

P. 114, 16. τὴν τῶν Σατύρων ἀγέλην. Satyros non cum Faunibus et Priapis lamentantes habemus ap. *Moschum* Id. III. 27. et in hac ipsa historia *Ovid.* Met. VI. 392. *Illum rucicolos silvarum numina Fauni, Et Satyri fratres, et tunc quoque clarus Olympus, Et Nymphos fletuat.* — οἱα. θνητοῦτες — ὡς ἐμφαίνοντες. sic fere *Andoaid.* Or. de Myster. p. 66. γινῶναι τὸ πρᾶγμα οἷον εἶη, ὡς πολλοῦ ἄξιον. quem locum frustra solliciti ad *Achill. Tat.* p. 643. not.

P. 114, 18. ξὺν τῷ ἀνιᾶσθαι. Sic *Flor.* σὺν vulgo.

III.

VENATORES.

P. 114, 20. πηγὴν δὲ αὐτοῖς ἀναδιδωσιν ἀχραινρῇ. edit. vet. αὐτῆς. quod cum *Grutero* et *Salmasio* emendavit *Olearius*. πηγὴν δ' αὐτοῖς. *Flor.*

P. 114, 22. ὁρᾷς δὲ πον καὶ dedi quod *Flor.* suppeditavit, pro ὁρᾷς δὲ πον, quod non ferendum. Cap. superiore p. 113, 27. ὁρᾷς γὰρ πον, ὡς — Infra c. V. p. 118, 10. ὁρᾷς γὰρ πον ὡς ἄβλαυτος. c. X. 125, 22. ὁρᾷς πον τὸν τε τοῦ ἡλίου κύκλον. c. XIII. p. 134, 17. ὁρᾷς δὲ πον καὶ τὴν θείαν αὐτῆν. *Etiam Phil. Bon.* l. 9. p. 26, 13. ὁρᾷς γὰρ πον τὰς μήτρας, et sic passim.

P. 114, 25. ἦγε καὶ τέχναις αὐταῖς ἀσπὴ παθεῖσθαι. *edit. veti. et Flor. καὶ perperam omissum a Morell. et Olear.*

P. 114, 27. αἰδοῖ μὲν αἱ ἡμερίδες. Articulum *om.* Flori ut supra II. 21. p. 89, 6. in ταῦτα τὰ σφουρήματα. — *ἐμερίδες. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2.*

P. 114, 29. ἄλλον ἄλλω ξυνδέουσαι. *revocavi lectionem editi veti. pro ἄλλων ἄλλω. Morell. ἄλλο ἄλλω. Olear. κλῆμα subz audiens; sed ἄλλον refertur ad κόρυμβος.*

P. 114, 50. σμίλας δὲ αὐτῇ καὶ κίττος. *recepit quod Flor. offerebat, quamquam vulgatum μίλας non minus bonum. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III. 1. ubi κίττος et σμίλας iunguntur, sicut etiam ap. Phil. Sen. II. 17. p. 80, 17. κίττος τε καὶ σμίλακι καὶ ἀμπέλοις. Anton. Lib. c. 10. Achill. Tat. I. 151 p. 21, 8.*

P. 114, 31. πυκνὸν τινα τῶτον καὶ ἡδὴς τέχνης ὁροφον ἡμῖν παρέχουσιν. ὁροφον, quod vulgo abest, *revocavi ex Flori.* Eiusmodi quid requiri non fugit *Olearium*, qui πυκνὸν τινα τόπον in textu posuit. *Vit. Apollon. II. 8. p. 57. κίττον δὲ περιβαλεῖν αὐτὸν καὶ ἀμπέλους ταῖς δάφναις, ἀγαλμὰ τε αὐτοῦ ἐνέειν στήσασθαι γιγνώσκων, ὡς θυμῷ καὶ τῷ δαίμονι ὁ χροῖός τε καὶ δώσει τινὰ ἀπ' αὐτῶν ὁροφον, ὅς αὐτῷ συμβέβληται νῦν ὥς μήτε ἔσθαι τὸ ἱερὸν, μήτ' ἀνέμων ἀετνεῖσθαι. Bér. ἐνέειν ex Cod. Vrat. ut etiam Bekker. correxit in Spec. p. 88. Achill. Tat. I. 1. p. 4, 7. συνῆπτον οἱ πτόροισι τὰ φύλλα, καὶ ἐγχετο τοῖς ἀνέμοις ὁροφος ἢ τῶν φύλλων συνέχεια. et paulo post: εἶσω δὲ τοῦ τῶν ὁροφῶν στεφανώματος. Vil. Not. p. 395.*

P. 115, 1. καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων μονασίᾳ χειδέσθαι μονασίᾳ dixit Eurip. Alcmena ap. Schol. Aristoph. Ran. 93. ubi *ἡμεῖς*. Dedit quaedam inle ducta etiam *Davinius* ad *Men. Tyr. XXXI. 3. p. 104. Vit. Apoll. VII. 11. p. 287. de ciuitatis libere capentibus: τοῖς μὲν ἀνέται τὰ αὐτῶν μονασίᾳ, ἡμῶν δὲ οὐδὲ γούσαι γνῶμη.*

P. 115, 2. σαφῶς ἡμῖν τὰ τοῦ μελιχροτάτου Σοφοκλέους ἐπὶ γλῶτταν ἄγει. Vulgo σαφῶς. σαφῶς. Flor. VII. Apoll. II. 93 p. 11. 1. σαφὰ σαφῶς ἐρμηνεύσας. *revocandum σαφῶς, quod invito Oleario mutatum esse non dubito. Vid. Bekkeri Spec. p. 391 Ibid. VI. 31. p. 270. in sermone Apollonii cum Tito: σοὶ δὲ ξυνέταται κύων, ὅς ὑπὲρ σοῦ τε πρὸς ἑτέρους, καὶ πρὸς αὐτὸν εἴς τε ἀμαρτάνους, σαφῶς ἅμα καὶ οὐδὲ ἀλέως ἐλαυνήσεται. et Legeris, σαφῶς ἅμα, ineptam tautologiam tollere.*

P. 115, 3. πυκνόπτεροι. s.c. *Olear. pro πυκνότεροι.* Ducta sunt verba ex Oedip. Col. 16. a. quae laudans *Said.* in *Yps. T. II. p. 148. πυκνόπτερον* habet. *Vnde apparet, Olearium laudat*

nem editt. vett. quam etiam Flor. tuetur, paulo calidius immutasse; quamquam apud Tragicum rectissime haberi πυκνότερος, dubitari non potest.

P. 115, 5. ἡδεῖς μὲν καὶ στειροί. Editt. vett. et Flor. στειροί. στειροί dedit *Olearius*; recte. Vid. ad c. IV. p. 116, 28. L. 13. p. 24, 23. ὁ δὲ τῶν ἀλίων δῆμος, ἡδεῖς καὶ ξανθοὶ τὴν χροάν. Minus conveniens foret στειροὺς, de quo vocabulo vid. II. 7. p. 63, 28. II. 24. p. 93, 2.

P. 115, 8. οἶον, ὡς θεοί, καὶ ὡς ἡδὺ τοῦ σαφὲς τῆς τέχνης. ὡς male omissum in *Morell.* et *Olear.* L. 15. p. 27, 7. οἶον, ὡς Διόνυσσε, καὶ ὡς ἡδὺ τὰ ἄσθμα. *Heroic.* p. 718. οἶον μὲν θῆ οἶον καὶ ὡς σοφώτερόν τε καὶ ἀνδρείότερον ἑαυτοῦ τὸν Παλαμήδην ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπέκτεινε. *Ap. Læcian. Navig. c. 13. T. VIII. p. 165.* ἐλογιζόμεν, εἰ τις θεῶν τὴν γαῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν, οἶον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα. *Scr. οἶον ἂν καὶ ὡς εὐδαίμονα. Ib. Rhetor. Praec. c. 13. T. VII. p. 233.* αὐτίκα μάλ᾽ εἴη πρὸς οἶον τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἦκεις. possit corrigi: πρὸς οἶον τινα καὶ ὡς δαιμόνιον. nisi malis δαιμόνιον tanquam interpretamentum deleri. Hinc vide, an corrigendus sit *Tragicus ap. Clem. Alex. Strom. II. p. 494. A. de Plutone: πρὸς δ' οἶον ἦεις δαίμον*, ὡς στεῆρόν τ' ἄγων. i. e. πρὸς οἶον καὶ ὡς στεῆρόν. ubi vulgo pessime legitur: ἦεις δαίμονα ὡς ἔραττα. στεῆρός δαίμων est ap. *Euripid. Androm. 98.* Aliter haec tentavit *Brunckius* in *Sophocel. Fragm. LII.*

P. 115, 10. στιβὰς μὲν αὐτοσχέδιος. *Aristaen. I. 2. p. 6.* θάλαμον αὐτοσχέδιον εὐρὼν ἀρκοῦντα τῇ χρήτῃ. ubi vid. *Boisson. p. 260.* et ad *Eupar. Vit. Phil. p. 446.*

P. 115, 11. δέχονται τοὺς ἄρχοντας, καλὸν εἰπεῖν, τῆς θήρας. In his verbis, male vulgo acceptis, verba καλὸν εἰπεῖν a reliquis seiungenda esse docuit *Hamackerus* *Lectt. Phil. p. 20.* qui meritis venationis duces et principes appellari possunt. c. IX. p. 122, 29. Πέλοιψ, οἶμαι, θρασὺς ἡνίοχος, καλὸν εἰπεῖν. quae iterum male explicata. *Aristid. Sacri Serm. I. T. I. p. 278. 4.* καὶ ἄμα ἐνετόρησα πρὸς ἑμαυτὸν, ὡς καὶ ἐπιθεικνυμένῳ που, καλὸν εἰπεῖν, ὅτι τῶν μὲν ἄλλων ἀνθρώπων αἱ ἡδοναὶ κινδυνεύουσιν ὑῶν τινῶν εἶναι ἡδοναί.

P. 115, 7. ἃ δὴ τῶν δρυῶν ἐξήρηται, διχτύοις, ἔλαφος, οἶμαι, καὶ σὺς, βυκεῖμενα. distinctione haec verba illustravimus. Iunge: διχτύοις ἐγκείμενα. retibus irretiti cervus et aper, tum iaculis confecti, nunc arboribus suspensi. — ἃ δὴ τὰ τῶν δρυῶν. *Flor.*

P. 115, 19. ἥ γὰρ οὐκ ἐπῆρθας σοὶ δοκεῖ. Vulgo ἥ γὰρ. II. 5. p. 59, 20. ἥ οὐκ ἐπῆρται φρονεῖ ἐπὶ τῇ νύκτῃ; Vid. b. XVI. p. 137, 33.

P. 115, 23. καὶ αὐτὸς τάχα ἀναγράφων τι τῆς θήρας οἰκτεῖον ἔργον, animo adumbrans et repetens. ut II. 17. ἀταυτοποιῆται δὲ αὐτὸν καὶ ἀναγράφει καὶ ὁρᾷ μὴ παρόντα. Vit. Apoll. II. 57. p. 89. de aquae potioribus: τὰ μὲν ὄντα ὁρῶσιν ὡς ὄντα, τὰ δὲ οὐκ ὄντα οὐτ' ἀναγράφουσιν αὐτοῖς, οὐθ' ὑποτυποῦνται. Ib. VI. 19. p. 254. Apollonius docere conatur Aethiopes, melius esse, nulla deorum simulacra in templis statuere, quam absurda: ἄγαλμα δὲ μὴ εἰσφέρειν, ἀλλὰ τὰ εἶδη τῶν θεῶν καταλείπειν τοῖς τὰ ἱερὰ ἐσφοιτῶσιν· ἀναγράφει γάρ τι ἡ γνώμη καὶ ἀνατυποῦται δημιουργίας κρεῖττον. ubi ad sensus integritatem videtur requiri, ut post ἐσφοιτῶσιν restituitur ἀναγράφειν, quod excidit ob sequens ἀναγράφει. Ib. VII. 14. p. 297. de conscientiae vi: ἥδε γάρ που καὶ τῷ Ὁρέστῃ τὰ τῶν Εὐμενίδων εἶδη ἀνέγραψεν, ὅτε δὴ μαίνεται ἐπὶ τῇ μητρὶ.

P. 115, 24. θάτερον δὲ τοῦ ξυσσιτίου κέρας. Marg. Morell. ἔσως μέρος*). quod merito repudiāns *Olearius*, ipse nescio quid de *lectis lunatis* assert, quod ab hoc loco alienissimum. Quinque hic venatores sedent ἐν στιβάδι, eodem, ut videtur, ordine collocati; unus in medio, cui qui ab utraque parte sedent, dextrum laevumque cornu efficiunt.

P. 115, 25. ὁ πρὸς τῷ μεσαιτάτῳ. ὁ *Olearius* inseruit ex coniectura; sed praeterea videtur scribendum, ὁ μὲν πρὸς τῷ μεσαιτάτῳ, quibus verbis respondet, ὁ δὲ ἐς τὸν διάκονον ὁρῶν.

P. 115, 26. τὴν δεξιὰν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς περιεκαγών. τῆς om. Flor. *Lucian*. D. D. XI. 2. T. II. p. 35. De Endymione: ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὰ ἄνω ἐπιεκεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περιχειμένη, — τὴν Ἀγροτέραν. Vid. ad I. 28. p. 45, 28.

P. 115, 28. ὁ δὲ ἐς τὸν διάκονον ὁρῶν, σοβεῖν κελεύει τὴν κύλικα. argute dictum: quaterre poculum, festinanter movere, implendo et vino miscendo. Sic σοβεῖν τοὺς πόδας de gressu concitato. *Ηέκκνις*. σοβεῖν τὸν κύλικα est περιελαύνειν. ut in Vit. Apoll. III. 27. p. 118. τοὺς δὲ οἰνοχόους περιελαύνειν τοὺς κύλικας ἐν τοῖς πότοις*). *Xenophon*. Conviv. c. II. 27. προσέθηκε δὲ ὁ Φίλιππος, ὡς χρὴ τοὺς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἀγματῆλάτας, θάττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας. Eodem sensu

*) Non necessaria correctio, quamvis per se minime mala, *Liban*. T. IV. p. 1057. in descriptione coenae sub arboribus: ὁ μὲν οὖν τὸ δεξιὸν ἔχων μέρος, ἄρας χεῖρα δεξιάν.

**) τόποις. *Vratisl*. ut iterum c. 28. ἐπεὶ δὲ προήει ὁ πότος. idem liber ὁ τόπος. nec aliter II. 7. p. 56. ὥσπερ οἱ παρ' ὑμῖν ἐκ πότου. Vid. ad *Achill. Tat*. p. 820.

verbo περισσοβῆν videtur Hippolochus ap. *Athen.* IV. p. 150. ὁ δὲ Κίρκης ἄρξας τοῦ λόγου μικροῖς ἐκπώμασι, περισσοβῆν ἐκέλευε τοῖς παισὶ. quem locum excitavit Bergler. ad *Alciph.* I. 22. p. 86. Ib. III. Ep. 55. p. 408. τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβουμένης. Sed otium nobis fecit Volcken. ad *Callim.* Eleg. p. 259. qui tamen nostri loci non recordatus est.

P. 115, 29. σοφός τε ὁ ζωγράφος. sic Flor. Vulgo: σοφός τε καὶ ὁ ζ. *Wytttenbachius* Ep. cr. p. 179. σοφός γε ὁ ζ. mallet: σοφός τοι ὁ ζωγράφος.

P. 115, 32. ὅδῃ μὲν γὰρ τρύφος δένδρον κατεληφώς κάθηται. editt. vet. ἥδιον μὲν γόρ. ἴδιον. Morell. et in marg. γε. ἥδιον. Is. ἰδοῦ. unde Hamackerus p. 20. acute coniecit: παραλείπεται οἷδὲ τῶν ὀπαίων οὐδὲν ἴδιον. ὁ μὲν γὰρ — quod comparaveris cum I. 12. p. 23. 1. ἡ γραφή — ἐπιτελοῦσα τὸ ἐκάστου ὀκτεῖον. In λείον incidit Salmastius. Propius ad veritatem *Olearius*, ὅδε μὲν γὰρ — Sed ἥδιον scriptum esse pro ὅδῃ non dubitabis post luculentum eiusmodi depravationis exemplum supra exhibitum c. I. p. 111, 27. ἥδῃ δὲ ἡ ἀναγκαιεύουσα. ubi etiam ἥδιον in libris. Aliā exempla, ubi ὄν, ex accentu male accepto, adhaesit verbis, dabimus infra c. VI. p. 119, 28. Vt autem h. l. ὅδ' abiit in ἥδ, sic ap. *Aristuech.* I. Ep. 24. p. 58. vulgo ἡ δ' οὖν legitur pro ὁ δ' οὖν.

P. 115, 34. καὶ πῆρας ἐνημμένης αὐτῷ δειπνῶν. καὶ πέρας. Ald. 1. 2. Iunt. emendavit Morellus. Sed scribendum praeterea: καὶ πῆρας — δειπνῶν. *Aristoph.* Nub. 919. Τήλεφος — ἐκ πηριδίου γνώμης τρώγων. Sic ap. *Longum* II. p. 50. καὶ τῆς πῆρας προχομίσασα ζυμῆτος μέρος. *Schaeferus* suspicatur, καὶ τῆς πῆρας. *Heliodor.* X. 9. p. 401. χιτῶνα ἐκ πηριδίου τινὸς προχομίσασα.

P. 115, 35. θνεῖν δὲ κυνῶν. sic Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. et Flor. θνοῖν δὲ κυνῶν. Morell. Vid. Porpo Prolegg. ad *Thucyd.* p. 223. α. θνοῖν δὲ κυνοῖν tacite scripsit *Olearius*. Sine causa idonea. Plurima illius generis exempla collegit *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. I. p. 33, 11. cf. supra ad II. 27. p. 96, 23.

P. 115, 37. τοῖς ὀπισθοῖς ἐνοχλάσας. ἐνοχλάσας. Mor. *Olear.* *Liban.* T. IV. p. 1057. 23. πρὸς δὲ τῆς τραπέζης κύων οὐ μέγας ἐπὶ τοῖν ὀπίσω σκελοῖν ἱστάνων, πρὸς αὐτὴν ἀνέβλεπε τὴν γράψαν κεινῶς, ὅπως εὐτρεπὲς ἔχοι τὸ στόμα πρὸς τὸ φιλοῦμενον.

P. 116, 2. ὁ δὲ πῦρ ἀνάψας. sic Flor. pro πῖρ ἄψας.

P. 116, 4. μάλα ἐπισπέρχων αὐτὸς ἑαυτόν. barbare vulgo: ἑαυτὸς αὐτόν. qui est error Iuntinae 2. a Morello et *Oleario* repetitus. *Haynius* corrigit, ἑαυτὸν αὐτός. *Isauro* mutatione αὐ-

τὸς αὐτόν, emendavi ad *Achill. Tat.* p. 658. s. ubi idem vitium. Id quod nunc in textu legitur, neglectum iacuit in Ald. 1. 2. Iunt. 1. Nec aliter est in Flor.

P. 116, 6. *δυεῖν τε θεραπεύοντων.* sic Flor. *δυοῖν.* Vulgo.

P. 116, 7. *ὁ μὲν δαιτρός, οἶμαι, μοῖρας τέμνειν φησί.* Pro φησί V. D. in marg. Aldin. Bibl. Goett. σφίσι coniecit, non improbante *Heyn*. At optime habet vulgata. Nam hoc verbo uterque *Philostatus* πῦι solet, ubi alius *δοκεῖν* scripsisset, aut *φαίνεσθαι*, in enarratione actionum, quae in tabula picta representantur. Sic l. 1. p. 5, 14. τὸν δὲ *Ἡφαιστον* ἐμπεσεῖν φησι (ἢ γραφή) τῷ *Σκαμάνδρῳ*. hoc sensu: ὁ δὲ *Ἡφαιστος* ὁρᾷται ἐμπεσῶν τῷ *Σκ.* l. 12. p. 22, 5. καὶ ὁ μὲν αὐλεῖ, ὁ δὲ κροτεῖν φησί. i. e. δοκεῖ, II. 1. p. 54, 11. καὶ ἡ νευρὰ παναρμόνιον ᾄδει, καὶ φησι πάντα ἔχειν, ὅσα ἡ λύρα. II. 17. p. 80, 19. ἡ νῆσος *Διονύσῳ* μὲν ἀνίσθαι φησι. προ: φαίνεται τὴν νῆσον Δ. α. II. 18. p. 84, 29. καὶ βλέπειν μὲν ἡμερόν φησιν. προ δοκεῖ. *Noster* c. X. p. 124, 4. φησι δὲ καὶ γραφὴ ταῦτα. c. XV. p. 136, 29. τοῦτους γὰρ δὴ τοὺς καθελόντας τὸν σὺν φησιν ἢ γραφή. Nec aliter λέγει est I. 6. p. 13, 21. Hunc dicendi usum imitatus Auctor *Ecphe*, μαρτύρων στεφανιῶν *Msc.* in *Cod. Guelph.* 82. scripsit: τὸ γὰρ ὑπὸ τοῖς ποσὶ θηρόν ἐτι δυσθανατοῦν οὐ φησὶ δέσθαι τοῦ ξίφους.

P. 116, 9. ὁ δ' ὑπέχει τὸ ὑποδεξόμενον. Vulgo ὁ δ' ὑπ. — τὰς μοῖρας ἴσας πού ἀπαιτῶν εἶναι. ἀπαιτεῖν εἶναι Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ἀπαιτῶν, οἶμαι, *Olear*, ex correctione V. D. ad marg. Ald. ἀπαιτῶν εἶναι. *Salm.* probante *Heynio*. *Hamackerus* *Lectt. Phil.* p. 20. corrigit: τὰς μοῖρας ἴσας πρὸ ἀπαιτῶν· εἶναι τε γὰρ ἐν θήρᾳ, κατὰ γε τοῦτο, διαλλάττον ἐς τύχην οὐδέν, *aequales portiones postulans; nam quantum ad hoc quidem attinet (i. e. ad cibi divisionem) fortunam vel conditionem venarum nihil discriminis facere.* Quae correctio mihi nec necessaria, nec auctoris sui ingenio videtur digna. Postremam autem enuntiationem sic accipio: οὐδεμία ἐστὶν ἐς τύχην διαφορὰ κατὰ γε τοῦτο i. e. κατὰ τὴν τῶν μοιρῶν διαγομήν, ἐν θήρᾳ. Iurget, τὸ γὰρ διαλλάττον. In *Saturnalibus*, ubi nullum conditionis discrimen, ap. *Lucian.* *Chronol.* c. 17. T. IX. p. 20. promittitur μοῖρα πρῶν κατ' ἴσον ἄλλαισι. sic enim legendum pro καὶ ἴσον. et in *Epist. Saturn.* c. 32. p. 38. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τοῦτου ἕνεκα ἡγῆται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν.

IV.

HERCVLES AVT ACHELOVS.

Herculis et Acheloi pugna coram Deianira, sponsa anxia, patre eius afflicto, aliisque spectatoribus, addita urbis Cadydonis imagine allegorica. In his novitate offendunt variae Acheloi-species. Rarissima sunt artis opera hoc certamen reddentia. Visitur id in numis quibusdam; tum in statua Florentina bovis petulci cum capite humano, cuius in collo manus superest Herculis arripientis; et in urna Etrusca, in *Gorii Mus. Etr.* T. II. tab. 122, b. Sed Acheloi exemplis defecti, Thetidis imaginibus uti possumus, varias species, quo Peleo sese subtraheret, subeuntis. Vtriusque dei natura eadem, similis etiam conditio; ab heroe tandem et Achelons et Thetis vincitur. Propria haec est aquae daemonum facultas, ut Nerei, Protei, Sileni, Mestrae, ut varias induant species; quam Nelei etiam filio Periclymeno Neptunus impertit, *Hesiod. ap. Schol. Apoll. Rhod.* I, 156. *Sch. Ven. Iliad.* II, 336, *Apollod.* I, 9, 9; fabulis Thaletis doctrinae praeludentibus. Cf. *Voss. Landbau* p. 866. Et in Thetide quidem utrumque modum, quo mutatio eius in animalia exprimi poterat, usurpatum videmus. Iam enim bestiae ex ipsa enascuntur, ut in arca Cypseli, ubi serpens ex manu Thetidis in Peleum impetum facit, et in vasculo pulcherrimo, quod Passerius olim T. I. tab. 9. ad Herculis et Deianirae nuptias traxerat, nunc accuratius delineavit et bene explicavit Cl. *Millingen, Ancient unedited monuments* tab. 10.; in quo angues duo Peleum constringunt, additis aliarum mutationum indicibus, arcu pluvio, Thetidis et Pelei capita cingente, et infra pedes sepiis tribus, *Herod.* VII, 191., *Sch. Apoll. Rhod.* I, 582.; in alio autem simul serpens, lupo, pistrix, in eiusdem Millingenii *Peintures de Vases* tab. 4.: iam species, quibus illa utitur, aliae ex alia, extra ipsam positae sunt, ut in vasculo rudioris artificii a Gallo *Dubois Maisonneuve* tab. 70, nuper edito, in quo draco ponte tergum Thetidis apparet, panthera Pelei humero insidens brachium eius lacerat, neuter corpori deae cohaeret, et in alio Athenis ante aliquot annos effosso, vetustae fabricae et argumento ac personarum complexu perquam memorabili, quod in *Rob. Walpolii Travels in various countries of the east* 1820. p. 410. cf. 414. a Cl. Wilkins primum editum, rectius nunc interpretatus est *Millingen* in opere novissimo p. 25, supra laudato, cf. ibi tab. A. Et in hoc ingens draco atque leo in terrae solo constituti Peleum adoriuntur. (Ignem, leonem, draconem, aquam memorant *Pindarus Nem.* IV, 101. et *Sophocles ap. Sch.*

Pind. Nem. III, 60, in Ἀχιλλέως ἑρασταῖς, cum in Troilo ibidem πεντέμορφον Thetidē dicat, ex Brunckii quidem lectione. Posteriorem hanc rationem secutus est nostrae picturae auctor, quam qui absurditatis damnalet, nec is hac fabularis historiae parte arti omnino interdicare deberet. Cum Acheloo enim, homine semifero, taurina protome monstroso, qualis fere Minotaurus pingitur, con- sociati sunt serpens ferox et equus, cervicem incurvans et terram pede calcans. Mirum est, quod caput bovinum spissa barba in- structum est, unde aquae fluentia exundant. Ceterum res, ut pugna inter Peleum et Thetidem in vase Barberinio, v. *Millingen Anc. unedited mon.* p. 27, iam decisa, certamen finitum est; Hercules, proiecta iam in terram clava, qua Acheloo tempora infregit, victoria laetus, Deianiram aspicit, et alterum Acheloi cornu munus ei offert sponsale. Hoc modo ars duo rei momenta in unum facile con- iunxit, transformationes Acheloi, quibus Oeneum filiam sibi dare adacturus erat, et certamen cum Hercule. Illud Sophocles tangit *Trach.* 10, species memorans hasce, taurum, draconem, et taurina fronte hominem, cum quo quidem aptius a pictore equus, quam a Sophocle taurus integer coniungitur; hoc v. 407 ss. in quo Achelous taurinam formam habet, in Fluviiis satis frequentem, transformatione autem non utitur. F. G. WELCKER.

P, 116, 13. ἐγείρας τὸν πῆχυν. nescio qui sit πῆχυς in dracone. *Niger* vertit: qui hīc multus extat, excitato volumine spirarum. *Olearius*: spiram attollens. *Vigenerius* denique; allongeaent le col. Sed hoc est τὸν αὐχένα, ut legendum con- ieci in *Exercitatt. cr. T. II.* p. 125. *Vita Apollon. III.* 7. p. 99. de draconibus: καὶ γενεῖάσκουσι καὶ τὸν αὐχένα ὑποῦ αἰθροῦσι, *Ib. III.* 8. p. 100. de dracone incantamentis sorito: τὸν αὐχένα ὑπεκ- βαλὼν τῆς χειρὸς. ut lego pro ὑποβαλὼν. *Callimachi Fragm. CCCCXXXVIII.* οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχέης ὄφεις αἰόλος αὐχέν' ἀνα- σχών. Vid. *Ruhnck. Ep. cr.* p. 189. *Claudian. de R. P. I.* 12. angues Triptolemi stridunt et squamea curvis Colla levant at- trita iugis.

P, 116, 14. κατὰ κῶτα δαφονός. ex *U. B.* 308. ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφονός, Σμερδαλέος — πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. *Vit. Apollon. III.* 6. p. 99. τὸν γὰρ δράκοντα τὸν ἐν Αἰλίδι, τὸν πρὸς τῇ πηγῇ οἰκοῦντα, περὶ τὰ νῶτα δαφονὸν εἰρηκεν (Ὀμηρος). τὰ rectius om. *Vratisl.*

P, 116, 15. ὑπ' ὀρῶν καὶ προινῶν τῇ λοφιῇ. προινῶν ἑ editi. Sed recte *I.* 10, p. 18, 16. προῖονῶτα. *Vit. Apoll. III.* 7. p. 99. οἱ δὲ δὴ προῖονται καὶ προῖονῶται γίνονται. — ἐπὶ τῇ λοφιῇ. dictum ut *c. IX.* p. 122, 28. ἐπλεῦσαν μέλλων ὑπ' ὀρῶν

τράρε καὶ Λυδία. *Aesch.* VII. c. Theb. 384. φέρονθ' ἢ
ἄστρους οὐρανὸν τετυγμένον. Cf. c. IX, p. 132, 32.

P. 116, 15, βλέπων τε δεινῶς δεδορκός. δεινῶς δεδορκός, vet. edit. Vir doct. exempl. Aldinae *Olearii* adscripserat: καὶ δεινῶς δεδ. *Pierson.* Verisim. p. 232. βλέπων ut ex glossemate natum deleri iubet, cui refragatus V. D. in N. Actis Erudit. an. 1753, p. 283. corrigit, βλοσυρόν τε δεινῶς δεδορκός. *Heynius* p. 171, δεινὸν δεδορκός malebat, et δεινόν τε δεδορκός *Moserus* in *Bekkeri* Specim. Var. Lectt. p. 10. *Piersoni* sententiae adstipulatur *Bekkerus* l. c. et clar. *Ozannus* in *Walffi* Anal. IV. p. 531. haec ascribens: „Quis non videt βλέπων glossemam vocabuli δεδορκός esse, et ad instaurandum orationis tenorem καὶ ex Aldina post τὲ iacendum esse?“ Verum καὶ non est nec in textu Aldinae, nec in alia editione veteri. Ceteris audacior *Wakefieldus* ad *Sophocl.* Trach. v. 12. scribit: βρέμων τε καὶ δεινῶς δεδορκός. Nobis unice vera videtur correctio *Wytenbachii* Ep. cr. p. 279. quam in textu posuimus. Cf. *Hamacker*, Lectt. Phil. p. 59. Haec lectionem, ab auctore suo quide positam, ne, tamere in ordinem recipisse videamur, iam exemplis confirmemus. Unum suffecerit *Chrysippi* ap. *Gellium* XIV. 4. ex libro περὶ καλοῦ καὶ ἡδονῆς, ubi disertissimus Stoicorum imaginem exhibet Iustitiae: οἷς ἀκολουθῶς καὶ σκυθρωπὴ γράφεται, καὶ συνιστηκός ἔχουσα τὴ πρόσωπον, καὶ δεδορκός βλέπουσα. *adpectu intentq et torvo.* Est enim in δεδορκός emphasis quaedam, cuius antiquissimum, ni fallor, exemplum est ap. *Aeschyl.* Suppl. 409. δεῖ τοι — ἐς θυτὸν μολεῖν *Δεδορκός* ὄμμα, μηδ' ἄγαν δινώμενον. Vnde Noster c. V. p. 118, 2. de serpentibus animam iam agentibus: καὶ τὰ ὄμματα οὐ δεδορκότα, qui viventibus κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεισκά. ut est ap. *Theocrit.* Id. XXIV. 18. c. XV. p. 137, 14. καὶ χαροπὸν ἱκανῶς δεδορκός τὸ ὄμμα. Vit. Apoll. III. 8. p. 100. ὄμμα τε ὑποκάθεται τῇ ὀφρύϊ, δεινὸν καὶ ἀναιδὲς δεδορκός. sic distingue. Quare in Vit. Apoll. IV, 20. p. 157, ὀρῶντος δὲ ἐς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δεδορκότως τε καὶ ὀργίως. recte me emendasse puto pro δειδοιχότως. Locutio autem, ut supra c. II. p. 113, 17, βλέπει γοῦν ἀπολωλὸς ἦδη. *Liban.* T. IV. p. 632. s. οὐχ ὀρᾷτε ὡς ἀσθενὲς φθέγγονται καὶ ἀπολωλός; *Aristaenet.* I. 22. p. 102. φθέγγεται ταπεινὸν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκός ἀθυρία. ubi vid. *Wytenb.* et *Boisson.* p. 530. 1.

P. 116, 16. καὶ ἱκανὸν ἐς ἐκπλήξιν ἀγαγεῖν. ἱκανός *Olear.* idque volebat etiam *Wakefield.* Post δεδορκός verum esse ἱκανὸν dubitari nequit.

P. 116, 17, γαῦρου τε ἔππου, ὃς ὑπὸ τοσαύτῃ κεφαλῇ γυρῶσας τὸν σῆχνα, καὶ διασκάπτων τὴν ἐν ποσὶ γῆν, κέραια,

ut κέρως, flexus esse videtur, quem cervix elata efficiebat. Rem illustrat *Heliodor.* III. 3. p. 177. de equo Theagenis: οὕτω τὸν αὐχένα κυμαίνων, καὶ ἐς ὀρθὸν οὗς τὴν μεγάλην ἐγείρων — ἔφερέ τε καὶ ἐφέρετο γαυρούμενος. *Achill. Tat.* I. 12. p. 18, 13. τὸν γὰρ χαλινὸν δακνὼν, καὶ τὸν αὐχένα σιμώσας, φρίξας τε τὴν πόμην — δι' ἄλλος ἔπτατο. ubi alii γυρώσας. Vid. not. p. 459. s. At si *Wakefeldum* audias, non de equo agitur, sed de tauro. Corrigit enim: ταύρου τε εὐίνου. Et profecto *taurus* longe melius huic loco convenit, vel ob verba *Sophocl. Trach.* 11. de Acheloo: φοιτῶν ἔναρξ' ἡ ταῖρος, ἄλλοι' αἰόλος Ἀράκων ἐλικτός, ἄλλοι' ἀνδρείῳ τύπῳ Βούκρανος. cum quibus omnes consentiunt, qui hanc fabulam enarrant. Et quam levis mutatio vocis γαύρου in ταύρου! quo vocabulo in hunc modum depravato, quum iam belluae commemoratio desideraretur, ἔπλου fortasse a sciolo est additum. Nam εὐίνου nihil est. Fac autem reperiri in libris: ταύρου τε πυρίπλου -- et nemo erit, quin hanc lectionem vulgatae praeferat. πυρίπλους tauris convenit, non solum Cretensi illi, quem Hercules devicit, (*Quint. Smyrn.* VI. 237.) aut Colchicis, θοὴν ἠλόγα φυσιόωσιν ἔκ στομάτων, ut est ap. *Apoll. Rhod.* III. 1303, sed omnibus ira inflammatis. *Oppian. Cyn.* II. 56. taurorum pugnam describens — θυμάλονται χόλῳ μέγα παιφάσσουσι, καὶ πυρόεν πνέουσι, καὶ ἀμῶνται ποσὶ γαῖαν. ubi novissima respondent nostris, διασκάπτων τὴν ἐν ποσὶ γῆν. Talis aut similis lectio si reperitur, *taurus*que restituatur in locum, de quo depulsus est, etiam verba ὑπὸ τοσαύτῃ κερατῇ facilius explicabuntur de bellua magnis cornibus praedita. Reliqua quoque tauro non minus conveniunt quam equo. De γυρῶσαι αὐχένα dabat *Heynius*, hand scio quam bene. *Heliodor.* certe III. 1. p. 108. tauros generosos describens: ῥόες τὸν αὐχένα σφρυγῶντες, καὶ πρὸς κύρτωμα μέτριον ἐγείροντες.

P. 116, 19. φῖς ἐς ἐμβολὴν ἵεται. Vulgo βολὴν ἵεται, ἐμβολὴν supeditavit Flor. σύμβολὴν ipse conieceram in Exercitatu. p. 126. ἐμβολὴν de tauro habetur ap. *Euripid. Hercl.* Fur. 865. ἀμπνοῶς δ' οὐ σφρυγόνει, ταῖρος ὥς ἐς ἐμβολὴν, Δεινὰ μυκάται δέ. et in *Syneo* fr. IV. ὅμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, Ταῖρος λέοντος ὥς βλέπων πρὸς ἐμβολὴν. Noster c. XII. p. 133, καὶ κλύδων οὗτος ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς αὐτοῦ (ceti) διανιστάμενος. c. XV, p. 137, 84 ὑπὸ τῆς τοῦ σὸς ἐμβολῆς.

P. 116, 20. βούπρωρα μὲν γὰρ αὐτῇ πρόσωπα. haec quoque ducta ex *Sophocl. Trach.* 19-14. ubi hactenus quidem legabatur, ἄλλοι' ἀνδρείῳ κύτει βούκρανος. Sed in aliis exemplaribus βούπρωρος fuisse, constat ex *Strabon.* X. p. 708. T. IV. p. 108. Et hanc lectionem tamquam exquiritiorem nunc recepit *Hermannus*.

Bene facit ad hunc locum *Empedoclis* fragmentum, servatum ap. *Aelian.* H. A. XVI. 29. βουγενῇ, ἀνδροόπρωρα, τὰ δ' ἐμπάλιν ἐξαντέλλειν Ἀνδροφυῇ βοόκρανα.

P. 116, 21. πρόσωπα. ἄσωπα. editi. vett. Emendavit *Morell.* Vid. ad II. p. 114, 11.

Ib. καὶ γενεῖας ἀμφιλαφῆς. γενεῖας ἀμφιλαφεῖς. Ald. 1. 2. Iunt. Mor. Tacite ἀμφιλαφῆς emendavit *Olearius*, accedente Flor. ubi tamen γενεῖας. Hoc quoque vocabulum rhetor mutuatus est a Tragico, apud quem est: ἐκ δὲ δυσκίου γενεῖας Κρονοὶ διαφθάνοντο. δάσκιον Nostro est ἀμφιλαφῆς, Supra II. 9. p. 68, καὶ τὴν ἀμφιλαφῇ περιχέουσα τοῖς ὤμοις. *Nonnus* Dion. XI, p. 300, 7. ἀμφιλαφῆς φολιδέσσει δρακῶν.

P. 116, 22. ἐκπλημμυροῦσαι. sic Ald. 1. 2. Iunt. 1. et Flor. ἐκπλημμυροῦσαι. Iunt. 2. Mor. Olear. ultra scriptura praeferenda sit, haud facile dixeris. —

P. 116, 23. ξυνεβρύχκος ὥς ἐς θείαν πληθος. συκερυχός. Iunt. 1. 2.

P. 116, 26. ἐκδυόμενος λεοντῆς. Supra II. 21. p. 88. Hercules congressurus cum Antaeo representatur ἀπολύων λεοντῆς τὸν ὦμον.

P. 116, 28. Ἡρώτην τέ τις αὐτῇ στιφυρά. στρυφνὰ. editi. vett. ubi terminatio et accentus docet, librarium στιφυρά voluisse. Et hoc ipsum est in Flor. στρύφνα *Morell.* et *Olear.* non reputantes στρύφνη requiri. Supra c. I. p. 111, 2. ἡρώτην, ὁρᾷς γὰρ πῇν ὑπὸ τῇ ὄρει, στιφυρὰν τὸ εἶδος — Σκυρὸς, ὦ παῖ, νῆσος. c. 3. p. 115, 5. iterum libri vett. ἡδεῖς τε καὶ στρυφνοί. στιφυροὶ dedit *Olearius*. Si fides esset glossae *Moeridis* p. 312. στρυφνὸν idem esset quod στιφυρόν; sed verendum, grammaticum pravis codd. fuisse deceptum. Bene ceterum convenit heroinae, eique Calydoniae, corpus amplum, firmum et bene compactum; minus, si quid video, εἶδος στρυφνόν. Vox στρυφνός a gustu (vid. *Animadv.* ad *Anth. Gr. T.* II. 2. p. 417.) transfertur ad animum et mores. Propria significatio cum translata coniuncta in *Vit. Soph.* II. 16. p. 597. ubi *Evodianus* dicitur ἐν στρυφνῷ κρατῆρι ξυγχεράσαι νᾶμα πότιμον. *Plutarch.* T. II. p. 11. E. πατέρας αὐθελᾶστους καὶ τὰν τρόπον ὀρυκτίας καὶ στρυφνοῦς. Eodem sensu ap. *Eund.* p. 57. E. iungitur αὐθελᾶστος cum αὐστηρός. Severum et gravem vultum sacerdotibus *Dodonaeis* tribuens *Phil. Sen.* II. 34. eas ἐν στρυφνῇ τε καὶ ἐργῇ τῇ εἶδει repraesentatas esse ait. *Agricolae* *Thiodamanti* II. 24. item τὸ στρυφνὸν tribuitur. *Dio Chrys.* Or. IV. p. 163, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀνελθὼν τε καὶ ἐγέλασεν — ὁ δὲ στρυφνῷ τῇ προσώπῳ εἶπε. ubi vett. editi. στρυφνεῖ.

P. 116, 28, καὶ πρὸς λόγῳ τῇ μύθῳ τῆς Ἀρκαδίας τροφῆς

φηγῶ ἐστεμμένη. πρὸ λόγου. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. In marg. Me-
rell. γρ. πρὸς λόγον. πρὸς λόγου ex correctione Gruteri et Sal-
masii dedit Olearius. Recte procul dubio. Infra c. XV. p. 136, 10.
τό τε εὖρος, ὡς πρὸς λόγου τῇ βάσει. Heroïna illa, Actoliae nu-
men, fronde querna est coronata, quod victui consentaneum, quo
prisci aevi homines utebantur, quique h. l. ἡ Ἀρχαδίας τροφή ap-
pellatur. Nota autem ἡ τῶν Ἀρχαδῶν βαλανοφάγία, quodque in
Arcadia πολλοὶ βαλανηφάγοι ἄνδρες secundum oraculum ap. *Hero-
dot.* I. 66. De alimentis priscorum hominum agens *Plutarch.* T. II.
p. 993. F. βαλάνου δὲ γευσάμενοι καὶ φαγόντες, ἐχόρευσαν ὑφ'
ἡδονῆς περὶ θρῦν· κίνα καὶ φηγόν, ζείδωρόν τε καὶ μητέρα καὶ
τροφὸν ἀποκαλοῦντες. Ἐκείνην μόνην ὃ τότε βίος ἐορτὴν ἔγνων,
τὰ δὲ ἄλλα φλεγμονῆς ἦν ἅπαντα μεστὰ καὶ στεγνότητος. Sic
haec scribenda videntur et distinguenda.

P. 116, 30. Καλυδῶν, οἶμαι, ταῦτα. Καλυδᾶ. Ald. 1. 2.
Iunt. 1. 2. Mor. Καλυδῶν Olearius ex versione Nigri, Et sic
Flor.

P. 116, 31. ὦ παῖ. sic Flor. παῖ. Vulgo.

P. 117, 1. Πειθῶ maiore initiali scribendum. Hanc deam
hic non, ut in nuptiis assolet, appictam esse animadvertit scriptor,
quippe quia violentius Achelous Deianiram petiverat, patrem eius
variis speciebus terrens, non ἔδνοις πειθῶν. *Aeschyl.* Prom. 560. F.
G. WELCKHA. βίε πράξας χάριτας, οὐ πείσας κόρην, ut est
ap. *Plutarch.* T. II. p. 751. D. de qua antithesi monui in *Anim.*
ad *Anth. Gr.* T. II. 1. p. 16. s. Κρυπταὶ κλαῖδες σοφᾶς Πειθοῦς
ἱερᾶν φιλοτάτων — notae ex praecepto Chironis Apollini dato
ap. *Pindar.* Pyth. IX. 70. ubi vid. *Boeckh.* T. II. 2. p. 322.

P. 117, 2. ὑπὸ τοῖς ὀρωμένοις εἰδεῖν. i. e. non veris, sed
fallacibus. F. G. WELCKHA.

P. 117, 3. τοῦτον γὰρ εἶναι γέγνωσκε τὸν ἐν τῇ γραφῇ, κα-
τηφῇ δὲ ἐπὶ τῇ παιδί. Scabri quid in his verbis, quae melius
procedent, si legeris: τὸν ἐν τῇ γραφῇ. Κατηφῆ δὲ ἐπὶ τῇ
παιδί. nisi fortasse malis: τὸν ἐν τῇ γραφῇ κατηφῇ. Κατηφῆ
δὲ — Quoties repetenda vocabula a librariis omissa fuerint, nemo
ignorat. Exemplum huius generis dedi in *Addit.* ad *Athen.* p. 127 ss.
Sic sensum restitues in *Vit. Apoll.* VII. 18. p. 298. legens: τυραν-
νιδος γὰρ φύλαξ χαλεπῆς εἰμι, κἂν μὲν σφῆλω, κἂν μὴ
σφῆλω αὐτήν. et post pauca: ὃ γὰρ εἰπὼν ἂ ἐίρηκα, σα-
φῶς (pro ἀπ' ὧν) εἰρηκέ που μετ' ἂν παύσασθαι σε ἀγαπῶν,
ἔστ' ἂν ἡ τὸ ἐκείνω μεμνησθαι. *Lucian.* *Eucor.* *Demosth.*
c. 42. T. IX. p. 170. οὕτω μανικῶς φιλαθήναιος ἦν. Ταῦτα, ὦ
ἄρχα· τί γὰρ ἂν λέγομεν. Scr. ἦν ταῦτα. — Verbo κατηφῆ.
πιτὰρ *Διοσκ.* H. An. VIII. 26. p. 395, κατηφῆ δὲ αἰ κἂν

δοτήσῃ. *Themist. Or. VHL p. 157. D.* εἰ μὲν δὴ τὰ ἔνδον αὐτῆς κατηφιᾷ καὶ συνέσταται. *Scr. κατηφιᾷ. Io. Chrysost. T. IV. p. 741. A.* μὴ συγνάξιν, μηδὲ κατηφιᾷν.

P. 117, 7. ἀλλὰ περιδείης οἷα πείσεται. II. p. 113, 17. βλέπει γοῦν ἀπολωλὸς ἤδη διὰ ξύνεσιν ὧν πείσεται. *Structura verborum ut in Euripid. Phoen. 1144. ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλεις. Xenoph. Anab. VII. 4. 3, ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷα πείσονται.*

P. 117, 9. ὁδοῦ πάρεργον, φασίν. *parocum de operibus obiter et aliud agendo peractum. Lucian. Icaromen. c. 11. T. VII. p. 17. εἴ-τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἐτόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν. Scr. ἴδωμεν cum libris nonnullis. Eleganter ludit Philostr. in Vit. Apoll. VI. 27. p. 268. τοῦτο μὲν δὴ τοιοῦτον Ἀπολλωνίου, μὰ Δί', οὐχὶ ὁδοῦ πάρεργον, ἀλλὰ παρόδου ἔργον. Aelian. Panath. T. I. p. 141. τὸ πάρεργον τῶν ἔργων οὐκ ἀτιμότερον προσέροισται. Liban. T. III. p. 297. 15. καὶ τὸ τῆς ὁδοῦ πάρεργον, οὐδενὸς ἀτιμότερον ἔργου. Cf. Wyttenbach. Ep. cr. p. 254. Kiesling. ad Iamblichi Protrept. ad Phil. c. 21.*

P. 117, 10. καὶ τὰ μὲν ἐν ἀναβολαῖς ταῦτα. *haec iam iam peragentur. Vid. ad c. I. p. 112, 24.*

P. 117, 13. Θεοῦ τε καὶ ἀτρέπτου ἥρωος ὑπονοείσθω. *quod margini attuleram, nunc obtulit Flor. Vulgo ὑπονοείσθαι. I. 6. p. 11, 21. ἡ συνθήκη δὲ αὐτῶν Ἡφαίστου νοείσθαι. Ib. 6. p. 62, 5. μηδὲ ξωνυχία νοείσθω τοῦτο.*

P. 117, 14. ἐς βούκερον, βούκερον. *Mora Olear.*

P. 117, 16. ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα ὤρμηκεν. *fortasse hoc quoque loco scribendam ὤρμηκεν, ut I. 16. p. 28, 29. ubi vid. not. et I. 30. p. 48, 28.*

P. 117, 17. λαβόμενος κέρως. *sic vet. edit. ante Olearium, qui κέρως habet.*

P. 117, 18. τῶν προτέρων ἐκπρεμνίῃ. *optimam hanc lectionem debemus Florentino libro, pro ἐκπρεμνίῃ. quod ex hoc uno loco in Lexica venit. ἐκπρεμνίαι. ἐκπρεμνῆαι, Hesych. Aristoph. Ran. 929. τὸν δ' ἐκπρεμνῆν αὐτοπρεμνῆος τοῖς λόγοις ἐμπεσόντα. ubi vid. Bergler.*

P. 117, 20. γαννύμενος. *γαννύμενος. vulgo.*

P. 117, 22. προτείνει δὲ αὐτῇ τὸ τοῦ Ἀχιλλέου κέρως. *δὲ om. AM. 1. 2. Iunt. 1. 2. Additum a Morell. sed est rrisco appictio. Habet Flor. — οἷον ἔδνον τοῦ γάμου, sic Flor. Vulgo of. αὐτῇ tollendam existimabat Piersson. Veris. p. 252. mihi, ὡς ἔδνον videbatur scribendum in Exercitatu. p. 226. Sed veram lectionem vidit V. D. in N. Actis Erudit. 1753. p. 283. Heliodor. IV. 16, p. 159. ταῦτα δὲ θύρα-πρὸς τοῦ νυμφίου πρόσθε. Ib. p. 260. καὶ δὲ καὶ τῶν*

δρμους — ὡς ἔδνα δῆθεν παρὰ τοῦ Ἀλκμήνεος προσκομισαί. *Propravatus de illo certamine locus ap. Himer. Or. I. 16. p. 354.* Διήγειραν μὲν δὴ τὴν Οὐνέως Ἡρακλεῖ συνάπτων ὁ λόγος περιμάχητον τοῖς τε ἄλλοις καὶ Ἀχιλῶφ ποιεῖ. ὥσπερ δὲ θέλων αὐτὴν ἔασθαι, ὅτι τὴν ἄξλαν τῶν νυμφέων ποιεῖ (Fort. προῖκα) οὐκ ἠγνόησεν, Ἡρακλεῖ μὲν τὴν νύμφην, τῷ δὲ ποταμῷ τὸ δρᾶμα χαρίσθαι scribendam videtur: τῷ δὲ ποταμῷ τὸ τραῦμα χαρίζεται.

V.

HERCVLES IN CVNIS.

Zeuxidis memoratur pictura: *Hercules infans dracones strangulans, Alcmena matre eorum pavente et Amphitryone; quam cave ei, quae praecedit, Iupiter in throno adstantibus diis, adhaesisse putes. Plin. XXXV. 36, 2.* Deorum quidem aliqui nunquam in vasculorum picturis superne, tanquam rei infra adumbratae testes, representati sunt, interdum solis expressis capitibus; sed Iovis thronus altius super res terrestres elatus est, quam qui in eadem tabula cum eis copulari queat. Tum etiam Tiresiae vaticinium, si totum deorum concilium infantem admiretur, inane foret et ieiunum. Signum Herculis pueri dracones iugulantis describit epigramma *Anal. III. 299, 281. E. G. WELCKER.* Opera antiquitatis, Herculem serpentes perimentem exhibentia, recensentur in *Winkelmanni Opp. T. IV. p. 302. s.* In descriptione nostra rhetor colores duxit ex *Pindar. Nem. I. Vid. Dissen T. II. 2. p. 359.*

P. 117, 25. ἀθύρεις, καὶ γελᾷς ἤδη τὸν ἄθλον. novissimum vocabulum potest simul ad γελᾷς et ad ἀθύρεις trahi. *Pindar. Nem. III. 77. de Achille: παῖς ἔων ἄθυρε μεγάλα ἔργα.* Rursus, quo priorem hanc victoriam prosequutus sit Hercules, commemorat *Theocrit. Id. XXIV. 55. ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρυῶντι Ἑρπετὰ δεικνύσασκεν.* — γελᾷσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῦν Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα. *Claudian. XXXIV. 51.* primum hoc Herculis commemorans fecinus: qui timidas matri pressos ostenderrit angues, *Intrepidusque fero tiserit ore puer.*

P. 117, 26. ἐν σπαργάνοις ὦν. *Pindar. Nem. I. 58. οὐ λαθὼν Ἦραν προκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβη. Liban. T. IV. p. 1105.* in eadem historia: θεῶν αὖ γοναὶ καὶ περὶ τὰ σπάργανα γαίονται. δηλοῖ δὲ ἡ συνοδοσία (L. συνουσίασκα) Ἀθῆναι καὶ μετ' αὐτὸν Ἀμφιτρυῶντι, καὶ συνοδοσίας διττῆς ἐπὶ τῶν καὶ δὴν γερουσιᾶ γένεσιν. In proximis ap. Nostrum restat di-

distinctionem edita vett. καὶ ταῦτα iungens cum ἐν ἀπαργάνοις ᾖν, quae verba inde sciungens, et καὶ τὰ αὐτὰ trahens ad sequentia *Olaegius* totum locum obscuravit. Optime καὶ ταῦτα habetur in enuntiationis fine. *Plato* de Rep. I. p. 341, B. νῦν γὰρ, ἔφη, ἐπιείρησας, οὐδὲν ᾧν καὶ ταῦτα, *Noster* de ceto c. XII. p. 133, 3. ἐν γαλήνῃ καὶ ταῦτα. Quare ap. *Lucian.* *Demosth.* *Encom.* c. 47. T. IX. p. 174. verba: κόρη καὶ ταῦτα, minime sollicitanda cum *Wetstenio*. Saepenumero eadem verba ponuntur in oratione media. Male distinguitur ap. *Dion. Chrys.* II. p. 88. de Homero: ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μνηστῆρας ἰχθύουσιν ἐστιῶ, σφόδρα ἀσελγείς καὶ τρυφεροὺς ὄντας ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ταῦτα ἐστιωμένους. Comma ponendum post ὄντας, iunctis verbis, ἐν Ἰθάκῃ καὶ ταῦτα ἐστιωμένους. praesertim quia in *Ithaca* *scylarenis* insula, ut par est, piscibus abundante. *Heliodor.* V. p. 201. πολλοὺς καὶ ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξωρούς ἀγχαλιώτους ἡρηκούς. VII. 4. p. 258. ἔς προύπτον κινδύον, ὑπὲρ ληστῶν καὶ ταῦτα, ἐκρούς καθεύδεις. Adde *Eund.* I. 3. p. 7. I. 8. p. 14. I. 26. p. 28. III. 17. p. 130. καὶ οὕτως ὑπὸ τοῦ πόθου (πάθους *Monac.*) φλέγισθαι, ἡρώτων καὶ ταῦτα περιώμενον ἔρωτος. *Noster* c. X. p. 129, 13. ἐκίσπερχόντων αἰσῶδες καὶ ταῦτα τῶν νομέων. In *Vit Apollon.* V. 5. p. 190. καὶ ταῦτα etiam in fine enuntiationis legitur, sed, ut mihi videtur perperam. Totus enim locus sic videtur scribendus: βωμούς δὲ τοῦ μὲν *Αἰγυπτιῶ* (*Ἡρακλέους*) δύο, χαλκοὺς καὶ ἀσημένους. Ἐνα δὲ τοῦ *Θηβαίου*. (Forti: Ἐνα δὲ λείον *Θηβαίου*) τὰς δὲ ὑδρας τε καὶ τὰς *Διομήδους* *Ἰπποῦς*, καὶ τὰ δώδεκα *Ἡρακλέους* ἔργα, ἐκτεν- πῶσθαι χάσι, καὶ ταῦτα λείον ὄντα.

P. 117, 27. τοὺς ἐξ Ἑρας θράκοντες. *Liban.* T. I. p. 226. *Diana* ἀνδρείοτέρα ἦν τοῦ *Απόλλωνος* πρὸς τὰ ἐκ τῆς Ἑρας δέλματα.

P. 117, 28. ἐκτέρῃ χειρὶ ἀπολαβών. hoc restitui ex *Flor.* pro προλαβών, quod in περιδελβών mutabat *Wyttenbach.* Ep. c. p. 276. Illud est, utraque manu firmiter tenens eos, ita ut se expedire non possint. Vid. *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 724. 2. *Pindar.* l. c. 67. δισσεύει δειούς αὐχένων Μάρψας ἀφύκτους χερσὶν ἐαῖς ὄφιας.

P. 117, 30. ἀλλ' οἱ μὲν ἤδη παρῆνται. recte *Heynius*, spiris solutis. F. G. W. *Theocrit.* XXIV. 32. ἄψ δὲ πάλιν δέλυσον, ἐπεὶ μογροῖεν ἀγκάδας. De muraena capri chelis comprehensas, καὶ ἐγκρατῶς ἐχομένη — μαλακῇ τε καὶ ἀπαγορεύει, καὶ ταλυντῶσα παρειμένη καίται ap. *Asiatic.* H. A. I. 32. — μακύνοντες. *Compara* imprimis *Apoll. Rh.* IV. 150. ss.

P. 117, 31. καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπικλινάσας ταῖς τοῦ νηπιού χερσίν. recepi, quod supplebat *Flor.* pro, ὑποκλινάσας, quod

sequenti dativo minus aptum, quamquam per se minime reprehendendum. *Aelian.* H. A. VII. 37. de elephanto Pori, qui quum suum advertisset, *ὅτι ὁ δεσπότης αὐτῷ — παρῆται καὶ ἐκθνήσκει — αὐτὸν ὑπέκλινε καὶ ὀκλάσας ἔμεινεν.*

Pi. 118, 2. *λοφιαί — ἐπικρεμεῖς. ἐπικρεμμεῖς.* Flor. — *οὐ δεδούκοντα.* Vid. ad IV. p. 116, 15. — *ἦ τε φολίς. φωλίς.* edit. ante Morell.

P. 118, 4. *οὐδὲ πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς ὑπαναγάζουσα.* τῆς accessit ex Flor. Sic iterum VI. p. 119, 32. *ἐσθῆς τε αὐτῷ μετανοῦσα πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς.* ubi vid. not.

P. 118, 5. *ἀλλ' ὑπωχρος. ὑπόχρος.* Alf. 1. 2. Iunt. 1. 2. Morell. Olear. Genuinam lectionem restitui ex Flor. Vid. *Hemsterh.* ad *Lucian.* T. III. p. 388. ed. Bip. *ἀλλ' perperam omissum ap. Morell. Olear.*

P. 118, 6. *τὸ δὲ τῆς Ἀλκμήνης εἶδος.* Sic Flor. pro καὶ τὸ τῆς Α. — *ἀναφέρειν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως δοκεῖ.* sic iterum Flor. pro αὐτὸ τῆς. Il. 13. p. 73, 22. *οἷον ἐκ μέθης ἀναφέρων.* Vid. *Boisson.* ad *Εμπαρ.* p. 323. s.

P. 118, 8. *ἀπιστεῖ δὲ νῦν οἷς ἦδη ὄρεῖ.* postquam ad se rediit, fidem tamen non habet iis, quae videt. Similiter I. 29. p. 47, 14. de Andromeda mortis imminantis periculo liberata: *κεκαλλωπισται δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ· καὶ γὰρ ἀπιστεῖν ἔοικε, καὶ χαίρειν μετ' ἐκπλήξεως.* *Callistrat.* II. οὕτω καὶ τὸ ὀρώμενον ἀπιστον, καὶ τὸ μὴ πιστὸν ὀρώμενον.

P. 118, 10. *ὄρεῖ γὰρ πον, ὡς ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων, ἄκλαντος.* edit. omnes. *ἀκάλυπτος* in mentem venit *Grutero* et *Salmasio*; sed veram lectionem vidit *Hemsterh.* in *Misc. Obs.* V. p. 23. quod ignorans, idem proposui in *Exercitatt.* p. 129. cf. *Pierseon.* Verisim. p. 157. *ἄκλαντος* habet Flor. quod una littera discrepat ab *ἄβλαυτος.* Vid. quae monuimus ad e. II. p. 113, 25. Festinantis hoc est, nudis accurrere pedibus. *Pindar.* I. c. καὶ γὰρ αὐτὰ (*Alcmena*) *ποσὶν ἄπελος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνῆς, ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.* Cf. *Theocr.* XXIV. 34. 35. Chorus *Oceanidum* ap. *Aeschyl.* *Prom.* 137. subito tumultu excitatus: *σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχρ' πτερωτῷ.* ubi multa similia collegit *Blomfield* in *Glossario* p. 92. s. ed. Lips. De *βλαύτη* dixi in *Anim.* ad *Anth.* Gr. I. 2. p. 71 et 98. II. 1. p. 208.

P. 118, 11. *μονοχίτων. μονοχιτών.* Flor. *Medea* ap. *Apoll. Rh.* III. 645. *θύρας ὥξε δόμοιο, Νήληπος, οἰάνος.* i. e. *ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων.* cf. *Euripid.* *Hec.* 927. s. et *Huschk.* ad *Tibull.* I. 3. 91. p. 106. s. — *ἀναπηδήσασα.* idem liber pro *ἀναποδίσασα.* Similiter ap. *Aelian.* H. A. V. 23. pro *προαναπηδήσαντες.* Cod. *Μονᾶς.* *προαναποδίσαντες.* et V. 54. *ἀναποδίσασα*

Schol. Pindari l. c. καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη αὐτοποδῆν ἐπιτῆ-
δήσασα ἀπο τῆς κοίτης ἐπὶ βοήθειαν ἠπείγετο. — σὺν ἀτάκτῃ τῇ
κόμῃ. praepositionem abieci ex Flor. Vid. ad c. VI. p. 119, 28. *Vit.*
Sophist. l. 8. 4. p. 491. σὺν εὐροῖα. (sic *Vratis.*) σχεδιάσσαι. *Adrian.*
H. A. XVI. 39. τρέφεσθαι σὺν πολλῇ τῇ κομιδῇ.

P. 118, 12. θεράπαιναί τε. *Pindar.* l. c. ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον
βίλος πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει.

P. 118, 14. οἱ δὲ ἐν ὅπλοις οὔτοι, ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγολ
χαλκίοις ἀδρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον. *Pindar.* l. c.

P. 118, 15. καὶ ὁ γυμνῷ τῷ ξίφει ἔτοιμος. *Heroic.* p. 714.
de Aiaee: διεξέταίσε τοῦ ὀμῶλου, γυμνῷ τῷ ξίφει καὶ ἔτοίμῳ.
ἐν χειρὶ δ' Ἀμφιτρυῶν κολεοῦ γυμνὸν τινάσσω φάσανον
Ἰκετ' ὀξείαις ἀνλαιοι τυπεῖς. *Pindar.* l. c. 80.

P. 118, 16. βοηθοῦντες Ἀμφιτρυῶνι. Ἀμφιτρυῶνι. *Ald.* 1. 2.
Iunt. 1. 2. Ἀμφιτρυῶνι. *Morell.* In tabula picta in Pictur. Hercu-
lian. T. I. p. 37. is, quem Commentator pro Iove habet, procul
dubio est Amphitryo; senex vero, qui Iphiclum tenet, pro paeila-
gogo habendus est. Amphitryonis ibi habitus prorsus conspirat
cum tabula nostra.

P. 118, 18. ὁμοῦ ἐπέστη. ὁμοῦ ἐπέστοι. *Iunt.*

P. 118, 19. καὶ οὐκ οἶδ'. *Pindar.* l. c. ἔστα δὲ θάμβει
δυσφόρῳ τερνῶ δὲ μιχθεῖς.

P. 118, 20. ἡ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἔννοια. absolute haec po-
sita. Non enim ἔννοια τῶν ὀφθαλμῶν manum cohibet, sed Am-
phitryon, idque ex oculorum obtutu intelligitur. Sic ἡ τῶν ὀφθ.
ἔννοια est II. 32. p. 101, 29. infra c. XIV. πολλῇ δὲ ἡ τῶν ὀφ-
θαλμῶν ἔννοια. De χαλινῷ et ἡνίοις in hunc modum dictis vid.
ad II. 21. p. 88, 22. *Vit.* Apollon. VI. 11. p. 242. ἀντοι μὲν
ἡνίαι γαστροῦς, ἔτοίμη δὲ χεὶρ ἐς πλοῦτον, χαλινὸς δὲ οὐδεὶς
δμμάτων.

P. 118, 23. χρησμοῦ προμηθείας. χρυσμοῦ προμηθείας.
Iunt. 1.

P. 118, 25. ὁπόσος ὁ νῦν ἐν σπαργάνοις ὦν. participium
accessit ex Flor. Cf. *Pindar.* l. c. 90. s. *Theocrit.* XXIV. 70. s.

P. 118, 26. ἐνθεος. divino spiritu concitatus. ἐνθεον ὄμμα
tribuitur Orpheo c. VI. et Medae c. VII. — καὶ μαντικὸν
ἐπασθμαίνων. ἐπασθμένων. *Iunt.* *Dio Chrys.* Or. l. p. 61. de
muliere fatidica: ταῦτα δὲ ἔλεγεν, οὐχ ὥςπερ οἱ πολλοὶ τῶν λε-
γομένων ἐνθέων — ἀσθμαίνουσα καὶ περιδινοῦσα τὴν κεφαλὴν,
καὶ πειρωμένη δεινὸν ἐμβλέπειν. *Virgil.* Aen. VI. 48. de Si-
bylla: pectus anhelum, Et rabie fera corda tument.

P. 118, 27. γέγραπται καὶ ἡ Νύξ ἐν εἶδει. *Heynius* mira-
tur, pictorem noctem non per umbram et lumen exprimere ma-

laisse, quæ symbolica. Sed utramque rationem coniunxit ille. Nox facula se ipsam et scenam collustrat. F. G. WELCKER. λαμπρόν καταλάμπουσα νύκτα. sophistice dictum. Nox, des, facie collustrat noctem i. e. tenebras, terram post solis occasum velantes.

P. 118, 28. τοῦ παιδὸς ὁ ἄδελος. alterum articulum, a Morell. et Olear. perperam omissum, ex vet. editt. restitui.

VL

ORPHEVS.

Fabulam hæc pictura adumbrat recentiore, ex magna illa Orphicarum doctrinarum et fabularum fabrica, Athenis, si quid video, profectam. Primum enim ea invenitur apud Simonidem et Tragicos: Pindaro *Pyth.* IV, 312. Orpheus Apollineus est cithæodus, carminum pater. Nonnulli animalium auscultationem ab Horo aut Harpocrate in Orpheum translatam esse crediderunt. *Simonidis* hi verus leguntur ap. *Tzet.* *Chil.* I, 310:

Τοῦ κατὰρξέσιοι ποιῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλῆς,
ἀνὰ δ' ἰχθύες ὄρνθοι κυανέου ἐξ ὕδατος ἄλλοντο
καλῇ σὺν ᾠοιδῇ.

Aeschylus Agam. 1641: 'Ο μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς
παρῶ. *Euripides Barch.* 552:

Τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν 'Ολύμπου
θαλάμοις, ἔνθα ποτ' 'Ορφεὺς καθαρῶν
σύναγαν δένδρεα Μούσαις,
σύναγαν θῆρας ἀγρῶτας.

Petrus Orphei citharam secutus narrat idem *Iphig. Aul.* 1212, tigris leonesque *Horat.* *ad Pis.* 392; nemora *Mel.* II, 2. *Max. Tyr.* XXI. p. 218. (XXXVII, 6. ed sec.) multique alii ab Oleario citati ad *Callistr.* c. VII. not. 9. Feras, aves, sylvas, saxa complectuntur *Conon* 45, *Quintil.* I, 10. et *Dio Or.* 53. p. 556. In Helicone Orphei statuas cingebant feræ auscultantes: marmoreæ æneæque, *Pausan.* IX, 30, 6; aves, feræ; equus, bos, pisces secundum *Callistratum* c. VII. p. 154, 20. quem eandem describere nullus dubito. Igitur pictorem non reprehendemus vulgatam famam secutum. Eleganti invento super Orpheo sedente tegmen struebant variæ arbores ramos, tauquam manus, non sine arte iungentes.

Artis opera exstant nonnulla, sed infelici ævi, hanc fabulam exprimentia, quibus eximendum est anaglyphum *Mon. ined.* tab. 60. Sunt illæ sarcophagi duo marmorei, nondum editi, qui Romæ

spectantur; picturae duae ex pıtıtulıs sive coemeteriıs protractae, in *Bottarii Roma subterranea* T. II. tab. 63 et 71; opus musivum in Sardiniae urbe principe a. 1802. repertum et Taurinum advectum, *Mem. de l'Academie de Turin* T. VHI, 1803. p. 53, et aliud in Anglia in urbe Horkstown. v. *Lyson Reliqu. Britannico — Rom. containing figures of Romain Antiquities discovered in various parts of England* T. I. His, omnibus multa sunt cum pictura nostra communia, ut quod in omnibus Orpheus iuvenis est imberbis, citharoedicam referens molliem, quam ei exprobrat *Plato Sympos.* p. 179. tiara sive cyrbasia Phrygica sive Thracica ornatus, et quod sedens, laevum pedem petrae imponens, dum cithara vel femore vel rıpe propter Orphei personam nititur, dextra manu plectrum tenet, sinistra chordas pulsat. In reliquo habitu aliquid est discriminis. In pictura priorı et in altero anaglypho tunica manicata, altius succincta indutus est, cui in anaglypho accedit chlamys larga, in altera pictura inque altero anaglypho chlamyde, et anaxyride, quam ut Orphei propriam memorat *Philostratus* V. A. I, 25; in opere autem Taurinensi solam chlamydem super femora habet proiectam, cetera nudus. In Gallistrati statua Heli-conia p. 153, 33. tiara quidem Persica sive potius Thracica servata; sed reliquus habitus non Phrygius est, sed, quod observatione dignum, Graecorum citharoedicus. Alutae ibi memorantur, quae et in monumentorum parte cernuntur. Auditores sunt in priorı anaglypho praeter duas magnas laurus bini oves binique Satyri pueri; in altero autem leo, lupus, cervus, taurus, equus et corvus. Sic etiam in pictura utraque et in musivo opere ferae cicuribus bestiis mixtae cantorem circumstant, nec desunt arbores, quae in hoc quidem sunt duae lauri. Lauro insidet corvus; apud *Martialem* X, 19. auscultat aquila. Ex Aegyptiorum religionibus desumptae sunt bestiae in numo Antonini, *Zoeg. Num. Aegypt.* p. 181. F. G. WELCKER.

P. 118, 32. καὶ τὰ μὴ μετέχοντα λόγου λόγου. Iunt. 2. *Themistius* Or. II. p. 37. C. ἀλλ' Ὀρφεὺς μὲν συναριθμοῦμεν σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσιν, εἰ τῷ πιθανὸς ὁ Ὀρφεύς, ὅτι ὄρνιθας καὶ βοτὰ ἐκῆλει τῇ δυνάμει τῆς μουσικῆς· τὸν δὲ πρῶτον καὶ διδάξαντα καὶ μαλαξάντα ἄνδρας λεόντων αὐθαδεστέρους, ὁρῶν δῆσομεν αἴτω καλῶν. Sic hic locus ex Cod. Ambr. restituendus. Orpheum apud barbaros homines fidebus cantasse indignatus *Himerius* Or. V. 6, p. 482. ταῦτά τοι καὶ σπᾶναι τῶν ἀκροασομένων αὐτῷ θηρίων τὴν ἐκλήσιον ἐργάζεται. ubi rectius leges, libris praeconantibus: θηρίων αὐτῷ —

P. 119, 3. οὐκ ἀποπηδῶντες: optima haec lectio Flor. pro

ἀποληθῶν. causa nulla, cur cervus leonem minus existimetur timuisse, quam lepna.

P. 119, 6. σὺ δὲ μὴδὲ τοὺς ὀρνίθας ἀργῶς ἰδῆς. ἀργούς corrigeabant *Gruterus* et *Salmon.* merito improbante *Olearia Phil. San.* I. 6. p. 13, 21. ταῦτα πάντα οὐκ ἀργῶς ἀνῆπται. *Heroic.* p. 664. τοῦτ' ἐν' ἐκείνης μὲν τῆς ἡμέρας ἀργῶς ἤκουσα. *Vit. Apoll.* IV, 39. p. 180. ἀργότερον ἀκρουμένων, ubi paulo ante est τὸν ἀμελῶς ἀκούσαντα. *Aelian.* V, H. II. 28. οὐδὲ ἀργῶς αὐτοὺς εἶδεν. *Ib.* II. 58. οὐκ ἀργῶς ἰδὼν τὴν ἀνθρωπον, ubi *Villaisson* ad *Longum* p. 261. οὐ παρέργως corrigiit; quod ab altero nihil discrepat. *Ib.* V. 17. οὐκ ἀργῶς τοῦτο παρῖδον. *Aristid.* Or. *Leuctr.* I, T. 1. p. 419. (109) αἶμαι τοίνυν μὴδὲ ἐκείνο ἀργῶς, μὴδὲ ἀλόχως ἀκοπεῖν. Eadem ratione dicitur οὐκ ἀμελῶς θεᾶσθαι τι ap. *Aelian.* H. A. VI. 42, οὐ παρέργως οὖν οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκογον αὐτῶν. *Lucian.* de *Merced.* Cond. c. I. T. III, p. 214. et in *Conviv.* c. 9. T. IX. p. 46. μὴ παρέργως, ἀλλ' ἐν σπουδῇ. ut ap. *Maxim. Tyr.* XXVIII. 5. p. 62. οὐκ ἀργῶς, οὐδὲ ἡμελημένως. Ap. *Liban.* T. IV, p. 830, 32. ταῖς προσόδοις οὐ παρέργως ἀπέσχον. male excusum, παρέργους.

P. 119, 7. οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος. in descriptione luci *Sophocli.* *Oedip.* Col. 18. εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. unde *Phil. Vit. Soph.* II. 10. 5. p. 589. ἡκροῶντο δὲ, ὥςπερ εὐστομούσης τῆς ἀηδόνης, τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι. *Himar.* Or. III. 6. p. 436. ὀρνίθων ψδαῖς, οἱ πολλοὶ τε εἰσὶ καὶ εὐστομοῦσιν ἐν ἄλσεσιν. *Aelian.* H. A. I. 43. lucinia κατέδει τῶν ἐρημάτων χωρῶν εὐστομώτατα ὀρνίθων καὶ τορῶτατα.

P. 119, 8. τὸν κραγέτην κολοιδόν. revocavi τὸν ex editte. vett. τὴν. *Olear. Pindar.* *Nem.* III. 143. κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ κέμονται. — καὶ τὴν λακέρυζαν αὐτήν, κορώνην scil. quod adiecit *Themist.* Or. IV. p. 61. D. καὶ εἰ πῃ ἂν αὐτοῖς κορώνη λακέρυζα ἐπικράζειεν, rectius *Ambros.* ἐπικρώζειεν. Est ex *Hesiod.* B. καὶ H. 745.

P. 119, 10. ἄμφω τῷ πτέρυγι ταλαντεύσας. ex *Pindaro Pyth.* I. 11. de vi musicae agente: εὐδαί δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάσας Ἀρχὸς ὠδωνῶν. ubi vid. *Baechh.* T. II. 2. p. 227. Schol. ὁ αἰετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ καὶ κατακτιλούμενος ταῖς μουσικαῖς ψδαῖς εἰς ὕπνον κατὰγεται, ἀμφοτέρως χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντεύόμενος καὶ ζυγοστατούμενος ὥςπερ διὰ τὴν τοῦ σκήπτρου στενότητα. Verbo ταλαντεύειν sic fere utitur *Heliodor.* III. 3. p. 177. εὐήνιά τε προποδίζων, καὶ ἐφ' ἐκείτερον ἄμμιον ἑαυτὸν ἐν μέρει ταλαντεύων.

P. 119, 11. ἐξ ἑαυτοῦ. obscurius hoc dictum, sed certe non significat *sponse sua*, ut cum *Nigro* vertit *Olearius*; sed ad magnitudinem aquilae spectat, quae desuper oculos in inferiora figit, fere ut Galli dicunt: *regardant de son haut*. — ἀτενὲς βλέπων. Heroic. p. 686. s. οὐδὲ τὰ θηρία ἐς τὸν Ὀρφέα οὕτως ἐκείνην ἄδοντα, ὡς ἐγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἵστημι. Haec aquilae imago obversabatur auctori anonymo Ecphras, Msc. in Cod. Guelfh. 82. αἰετὸς μὲν οὗτος, δς δὴ τῶν ὀρνέων ἀπάντων λέγεται τε καὶ φαίνεται ἡγεμῶν, καὶ δὴ καὶ τῶν αἰνείανων σχήπτρων περιστεφῆς (L. περιστεφῆς) πάλαι σύμβολον, ἄνωθεν ἐξ ἄκρων καὶ μεσαιτάτης τοῦ φυτοῦ κορυφῆς, οἷον ἀπὸ σκοπιᾶς τινος τὰ ὑπ' αὐτὸν ἡγεμονικῶς βλέμματι περιαθρεῖ· καὶ πᾶσαν ὁδεῖαν τοῖς ὀρνέοις ὡς ὑπηκόοις καὶ καλῆς τινος πόλεως οἰκήτορσιν ἐμποιεῖ.

P. 119, 12. οὐδ' ἐπιστρεφόμενος τοῦ πτωχός. Fortasse οὐδὲν scribendum; ut c. V. p. 117, 28. οὐδὲν ἐπιστρέφῃ τῆς μητρὸς. Vit. Apoll. V. 37. p. 222. ὁ δὲ οὐδὲν ἐπιστρεφείς ἀπ' αὐτοῦ. *Theognis* 440. τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Vid. Not. ad Anth. Pal. p. 557. *Claudian.* XXXIV. 25. de vi cantus Orphici: *Securum blandi leporem fovere Molossi, Vicinumque lupo praebuit agna latus. Concordes vario ludunt cum tigride damae, Massylam cererj non timuere iubam.*

P. 119, 13. οἱ δὲ ξυγκλείσαντες τὰς χένους, ὃ εἶσι τοῦ θέλγοντος. in ὃ εἶσι latere videtur vel ablativus eam exprimens vim, qua Orpheus graculum demulcet, vel verbum auscultandi vi regentis genitivum. F. G. WELCKER. Possit scribi, αἰτοῦσι τοῦ θέλγοντος, ut ap. *Aristoph.* Nub. 1168. αἶε σου πατρός. *Olearius* ὃ εἶσι exhibuit, *Morellum* secutus, lectionem vett. editit, ὃ εἶσι ne commemoravit quidem. Nullus dubito, quin vera sit coniectura in marg. *Morell.* ἰσως ὅλοι, quam ab *Oleario* temere repudiatam, probavit *Heynius*. Optima locutio; ὅλοι εἶσι τοῦ θέλγοντος. *Heliodor.* VII. 2. p. 255. τῶν τερῶν ὅλος γιγνόμενος. *Eustath.* Amor. Hysm. L. p. 24. ὅλοι γενώμεθα τῆς ἐορτῆς, ὅλοι τῆς πανηγύρεως. *Alciphr.* L. 13. p. 55. ὅλος εἶμι τοῦ πάθους, γαμησεῖαι νῦν. ubi cum Cod. Pal. 155. scribendum καὶ γαμησεῖαι νῦν, Vid. ibi *Bergler*, et *Boissonad.* ad *Aristaen.* p. 427.

P. 119, 14. λύκοι δὲ οὗτοι καὶ ἄρνες ἀναμῖξ καὶ τεθηπότες. sic *Olearius* dedit ex coniectura V. D. in marg. Aldin. pro ἡ τεθηπότες, quod est in edit. vett. Lenius ἦ, quod in textu posui. Dixi de harum vocularum permutatione ad *Achill. Tat.* II. 11. p. 519. Vit. Apoll. V. 38. p. 224. τὰ μὲν δὴ τῆς διαφορᾶς, ἡ Ἀπολλωνίᾳ τε καὶ Εὐφράτῃ ἐγένετο, τοιάδε εὖρον. Vrat. ἦ. quomodo orta sit. Vit. Soph. L. 5. p. 486. γυναικὲ συνῶν, ἡ καὶ αὐτὸς τὲ

φιλολογεῖν τρυφήν εἶχε. Guelph. ῥ. De ῥ pro ὡς ap. Atticos usurpato vid. Valcken. ad Hipp. p. 193. C. Boisson. Heroic. p. 652.

P. 119, 18. πύχη τε οὖν. ducta haec ex Od. ε. 63. ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ περιέκει τηλεθόωσα, Κλήδρη τ' αἰγιερὸς τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος· ἐνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυστέπτεροι εὐνάζοντο.

P. 119, 22. καὶ τὸ θέατρον οὖν αὐτῷ συγκλείουσιν. οὖν om. Flor. Ibi συγκλ. pro vulgato συγκλείουσιν, Imago theatri ducta ex Phil. Sen. I. 3. p. 8, 15. Welckerus noster comparat Martial. X. 19. Orphea — Udi verticē ludicram theatri. Vocis θέατρον usus translatus apud sophistas frequens. Heliodor. V. 14, p. 191. οἱ δὲ περὶ τὸν τομέα κύκλους ἀγερώχους ἐξελίττοντες, ποιμενικὸν θέατρον ἐπεδείκνυσαν τὸν χρημνόν. Himer. Or. IX. 1. p. 556. ἀνολύει ποτὲ καὶ θέατρα φωνῆς χειδῶν. Theodor. Metoch. p. 777. ὁ θέατρον ἐαυτῷ ὑπανόλγων πάσῃ θεωρίᾳ καὶ πᾶσι λόγοις μακαρισμοῦ. Vid. Wytttenbach. ad Eunap. p. 220.

P. 119, 23. οὐ δεηθέντα τέχνης. unicuique facile patet, τὸ θέατρον h. l. non indigere arte, ut exstruatur, sed naturam facere theatrum nativum, sponte factum, siue arte; verum itaque esse οὐ δεηθέν τέχνης. forte etiam οὐ δεηθέν τι τέχνης. HENKINS. Marg. Morell. Is. οὐ δεηθέν τῆς τέχνης. Ab assenāu retrahit ipse Philostratus, qui c. III. p. 114, 23. ἄλλος describens, φύσεως ἔργον τῆς σοφῆς, haec addit: ἱκανὴ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται, καὶ δέεται τέχνης οὐδέν. Quare οὐ δεηθέντα τέχνης, δένδρα scil. rhetoris sententiae non minus respondet, quam θέατρον οὐ δεηθέν τέχνης.

P. 119, 25. ἀρτίχουν μὲν ἐκβάλλον ἱουλον, Adonis ap. Theocr. Id. XV. 85. πρῶτον ἱουλον ἀπὸ προτάφων καταβάλλον. Vid. Wernicke ad Tryphiod. p. 100. Nos in Anim. ad Anth. gr. I. 2. p. 22. Vit. Apoll. IV. 16. p. 152. τὰ γένεια δ' αὐτῷ πρῶτας ἐκβολὰς εἶχε. Basilus Or. I. de Hom. Structur. p. 331. A. ὄρους τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἢ τῶν ὀδόντων ἐκβολή.

P. 119, 27. τιάραν δὲ χρυσουγῇ ἐπὶ χειρὶ αἰωρῶν. c. XI. p. 130, 29. κιθάραν δὲ καὶ τιάραν ὀρῶντας — Ὀρφεὺς ὑπείσιν ἡμῶς. Callistratus VII. p. 153. 31. Vit. Apollon. V. 25. p. 34. Summus sacerdos Deae Syriae τιάρᾳ χρυσῇ ornatus ap. Lucian. de Dea Syr. c. 42. T. IX. p. 123.

P. 119, 27. τὸ δὲ ὄμμα αὐτῷ ξὺν ἀβρότῃ ἐνεργὸν καὶ ἐνθεον, ξυνὸν ἄβρ. editt. vet. cum asterisco ap. Morell. ξυνιδὸν Olear, ex coniectura; ξύνουον suspicabatur Gruter, et Salm. Paulo rectius Heynius iungebat ξυνὸν ἀβρότῃ. Non dubitavi tamen ξὺν ἀβρότῃ in textu ponere. Iterum C. XIV, p. 135, 29. legabatur βραχίων ξυνὸν ἀπαλότῃ σφραγῶν. quo loco Boissonadius ad Heroic. p. 427. verissime correxit, ξὺν ἀπαλότῃ. Heroica p. 683. καὶ γὰρ φρονηματώδες δοκεῖ, καὶ γοργὸν καὶ φαιδρὸν καὶ

ξὺν ἀβρότῃ σφριγῶν. Idem vitium sustulimus c. X. p. 124, 25, στρατιὰ τε ἐκατέρωθεν, Μυσῶν τε ξὺν Τρωσὶ, καὶ Ἑλλήνων ἐκατέρου. Vulgo ξυνόν, et c. XI. p. 131, 20. Ἰάσων δὲ αὐτῇ πλησίον ξυνὼν τοῖς ὅπλοις. Scr. ξύν. cum Flor. c. XV. p. 137, 8. μῆρός τε ξὺν ἐπιγουνίδι. praeunte eodem libro pro ξυνών. Fons erroris est accentus inclinatus pro compendio syllabae οὐν habitus. Illa autem circumlocutio cum praepositione apud Nostrum satis frequens. Supra c. I. ἡδὶ (ἡδίων vulgo) δὲ ἀναχαίττουσα τὴν κόμην καὶ βλοσυρὰ ξὺν ἀβρότῃ. Vit. Soph. I. 7. p. 552, στέρνα ἐνταγῇ καὶ ξὺν ὥρᾳ κατεσκληρότα. Ibid. II. 5. 1. p. 570. θεοῖς εἰδὴς δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ περιβλεπτός ξὺν ὥρᾳ. Ib. II. 24. p. 607. σαφηνειάν τε γὰρ τὰ λεγόμενα εἶχε — καὶ ξὺν ἡδονῇ τὸ ἀσύνδεικτον. Heroica. p. 702. οὐλὴ δὲ ἡ κόμη καὶ ξὺν αὐχμῷ. Ib. p. 715. γένεια αὐτῷ ἀπαλὰ ἐκφύεσθαι καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων.

P. 119, 29. ἐς θεολογίαν, εἰς. Flor.

P. 119, 30, καὶ ἡ ὄφρὺς οἷον ἀποσημαίνουσα τὸν νοῦν τὸν ἁσμάτων. alterum τὸν om. Mor. Olear. Sed ad ὄφρὺς aliquid excidit, γ. α. καὶ ἦρται ἡ ὄφρὺς. Phil. Sen. I. 21. de Olympo: ὄφρὺς δὲ αὐτῷ προβέβληται, διασημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν αὐλημάτων. Hoc appellat τὸ σημαῖνον τοῦ βλέμματος in Vit. Soph. I. 8. 4. p. 491. ubi vulgo: ἐθελεγε δὲ αὐτοὺς καὶ τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου. Guelph. καὶ τὸ ἐπὶ πᾶσι*). — αἰρεῖν τὰς ὄφρὺς frequens ap. Atticos. Vid. Menander. p. 20. 159. Noster c. VII, τίς ἡ βλοσυρὸν μὲν ἐπισκύνιον ὑπὲρ ὀφθαλμῶν αἰρῶνσα, τὴν δὲ ὄφρυν ἐννοίας μεστή. Fortasse tamen nihil supplendum nisi ἐστὶ, quod etiam ad proximam enuntiationem quadrat.

P. 119, 31. ἐσθῆς τε αὐτῷ μεταρθοῦσα πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς. Vulgo εὐθύς τε in omnibus editt. Morellius participium referens ad ὄφρὺς, in marg. Ἰσ. μεταθέουσα coniecit. Quanto felicior Wytttenbach. Ep. cr. p. 279. cuius correctionem in ordinem recepimus. Supra I. p. 112, 21. ἐσθῆς δὲ αὐτῷ φοινίκης. vet. editt. εὐθύς. Longus II. p. 48. ed. Schaef. οἶα μὲν ἐσθῆς ἀπόλωλεν. omnes Codd. εὐθύς. Alciph. III. 41. p. 362. ἐσθήματα πρόσφορα ταῖς ὥραις. Cod. Bergl. εὐδήματα. The-

*) Ib. I. 25. 7. p. 537. καὶ ὅτε ἀποτορνέοιτο περίοδον, τὸ ἐπὶ πᾶσιν αὐτῇ πῶλον σὺν μειδιάματι φέρειν. II. 5. 3. p. 573. ἐπὶ τελευτῇ δὲ τοῦ λόγου — τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὥδε ἀνεφδέχματο. II. 11. 1. p. 591. καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰπῶν. II. 12. 2. p. 593. ἥς τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὥδε εἴρηται. Sed II. 31. 2. p. 624. ubi Cod. Guelph. habet: καὶ ἀναγιγνώσκοντι αὐτὸ σὺν ὀργῇ καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦ φθέρματος. praeferenda vulgata ἐπιτάσει.

mist. Or. X. p. 135. B. οὐκ ἐσθῆτος ναὺς γεμιζομένης. Cod. Ambros. οὐκ εὐδῆτος. Vit. Apoll. IV. 27. p. 167. καὶ τὴν ἐσθῆτα μαλαχοῦς. Vratisl. αἰσθῆτα. — Recte autem ἐσθῆς μετανδούσα. Phil. Sen. I. 11. ἡ χλαμὺς τρέπεται — καὶ κατὰ τὴν ἴσιν μετανδεῖ. Aristaeus. I. XI. p. 29. τὸ δὲ χλανιδίσκων, βαβαὶ τῶν χρωμάτων. οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς μόνου χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανδεῖ. — In verbis πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς, secuti sumus Flor. pro πρὸς τὰς κινήσεων τροπὰς. Sic e. V. ἦτε πολλὴς πρὸς τὰς τῆς κινήσεως τροπὰς ὑπερυγάζουσα. XII. p. 133. πρὸς τὸ τῆς κινήσεως ὀξύρροπον.

P. 119, 35. ὑπὲρ μηροῦ κτεμμένην, κοιμένην. Iunt. 2.

P. 119, 37. ἡ μὲν δεξιὰ — ἐπιτέταται τοῖς φθόγγοις. ἐπιτέταται μάλλιν' *Wyttenbach*. Ep. cū p. 1279. quod habito an sit necessarium. Caeterum haec verba crebro inter se permutantur. Liban. T. IV. p. 1084. 28. παρατέταται δὲ ὑπὸ τῶ στέγνω χαστήρ. Monac. 113. παρατέταται. et paulo post: ὁ μὲν δεξιὸς ἐπ' αὐτῇ τῇ ποδὶ τέταται. idem Cod. τέταται. Illud ipse tueretur p. 1088. 23. ὁ δ' αὖ λαὸς ὑποτέταται. Ap. Aristid. Eucor. Rom. T. I. p. 200. (349.) ἀλλ' ἡ μὲν θάλαττα, ὥσπερ ζώνη τις ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης, ὁμοίως καὶ τῆς ὑμετέρας ἡγεμονίας τέταται. τέταται corrigit *Reisch.* in Anim. T. III. p. 291.

P. 120, 1. ἐκκειμένη τῷ ἀγκῶνι καὶ καρπῷ ἔσω νεύοντι. non dubito scribendum esse ἐκκειμένην. Idem error passim sublatum. Phil. Sen. II. 19. nunc ex vera *Olearii* correctione legitur, καὶ μὴν καὶ ἀγκῶν δεξιὸς ἐκκεῖται. pro ἐκκεῖται. Vid. *Heyn.* T. V. p. 127. II. 5. ἐκκειμένης τῆς ἔσως ex Cod. Laud. pro ἐκκειμένης. In Vit. Soph. II. 17. p. 597. ἐκκειμένως τοῦ ἥθους καὶ ἀπανούργως ἔχων. ex correctione *Morelli* pro ἐκκειμένως. Obiter corrigamus locum depravatam *Libanii* T. IV. p. 1093. in descriptione statuæ muliebris, τὰς τῆς Τροίας σημαινούσης τύχας. ὥστε εἰ μὴ φράσας ἔνυχεν Ὀμηρος, ὁ χαλκὸς κατεμήνυσεν αὐτὴν (sic Monac. 113.). Πρῶτον μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς καθέδρας καθήσας (πάθειται. Cod. καθῆστο. vulgo.) γυνή, κειμένην σηματοῦνσα πόλιν, ἐφ' ἧς ἐστάκει μὴ βούλεται. οὐ γὰρ ἦν ἐστάναι τὴν ἀνδραπον ἐν κειμένη (ἐκκειμένην. vulgo.) τῇ γῇ.

P. 120, 5. καὶ νῦν μὲν θηρία θέλγεις καὶ δένδρα. θέλγεις. Iunt. 2. *Themist.* Or. XVI. p. 209. C. ἀλλ' Ὀρφεὺς μὲν, ὡς ἔοικε, θηρία κηλεῖν ἱκανὸς ἦν, ἀνθρώπων δὲ χαλεπότητα θέλγειν οὐκ εἶχεν. ἀλλὰ διήλεγξεν αὐτοῦ τὴν μουσικὴν θρῆσσαι γυναῖκες, οὐχ ὅπως ἀλοῦσαι τοῖς μέλεσιν, ἀλλ' ἐξαγριθεῖσαι προσεῖν, καὶ δρᾶσαι τὸν μελωδὸν αὐτὸν, ἅπαν καὶ ἔδρασαν.

P. 120, 6. ἐκμελὴς πόξεις. ἐκμελὴς editt. ante *Morell.* Illud

habet Flor. Ap. *Aelian.* H. A. II, 31. *φάρμακον δὲ καὶ ἤχονος ἐμμελές.* contextus postulat *ἐμμελές*,

P. 120, 6. *καὶ διασπάζονται σῶμα.* *Lucian.* adv. Indoct. c. II. T. VIII. p. 13. *ὅτε τὸν Ὀρφέα διασπάζοντο εἰ θράτται.* De morte Orphei eiusque causis vid. *Isocr.* Busir. c. 16. *Himer.* Or. XIII. 4. p. 592. et 6. p. 594. Cf. *Lobeck.* Diss. de Morte Bacchi II. p. 18.

P. 120, 7. *καὶ τὰ θηρία, τὰ ὄντα.* Flor.

VII.

MEDEA IN COLCHIS.

Medeam sedentem exhibitam esse, *Iasonem* nunc primum *Aetiae* regiam ingressum, bene coniecit *Heynius*. *Medea* quo animi statu fuerit expressa, acute *Rhetoris* pingit oratio. Nempe dubia illa animi et anxia haeret, dum amorem sentit simulque subit, adversari ei muneris rationem et alia, et incertum est, amor an ratio odiosa, ingrata consideratioq. et amoris contraria, *λογισμὸς ἀηδής*, ut pro ἀηδής emendandum censeo, superior ait discessura. Bene institutum est, quod cultus etiam *Medeae* quasi divinus est inter sacerdotalem et profanum morem. Namque coma tantum ad sacerdotalem dignitatem appositae est (*ἱεροπρεπής*), non item reliquus habitus. Cum illa animi conditione congruit, quod Amor pedibus decussatim positus faciem in terram inverit; quod ingram utramque significat. Nondum enim vicit, non exarsit, sed difficultatibus gravissimis, ut quod *Iason* advena est peregrinus, quod ipsa regis filia est et *Hecates* sacerdos, quod *Iasonis* animum nondum novit, quod certamen eiudem maius quam pro mortali ineuadum est, quasi reprimitur et occluditur, verbo ἐν ἀναβολαῖς ἔτι τὰ τοῦ Ἐρωτος, ut c. I. p. 112, 23. τὸ δὲ ὄμμα αὐτῇ γοργὸν μὲν. οὐκ ἐν ὀρμῇ δὲ, ἀλλ' ἐν ἀναβολαῖς ἔτι, καὶ τῷ ἀσφάλλειν τῇ τριβῇ τι. cf. IV, p. 117, 11. *Heynius* quum de *Medea* non vere iudicasset, circa Amoris etiam statum errare necesse erat, quem tanquam confectio negotio, inflammatis iam amore animis faciem deponere putat. Non magis verum est, faciem in hunc modum directa mala huic amoris imminuentia innui. F. G. WELCKER.

P. 120, 11. *καὶ ἱεροπρεπὴς τὴν κόμην.* quo spectet non apparet. An religatis comis religioso more, utpote *Hecates* sacerdos? Convenit paulo post, ἑσταταὶ δὲ οὐκ ἐνεργαὶ νῦν, non eo habitu, quo sacris operatur, οὐδὲ ἐν ξυνουσίᾳ τῶν κρειττόνων h. e. τῶν δαιμόνων, seu θεῶν, ἀλλ' ὥς καὶ πολλοῖς ὄρῳ, pro,

ἐν πολλοῖς ὁρᾶσθαι, qualis erat, quum publice conspiceretur. Porro illa ἐνδεόν τε ὑποφαίνουσα, αὐτὴν τε ἄρρηκτον (obtutum rigidum) ἐνδεικνύσα τοῦ προσώπου τὴν θέαν, τοῦτε δὴ τῶν Ἠλιάδων γνῶρισμα. Ita interpretatur *Philostratus* id, quod ex *Apollonio* petiit IV. 727. πᾶσα Ἑλλαν γενεὴ ἀρίστος ἰδέσθαι Ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόδι μαρμαρυγῶν, Οἶόν τε χρυσὴν ἀντίπριον ἔσαν ἀγλῆν. Omnis Solis progenies dignosci facile poterat eo, quod emittebant oculis longeradiantibus iubar fulgidum. *HEYNIUS.*

P. 120, 11. τό τε ὄμμα, οὐκ. sic Flor. ὄμμ' οὐκ, Vulgo.

P. 120, 13. ἄρρηκτον ἐνδεικνύσα τοῦ προσώπου τὴν θέαν, vere ἄρρηκτον *Wyttenbach.* Ep. cr. p. 279.

P. 120, 14. τοῦτε δὴ τὸ τῶν Ἠλιάδων γνῶρισμα. Schol. *Apoll. Rh.* IV. 727. ἐγνώσθη δὲ (Medea) ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀφίεσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀπὸ τῶν βλεφάρων οἷον χρυσὴν ἀγλῆν, ἦγουν ἀκτῖνα, ἀντίπριον καὶ ἐξ ἐναντίας ταῖς μαρμαρυγαῖς καὶ φαστοβολαῖς.

P. 120, 15. Mala *Apollonii* imitatio, cuius Heliadibus oculi Solis instar radiantes communes sunt. At tales artifex non, opinor, expresserat, sed ita fulgentes, ut incertum esset, amore Medea incalcescat, an altissimis cogitationibus, quales non ceteris Heliadibus, sed uni Medeae, sacerdoti et astanti, conveniebant. F. G. *WELCKER.*

P. 120, 19. λογισμός τε ὑπείσιν αὐτὴν ἀήθης. amore nascente, cogitationes, quales nunquam antea animo conceperat, Medeae pectus anbeunt; nunquam enim antea amaverat. *Welckerus* noster, emendans ἀήθης, comparat *Callistr.* c. XIII. ubi in statua Medeae ὁ λογισμός simul cum θυμῷ; hic cum illo conficiatus, conspiciebatur. Et ap. *Nostrum* c. XI. Medea περίφοβός ἐστιν ὑπ' ἐννοίας ὧν δέδρακε; καὶ λογισμοῦ τῶν μελλόντων πλήρους. *Ap. Liban.* T. IV. p. 24, 20. *Vlysses* docet, Medeam Iasonis amore fuisse correptam, non contra; ubi legendum; ἐγὼ δὲ οὐ τὸν Ἰάσωνα τῆς (vulgo αὐτῆς) Μηδείας ἐπιθυμήσαντα σκοπῶν εὐρίσκει, τὴν δὲ Μηδεῖαν ἀλοῦσαν Ἰάσωνος. Ibi de Medeae amore loquutus, pergit p. 25, 10. εἰ δὲ ἐκείνός τις φήσειεν, ὅτι καὶ τὴν Ἑλένην παραπλήσιος λογισμὸς ἀκολουθεῖν Ἀλεξάνδρῳ συνέπειεν, οὐ χαλεπὸν εὐρεῖν τὴν ἀλήθειαν.

P. 120, 20. καὶ ὃ τι μὲν πέπονθεν οὐκ οἶδα. scil. conspecto Iasone. Hoc quidem a *Philostrato* non expectabatur ut sciret, sed a Medea. Ergo legendum: οὐκ οἶδε. sc. Medea. τὴν δ' ἀμφασίῃ λάβε θυμόν. *Apollon.* III. 204. *HEYNIUS.* οἶδα, si Medeam in universum recte cepi, sanissimum est. F. G. *WELCKER.*

P. 120, 21. καὶ τῇ ψυχῇ ἀλθεῖ. *Dio Chrys. Or. XX. p. 494.* ψυχῇ — δευβομένη τε καὶ ἀλύουσα καὶ ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο τρεπομένη. *De amante Heliodor. IV. 7. p. 146.* τὴν διάνοιαν ἀλθεῖ. *Aelian. H. A. III. 21. ὁ δὲ λέων, οἷα ἀδημονῶν καὶ ἀλύων ὑπὲρ τοῦ ἄχους, ὡς ἄνθρωπος. Apoll. Rhod. III. 866. ὀδύνη πέρε θυμὸν ἀλύων. Empedocl. ap. Clem. Alex. p. 23, 18. χαλεπῶν ἀλύοντες κακότησιν.* Illustravit hoc verbum *Wytttenbach. ad Plutarch. T. XI. p. 231. s.* Ipse illud attigi in *Addit. ad Athen. p. 119, et ad Achill. Tat. p. 763. not.*

P. 120, 22. οὐκ ἐνεργός. non occupata, nec sacris intenta. *Olearius* hanc vocem ad βιάσαν σοφίαν referebat i. e. magiam, sine causa idonea. Frequens est ἐνεργός ap. Nostrum et alios de eo, qui vires et animi et corporis exserit, animique intentionem vultu, motu, oculis prodat.

P. 120, 23. ἀλλ' ὡς καὶ πολλοῖς ὀράν. V. D. Aldinae marg. adscripsit ὀραῖσθαι. Passim in his fluctuant librarii. Recte ap. *Lucian. Vit. Auct. c. 2. T. III. p. 82. legitur: κατέβητε καὶ παρέχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν. Cod. Paris. ἀναθεωρεῖσθαι. ut in Schol. ibid. p. 87. καὶ τοὺς ἄμους παρέχε γυμνοὺς ὀραῖσθαι. Artemidor. Onirocr. V. 2. p. 400. καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον λυσitelēs μὲν εἰς πορισμόν, ἄξιον δὲ ἀποκρύπτεσθαι. Cod. B. ἀποκρύπτειν. quod praeferendum. Ap. *Aelian. H. A. I. 11. p. 9. de apibus: αἱ δὲ πρεσβύτεραι τραχεῖαι καὶ ἰδεῖν καὶ ἄψασθαι. προσπαῦσαι. Cod. Bardou.**

P. 120, 25. οὐ μὴν ἔξω τοῦ ἐρῶσθαι. Vid. ad II, 17. p. 81, 13.

P. 120, 26. ὑπάκειται τῷ τῆς ὀφρύος ἦθα. Vit. Apoll. VII, 28. p. 308. de Domitiano: ἡ ὀφρὺς ἐπτεκεται τῷ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἦθει. Vit. Soph. I. 24. 2. p. 528. τὸ τῶν ὀφρύων ἦθος καὶ ἡ τοῦ προσώπου σύννοια. Supra in Prooem. p. 109, 24, τί δὲ ἐν ὀφθαλμῶν κράσει, τί δὲ ἐν ὀφρύων ἦθει κεῖται. Vid. ad c. II. p. 114, 1.

P. 120, 27. φρονοῦσης. Vid. ad Phil. Sen. I, 30, p. 48, 10. — παντὸς ὑπεραιρούσης τοῦ ἀντιξοῦ. Infra c. IX. p. 123, 3, ἡ τε ὀφρὺς ὑπεραιρούσα δηλοῖ καταφρονεῖσθαι τὸν Οὐνόμαον. Genitivum cum ὑπεραιρεῖν coniunctum illustravit *Wesseling. ad Diod. Sic. XVI. 74, p. 139, 44.*

P. 120, 28. τοῦλω τε ἦδη βρούει. Heroic. p. 673. ἀβρῶ τοῦλω βρούει. *Alciph. III. 31. p. 342. ἦδη μοι βρούειν θριξὶ τῆς ὑπὲρ ἡμῶν ἀρχομένης.*

P. 120, 29. καὶ ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ. malletm deleto articulo καὶ κόμη ξανθὴ. I, 23. p. 38, 3. τὸ δὲ (τῆς κόμης) τῷ μετώπῳ ἐπισαλεύει.

P. 120, 31. λεοκτὴν ἐξηρημένως. λεοντὴν ἐξηρημένως. vet. editt. etiam Morell. in cuius marg. ἰσ. παρδαλῆς. ἡ λεοκτὴς ἐξηρημένης. ἐξηρημένως in Aldina esse dicit *Olear.* quod si de

editione Aldina intellexit, falsum est. Sed fortasse correctionem Aldinae suae adscriptam intelligi voluit. Vera lectio, undecunque fluxerit. *Philostrato* autem observabatur egregius locus de *Iasone* in foro Iolci conspicuo ap. *Pindar.* *Pyth.* IV. 79. ἰσθὰς δ' ἄμφότερόν γιν' ἔχεν, Ἄ τε Μαγνήτων ἐπιχρῆσιος — Ἀμφὶ δὲ παρδαλεῖς στέγεται φρέσσοντας ὄμβρους.

P. 120, 31. καὶ κρηπίδα ἐνῆπται. respectu habito ad oraculum de μονοκρηπίδι. Vid. *Pindar.* l. c. 75 et 95.

P. 121, 1. τοῦ προσώπου. ἑσώπου. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Vid. ad II. p. 114, 11.

P. 121, 2. θαρρεῖ γὰρ τὸν ἄθλον. θαρρεῖν. Iunt. 2. — Ἐρως δὲ αὐτοῦ ποιεῖται ταῦτα. Vid. *Phil. Sen.* II. 30. p. 100, 21. ibique not.

P. 121, 5. τὸ λαμπάδιον ἐς τὴν γῆν τρέψας. ultima haec observatu digna sunt. Stat Amor face in terram inversa. Ergo non ubique, quoties Genium videmus cum facula inversa stantem, de Somno et Morte est cogitandum. Saepes hoc iam animo observatum est; nunc disertam habemus auctori tatem. Inflammatis iam amote animis, tamquam confecto negotio, facem deponit inversam in terram. ΗΞΥΝΙΣ. Haec interpretatio nititur explicatione a sophista adiecta: ἐπεὶ δὲ ἐν ἀναβολαῖς ἤδη τὰ τοῦ Ἐρωτος. ubi nos dedimus ἐν ἀναβολαῖς ἔτι, secuti Cod. Flor. cuius lectionem sponte assecutus erat *Hamackerus* p. 10. Vid. not. ad I. p. 112, 24. τὸ δὲ ὄμμα ἐν ἀναβολαῖς ἔτι. Quare sensus esse debet: Amorem iam requiescere; id quod pedum status et fax inversa significat, quia re inchoata, eius eventus adhuc retardatur, impedimentis iis procul dubio, quae ex historia nota sunt.

VIII.

L V D I B V N D L

Scena est duplex, et actiones diversae atque ita inter se nexae, ut ambiguum sit artificis consilium. Amor cum *Ganymede* astragalis ludens a *Venere*, *Minerva* et *Iunone* advocatur, ut *Argonautis*, amorem Medae iniciendo, suppetias ferat; dum *Argo* in *Phasidis* ostium intrat, nautis in opereo occupatis; *Pluvii* figura enteleste describitur. Prior picturae pars argumentum est ab arte satis frequentatum, et fuit insigne sculpturae opus lusum illum ita reddens, ut nulla re non consentiat *Apollonii* descriptio, de quo docte nuper egit *C. Loezow* in *Boettigeri Amalthea* T. I. p. 75. Viriusque pueri signa binis exstant, Amoris solius duobus aliis exemplaribus. Iidem iusores in gemma sculpti *ibid.* p. 192. descripti sunt. *Apollonium* signa expressimae cum *Loezowio* persona-

sum habeo. Binis his imaginibus iunctis opus per se integrum absolvebatur, sensu non nimis recedendo, quem respicere videtur Noster p. 121, 13. cf. *Asclepiadis* ep. 8.

Aliud argumentum erat integrum Venus Amorem ad Medeam adducens, quod cum altera fabula ab epico poeta primum esse iunctum, veri mihi videtur simile. Hinc explicata, quod Venerem Minerva et Iuno comitantur, quas inter artifex illam posuit mediam. Pictor nisi poetam prae se sequebatur, Venerem profecto solam adhibuisset, quae sola cum filio Paridi in Helena rapienda opitulatur, Neptuno Amymonem deperditi praesto est in vasculo ad *Philostr. sen.* I, 8. quarto loco laudato, Herculis cum Acheloo certamen moderatur, *Soph. Trach.* 514, et in vasculo ap. *Millingen, Ancient uned. Monum.* tab. 10, sola etiam Iasonem ducere iubet Medeam in arca Cypseli et in vasculo ap. *Millingen, Peintures de Vases* tab. 6, cf. *Pind. Pyth.* IV, 380, *Eurip. Med.* 526, *Schol. Apoll. Rhod.* IV, 86, *Tetz.* ad *Lycephr.* 313. Sed in epico carmine Minervae et Iunonis vel in antecedentibus vel post eiusmodi fuisse possunt partes, ut apte in hac legatione cum Venere iungerentur.

Iam si iunctas fabulas pictor ex poesi, non dico Apollonii, sed qualicunque expressit, quaestio oritur, num exsuae artis legibus ita tractaverit, ut vere coalescerent et ex utroque argumenta tertiam, sensu novo, factum sit, unum et totum; an ita, ut alterum alterius quasi appendix esset. Virumque poterat fieri, prout vel figurarum omnes sequabili mensura ac arte exhibebantur, vel alterutra pars propius erat posita et artis ornata prae altera splendebat. Prius si ponimus factum esse, tum unitas operis et summa vis erat in Amoris persona, qui simul Olympi dominum facili ludi negotio sibi devinciret, ac Argonautis solus salutem afferre posset. Alterum si placeat, argumentum erit vel, quod titulus Graecus indicat, Amoris lusus, quasi in medio gravissimorum officiorum cursu captus et praeceptus, vel, quod equidem praefaram, adventus Argonautarum cum indicatione fatorum, quae Iasonem manerent. Atque ita etiam pinacothecae possessor censuisse videtur, dum hanc tabulam prope illam suspenderet, quae Medeam amore correptam continet.

Quicquid sit, Olympum non credo expressum fuisse, sed aedificulam aliquam lusorum personis idoneam, quam scriptor haud male Iovis atrium vocat. Illorum quis in ludendo habitus fuerit, non decernatur. Sedentium fuisse videtur, cum ludus nondum finitus, sed Ganymedes in eo sit, ut ultimum astragalum emittat. Iuvenili, et aequali, non infantium specie, *ἀνὰ νεῦρον ἀνέσταντες*, quae verba sunt Apollonii, pictor autem sine dubio: aequalia vocat eos etiam Lucianus

D. D. IV, 4. Quod Amor astragalos, quos lacratuſ est, in ſinu gerit, pro tralatitio chlamyduſarum in arte uſu, non obſtat, quo minus pro nudo haberi poſſit. Arcua Amoris adiacet. Levezewſo, quod picturam ad ſtatuum nimis ævere, exigit p. 187 ſq. aſſentiri nequeo. Heynius dubitanter de hac pictura loquitur, fraudis tamen ſuſpicionem non meta diſerte. Sed eſt, quod ſuſpicio arripere poſſit. Primum enim dicitur, *pictum eſſe Amorem ſinum talorum plenum concutientem et victo illudentem.* In fine autem, Venerem cum audierit, talos non amplius reſpicere, quin humi eiſ iactis, a matris peplo pendere. At hæc picta eſſe, Rhetor non diſerte aſſerit; et poteſt hæc clauſula de eo, quod mox futurum ſit, quaſi coronidis loco, appoſita eſſe, plane ut tab. XIV. p. 136, 1. ubi in pictura diſcus humi iacet ſati inſecuturi indicium; cf. a. X. et *Philotr. Sen.* II. 20 et 23 ſin. et I, 8. ſin. c. annot. mea. F. G. WELCKER.

Suſpicari poſſumus, ſophiſtam hoc conſilium habuiſſe, ut in poetis ea loca diſpiceret, quæ a pictore pro argumento arti idoneo haberi et arte reddi poſſint. Quod quidem conſilium nonnulli ex noſtratibus arripuere, ut artificum ingeniis materiam artis e poetarum carminibus hauſtam proponerent. Tabula quidem ex *Apol- lonii* libro tertio pr. eſt adumbrata, ubi Iuno de Iasonis fato ſollicita et circumſpiciens artes, quibus cum tantis periculis incolumem ſervaret, re cum Minerva deliberata una cum ea Venerem adit eamque exorat, ut Cupidinem iubeat Medeam Iasonis amorem incendere, ut eiſ opera omni diſcrimine ſuperato vellere aureo potiaſur. HEYNIUS Opusc. Acad. V. p. 177. Ex imitatione *Apol- lonii Rhodii* Nonnus Dion. XXXIII. p. 822. Amorem cum Hymenæo exhibet coſtabo ludentem, χρυſέοιο περί θλον ἄκρον Ὀλύμπου.

P. 121, 8. οἱ δὲ ἐν τῇ Διὸς ἀλλῇ ἑδύροντες. τῇ om. Flor. ἐν ἀλλῇ Διὸς ſcena eſt ap. *Apolloh.* III. 114.

P. 121, 9. ἑδύρουσι μὲν οὖν ἀστραγάλους οὗτοι. οὗσι editt. ante Morell. nec aliter eſſe videtur in Flor. Pandari filias ἀστραγάλλουſας repræſentaverat Polygnotus in Νεκρία ap. *Pausan.* X. 30a. p. 256. Polycletus etiam pueros talis ludentes fecerat. Vide *Beet- tingeri Andeutungen* p. 115. et *Visconti* Muſeo Pio-Clem. T. IV. p. 37.

P. 121, 12. γεγράφεται. Vid. ad I. 9. p. 16, 16.

P. 121, 13. ὑβριſτικῶς ἐπιπράζων. ὑαριſτικῶς. editt. ante Morell. ubi ὑβριſτικῶς in textu; in marg. ἰσ. φληαριſτικῶς. in- epta coniectura. Receptam lact. tnetur Flor. ὁ Ἐρως post ἐπιπράζων perperam om. Olear.

P. 121, 13. καὶ πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀναſτεινών. *Apol- lon. Rhod.* I. c. 119. καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔδη πάμπαν ἐνέπλεον ᾧ ἐπὶ

μαρτῷ Μάρκος Ἐρως λαίης ὑπόδρανε χεῖρὸς ἀγροστῶν. ubi quam vulgo legeretur ἀγροστῶν; *Hemsterhūsius* ad *Lucian.* D. D. IV. 3. T. II. p. 258. ex Nostro corrigebat; κόλπον ἐνίπλεον. sed cf. *Brunck* ad *Apollon.* l. c. et *Levezow* in *Boettigeti Amalthæa* L. p. 188.

P. 121, 14. δουῖν ἀστραγάλιν. sic Flor. δουῖν vulgo. Notandum, quod in hoc talorum lusu ipsi tali victori in præmium cedebant. Vid. *Boettiger.* in *Amalth.* L. Præf. p. XXXIV.

P. 121, 16. κατηφῆς δὲ αὐτῷ ἡ παρειά. articulum cqm. Flor. Similiter *Nonnus* l. c. p. 824, 26. σκληρῆσας δὲ πόδεσσι; κρηβιτήσας δὲ καρήνῃ Κυθίοων ἐχόρτειν Ἐρως θρασύς, ἀντιπάλῃ δὲ Πολλάκις ἀχνημένον κατήγαγε χεῖρα προσώπου.

P. 121, 17. καὶ ἡ τοῦ ὀμματος ἀκτὶς — βεβυθισμένον. Supra I. p. 111, 34. τὸν μὲν καὶ βεβυθισμένον τῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκτῖνα διὰ πανουργίαν.

P. 121, 20. αἱ μὲν οὐδ' ἐφερμηνεύοντος δέονται. Infra c. X. p. 125, 17. τὸ μὲν γὰρ γῆς τε καὶ θαλάσσης καὶ οὐρανοῦ σχῆμα, οὐδὲ γράζοντος, οἶμαι, δεήσει τινός. Quare non opus corrigas οὐδὲν ἐφ. δέονται. Vid. ad X. p. 128, 6.

P. 121, 21. αὐτόθεν ἰδόντι δῆλη. Infra c. X. p. 125, 18. ἡ μὲν γὰρ αὐτόθεν ἰδόντι δῆλη. *Plato* *Laches* p. 183. C. ἔξεστι δὲ καὶ αὐτόθεν ἡμῖν σκέψασθαι. Vid. *Heindorf.* ad *Platon.* T. II. p. 81. *Stallbaum* ad *Philob.* p. 170.

P. 121, 22. τὴν ὁμόγνιον, ποιητὰς φασί, πανοπλίαν. una cum dea nata arma; quo primus usus esse fertur *Stesichorus*. Vid. *Schol. Apoll. Rh.* IV. 1310. Cf. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 275. *F. G. WELCKE.* ὁμόγνιον. editt. vet. ante *Olear.*

P. 121, 23. γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὀρώσα. Similer c. X. γοργὸν γὰρ τὸ ὄμμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἐκάστω. *Herolt.* p. 718. βλέποντος χαροποις τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κόρυν. Ap. *Lucian.* D. D. XX. 10. *Venus* *Minervam* hortatur, ut coram indice deponat galeam: ἡ δέδρας, μή σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φρεφοῦ βλέπόμενον. Vid. *T. H.* ad D. D. VIII. p. 278. s.

P. 121, 24. ξὺν ἀρξενωπῷ τε τῷ ἥθει τὴν παρειὰν ἐπιφρογίττουσα. ἀρξενωπῷ *Morell.* *Olear.* τῷ ἄνθει scribendum cernit *Homack.* in *Lect. Phil.* p. 54. colorem illum virilem intelligens, quem iuvenes probe exercitati in sole et pulvere contrahunt. Cf. c. I. p. 111, 25.

P. 121, 25. ἡδὲ δὲ αὖ. ἡδὲ δὲ αὖ. Flor. Vid. ad c. I. p. 111, 23. et ad c. III. p. 115, 32.

P. 121, 29. καὶ τίς ἡ τῆς ξυνουσίας αὐταῖς ἀνάγκη. quoniam eas causa compellit, et convenirent et se coniungerent?

P. 121, 32. διεξελοῦσα. recepi lectionem Flor. pro διελ-
δοῦσα.

P. 121, 5. οὐκ ἀπὸ καλπίδος — ἀλλ' ἀπὸ παντὸς ἐκπλημ-
μῦρον. non ex urna tantum, sed ex toto dei corpore aqua de-
fluens, copiam significat, quae ille in mare effunditur. Similiter
Eurotam repraesentasse videtur artifex, cuius aëneum signum laudat
Philippus in Anth. Pal. IX. 709. T. II. p. 246.

P. 122, 9. πασιμέλουσάν τε τὴν Ἀργῶ καὶ Ὀμήρου ψῆδαι
φράζουσιν. ψδῆν editi. veti. Morell. in marg. ἰσ. κατὰ τήν.
Vete Olearius ψῆδαι, quod nunc Flor. confirmat. Respicitur Od.
M. 70.

P. 122, 11. ἀλλ' οἱ μὲν τῆς Ἀργοῦς ναύται, vocem ναύ-
ται ex Tragicis petitam existimat Heynius. Habetur illa ap. Lycophr.
881. Μόψον Τιταϊρώνειον ἔνθα ναύται θανόντα ταρχύαντο.
ubi plures libri ap. Muellerum p. 155. ναυβάται exhibent. Spu-
riam esse vocem et Graecis ignotam censebat Hemsterh. ad Polluc.
VII. 29. p. 781. et in Addend. E textu Iphig. Taur. v. 138. φόβος
δ' ἦν ναύταις τέγχει πόδας, eam expulit Marklandus; et in
Helena 1595. ναύταις δὲ τοῖσι σοῖς. Matthiae ναυβάταις edi-
dit. Sic ap. Nostrum fortasse etiam ναυβάται legendum, ut c. XI.
p. 131, 6. τῶν τῆς Ἀργοῦς ναυβατῶν. Obiter corrigamus locum
depravatum in Vit. Apoll. IV. 32. p. 172. de nauitarum mercato-
rumque fraudibus: εἰ δὲ ἐμπορία πρὸς τὰ χρεῖα οὐκ ἀναφέροιο,
μεταβάντες ἐς τὰ ἐφόλκια, προσαφάττονοι τὰς ναῦς καὶ τὸν
ἐτέρων ναῦται βίον, θεοῦ ἀνάγκην ἐπώντες, ἀδελώτατα ἀφελ-
λοντο. Scri. ναυαγοί. Agitur enim de iis, qui sponte naufragium
faciunt, ut merces ab aliis ipais commissas avertant.

P. 122, 14. ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν πλωτήρων. Vitiosum ἐπὶ
σωτηρίαν permutavi cum lectione Flor. Maxim. Tyr. II. 4. p. 25.
διεκόσμησε τὰ ζῶα. ἕκαστα ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ βίου. Liban. T. I.
p. 522, 7. τῶν παιδῶν ἱποστάς ἐπὶ τῇ τῶν προεστώτων (προ-
αστείων. Moni) σωτηρίᾳ.

P. 122, 15. τὴν Αἰήτου Μήδειαν μετελθόντα. articulum
restitui ex Flor. μετελθόντα pendet ab αἰτοῦσαι, ubi αὐτὸν
supplendum. — μισθὸν δὲ οἱ. δὲ οἱ. Iunt. Olear.

P. 122, 17. Διὸς αὐτὴν ἄδυρμα γεγονέναι λέγουσα. ex
Apollon. Rh. III. 132. καὶ κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς
ἄδυρμα, Κεῖνο, τό οἱ ποίησε φύλη τροφὸς Ἀδρήστεια, Ἄντρον ἐν
Ἰθάκῃ ἐν νήπια κορυζοντι. Vt Iupiter apud Cretenses natus et
educatus, ita Bacchus etiam Zagreus inter alia crepundia et ἄδυρ-
ματα pilam habebat. Vid. Clem. Alex. Protrept. p. 11. 12. ed.
Sylb. Cf. Lobbeck. de Morte Bacchi L. p. 8. s. et Boettiger in
Amalth. I. p. 27.

Rr

P. 122, 18. χρυσοῦ μὲν αὐτῇ. χρυσοῦν. Iunt. 1: 2. Morell. Genuina lectio est in Ald. 1. 2. et Flor. — ῥαγὴ δὲ αὐτῇ οἷα νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ὁρᾶσθαι. haec quoque sunt Apollonii: χρύσεια μὲν οἱ κύκλοι τετεύχεται· ἀμφὶ δ' ἐκάστῳ Διπλόαι ἀντίδες περιηγέες εἰλίσσονται· Κρυπταὶ δὲ ῥαγαὶ εἰσιν· Ἐλεξ δ' ἐπιθέδρομε πάσις Κυανέη. *Glaucus Anth. Pal. XII. 44. ῥαπτὴ σφαῖρα.* Eiusmodi pilam etiam Hymenaeus cum Amore ludens pro praemio victoriae posuit ap. Nonnum l. c. p. 812. 25. Οὐρανίης σοφὸν ἔργον — σφαῖραν — τροχόεσσαν.

P. 122, 20. ἐλίκτουσα. bona Olearii correctio. Ante eum ἐλίκτουσαν.

P. 122, 21. καὶ ἀναρριφεῖσα. pro ἀναρριφείσης αὐτῆς. — τὸ ἐποχωροῦν σέλας μαρμαρυγαῖς εἰκάζειν ἀστέρων αὐτῇ δώσει. sic vulgo. Vocibus transpositis Flor. ἀστέρων εἰκάζειν αὐτῇ. Pro δώσει vet. edit. ante Morelli δάσει. cuius correctionem firmavit Flor. Haeremus in verborum structura. Saltem legendum αὐτῇν. talis erit splendor inde emicans, ut eam cum astrorum fulgore comparare possis. Fortasse autem scribendum: ἀστέρων αὐγῇ δώσει. voce μαρμαρυγαῖς ad stellas relata, αὐγῇ ad pilam: splendor pilae ob coruscantes radios similis erit fulgori siderum. Similes errores sustulimus II. 5. p. 60, 27. Haec quoque descriptionis pars debetur Apollonio l. c. 140. ἀτὰρ εἴ μιν ἐαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιω, Ἄστυρ ὧς, φλεγέθοντα δι' ἥρος ὄλκον ἔρσι.

P. 121, 25. ἐπαληθεῦσαι τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῆς. infinitivus h. l. ut alibi passim causam continet eorum, quae praecedunt. Amor matris vesti inhaeret eam ob causam, ut promissum impleat. Huius usus simplicissima ratio ap. Homer. Od. Θ. 44. τῷ γὰρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοιδήν, Τέρπειν. lb. 69. πὰρ δ' ἔτιθαι — δέπας ὀνοιο, πιεῖν. Eadem ratione noster c. III. p. 116, 5. ἀσπὸς δὲ οὗτος εἰκὴ ἐξήματα, ποτὸν ἀπαντλεῖν τῷ βουλομένῳ. c. IX. p. 123, 27. τὸ δόρυ ὑπερτέταται τοῦ δέφρου, καταλαμβάνοντι τὸ μείρακιον πτεῖναι. Liban. T. IV. p. 284, 8. τῷ δὲ ἔρωτι τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆςδε τῆς γῆς, ἀποθανεῖν τε ἐν αὐτῇ, καὶ ταύρου τυχεῖν Ἀττικοῦ, δεῦρο ἐπαρῆκω. redii in patriam propterea quod in ea supremum diem obire et sepulturam consequi cupiebam. Interdum hi infinitivi explicari possunt suppleto participio βουλόμενος, θέλων, ἐπιθυμῶν, κελεύων, et similibus, qualia interpretes interdum excidisse temere existimaverunt.

IX.

PELOPS.

Pelops et Oenomaus, ad quadrigarum certamen parati stant ex aduerso, quales effecti erant in templi Olympici aetomate. Atque illic alterutri practer aurigam equisones bini additi sunt, et in angusto aetomatis inclinati exitu hinc Cladeus fluvius decumbens, illinc Alpheus; Pelopi comes venit Hippodamia, Oenomaos Steropeuxor; inter utrumque par in medio aetomatis Iovis erat simulacrum. Cum nobilissimo hoc Paeonii opere, quod secundum descriptionem *Pausaniae* V, 10. leviter adumbratum est in *Cl. Quatremère de Quincy* libro de Iove Olympio tab. 11. p. 256, Nostras *Haus, Saggio sul tempio e la statua di Giove in Olimpia*, p. 74. s. comparat vasculi in Sicilia effossi picturam, in qua nomina adscripta leguntur ZEYΣ, ΓΑΝΙΜΕ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΟΙΝΟΜΑΟΣ, ΜΥΡΤΙΛΑΟΣ, ΠΕΛΟΨ, ΙΠΠΟΔΑΜΟΙΑ (sic). Similis est, quam nuper edidit *Dubois Maisonneuve* tab. 30. cum nominibus ita exaratis: ΜΥΡΤΥΛΑΟΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΜΕΥΣ, ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ, ΟΙΝΟΜΑΟΣ, ΠΕΛΟΨ, ΙΠΠΟΣΑΛΙΑ (sic). In medio est herma muliebris, ex editoris coniectura Diana Cydonia, cui Pelops ante cutsum sacrificaverit, cum ara ante deam posita; ad illius dextram sedet Iupiter cum Ganymede, ad sinistram Neptunus, Pelopis amator. Apud aram sacrificat Oenomaus armatus, armigero comitatus, duabus lanceis instructo, et ministris duobus, quorum alter arietem, alter acetram portat; pone Oenomaum quadrigae eius cernuntur cum Myrtilo. Ex aduerso Pelops cum quadrigis et Hippodamia, pectus a vultu removens. Simillima est pictura nostra, in qua *Oenomaus*, truci aspectu oculisque caedem minantibus, in medio procul dubio, *Marti* patri sacrificat, (ap. *Diod.* IV, 73. Iovi); pone eum *Myrtilus* quadrigas retinet, *Pelopi* ex aduerso assistente *Hippodamia*. Oenomaos currui (ut c. XI. p. 131, 33. Aetiae) imposita est hasta fatalis, qua Pelopem transfigere gestit. cf. *Pind. Ol.* I, 122. *Apoll. Rh.* I, 756. *Diod.* L. I. *Pausan.* VIII, 14, 7. Sacra fieri conicio ante aedes regias; quia atrio suspensa esse dicuntur caesorum procorum capita, quae etiam in sarcophago Rehbergiano ad I, 17. descripto cernuntur. Capitibus supervolitant eorundem spectra (minutissima, opinor, formae, ut manes Achillis et Memnonis Iovis lance pensitati in vasculo notissimo), casum suum lamentantia simulque nuptiis tandem conficiendis laetantia. Denique additus est, tanquam exitus augurium, *Amor*, nempe Hippodamiae, axem currus paterni incidens (non Myrtill in Hippodamiam,

quod ex *Paus.* VIII, 14, 7. derivavit Vir doctus), moestus vel ob facinus in patrem, vel ob Pelopeiae domus fata futura, ut Hyacinthi Amor c. XIV. p. 135, 35. serenus simul atque tristis. F. G. WELCKER.

P. 122, 27. ὑπὲρ τετρώρων. sic editt. vett. ante Morell. qui ὑπὲρ τετρώρων dedit, appicto asterisco, eumque secutus est Olear. ἐπὶ τετρώρου est c. XI. p. 131, 26. Pluralis numeri usus frequentior.

P. 122, 29. θρασὺς ἥλιος, καλὸν εἰπεῖν de καλὸς εἰδῆν (εἰδῆν volebat) cogitabat Olear. non recordatus se idem legisse c. III. p. 115, 12. Non aurigam solum, sed primum aurigam Pelopem praedicat Liban. T. I. p. 366, 6.

P. 122, 32. ἐπ' ἀδιάντῳ ἄξονι. ὅπ' ἀδ. Flor. hoc recepi ob codicis auctoritatem; nam utraque praepositio bene habet. *Sophocl. Antig.* 336. πέραν πόντου χωρεῖ, περιβρυχίοισιν περὶ ὑπ' οὐδμασιν. *Apoll. Rh.* II. 1108. νῆες Φρύξιοι φέρονθ' ὑπὸ κυμασιν αὐτῶς. Ceterum haec descriptio ducta ex *Phil. Sen.* I. 27. p. 29, 22. Similiter *Himer.* Or. I. 6. p. 334. Ἦρα Ποσειδῶν τοῦ Ἥελοπος. Νέον μὲν οὖν ὄκτα αὐτὰν ἱπποὺς ἀναβαίνειν ἐδίδασκε καὶ κατὰ κυμάτων ἐλαύνειν ἔρματα, τῶν ἄκρων ψαύοντα τῆς θαλάττης.

P. 123, 2. καὶ αὐχὴν ἀνεστηκώς. Item c. XIV. p. 135, 29. Vid. ad II. 13. p. 73, 27. τὸ ἔτοιμον cum αὐχένι ἀνεστηκῶτι iungitur c. XII p. 131, 36. Heroica p. 753. de Achille: τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος· εἶναι γὰρ δὴ ὀρθὸν καὶ ἀνεστηκῶτα.

P. 123, 6. πολλοὶ τὸν μυκῆρα. c. XII. μυκῆρες μὲν ἀναπεπταμένοι τούτοις. *Xenoph.* de Re Equ. I. 10. καὶ μυκῆρες γε οἱ ἀναπεπταμένοι — γοργότερον τὸν ἵππον ἀποδεικνύουσι. Vid. *Boissonad.* Heroic. p. 614.

Ib. κόλλοι τὴν ὀπλήν. laudat *Olearius Columellam* VI. 29. 3. qui bonum equum esse vult *duris ungulis et altis et concavis rotundisque.* *Oppian.* Cyneg. I. 192. θέοι δὲ περίδρομος ὀπλή "Υψι μάλ' ἐκ γαίης, πυκινή, κερόεσσα, κρατυή. Etiam *Xenoph.* I. c. I. 3. commendat κόλλας ὀπλάς, ubi inter alia: καὶ τῷ πρόσφω φησὶ Σίμων δῆλους εἶναι τοὺς εὐποδας, καλῶς λέγων. Ὡς περ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ θαλέδῳ ἢ κόλλῃ ὀπλή. — καὶ τὸ ὄμμα. καὶ om. Morell. Olear.

P. 123, 8. χαίτην τε ἀμφιλαφεῖ κυανῶν ἀπαιρωδύντες αὐχένων. κυανῶν habet quod offendat praesertim post ὄμμα κυάνεος, ubi epithetou diverso sensu accipiendum. Cogites de κυρτῶν. κυρταύχην de Nerei equis usurpavit Tragicus a *Pacuvio* conversus in Latinum ap. *Quintil.* Inst. I. 5. 67 et 70. *Xenophon.* I. c. X. 3.

γυλτ, equum ἄνω τὸν αὐχένα διατρεῖν, ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς κυρ-
τοῦσθαι. Non minus bene haberet, γυρῶν αὐχένων. Oppian. Cy-
neg. I. 183. γυραλέη δειρὴ τελέθει λασιαύχενος ἵππου. Magis
poetice Heliodor. III. 3. p. 111. τὸν αὐχένα κυμαίνων.

P. 123, 9. δς δὴ θαλασσίων τρόπος. Vid. ad Phil. Sen. I.
30. Olearius quod oculos vult fuisse nigros, quem colorem κυά-
νεος saepe designet, minus verum. Marinus enim color equorum
oculis proprius est. De iubis alterum intelligo colorem. F. G.
WELCKER.

P. 123, 10. τῇ μὲν παρειᾷ αἰδοῖ γράφουσα. Supra II. 8.
p. 65, 37. de Critheide: αἰδῶς δὲ τῇ εἶδει ἐπιπρέπει, καὶ ἀπό-
χρη τοῦτο τῇ παρειᾷ τὸ ἄνθος.

P. 123, 11. νύμφης δὲ στολὴν ἀμπεχομένην. νύμφης τε.
Iunt. 1. 2. In δὲ consentiunt Flor, Movell. et si recte memini
Ald. 1. 2.

P. 123, 13. ἐρᾶται γάρ. ἐρᾷ τε γάρ. Flor,

P. 123, 16. καὶ σχῆμα δέδωκεν ὁ χρόνος ἴδιον. ad oratio-
nem melius vincendam malim scribi: αἷς σχῆμα δέδωκεν ὁ χρό-
νος ἴδιον. Obversabatur autem in his Nostro descriptio quercus,
sub qua Phorbas habitabat ap. Phil. Sen. II. 19, p. 86, 8.

P. 123, 21. ὀλοφύρεται bis legitur in Flor.

P. 123, 22. ξυμβῆναι γὰρ δὴ ὁ Πέλωρ. Obscenrum h. l. sic
interpretatur Heynius p. 183. „ut a placulo illo liberaretur, in
oonnubium venerunt; eoque sublata est tandem immanis patris
saevitia, et quae in ipsam puellam, tamquam causam redundabat,
excecrabilis facinoris ultio: pro qua ipse genius ultor, δαίμων ἀλά-
στωρ, memoratus est, qui in sequioribus Graecis scriptoribus pro
Ποινή antiquiorum memorari solet.“ Ad ξυμβῆναι Idem supplet
λέγεται, cuius ellipsis causa non apparet. Scribendum potius:
ξυμβαίνει γὰρ δὴ ὁ Π. aut: ξυμβῆναι γὰρ δεχεῖ ὁ Π. Tum
ἀλάστωρ de ipso Oenomaο videtur accipiendum. Orestes in Ae-
schyli Eumen. 229. Minervam precatur, ut ipsum placide recipiat:
δέχου δὲ πνευμένως ἀλάστορα, Οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ὀφθαλ-
μῶν χεῖρα. i. e. μιάσματι ἐνεχόμενον, καὶ μεγάλα ἁμαρ-
τάνοντα. ut est ap. Hesych. De Graeciae proclitibus Demosthen.
Or. pro Cor. p. 324. 2. ὥνπερ οὗτοι παρ' ὑμῖν, ἄνθρωποι
μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες. Id. de Falsa Leg. p. 438,
28. βάρβαρόν τε γὰρ πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον ἀπο-
καλῶν. Heliodor. VIII. 11. p. 254. τῆς ἀλάστορος Ἀρσάκης —
ἑτερόν που — τιμωρίας τρόπον τανῶν ἐπινοοῦσης. Ib. c. 13.
p. 258. εἶγε ἡ ἀλάστωρ Ἀρσάκη. Themist. Or. II. p. 43. Α,
κινδυνευούσης ἐκπεσεῖν τῆς Κωνσταντίνου διαδοχῆς εἰς ἀλάστορα
βάρβαρον καὶ καλαμνῆτον, utrumque iungitur etiam ap. Euseb.,

quod ex *Paus.* VIII, 14, 7. derivavit Vir doctus), moestus vel ob facinus in patrem, vel ob Pelopeiae domus fata futura, ut Hyacinthi Amor c. XIV. p. 135, 35. serenus simul atque tristis. F. G. WELCKER.

P. 122, 27. ὑπὲρ τετρώρων. sic editt. vet. ante Morell. qui ὑπὲρ τετρώρων dedit, appicto asterisco, eumque secutus est Olear. ἐπὶ τετρώρου est c. XI. p. 131, 26. Pluralis numeri usus frequentior.

P. 122, 29. θρασὺς ἡνίοχος, καλὸν εἰπεῖν de καλὸς εἰδεῖν (εἰδεῖν volebat) cogitabat Olear. non recordatus se idem legisse c. III. p. 115, 12. Non aurigam solum, sed primum aurigam Pelopem praedicat Liban. T. I. p. 366, 6.

P. 122, 32. ἐπ' ἀδιάντῳ ἄξονι. ἐπ' ἀδ. Flor. hoc recepi ob codicis auctoritatem; nam utraque praepositio bene habet. *Sophocl. Antig.* 336. πέραν πόντου χωρεῖ, περιβρυχίοισιν περὶ ὑπ' οὐδμασιν. *Apoll. Rh.* II. 1108. νήες Φορβόιοι φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὐτῶς. Ceterum haec descriptio ducta ex *Phil. Sen.* I. 27. p. 29, 22. Similiter *Himer.* Or. I. 6. p. 334. Ἦρα Ποσειδῶν τοῦ Ἥέλοπος. Νέον μὲν οὖν ὄκτα αὐτὸν ἑλπους ἀναβαίνειν ἰδιδασκε καὶ κατὰ κυμάτων ἐλαύνειν ἔρματα, τῶν ἄκρων ψαύοντα τῆς θαλάττης.

P. 123, 2. καὶ αὐχὴν ἀνεστηκώς. Item c. XIV. p. 136, 29. Vid. ad II. 13. p. 73, 27. τὸ ἔτοιμον cum αὐχένι ἀνεστηκότεῖ ἱσθγίται c. XII. p. 131, 36. *Heroica* p. 733. de Achille: τὸ δὲ λῆμα τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι καὶ παρὰ τοῦ αὐχένος· εἶναι γὰρ δὴ ὀρθὸν καὶ ἀνεστηκότεα.

P. 123, 6. πολλοὶ τὸν μυκτῆρα. c. XII. μυκτῆρες μὲν ἀναπεπταμένοι τούτοις. *Xenoph.* de Re Equ. I. 10. καὶ μυκτῆρες γε οἱ ἀναπεπταμένοι — γοργότερον τὸν ἑλπον ἀποδεικνύουσι. Vid. *Boissonad.* *Heroic.* p. 614.

Ib. κοῖλοι τὴν ὀπλήν. laudat Olearius *Columellam* VI. 29. 3. qui bonum equum esse vult duris ungulis et altis et concavis rotundisque. *Oppian.* *Cyneg.* I. 192. θέοι δὲ περιδρομος ὀπλή "Υψι μάλ' ἐκ γαίης, πυκινὴ, κεράεσσα, κρατιυή. Etiam *Xenoph.* I. c. I. 3. commendat κολλας ὀπλάς, ubi inter alia: καὶ τῷ ψόφῳ φησὶ Σίμων δήλους εἶναι τοὺς εὐποδας, καλῶς λέγων. Ὡς περ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἢ κολλῇ ὀπλή. — καὶ τὸ ὄμμα. καὶ om. Morell. Olear.

P. 123, 8. χαίτην τε ἀμφιλαφεῖ κυανῶν ἀπαιωροῦντες αὐχένων. κυανῶν habet quod offendat praesertim post ὄμμα κυάνεος, ubi epithetou diverso sensu accipiendum. Cogites de κυρτῶν. κυρταύχην de Nerei equis, usurpavit Tragicus a *Pacuvio* conversus in Latinum ap. *Quintil.* Inst. I. 5. 67 et 70. *Xenophon.* I. c. X. 3.

γυλτ, equum ἄνω τὸν αὐχένα διαίρειν, ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς κυρτοῦσθαι. Non minus bene haberet, γυρῶν αὐχένων. Oppian. Cyneget. I. 183. γυρᾶλέη δειρὴ τελέθει λασιαύχενος ἵππου. Magis poetice Heliodor. III. 3. p. 111. τὸν αὐχένα κυμαίνων.

P. 123, 9. δς δὴ θαλασσίων τρόπος. Vid. ad Phil. Sen. I. 30. Olearius quod oculos vult fuisse nigros, quem colorem κυάνεος sacpe designet, minus verum. Marinus enim color equorum oculis proprius est. De iubis alterum intelligo colorem. F. G. WELCKER.

P. 123, 10. τῇ μὲν παρειᾷ αἰδοῖ γράφουσα. Supra II. 8. p. 65, 37. de Critheide: αἰδῶς δὲ τῇ εἶδει ἐπιπρέτει, καὶ ἀπόχρη τοῦτο τῇ παρειᾷ τὸ ἄνθος.

P. 123, 11. νύμφης δὲ στολὴν ἀμπεχομένη. νύμφης τέ. Iunt. 1. 2. In δὲ consentiunt Flor, Movell. et si recte memini Ald. 1. 2.

P. 123, 13. ἐρᾶται γάρ. ἐρᾷ τε γάρ. Flor,

P. 123, 16. καὶ σχῆμα δέδωκεν ὁ χρόνος ἴδιον. ad orationem melius vincendam malim scribi: αἷς σχῆμα δέδωκεν ὁ χρόνος ἴδιον. Obversabatur autem in his Nostro descriptio quercus, sub qua Phorbas habitabat ap. Phil. Sen. II. 19, p. 86, 8.

P. 123, 21. ὀλοφύρεται his legitur in Flor.

P. 123, 22. ξυμβῆναι γὰρ δὴ ὁ Ἰδέλων. Obscurum h. l. sic interpretatur Heynius p. 183. „ut a placulo illo liberaretur, in connubium veperunt; eoque sublata est tandem immanis patris saevitia, et quae in ipsam puellam, tamquam causam redundabat, execrabilis facinoris ultio: pro qua ipse genius ultor, δαίμων ἀλάστωρ, memoratus est, qui in sequioribus Graecis scriptoribus pro Ποινή antiquiorum memorari solet.“ Ad ξυμβῆναι Idem supplet λέγεται, cuius ellipsis causa non apparet. Scribendum potius: ξυμβαίνει γὰρ δὴ ὁ H. aut: ξυμβῆναι γὰρ δεκεῖ ὁ H. Tum ἀλάστωρ de ipso Oenomao videtur accipiendum. Orestes in Aeschyli Eumen. 229. Minervam precatur, ut ipsum placide recipiat: δέχου δὲ πρηνεινῶς ἀλάστορα, Οὐ προστρόπαιον, οὐδ' ὀφολβάντον χέρα. i. e. μιᾷσματι ἐνεχόμενον; καὶ μεγάλα ἀμαρτάνοντα. ut est ap. Hesych. De Graeciae proditoribus Demosthen. Or. pro Cor. p. 324. 2. ὦν περ οὗτοι παρ' ἡμῖν, ἀνδρωπομιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες. Id. de Falsa Leg. p. 438, 28. βάρβαρόν τε γὰρ πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον ἐποκαλῶν. Heliodor. VIII. 11. p. 254. τῆς ἀλάστορος Ἀρσάκης — ἑτερόν που — τιμωρίας τρόπον τανῦν ἐπινοούσης. Ib. c. 13. p. 258. εὖγε ἡ ἀλάστωρ Ἀρσάκη. Themist. Or. III. p. 43. Α, κινδυνευούσης ἐκπεσεῖν τῆς Κωνσταντίνου διαδοχῆς εἰς ἀλάστορα βάρβαρον καὶ καλαμνίκον. utrumque iungitur etiam ap. Liddon.

T. IV. p. 120, 5, qui locus ex Cod. Mon. sic debet restitui: τράπεζα ἣν ἐκείνη, καὶ δαιτυμόνες καὶ ξίφος, καὶ μήτηρ καὶ Ἀλγισθος, καὶ ἀλᾶστορές τινες καὶ παλαμναῖοι τῇ πράξει (τῇ τραπέζῃ vulgo) συνεπιμύγνυντο,

P. 123, 26. καὶ τὸ δόρυ ὑπερέσσεται τοῦ δέσφρου. Infra c. XI. de Aeste: τὸ δόρυ δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τὴν ἄντυγα τοῦ δέσφρου πρόχειρον ἵσταται,

P. 123, 28. ὁ δὲ τῷ πατρὶ θύων Ἄρει σπεύδει. marg. Morell. Ἰσ. σπένδει, probante Heynio. Proxima vulgatam tuentur, Et ipse Oenomaus festinat, et Myrtilum aurigam urget, Μυρτίλος et Μυρτίλον. vulgo, Μυρτίλος media correpta est ap. Apoll. Rhod. I. 755. nec aliter scribitur ap. Athen. I. p. 1. C. ubi vid. Schweigh, Anim. T. I, p. 12.

P. 123, 32. ὅτι τε ἐρῶσα ἡ κόρη τοῦ ἐρῶντος. τοῦ ἐρῶντος. editt. vet. τῷ ἐρῶντι. V. D. margini Ald. alleverat, idque recepit Olearius. Verius procul dubio τοῦ ἐρῶντος. De hoc genere erroris vid. ad I. 12. p. 22, 19.

P. 123, 33. καὶ τὰ μέλλοντα περὶ τὴν Πέλοπος οἰκίαν ἐκ Μοιρῶν γίνεσθαι. vulgo γίνεται. Id quod olim emendavi in Exercitatt. cr. p. 128. nunc Flor. firmavit. Diodor. Sic. XVI. 26. p. 101. καὶ τοῦτον προλέγειν τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. Demosth. Or. pro Cor. p. 294, εἰ πρόδηλα τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι. Aristid. Genethl. T. I. p. 73. (129.) καὶ ὁ λοιπὸς μέλλων (μέλλει scr. cum Barocce) γενήσεσθαι. Aeschin, Or. c. Timarch. p. 141. πρὸ τοῦ τε τῶν μελλόντων γενέσθαι. Schol. ad Lycophr. T. I. p. 269. κραυγὴν σύμμικτον περὶ τῶν προγεγονότων καὶ μελλόντων γενέσθαι. Obiter corrige Iamblich. de Myster. Sect. III. c. 3. p. 63, 22. τὸ δὲ Ἀλεξάνδρου στρατοπέδον πᾶν ἐσώθη, μᾶλλον ἄρδην νυκτὸς ἀπολλέσθαι, Διονύσου κατ' ὄναρ ἐπιφανέντος. Scr. ex Cod. Goth. μᾶλλον ἄρδην ν. ἀπολλέσθαι,

X.

PYRRHVS ANT MYSI.

In medio sita est Troia, muro eximio cincta, cui adhaeret hinc navium statio, illinc Hellespontus: illud latus Graecorum est, hoc Troianorum, qua fere ratione Polygnottus Troiae captae picturam instituit. A Graecorum parte soli Myrmidones, ex Troianis Mysi certamini accincti sunt; quorum duces, Pyrrhus, Achillides, et Eurypylus, Telephus filius, pugnam patrum redintegrarunt. Hi viro iuvenes, aetate pares, non nudi exhibiti sunt, sed patriis utri-

que armis instructi, et super suos corpore eminentes. Reliquus utriusque populi exercitus utrinque humi in armis considet, Xantho, modico flumine manante, diremtus, cuius utra in ripa nunc pugnetur, non annotatum est. Rhetor p. 124, 28. Troianos ait Eurypylo iubente quietem capere, Nempe huius antecessit ἀπὸ σπῆλαι, quae hoc modo finitur, cf. *Quint. Smyrn.* VIII, 108. ss. Xanthi daemon quod admodum reclinis est effectus et pedem undis dat adspargendum, nescio num bene explicatum sit a Rhetore, nec fortasse innuat, vado amnem transiri posse, non omnino separare Troianorum Graecorumque exercitum. Ducum haec est positio. Eurypylus succubnit et per terram iacet prostratus, multum emittens sanguinis; Neoptolemus adhuc ferientis speciem praefert, tabo manum et ense perfusus. Mysi duois caedem ulciscendi cupidi, in eum irruunt, quorum ille impetum antinet, torviter ridens. Haec autem monomachia, quo facilius ab aliis pugnis Troicis distingueretur, alteruter heroum nota aliqua insigniendus erat. Hoc consilio Neoptolemo, quem ob hastam paternam celebrat Quintus, datus est clipeus Achilleus, *vasti caelatus imagine mundi* (quae verba sunt *Ovidii Metam.* XIII, 110. cf. 292), secundum descriptionem Homeri ita omnibus notam, ut ex ornamento per se spectabili simul facillime et certissime heros agnosci posset. Heynius simul pictorem incuriae accusat, qui nihil ad designandam personam principalem excogitaverit, et Sophistam mendacii, qui hoc, quod opus erat, finxerit; eundem vero ad *Iliad*, T. VII. p. 593. non magis recte vituperat, quod non ipsum clipeum picturae summam constituat, sed Neoptolemum eum tenentem effectum fuisse narret. De eo tamen dubitari iure poterit, utrum pictor Homericae descriptionem admissin reddiderit, an Rhetor imitationem eius imperfectam prehenderit ansam ad paraphrasin Homeri integram elaborandam. Videlicet haec est *παράφρασις τῆς Ὀμήρου ἀσπίδος*, quam separatim inter libros huius Philostrati memorat *Suidas*. In qua re si fidem, quam neuter Philostratorum dubiam fecit in ulla re vel minima, minus servavit religiose, ex singulari rei proprietate excusatio aliqua parata est. Suspicio mihi quidem vel hinc subnascitur, quod ille singulorum, in quos Homerica opus credo distributum, ne levissimam quidem mentionem facit: quos artifex mirum non est si non expresserat, clipei caelaturam obiter imitatus, ut *Euripides El.* 459. ss. Tum displicet quaesita spectandi simulatio, toties recursans, *ὄφρ' ἔ, δοκῆν ἐμοί, οἶμαι*. Sed utut sit, seu pictor singula expresserit, seu Sophista plurima suppleverit, posse saltem omnia, quomodo a poeta descripta sunt, ab artifice adumbrari, et illum, nisi obversatum si sit opus verum aliquod, eximium, inclytum, clipei caelaturam profecto ex artis rationibus delineasse, equidem olim

demonstrare sum conatus, *Zeitschrift* T. I. p. 553. Clipeus argenteus regi Britannorum nuper oblatu, in quo artifex Anglus iuxta Flaxmaudi delineationes clipeum Achilleum caelatura expressit, cum imagine a me informata num aliquatenus conveniat, adhuc mihi latet. Sed apponere iuvat, quae de illa litteris ad me datis 1819 mense Febr. *Iacobsius* meus scripsit: „Ihre Erklärung des Homerischen Schildes gefällt mir ungemein. Daß die *πύχες* regelmäßig abnehmende Lagen sind, und diese so auf eine ganz einfache Weise die Abtheilungen der Bilder machen, scheint mir sehr natürlich. So kommt nun auch das Gold gerade an die Stelle, wo es der Künstler (V. 548.) so gut anzuwenden gewußt hatte. Auch Ihre Vertheilung der Bilder scheint mir die natürlichste. Gewiß ist dem Dichter das Schild, so wie sein ganzes Epos, ein Spiegel des Lebens, und so ziehen, in natürlicher Ordnung, die verschiednen Stände bey ihm vorüber. Das rege Leben der Städte zuerst mit der Hochzeitfeyer als dem Symbol des häuslichen, in dem Stadtverein ausgebildeten Lebens; der kleine Krieg der Prozessirenden auf dem Markte, der grössere und gefährliche auf dem Felde. Das geordnete Landleben schließt sich daran und zeigt, nach dem Wechsel der Jahreszeiten, den Pflüger, den Mäher und den Winter; endlich das freyere Hirtenleben, einmal in seiner stillen idyllischen Anmuth, dann von Gefahr bedroht; zuletzt, gleichsam auf der höchsten Höhe des Ganzen, das ideale Leben einer festlichen Feyer mit allem Schmuck und Glanz des Reichthums und fürstlicher Würde. Ist nicht vielleicht auch das bemerkenswerth, daß die Beschreibung mit den mannichfaltigsten Scenen anhebt, bis sie zu dem Einzigem Bilde kommt, das doch in seiner Einfachheit den übrigen an Glanz nicht nachsteht? Dieses Eine Bild füllt mit seinen mannichfaltigen Gestalten doch einen ganzen Kreis, selbst ein lebendiger Kreis einzelner Figuren, wie der sich nun so natürlich anreihende Oceanus auch Einer, aber in stiller Folge strömender ist.“ Apparet hinc, trinis imaginibus tria vitae genera pastoritium, cum Bacchi cultu, ut et alibi haud raro invenitur, coniunctum, agreste et urbanum, in clypeo adumbrata esse. F. G. WELCKER.

P. 124, 4. ἡ τύχη γὰρ ἐξ ἀπάσης γῆς ἀρετὴν ἐς μίαν πόλιν συνενεγκοῦσα. Heroic. p. 692. de Homero: λόγον μὲν ὑποθέσθαι τὸν Τρωϊκόν, ἐς δὲ ἡ τύχη τὰς πάντων Ἑλλήνων τε καὶ Βαρβάρων ἀρετὰς ἐνένηκεν. Vit. Soph. II. 20. 2. p. 601. ἦν δὲ λεπτίνης ἦν αὐτοκράτωρ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξ ἀπάσης γῆς ἀρετὰς συνεῖχε.

P. 124, 7. δυστήνων δὲ τε παῖδες. Vid. ad II. 21. p. 88, 25. — ὃ ἐμῷ μένει ἀντίωσιν. οἱ quod est in edit. vet. Olearius tamē omisit.

P. 124, 9. τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ἱκανῶν ἕτερα. Sensus est: alia monumenta atque imagines aliorum multorum heroum ad Troiam gesta referre. OLEARIUS. Possunt esse οἱ ἱκανοὶ et τὰ ἱκανά. Hoc praeferam, supplendo, περὶ τῶν ἱκανῶν ὄντων. et de his quidem, quae satis multa sunt ad narrandum, narratio ab hoc loco aliena est. HEYNIUS. Male interpretatur *Olearius*: neque *Heynio* assentior. Οἱ ἱκανοὶ videntur esse heroes primarii, patres; filii quasi secundarum partium actores, vel personae circa finem dramatis huius Iliaci in scenam prodeuntes. F. G. WELCKER. *Boissonad.* ad Heroic. p. 399. corrigendum censet: ταῦτα μὲν δὴ περὶ τῶν ἐτέρων ἱκανά· νυνὶ — aut, χραιτοῦσιν. ἃ μὲν — haec addens: „Quod editur nullam mihi videtur admittere iustam interpretationem. Cum Ph. quaedam de Bellatoribus ad Troiam in genere praemisisset, iam ad eos, qui in Tabula erant depicti, describendos venit, et ait: ταῦτα μὲν δὴ περὶ τῶν ἐτέρων ἱκανά· νυνὶ — haec de aliis dicta sufficiant. Nunc vero etc.“ Gravius in his verbis latere vitium, quam quod tam leni correctione tolli possit, apparet ex lectione Cod. Flor. τὰ μὲν δὴ περὶ τῶν ἐν τῇ νικᾷ ἕτερα· νυνὶ δέ — in qua alii fortasse aliud quid indagabunt; mihi nihil in mentem venit, quod commodè scribi possit, nisi, τὰ μὲν δὴ τῶν περιττῶν ἐν τῇ νικᾷ, ἕτεροι· — quae dici possunt de iis, qui vincendo excelluerunt, haec alii narraverunt, aut narrabunt; nunc spectandi, qui hic in tabula congruuntur. In his περιττῶν ἢ περὶ τῶν proxime abest; nec infrequens permutatio. Vid. *Boisson.* ad *Eunap.* p. 309. *Bast* Epist. c. p. 116. et nos in *Addit.* ad *Athen.* p. 154. Sunt autem περιττοὶ eximii, illustres; et οἱ περιττοὶ ἐν τῇ νικᾷ dictum ut ap. *Plutarch.* Vit. Romuli c. 12. T. I. p. 42. de Tarutio Firmiano: ἀπτόμενος τῆς περὶ τὸν πύνακα μεθόδου, θεωρίας ἔτεκα. καὶ δοκῶν ἐν αὐτῇ περιττὸς εἶναι.

P. 124, 11. Ἰλιος ὑφρυόεσσα. ex Il. X. 411. — περιθεῖ δὲ αὐτὴν τείχος. edit. ante Morell. τριχός.

P. 124, 14. ναῦσταθμόν τε ἐπὶ θάτερα. Vtrinque navium est statio et angustus Hellespontii meatus; vertit *Olearius*; Est in prospectu Ilium, ex altera parte navium statio; *Heynius*, Illud videtur verum. F. G. WELCKER.

P. 124, 17. οὐ μορμύρων ἀφρῶ. μορμύρον ante Morell. Hoc quoque ex *Homero*, ubi Il. Σ. 404. περὶ δὲ ῥόος Ὀχιαροῖο Ἀφρῶ μορμύρων ῥέειν ἄσπιτος, *Themist.* Or. X. p. 133. B. ὁ μὲν οὖν Τρωϊκὸς ποταμὸς ἐκποδῶν καθίσταται Ἀχιλλεῖ — θορυβῶν τῇ ἀφρῶ καὶ τοῖς κύμασι τὸν ναυίαν. quae, ut proxima ap. Nost. rum, respiciunt Il. Φ. 303. ss,

P. 124, 19. λωτός καὶ θρύαγ. *Il. φ.* 531. Vulcano Xanthum exundantem flammis comprescente, καίτω δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἢ δὲ κύπειρον, τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλῃς ποταμοῖο πεφύκει. *Theocrit. Eid.* XIII. 40. De fonte, cui Hylas innumerus, περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη. λωτὸν καὶ θρύον iungit *Antipater Sid.* in *Anth. Pal.* IX. 723.

P. 124, 20. κατὰκειται δὲ μᾶλλον ἢ ἀνέστηκε. *Respexit Il.* 14, p. 74, 20.

P. 124, 21. τὸν πόδα ἐπέχει ταῖς πηγαῖς. *Heynius* p. 185. corrigat *ἐπιχει. perfundis.* quae correctio refellitur iis, quae leguntur ap. *Phil. Sen.* I. 5. p. 10, 22. ubi in *Notis* hunc quoque locum explicavimus.

P. 124, 22. διυγραίνων αὐτὸν νάματος, αὐτὰ editt. *Vett. αὐτὸν.* *Morell.* In *ματγ. γρ.* αὐτὰ. *Is.* αὐτάς. quae coniectura quo referenda sit, non video.

P. 124, 23. τὸ ῥέϋμα μέτριον. sic *Morell.* μέτρον. *Ald.* 1. 2. *Inpt.* 1. 2. nec varietas notata ex *Flor.* Nonnihil dubito, an hic locus sinecere legatur.

P. 124, 24. Μυσῶν τε ξυνὸν Τρωσὶ καὶ Ἑλλήνων ἑκατέρου. sic haec vulgo legebantur. Non latebat *Heynium* ulcus loci, qui τὸ ξυνὸν censebat legendum, ἑκατέρου autem tollendum, aut permutandum cum ἑτέρου. In priore vocabulo non dubitavi ξυν Τρωσὶ edere; quae correctio abunde firmatur exemplis supra laudatis ad c. VI. p. 119, 28. Tum vero legendum suspicor: καὶ Ἑλλήνων ἐκ θατέρου. exercitus in utraque ripa fluminis; et Mysi quidem cum Troianis coniuncti; Graecorum autem copiae in altera ripa. ἐκ θατέρου. ut paulo post P. 162, 24. ἐγκλήμα ἐπάγων θατέρω. pro τῷ ἑτέρω. et θατέρω pro τῇ ἑτέρω p. 115, 26. Vid. *Thom. Mag.* p. 121. *Steph. Th. Gr.* in ἑτερος. p. 3885, ed. *Valpy.* Lenissima mutatio, una littera inserta. Similiter *Xenoph. Hist. Gr.* VII. 4. 30. καὶ μὴν οἱ Ἕλεῖοι τὰπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετύξαντο. quod alibi est ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα.

P. 124, 27. τάχα πον τοῦτο Εὐρυπύλου αἰτήσαντες. *Olearius* mallet αἰτήσαντες, ut Troiani hoc ab Eurypylo efflagitarent, ut ipsis liceret requiescere; quae ei suspicio subnata esse videtur ex *Vigenerio*, qui vertit: *lesquels peustestre requièrent avoir ceste faveur de lui.* Verum Eurypylus, ut sua suorumque virtus magis appareret, Troianos requiescere voluit. Hi autem post plurimos labores hac quiete gaudebant.

P. 124, 30. ἰεγται: vulgo ἰενται. — το τε τῶν Ἑλλήνων-ἐν ὁμοίᾳ καταστάσει τοῖς Τρωσὶν ὄντων, πλὴν Μυρμιδόνων. ὄντων, quod est in editt. *vett.* pro arbitrio sustulit *Olearius*, aut hoc participium, aut τότε tollendum dicens. Causam mutationis

non video, quum sepius sit perspicuus: Mysi magna cum virtute in Graecos his *tunc temporis* non minus, quam Troianorum exercitu, fatigatis, exceptis Myrmidonibus, qui Pyrrhum magna cum alacritate sequuntur.

P. 124, 33. τὸ νεανία δέ. recte sic *Olearius* pro τῷ νεανίᾳ δέ. — κάλλους μὲν ἔνεκεν ἐφερμηνεύοιτ' ἂν οὐδέν. *nil est unde cognosci possit eorum pulchritudo*. Sic iterum c. XII. p. 133, 31. τὸ δὲ τῆς κόρης κάλλος ὁ καιρὸς ἐφερμηνεύειν ἐπ' ἀκριβὲς οὐκ ἔξ. Vit. Apollon. III. 25, p. 115. εἰ γὰρ ἀφίκοιντο κατὰγοντες ὑμῖν ἀνδράποδα Καρικὰ, καὶ τὸ ἦθος αἰτῶν ἐφερμηνεύοιεν ὑμῖν. Vid. *Boisson.* Heroic. p. 302. 2.

P. 125, 4. γοργὸν γὰρ τὸ ὄμμα ὑπὸ τῆς κόρυθος ἐκάστω. non ut vertitur, *sub casside*, sed potius, *propter cassidem*. *Lucian.* D. D. VIII, de Pallade recens nata: γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς, ubi vid. *Hemsterh.* T. II. p. 274. et supra ad VIII. p. 121, 23.

P. 125, 7. ἐπιτρέπει σφίσι. hoc quoque debetur *Oleario* pro ἐπιτρέπει. Vid. ad l. 21, p. 35, 2. — σιγῇ τε μένεα πνέουσιν, ex II. Γ. 8.

P. 125, 8. καὶ τὰ ὄπλα δὲ ἀμφοῖν πατρῶα. *recepti lectio-*
nem a Flor. oblatam pro τὰ ὄπλα δὲ αὐτῶν.

P. 125, 9. ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρύπυλος ἀσῆμοις ἔσταλται. ap. *Quint. Smyrn.* VI. 199. Eurypylus instructus est clypeo, in quo Herculis labores exhibentur. Achilles contra in Heroic. p. 733. dicitur τὰ ὄπλα κατεσχευάσθαι ἄσσημα καὶ σώφρονα. ut Amphiaræus ap. *Euripid.* Phoen. 1128. οὐ σημεῖ' ἔχων ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσσημ' ὄπλα. In Vit. Apoll. III. 15. p. 107. δίσφοι ἄσσημοι ὀρροννυτὺρ δίσφοις πεποικιλμένοις χρυσοῖς ἀγάμασιν. Ib. V. 5. p. 190. βωμοὶ ἄσσημοι, et alii, in quibus τὰ δώδεκα Ἡρακλέους ἔργα.

P. 125, 10. καὶ παραλλάττουσι τὴν αὐγὴν ὅπη τε καὶ ὅπως κινοῖτο ἡ Ἴρις. Post κινοῖτο *Olearius* ex coniectura adiecit ὡς. Scribe potius, οἷα Ἴρις, quod ab ὧν proxime abest. De re vid. ad l. 10. p. 19, 12. — ὅπη καὶ ὅπως, primus sic loquutus est *Aeschyl.* Prom. 881. ὅπως δὲ χῶπη, ταῦτα χρὴ μακροῦ χρόνου εἰπεῖν. Ex recentioribus exempla quaedam attulit cl. *Boisson.* Heroic. p. 604. Adiciamus alia. *Xenophon.* Mem. Socr. III. 1. 11. ὅποι καὶ ὅπως χρηστὸν ἐκάστω. ubi Codd. quidam Paris. ὅπη. *Plutarch.* T. II. p. 762. A. ὅπη δὴ καὶ ὅπως ἀγνοοῦσι. *Dio Chrys.* Or. XXXVI. p. 445, 26. εἰπὲ ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχει. *Aelian.* V. H. I. 32. νῦν μὲν οὖν σε ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχω τιμῶ. Id. H. A. I. 12. τὸ μέλλον ὅπη τε καὶ ὅπως ἀπαντήσεται φυλάττει. II. 50.

δπου γε καὶ ὅπως φύεται. *Themist.* Or. XIII. p. 162. A. ὅπη δὲ καὶ ὅπως ἀγνοοῦσι. *Ap. Heliodor.* III. 11. p. 124. ubi *Coray* ὅποι καὶ ὅπως τοῖς θεοῖς φέλον. edidit, comparans III. 15. p. 128. ὅπως μὲν λήσομεν, ὅποι δὲ τράπων. Duo Codd. Mon. conspiciant in ὅπη; in altero autem loco Mon. 96. ὅπη habet. Infra Notater c. XVI. ἐπισκευόμεθα, ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχει τὰ τῆς τέχνης. *Vit. Apoll.* I. 23. p. 29. ἐμβάλλεται μὲν αὐτοῦ πῶς καὶ ὅπη εἶχε.

B. 125, 12. ἐκστάς ποτ' αὐτῶν Ὀδυσσεύς. in *Heroic.* p. 721. *Vlysses* nariatur *Achillis* arma occiso *Aiaci* concedere voluisse. *Neoptolemum* eadem, quum *Troiam* venisset, accepisse narrat *Dares de B. Troi.* c. 36. Sic fuit ap. *Leschen*: καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεύς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ δπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός. unde sua petiuit *Quint. Smyrn.* VII. 194.

P. 125, 13. ἀλευζόμενος τὴν ἑαυτοῦ νίκη. ex *Heroic.* p. 720. πιθωνὸν γὰρ που παθεῖν τι καὶ τὸν Ὀδυσσεά, καὶ ἀλεύξασθαι τὴν ἑαυτοῦ νίκη, ἔλεψ τοιοῦδε ἀνδρὸς ἐπ' αὐτῇ ἀποθανόντος.

P. 125, 14. τῶν Ὀμήρου ἐκτυπωμάτων. ex *Il.* Σ. 483. ss. in *Heroic.* p. 752. negatur, *Achillis* scutum tale fuisse, quale *Homerus* illud descriptum dederit: θεῖα μὲν γὰρ κάκεια (τὰ δπλα) ἐξευρῆσθαι τῷ Ὀμήρῳ, πόλεις τε ἀναγράφοντι καὶ ἄστρα καὶ πολέμους καὶ γεωργίας καὶ γάμους καὶ ψδᾶς. In *Vit. Apoll.* II. 53. p. 86. scutum *Herculis* apud *Indos* dicitur servatum διὰ τὸ ἐκτύπωμα τῆς ἀσπίδος. restitue ἐκτύπωμα, quod est in *Vratisl.* et aliis libris. Cf. infra p. 130. 5. et *Ossann* ad *Philem.* *Gramm.* p. 48. *Achillis* scutum *Himer.* Or. XXI. 6. p. 740. λειμῶνα appellat καλὸν καὶ παμφόρον.

P. 125, 17. οὐδὲ φράζοντος, οἶμαι, δεῖσαι τινός. vid. ad c. VIII. p. 121, 20.

P. 125, 18. ἡ μὲν γὰρ αὐτόθεν ἰδόντι δῆλη. sic etiam c. VIII. p. 121, 21. *Iamblich.* de *Myster.* III. 11. p. 72. τὸ μὲν οὖν εἶναι (hoc addit Cod. Goth.) μαντικὸν ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, αὐτόθεν προδῆλον.

P. 125, 20. τὴν δ' αἱ πόλεις — γῆν γράφουσι. i. e. αἱ πόλεις καὶ τὰ ἄλλα ἐγγεγραμμένα γῆν εἶναι φαίνουσιν.

Ib. Quod terram, quam *Homerus* cum mari et coelo junctam, secundum tripartitam universi divisionem antiquissimam, in medio clipeo ponit, rhetor pro solo habet, in quo urbes et reliqua omnia insistant, cf. p. 126, 2, 3. 130, 4. falsum esse ostendi l. l. p. 561. F. G. WELCKER.

P. 125, 23. ὡς ἀκάμας ἐν αὐτῷ. epitheton Homericum. *Il.* Σ. 239. et 483. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν τε θάλασσαν, Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν.

P. 125, 24. καὶ τὸ τῆς πανσελήμου φαιδρόν, τῆς ἀορᾶς αὐτῆς.

P. 125, 28. *Πληιάδες*. forma poetica ob imitationem *Homeri* servanda. Etiam ap. *Heliodor.* V. 18. p. 196. legebatur, καὶ Πληιάδων ἤδη θυομένων. Sed *Coray* *Πλειάδων* in textu posuit, ὅς οὐκ εἰκὸς τὸν Ἡλιόδωρον τῷ Ἰωνικῷ Πληιάδων κεχρησθαι. T. II. p. 182. Periculosa talium mutatio, quum ne optimi quidem Atticorum ab Ionismis abstinerint, praesertim in iis locis, quae ex fonte Ionico derivata sunt. Vid. *Schaefer.* ad *Dion. Hal.* de Comp. Verb. p. 40. s. ad *Greg. Cor.* p. 431. *Baehr.* in Specim. Var. Lect. p. 29. ss. Nostro loco *Philostrato* obversabatur *Hesiod. E.* καὶ Ἡ. 383. Πληιάδων ἐπιτελλομένων, Ἄρχεσθ' ἀμφοῦ ἀρότροιο δὲ θυομένων.

P. 125, 29. ἡ αὖ πάλιν ἐκφανῶς ἔχουσαι, ὡς ἂν καὶ τὰ τῆς ὥρας αὐτοῖς ἄγει. sic editt. veti. *Marg. Morell.* Ἰσ. ὅς' ἂν et αὐταῖς ἄγει. αὐταῖς inde recepit *Olearius*; quam lectionem sic interpretatur *Heynius*: pro eo, quod tempora anni iis (*Pleiadibus*) necessitatem afferunt, i. e. ortus vel occasus. leinum hoc; et praeterea haeremus in καί, quod in hoc contextu abundat. Vide, an fuerit: ὡς ἂν αἰεὶ τὰ τῆς ὥρας ἀστροῖς ἄγοι. pro necessitate ea, qui temporum vicissitudines astris adducunt. *Orpheus* in *Hymn.* LXII. 11. ὡς ἂν αἰεὶ βιοτῆς τὸ πεπωπένον ἡμᾶρ ἐλέλθῃ. *Ibid.* LXXXVI. 17. λίτομαι σε — φράζην, ὡς ἂν αἰεὶ γνώμῃς ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάγῃς.

P. 125, 33. ἀναβαλώμεθα. sic *Flor.* cum *Morell.* et *Olear.* ἀναβαλλώμεθα. editt. veti.

P. 125, 35. ἄρχτος ἦε ἄμαξαν καλεῖν βούλοιο. *Homer.* l. c. 487. ἄρχτον θ' ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν, Ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρώνα δοκεῖ, Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοιτρῶν Ὠκεανοῖο. quae habentur etiam in *Od. E.* 273. ss. Cf. *Heyn.* T. VII. p. 524.

P. 125, 36. φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ μόνην οὐ λούεσθαι ἐν Ὠκεανῷ. οὐ δύεσθαι. *Flor.*

P. 125, 37. ἀλλ' αὐτὴν περὶ αὐτὴν στρέφεσθαι. primam hanc lectionem debemus *Florentino*. ἀλλ' αὐτὴν περὶ μὲν τὴν στρ. editt. veti. In *marg. Morell.* Ἰσ. αὐτοῦ περιμένουσιν. *Olearius* pro solita temeritate edidit, ἀλλ' αὐτοῦ στρέφεται. nec tamen *Morrelli* coniecturam reiiciens. ἄρχτου στραφάδες χέλευθοι *Sophocle.* *Trach.* 130.

P. 126, 5. ἀφερμηνεύθηναί σοι βούλει. recepi quod *Flor.* offerebat, pro ἀφερμηνεύεσθαι. *Vit. Apoll.* VIII. 7. p. 347. τὰ τῶν Ἀρχαίων ἀφερμηνεύων ἤθη. *Infra* p. 129, 7. τοὺς δὲ λέοντας οὐδ' ἂν ἀφερμηνεύσαι μοι τις ἐπαξίως δοκεῖ. *Vsum Platonium* huius verbi illustravit *Heibdorff.* ad *Plat.* T. III. p. 583.

P. 126, 8. καὶ ὁ τῶν ὀρχουμένων θυμός. editt. ante *Morell.*

δοχουμένων est etiam in Flor. — ἐς αὐτὰ σε ἔχει. sic Olearius
ἐς αὐτὰ. Ald. 1. 2. Iunt. In marg. Morell. ἰα. ἐς αὐτὰς. quod
quo retulerit, non video. Fortasse nec spiritus mutandus.

P. 126, 10. τῶν προδύρων ὡς διαγκύνονται. male haec
distincta ap. Olearium; iunctis verbis τὰ γύναια τῶν προδύρων.
Il. I. c. 495. αἱ δὲ γυναῖκες ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προδύ-
ροισιν ἐκίστην.

P. 126, 18. σεμνῶς προκαθήμενοι τοῦ ὀμλλου. προκαθί-
μενοι: editt. vet. Marg. Morell. ἰα. προκαθήμενοι, idque recipit
Olearius. Il. 503. οἱ δὲ γέροντες ἔβαν' ἐπὶ-θέστοισι λίθοις, ἱερῶ
ἐνὶ κύκλῳ.

P. 126, 19. δύο ταῦτ'. editt. ante Morell. δύο.

P. 126, 21. ὡς μισθός. locum Homeri de iudicio et causa
dicta, in Achillis clypeo efficta vs. 498. a. non minus quam alii ve-
tēres, perperam interpretatur Philostratus, seu de mercede iudici,
seu de multa pro caede solvenda. HENR. p. 185. quem vide ad
Il. T. VII. p. 533. — ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθείαν φέροι.
ap. Homerum: κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δῶα χρυσοῖο τάλαντα, τῷ
δόμεν; δς μετὰ τοῖσι δίκην ἐθύνετατα εἰποι. i. e. δικαιότατα.
δρόδοτατα. Vit. Apoll. VI. 21. p. 262. de Socrate et Palamede:
ἀλλ' οὐδοὶ μὲν ἐπὶ δόξῃ ἀδικημάτων ἀπώλοντο, ψήφου παρὰ
τὸ εὐθὺ ἐνεχθείσης. Ib. VIII. 7. 1. p. 328. οὐδὲ κατεψηφισάμην
τῆς σῆς ἀκροάσεως, ὡς μὴ τὸ εὐθὺ ἐχούσης. Vit. Soph. Prooem.
p. 483. τοὺς σοφιστὰς ἐξεῖργον τῶν δικαστηρίων, ὡς ἀδικῶ λόγῳ
τοῦ δικαίου κρατοῦντας, καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ.

P. 126, 25. τὸν δ' ὁρᾷς ὡς ἔξαρτός ἐστιν. τὸ δ' ὁρᾷς. editt.
ante Morell. qui τὸν δ' in textu posuit, adsentiente Flor. — οὐ
γὰρ ἔχει νῦν, ὅπερ αὐτῷ προσφέρει ὁ κατηγορὸς. Sic editt. vet.
οὐ γὰρ ἔχει νῦν. Morell. priore lectione in margine posita; ven-
iens, non enim habet nunc, quod illi obiciat accusator. Ean-
dem lectionem exhibet Olearius, sed cum pro νῦν voluisse νοῦν
apparet ex nota (quamquam ea vitiorum plena) et ex lat. interpre-
tatione: non enim ipsi mens est, quod offert ei accusator, multa
pro caede soluta, indemnem abire. Invetēratum hīs verbis inhae-
rentē vulnus, apparet ex lectione Flor. οὐ γὰρ κατὰ ἔχει νῦν ὅπερ
αὐτῷ προσφέρει. quibus comparatis cum verbis Homeri vs. 498.
δύο δ' ἄνδρες ἐνέλειον εἶνεκα ποινῆς Ἄνδρὸς ἀποφθιμένον·
ὁ μὲν εὐχέτο πάντ' ἀποδοῦναι — ὁ δ' ἀνατίετο μῆδ' ἐν ἱέεσσιν
— legendum existimo, duabus litteris omissis: οὐ γὰρ κατέχειν
ὥνπερ αὐτῷ προσφέρει ὁ κατηγορὸς. se nihil eorum habere, quae
accusator ipsum habere dixerit.

P. 126, 26. καταθείς δὲ τὰ ὑποφόνια καθαρός ἦκεν. Marg.
Morell. ἰα. ἦκεν. nihil minus. Ad κατέχειν et ἦκεν suppl. φησὶ,

quod ex ξαρκός ἐστι assumendum est. υποφόνια sūnt, quae ποιήην vocat *Homerus*, ubi cf. *Eustathius*, p. 1215. 3. cum quo conspirat *Harpocratio*: υποφόνια· τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος, οὗ ἀνῆρκεν, ἵνα μὴ ἐπεξέλθῃ, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην.

P. 126, 27. ὁρᾷς καὶ τοὺς ἐπιβοηθοῦντας ἑκατέρῳ * δίκῃ. novissimum vocabulum adieci ex Flor. sed emendatum. Ex verbis *Homericis* vs. 502. λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυσον, ἀμφὶς ἀρωγοί. apparet scribendum esse: ἐπιβοηθοῦντας ἑκατέρῳ δίκῃ. Verba homerica interpretatur *Hezychius*: ἀμφὶς ἀρωγοί. πεχωρισμένως βοηθοῦντες; οἱ μὲν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε. Vt hoc loco ἐπιβοηθεῖν δίκῃ: sic *Demosth.* Olynth. I. p. 14, 16. δεῖ δὴ πολλήν καὶ δίκῃ τὴν βοήθειαν εἶναι.

P. 126, 29. ἀλλ' ἦτε τῶν κηρύκων παρουσία. marg. Morell. ἦγε. quod verum videtur. *Homer.* vs. 503. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον.

P. 126, 33. Ἐτέρων δὲ ὁρᾷς ὡς τειχέρης. τειχέρες. Flor. τειχέρεῖς. Ald. 1. 2. Iunt. Emendavit Morell. *Phil. Sen.* II. 17. p. 78, 14. νῆσος τειχέρης τὴν φύσιν.

P. 126, 34. οἱ δὲ ἥλικίαν ἀπόμαχοι. qui ob aetatem vacationem habent a militia, senes et pueri. *Themist. Or.* XVIII. p. 221. A. ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεύς ἦν ἵκα ἀπόμαχος ἦν. Id. *Or.* XXI. p. 224. A. οἶα καὶ Ὀμήρῳ Ἀχιλλεύς ᾔδει, ἦν ἵκα ἀπόμαχος ἦν. *Xenoph.* Anab. III. 4. 32. πολλοὶ γὰρ ἦσαν ἀπόμαχοι, οἱ τετρωμένοι καὶ οἱ ἐκείνους φέροντες.

P. 127, 4. τοῖς δὲ τὸ ὑποδεέστερον δι' αὐτῆς δοῦσα. homines minores et minus ornatos exhibens. *Homer.* vs. 517. ἄμφω χρυσέῳ, χρύσεια δὲ ἔμματα ἔσθην, Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τέλεσιν, ὥστε θεῶ περ, Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζοντες ἦσαν.

P. 127, 5. οὐ δεξάμενοι πρόκλησιν. pessimè haec et quae sequuntur accepit *Morell.* de quorum tamen sensu nos dubitare non patitur *Homer.* vs. 510. de quo cf. *Lobeckius* de bello Efeusio P. I. p. 4. an. 1821. Exierunt illi, hostium conditione repudiata. Postulaverant enim, ut urbis opes dividerentur, aut, si hoc non fieret, armis se illas periculas esse mīnati erant. Infinitivi pendunt a verbo κελεύειν, quod ex πρόκλησιν assumendum.

P. 127, 11. χρήσασθαι τῷ λόγῳ. λοχμῷ editt. ante Morell. nec aliter Flor. qui tamen τῷ supradeditavit.

P. 127, 12. σκοποῦς τινὰς καθίστας. Speculatores Π. XVIII. 523. oppidanorum sunt, σπον hostium. Cf. *Zeitschrift* p. 563. s. F. G. WELCKER.

P. 127, 13. *λείαν ἐλάσασθαι περινοεῖ. λείαν.* editt. omnes. *λείαν* emendaverunt *Wytttenbach.* Ep. cr. p. 279. et *Heynius* p. 186. quam correctionem nunc firmavit *Flor.* Paulo post: καὶ ἀπελαύνε-
ται τις λεία πρὸς κῦτῶν.

P. 127, 14. οἱ μὲν ἄγουσι νομεῖς τὰ θρέμματα. mallet, οἱ μὲν νομεῖς ἄγουσι.

P. 127, 15. ἡ οὐ προσβάλλει σὲ τὸ λιτὸν καὶ τὸ αὐτοφυὲς τῆς μούσης; Vid. ad *Phil. Sen.* I. 2. p. 7, 6. — τὸ λιτὸν τῆς μούσης. male vertitur *arguta musa*, quod foret τὸ λιγύ. Iungitur τὸ λιτὸν cum ἀκατασκευάστῳ, quod idem est cum αὐτοφυεῖ, in *Vit. Apoll.* VI. 11. p. 249. λόγος ῥέων οὐχ ἀπλῶς οὐδὲ λιτῶς, ἀλλ' ὁμοῦ πάθει πολλοῖς, μᾶλλον δὲ παντοδαποῖς. *Plutarch.* T. II. p. 994. C. Ap. *Himer.* Or. XVIII. 1. p. 704. *Reiskius* vere videtur correxisse: γέον λιτὸν ταῖς κατασκευαῖς. pro λόγον. Etiam αὐτοφυὲς opponitur τῷ ἐντέχνῳ. *Vit. Apoll.* VIII. 18. p. 362. τὸ αὐτοφυὲς τῆς Ὀλυμπίας et naturalis regionis circa Olympiam amoenitas et opportunitas. *Ibid.* V. 7. 192. στάδιον αὐτοφυὲς. *Plutarch.* T. II. p. 646. B. αἱ δὲ αὐτοφυεῖς χροαὶ καὶ ὄσμαι τὸ ἀφελὲς ἔχουσι καὶ καθαρὸν. *Aristaeneti.* I. Ep. VII. 18. εὐπρόσωπος κόρη, κάλλος αὐτοφυὲς καὶ ὁμοιον αὐτομάτῳ φυτῷ φέρουσα.

P. 127, 25. τὴν πεφοινιγμένην λύθρῳ δαίμονα. *Phil. Sen.* II. 29. p. 98, 30. λύθρου τε οὕτωσ' πληδός, ᾧ φασὶ τὴν Ἑρμὴ χαίρειν.

P. 127, 27. Ἐρις καὶ Κυδοιμὸς ταῦτα καὶ Κῆρ. alterum καὶ desideratur in editt. velt. ante *Olearium*, qui id primus restituit. Correctionem firmavit *Flor.*

P. 127, 29. ἀλλ' ὃν μὲν ἄτρωτον. Non accurate redditus est γ. 536. s. Ceterum hic non proprie loquitur *Homerus*; nam profecto ἡ Κῆρ non ter. efficta erat. F. G. *WELCKER.* Compara-
anda descriptio τῆς Κῆρὸς ap. *Hesiod.* Sc. Herc. 156. ss. Perpe-
ram *Olearius* haec omnia refert ad Ἐρικ.

P. 127, 30. ὃς δ' ὑφέλκεται ὑπ' αὐτῆς νεκρός. sic *Olearius* dedit ex correctione *Morelli*, pro ὑπ' αὐτὴν, — ὁ δὲ καὶ νεώ-
τρωτον ἐπισπέρχει. ὁ om. Ald. 1. 2. spatio relicto. ὁ δὲ Iunt.
lacuna tamen post νεκρός servata. ὃν δὲ corr. *Salmasius.* quod
verum videtur. *Homer.* vs. 536. ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεώτατον,
ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλαε ποδοῖν. —
νεώτρωτον. Ald. 1. 2. Iunt.

P. 127, 31. οἱ δ' ἄνδρες. Quod *Homerus* γ. 539. de daemo-
nibus ait, de hominibus cepit Noster. F. G. *WELCKER.* Restitui
lectionem velt. editt. quae temere relata, *Olearius* ex coniectura
dedit, οἱ δ' ἀποθανόντες. de interemtis agi existimans. Opponuntur

οἱ ἄνδρες daemonibus, quorum in illa pugna opus descripsit auctor; nec iam de occisis agitur, sed de pugnantibus, in quibus tam expressa furoris significatio, ut vivere et spirare videantur. — τῆς ὀρμῆς καὶ τοῦ βλέμματος. de iuvene quodam Vit. Soph. II. 1. 7. p. 552. χαροπὴν τε ἀκτῖνα ἐκ τῶν ὀρμάτων ἐκδιώσθαι, παρεχόμενην τι ὀρμῆς ἤθους. quae verba Boissonadus comparavit ad Eupar. Vit. Phil. p. 46. τὰς δὲ ὀρμὰς τῆς ψυχῆς διεδήλου τὰ ὀρματα. — οὐδ' ἐν διαλλάττειν ζώντων. ὥστε ζωοὶ βροτοί. ap. Homer. quavis pieti, a spirantibus tamen nihil discrepant. Theocrit. Id. XV. 81. ποιοὶ ζωογράφοι τάχιβ' αἰ γράμματα ἔγραψαν; Ὡς ἔνυμ' ἐστάκανε, καὶ ὥς ἔνυμ' ἐνδινεῦντι, "Εμψυχ", οὐκ ἐνεύσαντά. ubi vid. Valcken. p. 376. s. Arcie autem iungenda verba, ζώντων ἐν ταῖς ὀρμαῖς, ὄντων scil.

P. 127, 34. νειὸς γὰρ αὐτῇ. αὐτῇ volbat Gruter. αὐτῆς. Salm. sine causa idonea. Homer. vs. 541. νειὸν μαλαχὴν, πτεῖραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστειον ἐνθα καὶ ἐνθα. Ager τρίπολος est procul dubio is, qui ter post certa quaedam intervalla temporum aratur; de qua re. consule Vossium ad Virgil. Georg. I. 47. Quare non apparet, cur rhetor ex numero aratorum colligat, agrum esse τρίπολον.

P. 127, 36. καὶ τάγε ζεύγη τῶν βοῶν θαμὸ ἀναστρέφει ἐν ταύτῃ, κύλικός τινος ἐκδεχομένης αὐτὴν ἐπὶ τῷ τῆς αὐλακος τέλει. Vulgo ἐν ταύτῃ, ab ἀναστρέφει seiunctum, conuectitur cum κύλικος. Manifestum est iuga boum dici crebro converti ἐν ταύτῃ, τῇ νειῷ scil. Homer. vs. 546. τοὶ δὲ (οἱ ἀροτῆρες) στρέψασκον ἀν' ὄχμους, Ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι. Pro αὐτῇ Olearius ex coniectura dedit αὐτοῦς. quod locum haberet, si praecederet ἀναστρέφουσιν, verbo relato ad ἀροτῆρας: nunc autem poculum vini expectaret boves. Aliud quid latet. Sensui satisfaceret: ἐκδεχομένης [τόν] ἀρότην. Heroic. p. 661. οὔτε ἀρότην τρέψεις, οὔτε ἀμπελουργόν.

P. 128, 2. Μελαίνεσθαι τε τὸν χρυσὸν περισχοῦσα. vitiosam vet. editt. lectionem servare, quam incertam correctionem admittere malui. Probabilis est Olearii coniectura μελαίνεται, quum nihil sit frequentius permutatione terminationum εἶναι et εἶναι, de qua dixi ad Anth. Pal. T. III. p. 526. Sed tum requiritur etiam: ἢ δὲ μελαίνεται. ut est ap. Homer. vs. 548. ἢ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφκει, Χρυσίῃ περ λούσα. Pro περισχοῦσα Haynius cogitabat de περισχισθεῖσα. Sensum habebis expeditum, si scripseris: ἢ δὲ μελαίνεσθαι δοκεῖ τὸν χρυσὸν περισχίζουσα. nigrescere videtur sulcus, aurum, quo elypei area tecta est, fundens. ἢ αὐλαξ δοκεῖ μελαίνεσθαι. Similiter Uimer.

qui h. l. expressit Or. XXI. 7. p. 740. ἄλλος δρεπάνῃ κείρει τὰ δράγματα, ἕτερος ἀρότρῳ χρυσῶν ἐργάζεται· οὐ κατόπιν σχίζομένη δοκεῖ γῇ καὶ μελαινέται. Homericum locum respexit etiam Liban. T. I. p. 280. Antiochensis agri fertilitatem laudans: Δημήτηρ δὲ οὕτω δὴ τι τὴν ἡμετέραν ἡγάπησε μᾶλλον ἢ Σικελίαν, ὥστε Ἥφαιστος μὲν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος χρυσὴν ἄρουραν ἐποίησε (om. hanc vocem Mon. 113.) ἡ δὲ μοῖραν ἡμῖν τῆς γῆς οὐ μικρὰν χρυσῶ προσόμοιον ἐποίησε τῇ τε χροῖ (sic Mon. pro χρεῖ) καὶ ἅμα ὁ καρπὸς οἶος οὐκ ἄλλοθεν, καὶ τὸ δῶρον ξανθῆς ὄντως θεοῦ.

P. 128, 3. ἐξ ὧς ὁρᾷς τέμενος. Vulgo ἐξ ἧς. non dubitari recipere verissimam correctionem Heynii. Sic ap. Aristid. Socr. Serm. T. I. p. 288. (498.) τὴν δ' ἐπιμέλειαν — ἀνυπερβλητον εἶναι διὰ πάντων ἐξ ἧς ὧν ἐπραττον. Canterus in Cur. secundis margini Ald. adscriptis correxit, διὰ πάντων ἐξ ἧς.

P. 128, 4. ὃς τὸ γεγηθὸς ἐλέγχεται τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ὀψει φαιδρότητι. Homer. vs. 556. βασιλεῖς ἐν τοῖσι σιωπῇ Σκηπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ. τὸ γεγηθὸς pro τὴν γηθοσύνην. Vid. ad Il. p. 114, 13. Leve autem vitium transisse videtur oratio, quum scribendum sit: ὃς τὸ γεγηθὸς ἐλέγχεται τῆς ψυχῆς τῇ ἐν ὀψει φαιδρότητι.

P. 128, 6. καὶ τὴν γὰρ αἰτίαν τῆς χαρᾶς οὐδὲν ζητεῖν χρεῖ. Socr. οὐδὲ ζητεῖν. Supra c. VIII. p. 121, 20. αἱ μὲν οὐδ' ἐφεσμενηνόντος δέονται. c. X. p. 125, 17. οὐδὲ φράζοντος, οἶμαι, δέήσει τινός. c. XV. p. 137, 17. ἡ τοῦ προσώπου κατάστασις οὐδὲ συγχωροῦσα περὶ ἁλλοὺς τι λέγειν.

P. 128, 8. τὴν σποράν ἐπερβαλεῖσθαι. male vertitur mensura superasse, pro superaturum esse, nisi Olearius de ὑπερβαλέσθαι cogitavit. — οἷτε διὰ σπουδῆς ἁμῶντες. sic Flor. pro ἀμῶντες. in quo nemo haesit.

P. 128, 10. οἷς ἕτεροι προσάγουσι. Homer. vs. 554. αὐτὰρ ὀπισθεν Παιδες δραγμειοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχές παρέχον. ubi ἀσπερχές Nostro est καὶ μάλα συντόμως.

P. 128, 12. οὐκ ἀκαίρως. sic scribendum non dubitavi. ἀκαίρων. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ἀκαίρος. Morell. In marg. ἀκαίρως (sic), quem non dubito in textu dare voluisse οὐκ ἀκαίρως. in marg. autem ἄκαιρος. ἄκαιρος dedit Olearius.

P. 128, 13. σχιά τε γὰρ ἀμφιλαφῆς, ὑπ' αὐτῇ ψυχάσαι. ψυχῆσαι. Flor. Vulgo post ὑπ' αὐτῇ distinguitur. Alciphr. Il. 12. p. 304. ἐπιλεξάμενος πτενὺν — ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσχιάδον.

P. 128, 14. καὶ βοῦς οὐτοσὶ πῶν. βᾶς. editt. vet. ante Morell. βῶς et πῶν. Flor. Homer. vs. 558. κήρυκες δ' ἀπάνευθεν

ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο, Βρῦν δ' ἐρεῦσαντες μέγαν ἄμ-
φετον.

P. 128, 16. ὑπὸ τῇ δρυὶ δαῖς προτίθεται. ὑπὸ τε δρυὶ προτίθεται.
Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Mor. In marg. Morell. 18. προτίθεται. *Olearius*,
ὑπὸ τε δρυὶ προτίθεται. Manifestum est, ὑπὸ τῇ fuisse legendum,
et imperfectum tempus alienum esse. Vtrique vitio medetur
Flor. ubi habetur: ὑπὸ τῇ δρυὶ δαῖς προτίθεται. Scripsi: δαῖς
προτίθεται. ubi δαῖς praeclare respondet Homericis.

P. 128, 18. ἀρ' οὐκ ἐπτοῇσθαι σοι δοκεῖ. sic Ald. 1. 2.
Iunt. 1. Flor. ἀπτοῇσθαι. Iunt. 2. Mor. unde *Grutero* et *Salm.*
in mentem venit: οὐ καταπτοῇσθαι. (καταπτοῇσθαι). Mulieres
intellige valde occupatas, et per domum trepidantes. Vere *Creuze-*
rus ad *Plotin.* de Pulcr. p. 211. ἑποπτοῇσθαι dicitur de anima
circa res quaslibet trepidante iisque obnoxia et mancipata. Cf.
Wytenbach. ad *Plutarch.* T. XI. p. 597. *Schaefer.* ad *Dion.*
Halic. de Comp. Verb. p. 10. *Eustath.* Amor. Hysm. IV. p. 144.
γεανίσκος — ὁλος περὶ θήρας ἐπτοημένος καὶ κυνηγέσιαι.

P. 128, 20. εἰ δὲ καὶ ὀπώρας δεήσῃ. δεήσαι. Flor. — πά-
ρ-εστί σοι αὕτη, χρυσὴ μὲν τῶν ἀμπέλων, μέλαινα δὲ τοῦ καρ-
ποῦ. non fieri potest, ut χρυσὴ et μέλαινα ad ὀπώραν referatur,
et quidem ita, ut eadem uvae dicantur χρυσαὶ τῶν ἀμπέλων, et
iterum μέλαιναι τοῦ καρποῦ. Etiam nunc meor, quod posui in
Exercitt. critt. p. 129. πάρεστί σοι ἀλωή. Sic enim *Hom.* vs. 561.
ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρέθουσιν ἀλωήν, Καλήν, χρυσεῖαν,
μέλαινες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. *Hesiod.* Scut. 293. οἱ δ' αὖτ' ἐς
ταλάρους ἐφόρεον ὑπὸ τροχνητῶν Λευκοὺς καὶ μέλαινες βό-
τρυας — παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος Χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα
περίφρονος Ἥφαίστοιο, Στεῖόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέοις
κῆμαξι.

P. 128, 22. τὸ δὲ τῆς καπέτου κυανόν. sic scripsi pro τοῦ
καπέτου, quod est in omnibus editt. κυανέην κάπετον. *Hom.*
vs. 561. ἐν καπέτῳ κολλη. *Il.* ω. 797. unde *Noster* Vit. *Apoll.* IV.
11. p. 149. Et sic scribi postulant proxima, τοῦ ἐκαστοῦ ἡ
βάθους.

P. 128, 25. ἀρχεῖ γὰρ σοι τὸ περὶ ταῖς ἡμερίσιν ἔρκος ἐν
τῷ καττιτέρῳ νοεῖν. ἐν τῷ καινότερῳ. Ald. 1. 2. εὐρκος ἐν τῷ
καινότερῳ. Iunt. 2. ἔρκος ἐν τῷ καττιτέρῳ. Flor. Marg. Mor.
18. κασιτιτέρῳ. quod recepit *Olear.* Genuinum καττιτέρῳ. ut ap-
paret ex P. 129, 3. Sensum loci recte interpretatur *Olearius*:
ipse cognoscere et intelligere potes, me non interprete.

P. 128, 27. τοῦ μὴ χαμαὶ κλιθῆναι τὰ φυτόα. lectionem a
Flor. oblataam recepi, pro μὴ κατακλιθῆναι.

P. 128, 29. οἱ διὰ τῆς στενῆς ταύτης ἐξόδου. articulum adieci ex Flor. *Homer.* vs. 565. μία δ' οἷα ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, ἣν νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγοῦν ἀλωήν. — ἐς-φορῆσαντες ἑαυτοὺς. locutionem illustrat, nostrō loco non omisso, *Wittenbach.* ad *Eupar.* p. 314. s.

P. 128, 30. τάλαιροις ἐναποτίθενται τὸν καρπὸν. τάλαιρους editt. ante *Morell.* — Pro τὸν καρπὸν, Flor. τοὺς καρπούς. *Ap. Homer.* vs. 568. est μεληθεῖα καρπὸν.

P. 128, 33. καὶ ἦθ' εἰσι. καὶ om. in Iunt. 1. 2. — αὖτις καὶ βακχικὸν ἐν θυμῷ βαίνουσιν. *Homer.* vs. 572. μόλην τ' ἰὺμαρ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο. ubi Schol. ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὐρυθμον interpretatur. Cf. *Etyim. M.* p. 722. 57.

P. 128, 34. ἐνδιδόντος αὐτοῖς τὸν θυμὸν ἑτέρου, ἥθεον scil. *Synes.* *Dion.* p. 43. A. ὥς περ τὸν Ἀπόλλω λόγος ἔχει, τὸν μὲν ταῖς Μούσαις σπνᾶδεν αὐτὸν ἐξέρχοντα καὶ ἐνδιδόντα θυμὸν τῷ συστήματι. *Liban.* T. III. p. 332, 5. ὅτι νῦν τὰ σωζομένου τῆς οἰκουμένης γένη καθάπερ ἐν χορῇ μίαν ἀρμονίαν ἐντεινόμενα σπνᾶδει, δύο κορυφαίων ἐνδιδόντων τὸ μέλος. *Ap. Aelian.* H. A. I. 18. de delphino vulgo legitur: φυσᾷ φυσήματι ἀσήμεν μὲν, ἣ δύναται. σύνθημα δὲ τῆς φυσῆς ἐπιδουσα σωτήριον. *Cod. Mon.* 87. ἐνδιδούσα. ut ap. *Himer.* Or. III. 9. p. 440. αὐτὸς ἐνδιδὸς τὸ σύνθημα.

P. 129, 1. πρὸς τὴν νομὴν ἔντα. ἔνται. vulgo.

P. 129, 6. πῶς οὐκ ἐναργέας πρόσω. *Phil. Sen.* II. 20. αἱ δὲ τοῦ Ἀτλαντος σπνᾶς σοφίας πρόσω. *Vit. Apoll.* III. 36. p. 126. τῷ λόγῳ μεγίστῳ τε ὄντι καὶ πρόσω ἐννοίας. *Herod.* p. 727. δαιμόνιον τε καὶ σοφίας πρόσω. ubi vid. *Boissac.* p. 588.

P. 129, 10. ἐμπεφυκότων τοῖς ἐντοσθιδίοις τῶν λεόντων. sic editt. vet. ante *Morell.* qui ἐντοσθιδίοις edidit, vetere lectione in marg. relegata. Eum sequitur *Olearius.* Vterque perperam. *Homer.* vs. 582. τὸ μὲν ἀναβόησαντε βοὸς μέγαλοιο βοεῖην, ἔγκυα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσειον. ut equi Amazonum in *Herod.* p. 752. καθάπερ τῶν λεόντων οἱ ὦμοι — τὰ στέρα ῥηγνύσαι, προσέκειντο τοῖς σπλάγχνοις, καὶ ἐλάφυσσον. *Herod.* ἐντοσθίδια. τὰ σπλάγχνα. ubi vid. *Intrpp.* et ad *Polluc.* II. 162. *Clem. Alex.* *Paed.* II. p. 187. 24. ἐν τοῖς ἐντοσθιδίοις πάθει. *Athen.* IX. p. 381. B. πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως διακλύσας. *Ap. Artemidor.* *Onir.* I. 44. p. 65. legitur, οἱ παῖδες σπλάγχνα λέγονται ὡς ἐντόσθια. legendum videtur ἐντοσθίδια.

P. 129, 11. οἱ δὲ κύνες τε οἷμαι οὗτοι ἔπονται τῇ ἀγέλῃ. sic vulgo legitur, in qua lectione τὲ vehementer suspectum. In

Flor. οἱ δὲ κύνας θ' οἶμαι. unde emendavi: οἱ δὲ κύνες, ἐννέα δ' οἶμαι οὗτοι ἔπονται. plane ut ap. *Homer.* vs. 578. χρυσεῖσι δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν, Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνας πόδας ἄρ' οἱ ἔπονται.

P. 129, 13. παρὰ τῶν ἰθύνοντων αὐτοὺς νομέων. a pastagibus incitati impetum faciunt in leones. *Homer.* vs. 583. οἱ δὲ νομῆες Αὔτως ἐνδίασαν, τεχέας κύνας ὀτρύνοντες. i. e. ἀνήκαν τὰς κύνας. Vid. *Heyn.* T. VII. p. 559.

P. 129, 15. ἐπισπερχόντων αὐτοὺς καὶ ταῦτα τῶν νομῶν. Marg. Morell. Ἰα ἐπὶ ταῦτα. Perperam. Vide de positione illarum vocularum ad c. V. p. 117, 26. Apud *Aristid.* Or. de Nept. T. I. p. 27. (48.) εἰγ' οὐδὲ τὸν φονέα τοῦ παιδὸς παρῆν αὐτῷ τιμωρήσασθαι, ἔχοντα καὶ ταῦτα ἐν ταῖς χερσίν. *Reiskius* verbis transpositius scribit: καὶ ταῦτα, ἔχοντα ἐν τ. χ. quod minime necessarium.

P. 129, 19. καὶ τοὺς σηκοὺς. σηκοὺς. Iunt. 1. 2. — οἶκον ποιμνίων. μελισσῶν οἶκοι ap. *Phil. Sen.* II. 13. In Vit. *Soph.* II. 1. 7. p. 553. καὶ με οἰκοῦσιν αἰγές τε καὶ ποιμένες. scr. καὶ ποῖμναι αὐτ ποῖμνια.

P. 129, 20. προσόμοιος τῷ Δαίδαλῳ. huius Δαίδαλου χοροῦ mentio etiam ap. *Callistrat.* c. III. p. 894. Item IX. p. 901. Meminit eius etiam *Gregor. Naz.* Or. XXXIV. Κνώσσιος Δαίδαλου χορὸς ἐναρμόγιος νίμψη ποιηθεῖς εἰς κάλλους περιουσίαν. Adde *Pausan.* IX. 40. p. 795. ubi Ariadnes chorum vocat, et ex albo lapide fabricatum ait. OLEARIUS. *Homer.* vs. 590. Ἐν δὲ χορὸν ποῖχιλλε περίκλυτος Ἀμφιγυῆεις, Τῷ ἔκειλον, οἶόν ποτ' ἐν Κνωσῷ εὐρείῃ Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ. ubi vid. *Heyn.* T. VII. p. 559. s.

P. 129, 23. τὰς χεῖρας ἐπιπλέξαντες. ἐμπλέξαντες habet, hunc locum laudans *Huschke* ad *Tibull.* I. 3. 63. T. I. p. 98.

P. 129, 25. εἰ μὴ σοι καὶ τὰ τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι τῷ λόγῳ. καὶ τὰς τῆς ἐσθ. ἐξ. τῶν λόγων. edit. veti. ante Morell. qui τὰ et τῷ λόγῳ exhibuit, altera lectione non commemorata, ut nec *Olearius* eius mentionem fecit. καὶ τὰς τῆς ἐ, σαι

ἐξακριβώσομαι τῶν λόγων. Flor. Vera videtur *Morelli* lectio, Periphrasis quam neutrum articuli facit, saepe oblitterata. Vit. *Apoll.* VII. 22. p. 302. de Vlysse, qui naufragus ἀνεμέτρει ταῖς αὐτοῦ χερσὶ τοῦ πελάγους. Scr. τὰ τοῦ πελάγους, *Ibid.* VI. 1. p. 228. locus passim depravatus in hunc modum videtur posse restitui: εἰ δὲ καὶ πῶσαν Ἀγυπτίαν Αἰθιοπία ξυμβάλομεν, (τοῦτ' δὲ ἡγώμεθα καὶ τὸν ποταμὸν ἠράττειν) καὶ οὕτως οὕτω ἐύμετρος

πρὸς τὴν Ἰνδῶν ἄμφω, τοσαῦται ξυντεθεῖσαι. Ποταμοὶ δὲ ἀμφοῖν ὅμοιοι, λογισαμένων τὰ τοῦ Ἰνδοῦ τε καὶ Νείλου. vulgo λογισ. τοῦ Ἰνδοῦ. Vraisel, τὰ Ἰνδοῦ, quod et ipsum bene habet. In *Xenoph. Ephes.* II. p. 228. ταχέως δὲ τῶν ὄρκων ἀναγκάζομεθα. μνησθῆναι excidisse suspicabatur *T. H.* sed lenior erit correctio; ταχέως δὲ τὰ τῶν ὄρκων. *celeriter cogimur ad efficienda ea, ad quae nos iureiurando adstrinximus.* Eleganter hunc usum verbi ἀναγκάζεσθαι illustravit *Heusd. Spec. cr.* p. 33. *Heindorf.* ad *Platon.* T. I. p. 235. Eodem periphrasi *Philostratus* videtur simul cum verbo ἐξακριβῶ, in *Vit. Apoll. V.* 7. p. 193. καὶ τὰ μὲν Κρέοντος καὶ Οἰδίποδος οὕτως ἐξακριβοῦν, *Aelian.* H. A. II. 11. καὶ ἠκριβοῦν τὰ ἐκ τῆς παιδείσεως.

P. 129, 26. οὐχοῦν, οὐκ οὖν. *Flor.* — αἰδῶ μὲν ὀφόναις ἥσθηται. *Ald.* 1: 2. *Iunt.* 1. *Mar.* αἰδῶ εἰ ἥσθηται. *Iunt.* 2. αἰδῶ — ἥσθηται. *Olear.* Veterem lectionem, ut par erat, revocavi. ὀφόναις ἥσθηται. ut *Euripid. Helen.* 1539. ναυφθόροις ἥσθημένοι Πέπλοισιν. *Vit. Apoll. VI.* 11. p. 245, de *Aeschilo:* ἑσθημασί τε πρῶτος ἐκόσμησεν, ἃ πρόφορον ἥρωσί τε καὶ ἥρωσιν ἥσθησθαι. sic excusum pro ἥσθησθαι, quod non latuit *Wakesfieldum* in *Del. Trag.* T. I. p. 384. *Synesius* Ep. 153. p. 291. ἀτιροὶ δὲ οἱ κάλλιον ἥσθημένοι. vertitur: qui melius sentiunt. Sed scr. ἥσθημένοι, splendidius amicti, quod apparet ex initio epistolae p. 290. B. Hoc *Petavium*, acutissimum hominem, latuisse miror. *Aelian.* H. A. I. 38. λυκοσπάδα οἶν πέζας καὶ χιτῶνα ἐργασάμενος, λυπεῖ τὸν ἥσθημενον.

P. 129, 27. στεφάνας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς χρυσᾶς φέρουσαι, sic *Flor.* pro ἐπὶ τὰς κεφαλὰς. *Homer. vs.* 597. καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον.

P. 129, 29. μαχαίρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηται. unde tandem illud τῶν χειρῶν, quod nec in *Homero*, nec in ipsa re habetur, quae postulare videtur; ἐξ ὥμων, ἐκ πλευρῶν. Verba tamen designant gladios ex manibus suspensos. *HEΥΚΛΙΝΣ.* χειρῶν. *Ald.* 1, 2. *Iunt.* 1, 2. χειρῶν. *Morell.* *Olear.* *Homer. vs.* 597. οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων. *Libanius* T. IV, p. 1119. 17. ἐξήρτηται δὲ καὶ θατέρου τὸ ἔξωρος εἶναι μένον παρὰ τὸν κουλεόν, ἐξήρτηται δὲ καὶ τελαμώνος ἐξ ὥμων. *Longus* IV. p. 119. πῆραν γεορραφῇ κατὰ τῶν ὥμων ἐξηρτημένους. *Polyb.* XVIII, 1. 4. τοὺς μὲν θυρεοὺς τοῖς ὀρεῦσαι τοῖς σκυτίοις ἐκ τῶν ὥμων ἐξηρτηχότες. *Hesiod. Sc. Herc.* 221. ἀμμοισιν δὲ μιν ἀμφὶ μελάνδιον ἀορ ἔκειτο, Χάλκεον, ἐκ τελαμώνος. Bene igitur haberet τῶν ὥμων ἐξήρτηται. Sed quum neutiquam sit probabile hoc abiisse in χειρῶν, suspicor fuisse τῶν μηρῶν ἐξήρτηται. *Od.* λ. 48. αὐτὸς δὲ ἔξωρος δὲ ἐν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. *Polyb. de Milit.*

Rom. II. 4. de μαχαίρῃ· τάντην δὲ περὶ τὸν δεξιὸν φέρει μῆρον.

P. 129, 30. ἀργύρων τελαμώνων ἐννεχόντων αὐτάς. sic Flor. pro κατεχόντων.

P. 129, 31. ἀλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἱόντων, τοῦτ' ἐκείνο τροχοῦ περιδίνῃσι. ὁρᾷς νοήσῃ κεραμέως ἔργον τινὸς εἴπῃ δυσκόλους μὴ τοῦ περιθεῖν ἔχει πειρῶντος. de saltantibus agitur aescnaphum Homericum vs. 600. s. εἰ δ' ὅτε μὲν θρῆξασκον ἐπιστάμεκοιαι· πρόσθεν Ρεῖα· μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἀρμενον ἐν θαλάμῃσιν· Ἐξόμενος κεραμέως περιήσεται, αἱ κε θέρσιν. Ariolati licet: — ὁρᾷς· νοήσεις· κεραμέως ἔργον τινὸς, εἴ πῃ εὖ τοῦ περιθεῖν ἔχει (sc. ὁ τροχός, an possit circumvolvere se, circummagi) πειρῶντος. Illa interposita e glossa depravata et obscurè scripta profecta esse arbitror, quum quis in marg. adscripsisset, εἴ πῃ, δυσκοιοῦ; forte an, figuli patinam fingentis, aut simile quid; certe δίσκου vox latere videtur. HENRIVS. In difficili hoc et depravato loco librorum nos auxilium destituit. κεραμέως. Ald. 2. lunt. 2. Ad δυσκοιεύς. marg. Morell. 10. δυσκλεὺς ἢ δυσκόλου καὶ ὡς τὸ π. Olearius pro solita temeritate dedit: ὁρῶν, νοήσῃ κεραμέως ἔργον τινὸς εἴπῃ (apud animum suum figuli esse opus cuiusdam dixerit) δυσκόλου μὴ τοῦ π, ἔ. π. qui difficilior an circummagi possit rota experitur. Inepte utique. Wyttendachii quoque correctio Ep. crit. p. 279. νόεῖ σοι κ. ε. τ. ἥπου Δαίδαλου. hoc figuli alicuius opus puta, Daedali forsan — neque facilis est, nec Philostrati orationi congruens. Quae ipse olim ponieci, commemorare piget. Comparatis Homeri verbis, nihil proprius ad veterem lectionem accedere suspicor, quam haec: τοῦτ' ἐκείνο, τροχοῦ περιδίνῃσιν ὁρᾷν δοκῇσεις, κεραμέως ἔργον τινὸς, εἴ μὴ δυσκόλως (aut εἴ μὴ τι δυσκόλως) τοῦ περιθεῖν ἔχει πειρῶντος. rotae figlinae motum te videre existimabis, figuli opus, experientis, an nihil difficultatis habeat rotae circumactio. Haec a depravata lectione quam minime absunt. μὴ post δυσκοιεύς natum ex lectionis varietate aut correctione vculae πῇ superscripta. Inter πῇ et τῇ, δυσκοιεύς et δυσκόλως parum aut nihil interest.

P. 129, 34. στοιχηδὸν δὲ ἱόντων αὐθις. Sic edit. ante Olearium, qui στοιχηδὸν dedit ex coniectura satis inutili, quia ap. Homerum habetur: ἄλλοτε δ' αὖ θρῆξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν. Vid. ad Achill. Tat. p. 396. s. στοιχεῖν et ἀντιστοιχεῖν dicitur de saltantibus, ut ap. Xenoph. Conv. II. 20. S. Basiliius in Hexaem. Homil. IV. p. 38. C. καὶ οὕτως γίνετα κύκλος καὶ χορὸς ἐναρμόνιος, συμφωνούντων πάντων καὶ συστοιχούντων ἀλλήλοις. unde ὁμοστούχους Alcman ἐκάλεσε τὰς ἐν τάξει χορευ-

ούσας παρθένους. ὁμοστοίως habet etiam *Synes. Or. ad Paeon.* p. 311. B. et ὁμοστοίχον λαμπτήρα τοῦ γένους. *Themist. Or. IX.* p. 125. B. *Ap. Liban. Or. Antioch. T. I.* p. 356. scribe cum Monac. 113, λουτρῶν πολυστοιχία pro πολυτεχία. Ad nostrum locum facit imprimis *Aelian. H. A. II.* 11. de elephantorum choro: καὶ τοῦγε χορολέκτου τῇ φωνῇ μόνον ὑποσημειώματος, οἱ δὲ ἐπὶ στοίχον ἦσαν, εἰ τοῦτο ἐκέλευσεν ὁ διδάσκαλος· εἰς αὐτὸ πάλιν περιήρχοντο εἰς κύκλον. *Apulei. Met. X.* p. 735. nam *puelli puellaeque* — saltantes *pyrrhicham dispositis ordinationibus decoros ambitus inerrabant: nunc in orbe totarum flexuosi, nunc in obliquam seriem connexi.*

P. 129, 34. πολὺ τι χρῆμα ἐπιρροῖ. male vertitur ap. *Morell.* magnum subito indicium; neque melius ap. *Olearium: multa accidere videntur.* *Homer. vs.* 603. πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περισταθ' ὄμιλος, *Τερπόμενοι.* ὄχλος et πῶλ' ὄχλος ἐπιρροῖ post *Platonem Phaedr.* p. 337. B. multi dixerunt. Vid. *Wyttensb. Er. cr.* p. 236. s. *Boissonad.* ad *Heroic.* p. 414. Etiam πολὺ τι χρῆμα sic usurpatur, addito genitivo (vid. *Falcken.* ad *Herodot.* p. 319. 22. et 594. 13. et *Baguet.* ad *Dion. Chrys. Or. VIII.* p. 135. s.) qui in nostro loco assumendus ex ἐπιδηλούντων. Diversa est ratio vocis χρῆμα cum nominativo, de qua diximus ad *Achill. Tat.* p. 469. ut *Vit. Soph. I.* 21. p. 515. γύσει γὰρ ἐπίσθρον χρῆμα ἄνθρωποι. *ib. I.* 25. p. 541. ἐπτόντος, ὡς λάλον χρῆμα ὁ Φαβρινὸς γένοιτο. Obiter corrigamus depravatam locum in *Vit. Apoll.* VII. 16. p. 297. de *Aeliano*, praefecto praetorio, ὡς γε καὶ τὸν χρόνον, πρὶν ἢ κεν διεβάλλετο, ὡ βασιλεῦ, ἐφη, κουφολόγον οἱ σοφισταὶ χρῆμα. quae est *Olearii* praepostera correctio. Omnes libri habent ὅς γε καὶ — tum *Vratisl.* τὸν inserit post χρόνον. unde scribendum: ὅς γε καὶ τὸν χρόνον, ὃν, πρὶν ἢ κεν, διεβάλλετο. qui etiam ante *Apollonii* adventum, quum calumpniis peteretur, dicebat. Sic τὸν χρόνον ὃν usurpatum VII. 22. p. 302. τί γὰρ ἂν ἄλλο πράττοιτο τις τὸν χρόνον τούτον, ὃν διαλέξεταί μοι ὁ τύραννος; quid quis faciat donec tyrannus ipse mecum colloquatur? *Vit. Soph. I.* 20. p. 512. τὸν μὲν δὴ χρόνον, ὃν μίᾳ πόλεως ἤρξεν, οὕτω δεινὰ πεπονθέναι ᾔετο.

P. 130, 2. ἡ δὲ δὴ κύκλῳ τῆς ἀντιγῆς. Fortasse: ἐν κύκλῳ. — ad verba θαλάσσης εἰκῶν. recto *Olearius* comparat c. XVI. μὴ δέδιθαι, ὡ παῖ, τὸν Εὐήγον ποταμὸν — γέγραπται γὰρ.

P. 130, 7. καὶ καθήρηται καθάρηται. *Ald.* 1, 2. *Iunt.* 1. 2. Emendavit *Morell.*

P. 130, 9. καὶ προυνηδόν. Vid. ad *Achill. Tat.* VIII. 1. p. 924.

P. 130, 10. καί τε ἐνοιμῶντι πόλιν καὶ τῆς γῆς ἐκχυ-
θελς. ἐνοιμῶντ. editt. ante *Olearium*, qui vitium tacite sustulit,
assentiente Flor. ut iterum ἐκχυθελς dedit pro ἐκχυθελς. πολὺ Flor.
Euripid., Heradl. 67. ἴδετε τὸν γέροντ' — ἐπὶ πέδῳ χύμενον.

P. 130, 13. ἐπὶ ἐν τῷ τῆς πληγῆς σχήματι ὁ Πύρρος Paulo
durius periodi initium; quare malleo: 'Επὶ ἐστὶν ἐν τῷ. — quod
ob similitudinem cum proximis syllabis facile exidens potuit
bene haberet etiam, "Ἐστιν ἐπὶ ἐν — In Vita Apoll. IV. 100 p. 147.
Vratisl. confirmat correctionem *Hamackeri* p. 77. ἐστὶ δὲ Ἡρακλῆς.
pro ἐπὶ δέ. Sed quod idem p. 86. in Vita Apoll. IV. 26. p. 168.
in verbis, τὴν μὲν δὲ μέραν ὅτι χρηνομένη, τί ἂν ἐξήγοιτο,
ἐπὶ μνημονεύσας ἑρῶς ἀνδρός. ἐπὶ in ἄρτι mutat, id minus
probandum. Nihil mutandum nisi distinctio, ἐπὶ ἂν ἐξηγομένη ἐπὶ
Ap. Liban. T. IV. p. 160, 7. τί γάρ στί μοι βιωτὸν εὐωχίας πο-
λυτελοῦς ἐκπέπνυχότε; Cod. Mos. 96. τί γάρ ἐπὶ.

P. 130, 17. ὁ δ' ἐς αὐτοὺς βλοσυρὸν ὄρων μεδιᾷ. Vulgo:
ὄρῃ, μεδιᾷ. in quo tamen asyndeto nemo haesit. *Correspondētia*,
βλοσυρὸν, ὄρα, μεδιᾷ. ut I. 29. p. 47, 26. βλοσυρὸν μεδιῶντες.
II. 23. p. 93, 14. μεδιῶν τε βλοσυρὸν. Nunc ὄρων suppedi-
xit Flor.

P. 130, 18. καὶ τάχα που κρύψει τὸν Εὐρωπαϊοῦ νεκρὸν
σωρηδὸν ἐπ' αὐτῷ τοὺς νεκροὺς νήσας. iterum ex Flor. resitatus
locus mutilus, ubi vulgo: νεκρὸν σωρηδὸν νήσας. *Themist.* Or.
XXIX. p. 225. D. ἀρα ὅτι νίκας ἐνίκησεν ὁ βασιλεὺς οὗτος πε-
ριβοήτους, καὶ ἐσώρευσε νεκροὺς πολέμιων. Id. Or. X. p. 139,
A. σωροὺς νεκρῶν.

XL

ARGO AVT AETES.

P. 130, 20. ἡ διεκπλούσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς. sic Flor.
ἡδὲ ἐκπλούσα τῷ ποτῷ. Ald. 1. 2. Hunt. 1. 2. unde *Schaefer*.
ad *Dion. Hal.* de Comp. Verb. p. 395. ingeniose corrigit: ἡδὲ ἡ
διεκπλούσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς. *Heringa* autem Obs. cr. p. 66.
ἐκπλούσα τῷ ποταμῷ aut ποταμοῦ. In marg. *Morell.* ἰσ. ἐκπλ.
In ex. Aldin. V. D. coniecerat: ἡδὲ ἐκπλούσα τοῦ ποταμοῦ (sic).
τὸν πόντον. *Salmas.* Sed non πόντον fuisse commemoratum,
sed ποταμὸν apparet ex proximis: τὸν ποταμὸν μὲν Φάσαν γλυ-
ψασκε. Veram lectionem unico vidit *Pierson.* Veris. p. 234.
ἡ διεκπλούσα τοῦ ποταμοῦ ναῦς. II. 23. p. 73, 5. τῶν μὲν (κυ-
μάτων) διεκπλῶν, τὰ δὲ ἀπισπώμενος. II. 17. p. 79, 14. δὲ αὖ;

ἄνθρωποι αὐτῶν, ἢ φιλοῦς διακπαῖας. H. 23. p. 92, 1. καὶ ὄγκοι τοῦ βέλους μύσων διακπεπαίχασιν τῶν σπονδύλων. Heroic. p. 715. ἀνεδέμενος δὲ αὐτὸν διεξέπαισε τοῦ ὀμῶρου. *Anaxilaus* ep. *Athen.* XIII. p. 558. C. ἀλλ' ἐξέπαισε πορθῶν ἐλατίνῳ πλάτῃ. interdum διακπαῖαν impigitur accusativo. *Dion.* Hal. Ant. Rom. XI. 37. διακπαισάμενος δὲ τὰς πύλας. ubi vid. *Ippocr.* *Arriam.* de B. Pun. VIII. 72. διακπαῖσαι τοὺς πολεμίους. Id. de B. Civ. V. 54. ὡς διακπαῖσων αὐτούς. *Dioxiirr.* ep. *Athen.* III. p. 100. E. τὴν στοὴν διεξέπαισεν Ἀμφικλῆς. Vid. *Schw.* Anim. T. II. p. 185. Ceterum *Olearius* totam hanc periodum vehementer obscuravit, interrogative verba accipienda esse arbitratus. Protasis continuatur usque ad βρέθουσιν, tum apodosis terminatur verbis ὁ τῆς Χαλιδόπης, aut si manes, Μῆδειαν δὲ ταύτην.

P. 130, 21. κόρη τέ τις, τέ τις. *Olear.*

P. 130, 24. ξὺν ὀρθῇ τιάρῃ. vid. ad VI. p. 119, 27.

P. 130, 27. ὑπὸν βρέθουσιν. vulgo οὐτῷ. hic iterum egregie divinit *Pierseon* Veris. p. 235. cuius correctionem firmavit *Flor.* *Apoll.* Rh. IV. 159, de eodam dracone, Medesae venenis peritio: γένον δ' αὐτῇ ἐν χώρῃ Θῆκεν ἐρυσάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω Κύκλα πολυπρέμοιο διέξ ὕλης τετάνυσθε. *Orpheus* Argon. 1015, πῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελώριον ὅσσε δράκοντος, Ἰσοπαλὲς θανάτου.

P. 130, 28. ὁ δ' ἐπὶ τῆς πρύμνης ὀπλήτης. Vid. *Phil.* *Sen.* II. 15. p. 75, 16.

P. 131, 2. τοῦ χροῦ νάκος. πεχροῦ. *Morell.* *Pindar.* Pyth. IV. 68. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοῦσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος χροῦ.

P. 131, 3. φυγῇ δὲ ἵενται. vulgo ἵενται. — ἐπειδὴ ἀνάπυστα. *Homer.* Od. λ. 274, ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι.

P. 131, 7. βραχίονας μὲν ἐξωδηκότας αὐτοῖς. *Phil.* *Sen.* I. 13. ὁ δὲ ἐρέττει μάλα διεξωδηκότι τῷ βραχίονι.

P. 131, 11. καταφερομένης ξὺν πολλῇ τῇ φύμῃ, ῥήμῃ. *Iunt.* 2. c. XII. p. 133, 1. κανούμεναν δὲ νυνὶ σφοδρακτῇ φύμῃ παλὼν ἐγείρει ῥοθίου πτόπον. Vid. ad *Achill.* Tat. p. 462. c. — ἀμύχανόν τινα νοῦν, i. e. ἀμυχανόν, animum perturbatum et consilii laborantem imopia.

P. 131, 16. καὶ λογισμοῦ τῶν μελλόντων πλήρης. περναὶ correctionem *Olearii* pro πλήρους, quod vix commode tueria.

P. 131, 17. αὐτὴ τε πρὸς αὐτὴν ἀναγκλῶν δακρυοῖ μοι τὰς δονοῖς. αὐτὴ τε πρὸς αὐτὸν. *Ald.* l. 2. *Iunt.* αὐτὴ τε πρὸς αὐτὴν. *Morell.* idque scatur est *Olear.* αὐτὴ τε legendum esse recte, vidit *Haym.*; nec aliter *Flor.* — *Lucian.* Nigrin. c. 6.

T. L. p. 32. καὶ οὕτω δις ἢ τρις τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα. Philopatr. c. 2. T. IX. p. 239. οἷδ' ὅτι οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς.

P. 131, 19. πεπηγυῖα τὰς τῶν ὀφθαλμῶν βολὰς ἐς τὰ νῆς ψυχῆς ἀπορρήτα. Vit. Soph. I. 24. 2. p. 528. καὶ γὰρ ἐνύχαται αἰετὶ ἐπισκοπῶν τῇ γνώμῃ — καὶ τοῦτο ἐδηλοῦτο μὲν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν στάσει, πεπηγότων τὰ πολλὰ ἐς ἀπορρήτους ἐννοίας.

P. 131, 20. Ἰάπων δὲ αὐτῇ πλησίον ἦν ὄπλοις, ἑτοιμός ἐς ἄμυναν. vulgo: πλησίον ξυνῶν, τοῖς ὄπλοις ἔ. εἰς ἄ. quod erat qui compararetur cum Euripid. Hippol. 1219. ἐπικεκοῦν ἦσαν πολὺς ξυνοικῶν. ubi vid. Valck. p. 295. B. sed diu est quum emendavi, ξὺν τοῖς ὄπλοις. quod confirmat Flor. ubi praeterea articulus omissus. Similes errores conguessimus ad c. VI. p. 119, 27.

P. 131, 21. ὁδὸν δὲ τὸ ἐνδόσιμον τοῖς ἐρέταις ἔδει. Orpheum significat. τὸ ἐνδόσιμον proprie de chori ducibus usurpatur. Apud Aristidem Orat. Platoni I. T. II. p. 44. de coryphaeo chorigῶν οὐχ ὑποβάλλουσι γε αὐτῷ τὰ ἐνδόσιμα δὲ χορεύεται, Canterus non verit, ut est in ed. Samuelis Jebb. non suppeditant ei saltatores praemia. sed, prooemia. Aelian. H. A. XI. 1. ὥστερ' οὐν ἐκ τοῦ χοροῦ λεγούσι τὸ ἐνδόσιμον λαβόντες. Maxim. Tyr. VII. 7. p. 117. de avibus tibicinis cantum accumulandis, ὑπερβαίνοντες αὐτοῦ συνέπληχον πρὸς τὸ ἐνδόσιμον δίκην χοροῦ. Saepes hoc vocabulum translatum ad alia. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV. 41. Schaefer ad L. Bos. p. 46. Luzac. in Lectt. Att. p. 23. Athenaeus XIII. p. 556. A. οἷς τὸ ἐνδόσιμον Ἀριστοτέλης δέδωκεν. Hecod. V. 1. 3. de Carpathia: τοὺς εἰς ὁμότητα παροξύνοντας, τῷ δὲ θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῦ διδόντας. Noster Vit. Soph. II. 9. 2. p. 582. Marcus Imperator Aristidis de Smyrna eversa oratione ita ad misericordiam est commotus, ὥστε δάκρυα τῷ βιβλίῳ ἐπιστάζει, ξυνοικίαν τε τῇ πόλει ἐκ τῶν Ἀριστείδου ἐνδοσίμων ἐπινεῦσαι. Porphyg. Epist. ad Marcell. c. 8. p. 18. λαμβάνομεν δὲ οὐ παρὰ τῶν ἔξωθεν τὰ εἰς τὰ (Fort. εἰσω) παρ' αὐτῶν ἡμῖν ἐντεθειμένα· τοῦ ἐνδόσιμον δὲ ἄγον, ὥστερ' ἐν χορῷ, εἰς ἀνάμνησιν ἡμᾶς ἄγοντα (Fort. ἄγον) ὧν ἔχοντες παρὰ τοῦ δεωκότος ἐπλανήθημεν.

P. 131, 31. λαμπάδιον δὲ τῇ δεξιᾷ αἰωροῦντα. Ap. Apoll. Rh. IV. 223. de Aeete velleris raptores persequente: σκῆψι μὲν δ' ἐν χερί σάκος δινωτὸν δειρών, τῇ δ' ἐτέρῃ πεινῆν περὶ

*) Ibid. in praecedentibus Cod. Guelph. locum vulgo mutilum bene sic supplēt: σκῆψιν δὲ λέγειν καὶ τὸν Ἀριστείδην τῆς Σμύρνης, οὐκ ἄλλων ἐπαινος.

μήκει. Schol. περίηχη φησὶ κρατεῖν τὸν Ἀλκίτην, δηλοῦντι λαμπράδα, ὡς ἐμπρήσοντα τὴν ναῦν.

P. 131, 32. ἐμπρήσειν γὰρ αὐτοῖς πλωτῆραι τὴν Ἀργώ. in-
finitivus ἐμπρήσειν est in Ald. 1. 2. et Cod. Flor. ἐμπρήσει. Iunt.
Mor. Olear. Supple φησὶ ἀπειλεῖ. Dextra factum attollit; id quod
significat, cum navem cum ipais nautis conflagrare velle.

P. 131, 33. τὸ δῶρον δὲ αὐτῷ. *Apoll. Rh.* l. c. p. 223. πάθ
δὲ οἱ ἔγχεσσι Ἀντικρὺ τετάνυσσο πελώριον. cf. ad c. IX. p. 123, 26.

P. 131, 34. καὶ δὴ ποθεῖς τῶν γεγραμμένων; quum etiam in
precedentibus rhetor τὰ γεγραμμένα interpretatus sit, malles legi:
καὶ δὴ ποθεῖς τῶν γεγραμμένων ἔτι;

P. 132, 2. τὸ δὲ αἶσθμα ἐξ αἱματωμένων ἐς τὸν δρόμον τῷ
μάστιγι. sic vulgo. Scribendum, iunctia quae, αἱματωμένα sunt, ἐξαι-
ματωμένων. *Xenoph.* *Cyrop.* VII. 1. 29. οὐδὲν φειδόμενος τῶν
ἱππῶν, ἀλλὰ ἐξαιμάτων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. *Synes. Epist.* 104.
p. 245. D. ἐφενγεν ἀπὸ κράτος ἐξελαύνων, ἐξαιμάτων τὸν ἱππον
καὶ κέντρῳ παντὶ χρώμενος.

P. 132, 5. καὶ ἡ τῶν τροχῶν θίνη μόνη οὐ προσβαλοῦσα
τῷ ἀρματεῖ σὺρματι τῆς ἀρούας, τὸ τάχος. haec verba excide-
runt ex ed. Morell. nec Olearius lacunam animadvertit. De προσ-
βάλλειν vid. ad l. 2. p. 7, 6. — σὺρμα ἀρμάτειον ex poeta aliquo
ductum suspicor. Strepitum videtur significare rotis calenter cir-
cumactis ortum; quod ἀρματάκτυπον ὄτορον et ἀρριγγας ἐλκρό-
χους vocat *Aeschyl.* VII. c. Th. 188. 4.

P. 132, 9. καὶ ἰδρωσὶς ἐπανθῆναι τοῖς ἱπποῖς. sic Flor.
ἰδρωσιν. Vulgo. *Phil. Sen.* l. 27. p. 43, 2. διαβρόχης δὲ ὑπὸ
ἰδρωτός οὖσι, περιέχεται λεπτή κόνις, ἥτιον μὲν καλοῦσι ὑποκα-
πύουσα τοὺς ἱππους, ἀληθεστέρους δέ. De verbo ἐπανθεῖν vid.
supra c. II. p. 114, 10. Adde *Schaefer.* ad *Dion.* *Hal.* de *Comp.*
Verb. p. 269.

XII.

H E S I O N E.

Liberatur Hesione per Herculē a ceto, cui in littore, rūpi
alligata, exposita erat. Cui adspectus horrendus rhetorica arte de-
scribitur; Hercules autem in statu corporis eo, quo arcum tendit
nervo adducto, et sagittam emittit. In conspectu urbs Ilium. Pro-
spiciunt e muris Troiani fortunam puellae lamentantes. *HECTIVS.*
Antiphilus Hesionem nobilem pinxit. *Phil.* XXXV. 37. Urbem
in conspectu positam habet. *Pict. Herculi.* T. IV. tab. 62. Hesione

monstro marino exposita a vinculis ab Hercule liberatum. *Monast. ined.* tab. 66. F. G. WELCKER.

P. 132, 11. οὐδ' ἐπιστάτοντος. est enim πάρεργον. Vid. ad c. IV. p. 117, 9. *Dio Chrys.* Or. VIII. p. 287. ταῦτα μὲν οὖν ἐπρασ-
τεν, οὐδὲν Εὐρυθαί χεριζόμενος. Ibi in proximis, τὰ δὲ μῆλα,
ἃ χρύσεια ἐνόμισε, λαβὼν ἔδωκεν ἱκέτης. ἐνομίσθη videtur lega-
dum. Gravius depravata quae praecedunt p. 286. οὐδ' ἔν μὲν
νευε χάριν γυναικὸς πρὸς τῶν αὐτοῦ πεημάτων. ubi Cod. reg.
πρό. Hinc scribendum certa emendatione: οὐδ' ἂν νείμιε χάριν
γυναικὸς πρὸ τῶν αὐτοῦ κτ. *se nunquam gratiam mulieris bo-
nis suis praelaturum esse.*

P. 132, 13. ὡς Εὐρυθαεὺς δι' ὄχλου νῦν αὐτῷ. recte vul-
gatam tuetur *Alearius* contra coniecturam *Salmasii* διοχλεῖ, non
tame sine haesitatione quadam. Non meminerat enim sic scri-
psisse *Phil. Sen.* II. 1. p. 55, 22. τὸ μὲν γὰρ τῆς στολῆς ἀπέριτον
καὶ μὴ δι' ὄχλου αὐταῖς. ubi vid. not. Plene *Heliodor.* II. 23.
p. 86. ὃν πολλάκις γε δι' ὄχλου γιγνόμενον μνησθῆναι τὴν ἀφή-
γησιν. Ib. VII. 19. p. 290. τὴν Ἀρσούκην οὐκέτι φέρειν οἷα τε
ἦν δι' ὄχλου γιγνομένην.

P. 132, 13. δεσπότην δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τάξας. De
Apollonio Vit. VII. 4. p. 283. τὴν σοφίαν δέσποιναν πεποιημένος,
ἐλεύθερος ἦν τῆς Δομετιανοῦ φορᾶς. Quales δεσπότης virum
bonum sibi optare deceat, *Xenophon* docet. *Memor.* I. 5. 5. Vid.
Addit. Anim. ad Athen. p. 279.

P. 132, 14. ἐθελουσίους ἄθλους ὑπομένει. ὑπομένειν margo
Cod. Salmas.

P. 132, 15. ἡ τέ-μαθὼν φοβερόν οὕτω κῆτος ὑφίσταται. π-
παθὼν emendavi olim in Exercitatt. cr. p. 132. nec aliter *Heynius*
p. 188. Multi ad hunc scopulum offenderunt. τί μαθὼν est, *quid*
cogitans i. e. quo consilio et qua de causa. Vid. *Hemste Spec.* or.
p. 57. Hoc restituendum in Vit. Apoll. J. 28. p. 36. nec aliter est
Ib. V. 15. p. 207. VI. 19. p. 255. VIII. 5. p. 324. Vit. Soph. II. 8. 4.
p. 582. τί μαθὼν παιδοτροφία οὐ χαίρει; *Themist.* Or. XIII.
p. 191. D. τί τοὺς ἀθώους ὁ οὐστός ἐν τοῖς πρώτοις ἐπεπορεύετο;
marg. Cod. Ambr. γρ. καὶ τί μαθὼν. *Ap. Liban.* T. II. p. 75, 7.
τί δὴ μαθόντες τυλαιπωρότερον ζῶσι τῶν παρ' ἡμῖν οἰκετῶν;
libri fluctuant inter hanc lectionem et παθόντες. Utamque lec-
tionem iungit Monac. Cf. Additam. ad Athen. p. 327. G. I. Bekker
Specim. p. 90.

P. 132, 17. ταύτην ὄψιν ἀποτορνεύοντες. sic Flor. ταύτην
τὴν ὄψιν. Vulgo. Sed vitium haerere videtur in ταύτην. Fuisse
suspicio: ταυρίην ὄψιν ἀποτορνεύοντες, *quante sint oculi videt;*
rotundi scilicet et taurinum i. e. *tortum, habentes obtutum.*

Μέλας. H. A. XIII. 17. de pisce αὐλωπία· τοὺς μὲν ὑπερβαλόντας ἔχων ἀνεωγότας, καὶ περιφερέεις καὶ μεγάλους, οἷους Ὀμηρος τοῖς τῶν βοῶν ἔδει. Idem de bestia quadam Libyae VII. 5. καὶ ταύρου μὲν ἔστι παραπλήσιον ἰδεῖν, τὴν δὲ ὄψιν δοκεῖ βλοσυρώτερον. *Medea* ὄμμα ταυροειδέη est ap. Euripid. Med. 92. et ταυροειδὸν βλέπειν pro ἀγρίως frequens. Vid. Boisson. Heroic. p. 499.

P. 132, 19. ἐπισκινύον τε ὄφρυων ἀκανθώδες. supercilia spinosa belluarum marinarum, et Tritonum etiam in anaglyphis saepe conspiciuntur. ὄφρυς λασίας Glauco tribuit *Phil. Sen.* II. 15. p. 76, 7. Vid. Winckelm. T. IV. p. 104.

P. 132, 20. ἡ τοῦ στόματος ἐκβολή. prominentia oris, ut in rostro suillo. De terra in mare procurrente γῆς ἐκβολαί. *Achill. Tat.* I. 1. p. 4, 24. ubi vid. not. p. 398. Cf. *Eustath.* ad Od. p. 40, 9.

P. 132, 21. τριστοίχους ὀδόντας. de Scylla *Homer. Od. M.* 91. σμερδαλέη κεφαλὴ, ἐν δὲ τριστοίχοι ὀδόντες. illustravi hoc vocabulum in Not. ad *Anth. Pal.* p. 614. s.

P. 132, 24. οἱ δὲ ὀφείς τὴν αἰχμήν. de draconum ap. Indos dentibus VII. *Apollon.* III. 7. p. 100. εἰς τὰ μὲν ἄλλα ὅμοιοι τοῖς τῶν μεγίστων σὺν, λεπτότεροι τε καὶ διάστροφοι καὶ τὴν αἰχμήν ἄτρατοι — καὶ ἐς πολὺ ἀνεστῶτες. ἐς πολὺν. Ald. 1. 2. lunt. In *Morell.* asteriscus appositus, ut defectus signum. Recto *Salmas.* ἐς πολὺ, ut paulo ante l. 18. quod ab *Oleario* receptum, nunc confirmavit Flor.

P. 132, 25. σχολιοῦ καὶ ὑγροῦ τοῦ ἀχένος. ὑγρὸν *Heynius* p. 188. de mobilitate interpretatur, quae ab eiusmodi belluae natura abhorret. Est potius incurvatio molliter inflexa; ut ap. *Pindar.* *Pyth.* I. 15. ὁ δὲ κνώσσων ὑγρὸν νῶτον αὐρωῖ. ubi *Boeckh.* T. II. 2. p. 227. confert ὑγρὸν πᾶγιν ap. *Tryphiod.* 80. et ὑγρὸν κέρας ap. *Theocrit.* III. XXV. 206.

P. 132, 26. ἀπιστον μὲν, εἰπεῖν ἐν μικρῷ. editt. ante *Olearium* distinguunt: ἀλιστον μὲν εἰπεῖν, ἐν μικρῷ, quod *Vigenerius* sic expressit: Or il est incroyable à dire comment une telle grandeur ait peu estre représentée en un volume si petit. Sensus est, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, aut διὰ βραχέων εἰπεῖν. Aliud exemplum huius locutionis nunc non novi, sed μικρὸν ἐπαγγέλλειν est ap. *Demosth.* de fals. Leg. p. 352, 21.

P. 132, 27. ἡ δὲ ὄψις. adspectus ipse incredulitatem vincit.

P. 132, 28. ἐκχυρτουμένου. ἐκχερτουμένου. editt. ante *Olearium*, qui ἐκχυρτουμένου ex marg. *Morell.* assumpsit.

P. 132, 29. τὰ μὲν ἱερὰ διαφαίνεσθαι. sic Flor. διαφαίνονται. Vulgo. est ceteri partes, quae fluctibus teguntur, obscurius notantur. *Isid.* p. 24, 19. οἱ δὲ μετ' ἐκείνους ἤδη παραφύειν

ται τὴν ὄψιν. — Καταβαίνουσα γὰρ ἐς τὸ ὕδωρ ἡ ὄψις ἀμβλύ-
νεται διακριβοῦν τὰ ἐν αὐτῇ.

P. 132, 32. τοῖς ἀπειροθαλάσσοις. hac voce utitur etiam
Isidor. Pelus. V. Ep. 225. p. 628. B.

P. 133, 1. κινούμενον δὲ νυκτὶ σφοδροτάτῃ ῥύμῃ. multa si-
millia conguessimus in Addit. ad *Athen.* p. 209. et ad *Achill. Tat.*
p. 462. a. — πολὺν ἐγείρει ῥοδίου πτύπον. optimam lectionem
obtulit Flor. pro ἐκίνει, quod post κινούμενον molestum. ῥόδιος
πτύπος κελῶν est ap. *Longum.* II. p. 57. — Verbum ἐγείρειν τῷ
ῥοδίῳ coniunxit *Isidor. Pelus.* V. 49. p. 568. C. ἐπαίνου ῥόδιον
αὐτῷ ἡγείρετο. apud quem etiam κρότος καὶ ἐπαίνου ῥόδιον. V. Ep.
349. p. 665. A.

P. 133, 3. ἐν γαλήνῃ καὶ ταῦτα. haec verba vulgo a praec-
edentibus seunguntur, cum quibus arcte cohaerent. Positio ver-
borum καὶ ταῦτα, de qua supra diximus ad c. V. p. 117, 26, in-
terpretibus tenebras offundit, ita ut venterent: atque haec etiam
sunt in mari tranquillo. quum sit: idque mari tranquillo.

P. 133, 4. ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς αὐτοῦ. c. XV. ὡς οὐκ ἀνατρα-
πησομένου ὑπὸ τῆς τοῦ συνὸς ἐμβολῆς. *Aelian.* H. A. III. 6. ὑπὲρ
τοῦ μὴ πρὸς βίαν τῆς τοῦ ῥεύματος ἐμβολῆς ἀνατρέπεσθαι.

P. 133, 5. περὶ τοῖς ἐκφαινομένοις. bene sic Flor. Vulgo
ἐμφαινομένοις. Tum idem liber pro κλύων αὐτὰ legit περι-
κλύων. *Agath. Anth. Pal.* X. 14. οὐ γὰρ ἀήτης Κύματα λευ-
καίνει — Οὐκέτι δὲ σπιλάδεσσι περικλασθεῖσα θάλασσα.

P. 133, 10. ποικίλως προσκυάζοντα. ποικίλοις. vulgo. Quid
oratio requireret, non fugit *Heynium* et *Hamackerum* p. 35. qui
uterque id legendum viderunt, quod nunc auctore libro Flor.
edidimus.

P. 133, 13. ἔστηκε δὲ γυμνὸς ἐν προβολῇ. προβολῇ. *Morell.*
et *Olear.* unde προβολῇ corrigunt *Piersson.* Veris. p. 236. et *Hey-*
nium p. 188. Verum hoc ipsum est in editt. vett. — C. XV. p. 136,
30. ὁ μὲν ἐπερίσας ἐν προβολῇ τῷ λαιῷ ποδὶ ἑαυτόν. Vid. *Ruhn-*
ken. Ep. cr. p. 70.

P. 133, 15. ὄχημα εἶναι τῷ παντὶ σώματι. ut totum corpus
ei innitatur. Arbor τῷ κειτῷ ὄχημα ap. *Achill. Tat.* I. 15. ubi
vid. not. p. 471.

P. 133, 17. καὶ τῆς πλευρῆς δὲ τῆς ἀριστερῆς ἅμα τῇ χειρὶ
περικειμένης. sic editt. ante *Olearium*, qui προκειμένης edidit ex
coniectura *Salmasii*. Probabilis emendatio. Etiam προεκκειμένα
bene haberet, ut c. XV. p. 157. 10. στέρνα τὸ μέτριον προεκκει-
μένα. Hercules dum arcum tendit, manum sinistram totumque
sinistrum status prouicit, dextra corporis parte retracta.

P. 133, 24. ποῦ δὲ εὐρος; sine haesitatione sic scripsi pro ποῦ

P. 133, 25. ἐν περιωπῇ τῶν πραίτομένων. περιωπῇ. Morell, Olear. Frequens vitium. Vit. Soph. II. 1. 1. p. 547. Ib. II. 27. 3. p. 547. Cf. *Phil. Sen.* I. 2. p. 22, 28. I. 18. p. 30, 19. I. 24. p. 39, 15. In *Luciani* Cronosolous c. 16. T. IX. p. 21. οἰνοχόος ὁ δὲ δεδορκέναι ἐκ περιωπῆς ἐς ἱκαστον, καὶ ἔλαττον ἐκ τὸν δεσπότην. Fortasse rectius scribetur: οὐκ ἔλαττον ἢ ἐκ τὸν δ. ut in *Erist. Saturn.* c. 22. p. 27. προειπὲν δὲ καὶ τοῖς ἀναρχοῖς — ἀναδοῦναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησμένους, ὥστε τῇ δεσπότῃ.

P. 133, 27. ὥς ἀνατετακασιν. ἀνὰ τετάκασιν. Ald. 1. 2.

P. 133, 29. μὴ καὶ προσβάλλοι. προσβάλλοι. Flor.

P. 133, 30. ὥς χερσεύσων. in terram escenscurum. Pro morari in terra usurpavit *Plutarch.* T. II. p. 982. B. (de testudine, ἐπαφίσειν δὲ μὴ θυναμένῃ, μηδὲ χερσεύειν πολὺν χρόνον. πῆτος περὶ τὸν ἐπὶ τὰς ἀγέλας dixit *Phil. Sen.* I. 29. p. 46, 30.

P. 133, 31. τὸ δὲ τῆς κόρης κάλλος ὁ καιρὸς ἐφερμηνεύειν ἐπ' ἀκριβὲς οὐκ ἔῃ. ἐπακριβὲς. Flor. *Pausan.* III. 17. p. 252. τὰ γὰρ τοῦ πρώτου συγγραφέντα ἐπ' ἀκριβὲς ἀποχρῶντα ἦν ἀπεβελθεῖν σφισιν. — De verbo ἐφερμηνεύειν, quod frustra in suspicionem vocatur ab *Heyndorfio* ad *Platon.* T. IV. p. 385, dixi supra ad c. X. p. 124, 55. In *Vit. Apoll.* VII. 40. p. 310. ὃν γὰρ δὴ πόδον ἴσχυοναι παῖδες πατρὸς — τὰ ἐφ' ἡλικίας αὐ ἐρμηνεύοντος. scribendum videtur ἀφερμηνεύοντος. — ὁ καιρὸς. Vid. supra c. XV. p. 136, 24. et ad *Phil. Sen.* I. 29. p. 47, 16.

P. 133, 34. ἀπομαρταίνει μὲν τὸ τῆς ὥρας ἄνθος. dedi lectionem. Flor. pro τὸ τῆς φύσεως, quod et ipsum beys, habet. Illud autem praeferendum videtur ob speciem quendam imitationis *Xenophonti.* *Conviv.* c. VIII. 14. τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος κατὰ δὴ που παρακμάζει, ἀπολείποντος δὲ ταύτου, ἀνάγκη καὶ τὴν τριμύτην συναπομαρταίνεσθαι. — Vocem ὥραν de flore aetatis et pulchritudinis illustravimus ad *Achill. Tat.* p. 960.

XIII.

S O P H O C L E S.

Sophocli, oculos in terram modeste demittenti, *Melpomene* suaviter arridens dona tribuit; *apiculas* super caput eius volitant susurrantes et quasi mellis guttus irrorantes (ὕπὸ τοῖς ὄνυξι χερῶν ὑποπεπλασμένοι, *Vesp.* 107.); *Aesculapius*, ex adverso, puta, athenae Musae, *Sophocle* in medio constituto, illum ad pacem in ac componendum invitare et propensam voluntatem significare videtur. Poeti *Sophoclem* initiari patet (cf. lin. 3); sed est tamen, in quo

trepident interpretes, quippe si inquiratur, quae sint illa dona, quae dea Sophocli *admetiri* (μετρεῖν) dicitur. Quod pro simplici *tribuere* dictum esse mea quidem sententia non potest, utpote quod non de re simplici usurpetur, sed de eo, unde, si vel fluxu nexuque quocunque non cohaereat, quaedam vel superaddi vel retineri possint. Neque tamen statim succurrit, quid praeter larvam tragicam poetae suo futuro Melpomene dare possit. Sophista dum constanter simulat, auditori se quasi manu intenta in tabulis singula demonstrare, oblitus iam in hoc esse videtur, re vera se scribere non spectantibus. Os mellitum sive apes cibantes Sophocli, quem postea apem Atticam dixit Hermesianax, iam ab aequalibus assignatae sunt, ut apparet ex Aristophanis versiculis a *Dione Or.* 52. p. 553. servatis, quos in fragmentorum collectione desiderari nuper a viro docto observatum est:

Ὁ δ' αὖ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχρησμένον,

ὥσπερ καδίσκου, περιέλειχε τὸ στόμα.

Ad eosdem spectant haec in *Vit. Soph.* Φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης, ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χελεῖσιν αὐτοῦ. ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους, τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρησμένον. Nempe sensum alii styli comici involucro solutum, alii ipsa verba retulerant. Duobus his versibus alios quosdam ipse Philostratus, post unius tantum alteriusve lacunam, annecendos subministrat. Quae enim ille ex poeta aliquo profert, in iis neminem, semel monitum, vel colorem comicum, vel rhythmum iambicum non agulturum esse confidimus. Tum etiam paulo post (susceptum Melpomènes minus), quod in Aristophanem cadit, diserte Sophista ait Sophoclem ab aliquo vocatum iri Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρήνιον. Atque hunc poetam simul mandaturum esse (παρεγγυήσει), ut vereatur (sibi que caveat, nimirum is, qui Sophoclis inelle inunctum os tanquam mollis situlam delingit), ne ex hoc ore tanquam ex *fano* evolans apis aliqua aculeum furtim ipsi infigat. Verbum παρεγγυήσει non a Rhetore profectum, sed ex comoedia transductum videtur, uti et ἀναφθέγγεται lin. 13. ad illius actionem accommodatum est. Igitur hosce fere constituas trimetros:

— Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρήνιον

δεδοικέναι σε παρεγγυῶ, μή πη λῶθῃ

ἐκπαῖσά τις μέλιττα καὶ τὸ κέντριον

ἀφύλακτος ἐγχρίσασα.

In quibus manus criticae parum negotii relictum erat. Verba τοῦ σοῦ στόματος a Philostrato ex antecedentibus assumpta sunt, ut in loco ex *Vit. Soph.* supra allato versui interpositum est τὸ στόμα. Idem, rhythmum semel disrupto, pronomen τις locum mutavit. Deminutivum κέντριον legitur in *Etymol. M.* p. 5; quod si post

ἀνθρώπων displiceat, possit etiam particula ἄν admitti (τὸ κέντρον ἄν), quamvis a verbo insolentius disiuncta. Pro ἀφύλακτος legitur adverbium. Formam ἐκπῦσα notabunt Grammatici. Memorabile epitheton εὐκολος Musae Sophocleae datur etiam in *Ran.* 82: Ὁ δ' εὐκολος, μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ. Sed ad nostram Melpomenen revertor et dicam quod sentio. Tenet illa alveare, unde evolant apes mox nectareum cibum in os poetae, tanquam in favum, illaturae (ὥς ἂν τοι φέῃ μὲν ἀένναος Ἀτθίδι δέλφω κηρός, ut est in Eryci epigrammate in ipsum Sophoclem); quas quum adhuc in eo sit ut unam post alteram emittat, *admetiri* eas dici potest commodè. Atque huic rationi fundamentum substructum est ipso verborum Philostrati nexu. Accipe, inquit, *δona* a dea tibi oblata; vides *enim apes* circa caput tuum susurrantes.

De Aesculapio ex re et docte monet interpretes, pictorem et ad praenem Sophoclis in illum scriptum, et eo respexisse, quod hospes aliquando deus ad poetam venerit, in summa eius dignatione viventem. Hospitium testatur *Plutarchus* a Iacobsio nostro allatus: Σοφοκλεῖ δὲ καὶ ζῶντι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἔστι, πολλὰ μέχρι δεῦρο διασώζων τεκμήρια. Et fuit poeta non modo deis in universum carus (θεοφιλής), sed Aesculapio imprimis commendatus esse debebat Halouis, herois una cum Aesculapio a Chirone instituti, sacerdotio, quo eum functum esse refert *Kit. Soph.* Quo facilius, quum forte Sophoclem gravi morbo laborantem Aesculapius sanasset, ille vel fanum deo dedicasset, vel aedes eius muneribus aut ara auxisset, superstitione comminisci poterat, deum praesentem ei tulisse opem. Asclepium prope theatrum (*Paus.* I, 21, 7) a Sophocle celebratum, ἀπὸ Σοφοκλέους ἐπιφανές, memorat *Proclus Vit. Marip.* p. 74. Obvia quidem est coniectura, ex arte nasci eiusmodi fabulas. Sic enim in anaglypho marmoreo, quod ab *Aeliano* describitur apud *Suid.* v. Θεόπομπος, poeta iste veteris comoediae aegrotus decumbens ab Aesculapio inviscatur, medicam ei porrigente manum, nomine poetae adscripto, intercedente, ex Aeliani quidem sententia, Comoedia sub specie pueri comoediae symbolis instructi. Sed communis potius et huius monumenti et illius narrationis fons est superstitione, ex qua vel multa secula post *Marinum* credidit, *Telesphorum* ad lectum *Procli* apparuisse et subito eum a morbo liberasse; de superstitione quod ad Sophoclem quidem attinet dubitari nequit. Athenienses enim post mortem heroicos honores ei decrevisse, et quia Aesculapium domi suae hospitem receperit aramque ei posuerit, *Δεῖσιωνα* eum cognominasse feruntur, *Etym.* M. p. 255; quam rem tangit etiam *Vitae* auctor. Ita *Oleni* rex,

quæ Hercules hospitio dignatus erat, *Δεξιμενος* appellatus est, *Paus.* VII, 18, 14 V, 3, 4. Similes sunt fabulae de Dioscuris ad Pamphaen (ap. *Pind. Nem.* X, 49.), et de Cerere in Attyca ad Celenum, Hippothoonem aliasque gentes sacerdotales Argis ad Pelasgum, Phenei ad Trisaulem et Damithalem Pelleas ad Mysium (Mysteriorum auctorem) devertente. Respicit ad eiusmodi fabellas *Plato de Rep.* 1. p. 381. D. Ceterum Aesculapius per incubationem medicari solebat, et insomniorum magneticorum facultas Sophocli insedisse, ipse eis utique studuisse videtur, cum Hieronymo teste in libro *de corona aurea*, per somniam ab Hercole monitus sacram illam coronam sacrilegio ex acropoli substractam detexerit; Herculem autem illum, qui *Μηνυτής* ipsi fuerat, pro Dactylorum Idaeorum socio, inter quos erant et *Ίάσιος* atque *Παιωνίος* (*Paus.* V, 7, 4.), et pro Aesculapii hospite (*Id.* III, 19, 7. 20, 5.) habeamus licet. Canticum in Aesculapium praeter Sophoclem solum Alisodemum Troezenium concinnasse ait *Lucianus Demosth. ἐνασμα* 27. Sophoclei, paeanis *Philostratus V. A.* III, 17. eo modo facit mentionem, unde appareat, vim ei in ventos compescendos attributam fuisse; quod firmatur eo, quod apud eundem VIII, 7, 8. legitur, *Sophoclam* ventos demulxisse ultra tempus conveniens assuevientes; *ὅς λέγεται καὶ ἀνέμους θέλει τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντας*. Ab Aesculapio autem aëris salubritatem Graecos precatos esse (quia tantam in valetudinem vim exserit) discimus ex *Paus.* VII, 23, 6. Bene igitur *Lessingius*, quamvis hoc eum fugiebat, *Philostrati* locum ad paenem retulit, *Eustathii* observatione usus ad *Il.* 1, 473. F. G. WELCKER.

P. 134, 1. *εἰ διαμύλλεις διαμύλλεις*. Iunt. 2.

P. 134, 3. *ὡς ἔγωγ' οὐκ οἶδα, εἴτε ἀθροῶν ἐννοίας ἦδη, εἴ τι ἀθροῶν*. Iunt. unde fluxit procul dubio lectio Morell. *εἴ τινας ἀθρ.* quam *Olearius* repetivit, altera ne commemorata quidem, *εἴτε ἀθροῶν*. Ald. 1. 2. Flor. — Dixeris nostrum locum observatum fuisse *Heliodoro* I. 21. p. 35. *ἡ δὲ πολὺν τινα χρόνον τὸ βλέμμα τῇ γῇ προσερεῖσασα — λόγων τινα καὶ ἐννοίας ἀθροῶν ἔθηκε. ἀθροῖσας ἑαυτὸν dixit Aelian.* H. A. X. 48. fere ut animam eis amentem ἐλλέγεσθαι καὶ ἀθροῖσθαι dicitur ap. *Platon.* *Phaedon.* p. 83. A.

P. 134, 4. *εἰθ' ὑπὸ τῆς. εἰδ' vitiata Olearius.* — *πρὸς τὴν θεὸν* idem tacite emendavit pro *τὸν θεόν*, quod in omnibus est edit. nec quemquam videtur offendisse; nisi quod *Vigenerius* verit; *esblouy de la présence de ceste Déesse*. Vera videtur correctio; nam *τὸν θεόν* ad Aesculapium referre, cuius postea fit mentio, durissimum foret.

P. 134, 6. *ἀπόρρητα γὰρ οὐκ εἶναι τὰ θεῶν δῶρα*. articulum

suppeditavit Flor. Respicitur *Homeri* *Il.* Γ. 64. μή μοι δῶρ' ἔρπει
 πρόσφερε χρυσέης Ἀφροδίτης. Οὐτοί· ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυ-
 δέει δῶρα. Vititur hoc versu, articulo addito, *Lucian.* in *Timon.* c. 37.
 T. I. p. 106. ἀλλ' ἔα τὰ δογῖλα ταῦτά, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸν
Πλούτον παράλαβε· οἱτοί· ἀπόβλητ' ἐστὶ τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
Heliodor. V. 15. p. 192. ἔπει δὲ οὐκ ἀπόβλητά ἐστιν, ὡς φατέ,
 θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, δέχομαι τὴν θεόπεμπτον ταυτηνὴν λίσον.

P. 134, 7. τῶν Καλλιόπης θιασωτῶν. Μουσικῆς θιασώταις
 est ap. *Plutarch.* T. II. p. 1151. E. τοῖς Ἀπόλλωνος θιασώταις.
Themist. Or. XIII. p. 165. B.

P. 134, 9. καὶ βομβοῦσιν ἡδύ τι καὶ θεῖον. hoc quoque
 divinae Sophoclis eloquentiae augurium. *Aristid.* in *Sacr. Sermon.*
 IV. T. I. p. 355. Sophoclem se per quietem vidisse narrans, ἐστῶ-
 τός δὲ αὐτοῦ, αἰε, καὶ σιωπῶντος, αὐτὰ ἐπ' αὐτῶν τὰ χεῖλη
 βομβεῖν οἶον ἡδίστον.

P. 134, 10. ἐπιλείβουσιν σταγόνας ἀπορρήτους τῆς οἰκίας
 δρόσου. οἰκίας Iunt. frequenti errore, de quo dixi ad *Achill.*
Tat. p. 799. s. ἀπορρήτον μέλι cum ob originem suam aethe-
 ream, unde αἰθερίου νέκταρος ἐργάτιδες vocantur apes ab *Anti-*
philo in *Anth. Pal.* IX. 404. tum ob cognationem cum facultate
 poetica. Vid. ad *Phil. Sen.* II. 12. p. 72, 4. — δρόσου. ut *He-*
roic. p. 750. ubi Amazones dicuntur nutrire infantes γάλακτι καὶ
 δρόσου κηρίοις, ἢ μέλιτος δίκην ἐπὶ τοῖς δόνακας τῶν ποτα-
 μῶν ἱάνει.

P. 134, 11. τοῦτ' ἄρ' καὶ τῆς σῆς ποιήσεως διαφύσσεσθαι
 παντὸς μᾶλλον. restitui lectionem Ald. 1. 2. Iunt. cum qua con-
 sentit Flor. διαδύσσεσθαι. Morell. ubi in marg. 1σ. διαβλύσσεσθαι
 (καὶ) διαφύσσεσθαι. *Olearius*, de veterum editt. lectione securus,
 διαδύσσεσθαι servavit, *Morellum* miratus, quod de alia lectione
 cogitaverit. Verum est διαφύσσεσθαι. hoc enim in tuis poematis
 nasciturum esse significatur, et quidem ita ut in intimos eius
 recessus penetret, omnesque eius partes percurrat. Similia de *Xe-*
nophonte *Himerius* Or. VIII. 6. p. 550. Ξενοφῶντα τὸν ἡδι-
 στον, τὸν μελισσῶν σμήνη παραδραμόντα τῷ λόγῳ καὶ τὸ μέλι
 βρόνον τῇ διηγῆσει. — παντὸς μᾶλλον. ita ut nihil supra. Vid.
Heindorf. ad *Platon.* T. I. p. 193. 4. Ast ad *Phaedr.* p. 225.

P. 134, 13. Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρήνιον λέγων. ἀνθηνίον.
 Ald. 1. 2. Iunt. 2. ἀνθηνίον Iunt. 1. ἀνθηνίον. marg. Morell.
 Textus Morelli ἀνθηνίον. quod *Musarum* flosculis vertitur. Eo-
 dem sensu *Salmasius* coniecit ἀνθύνιον. ἀνδρήνιον debetur Viro
 docto, qui hoc Aldinae adscripserat. *Hezych.* ἀνδρήνη. εἶδος με-
 λίσσης. ἀνδρήνιον. το τῶν μελισσῶν πλάσμα. *Aslian.* H. A. I. 9. ὁ κη-
 φήν, ὃ ἐν μελίσσαις γενόμενος (sic Monac. pro γινόμενος. Fortasse scr.

γεννώμενος) μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τοῖς ἀνδρηνοῖς κατακέρχεται.

Nostri locum *Suidae*, ap. quem ἀνδρήνιον (sic) Μουδῶν τόπος explicatur, admovit *Toup.* in *Emendatt.* in *Suid.* T. I. p. 21. ed.

Oxon. Vt poëtae in universum comparantur cum apibus (vid.

Muret. Var. Lectu. VIII. 1. *Nitzsch* ad *Platon.* Ion. p. 33.), ita

in primis Sophocli μελίσσης cognomen attributum. De eo *Hermes-*

sianes ap. *Athen.* XIII. p. 598. C. Ἀφθίς δ' οἷα μέλισσα πολυ-

πρήωνα κολώνην Ἀέλουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις, ubi

mid. *Ruhn.* Ep. cr. p. 293. *Jlgen* Opusc. p. 302. Hinc *Erysimo*

Anth. Pal. VII. 36. in tumulum Sophoclis: αἰεὶ τοὶ βούλαισι πε-

φαστάζοντο μελίσσας Τύμβος, Ὑμηττικῷ λειβόμενος μέλιτι, Ὡς

ἂν τοὶ φεῖγ μὲν ἂν γένος Ἀεθίδι δέλτῳ Κηραῦ, ὑπὸ στεφάνοις

δ' αἰὲν ἔχης πλουέμενος. Vid. *Anip.* in *Anth.* Gr. T. H. 2. p. 363.

— Vt Μοῦσαι h. l. vocantur εὐκολοί, sic vetus rex, tyrannus orro-

nis, ὧν πάντων εὐκολώτατον καὶ ἡμερώτατον vocatur ap.

Themist. Or. I. p. 3. B. quibus verbis iterum de amico utitur Or.

XXII. p. 273. B. Idem Or. X. p. 129. D. τοῖς νοθετοῦσιν εὐκολόν

ἐαυτὸν (sic Cod. Ambr.) παρέχεις καὶ χειροῖσιν. Imprimis hoc facit

Leonidas in *Anth.* Pal. V. 306. in puellas, Ἀντιχενείδω Παῖδας,

καὶ Μουσῶν εὐκολοὶ ἐργάτιδες.

P. 134, 14. καὶ δεδοικέναι τῷ παρεγγυήσει. sic est in Ald. 1.

τῷ Ald. 2. Iunt. 1. 2. Morell. αὐτῷ cum *Grutero* et *Salmasio* dedit

Olear. Ferri posse τῷ existimo; nisi forte post τῷ aliquid excidit,

γ. c. τῷ παρεσιώει.

P. 134, 15. μὴ πῃ λάθῃ τις. μὴ πῇ λάθοι τις. Flor.

P. 134, 16. καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχεύσασα. restitui

lectionem Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. quae etiam est in Flor. Marg. Morell.

γῇ ἐγχεύσασα. quod *Olearius* in textu posuit, existimans ἐγχεύ-

σασα *Morello* deberi. Vid. ad II. 12. p. 72. 25. Pro ἐγχεύειν

Noster ἐγχεύπειν habet c. XVII. VII. *Apoll.* VIII. 19. p. 363.

μελλόμενα ἐρετῶν ἃ τοῖς καρποῖσιν ἐγχεύπει. Vratial. ex cor-

rectiane ἐγχεύμπει. Obiter corrigamus locum *Nicetae Chon.* in

Antiqq. CP. L. VI. p. 110. P. de aquila: διῆρε (διῆργε vulg.) μὲν

γὰρ ὡς εἰς πτῆσιν τὰς πτέρυγας: ὅφρι δὲ ποσὶν ὑποκείμενος,

καὶ λορδοῦμενος εἰς ὀλκούς, ἀπείργεν αὐτὸν τῆς ἀναφορᾶς —

ὡς πρὸς δῆγμα ἐγχεύμπτων ταῖς πτέρυσιν. Ibid. paulo post

p. 111. B. scribendum: ὃν εἶποι ἂν τις ἰδὼν (vulg. εἶπε ἂν τις

εἰδὼν) καὶ τοὺς λοιπὰς Βυζαντινοὺς ὅφρις τῷ ἀπ' αὐτὸν διασο-

βεῖν ὑποδείγματι, καὶ πέθειν ταῖς χεῖρσι συσπειροῦσθαι (vulg.

χείρσι συμπεροῦσθαι) καὶ παραβύσθαι.

P. 134, 18. τὸ μὲν ὑψηλόρον. Musa oris sublimem sonum,

mentisque gravitatem deposuisse et in te transtulisse videtur. ὑψη-

λόρος γλώσσα *Prometheo* tribuitur ap. *Aeschylum* vs. 326. ubi sunt

etiam ὑψηλὰ κομπάσματα vs. 568. Hæc faciunt, quæ de Sophocle prædicat Dio Chrys. Or. LII. T. II. p. 272. ei tribuens σεμνὴν τινα καὶ μεγαλοπρεπὴ ποίησιν — ὥστε πλείστην εἶναι (Fort. 106) ἡδονὴν μετὰ ὕψους καὶ σεμνότητος ἐνδείκνυσθαι.

P. 134, 20. μειδιᾷματι εὐμενὲ τὸ δῶρόν μετροῦσαν. *blando cum risu munus summo tribuentem et porrigentem*, aut si magis, *admetientem*. ut fere Phil. Sen. II. 5. p. 59. 52. ἐν ζώνῃ τῇ ἐσθῆτι μετροῦσῃ ἐς γόνυ. Fortasse autem hæc quoque ad Sophocleis indolem significandam faciunt, in quæ gravitas cum summa festivitate erat coniuncta. Vid. Muscōk. Anal. cti. p. 21. ss.

P. 134, 21. Παιῖνά που παρεγγυῶν γράφειν. Quod de Aesculapio adlicitur, respicit Paeanem in Aesculapium, cuius mentio fit in Vit. Apoll. II. 27. p. 109. οἱ δὲ ἦδον ᾠδῆν, ὁποῖος ὁ Παιῖν ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ὃν Ἀθήνησι τῇ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν. Paeanas a Sophocle scriptos Suidas quoque memorat. HENRYS. Nostri loci non recordabatur Fabricius, nec Harlessius in Bibl. Gr. T. II. p. 214. In illo autem Paeano dubitari non potest, commemoratum fuisse aliquid de peculiari Aesculapii erga poetam benevolentia, quam testatur Plutarch, Vit. Num. c. 4. T. I. p. 111. Σοφοκλεῖ δὲ καὶ ζῶντι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστίν, πολλὰ μέγρε δειρὸ διασώζων τεκμήρια. Documenta, quæ Plutarchus iunxit, inter alia fuit ara, a Sophocle Aesculapio dicata, ob eam ipsam causam, quod deum domi suae hospitio exceperat. Vid. Etym. M. p. 232, in Δείξων.

P. 134, 22. κλυτομήτης. omnes editt. ante *Olearium*, qui tacite scripsit *κλυτομήτης*. Illud etiam Flor. tustur.

P. 134, 23. παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι. vet. editt. περὶ σοῦ ἀκούειν. quod in παρὰ σοῦ mutavit *Olear*. ἀκοῦσαι recepi ex Flor. qui liber περὶ σοῦ habet.

P. 134, 24. παρὰ μικρὸν ὕστερον. *hospitii coniunctionem, quæ paulo post locum habebit, significat*. Cum temporis significatione παρὰ μικρὸν est ap. Achill. Tat. V. 10. p. 112. ὅτι παρὰ μικρὸν οὕτως ἡ τύχη τὰ πράγματα ἐθῆκε.

XIV.

HYACINTHVS.

In tabula ex prisca simplicitate elaborata, stant sibi adversa Apollo et Hyacinthus; ille quidem huic munera pollicens, ut sibi puerum adiungat; hic verecunde defixus in terram stans vultu, oblectatur tamen promissis, et se iam victum ore significat. Status

pueri non male a scriptore designatus. A sinistra corporis parte, eaque paululum subducta, defluit chlamys purpurea; dextrā manu iaculo innixa, exserto sic dextro femore et nudato, brachio quoque, totius lateris dextri pulcritudo, a talo ad summum conspicienda, praeclare describitur. Capillus quoque nec hirtus, nec nimis cultus, laudem habet. Discus ad pedes proiectus. Adstant Amor et Zephyrus, cuius invidia puero necem esse paratam, narratum est. *HERY- NIVS* p. 189.

P. 134, 26. *πυθώμεθα τοῦ μεираκίου*. editt. ante *Olearium* *ποθώμεθα*; *Olearius* *πυθώμεθα* ex emendatione *Salm.* et *Gruteri*, quam quodammodo firmat *Flor.* ubi est *πόθώμεθα*. Vertit *Morell.* *Sciscitemur de adolescentulo*; et *Vigenerius*: *Seachons un peu ce bel adolescent*.

P. 134, 27. *καὶ τις αἰτία τῆς Ἀπόλλωνος αὐτῷ παρουσίας*. *αὐτῷ* adiecimus ex *Flor.* Praeterea malim addito articulo, *τίς ἡ αἰτία* — ut statim: *μαθόντας γὰρ τοῦτο χρὴ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ θεοῦ παρουσίας γινώσκειν*.

P. 134, 28. *θαρησῆσει γὰρ ἡμᾶς γοῦν προσβλέψαι, προσβλέψαι*. Iunt.

P. 135, 1. *οὐκ οὐκ*. *Flor.*

P. 135, 2. *χρὴ λοιπὸν καὶ τὴν αἰτίαν*. hoc quoque ex *Flor.* Vulgo *λοιπὸν* non legitur. *debemus iam scire*. Sic *Vit. Apoll. I.* 16. p. 20. *ἱκανῶς τῆς τοιαύτης ξυνουσίας ἔχων, ἐπὶ τὴν διάλεξιν ἀντίσταντο λοιπὸν τὴν ἐς πάντα*. Sed hunc usum abunde illustratum dedit *Schaeferus* ad *Longum*. p. 400. *G. I. Bekker* in *Spec. Var. Lectt.* p. 49.

P. 135, 5. *τὰ ξυνεῖναι οὐ προσεμένω, οὐ* addidimus ex *Flor.*

P. 135, 8. *τοῖς ἀμφὶ παλαίστρην. πυκτεύοντα* supra vidimus *Apollinem* ap. *Phil. Sen. II.* 19. p. 85 et 86.

P. 135, 9. *δώσειν τε ὑπὲρ κύκνων αὐτὸν ὀχοῦμενον. δώσειν δὲ*. *Flor.* — *ὑπὲρ κύκνων*. sic editt. omnes. *ὑπὲρ κύκνων*. *Gruterus* et *Salm.* quod procul dubio verum; nisi forte malis *ὑπὲρ κύκνου*. Nam in *odore* equitans repraesentatur *Amor*. Illud autem probabilius. *Apollinis* currui cygni iuncti ap. *Himer. Or. XIV.* 10. p. 624. de *Iove*: *δοῦς τε* (*Apollini*) *ἐπὶ τούτοις ἄρμα λαδνεῖν· κύκνοι δ' ἦσαν τὸ ἄρμα· εἰς Δελφούς πέμπει*. Vid. *Voss* *Epist. Myth. T. II.* p. 85. ss. Huiusmodi currum *Hyacintho* *Apollo* se tributurum pollicetur, fere ut *Ceres* *Triptolemo* currum draconibus iunctum. Frequens est *ὀχεῖσθαι* cum *ἐπὶ*, ut *Aelian. H. A. III.* 2. *ἐπὶ τοιοῦτων δὲ καὶ ἱππῶν ὀχοῦνται*, *Lucian. Ver. Hist. II.* 39. *T. IV.* p. 298. *ἐπὶ δελφῶν μεγάλων ὀχοῦμενοι*. Vid. *Koen. ad*

Greg. Cor. p. 170. Haec omnia suspiceris derivata ex poeta, qui historiam de Hyacintho enarraverat.

P. 135, 11. ἀχειροκόμης. Vid. ad II. 19. p. 86, 15. — φαιδράν τε ὀφρύν. δέ. Flor.

P. 135, 13. μειδιάματι ἤδεϊ. ἤδεϊν. Flor.

P. 135, 14. προτείνων μὲν τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰτίᾳ. ἐπὶ τῇ αὐτῇ καὶ, editt. vett. parva lacuna relicta post καὶ, neglecta illa ab *Oleario*, qui distinguens post αὐτῇ, καὶ iunxit cum τὸ μεριάζιον; recte tamen intelligens, αἰτία in hoc contextu desiderari. Hoc ipsum nunc restituimus ex Flor. V. D. in Ald. Bibl. Gotting. εὐθύνων post καὶ inserendum existimavit.

P. 135, 16. ἐς τὴν γῆν μὲν ἀτενὲς ὄρᾳ. cum toto hoc loco comparandus *Aristaenet.* I. 15. p. 74. ἀλλ' εἰς γῆν ἐώρας τὸ πρῶτον (sic lege cum *G. Koenio*), ὥσπερ τι συννοούμενη· εἰτα ἔφης ἐπιχαρῶτως πεφοινιγμένης παρειάς, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνας. ubi vid. *Abresch.* Lectt. p. 100. s. et *Boisson.* p. 453. s. In *Vit. Apoll.* IV. 32. p. 173. τοῦτοις τὸν νεανίαν οὕτω διεχειρώσατο τοῖς λόγοις, ὥς νεύσαντα αὐτὸν ἐς τὴν γῆν κλαίειν, ἐπεὶ τοσοῦτον ἤκουσεν ἀπολελεῖσθαι τῶν πατέρων. quum ἤκουσεν in libris scriptis non reperitur, non dubito scripsisse *Philostrotum*, ἐπὶ τοσοῦτον ἀπολελεῖσθαι — oculis in terram defixis ploravit, quod tantopere a parentibus degeneraverit *).

P. 135, 17. γάννυται τε γὰρ ἔφ' οἷς ἀκούει. γάννυται δὲ ἔφ' οἷς. vulgo. γάννυται h. l. scripsi, ut in superioribus aliquoties; τε γὰρ ex Flor. recepi. Explicatur enim his verbis ἡ πολλὴ ἔννοια. Cf. II. 31. p. 101, 28.

P. 135, 18. καὶ τὸ θάρσος ἔτι μέλλον αἰδοῖ μίγνυσιν. μελών. puer cunctans. corrigendum censet *Heynius*; quod minime probandum. *Phil. Sen.* II. 3. de parvis Centauris: ὑπάρχει δὲ αὐτοῖς χαλεπὴ μέλουσα. *Vit. Apoll.* I. 15. p. 17. δείξας ἑαυτὸν, καὶ τι καὶ μελλούσης ἐπιπλήξεως τῇ χειρὶ καὶ τῷ προσώπῳ ἐνδειξάμενος. *Heroic.* p. 733. τὴν δὲ ῥίνα οὐπω γρυπὴν, ἀλλ' οἷον μέλλουσαν. ubi *Boisson.* p. 604. nostri loci non est oblitus. Huc retuleris etiam *Oenomarchi* dictum de imagine quadam in *Vit. Soph.* II. 19. p. 599. ἔχεις δὲ καὶ φωνὴν μέλλουσαν αἰεὶ· τάχα τε καὶ λαλεῖς.

P. 135, 22. ἐκχειμένῳ τῷ γλουτῷ. sunt dativi absoluti pro genitivis, quem usum illustratum vide a *Wesselingio* ad *Diod.*

*) In iis, quae ibi praecedunt, in eadem historia, lege ex *Cod. Vratias.* et aliis: ἐπεὶ δὲ θαλάττης ἐπεθύμησεν βυθισθεῖσάν τε καὶ ἀφανισθεῖσαν. Cf. *Hamack.* Lectt. Phil. p. 89.

Sic. T. H. p. 187. *Wytttenbach. ad Plutarch. T XII. p. 1026. Boissonad. ad Eunap. p. 217. s. et 433.*

P. 135, 22. καὶ τῇ πλευρᾷ διορωμένη. puer venabulo nititur, ita ut clunes emineant, latus autem inter brachium et venabulum appareat. *Heynius διορωμένη* legendum existimabat, *latere erecto, elato*; rhetore invito. Non enim latus eminet, sed τὸ λατύν. ut I. 23. p. 37, 20, ubi Narcissus eodem prorsus statu repraesentatur.

P. 135, 23. βραχίων δὲ οὐτοσὶ γυμνὸς δίδωσιν ἡμῖν ἐς τὰ ὀρώμενα λέγειν. nempe ceterae partes corporis laena tectae. Brachium vero dextrum nudum atque exertum, caeteras quoque partes nonnullas nudas oculis exponit, adeoque de iis dicendi copiam facit. *Olearius*. non recte interpretatur *Olearius*. Brachium nudum, reliquis corporis partibus contextis, copiam facit disserendi, iudicandi de ὀρώμεναις i. e. de partibus nudis. Sic p. 124, 33. τῷ νεανία δὲ κάλλους μὲν ἔνεκεν ἐπερμενεύοιτ' ἂν οὐδὲν, ἐπειδὴ ἐν ὄπλοις τὰ νῦν. F. G. *Welcker*. Mihi haec valde ieiuna videntur. Magis foret argutum, δίδωσιν ἡμῖν καὶ τὰ μὴ ὀρώμενα ἐλέγγειν. pars nudata copiam facit etiam de tectis et latentibus partibus iudicandi. Ap. *Anacreont. Od. XXIX. 29.* poeta pictorem iubet puellae purpureum peplum tribuere: διαφαινέτω δὲ σαρκῶν Ὀλέγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον. parva quaedam pars corporis nudetur, unde de reliquo corpore possit iudicari. Sic *Sere Noster c. XII. fin. δίδωσι δ' ὁμῶς τοῖς ὀρώσιν ἐκ τῶν παρόντων τὸ ἐντελὲς στοχάσασθαι*. Frequens autem permutatio verborum λέγειν et ἐλέγγειν. Vid. *Markland. ad Max. Tyr. III. 4. 33.* nos Addit. ad *Athen. p. 13.* Ap. *Lucian. Rhet. Praec. c. 18. T. VII. p. 237.* ἅπαντα μὲν ὁπόσα ἂν ἡ δυσχερὴ, λεγέσθω καὶ ἐκφανλέσθω. scribendum suspicor, ἐλεγγέσθω.

P. 135, 25. ἐπ' εὐθείᾳ τῇ κνήμῃ. Vide ad *Phil. Sen. II. 21. p. 89, 9.* — καὶ ἐπεγούνη αὐτῇ ἐλαφρῶ ὑπὲρ κνήμης. ὑπὲρ κνήμης. editi. ante *Morell.* cuius correctionem firmavit *Flor.*

P. 135, 26. μηροὶ τε ἀπέριττοι. c. XV. γαστήρ ἀπέριττος, καὶ στέρνα μέτριον προεκκείμενα.

P. 135, 28. πλευρά τε εὐπνουν ἀποτορνεύουσα τὸ στέρνον. ἔμπνουν vulgo; nos dedimus lectionem *Flor.* — ἀποτορνεύουσα. editi. ante *Olear.* qui tacite emendavit ἀποτορνεύουσα, quod nunc confirmavit *Flor.* Latus pueri ita conformatum, ut pectus elatum emineat, spiritus plenum atque rotundatum.

P. 135, 29. καὶ βραχίων ξὺν ἀπαλότητι σφριγῶν. ξυνὼν ἀπλότητι φρυγῶν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ξυνὼν ἀπλότητι σφυγμῶν. *Morell.* ἀπαλότητι emendavit *Olearius*, σφυγμῶν servans, idque de palpitante arteriarum interpretatus. ἀπλότητι σφριγῶν. *Flor.*

confirmans correctionem nostram in Exercitatt. cr. T. II. p. 155. ubi tamen male depravatum: ξυνὼν ex locis non minus mendosis tueri conati sumus. ξὺν ἀπαλόγητι verissime emendavit Boissonad. Heroic. p. 427. Vid. supra ad c. VI. p. 119, 27. — Noster c. I. p. 112, 18. οὐδ' ἐν αὐχμῷ σφριγῶν. editt. vett. σφριγῶν. c. XV. σφριγὸς μὲν ὁ νεανίας καὶ πάντῃ σφριγῶν. editt. vett. σφριγῶν. *Eustath.* Amor. Hym. IV. p. 142. νεανίσκος σφριγῶν τὸ σῶμα. Cod. Mon. 96. σφριγῶν. Vid. de hoc verbo *Bergler.* ad *Alciphr.* III. 19. p. 318. *Ruhnken.* ad *Timae.* p. 244. s.

P. 135, 33. ὁ δὲ ἐν ποσὶ δίσκος ἔχων καὶ σκόπει τί περὶ ἑαυτὸν. sic editt. vett. In marg. Morell. ἰσ, δίσκον, quod recepit *Olearius*, mutato τί in τι. Vertit autem: *Apollo autem ante pedes discum habet proiectum. Illi quoque animum aliquantum adverte.* Pro ἑαυτὸν *Gruterus* αὐτὸν corrigit; id quod *Vigenerio* quoque videtur observatum vertenti: *mais considerez ce qui se void autour de lui.* Nihil horum rem conficit, nec difficultates tollit, quibus haec verba premuntur. Sophista non fuerit indignum, arbitror, si syllaba, quae excidit, restituta scripseris: ὁ δὲ ἐν ποσὶ δίσκος ἔχων, καιροσχοπεῖ τι περὶ ἑαυτὸν. *discus, qui est ad pedes* (*Hyacinthi et Apollinij*) *tempus observat et expectat, quo et ipse quid agat.* καιροσχοπεῖν, idem quod καιροφυλακεῖν, est in *Palladij Vit.* *Chrysostr.* p. 36. et ap. *Herodian.* *Epimerism.* p. 65.

P. 135, 34. Ἐρως τε καὶ [πάρεστι] φαιδρὸς ἅμα καὶ κατηφής. Ἐρως τι φαιδρὸς editt. vett. lacuna relicta post τι, quam explens *Olearius* dedit: Ἐρως τι πάνταυθα φ. Morell. in marg. coniecit Ἐρως ἔστι. *Wyttenbachius* Ep. cr. p. 279, Ἐρως τι φαιδρὸς ἅμα. In Flor. Ἐρως τε καὶ , . . . φαιδρὸς, litterae in medio tantum non evanidis, ita tamen, ut vestigia verbi παρῆν appareant. Quum imperfectum locum non habeat, παρέσθ inserui.

P. 135, 36. ἐκ περιωπῆς. περιοπῆς. editt. ante Morell. et mox eadem ἀπόλειαν.

P. 136, 1. πλάγιος ἐμπνεύσας, ἐκπνεύσας. Iunt. 1. 2.

P. 136, 2. ἐμβάλλει τῷ Ὑακίνθῳ τὸν δίσκον. ἐμβαλεῖ corrigit *Hamacker* p. 82. in quod et ipse incideram,

XV.

MELEAGER.

Huius tabulas argumentum inter pictores praevisse videtur Aristophon, inter primis proximos numeratus, quem *Plinius* XXXV. 40. 32. laudatum dicit *Ancaeo vulnerato ab apro, cum sociis doloris Astypale*, vel Apelles, cuius laudatur Ancaeus ib. 36, 16. F. G. WELCKER.

P. 136, 6. ὡς ὑραμιον μὲν αὐτῷ τὸ ὄμμα. δεικὸν βλέπειν καὶ ὑραμιον. *Lucianus* Paras. c. 41. T. VII. p. 151. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 414. s. Cum apri descriptione comparandus *Archias* Epi XII, et *Animadv.* ad *Anth. Gr.* T. II. p. 266.

P. 136, 9. τὴν αἰχμὴν ἀπὸ πτεῶν. supra c. XII. p. 132, 24. ὀδόντας ὅξεϊς τὴν αἰχμὴν. nbi vid. not.

P. 136, 18. ὡς πρὸς λόγου τῇ βύσει. ut c. IV. p. 116, 28. πρὸς λόγου τῇ μύθῳ τῆς Ἀρκαδίας.

P. 136, 13. τὰ δὲ ὁρώμενα καὶ δεῖνὰ ἦδη. formam apri, horrendam illam, rhetor descripsit, qualem in tabula videt exhibitam. Nunc progreditur ad enarranda ea, quae aper furore percitus in venatores designat. Visu haec terribilia, sed non magis oculis subiecta, quam apri forma, et ipsa terribilis. Quare legendum suspicor: τὰ δὲ δρώμενα καὶ δεῖνὰ ἦδη. Sic *Phil. Sen.* I. 13. βλέπε πρὸς τὴν γομφίαν ἦδη, κατόψει γὰρ αὐτὰ καὶ δρώμενα. Frequens permutatio. In *Xenoph.* Cyrop. IV. 2. 28. οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὰ ὁρώμενα. libri optimi, τὰ δρώμενα. mirabantur quid rei esset; nondum enim quid esset intelligebant. Cf. in primis V. 4. 7. et *Anabas.* I. 3. 2. frustra haesit *Weiskius*. *Aristides* Or. de Smyrn. T. I. p. 229. ὅσω καλλίως φανεῖται τὰ δρώμενά. rectius ed. *Stephani* τὰ ὁρώμενα. *Heliodor.* I. 30. p. 47. τὰ νῦν ὁρώμενα. Cod. Mon. 96. δρώμενα: Ap. *Iamblich.* Vit. Pyth. c. 55. p. 41. *Kusterus* ὁρᾶν mutat in δρᾶν, sed totus locus sic videtur scribendus: παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν βίον αὐτὰς τε εὐφημεῖν, καὶ τοὺς ἄλλους δρᾶν, ὅπως ἂν ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσωσιν, pro ὅπως αὐτὰς εὐφημήσουσι. et erga alios ita se gerere, ut hi bene de ipsis loquantur. subaudito οὕτω, quod addit *Xenoph.* Cyrop. V. 3. 9. καὶ πρῶτον μὲν οὕτω ποιεῖ, ὅπως ἂν αὐτοὶ ὁ τε ἂν λέγῃ, εὐφρανε.

P. 136, 36. ἐς πολὺ ἀνεξήκως τοῦ μηροῦ. Marg. Morell. ὅ. ἀνεξήκως. vertitur etiam: qui (sanguis) in multum famus purpuris. Inutilis correctio.

P. 136, 17. ὁθεν ἐν χερσὶν ἤδη τοῦ ἄθλου ὄντος. *quum iam adsit labor*, Liban. T. IV. p. 252, 31. ἄπιτε δέ, ἐν χερσὶν ἰδόντες εὐψυχίαν ῥήτορος. *Achill. T. t. IV. 7.* στρατιώτης δέ, ἐν χερσὶν ἔχων μάχην, οἶδεν εἰ ζήσεται. ubi vid. not. p. 706.

P. 136, 18. ταύτην γὰρ εἶναι τὴν κόρην νοεῖν χρή. sic Flor. χρή νοεῖν. vulgo. χρή εἶναι νοεῖν. Morell. Olear. infinitivo εἶναι perperam ex praecedentibus repetitq.

P. 136, 23. διὰ τὸ ἐνεργᾶς εἶναι. ἐνεργᾶν. editt. veti. ἐνεργόν. Morell. In marg. γρ. ἐνεργᾶν. Id. ἐνεργᾶς. Olear. ἐνεργόν. Cod. Flor. ἐνεργά. De ἐνεργός et ἐνεργής monuit Lobeck. ad *Phryn.* p. 185, not. *Philostratus*, si recte memini, priore tantum forma utitur. Vit. Soph. l. 7. p. 488. ἐνεργής est in textu, sed Cod. Angl. ἐνεργός, χεῖρας ἐνεργούς habet *Callistr.* c. II. p. 147, 26. Hoc et in nostro exhiberi malim; nunc autem ἐνεργᾶς proxime mihi videbatur abesse ab ἐνεργά Flor. et ἐνεργᾶν veti. editt. — ἐκεῖ, ἐν τῷ ὄμῳ scil.

P. 136, 24. τὸ δὲ κάλλος ἀρδενωπὸν ἐκ φύσεως ὄν. de Atalanta *Aelian.* V. H. XIII. 1. ἀρδενωπὸν δὲ καὶ γοργὸν ἐβλεπε. ἀρδενωπὸν καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν iungit *Lucian.* Fugit. 2. T. VIII. p. 327. εὐσχήμονες καὶ ἀρδενωποὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς. *Dio Chrys.* Or. I. p. 67. ἀρδενωπὸν καὶ σεμνὸν εἶδος. Id. Or. IV. p. 176. Eleganti translatione *Themist.* Or. XXXIII. p. 364. B. de Aristomene: τοὺς μαθητὰς ἐπιχειλεύων τοῦ μάθασθαι ἀφεμένους φιλεργεῖν τὸ ἀρδενωπὸν ἐν τοῖς μέλειν.

P. 136, 25. ἀνίστησιν ὁ καιρὸς ἐπὶ μᾶλλον, sic supra c. XII. p. 183. 31. et ad *Phil. Sen.* I. 29. p. 47, 16. κεκαλλώπισται δὲ ἀπὸ τοῦ καιροῦ. — ἔτι μᾶλλον corrigebat *Hezkias* p. 191. Sed bene habere vulgatam, nemq. dubitabit post observationes *Wesselingii* ad *Diodor.* Sic. T. II. p. 535. 54. *Baetii* in Ep. cr. p. 184. *Schaeferi* ad L. Bos. p. 557. *Werferi* in Act. Phil. Mon. T. I. p. 258. s. Ap. *Aelian.* H. A. VII. 37. fin. proq. ἔτι μᾶλλον, Cod. Mon. ἐπὶ habet. In *Aristid.* Or. Rhod. T. I. p. 542. (II. p. 347.) ἡμεῖς τοίνυν μὴ πεπτωκυῖαν τὴν πόλιν ἔτι μᾶλλον ἐπικαταβάλλητε. probabiliter emendavit *Reiskius*, τὴν πόλιν ἐπὶ μᾶλλον ἔτι καταλάβητε.

P. 136, 32. καὶ τὴν βάσιν τηρήσας ἀσφαλῶς. Marg. Morell. ἴσ. στηρίξας. Quid in vulgata offenderit *Morellum*, non apparet. Vid. ad *Callistr.* c. XIV. p. 162. 2.

P. 136, 33. ἐκδέχεται τὴν ὁρμήν. sic Flor. Vulgo ἐνδύχεται.

P. 137, 2. στυφρὸς μὲν ὁ νεανίας. στυφρὸς. Olear. securus vitium ed. Morell. ubi in marg. γρ. στυφνής. In veti. editt. ha-

betur σφιγρός. — πάντῃ σφιγγῶν. hoc quoque loco editt. ante Morell. σφιγγῶν.

P. 137, 3. κνήμα δ' αὐτῇ εὐπαγεῖς. Heroic. p. 673. εὐπαγής γὰρ καὶ κοῦρος, ὥσπερ οἱ δρομικοὶ τῶν Ἑρμῶν. Vita Soph. II. 1. 7. p. 552. στέρνα εὐπαγῇ καὶ ξὺν ὥρᾳ κατεσκληκότεα. Aristid. T. II. p. 568. (395.) ἡ μὲν εὐσχήμων καὶ εὐπαγῆς καὶ εὐχρῶς. Plutarch. Vit. Lyc. 116. T. I. p. 119. παῖδά-ριον εὐπαγῆς καὶ ῥωμαλέον. De equo Oppian. Cyn. I. 188. μηροὶ δ' εὐπαγεῖς. γέροντα εὐπαγῇ καὶ εὐμελῇ. Suid. T. I. p. 267.

P. 137, 4. καὶ ὑφίσταμένῳ. recepi quod olim emendavi, ex Flor. pro ὑφίσταμαι. Cohæret patissipium cum φύλακες ἀγαθαί, quæ verba vulgo male pendebant contra Philostrati consuetudinem. Ad rem totâ. Phil. Sen. I. 24. p. 39, 7. et II. 2. p. 56, 14.

P. 137, 5. μηρός τε ξὺν ἐπιγουνίδι ὁμολογῶν τοῖς κάτω. Recte sic Flor. Vulgo ξυνὼν ἐπιγούνιδι. Vid. ad XIV. p. 135, 29.

P. 137, 10. στέρνα τὸ μέτριον προεκκείμενα. Vulgatum: προεκκείμενα cum lectione Flor. permutavi. Vid. ad c. XII. p. 133, 18.

P. 137, 11. καὶ βραχίῳ διηρθρωμένος. brachium torosum et palaestra bene elaboratum. Cf. Callistr. c. IV. p. 149, 5. De equo ὀρθὸς καὶ διηρθρωμένος. Plato Phædr. p. 253. D. Passim verbum διαρθρῶν a corpore transfertur ad alia. Lucian. de Salt. c. 25. T. V. p. 139. ἀρχομένην τότε ἑώρα τὴν τέχνην, καὶ οὐδέλω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. Maxim. Tyr. VII. 7. p. 117. ἀσήμοις αὐλήμασιν ὀππὸν λόγους νοτεροὺς καὶ διηρθρωμένους. Iamblich. de Myster. II. 4. p. 44. ἐναργέστερα καὶ αὐτῆς τῆς ἀληθείας ὁρᾶται τὰ θεύματα, ἀκριβῶς τε διαλάμπει καὶ διηρθρωμένα λαμπρῶς ἐκφαίνεται.

P. 137, 18. ἐκάνῳ δεδορκὸς τὸ ὄμμα. Vid. supra ad IV. p. 116, 15.

P. 137, 16. ἐν τῷ θυμῷ. Similia vid. ad Phil. Sen. II. 21. p. 89, 1.

P. 137, 17. οὐδὲ φυγχοῦσα περὶ κάλλους τι λέγειν. c. X. p. 124, 33. τῷ νεανίᾳ δὲ κάλλους μὲν ἕνεκα ἐφερμηνεῖοιτ' ἀν' οὐδέν, ἐπειδὴ ἐν ὅπλοις τανῦν. c. XII. p. 133, 31. τὸ δὲ τῆς κόρης κάλλος ὁ καιρὸς ἐφερμηνεῖειν ἐπ' ἀκριβὲς οὐκ ἐξ.

P. 137, 18. διὰ τὸ ἐπιτετάσθαι. ἐπιτετάχθαι. editt. vett. Marg. Mor. ἴσως ἐπιτετάσθαι. quod recepit Olear. Recte. Non aliter legitur in Flor.

P. 137, 20. ἔρυσμα ἀσφαλές. ἔρυσμα. Iunt. Dictum ut βάρυν ἀσφαλές ap. Pindar. Ol. XIII. 6.

P. 157, 2d. *χλωμόδαυτε κοκκοβαφῆ*, sic Flor. pro *κοκκοβαφῆ*. Ap. Phil. Sen. I. 28. p. 44, 35. *χαλινὸν κάρκου Μηδικῆς*. Meliodor. X. 9. p. 401. *χιτώνα — χρυσοῦν τε ὄντα καὶ ἀκτῖδι κοκκοβαφεῖσι κατέπασσεν*. Clemens Alex. Paedag. II. p. 235, 27. *βάμμα — ῥοδομιγρὲς καὶ κοκκοβαφές*.

P. 157, 2d. τὰ τοῦ Οἰλέως. ea quae ad filium Oetaei i. e. ad Meleagrum, spectant. Vulgaris ratio repetitionem articuli postulat ad maiorem perspicuitatem. Quod autem hoc loco ferri potest, ut τοῦ Οἰλέως sit positum pro τοῦ παιδὸς Οἰλέως — id fieri nequit ap. Liban. T. IV. p. 942. 2. καὶ τὸ πρῶγμα δέος ἦνεγκε τοῖς θεωμένοις περὶ τοῦ Τελαμῶνος. ubi de filio Telamonia agitur. Quare scribendum: περὶ τοῦ τοῦ Τελαμῶνος. ut in Arguth. Nem. Pindari, 13. τὴν Αἰκοῦργου τοῦ τοῦ Αἰὸς, ἱερῶς καὶ Εὐρυδίκης παιδα. Vid. Eichstadt. Praef. ad Diodor. Sic. p. XXXVIII. c.

P. 157, 2d. μάχαιρα δὲ αὐτῷ ἢ παρ' Ἡφαιστον ἐν χειρὶ referabat haec Olearius ad hastam Pelidam, a Vulcano, cuspidem instructam. Male utique. De σιγερροσόνης laudem agens ὁ δίκαιος λόγος ap. Aristoph. Nub. 1062. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβεν διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν, ubi Scholiastes historiam discrete narravit, cuius fons ap. Hesiodum, ut apparet ex Schol. ad Pindar. Nem. IV. 95. ubi vid. Nissen. T. II. 2. p. 386. De illo gladio in Pelei rebus, multum fuisse sermonem apparet ex Apollodor., III. 15. 3. ubi cf. Clavier. T. II. p. 457. De Pelei historia passim ap. Pindarum aliosque commemoratē dixit Boeckh. ad Fragm. Pind. p. 566. De fortunae muneribus agens Dio Chrys. Or. LXIV. p. 541. Κροίσω, αἰτ' ὀδῶσι χρυσόν, Κανθαύλῃ γυναῖκα, Πηλεῖ ξίφος.

P. 157, 25. ἐκδεξιμένους sic edit. omnes, cum Flor. usque ad Olearium, qui ἐκδεξιμένῳ ex coniectura edidit ob praecedens ἀγγῆ. At saepe numero est sequitivus participii inseritur post cativum. Apoll. Rhod. IV. 169. ἐν δὲ οἱ ἦτορ Χαλρεῖ δερκομένης καλὸν πέλας. Ib. III. 1910. ἀχρύδη δὲ οἱ ἐνδίδει θυμὸς Αἰνῶ μειρομένης. Exemplum ex Platone dedit Stallbaum ad Phileb. p. 134. ex Plutarcho Baehr. in Creuzeri Meletem. Fasc. III. p. 80. Ipse ram attigi in Act. Phil. Mon. T. II. 3. p. 446.

XVI.

N E S S V S.

Nessi Deianiram dorso vehentis statua est, in Museo Britann. T. II. tab. 15. de cuius antiquitate dubia movi in Goetting. gel.

Anz. 1819. p. 1980. s. Herculem et Deianiram, *Plinio* referente XXXV. 40. 32. pinxit olim Artemon. Apud *Sophoclem* et *Apollodorum* Hereules ante Centaurum flumen transgressus est. F. G. WELCKER. Titulus in edit. Νέσος.

P. 137, 29. μή δέδιδι. δέδειθι. Ald. 1. 2. Iunt. 2. Emen-
davit Morell. ex Iunt. 1.

P. 137, 32. ὅπη τε καὶ ὅπως. Vid. ad X. p. 125. 10.

P. 137, 33. ἡ γὰρ οὐκ ἐπιστρέφει σε. ἡ γὰρ. vulgo. Vid.
ad *Achill. Tat.* p. 479. et 696. in Not. cr. ad Anth. Gr. p. 90.
Supra c. III. p. 115, 19. ἡ γὰρ οὐκ ἐπῆρθαι σοι δοκεῖ. vulgo
ἡ γὰρ.

P. 138, 1. οὕτως ἐμβεβηκώς. medium flumen currui insi-
stens ingressus. — καὶ γὰρ ἐκλάμπων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. mo-
lesum γὰρ, si quid video; nec ἐκλάμπων per se bene habet.
Scribendum videtur: οὕτως ἐμβεβηκώς μέσῳ τῷ ποταμῷ, καὶ
πῦρ ἐκλάμπων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. De Apolline supra c. XIV.
p. 135, 12. φασγάνῳ τε ὀφρὺν ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ἐγείρων, ὧν ἀκ-
τῖνες οἶον ἐκλάμπουσι. De draconibus *Theocrit.* Id. XXIV. 18.
ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ ἔρχομένοις λάμπει. *Euripid.*
Syl. fr. IV. αἰ δ' ἐισορῶν Πῦς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρός
γέμεις. De Alexandro *Posidipp.* Ep. XIV. πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὀρεῖ.

P. 138, 5. ἐν τῷ τῆς ἀγέστως τοῦ βέλους ἔχων σχήματι. τοῦ
βέλους adiecimus ex Flor. Supra c. X. p. 130, 13. ἐν τῷ τῆς
πληγῆς ὁ Πύρρος σχήματι. *Phil. Sen.* II. 19. p. 86. de Apolline
Phlegyae viciore: τὸ γὰρ ἐμβεβηκὸς τῆς δεξιᾶς ἐνεργὸν ἐστὶ δηλοῦ
τὴν χεῖρα, καὶ οὕτω καταλύουσιν τὸ σχῆμα, ᾧ ἤρηνεν.

P. 138, 5. ἐς μαζὸν γὰρ αὐτῇ. Vid. supra II. p. 113, 28.
αἱ μὲν χεῖρες ἐς τὴν ἀκόνην.

P. 138, 7. ἄρ' οὐκ αἰσθάνεσθαι δοκεῖς. De ἄρ' αὖν
οὐκ vid. *Heindorf.* ad *Cratyl.* T. III. p. 19. *Stallbaum* ad *Phileb.*
p. 215.

P. 138, 9. ὁρῶς τὸν ὑστατον ἀνασχιστῶντα Κένταυρον. Fue-
runt itaque, qui in illa Centaurorum apud Pholium clade Nessum
solum effugisse traderent. Etiam *Dio Chrys.* Or. LX. p. 309. de
Nesso, πεπειραμένον αὐτοῦ (Herculis) ἀρετῆς πρότερον, ἤνικα
μόνον τῶν Κενταύρων αὐτὸς διέφυγε παρὰ τοῦ Φόλου. Alii plu-
res superstites fuisse tradunt. *Diodor.* Sic. IV. 12. p. 258. *Apollod.*
II. 5. 4. p. 170. s.

P. 138, 10. διαφρυγῶν ἐκ τῆς Φολόης. ἐκ τῆς Φιλόης. edit.
vett. ἐκ τοῦ Φιλόης. Morell. ἐκ τοῦ Φολόης. *Olear.* Sincera lectio
est in Flor.

P. 138, 12. ὅτ' ἐπιχειροῦντες ἀδίκως αὐτῷ διέφυγεν οὐδεὶς.
Marg. Morell. ἴσ. ἐπιχειρούντων. Perperam. Eadem structura

Xenoph. Cyrop. I. 1. 1. καὶ ὅσοι τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν, οἱ δὲ — θαυμάζονται. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III. 1. p. 142. s. Fischer ad Veller. T. III. 1. p. 320.

P. 138, 20. κακῶς ἰδὼν τὴν γυναῖκα. Vit. Apoll. VII. 42. p. 320. puer formosus et a multis amatus, inprimis autem a Domitiano, dixisse fertur, καὶ με ὑπὲρ τούτων (τῶν νομικῶν) ἤκοντα, ὁ βασιλεὺς κακῶς εἶδεν, quod statim ipse sic interpretatur: ὑπαχθεὶς μου ἔρᾶν, οὐ φεῖδεται ὧν ἐπαινεῖ, ἀλλ' αἰσχροῦνεν διανοοῖται με, ὥς περ οἱ τῶν γυναικῶν ἐρῶντες *). Κακῶς ἔρᾶν est in Vit Apoll. VI. 3. p. 232. de puero, novercae impudicum amorem abominante; οὐδὲν πρὸς τὴν ἐρῶσαν ἐπαθεῖν, ἀλλ' ἀπῆλθεν αὐτὴν δεισας τὴν θεόν, εἰ τὸ κακῶς ἐρᾶσθαι μὴ φυλάξαιτο. Aelian. H. A. VI. 39. de incestis Persarum matrimonii: καὶ ἐφῆλκε Κύρος τὴν μητέρα κακῶς, καὶ ἐφιλείτο ὑπὸ τῆς μητρὸς φιλίαν ὁμοίαν. Vit. h. I. Nestus Deianiram dicitur κακῶς εἶδεν, sic ἀδίκους ὀφθαλμοῖς τὴν Ἑλένην εἶδεν dicitur Paris ap. Liban. T. IV. p. 114. 19. et similiter Id. T. IV. p. 23. 3. καὶ τοῖς αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦτον μὲν δεξιούμενος, τὴν δὲ Ἑλένην εἶδεν ἐξ' ὕβρει. sic videtur legendum cum Cod. Guelph. 77. Elegans est locutio δεξιοῦσθαι τινα ὀφθαλμοῖς, ut ἔργοις, λόγοις, δώροις. Io. Chrysost. Epist. II. T. III. p. 536. B. τὴν γὰρ γυναῖκα τοῦ πατρὸς ἀδίκους ἰδὼν ὀφθαλμοῖς — εἰς ἔργον τὴν ἀκόλαστον γνώμην ἐξήγαγε.

Ib. ἀτόποις ἐπετόλμα. i. e. αἰσχροῖς. Vid. Prolegg. ad Achill. Tat. p. CII.

P. 138, 22. γεγράφαται. γεγράφαιται. Ald. 1. 2. Vid. ad 1. 9. p. 16, 17.

P. 138, 26. καὶ περὶ ἑαυτῷ σφαδαῶν. quod quaerebam obtulit Flor. ἑαυτῷ pro vulgato ἑαυτοῦ. Ducta locutio ex Homero Il. Θ. 86. κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. Pl. N. 570. περὶ δουρὶ ἡσπαιρε. Soph. Ai. 828. πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοφράντῳ ξίφει.

P. 138, 27. τὸν ἑαυτοῦ δίγρον. in vitiosis hæc lectione conspirant editi. et Flor. τὸ φῆλτρον ex coniectura sua in textu posuit Olearius, comparans Apollodor. II. 7. 6. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Ἀθηνάειραν, εἴτε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόλῳ, εἴ θεοὶ φῆλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τὸν τε ἰδὼν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόλῳ. Facit huc etiam Sophocli. Trach. 1131. Νέστος πάλας Κένταυρος ἐξέλεισε νιν τοιῷδε φῆλτρῳ τὸν σὸν ἐκμήναι πόδον.

*) Paulo ante, iunctis editi. et codd. lectionibus, corrigendum suspicor: τὸν γὰρ Ἰππόλυτον ἐπὶ σωφροσύνῃ ἀπαλλῶν ὁ πατὴρ αὐτοῦ αὐτός. Καμὲ, εἶπεν, ὁ πατὴρ ἀπολώλεκεν.

Vera fortasse correctio, nam facile *φθιτρον* depravari potuit in *δύστρον*, hoc praesertim vocabulo in proximis sequente, neque tamen a me impetrare potuit, ut eam in textu ponerem. Fieri enim possit, ut rhetor scripserit, τὸν αὐτοῦ, *ΛΥΘΡΟΝ*, quod, non multum abest a *ΔΙΦΡΟΝ*. Ap. *Sophocl. Trach.* 568, Deianira diu-
αλιόριαν de Nessi caede narrans, Centaurum haec sibi dixisse ait:
ἔγω γὰρ ἀμυθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν Σφραγῶν ἐνέχυον χερσίν·
ἔστιν φρενός σοι, τρυτὸν κηλητήριον Τῆς Ἡρακλείας. ubi *ἀμυθ-*
ρεπτον αἷμα est *λύθρος*.

P. 138, 29. τῷ πρώτῳ δύστρον. sic lacunam, inter articulum et nomen (non, ut *Olearius* et *Hexpius* dicunt, post μέν), in-
 ygit, edidit, relictam, implevit Flot. Hercules, filium, ante se in au-
 teriore parte currus collocatum tenebat, (Male *Olearius* addit *ad-*
huc, quasi non Hercules quoque currui insisteret.) Miratur *He-
 gylus*, Herculem in curru annem aestuantem superasse (intraverat
 tantum); idque incredibile esse, si quis animo ceperet, quam
 exigui et leves currus heroum fuerint.

P. 138, 29. κατὰ τῆς ἀντιπύρας δεδραμένων, ὥστε μὴ ἀπορῶν,
 τῶν ἑλπίων. Diomedes ad Sthenelum, auxigam, ap. *Hom. Il.* B.
 261. αἶ δὲ τοῦδε μὲν ἄλλος ἔτι τοὺς αὐτοῦ λυχαίνειν, ἐξ ἀν-
 τιπύρας ἦν τα τεύχεα. Vide de voce ἀντιπύρ. *T. Heinsii*, ad *Lucianum*
Tom. II. p. 329.

P. 138, 31. πορρεῖ δὲ ὑφ' ἡδονῆς τὰς χεῖρας, ὁδῶν δὲ συ-
 picalum, esse *Gruterum* et *Salmagium*, narrat *Olearius*; quod
 quomodo illis in mentem venire putuerit, non apparet. Vltima
 capite verba, γέγραφα δὲ ὑμῖν μὴ τῷ ἑσθῶτι, quae male accepta
 aspersisco iuxtauxit *Morrellus*, recte vertit, *Olearius*: *εἰς αὐτὸν προκείμεναι*
ad quae patrandae vires, ipsi nondum suppetebant. Locutionem
 illustravimus, ad *Phil. Sen. I. 26. p. 41, 4.*

XVII.

PHILOCTETES.

Philocteten, vulnere cruciatum Parrhasium pinxisse, quam *Pli-*
nias, docet *Glauci Ep. V. Anal. Trill. p. 348. C. Iulian.*
Ep. XXVII. Ibid. p. 499. Et apud hoc, quidem ad aspersam, nullus
 mentis. Ad *Aristophontem* et ad *Silvaniam*, et ex libro ad
 Audient. Poet. c. 3. patet, spectat *Plutarch. Symp. Qu. V. ad*
ἀνδρώπους μὲν γὰρ ἀποδύναστας καὶ νοσοῦντας ἀνθρώπους
ὀρώμεν, τὸν δὲ γεγραμμένον, Φιλοκτήτην καὶ τὴν περὶ τὸν μέντην
Ἰαλόντην ἡδόμεθα ὀρώμεν καὶ θαυμάζομεν. *Philost. Epist.*

XXIX. Τὸν γοῦν Φιλοκτήτην ἐν τούτοις γράφουσι τοῖς ἑρμῆσι
 σιν, ὡς χαλὸν καὶ νοσοῦντα. In statum aeneam scriptum est
 Ep. ἀρεσσι CCXCIV. De artis monumentis superstibus dicam
 in observationibus ad *Winckelm.* Mon. inediti propediem edendis,
 tab. 119. F. G. WELCKER.

P. 139, 1. ὁ μὲν ἐπὶ τῷ στρατηγεῖν ἔτι. ἀρετι emendandum
 videtur *Hamackero* p. 86. Quod ipse olim conieci in *Exercitatu*.
 τῷ p. 186. οὐ μὲν ἐπὶ — ab *Heynio* probatum, non tamen sin-
 cerum. Describitur in cap. initio Philoctetes qualis fuerat, quum
 primum Troiam veniret, opponiturque ei, qui nunc in tabula
 representatur, doloribus confectus. Male *Oledrius*: *vir iste*: 'No-
 stram explicationem probans *Welckerus*, comparat similem introi-
 tum *Phil. Sen.* II. 53. ubi Horae, quales viderit Homerus in
 Olympo, opponuntur iis, quae in tabula pictae terrestrem agunt
 oborem.

P. 139, 4. πάνταφρων ἐς τὴν ὑψ' Ἡρακλῆϊ τροφήν. *talis*,
 qualem par est eum esse, qui ab *Hercule* puer nutritus et edu-
 catus fuit. Similiter *Pansanias*, *Herodis* in arte dicendi discipulus,
Vit. Soph. II. 13. p. 594. dicitur, ἐς πολλὰ ἀναφέρειν τῶν Ἡρώ-
 δου πλεονεκτημάτων. De usu verbi ἀναφέρειν consule *Boisson.*
 ad *Heroic.* p. 438. *Coray* ad *Heliodor.* II. p. 334. 1.

P. 139, 5. θεράπων δὴ γενέσθαι τῷ Ἡρακλῆϊ ὁ Φιλοκτήτης
 ἐκ νηπίου. durior hic infinitivi usus, sed sine suspitione corru-
 pturae. Haud raro enim post orationem finitam infinitivi sequuntur,
 ad quos, si velis, λέγεται hibernitias. Similia nostro loco excitavit
Schaefer. ad *Eu. Bos.* p. 634. Cf. *Matthiae* *Gr. gr.* §. 538. —
 Nos *Philoctetae* a multis expositae, quos vid. ap. *Muncker.* ad *Hy-
 gin.* *Fab.* XXXVI. *Dicys Cretens.* de *B. Tr.* I. 14. Deinde
Poecantis Philocteta, qui comes *Heruli* post discessum
 eius a *Diis* (Fort. ad *Deos*) sagittas divinas industriae proe-
 mium consecutus est. *Philoctetae* Noster tribuit, quod *φορεὺς*
 τῶν τόξων fuerit *Herculi*, quod de *Hyla* dicit *Apollon.* *Rh.* I. 131.
ἑσθλὸς ὀπάων, Πρωθήβης, ἰὼν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
 unde fortasse *πρεσβυτὴν φορεὺς dactylum.* *IFalmanis* *φορεὺς* *Iupiter*
 ap. *Nonn.* *Dion.* VIII. p. 240, 2. 5.

P. 139, 8. μισθὸν λαβεῖν. Flor. lectio προμίσθω.

P. 139, 9. ὁ δὲ γὰρ ἐνταῦθα συμπεπρωκότι διὰ τὴν νόσον
 τῷ προσώπῳ vulgo συμπεπρωκότι. Id. quod in textu postumus
 feliciter inventum a *Wyttenbachio* Ep. crit. p. 279. Flor. liber con-
 firmavit. Invidus de se ap. *Liban.* T. IV. p. 174. ἢ οὐχ ὅρα τε τὴν
 θάνα ὡς ὀξεία — οὐ τὰς γνάθους ὡς συμπεπρωκότι; οὐχ ὡς διε-
 ρήνην. rectius *δεσφύηκα.* *Monac.* 113. *Plutarch.* T. II. p. 516. C.
 ἀπερὶ ἐμπαθῶς ἔαχεν, ὥστε τῷ σώματι συμπεπρῶν, καὶ γενέσθαι

παντάπασιν ὄχρως καὶ ἰσχνός. Cf. *Foesium* Oeconom. Hipp. V. Συμπύπτειν. σῶμα συμπεσόν dixit etiam *Plato* Phaedo. p. 80. C. P. 139, 14. καὶ ῥάκια αὐτός τε ἀμπισχόμενος, καὶ τὸν ταρσὸν καλύπτων. non *talum obvolvens*, ut *Olearius* vertit; sed *talū obvolūto*, ut *Heynius* reddit, et *Zoega* Anagl. T. I. p. 264. *il pede infasciato*. F. G. *Welcker*. Haec *Philoctetis* descriptio docta fortasse ex *Euripidis* *Philoctete*, cuius tragoediae prologum, in pedestrem sermonem conversum, servavit *Dio Chr.* Or. LIX. ubi inter alia p. 305. παπαί, πρόξεισιν ὄνῃρ — οὐκ ἄθλος τῆς συμφορᾶς, μόλις καὶ χαλεπῶς προβατῶν. ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ θειοῦ ἡράματος ὄντως. Τό τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερόν. ἢ τε στολή ἀήθης, δόρατ' ἀθρίων καλύπτεισιν αὐτόν. Tum p. 307. δυσχερῇ γε μὴν τάνδον ὄράματα, ὧ ἔνεε, τελαμῶνες τε ἀνάπλειοι (Fort. τελαμῶνες πύου ἀνάπλειοι) καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου. Ap. *Sophoclem* autem in *Phil.* 38. *Neoptolemus* in antro herois videt ῥάκη βαρείας τοῦ νοσήλειος πλέα. Cf. *Ibid.* 274. De praesenti καλύπτων verissime observavit *Welckerus*, positum illud esse pro κεκαλυμμένος aut καλυφθείς. Vide quae de hac enallage monui *Not. ad Anth. Pal.* p. 454.

P. 139, 18. ἐμαστεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βωμόν. Vide de hac re *Vulcken.* *Diatr.* p. 127. et nos in *Anim.* ad *Anth. gr.* T. 1. 2. p. 217. De Χρύση nymphe, deque loco, ubi ara fuerit, docte nuper disputavit *Buttmannus* ad *Sophocl. Philoct.* p. 57. ss.

P. 139, 20. ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης. notabilis breviloquentia, cuius sensus: ex recordatione eorum, quae illo tempore, quod cum *Hercule* exegerat, expertus erat, aram illam quaerentibus indicavit.

P. 139, 21. ἐγγρήψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰόν. *Pl. B.* 723. ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου. unde *Porphyr.* *Ep.* ad *Marcell.* c. 5. p. 10. ἀδήλου δὲ ἐν ταῖς ἀποδημίαι; τοῦ μέλλοντος ὄντος, ἀναγκαῖόν σοι παραμυθούμενον τῷ λόγῳ ἅμα ἐπισκέπτειν (L. ἐπισκήπτειν)· οἰκειότερον δ' εἰποίμ' ἂν τοῦ (scr. δ' ἀποιμάντου) σαυτῆς καὶ ἐν σεαυτῇ οἴκου κηδεσθαι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν· καταλειπομένη οὐδὲν ἀλεικώτως τοῦ ἐν τραγηδίαις *Φιλοκτήτου* ἔλκεϊ μοχθίζοντος· πλὴν ὅτι τῷ μὲν τὸ ἔλκος ὑπὸ ὀλοόφρονος ὕδρου, σοὶ δὲ κ. τ. λ.

P. 139, 22. ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν. bis hic peccavit rhetor contra Atticistarum praecepta; primum, quod θάτερον scripsit pro τὸν ἕτερον (vid. *Boisson.* in *Nov. Addend.* ad *Eunap.* p. LVI.); tum τοῖν ποδοῖν pro τὸν πόδα. non tamen sine exemplo. Vid. *Lobeck* ad *Phryn.* p. 474.

P. 139, 23. διαφόρῃ, γησὶ *Σοφοκλῆς*, καταστάζων ἰὼ τὸν πόδα. διαφόρῃ. *Iunt.* in ἰῷ omnes consentiunt ante *Olearium*,

qui νόσῳ dedit. Et sic est ap. Sophocl. vi. 7. νόσῳ καταστάντα διαβόρῳ πόδα. Marg. Morell. γρ. ὅδε ἐν λήμῳ ταύτῃ λέλειπται διαβόρῳ (ῥησι Σοφοκλῆς) καταστάντων νόσῳ τὸν πόδα. οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν οἱ Ἀχαιοὶ στέλλονται. In fine describamus locum Aristidis Or. de Asclepiadi. T. I. p. 43. (77), ut scribendus et distinguendus videtur: τὸ δ' ἀλῶναι τὴν Τροίαν καὶ παντάπασιν ἦλθεν εἰς αὐτοὺς, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ τὴν Φιλοκτήτην νόσον, ἣν Ὀδυσσεὺς καὶ Ἀτρεΐδαι προκαταγνόγγες ἀνίατον εἶναι, Φιλοκτήτην οὐχὶ δικαίως ἐν λήμῳ κατέλιπον, οὗτοι [δὲ] δέκα ἔτεσιν αὐξηθεῖσαν ἴασαντο. ubi postrema sic interpretanda: τῇ τε ἄλλῃ (cum alia ratione) καὶ τῇ θεραπείᾳ τῆς νόσου, τῆς ἀνίατου βοκούσης, ἣν οὗτοι μετὰ δέκα ἔτη ἴασαντο.

ANIMADVERSIONES

IN

CALLISTRATI STATVAS.

I.

S A T Y R V S.

Lemma titulo additum: *ὅς ἦν ἐν χωρίῳ ἐνθα ἤσκητο*, Paris. 2. *ἐν τῷ χωρίῳ*. et *ἤσκειτο*. Nata verba ex depravata lectione l. 19. *εἰς χωρίον εὐτερεπίζων τὸ σχῆμα*. Cuius sculptoris fuerit hoc opus, non dicit rhetor. Illustris Satyrus Praxitelis, dictus ὁ περιβόητος, de quo *Pausan.* l. p. 46. coll. *Athenae.* XIII, p. 591. B. *Protagenis ἀναπαινόμενος*, ap. *Plin.* XXXV. 36. 10. coll. *Strabon.* XIV, p. 965. A. Myronis ap. *Plinium* XXXIV. 19. 3. Elegans est epigramma *Agathiae* XLV. in Satyrum pictum. Alios, superstites etiam, commemorat *Winckelm.* in *Opp.* passim. Vid. *Indic.* T. VIII, p. 245.

P. 145, 1, ἦν τι. τι om. Aug. 494.

P. 145, 2. *προσεικασμένον σύριγγι*, de hoc antro accipias licet *Aelianum* II, A. VI. 43. *σύριγγας μὲν Αἰγυπτίαις ἔδουσιν οἱ συγγραφεῖς — μυρμηκῶν δὲ ἐν γεωργίᾳ ποικίλας τε ἀτραποὺς καὶ ἐλιγμοὺς καὶ περιόδους οὕτω ἴσασιν*. Id. XVI. 15. de formicis *Indicis*: *ἐν αὐτοῖς περιόδους τινὰς καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίαις* (*Cod. Monac.* 564. *σῆραγγας Αἰγυπτίους*. Vid. ad *Philostr.* *Imagg.* II. 17. p. 79, 13.) ἡ *λαβυρινθους χρητικὸς σοφία* τινὶ ἀποδότην διατρέσαντες οἰκία (sic emenda cum *Schneidero* pro οἰκεία). *ἐαυτοῖς ἀπέφηναν, οὐκ εὐθυτενῇ καὶ ῥάδια παρελθεῖν, ἀλλ' ἐλιγμοῖς καὶ διατρέσει λοξά*. Idem XVI. 16. *ἀποδότης σύριγγας ἐξ ἑδῶν κρυπτὰς impigit*. *Phrynich.* App. Soph. in *Bekkeri* *Anecd.* I, p. 64. *σύριγγε, ὑπόγειον ὄρυγμά ἐστιν ἐπιμηκες, καὶ ἐν Θήβαις δὲ ταῖς Αἰγυπτίαις αἱ σύριγγες τοιαῦτα εἰσι τῇ κατασκευῇ*. Cf. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. T. I, p. 124. et in not. mss. ad *Sophocl.* Ai. 1399. ap. *Erfurdt.* p. 656. Facit huc *Heliador.* l. 6. p. 18. De praedonibus Aegypti: *σχολίαις γὰρ τινὰς ἀτραποὺς τεμόμενοι καὶ πολλοῖς ἐλιγμοῖς πεπλανημέναις*. et II. 27. p. 146. *ἄλλος πυραμίδων κατασκευὴν (ἐπυνθάνετο), ἕτερος συρίγγων πλάγην*. ubi vid. *Coray.* p. 98. *Ammian.* Marc. XXII. 15. *Sunt et Syringes, subterranei quidam et flexuosi recessus*. Easdem commemorat *Synes.* Ep. CIV. p. 246. C. *Basilius* *Opp.* T. I. p. 74. D.

Peculiarem de iis dissertationem scripsit P. B. *Iablonskius*, quam inter eius reliquias non inventam esse dolet. *Te Water* ad Glossar. de Vocib. Aegypt. praefixum *Stephani* Thes. Gr. L. Valpyano p. CCLXXXIII. Eadem illustravit *Iomardus*, testis oculatus, in Dissert. de Catacombis Thebaicis, in germanicum sermonem conversa ab *Idelero* in *Buchholzii* libro meustruo an. 1821. Fasc. VI. p. 195.

P. 145, 3. τοὺς τῆς γῆς ἐλιπτόμενον πυθμένας. *Aeschyl.* Prom. 1082. χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνουσι. Ταρτάρου πυθμὴν dixit *Pindar.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 104. A. De πλαγκταῖς *Apoll. Rhod.* IV. 946. βρύχιαί χεῖρ' ὑπὸ πυθμένι πόντου Ἠρήρεινθ'. *Julian. Aeg.* in Anth. Pal. VII. 680. οὐ ποτ' ἐμὲ κρύψεις ὑπὸ πυθμένα νεκρὸν αἵης. — Meatus illi inflexi sub montis radicibus et in ipsis visceribus terrae, tanquam in curriculo, currebant circa τὴν καμπήν, metam dixeris, seu ultimum stadii flexum, difficilem quandam errorem implicantes. Cf. similla de labyrintho dicentem *Ovidium* VIII. 160. u. Pro ἐλιπτόμενον legitur ἐλισσόμενον in Paris. A.

P. 145, 9. εἰσὶν ἔτι μὲν ἐπὶ τινος κρηπίδος, εἰς χορεῖαν εὐτρεπίζων τὸ σχῆμα. κρηπίδος. uterque Monac. κρηπίδος. Vulgo. Vid. *Boissonad.* ad *Marin.* p. 66. — ἐπὶ τινος κρηπίδος εἰς χωρὶον. editt. omnes, verba εἰς χωρὶον modo cum praecedentibus iungentes, modo cum sequentibus. Χορεῖαν legendum esse videtur in Exercitatt. cr. T. II. p. 6. s. Firmarunt correctionem Codd. Monac. duo totidemque Parisini. Infra c. XI. ἔδοξεν ἂν σοι κινήσεως μετέχειν καὶ εἰς χορεῖαν εὐτρεπίζεσθαι. Etiam c. IX. ὁ μὲν γὰρ Ζαῖδαλος δόναμιν εἶχεν ἐξιστάναι τὰς ὕλας καὶ εἰς χορεῖαν κινεῖν. *Longus* I. p. 5. τὸ πᾶν σχῆμα χορεῖαν ἦν ὀρχουμένων. *Glaucus* in Anth. Pal. IX. 975. Ἡ Βάκχη Κρονίδην Σάτυρον θέτο· εἰς δὲ χορεῖαν θρώσκει. Cf. *Bast.* in Ep. cr. p. 48. not. 18. Apud *Iamblich.* de Myst. Sect. X. 5. p. 176. 28. ἡ δὲ χειρὶν μοῖρα ἀχώριστος ἐστὶ τοῦ θνητοῦ. Cod. Goth. vitiose χωρῶν. Scribendum aut χειρῶν μοῖρα, aut accentu vulgatae mutato, χείρων.

P. 145, 11. καὶ τῆς δεξιᾶς βάσει τὸν ταρσὸν ὀπισθεν ἐβαλὼν. Paris. A. Ἐκ τῆς δ. β. ἐπὶ τὸν τ.

P. 145, 12. πρῶτος ἐξανίστατο. quum allas tibicen saltantium motus comitatur tantum cantu, aliosque ad saltandum excitat, Satyrus, tibiae suae sono audito, ipse primus, animo et corpore commoto, ad saltandum se parat. F. I. Prorsus ut Satyrus Cymbalista *Florentinus*. F. G. WELCKER.

P. 145, 13. τῇ μὲν γὰρ ἀκοῇ μέλος οὐ προσέπτεν αὐλοῦντος. Tentavi olim: τῇ μὲν γὰρ ἀκοῇ μέλος οὐ προσέπτεν. Plu-

tarch. T. II. p. 38. A. κτόπων τιμῶν καὶ πατάγων καὶ ἡχῶν τῇ ἀκοῇ προσπρόντων. De tanto Phalaridis Polybius XII. 25. 2. ὁπόταν βοῆσαιεν (ὁ ἔκδοθεν ἄνθρωπος) μυκηθμῷ παραπλήσιον τὸν ἡχον ἐκ τοῦ κατασκευάσματος προσπίπτειν τοῖς ἀκούουσι. Vid. Tourp. ad Longin. p. 335. Baehr. in Creuzeri Melet. III. p. 45. Eadem vi προσβιάλλειν usurpatur. Vid. ad Phil. Sen. l. 2. p. 7. 6. De προσέπτῃ cogitabat Heyn. p. 201. Sed nihil notandum. Verbum προσάπτειν vi neutra usurpatum, ut ap. Sophocle. Oed. T. 663. καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν. ubi vid. Erfurdt.

P. 145, 15. τὸ δὲ τῶν αὐλούντων πάθος. τὰ δὲ, Mon. 494. Verbis transpositis Paris. A, διὰ δὲ τῆς τέχνης τὸ τῶν αὐλ. πάθος εἰς τὴν. Sculptoris arte affectus corporis, qui in tibicinibus conspicitur, in marmore expressus.

P. 145, 16. εἶδες ἂν ὑπανισταμένους καὶ φλέβας. οἶδες ἂν. Morell. et Olear. εἶδες ἂν emendavi in Exercit. p. 8. nec aliter est in Ald. 1. 2. Iunt. et in Codd. Mon. et Parisin. Vid. Bass. Ep. cr. p. 260. Frequens permutatio, de qua dixi ad Achill. Tat. p. 814. ad Anth. Pal. p. 595. εἶδες ἔν sic est c. II. p. 147, 6. c. IV. p. 149, 17. XII. p. 160, 13.

P. 145, 19. τὴν πνοὴν ἐκ στέρων ἀνασπῶντα. Philostr. I. 20. p. 33, 31. ὁ δὲ ἀναπνέει τοῦ ἀνέμου, ἔλκων τὸ ἀπὸ τοῦ στέρνου ἄσθμα. Notabilis accumulatio synonymorum, τὸν Σάντορον, τὸ εἰδωλον, τὸν λίθον — ubi unum horum sufficiebat. — εἰς ἄγωνάν τι πίπτοντα. marmor, quum sensu careat, certamine tamen cum natura sua suscepto, sensum volebat ostendere.

P. 145, 23. καὶ ἄσθματος ἰνδείξιν. ἄσματος. Paris. A. — ἐγειρομένην οἰκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων. ἀμηχανα difficilia sunt pro diversa re diversis modis; itaque etiam meatus difficiles cognitu et observatu, obscuri, latentes. HERNIUS. p. 201. admirandos meatus cum Morello vertit Olearius; de ses interieurs conduits et organes. Vigenierius. Nihil horum satis facit. Sunt potius meatus, quos ars nec fecit, nec facere potuit. Non enim revera adsunt, sed ob artis effectum adesse existimantur. Si compareris locum de Memnone cap. IX. p. 157. respirantis et sentientis speciem prae se ferente, ubi inter alia: ἀμηχανον δὲ ἦν καὶ παντελῶς ἄπορον, καὶ γωνῆς μέτοχα πραγματευέσθαι τὰ ποιήματα. Αἱ δὲ Αἰθιοπῶν χεῖρες πόρος τῶν ἀμηχάνων ξειῦρον, facile nobiscum suspicaberis, nostro loco non agi de secretis quibusdam meatibus, sed rhetorem dedisse: ἐγειρομένην οἰκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρον. Similia vide ad p. 157, 6.

P. 145, 25. ἀλλ' ἢ τῶν μελῶν στεφρότης. ἀλλὰ ἢ. Monac. B. — στεφρώτης. uterque Mon. — εἰς ἑρθρον συμμετρῆαν ἀνδρι-

καὶ τὴν ἰδέαν τραχύνουσα, haec est in ἀνδρακτῶν. pro quo ἀνδρα-
κτῶς est in Paris. A, quod nihil iuvat. Sensus verborum est, ut
nunc habentur, sculptorem *speciem* Satyri *exasperasse* quodammodo,
ut ei *virilium membrorum proportionem* tribueret. Verum non
omnes viri sunt hispidi et τραχεῖς, sed Satyri tantum et Fauni,
et qui homines Faunis sunt similes. Nec apparet, cur hoc omnino
dixit rhetor, quum de virili Satyri corpore dubitari non posset.
Quaerendum suspicor: εἰς ἀνδρῶν συμμετρίας ἀγρίων τὴν
ἰδέαν τραχύνουσα. Tale quid postulant proxima; Σατύρων αἰχμη-
ρὸν τὸ εἶδος, ὡς ἂν ὀρέου δαίμονος. Facit huc gloria a pluri-
bus repetita: ἄγριοι· οἱ παιδευμένοι — ἢ ὅτι ὁ Πάν ἐνοχὸς ἐστὶ
τοῖς τοιούτοις: — ἐστὶ δὲ ὁ Πάν ἄγριος θεός. Vid. Steph. Th.
Gr. ed. Valp. p. 697, D. 698, A. quod iurpinis facit ad Ari-
stoph. Nub. 349. ubi ἄγριος iunguntur cum λαοῖς. Satyros
Bacchi comites Lucian. Bacch. c. I. T. VII. p. 304. ἄγρολκους
νεανίσκους appellat, οὐρὸς ἔχοντας, κεραιάς. μορφῆς σχῆμα
ἄγριος est, ap. Euripid. Ion. 992. et ἄγριος μορφήν. in Helen.
544.

P. 146, 3. χαῖτες μαλθακαὶ καὶ πρόσφοροι, πρόσφοροι Cod. Mon.
B. cutis est, quam tangere velis, iucunda, venusta. πρόσφορος καὶ
πεχυσισμένως impigit Philostr. Vit. Apoll. III. 41. p. 130.

P. 146, 4. Σατύρων. hoc adoptavi ex Paris. A. pro Σατύρων.
— Διονύσῳ σιριγῶντος. Διονύσου. Paris. A.

P. 146, 8. ἀλλ' ὁ λίθος ἀπὸ σιερρότητος εἰς κλῶνας χυ-
θεῖς. ἀλλὰ ὁ Mon. B. — ἀπὸ στερῆς. Olearius in textu posuit pro
ὕπὸ, libris nostris consentientibus. Cf. c. II. p. 147, 6. c. IX.
p. 155, 14.

P. 146, 11. παρειστήκει δὲ καὶ ὁ Πάν. displicet, quod nar-
ratur adstare Pan amplexens Echo nympham, ne illa cantu deli-
nita sonis respondeat. Ineptum acumen, sive Panis simulacrum,
sive ipsum deum adstare dicere voluit. ΠΕΥΝΤΙΣ, καὶ om. Par. A.
γαννύμενος. sic hoc quoque loco scripsimus pro γαννύμενος.

P. 146, 16. καὶ τὸν Αἰθιόπων λίθον. καὶ temere expruxit
Olearius, codd. et editt. invitis. — ἔμφωνον Μέμνονος ἐπιστεύο-
μεν γενέσθαι. ἄμφωνον. Iunt. Μέμνωνος. Mon. a. b. hoc nomen
non suo est loco. Esse deberet, καὶ τὸν Αἰθιόπων Μέμνονος λί-
θον. Sed vehementer suspicor Memnonis nomen ex marg. veniasse
in textum.

P. 146, 18. τῆς Ἡμέρας, maiore initiali scripsi. Vid. Intrpp.
Tryphiodori v. 210. p. 221. ed. Wernicke.

P. 146, 19. πένθιμον ἐπέστενε. erat cum ὑπέστενε corrigerem,
aut πένθιμόν τι ἔστενε. ut c. IX. p. 156, 16. ἐλεεινόν τι καὶ ἀλαγεινόν

ἐστὶν, *Alciphron*, I. 39. p. 188, ἡρῆμα δ' οἶον ἀναγοῦσά τι ἐρωτηχόν
 ὑπέρτερε. Plura vid. ap. *Aetium* in *Addit. ad Comment. in Platon.*
Rhaedr. p. 639. Pronomine tamen non opus. *Vit. Apoll.* II. 11. p. 61.
 οἰκτρόν τε καὶ ἐλειγρόν ἀνακλάον. *Ib.* V. 42. p. 226. in historia de
 Iεουε, δὲν ἡμέρον ἀπὸ θυτήρος ἤγέ τις (sic *Vrat.* pro ἡμερον, *Cf.*
Boissac. ad *Heroic.* p. 437.)· ἐπαὶ δὲ ἤκουσεν ὁ λέων ταῦτα,
 ἀκεβρυχήσατο ἐλειγρόν καὶ θρηνηῶδες, ἀλοφύρατο ξυνοκλάσας
 δάκρυα καὶ ἰεὶς αὐτά. sic editt, velt, unde fortasse corrigendum·
 ἀλοφύρατρ ὁ δὲ πλάυσας, καὶ δάκρυα ἰεὶς αὐτά. ὁ δὲ πλάυ-
 σας, ut ὁ δὲ χρεμετίζοντες ap. *Themist.* Or. XI. p. 153, A.

P. 146, 20. ἡδονῆς καὶ λύπης παρουσίᾳ διοικούμενος. de
 Memnone infra c. IX. p. 156, 26. καὶ ἡ μὲν φύσις τὴν λίσθων
 γένεσιν ἄφθογγον παρήγαγεν καὶ κωφήν, καὶ μήτε ὑπὸ λύπης
 ἐθελουσαν διοικῆσαι, μήτε εἰδυῖαν ἡσθῆναι, ἀλλὰ καὶ πάσις
 εὐχαις ἄτρωτον. *Plutarch.* T. II. p. 989. F. ταῖς ἀναγκαῖαις ὁ
 βίος ἡμῶν ἐπιθυμίας καὶ ἡδοναῖς διοικεῖται.

P. 146, 21. τῆς οἰκείας ἀπέστη κωφότητος. hoc *Olearius*
 dedit ex correctione *Salmasii* pro κωφότητος, quod habeat etiam
 Monacc. duo et Paris. B. In Paris. A. κωφότητος legitur ex cor-
 rectione, Marg. Morell. ἰσ. φαυλότητος. κωφῶ πνεῦμα βαλοῦσα
 λίσθω. legitur in Ep. *Platonis* XV. sed haec est coniectura *Brun-*
ckii, temere textui obtrusa, *Meleager* in *Anth. Pal.* XII. nr. 57.
Πραξιτέλης — ἄγαλμα ἄψυχον, μορφῆς κωφὸν ἔτευξε τύπον,
Πέτρον ἐνείδοφορῶν. infra c. IX. p. 156. καὶ ἡ μὲν φύσις τὴν
 λίσθων γένεσιν ἄφθογγον παρήγαγε καὶ κωφήν. De permutatione
 vocabulorum κούφος et κωφός vid. ad *Anth. Pal.* p. 641. a. et
 p. 737.

P. 146, 22. εἰς ἐξουσίαν φωνῆς τὴν ἀνασθησίαν ἐκνικήσας.
 vulgo post φωνῆς inciditur c. IV. p. 150, 2. πρὸς τὴν εὐμαρότητα
 τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας. c. III. p. 149, 17. εἶδες ἂν
 τὸν χαλκὸν θρυπτόμενον, καὶ εἰς εὐσαρκίαν ἀμυχάνως χλι-
 δῶντα.

II.

B A C C H A.

Baccha in anglypho Villae Borghesinae ita conspirat cum descri-
 ptione statuae nostrae, ut illam ad imitationem Scopae effectam esse,
 credere liceat. Vid. not. ad *Winckelm.* Opera T. VI. p. 85. nr. 297.
 Titulus vulgo: εἰς τὸ Βάκχης ἄγαλμα, μεταφορικῶς δὲ εἰς τὴν
 Ἀημοσθένους τέχνην διελεκται.

Ib. Scopae Baccham expressam esse in anaglypho olim Borghesiano in *Winckelm. Opp.* T. VI. tab. 3. delineato, credidit Annotator p. 85. Sed thyrsus illam non habere, quo anaglyphi Maenas nititur, diserte Noster ait p. 147, 27. Nihil autem obstat, quominus aliam Baccham *χιασμοφόρον*, uti Scopae statua vocatur a *Glauco* ep. 3, cum hac conspirare credamus, saepius illam in anaglyphis obviam, v. *Zoeg. Anagl.* tab. 84. 85. 106, *Gori Inscr. Etrur.* I, 18. F. G. WELCKER.

P. 146, 24. Οὐ ποιητῶν δὲ initium capitis usque ad ἦν Βάκχης abest a Paris. A. — πνέονται τέχνη. ἐπιπνέονται τεταύρι in Exercit. p. 12. nec poenitet. Sic ap. *Phalarid.* Ep. XIII. p. 66. ἃ σοι πνέουσιν οἱ θεοί, meliores libri ἐπιπνέουσιν. Vid. *Leanep.* p. 98. De amoris afflatu *Apoll. Rhod.* III. 936. οὐδέ σε Κύπρις, οὔτ' ἀγαροὶ φιλοῦντες ἐπιπνέουσιν Ἑρώτες. Cf. *Valcken.* Diatr. p. 227. D. E. de Marte *Aeschyl.* VII. c. Theb. 345, μαινόμενος δ' ἐπιπνέει Ἀρης. *Eurip.* Phoen. 796. στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνέσας. Vid. *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. II. p. 236. *Ap. Lucian.* autem Diss. c. Hesiod. c. 9. T. VIII. p. 154. ὡς οὐδὲν ἦδεις τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἐμπνοία δαίμονος ἐνεποιεῖ σοι τὰ μέτρα. *Schmiederus* frustra coniecit ἐνέπνευσε. *Themist. Or.* XXII. p. 268. D. καὶ διὰ τοῦτο ὁ Περσικὸς νόμος δίκας εἰσπράττεται ἀχαριστίας, δεῖ μάλιστα ἐμποιεῖ μῖσος. *Iamblich.* de *Myster.* III. 7. p. 73. οὐ μὲν τοι τοῦ γε (sic cod. Goth.) θεοῦ πᾶσά ἐστιν ἡ ἐμπνοία, ἥτινα παρέχει ὕδωρ (fons in templo Apollinis Clarii)· ἀλλ' αὐτῇ (sic Cod.) μὲν ἐπιτηδεύοντα μόνον καὶ ἀποκάθαρσιν τοῦ ἐν ἡμῖν ἀνγοειδοῦς πνεύματος ἐμποιεῖ *).

P. 146, 26. θειασμοῦ. θειασμός, *divinus instinctus*, quo Apollonius se agitari dicit in *Vita* IV. 40. p. 181. Sine eo nec poetas, nec politicos fieri censet Socrates in *Platon.* *Menone* p. 99. C. D. Vid. *Cresoll.* Th. Rhet. III. 17. in *Gron. Thes. Gr. Antiqq.* Vol. X. p. 127, s. ubi et nostri loci fit mentio. *Reisson.* ad *Euprep.* p. 158.

P. 146, 27. ἐράνοις, munera quodam divini spiritus. Vocis ἐρανος usum illustravit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* T. XI. p. 355.

P. 146, 28. κάτοχα. ἐπὶ τῶν οὐκ ὄντων καὶ κατεχομένων ἐκ τοῦ θεοῦ. *Plato Menon.* I. c. *Polyaen.* I. 20. 1, κάτοχοι ἐκ

*) Apud *Eund.* III. 21. p. 87. 27. scriba: οὐδέ ψυχὴ τούτων μετὰ τῆς θείας ἐμπνοίας ἐν τι ποιεῖ εἶδος ὑποστάσεως. Sic Cod. Goth. nisi quod τινὲς habet,

Μουσῶν καὶ Ἀρεῶς. Ap. Aristid. T. II. p. 19. (49.) scribit cum Cod. Coll. Nov. καὶ τοὶ εἰ ποιεῖται μὲν αὐτὴν τέχνη ποιῶντες, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἀλλ' ἐκ θεοῦ τυγχάνοντες κατοχοί, παιδεύουσι τοὺς ἐπιμνησκομένους. Dio Chrys. Or. I. p. 162. ἀνὴρ διαμυβνίας ἐπιμνηστικῆς καὶ κατοχῆς.

P. 146, 28. καὶ μετὰ μανίας sic scribere non ahabiti προμετά. Vide Exercit. cr. p. 13. s. De horum vocabulorum permutatione dixit Schaefer. in Indic. ad Porson. Adv. p. 350. nos in Addit. ad Athen. p. 262. Vit. Apoll. IV. g. p. 146. εἰ δὲ φλοῖσι μῆσονται πρὸς αὐτοὺς — καὶ οὐ μὲν ὄρεται τῇ νηὶ τίστῃ, ἡμεῖς δὲ εὐδίας καὶ εὐπλοίας πάντα. Cod. Vrat. μετὰ δὲ Ib. VII. 12. p. 290. ἀκουσα γὰρ καὶ μετὰ γαλῆς πάντα idem liber perperam μετὰ σχολῆς. Agitur autem ἡ μετὰ illa σάφροσι, quae pulchri amore inflammat animas, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγυὺς καὶ θεῶν ἀγχιστοροί, φησὶν ὁ τραγικός. ap. Lucian. Encom. Demosth. c. 13. T. IX. p. 143. quem senarium ante oculos habuit Synaeus Dion. p. 51. C. ubi nunc quidem legitur, ἄνδρες ἐγγυῖστοροι τοῦ θεοῦ. Corrigendum ἀγχιστοροί ex Platon. Rep. III. p. 391. E. unde etiam Damasc. profecit, ap. Suidam. T. I. p. 43. ἀλλὰ ῥώμη γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχιστοροῦ. Philo de Opific. Dei T. I. p. 98. ed. Pl. συγγενῆς τε καὶ ἀγχιστορὸς ὢν τοῦ ἡγεμόνος.

P. 146, 28. προσημένουσι τὰ ποιήματα. sedunt opera sua, sicuti vates vaticinia, divino spirita perciti.

P. 146, 29. ὥσπερ ἐκ τινος ἐπιμνηστικῆς κληθείς, malles fortasse, ἐκ τινος θείας aut. ἐνθέου ἐπιμνηστικῆς. ut ap. Platon. de Rep. VI. p. 499. C. ἐκ τινος θείας ἐπιμνηστικῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως ἐμπεσών. Lucian. Enc. Dem. c. 4. T. II. p. 136. δεῖ γὰρ τοὺς καὶ τοῖς καταλογισθῆναι ἐνθέου τινὸς ἐπιμνηστικῆς.

P. 146, 31. εἰ δὲ ὑμῖν οὐκ ἀνώθεν τὸν ἐνδοσιασμὸν τῆς τέχνης διηγοῦμαι; sic Themist. Or. VII. p. 84. D. μικρὸν δὲ ἀνώθεν. paulo altius repetendum est. Demosth. Or. c. Mid. p. 539. 22. ἔσται δὲ περὶ αὐτῶν βραχὺς ὁ λόγος, καὶ ἀνώθεν ἀρχεσθαι δοκῶ. Ibid. p. 566, 20. ἐγὼ καὶ τοῦτο διδάσκω, ἀκωθεν δέ.

P. 147, 2. ἐν γὰρ τῇ οἰκείᾳ τάξει μένων ὁ λίθος. ei. V. p. 152, 28. τὸν χαλκὸν ὁρῶντες ἔργα φύσεως μηχανώμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἐκβαίνοντα τάξεως.

P. 147, 3. τὸν ἐν τοῖς λίθοις νόμον. τὸν ἐν λίθῳ νόμον Paris. A.

P. 147, 61. εἶδες ἂν δὲ καὶ στερεὸς ὢν εἶδες δὲ στερεὸς ὢν. Paris. A. Copulam καὶ, si abesset, non desiderares.

P. 147, 8. καὶ εἰς ἔξουσίαν ἀμοιβῶν κινήσεως ἦδει βαρχεύ-
εσθαι. locus depravatus, quem magis etiam corruperunt Morell.
et Olear. ἦδη exhibentes pro ἦδει, quod vult editi. teneantur, et
codd. nostri. A. Morello in errorem inducti Salm. et Grut. cor-
rexerunt ἐβαρχεύετο, aut βαρχεύεται. quo verbum non magis tolli-
tatem, quam mutata distinctione, quae placuit Heynio: καὶ εἰς ἔξου-
σίαν ἀμοιβῶν κινήσεως, ἦδει βαρχεύεσθαι. et cum facultate re-
movendi esset privatus Salm, tamen horat, ad hoc poterat, Bacchio
impetu ferri. In quibus quomodo εἰς ἔξουσίαν iungi possit cum
ἀμοιβῶν, equidem non intelligo. Omnia bene haberent, si ab-
essent verba εἰς ἔξουσίαν; nunc quum codd. extantur, aliquid
mutandum existimo. Fortasse: καὶ εἰς κινήσεως ἔξουσίαν ἀμοιβῶν
κινήσεως. Quae sequuntur ἀμοιβῶν (Paris. A. μοιβῶν) κινήσεως,
ἦδει βαρχεύεσθαι, respondent his c. XI. καὶ γὰρ ἀπαλός ἦν, με-
ταφύνην τῇ ἀπαλότητι τὴν οὐσίαν ἔχων, καὶ πρὸς τὸ ὑπερὸν
ἡγήτο, ὑπερημέλιος ὑπερόρητος.

P. 147, 9. καὶ τῷ θεῷ εἰσόντι τὰ ἔνδον ὑπὸ χεῖ. deo. i. e.
divino afflatu ingresso, interque ei respondent ab eoque resonant.
Himer. Or. VIII. 2. p. 710. ἤδοντι αὐτὰ ἐκ στυπτηρίων. ἔδον τὰ
ἐκ στυπτηρίων.

P. 147, 14. καὶ ὅσα φέρει μανίας οἰστροῦσα ψυχῇ. Marg.
Morell. id. ὑπὸ μ. ἢ μανίᾳ. recte, ut puto; ne enim iungas ὅσα
μανίας, velant sequentia. Quam saepe ista adscriptum in 5 ab-
ierit, monuit Schaefer. M. 12. p. 112. a. Plato de Rep. IX.
p. 585. A. τότε δὲ δορυφορεῖται τε δὴν μανίας, καὶ οἰστροῦ
ταύτης ἀποστάτης τῆς ψυχῆς. Amphilesch. Or. VI. p. 71. B. μέ-
γα πᾶσι ἀκαδέκτως οἰστροῦσα τὸ τῆς ἀμαρτίας ἀέλαχος ἀνελῶ;
De verbo οἰστροῦ dixi ad Achill. Tat. p. 684. c.

P. 147, 15. ποσάυτε πύλους διέλαμψε τῷ τεκμήριον. κα-
σαῦτα τὰ π. δ. τεκμήρια. Paris. A. — δι' ἐλαμψε. Monac. a. b.
P. 147, 18. εἰς τεχνὸς ἀνθρώπων λέδος ὑπεστέλλετο. λέδος
om. Paris. A.

P. 147, 19. δὲ δὴ καὶ μέγιστα τὸν λογισμὸν ὑπεστέλλετο. καὶ
om. Mon. a. b. — ἐξίστη. Paris. A. ὑπεστέλλετο est c. VII. p. 155,
14. — ἐξιστάται sic videtur Noster c. III. p. 148, 26. c. VII. p. 154,
20. πᾶν μὲν ὄντιον γένος πρὸς τὴν ᾧδὴν ἐξιστάμενον. The-
ophrast. Or. XI. p. 153. B. ἐξέστησεν cum ἐξέπληξε ἰσχυρί; ut Aristot.
ib. 7. p. 19. ὅλος ἐξέστη ἐκπληγέτης.

P. 147, 21. καὶ πλοκάμων ὑπήχονσε τοῖς μνημόμασι. καὶ
om. Olear. — καὶ om. Paris. B. — τῆς ζωικῆς τοῖς.
Monac. b.

P. 147, 23. αὐδήσεως ἀφορμᾶς. Hieron. artem statuariam
cum rhetorica comparat, cuius est αὐδήσεως, quae id, quod iam

argumentis firmatum est, graviore quidam affirmatione augeat, meliusque animorum conciliat fidem. Vid. *Ernesti Techn. Rh.* p. 48. et *Lexic. Technol. rhet. Latin.* p. 19. a. — *συνελέγαγεν. συνελέγαγεν.* Paris. A. *συνελέγαγεν.* Monacc. a. b.

P. 147, 27. οὐ γὰρ τὸν βακχικὸν ἐτίνασσε θυρόσιν. articulum adieci ex Paris. A. — ἐτίνασσε. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ἐνετίνασσε. Monacc. a. b. — In voce *σφάγιον* subsistit Mōnac. h. — ὡς περ ἐβάσσουσα. tamquam bacchico furore externata, cuius illud *σφάγιον* argumentum est (σύμβολον) idque *πικροτέρας μανίας*, furoris eius, qui usque ad laniandas feras progreditur. Facti habet imprimis *Elem. Alex. Cohort.* p. 11, 15. Διόνυσον μαινέλην ὀργιάζουσι Βάκχοι, ὁμοφάγα τὴν ἱερομνήσαν ἄγοντες, καὶ τελέσθουσι τὰς κρείωνίμιας τῶν φόνων, ἀνεστειμένοι τοῖς ὄρεσιν, ἐπολοτόντες Ἑβέν. Huius *πικροτέρας μανίας* specimen exhibetur in *Euripidi. Bacch.* 734. ss. in dilaniandis armentis; aliud gravius etiam in Penthei caede. *πικρὸν βάκχευσιν*, sed sensu diverso; habet Idem *Bacch.* 357.

P. 147, 28. πικροτέρας. πικρότερον. Paris. A.

P. 147, 30. τὸ τεθνηκός. τεχνικός. Monac. a. c. XIV. p. 162. *χλωρόν τι καὶ τεθνηκός ὄρωσα.* — καὶ μίαν οὖσαν τὴν ὕλην εἰς θανάτου καὶ ζωῆς διήρει τὴν μίμησιν, τὴν μὲν ἐμπνούν στήσασαν. διήρα. Ald. 1. 2. Iunt. διήρε. Morell. et in marg. γρ. διήρε ἢ διήρατο. διήρει μίμησιν. Par. A. διήρει τὴν μίμησιν. Par. B. Monac. Cf. *Bast Ep. cr.* p. 255. Hoc recepi. Relatendum autem verbum, quod res docet, non ad *λίθος*, sed ad *τέχνη*, quamvis remotius; unde sequitur, legendum esse: καὶ μίαν οὖσαν τὴν ὕλην εἰς θανάτου καὶ ζωῆς διήρει μίμησιν, τὴν μὲν ἐμπνούν στήσασα. Nisi forte, quod olim conieci in *Exercitatt.* p. 17. vocabulum *τέχνη* exiecit, aut in articulum τὴν depravatum est. Sic paulo post: ἡ τέχνη εἰς τὸ ὄντως ὄν ἀπήγαγε τὴν μίμησιν. Scopae Bacchiani, haedum manu gerentem, commemorat *Glaucus* in *Anth. Pal. IX.* 774. ubi ἁ θεοποῖδς ἐμήσατο τέχνη θάδμα χιμαίροφρόνον, Θυκίδα μαινομένην.

P. 147, 30. πελιδνὸν τὴν χροάν. καὶ γὰρ τὸ τεθνηκός θλίθος ὑπέδνετο. De picturae encausticae in statuis usu plura invenies notatu digna in doctissimi *Quatremère de Quincy* libro, qui inscribitur *Iupiter Olympien I.* 19. p. 50, ubi et nostri loci fit mentio. F. G. WYLCKE.

P. 147, 34. ἐκ τοῦ βακχίου. βακχείου. Monac.

P. 147, 37. καὶ τὰς ἀψύχους εἰδωλοποιῶν γενέσεις, δημιουργὸς ἀληθείας ἤν. rebus inanimis formam tribuens, ipsas res repraesentans veritatem, crepare videtur. — δημιουργὸς ἀληθείας. Paris. A. ἀλήθεια est, quae supra τὸ ὄντως ὄν, ipsa natura, ut *ἀληθὴς ἡ*

terdum ap. Latinos. Vid. *Ευάντην*. ad *Rutil. Lup.* p. 92. *Vitruv.* VII. 7. *neque picturae probari debent, quas non sunt similes veritati.* Cf. α. X. p. 157, 28.

P. 148, 1. καὶ τοῖς σώμασι τῆς ὕλης ἀπετυποῦτα τὰ θάυματα. τοῖς ὕλῃς Mon. Sensus videtur requirere: τῆς ψυχῆς τὰ θάυματα. in corpore animam et animae miracula repraesentaverat. *Xenoph.* Mem. III. 10. 8. δεῖ τὸν ἀνδριανταπρεῖον τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἶδει προσεικάζειν. *Lucian.* Imagg. c. 12. T. VI. p. 15. εἰκόνα τῆς ψυχῆς γραψάμενος ἐπίδειξεν. Plura dedi in *Exercitiis* p. 19. s.

P. 148, 3. τὰ ἐν λόγοις, διακείμετων. sic Paris. A. ἐν λόγῳ. vulgo. Hoc vult rhetor: Scopas in marmora expressit sensus et animum; orator autem sensus animi verbis ita interpretatur, ut imaginem aliquam corpusque adeo videatur effigere. Hoc *Callistrati* loco ingeniose usus est, de similitudine sculpturae cum eloquentia agens, *Ludov. Langzi* in libro de Sculptura veterum, eleganter a *Langio* in germanicum sermonem converso p. 36. τὰ τῆς τέχνης ἱεράματα, ἠδὲ ἀνδριάντα, ἀπ' ἀρτέ ὀβλάσ.

P. 148, 6. καὶ γνῶσεσθε. γνῶσεσθαι. Monac. — τῆς οἰκίδεν. τοῖς Mon. Haec verba lectorem reducunt ad statuae contemplationem. Sensus, si recte intelligo, hic est: Statua ad contemplandum nobis proposita non caret motu illo, qui in intimo animo nascitur, imperiumque in contemplantes exercet*), et peculiari quem servat caractere, originem suam et quasi parentem, qui entusiasmus est, prodit. Minus recte *Olearius* verba τὸν οἰκείον γεννητόρα de Scopas sculptore interpretatur.

In omnibus editis et codd. huic capiti adhaerent verba ἀπὸ δὲ τῆς Βακχῆς τὸν Ἔρωτα. In Paris. A. ea arcte iuncta cum γεννητόρα, omisso δὲ post ἀπὸ; in Paris. B. autem ἀπὸ δὲ τῆς — sed item cum praecedentibus cohaerentia. *Olearius* non dubitavit, immutata vulgata lectione in πρὸς τὸν Ἔρωτα, totam hanc appendicem capiti de Amore praefigere, et hoc caput descriptioni Bacchae adhaerere. Nos veterem capituli ordinem restitimus, verbis ἀπὸ δὲ τῆς Βακχῆς τὸν Ἔρωτα, quae margini adscripta fuisse suspicor, uncinis inclusis. Addita fuerunt a lectore, qui in aliis codd. ordinem capitulum diversum observaverat; ut in *Philostrati* quoque imaginibus ordinem in Codd. passim discrepare ab eo, qui in editionibus habetur, passim monuimus.

*) Artis opus δαπνοῦται deceptione illa sive illusione, quae efficit, ut contemplantes mutant speciem pro anima habeant, varioque inde affectu afficiuntur. τ. X. p. 160. 1. πρὸς τὸν δὲ οὐκ ἐπιστρέφοντες, δουλοῦσιν τὴν αἰσθησιν.

III.

I . N D V S .

Quaeras, unde artificii consilium venerit, ut Indum temulentum exhiberet, curque ille ad fontem Nympharum positus fuerit. Scilicet cogitandum est de Bacchi expeditione in Indos, et comitatu eius, in quo erant Nymphae: quas vulgari nomine veteres appellarunt Bacchas. *Η Ξ Υ Μ Ι V S*. p. 206.

P. 148, 13. *Ιδρυθείς. Ιδρυνθείς*. Paris. A. utrumque in usu. Vid. *Lobeck*. ad *Phryn*. p. 37.

P. 148, 14. *πρὸς τὴν ἐκφύσειως τοῦ γένους αὐτομολῶν χοροῖαν*. marmor ipsum illum colorem habebat, qui Indis a natura est tributus. — *τοῦ γένους, τούτου τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων*. — Verbi *αὐτομολῶν* frequens est apud recentiores usus sensu translato et in bonam partem *Diodor. Sic.* II. 26. p. 140. *πολλὰ τῶν ἔθνων ἀφίστατο, ἐκάστου πρὸς τὴν ἐλευθερίαν αὐτομολοῦντος*. *Aelian.* H. A. II. 11. *ὥς εἴ τι μὲν ἦν ἀγριότητος, τοῦτο ἐκβαλεῖν, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἥμερον, καὶ ἀμωσγέπως ἀνθρώπιον*. Vid. *Matthaei* ad Chrysost. Homil. T. II. p. 91.

P. 148, 14. Eadem de causa Nilus etiam ex marmore nigro fingi solebat. *Pausan.* VIII, 24, 6. Sed mira est Indi ebrietas, cuius rationem non nimis probabilem proponit *Herynus*, Bacchi in Indos expeditionem. Neque Bacchae certo sunt Nymphae cum fluvio ad fontem collocatae. F. G. WELCKER.

P. 148, 16. *οὐκ ἀκράτῳ τῷ μέλανι λάμπουσιν*. de Memnone *Phil. Sen.* I. 7. *οὐδ' ἂν μέλινα φαίης τὸν Μέμνονα· τὸ γὰρ ἀκράτως ἐν αὐτῷ μέλαν ὑποφαίνει τι ἄνθος*. ubi vid not. *Aelian.* H. A. XVI. 11. *καὶ μελάτης ἀκροτάτως χροῶς*. Cod. Monac. et Reding. *ἀκράτως*.

P. 148, 18. *κόχλου Τυρίας ἄνθος*. Marg. Morell. *ἰσ. τυρίου*. De genere vocis *κόχλος* dixi in Not. ad Anth. Pal. p. 842.

P. 148, 20. *ἡ θριξ ἐκ ριζῶν ἀνιούσα μελάντερος*. coma in ipsis radicibus et cuti propior nigra erat, in superiore autem parte magis purpureum colorem referebat. Vid. ad *Philostr. Sen.* Prooem. p. 3, 26.

P. 148, 21. *ὀφθαλμοὶ γέ μὴν οὐ συνῆδον τῷ λίθῳ. ὀφθαλμοί*. Monac. *ὀφθαλμούς*. Par. A. — *τῆς πέτρας μεταπιπτούσης εἰς τὸ λευκότερον*. sic scripsimus cum Paris. A. pro *εἰς λευκότερον*. In eodem libro paulo ante *περιφρέει* legitur pro *περιέθει*.

Ibid. *Ὀφθαλμοὶ γέ μὴν οὐ συνῆδον τῷ λίθῳ*, non responderunt lapidi per totum reliquum corpus nigro. Inclui.

igitur erat ex alio lapide album oculi. Nam inepte Noster, qui etiam colorem per encausticem inductum pro nativo vendit p. 147, 3. et fortasse p. 151, 24. colorum diversitatem ipsi lapidi inesse simulat, fere ut in sardonychibus, quarum zonis et substratis, si qui inveniuntur, coloribus figuras scalptores accommodant. De oculis et pupillis, quae statuis inseri solebant, v. *Winckelm. Op. T. V. p. 138. 435. Quatremère l. 1. p. 42. s. British Mus. I, 16. Arnob. III, 14.: Siquidem cum facitis atque informatis Deos, hos crinitos effingitis, alios laeves, senes, iuvenes, pueros, a quibus, caesios, ramos cet. F. G. WELCKER.*

P. 148, 25. καὶ δὲ καὶ τῆς τοῦ Ἰνδοῦ φύσεως ἡ χροὰ λευκαίνεται. in edit. vet. Cod. Mon. et Paris. B. ἡ χροὰ μεταίνεται. quod quum sensui manifeste repugnaret, *Olearius λευκαίνεται* emendavit. Recte utique. Firmat emendationem Paris. A. et alius nr. 3019.

P. 148, 27. οὐ κατεμήνυσεν. κατεμήνυσεν. Paris. A. Cf. *Boisson. Heroic. p. 487.*

P. 148, 29. τὰς παρειὰς φρονίζαι. Vid. ad *Phil. Sen. I. 7. p. 14, 10. — σκέποντος. σκέπεται. Paris. A.*

P. 148, 30. ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγορεῖ τοῦ πάθους. ἐδήλου κατηγορεῖν τὸ πάθος. Paris. A. glossa cum vera lectione commixta. Bene autem κατηγορεῖ τὸ πάθος, significabat, manifestabat habitum. Vit. Soph. II. 1. 3. p. 549. καὶ αἱ διαδήκας δὲ — μεγαλοφροσύνην κατηγοροῦσι τοῦ ἀνδρός. Vid. *Thom. M. p. 512. et Boisson. Heroic. p. 487.* qui verbum κατηγορεῖν illustras, de nostro quoque loco disputavit. Recepi lectionem a Cod. oblatam. Vide tamen, an fuerit: ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγορεῖ τὸ τοῦ πάθους. Sed conf. XIII. p. 160, 21.

P. 148, 31. παράφορος. *Euripid. Hec. 1026. τυφλῷ στεφχοντα παραφόρῳ ποδί. Lucian. Vit. Auct. c. 12. T. III. p. 94. de philosopho Cyrenaeico: ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον. Vid. de hac voce Ast. ad Platon. de Legg. VI. 18. p. 320. Baehr in Creuzeri Melet. III. p. 5. s.*

P. 148, 33. καὶ εἰς τὴν γῆν ὀκλάζων. sic Par. A. καὶ ὑπὸ γῆν. Mon. 536. καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Vulgo. De sinceritate vulgatae dubitans, tentabam ἐπὶ τὴν ἰγνύν. nunc lenius fuerit, εἰς τὴν ἰγνύν ὀκλάζων. ut *Heliodor. II. 3. p. 56. καὶ τῷ χεῖρε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπαγαγών, ἐς γόνυ τε ὀκλάσας, ἐδρήνει.*

P. 149, 1. καὶ οἶονεῖ σπαιρεῖ. σπαιρεῖν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2.

αι

Morell. σπέρειν. Marg. Mor. σπαιρων. Marg. Mor. σπαιρει. Olear. quod confirmant libri Paris.

P. 149, 3. εἶχε δὲ οὐδὲν ἄβρον τοῦ Ἰνδοῦ. τὸ εἰδωλον, οὐδ' εἰς τὴν κατὰ χροάν ἐξήσχητο χάριν. restitui hunc locum. ex Paris.

A. et Par. 3019. ubi sic est, ut edidimus, nisi quod οὐδὲ ἄβρον legitur. Fortasse fuit: οὐδὲ ἄβρον οὐδέν. Vulgo enim est: εἶχε δὲ ἄβρον οὐδ' ἐν τοῦ Ἰνδοῦ τὸ εἰδωλον, οὐδ' ἐκάστην κατὰ χρόαν ἐξήσκει χάριν.

P. 149, 6. ὡς ἂν τῶν Ἰνδικῶν σωμάτων. quia corpora Indorum adversus aestum solis durare solent. Verba πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων omissa in Par. A. Compositum ἀπανδρίζεσθαι ex hoc uno loco in Lexica relatum.

IV.

A M O R.

P. 149, 9. καὶ ἑτέρας ἱερᾶς τέχνης οἱ λόγοι προφητεῦσαι βούλονται. Gruterus et Salm. ἑτέρα ἱερὰ habent, quod commodum sensum praebet nullum. OLKAE. Illi procul dubio verbum προφητεῦειν acceperunt pro διαγράφειν, ἐξηγεῖσθαι, sermones nostrī alia quoque sancta artis opera interpretari gestiunt. Si vulgata vera, sermones, artis operibus incendi et inflammati, dicuntur προφητεῦσαι τῆς τέχνης, ut προφητεῦειν θεοῦ ap. Euripid. Ion. 416. Proxima autem, οὐ γὰρ μοι θεμιτὸν μὴ καλεῖν ἱερὰ τὰ τέχνης γεννήματα, Salmasii coniecturae patrocinantur. Ceterum initium capitis usque ad Ἔρως desideratur in Paris. A.

P. 149, 11. τὰ τέχνης γεννήματα. articulum adiecti ex Paris. B.

P. 149, 12. Πραξιτέλους τέχνημα. εὖρεμα. Paris. A. De statu Amoris, Praxitelis manu elaboratis, vide imprimis Heynium p. 205. et Not. ad Winckelm. Opp. T. VI. 2. p. 151.

P. 149, 15. καὶ αὐτὸς ἐδυναστεύετο. aes, Amorem, potentissimum Deum et tyrannum formans, et ipsum eius imperium expertum est. Simili acumine c. X. p. 158. ars dicitur non obsequi materiae, νοοῦσα ὅτι σχηματίζει θεὸν καὶ δεῦ' δυναστεύειν.

P. 149, 16. οὐ γὰρ ἠνέχετο χαλκὸς εἶναι τὰ πάντα. dedi quod offerebat Monac. pro vulgato χαλκοῦς. χαλκοῦς γενέσθαι. Paris. A.

P. 149, 17. ἀλλ' ὅσος ἦν Ἔρως ἐγένετο. sic Paris. A. ὅσον ἦν. vulgo; quod foret, quantum eius fieri poterat; quod sententiae vim imminuit. c. V. de statu Narcissi: ἡ μὲν γὰρ λίθος ὅλη πρὸς ἐκείνον μετελλάττετο τὸν ὄντως παῖδα.

P. 149, 17. εἶδες ἂν τὸν χαλκὸν θρυπτόμενον, καὶ εἰς εὐσπερίαν ἀμηχανῶς χλιδῶντα. Inter θρυπτόμενον et καὶ Paris. A. haec verba interponit: οὐκ ἐπιτροπεύειν αἰσθησιν ποιῶσαν θρυπτεσθαι. quae verba nescio cuius scriptoris margini fuisse adscripta

igitur erat ex alio lapide album oculi. Nam inepte Noster, qui etiam colorem per encausticem inductum pro nativo vendit p. 147, 3. et fortasse p. 151, 24. colorum diversitatem ipsi lapidi inesse simulat, fere ut in sardonychibus, quarum zonis et substratis, si qui inveniuntur, coloribus figuras scalptores accommodant. De oculis et pupillis, quae statuis inseri solebant, v. *Winckelm. Op.* T. V. p. 158. 435. *Quatremère* l. 1. p. 42. s. *British Mus.* I, 16. *Arnob.* III, 14.: *Siquidem cum facitis atque informatis Deos, hos crinitos effingitis, alios laeves, senes, iuvenes, pueros, aquilos, caesios, ramos cet.* F. G. WELCKER.

P. 148, 25. καὶ δὲ καὶ τῆς τοῦ Ἰνδοῦ φύσεως ἡ χροὰ λευκαίνεται. in edit. vet. Cod. Mon. et Paris. B. ἡ χροὰ μελάνεται. quod quum sensui manifesto repugnaret, *Olearius* λευκαίνεται emendavit. Recte utique. Firmat emendationem Paris. A. et alius nr. 3019.

P. 148, 27. οὐ κατεμήνυσεν. κατεμήνυεν. Paris. A. Cf. *Boisson.* Heroic. p. 487.

P. 148, 29. τὰς παρειὰς φοινίξαι. Vid. ad *Phil. Sen.* I. 7. p. 14, 10. — σκέποντος. σκέπεται. Paris. A.

P. 148, 30. ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγορεῖ τοῦ πάθους. ἐδήλου κατηγορεῖν τὸ πάθος. Paris. A. glossa cum vera lectione commixta. Bene autem κατηγορεῖ τὸ πάθος, significabat, manifestabat habitum. Vit. Soph. II. 1. 3. p. 549. καὶ αἱ διαθήκαι δὲ — μεγαλοφροσύνην κατηγοροῦσι τοῦ ἀνδρός. Vid. *Thom. M.* p. 512. et *Boisson.* Heroic. p. 487. qui verbum κατηγορεῖν illustrans, de nostro quoque loco disputavit. Recepi lectionem a Cod. oblatam. Vide tamen, an fuerit: ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγορεῖ τὸ τοῦ πάθους. Sed conf. XIII. p. 160, 21.

P. 148, 31. παράφορος. *Euripid.* Hec. 1026. τυφλῷ στεφχοντα παραφόρῳ ποδί. *Lucian.* Vit. Auct. c. 12. T. III. p. 94. de philosopho Cyrenaico: ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον. Vid. de hac voce *Ast.* ad *Platon.* de Legg. VI. 18. p. 320. *Baehr* in *Creuzeri* Melet. III. p. 5. s.

P. 148, 33. καὶ εἰς τὴν γῆν ὀκλάζων. sic Par. A. καὶ ἐπὶ γῆν. Mon. 536. καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Vulgo. De sinceritate vulgatae dubitans, tentabam ἐπὶ τὴν ἰγνύν. nunc lenius fuerit, εἰς τὴν ἰγνύν ὀκλάζων. ut *Heliodor.* II. 3. p. 56. καὶ τῷ χεῖρε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπαγαγὼν, ἐς γόνυ τε ὀκλάσας, ἐθρήνει.

P. 149, 1. καὶ οἶονεὶ σπαίρει. σπαίρειν. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. ^{αι} *Morell.* σπέρειν. *Marg. Mor.* σπαίρων. *Marg. Mor.* σπαίρει. *Olear.* quod confirmant libri Paris.

P. 149, 3. εἶχε δὲ οὐδὲν ἄβρον τοῦ Ἰνδοῦ τὸ εἶδωλον, οὐδ' εἰς τὴν κατὰ χρόαν ἐξήσκητο χάριν. restitui hunc locum. ex Paris.

A. et Par. 3019. ubi sic est, ut edidimus, nisi quod οὐδὲ ἄβρον legitur. Fortasse fuit: οὐδὲ ἄβρον οὐδέν. Vulgo enim est: εἶχε δὲ ἄβρον οὐδ' ἐν τοῦ Ἰνδοῦ τὸ εἶδωλον, οὐδ' ἐκάστην κατὰ χρόαν ἐξήσκει χάριν.

P. 149, 6. ὡς ἂν τῶν Ἰνδικῶν σωμάτων. quia corpora Indorum adversus aestum solis durare solent. Verba πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς φλογῶδες εἰωθότων omissa in Par. A. Compositum ἀπανδρῆσθαι ex hoc uno loco in Lexica relatum.

IV.

A M O R.

P. 149, 9. καὶ ἑτέρας ἑρᾶς τέχνης οἱ λόγοι προφητεῦσαι βούλονται. Gruterus et Salm. ἑτερα ἑρὰ habent, quod commodum sensum praebet nullum. OLKAR. Illi procul dubio verbum προφητεῦειν acceperunt pro διαγράφειν, ἐξηγεῖσθαι, sermones nostri alia quoque sancta artis opera interpretari gestiunt. Si vulgata vera, sermones, artis operibus incendi et inflammari, dicuntur προφητεῦσαι τῆς τέχνης, ut προφητεῦειν θεοῦ ap. Euripid. Ion. 416. Proxima autem, οὐ γὰρ μοι θεμιτὸν μὴ καλεῖν ἑρὰ τὰ τέχνης γεννήματα, Salmasii coniecturae patrocinantur. Ceterum initium capitis usque ad Ἐρως desideratur in Paris. A.

P. 149, 11. τὰ τέχνης γεννήματα. articulum adieci ex Paris. B.

P. 149, 12. Πραξιτέλους τέχνημα. εὖρεμα. Paris. A. De statu Amoris, Praxitelis manu elaboratis, vide inprimis Heynium p. 205. et Not. ad Winckelm. Opp. T. VI. 2. p. 151.

P. 149, 15. καὶ αὐτὸς ἐδυναστεύετο. aes, Amorem, potentissimum Deum et tyrannum formans, et ipsum eius imperium expertum est. Simili somnine c. X. p. 158. ars dicitur non obsequi materiae, νοοῦσα ὅτι σχηματίζει θεὸν καὶ δεῦδυναστεύειν.

P. 149, 16. οὐ γὰρ ἠνείχετο χαλκὸς εἶναι τὰ πάντα. dedi quod offerebat Monac. pro vulgato χαλκοῦς. χαλκοῦς γενέσθαι. Paris. A.

P. 149, 17. ἀλλ' ὅσος ἦν Ἐρως ἐγένετο. sic Paris. A. ὅσον ἦν. vulgo; quod foret, quantum eius fieri poterat; quod sententiae vim imminuit. c. V. de statua Narcissi: ἡ μὲν γὰρ λίθος ὅλη πρὸς ἐκείνον μετελλάττετο τὸν ὄντως παῖδα.

P. 149, 17. εἶδες ἂν τὸν χαλκὸν θρυπτόμενον, καὶ εἰς εὐσφελίαν ἀμηχάνως χλιδῶντα. Inter θρυπτόμενον et καὶ Paris. A. haec verba interponit: οὐκ ἐπιτροπεύειν αἰσθησιν ποιῶσαν θρύπτεσθαι. quae verba nescio cuius scriptoris margini fuisse adscripta

ad verbum θρυπτόμενον dubitare noli. Animadversionem illa videntur continere, ne quis indulgeat sensui mollium silenti: οὐ γὰρ ἐπιτροπεύειν αἰσθ. π. θρύπτεισθαι.

P. 149, 20. τὰ ἀναγκαῖα πληροῦν ἐαυτὴν τὴν ὕλην ἀρκῶσαν. in ἐαυτὴν vet. editt. conspirant cum Monac. et Paris. A. B. Marg. Morell. Is. ἐαυτῇ. quod recepit *Olearius: materiam sibi ipsam sufficere*. Fortasse recte. Non tamen ausus sum admittere lectionem, cui libri non favent.

P. 149, 21. ὑγρὸς μὲν ἦν ἀμοιρῶν μεγαλειότητος. ὑγρόν. Monac. — μεγαλότητος. Par. A. Emendaveram olim, ἀμοιρῶν ὑγρότης. ex C. XI. de alio Praxitelis Amore: καὶ πρὸς τὸ ὑγρόν ἦγετο, ἐστερημένος ὑγρότης. Quum tamen durior esset mutatio, quam quae probari posset, emendavi postea in Exercitt. p. 29. ἀμοιρῶν μαλακότητος. c. XI. p. 158, 24. παῖς ἦν ἀπαλός τε καὶ νέος, πρὸς τὸ μαλθακόν τε καὶ νεότησιον τῆς τέχνης τὸν χαλκὸν μαλακτούσης. Ei hanc correctionem egregie firmat lectio Paris. μεγαλότητος, nata illa ex ductu calligraphico pro littera γ, habito; de quo genere erroris dixi in Not. ad Anth. Pal. p. 26. et 306. Ut hoc loco ex μια natum μεγαλ. sic in Vit. Apoll. VI. 19. p. 256. pro μειστὸν in Cod. Vrat. legitur μέγιστον. et in *Philostr.* Imago. I. 11. p. 20, 32. στείγζοντα pro στάζοντα.

P. 149, 22. χαλκῷ δὲ ἔχων συνηρόδον τὴν χρῶαν, τὴν χρῆαν. Ald. 1. 2. Iunt. Monac. Marg. Morell. Is. χρῶαν. quod recepit Olear. Sed χρῶαν erat scribendum. Ob usum *Callistrati* et ob accentum dedi χρῶαν. Vid. ad. p. 150, 11. quamvis utramque formam a recentioribus, etiam a Nostro, promiscue usurpata esse censet *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 496. In Libanii Or. Antioch. T. I. p. 281. excusum: χρυσῷ προσόμοιον τῇ τε χρῆσι, ubi χρῶς est in Monac. nr. 113. Ad rem cf. c. VI. p. 152, 30. εὐανθής. Marg. Mor. γρ. εὐαλθής.

P. 149, 25. ἡπάτα δὲ ὡς καὶ τῆς μετεώρου κυριεύων φορᾶς. c. VI. p. 153, 3. ἐστὼς δὲ ὁρμῆς ξηρυσίαν ἔχειν ἐδείκνυτο, καὶ σοι τὸν ὀφθαλμὸν ἡπάτα, ὡς κατὰ τῆς εἰς τὸ πρόσω κυριεύων φορᾶς. De celeri moiui *Dio Chr.* Or. IV. p. 179. 5. βιαίῳ καὶ παρὰ φύσιν φορᾶ. et p. 180. 25. τῇ τοῦ Ἰέλουος χαλεπῇ καὶ βιαίῳ φορᾶ τε καὶ ἀνάγκῃ.

P. 149, 26. ἐγναυροῦτο. Cf. XI. p. 169, 24. — ἐμπυρόν τε καὶ μελιχόν. Alcibiades ap. *Liban.* T. IV. p. 189. ad Amoris similitudinem adumbratus: κόμαι μὲν αὐτῷ τοῖς προτάφους ἐπισείονται βακχικαί — ὀφθαλμοὶ δὲ ἀφῆσι βολάς, ταῖς ἡλίου μαρμαρυγαῖς ἀμιλλώμενοι (ἀμιλλωμένας. *Reisk.*), μεγάλαυχον ᾗδῃ καὶ γαῦρον καὶ πρᾶσινες ὀρῶντες. — γέλως δὲ τοῖς χέλισιν ἐπιλάμπει.

P. 149, 29. τὸν χαλκὸν. χαλινὸν. Paris. A.

P. 149, 30. Ἰδρυτο δέ. stabat itaque dextra manu cum leni inflexione vertici admota; altera arcum tenebat. A recto autem statu nonnihil declinabat, ita ut dextrum latus promineret. Sic plane de Apolline Lyceo, in gymnasiis poni solito, *Lucian.* de Gymn. c. 7. T. VII. p. 159, καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτων μακροῦ ἀναπαινόμενον δείκνυσιν τὸν θεόν.

P. 149, 31. τῇ δὲ ἑτέρᾳ. δ' ἑτέρᾳ. Paris. A. — Ex dictis probabile sit, huius Cupidinis ecyrtum esse Florentiae in cimelio Archiducis servatum. V. Mus. Flor. III. 42. Alius alio tamen statu Cupido, in Galliam abductus, in Mus. Capit. tab. XXIV. in miculis artis habetur. At enim de ipso Callistrati Cupidinis signo suboritur controversia, ubinam locorum illud positum fuerit; nihil enim de hoc ipse apposuit, et quum plura Cupidinis signa passim commemorentur, etiam a Praxitele elaborata, marmorea tamen, potest subdubitari, an Praxitelis nomen recte hic et c. XL. αὐτὸ Cupidinis ex aere signo attributum a Callistrato sit. *HEYNEVS*, p. 205.

P. 150, 2. πρὸς τὴν εὐμαρότητα τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας. articulum τὴν abesse malle. Verba enim sic iungenda: τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας πρὸς εὐμαρότητα. τὸ στεγανὸν pro τὴν στερότητα, ut c. VIII. p. 155, 14. καὶ ὅντως μὲν ὁ χαλκὸς ἦν στεγανός, ὑπὸ δὲ τῆς τέχνης μαλαιτόμενος εἰς σάρκα. Vox εὐμαρότης alibi non videtur occurrere, pro qua εὐμάρεια in usu est; nec facilitatis et commoditatis significatio rei satis accommodata. Expectabas πρὸς ἀπαλότητα, τρυφερότητα, ἀβρότητα, fere ut c. V. p. 151, 31. στερεωτέρας γὰρ τετυχηκὸς φύσεως, τρυφερότερος ἀπέστελλεν αἰσθῆσθαι. De Baccho c. VIII. p. 155, 17. ἀβρότης γέμων.

P. 150, 6. ἔρυνθος ἀπέστειλεν. de ἡλιώσῃ κόμῃ, talis enim hic verbis describitur, vid. ad *Phil. Sen.* Prooem. p. 3, 26.

P. 150, 7. ἀψαμένῳ δέ. ἀλομένῳ δέ. Paris. A. quod ex ἀπτομένῳ natum.

P. 150, 10. ὅτι καὶ χορὸν ἤσκησε κινούμενον Δαίδαλος. Vid. ad *Philostr. Iun.* c. X. p. 129, 20.

P. 150, 11. καὶ χροῖα παρεῖχεν αἰσθήσεις. nota quae de celebrioribus pictorum quorundam operibus dicuntur; aves pictis advolasse utis, equabus adhinnisse caballos, ad quae hic alludit Nasier, colorem sensum excitasse dicena. *OLEAN.* καὶ χρυσοῦ παρῆχεν. Paris. A. χρῶα, non χροῖά, est iterum c. V. p. 151, 4. Ib. p. 151, 25. VI. p. 152, 14.

P. 150, 12. *δπου Πραξιτέλης, καὶ interponit Paris. A. — εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑρωτος. alterum articulum, qui vulgo abest, sup-
peditavit Monac. Par. A. B.*

V.

NARCISVS.

In titulo *ναρκίσσου*. Mon. et sic per totum caput hoc nomen scribitur. In Paris. A. lemma est: *ἄγαλμα δ' ἦν ἐν τῷ ἀγγρῷ οὗ ἥσκειτο*. Cf. titulum primi capitis. Describitur Narcissi status, ad fontem ita collocata, ut æqua pueri imaginem redderet. Indutus erat chlamyde, qualem ephebi gestare solebant; crines in tergum defluebant; vultu tristitiam præ se ferebat. Cf. *Phil. Sen.* l. 23.

P. 150, 17, *ἐπ' αὐτῇ. ἐπ' αὐτῇ, Paris. A.*

P. 150, 18. *παῖς ἦν, μᾶλλον δὲ ἡΐθεος. παῖς ἦν. om. Par. A. δὲ om. Mon., Ovidius Met. III. 352. de Narcisso: Iamque ter ad quipos munus Cephisius annum Adtulerat, poteratque puer iuvenisque videri.*

P. 150, 19. *ἀστραπὴν οἶον — ἀπολάμπων κάλλους. ἀστρα-
πῆς κάλλος, Par. A. Aristid. Monod. in Smyrn. T. I. p. 260, προσιόντι μὲν εὐθὺς ἀστραπὴ κάλλους καὶ μεγεθῶν ἀρθμοὶ (ἀριθμοὶ meliores codd.) καὶ μέτρα καὶ βάσεις, ὥςπερ ἀρμονίας μιᾶς. Meleager. in Anth. Pal. XII. 110, de puero: ἥστραψε γλαυκὸν κάλλος.*

P. 150, 21. *κόμαις ἐπιχρύσοις ἥστραπτε. De capillis in-
auratis cogita, quorum usus apud veteres statuarios laud infre-
quens. F. G. WELCKER. Cf. Siebelis in Amalthea Tom. II,
p. 263, Winckelmanni Opp. Tom. V. p. 52.*

P. 150, 25. *οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς. neque omnino hilare,
Lucian, Rhet. Praec. c. 24. T. VII. p. 244. πατὴρ μὲν ἀφανοῦς,
καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγεγόνει. In Aristidis Or. Leuctr.
Tom. I. p. 447. (II. 163.) γενομένην δ' ἐπὶ Λακεδαιμονίοις, εἴ-
τε τῇ Θηβαίων εἶπον εὐνοία, καὶ μὴ καθαρῶν ὑπὲρ ὑμῶν ἅπαντα.
Scribendum videtur: καὶ μὴ καθαρῶς ὑπὲρ ὑμῶν ἅπαντα. si
quid dixi in Thebanorum gratiam, nec omnia unice pro vobis
et vestri commodi causa. Or. Leuctr. III. p. 452 (172). ἀπο-
λούμενοι καθαρῶς ἐλίστανται.*

P. 150, 26. *μετὰ τοῦ Ναρκίσσου καὶ τὴν τύχην. Philostr.
Heroic. p. 704. ἐπειδὴ Ὀρφεὺς ποτε μετὰ τοῦ σοφοῦ καὶ δυνα-
τοῦ γεγόμενος. ubi vid. Boisson. p. 508. Wytttenbach. ad Bunsen.
p. 105. s.*

P. 150, 28. Ἰσतालτο δὲ ὡςπερ οἱ Ἑρωτες. edit. ante Morell. ol ἑρῶντες. ut est etiam in Monac. et Paris. A. Quum ex altero Paris. nihil sit notatum, ibi οἱ Ἑρωτες esse videtur. Necessaria correctio. Vid. ad *Phil. Sen.* I. 12. p. 22, 19. ad Iunior. ad IX. p. 123, 32.

P. 150, 30. πέπλος λευκανθείς. non *albatius* requiritur πέπλος, sed *albus*; i. e. λευκανθείς. quo composito utitur *Sophocl.* Oed. T. 753.

P. 150, 30. περονίδες, ὑπὲρ γόνυ καταβαίνουσαι, ἐπαύοντο. nemo in his haesit, quamvis manifesto absurdus. περονίδες non est, ut *Olearius* vertit, *vestis infibulata*, sed *fibulae*, quibus vestis in dextro humero tenebatur. *Sophocl.* Trach. 919. συντόνῳ χειρὶ λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος Προῦκειτο μαστῶν περονίς. Iam, quomodo περονίς potest descendere usque ad genū ibique desinere? Longe aliud quid scripasisse sophistam, docet lectio quamvis corrupta, Paris. A. κατὰ δὲ τὸν δεξιὸν ὤμον περινηθείς ὑπὲρ γόνυ καταβαίνων ἐπαύετο. Lege: περινηθείς. quod in περονίδες depravatum sciolis reliquorum quoque corrumpendorum occasionem dedit. *Theocrit.* Id. XIV. 65, ὥστ' εἰ τοι κατὰ δεξιὸν ὤμον ἀρέσκει λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι. *Il. K.* 133. ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περινήσατο φοινικόεσσαν. *Il. E.* 178. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ' — Χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ στήθος περονᾶτο. Certam emendationem pro absurda lectione in textu ponere non dubitavi.

P. 151, 3. ὡς καὶ τὴν τοῦ σώματος διαλάμπειν χρῶαν, τῆς ἐν τῇ περιβολῇ λευκότητος τὴν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐγὴν ἐξίνααι συγχωρούσης. inepte *candor* vestimenti membrorum splendorem dicitur transmittere. Scr. λεπτότητος. quod adstruxi in *Exercitiatt.* p. 35. De permutatione vocabulorum λευχός et λεπτός consule imprimis *Boissonad.* ad *Nicet.* p. 192. et ad *Plinud.* *Metamorph.* L. III. p. 119. *Diodor.* Sic. de luxu Romanorum in *Eclog.* T. II. p. 609. 1. οἱ νέοι κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐφόρουν ἑσθῆτας, διαφόρους μὲν ταῖς μαλακότησι, διαφανεῖς δέ, καὶ κατὰ τὴν λεπτότητα ταῖς γυναιχείαις παρεμφερεῖς.

P. 151, 5. Magis Callistrateum videtur λευκότητος. *Candorem*, quo superficies quasi obducta erat, splendor membrorum penetrabat et vincebat. Sic *Philostr.* II, 8. p. 66, 18: ὁρᾷς δὲ καὶ τὴν ὠλένην, ὡς διὰ λευκῆς τῆς ἑσθῆτος λευκότερα ὑποφαίνεται. Cf. I, 14. p. 25, 13. Bene *Heynius*: circumscriptae membrorum formae sub peplo bene agnoscí poterant. F. G. WELCKE.

P. 151, 6. τῇ πηγῇ χρώμενος. vocibus transpositis χρωμ. τῇ πηγῇ. Paris. A. — εἰς αὐτὴν περιχέων τοῦ προσώπου τὸ εἶδος. vultus sui formam in fontem quasi effundens, ita ut illa circumdata

(περιχυθεῖσα) aqua inde reluceat. Sic accipias; τὸ εἶδος εἰς αὐτὴν καθίεις, ὥστε περιχεῖσθαι τῷ ὕδατι.

P. 151, 9. τὴν αὐτὴν εἰδωλοποιῖαν ἦνυν. pueri speciem quodammodo fingeat eadem ratione, quia statuarius marmoreum, eius signum fecerat. Sic haec possunt explicari; sed dubito, an sincerum sit τὴν αὐτὴν, quod et ieiunum est, nec sensum habet perspicuum. Aliud quid requiro, quod sophisticae orationi magis sit consentaneum. Suspiceris fuisse: τὴν αὐτὴν εἰδωλοποιῖαν ἦνυν. *simulacra fugacia* appellat Ovid. Met. III. 432. Ap. Phil. Sen. I. 21. p. 35, 13. κλύεσθαι dicitur ἡ σκιά Olympi.

P. 151, 9. ἀλλήλοις ἀντιφιλοτιμεῖσθαι. ἀλλήλως, Paris. A. ἀλλήλους. Par. B.

P. 151, 13. ἐν σώματι σχήματι τὴν ἐκ σώματος ἀπεργαζομένη τοῦ παραδείγματος ὁμοιότητα. in vulgata τοῦ σχήματος ὁμοιότητα, molesta erat eiusdem vocabuli repetitio; quae nunc vitatur, recepta lectione Paris. B. ubi in marg. γρ. σχήματος. quam lectionem natam suspicor ex σώματος, cum quo vocabulo saepenumero permutatum est σχῆμα.

P. 151, 15. τῷ ἐκ τῆς εἰκόνης κατερχομένῳ σκιάσματι, τὸ ἐκ τ. εἰ. κατερχομένῳ, Monac. κατερχομένῳ. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Morell. Paris. A. Primus Olearius κατερχομένῳ edidit, altera lectione ne commemorata quidem. Probabilis emendatio; sed quum altera quoque lectio sensum habeat, a libris recedere non sum ausus. — τὸ τῆς εἰκόνης σκίασμα, imago est statusque ab aqua percussa. Ovid. Met. III. 434. *ista percussas, quam cernis, imaginis umbra est.*

P. 151, 17. περιθεῖσα. παραθεῖσα, Paris. A.

P. 151, 18. τὸ καθ' ὕδατων σχῆμα. καθ' ὕδατων χρώμεγον. Paris. A. an fuit: τὸ καθ' ὕδατων ὀρώμενον?

P. 151, 21. παρὰ Νύμφαις. περὶ Νύμφαις. Par. A. παρὰ Νύμφῃ. vulgo. Vtramque lectionem iuxi.

P. 151, 23. καὶ νῦν ἐν λειμῶνι φαντάζεσθαι. νῦν om. Paris. A.

P. 151, 24. εἶδες δ' ἄν. δ' inseruimus ex Paris. A. ubi etiam καὶ ὁ λῆθος legitur. Sed καὶ abundare videtur.

P. 151, 25. ὁμμάτων κατασχευήν. vid. ad Philostr. Sen. Proqem. p. 3, 23.

P. 151, 27. καὶ πρὸς τριχώματος ξουστὴν ἠκολούθει. πρὸς χρώματος. Paris. A. Vocabulo ξουστὴν Olearius admovit locum notissimum in Pauli Ep. ad Cor. I. 11. 10. Id est locum obscurum per obscuriorem illustravit. In Exercitatt. p. 36. emendavi, πρὸς τριχώματος οὔστην. nec poenitet. Cf. ad c. XIV. p. 162, 30.

P. 151, 29. τὸ δὲ οὐδὲ λόγῳ ῥητόν. τὸ δὲ οὐ λόγῳ ῥητόν δέ. Paris. A.

P. 151, 30. καὶ ἐναντίον σώμα τῇ οὐσίᾳ. iunge: σώμα τῇ
 ἑαυτοῦ οὐσίᾳ ἐναντίον. Sensum proxima explicant.

P. 151, 32. τρυφερότης ἀπέσπυλλεν αἰσθησιν. τρυφερωτά-
 την. Paris. A.

P. 151, 34. διαχέομενος. δεχόμενος. Paris. A. c. VI. p. 152,
 30. χαλκός — σκληρός ὧν τὴν φύσιν διεχέτο μαλθακῶς, εἰκὼν
 τῇ τέχνῃ. *Aelian. H. A. XII. 17. χαυνοδόσαι* ait ὑπὸ τοῦ νότου
 τὰ σώματα; tum addit: ὅτε τοίνυν τοῦ σκήνους διακεχυμένου
 καὶ οὐχ ἡρμοσμένου.

P. 151, 34. σύριγγα. manu tenebat fistulam, quod alibi in
 Narcisso notatum non meminimus. Pastoritiam vitam ille habitus
 declarat; apud Nasonem venatione tenetur. *HEXINVS. p. 207.*

P. 151, 35. ἡς νόμοις θεοῖς ἐκείνος ἀπῆρχετο. οἷς. Pa-
 ris. A.

P. 151, 36. μουσικοῖς ψαλτηριοῖς. μουσικῆς. Paris. B.

P. 151, 37. ποθήσειε. θελήσειε. Paris. A.

P. 152, 1. καὶ εἰς ὑμᾶς. restitui lectionem Ald. 1. 2. Iunt. 1.
 et trium librorum nostrorum, quae a Iunt. 2. Mor. et Olear. in
 ἡμᾶς depravata est.

P. 152, 2. εἰς Μουσῶν αὐλήν. ita se statuam descripsisse
 ait auditoribus, ut ea quasi in Musarum atrio posita esse videri
 possit. Iungitur in edit. εἰς Μουσῶν αὐλήν ὑποτυπωσάμενος.
 Verum et illo modo sententia est obscura et oratio affectata. *HEX-
 IVS. p. 208.* in Musea deferetur, in manus studiosae iuventutis
 tradetur descriptio statuæ artificiose elaborata. F. G. WELCKER.
 — ὑποτυπωσάμενος. ἀποτυπωσάμενος, Paris. A. Dubites, utrum
 praeferas. *Aristaenet. I. 1. p. 6.* pictores — ἀνασκοποῦσι τὴν
 εἰκόνα Λαῖδος, κἀντεῦθεν ἀποτυποῦνται θεοπρεπῶς τὸ φιλοτεχ-
 νούμενον εἶδος. ibi *Bastius p. 230. ap. Liban. T. IV. p. 1020. 12.*
 τὴν ἀσώματον θεὸν ὑποτυπώσας, in ἀποτυπώσας mutat. quod
 mihi necessarium non videtur. *Themist. Or. II. p. 30. A.* οὕτω
 δὴ βασιλεὺς, ὁ τῷ ὄντι καὶ οὐ ψευδωνύμως (*qui vere rex est*;
 ne cum *Harduino* φιλόσοφος excidisse existimes), αὐτὸς τὴν ἑαυ-
 τοῦ ψυχὴν ἐνδείξασθαι ἐπιθυμήσας, φιλοσοφίαν τῷ λόγῳ ἐπε-
 τυπώσατο.

P. 152, 3. ἔχει δὲ ὁ λόγος ὡς καὶ ἡ εἰκὼν εἶχεν. hanc
 ὁρῶν om. Par. A. ἔχει ex coniectura dedit *Olearius*, ut sophista
 optet, orationem forma et pulchritudine ipsam Narcissi statuam
 aequare. Edit. et libri consentiunt in ἔχει, quod et ipsum sen-
 sum habet idoneum: descriptio nostra habet ut statua i. e. ad
 ipsam veritatem est facta.

VI.

O C C A S I O.

Occasionis statuam, τὸν Καῖρόν, primus tradit *Posidippus* circa Olymp. 130. clarus, (ep. 13.) *Lysippum* Sicyonium fuisse, et in propylæis (ἐν προθύροις), templi videlicet alicuius Sicyonii, exposuisse, unde Constantinopolin ille translatus est, *Cedren. Annal.* p. 265. (322.) Atque deum hunc et Iovis filium natu minimum dixerat in hymno Ion Chius, haud ita diu ante *Lysippum*, *Pausan.* V, 14, 7.; deum etiam Menander, *Lysippi* aequalis, secundum *Pallad.* ep. 118. (ut et ταῦτόμαρον idem ap. *Stob. Ecl.* p. 137, qui loci fragmentis recens a doctissimo Meinekio editis adiciendi sunt); et ara huic deo, Pausania teste, iuxta Mercurium Olympiae posita erat ad stadii introitum; nam in cursus certamen multum, ut in res omnes, valet opportunum tempus, ὁ χρόνου καῖρός, ut *Sophocles* ait *Electr.* 1292; καῖρός ὁ πανδαμύχωρ, secundum *Posidippum*, ὁμοίως παντὸς ἔχων χορυφάν, *Pind. Pyth.* IX, 135, ἀνδράσι μέγιστος ἔργου παντὸς — ἐπιστάτης, *Soph. El.* 75. Ad idem signum spectare *Posidippum*, *Callistratum*, *Phaedrum*, V, 8, *Himerium* *Ecl.* XIV, 1, *Tzetzen* (*Chil.* VIII, 200, X, 322 s. non ad varias imagines a *Lysippo* aliter aliis temporibus expressas, quod non nemo putavit, non dubium mihi quidem videtur, neque alio diversae sunt descriptiones, quam quod quaedam non ab omnibus memorantur, sed novacula non nisi a *Posidippo* et *Himerio*, libra a solo *Himerio*, sphaera a *Callistrato* et *Tzetza*. *Ephebus* venustus, quia rebus opportune oblati potiri volupe est, pedibus pennatis, quasi vento raptus volans, summis tamen pedum digitis nixus, ne omnino mortales eum assequi non posse viderentur, *Zephyro* dat comam promissam, ita, ut ea in fronte esset et facillime prehendi posset, occiput autem crinibus denudaretur; ἡ κόμη κατ' ὄψιν *Posid.* κατὰ τῶν ὀφρύων ἐγέρπουσα, ταῖς παρειαῖς ἐκσεῖε τὸν βόστρυχον· τὰ δὲ ὀπισθεν ἦν τοῦ καίρου πλοκάμων ἐλεύθερα, *Callistr.* p. 152, 22. σείων ἰούλον lin. 12. Calvitium adspectu foedam, vel occiput non nisi pilis tectum artificem expressisse, ut est in *Catonis* disticho, fronte capillata est, post hinc *Occasio calva*, cave credas cum *Winckelmanno* T. II. p. 538. et *Heynio*. Sphaera subter pedibus *Caeri* symbolum est temporis conversionis, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, pedum alae horis comparantur quibus (non spatium aliquod sed) aevum rapide emetiat (ἀνέλκων αἰῶνα φέρεται ταῖς ὥραις, non ὥραις, ἐπαχούμενος p. 153, 15.) Eatenus *Lysippum* imitatus est *Guido*, cuius *Fortunam*, — Occa-

spem aequo iure dicere possis — pietatam celeberrimam, Neapoli olim vidi in aedibus privatis.

Sed Lysippus insuper Caerum dextra novaculam, sinistra bilancas tenere voluerat. Novacula exprimit Homericum *Il. X.* 173. *κῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ θυροῦ ἵσταται ἀκμῆς*, interprete etiam Posidippo, *ἄνδρασι δείγμα, ὡς ἀκμῆς πάσης δευτερος τελέθω*, quae pessime cepit Wernsdorffius. Novaculam Himerius quod *σάβηρον* vocavit (ex Erynli etiam mente), Winckelmannum l. l. in errorem induxit, qui pro esse habuit, ut ante eum Tzetzēs, sed monstruosis quidem: *πρὸς τὸ κατόπιν μάχαιραν τινὶ διδόντα πλάσας* affingens praeterea, Lysippum opus hoc fecisse, quum Alexander forte tempus opportunum praeterlabi passus sit, idque tulit aegre. Ineptissime Phaedrus Caerum *cursu volucris pendere* ait in *novacula*. Libra non res accurate pensandas esse docet, quod huius imagini adeo contrarium esset, sed opportunitatem, *τὴν εὐκαιρίαν*, non diuturnam esse, occasionis libram paulo momento huc illuc impelli; id quod demum Goethius expressit: *Auf des Glückes grosser Wage steht die Zunge selten ein; du mußt steigen oder sinken* est. Novacula haec et libra ad novum allegoriarum genus pertinent, a superiorum artificum ingenio et ratione abhorrens, sanlorem artem, veram atque pyram parum decens, et inter ea sunt, ex quibus vel maxime aestimanda est Lysippi ars, quem multo magis et indistinctius, quam debebamus, vulgo admirari solemus, siquidem in arte quoque vis poetica et divinus ille impetus, quem in Scopa merite agnoscit Noster c. II, summum est, et inter Menandri ingenium et Sophoclis atque Aeschyli aliquid interest.

Asonius quidem ep. 12. Phidiam operis Lysippi auctorem facit, novacula et libra omissa, et quibusdam corruptis, ut quod rotulam pro sphaera ponit, faciem ideo crine tectam sit, quia occasio cognosci nolit, occiput calvum vocat, denique quod Metanoem temere, ni magnopere fallor, addit, tanquam facti non factique poenas exigentem; quod quomodo arte exprimi possit, non proclivis est dictu *). Sed hunc versificatorem, dum epigramma aliquod Graecum imitaretur, nomen artificis per errorem mutasse, cum *Iunio Catal.* p. 159. et *Iacobio ad Posid.* l. l. statuendum videtur.

In *Marmoribus Taurin.* T. II. tab. 22, p. 4, exstat imago, quam Lysippi Occasionem imitari arbitrati sunt editores. Sed ex

*) Apelles Poenitentiam pinxerat retrorsum respicientem, lacrumantem et cum pudore Veritatem, quae accedebat, intuentem. *Lucian. Calumn.* 5.

simili in Apulia inventa cum inscriptione *ZIBYAE BPAABΩΣ* vera utriusque apparuit significatio. V. *Milha Voyage en Savoie, en Piémont* cet. T. I. p. 258 s. ubi annotatum est, in Taurinensi etiam exemplari figuram hominis festinantis lente non inueniendam, sed senili propiorem esse; neque nudam, sed chlamyde praeditam. Atque hic etiam libram tenet, sed vi ab altera diversa, caute scilicet singula ponderans.

Haec postquam scripta erant in manus incidit *Fortlagii*, Gymnasii Onabrugiensis Rectoris, scriptiuncula de *Occasione*, opere *Lysippi*, 1820, ex qua quaedam enotanda videntur. Nuda puerum pubescentem forma eo esse exhibitum observat auctor, „quod quaevis opportuna occasio velut tenera atque efflorescens rerum et fortunarum soboles sit“; vultu autem cum esse modesto oreque verecundo, quia „occasio neque importune se ingerat nolenti, neque cum strepitu se obtrudat, sed tacite magis ac latenter se offerat.“ Libram dum eo sensu, quem supra reiecimur, accipit, non a *Lysippo*, acuti iudicii homine, profectam, sed ab eius imitatoribus, a quibus opus saepius putat expressum, nunc hac nunc illa parte mutatum, aut rhetoricis laudatoribus affectam esse coniicit. Ausonium „non tam argumentum cuiusdam operis arte elaborati proponere, quam utile praeceptum de occasionis usu, et quid ex eius negligentia sequatur, dare,“ persussum habet. F. G. WILCKEN.

Titul. ΣΙΧΩΝΙ. ΟΥΚΕΩΝΙ. Monac. Veterum de hac statua loca collegit *Iunius de Pictur. Vet.* p. 114. *Pokittianus* Miscell. c. XLIX. *Wernsdorfi* ad *Himer. Ecl. XIV.* p. 240. s.

P. 152, 4. τὸ *Αυσίππιον δημοδόγημα*. *Χρυσίππου*. Paris. A. B. et 3019. In marg. Paris. B. γρ. *Αυσίππου*.

P. 152, 6. *τεχνισάμενος*. sic Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Mon. et Paris. B. *τεχνισάμενος*. Morell. Olear.

P. 152, 8. *ἀμυλλωμένης τῆς τέχνης* editt. ante Morell. *ἀμυλλώμενος*. ut etiam Monac. Parisini libri A. B. cum *Morello*, si fallor, faciunt.

P. 152, 12. *σείων λούλον* rhetorice dictum pro *ἔχων*, quod motu capitis intelligebatur, itaque *quassans* lanuginem accipiebam; oti insolenter dictum esse, bene intelligebam. Si *λούλον* de coma accipere malis, feram equidem, sed tum sententia habet tautologiam. HAYNIVS. p. 210. *φαίνων λούλον* suspicabar in *Exercitatt.* p. 38. *Heynio* non improbane. Lenius fuerit, *σπείρων λούλον*. *genas prima lanugine spargens*. De *λούλῳ* vid. *Wernick.* ad *Tryphiodor.* v. 53. p. 99. s. *Boisson.* ad *Phil. Her.* 374. s. et ad *Herodian.* Epim. p. 43.

P. 152, 12. καὶ *ζεφύρον τινάσσειν*. καὶ om. Paris. A. *τινάσειν*. Monac.

P. 152, 16. *Διονύσιον Διανύσουα* Paris. A.

P. 152, 17. αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἔρυσθόμεναι. *Vil. Apollon. VI. 10. p. 240. ἡ μὲν χρυσῷ τε κατεσκευασμένη, καὶ ὀφθαλμοῖς, ἐσθῆτι τε ἀλιπορφύρῳ καὶ παρειᾷς ἄνθεα. De Hyla Apoll. Rhod. I. 1229. τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενάησε Κάλλει καὶ γλυττερῶσιν ἔρυσθόμενον χαρίεσσι. — Pro αὐτῷ Paris. A. αὐτοῦ.*

P. 152, 18. Αἱ παρειαὶ δὲ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἔρυσθόμεναι; *Sic de Baechi statua iidem aenea c. VIII. p. 155, 11.: ὃς χαλκὸς μὲν ὦν ἠρυθραίνετο, ζωῆς δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων, ἐβούλετο τὴν ἰδέαν δεικνύναι, et de Praxitelis Amore p. 159, 4.: ἐκοινοῦντο δὲ τὰς παρειὰς ἐρυσθήματι, ὃ δὴ καὶ παρόμοιον ἦν, χαλκὸν τικτόμενον ἔρυσθος. καὶ παιδικῆς ἦν ἡλικίας ἄνθος ἐκλάμπων. In his omnibus ruborem a reliqui corporis colore aeneo discrepantem Quatremère *Iur. Olympi p. 60. a. aere cum aliis metallis temperato vel quomodocunque tractato effectum esse credebatur. Sed nulla alia re quam fuco sophistico hae genae rubent, quamvis probabile est, statuarios veteres metallis varie permiscendis et statuīs per partes fundendis colorando etiam naturae veritatem saepius, quam vulgo creditum est, imitatos esse et colores particulares, quos dicimus (Localitäten), expressisse; neque dubitare de hoc astant testimonia duo a viro doctissimo allata, Plutarchi Sympos. V, 1. cf. de aud. poet. 3, de Silanione in Iocastes facie, ut tabescenti et morienti similis evaderet, argenti aliquid aeri immiscente, et Plinii XXXIV, 40. de Aristonida, in Athamante resipiente aere ferrumque miscente, ut rubigine ferri per nitorem aeris relucens exprimeretur verecundiae rubor. In nostris statuīs rubor iste non genas solas occupat, sed omnino temperaturae aeris statuariae proprius est, quod de secunda quidem ex verbis supra positīs patet, de prima autem ex hisce p. 152, 14: τὴν δὲ χροάν εἶχεν (ὁ Καίρος) ἀνθηράν, et lin. 30: χαλκὸς μὲν γὰρ ὦν ἠρυθραίνετο. Sic etiam de altero Amore c. IV. p. 149, 22: χαλκῷ δὲ ἔχων συνωρῶν τὴν χροάν εὐανθῆς ἔωρᾶτο, et p. 150, 5: καὶ ἦν θαυμαστὸς οἷος ὁ χαλκός· ἰδόντι μὲν γὰρ ἔρυσθος ἀπέσπιλβεν ἐξ ἄκρων βοστρυχῶν αἰρόμενον. F. G. WELCKER.**

P. 152, 18. νεοτήσιον. γεωτήσιον. Mon. et Paris. A.

P. 152, 19. ἐμβάλλουσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπαλὸν ἐρύθημα. ἐπιβάλλουσιν. *Par. A. mira res in statua, rubor genarum, qui oculis tenerum ruborem inducit. Quasi ἐρύθημα requiratur in oculis! Videtur autem hoc inepto acumine positum pro αἰδῶς, verecundia, quae oculis proditur.*

P. 152, 20. εἰσρήκει δὲ ἐπὶ τινος σφαίρας. δ' ἐπὶ. *Paris. A. sphaeram, cui ὁ Καίρος insistat, nemo discrete commemoravit praeter Tzetzam Chil. VIII. 200. rotulam ei substituit Anson. Ep. XII.*

Fortunae σφαίρας contra frequens mentio. Vid. *Plutarch.* T. II. p. 317. E. 318. A. *Galen.* Adhort. c. 2. T. II. p. 4.

P. 152, 22. οὐ γενομισμένως. οὐ om. Paris. A.

P. 152, 23. κατὰ τῶν ὀφρύων ἐγέρπουσα. ὑγέρπουσα. *Cod. Bastii ad Aristaen.* p. 393. — ταῖς παρειαῖς ἐπισείει τὸν βόστρυχον. Timon de Alcibiade ap. *Liban.* T. IV. p. 189. 3. κόμας αὐτῶ τοῖς κροτάφοις ἐπισείονται βακχικαί, τοῖς στεφάνοις ἤδη καὶ τοῖς ἄνθεσι πρὸς κόσμον ἀνθοῦσαι. ibi *Reiskius* corrigit πρὸς κῶμον. Perperam. Coma formosi pueri floribus et coronae ei inhaerenti decus affert, dum alias flores et corona comae ornandas inservire existimantur.

P. 152, 25. μόνην τὴν ἐκ γενέσεως βλάστην ἐπιφαίνοντα. l. e. breviores tantum crines, radices crinium et germina. *Pol-lux.* II. 80. αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες — ἡ πρώτη βλάστη.

P. 152, 27. ἀφασίς πληγέντες. c. II. p. 147. πρόσωπόν γε μὴν ἰδόντες, ὑπὸ ἀφασίας ἔστημεν. *Plato Phileb.* p. 21. εἰς ἀφασίαν παντάπασί με, ὦ Σώκратες, οὗτος ὁ λόγος ἐμβέβληκε τανῦν. *Herodian.* II. 12. 3. Ἰουλιανὸς πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ καὶ ἀπορίᾳ.

P. 152, 31. σκληρὸς δὲ ὢν τὴν φύσιν διεχεῖτο μαλθακῶς. *Marg. Morell.* γρ. μαλθακὸς εἴ. *Monac.* μαλακῶς. *Paris. A.* μαλθακῶδες. Vulgo adverbium iungitur cum εἰκων; rectius mihi illud iunxisse videor cum διεχεῖτο. *Aelian.* H. A. II. 11. εἰςῆσαν ἄβρὰ μὲν βαίνοντες, θρυπητικῶς δὲ τὸ σῶμα πᾶν διαχέοντες.

P. 153, 1. καὶ ὄντως ἐστήριχτο. sic emendavi in *Exercitiis.* p. 40. revera quidem firmo pede nitebatur; sed quum stare, currendi tamen facultate videbatur praeditus. c. VIII. καὶ ὄντως μὲν ὁ χαλκὸς ἦν στεγανός. c. XIV. ἡ μὲν γὰρ χεὶρ ὄντως ἦν ἀκίνητος. Firmavit emendationem *Paris. B.* ubi ὄντως est in textu, οὕτως in *marg.* Frequens permutatio. *Liban.* Or. Antioch. T. I. p. 281. καὶ τὸ δῶρον ξανθῆς ὄντως θεοῦ. *Monac.* 113. οὕτω. *Himer.* Ecl. XXI. 7. p. 277. non recte editum, οἱ δὲ ὄντως αὐτὸν τῆς προθυμίας ἠγάσθησαν, pro οὕτως, quod in aliis est edit. Ap. *Iamblich.* de *Myster. Sect. III.* 7. p. 67. 8. εἰγε οὕτως κατέχεται, vere *Th. Gale* in notis correxit ὄντως, quod confirmat *Goth.* Ap. *Philostr.* Vit. *Apoll.* VII. 7. p. 343. προθυμότερα δ' οὕτως ἡ ἀνθρωπεία φύσις ἐπαινεῖν, ἢ μὴ αὐτῇ ἐρῆσθαι. fortasse ὄντως legendum.

P. 153, 3. καὶ σοὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἠπάτα. σοὶ om. *Paris. A.* Cf. *Boisson.* ad *Eunap.* p. 189. Supra c. IV. p. 149. εἰς μὲν γὰρ ἔδρον στάσιμον ἔδρευτο· ἠπάτα δὲ ὥς καὶ τῆς μετεώρου κυριεύων φορέας. — Nostro loco in ὥς καὶ τῆς — *Paris. A.* καὶ om.

P. 153, 8. καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβαίν. τῷ δημιουργῷ. Paris. A. — καὶ τὴν ἀέριον πλῆξιν τέμνειν, εἰ βούλοιο, ταῖς πτέρουσι. Similiter c. IV. p. 150. 12. Sed nostro loco scr. τὴν ἀέριον λῆξιν, quod primus invenit *Abreschius* ad *Aeschyl.* L. III. p. 78. Cf. *Koen.* ad *Greg. Cor.* p. 534. *Matth.* ad *Io. Chrysost.* Homil. T. II. p. 83. *Reiske* ad *Constant. Porphy.* p. 118 b. *Himer.* Ecl. V. 3. p. 128. φέισαι τῆς ἄνω λήξεως. Or. I. 10. p. 340. τὴν ἄνω λῆξιν τῇ κατῷ κίρνασθαι. *Damasc.* Comm. Msc. in *Platon.* *Parmenid.* δεῖ εἶσθαι θεοὶ ἐν ὑπεριτέρῳ μὲν τάξῃ τὴν λῆξιν ἰδρυσάμενοι — οἷον ὁ Ἄττις ἐν τῇ σελιναίᾳ καθήμενος λήξει, δημιουργεῖ τὸ γεννήτόν. quem locum excitavit cl. *Cruzer* Meletem. T. I. p. 22. not. 19. In nostro loco *Huetium* πλῆγῃ voluisse, didici ex *Boisson.* Ann. ad *Eunapium* p. 186. qui λῆξιν unice probat. Vid. ibi *Wytttenbach.* p. 116. In πτῆσιν incidit *Heynius* p. 210. — Pro τέμνειν legitur τέμνει in ed. *Morell.* unde *Olearius*: „τέμνειν emendare ausus sum, nam editi habent τέμνει.“ Fallitur. τέμνειν est in Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2.

P. 153, 9. σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρᾳ. τεχνηνωτέρᾳ. Mon. τεχνικώτερον. Paris. A. — καὶ λογισμὸν ἐπῆγε τῷ τεχνήματι absurda vulgo lectio: καὶ λογισμοῦ ἐπῆδε. quam sic, ut in textu exhibetur, emendavi in *Exercitatt.* p. 41. De hoc loco vir doctissimus *Boissonad.* ad *Eunap.* p. 144. „Codices 1696. 1038. τεχνικώτερον et λογισμὸν, quod iam ex parte faveat optimae *Iacobaei* emendationi λογισμὸν ἐπῆγε, quam firmat tota codex 3019 in quo ἐπῆγε.“ De frequenti permutatione verborum ἔδειν et ἄγεα dixi ad *Achill. Tat.* p. 795.

P. 153, 14. τὴν ὀξύτητα. ὀξύτης de tempore etiam ap. *Po-sidipp.* l. c. ubi *Iacobs.* advocat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 663. F. G. WELCKER.

lb. καὶ ὡς τὸν πολὺν ἀνελίττων αἰῶνα φέρεται ταῖς ὥραις ἐποχούμενος. καὶ ὅ τὸν. editt. ante *Olear.* et Mon. ὡς esse videtur in Paris. — τὰς ὥρας. Paris. A. *Καιρὸν*, quem supra audivimus sphaerae insistentem, nunc *Horis* vehi miramur; quod si quadam ratione explicari possit, tamen locum habere non videtur, quum sophista nunc quidem non hoc agat, ut nova statuae attributa recenset, sed ut eorum, quae in praecedentibus commemoraverat, rationem interpretetur. Quare olim in *Exercitatt.* p. 59. tentavi, φέρεται τῇ σφαίρᾳ ἐποχούμενος. Huic tamen coniecturae obstat, quod verba, τὸ μὲν γὰρ πτέρωμα τῶν τερσῶν — alarum tantam explicationem promittunt, non sphaerae. Quare nunc lentore mutatione corrigo: φέρεται ταῖς αὔραις ἐποχούμενος: aura enim ad motus celeritatem, τὴν ὀξύτητα, facit; auramque adspirare τῷ *Καιρῷ* comae docet habitus. Quare supra: καὶ λευκῶν τινάσσειν πρὸς ὁ-

βούλοιο καταλιπὼν τὴν κόμην ἄνετον. *Frequentissima autem horum vocabulorum permutatio.* Ap. *Alciphr.* L. 8. p. 28. πᾶν τὰ πολλὰ ταῖς ὥραις διαλαλήσας. *Cod. Vindob. et Pal.* 155. αὔραις. *Pal.* 132. ἄβραις. *Liban.* T. I. p. 284. 2. Θερυναῖς αὔραις ἐκτρέφει. *Monac.* 113. ὥραις. *Ib.* p. 338. 18. καὶ κῆποι καὶ ὥραι. *idem liber αὔραι.* Ap. *Philostr.* Vit. *Apoll.* II. 19. p. 70. *) τὰς ὥρας in αὔρας mutandum esse, praeclare vidit *Boissonad.* ad *Heroic.* p. 644. Ap. *Aristid.* T. I. p. 187. (326). καὶ τὸ ὥσπερ ὥρας εὐχαρι προσβάλλον πανταχοῦ. plures libri αὔρας, quod magis probat *Reiskius*, nescio quam bene; nam ὥρα est *veris amoenitas*.

P. 153, 14. καὶ ὥς τὸν πολὺν ἀνελίτων αἰῶνα. Quid est ἀνελίτων αἰῶνα? Et quorsum πολὺν tam otiose positum? Latere videtur in πολὺν ipse globus, orbis, πόλος. Si ὥς vel ᾧ, quod in editt. ante *Olearium* est, ex compendio τοῦ καὶ natum, eieceris, ferri potest: καὶ τὸν πόλον ἀνελίτων (explicans, ἐξηγούμενος) αἰῶνα, ὅτι vel ὥς φέρεται ταῖς ὥραις ἐποχούμενος. quod volat ὁ Καιρὸς per aërem. tempestatibus h. e. temporum vicissitudinibus vectus. Firmant hoc sequentia. *Η. Ξ. Ν. Ψ.* p. 210. Verbum ἀνελίτειν in hunc sensum usurpari, vehementer dubito; nec quidquam video in proximis, quod coniecturis viri praestantissimi faueat. Ὁ Καιρὸς, qui temporis spatium, quantumcunque est (τὸν πολὺν αἰῶνα) temperat, in eoque dominatur, (nam καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν. *Pindar.* Pyth. IX. 81.) bene dici potest τὸν αἰῶνα ἀνελίτων, *tempus volvens*. Idem tribuitur summo numini ap. *Plutarch.* Vit. *Num.* c. 14. T. I. p. 125. qui ritus precantium seseque inter preces vertentium explicans, post nonnulla alia, εἰ μὴ νῆ Δία, αἰτ. τοῖς Αἰγυπτίοις τροχοῖς αἰνύεται τι καὶ δάσκει παραπλήσιον ἢ μεταβολὴ τοῦ σχήματος, ὥς οὐδενὸς ἐστῶτος τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφη καὶ ἀνελίττη τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεός, ἀγαπᾷν καὶ δέχεσθαι προσήκον.

P. 153, 16. ὅτι πᾶν. ὅτε. *Par.* A.

P. 153, 18. ἀπηνθηκός. ἀπηνθικός. *Paris.* A.

P. 153, 19. τὴν δὲ κατὰ τοῦ μετώπου κόμην. κατὰ τὴν μετώπου. editt. ante *Morell.* in qua post τοῦ asteriscum. *Isidor.* *Pelus.* VI. Ep. 399. p. 679. D. de Tempore: θέμι μὲν ἀκρίχτον δρόμον, λαβέσθαι δὲ τοῖς βουλομένοις οὐ δίδωσιν. Οὐχοῦν γὰρ ἔχεισθαι αὐτοῦ πλησιάζοντος· οἷον γὰρ τότε εἰλεῖν καὶ κατασχεῖν· παρτυπύσαντος γὰρ καὶ τὸ μεταδιώκειν ἀγγνυτον καὶ τὸ καταλαμβάνειν ἀμύχανον.

*) *Ibi Cod. Vrat.* legit: καὶ τὰς ὥρας, ἃς περὶ τὴν Ἰνδικὴν φασί, χειμῶνος μὲν ἀλεινώας εἶναι, θέρους δὲ πνιγνῆας. pro αἷ περὶ τὴν Ἰ. εἰσῆ.

P. 153, 21. ἡ τῶν πραγμάτων ἀκμή. τῇ τῶν πραγμ. ἀκμῇ. Paris. A. ἡ τοῦ ἀγῶνος, τοῦ ἔργου ἀκμή et similia passim. Vid. Schaefer. ad L. Bos p. 328. Sophocl. Electr. 21. ὡς ἐνταῦθ' ἔμην, "ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Cf. Ib. vs. 1337.

VII.

ORPHEVS.

P. 153, 24. ἐν τῷ Ἑλικῶνι. Orphei statuam in Helicone commemorat Pausan. IX. 30. p. 768. Ὀρφεὺ δὲ τῷ Θρακί πε-
ποιήται μὲν παρεστῶσα Τελετή, πεποιήται δὲ περὶ αὐτὸν. λίσθου
τε καὶ χαλκοῦ θηρία ἀκούοντα ἔδοντος. Vid. ad Phil. Iun.
c. VII.

P. 153, 25. παρὰ τοὺς Ὀλμειοῦ τοῦ ποταμοῦ ῥύακας. ducta
haec ex Hesiodi Theogoniae initio: καὶ τε περὶ κρήνην ἰοειδῆα
πόσσ' ἀπαλοῖσιν Ὀρχεῦνται — καὶ τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα
Περμεισοῖο Ἦ Ἰππουκρήνης ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο, Ἀχροτάτῳ Ἑλι-
κῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο. Cum Ἰππου κρήνη fluvius Ὀλμειὸς
iungitur ap. Lucian. adv. Indoct. c. 3. T. VIII. p. 4. Cf. C. Oisy.
Muelleri Orchomenus p. 45. not. 4.

P. 153, 26. Πηγύσου κρήνην. πηγᾶσου καλὸν καὶ Ὀρφ.
Paris. A.

P. 153, 27. τοῦ τῆς Καλλιόπης. prior articulus abest in edit.
ante Morell. qui cum in marg. restituit. ἀγαλμα τῆς Καλλ. Paris.
A. τοῦ a correctore additum. ἀγαλμα τῆς Κ. Monac. Par. B. Vid.
supra ad Phil. Iun. XV. p. 137, 22.

P. 153, 28. παρὰ τὰς Μούσας εἰστέκει. sic primus Morell.
per edit. vett. et Paris. A.

P. 153, 29. ὁ γὰρ χαλκὸς τῇ τέχνῃ συναπέτιχτε τὸ κάλλος.
χαλκὸς γὰρ τῇ τεχνήματι ἀπέτιχτε. Paris. A.

P. 153, 30. τῇ δὲ τοῦ σώματος ἀγλαΐᾳ τὸ μουσικὸν ἐπι-
σημαίνων τῆς ψυχῆς. Vulgatam ἐπισημαίνων permutavi cum
lectione Paris. A. quam sensus postulat. Nam non κάλλος, sed
χαλκὸς una cum arte pulchram speciem pariens, est ἐπισημαίνων
musicam animae praestantiam. Praeterea aut δὲ tollendum, aut
ἐγῴδε scribendum.

P. 153, 32. τιάρᾳ Περσική. Vid. ad Phil. Iun. c. VI. p. 119,
27. — χρυσῷ κατὰστικτος. χρυσῇ. Paris. A. χιτῶν κατὰστικτος
secundum Polluc. VII. 55. ὁ ἔχων ζωὰ ἢ ἄνθη ἐνυφασμένον. αἶ

Oson Syllag. Inscr. p. 82. not. 15. Ap. *Himer.* Or. I. 30. p. 362. puella χρυσοῖς κατάστιχτος non est, quod *Wernsdorfius* existimabat, aureis Cupidinis sagittis transfossa, sed palla aurea vestita. χιτῶνα χρυσαῖς ἀκτίσι κατάπαστον habet *Heliodor.* III. 4. p. 112. quae et κατάστιχτος dici poterat; quali vestimento urbem Smyrnam comparat *Aristides* I. p. 231. ἀλλ' ἔστιν ἅπανα ὥσπερ οἱ ἀγαλμάτων κατάπαστοι χιτῶνες. ut h. l. correxit *Reiskius.* *Aelian.* H. A. X. 13. de serpentibus Arabiae, χρυσοειδῇ ἰνδάλματα καὶ ἐπ' αὐτῶν κατέστιχται. Id. XII. 24. de pisce quodam: κυανέαις σταγόσι κατέστιχται. *Dionys.* Perieg. 183. τῇ καὶ τῇ κυανῇσι κατέστιχται φολίδεσι.

P. 153, 32. εἰς ὕψος ἀνέχουσα. ἀνίσχουσα. Paris. A.

P. 153, 33. χιτῶν δὲ ἐξ ὤμων. δ' ἐξ. Paris. A.

P. 154, 1. τελαμῶνι χρυσέῳ κατὰ τῶν στέρνων ἐσφίγγετο. δεσμῷ κατὰ στέρνων. Paris. A. ubi δεσμῷ fortasse ex margine in textum est illatum.

P. 154, 2. κόμη δὲ οὕτως ἦν εὐανθής. *Himer.* Ecl. XXXI. 8. p. 292. ἀλλὰ διὰ σέ καὶ Σπάρτην τρυφῆ, ῥυπῶντα πλόκαμον εἰς εὐανθῇ κόμην ἀμείψασα.

P. 154, 3. ζωτικόν. ζωτικὴν. Paris. A.

P. 154, 4. ὡς ἀπατᾶν τὴν αἴσθησιν. *Infra* c. VIII. p. 155, 30. ὁ δὲ θύρσος ἡπάτα τὴν αἴσθησιν.

P. 154, 5. ἡ μὲν γὰρ ἐπανυχένιος κατὰ νότου χειρῖσα. χυθεῖσα. Par. A. dubitabam, utrum reciperem. Praetuli tamen formam minus notam, praesertim ob c. XI. p. 159, 19. ubi κατὰ νότον χεθῆναι, sine lectionis varietate. ἐχέθην commemoratur in *Etym.* M. p. 809. 48, *Himer.* Or. VII. 7. p. 522. de urbe Constantinopoli: ἀλλ' ἐπιχεθεῖσα μὲν πᾶσιν αἰγυμλοῖς καὶ πᾶσι πεφλοῖς. *Phile de An. Propr.* 66, 85. εἰς χεθεῖσαν ἱκμάδα. *S. Basilus Homil.* VI. p. 53. C. διαχεθεὶς ὑπὸ τῆς ἀκτίνος ἀήρ. Plura vid. ap. *Lobeck.* ad *Phryg.* p. 731. s. Vt Orpheus comam nutriebat, ita ut in tergum deflueret, sic ap. *Pindarum* Pyth. IV. 145. ἰαση: οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι περθέοντες ὥχοντ' ἀγλαοί, ἀλλ' ἄπαν νότον καταθύσσον. De Apolline intonso *Himer.* Or. X. 5. p. 569. κόμη μὲν αὐτῷ χρυσῇ περὶ μετώπῳ σχέεται, πλόκαμοι δὲ ἐκπέρωνται κατὰ τοῦ αὐχένος καθέρποντες τοῖς θεοῖς στέρνοις ἐπικυμᾶνους.

P. 154, 6. ἡ δὲ ταῖς ὀφρύσιν ἄνωθεν διαχιδῆς ἐπιφαίνουσα. articulum addidi ex Mon. Par. A. B. — διαχιδῆς ex Par. A. pro διαχιδόν, cuius formae nullum aliud novi exemplum, dum πολυσχιδῆς, εὐδχιδῆς et similia passim reperiuntur. *Themist.* Or. XXI. p. 259. A. διπλοῦν δὲ τοῦτο καὶ διαχιδῆς. *Phrygiaca* in App. Soph. in *Bekkeri Anecd.* I. p. 55. διαχιδῆς ὁδός. Praeterea ἐπι-

φαίνουσα procul dubio mutandum in ἐπιβαίνουσα. Vid. Exercitatt. p. 42. Infra c. XI. κόμης δὲ εἶχεν ἑλικας, ταῖς ὀφρῦσιν ἐπιβαίνοντας. Vid. ad c. X. p. 158. 8. *Heliodor.* II. 20. p. 80. βουκόλοι γάρ — τὴν κόμην εἰς ὀφρὺν ἔλκουσι καὶ σοβοῦσι τῶν ὤμων ἐπιβαίνουσιν. Hanc correctionem in ordinem recipere non dubitavi.

P. 154, 9. χρυσῷ κατήνθιστο. *Diodor. Sic.* XVIII. 26. p. 278. in descriptione currus, cadaveri Alexandri transvehendo destinati, ubi inter alia στέμμα πομπικόν, χρῶμασι παντοδαποῖς διαπρεπῶς κατηνθισμένον.

P. 154, 10. κατὰ νώτου ἄφρετος. ἄφρετος κατὰ νώτου. Paris. A. ^{ου} κατὰ τὰ νώτα, sic Par. B. Cf. c. XI. p. 158, 7. *Phil. Sen.* II. 34. p. 104, 28. ἐλευθερία ἄφρετου κόμης. *Themist. Or.* XXIV. p. 303. Β. πλόκαμοι τε οὔτε (om. Ambr.) μέλονται πλανᾶσθαι. — εἰς σφυρά. σφυρόν. Paris. A.

P. 154, 11. ἡ δὲ ἰσαριθμούς ταῖς Μούσαις ἐξῆλτο τοῦς φθόγγους. ἰσαριθμῖαι. editi. ante *Olearium*, qui ἰσαριθμούς emendavit, assentiente, ut videtur, Paris. A. Vulgata est in Monac. et Paris. B. *Th-o ad Arati Phaen.* 268. de lyra Mercurii: ἐπτάχορδος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλανητῶν. Ἔλαβε δὲ αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων, καὶ Ὀρφεὶ παρέδωκεν, ὃς ἐννεάχορδον ἐποίησεν ἀπὸ τοῦ τῶν Μουσῶν ἀριθμοῦ. Quam sententiam, numeri septenarii sanctitatem demonstrans, persequitur *Philo de Mundi Opif.* T. I. p. 84. ed. Pfeif.

P. 154, 12. ὁ γὰρ χαλκὸς καὶ νευρὰς ὑπεκρίνετο. νευρὰς ἐπεκρίνετ. Junt. 1. 2. νευρὰς ἐπ. Morell. ὑπεκρίνετο. *Olear.* ex emendatione *Gruteri* et *Salmasii*. Paulo post c. VIII. p. 155. τὴν παθῶν δῆλωσιν ὑποκρίνεσθαι τὸν χαλκόν. c. XII. p. 160. τὸ τῆς τραχὺς κάλλιστα ὑποκρινομένην τὴν πέτρην.

P. 154, 14. πιθηνίως. πειθηνίως. Paris. A.

P. 154, 16. Ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν τὴν βάσιν. *Heynius* in basi statuæ exhibitæ fuisse feras existimat: et fuit iste sculptorum usus, ut in basi per anaglypha indicarent, quo spectarent actio et habitus in statuæ expressi. Ita basis Nili in Museo Pio-Clementino conspicui rebus Niliacis convestita est et onusta; in basi Bacchi ad *Philostr.* I, 15. vidimus Ariadnen dormientem. Sed basis statuæ non facile dici poterat ἡ τῶν ποδῶν βάσις. Igitur infra *pedium plantas* (ut c. I. p. 145, 11. τῆς δεξιᾶς βάσεως τὸν ταρσόν) positæ erant statuæ ferarum, ut ap. *Pausan.* IX, 30, 3.: πεποιήται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θηρία ἀκούοντα ᾗδοντος. Orpheus exhibitus erat, non ut deus aliquis in Olympum evectus, sed bestiis cinctus. Nimirum tecte Orphei cantus opponitur lyrae Apollinis et astrorum harmoniae. F. G. WELCKER.

P. 154, 17. οὐκ οὐρανός. opponuntur haec ornamenta iis, quae in Achilles scuto conspiciiebantur. — οὐδὲ πλειάδες τὸν αἰθέρα τέμνουσαι. mira aberratione Paris. A. οὐδὲ πλαδαρὸν αἰθέρα. — οὐδὲ ἄρχτου περιστροφά. Il. Σ. 486. ss. Cf. ad *Phil. Iun.* c. X. p. 125, 34. — ὠκεανοῦ λουτρῶν ἄμοιροι. Il. l. c. 489. οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοστρῶν Ὠκεανοῖο.

P. 154, 20. πᾶν μὲν ὀρνίθων γένος. τὸ ὀρνίθων. Par. A. quod recepi, sicut etiam πάντες δὲ οἱ ὄρεοι θήρες. ex eodem libro. Vulgo articulus abest.

P. 154, 23. ἀντὶ χαλινοῦ τῷ μέλει κρατούμενος. sic Vit. Apoll. IV. 30. p. 170. χαλινωμένον ἰδὼν τὸ μειρίκιον ὑπὸ τοῦ λόγου. Isidor. *Pelus.* V. 99. p. 582. E. μαινομένην χαλινῶν τὴν φύσιν. cf. ad *Phil. Iun.* V. p. 118, 20.

P. 154, 24. τῆς λυρωδίας. λυρωδῆ. Par. A.

P. 154, 25. λεόντων ἄτεγκτος φύσις. ἄτεκτος. Monac. Vid. ad *Anth. Pal.* p. 83. et 762.

P. 154, 26. Εἶδες ἄν κ. τ. λ. Ex his verbis apparet, Sophistam non quae vidisset exprimere, quod visum est doctissimo *Quatremère* l. l. p. 61, ob tiam auro ornatam, aureumque lorum ensis et calceamentum. Immiscet enim quaedam ex poetis petita, quae arti contraria sunt. Fluvios Orpheum sequentes habes ap. *Apothonium* l. 27. et poetas Latinos ab *Oleario* not. 7. laudatos. F. G. WELCKER.

P. 154, 29. καὶ πέτρας αἰσθήσει πληττομένης μουσικῆς. Paris. A. Vulgo: πέτρας πληττομένης μουσικῆ. Cf. *Boisson.* ad *Planud.* *Metam.* p. 607.

P. 154, 30. καὶ πᾶσαν βλάστην ὥριον. i. e. πάντα δένδρα καὶ φυτὰ ἅμα τῷ καρπῷ καὶ τῷ ἄνθει. ut est ap. *Dion. Chrys.* loco ab *Oleario* laudato. — ἐξ ἡθῶν. *Phil. Iun.* c. VI. p. 119. δένδρα ἀνασπάσας τῶν ριζῶν. ἡθῆ tribuuntur arboribus, ut εὐναί ap. *Phil. Sen.* II. 17. p. 79, 4. et saxis οἶκοι. lb. p. 79, 1. Vim vocis ἡθός multi illustraverunt. Vid. *Boisson.* *Heroic.* p. 431.

P. 154, 36. καὶ τὰ ἐπανθοῦντα τῇ αἰσθήσει τῶν ζώων θελήκτῃρια. oblectationem illam et voluptatem, quae animalium percellit sensus, indeque quasi efflorescit. Sic ἐπανθεῖν etiam de interioribus usurpatur affectibus ap. *Themist.* *Or.* XXII. p. 268. C. οὕτω καὶ τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγονοι — ταῖς δὲ ἐπανθεῖ τὸ πρόθυμον.

VIII.

B A C C H V S.

Quantum iudicare licet, est hic is, quem *Plinius* inter Praxitelis opera ex aere memorat, *Liber pater*, quem cum Ebrietate (h. e. cum Baccha temulenta) et Satyro, Periboëto appellato, fecerat. L. XXXIV. 19. s. 10. HENRIVS. p. 213. Quum de syzygia loquatur Plinius, admodum incerta est *Heynii* coniectura. Bacchi statuam a Praxitele factam Elide in theatro vetusto vidit *Pausanias* VI, 26, 1. Methe ut sub Bacchae forma representata fuerit, interest tamen aliquid inter Baccham et figuram allegoricam. Sed de hac re dixi supra ad *Philostr.* I, 2. F. G. WELCKER.

P. 155, 1. Δαιδάλῳ μὲν ἔξῃν, εἰ δὲ τῷ περὶ Κρήτην πιστεύειν θαύματι, κινούμενα μηχανᾶσθαι ποιήματα, καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην αἰσθησὶν ἐκβιάζεσθαι τὸν χρυσόν. In edit. vet. hic locus pessime afflicto sic legitur: ἔξῃν ἰδεῖν τῷ π. Κ. θαύματα, κινούμενα μηχαναῖς τὰ ποιήματα, et ἐκβιάζεται. nihil hic iuvant libri nostri, nisi quod Mon. habet εἰδεῖν pro ἰδεῖν. Marg. Morell. 10. Δαιδάλου μ. ἔξ. ἰδ. τοῦ π. Κρ. ἅπιστα θαύματα. et ἐκβιάζομενα. unde *Olearius* assumpsit Δαιδάλου et τοῦ. praeterea autem dedit ἐκβιάζεσθαι τὸν χαλκόν. *Gruterus* emendavit: Δαιδάλου μὲν ἂν ἰδεῖν τοῖς περὶ Κρ. καὶ πιστ. θαύματα. Idem notatum ad oram libri *Salmas.* nisi quod ibi δαΐδαλον habetur. Cum *Grutero* facit *Peerlecamp.* ad *Xenoph.* Eph. p. 95. nisi quod περὶ τὴν Κρήτην exhibet: spectare quoque licebat *Daedali Cretensis opera*, eaque credere esse imagines machinis motas. Quae ipse olim tentaveram in *Exercitatt.* p. 44. ea meritis damnavi in *Wolffii* *Analect.* liter. II. p. 37. ubi sic emendavi, ut nunc in textu legitur; nihil mutans, nisi ἰδεῖν aut εἰδεῖν (ut est in Monac.) in εἰ δὲ, μηχαναῖς τὰ in μηχανᾶσθαι, θαύματα denique in θαύματι. Hanc nostram emendationem probat *Iac. Morellius* in *Epistolis* septem Paduae et Viennae editis an. 1819. p. 36. eandemque se in Cod. Veneto, Flor. et Parisino reperisse testatur. Nam quod ibi legitur, in Codd. esse, τῷ περὶ Κρήτην πιστεύειν θαύματα — id typographi errore esse exosum pro θαύματι, monitum in *Erratis*, peculiari folio *Epistolarum* illarum, quoniam, exemplo agglutinato exhibitis. Praeterea in *Wolffii* *Analectis* I. c. emendaveram, ἐκβιάζεσθαι τὸ ξύλον. nec poenitet; licet libri in ultima voce χρυσόν vulgatum tueantur. Auro ad opera sua nunc esse Daedalum, nemo veterum dixit; ligno plurimi. *Lucian.* Phi-

lops. c. 19. p. 47. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυνεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαυδάλου τεχνημάτων, Vid. *Iunius Catal. Artif. Daedalus*. Deorum simulacra prisco ἱμο αἶvo lignea fuerunt omnia; et Daedali imprimis opera constanti fama ξόανα fuisse perhibentur. Vid. *Pausan.* II. 19. p. 272. *Plutarch.* ap. *Euseb.* Praep. Ev. III. 8. p. 99. *Heyn.* Artium Tempp. p. 339. cuius rei causam investigavit *Thiersch.* in Or. de Epochis Artis ap. Gr. not. 28. p. 19. Miratur autem V. D. qui de *Morelli* Epist. retulit in *Diar. liter.* Ienensi 1819. m. Octobr. 196. p. 139. quomodo χρυσὸν a me tam facile in ξύλον putari potuerit. Fateor, me in hac correctione magis secutum esse id, quod res suadebat, et veterum fama, quam litterarum ductus; nec tamen incredibile, ΔΥΛΟΝ in ΧΡΥΣΟΝ abiisse. Certe ap. *Iamblich.* *Myster.* III. 13. p. 76. 35. pro εὐταξίας in Cod. Goth. ἐνταξίας legitur; et simili ratione ap. *Liban.* T. I. p. 321, ξιφῶν in Cod. Mon. depravatum in ψιφῶν. Verum non impedio, quominus χρυσὸν pro gennina *Callistrati* lectione habeatur, aut permutetur cum alia faciliore. Talis fuerit, in quam *Welckerus* noster incidit, χορὸν scribendum suspicatus. „Cf. IX. p. 157. 1. ex fama Cretensium, quae Eustathio fortasse obversata est, quum Daedali chorum ap. *Homer.* II. XVIII. 592. (cf. *Phil. Iun.* X. p. 129. 20.) pro saltatione haberet a Daedalo in Ariadnae gratiam inventa.“ Ceterum de κινουμένοις Daedali ποιήμασι omnia plena, quod commentam fortasse derivatum ex *Homer.* II. Σ. 376. et 417, ubi similia de Vulcani narrantur operibus. Vid. *Aristotel.* *Polit.* I. c. 2. 5. ibique *Schneider.* p. 19. θαύματα illa appellat *Philost.* *Vit. Apoll.* VI. 11. p. 249. ἀδικοῖς, Ἥφαιστε, κοσμῶν τὸ ξυμπόσιον τῶν θεῶν, καὶ περιστάς αὐτῷ θαύματα. sic haec legenda ex *Vratisl.* qui liber confirmat emendationem in *Epist. cr. ad Schneiderum* p. 44. a nobis expromtam. cf. *Boisson.* *Heroic.* p. 596.

P. 155, 4. αἱ δὲ δὴ Πραξιτέλειοι χεῖρες. de Iove Olympio *Phil. Byz.* VII. Orb. Mir. p. 9. ὃν μὲν γὰρ ἀθάνατος φίσις ἐγέννησεν, ὃν δὲ Φειδίου χεῖρες μόναι δυνάμεναι θεοὺς ἵκτειν,

P. 155, 7. οὕτω μὲν ἀπαλός, ἀπλός. edit. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. cum *Monac.* *Morell.* ἀπλοῦς. in marg. 1σ. ἀπαλός ἢ ἀπαλῶς. In ἀπλῶς incidit *Olearius*; quod ineptum, ἀπαλός et sensus confirmat et *Paris. B.* Cf. *Boisson.* ad *Aristaen.* p. 235. De permutatione vocum ἀπλοῦς et ἀπαλός vid. *Eund.* *Heroic.* p. 547. et ad *Greg. Cor.* p. 653. — μεταφύθμιζεσθαι, μεταρρυθμιζεσθαι. *Monac.*

P. 155, 11. ζωῆς δὲ μετουσίαν οὐκ ἔχων, ἐβούλετο τὴν ἰδέαν δεκνύναι. concinnitas sophistica videtur requirere, ut legatur: ἐβούλετο ζωῆς ἰδέαν δεκνύναι. *Supra.* c. II. καὶ τῆς ζωῆς

πῆς ἔξως γεγυμνωμένος, τὸ ζωτικὸν εἶχεν, c. VI. σπανίζων δὲ αἰσθήσεως ζωτικῆς, ἐνοικοῦν εἶχεν ἐπιστοῦτο τὴν αἰσθησιν. *Welckerus* tamen nolit quidquam mutari, quum ζωῆς ad ἰδέαν elegantius assumatur.

P. 155, 13. ἀψαμένῳ δὲ σοι πρὸς τὴν ἀκμὴν ὑπεξίστατο. ὁ χαλκός scil. *Situllimus* locus c. III. καὶ ἦν θαυμαστός οἶος ὁ χαλκός· ἰδόντι μὲν γὰρ ξρευθός ἀπέστειλεν ἐξ ἄκρων βοστρύχων αὐρόμενον· ἀψαμένῳ δὲ ἡ θορὶς ὑπεξίστατο. unde nostro quoque loco ὑπεξίστατο legendum esse suspicatus sum in *Exercitati*. p. 47. Pro ἀκμῇ *Heynius* corrigit ἀφῆν. Equidem primos intelligebam digitos.

P. 155, 17. ἦν δὲ ἀνθηρός, ἀβρότης γέμων, ἰμέρῳ θεόμενος. Huc traxeris ex *Euripid.* Bacch. 234. quae de Baccho dicuntur, ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὐχοσμος κόμην, Ὀλυνός, ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. et 455. πλόκαμός τε — γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος, πόδου πλέως. — Vt h. l. ἰμέρῳ θεόμενος, sic c. X. p. 158. πλοκάμων ἔλιες θεόμενοι χάρισιν.

P. 155, 18. εἰδοποιήσας. *Heliodor.* III. 18. p. 125. θεοὶ καὶ δαίμονες — εἰς ἀνθρώπους ἐπὶ πλείστον λατοὺς εἰδοποιούσιν. εἰδοποιεῖν καὶ σχηματίζειν iungit *Phutarch.* T. II. p. 1064. A. εἰδοποιῆας τῶν σχηματῶν. *Longin.* π. V. p. 79. εἰδωλοποιῶν est c. II. p. 147, 37.

P. 155, 21. τῶν βοστρύχων τοὺς ἐλικτήρας. *Ἐλικτήρας* ap. *Aristaen.* I. 15. p. 74. sunt ἐνώτια. et ap. *Lysiam.* Or. Gr. T. V. p. 395. ibique *Taylor.* Nostro loco sunt ἔλιες. De coma Bacchi, quam Hymn. Homeric. VII. 4. describit, dixit *Zoega* in *Dissert.* a *Welckero* editis p. 24. *Visconti* in Museo-Pio-Clem. T. II. tab. XXVIII,

ος

P. 155, 24. ἐπέκεινα θαύματος. θαύματα. *Monac.*

P. 155, 26. νεβός. νευός. *Monac.*

P. 155, 29. εἰστέχει δὲ τὴν λύραν ἐπερείδων τῷ θύρῳ. τὴν πλευρὰν corrigit *Pierson.* Verisim. p. 236. recte monente *Heynio* p. 213. thyrsu manu teneri Bacchi, nec corpori fulciendo inservire. Ipse cogitavi de χεῖρα, aut τὴν λαϊάν. Correctiones tamen non opus, si audimus *Welckerum*, qui λύραν Baccho tribui existimat, ut significetur Διόνυσος μελπόμενος, cuius meminit *Pausan.* I. 31. p. 78. Lyrae tamen nulla apud *Pausaniam* mentio, nec verisimile est, *Callistratum* hoc tam insolitum attributum, tamquam rem notam, articulo etiam addito, sine peculiari animadversione transmississe. Sed fac, Bacchum lyram tenere; quomodo eam thyrsu fulcit? Si nobiscum legas τὴν λαϊάν, has difficultates ad unam omnes evanescent.

P. 155, 31, πεποιημένος. πεποιημένοι. Μορσ. — χλοερὸν
 τι καὶ χλοερὸν τι τε καὶ idem liber.

P. 155, 34. καὶ γὰρ τὸ βαρχεύσιμον. ex Euripid. Bacch.
 298. τὸ γὰρ βαρχεύσιμον, καὶ τὸ μανιώδες μανικὴν πολλὴν
 ἔχει, ubi vid. P. Elmsley.

P. 156, 3. τὸν βαρχεῖον οἶστορον ἐγκαταμίξαι δυνηθέντος.
 restitui lectionem editt. vett. cum quibus consentit Paris. B. nisi
 quod verbis transpositis δυνηθέντος ἐγκαταμίξαι habet. οἶστορον
 forte excidit ex edit. Morell. eumque errorem auxit Olear. τὸ βαρ-
 χεῖον tacite scribens. Vid. Boisson. Her. p. 471. ubi etiam ver-
 bum ἐγκαταμίξαι illustratur.

IX.

M E M N Ω N.

In titulo Mon. εἰς τὸ ἄγαλμα Μένωνας. quæ vitiosa scri-
 ptura ibi per totum hoc caput observatur. Ex tali corruptela in
 Vit. Apoll. III. 11. p. 102. nata videtur depravatio nominis alumni
 Herodis, Μένωνα τὸν Ἡρώδου, quem Μέμνονα fuisse appellatum,
 apparet ex Vit. Soph. I. 10. p. 558.

P. 156, 7. τοῦ Τιθωνοῦ. Τιθώνου, Morell. Olear.

P. 156, 10. οὐδὲ τὸ τῆς φύσεως σιγηλὸν ἠνέλετο. Vulgo
 ἐνέλετο, quod fraudi fuit Grutero et Salmasio, qui τῷ τῆς φ.
 σιγηλῷ ἐνέλετο scripserunt, probante Oleario. Noli dubitare,
 nos in Exercitatt. p. 49. recte emendasse ἠνέλετο. neque silen-
 tium, a natura ipsi impositum, sustinuit lapis. Supra c. IV.
 p. 149, 16. οὐ γὰρ ἠνέλετο χαλκὸς εἶναι τὰ πάντα. Vid. Piers.
 ad Moer. p. 176.

P. 156, 20. καὶ ἦν Μέμνονος ἡ εἰκὼν. Μέμνωνος. editt.
 vett. ante Morell. — μόνῳ μὲν τῷ ἀνδρωπείῳ. μὲν excidit ex
 Morell. et Olear. sed est in editt. vett. in Mon. et Paris. B. —
 τῷ ἀνδρωπίνῳ. Paris. B. τῷ ἀνίῳ. Mon. Memnonis simulacrum cor-
 pore tantum ab homine videtur discrepare, saxum quod sit, non
 verum corpus. Sequitur: ὑπὸ δὲ τύχης τινὸς ὁμοίας καὶ προαι-
 ρέσεως ἀγομένη κατηυδύνητο. ubi quas de fortuna (τύχη) dicun-
 tur, aliena sunt. Sensus et vis oppositionis postulat, ut dicatur:
 corpus diversum ab humano, saxum enim; animus autem et affectus
 similis. Hoc non fugit Heynium, qui p. 214. τύχην memorari
 existimat tamquam causam affectus et προαιρέσεως; sed quanto
 disertior erit oratio, si legeris, ὑπὸ δὲ ψυχῆς τινὸς ὁμοίας. De
 frequenti horum vocabulorum permutatione vid. Schaefer. Meletem.

p. 117. Sic ap. *Himeri Or. XXII. 1.* p. 752. Scr. μικροτέρα ψυχῇ pro τύχῃ. Ap. *Theophil. Simoc. Ep. XXIX.* ὄλβιαντες τοίνυν τὰ τῆς πενίας τῇ πενίᾳ, ἐφ' ἑτέραν μετασυσώμεθα λῆξιν, μετὰ τῆς ψυχῆς ἀμείψαντες καὶ τὸ φρόνημα. Ep. *XLI.* ἐμισθωσάμην τὸν ἀγρὸν τουτονί, καὶ μεταβολὴν ψυχῆς ἐδόκουν εὐρεῖν. Vtroque loco ψυχῆς permutandam cum τύχῃς. In *Xenoph. K. II. 1. 3. 17.* ubi olim τύχῃ legebatur, ex libro Victor. Monac. corrigendum: καὶ ὁ σὸς παῖς τὸν πατὴρ τεταγμένα μελ' ποιεῖ, ἃ ποιεῖ, τῇ πόλει· τεταγμένα δὲ λαμβάνει· μέτρον δὲ αὐτῷ οὐχ ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νόμος ἐστίν.

P. 126, 27. καὶ μήτε ὑπὸ λύπης ἐθελούσαν διοικῆσαι. in hac lectione consentiunt editi. vet. cum Mon. Paris. B. sed recte *Olearius* emendavit διοικεῖσθαι. Vid. ad c. I. p. 146, 20. μάθος· ἐκ λίσθων ἡδονῆς καὶ λύπης παρούσῃ διοικούμενος.

P. 126, 30. λίσθω καὶ ἡδονὴν παρέδωκεν ἡ φύσις. miror his verbis naturae tribui, quae statim ἀρτί tribuuntur, μόνην ταύτην ἐπιστάμεθα τὴν τέχνην, νόματα λίσθω καὶ φωνὴν ἐνδεῖσθαι, et quae praeterea sequuntur, Memnonem illum artis opus praeficiant. Et si naturae volebat tribuere illud miraculum, quid opus erat, vocem ἡ φύσις denuo inculcari, quae iam initio periodi recte posita? Suspicor itaque, hanc vocem ab obscurante et ad superiora oculis aberrante librario esse scriptam, quum rhetor scripsisset: ξεκίνω δὲ τῷ Μέμνονος λίσθω καὶ ἡδονὴν παρέδωκεν ἡ τέχνη. Qua lectione admissa et antithesis est perfecta, et reliqua omnia optime cohaerent.

P. 157, 3. ἐξίσταναι τὰς ὕλας. ἐξιστάμεναι. Monac. Similis locus est c. IV. p. 150, 9.

P. 157, 6. αἱ δὲ Αἰθιοπῶν χεῖρες πόρους τῶν ἀμυχάνων ἐξεῦρον. Vid. ad c. I. p. 146, 24. *Aeschyl. Prom. 59.* θεῖνός γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμυχάνων πόρους. Ib. 476. τὰ λοιπὰ μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον, οἷας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμψάμην. Promethei memor *Aristoph. Eqq. 758.* ποικίλος γὰρ ἀνὴρ Κάκ τῶν ἀμυχάνων πόρους ἐμμηχάνους πορίζων.

P. 157, 7. καὶ τὴν ἀφωνίαν ἐξεκίνησαν τῆς λίσθου. Marg. Morell. ἰσ. ἐξεκίνησαν. c. 1. p. 146, 21. τῆς οἰκείας ἀπέστη κωφότητος, εἰς ἐξουσίαν φωνῆς τὴν ἀναισθησίαν ἐκνικήσας.

P. 157, 11. τὴν ἡχὴν ἀντίμιμον. *Heliodor. IX. 9.* p. 362. θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι — ἀντίμιμον οὐρανοῦ τὸν ποταμὸν σεμνηγοροῦντες.

P. 157, 14. ὡς ἂν ἀντιπείσῃς αὐτῷ τῶν Αἰθιοπῶν τέχνης. sic editi. vet. Mon. Par. ἀντιπείσῃς. Morell. — αὐτῷ, τῷ ἐμμουρημάτι. sed malim αὐτῇ. Quum ei (Aethiopiae) ars Aethiopum

filium fatis ablatum quodammodo rependisset, — Μίμνωνα.
Ald. 1. 2. Iunt, Monac,

X.

AESCVLAPIVS.

P. 157, 18. τὸ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τεχνηθέν χειρῶν. τεχνηθέν,
Monac. Ἀθηναίων ὑποθημοσύνησιν illam navem fabricatam esse
dicit *Apoll. Rh.* L. 18. Vid. *Eratosth. Catasterism.* c. 35. ibique
Schaubach.

P. 157, 20. ἄγαλμα δὲ οὐ πιστεύομεν. revocavi lectionem
Ald. 1. 2. cum quibus conspirat Monac. Par. B. πιστεύομεν. Iunt. 1. 2.
Morell. Olcar.

P. 157, 23. τοῦ ἐνοικοῦντος τὴν δύναμιν τρέπειν. τοῦ σε
νικοῦντος τ. δ. πρέπειν. Ald. 1. 2. Iunt, Morell. relicta lacuna post
σε. Marg. Mor. ἰσ. τὰς νόσους νικῶντος. *Maussacus* dissert. cr.
ad *Harpocr.* p. 387. τοῦ ἐξικοῦντος τὴν δύναμιν. V. D. in Ald.
Bibl. Goett. τοῦ σεμνοῦ, Rectius *Olearius*, τοῦ ἐνοικοῦντος et
τρέπειν. ex emendatione *Gruteri* et *Salmasii*. In ἐνοικοῦντος con-
sentit Monac. non item in τρέπειν. Sed vid. ad *Phil. Sen.* l. 21.
p. 35, 3. Similem errorem in *Vit. Apoll.* VI. 1. p. 228. ubi edit.
vett. τῆς ἀνιχέου Αἰβύης, sustulimus in *Miscell. crit.* a *Seebodio*
et *Friedemann* editis T. I. p. 533. ἀνιχέου scribes ex *Vra-
tisl.* in quam lectionem sponte incidit ingeniosissimus *Meineke* ad
Euphorion. p. 119. Loquitur rhetor ex sententia eorum, qui deos
in statuis suis habitare, suumque numen cum illis communicare
existimabant. *Arnubius* adv. *Genl.* VI. p. 207. Sed erras, inqui-
tis, et laboris; nam neque nos aera, neque auri argentique ma-
terias, neque alias, quibus signa confiunt, eas esse per se deos,
et religiosa decernimus numina: sed eos in his colimus, eosque
veneramur, quos dedicatio infert sacra, et fabrilibus efficit
inhabitare simulacris. ubi vid. *Desid. Herald.* p. 251. 252. Apud
Augustin. de Civ. Dei VIII. 23. *Hermes* dicit, spiritus invisibiles
per aptem quandam visibilibus rebus corporalis materiae copu-
lare, ut sint quasi animata corpora illis spiritibus dicata et
subdita simulacra: hoc esse dicit deos fucere, eamque magnam
et mirabilem deos faciendi accepisse homines potestatem. Tam-
blichus in peculiari opere περὶ ἀγαλμάτων conatus erat demon-
strare, esse τὰ εἰδῶλα θείας μετουσίας ἀνάπλευ, nec solum τὰ
θεῖα καλούμενα, ἀλλὰ καὶ ὅσα τέχνη χαλκευτική τε καὶ λα-
ξευτική καὶ ἡ τεχνόνων ἐπὶ δῆλῳ μισθῷ καὶ ἐργασίᾳ διεμορ-
φώσαντο. τούτων οὖν ἀπάντων ἐργῶν ὑπερφύη καὶ δόξης ἀν-

θεωπλῆς κελεσταια dixerat. Quem librum refutandum suscepit *Ioannes Philoponus*, ut docemur a *Photio* Bibl. Cod. CCXV. p. 554. Hanc veterum superstitionem attingens *Foucherius* in *Diss.* de Natura et Origine religionis Graecorum in *Commentatt. Acad.* Inscr. T. XXVIII. p. 412. ss. recte monuit, christianos ab hac superstitione minime abhorretere; quae, quod turpissimum est, ab illis potissimum fovetur, qui se prae caeteris hominibus divini numinis veritatisque divinae interpretes et praesones haberi volunt.

P. 157, 24. εἰς ἀνθρώπινα σώματα. vates enim diuino spiritu incensi, ipsa deorum numina in se recepisse existimabantur. Quare ἐνθεοὶ vocantur. *Proaeresius* sophista, quum aliquando dixisset, auditores τὰ στέργα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχνησάμενοι, καθάπερ ἀγάλματος ἐνθρόνου, πάντες οἱ παρόντες οἱ μὲν πάδας, οἱ δὲ χεῖρας προσεκύνουν, οἱ δὲ θρόνον ἔρασαν, οἱ δὲ Ἑρμοῦ λογίου τύπον, *Bonar.* Vit. Soph. p. 84.

P. 157, 26. οὐ πιστεύομεν δὲ εἰ μὴ εὖ ἔγγονον κακίας παραλέφκειν; sic editt. vett. et *Monac.* In *Morell.* asteriscus est post κακίας; *Olearius* autem εὖ omisit, aio se hunc locum restituisse existimans. Noli dubitare, scribendum esse: εἰ, ὃ μὴδὲν ἔγγονον κακίας, παραπ. divinum numen concedimus humana corpora intrare, in quibus tamen fieri potest, ut affectionibus impuris inquinetur; at si idem rei, cui nihil laesio inest, coniungatur, id credere nolumus? *Kunze*: εἰ παραλέφκει τοιοῦτα τινα, ὃ μὴδὲν κακίας ἔγγονον i. e. ἐνιστι. Hanc correctionem eximie firmat *Paris. B.* ubi εἰ μὴ εὖ. exiguo spatio relicto inter εὖ et ἔγγονον. De μὴδὲν quin verum sit, dubitari nequit. Reliqua autem nunc quidem sic scribeunda suspicor: οὐ πιστεύομεν δὲ (κατάγεσθαι τὸ θεῖον εἰς σώματα soil.) οἷς μὴ δὲ ἐν ἔγγονον κακίας παραλέφκειν;

P. 157, 28. τῆς ἀληθείας πλάσμα. non simulacrum, sed res ipsa, veritatis i. e. naturae ipsius, vera non ficta exhibentia, opus. C. II. p. 147, 36. ὁ μὲν οὖν Σκόπας καὶ τὰς ἀνύχους εἰσβολοποιῶν γενέσεις, δημιουργὸς ἀληθείας ἦν. ubi vid. not.

P. 157, 29. ὡς οὐκ ἂν ἡθοποιήτος ἡ τέχνη. ἡθοποιότητος. *Monac.* Vocabulum ἡθοποιήτος an alibi reperiat, ignoro; sed si reperitur, significare debet moribus formatus; quod ab h. l. alienum, qui requirit ἡθοποιός. Hoc enim dicit rhetor, artem hanc non mores affectusque repraesentare, sed dei simulacrum referentem, in ipsum deum transiisse. Hac vi *Plutarch.* V. Num. c. 16. τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἡθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας τέχνην.

P. 158, 1. ἀποκτείνουσα. ἀποκτείνουσα. *Monac.* — πρόσσωπον δὲ σοι θεασαμένη. Cf. VIII. p. 155, 13. — δουλοῦται τῇ ἀλσότησιν. i. e. θεσπίζει.

P. 158, 3. εἰς κάλλος ἐλθετον. *pulchritudinem adacititiam et fallacem*. *Themist. Or. IV. p. 55. D.* οὐχ ἐλθετον κεκτημένοι εὐνοίαν, ἀλλ' ἀναγκάσαν.

P. 158, 4. ἀλλὰ πᾶν καὶ Ἰέων ἀπακινῶν ὄμμα. ἀλλὰ π... καὶ. *Paris. B.* spatium post π relicto. in marg. πᾶν. vertitur: *medicum et gratiosum oculum*. Sed quis usquam πᾶν sic adiective usurpavit? *Heynius* cogitabat de πρῶτον; mihi *Callistratus παιώνιον* videtur scripsisse. *παιώνιον* τινὰ καὶ ἀλεξίφάρμακον λόγον tribuit *Demostheni Longinus II. Y. c. 16. p. 72. Plutarch. T. II. p. 118. C.* μὴδὲ τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς ἀποθεραπεύειν παιωνίους λόγου φαρμάκοις. ubi vid. *Wytttenbach. T. XII. p. 78a.* Depravatus ap. *Aristidom* locus in *Or. de Aesculap. T. I. p. 40. (71).* τὸ γὰρ τοῦ *Ἰηδάρου* μετέβαλες. ἐκείνου μὲν γὰρ ὁ *Ἰᾶν* τὸν *Παιᾶνα* ὠρχήσατο, ὡς λόγος· ἐγὼ δέ, εἰ θέμις εἰπεῖν, ὧν ὑποκριτὴς εἶναι *Canterus* corr. τῶν σῶν ὑποκρ. εἶναι δοκῶ. *Darius Reiskius*: ὧν σὺ ἐποίησας φημι ὑπ. εἶναι. Tu scribe potius, syllaba fugitiva retracta: ἐγὼ δέ, εἰ θέμις εἰπεῖν, παιῶν-κος ὑποκριτὴς ἦν. quae elegantem cum praecedentibus antithesim faciunt.

P. 158, 5. ὑπαστρέπτει. ὑπαστρέπτειν? *Monac.*

P. 158, 6. πλοκάμων δὲ ἑλικες θεόμενοι χάρισιν. c. XL p. 159, 7. κόμης δὲ εἶχεν ἑλικας ταῖς ὀφρύσιν ἐπιβαλόντας. *Anacr. Od. XXIX. 6.* ἑλικας δ' ἐλευθέρους μοὶ πλοκάμων. — θεόμενοι χάρισιν. ut c. VIII. p. 155. de *Baccho*, ἄβροτῆτος γέμων, ἐμὲρ φεόμενος. illud tamen insolentius. Melius, ni fallor, haec haberent, si participiorum sedibus inter se permutatis legeretur: πλοκάμων δὲ ἑλικες τεθληότες χάρισιν, οἱ μὲν εἰς κῶτα φεόμενοι ἄφρετοι κέχυνται. *Themist. Or. XXIV. p. 303. B.* πλοκαμοὶ τε οὔτε ἄφρετοι μεθίστανται πλανᾶσθαι, οὔτε ἐκ ποικιλίας πομπωτικῆς ἀναπλέονται. ἀλλὰ μέσον τινὰ κόσμον ἔχουσι ἀταξίας (sic *Ambros.* pro εὐταξίας) τε καὶ τρυφῆς.

P. 158, 8. οἱ δὲ (ἑλικες) ὑπὲρ μετώπου πρὸς τὰς ὀφρῶς ἐπιμαίνοντες. sic editt. vett. Cod. Mon. Par. B. ἐπιμένοντες. *Morell. Olear.* Una littera mutata in *Exercitt.* p. 42. scripsi, πρὸς τὰς ὀφρῶς ἐπιβαλόντες. ut c. XI. p. 159, 8. ἑλικας ταῖς ὀφρύσιν ἐπιβαλόντας. Vid. ad c. VII. p. 154. 6. Iterum c. XII. p. 160, 6. ὅσον ἐς ὀμφαλὸν καταβαίνει. editt. vett. καταμαίνει. Frequens permutatio. *Helian. H. A. I. 38.* τοὺς συμπότας ἐκαμένων. *Monac. 87. ἑκβαλῶν.* Ib. IX. 48. ἐπιμαίνονται τοῖς ἄρῃσι. idem liber, ἐπιβαίνονται *Sophocli. Oed. Col. 208.* ἐπέπερ ἐπ' ἰσχατα βάτεις. *Ald. μένεις.* *Syntipae Fab. XL.* πάντες ἐπιβαλόνουσι. Cod. ἐπεμμένονουσι. Vid. *Bast. ad Aristagnet.* p. 340. In loco depravatissimo *Antigoni Carystii* c. 161. p. 206. τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδοῖς

πρόθυμον Σίλλαν οὐδενοκουφάτα τούτων βληθέντων αὐαν ἐπιμένειν. sic fortasse scribendum: οὐδὲ τὸ κουφότατον τῶν ἐμβληθέντων ἔαν ἐπιβαίνειν. ubi ἔαν debetur *Bentleii* acnmini.

P. 158, 12. τῷ νόμῳ τῆς τέχνης μὴ πειδομένης τῆς ὕλης, ἀλλὰ νοούσης, οἷσι σχηματίζει θεόν, καὶ δεῖ δυναστεύειν. *Olearius* verba sic iungebat: τῆς τέχνης μὴ πειδομένης τῷ νόμῳ τῆς ὕλης, quod si verum esset, nihil foret certius, quam voces τῆς τέχνης et τῆς ὕλης sedes suas inter se permutasse. At salva res est. Hoc dicit sophista: in illo signo materia non tam obsequitur legi artis, quam sua sponte vitalem formam induit, intelligens, sibi, quum deum repraesentet, non parendum, sed imperandum esse. Rem extra dubium ponit similis locus c. IV. de Amore: χαλκὸς δὲ αὐτὸν ἐτύπου, καὶ ὡς ἂν Ἐρωτα τυπῶν, τύρακνον θεὸν καὶ μέγαν, καὶ αὐτὸς ἐδυναστεύετο· οὐ γὰρ ἠνέχετο χαλκὸς εἶναι τὰ πάντα, ἀλλ' ὅσος ἦν, Ἐρως ἐγένετο.

P. 158, 15. αἶτε δὴ τῆς ὑγείας τὴν οὐσίαν ἐν ταυτῇ φέρουσα. sic editt. veti. cum Monac. Paris. B. Cf. *Boisson*. ad *Plan.* *Metam.* p. 607. ἐν perperam omissum in *Morell*. *Olear*.

P. 158, 17. ἡμεῖς μὲν δὴ σοὶ καὶ λόγων; ὦ παῖ, νεαρῶν καὶ μνήμης ἐγγόνων ἀπηρξάμεθα. hoc primum loco *ρῆσιον* alloquitur *Callistratus*, cuius nulla in praecedentibus mentio. Et illè hoc quoque loco debetur librario; nam nihil certius est, quam quod scripsi in *Exercitatt.* p. 53. legendum esse, ὦ Παιῖν. Παιῖν vocatur *Aesculapius* ab *Antimacho* ap. *Galēn.* *Antidot.* I. p. 429. *Aristoph.* *Plut.* 636. Cf. *Gesner* in *Comment.* *Soc. Gotting.* T. II. p. 286. *Ilgen* ad *Hymn.* *Homer.* p. 301. Huic deo, ut *Sophocles* (vid. ad *Phil. Iun.* XIII. p. 154, 20.) hymnum pollicetur sophista, si ipsi sanitatem tribuerit integram. — λόγοι νεαρὸι sunt verba ornata, florida, studiose comta. Vid. *Ernesti Techn. Rhetor.* p. 223.

P. 158, 20. πρόθυμος δὲ σοὶ καὶ τὸν νόμον ἔδειν. sic editt. omnes et *Codd.* *Mon.* et *Paris. B.* *Olearius* tacite dedit πρόθυμος δὲ σύ — tu vero ad hymnum quoque canendum es paratus; accommodate ad falsam lectionem ὦ παῖ, et reliquam totius loci interpretationem. Vera lectione restituta, omnia bene cohaerent. Ludit autem sophista in νόμον (quod hymnum significat) et νέμειν.

XI.

A M O R.

Cupido *Praxitelis*, diversus ab eo, qui cap. III. fuit memoratus; et ipse ex aere, et in acropoli positus. *Pausaniae* aetate non

superfuisse videtur; nihil enim de eo memorat in operibus acropolis. Non enim Praxitelis artem praeteriisset inter multa obscuro et aliena, quas interponit. Erat puer tener, aere molle et iuvenile corpus etiam reddente; coma partim a cervice promissa, partim superciliis imminens, revincta tamen fascia; oculi illecebros pudore permixtas habebant; iidem amabiles, etiam exultantis sensum exprimentes. *ΗΚΥΝΙΤΑ*. p. 215.

P. 158, 23. ἡ δὲ σοι τῆς τέχνης παραστήσαι τὸ πρᾶγμα; ausus sum reponere, quod sensus et contrarius flagitabant, pro δ δὲ et παραστήναι. Quae lectio si quando in bonis libris reperitur, non mihi eius inventae laudem arrogo, sed *Oleario* eam omnem tribuo, qui vertit: *deumne in arce Atheniensium spectasti, quem Praxiteles statuit? an potius artis opus oratione sistere tibi oportet?* In notis idem nihil monuit. Frequens permutatio particularum εἰ et ἡ. *Vit. Apoll.* II. 30. p. 82. διορᾶν τὸν νέον — εἰ πατὴρ ὑπήκοος, ἡ μητρός, ἡ διδασκάλων, εἰ παιδαγωγῶν. scr. cum *Vratisl.* εἰ μητρός, εἰ διδασκάλων. in eodem libro παιδευτῶν legitur pro παιδαγωγῶν. *Ibid.* V. 30. p. 213. ubi incendium Capitolii narratur τῷ Ἀπολλωνίῳ φαίνεσθαι πολλῶ θάυτον, ἡ κατ' Ἀγυπτον ἐπράττετο. idem liber, ἡ εἰ κατ' Ἀ. ut III. 27. p. 118. διακείμενα ἡδίων, ἡ εἰ ὀφιοποιοὶ αὐτὰ παρ-σκέαζον. *Ib.* IV. 20. p. 158. de iuvene quodam: ἀσειγῆς τε οὐκέτι φαίνετο, οὐδὲ ἄτακτον βλέπον, ἀλλ' ἐπαυήθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, μεῖον οὐδὲν ἢ εἰ φαρμακοποσία ἐκέρητο. *Vratisl.* ἀσειγῆς et βλέπων. *Ap. Luciani Cynic.* c. 4. T. IX. p. 198. οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀπο-διδόασιν. *Cod.* quidam ἦν. *Scr.* εἰ μὴ χεῖρον.

P. 158, 26. μαλακτούσης, μλλατούσης. *Mon.* — ἑμέρου μεστός. *ἑμέρους* ἐστώς. *Monac.*

P. 158, 30. μὴ μαχομένην τῇ ἀπαλότῃ τὴν οὐσίαν ἔχου. μὴ deleuit *Oleari.* In *Morell.* marg. *ἰσ.* καὶ μαχ. Procul dubio nata negatio ex proxima syllaba μα. Absesse videtur a *Paris. B.* Cf. c. IV. p. 149, 20 + 24. c. V. p. 151, 29. c. VI. p. 152, 30.

P. 158, 32. καὶ ὁλος ἐξέβαινε τῆς αὐτοῦ φύσεως τοὺς ὅρους, εἰς τὸν ἀληθῆ τύπον μεθιστάμενος. sic haec distincti, quum vulgo post φύσεως inciderebatur. C. VI. p. 152, 29. habetur, τῆς οὐσίας ἐκβαίνειν τάξεως. sed non minus recte ἐκβαίνειν iungitur cum accusativo. C. II. p. 147, 2. ἐν γὰρ τῇ οὐσίᾳ τάξει μένων ὁ λίθος, τὸν ἐν τοῖς λίθοις νόμον ἐκβαίνειν ἐδόκει. *Heliodor.* I. 22. p. 36. ἐκβαίνειν ἀναγκάζομαι τοὺς ἐμαυτοῦ τε καὶ παρθέτων νόμους. *Longin.* II. Y. c. 35. p. 128. ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῦ περι-έχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουναι αἱ ἐπίνοιαι.

P. 159, 2. ἃ γὰρ μὴ παρῆλθον ἄλλῃ, μηδὲ εἶχε τὸν φύσιν

vertitur: *quorum nec carae erat materia, nec adspicienda alium habebat*. Saltem scribendum, τὸν φόντα. Sed gravius latet ulous. Non posset coniecisse in Exercitatu. p. 54. μηδὲ εἶχεν ἔμφυτα. ut c. I. p. 145, 22. εἶναι γὰρ ἐπειθε καὶ πνοῆς ἐξουσίαν ἐν αὐτῷ ἔμφυτον.

P. 159, 4. ἐκινουτὸ δὲ τὰς παρειὰς ἐρυθήματι. sic cum Grutero et Salmasio Olearius se exhibere censebat pro ἐκινουτο. Sed ἐκινουτο est vitium Morell. alterum autem habetur in veteribus omnibus. — ὁ δὲ καὶ παράδοξον. c. VI. p. 152, 17. αἱ παρειὰ δὲ αὐτῷ εἰς ἄνθος ἐρυθόμεναι νεοτήσιον ὠραῖζοντο.

P. 159, 8. ὁ δὲ τῷ τελαμῶνι. articulum restitui ex editt. vett. Monac. et Paris. B. Perperam omissus a Mor. et Olear. — Ne quis haereat in ὁ δὲ, ad idem, quod praecessit, subiectum relatum, frequens hoc est ap. *Homerum*, de quo vid. *Imm. Bekker* Diar. litt. Ienens. an. 1809. nr. 248. p. 163. nec minus ap. *Herodotum*. Cf. *Werfer*. in Act. Phil. Monac. I. p. 89. s.

P. 159, 9. καταστέφων τὴν κεφαλῆς κόμην. τὴν κεφαλὴν κόμην. Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2. Paris. B. Primus mutavit Morell. Alterum horum verborum inducendum esse suspicor.

P. 159, 13. καὶ τὰ ἐν αὐτῇ δὲ ἄλματα. δαιδάλματα legendum esse dixi in primo critices Specimine, anno 1786 a me edito, p. 55. Idem postea coniecit *Hejnus*, non recordatus nostri conamius, in Comment. Soc. Reg. T. X. p. 91. not. c. *Lucian*. Amoθ. c. 13. T. V. p. 270. *Παρίας λίθου δαιδαλμα κάλλιστον*. *Pindar*. Pyth. V. 48. τέκτονος δαιδάλματα. *Himer*. Ecl. XIV. 1. p. 240. ἔχει δὲ ὡδὲ πως τὸ δαιδαλμα. Piget me hanc lectionem non in ordinem recepisse.

P. 159, 16. τῆς τριχὸς μέμνησιν. Articulum om. Paris. B. — ὅτε μὲν. ὅτε h. l. et in seqq. Morell. et Olear. ὅτε habent editt. vett.

P. 159, 17. βοστρύχων οὐλῶν πλοκαῖς. *Marc. Arg.* in Anth. Pal. VI. 201. βόστρυχον ὠραίων οὐλῶν ἀπὸ πλοκάμων. *Antipater* Ib. VI. 276. οὐλᾶς χαίτας.

P. 159, 18. ἐκταδὸν κατὰ νώτου χειρῆναι. Vid. de hac verbi forma ad c. VII. p. 154. 6. Adverbio ἐκταδὸν usus est *Liban*. Or. Antioch. T. I. p. 343. 8. οἷς μὲν οὖν οὐκ εἰσὶν ἐκταδὸν οὕτω στοὰι τῶν οἰκιῶν προκείμεναι.

P. 159, 19. ὅτε δὲ ἐπιτεῖναι τὰ μέλη πρὸς τὸ σύντονον μεθιστάμενος. dixerat rhetor, acs modo transiisse in mollem et teneram carnem, modo in crispas elucinnos, modo in cuesaviem eleganter defluentem; his opponit aliquid diversi generis, firmiora membra scil. et adstrictiores partes, quas acs non thians ac delica-

tiora illa repræsentaverit. Verbum ἐπιστῆναι de corpore et anima illustravit Lennep. ad Phalar. p. 175. a.

P. 159, 20. ὄμμα δὲ ἱμερῶδες, αἰδοῖ συμμιγῆς. in ora Cod. Grut. et Salm. notatum, ἱμέρω καὶ αἰδοῖ. Tum vero mallem: ἱμέρω τε καὶ αἰδοῖ. Adiectivum ἱμερώδης alibi non notavi. Simile quid de Aesculapio c. X. p. 158. βάθος ἀφραστον ὑπαστρέπτει ἀμνόντερος αἰδοῖ μυγέσης.

P. 159, 21. ἀφροδισίου ἐρωτικῷ γέμον χάριτος. καὶ χάριτος fuisse suspicatur Heynius; sed sic huic locum persanatum esse non credo. ἐρωτικῷ ex marg. in textum venisse suspicor. Quo deleto, optime habebit oratio: ὄμμα δὲ ἱμερῶδες, αἰδοῖ συμμιγῆς, ἀφροδισίου γέμον χάριτος. c. XIV. p. 162, 26. ἀφροδισίων ἱμερον ἐξ ὀμμάτων στάζουσαι. In hac lectione masculina terminatio pro ἀφροδισίας χάριτος, non erit offensioni in scriptore Atticisimi studioso. Vid. Bast ad Aristænet. p. 218. Matthiæ Gr. gr. §. 118. not. 5.

P. 159, 22. καὶ γὰρ ἦδει ζηλῶν ὁ χαλκὸς τὸ ἐράσιμον, καὶ ὑπήκουσε ἐθέλοντι τῷ εἰδῶλι γαυρῶσαι. Editt. vet. ὑπήκουσας et γαυροῦσα. Sic etiam Monac. ὑπήκουσα et γαυροῦσα. Morell. In marg. autem γρ. ὑπηκοῦσαι et γαυρῶσαι. Olearius ὑπήκουσας et γαυρῶσαι. In ὑπηκοῦσαι nihil aliud latere quam ὑπήκουσε, nemo dubitabit, qui meminerit, quam sæpe αἰ et εἰ inter se permutata sint. Sic c. II. καὶ τριχὸς λεπτότητι λίθος ὧν ἐπέλετε, καὶ πλοκάμων ὑπήκουσε τοῖς μιμήμασι. c. IV. καὶ ἦν ἰδεῖν ὑπακοθόντα τῷ πάθει τὸν χαλκὸν καὶ δεχόμενον εὐκόλως τὴν γέλωτος μίμησιν.

P. 159, 24. ἀκίνητος δὲ οὗτος ὁ εὐφημος, ἔδοξεν ἂν σοι κινήσεως μετέχειν. Merito verba οὗτος ὁ εὐφημος Heynio videntur suspecta. Et οὗτος quidem mutandum in ὄντως. Vid. ad c. VI. p. 153, 1. Infra c. XIV. p. 162, 1. ἡ μὲν γὰρ χεὶρ ὄντως ἦ ἀκίνητος, ἔδοκει δὲ οὐ τηρεῖν τὸ στάσιμον. Pro εὐφημος autem fortasse ἐφηβος scribendum, aut ἐφήμερος: ἀκίνητος δὲ ὄντως ὁ ἐφήμερος.

XII.

CENTAUVVS.

P. 159, 27. εἰς ἱερόν. Solebant propylæa varis artis operibus, nullo ad templi religionem respectu habito, collocari (ornari?): itaque et in iis Centaurus: ΗΕΥΝΙΣ. ὁ τὴν καλλίστην εἰκασίαν εἰς ταυτὸ μεθίστη. Alibi εἰκασία est similitudo, ut c. II. p. 147, 7.

hoc loco ipsae imagines, statuae, signa esse debent; quae pulcherrima ornamenta templum illud, de quo agit rhetor, sibi vindicaverat. Vulgaris ratio tulisset: *ἱερὸν, τοῖς καλλίστοις ἀγάλμασι κεκοσμημένον.*

P. 159, 30. *οὐκ ἄνδρῃ, κατὰ τὴν Ὀμήρειον εἰκόνα, ἀλλὰ θηρίῳ παραπλήσιον ὑλήεντι.* Noli dubitare, haec verba respicere verba *Homeri Od. IX. 191.* non de Centauro quidem, sed alio monstro: οὐδὲ ἔφκει *Ἄνδρῃ γὰρ σιτοφάγῳ, ἀλλὰ θῆρῳ ὑλήεντι.* unde in *Exercitatt. p. 59.* suspicatus sum, apud Nostrum quoque fuisse: ἀλλὰ θῆρῳ ὑλήεντι. Vid. ad *Phil. Sen. II. 21. p. 89. 4.* qui locus eodem vitio videatur laborare. Quas sequuntur, illustrant priorem partem loci *Homerici, οὐκ ἄνδρῃ —*

P. 159, 33. *ἐς ἵππου βάσιν.* eis. Monac. Paris. B. Haec forma Nostrer solet uti. In verbis *τετρασκελῇ βάσιν* cogitavit fortasse de *Euripid. Hecub. 1058. τετράποδος βάσιν θηράς.* Apud *Euclid. Hecub. Eur. 180. τετρασκελὲς δ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος.*

P. 160, 1. *τῶν γὰρ ἵππων καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις ἐξ ἡμισείας τεμοῦσα εἰς ἓν σῶμα ἀνήρμοσε.* restitui lectionem Ald. 1, 2. Iunt. 1. 2. cum quibus convenit Monac. et Paris. B. Marg. Morell. *ἴσ, τὸν γὰρ ἵππον καὶ τὸν ἄνθρωπον.* idque recepit *Olearius.* Fortasse recte. Sed fieri possit etiam, ut lectum fuerit: *τῶν γὰρ ἵππων καὶ τῶν ἀνθρώπων σῶμα —* aut, uno vocabulo transposito: *τῶν γὰρ ἱ. κ. τ. ἀ. ἡ φύσις ἐξ ἡμισείας τεμοῦσα σῶμα, εἰς ἓν συνήρμοσε.*

P. 160, 6. *τοῦ δὲ ἵππου σώματος.* Fortasse, *ἵππου.*

P. 160, 7. *καταβαίνει, καταμαίνει.* Ald. 1. 2. Iunt. 1. 2, etiam Paris. B. Emendavit Morell. adstipulante Mon. Vid. ad *c. X. p. 158. 8. — τῷ ἀνθρωπείῳ ἀνθρωπίνῳ.* Monac. Paris. B.

P. 160, 10. *καὶ ὅσον εἰς τὸν γῶτον εὐρύνεται. τὸ γῶτον.* Vulgo. *τὸν γῶτον.* Paris. B. *τὸν γότον.* Mon. Vid. ad *Quaestendarr. ad Thom. Mag. p. 657. Lqbeck. ad Prynich. p. 290.*

P. 160, 11. *τὸν ἀπὸ ὀμφαλοῦ μέχρι τῆς βάσεως στηνγμόν.* τὸν restitui ex Paris. B.

P. 160, 12. *τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ σώματος.* hoc quoque loco revocavi lectionem edit. vet. et Paris. B. quam primus Morell. mutavit in *τῷ σώματι. ὅπως τοῦ σώματος.* Monac. — *εἶδες ἄν θυμὸν ἐπιπλέοντα τῷ τεχνήματι.* sic edit. et libri nostri. *Olearius* dedit *ἐπιπλέοντα*, ex ingenio, ut ait. *Vulgatam* tuctur *ἡγνίαι, ἐπιπλέοντα* idem esse, dicens, quod *ἐπαρθούντα, ἐπόντα, ἐπιπολάζοντα τῷ τεχνήματι.* Vtinam huius significationis exempla attulisset. Leni mutatione scribe: *ἐπιπλέοντα. Aelian. H. A. IX. 61. οὐκοῦν ἡ μὲν ἐνέφν, τὸ δὲ οὐκ ἐπιπολεύει, ἀλλὰ ἐς τοὺς ἔσω πόρους κατολισθαίνει.* (*κατολισθάνει.* Cod. Mm. 56+.)

P. 160, 15. τὸ θηριώδες. articulum omissum a Morell. et Olear. restitui ex edit. vet. Par. B.

P. 160, 17. πρὸς τὸν ἀληθῆ τύπον i. e. πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Vid. c. XI. p. 158. 33. εἰς τὸν ἀληθῆ τύπον μεδιστάμενος.

XIII

M E D E A.

Aliam mentionem statuæ huius (in finibus Macedoniae ob-
spectæ) occurrere non meminimus. At sunt duo epigrammata in
statuas Medeae e marmore; in altero memoratur furor ex ira, in
altero furor et miseratio. Anal. V. P. T. III. p. 215. CCGII. et
CCOIII. HΞΥΝΙΥΣ. De Medeae facinoribus, operibusque ætisque,
quibus illa representantur, disputavit Boettigerus *Varengenische*
T. 1. 2. p. 164. in profusionibus duabus de Medea Euripidea cum
priscæ artis operibus comparata. Vinar. 1802. in *Amalthæa* T. I.
p. 169. ss. Adde *Müller's Description des Tombeaux de Canosa*.
pl. 32 et 33.

P. 160, 21. καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγόρει τὸ δῆλωμα. Vulgo
κατηγόρειτο. κατηγόρει τὸ δ. Monac. quod firmat correctionem
Heynii, κατηγόρει τὸ δ. Ascensu enim mutato erat opus ὅς
ἐπαύλετο et μετέπειρεν. De verbo κατηγορεῖν, pro δηλοῦν
usurpato, vid. ad c. III. p. 148, 30.

P. 160, 26. ὃ μὲν γὰρ λογισμὸς ὑπὲρ τὴν ποῦειν ἐδήλω
της ὑπονοίας τὰ ποικεῖματα. vertitur: nam cogitatio imagine
expressa, magis quam si ipsam agere videres, mulieris con-
silia prodebat. quod abhorret a mente scriptoris, qui cæcis ὁ-
γισμοῦ et θυμοῦ in animo Medeae inter se pugnandum, interpre-
tatur. Sed tum requiritur ὑπὲρ τῆς πράξεως. quod quum a ducti-
bus vulgatis paulo longius recedat, scribendum videtur: πρὸς τὴν
ἀράν.

P. 160, 27. ὃ δὲ θυμὸς, τῇ δύμῃ τῆς ὀργῆς παραγράφου-
μενος τὸν θυμὸν, πρὸς τὸ ἔργον ἡγεῖται. necesse est, dictum esse
πρὸς γράφοντος, exhibitis, quæ non bene cohererent. Melius forte
iungas, θυμὸς παραγράφουμένος τὴν φύσιν, sexum, imbecillitatem
matris, uxus, tollens, vincens, πρὸς τὸ ἔργον ἡγεῖται. Παρα-
γράφειν est extimere; tollere e medio. Ita necesse non erit παρα-
γράφουμένος, avertens, pervertens se. HΞΥΝΙΥΣ. φύσις h. l. non
est imbecillitas sexus matris, sed maternus amor, mulieribus a
matre datus. Hunc amorem ira vehementer commoti animi quasi
circumscribit, nec intercedere patitur, sed prohibet, quo minus vim
suam exserat. Cogitandum de usu forensi verbi παραγράφουσαι,

quem illustravit *Valesius* ad *Harpocr.* p. 60. s. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 468. Ἡ ῥύμη τῆς ὀργῆς ἐστὶ ἡ ὀρμή. Vid. ad *Achill. Tat.* p. 462. s. Ad ἡγείρε supplendum τὴν γυναῖκα. ἡγείρας *Paris. B.*

P. 160, 29. τὴν ἐπὶ τὸν πόγον ὀρμὴν εἰσηγόμενος. τὸν πόγον et εἰσηγόμενος. editi. Ald. Iunt. πόγον. *Monac.* τὸν πόγον — εἰσαγόμενος. *Morell.* cum asterisco, vertens: *ad caedis appetitum inducens.* Hinc *Olearius*: ἐπὶ τὸν φόνον — εἰσαγόμενος. Probabilis emendatio φόνον et fortasse vera; sed quum πόγον etiam explicari possit de actione vituperanda et flagitiosa, malui codicis lectionem sequi, quam coniecturam. εἰσηγόμενος autem sine haesitatione recepi ex *Paris. B.* probante *Boissonadio* ad *Planud. Metamorph.* p. 647.

P. 160, 31. εἰς τὴν μητρῶαν ὄννεσιν ἀρρώστως ἐκ τοῦ θυμοῦ τὴν λίθον ἔλκουσα. ἔλκουσαν. editi. omnes cum *Mon.* et *Paris. B.* Recte *Olearius* ἔλκουσα. Pro ἀρρώστως marg. *Morell.* ἰσ. ἀρρώστως. Perperam. Cernebatur in illo marmore tristitia, ab ira ad matrum affectum traducens, sed ἀρρώστως, sine vi et non satis fortiter. Ira enim et furor vicit.

P. 161, 1. ἀλλ' εἰς θυμοῦ καὶ μανίας ἐνδείξιν διηροῦτο. in loco manifesto depravato, olim tentavi, εἰς οἴκτου καὶ μανίας. quod adstruere sum conatus in *Exercitatt.* p. 60. Lehiior *Huschkii* correctio ap. *Heyn.* p. 218. θυμοῦ καὶ ἀνίας. Epigrammata de *Medea* inter iram et misericordiam fluctante cum *Callistrato* comparavit *Nicol. Loëns.* Epiphyll. IV. 16. Simili modo depravatum suspexit *Aelian.* V. H. XIII. 15. de Coliclylione quodam, ὅς περ τὰ χεῖματα ἠρῶμαι ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. At nullas numerare non tam est τῆς ἄγαν μανίας, quam ἀνολας potius. Et sic *Aelianum* scripsisse puto.

P. 161, 3. εἰκὸς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον καταγενοῦσαν τοῦ θυμοῦ, ἐπιστρέφουσαν πρὸς οἶκτον. explicari haec possunt: postquam facinore, quod bilis suadebat, perpetrato, se ab ira liberavit, consentaneum erat, eam ad misericordiam reverteri. Tautologiae species, quae his verbis inest, fortasse studiosè quaesita. Emendavi olim in *Exercitatt.* p. 60. μετὰ τὸν φόνον. Sed hanc correctionem probare non potui iudici in paucis idoneo, *Boissonadio* ad *Heroic.* p. 339.

P. 161, 8. ὅτε μὲν. vulgo ὅτε h. f. et in proxima emendatione.

P. 161, 9. μαλαττομένην εἰς στένοτητα. vere *Heynius*, εἰς στυννότητα. in tristitiam. Ap. *Idahn. Chrys.* T. IV. p. 741. A. στυννότης opponitur τῷ χαίρειν καὶ γεγηθέναι. *Isidor. Pelus. V.* Ep. 391. p. 677. B. τῇ τοῦ προσώπου στυννότητι ἐμφαίνοντες τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν. de tristi terrae adspectu, antequam culta esset, πλεγμονῆς ἦν ἅπαντα μετὰ καὶ στυννότητος. ap. *Plutarch.* T. II. p. 994. Ap. *Heliodori.* VI. c. p. 225. ὁ δὲ γυνάδας ἡμῶν

Ναυσικλῆς, καὶ πολλῷ γέλωτι τῶν ἄλλων καταπαδάων ἐτύγχανε. recte emendavi: στυγνάζει. ut ap. *Himer.* Or. XIX. 1. p. 714. δεῖ γυμνάζει μὲν ὁ βασιλεὺς. *Wernsdorffius*, δεῖ στυγνάζει. *Ibi* *Ecl.* III. 2. p. 68. στυγνάζων ἦκεν ἐπὶ τὴν χεῖρα Ἐπίκουρος, καὶ τὸ τῆς ἡδονῆς δόγμα τῇ κατηφείᾳ διέφθαρχε. *Ib.* IV. 25. p. 120. διὰ προσώπου στυγνάζοντος. XXXVI. p. 308. πρὶν μειδιάσαι στυγνάζομεν. De στυγνός *tetracus*, vid. *Auim.* ad *Anth.* II. 5. p. 96.

P. 161, 12. πλήσαντος τὴν μύμησιν. sic editt. cum *Mon.* et *Paris. B.* *Olearius* ex coniectura dedit πλάσαντος.

P. 161, 13. καὶ σύνεσιν ἔμφρονα. restitui lectionem *Ald.* 1. 2. *Inat.* 1. 2. quae est etiam in *Mon.* et *Paris. B.* ἔμφρονα vitiose *Mor.* et *Olear.* Verum non fugit *Heynium*.

P. 161, 14. τοὺς πεπληγμένους τῇ φύσει — ὄρους ἐκβάλλουσα. τοὺς πεπειγμένους. editi, vel. et *Paris. B.* In *Monac.* prior lectio oblitterata correctione. πεπληγμένους est verissima correctio marg. *Mor.* *Heysch.* ὄρος. στήλη ἢ καταπεπληγυῖα ἐπὶ χωρίῳ. *Lesbonax* in *Protrept.* *Orast.* Gr. T. VIII. p. 29. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἀγῶνας καὶ καλοὺς ἡγωνίσαντο οἱ ὑμέτεροι πατέρες, ὧν τῆς νίκης τῶν ἀθλῶν ὄροι πεπλήγασι, πολλῶν ἡμερῶν πλοῦν ἀπὸ τῆς ὑμετέρας πόλεως μέγαλα, ὑπακούουσαι τοῦ ὑμετέρου κήρυκος. quorum verborum sententia a *Reiskio* minus recte accepta est. Praemium victoriae maiorum orator appellat urbes, in finibus imperii Atheniensium positas, quae quamvis longe ab Athenis remotae, tamen praekonum Atticorum iussis parebant.

P. 161, 16. καὶ παιδικῶν λόγων μετὰ τὴν ἀνεμον σφαγὴν ἀπτεται. Monet *Heynius*, λόγους esse pro λογισμούς, et intelligi senes, quos in liberos parentes habent. Ipse in *Exercitatt.* p. 61. emendationem tentavi, sed sine successu. *Boettigerus* in *Miscell. Phil.* I. 1. p. 134. παιδικῶν χωρὶς tentavit, respectu habito ad *Euripid.* *Med.* 1381. Sed hoc loco agitur de affectibus, quibus Medae animus agitur. Comparaveris παιδικούς λόγους cum παιδείοις ὕμνοις, ap. *Pindar.* *Isthm.* II. 5. quae sunt carmina amatoris, teneri affectus plena; ut intelligantur sermones materno sensui convenientes. Ap. *Xenoph.* *K.* II. 1. 4. 27. παιδικοῦ λόγου ἐπιμνησθῆναι dicitur de sermone amatorio; et in *Eiusd.* *Agasil.* c. VIII. 2. παιδικοὶ λόγοι opponuntur *serijs*, τοῖς σπουδαίοις. Vehementer tamen dubito, an horum aliquid nostro loco conveniat.

Ibid. Caedes nondum peracta est, ἣ χεὶρ διακονεῖν ἐτόλμη τῷ θυμῷ. Quid igitur si ita interpretemur: *Sermones de filiis iactat, ad nefandam mactationem se accingens, convertens*, ut ap. *Eurip.* *Med.* 1243. ap. cuius tragoediam sculptori obversatam esse diserte ait *lin.* 11, et in *Neophronis* *Medea* ap. *Stob.* *Serm.* XX. p. 171: ὃ χεῖρες, χεῖρες, πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιό-

μεῖσα. De hac praepositionis μετά vi dixit *Matthiae* Gram. Gr. §. 587. F. G. WELCKER.

P. 161, 18. ξιφηφόρος ἡ χεῖρ. ense armatam omnes Medeam finxerunt. Vid. *Boettiger*. in Miscell. Phil. T. I. p. 135. not. *Vasengemälde* Fasc. II. p. 168. Adde *Valer. Flac.* VIII. 19. *Liban.* in *Ἐκφράσει* Medae T. IV. p. 1090. 18. ταῖν δὲ δὴ χερσὶν ἡ διὰ μὲν ἔρει καθάπλισται, καὶ δοκεῖ τὸν γόνον εἰς τοὺς παῖδας ἐπαινεῖσθαι, καὶ ποιεῖν δὲ δοκεῖ τὸ προσάλαξ μενόμενον. Scr. μαινόμενον. id quod *furore percita semel commisit*.

P. 161, 18. Ensis datus est etiam Medae Ἀλάστορι alato in *Millingen Peintures de vases* Gr. Tab. 6. F. G. WELCKER.

XIV.

ΑΤΗΑΜΑΣ.

Dubitare licet, an ab eodem Callistrato sit hoc caput. Medea facile ad id argumentum deducere potuit, ut in Epigrammate factum *Leonidae* XXX. οὐτόσον Ἀθάμας ἐπεμήνατο etc. Anal. T. II. p. 196. HENRIVS. Non statuas haec ecphrasis, sed tabulae pictae. Fabulam vid. in *Crouzeri* Melet. I. p. 53. s. ap. *Schol.* ad Od. V. 334.

P. 161, 22. οὐκ εἰς ἐπιδείξιν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνίαν τῶν γραφῆς καλῶν. κατ' ἀγωνίαν. corr. *Heynius*. Marg. *Morell*. ἰσ. ἀλλ' εἰς. Si sincera vulgata, praepositio εἰς repetenda ex praecedentibus. Tum καὶ non sine vi positum: nam tabula illa dicitur picta, non solum ostentationis causa, sed ut, quasi certamine suscepto, demonstraret, quantum pulchritudinis pictura representare et perficere possit. οὐκ εἰς ἐπιδείξιν μόνον, ἀλλὰ καὶ — Vid. exempla ap. *L. Bos.* de Ellips. p. 309. et *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. II. 28. p. 141. 16. His scriptis in mentem venit suspicari, locum fortasse esse mutilum, et ab auctore in hunc modum conceptum: οὐκ εἰς ἐπιδείξιν πλαστικῆς, ἀλλ' εἰς ἀγωνίαν τῶν γραφῆς καλῶν. Vid. not. ad *Phil. Sen.* Prooem. p. 3, 13.

P. 161, 23. τῶν γραφῆς καλῶν, οὐ κάλλους ὥς ἐξησχημένη. sic editt. vet. cum Par. B. et Monac. καλῶν καὶ κάλλους marg. *Morell*. *Olearius* verba οὐ κάλλους e textu circumscripsit. Temere utique. Scribendum est enim, ut dixi in *Wolfii* Anal. Rttex. Fasc. III. p. 35. emendatione minime incerta: οὐκ ἀμοῶσως ἐξησχημένη. *) *Philostat.* Vit. Soph. I. 21. 4. p. 516.

*) In vocabulo καλὸς et derivatis passim similiter erratum. Ap.

τοὺς μὲν οὐκ ἀμούσως παρητήσατο, *Phil. Iun. Prooem. p. 110, 29. ἐν οἷς ἀρχαῖαι πράξεις οὐκ ἀμούσως ἔχουσαι ἦσαν. Plutarch. T. II. p. 207. F. οὐκ ἀμούσως δ' ἔδοξεν ἀποφηνασθαι. Idem Vit. Arati c. 12. ἐν οἷς (operibus artis) κρίσιν ἔχων οὐκ ἀμουσον ὁ Ἄρατος. Plato Phaedr. p. 240. B. ἡδονὴν τινα οὐκ ἀμουσον. Aristid. Tom. I. p. 81. οὐκ ἀμουσος διατριβή. μῦθον οὐκ ἀμουσον habet Gregor. Naz. Ep. I. p. 767, ubi initio scribendum: ἐπειδὴ μοι τὴν αἰωπὴν ἐγκαλεῖς καὶ τὴν ἀγροικίαν, ὡς λέγει καὶ ἀστυχέ, pro ὡς καλέ, quod reliqua huius epistolae damnant. Ceterum haud absimili modo erratum est ap. Athen. IX. p. 382. A. οἱ δὲ ἡμέτεροι οὐ τοῖς ἅμα ἰσως ταῦτ' ἐκμανθάνοντες, οὐκ ὀλίγην ἡμῖν θυμηδίαν παρέχουσιν. ubi quid scus requireret, non latuit perspicacissimum Boissonadium in Schweigh. Supplém. T. VIII. p. 467. cuius prementes vestigia, certa, nisi me omnia fallunt, emendatione corrigimus: οἱ δὲ ἡμέτεροι οὐ τοῖς ἀμούσως ταῦτ' ἐκμανθάνοντες.*

P. 161, 25. μανίας οἰστρούμενος. lege: *Μανίας*. ex *Bacch. 32. τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων οἰστροῦσ' ἔγχε Μανίας*.

P. 161, 29. οὐδὲ τοῖς ἐξ' Ἐριννύων δειμασι δημοφθόροις ἡγροῦτο. haec quoque ex poeta videntur derivata; sed θυμοφθόροις corrigendum existimo.

P. 161, 31. ἐκθρόντι παραπλήσιος. ἐκθρῖν hic dici videtur de illo, qui in eo iam sit, ut seriat, quod sit pedem promovendo. *OLEARIUS*. Participium non referendum ad Athamantem, sed ad gladium. Videtur igitur ἐκθρόντι positum pro ἐκφυγόντι, aut ἐκθρόντι.

P. 162, 1. ἡ μὲν γὰρ χεὶρ ὄντως ἦν ἀκίνητος, ἐδόκει δὲ οὐ τίς ἦν τὸ στασίμων. scribe: ἐδόκει δὲ οὐ τηρεῖν τὸ στασίμων.

*Achill. Tat. I. 8. p. 13, 19. οὐ κάλλος οὐράνιον. Paris. 2913. οὐκ ἄλλος. In Platon. Phaedr. p. 232. A. ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται. Cod. Monac. οὐ καλῶς. Lihon. T. IV. p. 161. 14. εἶτε πηλὴ χρησάμενοι πρὸς τὴν ποίησιν, εἶθε ὅτε δήποτε καλῶς. Scr. cum Monac. 113. ὅτε δήποτε ἄλλω. Ap. Xenoph. K. II. V. 4. 14. καὶ ξενίσω μὲν καλῶς, Cod. Vict. Monac. καὶ ἄλλως. Ap. Iamblich. de Myster. Sect. III. 24. p. 92, 1. ἐκ δὲ τούτων οὐκ ἀληθῶς στοχάζη πάθος εἶναι τὸν ἐνθουσιασμόν. Cod. Goth. οὐ καλῶς τοπαίη. recte, modo τοπαίεις scribatur. Vid. *Ruhnke. ad Timae. p. 259. Ap. Lucian. Dial. Meretr. VIII. T. VIII. p. 231. οὐκ ἄλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνονται. valde suspicor fuisse: οὐκ ἄλλως, οἶμαι, μεγάλοι — verum ea quoque quae sequuntur, medicam manum expectant.**

c. XI. γυμνὸν πλοκάμων ἐτῆρει τὸ πρόσωπον. *Philostr. Inu.*
c. XV. καὶ τὴν βᾶσιν τηρήσας ἀσφαλῶς.

P. 162, 2. ἀλλὰ δόξῃ κινήσεως ** ὑπὸ τοῦ φόβου χλωρὸν
τε καὶ τεθνηκὸς ὁρώσα. *Mutilum locum ut resarciret, Olearius*
plena distinctione posita post κινήσεως, inseruit Ἰνώ δὲ ὑπὸ τοῦ
φ. Quod rem non conficit. Fortasse scribendum: ἀλλ' ἐκ δόξῃ
κινήσεως ἦν. Ἦν δὲ καὶ Ἰνώ, ὑπὸ τοῦ φόβου —

P. 162, 5. τὴν θηλὴν τοῖς χελεσίῃ αὐτοῦ προῆγε. *Scr.*
προσῆγε. In Paris. B. προῆγε. sed σ, ut videtur, erasum.

P. 162, 7. ἐπείγετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ τὴν ἄκραν τῆς Σκιρ-
ως καὶ τὴν θάλατταν τὴν ὑπάρειον. σκέδωνος. edit. vet. et
Paris. B. σκαίδωνος. Monac. Marg. Morell. Σκιδώνος. Σκιρ-
ως dedit *Olearius*, qui praeterea ἐπείγετο scribere non dubitabat.
At vitium non est in hoc verbo, sed in εἰκὼν. Scribendum
videtur: ἐπείγετο δ' ἐξ οἷων κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σκιρῶνος.
De illo promontorio vid. *Hemsterh. ad Lucian. D. Mar. VIII.*
T. II. p. 369. s. Zephyri a Scirouliis saxi, unde Atticae spirare vi-
dentur, dicti sunt Σκεῖρωνες. Strab. I. p. 28. cf. IX. p. 391. —
Pro ὑπάρειον Morell. et Olear. ὑπέρειον.

P. 162, 10. κυμαίνειν εἰωθός. κειμένειν. *Iunt. 2. mare ad*
illas rupes plerumque fluctus attollere solitum, nunc signum for-
mat, ut Ino cum filio excipiat. — καὶ Ζεφύρου τι κατέχει τὸ
σῶμα, a sensu horum verborum aberravit Heynius, qui τὸ κύμα
legendum, κατέχει autem a verbo καταχέω derivandum censebat.
Ζεφύρου σῶμα indicat, non venti tantum effectum, sed ipsum *Ze-*
phyrum in tabula repraesentatum fuisse. *Phil. Sep. I. 2. res in*
tenebris actas describens: γέγραπται δὲ ἡ Νυξ, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώ-
ματος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ. Ib. II. 22. Contra Herculi dor-
mienti αὐτὸς ὁ Ὑπνός ἐφέστηκεν ἐν εἰδει.

P. 162, 11. λιγυρῷ πνεύματι τὴν θάλατταν κατευνάζοντος.
Himer. Eccl. XVII. 6. p. 258. προῦναι Ζέφυρος ταῖς αὔραις τὰ
κύματα. Ib. XXI. 1. p. 274. editor λιγυρὸν ἡγήσας ὁ Ζέφυρος
rhetori restituit, pro λυρῖχον.

P. 162, 12. ὁ γὰρ δὴ κηρὸς ἐφάνταζε τὴν αἰσθησιν. idem
esse videtur φαντάζειν, quod ἀπατᾷν. c. VII. p. 154, 4. de coma
Orphei, aura ita agitata, ὡς ἀπατᾷν τὴν αἰσθησιν, ὅτι καὶ πρὸς
ταῖς Ζεφύρου πνεύς σιομένη δονεῖται. c. VIII. p. 155, 30. ὁ δὲ
θύρσος ἡπάτα τὴν αἰσθησιν.

P. 162, 18. καὶ ὁ κηρὸς ἐδόκει διαπνέσθαι, καὶ πρὸς τὸ
τῆς θαλάσσης κομῆσθαι μίμημα. sententia postulat: πρὸς τὸ
τῆς θαλάσσης κυματῆσθαι μίμημα. — πρὸς αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν
ἐξαλλαττόμενος. praepositio perperam repetita. Scribendum vide-
tur, πρὸς αὐτῆς τὴν οὐσίαν.

P. 162, 20. ἢ γέμων τοῖς τοῦ πίνακος τέρμασιν Ἀμφιτρέτη, sic edit. vet. et Monac. Marg. Morell. ἦγε μὴν. quod recepit *Olearius*. Sed scribendum potius: ἔν γε μὴν τοῖς τοῦ πίνακος τέρμ. Ἀμφιτρέτη. Similiter τέρματα τῆς γραφῆς commemorantur ap. *Phil. Sen.* I. 7. p. 14, 17.

P. 162, 23. ἐκ τῶν ὀμμάτων μαρμαίρουσα, μαρμάρουσα, Monac. Hoc loco μαρμαίρειν id quod μαρμαρύσσειν. *Achill. Tat.* I. 19. ῥόδον δὲ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρειᾶς, ἰορ δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμάρμαιρεν αὐγῇ.

P. 162, 26. ἀφροδίσιον ἡμερον ἐξ ὀμμάτων στάζουσαι. *Philodem.* in *Anth. Pal.* V. 13. ἔτ' ἀμβροστήν, ἔτι πειθῶ Πάσαν, ἔτι στάζει μυριάδας χάριτων. *Christod. Euphr.* 323. τοῦτο γὰρ αὐτῇ Πλειοτέρην ἔσταξε χάριν. *Alciph.* I. 38. ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταξε.

P. 162, 27. ὑπὲρ δὲ ἄκρων τῶν θαλαττίων κυμάτων ἑλίσσουσai τὴν πορείαν ἑπληττον. i. e. ἐξέπληττον. admiratione spectantes percellabant. Tum vero noli dubitare scribendum esse τὴν χορείαν. *Aristid. Panath.* T. I. p. 97. καὶ χορείαν ἑξέλιττειν, δὴ πλοῦν ἀντίτειν δόξαις ἄν. *Heliodor.* V. 14. p. 191. οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἀγερῶχους ἐξέλιττοντες. *Himer.* Or. XIV. 57. p. 670. εἴτε καὶ Ἑλικῶνα τὸν χορὸν ἐξέλιττετε. Fortasse etiam ap. *Dicaearch.* Βίος Ἑλλ. in *Creuzeri Melet.* III. p. 190, de mulieribus Thebanorum: τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, θυμοῖς εὐσχημονέσταται. scribendum; χορείαις, θυμοῖς.

P. 162, 28. περὶ δὲ αὐτὰς ὠκεανὸς φεῦ ὄχετό γε. quod in *ἄρσ.* adiectum est, excidias videtur auctori parum cauto: scilicet res agitur in sinu Saronico: et tamen Oceanus tabulam ambiit fluminis instar, iam et ipse fluctuanti similis. Η ΞΥΝΙΣ. Mutis verba, litteris extritis, quod in ultimis Codicum foliis haud infrequens; qua de causa totum hoc caput depravationibus scatet. Scribendum autem: περὶ δὲ αὐτὰς ὠκεανός, ρεύμα ὄχετο μέγα. Chorus Oceanidum ap. *Aeschyl.* *Prom.* 140. Τηθύδος ἔκγονα, Τοῦ περὶ πᾶσάν τ' ἐλλισσομένου Ξδῶν' ἀχομήτην ρεύματι παῖδες Πατρός Ὠκεανοῦ.

INDEX SCRIPTORVM.

- A**
Aelliani H. A. 5, 7. 44, 3. 73, 20.
 79, 19. 109, 5. 113, 1. 118, 11.
 120, 6. 134, 13. 145, 2.
Aelliani V. H. 34, 32. 161, 1.
Aeschini Epistolae. 73, 11.
Aesopi Fabulae. 22, 1.
Alciphron. 86, 14. 111, 34. 119, 13.
 153, 14.
Anacreon. 7, 7.
Anonymus in *Orelli Opusc. Gr.*
sentent. 111, 34.
Antigonus Carystius. 7, 14. 158, 8.
Antoninus Liberalis. 94, 6.
Aristaenetus. 54, 9.
Aristides. 3, 5. 5, 18. 11, 3. 20, 18.
 30, 7. 35, 27. 36, 7. 39, 25.
 40, 2. 48, 26. 53, 19. 66, 29.
 74, 7. 91, 11. 102, 8. 104, 5.
 111, 23. 123, 33. 128, 2.
 129, 15. 136, 25. 139, 23.
 146, 28. 150, 25. 153, 14.
 158, 4.
Aristides de Musica. 60, 26.
Artemidorus. 120, 23. 129, 10.
Athenaeus. 161, 23.
Auctor de Fluminibus. 113, 24.
Banduri Antiqq. christ. 16, 5.
S. Basilus. 80, 15.
Charito. 6, 6. 99, 3.
Clemens Alexandrinus. 16, 23.
 46, 31. 86, 3. 115, 8.
Comici versus apud Philostratum
observati. p. 657.
Cyrillus. 103, 12.
Democritus. 4, 29.
Dicaearchus. 43, 8. 92, 30. 93, 1.
 162, 27.
Dio Chrysostomus. 14, 9. 48, 32.
 65, 37. 117, 26. 132, 11.
 134, 18. 139, 14.
Eugenius. 20, 12.
Eustathius s. *Eumathius*. 23, 13.
 30, 20. 33, 29. 58, 115. 99, 5.
Heliodorus. 3, 26. 69, 32. 161, 9.
Himerius. 3, 6. 9, 17. 14, 23.
 14, 28. 15, 5. 16, 5. 25, 28.
 26, 3. 65, 16. 66, 23. 84, 24.
 91, 11. 104, 5. 117, 22.
 118, 32. 127, 15. 153, 1.
 153, 32. 156, 20.
Hyginus. 159, 5.
Iamblichus de *Mysteriis*. 28, 27.
 60, 7. 60, 26. 81, 10. 84, 23.
 123, 33. 125, 18. 145, 19.
 146, 24. 153, 1. 161, 23.
Iamblichi Vita Pythagorae. 136,
 13.
Ioannes Lydus. 23, 2.
Iulius Africanus. 75, 28.
Leonidas Tarentinus. p. 396.
Lesbonax. 47, 37. 161, 14.
Libanius. 3, 1. 5, 18. 6, 14.
 8, 31. 10, 17. 13, 29. 19, 1.
 20, 12. 22, 37. 26, 3. 26, 30.
 33, 13. 38, 2. 39, 6. 42, 17.
 45, 35. 47, 37. 54, 30. 55, 26.
 62, 13. 73, 20. 74, 16. 75, 16.
 81, 10. 102, 8. 111, 23. 117, 26.
 119, 37. 120, 1. 120, 19. 122,
 14. 123, 22. 128, 2. 129, 34.
 130, 13. 152, 15. 137, 22.
 138, 20. 139, 9. 149, 22.
 152, 23. 153, 1. 153, 14.
 161, 18. 161, 23.
Lucianus. 14, 23. 26, 3. 33, 27.
 35, 3. 39, 6. 39, 11. 48, 3. 67, 1.
 81, 30. 86, 9. 102, 16. 111, 34.
 115, 8. 116, 9. 117, 3. 117, 9.
 117, 26. 133, 25. 135, 23.
 158, 23. 161, 23.

- Maximus Tyrius.** 69, 32. 92, 32.
Menander. 85, 25. ad II. 33.
 p. 566.
Nicetas. 134, 16.
Palaephatus. 25, 31.
Parthenius. 30, 10. 48, 8. 68, 9.
Pausanias. 54, 29.
Phile de Propriet. Anim. 63, 23.
Philq. Iudaeus. 17, 21. 45, 22.
 100, 21. (p. 556.) 113, 3.
Philostrati Vita Apollonii. 3, 1.
 3, 2. 3, 8. 7, 32. 8, 6. 10, 10.
 12, 15. 13, 8. 17, 9. 19, 1.
 21, 30. 22, 1. 25, 4. 25, 19.
 25, 34. 26, 29. 31, 1. 31, 8.
 34, 29. 34, 32. 37, 31. 43, 31.
 47, 28. 53, 3. 53, 19. 54, 18.
 58, 1. 60, 26. 61, 18. 69, 12.
 72, 29. 73, 20. 75, 18. 77, 25.
 82, 27. 84, 12. 84, 30. 86, 21.
 87, 26. 95, 13. 99, 3. 99, 17.
 100, 3. 101, 20. 102, 16. 104, 1.
 109, 12. 114, 31. 115, 2. 115,
 23. 116, 13. 116, 14. 116, 15.
 117, 3. 117, 26. 119, 14. 122, 11.
 125, 14. 129, 25. 130, 13.
 133, 31. 135, 16. 146, 19.
 146, 28. 153, 1. 153, 14. 155, 1.
 157, 23. 158, 23. p. 712.
Philostrati Vitae Sophistarum.
 4, 29. 7, 32. 8, 6. 14, 10.
 17, 9. 23, 15. 26, 29. 28, 23.
 53, 27. 58, 11. 61, 26. 71, 10.
 77, 15. 84, 4. 86, 20. 102, 16.
 113, 3. 119, 14. 119, 30.
 120, 19. 131, 21.
Philostrati Heroica. 63, 10.
 Epistolae. 9, 22. 23, 2.
 34, 7. 63, 24. 65, 12. 67, 24.
 89, 12. 102, 16. 113, 20.
Plato, 4, 29. 13, 24. 29, 31.
Plutarchus. 3, 5. 26, 3. 28, 27.
 53, 19. 67, 1. 82, 16. 84, 30.
 88, 9. 116, 28.
Poeta apud Clem. Alex. 12, 13.
Porphyrius. 110, 32. 114, 4.
 131, 21. 139, 21.
Scholiastes Aristidis. 74, 7.
 Homeri. 14, 6. 42, 17.
 Pindari. 74, 7.
Strabo. 74, 1.
Strattis ap. Athenaeum. 93, 14.
Synesius. 129, 26. 146, 28.
Themistius. 13, 29. 17, 9. 20, 12.
 27, 13. 33, 29. 43, 32. 48, 10.
 55, 3. 69, 32. 80, 18. 81, 30.
 92, 20. 101, 5. 117, 3. 118, 32.
 119, 8. 132, 15. 134, 13. 152, 2.
 154, 10. 158, 6.
Theophylactus Simocatta. 156, 20.
Tragicus ap. Clem. Alexandr.
 115, 8.
Tryphiodorus. 5, 26.
Xenophon Ephesius. 91, 11.
 129, 25.
Xenophontis Cyropaedia. 156, 20.
 161, 23.

INDEX VERBORVM.

- ἄβλαυτος et ἄκλαυστος conf. 118, 10.
 ἄβρον et ἄβρον εἶδος. 39, 17.
 ἄβρότητα et εὐμαρότητα conf. 150, 2.
 ἀγάλλειν τινι. 48, 5.
 ἄγαμαι cum genitivo. 29, 19.
 ἀγαπᾶν cum infinitivo. 48, 29.
 Ἀγαυή et Ἀγαυή. 31, 13.
 ἀγελαῖοι καὶ μικροί. 78, 11.
 ἀγέλη de thynnīs. 24, 1.
 ἀγεννῆ et εὐγενῆ conf. 91, 28.
 ἀγέρωχος. 71, 3. ἀγέρωχα σχιρ-
 τηματα. 102, 8.
 ἀγκάλῃ. ἐν τῇ ἀγκάλῃ καθεύ-
 δειν. 10, 5. ἐν ἀγκάλαις ἔχειν.
 10, 5. (Xenoph. K. II. ὥστε
 μόνον οὐκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις
 περιεφέρομεν.)
 ἀγκων. εἰς ἀγκῶνα φυλάττειν,
 74, 20.
 ἄγρα et ἀγορά conf. 30, 25.
 ἄγρει et ἔχει. 72, 19.
 ἄγριον et ἀγρίον ὄρν. 84, 30.
 ἄγριος et ἀνδρικός cf. 145, 25.
 ἀγροτέρα, Ἀρτεμις. 45, 28. 115,
 27.
 ἀγύμναστος δρόμων. 39, 7.
 ἀγχειν. in lucta. 62, 19. com-
 pescere equum. 58, 24.
 ἀγχιποροί et ἀγχιποροί conf.
 146, 28.
 ἄγω et ἄττω conf. 73, 20.
 ἀγώγιμα. 75, 5.
 Ἀδραστος et Ἀμφιάρατος conf.
 42, 17.
 ἄδρον et ἄβρον εἶδος. 39, 17.
 ἄδειν et κλεῖν conf. 76, 18.
 αἶε et εἶναι conf. 13, 24.
 αἰεδῶς et ἀηδῶς. 66, 12.
 αἰεσιπότητος aranea. 97, 26.
 αἰετὸς χόρυθος. vexillum. 100, 32.
 ἀηδῶς et αἰεδῶς. 66, 12. ἀηθῆς
 et ἀηθῆς conf. 120, 19.
 ἀθλητῆς τῆς γῆς. agricola. 93, 27.
 ἀθροῖσιν ἐννοίας. 134, 3.
 ἀθύρειν ἄθλον. 117, 26.
 αἰγυπτιάζειν, λιμνάζειν. 74, 1.
 Αἰδῶς, dea. 53, 6. αἰδῶς οὐ tu-
 bore tingens. 65, 37.
 αἰδύλας κοίλα, remedium. 82, 6.
 αἰκάλλειν, 35, 27.
 αἶμα, caedes. 25, 34.
 αἰνιγμα. signum. 17, 13.
 αἰρεῖν δάκτυλον. de victis. 65, 3.
 πήδημα. 99, 27. τὴν ὀφρύν.
 119, 30. αἰρεσθῆναι. ferri. ruere.
 22, 1. 68, 21. 99, 27. εἰς τι.
 praecipitari. 22, 1. ἀγῶνα. 98,
 23. ἦρται et ἦρεται conf. 23, 5.
 92, 11. ἦρθη et εὐρέθη. 22, 1.
 ἀρθεῖς et αὐθις. 74, 20.
 αἰρεῖν καὶ ἄγειν. pro φέρειν. 67,
 13.
 ἀσθάνεσθαι ὄμβρων. 41, 9.
 αἰσώπου et προσώπου conf. 8, 9.
 αἰχμή ὀδόντων. 132, 24.
 ἀκαίρως. 128, 12.
 ἄκακος καὶ πρῶτος. 55, 21.
 ἀκάμας sol. 125, 23.
 ἀκανθῶδες ἐπισκύνιον bellua-
 rum marinarum. 132, 19.
 ἀκειρεκόμης et ἀκερσικόμης. 86,
 15. 135, 11.
 ἀκήρατοι λειμῶνες. 58, 31.
 ἄκλαυστος et ἄβλαυτος conf. 118,
 10.
 ἀκμή πραγμάτων, ἔργων. 153,
 21. πρὸς τὴν ἀκμὴν ὑπεξανί-
 στασθαι. 155, 13.
 ἄκρα καθάρως. 14, 10.
 ἀκραυρῆς ἰδρώς. 63, 6. ἀκραυ-
 ρνὲς αἶμα. 67, 28.
 ἄκρατον μέλαν. 148, 16. τὸ ἀκρά-

- τως μέλαν. 14, 10. ἄκρατοι
 τὸ αἷμα. 35, 28.
 ἀκρόπολις de capite humano. 90,
 33.
 ἀκρωνυχία et ἄκρονυχία. 78, 15.
 ἀλάστωρ de hominē. 123, 22.
 Ἀλήθεια. 43, 12. in pictura. 3, 1.
 res ipsae. 147, 57. ἀληθής.
 11, 20.
 ἄλκυων. avis querula. 76, 18.
 ἀλλὰ et ἄμα conf. 91, 11. ἀλλ'
 αἰ. ἀλλ' αἰ. ἀλλ' ο. pro
 ἀλλά. 111, 23. δὲ ἀλλά. 48, 29.
 ἄλλοι. ἀπ' ἀλλήλων. σειμήσια.
 102, 12.
 ἄλλος. eius elegans usus. 84, 7.
 τί ἄλλο ἤ. 16, 2. ἄλλος ἄλλω
 cum plurali verbi. 44, 19.
 κατ' ἄλλος ἄλλο. 69, 12. ἄλ-
 λος. 102, 8. ἄλλος
 ἄλλοιου. 16, 20. ἄλλου et ἀπα-
 λοῦ conf. 59, 28. ἄλλωκ et
 ἄνω. 16, 5. ἄλλω et ἀνδρῶ-
 νων. 104, 5.
 ἄλουργος Bacchi. 26, 27.
 ἄλυνε. 120, 21.
 Ἀλφειὸν πνεῖν. 48, 52. cum
 ἀφνειὸν conf. lb.
 ἄλωη et αὐτῇ conf. 128, 20.
 ἄλωτος πυρί. 82, 9.
 ἄμα et ἄλλα conf. 91, 11.
 ἄμαξία et ἄξία conf. 3, 5.
 ἀμειννὸν ὄραν. 139, 12.
 ἀμύχανον βλέπειν. de amanti-
 bus. 28, 17. ἐκ τῶν ἀμυχά-
 νων πόρον εὐρεῖν. 145, 25.
 ἄμουσος ἡδονή et similia. 161,
 23. οὐκ ἀμούσως. 110, 29.
 161, 24.
 Ἀμφιάραος et Ἀδραστος. conf.
 42, 17.
 ἀμφιλαφής κόμη. 38, 1. γενεάς.
 116, 21.
 ἄμφω, ἐπ' ἄμφω, ἀμφοτέρων,
 ἀμφοτέρα. 111, 10.
 ἀμφοτίδες. 88, 9.
 ἀναβάλλειν. μή σε ἀναβάλλῃ. 38,
 14. ἀναβάλλεσθαι εὐχὴν. 47, 9.
 ἀναβιβρώσκειν. fures fluctibus
 ἀναβρωθῆσαι. 79, 19.
 ἀναβολή. ἐν ἀναβολαῖς εἶναι.
 112, 23. ἐν ἀναβολαῖς. 117,
 10. 121, 5.
 ἀναγινώσκειν ὑάκινθον. 38, 10.
 ἀναγκάζεσθαι τι. 129, 25.
 ἀναγράφειν. animo sibi fugere.
 81, 10. 115, 23.
 ἀνακαλύπτειν τὴν παρειάν. 29,
 33.
 ἀνακυχεῖν. animo tēpetere. 131,
 17.
 ἀνακρύπτεσθαι ἐκ βιβλίου. 44,
 18.
 ἀναπηδᾶν. ob terrorem. 118, 11.
 ἀναπνεῖν τινος. 33, 31. 104, 12.
 ἀναπολεῖν τι. 65, 16.
 ἀνάπτω. ἀνημέμενα et ἀνεμῆνα
 conf. 71, 10.
 ἀναρρήγνυμι. ἀνερρήγως et ἀνερ-
 ρῶως. 95, 7.
 ἀναρρίγασθαι. de araneis. 97, 25.
 ἀνασελεῖν τὸν κόλπον. 121, 14.
 ἀνασχοπεῖν τι ποιητικόν. 65, 16.
 ἀνασπᾶν τὴν προὴν ἐκ αἰτέρων.
 145, 19.
 ἀνασχεῖν. 37, 20.
 ἀνατίθεμαι, suscipere. 87, 7.
 ἀνατυπούσθαι et ἀναγραφεῖν.
 mente sibi representare. 81,
 10.
 ἀναψέρειν. recreari. 118, 7. ἐκ
 μέθης. 73, 22. εἰς τι. 48, 24.
 139, 4.
 ἀναψυσᾶν. 16, 14. canere. 20, 12.
 ἀναχαιτίζειν τὴν κόμην. 111, 27.
 de mari. 78, 5.
 ἀνδροκὸς et ἄγχιος conf. 145, 25.
 ἀνδρῶν. 69, 12.
 ἀνελίττειν αἰῶνα. 153, 14.
 ἀνέμω τρεφόμενα φυτά. 16, 5.
 ἀνεμοτρεφής et ἀνεμοτροφής.
 57, 6.
 ἀνετα-θηρία. 45, 31.
 ἀνέχειν τινός. 20, 34.
 ἀνὴρ ἐν οὐκ ἀνδράσι. 100, 27.
 ἐς ἀνδρὸς et ἐς τὸν ἀνδρὸς
 ἦκειν. 29, 35.
 ἀνῆροτα et ἀσπαρτα. 15, 27.
 ἀνθῆ. 111, 25.
 ἀνθῆ. ἡνδισμέ. ἡ σκευή. 26, 21.
 ἀνθος. color. 11, 14. color pur-
 pureus. 65, 1. 102, 28. γλαυ-
 κὸν θαλάττης. 24, 16. πλου-
 του. Pactoli. 40, 2. φωνῆς
 ἐπὶ χεῖλεσι. 68, 11. ἀνθῆ et
 ἔσκη conf. 111, 22.
 ἀνδρήμιον Ἰφουσῶν. 154, 13.
 ἀνδρωπος. ἀνδρῶπι et ἄλλω

conf. 104, 5. ἀνθρώπους et
οὐρανούς. Ibid.
ἀντήμι. ἀντιμενός την δὲνα. 71,
10. την παρείαν. 93, 25. ἀν-
μένη δαφνός. 157, 15. cum
ἀντιμενός conf. 71, 10.
ἀντήμι. extrahere. 23, 13.
ἀντιπόδες Sell. 103, 12.
ἀνίστημι. αὐτήν ἀνίστηκώς. 123,
2.
ἀνοια et μακία. conf. 161, 1.
ἀνοιδεῖν. de animo cupidō. 114, 4.
ἀντιπνεῖν. 33, 31.
ἀντρον Bacchi. 25, 15.
ἀντὺς. 158, 29.
ἀνυπόδητα, κοσμος. 27, 26.
ἀνω et ἀνέμω conf. 16, 5. ἀλ-
λων 16, 5.
ἀνῶθεν ἀρχεσθαι. 146, 31.
ἀζων ἀδιάντος 48, 13. 122, 32.
ἀοίκητος et ἀνίκητος. 157, 23.
ἀπαγγεῖλαι et ἐπαγγεῖλαι conf.
27, 20.
ἀπαγεῖν. dehortari. 48, 27. δω-
ρα. 68, 3.
ἀπαγκωνίζειν. 73, 25.
ἀπαθεῖν et ἀπαυδαῖν. conf. 113,
21.
ἀπαθῶς. οὐκ ἀπαθῶς ὁρᾷν. 4,
27.
ἀπαλός. ἀπαλὰ βλέπειν. 111, 24.
ἀπαλὴ et ἀπλὴ conf. 91, 31.
111, 25. 155, 7.
ἀπαλότης et ἀπλότης conf. 135,
29.
ἀπαράσσειν. 70, 11.
ἀπαρτῶν et ἀναρτῶν conf. 68, 13.
100, 10.
ἀπαρτῶν τὴν ἐκδοχὴν. 154, 4.
ἀπάτη aritm. 44, 11. 110, 3.
ἀπαυδαῖν et ἀπάθειν conf. 113,
20.
ἀπαυχεῖν. 113, 3.
ἀπείρος πέλιος Glytaemnestrae.
69, 21.
ἀπέρριττοι μηροί. 135, 26.
ἀπεύξασθαι. detestari. 125, 13.
ἀπεχθάνεσθαι τι et πρὸς τι.
81, 4.
ἀπιόουσα γαστήρ. 76, 14.
ἀπιστεῖν visis. 47, 14. 118, 8.
ἀπλοῦς et ἀπαλός conf. 91, 31.
111, 25. 155, 7.
ἀπλότης et ἀπαλότης cf. 135, 29.

ἀπό. de distantia. 70, 5. cum
ἐπὶ conf. 146, 8.
ἀπόβλητος. οὐκ ἀπόβλητα δῶρα.
134, 6.
ἀποδεδῆναι in certamen dace-
dere. 86, 5.
ἀποδεικνύω, ἀποδείκω. 77, 14.
ἀποθετός. repositus. 19, 7.
(p. 267. s.) 47, 22. 121, 12.
ἀποθιμάντος. 139, 21.
ἀπόκειμαι. ἀποκείδω ὁ λόγος
εἰς. 77, 12.
ἀπολαμβάνω. ἀπολαμβάνω et προ-
βαλὼν. conf. 117, 28.
ἀπόλλυμι. ἀπολλωδὸς βλέπειν
113, 17.
ἀποκτείνω. — ὡς τι τῶν 88, 9.
ἀπόμαχος. 126, 34.
ἀποδιδόναι τὸν χαλινόν. 21, 6.
ἀπορος et εἰσπορος conf. 95, 28.
ἀπορήγγυμι. ἀπορήγγυσα. 30,
15.
ἀπορήπτος. — τοὺς σταγόντας
134, 10. ἀπορήπτος ἔως. 111,
16. ἀπορήπτον et περιεπὶ
conf. 14, 23.
ἀπορήπῃ et ἐπερήπῃ conf. 84, 17.
ἀπορήπῃ πέτρα. 81, 37.
ἀποστάζειν. de cincinnis. 49, 7.
ἀποστάσσω. ἀποσταμένος et ἀ-
πτόμενος. 71, 7.
ἀποτόρνεδεν. 44, 91. 155, 28.
ἀποτυπώ et ὑποτυπώ. 152, 2.
ἀπραγμοσύνης ὄζειν. 96, 7.
ἀπρίξ. ἐν τῷ ἀπρίξ εἶναι. 12,
16.
ἀπρω. — τόμενος τῶν κόλπων.
71, 7. euh. ἀποτεταμένους conf.
1b. ἀπτεσθαι τοῦ λόγου. 112,
32. ἀπτεῖ et ἀπτε conf. 73,
26.
ἀπυρα ἱερά. 96, 25.
ἀπώμοτον ποιῆσθαι τι 113, 1.
ἀρα et ἄρα conf. 58, 1.
ἀρα. ἀρ' οὐν οὐκ. 138, 7.
ἀργυροχάλινος. 44, 21.
ἀργῶς. οὐκ ἀργῶς. 13, 21. 129,
6.
ἀρετὴ totius orbis ad Troiam
coniuncta. 124, 4.
ἀριζήτως ἐρημμένα μυθολογεῖν
113, 23.
Ἀρχιδίης τροφή. 116, 29.
ἀρμη-πρὸ ζεύγους. 15, 5. locust.

- ubi Amphitrans terra, haustus
 ... αἷ. 42, 17.
 ἀρμονία. compositio. 27, 27.
 ἀρόνη et αὐτήν conf. 127, 36.
 ἀρόνησιν καλλος. 136, 24.
 ἀρόνητος et ἀρόνητος conf. 120, 13.
 ἀρόνη et ἀρῶν δέρον. 100,
 101. ἀρῶν δέρον et ἐκ τι-
 νος. 92, 11. ἡρεται et ἡρεται
 ... 23, 5. 92, 11.
 ἀρῶν et ἀρῶν. 40, 21.
 ἀρῶν et ἐρῶν conf. 10,
 20.
 ἀρῶν. 125, 9.
 ἀρῶν vaticinantium. 118,
 20. ἀρῶν. 87,
 26.
 ἀρῶν. 5, 18.
 ἀρῶν. 68, 22.
 ἀρῶν. 113, 24.
 ἀρῶν. 15, 27.
 ἀρῶν. 14, 5.
 ἀρῶν. 44, 17.
 ἀρῶν, de puero formoso, 25, 13.
 ἀρῶν. 150, 19.
 ἀρῶν. 25, 1.
 ἀρῶν. 125, 29.
 ἀρῶν. 4, 16.
 ἀρῶν. 95, 5.
 ἀρῶν et προσῶν conf. 114,
 10, 115, 21.
 ἀρῶν de coma. 45, 11, 112,
 28.
 ἀρῶν. 57, 18. cum ψάλλειν conf.
 114, 9.
 ἀρῶν. 113, 3.
 ἀρῶν. 58, 9.
 ἀρῶν. 95, 28. ἀρῶν
 ἔραστα. 13, 7.
 ἀρῶν. 61, 13.
 ἀρῶν. 9, 16.
 ἀρῶν. 136, 9.
 ἀρῶν. 73, 20.
 ἀρῶν. 27, 22.
 ἀρῶν. 100, 28, 109, 12.
 ἀρῶν. 66, 10. αὐγῇ et
 αὐτῇ conf. 14, 10. 114, 1, 122,
 21.
 ἀρῶν et ἀρῶν. 74, 20.
 αὐλή Μουσῶν. 152, 2.
 αὐλός, de aqua. 16, 14.
 αὐλῶν, ὁ et ἡ. 61, 15.
 αὐλῶν. 147, 23.
 αὐλῶν. 153, 14.
 αὐλῶν. 103, 14. δῆλον.
 121, 21. 125, 18.
 αὐλῶν. 148, 14.
 αὐτῇ et ἀλλῇ conf. 128, 20. et
 αὐτῇ. 98, 5.
 αὐτῶν pro οὐτός. 5, 7. 92, 15.
 αὐτῶν et αὐτῶν conf. 14, 10.
 60, 26. 114, 1, 112, 21. αὐτῶν
 et αὐτῶν. 125, 29. αὐτῶν
 et αὐτῶν. 95, 17. αὐτῶν et μὲν
 τῇ. 125, 37.
 αὐτῶν. 115, 10. translate. 103, 13.
 αὐτῶν, τὸ τῆς μουσῆς. 127,
 15. αὐτῶν. 99, 17.
 αὐτῶν. 123, 2. ἐγεί-
 ρας αὐτῶν. 116, 13. αὐτῶν
 de Isthmo. 77, 26. αὐτῶν et
 πῆλιν conf. 116, 13.
 αὐτῶν. 34, 32.
 αὐτῶν. 152, 27.
 αὐτῶν et ἐφεμνηνέειν.
 126, 5.
 αὐτῶν. 154, 10.
 αὐτῶν. 20, 23. τὸ βέ-
 λος. 46, 12.
 αὐτῶν. 84, 16.
 αὐτῶν. 159, 21.
 αὐτῶν et αὐτῶν. 84, 30.
 β et x conf. 115, 25. 118, 10.
 β. 28, 23.
 β. 15. ἐπὶ τῆς. 28, 1. β.
 23.
 β. 38, 25.
 β. 42, 25.
 β. 12.
 β. 13, 8.
 β. 152, 25.
 β. 113, 17. δε-
 116, 15. ἀμχαρον.
 28, 17. cum κλέπειν conf.
 113, 25.
 β. 95, 13.
 β. 111, 28.
 β. 92, 14.
 β. 130, 27.

βολήν et εμβολήν. conf. 115, 19.
 βουβείν ηδύ. 134, 8.
 βοτρυς et βοτρυες. 80, 29.
 βουκλειν et βουκτονειν. conf.
 113, 3.
 βουπρωος. 115, 20.
 βους εν γαίη. 79, 23.
 βραβεύειν τινι. 15, 9.
 βραδεία καταλήψις. 6, 3.
 βροντή και αστραπή. personae.
 p. 289. s. 22, 18.
 βρυνει βούλη. 120, 28.
 βρουχῶσαι. de lamentantibus. 55,
 7, 9, 18.
 βυβλιν. βιβλιομαχίας οφθαλ-
 μος. 121, 17.
 βωλος, ο et η. 30, 8.
 γ. passim. passim ex ductu calli-
 graphico. 20, 32, 149, 21.
 γαλα. γαλακτος et οίνου πηγάς
 in Bacchantibus. 30, 7, γαλα-
 κτι λεοκταν ποιηται. 56, 11.
 γαληρος. το γαληραν. 48, 19.
 cum γαληροῖ. conf. 1b.
 γάννυμαι et γάμμαι. 9, 51, 11,
 26, 48, 22, 49, 11.
 γάρ. interrogativum. 3, 1, γάρ
 δη. 90, 3. τέ γάρ. 25, 17.
 γάρ et πῦρ. conf. 82, 9.
 γείτων. ex γειτονων. p. 548. cf.
 97, 13.
 γέφυρα. de fithmo. 77, 26.
 γεωργειν. colere. 20, 35.
 γῆ modo cum articulo, modo sine
 p. 8, 9, ἡ γῆ ὅραν. 135, 16.
 τὰ ex της γῆς. 78, 24, γῆς et
 της. conf. 8, 10, γῆν et ἰγνυη
 148, 35.
 γῆθεν. τὸ μεγαλός. 128, 4.
 γιγνώσκειν. de coquebit. 111,
 16.
 γλαυκός. γλαυκὸν ὑπὲρ τῆς κό-
 ρυθας ὄραν. 121, 23, γλαυκός
 et λευκός. conf. 58, 3.
 γλισχρως γεγραμμένα. 71, 27.
 97, 32.
 χάιν κάμπτειν. 88, 20. ἐς γόνυ
 χεῖρες. 55, 13. ἐς χόνατα βρι-
 θουσα μεγάλη. 31, 22.
 ἱοργοῦς δῆμι. 47, 22.
 γραμμα. tabula picta. 110, 21.
 γραφή. γραφῆς ἡδύ. 68, 28.
 γραφαί. ἀπὸ περιόδου. 60, 2.

γράφω. οἷον γραφῆν. de re pū-
 chra. 46, 24. γεγραφαται. 16, 16.
 γυνὸν ξείρος. 118, 15.
 γυρῶσαι τὸν αὐχένα. 116, 17,
 123, 8.
 δαιδαλματα et δὲ ἄλματα. 159,
 13.
 δαιδαλου χορός. 129, 20. 159,
 10.
 δακνείν και δοντείν in luctu.
 12, 17.
 δακτυλον αἶρειν, de victis. 63, 3.
 δίκος. nomen servile. 8, 18.
 δαῦλος. 76, 4.
 δέ in apodosis post casus absolu-
 tos. 76, 23. δὲ ἄλλα. 48, 29.
 δεῖμα Ἰοργοῦς. 47, 22. cum
 δεῖμα. conf. 47, 22, 63, 23.
 cum δεινα. 47, 22. de nigra.
 63, 23.
 δειν subauditum. 4, 29.
 δεινὸν βλέπειν. 72, 30. δεινῶς
 δεδορκός βλέπων. 116, 15, 137,
 15.
 δένδρα θύρσοι. 30, 10. δένδρα
 γὰρ ἔλαμα. 67, 24.
 δεξιουσαι. amice excipere. 158,
 20.
 δεξιουσαι. δεδορκός βλέπειν
 116, 15. 137, 15.
 δέω. δοῶ. 92, 27.
 δη εἰς. 28, 27. οὐτα δη τι. 25,
 19. 68, 9.
 δημιουργία. ἡ τέχνη. 28, 2.
 δῆμιος. de animalibus. 83, 1.
 δημοφθορα et θυμωφθορα. 162,
 29.
 διαβαίνω. διαβεβηκατα, opera
 Daedali. 27, 19.
 διαθρεῖν. 112, 2.
 διατρεῖν χεῖρα, πλέκων. 74, 12.
 διακρίσθαι πρὸς τινα. bene apu-
 datum. 28, 23.
 διακυβεραν. transl. 10, 29.
 διαλέπειν. ἀπὸ. 98, 10.
 διαμᾶν et διαμᾶσαι τὴν γῆν
 65, 19.
 διαμετρεῖν τὴν ἡμέραν. 34, 20.
 διατρέπειν. 35, 3.
 διαπτύειν τὸν χαλινόν. 59, 30.
 διαρροῦν. explicare. 110, 32.
 διηρθρωμένος βρυχίω. 137, 11.
 cum διορθοῦν. conf. 27, 18.
 cum διαθρεῖν. 112, 2.

- διασπᾶν. 120, 7.
 διατρέσθαι. 73, 25.
 διαφύεσθαι εἰ διαδύεσθαι. 134, 11.
 διαγῆν τινα. exhilarare. 42, 10.
 διαγῆσθαι μαλθακῶς. 152, 31.
 διαχέμενος εἰ δεχόμενος conf. 151, 34.
 διδόναι, κωιδαντο λαύτον. δι-
 δως εὐφροσύνη. 41, 4.
 διεκπλεῖν. cum genitivo et ad-
 causativo. 130, 20.
 διεκπύειν et διαπύειν. 92, 14.
 διέχειν. διασχοῦσης τῆς γῆς. 42, 17.
 δίκη et ὕλη conf. 30, 5. δίκη
 et ὕλη. 126, 27.
 ὕλη βαθία. 10, 14.
 διωκίσθαι. 146, 20.
 διαλύθῃν τοῦ ὕδατος. 16, 14.
 διορθοῦν. 27, 18. cum διαρ-
 ροῦν conf. Ibid.
 διακινεῖν. 38, 30.
 διακρίνειν. 154, 6.
 διακρίνειν. 97, 15.
 διακρίνειν εἰς ἑκατόν conf. 130, 27.
 διακρίνειν. 1b.
 διακρίνειν. 126, 27.
 διακρίνειν εἰς ἑκατόν. 123, 21. ἐμὲ
 δοκεῖν. 4, 27.
 δοῶν et ὁρᾶν conf. 130, 15.
 δροῦντα εἰς δροῦντα. 32, 15.
 δρόσος. de melle. 134, 10.
 δροῦντα εἰς δροῦντα. 95, 22.
 δροῦντα. 68, 27.
 δροῦντα. δροῦντα κεφάλαι. 86, 35.
 δροῦντα καὶ περὶ ἐκπεφυκέ-
 νων. 56, 31.
 δυοῖν cum plurali. 115, 34.
 δυσαντισταλέτος. 109, 2.
 δυσθανάτοιν. 79, 24.
 δύστηνόν δέ τι παῖδες. 88, 25.
 δυσώδες et νόσώδες. 82, 4.
 δῶρα θεῶν. 134, 6.
 εἰς τοῦτον τοῦτον. 93, 24.
 ἐκείνους. 60, 6. διακρίνειν. 115,
 18. ἐκείνους et ἐκείνους
 conf. 60, 12. 85, 7. 120, 1.
 ἐχρησμός et ἐχρησμός. 72, 25.
 ἐχρησμός, ἐχρησμός, ἐχρησμός
 134, 16. ἐχρησμός. de apibus
 72, 25.
 ἐχρησμός. 117, 22.
 ἐχρησμός. 27, 13.
 ἐχρησμός. de animalibus. 16, 16. id
 quod γένος. 162, 19. ἐχρησμός et
 ἐχρησμός. 45, 22. et ἐχρησμός. 114,
 22.
 εἰ. cum coniunctivo. 109, 7. εἰ
 ἄν. 95, 31. εἰ δὲ τις. 98, 22.
 εἰ τι ἄλλο. 95, 31. εἰτε et
 εἰτε conf. 37, 15. εἰ δὲ et
 ἰδεῖν. 155, 1. εἰ et οἱ conf.
 86, 21. et ἡ. 158, 23. εἰ post
 ἡ excidit. 158, 23.
 εἰδόν. εἰδές ἄν. 145, 16.
 εἰδοποιεῖν. 455, 18.
 εἶδος. ἐν ἀνθρώποις, ἐν βλοσυροῖς
 εἶδος. 8, 25. εἶδος et ἡδὴ conf.
 76, 1.
 εἰλασία. 159, 27.
 εἰλὼν et οἰλὼν conf. 161, 7.
 εἶναι et εἶναι conf. 15, 21.
 εἶπειν. καλὸν εἶπειν. 115, 11. εἰ
 τι ἄν εἴποις. 95, 31.
 εἰς. in locutione elliptica. 90, 15.
 103, 18. 113, 27.
 εἰσέχειν. τα εἰσέχοντα opponen-
 tur τοῖς ἐκτεμνέοις. 87, 26.
 εἰσενέμειν εἰς τι. 92, 23.
 εἰσφύειν. 158, 30.
 εἰδὼν λογισμῶν. 69, 3. τέχνης
 89, 10. εἰδὼν et εἰδὼν μέτρον.
 110, 14.
 εἰωθός. τό. 6, 14.
 ἐκαστα καὶ ἐν. 45, 14.
 ἐκατέρωθεν et ἐκ διατέρωθεν. 124,
 24.
 ἐκβαλεῖν cum genitivo et accu-
 sat. 158, 32.
 ἐκβάλλειν. de animalibus, 65, 6.
 βουλον. 119, 26.
 ἐκβολὴ τοῦ στόματος. prominen-
 tia. 132, 20. γένειον, ὄδον
 των, 119, 25.
 ἐκείνη et ἐκεῖ. 20, 31.
 ἐκείνων στήθος. 161, 31.
 ἐκδορεῖν et ἐκδορεῖται ex ma-
 tris sinu. 25, 12.
 ἐκτεμνέω. ἐκτεμνέω δια λαβεῖσθαι.
 53, 9. τα ἐκτεμνέω oppo-
 nuntur τοῖς κολλοῖς. 78, 33.
 cum ἐκτεμνέω conf. 60, 12.
 120, 1.
 ἐκκλίνειν. 17, 1.
 ἐκκλίνειν πύρ. 158, 1.

ἐκμηλῆς. 120, 6.
 ἐκνικᾶν τι. 157, 7. 146, 21.
 ἐκπαλαεῖν. 12, 19.
 ἐκπηδᾶν τοῦ προσήκοντος. 71, 2.
 ἐκπονεῖν τι. 101, 24.
 ἐκπρεμύζειν. 117, 18.
 ἐκπυστος. 113, 13. cum ἐκπυσ-
 στος conf. 1b.
 ἐκταδόν. 159, 18.
 ἐκτύπωμα. 125, 14.
 ἐλέγχειν. arguere. 49, 6. cum
 λέγειν conf. 135, 23.
 ἐλευθερία florum. 7, 18. τῶν
 αἰσῶν. 101, 10.
 ἐλεφαντίνος ὤμος Pelopidarum.
 47, 34. 48, 26. ἐλεφαντίνῃ
 Ἀφροδίτῃ. 53, 1. χρῶμα ἐπ'
 ἐλέφαντι. 64, 21.
 ἐλιπτήρης. 155, 21.
 ἑλιξ. οἱ ἑλιξες. cincinni. 158, 6.
 capreoli vitium. 104, 20.
 ἔλκειν. invitare. allicere. 10, 1.
 ἔλκον. 9, 27. ἔλκος. 100, 9.
 ἔλκεται et ἔλκεται conf. 10, 1.
 Ἑλλάδια aut Ἑλλαδικά. p. 193.
 (Apud Plinium genus pingendi
 Helladicum opponitur Asia-
 tico. XXXV, 7. Della Valle
 Vite degli antichi Pittori Pre-
 faz. p. XIX. scholas pictorum
 recensens, quum primum locum
 concessisset Aegyptiacae, secun-
 dum Italicae, tertium locum
 tribuit Ἑλλαδικαί. Il terzo
 luogo, ait, compete all' Ella-
 dica ed Asiana, dalle quali
 derivavano la Ionica, la Si-
 cionia, e l'Attica. Sono da
 considerarsi le sequenti pa-
 role di Plinio l. c. L' autorita
 di Pansilo etc. L' Ellandica è
 lo stesso che dire Grecaonica,
 e così potrebbe chiamarsi
 l' antica scuola Grecaonica,
 per distinguerla da quella,
 della quale Plinio riferisce
 l' origine poco prima dell' O-
 limp. XC. Idem praeterea mo-
 net, Ionicas puellas arte gra-
 phica fuisse eruditas (che nell'
 educazione delle loro fanciulle
 lo studio del disegno aveva
 parte), idque apparere ex ver-
 bis Horatii III. Ode. VI. 21.

motus doceri gaudet Ionicos
 Matura virgo, et fingitur
 artibus. Egregie utique!
 Hinc iam concludit bonus mo-
 nachus, che la scuola Greca-
 nica si mantenne alcun poco
 anche tra le dette colonie, et
 per distinguersi da quella del
 paese conquistato, che dice-
 vasi Asiatica, seguì a nomi-
 narsi Ellandica, sino a che
 congiunti i costumi e il gusto,
 siccome nell' Architettura,
 così nella pittura, lo stilo Io-
 nico stette da se, dividendosi
 dall' Attico. In his si quid veri,
 quod mihi videtur incertissi-
 mum, suspicari possis, voce
 Ἑλλάδια aut Ἑλλαδικά, Ima-
 ginum titulo adscripta, signifi-
 cari, tabulas pinacothecae Nea-
 politanae ad veterem scholam
 Graecam aut Helladicam per-
 tinuisse. Sed quare hoc una
 voce, eaque obscura, in titulo,
 non in prooemio, ubi par erat,
 significasset?

Ἑλλανδοί. 61, 13.
 Ἑλλοί. 103, 4. χαμαιεῦναι. 103,
 12.
 ἑλῖς Ἑκτορος. 55, 6.
 ἐμβιβάζειν εἰς τὸ μέλος. 53, 21.
 ἐμβλέπειν πῦρ. 43, 29.
 ἐμβάλλειν ἥλιον τῷ θυμῷ. 88, 23.
 ἐμβολή. 116, 19. 133, 4. 137, 8.
 ἐμπλεος et ἐμπλεως. 35, 6. τέ-
 χνης. 88, 30.
 ἐμποιεῖν. 146, 24.
 ἐμψυα et τὸν φῦντα conf. 159, 2.
 ἐν. prope. 35, 22. ἐν εἶδει ἀθύ-
 μῳ. 8, 23.
 ἐναλλάξ τῷ πόδε. 37, 17.
 ἐνάλλεσθαι. 92, 11.
 ἐναλύειν, de crinibus. 19, 4. 65, 35.
 ἐναυλος θροῦς. 7, 7. ἐναυλος ha-
 bitans et resonans in aliquo lo-
 co. 10, 11.
 ἐνδιδόναι σύνθημα, θυμὸν, μέ-
 λος. 128, 34.
 ἐνδόσιμον, τό. 131, 21.
 ἐνεργής. 136, 23. ἐνεργός. operi
 intentus. 120, 22.
 ἐνευστομεῖν. 119, 7.
 ἐνέχεσθαι, ἡνέχεται. 156, 10.

A a a

- ἔνθεν καὶ ἔνθεν. 20, 12. ἔνθεν
 et ἔνθεν conf. lb.
 ἔνθεν ὅμμα. 118, 26.
 ἔννοιαι τῶν ὀφθαλμῶν. 118, 20.
 ἔνόδιος et εὐδίας conf. 20, 17.
 ἔνοχλάζειν. 55, 36.
 ἔνσπονδος ὁδὸς. 102, 4.
 ἐντάγια τὰ ὄπλια. 67, 32.
 ἐντεῦθεν, τό. 62, 21.
 ἐντοσθίδια. 129, 10.
 ἐντρούφερος. 9, 11.
 ἐξαιματτεῖν et ἐξαιματτοῦν.
 equum cruentare. 152, 2.
 ἐξαίρειν pro ἐξαίρεσθαι. 73, 3.
 ἐξηρμένος γόβη. 58, 12.
 ἐξαιτέω. ἐξήτει et ἐξήτει. 29, 31.
 ἐξαλλάττεσθαι cum gemitu. 25, 25.
 ἐξαρημόεσθαι. 79, 21.
 ἐξαρκέω. ἐξηρημένος λεοντῆν.
 120, 31. μαχαῖραι ἐξηρημέ-
 ναι χειρῶν αὐτῶν. 129, 29.
 ἐξασκεῖν χρυσόν. 100, 15.
 ἐξελέττειν χορεῖαν. 162, 27.
 ἐξῆς et ἐξ ἧς conf. 128, 3.
 ἐξικνεῖσθαι. de visu. 24, 6.
 ἐξιστάται. 147, 19.
 ἐξοιδέω. ἐξωδῆκοτες βραχίονες.
 131, 7.
 ἐξουσία φωνῆς. 146, 22. κινή-
 σως. 147, 8. cum οὐσία conf.
 151, 27. 162, 18.
 ἔξω τοῦ μεμοχθέναι et similia.
 47, 8. ἐρωτικῶν φροντίδων.
 81, 13.
 ἐπαγγέλλαι. sensu transl. 9, 16.
 ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν.
 27, 20.
 ἐπάγειν λογισμὸν ἔργῳ. 153, 9.
 ἐλήγε et ἐλήδε conf. lb. ἐλή-
 κται et ἐλήρηται. 45, 16.
 ἐπάδειν. ἐλήδεν et ἐλήγεν conf.
 153, 9.
 ἐπαινεῖν. tractandum sibi sumere.
 46, 31. ἐλήνεσε et ἐπένευσε
 conf. lb.
 ἐπαίρω. ἐλήρηται et ἐλήχται.
 conf. 45, 16.
 ἐπανθῆν. 114, 10. ἐπανθοῦσα
 κόρυς. 152, 9. etiam de inte-
 rioribus affectibus. 154, 36.
 ἐπειδὴν et ἐπειδὴ conf. 4, 36.
 et passim.
 ἐπέχειν τι τῆς γῆς. de mortuis.
 86, 27. manu tenere. 6, 12.
 ἐτημέει τοὺς λίθους. 104, 19.
 ἐπὶ μάλλον. 133, 31. 136, 25.
 ἐπὶ τοσοῦτον. 135, 16. ἐπὶ
 ὥσπερ. 122, 14. conjunctio-
 nem significat. 28, 26. ἐπὶ
 et ὑπὸ conf. 79, 6. et ἐπὶ
 99, 3.
 ἐπιβαίνειν et ἐπιφάνειν. conf.
 154, 6. ἐπιβαίνοντες et ἐπι-
 μαινόντες. 158, 6.
 ἐπιβάλλειν τινί. sequi. 109, 6.
 ἐπιδεῖν. 27, 29.
 ἐπιέσσεσθαι γῆν. 67, 3.
 ἐπιεγγυνοῦσθαι. de cervice. 89, 5.
 ἐπιθαρρῆν τινί. 19, 27.
 ἐπίθετον κάλλος. 158, 3.
 ἐπιθόρονσθαι. 56, 32.
 ἐπιθροῦλεσθαι. 34, 2.
 ἐλικόπτειν et ἐλισκώπτειν conf.
 7, 32.
 ἐλικυόσκειν et ἐλικυόσσεσθαι. 15,
 4.
 ἐλικυμαίνειν. 79, 16.
 ἐλικυπτειν. de legentibus. 44, 18.
 ἐπιμένοντες et ἐπιβαίνοντες conf.
 168, 6.
 ἐπινεύω. ἐπένευσεν et ἐπῆνε-
 σεν conf. 46, 31.
 ἐπιπαίζειν. 78, 18.
 ἐπιπάττειν ἀνθῆ. 34, 7.
 ἐπιπλέκειν τὰς χεῖρας. 129, 23.
 ἐπιπνέω. 146, 24.
 ἐπιπνοια ἐνθεος. 146, 29.
 ἐπιπόλαιος. leviter adumbratus.
 35, 11.
 ἐπιπολεῖν et ἐπιπλέον conf. 160,
 12.
 ἐπιπρέπει et ἐπιτρέπει conf.
 35, 3. 125, 7.
 ἐπιρῶν ὄχλος. 129, 34.
 ἐπιρροδοῦν. 31, 29.
 ἐπιρροή et ἀπορροή conf. 54, 17.
 ἐπισαλεύειν. 120, 29.
 ἐπισκίει ἢ κόμη. 152, 23.
 ἐπισκῆπτειν et ἐπισκῆπτειν. 159,
 21.
 ἐπισκώπτειν et ἐλικόπτειν conf.
 7, 32.
 ἐπιστένειν. 146, 19.
 ἐπιστοιμίζειν. 84, 35.
 ἐπιστρέφειν τινὰ εἰς τι. 26, 7.
 admonendo advertere. 44, 9.
 οὐδὲν ἐπιστρέφασθαι τῷ.
 119, 12.

ἐπιστροφή εἶδους. 77, 16.
 ἐπιτείνω. ἐπιτέταται et ἐπιτε-
 τάζεται conf. 119, 37. et ἐπιτε-
 τάζει. 137, 18.
 ἐπιτολῶν ἄνι. 19, 27.
 ἐπιτρέπειν et ἐπιτρέπειν conf.
 35, 3. 125, 7.
 ἐπύχρυσος κόμη. 150, 21.
 ἐπτάπυλοι Thebar, ob chordarum
 numerum. 19, 23.
 ἐράω et ὀράω conf. 37, 33.
 ἐρέψαι, templum. 103, 16. κισ-
 σῶ. 30, 31.
 ἐρευνεσθαι κατὰ τινος. 96, 5.
 ἐρευνεσθαι εἰς ἄνθρωπος, de genis.
 152, 17.
 ἐρευνος in apicibus comae. 150, 6.
 ἐριον in aranea. 98, 2.
 ἐρις καὶ κυδοιμός. 127, 27.
 ἐρκιος et ἐρκιος. 91, 27.
 ἔρμα. rupes sub fluctibus. 75, 23.
 Ἐρμῆς, palaestrae praeses. 102, 2.
 ἐρυδαίνειν et ἐρυδαίνειν. 55, 4.
 ἐρχεισθαι et ἔλκεσθαι conf. 10, 1.
 ἄρχεσθαι. 10, 20. ὀρχεῖσθαι.
 104, 26.
 ἔρωτες et ἑρῶντες conf. 22, 19.
 123, 32. 150, 28.
 εἶσθαι et εἶται conf. 7, 10. 128, 2.
 εἰσθῆς et εὐθύς conf. 112, 21.
 119, 31.
 ἑτέρα χεῖρ. manus sinistra. 18, 3.
 εἶτε et ἐπε — conf. 99, 8. et εἶστι.
 130, 13.
 ἔτοιμον ξίφος. 118, 15. τὸ ἔτοι-
 μον. 63, 33.
 εὖ supplementum. 28, 23.
 εὐανθῆς κόμη. 154, 2.
 εὐαρμοστία τοῦ σώματος. 88, 32.
 εὐαφῆς et εὐβαφῆς conf. 9, 14.
 εὐγενῆ et ἀγενῆ conf. 91, 28.
 εὐδία e αἰτία conf. 20, 17.
 εὐδιος et ἐνόδιος conf. 20, 17.
 εὐζωνος κεφαλῇ. 86, 17.
 εὐδρομεῖν transl. 48, 14.
 εὐήριος. 29, 13.
 εὐήτριος. 101, 5.
 εὐθύ. ἢ εὐθύ ὁδός. 85, 23.
 εὐθύς. παρὰ τὸ εὐθύ. 126, 21.
 εὐδείαν φέρειν. Ib. εὐθύς et
 εἰσθῆς conf. 119, 51.
 εὐποιοι Μαύσαι. 134, 13. et p.
 658.

εὐμαρότης. 150, 2.
 εὐναὶ δένδρων. 49, 4.
 εὐνόμια. pastus bonus. 55, 38,
 εὐπαγῆς. 157, 3.
 εὐπάρθενος. 111, 7.
 εὐρημα et εὐρεμα. 3, 6.
 εὐρίσχω. εὐρέθη et ἤρθη conf.
 22, 1.
 εὐρύς et εὐρύς. 17, 17.
 εὐσχοποι βολαὶ ὀφθαλμῶν. 86,
 20.
 εὐσπορος et ἄσπορος conf. 93, 18.
 εὐστομεῖν de lusciniis. 119, 7.
 εὐφημος et ἑφηρος. 159, 24.
 εὐφωνοὶ et σύμφωνοι χεῖρες. 7,
 21.
 ἐφερμηγεύειν. 124, 33. cum ἀφερ-
 μηγεύειν. conf. 126, 5. 133, 31.
 ἐφιστρίδες ποικίλαι. 11, 13.
 ἐπιζάνει ὥρα οἷ. 53, 3. γάλας.
 37, 31.
 ἐχίνος. 88, 8.
 ἐχυρός et ὀχυρός. 22, 11.
 ἔχω. πάντα ἱστοῦ ἔχειν. 97, 8.
 πάντα ὅσα. 54, 9. ἔχεσθαι
 τινος. 110, 20. τοιοῦδε λόγον.
 112, 82.
 ζητεῖν. ἐζήτει et ἐξήτει. conf. 29,
 31.
 ζυμῖται ἄρτοι et ζυμῆται. 95, 16.
 ζωγραφία φεγγαγομένη ἢ ποίη-
 σις. 110, 16.
 ἢ post negationem. 43, 22. cum
 ἢ conf. 119, 14.
 ἢ γὰρ et ἢ γὰρ. 115, 19. 137, 33.
 ἢ οὐ. 59, 20. ἢ et ἢ conf. 60,
 13.
 ἡγεμῶν τῆς ἀγέλης. taurus. 28,
 22.
 ἦδε et ἦδη conf. 19, 1.
 ἦδεσθαι. τὸ ἠδόμενον. 114, 13.
 ἦδη et ἦδε conf. 19, 1. et ἠδὺν
 47, 19.
 ἦδι et ἦδη conf. 19, 1. 80, 18.
 ἦδιον. 111, 23. 121, 25.
 ἠδύνειος. 104, 21.
 ἠδὺν μειδίαμα. 47, 19. ἠδεῖα πό-
 μη. 55, 16. ἠδῖω φαίνεσθαι.
 104, 11. ἠδὺν conf. cum ἦδη.
 19, 1. 80, 18. ἠδιον cum ὀδῖ.
 115, 32.
 ἠδυσμα τῆς γραφῆς. 23, 15.
 ἠδικῶς μειδιῖν. leniter subtri-
 dere. 47, 19.

Ααα 2

- ἡθοιοὶδὲς τέχνη. 157, 29.
 ἡθος. consilium. 112, 6. affectus
 in vultu significatio. 114, 1.
 ὄφρυων. 109, 22. 120, 26.
 sedes arborum. 154, 30. ἡθη
 et εἶδη. iunctim. 76, 1.
 ἤκειν εἰς. 3, 2. εὖ εἰς ὄνυχα
 ἤκον. 84, 27.
 Ἡλιάδων γινώρισμα. 120, 14.
 ἥλιον χρώμα αἰεῖ. 102, 27.
 ἡλώσα κόμη. 3, 26.
 ἡμέρα. Aurora. 146, 17. μεθ'
 ἡμέραν. interdiu. 43, 16.
 ἡνίαν ἐμβάλλειν τῷ θυμῷ. 88,
 23. 118, 20. πράττειν τι παρὰ
 τὴν ἡνίαν. 84, 35.
 ἡνέχεται et ἐνέχεται. 156, 10.
 ἡπειρώται ἵπποι. 15, 2. 48, 12.
 ἡσθισθῆναι. indutum esse. 129, 26.
 θαλαττογενεῖς Rhodii. 96, 25.
 θάπτειν. igne cremare. 100, 25.
 θαρσύνει. 75, 18.
 θατέρων et ἀνθρώπου conf. 56,
 4. ἐκ θατέρων. 124, 24.
 θαύματος et θαμάτος. 75, 28.
 θέατρον. transl. 119, 25.
 Θεοδαΐσια. apud Andriam. p. 555. s.
 θεωρεῖς. navis. 31, 25.
 θειασμός. 146, 26.
 θῆλυν στολήν ἐνδύναι. 7, 14.
 θῆλυ βαίνειν. 7, 15.
 θηρατῆρ et θηρατῆς. transl. 112,
 7.
 θηρία. de equis ferocientibus. 94,
 6. θηρίω et ῥίω conf. 89, 4.
 159, 30.
 διασώται Καλλιόπης. 134, 7.
 θνήσκω. τὸ τεθνηκός. 147, 30.
 θολοὺν τὸν λογισμὸν dicuntur
 perturbationes animi. 92, 25.
 θράσος. τοῦ θράσους. 90, 13.
 θρόνον καὶ λωτός. 124, 19.
 θυιάς et θυσίας conf. 68, 21.
 θυμός καὶ μένιν et ἀνία. 161, 1.
 θυμοφθόρα δέμαται. 161, 29.
 θύρα. ἐπὶ θύρας φοιτᾷν. 8, 6.
 θύρσου δένδρα. 25, 19. mel stil-
 lantia. 30, 1.
 θυσίαις et θυιάς conf. 68, 21.
 ἰγνύν et γῆν conf. 148, 33.
 ἰδεῖν et εἰ δεῖ conf. 155, 1.
 ἰδη. colores varii. 45, 5. 102, 29.
 ἰδρύω. ἰδρυεῖς et ἰδρυοθεις.
 148, 13.
 ἰεμαί et ἰεμαί. 43, 22. et passim.
 ἱεροπρεπὲς κόμη. 120, 11.
 ἱεροὶ et ἱεροὶ conf. 10, 9. ἱερὰ
 τέχνης. 149, 9.
 ἱμβρός καὶ Ἀήμιος. 78, 10.
 ἱμερώδης. 159, 20.
 ἱξάλος αἰξ. 18, 14.
 ἰός διάβορος. 159, 23.
 ἰουλὸν αἰεῖν. 152, 12. ἐξβαλ-
 λειν. 119, 25.
 ἱπλάδες et παῖδες conf. 83, 13.
 Ἰππία Minerva. 96, 10.
 ἱππόκαμποι τὸ ἄρμα. 15, 5.
 Ἰσίδος χρώματα. 96, 13. πατ' ἱερὴν
 μετασθῆναι. 19, 12.
 ἴσος. κατ' ἴσον. 116, 9.
 ἱστορία. ἐν ἱστορίᾳ. 69, 8.
 Ἰστρος. 23, 22.
 ἰσχύς τῆς γραφῆς. 60, 7.
 ἰὺξ τοῦ χειρὸς. 121, 25.
 κ et β conf. 113, 25. 118, 10.
 καθάπερ et καθάπαξ conf. 40,
 18. 105, 6.
 καθαρῶς ἱκαρόν. 150, 25.
 καθεκτός. ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι.
 61, 31.
 καλ. interrogatōni vim addit. 110,
 23. καὶ post μέν. 39, 5. καὶ
 ταῦτα. in eununtiatione media
 et extrema. 129, 15. 117, 26.
 καὶ et ὡς conf. 22, 30. 111,
 34. 43, 22. 92, 4. καὶ et κακ.
 115, 32. et κακεί. 14, 32.
 καινοτέρω et καττιτέρω. 128, 25.
 καιρία ἐκτυχεῖν. 46, 1. ἐν και-
 ρίῳ μένιν. 49, 5. καιρία et
 κυρία. 92, 20.
 καιρός. ἀπὸ τοῦ καιροῦ. 47, 16.
 60, 36. Καιρός. p. 698.
 καιροσκοπεῖν. 155, 53.
 κακεί et καλ. 14, 32.
 κακῶς ἰδεῖν γυναῖκα. 138, 20.
 καλεῖν. οὕτω, ταύτῃ καλοῖμενος.
 95, 30.
 κάλλος ἀσχεύαστον. 66, 9. ἐπί-
 θετον. 158, 3. κάλλος, καὶ
 ἄλλος et simil. 161, 25.
 καλὸν εἰπεῖν. 115, 11. 122, 29.
 καλὸς ἀπὸ τοῦ ἀκόσμου. 66,
 9. καλὲ et λάλε conf. 161, 23.
 κάλπις χρυσῇ. 15, 16.
 καμῖν et κοσμεῖν conf. 19, 7.
 κάμπτειν γόνυ. 88, 20.
 καὶν εἰ. 23, 2.

- παῖδους καὶ τῶν α. 191, 3.
 πέπετος, ἡ. 128, 22.
 πατρὸς πατρίδος ἐρᾶν, 26, 30.
 κατὰ ἔρωτα. amoris causa, 46,
 27. καθ' ἔρ, ἔνα. 45, 14.
 καταδύν in lucta. 12, 12.
 καταλιθεῖν μήλοις. 12, 19.
 καταπνέσθαι. 154, 9.
 καταξάλλειν. laniare. 30, 14.
 καταρτάζων ἰπὺν τὸν πόδα. 139,
 25.
 κατάστικτος εἰς κατάπραστος. 153,
 32.
 καταυλίσθαι. 35, 17.
 καταυλίσσασθαι. 40, 12.
 κατεσθλεῖν τὸ οὖς adyersarii. 12,
 17.
 κατηγορεῖν cum accusativo. 148,
 30. δῆλωμα. 160, 21.
 κατηγεῖν et κατηγῆν. 117, 3.
 κέκοιτρον Veneri dicatum. 13,
 18.
 κέκοχος. 146, 28.
 κοιτιτέρω et καινοτέρω conf. 128,
 25.
 κέντρα ὀφθαλμῶν. 34, 26.
 κενταυρίδης. 57, 9.
 κέρας et μέρος. 115, 24. κέρας
 homini. 45, 17. κέρατα ele-
 phantis. 18, 20.
 κερκίδος φωνή. 97, 11.
 κητεύειν. colere. 20, 35, κητεύ-
 ματα. 99, 17.
 κηροειδής et κηρόειδής. 21, 18.
 κηρύσσειν. κηρυγμένον. abso-
 lute. 98, 26.
 Κηφισσός et Κηφισός. 66, 25,
 85, 10.
 κινεῖν τινα. p. 566. poi.
 κηροειδής et κηροειδής. 21, 18.
 κίττα καὶ ψιττακός. 83, 26.
 κλάειν et ἰδεῖν conf. 76, 18.
 κλειστόν δίκτυον. 24, 10.
 κλέττειν. 9, 3. cum βλέπειν conf.
 113, 25.
 κλίνειν, in fugam convertere. 15, 9,
 κνήμη εὐθεία, ὀρθή, ingenuorum.
 39, 7. 55, 13. κνήμαι et πλῆμ-
 ναι conf. 58, 19.
 κνίσσα et καπνός iunctum, 96,
 28.
 κνώδοντες in hasta. 45, 18.
 κοῖλα γράμματα, inscriptionis.
 88, 11. κοῖλα et ἐκκεῖμενα sibi
 opponuntur, 78, 33. 87, 26. (Cf.
 Xenoph. Memor. III. 10, 1.)
 κοκκοβαφής et προκοβαφής. 137,
 20.
 κόκκος μηδικός. 44, 35.
 κολάζειν. 60, 21.
 κολώνος. 88, 11.
 κομᾶν. superbire. 9, 17. ornatum
 esse. 111, 1. ἑλυνὶ κομῶντες.
 5, 24. κομᾶν et κοσμεῖν conf.
 9, 17. 72, 4.
 κομιδῇ. 57, 25.
 κομπῶ βάλλειν. 42, 25.
 κομπος. τὸ κομψόν. 22, 9.
 κόρυς. ὑπὸ τῆς κόρυθος γλαυ-
 κόν, γοργόν ὀρεῖν. 121, 23.
 125, 4.
 κορυφαῖς ὄλκας βαλέσθαι. 20, 24.
 κοσμεῖν et καμῖν conf. 19, 7.
 κοσμεῖσθαι αὐχμῶ. 27, 26.
 (Sidor., Apollin. VIII. Ep. 3.
 p. 462. Apollonium Tyaneum
 dicit fuisse inter pyrrhatos,
 puniatus, malobatratos ve-
 nerabili equalore pretiosum.)
 κόσμος et κόσμος conf. 7, 5.
 κοτίγαν στέφανος. 29, 35.
 κοῦραι, Nymphae. p. 465.
 κοῦρον ὕδωρ. 74, 23.
 κωμώτης et κωφότης conf. 146,
 21.
 κόχλος, ἡ, 148, 18.
 κραγέτης ζολοῖος. 119, 8.
 κρατός ἐπιστήμης. 4, 4.
 κρατήρες eversi in caede. 69, 14.
 κραίνοντες ἔλλοι. 58, 11.
 κρόκος, λωτός, ὑάκινθος, iunctum.
 65, 12.
 προκοβαφής et κοκκοβαφής. 137,
 20.
 κρύσταλλος et κρύσταλος. 21, 26.
 Κύδνος amnis. 40, 2.
 κύκλος λευκός in fronte equi. 59,
 27.
 κύκνοι, ad currum Apollinis
 iuncti, 135, 9.
 κύλικα σοβεῖν. 115, 28.
 κυματίζεσθαι et νομίζεσθαι conf.
 162, 18.
 κύρια et καίρια conf. 92, 20.
 κυρτῶν αὐχένων et κυανέων.
 123, 8.
 κωμάζειν. p. 205. s.
 κῶμος, quid? p. 202. ss.

- πῶμον et πόσμον conf. 7, 5.
 πωρότης et κουρότης conf. 146, 21.
 λαγαροὶ κύκλοι, in testudine. 18, 23. λαγκρῶς ἱππάζεσθαι. 56, 23.
 λαγῶς et λαγῶς. 12, 20.
 λαιὰ et λύρα conf. 155, 29.
 λακωνικός, cum emphasi. 39, 6.
 λαλέουσα. 119, 8.
 λάλε et καλέ conf. 161, 25.
 λαοὶ λίθοι. 47, 22.
 λῆσιος, ὁ καὶ ἡ. 94, 6.
 λεαννεῖν transl. 71, 11.
 λέγειν ὡς μετέμαθεν. 101, 21. cum ἐλέγγειν conf. 136, 23.
 λέγουσι et λένουσι. 101, 27.
 λείαν et λίαν conf. 127, 13.
 λειμῶν et χειμῶν conf. 33, 29.
 λείον ἄγαλμα. 45, 30.
 λειτουργεῖν et λιδουργεῖν. 20, 36.
 λείοντων γάλα. 55, 11. λείοντες ὅμοι. 84, 12. λένουσι et λέγουσι conf. 101, 27.
 λεπτότης et λευκότης. 151, 3.
 λευκαίνειν ἐν σκιᾷ. 102, 25.
 λευκανθής et λευκανθής. 150, 30.
 λευκὸς ἰδεῖν. de delicate nutritis. 9, 11. λευκοὶ ἵπποι nobilitati. 42, 29. λευκαὶ Νηρηίδες. 85, 8.
 λευκότης et λεπτότης conf. 151, 3.
 λευχειμονεῖν. 43, 10.
 λέχαιον et λέχριον. 77, 28.
 λεχὼ et λέχει κεῖσθαι conf. 41, 19.
 ληναὶ et ληνοί. 36, 26. et λήναιοι. 40, 26.
 λῆεις et πλήεις. conf. 153, 5.
 λῆροι. 26, 3.
 λίαν et λείαν conf. 127, 13.
 λίθος in tribunali. 101, 21. λίθοις ἐπὶ τινα. 93, 24. λίθοι ἀγαπώμενοι. 53, 14.
 λιδουργεῖν et λειτουργεῖν. 20, 36.
 λιπαροὶ καὶ ἀσθῆμοι Ἀθηναί. 72, 26.
 λισσάδες et σπιλάδες. 73, 19.
 λιτός. 127, 15.
 λογίζεσθαι cum dativo. 78, 24.
 λογισμὸς et λυγισμὸς conf. 62, 28.
 λόγος. eloquentia. 3 5. λόγος et λογισμὸς animum coercens. 88, 23. πρὸς λόγου τινα. 116, 28. 136, 10. λόγου τοιοῦδε ἀπεται ἡ γραφή. 25, 4.
 λοιπόν. 135, 2.
 λυγίζειν, ἄγχειν, in palaestra. 102, 8.
 λυγισμὸς et λογισμὸς conf. 62, 28. λυγισμοὶ in palaestra. 102, 8.
 λυγκῆς et λυγγεύς. 75, 20.
 λυδῖος vestitus. 48, 3.
 λυθρος καὶ αἷμα. 98, 30. λυθρὸν et δίφρον conf. 158, 27.
 λυθρὸν et λαιὰν conf. 155, 29.
 λωτός καὶ κρόκος. 65, 12. λωτός καὶ θρύον. 124, 19.
 μαγὰς et μαγάδιον in lyra. 18, 25.
 μαζῶν et ὀμμάτων conf. 58, 34.
 μάλα. παντὸς μᾶλλον. 17, 21.
 μανθάνω. τί μαθαίν. 132, 15.
 μαθεῖν τινας. 111, 10.
 μανία σώφρων. 146, 28. πιχροτέρα. 147, 27. Μανία. Furiae. 161, 25. μανία et ἀνία conf. 161, 1.
 μάραθρον et μάραθρον. 95, 17.
 μαργηλῆς. 11, 21.
 μαρμαίρειν, id quod μαρμαρίζειν. 162, 23.
 Μέγαιρα et Μεγάρα conf. 91, 25.
 μεγαλειότης et μαλακότης. 149, 21.
 μέγιστος et μεστός. 149, 21.
 μεθύειν ξρωτι. 26, 29.
 μειδιᾷν βλοσυρόν. 92, 14.
 μειλιχόφωνος et μελίφωνος. 54, 9.
 μέλλω. Achillis hasta. 13, 29.
 μέλισσα, appellatus Sophocles. 134, 15.
 μελίφωνος et μειλιχόφωνος. 54, 9.
 μελίχρους, μελίχρους, μελιχρώδης, μελιγάχλωρος. 9, 13.
 μέλλειν. γὰρ τη μέλλουσα. 57, 24.
 μέλλον ἐτι θάρσος. 135, 18.
 τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. 123, 33.
 μὲν δῆ. 47, 28. μὲν γὰρ δῆ. 102, 13.
 μένει πνεῖν. 125, 7.
 μένειν. ἐφ' ἑνὸς μένειν χρόμα-

τος. 19, 12. μένει et φέρει conf. 19, 12. μερόμενον et μαινόμενον. 161, 18. μένειει et νέμει. 132, 11.
 μέρος et πέρας conf. 115, 24. μεσόγλωσ. 74, 7. μεσός. μεστὰ ἄθλου. 31, 8. μεστὰ μανίας. 146, 28. cum μετὰ conf. lb. cum μέγιστα. 149, 21.
 μετὰ cum genit. et καί. 150, 26. μεθ' ὧν. quo soluto. 12, 15. 44, 7.
 μετανθεῖν. de coloribus. 19, 12. 119, 31.
 μετιμανθάνειν. 101, 29. μεταπίπτειν. 49, 4. μεταποιεῖν τινα. 100, 39. μεταρρύθμιζεν. 100, 30. μετέχειν τι. 10, 12. μετόν τι οὐδέν. 41, 30. cum μεστόν conf. lb. μετοχλίζειν. 89, 18. μετροῖν, δῶρον τιχι. 154, 20. Cf. p. 657. μεμετρημένος. modicus. 42, 11.
 μή εὖ et μηδέν conf. 157, 26. μηδὲ pro μή. 12, 6. cum μή conf. 101, 8. μηδίζειν. 101, 23. μηλιανθῇ. 43, 22. μήλον, μήλων καὶ κηρίων ἄξια. 54, 52.
 μνηοειδείς ὁφρύνες. 68, 33. μνηρός. μνηρῶν et μοιρῶν conf. 31, 19. et χειρῶν. 129, 19. μνηανῇ. 28, 7. μικρός. παρὰ μικρόν. 134, 24. ἐν μικρῷ εἰπεῖν. 132, 26. μίλαξ et σμίλαξ. 114, 30. Μινώταυρος et Μιγόταυρος. 27, 15.
 Μοῖραι et Μοῦσαι. 66, 27. μοιρῶν et μερῶν. 31, 19. μονανού et μονονουχί. 11, 17. μονοχίτων. 118, 11. μορμυρεῖν ἀφρῶ. 124, 17. μουσεῖα ὀρνέων. 115, 1. μῦθος. res factio tantum audita. 63, 24.
 μυκτῆρ. μυκτῆρες ὀρθοί, εὐρεῖς. 48, 23. μυκτῆρα πολλοί. 123, 6. μυρίκη καὶ κύπειρον. 15, 28. μυρδίνων. 53, 1.

Μύρτιλος et Μυρτίλος. 123, 24. μυχοὶ καὶ σήραγγες. 79, 13. ναύαται. 122, 11. ναῦται et ναυαγοὶ conf. 122, 11. ναυτικός κόμος. 22, 22. νεαροὶ λόγοι. 158, 17. νεῖκος signorum coeli inter se. 87, 31.
 νέμω et μένω conf. 132, 11. νεοπαγῆς τροφαίς. 50, 15. νευστικός. 15, 5. νεφελῶν species et figurae. 3, 8. χειρὲν χουσοῦ. 96, 30.
 νῆ δια cum ἡδὲ conf. 104, 12. cum καὶ δια. 56, 4. νίκη et δίκη. conf. 30, 5. Νίξην et Νίκταν conf. 39, 6. Νίσσιαι ἵπποι. eorum color. 59, 24.
 νοεῖν. τὸ νοεῖν. 5, 7. νοσιῶδες. 82, 4. νῶτα θαλάσσης. 31, 31. cum ὧτα conf. lb. 38, 2. ξάλλειν et καταξάλλειν. 30, 14. ξάνθουλος. 38, 2. ξύλον et χουσον conf. 155, 1. ξὺν et ξυκὼν conf. 119, 27. 124, 24. 135, 29. 131, 20. 137, 5. ὄγκος καὶ σκαμνότης. 110, 20. ὀδὲ et ἡδίων conf. 115, 32. ὀδὼν et φθῆν conf. 19, 19. ὄζειν στεμφύλων καὶ ἀπραγμοσύνη. 96, 3. οἶδα. οὐκ εἰδότε οὐκ εἰδώς. 113, 9. οἰκειοῦσθαι τι. transl. 103, 8. οἶκος, ποιμνίων. 129, 19. apium, 55, 36. οἶκων et εἰκῶν conf. 162, 7. οἶμαι et εἶμαι conf. 13, 21. οἶον καὶ ὡς ἡδύ. 27, 7. 115, 8. οἶα et οἶα. 102, 16. ἰσχυρός οἶος. 88, 29. οἶος cum infinit. 55, 26. οἶα post verba dolendi, gaudendi, gratulandi. 31, 4. οἶα πέσεται. 117, 7. οἰστρεῖ ἡ ψυχὴ. 147, 14. οἰστρος Baccharum. 30, 20. ὀκλάζειν εἰς ἑγνύν. 148, 33. ὀκλάσας et ἐνοκλάσας. 55, 30. ὀκτάβλωμος. 95, 16. Ὀλμειός. 153, 25. ὄλος εἶμὲ τινος. 119, 13.

- Ὀλυμπιάδες, de quovis certamine. 86, 13.
 ὀμμάτων et μαζῶν conf. 58, 34.
 ὀμῶντος πανοπλία. 121, 22.
 ὀμῶσε χωρεῖν. 73, 2.
 ὀμῶστοιχος. 129, 34.
 ὀμφαλοὶ et ὀφθαλμοὶ conf. 18, 25.
 ὀμφῆς μεστὸν χωρίον. 103, 24.
 ὀμωροφιος. 55, 9.
 ὄν natum ex accentu pro compendio habito. 115, 32.
 ὀνειράται παρακαθῆσθαι, paroci-
 mias. 65, 22.
 ὄνημι. ὦντο et ὦνατο. 101, 19.
 ὄντως et οὕτως conf. 153, 1. et
 οὕτος. 159, 24.
 ὄνυξ. τὸ εἰς ὄνυχά ἦκον, 84, 28.
 ὄξυν κλάειν. 146, 19.
 ὄπῃ καὶ ὁπως. 125, 10.
 ὀπλή, τὴν ὀπλήν κοῖλοι. 123, 6.
 ὅποι et ὅπου γῆς. 42, 2, 84, 23.
 ὀπίσσω ἐρωτικῇ. 61, 2.
 ὀράω. ὄρα, ὄρῃς orationi inser-
 tum, p. 271. ὄρῃς που. 114, 22.
 ὄρα et ὦρα conf. 20, 20.
 ὀρᾶν et ἔρᾶν, 37, 33. ὀρώμενα
 et δρώμενα. 136, 13.
 ὀργάν, ὀργῶν τὸ εἶδος. 40, 17.
 ὀργή et ὀρμί, 74, 16.
 ὀργιάζειν. 31, 30.
 ὄρειος. 84, 24.
 ὄρθιος νόμος, 17, 9.
 ὀρθός. ὀρθή μουσα. 17, 9.
 ὀρμᾶν, ὥρμηκε et ὥρμησε conf.
 28, 19, 48, 28, 117, 16.
 ὀρμή, de conatu. 102, 22. ὀρμή
 καὶ βλέμμα. 127, 31, cum ὀργῇ
 conf. 74, 16.
 ὄρμος et ὀρμός. 59, 28.
 ὄρνις in appositione. 82, 10.
 ὄροφος frondium. 114, 31. οἰκίαι
 τετρόφοι, πολυτρόφοι. 4, 23.
 ὀρύττειν καὶ δάκνειν in lucta. 62,
 15.
 ὀρχεῖσθαι et ἔρχεσθαι conf. 104,
 26.
 ὄρχοι et ὀρχοί. 11, 3.
 ὄς. οἷς et οἴοις. 97, 11.
 ὀσία et οἰκία conf. 54, 18.
 ὄσος. Σειληνοὺς ὄσοι. 40, 27.
 οὐδ' ὅσα ἐπιστρέψω. 44, 9.
 ὅσα περὶ et ὅσα περ conf.
 47, 6.
 ὅσων et ὀσφύων conf. 59, 9.
 ὅτε et ὅτε δῆ. 59, 17.
 ὅ τι ἄν et εἰ τι ἄν. 95, 31. ὅτι
 ἐκ πλείστον, pro ἔξ ὅτι πλεί-
 στον. 43, 31.
 οὐδὲ et οὐδέν. 121, 20. 125, 17.
 128, 6. οὐδ' ὅσον et ὅσα. 44,
 9. οὐδὲ et ἦδη conf. 19, 2.
 οὐδέν ἐπιστρέφεισθαι τινος.
 119, 12.
 οὐκ ἄλλως et οὐ καλῶς conf. 161,
 23.
 οὐλος, οὐλοὶ βόστρυχοι. 159, 17.
 οὐλότης σέλινων, 61, 20.
 οὐν in apodosis. 112, 12.
 οὐτω pro αἰσθητικῇ οὐ. 59, 25.
 οὐραῖος. 35, 31.
 οὐς. ἄτα et νῶτα. 51, 31.
 οὐσία et ἔξουσία conf. 151, 27,
 162, 18.
 οὔτε et οὔτα. 12, 13.
 οὔτοσιν et οὔτοσι. 32, 32.
 οὔτω τι αὐτὶ τοι — ὥς. 25, 19.
 οὔτω δῆ τι. 25, 19. 68, 9.
 οὔτω et ὑπνω conf. 130, 27.
 ὀφθαλμοὶ in prora navis. 32, 18.
 ἦδη ἐν ὀφθαλμοῖς conspicua.
 109, 22, cum ὀμφαλοὶ conf.
 18, 25.
 ὄφρις, Athenis in arce. 80, 11.
 ὄφρυνες pulchrae. 60, 29. περι-
 βεβλημέναι τοῖς ὀφθαλμοῖς.
 60, 31. ὄφρυνς εἰς αὐτὴν συν-
 ηγμένη. 114, 1. σημαίνουσα
 τὸν νοῦν. 119, 30.
 ὀχεῖσθαι ὑπὲρ et ἐπὶ κύκλων.
 135, 9.
 ὄχημα τῷ σώματι ποῦς. 133,
 15.
 ὄχλος. δι' ὄχλου εἶναι τι. 55,
 22. 132, 13.
 ὄχνηαι ἐλ' ὄχνας. 22, 11.
 παῖ et παιάν, 158, 17. παῖδας
 et ἑλπίδας conf. 83, 15. παῖ-
 δες ἱατρῶν. 82, 6. (vid. Boet-
 tinger Archæol. der Malerey.
 p. 155. s.)
 παιδίζοι λόγοι. 161, 16.
 παιώνιον ὄμμα. 158, 4.
 παλάθη. 95, 30.
 παλεύειν. 35, 27. 103, 10.
 πανσυνδὲ et πασυνδὲ. 15, 19.
 πάντως. ποστὶ ἄλλως τε καὶ, 25,
 31. cum πάντως conf. lb.

παρὰ τὴν ἐπιστρέφειν. 44, 4.
παρὰ τὴν ἥλιαν πράττειν. 34,
35.

παραβλύειν οἶνον. 35, 23.

παραγράφειν. 160, 27.

παρακινῆσθαι et προσκινῆσθαι. 43,
24.

παρικονῶ et παρακινῶ conf. 113,
26.

παρακούειν cum grat. 58, 18.
subauscultare. 61, 9.

παραληρεῖν. 44, 10.

παραπαύειν. 44, 10.

παραπύειν, ἀποπύειν. 49, 20.

παραφαίνειν. 102, 22.

παραφθεῖρω, παραφθορός. 59,
14.

παράφορος. 148, 31.

παρεῖα, itae sedes. 30, 20. 86, 19.

παρεκτρίβειν. 49, 19.

παρεργον ὁδοῦ, 117, 9. παρέρ-
γως ἰδῶν, 119, 6.

παρήμι. παρῖνται. de dormien-
tibus et morituriis. 80, 27.

παρφαίνειν. 97, 14.

πᾶς, παντός μᾶλλον, 134, 11.

παντὶ τῷ βλέμματι βλέπειν.
95, 4. τὰ πάντα βλέπειν πρὸς
τι. 1b. πάντα ἔχειν, ὅσα. 54,
12. 97, 8. τὸ ἐπὶ πᾶσι in ora-
tione. 119, 30. παντὶ et πάντῃ
conf. 95, 4.

πασσυδὶ et πανσυδί. 15, 19.

πέδιον et παίδιον conf. 72, 22.
74, 5.

πεζεύειν τὴν θάλασσαν. 14, 28.

πεῖθω et βία in amore, 13, 8,
117, 1.

πελάζει et πλάζει. 8, 22.

πέλεια χρυσῇ Dodonae. 103, 1.

πέρα χρυσοῦ ξανθός. 60, 25.

περὶ αὐτῷ σφάδαζειν. 138, 26.

περιάγειν, περιάγεσθαι τῷ χεῖρε.
71, 13.

περιβάλλω. περιβεβλημένοι τοῖς
ὀφθαλμοῖς ὀφρύνες, 60, 31,
34, 26.

περιεῖναι τινὲ τινος. 76, 2. 102,
21.

περιέρχεται et περιτίκειν εἰς τι.
86, 9.

περιῶσταναι χορόν. 8, 15.

περικαλεῖν. 67, 4.

περισχέειν — σχίζουσα et περι-
σχουσα conf. 128, 2.

περιτρίβεται ὑπὸ τοῦ χρόνου.
36, 22.

περιττόν. reiciendum. 93, 11.
cum ἀπορρήτον conf. 14, 23.

περιτῶν et περὶ τῶν. 124, 9.

περιφρονεῖν studiosae contemplari.
8, 26.

περιωπῇ. 89, 31. 133, 3. 133, 25.

περονῶ. περονηθεῖς et περονῶ-
δες conf. 160, 30.

πετραῖος Neptunus 74, 7.

πήγνυμι. πεπηγότες ὄροι. 161,
14. πεπηγέναι. stupere. 39, 11.

πηγνύναι τοὺς ὀφθαλμούς εἰς
τι. 131, 19. παγῆναι de electo,
20, 36.

πῆρα. ἐκ πῆρας δειπνεῖν. 115,
34.

πῆχυς. πῆχεις Nih. 9, 29. πῆχυν
et αὐχένα conf. 116, 13.

πίνακες ἐνηρμοσμένοι. 4, 27.

πλανῶ. πεπλανημένον ὄμμα.
101, 28.

πλάστης προχαλκοπλάστης. 3, 13.
p. 196.

πλαστική καὶ γραφική. 3, 13.
πλάττειν καὶ γράφειν. 1b.

πλείστον ὄγι. 43, 31.

πλήμναι et κνήμαι conf. 58, 19.

πλήξις et λήξις conf. 153, 5.

πλόκαμοι, dicasi luminibus. 14, 6.

Πλούτος in acropoli. 97, 2.

πνέειν παλαίστρας. 9, 12.

πνίγναι in lucta. 12, 11.

ποῖ et ποῦ. 133, 24. ποῖ γῆς.
et ποῖ τῆς γῆς. 84, 25.

ποιεῖ et ποιεῖα conf. 117, 22.

ποιεῖσθαι τινα ᾠδὴν. 20, 13.

ᾠδὸν τι. 75, 13. ποιεῖσθαι τι
ἔαυτοῦ. 90, 20. 100, 21.

ποικίλλειν. 71, 28.

ποιημνῶν et ποιμένες conf. 129,
19.

πολύς. πολλοῖς ὀφθαλμοῖς βλέ-
πειν. 34, 24.

πορεία et χορεία conf. 162, 27.

πορεύεσθαι. ὄρχοι πορεύονται.
11, 3.

ποριμώτερος et ποτιμώτερος. 74,
23.

πόρους τῶν ἀμηνάων ἐξευρεῖν.
145, 23. 154, 16.

- Ποσειδῶ et Ποσειδῶνα. 29, 31.
 ποταμός et πότατος conf. 130, 20.
 πότιμος, ποτιμώτερος. transl. 33,
 27, 74, 23.
 πότνια βοτρυόδωρε. 50, 10.
 πότος et τόπος conf. 115, 28.
 ποῦ et ποῖ. 133, 24. ὅρξας δέ που.
 114, 22. ποῦ δὲ et σπονδῇ. 14,
 17.
 πράττειν τι παρὰ τῇ ἡρίαν.
 84, 55.
 πρὶν cum futuro indicativi. 43,
 20.
 πριόνωτος. 18, 16. 116, 15.
 πρὸ cum comparativo. 42, 2.
 πράγειν, προηγμένη ὥρα. 109,
 13.
 προανακρούεσθαι transl. 109, 10.
 πρὸ — et πρὸς — ἀναισθήτω.
 96, 16.
 προβαίνειν. πρόβατε. 91, 11.
 προβάλλειν τοὺς θακτεῖλους. 19,
 16. τὴν ἀσπίδα τινός. 63, 22.
 προβάλλεσθαι τῶν ὀφθαλμῶν.
 de superciliis. 34, 26. 60, 50.
 προβάλλειν et προβάλλεσθαι
 prorogare. 4, 37. πρὸ —
 πρόσβάλλειν 99, 9. 55, 22.
 προβολή. ἐν προβολῇ ἐστητέ-
 ναι. 133, 13. ἐν προβολαῖς.
 19, 16. cum προσβολῇ conf. 74,
 1. 133, 13.
 προσβόλιον. p. 206. 207. — 6, 12.
 p. 216.
 προειρημένον. absolute. 96, 7.
 πρᾶ — πρὸς — ἐκτείμαι. 137,
 10.
 ποιῶ et ποιῶ conf. 117, 22.
 πρᾶς. ad. 25, 8. πρὸς λόγου. 116,
 28.
 προσάγειν. admovere. 162, 5.
 sibi conciliare. 96, 15. πρὸς-
 ἀγεσθαι. allici. 9, 32.
 προσάπτειν τινί 145, 13.
 προσβαχχεύειν τινί τι. 30, 20.
 προσβάλλειν. de odere et audire.
 7, 6. 11, 2. φῶς. 99, 9.
 πρόσβολή. 70, 26.
 προσδέχεσθαι λόγον. 42, 4.
 προσχεύεσθαι et πρὸς ἔσχατον.
 19, 8.
 προσπίπτει τῇ ἀκοῇ τὸ μέλος.
 145, 13.
 προσπλεῖν. 76, 26.
 προσποιεῖν. προσπεποιητῶς et
 προσπεποιητῶς conf. 21, 30.
 πρόσφορος cum dat. et accus. 29,
 13. πρόσφοροι χρώτες. 146,
 3.
 πρόσσω σοφίας. 87, 23. ἐκαργέας.
 129, 6. πρόσσω ὑλήνης ἡδασ-
 καν. 64, 19.
 προσώπῳ et ὠσωπῶ conf. 114,
 10. 116, 21. et ὠσωπῶ. 8, 9.
 προτίθηναι et προστίθηναι. 128,
 16.
 προσηγεῖσθαι. 146, 28.
 πρῶμῳ et πρῶρα. conf. 52, 22.
 πρῶρα cum aratro iuncta. 78, 26.
 προεῖσθαι. de festinantibus. 128,
 18.
 πρῶτα. 58, 12.
 πρῶμῳ. 145, 3.
 πυκνότεροι. 116, 3.
 πύλας ῥινός. 91, 2.
 πῦρ ἐμβλέπειν. 43, 29. ἐναστρά-
 πειν. 82, 9. ἐκλαμπειν. 158, 1.
 πυρᾶν πῆσαι. 100, 21. not.
 πύργος. domus solitaria. 111, 7.
 πυριόλωτος. 82, 9.
 πυρῆντος ταῦρος. 116, 17.
 ῥαγδαῖον πῦρ. 20, 7.
 ῥαδιουργεῖν. negligere. 22, 57.
 ῥαίνειν. de coloribus. 45, 5.
 ῥεῦμα μέγα, Oceanus. 162, 28.
 ῥέω. ἑτέρῳ ῥεόμενος. 155, 17.
 ῥήγμα. 45, 10.
 ῥίς πλατεῖα. 84, 11.
 ῥίω et θηρίω conf. 89, 4. 159, 30.
 ῥόδιον ἐγείρειν. 133, 1.
 ῥοιᾶς. significatio mystica. 99, 17.
 ῥύμη σφοδρῶτατη. 133, 1. πολ-
 λή. 151, 11. τῆς ὀργῆς. 160, 27.
 ῥυσά et ῥυσά. 49, 24.
 ῥυτίαν ἐπιφανέει ὥρα. 53, 5.
 ῥυτός et αἰτός conf. 151, 9.
 ῥωννύναι. concitare. 31, 1. τῇ
 ὕβρει. 88, 27. τῷ σκήπτρῳ. 73,
 12.
 ῥῶπος et ῥωπικόν. p. 596. ῥῶ-
 πες. lb. ῥωπικόν transl. ad
 orationem. p. 598.
 σ post et ante ἐν saepe omis-
 sum. 4, 11.
 σαίρειν. σεσηρῆναι. de canibus.
 45, 27. de irridentibus. 64, 17.
 σαφῶς et σοφῶς. 115, 2.

σελεῖν εἰς τι. 104, 53. *Ιουλον*.
152, 12.
σήραγγες et σύρηγγες. 79, 13.
σίμβλοις et συμβόλοις. 72, 1.
σῶεσθαι, de latronibus. 88, 13,
σκιᾷ. ἐν σκιᾷ λευκαίνειν ἑαυτόν.
102, 25. *σκιᾷ* in *sedentibus*.
87, 24. 102, 30.
σπίσμα τῆς εἰκότος. 151, 15.
Σχοπιαί. *Oreades*. p. 420.
σχυδραπάειν. de colore. 45, 4.
Σχύρος et Σχύρος. 111, 33.
σμίλαξ et μίλαξ. 114, 30.
σοβεῖν et περισσοβεῖν τὴν κύλικα.
115, 28. ἐπι- απο- σοβεῖν.
49, 2.
σοφίζεσθαι. 3, 5. 27, 11.
σοφός in amore. 34, 8. σοφῶς et
σαιφῶς. conf. 115, 2.
σπαθᾶν φυτᾷ. 81, 30.
σπαρτιάτις. 47, 16.
σπᾶσι. σπᾶσασθαι et ἐπιεσασ-
θαι. 67, 3.
σπείρειν *Ιουλον*. 152, 12.
σπεύδει et σπένδει. conf. 123, 28.
σπιλάδες et λισσάδες. conf. 73, 19.
σπρῶδῃ et ποῦ δῃ. 14, 17.
στάζειν et στεγάζειν. conf. 20, 32,
ἕμερον, 162, 26.
σταθεύειν et σπαθᾶν. 81, 30.
στεγανόν. 150, 2.
στέμματα in fronte et sceptro. 42,
29.
στενότης et στεγνότης. conf. 161,
9.
στερῆδος et ἑρώς. conf. 115, 8.
στεφανοῦν, ornare. 25, 21.
στεῖλαι et δεῖλαι. conf. 98, 1.
σπαρτός ὡς τᾷς 101, 1.
σπιρρός et σπυρρός. 111, 7. 115,
5. 116, 28. 137, 2.
στιχηδόν et στοιχηδόν. 129, 34.
στολή καὶ σχῆμα. 48, 3.
στρεβλοῦν in lucta. 62, 13.
στροβεῖν et στρομβεῖν. 58, 22.
στρυγνός πύξος. 18, 18. moro-
sus. 63, 28. 116, 28. 93, 2. et
σπιρρός. conf. 116, 28. 111, 7.
137, 2.
στεγνότης et στενότης. 161, 9.
συχκαταβαίνειν, συγκατεῖναι. de
crinibus. 19, 4.
συχκίσθαι. bene compositum
esse. 28, 25.

σῦκα μέλανα. 49, 17.
συμβαχεύειν. de locis. 25, 22.
81, 29.
συμβάλλειν θηρία ἀνθρώποις. 8,
14.
συμβόλοις et σίμβλοις. conf. 72,
1.
συμμετρεῖσθαι εἰς τι. 45, 8.
συμμετρία, in pictura. 3, 4 in
oratione. 3, 5. τοῦ ποιημοῦ,
10, 20. in statu is 28, 1. in ore,
61, 5. 68, 10.
συμπίπτειν. συμπεπτωκότε
προσώπων. 139, 9.
σύμφωνοι et εὐφώνοι χεῖρες. 73,
21.
σὺν periphrasin facit adiectivi.
119, 27. cum συνόν. conf. Vide
ξὺν.
συνάγειν. ὁφρὶς συνηγμένη. 114,
1.
συναιρεῖν πάντα. 109, 26.
συναπιέναι, de oculis. 9, 3.
συναπολήγειν. 85, 12.
συνάπτειν τὰς χεῖρας. de sal-
tantibus. 104, 7.
συναυλῆα θρήνου, πένθους. 20,
18.
συνδεδεμένον. de motu impedi-
tore. 89, 11.
συνεξαίρειν ἡχώ. 31, 9. συνεξαί-
ρεσθαι. 7, 10.
συνών et σὺν. conf. 135, 59. vid.
ξυνών.
σύνθησα. ὑπὸ συνδήματος. 82,
24.
συνιζάνειν. 97, 20.
σύρηγγες et σήραγγες. 79, 13.
συοίγγες *Aegyptiacae*. 145, 2.
σῶμα ἀρμάτειον. 132, 5.
συνωδης. 86, 29.
σφαδάζειν περὶ ἑκρυτῇ. 138, 26.
σφαῖρα insistens Occasio. 152, 20.
σφροδρόν et φαιδρόν. conf. 35, 24.
σφριγάν. 112, 18. σφριγών et
σφυγγών. conf. 135, 29.
σφυγγών et σφριγών. conf. 135,
29.
σφυρήλατος. 89, 8.
σχῆμα καὶ στολή. 48, 3. statua
venustior. 37, 20. ἐν σχήματι
τῆς πληγῆς. 138, 5. cum χρῶ-
μα. conf. 20, 35.

- σώζειν. iuvare. 3, 5. σώζεσθαι. floere. 109, 1.
 σώμα. ἀπὸ σώματος. 6, 5.
 σωτηρὸν γήσας νεκρούς. 130, 18.
 σωτηρία. ἐπὶ σωτηρίᾳ. 122, 14.
 τὰ et τὸ periphrasin facit. 129, 25.
 ταῖς ταῖς ornamentur bene metili. 8, 7.
 ταλακτεῦσιν τὸ πτέρυγε. 119, 10.
 τάξας. ἐν οἰκείᾳ τάξει. 147, 2.
 τάσσειν. τέταχται et τέταται. 120, 1.
 τάξας τὴν ἀρετὴν ἑαυτοῦ δεσπόζειν. 132, 13.
 ταυρεῖος. ταυρεῖα οἷος. 132, 17.
 (P. 653. lin. penult. perperam excusum ταυρεῖον pro ταυρεῖον.)
 ταῦτα et ταῦτά τοι. quapropter. 8, 24. 61, 18. ταῦτην et ταυρεῖαν οἷον conf. 152, 17.
 τὲ γάρ. 25, 17.
 τείνω, τέταται et τέταται. 120, 1.
 τειχέρας τὴν γούσιν. 126, 33.
 τέταρτος. cum genit. 81, 35.
 τέταρτον caput cingens. 159, 8.
 τέρας et πέρας conf. p. 566.
 τετραπληγος. 40, 6.
 τετραρδύμον ἄρμα. 67, 22.
 τέτρωρα. 122, 27.
 τέττιγες aurei Atheniensium. 80, 15.
 τήθη et τίθη. 26, 3.
 τῆς et γῆς conf. 8, 10.
 τηρεῖν τῶν βάσιν. 136, 32. cum τί ἦν conf. 162, 1.
 τιάρα Orphei. 119, 27. 153, 31.
 τιδέναι τι dicitur tabula picta. 15, 31. θέσθαι pro εὐ θέσθαι. 28, 23.
 τίς. Σκαμάνδρου τινός. 70, 21.
 τίνδιμόν τι υποστένειν. 146, 19.
 τίς. τί ἄλλο ἢ. 16, 2. τί δὲ βούλεται. 112, 6.
 τιθῶν μῖθοι. 26, 3. τίθη et τήθη conf. 26, 3.
 τίς. 75, 18.
 τοιοῦδε et τοιοῦτος cum articulo. 10, 17. 43, 31.
 τόπος et πότος conf. 115, 28.
 τραπέζα. τραπέζῃ et τραπέζῃ. conf. 96, 3. δευτέρα τραπέζα. 95, 21.
 τραπέζα. 96, 3.
 τραγός. de hominibus. 92, 30.
 τὴν ὠλένην, τὴν φωνήν. 70, 18. cum τραγός. conf. 92, 30.
 τρέψαντες de coloribus. 19, 13.
 τρέβων. vestia Lacedaemoniorum, artificum, monachorum. 27, 26.
 τρέβων et τρέβων. 9, 22.
 τρέβων. 127, 34.
 τρεκαίδεκα et τρεῖς καὶ δέκα. 30, 2.
 τριάτοιχοι ὀδόντες. 132, 21.
 τροπαὶ τῆς κινήσεως. 118, 4.
 τρόπος. πρὸς τρόπου τινί. 17, 9.
 67, 27. τρόπῃ et τρόπον. ad modum. 7, 24.
 τροφαλὶς et τροφαλὶς. 50, 15.
 τροφή. λευκὸς ἐκ τροφῆς. 9, 12.
 Τρωϊλίου et Τρωϊκοῦ conf. 63, 10.
 τύφισθαι. 99, 4.
 τυφλώττειν. de rebus. 6, 25.
 τύχη et ψυχὴ conf. 156, 20.
 τῷ τοι. quapropter. 61, 18. 74, 28.
 ὑακινθίνῃ κάμῃ. 38, 16.
 ὑγρόν, τὸ, τοῦ αὐχένος. 132, 25.
 ὑδρος Philoctetis. 139, 21.
 ὑδωρ, εἰς ὑδωρ τὸν ἔρωτα γράφειν. 66, 24.
 ὕδρου et ὕδρου conf. 44, 11.
 ὕλη et ψυχὴ conf. 148, 1.
 ὑπακούειν dicitur aes, marmora. 159, 22.
 ὑπανιρος. 13, 13.
 ὑπεγείρων ἀραχίονα. 39, 8.
 ὑπεκβάλλειν et ὑπερβάλλειν. 80, 15.
 ὑπεξίσταται. 147, 19.
 ὑπερσφω cum genit. 120, 27.
 ὑπερβαίνειν et ὑπερβάλλειν conf. 99, 1.
 ὑπερλεπτος. 97, 15.
 ὑπερορῶν τοῦ καθάουθεν. 75, 16.
 ὑπερσοφός. 27, 22.
 ὑπερτείνειν. 84, 10.
 ὑπερφαινεν et ὑπερφαινεν. 73, 5.
 ὑπέρχειν τὰ ὄψα. 31, 31.
 ὑπὴν. ἐν ὑπὴν ἀπαιτῇ. 67, 23.
 πρῶτη. 48, 4. ὑπὴν πρῶτη. 64, 19.
 ὑπὴν. 147, 9.
 ὕδρου et ὕδρου conf. 44, 11.
 ὕδρου et οὐδὲ. 130, 27.
 ὑπὸ cum dativo conjunctionem

- indicat 116, 15. ὑπὸ et ἐπὶ
conf. 79. 6. 122, 32.
ὑποβλέπειν τινά. 53, 19. εἰς τινά.
113, 25.
ὑπονοοῖ πέτραι. 30, 7.
ὑποκαθήμενον et ὑποκαθεμέ-
νον βλέμμα. 84, 30.
ὑπόκιρτος. 21, 8.
ὑποκλέπτειν et ὑποβλέπειν conf.
113, 25.
ὑποχορίζεσθαι. 109, 5.
ὑποκρίνεσθαι πάλιν. 89, 35.
repraesentare. 154, 12.
ὑποκυμαίνειν. 85, 10.
ὑποκυματίζειν. 23, 27.
ὑποποιεῖσθαι. 35, 25.
ὑποσμενος. 47, 15.
ὑποσκέλλειν. 92, 11.
ὑποσκήπτειν ἑωὺν. 25, 26.
ὑποστένειν. 146, 19.
ὑποτρέχειν τινά. 76, 1.
ὑποτυπώ et ἀποτυπώ. 152, 2.
ὑποτύφεισθαι. de malis latentibus. 20, 1.
ὑποφάνια. 126, 26.
ὑπτία γῆ. 78, 5. 78, 19. ὑπτιαί
χειρες. p. 403.
ὑπτιασμοὶ in paucratiasmo. 62, 8.
ὑπωγυος. 118, 5.
ὑστατος καὶ πρῶτος. 22, 2.
ὑψαιμον βλέμμα. 136, 6.
ὑφαίνειν μῦθον, μῆδος. 8, 8.
ὑψηλόρον. 134, 18.
φαιδρός et σφοδρός conf. 35, 24.
φάλαγξ. de thyngis. 23, 25.
φανότερος et φανερότερος. 69,
32.
φαντάζειν τὴν αἴσθησιν. 162, 12.
φαιρέσθαι χρύσαι Amorum. 11, 10.
φάρυγξ βαθύτα taurorum. 28, 23.
φάσματα θεοῦ. attributa sym-
bolica. 26, 13.
φαῦλος cum nomine feminini ge-
neris. 36, 21.
φείδεσθαι. colere. 73, 11.
φέρει et μένει conf. 19, 12.
φεῦ et ρεῦμα conf. 162, 29.
φιλοσοφεῖν τι. 8, 13.
φλίτρον et δίστρον conf. 138, 27.
φλοιός. herba palustris. 15, 27.
φοῖνιξ et φολινξ. 113, 8. Cf.
Boisson. ad Herodian. Epime-
rism. p. 24. Götting ad Theo-
dos. Gr. p. 238.
φοιτᾶν ἐπὶ τὰς θύρας. 8, 6. τινά.
24, 30. ἐς. 8, 6.
φολόη. 138, 10.
φορὰ εἰς τι. 3, 3. ἡμίθεος. 75,
7. ἡ μετέωρος. 149, 25.
φορέυς. 139, 5.
φρίττειν χαίτην. 43, 28.
φρονεῖν. superbire. 48, 10. 96,
20.
φροντιστήριον. adytum. 43, 10.
φροῦδοι πόδες. 31, 20.
φωνῆς ἄνθος. 68, 11. φωνήν
τραχεῖα. 70, 28.
χαίρειν τινὶ et ἐπὶ τινί. 102, 3.
102, 36. τὸ χαῖρον. 114, 13.
χαλινός. τὸν χαλινὸν ἀποπύ-
σαι. 21, 6. χαλινὰ τῇ χειρὶ
ἐφιστάναι. cohibere. 118, 21.
χαλινού et γαληνού conf. 48,
19.
χαλινόϊν. 154, 23.
χαλκεῖον δωδωναῖον. p. 566. —
103, 27.
χαμαί, ὁ, κείμενος τρόπος. in
paucratiasmo. 62, 8. χαμαὶ
ἐρχόμενος. transl. 103, 12.
χανδὸν ἐμπιμπλάμενος. 90, 19.
χάριεν. 17, 13.
χαροπὸν βλέπειν. 37, 31.
χαυνὸν καὶ ἀπαλόν. de floribus.
7, 2.
χειμῶν et λειμῶν conf. 33, 29.
χεῖρα vis. dominatio. 7, 18. ἐν
χειρὶν ὄντος τοῦ ἄθλου. 136,
17. χειρῶν et μηρῶν. 129, 29.
χειριδωτός. 45, 7.
χείρων. ἀπὸ τοῦ χείρονος, τοῦ
χειρίστου. inique. 15, 9.
χερσεύειν. 133, 30.
χέω. χεῖδεις. 154, 5.
χῆν, ὁ et ἡ. 95, 13.
χιών. ὑπὲρ χιόνα λευκός. 41,
26.
χλεύη ἐπὶ τινος. 33, 13. χλεύη
καὶ γέλως. lb.
χλιδᾶν εἰς τι. 22, 29.
χλούνη σῦς. 43, 22.
χορεία et πορεία conf. 162, 27.
et χωρῖον. 145, 9.
χορευεῖν, de affectibus. 92, 24.
χορηγία. alimentum. 92, 20.
χορός Fabularum. 8, 15. Δαι-
δάλου. 129, 20. 155, 1.
χραίνειν τὸ πῦρ. 100, 23.

- χρῆμα, πάλυ τι. 129, 34.
 χρησιμῶδες βλέπειν. 43, 7.
 χρηστός. saluus. 82, 13.
 χροά, χροιά. 149, 22. 150, 11.
 χρόνος. χρόνον δν. quo tempore.
 129, 34.
 χρυσοειδής et χρυσωδές. 5, 28.
 χρυσόπαστος. 36, 7.
 χρυσοῦς. bene nummatus. 32, 5.
 97, 4. de moribus. 32, 5. prae-
 clarus. 60, 3. χρυσοῦν βέλος
 Ἐρωτος. 11, 10. χρυσοῦ δάκρυα
 Heliadum. 19, 25. χρυσόν et
 χρῶν conf. 155, 1. et ἔυλον. lb.
 Χρύσης βωμός. 139, 18.
 χρυσῶδες. 5, 28.
 χρῶμα et σχῆμα conf. 20, 35.
 χρωματίον. 28, 4.
 χρώς. ἐν χρῶ. transl. 53, 23.
 χωρεῖ ὁ ἥλιος εἰς βαγῆν. 89, 12.
 χωρὶον et χορείαν conf. 145, 9.
 ψήγματα εἰγείρων. 21, 1.
 ψυχῇ τῆς ψυχῆς κἀσθαι. 62, 1.
 ψυχῆς et ὕλης conf. 148, 1. et
 τύχης. 156, 20.
 ψύχει et ψήχει conf. 16, 23.
 ᾠδῇ. ᾠδῆν et ὁδὸν conf. 19, 19.
 ᾠδίνειν. transl. 89, 1.
 ᾠδὶς. ἐν ᾠδίνι αἱ ῥάβδεις. 89, 1.
 ὤμος τῶν Ἥλωνιδων. 47, 34.
 ὠμός. οἱ ὠμοὶ τῶν λεόντων.
 84, 13.
 ὠρα. ὠρας ἄνθος. 133, 34.
 ὠραι χορεύουσαι. 104, 32.
 ὠρων ἡδίων πνεῖν. 104, 12.
 ὠρα et ὄρα conf. 20, 20. ὠρας
 et αἰῶρας. 153, 14.
 ὥς δὴ sequente verbo finito. 58,
 6. ὥς et καὶ conf. 22, 30. 43,
 22. 92, 4. 111, 34.
 ὥστε supplendum ad infinitivum.
 37, 10.
 ὥσανει καὶν εἰ. 23, 2. ὥς ἄν εἰ.
 96, 20.

INDEX RERVM.

- Abderus.** Herculis παιδικά. 94,
 12. p. 537. ab equis laceratus.
 p. 536. certamina in eius ho-
 norem. 94, 26. p. 539.
Abradates. 67, 3.
Abstractum pro concreto. 112,
 18.
Achelous. p. 600.
Achillis educatio. p. 408. s. in
 Scyro. p. 581. plurimas urbes
 evertit. 54, 25. clamando hostes
 vertit in fugam. 55, 3.
Adrastus et Amphiarus soli ad
 Thebas non perierunt. 42, 21.
Aestes. 131, 5.
Aegyptus, Nili munus. 74, 3.
Aeolides, insulae septem. p. 487.
Aesculapius, Sophoclis hospes.
 134, 21. p. 658 et 662. eius
 statua. p. 157.
Aesopus, non fuit deformis.
 p. 221.
Ajax Loerensis. p. 470. contra
 undas luctatur. 73, 2.
Alpheus ἐν τῇ θαλάττῃ ὀχεύ-
 ται. 61, 18.
Amores plurimi. p. 237. Nym-
 pharum filii. 10, 30. cygnis
 vecti. 16, 26.
Amphiarus, p. 366. per somnia

- vaticinatur. p. 367. *Λουρκά*.
p. 366. s.
Amphion. p. 261. s. lyram accipit
a Musia. 18, 8.
Amymone. p. 251.
Anaglypha in basibus statuarum.
154, 16.
Andriorum Theodosia. p. 355.
Antaeus. p. 88.
Andromeda, ad Aethiopiam re-
lata. 46, 25. candida. 47, 13.
Antigone. p. 551.
Antilocheus. p. 457. s. Achilli ama-
tus. 63, 13. pernecitate pedum
pollens. 64, 21.
Antrum Acheloi et Nympharum.
36, 19. Bacchi. 25, 15. Am-
phiarai. 43, 10.
Apes Jones in Asiam deducunt.
p. 466. Pindarum puerum alunt.
p. 466. et 72, 4.
ἀποθέτα *ἔλη* p. 266 s. 1)
Apri descriptio. 156, 6. devasta-
tio. 43, 22.
Arcadia iuncta cum Elide. 28, 29.
101. 31. equi Arcadici. 29, 10.
Argo. p. 130.
Ariadne dormiens. p. 296.
Aristodemus Car. 4, 5.
Arrichio et *Arrhachio*. p. 431.
ars Graecorum, argumenti, non
item semper temporis unitatis
studiosa 227. 247. 272 s. 278 s.
290. 301. 324. 361 s. 372. 408.
487. 622.; duo rei momenta in
unum coniungit 474. 601. 622;
cyclos quosdam aut ordines et
climaces actuum inspicit 239.
343. 408 s. 415; prolepseos
quodam genere utitur 247. 309.
464. 623; immanibus facinori-
bus exhibendis non abstinere 309.
315. 458; miracula repraesentare
non dedignatur 543. 601.
in bestiolis minutis exprimendis
elaborat studiose 466. compo-
sitionem ad septenarium diri-
git numerum 415. 437. 458.
485 s. encausticen adhibet in
signis marmoreis 687. cf. 690.
in aeneis naturalem colorem
metallis varie miscendis imita-
tur 701. De oculis in scul-
ptura 196 s. 690, in pictura
450. Pictura in navibus usurp.
323. Chorographia 255. 278.
397. Ars antiquiorum cum
picturis Herculaeensisibus com-
parata 502.
Articulus alter de duobus omis-
sus. 9, 6. 38, 30. 137, 22.
neutrum articuli periphrasin
facit. 129, 25.
Athamas. p. 725.
Athenienses, *σοφοί*. p. 366. 2)
Atlas. p. 512.
Baccha Scopae. p. 683. s. Βα-
χχae draconibus cinctae. 80, 27.
Bacchi formae plurimae. 26, 13.
coma. 155, 21. *μελλόμενος*.
155, 29.
Barbaris nuditas improbat. 49,
7.
Βαταλός. p. 211. 3)

1) Verba Platonis *ἐκ τῶν ἀποθέτων* fuerunt nuper, ut *Prinsterer*, *Prosopograph. Plat.* p. 168, qui de carminibus quibusdam arcaicis, praeter vulgata ab Homeridarum familia, sectae successionem, servatis acciperent. Sed si dare velimus, sacrum et reconditum hynnorum genus ad Homeridas etiam pertinuisse, mire tamen pro-
fecto dictum foret, Homeridas ex suis arcaicis carminibus dicere, *pro in*, λέγουσι δέ, οἶμαι, τινὲς Ὀμηρίδαι *ἐκ τῶν ἀποθέτων* *ἑλῶν* δύο *ἔλη*. F. G. WELCKER.

2) *Aristoph. Ran.* 700. Athenienses *σοφωτάτους φύσει* vocat, cf. 677. F. G. WELCKER.

3) Cf. *Bentleyi Epist.* p. 27 s. Additam. Demosthenem *κλειναῖδον* vocat idem Aeschines c. *Timarch.* p. 26, 4. — Ad rem illic illustratam pertinet, quod Plutarchus *de mul. vir.* v. *ἔνοχρη* de Aristodemo, Cumaeorum tyranno, narrat, cui cognomen

- Bestiolae* exiguae curiosae ab artificibus expressae. p. 466.
Bospori latitudo. 21, 11.
Callistratus describit statuas, quas ipse non vidit. 154, 26.
Canum genera. 45, 25.
Capaneus 42, 24.
capilli inaurati statuarum. 150, 21.
Cassandra. p. 458.
Centaurus. p. 159. Ixionis proles. 57, 1.
Centaurides. p. 415. s.
Chirone pro equo utitur Achilles. 56, 16. Chironis antrum. 56, 13. διχαίωτατος Κενταύρων. 56, 8.
Chordarum in lyra numerus. 19, 23.
Chryses nymphae ara. 139, 18.
Cithaeron specie humana. 25, 28. plurimorum malorum spectator. 25, 31.
Clypeus Achillis. p. 631. s.
Colores in statuis varii. 152, 18.
Columbae Dodonaeae. 103, 1.
Coma fluminibus dicata. 14, 6.
Comus, persona allegorica. p. 202.
Coronae ἐλάτναι. 34, 32. moventibus defluunt. 25, 30.
*Crathei*s Meletem amans. p. 443. s.
Croesi rogam Xenophon ignorat. 67, 14.
Cybele p. 465.
Cyclops p. 501. s.
Cygnus Apollini infestus. 85, 28.
cygni a Zephyris in cantu adiuti. 17, 10. vehunt Amores. 16, 27. in Istro et Caystro. 20, 14.
Daedali statuae incedentes. 27, 18. χορός. 129, 20. lignea opera. 155, 1.
δαίμων. p. 202. 213. 252.
Dativi absoluti. 135, 22.
Delphines hominibus faventes. 33, 19.
Delphinus p. 251. 322.
Deus pictor. 3, 8.
Dii in statuis suis habitant. 157, 23. Dii maris et fluminum formas mutant. p. 600.
Discobolus Myronis. 35, 25.
Dodona p. 565.
Draco in acropoli. 80, 10.
Ebur purpura tinctum. 63, 22.
Echo in Dodona. p. 565.
Ellipsis verborum eundi. 90, 13.
Elephantum Graecis ante Alexandrum ignotum. 18, 20.
Enipeus. 15, 22.
Equi carnivori. 94, 6. super mare currentes. 29, 22.
Evadne. p. 554.
Eumelus, pictor. 4, 8.
Fabulae antiquissimae Hesiodi, Homeri, Archilochi. 7, 27. in tabula picta representatae. p. 225.
Famulae Veneris. p. 402. s.
Favoris significatio in auditoribus et spectatoribus. 61, 26.
Ferarum capita aedibus affixa. 45, 30. ferae in luco Dianae mansuescentes. 45, 31.
Fluvii in numis modo barbati, modo imberbes. 65, 4.
Fratrum Thebanorum inimicitiae post mortem. 99, 22.
Furia e longinquo supplicia parans. 25, 31.
Furiae p. 291. 315.
Galatea candida. 85, 8.
Gallorum incoctilia. 44, 23.
Ganymedes aquarius. p. 233.
Genitivus participii post dativum aliumve casum nominis substantivi. 137, 25.
Genius fontium Nili p. 233.
Glaucus. p. 477.
Gyrae, petrae. p. 470.
Hulcyon, avis querula. 76, 18.
Hector solus inter heroes Troianos quadrigis vectus. 42, 15.
Heliades. p. 270. 4)
Hercules in cunis. p. 607. βο-

erat Μαλακός. Ἰστορηται γάρ, αἱ, ὅτι τοὺς μὲν ἄρδενας παῖδας ἤσκει κόμαις καὶ χρυσοφορεῖν, τὰς δὲ θηλέας ἠνάγκαζε περὶ τροχάλα κεισθῆναι καὶ φορεῖν ἐφηβικὰς χλαμύδας καὶ τῶν ἀνὰ κώλων χιτῶν/σκηων. F. G. WELCKER.

4) Tres etiam in Aeschyli Heliadibus. v. *Aeschylische Trilogie Prometheus* p. 570. F. G. WELCKER.

- Γάγας*. p. 532. a. 93, B. p. 534.
Iurens. p. 526. a.
Hermaphroditus p. 296. a.
Hesione. p. 651.
Hippodamia et Pelops. p. 309.
 313.
Hippolytus p. 419.
Hesperus τὸν ἀλδῆρα ἔλαξε
 104, 4.
Horae p. 360.
Horae tres, rarius quatuor. p. 570.
 educant Mercurium aliosque
 Deos. 41, 13.
Hyacinthus. p. 349, 662. s. cum
 Nireo iunctus. 39, 16. hyacin-
 thi flos litteris inscriptus. 38,
 10.
Hysteron proteron. 47, 12.
Θεοδατοῖα p. 355.
Ignis Bacchi partum iuvans. 25,
 8. ignes subterranei ventorum
 vi excitantur. 79, 20.
Indus. p. 148.
Infinitivus post verba motus.
 72, 4. activi pro passivo. 120,
 23. explicandus per ὥστε μὴ.
 24, 21. 80, 27. causae in-
 dex. 122, 25. oratio per in-
 finitivos continuata. 139, 5.
Insulae. p. 485.
Ionicae vocabulorum formae apud
 Atticos. 125, 28. Ionum ἀβρό-
 τη; 65, 37.
Iphitus, Eurysti filius. 94, 17.
Ister a cygnis frequentatus. 20,
 14.
Isthmus Ἰππερυμένος πελάγε-
 σιν. 77, 26.
Iuventas Deorum νεωότης et
 προσβυτάτης 88, 6. cum Her-
 cule matrimonio iuncta. 88, 4.
κράτος. p. 208.
Leucothea. 76, 29.
Ludibundi. p. 621.
Lydi φιλιπποῖται. 29, 4. 29,
 29.
Lyrae structura. 18, 5. septem
 chordis instructa. 19, 23. no-
 vem, ob Musarum numerum.
 154, 11. ad lyrae sonum saxa
 accurrunt. 19, 19.
Lysippus. p. 699.
Maia. p. 362.
Malum Punium, res mystica.
 99, 17.
Manus in acclamationibus sub-
 latae, vestes excussae, 61, 26.
Maron in Bacchi comitatu. 32, 8.
Marsyas. p. 590. fluvius. 114, 14.
Medea. p. 618. 722. ense armata.
 161, 18.
Melauger. p. 136.
Meles fluvius. p. 443. s. 65, 6.
Melle nutriti suaviter canentes et
 loquentes. p. 486.
Mermon. p. 247. s. 438. eius
 color. 63, 23.
Menoceus, patriae se devovens.
 p. 227. s.
Mercurii furta. p. 360. Pala-
 strae pater. 102, 2.
meretrices Veneri sacrae. p. 402.
Midas. p. 339. vino venatur Sa-
 tyrum. 35, 21. eius aures,
 36, 7.
Minervae natales. p. 543.
Montes humana specie. 25, 28.
Mulieres genus cadentes. p. 420.
Musae p. 443.
Musae colonias ducentes. 66, 27.
Myrtili dolus. 28, 32.
Naiades cum Nereidibus iunctae.
 65, 4.
Narcissus. p. 543. cum Nireo et
 Hyacintho iunctus. 39, 5.
Naves pictae. p. 323. cum feris
 comparatae. 34, 21.
Neptunus p. 389. imagines eius
 251. *φντάλμιος* et arator 474.
 cf. 476. et 487.
Neptunus, montibus scissis Peneo
 viam facit. 74, 4. *γεωργός*. et
φντάλμιος. 78, 23. *ἡπειρώτης*.
 28, 25. Neptuno nigri *ταυρί*
 immolantur. 77, 7.
Nereides. p. 367. 482. 501. 506.
Nereus, futurorum gnarus. 111,
 10.
Nessus. p. 670. s. *sotes* e Gen-
 tauris superstes. 138, 9.
Nilus pius. p. 232. s. eius sta-
 tuae. p. 234.
Nominativus praepositioni et ca-
 mi hominis interiectus, ut *καὶ*
ἄλλος ἄλλο. *ἐν αὐτὸς ἀντὶ*
 69, 12.

- Nuditās* barbaris improbata. 49.
 7.
Nymphæ βουκόλοι. 73, 21. in deorum concione. 96, 7.
Nymphæ, fontium. p. 291. 315. Κούραι dictæ. 465. earum varia genera. 462. Naides. 420. 443. Oreades dictæ Σχοπιάδες. 420. *) *Nymphæ* Olympiæ. 309.
Occasio Lysippi. p. 698.
Oculorum in statuīs quoque πάθος quoddam. 3, 23. (p. 196.) oculi statuīs inserti. 148, 21. oculi navium. p. 523.
Oedipodis filiorum similitas post lata. 99, 23.
Oenomaus Arcas. 28, 29.
Olmius fluvius. 153, 25.
Olympus. p. 331. 335.
Oracula per insomnia. p. 366. cf. 659.
Oropus cum Amphiarai adyto. 43, 8.
Orpheus bestiis circumdatus. p. 611. in τιάρῃ. 119, 27. a mulieribus laetatus. 120, 6. eius statua in Helicone. 153, 24.
Pactoli πλούτος. 40, 2. floribus ornatus. lb.
Palaemon p. 481. eius adytum. 77, 3.
Palaestra. p. 560. s.
Pan. p. 290. 296. 332. 462. 464. s.
Pan αἰγυβάτης. 32, 11. Pindari carmina cecinisse existimatur. 72, 14. eius natales cum Nymphis celebrat. p. 465.
Panes papaver, marathro, spio conditi. 95, 17.
Panthia. p. 450. eius historia. 67, 1.
Parcae natalibus insignium hominum adsunt. 66, 27.
parerga. p. 239. 290. 316. 372. παρθεναί. p. 582.
Participium absolutum. 47, 37. pro substantivis. 114, 13. pro adverbis. φθέγγεσθαι ἀπολόλος, βλάπτειν. δεδορκός. 116, 15.
Pasiphaë. p. 301.
Peleus μαχαίρα donatus. 137, 24.
Pelops. p. 389. Deorum pincer-na. 29, 119. cum Ganymede coniunctus. lb. Pelops et Hippodamia. p. 309. et Oenomaus. p. 627. Pelopidarum γνώρισμα. 47, 34. 48, 26.
Penelope texens. p. 547.
Pentheus. p. 314.
Perseus. p. 383.
Personas allegoricae, nominis sequuntur genus. p. 223. 567. Comus, vulgaris. 202. Bacchicus. 213. Ebrietas. 212. Θάλλα, Οὐρανὸς, Ἐβόλα (Ἐβύδος), Ἐλρήνη, Ἡδύστροφος, Ἀμπελος. 213. s. Iocus, Γέλως (qui ap. Horat. Od. I, 2, 54. Amoris formam induit) 215. Μῦθος Ἀσώπειοι. 223. Aquarius. 233. varii Amores. 237. *) 301. 543 s. 403. 560. cf. 561. 627 s. Zephyrus. 271. 349. Nox. 272. Βροντὴ et Δοτραπὴ. 289. Fluvii. 200. 232 s. 309. 356. 444. 473 s. 621. 627. 631. Achelous in varias species transformatus. 600. Somnus propheticus. 367. urbs Oropus. 367. Cenchreae. 482. Calydon. 600. Lydia. 450. Thessalia. 474. promontorium Lechaecum. 481. Terra. 270. 366. Veritas. 367 ?). Pudor.

5) Ita Oppianus Cyneg. IV, 235. Maenades vocat Οἰνίδας, quod non mutum cum Passovio Ueber Griech. Wörterbücher, p. 114. F. G. WELCKER.

6) Add. Eurip. Rhodam. Ἐρωτὲς εἰσὶν ἡμῖν παντοῖοι βίον. F. G. WELCKER.

7) De Veritate, Apollinis nutrice, et veritate oraculorum cf. Müller. Dorienae, I. 336. F. G. WELCKER.

404. Nādes prae luctu aqua
diffuentes. 420. sq. 8) *Πλού-*
τος. 544. Palaestra. 560. *Ἀγών*.
561. Echo. 565. quatuor anni
tempora. 570. *Καιρός*. 698. s.
Phaethon. p. 270.
Philoctetes. p. 673. s. *Herculis*
Φερσίων. 139, 5.
Philostratus in descriptionibus
plurali pro sing. utitur. p. 418.
rei expositionem cum picturae
descriptione confundit. 361. 451.
482. in rationibus operum
eruerendis errat. 324. 402. 474.
482. 486. 487. argumentum
non recte percipit. 239. 402.
403. ad compositionis normam
ac rationem non animadvertit.
486. 493. poetica licentia uti-
tur in descriptione. 252. 271.
372. 422.
Phlegyas. p. 508.
Phorbas. p. 508.
Phrygium marmor. 21, 20.
Pictura tacens poësis. 110, 16.
(Vid. *Toelken über das Ver-*
hältnis der antiken und mo-
dernen Malerei zur Poesie.
p. 6. s.)
Pila lusoria, *Iovis* et *Bacchi*
ἄνθημα. 122, 17.
Pindarus. p. 464.
Pineta in *Isthmo*. 76, 27.
Pluralis et *singularis* iunctim.
92, 32. pro *singulari*. 57, 15.
pluralis verbi cum *plurali sub-*
stantivi neutrius generis. 10,
10.
Praesens pro *perfecto*. 139, 14
προβόλιον. p. 206. s.
Proteus *δικάζων*. 83, 9.
Pulvis palaestricus. p. 516.
Purpura *σχυθρωπιάουσα*. 45, 4,
Pygmæi. p. 524.
Pyrrhus. p. 630. s.
Rhodogune. p. 425.
Rhodus aspera. 92, 30. nube auri
rigata. 96, 30.
Rhopographia. p. 396. 2) opponi-
tur τῇ *μεγαλογραφίᾳ*. p. 397.
Sanguis manans e frondibus. 99, 19.
Satyrus vino captus. 35, 21.
tibiis capens. p. 679. *Satyr*
lugentes. 114, 16.
Scamander. p. 290.
Scyrus *ἀνεμώδης*. 111, 4.
Scythia in *Marsyae* supplicio. 113,
25.
Semele. p. 289. inter *Deos* re-
cepta, 25, 9.
Septenarius numerus magnam
vim habet in rebus sacris et
in arte. p. 485. s.
Sophocles. p. 656. ss.
Sophoclis *paeanes*. 134, 21. dona
a *Musis* accipit. p. 656. *μέλισσα*
dictus. 134, 13. p. 657. 663.
Aesculapio carus. p. 657. 134,
21. (Vid. *Marin. Vit. Procli*.
c. 29. p. 24.)

8) Quod absonum dixi p. 421. aquae fontem papillas Nym-
pharum, aliter id Graecis visum. *Libethriarum* *Nympharum*
statuas *Pausanias* IX, 34, 3. ita describit: καὶ πηγαὶ (τὴν
μὲν *Λιβηθριάδα* ὀνομάζουσιν, ἡ δὲ ἑτέρα πέτρα) γυναικός
μαστοῖς εἰσιν εἰκασμέναι, καὶ ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν
ἀνέισιν. Et *Callimachus* etiam in *Del.* 48. ad *Virginalis*, quo
clara erat *Samus*, nomen alludens, νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης. F. G. WELCKER.

9) Quod apud *Plinium* falso legitur *ἐπαρογογράφος*, pro eo
Graeci de pictura aequae ac de iambis usurpare poterant *κιναιδο-*
γράφος, *Bekker. Anecd.* I, 429. III, 1389, ut *κιναιδολόγος* dici-
tur *Sotades* apud *Athensaeum*. Ceterum antiquitus pro *ῥῶψ* etiam
ῥύψ videtur pronuntiatum fuisse, ut eiusdem originis sunt *Προῖτος*,
πῶτος, *πρύναντις*, et *κοῖλος*, *κῶλον* (intestinum), *Κύλων*, siquidem
Achaeiae urbs *Ῥύπες* seu *Ῥύπαι* (v. *Pherecyd.* p. 216.), ἡ *Ῥυπική*
ap. *Thucyd.* nomen traxit (ut *Δαυλὺς*) a virguliis, *ῥῶψιν*. F. G.
WELCKER.

- σοφία, σοφία*. p. 225. 228. 255.
Statuae divini numinis receptacula. 157, 23.
Syllabaum transpositio. 100, 50.
Symbolum circumspicientiae et custodiae, oculus, p. 323. 10) veris et inventutis, hyacinthus. 549. 462. suaviloquentiae 11) et coloniarum, apis. 466. 657. palaestrae, canistra. 516.
Tabulae pictae parietibus insertae. 4, 27.
Talorum lusus, 121, 14.
Tapetes babylonici. 101, 5.
Tauri nigri Neptuno immolantur. 77, 7.
Temo symbolum agriculturae et navigationis, 10, 15.
Thebae ἐπὶ τὰ πύλοι, 19, 23. obsecrae. p. 227.
Themistocles. p. 100.
Thesus, Ariadnae oblitus, 26, 2.
Thessalia. p. 473. 2.
Thetis. p. 600.
Thiodamas. p. 92.
Tiphys, gubernator Argus. 75, 18.
Titaresius, Τίταρης, κούφος. 66, 29, 74, 25. *Titaresius*. 66, 29.
Tmolus ἄνδρικός. 40, 2.
Tritonis παρθένος, Galatens ancillae. 84, 34.
Tyrrheni praedones. p. 322. s.
Venabulum in sinistra. 6, 12.
Venatores diis capita ferarum dicunt. 45, 30.
Venus in artis operibus amantibus optulatur. p. 622.
Verba motus supplenda ad ἐπὶ, 84, 90, 15. verborum mutandi usus elegans. 101, 29.
Vini fontes. 25, 23.
Virginea facies in puero. 102, 14.
Vocabula minus honesta a sophistis studiosae interdum usurpata. 49, 20.
Vox repetenda omissa. 127, 3.
Vulpes protagonista Aesopi. 8, 16. φάσμα. p. 299.
χαίρες ὑπναι. p. 402. s.
Menia. p. 595. 539.
Baphyrus cygnos in canendo invat. 17, 10, 20, 16. 33, 50.

10) Pindaro Amphiarans oculus est exercitus, et regis oculus apud Persas certus quidam eius minister primarius erat. V. Boeckh. ad *Pind. Ol.* II. p. 123 s. Athenis oenoptae sive conviviorum inspectores oculi dicti sunt. *Athen.* X. p. 425. B. Oculum in clypeo Minervae habet vasoulum Palermitanum, v. *Kunstblatt* 1824. p. 512. Quod ad telam attinet e scuto dependentem, λαισήιον hoc Homeri πτερόεν esse recte observavit Müllerus *Dor.* II. 245. et Anonymus in *Ephem. Iouens. Supplem.* 1824, p. 270. F. G. WELCKER.

11) Inter poetas eximiae dulcedatis non omittendus erat Hesiodus μελιχρότατος *Callimacho* ep. 29. dictus, cf. *Vellei.* I, 7. et *Hermogenes.* F. G. WELCKER.

INDEX OPERVM ARTIS, QVAE IN COMMENTARIO ILLUSTRANTVR.

Anaglypha inedita p. 212. 227.
251. 309. 315. 323. 344.
362. 366 (cf. 367). 384. 419.
611 s.

Discobolus Myronianus p. 352.

Hippolyti letum in sarcophago
Agrigentino p. 419.

Millin Galerie mythologique tab.
133. p. 309.

Pict. Hercul. VII, 28-31. p. 345.

Specimens of ancient sculpture
I, 60. p. 477.

Vasa picta ed. a Dubois Mai-
sopneuve tab. 22. *) 33. p. 213 s.

Vasa picta ed. a Millino I, 27. II, 32.
p. 210.

— — — — II, 36. p. 332.

— — a Millingeno tab. 21.
p. 367.

— Coghilliana ab eod. ed.
tab. 19. p. 214.

— — a Passerio II, 171.
p. 251 s.

Viscontii Mus. Piolem. V, 8.
p. 487. V, 37. p. 561.

Winckelm. Mon. ined. tab. 12.
p. 476. tab. 117. p. 309.

Zoega Anagl. tab. 92. p. 212.
tab. 96 p. 570.

*) Hoc vasculum v, nunc etiam in libro, cui titulus *Collection des Vases de Mr. le C. de Lamberg* tab. 65, ubi pro OINANOÏH, quod scripsit pictor, exaratum est AINONOH, d'un esprit profond, aut AIKONOH, esprit de la justice, ex emendatione quidem editoris nescio cuius, de cuius explicatione, si apposnero, Oporae enim, pro pomis, placenta dare, satis erit dictum. Neque Horae, quas ille vult, hic expressae sunt, sed, ut universum egregiae picturae argumentum paucis comprehendamus, convivium representatur, praeside Baccho, quem qua vi καμδστην appellet Aristophanes Nub. 602, hinc apparet: adest Thalia, seu coena lautior, porrigit fructus suos Opora, vini dulcissimi copia affluit, Oivánθη, quae ipsa vinum denotat (ut ap. Callim. fr. 115, et rectius Anthol. Pal. XIII, 9, Λεσβίης ἄκρον νέκταρ οἰνάνθης) simulque Ἡδυοι-νος; partes suae datae sunt et Eviadi, quae evoc clamantes significat, et Amori Cupidinique; et ita, Pace, cum corona potoria et face ad grassandum instructa, ad commistationem invitante, ut poeta p. 204. exscriptus canit: Εὐρήνη καὶ πλοῦτος ἔχει πόλιν, ὄψα μετ' ἄλλων καμάζοιμι, Comus ipse accedit. F. G. WEDDER.

A D D E N D A

A D I N D I C E M S C R I P T O R U M.

- Aeschyl. Agam. 1200. p. 203.
 — Suppl. 730. p. 324.
 Aristoph. fragm. ap. Philostr.;
 p. 657.
 Euphorion. fr. p. 366. *)
 Eurip. Phoen. 257. p. 313.
 Himer. Or. 3, 430. p. 267.
 Leonid. ep. 15. p. 396.
 Melcagr. ep. 106. p. 206.
 Menander. p. 566.
 Pind. Pyth. III. ἀντίστρ. 4.
 p. 465.
 — fr. p. 627. Boeckh. p. 233.
 Plin. XXXIV, 19, 10. p. 212.
 — XXXV, 36, 2. p. 607.
 — — 43. p. 196.
 Pratin. ap. Athen. p. 204.
 Propert. III, 9, 12. p. 396.

*) Vbi leg. Ὠρωπός. De ipso hoc veran cf. Osann. *Inscriptt.* p. 214.

A D D E N D A

I, 10. Pag. 265 ad p. 18, 30. Ex mente *Bentleii* in *Epist.* p. 58, Philostrato edendo sese accingentis (ibid. p. 127. cf. 31, 55.), dum dextrâ Orpheus chordas pulsât, ψάλλει, ad verba ἡ δὲ ἑτέρα χεὶρ, absolute, pro more Philostrati, posita, supplendum est, nihil agit περιέργως, nimirum citharam duntaxat ea sustinens: sed optimam Iacobsius loco medelam fecit. Alterum locum p. 19, 17. Bentleius, quantum ad vocem πλαστικὴν, non recte cepisse certum videtur; neque magis προσβολαῖς ferendum, quod e Cod. Oxon. sumit, quum manus fidibus non applicetur et admoveatur ὀρθῇ. F. G. WELCKER.

I, 14. p. 289. Vetus pictura Romae recens detecta Iovem in throno sedentem, Semelen modo enixam humi porrectam et fetum immaturum exhibet. *Kunstblatt* 1823. p. 355. F. G. WELCKER.

II, 2. p. 408. De Achillis educatione in artis operibus cf. *Boettig. Vasengemälde* P. III. p. 143. s.

II, 35. p. 566. *Aeschylus Prom.* 831. quum in Dodonae descriptione unum tantum τέρας ἀπίστον memorat, τὰς προσηγόρους δρύας, neutrum aes miraculosum tum temporis iam extitisset suspiceris. F. G. WELCKER.

Iun. 9. p. 627. Vasculum Siculum ex Hausii libro minus obvio transit in *Inghiramii* Monum. Etrusc. Vas. tab. 15. F. G. WELCKER.

Iun. tab. 13. p. 658. l. 8. Imagini illustrandae facit *Meleagri* Praef. v. 33. λείψανά τ' εὐχαρπεύντα μελιστάχτων ἀπὸ Μουσῶν, quem locum nuper doctissimus *Huschkius* in *Anthol. Bosch.* T. V. p. LXVII alteri haud minus in rem nostram vertendo ap. *Athen.* XIV. p. 633 A, a *Vossio Epist. mythol.* II. p. 54. restituto: μέλεια μελιταπτέρωτα Μουσῶν admovit. F. G. WELCKER.

CORRIGENDA.

In Prooemio.

P. XX. lin. 6. ab ult. lege *editionibus* pro *editoribus*.

— XXX. lin. 12. lege *oris* pro *odii*.

In Textu.

P. 21, 17. *κάλλιστον*. l. *κάλλιστον*.

— 99, 19. *στάσης*. l. *σπάσης*.

— 119, 18. *θεῶν γὰρ*. l. *θεῶν τε γὰρ*.

— 29. *ἐν αἷς*. l. *ἐν οἷς*.

— 112, 6. post *σημαίνων* pone comma.

— 114, 15. post *ἀμείψων* pone punctum.

— 116, 16. *ἐκπλήξεν*. l. *ἐκπλήξεν*.

— 131, 21. *ἐν ὀπλοῖς*. l. *ἐν τοῖς ὀπλοῖς*.

— 135, 28. *εὐπνουν*. l. *εὐπνουν*.

— 151, 19. *Νάρκισσον*. l. *Νάρκισσον*.

— 153, 15. *Ἄραις* rectius scribes *ἄραις*. Cf. p. 698.

— 158, 22. XII. lege XI.

In Commentario.

P. 198, 15. *lapsa* l. *lapsu*.

— 201, 13. *σὺ δέ*. l. *σὺ δέ*.

— 208, 1. 5. ab ult. *μὲν θαλάμοις*. l. *μὲν ἐν θαλ.*

— 213, 37. *ΑΙΟΝΥΕΟC*. l. *ΑΙΟΝΥΣΟC*.

— 214, 56. *tum in ovis*. l. *dum*.

— 231, 28. *venerabilem* — *terribilem* — *visum*. l. *venerabilis* — *terribilis* — *visus*.

— 234, 10. post XXXVI. insere 11.

— 235, 21. P. 10, 12. l. 10, 2.

— 237, 14. *οἶον α*. l. *ὦ*.

— 244, 29. *ἀποκυστάει*. l. *ἐπικυστάει*.

— 247, 6. *in Oreo*. l. *in Orco*.

— 249, 24. *τὴν ἄκρα, καθάραν*. dele comma.

— 258, 11. ab ult. *libris etiam*. l. *libris, etiam*.

P. 288, l. 12. adde: consule in primis *Böttigerum* in *Amalthea* T. II. p. 303. aa.

— 289, 24. *aspectu*. l. *aspectu*.

Quum in hoc commentario plurimis in locis litterae *n* et *u* inter se permutatae sint, hunc errorem, ubi lectores notare non poterat, notare omisi.

— 292, 21. *naseditur*. l. *naseditur*.

— 27. *κρουνοῦ*. l. *κρουνοῦ*.

— 34. lege: *καὶ ἀπολλύται μὲν, ὡς δοκᾷ μιν, (ut mbr, ὡς οἶμαι) F. G. W. & L. CKER.*

— 315, 18. *calcaus*. l. *calcaus*.

— 323, 19. *Loctii*. l. *Loctii*.

— 324, 20. *tabulae*. l. *fabulae*.

— 331, 18. *omnibus* dele.

— 332, 22. *Isthmicarum*. l. *Isthmioricarum*.

— 335, 11. *ob Apolline*. l. *ab*.

— 339, 12. *hana*. l. *hanç*.

— 341, 17. *est voluntatem*. insere *ad*.

— I. penult. *ente*. l. *cute*.

— 348, 1. 9. ab ult. *divitur*. l. *dividitur*.

— 350, 30. *Locas*. l. *Locus*.

— 357, 1. penult. *Elegantan*. l. *Elegantem*.

— 360, 19. *de vineto*. l. *vineto*.

— 361, 19. adde: p. 130, 18. s. cf. 13.

— 375, 6. pro 41, 1. l. 44, 1.

— 377, 16. *ὠκεανῷ*. l. *ὠκεανῷ*.

— 379, 1. *nude*. l. *unde*.

— 17. *colorm*. l. *colorem*.

— 6. ab ult. *ἀτακτῆσιν*. l. *ἀτακτῆσιν*.

— 392, 28. *humore*. l. *humero*.

— 416, 16. *tenantum*. l. *tenentem*.

— 417, 19. post naturam adde: F. G. WELCKER.

— 419, 25. *Graff*. l. *Graf*.

— 420, 17. *percultae*. l. *percultae*.

- P. 421, 24. *plangendis*. l. *plangentis*.
 - 422, 2. *veror*. l. *vereor*.
 - 423, 8. *ὀμηροῦ* legitur in Cod. Parisin. 1696.
 - 425, l. 6. ab ult. *habita*. l. *habitu*.
 - 434, 8. ut *pantomimas*. *Spectatores* — l. ut *pantomimas spectatores*.
 - 435, 26. *ascriptione*. l. *descriptione*.
 - 436, 14. *κατάγους*. l. *κατάγους*.
 - 439, 20. *Aeschili*. l. *Aeschylis*.
 - — 28. *non*. l. *non*.
 - 448, 26. *Crenzer*. l. *Crenser*.
 - 450, 27. pro 100, 11. l. 100, 13.
 - 467, 4. ab ult. *τῇ τυχῇ*. l. *τυχῇ*.
 - 471, 30. *ea*. l. *haec verba*.
 - — 4. ab ult. *oia*. l. *oia*.
 - 474, 27. *eum compositum*. l. *eum positum*.
 - — 32. pro CKVII. lege: *o*.
 - XVM.
 - 483, 9. *Λευκοθέα*. l. *Λευκοθέα*.
 - — 26. *Disc*. l. *Dysc*.
 - 485, 16. *λέχαιον*. l. *Λέχαιον*.
 - 488, 6. ab ult. *εὐχῶρες*. l. *εὐχῶρες*.
 - — 1. ult. *ἐπὶ σου*. l. *σοῦ*.
 - 491, 13. *August*. l. *August*.
 - 492, 18. post *certamine exci-*
dit nom.
 - 498, 18. *ὑφαιμος*. l. *ὑφαιμος*.
 - 502, 18. *πρόβαια*. l. *πρόβατα*.
 - 505, 23. *ostroa*. l. *nostra*.
 - 510, 2. *gravia*. l. *crenia*.
 - 514, 10. *κἂν ἐν*. Scr. καὶ ἐν.
 - 519, 9. post *credas* adde: cf.
 - l. 25.
 - 520, 22. *ἀνθρώπων*. l. *ἀν-*
θρώπων.
 - 522, 2. *κημῶν*. l. *κημῶν*.
 - 527, 9. *Clytemnaestras*. l. *Clytemnaestras*.
 - 528, 23. *occupatam*. l. *occup-*
patum.
 - 529, 12. *εὐνῆ*. l. *εὐμενῆ*.
 - 530, 9. *παρά*. l. *σπαρά*.
 - 534, 2. *ὀγύζειαι*. l. *ὀγύζειαι*.
 P. 538, l. 9. ab ult. delenda verba:
Bene haec haberent etc. et
scribendum: Voce άλλο cum
Parisino 1761. deleta, et τῷ
ἐπὶ πένθει mutato in τὸ ἐπὶ
π. nihil erit in h. l., quod
nos morari debeat.
 - 550, 20. post *φύων* adde:
vulg. δειδαι.
 - 562, 8. *foe ere*. l. *foedere*.
 - 567, 1. *παυλτ*. *δρῶς*. l. *δρῶς*.
 - 569, 4. *corallis*. l. *corollis*.
 - 581, 1. 3. ab ult. pro XXX.
 - lege: XXXV.
 - 582, 22. pro 858. l. 116.
 - 592, 29. *uster*. l. *Kuster*.
 - 596, 1. 7. ab ult. pro 7 lege 17.
 - 602, 5. ab ult. *ἐκτλήξιν*. l. *ἐκ-*
πλήξιν.
 - 608, 4. ab ult. *μηκύνοντες*. l. *μηκύναντες*.
 - 610, 5. *abieci*. l. *adieci*.
 - 618, 50. *errare*. l. *erraret*.
 - 624, 14. *βεβυθισμένον*. l. *βε-*
βυθισμένον.
 - 637, 19. *quī*. l. *quam*.
 - — 20. *πεπωπῆτον*. l. *πε-*
πωπῆτον.
 - — 32. *ptimam*. l. *optimam*.
 - 641, 5. *videantur*. l. *videren-*
tur.
 - 646, 9. *Eodem*. l. *Eodem*.
 - 647, 17. et delendum.
 - 653. penult. *ταυρείην*. lege:
ταυρεῖαν. aut potius: *ταυ-*
ρείην.
 - 656, 19. *Heyndorfio*. l. *Hein-*
dorfio.
 - 666, 24. *πάρεσι*. l. *παρῶν*.
 - et sic iterum l. 30. *παρῶν*
 - recte exhibetur in textu,
 - una littera a *παρῶν* diver-
sam. Participium est abso-
lutum.
 - 673, 3. *potuit*. l. *potui*.
 - — 27. *risa*. l. *risu*.
 - 688, 6. *passim delendam*.
 - 703, 30. *ἀνελίττων*. l. *ἀν-*
ελίττων.
 - 713, 11. pro 126. lege 156.
 - et sic iterum lin. 15.

